

01O	1	1	בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ:
01O	1	2	והארץ היתה תהו ובהו וחשך על־פני תהום ורוח אלהים מרחפת על־פני המים:
01O	1	3	ויאמר אלהים יהי אור ויהי־אור:
01O	1	4	וירא אלהים את־האור כי־טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך:
01O	1	5	ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי־ערב ויהי־בקר יום אחד:
01O	1	6	ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים:
01O	1	7	ויעש אלהים את־הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי־כן:
01O	1	8	ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי־ערב ויהי־בקר יום שני:
01O	1	9	ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל־מקום אחד ותראה היבשה ויהי־כן:
01O	1	10	ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים וירא אלהים כי־טוב:
01O	1	11	ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עשה פרי למינו אשר

			זרעוֹבוּ עַל־הָאָרֶץ וַיְהִי־כֵן:
01O	1	12	וּתּוֹצֵא הָאָרֶץ דָּשָׁא עֵשֶׂב מִזְרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֹשֶׂה־פְרִי אֲשֶׁר זֶרַעוֹבוּ לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב:
01O	1	13	וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי:
01O	1	14	וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מֵאֶרֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה וְהָיוּ לְאַתֶּת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וּשְׁנִים:
01O	1	15	וְהָיוּ לְמֵאוֹרֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל־הָאָרֶץ וַיְהִי־כֵן:
01O	1	16	וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־שְׁנֵי הַמֵּאֲרֹת הַגְּדֹלִים אֶת־הַמֵּאוֹר הַגָּדֹל לְמַמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת־ הַמֵּאוֹר הַקָּטָן לְמַמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֵת הַכּוֹכָבִים:
01O	1	17	וַיֵּתֶן אֶתֶם אֱלֹהִים בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל־הָאָרֶץ:
01O	1	18	וּלְמִשְׁלַל בְּיוֹם וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב:
01O	1	19	וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי:
01O	1	20	וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שֶׁרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל־הָאָרֶץ עַל־פְּנֵי רִקְיעַ הַשָּׁמַיִם:
01O	1	21	וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת־הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים

ואת כל־נפש החיה
הרמשת אשר שרצו
המים למינהם ואת
כל־עוף כנף למינהו
וירא אלהים
כי־טוב:

01O 1 22 ויברך אתם אלהים
לאמר פרו ורבו
ומלאו את־המים
בימים והעוף ירב
בארץ:

01O 1 23 ויהי־ערב ויהי־בקר
יום חמישי:

01O 1 24 ויאמר אלהים תוצא
הארץ נפש חיה
למינה בהמה ורמש
וחית־ארץ למינה
ויהי־כן:

01O 1 25 ויעש אלהים את־חית
הארץ למינה
ואת־הבהמה למינה
ואת כל־רמש האדמה
למינהו וירא אלהים
כי־טוב:

01O 1 26 ויאמר אלהים נעשה
אדם בצלמנו
כדמותנו וירדו
בדגת הים ובעוף
השמים ובבהמה
ובכל־הארץ
ובכל־הרמש הרמש
על־הארץ:

01O 1 27 ויברא אלהים
את־האדם בצלמו
בצלם אלהים ברא
אתו זכר ונקבה ברא
אתם:

01O 1 28 ויברך אתם אלהים
ויאמר להם אלהים
פרו ורבו ומלאו
את־הארץ וכבשה
ורדו בדגת הים
ובעוף השמים

			ובכל־חיה הרמשת על־הארץ:
01O	1	29	ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את־כל־עשב זרע זרע אשר על־פני כל־ הארץ ואת־כל־העץ אשר־בו פרי־עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה:
01O	1	30	ולכל־חית הארץ ולכל־עוף השמים ולכל רומש על־הארץ אשר־בו נפש חיה את־כל־יירק עשב לאכלה ויהי־כן:
01O	1	31	וירא אלהים את־כל־אשר עשה והנה־טוב מאד ויהי־ערב ויהי־בקר יום הששי:
01O	2	1	ויכלו השמים והארץ וכל־צבאם:
01O	2	2	ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל־ מלאכתו אשר עשה:
01O	2	3	ויברך אלהים את־יום השביעי ויקדש אתו כי בו שבת מכל־מלאכתו אשר־ ברא אלהים לעשות:
01O	2	4	אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות יהוה אלהים ארץ ושמים:
01O	2	5	וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל־עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר יהוה אלהים על־הארץ

			ואדם אין לעבד את־האדמה:
01O	2	6	ואד יעלה מן־הארץ והשקה את־כל־פני־האדמה:
01O	2	7	וייצר יהוה אלהים את־האדם עפר מן־האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה:
01O	2	8	ויטע יהוה אלהים גן־בעדן מקדם וישם שם את־האדם אשר יצר:
01O	2	9	ויצמח יהוה אלהים מן־האדמה כל־עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע:
01O	2	10	ונהר יצא מעדן להשקות את־הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים:
01O	2	11	שם האחד פישון הוא הסבב את כל־ארץ החווילה אשר־שם הזהב:
01O	2	12	וזהב הארץ ההוא טוב שם הבדלח ואבן השהם:
01O	2	13	ושם־הנהר השני גיחון הוא הסובב את כל־ארץ כוש:
01O	2	14	ושם הנהר השלישי חדקל הוא ההלך קדמת אשור והנהר הרביעי הוא פרת:
01O	2	15	ויקח יהוה אלהים את־האדם וינחהו בגן־עדן לעבדה ולשמרה:

01O	2	16	ויצו יהוה אלהים על־האדם לאמר מכל עץ־הגן אכל תאכל: ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות:
01O	2	17	ויאמר יהוה אלהים לא־טוב היות האדם לבדו אעשה־לו עזר כנגדו:
01O	2	18	ויצר יהוה אלהים מן־האדמה כל־חית השדה ואת כל־עוף השמים ויבא אל־האדם לראות מה־יקרא־לו וכל אשר יקרא־לו האדם נפש חיה הוא שמו:
01O	2	19	ויקרא האדם שמות לכל־הבהמה ולעוף השמים ולכל חית השדה ולאדם לא־ מצא עזר כנגדו:
01O	2	20	ויפל יהוה אלהים תרדמה על־האדם ויישן ויקח אחת מצלעתיו ויסגר בשר תחתנה:
01O	2	21	ויבן יהוה אלהים את־הצלע אשר־לקח מן־האדם לאשה ויבאה אל־האדם:
01O	2	22	ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה־זאת:
01O	2	23	על־כן יעזב־איש את־אביו ואת־אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד:
01O	2	24	ויהיו שניהם

			ערומים האדם ואשתו ולא יתבששו:
01O	3	1	והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה יהוה אלהים ויאמר אל־האשה אף כי־אמר אלהים לא תאכלו מכל עץ הגן: ותאמר האשה אל־הנחש מפרי עץ־הגן נאכל:
01O	3	2	ומפרי העץ אשר בתוך־הגן אמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו פך־ תמתון:
01O	3	3	ויאמר הנחש אל־האשה לא־מות תמתון:
01O	3	4	כי ידע אלהים כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלהים ידעי טוב ורע:
01O	3	5	ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה־הוא לעינים ונחמד העץ להשכיל ותקח מפריו ותאכל ותתן גם־לאישה עמה ויאכל:
01O	3	6	ותפקחנה עיני שניהם וידעו כי עירמם הם ויתפרו עלה תאנה ויעשו להם חגרת:
01O	3	7	וישמעו את־קול יהוה אלהים מתהלך בגן לרוח היום ויתחבא האדם ואשתו מפני יהוה אלהים בתוך עץ הגן:
01O	3	8	ויקרא יהוה אלהים
01O	3	9	

			אל־האדם ויאמר לו איכה:
01O	3	10	ויאמר את־קלך שמעתי בגן ואירא כי־עירם אנכי ואחבא:
01O	3	11	ויאמר מי הגיד לך כי עירם אתה המך־העץ אשר צויתך לבלתי אכל־ ממנו אכלת:
01O	3	12	ויאמר האדם האשה אשר נתתה עמדי הוא נתנה־לי מן־העץ ואכל:
01O	3	13	ויאמר יהוה אלהים לאשה מה־זאת עשית ותאמר האשה הנחש השיאני ואכל:
01O	3	14	ויאמר יהוה אלהים אל־הנחש כי עשית זאת ארור אתה מכל־הבהמה ומכל חית השדה על־גחנך תלך ועפר תאכל כל־ימי חיך:
01O	3	15	ואיבה אשית בינך ובין האשה ובין זרעך ובין זרעה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב:
01O	3	16	אל־האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרנך בעצב תלדי בנים ואל־אישך תשוקתך והוא ימשל־בך:
01O	3	17	ולאדם אמר כי־שמעת לקול אשתך ותאכל מן־העץ אשר צויתך לאמר לא תאכל ממנו ארורה האדמה בעבורך בעצבון תאכלנה כל ימי

			חייך:
01O	3	18	וקוץ ודרדר תצמיח לך ואכלת את-עשב השדה:
01O	3	19	בזעת אפיך תאכל לחם עד שובך אל-האדמה כי ממנה לקחת כ-עפר אתה ואל-עפר תשוב:
01O	3	20	ויקרא האדם שם אשתו חוה כי הוא היתה אם כל-חי:
01O	3	21	ויעש יהוה אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם:
01O	3	22	ויאמר יהוה אלהים הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע ועתה פן- ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעלם:
01O	3	23	וישלחו יהוה אלהים מגן-עדן לעבד את-האדמה אשר לקח משם:
01O	3	24	ויגרש את-האדם וישכן מקדם לגן-עדן את-הכרבים ואת להט החרב המתהפכת לשמר את-דרך עץ החיים:
01O	4	1	והאדם ידע את-חוה אשתו ותהר ותלד את-קין ותאמר קניתי איש את- יהוה:
01O	4	2	ותסף ללדת את-אחיו את-הבל ויהי-הבל רעה צאן וקין היה עבד אדמה:
01O	4	3	ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה ליהוה:

01O	4	4	והבל הביא גם־הוא מבכרות צאנו ומחלבהן וישע יהוה אל־הבל ואל־ מנחתו:
01O	4	5	ואל־קין ואל־מנחתו לא שעה ויחר לקין מאד ויפלו פניו:
01O	4	6	ויאמר יהוה אל־קין למה חרה לך ולמה נפלו פניך:
01O	4	7	הלוא אם־תיטיב שאת ואם לא תיטיב לפתח חטאת רבץ ואלריך תשוקתו ואתה תמשל־בו:
01O	4	8	ויאמר קין אל־הבל אחיו ויהי בהיותם בשדה ויקם קין אל־הבל אחיו ויהרגהו:
01O	4	9	ויאמר יהוה אל־קין אי הבל אחיך ויאמר לא ידעתי השמר אחי אנכי:
01O	4	10	ויאמר מה עשית קול דמי אחיך צעקים אלי מן־האדמה:
01O	4	11	ועתה ארור אתה מן־האדמה אשר פצתה את־פיה לקחת את־דמי אחיך מידך:
01O	4	12	כי תעבד את־האדמה לא־תספ תת־כחה לך נע ונד תהיה בארץ:
01O	4	13	ויאמר קין אל־יהוה גדול עוני מנשוא:
01O	4	14	הן גרשת אתי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד בארץ והיה כל־מצאי יהרגני:

01O	4	15	<p>ויאמר לו יהוה לכן כל־הרג קין שבעתים יקם וישם יהוה לקין אות לבלתי הכות־אתו כל־מצאו:</p>
01O	4	16	<p>ויצא קין מלפני יהוה וישב בארץ־נוד קדמת־עדן:</p>
01O	4	17	<p>וידע קין את־אשתו ותהר ותלד את־חנוך ויהי בנה עיר ויקרא שם העיר כשם בנו חנוך:</p>
01O	4	18	<p>ויולד לחנוך את־עירד ועירד ילד את־מחויאל ומחייאל ילד את־מתושאל ומתושאל ילד את־למך:</p>
01O	4	19	<p>ויקח־לו למך שתי נשים שם האחת עדה ושם השנית צלה:</p>
01O	4	20	<p>ותלד עדה את־יבל הוא היה אבי ישב אהל ומקנה:</p>
01O	4	21	<p>ושם אחיו יובל הוא היה אבי כל־תפש כנור ועוגב:</p>
01O	4	22	<p>וצלה גם־הוא ילדה את־תובל קין לטש כל־חרש נחשת וברזל ואחות תובל־קין נעמה:</p>
01O	4	23	<p>ויאמר למך לנשיו עדה וצלה שמען קולי נשי למך האזנה אמרתי כי איש הרגתי לפצעי וילד לחברתי:</p>
01O	4	24	<p>כי שבעתים יקם־קין ולמך שבעים ושבעה:</p>
01O	4	25	<p>וידע אדם עוד</p>

			את־אשתו ותלד בן ותקרא את־שמו שת כי שת־לי אלהים זרע אחר תחת הבל כי הרגו קין: ולשת גם־הוא ילד־בן ויקרא את־שמו אנוש אז הוחל לקרא בשם יהוה:
01O	4	26	זה ספר תולדת אדם ביום ברא אלהים אדם בדמות אלהים עשה אתו:
01O	5	1	זכר ונקבה בראם ויברך אתם ויקרא את־שםם אדם ביום הבראם:
01O	5	2	ויחי אדם שלשים ומאת שנה ויולד בדמותו כצלמו ויקרא את־שמו שת:
01O	5	3	ויהיו ימי־אדם אחרי הולידו את־שת שמנה מאת שנה ויולד בנים ובנות:
01O	5	4	ויהיו כלי־מי אדם אשר־חי תשע מאות שנה ושלשים שנה וימת:
01O	5	5	ויחי־שת חמש שנים ומאת שנה ויולד את־אנוש:
01O	5	6	ויחי־שת אחרי הולידו את־אנוש שבע שנים ושמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות:
01O	5	7	ויהיו כלי־מי־שת שתים עשרה שנה ותשע מאות שנה וימת:
01O	5	8	ויחי אנוש תשעים
01O	5	9	

שנה ויולד

את־קִינן:

01O 5 10 ויחי אנוש אחרי

הולידו את־קִינן

חמש עשרה שנה

ושמנה מאות שנה

ויולד בנים ובנות:

01O 5 11 ויהיו כל־ימי אנוש

חמש שנים ותשע

מאות שנה וימת:

01O 5 12 ויחי קִינן שבעים

שנה ויולד

את־מהלל־אל:

01O 5 13 ויחי קִינן אחרי

הולידו את־מהלל־אל

ארבעים שנה ושמנה

מאות שנה ויולד

בנים ובנות:

01O 5 14 ויהיו כל־ימי קִינן

עשר שנים ותשע

מאות שנה וימת:

01O 5 15 ויחי מהלל־אל חמש

שנים וששים שנה

ויולד את־יִרד:

01O 5 16 ויחי מהלל־אל אחרי

הולידו את־יִרד

שלשים שנה ושמנה

מאות שנה ויולד

בנים ובנות:

01O 5 17 ויהיו כל־ימי

מהלל־אל חמש ותשעים

שנה ושמנה מאות

שנה וימת:

01O 5 18 ויחי־יִרד שנים

וששים שנה ומאת

שנה ויולד

את־חֲנוֹךְ:

01O 5 19 ויחי־יִרד אחרי

הולידו את־חֲנוֹךְ

שמנה מאות שנה

ויולד בנים ובנות:

01O 5 20 ויהיו כל־ימי־יִרד

שנים וששים שנה

			ותשע מאות שנה וימת:
01O	5	21	ויחי חנוך חמש וששים שנה ויולד את־מתושלח:
01O	5	22	ויתהלך חנוך את־האלהים אחרי הולידו את־מתושלח שלש מאות שנה ויולד בנים ובנות:
01O	5	23	ויהי כל־ימי חנוך חמש וששים שנה ושלש מאות שנה:
01O	5	24	ויתהלך חנוך את־האלהים ואיננו כי־לקח אתו אלהים:
01O	5	25	ויחי מתושלח שבע ושמנים שנה ומאת שנה ויולד את־למך:
01O	5	26	ויחי מתושלח אחרי הולידו את־למך שנים ושמנים שנה ושבע מאות שנה ויולד בנים ובנות:
01O	5	27	ויהיו כל־ימי מתושלח תשע וששים שנה ותשע מאות שנה וימת:
01O	5	28	ויחי־למך שנים ושמנים שנה ומאת שנה ויולד בן:
01O	5	29	ויקרא את־שמו נח לאמר זה ינחמנו ממעשנו ומעצבון ידינו מן־האדמה אשר אררה יהוה:
01O	5	30	ויחי־למך אחרי הולידו את־נח חמש ותשעים שנה וחמש מאת שנה ויולד בנים ובנות:
01O	5	31	ויהי כל־ימי־למך שבע ושבעים שנה

			ושבע מאות שנה וימת:
01O	5	32	ויהי־נח בן־חמש מאות שנה ויולד נח את־שם את־חם ואת־יפת:
01O	6	1	ויהי כִּי־החל האדם לרב על־פני האדמה ובנות ילדו להם:
01O	6	2	ויראו בני־האלהים את־בנות האדם כי טבת הנה ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו:
01O	6	3	ויאמר יהוה לא־ידון רוחי באדם לעלם בשגם הוא בשר והיו ימיו מאה ועשרים שנה:
01O	6	4	הנפלים היו בארץ בימים ההם וגם אחרי־כן אשר יבאו בני האלהים אל־ בנות האדם וילדו להם המה הגברים אשר מעולם אנשי השם:
01O	6	5	וירא יהוה כי רבה רעת האדם בארץ וכל־יצר מחשבת לבו רק רע כל־היום:
01O	6	6	וינחם יהוה כִּי־עשה את־האדם בארץ ויתעצב אל־לבו:
01O	6	7	ויאמר יהוה אמחה את־האדם אשר־בראתי מעל פני האדמה מאדם עד־בהמה עד־רמש ועד־עוף השמים כי נחמתי כי עשיתם:
01O	6	8	ונח מצא חן בעיני יהוה:

- אלה תולדת נח נח
איש צדיק תמים היה
בדרתיו את־האלהים
התהלך־נח:
01O 6 10 ויולד נח שלשה
בנים את־שם את־חם
ואת־יפת:
01O 6 11 ותשחת הארץ לפני
האלהים ותמלא הארץ
חמס:
01O 6 12 וירא אלהים
את־הארץ והנה
נשחתה כ־השחית
כל־בשר את־דרכו
על־הארץ:
01O 6 13 ויאמר אלהים לנח
קץ כל־בשר בא לפני
כ־מלאה הארץ חמס
מפניהם והנני
משחיתם את־הארץ:
01O 6 14 עשה לך תבת
עצי־גפר קנים תעשה
את־התבה וכפרת אתה
מבית ומחוץ בכפר:
01O 6 15 וזה אשר תעשה אתה
שלש מאות אמה ארך
התבה חמשים אמה
רחבה ושלשים אמה
קומתה:
01O 6 16 צהר תעשה לתבה
ואל־אמה תכלנה
מלמעלה ופתח התבה
בצדה תשים תחתים
שנים ושלשים תעשה:
01O 6 17 ואני הנני מביא
את־המבול מים
על־הארץ לשחת
כל־בשר אשר־בו רוח
חיים מתחת השמים
כל אשר־בארץ יגוע:
01O 6 18 והקמתי את־בריתי
אתך ובאת אל־התבה
אתה ובניך ואשתך

			ונשייבניך אתך:
01O	6	19	ומכל־החי מכל־בשר שנים מכל תביא אל־התבה להחית אתך זכר ונקבה יהיו:
01O	6	20	מהעוף למינהו ומן־הבהמה למינה מכל רמש האדמה למינהו שנים מכל יבאו אליך להחיות:
01O	6	21	ואתה קח־לך מכל־מאכל אשר יאכל ואספת אליך והיה לך ולהם לאכלה:
01O	6	22	ויעש נח ככל אשר צוה אתו אלהים כן עשה:
01O	7	1	ויאמר יהוה לנח בא־אתה וכל־ביתך אל־התבה כִּי־אתך ראיתי צדיק לפני בדור הזה:
01O	7	2	מכל הבהמה הטהורה תקח־לך שבעה שבעה איש ואשתו ומן־הבהמה אשר לא טהרה הוא שנים איש ואשתו:
01O	7	3	גם מעוף השמים שבעה שבעה זכר ונקבה לחיות זרע על־פני כל־הארץ:
01O	7	4	כי לימים עוד שבעה אנכי ממטיר על־הארץ ארבעים יום וארבעים לילה ומחיתי את־כל־היקום אשר עשיתי מעל פני האדמה:
01O	7	5	ויעש נח ככל אשר־צוהו יהוה:
01O	7	6	ונח בן־שש מאות

			שנה והמבול היה מים על־הארץ:
01O	7	7	ויבא נח ובניו ואשתו ונשי־בניו אתו אל־התבה מפני מי המבול:
01O	7	8	מִן־הבהמה הטהורה ומִן־הבהמה אשר איננה טהרה ומִן־העוף וכל אשר־רמש על־האדמה:
01O	7	9	שנים שנים באו אל־נח אל־התבה זכר ונקבה כאשר צוה אלהים את־נח:
01O	7	10	ויהי לשבעת הימים ומי המבול היו על־הארץ:
01O	7	11	בשנת שש־מאות שנה לחיי־נח בחדש השני בשבעה־עשר יום לחדש ביום הזה נבקעו כל־מעינות תהום רבה וארבת השמים נפתחו:
01O	7	12	ויהי הגשם על־הארץ ארבעים יום וארבעים לילה:
01O	7	13	בעצם היום הזה בא נח ושם־וחם ויפת בני־נח ואשת נח ושלשת נשי־ בניו אתם אל־התבה:
01O	7	14	המה וכל־החיה למינה וכל־הבהמה למינה וכל־הרמש הרמש על־הארץ למינהו וכל־העוף למינהו כל צפור כל־כנף:
01O	7	15	ויבאו אל־נח אל־התבה שנים שנים מכל־הבשר אשר־בו

			רוח חיים:
01O	7	16	והבאים זכר ונקבה מכל־בשר באו כאשר צוה אתו אלהים ויסגר יהוה בעדו:
01O	7	17	ויהי המבול ארבעים יום על־הארץ וירבו המים וישאו את־התבה ותרם מעל הארץ:
01O	7	18	ויגברו המים וירבו מאד על־הארץ ותלך התבה על־פני המים:
01O	7	19	והמים גברו מאד מאד על־הארץ וכסו כל־ההרים הגבהים אשר־תחת כל־ השמים:
01O	7	20	חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים ויכסו ההרים:
01O	7	21	ויגוע כל־בשר הרמש על־הארץ בעוף ובבהמה ובחיה ובכל־השרץ השרץ על־הארץ וכל האדם:
01O	7	22	כל אשר נשמת־רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה מתו:
01O	7	23	וימח את־כל־היקום אשר על־פני האדמה מאדם עד־בהמה עד־רמש ועד־עוף השמים וימחו מִן־הארץ וישאר אך־נח ואשר אתו בתבה:
	01O	7	24 ויגברו המים על־הארץ חמשים ומאת יום:
01O	8	1	ויזכר אלהים את־נח ואת כל־החיה ואת־כל־הבהמה אשר

			אתו בתבה ויעבר אלהים רוח על־הארץ וישכו המים:
01O	8	2	ויסכרו מעינת תהום וארבת השמים ויכלא הגשם מן־השמים:
	01O	8	3 וישבו המים מעל הארץ הלוך ושוב ויחסרו המים מקצה חמשים ומאת יום:
01O	8	4	ותנח התבה בחדש השביעי בשבעה־עשר יום לחדש על הרי אררט:
	01O	8	5 והמים היו הלוך וחסור עד החדש העשירי בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים:
01O	8	6	ויהי מקץ ארבעים יום ויפתח נח את־חלון התבה אשר עשה:
	01O	8	7 וישלח את־הערב ויצא יצוא ושוב עדי־בשת המים מעל הארץ:
	01O	8	8 וישלח את־היונה מאתו לראות הקלו המים מעל פני האדמה:
	01O	8	9 ולא־מצאה היונה מנוח לכף־רגלה ותשב אליו אל־התבה כי־מים על־פני כל־הארץ וישלח ידו ויקחה ויבא אתה אליו אל־התבה:
	01O	8	10 ויחל עוד שבעת ימים אחרים ויסף שלח את־היונה מן־התבה:
	01O	8	11 ותבא אליו היונה

			לעת ערב והנה עלה־זית טרף בפיה וידע נח כִּי־קלו המים מעל הארץ:
01O	8	12	וייחל עוד שבעת ימים אחרים וישלח את־היונה ולא־יספה שוב־אליו עוד:
01O	8	13	ויהי באחת ושש־מאות שנה בראשון באחד לחדש חרבו המים מעל הארץ ויסר נח את־מכסה התבה וירא והנה חרבו פני האדמה:
01O	8	14	ובחדש השני בשבעה ועשרים יום לחדש יבשה הארץ:
01O	8	15	וידבר אלהים אל־נח לאמר:
01O	8	16	צא מן־התבה אתה ואשתך ובניך ונשי־בניך אתך:
01O	8	17	כל־החיה אשר־אתך מכל־בשר בעוף ובבהמה ובכל־הרמש הרמש על־הארץ הוצא אתך ושרצו בארץ ופרו ורבו על־הארץ:
01O	8	18	ויצא־נח ובניו ואשתו ונשי־בניו אתו:
01O	8	19	כל־החיה כל־הרמש וכל־העוף כל רומש על־הארץ למשפחתיהם יצאו מן־התבה:
01O	8	20	ויבן נח מזבח ליהוה ויקח מכל הבהמה הטהרה ומכל העוף הטהור ויעל עלת במזבח:

01O 8	21	<p>וירח יהוה את־ריח הניחח ויאמר יהוה אל־לבו לא־אסף לקלל עוד את־ האדמה בעבור האדם כי יצר לב האדם רע מנעריו ולא־אסף עוד להכות את־ כל־חי כאשר עשיתי:</p>
01O 8	22	<p>עד כל־ימי הארץ זרע וקציר וקר וחם וקיץ וחרף ויום ולילה לא ישבתו:</p>
01O 9	1	<p>ויברך אלהים את־נח ואת־בניו ויאמר להם פרו ורבו ומלאו את־הארץ:</p>
01O 9	2	<p>ומוראכם וחתכם יהיה על כל־חית הארץ ועל כל־עוף השמים בכל אשר תרמש האדמה ובכל־דגי הים בידכם נתנו:</p>
01O 9	3	<p>כל־רמש אשר הוא־חי לכם יהיה לאכלה כירק עשב נתתי לכם את־כל:</p>
01O 9	4	<p>אך־בשר בנפשו דמו לא תאכלו:</p>
01O 9	5	<p>ואך את־דמכם לנפשתיכם אדרש מיד כל־חיה אדרשנו ומיד האדם מיד איש אחיו אדרש את־נפש האדם:</p>
01O 9	6	<p>שפך דם האדם באדם דמו ישפך כי בצלם אלהים עשה את־האדם:</p>
01O 9	7	<p>ואתם פרו ורבו שרצו בארץ ורבו־בה:</p>

- ויאמר אלהים אל־נח
ואל־בניו אתו
לאמר:
ואני הנני מקים
את־בריתי אתכם
ואת־זרעכם אחריכם:
01O 9 10 ואת כל־נפש החיה
אשר אתכם בעוף
בבהמה ובכל־חית
הארץ אתכם מכל
יצאי התבה לכל חית
הארץ:
01O 9 11 והקמתי את־בריתי
אתכם ולא־יכרת
כל־בשר עוד ממי
המבול ולא־ייהיה
עוד מבול לשחת
הארץ:
01O 9 12 ויאמר אלהים זאת
אות־הברית אשר־אני
נתן ביני וביניכם
ובין כל־נפש חיה
אשר אתכם לדרת
עולם:
01O 9 13 את־קשתי נתתי בענן
והיתה לאות ברית
ביני ובין הארץ:
01O 9 14 והיה בענני ענן
על־הארץ ונראתה
הקשת בענן:
01O 9 15 וזכרתי את־בריתי
אשר ביני וביניכם
ובין כל־נפש חיה
בכל־בשר ולא־ייהיה
עוד המים למבול
לשחת כל־בשר:
01O 9 16 והיתה הקשת בענן
וראיתה לזכר ברית
עולם בין אלהים
ובין כל־נפש חיה
בכל־בשר אשר
על־הארץ:
01O 9 17 ויאמר אלהים אל־נח

זאת אות־הברית אשר
הקמתי ביני ובין
כל־בשר אשר
על־הארץ:

18 ויהיו בני־נח
היצאים מן־התבה שם
וחם ויפת וחם הוא
אבי כנען:

19 שלשה אלה בני־נח
ומאלה נפצה
כל־הארץ:

20 ויחל נח איש האדמה
ויטע כרם:

21 וישת מן־היין
וישכר ויתגל בתוך
אהלה:

22 וירא חם אבי כנען
את ערות אביו ויגד
לשני־אחיו בחוץ:

23 ויקח שם ויפת
את־השמלה וישימו
על־שכם שניהם
וילכו אחרנית
ויכסו את ערות
אביהם ופניהם
אחרנית וערות
אביהם לא ראו:

24 וייקץ נח מיינו
וידע את
אשר־עשה־לו בנו
הקטן:

25 ויאמר ארור כנען
עבד עבדים יהיה
לאחיו:

26 ויאמר ברוך יהוה
אלהי שם ויהי כנען
עבד למו:

27 יפת אלהים ליפת
וישכן באהלי־שם
ויהי כנען עבד
למו:

28 ויחי־נח אחר המבול
שלש מאות שנה

			וּחֲמִשִּׁים שָׁנָה:
01O	9	29	וַיְהִי כִלְי־מִיַּיִנָּה
			תִּשְׁעַ מֵאוֹת שָׁנָה
			וּחֲמִשִּׁים שָׁנָה וַיָּמָת:
01O	10	1	וְאַלֶּה תּוֹלַדֶּת בְּנֵי־נֹחַ
			שֵׁם חָם וַיִּפֹּת וַיּוֹלְדוּ
			לָהֶם בָּנִים אַחֵר
			הַמִּבּוֹל:
01O	10	2	בְּנֵי יִפֶּת גָּמַר וּמִגּוּג
			וּמִדִּי וַיּוֹן וַתְּבַל
			וּמִשָּׁךְ וַתִּירֶס:
01O	10	3	וּבְנֵי גָמַר אֲשַׁכְנֹז
			וְרִיפֶת וַתִּגְרַמָּה:
01O	10	4	וּבְנֵי יוֹן אֱלִישָׁה
			וַתִּרְשִׁישׁ כְּתִים
			וַדְּדָנִים:
01O	10	5	מֵאַלֶּה נִפְרְדּוּ אֵי
			הַגּוֹיִם בָּאֶרֶצְתָּם אִישׁ
			לִלְשֹׁנוֹ לְמִשְׁפַּחְתָּם
			בְּגוֹיָהֶם:
01O	10	6	וּבְנֵי חָם כּוּשׁ
			וּמִצְרַיִם וּפּוֹט
			וּכְנַעַן:
01O	10	7	וּבְנֵי כּוּשׁ סִבָּא
			וַחַוִּילָה וְסַבְתָּה
			וְרַעְמָה וְסַבְתְּכָא וּבְנֵי
			רַעְמָה שִׁבָּא וַדָּדָן:
01O	10	8	וְכוּשׁ יָלַד אֶת־נֹמֶרֶד
			הוּא הֵחֵל לִהְיוֹת גִּבּוֹר
			בָּאֶרֶץ:
01O	10	9	הוּא־הָיָה גִבּוֹר־צִיד
			לִפְנֵי יְהוָה עַל־כֵּן
			יֹאמַר כְּנֹמֶרֶד גִּבּוֹר
			צִיד לִפְנֵי יְהוָה:
01O	10	10	וַתְּהִי רֹאשִׁית מַמְלַכְתּוֹ
			בְּבָל וָאֶרֶץ וָאֲכַד
			וְכַלְנָה בָּאֶרֶץ שַׁנְעֵר:
01O	10	11	מִן־הָאֶרֶץ הַהִוא יֵצֵא
			אֲשׁוּר וַיְבִן
			אֶת־נִינוּהָ וְאֶת־רַחֲבַת
			עִיר וְאֶת־כַּלַּח:
01O	10	12	וְאֶת־רֶסֶן בֵּין נִינוּהָ
			וּבֵין כַּלַּח הוּא הָעִיר

			הגדלה:
01O	10	13	ומצרים ילד את־לודים ואת־ענמים ואת־להבים ואת־נפתחים:
01O	10	14	ואת־פתרסים ואת־כסלחים אשר יצאו משם פלשתים ואת־כפתרים:
01O	10	15	וכנען ילד את־צידן בכרו ואת־חת:
01O	10	16	ואת־היבוסי ואת־האמרי ואת הגרגשי:
01O	10	17	ואת־החוי ואת־הערקי ואת־הסיני:
01O	10	18	ואת־הארודי ואת־הצמרי ואת־החמתי ואחר נפצו משפחות הכנעני:
01O	10	19	ויהי גבול הכנעני מצידן באכה גררה עד־עזה באכה סדמה ועמרה ואדמה וצבים עד־לשע:
01O	10	20	אלה בני־חם למשפחתם ללשנתם בארצתם בגויהם:
01O	10	21	ולשם ילד גם־הוא אבי כל־בני־עבר אחי יפת הגדול:
01O	10	22	בני שם עילם ואשור וארפכשד ולוד וארם:
01O	10	23	ובני ארם עוז וחול וגתר ומש:
01O	10	24	וארפכשד ילד את־שלח ושלח ילד את־עבר:
01O	10	25	ולעבר ילד שני

בנים שם האחד פלג

כי בימיו נפלגה

הארץ ושם אחיו

יקטן:

01O 10 26 ויקטן ילד

את־אלמודד ואת־שלף

ואת־חצרמות

ואת־ירח:

01O 10 27 ואת־הדורם

ואת־אוזל

ואת־דקלה:

01O 10 28 ואת־עובל

ואת־אבימאל

ואת־שבא:

01O 10 29 ואת־אופר

ואת־חווילה

ואת־יובב כל־אלה

בני יקטן:

01O 10 30 ויהי מושבם ממשא

באכה ספרה הר

הקדם:

01O 10 31 אלה בני־שם

למשפחתם ללשונתם

בארצתם לגויהם:

01O 10 32 אלה משפחת בני־נח

לתולדתם בגויהם

ומאלה נפרדו הגוים

בארץ אחר המבול:

01O 11 1 ויהי כל־הארץ שפה

אחת ודברים אחדים:

01O 11 2 ויהי בנסעם מקדם

וימצאו בקעה בארץ

שנער וישבו שם:

01O 11 3 ויאמרו איש

אל־רעהו הבה נלבנה

לבנים ונשרפה

לשרפה ותהי להם

הלבנה לאבן והחמר

היה להם לחמר:

01O 11 4 ויאמרו הבה

נבנה־לנו עיר

ומגדל וראשו בשמים

ונעשה־לנו שם פן־

			נפוץ על-פני כל-הארץ:
01O	11	5	וירד יהוה לראת את-העיר ואת-המגדל אשר בנו בני האדם: ויאמר יהוה הן עם אחד ושפה אחת לכלם וזה החלם לעשות ועתה לא- יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות:
01O	11	7	הבה נרדה ונבלה שם שפתם אשר לא ישמעו איש שפת רעהו: ויפץ יהוה אתם משם על-פני כל-הארץ ויחדלו לבנת העיר:
01O	11	8	על-כן קרא שמה בבל כי-שם בלל יהוה שפת כל-הארץ ומשם הפיצם יהוה על-פני כל-הארץ:
01O	11	10	אלה תולדת שם שם בן-מאת שנה ויולד את-ארפכשד שנתים אחר המבול:
01O	11	11	ויחי-שם אחרי הולידו את-ארפכשד חמש מאות שנה ויולד בנים ובנות:
01O	11	12	וארפכשד חי חמש ושלשים שנה ויולד את-שלח:
01O	11	13	ויחי ארפכשד אחרי הולידו את-שלח שלש שנים וארבע מאות שנה ויולד בנים ובנות:
01O	11	14	ושלח חי שלשים שנה ויולד את-עבר:
01O	11	15	ויחי-שלח אחרי הולידו את-עבר שלש שנים וארבע מאות

			שנה ויולד בנים ובנות:
01O	11	16	ויחי-עבר ארבע ושלשים שנה ויולד את-פלג:
01O	11	17	ויחי-עבר אחרי הולידו את-פלג שלשים שנה וארבע מאות שנה ויולד בנים ובנות:
01O	11	18	ויחי-פלג שלשים שנה ויולד את-רעו:
01O	11	19	ויחי-פלג אחרי הולידו את-רעו תשע שנים ומאתים שנה ויולד בנים ובנות:
01O	11	20	ויחי רעו שנים ושלשים שנה ויולד את-שרוג:
01O	11	21	ויחי רעו אחרי הולידו את-שרוג שבע שנים ומאתים שנה ויולד בנים ובנות:
01O	11	22	ויחי שרוג שלשים שנה ויולד את-נחור:
01O	11	23	ויחי שרוג אחרי הולידו את-נחור מאתים שנה ויולד בנים ובנות:
01O	11	24	ויחי נחור תשע ועשרים שנה ויולד את-תרח:
01O	11	25	ויחי נחור אחרי הולידו את-תרח תשע-עשרה שנה ומאת שנה ויולד בנים ובנות:
01O	11	26	ויחי-תרח שבעים שנה ויולד את-אברם את-נחור ואת-הרן:
01O	11	27	ואלה תולדת תרח

תרח הוליד את־אברם
את־נחור ואת־הרן
והרן הוליד
את־לוט:

01O 11 28 וימת הרן על־פני
תרח אביו בארץ
מולדתו באור
כשדים:

01O 11 29 ויקח אברם ונחור
להם נשים שם
אשת־אברם שרי ושם
אשת־נחור מלכה
בת־הרן אבי־מלכה
ואבי יסכה:

01O 11 30 ותהי שרי עקרה אין
לה ולד:

01O 11 31 ויקח תרח את־אברם
בנו ואת־לוט
בן־הרן בן־בנו ואת
שרי כלתו אשת אברם
בנו ויצאו אתם
מאור כשדים ללכת
ארצה כנען ויבאו
עד־חרן וישבו שם:

01O 11 32 ויהיו ימי־תרח חמש
שנים ומאתים שנה
וימת תרח בחרן:

01O 12 1 ויאמר יהוה
אל־אברם לך־לך
מארצך וממולדתך
ומבית אביך
אל־הארץ אשר אראך:

01O 12 2 ואעשך לגוי גדול
ואברכך ואגדלה שמך
והיה ברכה:

01O 12 3 ואברכה מברכך
ומקללך אאר ונברכו
בך כל משפחת
האדמה:

01O 12 4 וילך אברם כאשר
דבר אליו יהוה
וילך אתו לוט
ואברם בן־חמש שנים

			ושבעים שנה בצאתו מחרן:
01O	12	5	ויקח אברם את־שרי אשתו ואת־לוט בן־אחיו ואת־כל־רכושם אשר רכשו ואת־הנפש אשר־עשו בחרן ויצאו ללכת ארצה כנען ויבאו ארצה כנען:
01O	12	6	ויעבר אברם בארץ עד מקום שכם עד אלון מורה והכנעני אז בארץ:
01O	12	7	וירא יהוה אל־אברם ויאמר לזרעך אתן את־הארץ הזאת ויבן שם מזבח ליהוה הנראה אליו:
01O	12	8	ויעתק משם ההרה מקדם לבית־אל ויט אהלה בית־אל מים והעי מקדם ויבן־שם מזבח ליהוה ויקרא בשם יהוה:
01O	12	9	ויסע אברם הלוך ונסוע הנגבה:
01O	12	10	ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרימה לגור שם כ־כבד הרעב בארץ:
01O	12	11	ויהי כאשר הקריב לבוא מצרימה ויאמר אל־שרי אשתו הנה־נא ידעתי כי אשה יפת־מראה את:
01O	12	12	והיה כ־ייראו אתך המצרים ואמרו אשתו זאת והרגו אתי ואתך יחיו:
01O	12	13	אמרי־נא אחתי את למען ייטב־לי

בעבורך וחיתה נפשי
בגללך:

01O 12 14 ויהי כבוא אברם
מצרימה ויראו

המצרים את־האשה
כ־יִיפָה הוא מאד:

01O 12 15 ויראו אתה שרי
פרעה ויהללו אתה
אל־פרעה ותקח האשה
בית פרעה:

01O 12 16 ולאברם היטיב
בעבורה ויהי־לו
צאן־ובקר וחמרים
ועבדים ושפחת
ואתנת וגמלים:

01O 12 17 וינגע יהוה
את־פרעה נגעים
גדלים ואת־ביתו
על־דבר שרי אשת
אברם:

01O 12 18 ויקרא פרעה לאברם
ויאמר מה־זאת עשית
לי למה לא־הגדת לי
כי אשתך הוא:

01O 12 19 למה אמרת אחתי הוא
ואקח אתה לי לאשה
ועתה הנה אשתך קח
ולך:

01O 12 20 ויצו עליו פרעה
אנשים וישלחו אתו
ואת־אשתו
ואת־כל־אשר־לו:

01O 13 1 ויעל אברם ממצרים
הוא ואשתו
וכל־אשר־לו ולוט
עמו הנגבה:

01O 13 2 ואברם כבד מאד
במקנה בכסף ובזהב:

01O 13 3 וילך למסעיו מנגב
ועד־בית־אל

עד־המקום אשר־היה
שם אהלה בתחלה בין
בית־אל ובין העי:

- 01O 13 4 אל־מקום המזבח
אשר־עשה שם בראשנה
ויקרא שם אברם בשם
יהוה:
- 01O 13 5 וגם־ללוט ההלך
את־אברם היה
צאן־ובקר ואהלים:
- 01O 13 6 ולא־נשא אתם הארץ
לשבת יחדו כי־היה
רכושם רב ולא יכלו
לשבת יחדו:
- 01O 13 7 ויהי־ריב בין רעי
מקנה־אברם ובין
רעי מקנה־לוט
והכנעני והפרזי אז
ישב בארץ:
- 01O 13 8 ויאמר אברם אל־לוט
אל־נא תהי מריבה
ביני ובינך ובין
רעי ובין רעיך
כי־אנשים אחים
אנחנו:
- 01O 13 9 הלא כל־הארץ לפניך
הפרד נא מעלי
אם־השמאל ואימנה
ואם־הימין
ואשמאילה:
- 01O 13 10 וישא־לוט את־עיניו
וירא את־כל־ככר
הירדן כי כלה משקה
לפני שחת יהוה
את־סדם ואת־עמרה
כגן־יהוה כארץ
מצרים באכה צער:
- 01O 13 11 ויבחר־לו לוט את
כל־ככר הירדן ויסע
לוט מקדם ויפרדו
איש מעל אחיו:
- 01O 13 12 אברם ישב
בארץ־כנען ולוט
ישב בערי הככר
ויאהל עד־סדם:
- 01O 13 13 ואנשי סדם רעים

			והטאים ליהוה מאד:
01O	13	14	ויהוה אמר אל־אברם אחרי הפרד־לוט מעמו שא נא עיניך וראה מן־המקום אשר־אתה שם צפנה ונגבה וקדמה וימה:
01O	13	15	כי את־כל־הארץ אשר־אתה ראה לך אתננה ולזרעך עד־עולם:
01O	13	16	ושמתי את־זרעך כעפר הארץ אשר אם־יוכל איש למנות את־עפר הארץ גם־ זרעך ימנה:
01O	13	17	קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה:
01O	13	18	ויאהל אברם ויבא וישב באלני ממרא אשר בחברון ויבן־שם מזבח ליהוה:
01O	14	1	ויהי בימי אמרפל מלך־שנער אריוך מלך אלסר כדרלעמר מלך עילם ותדעל מלך גוים:
01O	14	2	עשו מלחמה את־ברע מלך סדם ואת־ברשע מלך עמרה שנאב מלך אדמה ושמאבר מלך צביים ומלך בלע היא־צער:
01O	14	3	כל־אלה חברו אל־עמק השדים הוא ים המלח:
01O	14	4	שתיים עשרה שנה עבדו את־כדרלעמר ושלש־עשרה שנה מרדו:
01O	14	5	ובארבע עשרה שנה

			בא כדרלעמר והמלכים אשר אתו ויכו את־רפאים בעשתרת קרנים ואת־הזוזים בהם ואת האימים בשוה קריתים:
01O	14	6	ואת־החרי בהררם שעיר עד איל פארן אשר על־המדבר:
	01O	14	7 וישבו ויבאו אל־עין משפט הוא קדש ויכו את־כל־שדה העמלקי וגם את־ האמרי הישב בחצצן תמר:
01O	14	8	ויצא מלך־סדם ומלך עמרה ומלך אדמה ומלך צביים ומלך בלע הוא־צער ויערכו אתם מלחמה בעמק השדים:
	01O	14	9 את כדרלעמר מלך עילם ותדעל מלך גוים ואמרפל מלך שנער ואריוך מלך אלסר ארבעה מלכים את־החמשה:
	01O	14	10 ועמק השדים בארת בארת חמר וינסו מלך־סדם ועמרה ויפלוי־שמה והנשארים הרה נסו:
	01O	14	11 ויקחו את־כל־רכש סדם ועמרה ואת־כל־אכלם וילכו:
	01O	14	12 ויקחו את־לזוט ואת־רכשו בן־אחי אברם וילכו והוא ישב בסדם:
	01O	14	13 ויבא הפליט ויגד לאברם העברי והוא

שכן באלני ממרא
האמרי אחי אשכל
ואחי ענר והם בעלי
ברית־אברם:

01O 14 14 וישמע אברם כי
נשבה אחיו וירק
את־חניכיו ילידי
ביתו שמנה עשר
ושלש מאות וירדף
עד־דן:

01O 14 15 ויחלק עליהם לילה
הוא ועבדיו ויכם
וירדפם עד־חובה
אשר משמאל לדמשק:

01O 14 16 וישב את כל־הרכש
וגם את־לוט אחיו
ורכשו השיב וגם
את־הנשים ואת־
העם:

01O 14 17 ויצא מלך־סדם
לקראתו אחרי שובו
מהכות את־כדר־לעמר
ואת־המלכים אשר
אתו אל־עמק שוה
הוא עמק המלך:

01O 14 18 ומלכי־צדק מלך שלם
הוציא לחם ויין
והוא כהן לאל
עליון:

01O 14 19 ויברכהו ויאמר
ברוך אברם לאל
עליון קנה שמים
וארץ:

01O 14 20 וברוך אל עליון
אשר־מגן צריך בידך
ויתן־לו מעשר מכל:

01O 14 21 ויאמר מלך־סדם
אל־אברם תן־לי
הנפש והרכש קח־לך:

01O 14 22 ויאמר אברם אל־מלך
סדם הרמתי ידי
אל־יהוה אל עליון
קנה שמים וארץ:

- 01O 14 23 אמ־מחוט ועד
 שרוך־נעל ואם־אקח
 מכל־אשר־לך ולא
 תאמר אני העשרתי
 את־אברם:
- 01O 14 24 בלעדי רק אשר אכלו
 הנערים וחלק
 האנשים אשר הלכו
 אתי ענר אשכל
 וממרא הם יקחו
 חלקם:
- 01O 15 1 אחר הדברים האלה
 היה דבר־יהוה
 אל־אברם במחזה
 לאמר אל־תירא אברם
 אנכי מגן לך שכרך
 הרבה מאד:
- 01O 15 2 ויאמר אברם אדני
 יהוה מה־תתן־לי
 ואנכי הולך ערירי
 ובן־משק ביתי הוא
 דמשק אליעזר:
- 01O 15 3 ויאמר אברם הן לי
 לא נתתה זרע והנה
 בן־ביתי יורש אתי:
- 01O 15 4 והנה דבר־יהוה
 אליו לאמר לא
 יירשך זה כִּי־אם
 אשר יצא ממעיך הוא
 יירשך:
- 01O 15 5 ויוצא אתו החוצה
 ויאמר הבט־נא
 השמימה וספר
 הכוכבים אם־תוכל
 לספר אתם ויאמר לו
 כה יהיה זרעך:
- 01O 15 6 והאמן ביהוה
 ויחשבה לו צדקה:
- 01O 15 7 ויאמר אליו אני
 יהוה אשר הוצאתיך
 מאור כשדים לתת לך
 את־הארץ הזאת
 לרשתה:

- 01O 15 8 ויאמר אדני יהוה
במה אדע כי
אירשנה:
- 01O 15 9 ויאמר אליו קחה לי
עגלה משלשת ועז
משלשת ואיל משלש
ותר וגוזל:
- 01O 15 10 ויקח־לו את־כל־אלה
ויבתר אתם בתוך
ויתן איש־בתרו
לקראת רעהו
ואת־הצפר לא בתר:
- 01O 15 11 וירד העיט
על־הפגרים וישב
אתם אברם:
- 01O 15 12 ויהי השמש לבוא
ותרדמה נפלה
על־אברם והנה אימה
חשכה גדלה נפלת
עליו:
- 01O 15 13 ויאמר לאברם ידע
תדע כי־גר יהיה
זרעך בארץ לא להם
ועבדום וענו אתם
ארבע מאות שנה:
- 01O 15 14 וגם את־הגוי אשר
יעבדו דן אנכי
ואחרי־כן יצאו
ברכש גדול:
- 01O 15 15 ואתה תבוא
אל־אבתיך בשלום
תקבר בשיבה טובה:
- 01O 15 16 ודור רביעי ישובו
הנה כי לא־שלם עון
האמרי עד־הנה:
- 01O 15 17 ויהי השמש באה
ועלטה היה והנה
תנור עשן ולפיד אש
אשר עבר בין
הגזרים האלה:
- 01O 15 18 ביום ההוא כרת
יהוה את־אברם ברית
לאמר לזרעך נתתי

את־הארץ הזאת מנהר

מצרים עד־הנהר

הגדל נהר־פרת:

01O 15 19 את־הקיני

ואת־הקנזי ואת

הקדמני:

01O 15 20 ואת־החתי

ואת־הפרזי

ואת־הרפאים:

01O 15 21 ואת־האמרי

ואת־הכנעני

ואת־הגרגשי

ואת־היבوسی:

01O 16 1 ושרי אשת אברם לא

ילדה לו ולה שפחה

מצרית ושמה הגר:

01O 16 2 ותאמר שרי אל־אברם

הנה־נא עצרני יהוה

מלדת בא־נא

אל־שפחתי אולי

אבנה ממנה וישמע

אברם לקול שרי:

01O 16 3 ותקח שרי אשת־אברם

את־הגר המצרית

שפחתה מקץ עשר

שנים לשבת אברם

בארץ כנען ותתן

אתה לאברם אישה לו

לאשה:

01O 16 4 ויבא אל־הגר ותהר

ותרא כי הרתה ותקל

גברתה בעיניה:

01O 16 5 ותאמר שרי אל־אברם

חמסי עליך אנכי

נתתי שפחתי בחיקך

ותרא כי הרתה ואקל

בעיניה ישפט יהוה

ביני וביניך:

01O 16 6 ויאמר אברם אל־שרי

הנה שפחתך בידך

עשי־לה הטוב

בעיניך ותענה שרי

ותברח מפניה:

- 01O 16 7 וימצאה מלאך יהוה
על-עין המים במדבר
על-העין בדרך שור:
- 01O 16 8 ויאמר הגר שפחת
שרי אי־מזה באת
ואנה תלכי ותאמר
מפני שרי גברתי
אנכי ברחת:
- 01O 16 9 ויאמר לה מלאך
יהוה שובי
אל־גברתך והתעני
תחת ידיה:
- 01O 16 10 ויאמר לה מלאך
יהוה הרבה ארבה
את־זרעך ולא יספר
מרב:
- 01O 16 11 ויאמר לה מלאך
יהוה הנך הרה
וילדת בן וקראת
שמו ישמעאל כי־שמע
יהוה אל־עניך:
- 01O 16 12 והוא יהיה פרא אדם
ידו בכל ויד כל בו
ועל־פני כל־אחיו
ישכן:
- 01O 16 13 ותקרא שם־יהוה
הדבר אליה אתה אל
ראי כי אמרה הגם
הלם ראיתי אחרי
ראי:
- 01O 16 14 על־כן קרא לבאר
באר לחי ראי הנה
בין־קדש ובין ברד:
- 01O 16 15 ותלד הגר לאברם בן
ויקרא אברם שם־בנו
אשר־ילדה הגר
ישמעאל:
- 01O 16 16 ואברם בן־שמונים
שנה ושש שנים
בלדת־הגר
את־ישמעאל לאברם:
- 01O 17 1 ויהי אברם
בן־תשעים שנה ותשע

			שנים וירא יהוה אל־אברם ויאמר אליו אני־אל שדי התהלך לפני והיה תמים:
01O	17	2	ואתנה בריתי ביני ובינך וארבה אותך במאד מאד:
01O	17	3	ויפל אברם על־פניו וידבר אתו אלהים לאמר:
01O	17	4	אני הנה בריתי אתך והיית לאב המון גוים:
01O	17	5	ולא־יקרא עוד את־שמך אברם והיה שמך אברהם כי אבי־המון גוים נתתיך:
01O	17	6	והפרתי אתך במאד מאד ונתתיך לגוים ומלכים ממך יצאו:
01O	17	7	והקמתי את־בריתי ביני ובין ובין זרעך אחריך לדרתם לברית עולם להיות לך לאלהים ולזרעך אחריך:
01O	17	8	ונתתי לך ולזרעך אחריך את ארץ מגריך את כל־ארץ כנען לאחזת עולם והייתי להם לאלהים:
01O	17	9	ויאמר אלהים אל־אברהם ואתה את־בריתי תשמר אתה וזרעך אחריך לדרתם:
01O	17	10	זאת בריתי אשר תשמרו ביני וביניכם ובין זרעך אחריך המול לכם

- כל־זכר:
01O 17 11 ונמלתם את בשר
ערלתכם והיה לאות
ברית ביני
וביניכם:
01O 17 12 ובן־שמנת ימים
ימול לכם כל־זכר
לדרתיכם יליד בית
ומקנת־כסף מכל
בן־נכר אשר לא
מזרעך הוא:
01O 17 13 המול ימול יליד
ביתך ומקנת כסף
והיתה בריתי
בבשרכם לברית
עולם:
01O 17 14 וערל זכר אשר
לא־ימול את־בשר
ערלתו ונכרתה הנפש
ההוא מעמיה את־
בריתי הפר:
01O 17 15 ויאמר אלהים
אל־אברהם שרי אשתך
לא־תקרא את־שמה
שרי כי שרה שמה:
01O 17 16 וברכתי אתה וגם
נתתי ממנה לך בן
וברכתי והיתה
לגוים מלכי עמים
ממנה יהיו:
01O 17 17 ויפל אברהם
על־פניו ויצחק
ויאמר בלבו הלבן
מאה־שנה יולד ואם־
שרה הבת־תשעים שנה
תלד:
01O 17 18 ויאמר אברהם
אל־האלהים לו
ישמעאל יחיה
לפניך:
01O 17 19 ויאמר אלהים אבל
שרה אשתך ילדת לך
בן וקראת את־שמו

			יצחק והקמתי את־בריתי אתו לברית עולם לזרעו אחריו:
01O	17	20	ולישמעאל שמעתיך הנה ברכתי אתו והפריתי אתו והרביתי אתו במאד מאד שנים־עשר נשיאם יוליד ונתתיו לגוי גדול:
01O	17	21	ואת־בריתי אקים את־יצחק אשר תלד לך שרה למועד הזה בשנה האחרת:
01O	17	22	ויכל לדבר אתו ויעל אלהים מעל אברהם:
01O	17	23	ויקח אברהם את־ישמעאל בנו ואת כל־ילידי ביתו ואת כל־מקנת כספו כל־זכר באנשי בית אברהם וימל את־בשר ערלתם בעצם היום הזה כאשר דבר אתו אלהים:
01O	17	24	ואברהם בן־תשעים ותשע שנה בהמלו בשר ערלתו:
01O	17	25	וישמעאל בנו בן־שלש עשרה שנה בהמלו את בשר ערלתו:
01O	17	26	בעצם היום הזה נמול אברהם וישמעאל בנו:
01O	17	27	וכל־אנשי ביתו יליד בית ומקנת־כסף מאת בן־נכר נמלו אתו:
01O	18	1	וירא אליו יהוה באלני ממרא והוא

ישב פתח־האהל כחם
היום:

01O 18 2 וישא עיניו וירא
והנה שלשה אנשים
נצבים עליו וירא

וירץ לקראתם מפתח
האהל וישתחו ארצה:

01O 18 3 ויאמר אדני אִם־נא
מצאתי חן בעיניך
אִל־נא תעבר מעל
עבדך:

01O 18 4 יקח־נא מעט־מים
ורחצו רגליכם
והשענו תחת העץ:

01O 18 5 ואקחה פת־לחם
וסעדו לבכם אחר
תעברו כִּי־על־כן
עברתם על־עבדכם
ויאמרו כן תעשה
כאשר דברת:

01O 18 6 וימהר אברהם האהלה
אִל־שרה ויאמר מהרי
שלש סאים קמח סלת
לושי ועשי עגות:

01O 18 7 ואִל־הבקר רץ אברהם
ויקח בן־בקר רך
וטוב ויתן אִל־הנער
וימהר לעשות אתו:

01O 18 8 ויקח חמאה וחלב
ובן־הבקר אשר עשה
ויתן לפניהם
והוא־עמד עליהם
תחת העץ ויאכלו:

01O 18 9 ויאמרו אליו איה
שרה אשתך ויאמר
הנה באהל:

01O 18 10 ויאמר שוב אשוב
אליך כעת חיה
והנה־בן לשרה אשתך
ושרה שמעת פתח
האהל והוא אחריו:

01O 18 11 ואברהם ושרה זקנים
באים בימים חדל

			להיות לשרה ארח כנשים:
01O	18	12	ותצחק שרה בקרבה לאמר אחרי בלתי היתה־לי עדנה ואדני זקן:
	01O	18	13 ויאמר יהוה אל־אברהם למה זה צחקה שרה לאמר האף אמנם אלד ואני זקנתי:
01O	18	14	היפלא מיהוה דבר למועד אשוב אליך כעת חיה ולשרה בן:
01O	18	15	ותכחש שרה לאמר לא צחקתי כי יראה ויאמר לא כי צחקת:
01O	18	16	ויקמו משם האנשים וישקפו על־פני סדם ואברהם הלך עמם לשלחם:
01O	18	17	ויהוה אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עשה:
01O	18	18	ואברהם היו יהיה לגוי גדול ועצום ונברכו בו כל גויי הארץ:
01O	18	19	כי ידעתיו למען אשר יצוה את־בניו ואת־ביתו אחרי ושמרו דרך יהוה לעשות צדקה ומשפט למען הביא יהוה על־אברהם את אשר־דבר עליו:
01O	18	20	ויאמר יהוה זעקת סדם ועמרה כי־רבה וחטאתם כי כבדה מאד:
01O	18	21	ארדה־נא ואראה הכצעקתה הבאה אלי עשו כלה ואם־לא

אדעה:

01O 18 22 ויפנו משם האנשים
וילכו סדמה ואברהם
עודנו עמד לפני
יהוה:

01O 18 23 ויגש אברהם ויאמר
האף תספה צדיק
עם־רשע:

01O 18 24 אולי יש חמשים
צדיקים בתוך העיר
האף תספה ולא־תשא
למקום למען חמשים
הצדיקים אשר בקרבה:
01O 18 25 חללה לך מעשת כדבר
הזה להמית צדיק
עם־רשע והיה כצדיק
כרשע חללה לך השפט
כל־הארץ לא יעשה
משפט:

01O 18 26 ויאמר יהוה
אם־אמצא בסדם
חמשים צדיקים בתוך
העיר ונשאתי לכל־
המקום בעבורם:

01O 18 27 ויען אברהם ויאמר
הנה־נא הואלתי
לדבר אל־אדני
ואנכי עפר ואפר:

01O 18 28 אולי יחסרון חמשים
הצדיקים חמשה
התשחית בחמשה
את־כל־העיר ויאמר
לא אשחית אם־אמצא
שם ארבעים וחמשה:

01O 18 29 ויסף עוד לדבר
אליו ויאמר אולי
ימצאון שם ארבעים
ויאמר לא אעשה
בעבור הארבעים:

01O 18 30 ויאמר אל־נא יחר
לאדני ואדברה אולי
ימצאון שם שלשים
ויאמר לא אעשה

אם־אמצא שם שלשים:

01O 18 31 ויאמר הנה־נא

הואלתי לדבר

אל־אדני אולי

ימצאון שם עשרים

ויאמר לא אשחית

בעבור העשרים:

01O 18 32 ויאמר אל־נא יחר

לאדני ואדברה

אך־הפעם אולי

ימצאון שם עשרה

ויאמר לא אשחית

בעבור העשרה:

01O 18 33 וילך יהוה כאשר

כלה לדבר אל־אברהם

ואברהם שב למקמו:

01O 19 1 ויבאו שני המלאכים

סדמה בערב ולוט

ישב בשער־סדם

וירא־לוט ויקם

לקראתם וישתחו

אפים ארצה:

01O 19 2 ויאמר הנה נא־אדני

סורו נא אל־בית

עבדכם ולינו ורחצו

רגליכם והשכמתם

והלכתם לדרככם

ויאמרו לא כי

ברחוב נלין:

01O 19 3 ויפצ־בם מאד

ויסרו אליו ויבאו

אל־ביתו ויעש להם

משתה ומצות אפה

ויאכלו:

01O 19 4 טרם ישכבו ואנשי

העיר אנשי סדם

נסבו על־הבית מנער

ועד־זקן כל־ העם

מקצה:

01O 19 5 ויקראו אל־לוט

ויאמרו לו איה

האנשים אשר־באו

אליך הלילה הוציאם

- אלינו ונדעה אתם:
01O 19 6 ויצא אלהם לוט
הפתחה והדלת סגר
אחריו:
01O 19 7 ויאמר אל־נא אחי
תרעו:
01O 19 8 הנה־נא לי שתי
בנות אשר לא־ידעו
איש אוציאה־נא
אתהן אליכם ועשו
להן כטוב בעיניכם
רק לאנשים האל
אל־תעשו דבר
כ־על־כן באו בצל
קרתי:
01O 19 9 ויאמרו גש־הלאה
ויאמרו האחד
בא־לגור וישפט
שפוט עתה נרע לך
מהם ויפצרו באיש
בלוט מאד ויגשו
לשבר הדלת:
01O 19 10 וישלחו האנשים
את־ידם ויביאו
את־לוט אליהם
הביתה ואת־הדלת
סגרו:
01O 19 11 ואת־האנשים
אשר־פתח הבית הכו
בסנורים מקטן
ועד־גדול וילאו
למצא הפתח:
01O 19 12 ויאמרו האנשים
אל־לוט עד מ־לך
פה חתן ובניך
ובנתיך וכל אשר־לך
בעיר הוצא
מנ־המקום:
01O 19 13 כ־משחתים אנחנו
את־המקום הזה
כ־גדלה צעקתם
את־פני יהוה
וישלחנו יהוה

לשחתה:

01O 19 14 ויצא לוט וידבר
אל־חתניו לקחי
בנתיו ויאמר קומו
צאו מן־המקום הזה
כי־משחית יהוה
את־העיר ויהי
כמצחק בעיני
חתניו:

01O 19 15 וכמו השחר עלה
ויאיצו המלאכים
בלוט לאמר קום קח
את־אשתך ואת־שתי
בנתיך הנמצאת
פן־תספה בעון
העיר:

01O 19 16 ויתמהמה ויחזיקו
האנשים בידו
וביד־אשתו וביד
שתי בנתיו בחמלת
יהוה עליו ויצאהו
וינחהו מחוץ לעיר:

01O 19 17 ויהי כהוציאם אתם
החוצה ויאמר המלט
על־נפשך אל־תביט
אחריך ואל־תעמד
בכל־הככר ההרה
המלט פן־תספה:

01O 19 18 ויאמר לוט אלהם
אל־נא אדני:

01O 19 19 הנה־נא מצא עבדך
חן בעיניך ותגדל
חסדך אשר עשית
עמדי להחיות את־
נפשי ואנכי לא
אוכל להמלט ההרה
פן־תדבקני הרעה
ומתי:

01O 19 20 הנה־נא העיר הזאת
קרבה לנוס שמה
והוא מצער אמלטה
נא שמה הלא מצער
הוא ותחי נפשי:

- 01O 19 21 ויאמר אליו הנה
נשאתי פניך גם
לדבר הזה לבלתי
הפכי את־העיר אשר
דברת:
- 01O 19 22 מהר המלט שמה כי
לא אוכל לעשות דבר
עד־באך שמה על־כן
קרא שם־ העיר
צוער:
- 01O 19 23 השמש יצא על־הארץ
ולוט בא צערה:
- 01O 19 24 ויהוה המטיר
על־סדם ועל־עמרה
גפרית ואש מאת
יהוה מן־השמים:
- 01O 19 25 ויהפך את־הערים
האל ואת כל־הככר
ואת כל־ישובי הערים
וצמח האדמה:
- 01O 19 26 ותבט אשתו מאחריו
ותהי נציב מלח:
- 01O 19 27 וישכם אברהם בבקר
אל־המקום אשר־עמד
שם את־פני יהוה:
- 01O 19 28 וישקף על־פני סדם
ועמרה ועל־כל־פני
ארץ הככר וירא
והנה עלה קיטר
הארץ כקיטר הכבשן:
- 01O 19 29 ויהי בשחת אלהים
את־ערי הככר ויזכר
אלהים את־אברהם
וישלח את־ לוט
מתוך ההפכה בהפך
את־הערים אשר־ישב
בהן לוט:
- 01O 19 30 ויעל לוט מצוער
וישב בהר ושתי
בנתיו עמו כי ירא
לשבת בצוער וישב
במערה הוא ושתי
בנתיו:

- 01O 19 31 ותאמר הבכירה
אלה־הצעירה אבינו
זקן ואיש אין בארץ
לבוא עלינו כדרך
כל־הארץ:
- 01O 19 32 לכה נשקה את־אבינו
יין ונשכבה עמו
ונחיה מאבינו זרע:
- 01O 19 33 ותשקין את־אביהן
יין בלילה הוא
ותבא הבכירה ותשכב
את־אביה ולא ידע
בשכבה ובקומה:
- 01O 19 34 ויהי ממחרת ותאמר
הבכירה אלה־הצעירה
הן־שכבתי אמש
את־אבי נשקנו יין
גם־הלילה ובאי
שכבי עמו ונחיה
מאבינו זרע:
- 01O 19 35 ותשקין גם בלילה
ההוא את־אביהן יין
ותקם הצעירה ותשכב
עמו ולא ידע
בשכבה ובקמה:
- 01O 19 36 ותהרין שתי
בנות־לוט מאביהן:
- 01O 19 37 ותלד הבכירה בן
ותקרא שמו מואב
הוא אבי־מואב
עד־היום:
- 01O 19 38 והצעירה גם־הוא
ילדה בן ותקרא שמו
בן־עמי הוא אבי
בני־עמון עד־
היום:
- 01O 20 1 ויסע משם אברהם
ארצה הנגב וישב
בין־קדש ובין שור
ויגר בגרר:
- 01O 20 2 ויאמר אברהם
אל־שרה אשתו אחתי
הוא וישלח אבימלך

מלך גרר ויקח את־
שרה:

01O 20 3 ויבא אלהים
אל־אבימלך בחלום
הלילה ויאמר לו
הנך מת על־האשה
אשר־ לקחת והוא
בעלת בעל:

01O 20 4 ואבימלך לא קרב
אליה ויאמר אדני
הגוי גם־צדיק
תהרג:

01O 20 5 הלא הוא אמר־לי
אחתי הוא
והיא־גם־הוא אמרה
אחי הוא בתם־לבבי
ובנקין כפי עשיתי
זאת:

01O 20 6 ויאמר אליו האלהים
בחלם גם אנכי
ידעתי כי בתם־לבבך
עשית זאת ואחשך
גם־אנכי אותך
מחטו־לי על־כן
לא־נתתיך לנגע
אליה:

01O 20 7 ועתה השב אשת־האיש
כִּי־נביא הוא
ויתפלל בעדך וחיה
ואם־אינך משיב דע
כִּי־מות תמות אתה
וכל־אשר־לך:

01O 20 8 וישכם אבימלך בבקר
ויקרא לכל־עבדיו
וידבר

את־כל־הדברים האלה
באזניהם וייראו
האנשים מאד:

01O 20 9 ויקרא אבימלך
לאברהם ויאמר לו
מה־עשית לנו
ומה־חטאתי לך
כִּי־הבאת עלי

ועל־ממלכתי חטאה
גדלה מעשים אשר
לא־יעשו עשית
עמדי:

01O 20 10 ויאמר אבימלך
אל־אברהם מה ראית
כי עשית את־הדבר
הזה:

01O 20 11 ויאמר אברהם כי
אמרתי רק אין־יראת
אלהים במקום הזה
והרגוני על־דבר
אשתי:

01O 20 12 וגם־אמנה אחתי
בת־אבי הוא אך לא
בת־אמי ותהי־לי
לאשה:

01O 20 13 ויהי כאשר התעו
אתי אלהים מבית
אבי ואמר לה זה
חסדך אשר תעשי
עמדי אל כל־המקום
אשר נבוא שמה
אמרי־לי אחי הוא:

01O 20 14 ויקח אבימלך צאן
ובקר ועבדים ושפחת
ויתן לאברהם וישב
לו את שרה אשתו:

01O 20 15 ויאמר אבימלך הנה
ארצי לפניך בטוב
בעיניך שב:

01O 20 16 ולשרה אמר הנה
נתתי אלף כסף
לאחיך הנה הוא־לך
כסות עינים לכל
אשר אתך ואת כל
ונכחת:

01O 20 17 ויתפלל אברהם
אל־האלהים וירפא
אלהים את־אבימלך
ואת־אשתו ואמהתיו
וילדו:

01O 20 18 כי־עצר עצר יהוה

- בעד כל־רחם לבית
אבימלך על־דבר שרה
אשת אברהם:
- 01O 21 1 ויהוה פקד את־שרה
כאשר אמר ויעש
יהוה לשרה כאשר
דבר:
- 01O 21 2 ותהר ותלד שרה
לאברהם בן לזקניו
למועד אשר־דבר אתו
אלהים:
- 01O 21 3 ויקרא אברהם
את־שם־בנו
הנולד־לו
אשר־ילדה־לו שרה
יצחק:
- 01O 21 4 וימל אברהם
את־יצחק בנו
בן־שמנת ימים כאשר
צוה אתו אלהים:
- 01O 21 5 ואברהם בן־מאת שנה
בהולד לו את יצחק
בנו:
- 01O 21 6 ותאמר שרה צחק עשה
לי אלהים כל־השמע
יצחק־לי:
- 01O 21 7 ותאמר מי מלל
לאברהם היניקה
בנים שרה כי־ילדתי
בן לזקניו:
- 01O 21 8 ויגדל הילד ויגמל
ויעש אברהם משתה
גדול ביום הגמל
את־יצחק:
- 01O 21 9 ותרא שרה
את־בן־הגר המצרית
אשר־ילדה לאברהם
מצחק:
- 01O 21 10 ותאמר לאברהם גרש
האמה הזאת ואת־בנה
כי לא יירש
בן־האמה הזאת
עם־בני עם־יצחק:

- וירע הדבר מאד 11 21 01O
בעיני אברהם על
אודת בנו:
- ויאמר אלהים 12 21 01O
אל־אברהם אל־ירע
בעיניך על־הנער
ועל־אמתך כל אשר
תאמר אליך שרה שמע
בקלה כי ביצחק
יקרא לך זרע:
- וגם את־בן־האמה 13 21 01O
לגוי אשימנו כי
זרעך הוא:
- וישכם אברהם בבקר 14 21 01O
ויקח־לחם וחמת מים
ויתן אל־הגר שם
על־שכמה ואת־הילד
וישלחה ותלך ותתע
במדבר באר שבע:
- ויכלו המים 15 21 01O
מן־החמת ותשלך
את־הילד תחת אחד
השיחים:
- ותלך ותשב לה מנגד 16 21 01O
הרחק כמטחוי קשת
כי אמרה אל־אראה
במות הילד ותשב
מנגד ותשא את־קלה
ותבך:
- וישמע אלהים 17 21 01O
את־קול הנער ויקרא
מלאך אלהים אל־הגר
מן־השמים ויאמר לה
מה־לך הגר
אל־תיראי כי־שמע
אלהים אל־קול הנער
באשר הוא־שם:
- קומי שאי את־הנער 18 21 01O
והחזיקי את־ידך בו
כי־לגוי גדול
אשימנו:
- ויפקח אלהים 19 21 01O
את־עיניה ותרא באר

מים ותלך ותמלא
את־החמת מים ותשק
את־הנער:

01O 21 20 ויהי אלהים

את־הנער ויגדל
וישב במדבר ויהי
רבה קשת:

01O 21 21 וישב במדבר פארן
ותקח־לו אמו אשה
מארץ מצרים:

01O 21 22 ויהי בעת ההוא
ויאמר אבימלך
ופיכל שר־צבאו
אל־אברהם לאמר
אלהים עמך בכל
אשר־אתה עשה:

01O 21 23 ועתה השבעה לי
באלהים הנה
אם־תשקר לי ולניני
ולנכדי כחסד אשר־
עשיתי עמך תעשה
עמדי ועם־הארץ
אשר־גרתה בה:

01O 21 24 ויאמר אברהם אנכי
אשבע:

01O 21 25 והוכח אברהם
את־אבימלך על־אדות
באר המים אשר גזלו
עבדי אבימלך:

01O 21 26 ויאמר אבימלך לא
ידעתי מי עשה
את־הדבר הזה
וגם־אתה לא־הגדת
לי וגם אנכי לא
שמעתי בלתי היום:

01O 21 27 ויקח אברהם צאן
ובקר ויתן לאבימלך
ויכרתו שניהם
ברית:

01O 21 28 ויצב אברהם את־שבע
כבשת הצאן לבדהן:

01O 21 29 ויאמר אבימלך
אל־אברהם מה הנה

שבע כבשת האלה אשר

הצבת לבדנה:

01O 21 30 ויאמר כי את־שבע

כבשת תקח מידי

בעבור תהיה־לי

לעדה כי חפרתי את־

הבאר הזאת:

01O 21 31 על־כן קרא למקום

ההוא באר שבע כי

שם נשבעו שניהם:

01O 21 32 ויכרתו ברית בבאר

שבע ויקם אבימלך

ופיכל שר־צבאו

וישבו אל־ארץ

פלשתים:

01O 21 33 ויטע אשל בבאר שבע

ויקרא־שם בשם יהוה

אל עולם:

01O 21 34 ויגר אברהם בארץ

פלשתים ימים רבים:

01O 22 1 ויהי אחר הדברים

האלה והאלהים נסה

את־אברהם ויאמר

אליו אברהם ויאמר

הנני:

01O 22 2 ויאמר קח־נא

את־בנך את־יחידך

אשר־אהבת את־יצחק

ולך־לך אל־ארץ

המריה והעלהו שם

לעלה על אחד ההרים

אשר אמר אליך:

01O 22 3 וישכם אברהם בבקר

ויחבש את־חמרו

ויקח את־שני נעריו

אתו ואת יצחק בנו

ויבקע עצי עלה

ויקם וילך

אל־המקום

אשר־אמר־לו

האלהים:

01O 22 4 ביום השלישי וישא

אברהם את־עיניו

- וירא את־המקום
מרחק:
- 01O 22 5 ויאמר אברהם
אל־נעריו שבו־לכם
פה עם־החמור ואני
והנער נלכה עד־ כה
ונשתחוה ונשובה
אליכם:
- 01O 22 6 ויקח אברהם את־עצי
העלה וישם על־יצחק
בנו ויקח בידו
את־האש ואת־
המאכלת וילכו
שניהם יחדו:
- 01O 22 7 ויאמר יצחק
אל־אברהם אביו
ויאמר אבי ויאמר
הנני בני ויאמר
הנה האש והעצים
ואיה השֶׁה לעלה:
- 01O 22 8 ויאמר אברהם אלהים
יראה־לו השֶׁה לעלה
בני וילכו שניהם
יחדו:
- 01O 22 9 ויבאו אל־המקום
אשר אמר־לו האלהים
ויבן שם אברהם
את־המזבח ויערך
את־העצים ויעקד
את־יצחק בנו וישם
אתו על־המזבח ממעל
לעצים:
- 01O 22 10 וישלח אברהם
את־ידו ויקח
את־המאכלת לשחט
את־בנו:
- 01O 22 11 ויקרא אליו מלאך
יהוה מן־השמים
ויאמר אברהם אברהם
ויאמר הנני:
- 01O 22 12 ויאמר אל־תשלח ידך
אל־הנער ואל־תעש
לו מאומה כי עתה

			ידעתי כי־ ירא אלהים אתה ולא חשכת את־בנך את־יחידך ממני:
01O	22	13	וישא אברהם את־עיניו וירא והנה־איל אחר נאחז בסבך בקרניו וילך אברהם ויקח את־האיל ויעלהו לעלה תחת בנו:
01O	22	14	ויקרא אברהם שם־המקום ההוא יהוה יראה אשר יאמר היום בהר יהוה יראה:
01O	22	15	ויקרא מלאך יהוה אל־אברהם שנית מן־השמים:
01O	22	16	ויאמר בי נשבעתי נאם־יהוה כי יען אשר עשית את־הדבר הזה ולא חשכת את־בנך את־יחידך:
01O	22	17	כי־ברך אברכך והרבה ארבה את־זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על־ שפת הים וירש זרעך את שער איביו:
01O	22	18	והתברכו בזרעך כל גויי הארץ עקב אשר שמעת בקלי:
01O	22	19	וישב אברהם אל־נעריו ויקמו וילכו יחדו אל־באר שבע וישב אברהם בבאר שבע:
01O	22	20	ויהי אחרי הדברים האלה ויגד לאברהם לאמר הנה ילדה מלכה גם־הוא בנים

			לנחור אחיך:
01O	22	21	את־עוץ בכרו ואת־בוז אחיו ואת־קמואל אבי ארם:
01O	22	22	ואת־כשד ואת־חזו ואת־פלדש ואת־ידלף ואת בתואל:
01O	22	23	ובתואל ילד את־רבקה שמנה אלה ילדה מלכה לנחור אחי אברהם:
01O	22	24	ופילגשו ושמה ראומה ותלד גם־הוא את־טבח ואת־גחם ואת־תחש ואת־ מעכה:
01O	23	1	ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה:
01O	23	2	ותמת שרה בקרית ארבע הוא חברון בארץ כנען ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה:
01O	23	3	ויקם אברהם מעל פני מתו וידבר אל־בני־חת לאמר:
01O	23	4	גר־ותושב אנכי עמכם תנו לי אחזת־קבר עמכם ואקברה מתי מלפני:
01O	23	5	ויענו בני־חת את־אברהם לאמר לו:
01O	23	6	שמענו אדני נשיא אלהים אתה בתוכנו במבחר קברינו קבר את־מתך איש ממנו את־קברו לא־יכלה ממך מקבר מתך:
01O	23	7	ויקם אברהם וישתחו לעם־הארץ לבני־חת:

- 01O 23 8 וידבר אתם לאמר
אם־יש את־נפשכם
לקבר את־מתי מלפני
שמעוני ופגעור־לי
בעפרון בן־צחר:
01O 23 9 ויתן־לי את־מערת
המכפלה אשר־לו אשר
בקצה שדהו בכסף
מלא יתננה לי
בתוכם לאחזת־קבר:
01O 23 10 ועפרון ישב בתוך
בני־חת ויען עפרון
החתי את־אברהם
באזני בני־חת לכל
באי שער־עירו
לאמר:
01O 23 11 לא־אדני שמעני
השדה נתתי לך
והמערה אשר־בו לך
נתתיה לעיני בני־
עמי נתתיה לך קבר
מתך:
01O 23 12 וישתחו אברהם לפני
עם הארץ:
01O 23 13 וידבר אל־עפרון
באזני עם־הארץ
לאמר אך אם־אתה לו
שמעני נתתי כסף
השדה קח ממני
ואקברה את־מתי
שמה:
01O 23 14 ויען עפרון
את־אברהם לאמר לו:
01O 23 15 אדני שמעני ארץ
ארבע מאת שקל־כסף
ביני ובינך מה־הוא
ואת־מתך קבר:
01O 23 16 וישמע אברהם
אל־עפרון וישקל
אברהם לעפרן
את־הכסף אשר דבר
באזני בני־חת ארבע
מאות שקל כסף עבר

לסחר:

01O 23 17 ויקם שדה עפרון
אשר במכפלה אשר
לפני ממרא השדה
והמערה אשר־בו
וכל־העץ אשר בשדה
אשר בכל־גבלו
סביב:

01O 23 18 לאברהם למקנה
לעיני בני־חת בכל
באי שער־עירו:

01O 23 19 ואחר־יכן קבר
אברהם את־שרה אשתו
אל־מערת שדה
המכפלה על־פני
ממרא הוא חברון
בארץ כנען:

01O 23 20 ויקם השדה והמערה
אשר־בו לאברהם
לאחזת־קבר מאת
בני־חת:

01O 24 1 ואברהם זקן בא
בימים ויהוה ברך
את־אברהם בכל:

01O 24 2 ויאמר אברהם
אל־עבדו זקן ביתו
המשל בכל־אשר־לו
שים־נא ידך תחת
ירכי:

01O 24 3 ואשביעך ביהוה
אלהי השמים ואלהי
הארץ אשר לא־תקח
אשה לבני מבנות
הכנעני אשר אנכי
יושב בקרבו:

01O 24 4 כי אל־ארצי
ואל־מולדתי תלך
ולקחת אשה לבני
ליצחק:

01O 24 5 ויאמר אליו העבד
אולי לא־תאבה האשה
ללכת אחרי אל־הארץ
הזאת ההשב אשיב

			את־בנך אל־הארץ אשר־יצאת משם:
01O	24	6	ויאמר אליו אברהם השמר לך פן־תשיב את־בני שמה:
01O	24	7	יהוה אלהי השמים אשר לקחני מבית אבי ומארץ מולדתי ואשר דבר־לי ואשר נשבע־לי לאמר לזרעך אתן את־הארץ הזאת הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני משם:
01O	24	8	ואם־לא תאבה האשה ללכת אחריך ונקית משבעתי זאת רק את־בני לא תשב שמה:
01O	24	9	וישם העבד את־ידו תחת ירך אברהם אדניו וישבע לו על־הדבר הזה:
01O	24	10	ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדניו וילך וכל־טוב אדניו בידו ויקם וילך אל־ארם נהרים אל־עיר נחור:
01O	24	11	ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל־באר המים לעת ערב לעת צאת השאבת:
01O	24	12	ויאמר יהוה אלהי אדני אברהם הקרה־נא לפני היום ועשה־חסד עם אדני אברהם:
01O	24	13	הנה אנכי נצב על־עין המים ובנות אנשי העיר יצאת לשאב מים:
01O	24	14	והיה הנער אשר אמר

אליה הטי־נא כדך
ואשתה ואמרה שתה
וגם־גמליך אשקה
אתה הכחת לעבדך
ליצחק ובה אדע
כי־עשית חסד
עם־אדני:

01O 24 15 ויהי־הוא טרם כלה
לדבר והנה רבקה
יצאת אשר ילדה
לבתואל בן־מלכה
אשת נחור אחי
אברהם וכדה
על־שכמה:

01O 24 16 והנער טבת מראה
מאד בתולה ואיש לא
ידעה ותרד העינה
ותמלא כדה ותעל:

01O 24 17 וירץ העבד לקראתה
ויאמר הגמלאיני נא
מעט־מים מכדך:

01O 24 18 ותאמר שתה אדני
ותמהר ותרד כדה
על־ידיה ותשקהו:

01O 24 19 ותכל להשקתו ותאמר
גם לגמליך אשאב עד
אם־כלו לשתת:

01O 24 20 ותמהר ותער כדה
אל־השקת ותרץ עוד
אל־הבאר לשאב
ותשאב לכל־גמליו:

01O 24 21 והאיש משתאה לה
מחריש לדעת ההצליח
יהוה דרכו אם־לא:

01O 24 22 ויהי כאשר כלו
הגמלים לשתות ויקח
האיש נזם זהב בקע
משקלו ושני צמידים
על־ידיה עשרה זהב
משקלם:

01O 24 23 ויאמר בת־מי את
הגידי נא לי היש
בית־אביך מקום לנו

ללין:

01O 24 24 ותאמר אליו

בת־בתואל אנכי

בן־מלכה אשר ילדה

לנחור:

01O 24 25 ותאמר אליו גם־תבן

גם־מספוא רב עמנו

גם־מקום ללון:

01O 24 26 ויקד האיש וישתחו

ליהוה:

01O 24 27 ויאמר ברוך יהוה

אלהי אדני אברהם

אשר לא־עזב חסדו

ואמתו מעם אדני

אנכי בדרך נחני

יהוה בית אחי

אדני:

01O 24 28 ותרץ הנער ותגד

לבית אמה כדברים

האלה:

01O 24 29 ולרבקה אח ושמו

לבן וירץ לבן

אל־האיש החוצה

אל־העין:

01O 24 30 ויהי כראת את־הנזם

ואת־הצמדים על־ידי

אחתו וכשמעו

את־דברי רבקה אחתו

לאמר כה־דבר אלי

האיש ויבא אל־האיש

והנה עמד

על־הגמלים על־

העין:

01O 24 31 ויאמר בוא ברוך

יהוה למה תעמד

בחוץ ואנכי פניתי

הבית ומקום

לגמלים:

01O 24 32 ויבא האיש הביתה

ויפתח הגמלים ויתן

תבן ומספוא לגמלים

ומים לרחץ רגליו

ורגלי האנשים אשר

			אתו:
01O	24	33	ויישם לפניו לאכל ויאמר לא אכל עד אם־דברתי דברי ויאמר דבר:
01O	24	34	ויאמר עבד אברהם אנכי:
01O	24	35	ויהוה ברך את־אדני מאד ויגדל ויתן־לו צאן ובקר וכסף וזהב ועבדם ושפחת וגמלים וחמרים:
01O	24	36	ותלד שרה אשת אדני בן לאדני אחרי זקנתה ויתן־לו את־כל־אשר־לו:
01O	24	37	וישבעני אדני לאמר לא־תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי ישב בארצו:
01O	24	38	אם־לא אל־בית־אבי תלך ואל־משפחתי ולקחת אשה לבני:
01O	24	39	ואמר אל־אדני אלי לא־תלך האשה אחרי:
01O	24	40	ויאמר אלי יהוה אשר־התהלכתי לפניו ישלח מלאכו אתך והצליח דרכך ולקחת אשה לבני ממשפחתי ומבית אבי:
01O	24	41	אז תנקה מאלתי כי תבוא אל־משפחתי ואם־לא יתנו לך והיית נקי מאלתי:
01O	24	42	ואבא היום אל־העין ואמר יהוה אלהי אדני אברהם אם־ישך־נא מצליח דרכי אשר אנכי הלך עליה:
01O	24	43	הנה אנכי נצב על־עין המים והיה

			העלמה היצאת לשאב ואמרתי אליה השקיני-נא מעט-מים מכדך:
01O	24	44	ואמרה אלי גם-אתה שתה וגם לגמליך אשאב הוא האשה אשר-הכית יהוה לבן-אדני:
01O	24	45	אני טרם אכלה לדבר אלי-לבי והנה רבקה יצאת וכדה על-שכמה ותרד העינה ותשאב ואמר אליה השקיני נא:
01O	24	46	ותמהר ותורד כדה מעליה ותאמר שתה וגם-גמליך אשקה ואשת וגם הגמלים השקתה:
01O	24	47	ואשאל אתה ואמר בת-מי את ותאמר בת-בתואל בן-נחור אשר ילדה-לו מלכה ואשם הנזם על-אפה והצמידים על-ידיה:
01O	24	48	ואקד ואשתחוה ליהוה ואברך את-יהוה אלהי אדני אברהם אשר הנחני בדרך אמת לקחת את-בת-אחי אדני לבנו:
01O	24	49	ועתה אם-ישיכם עשים חסד ואמת את-אדני הגידו לי ואם-לא הגידו לי ואפנה על-ימין או על-שמאל:
01O	24	50	ויען לבן ובתואל ויאמרו מיהוה יצא הדבר לא נוכל דבר אליך רע או-טוב:

01O	24	51	הנה־רַבִּקָּה לִפְנֵיךָ קָח וּלְךָ וְתֵהִי אִשָּׁה לְבֶן־אֲדֹנֶיךָ כְּאֲשֶׁר דָּבַר יְהוָה:
01O	24	52	וַיְהִי כֹאשֶׁר שָׁמַע עֶבֶד אֲבֵרָהֶם אֶת־דְּבָרֵיהֶם וַיִּשְׁתַּחֲוֶה אֶרְצָה לַיהוָה:
01O	24	53	וַיּוֹצֵא הָעֶבֶד כְּלִי־כֶסֶף וְכָלִי זָהָב וּבִגְדִים וַיִּתֵּן לְרַבִּקָּה וּמִגְדַּנֶּת נָתַן לְאַחִיהָ וּלְאִמָּה:
01O	24	54	וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ הוּא וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־עִמּוֹ וַיִּלְּנוּ וַיִּקְוּמוּ בִּבְקֹר וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי לְאֲדֹנִי:
01O	24	55	וַיֹּאמֶר אַחִיהָ וְאִמָּה תֵּשֶׁב הַנֶּעֱרָר אִתָּנוּ יָמִים אוֹ עֶשְׂרִי אַחֵר תֵּלֶךְ:
01O	24	56	וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־תֹּאחֲרוּ אֵתִי וַיְהִי הַצִּלִּיחַ דְּרָכִי שְׁלַחֲנִי וְאֶלְכָה לְאֲדֹנִי:
01O	24	57	וַיֹּאמְרוּ נִקְרָא לְנֶעֱרָר וְנִשְׁאַלָה אֶת־פִּיהָ:
01O	24	58	וַיִּקְרְאוּ לְרַבִּקָּה וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיהָ הַתִּלְכִּי עִם־הָאִישׁ הַזֶּה וְתֹאמַר אֵלָיךְ:
01O	24	59	וַיִּשְׁלַח אֶת־רַבִּקָּה אֶחָתָם וְאֶת־מִנְקָתָהּ וְאֶת־עֶבֶד אֲבֵרָהֶם וְאֶת־אֲנָשָׁיו:
01O	24	60	וַיְבָרְכוּ אֶת־רַבִּקָּה וַיֹּאמְרוּ לָהּ אַחֲתָנוּ אֵת הַיֵּי לְאַלְפֵי רַבְּבָה וַיִּירֶשׁ זֶרַעְךָ אֶת שַׁעַר שְׁנָאִיו:
01O	24	61	וְתִקֶּם רַבִּקָּה וְנִעְרַתֶּיהָ

ותרכבנה על־הגמלים
ותלכנה אחרי האיש
ויקח העבד את־רבקה
וילך:

01O 24 62 ויצחק בא מבוא באר
לחי ראי והוא יושב
בארץ הנגב:

01O 24 63 ויצא יצחק לשוח
בשדה לפנות ערב
וישא עיניו וירא
והנה גמלים באים:

01O 24 64 ותשא רבקה
את־עיניה ותרא
את־יצחק ותפל מעל
הגמל:

01O 24 65 ותאמר אל־העבד
מִי־האיש הלזה ההלך
בשדה לקראתנו
ויאמר העבד הוא
אדני ותקח הצעיף
ותתכס:

01O 24 66 ויספר העבד ליצחק
את כל־הדברים אשר
עשה:

01O 24 67 ויבאה יצחק האהלה
שרה אמו ויקח
את־רבקה ותהי־לו
לאשה ויאהבה וינחם
יצחק אחרי אמו:

01O 25 1 ויסף אברהם ויקח
אשה ושמה קטורה:

01O 25 2 ותלד לו את־זמרון
ואת־יקשן ואת־מֶדֶן
ואת־מֶדִין ואת־ישבק
ואת־שוח:

01O 25 3 ויקשן ילד את־שבא
ואת־דֶדֶן ובני דֶדֶן
היו אשורם ולטושם
ולאמים:

01O 25 4 ובני מֶדִין עִפָּה
ועפר וחנך ואבידע
ואלדעה כל־אלה בני
קטורה:

- 01O 25 5 ויתן אברהם
את-כל-אשר-לו
ליצחק:
- 01O 25 6 ולבני הפילגשים
אשר לאברהם נתן
אברהם מתנת וישלחם
מעל יצחק בנו
בעודנו חי קדמה
אל-ארץ קדם:
- 01O 25 7 ואלה ימי שני-חיי
אברהם אשר-חי מאת
שנה ושבעים שנה
וחמש שנים:
- 01O 25 8 ויגוע וימת אברהם
בשיבה טובה זקן
ושבע ויאסף
אל-עמיו:
- 01O 25 9 ויקברו אתו יצחק
וישמעאל בניו
אל-מערת המכפלה
אל-שדה עפרן בן-
צחר החתי אשר
על-פני ממרא:
- 01O 25 10 השדה אשר-קנה
אברהם מאת בני-חית
שמה קבר אברהם
ושרה אשתו:
- 01O 25 11 ויהי אחרי מות
אברהם ויברך אלהים
את-יצחק בנו וישב
יצחק עם-באר לחי
ראי:
- 01O 25 12 ואלה תלדת ישמעאל
בן-אברהם אשר ילדה
הגר המצרית שפחת
שרה לאברהם:
- 01O 25 13 ואלה שמות בני
ישמעאל בשמתם
לתולדתם בכר
ישמעאל נבית וקדר
ואדבאל ומבשם:
- 01O 25 14 ומשמע ודומה ומשא:
- 01O 25 15 חדד ותימא יטור

נפיש וקדמה:

01O 25 16 אלה הם בני ישמעאל
ואלה שמתם בחצריהם
ובטירתם שנים־עשר
נשיאם לאמתם:

01O 25 17 ואלה שני חיי
ישמעאל מאת שנה
ושלשים שנה ושבע
שנים ויגוע וימת
ויאסף אל־עמיו:

01O 25 18 וישכנו מחוילה
עד־שור אשר על־פני
מצרים באכה אשורה
על־פני כל־ אחיו
נפל:

01O 25 19 ואלה תולדת יצחק
בן־אברהם אברהם
הוליד את־יצחק:

01O 25 20 ויהי יצחק
בן־ארבעים שנה
בקחתו את־רבקה
בת־בואל הארמי
מפדן ארם אחות לבן
הארמי לו לאשה:

01O 25 21 ויעתר יצחק ליהוה
לנכח אשתו כי עקרה
הוא ויעתר לו יהוה
ותהר רבקה אשתו:

01O 25 22 ויתרצו הבנים
בקרבה ותאמר אם־כן
למה זה אנכי ותלך
לדרש את־ יהוה:

01O 25 23 ויאמר יהוה לה שני
גיים בבטנך ושני
לאמים ממעיך יפרדו
ולאם מלאם יאמץ
ורב יעבד צעיר:

01O 25 24 וימלאו ימיה ללדת
והנה תומם בבטנה:

01O 25 25 ויצא הראשון
אדמוני כלו כאדרת
שער ויקראו שמו
עשו:

01O 25 26 ואחרי־כן יצא אחיו
 וידו אחזת בעקב
 עשו ויקרא שמו
 יעקב ויצחק בן־
 ששים שנה בלדת
 אתם:
 01O 25 27 ויגדלו הנערים
 ויהי עשו איש ידע
 ציד איש שדה ויעקב
 איש תם ישב אהלים:
 01O 25 28 ויאהב יצחק את־עשו
 כי־ציד בפיו ורבקה
 אהבת את־יעקב:
 01O 25 29 ויזד יעקב נזיד
 ויבא עשו מן־השדה
 והוא עיף:
 01O 25 30 ויאמר עשו אל־יעקב
 הלעיטני נא
 מן־האדם האדם הזה
 כי עיף אנכי על־
 כן קרא־שמו אדום:
 01O 25 31 ויאמר יעקב מכרה
 כיום את־בכרתך לי:
 01O 25 32 ויאמר עשו הנה
 אנכי הולך למות
 ולמה־זה לי בכרה:
 01O 25 33 ויאמר יעקב השבעה
 לי כיום וישבע לו
 וימכר את־בכרתו
 ליעקב:
 01O 25 34 ויעקב נתן לעשו
 לחם ונזיד עדשים
 ויאכל וישת ויקם
 וילך ויבז עשו
 את־הבכרה:
 01O 26 1 ויהי רעב בארץ
 מלבד הרעב הראשון
 אשר היה בימי
 אברהם וילך יצחק
 אל־אבימלך
 מלך־פלשתים גררה:
 01O 26 2 וירא אליו יהוה
 ויאמר אל־תרד

- מצרימה שכן בארץ
אשר אמר אליך:
01O 26 3 גור בארץ הזאת
ואהיה עמך ואברכך
כי־לך ולזרעך אתן
את־כל־הארצת האל
והקמתי את־השבעה
אשר נשבעתי לאברהם
אביך:
01O 26 4 והרביתי את־זרעך
ככוכבי השמים
ונתתי לזרעך את
כל־הארצת האל
והתברכו בזרעך כל
גויי הארץ:
01O 26 5 עקב אשר־שמע אברהם
בקלי וישמר משמרתי
מצותי חקותי
ותורתי:
01O 26 6 וישב יצחק בגרר:
01O 26 7 וישאלו אנשי המקום
לאשתו ויאמר אחתי
הוא כי ירא לאמר
אשתי פן־ יהרגני
אנשי המקום
על־רבקה כי־טובת
מראה הוא:
01O 26 8 ויהי כי ארכו־לו
שם הימים וישקף
אבימלך מלך פלשתים
בעד החלון וירא
והנה יצחק מצחק את
רבקה אשתו:
01O 26 9 ויקרא אבימלך
ליצחק ויאמר אך
הנה אשתך הוא ואיך
אמרת אחתי הוא
ויאמר אליו יצחק
כי אמרתי פן־אמות
עליה:
01O 26 10 ויאמר אבימלך
מה־זאת עשית לנו
כמעט שכב אחד העם

			את־אשתך והבאת עלינו אשם:
01O	26	11	ויצו אבימלך את־כל־העם לאמר הנגע באיש הזה ובאשתו מות יומת:
01O	26	12	ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו יהוה:
01O	26	13	ויגדל האיש וילך הלוך וגדל עד כי־גדל מאד:
01O	26	14	ויהי־לו מקנה־צאן ומקנה בקר ועבדה רבה ויקנאו אתו פלשתים:
01O	26	15	וכל־הבארת אשר חפרו עבדי אביו בימי אברהם אביו סתמום פלשתים וימלאום עפר:
01O	26	16	ויאמר אבימלך אלי־יצחק לך מעמנו כי־עצמת־ממנו מאד:
01O	26	17	וילך משם יצחק ויחן בנחל־גרר וישב שם:
01O	26	18	וישב יצחק ויחפר את־בארת המים אשר חפרו בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים אחרי מות אברהם ויקרא להן שמות כשמת אשר־קרא להן אביו:
01O	26	19	ויחפרו עבדי־יצחק בנחל וימצאו־שם באר מים חיים:
01O	26	20	ויריבו רעי גרר עם־רעי יצחק לאמר לנו המים ויקרא שם־הבאר עשק כי

			הַתְּעַשְׂקוּ עִמּוֹ:
01O	26	21	וַיַּחְפְּרוּ בְּאֵר אַחֲרֵת וַיִּרְיְבוּ גַם־עֲלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ שֹׁטְנָה:
01O	26	22	וַיַּעֲתֵק מִשֵּׁם וַיַּחְפֹּר בְּאֵר אַחֲרֵת וְלֹא רָבוּ עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ רַחֲבוֹת וַיֹּאמֶר כִּי־עָתָה הִרְחִיב יְהוָה לָנוּ וּפְרִינוּ בָאָרֶץ:
01O	26	23	וַיַּעַל מִשֵּׁם בְּאֵר שֶׁבַע:
01O	26	24	וַיֵּרָא אֵלָיו יְהוָה בַּלַּיְלָה הַהוּא וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי אֱלֹהֵי אֲבֹרָהִם אֲבִיךָ אֶל־תִּירָא כִּי־אֲתָךְ אֲנֹכִי וּבִרְכַּתִּיךָ וְהִרְבִּיתִי אֶת־זֶרְעֶךָ בְּעַבּוֹר אֲבֹרָהִם עַבְדִּי:
01O	26	25	וַיִּבֶן שֵׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה וַיִּטֶּשֶׁם אֵהָלוּ וַיִּכְרוּ־שֵׁם עַבְדֵי־יִצְחָק בָּאֵר:
01O	26	26	וַאֲבִימֶלֶךְ הַלֵּךְ אֵלָיו מִגֶּרֶר וְאַחֲזָת מִרְעָהוּ וּפִיכָל שֶׁר־צַבָּאוֹ:
01O	26	27	וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִצְחָק מִדּוֹעַ בְּאַתָּם אֵלֵי וְאַתָּם שִׁנְאַתָּם אֵתִי וַתִּשְׁלַחוּנִי מֵאַתְכֶּם:
01O	26	28	וַיֹּאמְרוּ רְאוּ רְאִינוּ כִּי־הָיָה יְהוָה עִמָּךְ וְנֹאמַר תְּהִי נָא אֱלֹהִים בֵּינוֹתֵינוּ בֵּינוֹתֵינוּ וּבֵינוֹךְ וְנִכְרַתָּה בְּרִית עִמָּךְ:
01O	26	29	אִם־תַּעֲשֶׂה עִמָּנוּ רָעָה כַּאֲשֶׁר לֹא נִגְעֲנוֹךְ וְכַאֲשֶׁר עָשִׂינוּ עִמָּךְ רַק־טוֹב וְנִשְׁלַחְךָ בְּשָׁלוֹם אֶתָּה עָתָה בְּרוּךְ יְהוָה:

- 01O 26 30 ויעש להם משתה
ויאכלו וישתו:
- 01O 26 31 וישכימו בבקר
וישבעו איש לאחיו
וישלחם יצחק וילכו
מאתו בשלום:
- 01O 26 32 ויהי ביום ההוא
ויבאו עבדי יצחק
ויגדו לו על-אדות
הבאר אשר חפרו
ויאמרו לו מצאנו
מים:
- 01O 26 33 ויקרא אתה שבעה
על-כן שם-העיר באר
שבע עד היום הזה:
- 01O 26 34 ויהי עשו
בן-ארבעים שנה
ויקח אשה
את-יהודית בת-בארי
החתי ואת- בשמת
בת-אילן החתי:
- 01O 26 35 ותהיין מרת רוח
ליצחק ולרבקה:
- 01O 27 1 ויהי כ-יזקן יצחק
ותכהין עיניו מראת
ויקרא את-עשו בנו
הגדל ויאמר אליו
בני ויאמר אליו
הנני:
- 01O 27 2 ויאמר הנה-נא
זקנתי לא ידעתי
יום מותי:
- 01O 27 3 ועתה שא-נא כליך
תליך וקשתך וצא
השדה וצודה לי
צידה:
- 01O 27 4 ועשה-לי מטעמים
כאשר אהבתי והביאה
לי ואכלה בעבור
תברכך נפשי בטרם
אמות:
- 01O 27 5 ורבקה שמעת בדבר
יצחק אל-עשו בנו

- וילך עשו השדה
לצוד ציד להביא:
- 01O 27 6 ורבקה אמרה
אל־יעקב בנה לאמר
הנה שמעתי את־אביך
מדבר אל־עשו אחיך
לאמר:
- 01O 27 7 הביאה לי ציד
ועשה־לי מטעמים
ואכלה ואברככה
לפני יהוה לפני
מותי:
- 01O 27 8 ועתה בני שמע בקלי
לאשר אני מצוה
אתך:
- 01O 27 9 לך־נא אל־הצאן
וקח־לי משם שני
גדיי עזים טבים
ואעשה אתם מטעמים
לאביך כאשר אהב:
- 01O 27 10 והבאת לאביך ואכל
בעבר אשר יברכך
לפני מותו:
- 01O 27 11 ויאמר יעקב
אל־רבקה אמו הן
עשו אחי איש שער
ואנכי איש חלק:
- 01O 27 12 אולי ימשני אבי
והייתי בעיניו
כמתעתע והבאתי עלי
קללה ולא ברכה:
- 01O 27 13 ותאמר לו אמו עלי
קללתך בני אך שמע
בקלי ולך קח־לי:
- 01O 27 14 וילך ויקח ויבא
לאמו ותעש אמו
מטעמים כאשר אהב
אביו:
- 01O 27 15 ותקח רבקה את־בגדי
עשו בנה הגדל
החמדת אשר אתה
בבית ותלבש את־
יעקב בנה הקטן:

- 01O 27 16 ואת ערת גדיי
העזים הלבישה
על־ידיו ועל חלקת
צואריו:
- 01O 27 17 ותתן את־המטעמים
ואת־הלחם אשר עשתה
ביד יעקב בנה:
- 01O 27 18 ויבא אל־אביו
ויאמר אבי ויאמר
הנני מי אתה בני:
- 01O 27 19 ויאמר יעקב
אל־אביו אנכי עשו
בכרך עשיתי כאשר
דברת אלי קום־נא
שבה ואכלה מצידִי
בעבור תברכני
נפשך:
- 01O 27 20 ויאמר יצחק אל־בנו
מה־זה מהרת למצא
בני ויאמר כי הקרה
יהוה אלהיך לפני:
- 01O 27 21 ויאמר יצחק
אל־יעקב גשה־נא
ואמשך בני האתה זה
בני עשו אם־לא:
- 01O 27 22 ויגש יעקב אל־יצחק
אביו וימשהו ויאמר
הקל קול יעקב
והידים ידי עשו:
- 01O 27 23 ולא הכירו כי־היו
ידיו כידי עשו
אחיו שערת
ויברכהו:
- 01O 27 24 ויאמר אתה זה בני
עשו ויאמר אני:
- 01O 27 25 ויאמר הגשה לי
ואכלה מציד בני
למען תברכך נפשי
ויגש־לו ויאכל
ויבא לו יין וישת:
- 01O 27 26 ויאמר אליו יצחק
אביו גשה־נא
ושקה־לי בני:

- 01O 27 27 ויגש וישק־לו וירח
את־ריח בגדיו
ויברכהו ויאמר ראה
ריח בני כריח שדה
אשר ברכו יהוה:
01O 27 28 ויתן־לך האלהים
מטל השמים ומשמני
הארץ ורב דגן
ותירש:
01O 27 29 יעבדוך עמים
וישתחו לך לאמים
הוה גביר לאחריך
וישתחו לך בני
אמך ארריך ארור
ומברכך ברוך:
01O 27 30 ויהי כאשר כלה
יצחק לברך את־יעקב
ויהי אך יצא יצא
יעקב מאת פני יצחק
אביו ועשו אחיו בא
מצידו:
01O 27 31 ויעש גמ־הוא
מטעמים ויבא לאביו
ויאמר לאביו יקם
אבי ויאכל מציד
בנו בעבר תברכני
נפשך:
01O 27 32 ויאמר לו יצחק
אביו מ־אתה ויאמר
אני בנך בכרך עשו:
01O 27 33 ויחרד יצחק חרדה
גדלה עד־מאד ויאמר
מ־אפוא הוא
הצד־ציד ויבא לי
ואכל מכל בטרם
תבוא ואברכהו
גם־ברוך יהיה:
01O 27 34 כשמע עשו את־דברי
אביו ויצעק צעקה
גדלה ומרה עד־מאד
ויאמר לאביו ברכני
גם־אני אבי:
01O 27 35 ויאמר בא אחריך

- במרמה ויקח ברכתך:
01O 27 36 ויאמר הכי קרא שמו
יעקב ויעקבני זה
פעמים את־בכרתי
לקח והנה עתה לקח
ברכתי ויאמר
הלא־אצלת לי ברכה:
01O 27 37 ויען יצחק ויאמר
לעשו הן גביר
שמתיו לך
ואת־כל־אחיו נתתי
לו לעבדים ודגן
ותירש סמכתי ולכה
אפוא מה אעשה בני:
01O 27 38 ויאמר עשו אל־אביו
הברכה אחת הוא־לך
אבי ברכני גם־אני
אבי וישא עשו קלו
ויבך:
01O 27 39 ויען יצחק אביו
ויאמר אליו הנה
משמני הארץ יהיה
מושבך ומטל השמים
מעל:
01O 27 40 ועל־חרבך תחיה
ואת־אחיך תעבד
והיה כאשר תריד
ופרקת עלו מעל
צוארך:
01O 27 41 וישטם עשו את־יעקב
על־הברכה אשר ברכו
אביו ויאמר עשו
בלבו יקרבו ימי
אבל אבי ואהרגה
את־יעקב אחי:
01O 27 42 ויגד לרבקה
את־דברי עשו בנה
הגדל ותשלח ותקרא
ליעקב בנה הקטן
ותאמר אליו הנה
עשו אחיך מתנחם לך
להרגך:
01O 27 43 ועתה בני שמע בקלי

			וקום ברח־לך אל־לבן אחי חרנה:
01O	27	44	וישבת עמו ימים אחדים עד אשר־תשוב חמת אחיך:
01O	27	45	עד־שוב אף־אחיך ממך ושכח את אשר־עשית לו ושלחתי ולקחתך משם למה אשכל גם־שניכם יום אחד:
01O	27	46	ותאמר רבקה אל־יצחק קצתי בחיי מפני בנות חת אם־לקח יעקב אשה מבנות־חת כאלה מבנות הארץ למה לי חיים:
01O	28	1	ויקרא יצחק אל־יעקב ויברך אתו ויצוהו ויאמר לו לא־תקח אשה מבנות כנען:
01O	28	2	קום לך פדנה ארם ביתה בתואל אבי אמך וקח־לך משם אשה מבנות לבן אחי אמך:
01O	28	3	ואל שדי יברך אתך ויפרך וירבך והיית לקהל עמים:
01O	28	4	ויתן־לך את־ברכת אברהם לך ולזרעך אתך לרשתך את־ארץ מגריך אשר־ נתן אלהים לאברהם:
01O	28	5	וישלח יצחק את־יעקב וילך פדנה ארם אל־לבן בן־בתואל הארמי אחי רבקה אם יעקב ועשו:
01O	28	6	וירא עשו כי־ברך

יצחק את־יעקב ושלח
אתו פדנה ארם
לקחת־לו משם אשה
בברכו אתו ויצו
עליו לאמר לא־תקח
אשה מבנות כנען:
01O 28 7 וישמע יעקב
אל־אביו ואל־אמו
וילך פדנה ארם:
01O 28 8 וירא עשו כי רעות
בנות כנען בעיני
יצחק אביו:
01O 28 9 וילך עשו
אל־ישמעאל ויקח
את־מחלת בת־ישמעאל
בן־אברהם אחות
נביות על־נשיו לו
לאשה:
01O 28 10 ויצא יעקב מבאר
שבע וילך חרנה:
01O 28 11 ויפגע במקום וילן
שם כ־בא השמש
ויקח מאבני המקום
וישם מראשתיו
וישכב במקום ההוא:
01O 28 12 ויחלם והנה סלם
מצב ארצה וראשו
מגיע השמימה והנה
מלאכי אלהים עליהם
וירדו בו:
01O 28 13 והנה יהוה נצב
עליו ויאמר אני
יהוה אלהי אברהם
אביך ואלהי יצחק
הארץ אשר אתה שכב
עליה לך אתננה
ולזרעך:
01O 28 14 והיה זרעך כעפר
הארץ ופרצת ימה
וקדמה וצפנה ונגבה
ונברכו בכ־ כל־
משפחת האדמה
ובזרעך:

- 01O 28 15 והנה אנכי עמך
ושמרתוך בכל
אשר-תלך והשבתוך
אל-האדמה הזאת כי
לא אעזבך עד אשר
אס-עשיתי את
אשר-דברתי לך:
- 01O 28 16 וייקץ יעקב משנתו
ויאמר אכן יש יהוה
במקום הזה ואנכי
לא ידעתי:
- 01O 28 17 ויירא ויאמר
מה-נורא המקום הזה
אין זה כי אס-בית
אלהים וזה שער
השמים:
- 01O 28 18 וישכם יעקב בבקר
ויקח את-האבן
אשר-שם מראשתיו
וישם אתה מצבה
ויצק שמן על-ראשה:
- 01O 28 19 ויקרא את-שם-המקום
ההוא בית-אל ואולם
לוז שם-העיר
לראשנה:
- 01O 28 20 וידר יעקב נדר
לאמר אס-יהיה
אלהים עמדי ושמרני
בדרך הזה אשר אנכי
הולך ונתן-לי לחם
לאכל ובגד ללבוש:
- 01O 28 21 ושבתי בשלום
אל-בית אבי והיה
יהוה לי לאלהים:
- 01O 28 22 והאבן הזאת
אשר-שמתני מצבה
יהיה בית אלהים
וכל אשר תתן-לי
עשר אעשרנו לך:
- 01O 29 1 וישא יעקב רגליו
וילך ארצה
בני-קדם:
- 01O 29 2 וירא והנה באר

בשדה והנה-שם שלשה
עדר-יצאן רבצים
עליה כי מן-הבאר
ההוא ישקו העדרים
והאבן גדלה על-פי
הבאר:

01O 29 3 ונאספו-שמה
כל-העדרים וגללו
את-האבן מעל פי
הבאר והשקו
את-הצאן והשיבו
את-האבן על-פי
הבאר למקמה:

01O 29 4 ויאמר להם יעקב
אחי מאין אתם
ויאמרו מחרן
אנחנו:

01O 29 5 ויאמר להם הידעתם
את-לבן בן-נחור
ויאמרו ידענו:

01O 29 6 ויאמר להם השלום
לו ויאמרו שלום
והנה רחל בתו באה
עם-הצאן:

01O 29 7 ויאמר הן עוד היום
גדול לא-עת האסף
המקנה השקו הצאן
ולכו רעו:

01O 29 8 ויאמרו לא נוכל עד
אשר יאספו
כל-העדרים וגללו
את-האבן מעל פי
הבאר והשקינו
הצאן:

01O 29 9 עודנו מדבר עמם
ורחל באה עם-הצאן
אשר לאביה כי רעה
הוא:

01O 29 10 ויהי כאשר ראה
יעקב את-רחל
בת-לבן אחי אמו
ואת-צאן לבן אחי
אמו ויגש יעקב

ויגל את־האבן מעל

פי הבאר וישק

את־צאן לבן אחי

אמו:

01O 29 11 וישק יעקב לרחל

וישא את־קלו ויבך:

01O 29 12 ויגד יעקב לרחל כי

אחי אביה הוא וכי

בן־רבקה הוא ותרץ

ותגד לאביה:

01O 29 13 ויהי כשמע לבן

את־שמע יעקב

בן־אחתו וירץ

לקראתו ויחבק־לו

וינשק־ לו ויביאהו

אל־ביתו ויספר

ללבן את כל־הדברים

האלה:

01O 29 14 ויאמר לו לבן אך

עצמי ובשרי אתה

וישב עמו חדש

ימים:

01O 29 15 ויאמר לבן ליעקב

הכ־אחי אתה

ועבדתני חנם הגידה

לי מה־משכרתך:

01O 29 16 וללבן שתי בנות שם

הגדלה לאה ושם

הקטנה רחל:

01O 29 17 ועיני לאה רכות

ורחל היתה יפת־תאר

ויפת מראה:

01O 29 18 ויאהב יעקב את־רחל

ויאמר אעבדך שבע

שנים ברחל בתך

הקטנה:

01O 29 19 ויאמר לבן טוב תתי

אתה לך מתתי אתה

לאיש אחר שבה

עמדי:

01O 29 20 ויעבד יעקב ברחל

שבע שנים ויהיו

בעיניו כימים

אחדים באהבתו אתה:
 01O 29 21 ויאמר יעקב אל־לבן
 הבה את־אשתי כי
 מלאו ימי ואבואה
 אליה:
 01O 29 22 ויאסף לבן
 את־כל־אנשי המקום
 ויעש משתה:
 01O 29 23 ויהי בערב ויקח
 את־לאה בתו ויבא
 אתה אליו ויבא
 אליה:
 01O 29 24 ויתן לבן לה
 את־זלפה שפחתו
 ללאה בתו שפחה:
 01O 29 25 ויהי בבקר
 והנה־הוא לאה
 ויאמר אל־לבן
 מה־זאת עשית לי
 הלא ברחל עבדתי
 עמך ולמה רמיתני:
 01O 29 26 ויאמר לבן לא־יעשה
 כן במקומנו לתת
 הצעירה לפני
 הבכירה:
 01O 29 27 מלא שבע זאת ונתנה
 לך גם־את־זאת
 בעבדה אשר תעבד
 עמדי עוד שבע־
 שנים אחרות:
 01O 29 28 ויעש יעקב כן
 וימלא שבע זאת
 ויתן־לו את־רחל
 בתו לו לאשה:
 01O 29 29 ויתן לבן לרחל בתו
 את־בלהה שפחתו לה
 לשפחה:
 01O 29 30 ויבא גם אל־רחל
 ויאהב גם־את־רחל
 מלאה ויעבד עמו
 עוד שבע־שנים
 אחרות:
 01O 29 31 וירא יהוה

			<p>כי־שנואה לאה ויפתח את־רחמה ורחל עקרה:</p>
01O	29	32	<p>ותהר לאה ותלד בן ותקרא שמו ראובן כי אמרה כי־ראה יהוה בעניי כי עתה יאהבני אישי:</p>
01O	29	33	<p>ותהר עוד ותלד בן ותאמר כי־שמע יהוה כי־שנואה אנכי ויתן־לי גם־את־זה ותקרא שמו שמעון:</p>
01O	29	34	<p>ותהר עוד ותלד בן ותאמר עתה הפעם ילוה אישי אלי כי־ילדתי לו שלשה בנים על־כן קרא־שמו לוי:</p>
01O	29	35	<p>ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם אודה את־יהוה על־כן קראה שמו יהודה ותעמד מלדת:</p>
01O	30	1	<p>ותרא רחל כי לא ילדה ליעקב ותקנא רחל באחיתה ותאמר אלי־יעקב הבה־לי בנים ואם־אין מתה אנכי:</p>
01O	30	2	<p>ויחר־אף יעקב ברחל ויאמר התחת אלהים אנכי אשר־מנע ממך פרי־בטן:</p>
01O	30	3	<p>ותאמר הנה אمتי בלהה בא אליה ותלד על־ברכי ואבנה גם־אנכי ממנה:</p>
01O	30	4	<p>ותתן־לו את־בלהה שפחתה לאשה ויבא אליה יעקב:</p>
01O	30	5	<p>ותהר בלהה ותלד ליעקב בן:</p>

- 01O 30 6 ותאמר רחל דנני
אלהים וגם שמע
בקלי ויתן-לי בן
על-כן קראה שמו
דן:
- 01O 30 7 ותהר עוד ותלד
בלהה שפחת רחל בן
שני ליעקב:
- 01O 30 8 ותאמר רחל נפתולי
אלהים נפתלתי
עם-אחתי גם-יכלתי
ותקרא שמו נפתלי:
- 01O 30 9 ותרא לאה כי עמדה
מלדת ותקח את-זלפה
שפחתה ותתן אתה
ליעקב לאשה:
- 01O 30 10 ותלד זלפה שפחת
לאה ליעקב בן:
- 01O 30 11 ותאמר לאה בגד
ותקרא את-שמו גד:
- 01O 30 12 ותלד זלפה שפחת
לאה בן שני ליעקב:
- 01O 30 13 ותאמר לאה באשרי
כי אשרוני בנות
ותקרא את-שמו אשר:
- 01O 30 14 וילך ראובן בימי
קציר-חטים וימצא
דודאים בשדה ויבא
אתם אל-לאה אמו
ותאמר רחל אל-לאה
תני-נא לי מדודאי
בנך:
- 01O 30 15 ותאמר לה המעט
קחתך את-איש
ולקחת גם את-דודאי
בני ותאמר רחל לכן
ישכב עמך הלילה
תחת דודאי בנך:
- 01O 30 16 ויבא יעקב מן-השדה
בערב ותצא לאה
לקראתו ותאמר אלי
תבוא כי שכר
שכרתיך בדודאי בני

וישכב עמה בלילה

הוא:

01O 30 17 וישמע אלהים

אל־לאה ותהר ותלד

ליעקב בן חמישי:

01O 30 18 ותאמר לאה נתן

אלהים שכרי

אשר־נתתי שפחתי

לאישי ותקרא שמו

יששכר:

01O 30 19 ותהר עוד לאה ותלד

בן־ששי ליעקב:

01O 30 20 ותאמר לאה זבדני

אלהים אתי זבד טוב

הפעם יזבלני אישי

כי־ילדתי לו ששה

בנים ותקרא את־שמו

זבולון:

01O 30 21 ואחר ילדה בת

ותקרא את־שמה

דינה:

01O 30 22 ויזכר אלהים

את־רחל וישמע אליה

אלהים ויפתח

את־רחמה:

01O 30 23 ותהר ותלד בן

ותאמר אסף אלהים

את־חרפתי:

01O 30 24 ותקרא את־שמו יוסף

לאמר יסף יהוה לי

בן אחר:

01O 30 25 ויהי כאשר ילדה

רחל את־יוסף ויאמר

יעקב אל־לבן שלחני

ואלכה אל־מקומי

ולארצי:

01O 30 26 תנה את־נשי

ואת־ילדי אשר

עבדתי אתך בהן

ואלכה כי אתה ידעת

את־עבדתי אשר

עבדתיך:

01O 30 27 ויאמר אליו לבן

אם־נא מצאתי חן

בעיניך נחשתי

ויברכני יהוה

בגללך:

01O 30 28 ויאמר נקבה שכרך

עלי ואתנה:

01O 30 29 ויאמר אליו אתה

ידעת את אשר

עבדתיך ואת

אשר־היה מקנך אתי:

01O 30 30 כי מעט אשר־היה לך

לפני ויפרץ לרב

ויברך יהוה אתך

לרגלי ועתה מתי

אעשה גם־אנכי

לביתי:

01O 30 31 ויאמר מה אתן־לך

ויאמר יעקב

לא־תתן־לי מאומה

אם־תעשה־לי הדבר

הזה אשובה ארעה

צאנך אשמר:

01O 30 32 אעבר בכל־צאנך

היום הסר משם

כל־שה נקד וטלוא

וכל־שה־חום בכשבים

וטלוא ונקד בעזים

והיה שכרי:

01O 30 33 וענתה־בי צדקתי

ביום מחר כ־יתבוא

על־שכרי לפניך כל

אשר־איננו נקד

וטלוא בעזים וחום

בכשבים גנוב הוא

אתי:

01O 30 34 ויאמר לבן הן לו

יהי כדברך:

01O 30 35 ויסר ביום ההוא

את־התישים העקדים

והטלאים ואת

כל־העזים הנקדות

והטלאת כל אשר־לבן

בו וכל־חום בכשבים

- ויתן ביד־בניו:
01O 30 36 וישם דרך שלשת
ימים בינו ובין
יעקב ויעקב רעה
את־צאן לבן
הנותרת:
01O 30 37 ויקח־לו יעקב מקל
לבנה לח ולוז
וערמון ויפצל בהן
פצלות לבנות מחשף
הלבן אשר
על־המקלות:
01O 30 38 ויצג את־המקלות
אשר פצל ברהטים
בשקות המים אשר
תבאן הצאן לשתות
לנכח הצאן ויחמנה
בבאן לשתות:
01O 30 39 ויחמו הצאן
אל־המקלות ותלדן
הצאן עקדים נקדים
וטלאים:
01O 30 40 והכשבים הפריד
יעקב ויתן פני
הצאן אל־עקד
וכל־חום בצאן לבן
וישת־לו עדרים
לבדו ולא שתם
על־צאן לבן:
01O 30 41 והיה בכל־יחם הצאן
המקשרות ושם יעקב
את־המקלות לעיני
הצאן ברהטים
ליחמנה במקלות:
01O 30 42 ובהעטיף הצאן לא
ישים והיה העטפים
ללבן והקשרים
ליעקב:
01O 30 43 ויפרץ האיש מאד
מאד ויהי־לו צאן
רבות ושפחות
ועבדים וגמלים
וחמרים:

- 01O 31 1 וישמע את־דברי
בני־לבן לאמר לקח
יעקב את כל־אשר
לאבינו ומאשר
לאבינו עשה את
כל־הכבד הזה:
- 01O 31 2 וירא יעקב את־פני
לבן והנה איננו
עמו כתמול שלשום:
- 01O 31 3 ויאמר יהוה
אל־יעקב שוב
אל־ארץ אבותיך
ולמולדתך ואהיה
עמך:
- 01O 31 4 וישלח יעקב ויקרא
לרחל וללאה השדה
אל־צאנו:
- 01O 31 5 ויאמר להן ראה
אנכי את־פני אביכן
כי־איננו אלי כתמל
שלשם ואלהי אבי
היה עמדי:
- 01O 31 6 ואתנה ידעתן כי
בכל־כחי עבדתי
את־אביכן:
- 01O 31 7 ואביכן התל בי
והחלף את־משכרתי
עשרת מנים
ולא־נתנו אלהים
להרע עמדי:
- 01O 31 8 אם־כה יאמר נקדים
יהיה שכרך וילדו
כל־הצאן נקדים
ואם־כה יאמר עקדים
יהיה שכרך וילדו
כל־הצאן עקדים:
- 01O 31 9 ויצל אלהים
את־מקנה אביכם
ויתן־לי:
- 01O 31 10 ויהי בעת יחם הצאן
ואשא עיני וארא
בחלום והנה העתדים
העלים על־הצאן

עקדים נקדים

וברדים:

01O 31 11 ויאמר אלי מלאך

האלהים בחלום יעקב

ואמר הנני:

01O 31 12 ויאמר שא־נא עיניך

וראה כל־העתדים

העלים על־הצאן

עקדים נקדים

וברדים כי ראיתי

את כל־אשר לבן עשה

לך:

01O 31 13 אנכי האל בית־אל

אשר משחת שם מצבה

אשר נדרת לי שם

נדר עתה קום צא

מן־הארץ הזאת ושוב

אל־ארץ מולדתך:

01O 31 14 ותען רחל ולאה

ותאמרנה לו העוד

לנו חלק ונחלה

בבית אבינו:

01O 31 15 הלוא נכריות

נחשבנו לו כי

מכרנו ויאכל

גם־אכול את־כספנו:

01O 31 16 כי כל־העשר אשר

הציל אלהים מאבינו

לנו הוא ולבנינו

ועתה כל אשר אמר

אלהים אליך עשה:

01O 31 17 ויקם יעקב וישא

את־בניו ואת־נשיו

על־הגמלים:

01O 31 18 וינהג את־כל־מקנהו

ואת־כל־רכשו אשר

רכש מקנה קנינו

אשר רכש בפדן ארם

לבוא אל־יצחק אביו

ארצה כנען:

01O 31 19 ולבן הלך לגזז

את־צאנו ותגנב רחל

את־התרפים אשר

			לאביה:
01O	31	20	ויגנב יעקב את־לב לבן הארמי על־בלי הגיד לו כי ברח הוא:
	01O	31	21 ויברח הוא וכל־אשר־לו ויקם ויעבר את־הנהר וישם את־פניו הר הגלעד:
	01O	31	22 ויגד ללבן ביום השלישי כי ברח יעקב:
	01O	31	23 ויקח את־אחיו עמו וירדף אחריו דרך שבעת ימים וידבק אתו בהר הגלעד:
01O	31	24	ויבא אלהים אל־לבן הארמי בחלם הלילה ויאמר לו השמר לך פן־תדבר עם־יעקב מטוב עד־רע:
	01O	31	25 וישג לבן את־יעקב ויעקב תקע את־אהלו בהר ולבן תקע את־אחיו בהר הגלעד:
	01O	31	26 ויאמר לבן ליעקב מה עשית ותגנב את־לבבי ותנהג את־בנתי כשביות חרב:
	01O	31	27 למה נחבאת לברח ותגנב אתי ולא־הגדת לי ואשלחך בשמחה ובשרים בתף ובכנור:
	01O	31	28 ולא נטשתני לנשק לבני ולבנתי עתה הסכלת עשו:
01O	31	29	יש־לאל ידי לעשות עמכם רע ואלהי

אביכם אמש אמר אלי
לאמר השמר לך מדבר
עם-יעקב משוב
עד-רע:

01O 31 30 ועתה הלך הלכת
כי-נכסף נכספתה
לבית אביך למה
גנבת את-אלהי:

01O 31 31 ויען יעקב ויאמר
ללבן כי יראתי כי
אמרתי פן-תגזל
את-בנותיך מעמי:

01O 31 32 עם אשר תמצא
את-אלהיך לא יחיה
נגד אחינו הכר-לך
מה עמדי וקח-לך
ולא-ידע יעקב כי
רחל גנבתם:

01O 31 33 ויבא לבן באהל
יעקב ובאהל לאה
ובאהל שתי האמהות
ולא מצא ויצא מאהל
לאה ויבא באהל
רחל:

01O 31 34 ורחל לקחה
את-התרפים ותשם
בכר הגמל ותשב
עליהם וימשש לבן
את- כל-האהל ולא
מצא:

01O 31 35 ותאמר אל-אביה
אל-יחר בעיני אדני
כי לוא אוכל לקום
מפניך כי-דרך
נשים לי ויחפש ולא
מצא את-התרפים:

01O 31 36 ויחר ליעקב וירב
בלבן ויען יעקב
ויאמר ללבן
מה-פשעי מה חטאתי
כי דלקת אחרי:

01O 31 37 כי-מששת את-כל-כלי
מה-מצאת מכל

כל־ביתך שים כה

נגד אחי ואחִיךָ

ויוכיחו בין

שנינו:

01O 31 38 זה עשרים שנה אנכי

עמך רחליך ועזיך

לא שכלו ואילי

צאנך לא אכלתי:

01O 31 39 טרפה לא־הבאתי

אליך אנכי אחטנה

מידי תבקשנה גנבתי

יום וגנבתי לילה:

01O 31 40 הייתי ביום אכלני

חרב וקרח בלילה

ותדד שנתי מעיני:

01O 31 41 זה־לי עשרים שנה

בביתך עבדתך

ארבע־עשרה שנה

בשתי בנתיך ושש

שנים בצאנך ותחלף

את־משכרתי עשרת

מנים:

01O 31 42 לולי אלהי אבי

אלהי אברהם ופחד

יצחק היה לי כי

עתה ריקם שלחתני

את־עניי ואת־יגיע

כפי ראה אלהים

ויוכח אמש:

01O 31 43 ויען לבן ויאמר

אל־יעקב הבנות

בנתי והבנים בני

והצאן צאני וכל

אשר־אתה ראה

לי־הוא ולבנתי

מה־אעשה לאלה היום

או לבניהן אשר

ילדו:

01O 31 44 ועתה לכה נכרתה

ברית אני ואתה

והיה לעד ביני

ובינך:

01O 31 45 ויקח יעקב אבן

			וירימה מצבה:
01O	31	46	ויאמר יעקב לאחיו לקטו אבנים ויקחו אבנים ויעשו־גל ויאכלו שם על־הגל:
01O	31	47	ויקרא־לו לבן יגר שהדותא ויעקב קרא לו גלעד:
01O	31	48	ויאמר לבן הגל הזה עד ביני ובינך היום על־כן קרא־שמו גלעד:
01O	31	49	והמצפה אשר אמר יצף יהוה ביני ובינך כי נסתר איש מרעהו:
01O	31	50	אם־תענה את־בנתי ואם־תקח נשים על־בנתי אין איש עמנו ראה אלהים עד ביני ובינך:
01O	31	51	ויאמר לבן ליעקב הנה הגל הזה והנה המצבה אשר יריתי ביני ובינך:
01O	31	52	עד הגל הזה ועדה המצבה אם־אני לא־אעבר אליך את־הגל הזה ואם־אתה לא־תעבר אלי את־הגל הזה ואת־המצבה הזאת לרעה:
01O	31	53	אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו בינינו אלהי אביהם וישבע יעקב בפחד אביו יצחק:
01O	31	54	ויזבח יעקב זבח בהר ויקרא לאחיו לאכל־לחם ויאכלו לחם וילינו בהר:
01O	32	1	וישכם לבן בבקר

			וינשק לבניו ולבנותיו ויברך אתהם וילך וישב לבן למקמו:
01O	32	2	ויעקב הלך לדרכו ויפגעו־בו מלאכי אלהים:
01O	32	3	ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה ויקרא שם־המקום ההוא מחנים:
01O	32	4	וישלח יעקב מלאכים לפניו אל־עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום:
01O	32	5	ויצו אתם לאמר כה תאמרון לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם־לבן גרתי ואחר עד־עתה:
01O	32	6	ויהי־לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצא־חן בעיניך:
01O	32	7	וישבו המלאכים אל־יעקב לאמר באנו אל־אחיך אל־עשו וגם הלך לקראתך וארבע־מאות איש עמו:
01O	32	8	ויירא יעקב מאד ויצר לו ויחץ את־העם אשר־אתו ואת־הצאן ואת־הבקר והגמלים לשני מחנות:
01O	32	9	ויאמר אם־יבוא עשו אל־המחנה האחת והכהו והיה המחנה הנשאר לפליטה:
01O	32	10	ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי

			אבי יצחק יהוה האמר אלי שוב לארצך ולמולדתך ואיטיבה עמך:
01O	32	11	קטנתי מכל החסדים ומכל־האמת אשר עשית את־עבדך כי במקלי עברתי את־הירדן הזה ועתה הייתי לשני מחנות:
01O	32	12	הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי־ירא אנכי אתו פן־יבוא והכני אם על־בנים:
01O	32	13	ואתה אמרת היטב איטיב עמך ושמתי את־זרעך כחול הים אשר לא־יספר מרב:
01O	32	14	וילן שם בלילה ההוא ויקח מן־הבא בידו מנחה לעשו אחיו:
01O	32	15	עזים מאתים ותישים עשרים רחלים מאתים ואילים עשרים:
01O	32	16	גמלים מיניקות ובניהם שלשים פרות ארבעים ופרים עשרה אתנת עשרים ועירם עשרה:
01O	32	17	ויתן ביד־עבדיו עדר עדר לבדו ויאמר אל־עבדיו עברו לפני ורוח תשימו בין עדר ובין עדר:
01O	32	18	ויצו את־הראשון לאמר כי יפגשך עשו אחי ושאלך לאמר למי־אתה ואנה תלך ולמי אלה לפניך:
01O	32	19	ואמרת לעבדך ליעקב מנחה הוא שלוחה

			לאדני לעשו והנה גם־הוא אחרינו:
01O	32	20	ויצו גם את־השני גם את־השלישי גם את־כל־ההלכים אחרי העדרים לאמר כדבר הזה תדברון אל־עשו במצאכם אתו:
01O	32	21	ואמרתם גם הנה עבדך יעקב אחרינו כי־אמר אכפרה פניו במנחה ההלכת לפני ואחרי־כן אראה פניו אולי ישא פני:
01O	32	22	ותעבר המנחה על־פניו והוא לן בלילה־ההוא במחנה:
01O	32	23	ויקם בלילה הוא ויקח את־שתי נשיו ואת־שתי שפחתיו ואת־אחד עשר ילדיו ויעבר את מעבר יבק:
01O	32	24	ויקחם ויעברם את־הנחל ויעבר את־אשר־לו:
01O	32	25	ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר:
01O	32	26	וירא כי לא יכל לו ויגע בכף־ירכו ותקע כף־ירך יעקב בהאבקו עמו:
01O	32	27	ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם־ברכתני:
01O	32	28	ויאמר אליו מה־שמך ויאמר יעקב:
01O	32	29	ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם־ישראל כי־שרית

			עם־אלהים ועם־ אנשים ותוכל:
01O	32	30	וישאל יעקב ויאמר הגידה־נא שמך ויאמר למה זה תשאל לשמי ויברך אתו שם:
01O	32	31	ויקרא יעקב שם המקום פניאל כי־ראיתי אלהים פנים אל־פנים ותנצל נפשי:
01O	32	32	ויזרח־לו השמש כאשר עבר את־פנואל והוא צלע על־ירכו:
01O	32	33	על־כן לא־יאכלו בני־ישראל את־גיד הנשה אשר על־כף הירך עד היום הזה כי נגע בכף־ירך יעקב בגיד הנשה:
01O	33	1	וישא יעקב עיניו וירא והנה עשו בא ועמו ארבע מאות איש ויחץ את־ הילדים על־לאה ועל־רחל ועל שתי השפחות:
01O	33	2	וישם את־השפחות ואת־ילדיהן ראשנה ואת־לאה וילדיה אחרנים ואת־רחל ואת־יוסף אחרנים:
01O	33	3	והוא עבר לפניהם וישתחו ארצה שבע פעמים עד־גשתו עד־אחיו:
01O	33	4	וירץ עשו לקראתו ויחבקו ויפל על־צוארו וישקו ויבכו:
01O	33	5	וישא את־עיניו וירא את־הנשים

			ואת־הילדים ויאמר מי־אלה לך ויאמר הילדים אשר־חנן אלהים את־עבדך:
01O	33	6	ותגשן השפחות הנה וילדיהן ותשתחוין:
	01O	33	7 ותגש גם־לאה וילדיה וישתחוו ואחר נגש יוסף ורחל וישתחוו:
	01O	33	8 ויאמר מי לך כל־המחנה הזה אשר פגשתי ויאמר למצא־חן בעיני אדני:
	01O	33	9 ויאמר עשו יש־לי רב אחי יהי לך אשר־לך:
	01O	33	10 ויאמר יעקב אל־נא אם־נא מצאתי חן בעיניך ולקחת מנחתי מידי כי על־כן ראיתי פניך כראת פני אלהים ותרצני:
	01O	33	11 קח־נא את־ברכתי אשר הבאת לך כי־חנני אלהים וכי יש־לי־כל ויפצר־ בו ויקח:
	01O	33	12 ויאמר נסעה ונלכה ואלכה לנגדך:
	01O	33	13 ויאמר אליו אדני ידע כי־הילדים רכים והצאן והבקר עלות עלי ודפקום יום אחד ומתו כל־הצאן:
	01O	33	14 יעבר־נא אדני לפני עבדו ואני אתנהלה לאטי לרגל המלאכה אשר־לפני ולרגל הילדים עד אשר־אבא

			אל־אדני שעירה:
01O	33	15	ויאמר עשו
			אציגה־נא עמך
			מן־העם אשר אתי
			ויאמר למה זה
			אמצא־חן בעיני
			אדני:
01O	33	16	וישב ביום ההוא
			עשו לדרכו שעירה:
01O	33	17	ויעקב נסע סכתה
			ויבן לו בית
			ולמקנהו עשה סכת
			על־כן קרא שם־
			המקום סכות:
01O	33	18	ויבא יעקב שלם עיר
			שכם אשר בארץ כנען
			בבאו מפדן ארם
			ויחן את־פני
			העיר:
01O	33	19	ויקן את־חלקת השדה
			אשר נטה־שם אהלו
			מיד בני־חמור אבי
			שכם במאה קשיטה:
01O	33	20	ויצב־שם מזבח
			ויקרא־לו אל אלהי
			ישראל:
01O	34	1	ותצא דינה בת־לאה
			אשר ילדה ליעקב
			לראות בבנות הארץ:
01O	34	2	וירא אתה שכם
			בן־חמור החוי נשיא
			הארץ ויקח אתה
			וישכב אתה ויענה:
01O	34	3	ותדבק נפשו בדינה
			בת־יעקב ויאהב
			את־הנער וידבר
			על־לב הנער:
01O	34	4	ויאמר שכם אל־חמור
			אביו לאמר קח־לי
			את־הילדה הזאת
			לאשה:
01O	34	5	ויעקב שמע כי טמא
			את־דינה בתו ובניו

היו את־מקנהו בשדה
והחרש יעקב
עֲד־בָּאִם:

01O 34 6 ויצא חמור אבי־שכם
אלי־יעקב לדבר אתו:

01O 34 7 ובני יעקב באו
מן־השדה כשמעם
ויתעצבו האנשים
ויחר להם מאד כי־
נבלה עשה בישראל
לשכב את־בת־יעקב
וכן לא יעשה:

01O 34 8 וידבר חמור אתם
לאמר שכם בני חשקה
נפשו בבתכם תנו נא
אתה לו לאשה:

01O 34 9 והתחתנו אתנו
בנתיכם תתנו־לנו
ואת־בנתינו תקחו
לכם:

01O 34 10 ואתנו תשבו והארץ
תהיה לפניכם שבו
וסחרוה והאחזו בה:

01O 34 11 ויאמר שכם אל־אביה
ואל־אחיה אמצא־חן
בעיניכם ואשר
תאמרו אלי אתן:

01O 34 12 הרבו עלי מאד מהר
ומתן ואתנה כאשר
תאמרו אלי ותנו־לי
את־הנער לאשה:

01O 34 13 ויענו בני־יעקב
את־שכם ואת־חמור
אביו במרמה וידברו
אשר טמא את דינה
אחתם:

01O 34 14 ויאמרו אליהם לא
נוכל לעשות הדבר
הזה לתת את־אחתנו
לאיש אשר־לו ערלה
כי־חרפה הוא לנו:

01O 34 15 אך־בזאת נאות לכם
אם תהיו כמנו להמל

			לכם כל־זכר:
01O	34	16	ונתנו את־בנתינו לכם ואת־בנתיכם נקח־לנו וישבנו אתכם והיינו לעם אחד:
01O	34	17	ואם־לא תשמעו אלינו להמול ולקחנו את־בתנו והלכנו:
01O	34	18	וייטבו דבריהם בעיני חמור ובעיני שכם בן־חמור:
01O	34	19	ולא־אחר הנער לעשות הדבר כי חפץ בבת־יעקב והוא נכבד מכל בית אביו:
01O	34	20	ויבא חמור ושכם בנו אל־שער עירם וידברו אל־אנשי עירם לאמר:
01O	34	21	האנשים האלה שלמים הם אתנו וישבו בארץ ויסחרו אתה והארץ הנה רחבת־ידיים לפניהם את־בנתם נקח־לנו לנשים ואת־בנתינו נתן להם:
01O	34	22	אך־בזאת יאתו לנו האנשים לשבת אתנו להיות לעם אחד בהמול לנו כל־זכר כאשר הם נמלים:
01O	34	23	מקנהם וקנינם וכל־בהמתם הלוא לנו הם אך נאותה להם וישבו אתנו:
01O	34	24	וישמעו אל־חמור ואל־שכם בנו כל־יצאי שער עירו וימלו כל־זכר כל־

			יצאי שער עירו:
01O	34	25	ויהי ביום השלישי בהיותם כאבים ויקחו שני־בני־יעקב שמעון ולוי אחי דינה איש חרבו ויבאו על־העיר בטח ויהרגו כל־זכר: 01O 34 26 ואת־חמור ואת־שכם בנו הרגו לפי־חרב ויקחו את־דינה מבית שכם ויצאו: 01O 34 27 בני יעקב באו על־החללים ויבזו העיר אשר טמאו אחותם: 01O 34 28 את־צאנם ואת־בקרם ואת־חמריהם ואת אשר־בעיר ואת־אשר בשדה לקחו: 01O 34 29 ואת־כל־חילם ואת־כל־טפם ואת־נשיהם שבו ויבזו ואת כל־אשר בבית: 01O 34 30 ויאמר יעקב אל־שמעון ואל־לוי עכרתם אתי להבאישני בישב הארץ בכנעני ובפרזי ואני מתי מספר ונאספו עלי והכוני ונשמדתי אני וביתי: 01O 34 31 ויאמרו הכזונה יעשה את־אחותנו: 01O 35 1 ויאמר אלהים אל־יעקב קום עלה בית־אל ושכ־שם ועשה־שם מזבח לאל הנראה אליך בברחך מפני עשו אחיך:

- 01O 35 2 ויאמר יעקב אל־ביתו ואל כל־אשר עמו הסרו את־אלהי הנכר אשר בתככם והטהרו והחליפו שמלתיכם:
- 01O 35 3 ונקומה ונעלה בית־אל ואעשה־שם מזבח לאל הענה אתי ביום צרתי ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי:
- 01O 35 4 ויתנו אל־יעקב את כל־אלהי הנכר אשר בידם ואת־הנזמים אשר באזניהם ויטמן אתם יעקב תחת האלה אשר עם־שכם:
- 01O 35 5 ויסעו ויהי חתת אלהים על־הערים אשר סביבותיהם ולא רדפו אחרי בני יעקב:
- 01O 35 6 ויבא יעקב לזוזה אשר בארץ כנען הוא בית־אל הוא וכל־העם אשר־עמו:
- 01O 35 7 ויבן שם מזבח ויקרא למקום אל בית־אל כי שם נגלו אליו האלהים בברחו מפני אחיו:
- 01O 35 8 ותמת דברה מינקת רבקה ותקבר מתחת לבית־אל תחת האלון ויקרא שמו אלון בכות:
- 01O 35 9 וירא אלהים אל־יעקב עוד בבאו מפדן ארם ויברך אתו:
- 01O 35 10 ויאמר־לו אלהים שמך יעקב לא־יקרא

שמך עוד יעקב כי
אם־ישראל יהיה שמך
ויקרא את־שמו
ישראל:

01O 35 11 ויאמר לו אלהים
אני אל שדי פרה
ורבה גוי וקהל
גוים יהיה ממך
ומלכים מחלצוך
יצאו:

01O 35 12 ואת־הארץ אשר נתתי
לאברהם וליצחק לך
אתננה ולזרעך
אחריך אתן את־
הארץ:

01O 35 13 ויעל מעליו אלהים
במקום אשר־דבר
אתו:

01O 35 14 ויצב יעקב מצבה
במקום אשר־דבר אתו
מצבת אבן ויסך
עליה נסך ויצק
עליה שמן:

01O 35 15 ויקרא יעקב את־שם
המקום אשר דבר אתו
שם אלהים בית־אל:

01O 35 16 ויסעו מבית אל
ויהי־עוד
כברת־הארץ לבוא
אפרתה ותלד רחל
ותקש בלדתה:

01O 35 17 ויהי בהקשתה בלדתה
ותאמר לה המילדת
אל־תיראי כי־גם־זה
לך בן:

01O 35 18 ויהי בצאת נפשה כי
מתה ותקרא שמו
בן־אוני ואביו
קרא־לו בנימין:

01O 35 19 ותמת רחל ותקבר
בדרך אפרתה הוא
בית לחם:

01O 35 20 ויצב יעקב מצבה

			על־קברתה הוא מצבת קברת־רחל עד־היום:
01O	35	21	ויסע ישראל ויט אהלה מהלאה למגדל־עדר:
01O	35	22	ויהי בשכן ישראל בארץ ההוא וילך ראובן וישכב את־בלהה פילגש אביו וישמע ישראל ויהיו בני־יעקב שנים עשר:
01O	35	23	בני לאה בכור יעקב ראובן ושמעון ולוי ויהודה ויששכר וזבלון:
	01O	35 24	בני רחל יוסף ובנימן:
01O	35	25	ובני בלהה שפחת רחל דן ונפתלי:
01O	35	26	ובני זלפה שפחת לאה גד ואשר אלה בני יעקב אשר ילד־לו בפדן ארם:
01O	35	27	ויבא יעקב אל־יצחק אביו ממרא קרית הארבע הוא חברון אשר־גר־שם אברהם ויצחק:
	01O	35 28	ויהיו ימי יצחק מאת שנה ושמנים שנה:
01O	35	29	ויגוע יצחק וימת ויאסף אל־עמיו זקן ושבע ימים ויקברו אתו עשו ויעקב בניו:
	01O	36 1	ואלה תלדות עשו הוא אדום:
01O	36	2	עשו לקח את־נשיו מבנות כנען את־עדה בת־אילון החתי ואת־אהליבמה

			בת־ענה בת־צבעון החוי:
01O	36	3	ואת־בשמת בת־ישמעאל אחות נביות:
01O	36	4	ותלד עדה לעשו את־אליפז ובשמת ילדה את־רעואל:
01O	36	5	ואהליבמה ילדה את־יעיש ואת־יעלם ואת־קרח אלה בני עשו אשר ילדו־ לו בארץ כנען:
01O	36	6	ויקה עשו את־נשיו ואת־בניו ואת־בנותיו ואת־כל־נפשות ביתו ואת־מקנהו ואת־כל־בהמתו ואת כל־קנינו אשר רכש בארץ כנען וילך אל־ארץ מפני יעקב אחיו:
01O	36	7	כי־היה רכושם רב משבת יחדו ולא יכלה ארץ מגוריהם לשאת אתם מפני מקניהם:
01O	36	8	וישב עשו בהר שעיר עשו הוא אדום:
01O	36	9	ואלה תלדות עשו אבי אדום בהר שעיר:
01O	36	10	אלה שמות בני־עשו אליפז בן־עדה אשת עשו רעואל בן־בשמת אשת עשו:
01O	36	11	ויהיו בני אליפז תימן אומר צפו וגעתם וקנז:
01O	36	12	ותמנע היתה פילגש לאליפז בן־עשו ותלד לאליפז

			את־עמלק אלה בני עדה אשת עשו:
01O	36	13	ואלה בני רעואל נחת וזרח שמה ומזה אלה היו בני בשמת אשת עשו:
	01O	36	14 ואלה היו בני אהליבמה בת־ענה בת־צבעון אשת עשו ותלד לעשו את־ יעיש ואת־יעלם ואת־קרח:
01O	36	15	אלה אלופי בני־עשו בני אליפז בכור עשו אלוף תימן אלוף אומר אלוף צפו אלוף קנז:
	01O	36	16 אלוף־קרח אלוף געתם אלוף עמלק אלה אלופי אליפז בארץ אדום אלה בני עדה:
	01O	36	17 ואלה בני רעואל בן־עשו אלוף נחת אלוף זרח אלוף שמה אלוף מזה אלה אלופי רעואל בארץ אדום אלה בני בשמת אשת עשו:
	01O	36	18 ואלה בני אהליבמה אשת עשו אלוף יעוש אלוף יעלם אלוף קרח אלה אלופי אהליבמה בת־ענה אשת עשו:
	01O	36	19 אלה בני־עשו ואלה אלופיהם הוא אדום:
01O	36	20	אלה בני־שעיר החרי ישבי הארץ לוטן ושובל וצבעון וענה:
	01O	36	21 ודשון ואצר ודישן אלה אלופי החרי

בני שעיר בארץ

אדום:

01O 36 22 ויהיו בני־לוטן

חרי והימם ואחות

לוטן תמנע:

01O 36 23 ואלה בני שובל

עלון ומנחת ועיבל

שפו ואונם:

01O 36 24 ואלה בני־צבעון

ואיה וענה הוא ענה

אשר מצא את־הימם

במדבר ברעתו

את־החמרים לצבעון

אביו:

01O 36 25 ואלה בני־ענה דשן

ואהליבמה בת־ענה:

01O 36 26 ואלה בני דישן

חמדן ואשבן ויתרן

וכרן:

01O 36 27 אלה בני־אצר בלהן

וזעון ועקן:

01O 36 28 אלה בני־דישן עוזן

וארן:

01O 36 29 אלה אלופי החרי

אלוף לוטן אלוף

שובל אלוף צבעון

אלוף ענה:

01O 36 30 אלוף דשן אלוף אצר

אלוף דישן אלה

אלופי החרי

לאלפיהם בארץ

שעיר:

01O 36 31 ואלה המלכים אשר

מלכו בארץ אדום

לפני מלך־מלך לבני

ישראל:

01O 36 32 וימלך באדום בלע

בן־בעור ושם עירו

דנהבה:

01O 36 33 וימת בלע וימלך

תחתיו יובב בן־זרח

מבצרה:

01O 36 34 וימת יובב וימלך

תחתיו חשם מארץ

התימני:

01O 36 35 וימת חשם וימלך

תחתיו הדד בן־בדד

המכה את־מדין בשדה

מואב ושם עירו

עוית:

01O 36 36 וימת הדד וימלך

תחתיו שמלה

ממשרקה:

01O 36 37 וימת שמלה וימלך

תחתיו שאול מרחבות

הנהר:

01O 36 38 וימת שאול וימלך

תחתיו בעל חנן

בן־עכבור:

01O 36 39 וימת בעל חנן

בן־עכבור וימלך

תחתיו הדר ושם

עירו פֶּעוֹ ושם אשתו

מהיטבאל בת־מטרד

בת מי זהב:

01O 36 40 ואלה שמות אלופי

עשו למשפחתם

למקמתם בשמתם אלוף

תמנע אלוף עלוה

אלוף יתת:

01O 36 41 אלוף אהליבמה אלוף

אלה אלוף פינן:

01O 36 42 אלוף קנז אלוף

תימן אלוף מבצר:

01O 36 43 אלוף מגדיאל אלוף

עירם אלה אלופי

אדום למשבתם בארץ

אחזתם הוא עשו אבי

אדום:

01O 37 1 וישב יעקב בארץ

מגורי אביו בארץ

כנען:

01O 37 2 אלה תלדות יעקב

יוסף בן־שבע־עשרה

שנה היה רעה

את־אחיו בצאן והוא

נער את־בני בלהה
ואת־בני זלפה נשי
אביו ויבא יוסף
את־דבתם רעה אל־
אביהם:

01O 37 3 וישראל אהב
את־יוסף מכל־בניו
כי־בן־זקנים הוא
לו ועשה לו כתנת
פסים:

01O 37 4 ויראו אחיו כי־אתו
אהב אביהם
מכל־אחיו וישנאו
אתו ולא יכלו דברו
לשלם:

01O 37 5 ויחלם יוסף חלום
ויגד לאחיו ויוספו
עוד שנא אתו:

01O 37 6 ויאמר אליהם
שמעו־נא החלום הזה
אשר חלמתי:

01O 37 7 והנה אנחנו מאלמים
אלמים בתוך השדה
והנה קמה אלמתי
וגם־נצבה והנה
תסבינה אלמתיכם
ותשתחוין לאלמתי:

01O 37 8 ויאמרו לו אחיו
המלך תמלך עלינו
אם־משול תמשל בנו
ויוספו עוד שנא
אתו על־חלמתי
ועל־דבריו:

01O 37 9 ויחלם עוד חלום
אחר ויספר אתו
לאחיו ויאמר הנה
חלמתי חלום עוד
והנה השמש והירח
ואחד עשר כוכבים
משתחוים לי:

01O 37 10 ויספר אל־אביו
ואל־אחיו ויגער־בו
אביו ויאמר לו מה

- החלום הזה אשר
חלמת הבוא נבוא
אני ואמך ואחיך
להשתחות לך ארצה:
ויקנאו־בו אחיו 11 37 01O
ואביו שמר
את־הדבר:
וילכו אחיו לרעות 12 37 01O
את־צאן אביהם
בשכם:
ויאמר ישראל 13 37 01O
אל־יוסף הלוא אחיך
רעים בשכם לכה
ואשלחך אליהם
ויאמר לו הנני:
ויאמר לו לך־נא 14 37 01O
ראה את־שלום אחיך
ואת־שלום הצאן
והשבני דבר
וישלחהו מעמק
חברון ויבא שכמה:
וימצאהו איש והנה 15 37 01O
תעה בשדה וישאלהו
האיש לאמר
מה־תבקש:
ויאמר את־אחי אנכי 16 37 01O
מבקש הגידה־נא לי
איפה הם רעים:
ויאמר האיש נסעו 17 37 01O
מזה כי שמעתי
אמרים נלכה דתינה
וילך יוסף אחר
אחיו וימצאם בדתן:
ויראו אתו מרחק 18 37 01O
ובטרם יקרב אליהם
ויתנכלו אתו
להמיתו:
ויאמרו איש 19 37 01O
אל־אחיו הנה בעל
החלמות הלזה בא:
ועתה לכו ונהרגהו 20 37 01O
ונשלכהו באחד
הברות ואמרנו חיה

			רעה אכלתהו ונראה מה־יהיו חלמתיו:
01O	37	21	וישמע ראובן ויצלהו מידם ויאמר לא נכנו נפש:
01O	37	22	ויאמר אלהם ראובן אל־תשפכו־דם השליכו אתו אל־הבור הזה אשר במדבר ויד אל־תשלחו־בו למען הציל אתו מידם להשיבו אל־אביו:
01O	37	23	ויהי כאשר־בא יוסף אל־אחיו ויפשיטו את־יוסף את־כתנתו את־כתנת הפסים אשר עליו:
01O	37	24	ויקחהו וישלכו אתו הברה והבור רק אין בו מים:
01O	37	25	וישבו לאכל־לחם וישאו עיניהם ויראו והנה ארחת ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרימה:
01O	37	26	ויאמר יהודה אל־אחיו מה־בצע כי נהרג את־אחינו וכסינו את־דמו:
01O	37	27	לכו ונמכרנו לישמעאלים וידנו אל־תהי־בו כי־אחינו בשרנו הוא וישמעו אחיו:
01O	37	28	ויעברו אנשים מדינים סחרים וימשכו ויעלו את־יוסף מן־הבור וימכרו את־יוסף

			לישמעאלים בעשרים כסף ויביאו את־יוסף מצרימה:
01O	37	29	וישב ראובן אל־הבור והנה אין־יוסף בבור ויקרע את־בגדיו:
01O	37	30	וישב אל־אחיו ויאמר הילד איננו ואני אנה אני־בא:
01O	37	31	ויקחו את־כתנת יוסף וישחטו שער עזים ויטבלו את־הכתנת בדם:
01O	37	32	וישלחו את־כתנת הפסים ויביאו אל־אביהם ויאמרו זאת מצאנו הכר־נא הכתנת בנך הוא אם־לא:
01O	37	33	ויכירה ויאמר כתנת בני חיה רעה אכלתהו טרף טרף יוסף:
01O	37	34	ויקרע יעקב שמלתיו וישם שק במתניו ויתאבל על־בנו ימים רבים:
01O	37	35	ויקמו כל־בניו וכל־בנתיו לנחמו וימאן להתנחם ויאמר כי־ארד אל־ בני אבל שאלה ויבך אתו אביו:
01O	37	36	והמדנים מכרו אתו אל־מצרים לפוטיפר סריס פרעה שר הטבחים:
01O	38	1	ויהי בעת ההוא וירד יהודה מאת אחיו ויט עד־איש עדלמי ושמו חירה:
01O	38	2	וירא־שם יהודה

בת־איש כנעני ושמו

שוע ויקחה ויבא

אליה:

01O 38 3 ותהר ותלד בן

ויקרא את־שמו ער:

01O 38 4 ותהר עוד ותלד בן

ותקרא את־שמו

אונן:

01O 38 5 ותסף עוד ותלד בן

ותקרא את־שמו שלה

והיה בכזיב בלדתה

אתו:

01O 38 6 ויקח יהודה אשה

לער בכורו ושמה

תמר:

01O 38 7 ויהי ער בכור

יהודה רע בעיני

יהוה וימתהו יהוה:

01O 38 8 ויאמר יהודה לאונן

בא אל־אשת אחיך

ויבם אתה והקם זרע

לאחיך:

01O 38 9 וידע אונן כי לא

לו יהיה הזרע והיה

אם־בא אל־אשת אחיו

ושחת ארצה לבלתי

נתן־זרע לאחיו:

01O 38 10 וירע בעיני יהוה

אשר עשה וימת

גם־אתו:

01O 38 11 ויאמר יהודה לתמר

כלתו שבי אלמנה

בית־אביך עד־יגדל

שלה בני כי אמר

פן־ימות גם־הוא

כאחיו ותלך תמר

ותשב בית אביה:

01O 38 12 וירבו הימים ותמת

בת־שוע אשת־יהודה

וינחם יהודה ויעל

על־גזזי צאנו הוא

וחירה רעהו העדלמי

תמנתה:

- ויגד לתמר לאמר
הנה חמיך עלה
תמננה לגז צאנו:
01O 38 14 ותסר בגדי אלמנותה
מעליה ותכס בצעיף
ותתעלף ותשב בפתח
עינים אשר על־דרך
תמננה כי ראתה
כי־גדל שלה והוא
לא־נתנה לו לאשה:
01O 38 15 ויראה יהודה
ויחשבה לזונה כי
כסתה פניה:
01O 38 16 ויט אליה אל־הדרך
ויאמר הבה־נא אבוא
אליך כי לא ידע כי
כלתו הוא ותאמר
מה־תתן־לי כי תבוא
אלי:
01O 38 17 ויאמר אנכי אשלח
גדי־עזים מן־הצאן
ותאמר אס־תתן
ערבון עד שלחך:
01O 38 18 ויאמר מה הערבון
אשר אתן־לך ותאמר
חתמך ופתילך ומטך
אשר בידך ויתן־לה
ויבא אליה ותהר
לו:
01O 38 19 ותקם ותלך ותסר
צעיפה מעליה ותלבש
בגדי אלמנותה:
01O 38 20 וישלח יהודה
את־גדי העזים ביד
רעהו העדלמי לקחת
הערבון מיד האשה
ולא מצאה:
01O 38 21 וישאל את־אנשי
מקמה לאמר איה
הקדשה הוא בעינים
על־הדרך ויאמרו
לא־היתה בזה קדשה:
01O 38 22 וישב אל־יהודה

ויאמר לא מצאתיה
וגם אנשי המקום
אמרו לא־היתה בזה
קדשה:

01O 38 23 ויאמר יהודה
תקח־לה פן נהיה
לבזז הנה שלחתי
הגדי הזה ואתה לא
מצאתה:

01O 38 24 ויהי כמשלש חדשים
ויגד ליהודה לאמר
זנתה תמר כלתך וגם
הנה הרה לזנונים
ויאמר יהודה
הוציאוה ותשרף:

01O 38 25 הוא מוצאת והיא
שלחה אל־חמיה לאמר
לאיש אשר־אלה לו
אנכי הרה ותאמר
הכר־נא למי החתמת
והפתילים והמטה
האלה:

01O 38 26 ויכר יהודה ויאמר
צדקה ממני
כי־על־כן לא־נתתיה
לשלה בני ולא־ יסף
עוד לדעתה:

01O 38 27 ויהי בעת לדתה
והנה תאומים
בבטנה:

01O 38 28 ויהי בלדתה
ויתן־יד ותקח
המילדת ותקשר
על־ידו שני לאמר
זה יצא ראשונה:

01O 38 29 ויהי כמשיב ידו
והנה יצא אחיו
ותאמר מה־פרצת
עליך פרץ ויקרא
שמו פרץ:

01O 38 30 ואחר יצא אחיו אשר
על־ידו השני ויקרא
שמו זרח:

- 01O 39 1 ויוסף הורד מצרימה
ויקנהו פוטיפר
סריס פרעה שר
הטבחים איש מצרי
מיד הישמעאלים אשר
הורדהו שמה:
- 01O 39 2 ויהי יהוה את־יוסף
ויהי איש מצליח
ויהי בבית אדניו
המצרי:
- 01O 39 3 וירא אדניו כי
יהוה אתו וכל
אשר־הוא עשה יהוה
מצליח בידו:
- 01O 39 4 וימצא יוסף חן
בעיניו וישרת אתו
ויפקדהו על־ביתו
וכל־יש־לו נתן
בידו:
- 01O 39 5 ויהי מאז הפקיד
אתו בביתו ועל
כל־אשר יש־לו
ויברך יהוה את־בית
המצרי בגלל יוסף
ויהי ברכת יהוה
בכל־אשר יש־לו
בבית ובשדה:
- 01O 39 6 ויעזב כל־אשר־לו
ביד־יוסף ולא־ידע
אתו מאומה כי
אם־הלחם אשר־הוא
אוכל ויהי יוסף
יפה־תאר ויפה
מראה:
- 01O 39 7 ויהי אחר הדברים
האלה ותשא
אשת־אדניו
את־עיניה אל־יוסף
ותאמר שכבה עמי:
- 01O 39 8 וימאן ויאמר
אל־אשת אדניו הן
אדני לא־ידע אתי
מה־בבית וכל אשר־

- ישראלו נתן בידי:
01O 39 9 איננו גדול בבית
הזה ממני ולא־חשך
ממני מאומה כי
אם־אותך באשר
את־אשתו ואיך אעשה
הרעה הגדלה הזאת
וחטאתי לאלהים:
01O 39 10 ויהי כדברה
אל־יוסף יום יום
ולא־שמע אליה לשכב
אצלה להיות עמה:
01O 39 11 ויהי כהיום הזה
ויבא הביתה לעשות
מלאכתו ואין איש
מאנשי הבית שם
בבית:
01O 39 12 ותתפשהו בבגדו
לאמר שכבה עמי
ויעזב בגדו בידה
וינס ויצא החוצה:
01O 39 13 ויהי כראותה
כי־עזב בגדו בידה
וינס החוצה:
01O 39 14 ותקרא לאנשי ביתה
ותאמר להם לאמר
ראו הביא לנו איש
עברי לצחק בנו בא
אלי לשכב עמי
ואקרא בקול גדול:
01O 39 15 ויהי כשמעו
כי־הרימתי קולי
ואקרא ויעזב בגדו
אצלי וינס ויצא
החוצה:
01O 39 16 ותנח בגדו אצלה
עד־בוא אדניו
אל־ביתו:
01O 39 17 ותדבר אליו כדברים
האלה לאמר בא־אלי
העבד העברי
אשר־הבאת לנו לצחק
בי:

01O	39	18	ויהי כהרימי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי וינס החוצה:
01O	39	19	ויהי כשמע אדניו את־דברי אשתו אשר דברה אליו לאמר כדברים האלה עשה לי עבדך ויחר אפו:
01O	39	20	ויקח אדני יוסף אתו ויתנהו אל־בית הסהר מקום אשר־אסורי המלך אסורים ויהי־שם בבית הסהר:
01O	39	21	ויהי יהוה את־יוסף ויט אליו חסד ויתן חנו בעיני שר בית־הסהר:
01O	39	22	ויתן שר בית־הסהר ביד־יוסף את כל־האסירים אשר בבית הסהר ואת כל־ אשר עשים שם הוא היה עשה:
01O	39	23	אין שר בית־הסהר ראה את־כל־מאומה בידו באשר יהוה אתו ואשר־הוא עשה יהוה מצליח:
01O	40	1	ויהי אחר הדברים האלה חטאו משקה מלך־מצרים והאפה לאדניהם למלך מצרים:
01O	40	2	ויקצף פרעה על שני סריסיו על שר המשקים ועל שר האופים:
01O	40	3	ויתן אתם במשמר בית שר הטבחים אל־בית הסהר מקום אשר יוסף אסור שם:
01O	40	4	ויפקד שר הטבחים

			את־יוסף אתם וישרת אתם ויהיו ימים במשמר:
01O	40	5	ויחלמו חלום שניהם איש חלמו בלילה אחד איש כפתרון חלמו המשקה והאפה אשר למלך מצרים אשר אסורים בבית הסהר:
01O	40	6	ויבא אליהם יוסף בבקר וירא אתם והנם זעפים:
01O	40	7	וישאל את־סריסי פרעה אשר אתו במשמר בית אדניו לאמר מדוע פניכם רעים היום:
01O	40	8	ויאמרו אליו חלום חלמנו ופתר אין אתו ויאמר אלהם יוסף הלוא לאלהים פתרנים ספרו־נא לי:
01O	40	9	ויספר שר־המשקים את־חלמו ליוסף ויאמר לו בחלומי והנה־גפן לפני:
01O	40	10	ובגפן שלשה שריגם והוא כפרחת עלתה נצה הבשילו אשכלתיה ענבים:
01O	40	11	וכוס פרעה בידי ואקח את־הענבים ואשחט אתם אל־כוס פרעה ואתן את־ הכוס על־כף פרעה:
01O	40	12	ויאמר לו יוסף זה פתרנו שלשת השרגים שלשת ימים הם:
01O	40	13	בעוד שלשת ימים ישא פרעה את־ראשך והשיבך על־כנך

			ונתת כוס־פרעה בידו כמשפט הראשון אשר היית משקהו:
01O	40	14	כי אִם־זכרתני אתך כאשר ייטב לך ועשית־נא עמדי חסד והזכרתני אל־ פרעה והוצאתני מן־הבית הזה:
01O	40	15	כִּי־גִנַּב גִּנַּבְתִּי מֵאֶרֶץ העִבְרִים וגַּם־פָּה לֹא־עֲשִׂיתִי מֵאוֹמָה כִּי־שְׁמוֹ אֵתִי בְּבוֹר:
01O	40	16	וִירָא שְׂר־הָאֲפִים כִּי טוֹב פֶּתֶר וַיֹּאמֶר אֶל־יוֹסֵף אֶף־אֲנִי בַּחֲלוּמִי וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה סֻלִּי חָרִי עַל־רֹאשִׁי:
01O	40	17	וּבִסֵּל הָעֲלִיּוֹן מִכָּל מֵאֵכֶל פֶּרֶעָה מַעֲשֶׂה אִפֹּה וְהָעוֹף אֲכַל אֶתֶם מִן־הַסֵּל מֵעַל רֹאשִׁי:
01O	40	18	וַיַּעַן יוֹסֵף וַיֹּאמֶר זֶה פֶּתֶרְנוּ שְׁלֹשֶׁת הַסֵּלִים שְׁלֹשֶׁת יָמִים הֵם:
01O	40	19	בַּעֲדֹ שְׁלֹשֶׁת יָמִים יִשָּׂא פֶּרֶעָה אֶת־רֹאשׁךָ מֵעֲלִיךָ וְתִלֶּה אוֹתְךָ עַל־עֵץ וְאֲכַל הָעוֹף אֶת־בִּשְׂרְךָ מֵעֲלִיךָ:
01O	40	20	וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יוֹם הַלֵּדָת אֶת־פֶּרֶעָה וַיַּעַשׂ מִשְׁתֶּה לְכָל־עַבְדָּיו וַיִּשָּׂא אֶת־רֹאשׁ שֶׁר הַמִּשְׁקִים וְאֶת־רֹאשׁ שֶׁר הָאֲפִים בְּתוֹךְ עַבְדָּיו:
01O	40	21	וַיֵּשֶׁב אֶת־שֶׁר הַמִּשְׁקִים עַל־מִשְׁקָהוּ וַיִּתֵּן הַכּוֹס עַל־כַּף פֶּרֶעָה:
01O	40	22	וְאֵת שֶׁר הָאֲפִים תִּלֶּה כֹּאשֶׁר פֶּתֶר לָהֶם

			יוסף:
01O	40	23	ולא־זכר שר־המשקים את־יוסף וישכחהו:
01O	41	1	ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד על־היאר:
01O	41	2	והנה מן־היאר עלת שבע פרות יפות מראה ובריאת בשר ותרעינה באחו:
01O	41	3	והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן מן־היאר רעות מראה ודקות בשר ותעמדנה אצל הפרות על־שפת היאר:
01O	41	4	ותאכלנה הפרות רעות המראה ודקת הבשר את שבע הפרות יפת המראה והבריאת וייקץ פרעה:
01O	41	5	ויישן ויחלם שנית והנה שבע שבלים עלות בקנה אחד בריאות וטבות:
01O	41	6	והנה שבע שבלים דקות ושדופת קדים צמחות אחריהן:
01O	41	7	ותבלענה השבלים הדקות את שבע השבלים הבריאות והמלאות וייקץ פרעה והנה חלום:
01O	41	8	ויהי בבקר ותפעם רוחו וישלח ויקרא את־כל־חרטמי מצרים ואת־כל־חכמיה ויספר פרעה להם את־חלמו ואין־פותר אותם לפרעה:
01O	41	9	וידבר שר המשקים את־פרעה לאמר את־חטאי אני מזכיר

			היום:
01O	41	10	פרעה קצף על־עבדיו ויתן אתי במשמר בית שר הטבחים אתי ואת שר האפים:
01O	41	11	ונחלמה חלום בלילה אחד אני והוא איש כפתרון חלמו חלמנו:
01O	41	12	ושם אתנו נער עברי עבד לשר הטבחים ונספר־לו ויפתר־לנו את־ חלמתינו איש כחלמו פתר:
01O	41	13	ויהי כאשר פתר־לנו כן היה אתי השיב על־כני ואתו תלה:
01O	41	14	וישלח פרעה ויקרא את־יוסף ויריצהו מ־הבור ויגלח ויחלף שמלתיו ויבא אל־פרעה:
	01O	41	15 ויאמר פרעה אל־יוסף חלום חלמתי ופתר אין אתו ואני שמעתי עליך לאמר תשמע חלום לפתר אתו:
01O	41	16	ויען יוסף את־פרעה לאמר בלעדי אלהים יענה את־שלום פרעה:
	01O	41	17 וידבר פרעה אל־יוסף בחלמי הנני עמד על־שפת היאר:
01O	41	18	והנה מ־היאר עלת שבע פרות בריאות בשר ויפת תאר ותרעינה באחו:
	01O	41	19 והנה שבע־פרות אחרות עלות אחריהן

דלות ורעות תאר
מאד ורקות בשר
לא־ראיתי כהנה
בכל־ארץ מצרים
לרע:

01O 41 20 ותאכלנה הפרות
הרקות והרעות את
שבע הפרות הראשנות
הבריא:

01O 41 21 ותבאנה אל־קרבנה
ולא נודע כי־באו
אל־קרבנה ומראהן
רע כאשר בתחלה
ואיקץ:

01O 41 22 וארא בחלמי והנה
שבע שבלים עלת
בקנה אחד מלאת
וטבות:

01O 41 23 והנה שבע שבלים
צנמות דקות שדפות
קדים צמחות
אחריהם:

01O 41 24 ותבלען השבלים
הדקת את שבע
השבלים הטבות ואמר
אל־החרטמים ואין
מגיד לי:

01O 41 25 ויאמר יוסף
אל־פרעה חלום פרעה
אחד הוא את אשר
האלהים עשה הגיד
לפרעה:

01O 41 26 שבע פרת הטבת שבע
שנים הנה ושבע
השבלים הטבת שבע
שנים הנה חלום אחד
הוא:

01O 41 27 ושבע הפרות הרקות
והרעת העלת אחריהן
שבע שנים הנה ושבע
השבלים הרקות
שדפות הקדים יהיו
שבע שני רעב:

- 01O 41 28 הוא הדבר אשר
דברתי אל־פרעה אשר
האלהים עשה הראה
את־פרעה:
- 01O 41 29 הנה שבע שנים באות
שבע גדול בכל־ארץ
מצרים:
- 01O 41 30 וקמו שבע שני רעב
אחריהן ונשכח
כל־השבע בארץ
מצרים וכלה הרעב
את־הארץ:
- 01O 41 31 ולא־יודע השבע
בארץ מפני הרעב
ההוא אחרי־כן
כ־כבד הוא מאד:
- 01O 41 32 ועל השנות החלום
אל־פרעה פעמים
כ־נכון הדבר מעם
האלהים וממהר
האלהים לעשתו:
- 01O 41 33 ועתה ירא פרעה איש
נבון וחכם וישיתהו
על־ארץ מצרים:
- 01O 41 34 יעשה פרעה ויפקד
פקדים על־הארץ
וחמש את־ארץ מצרים
בשבע שני השבע:
- 01O 41 35 ויקבצו את־כל־אכל
השנים הטבות הבאת
האלה ויצברו־בר
תחת יד־פרעה אכל
בערים ושמרו:
- 01O 41 36 והיה האכל לפקדון
לארץ לשבע שני
הרעב אשר תהיין
בארץ מצרים ולא־
תכרת הארץ ברעב:
- 01O 41 37 וייטב הדבר בעיני
פרעה ובעיני
כל־עבדיו:
- 01O 41 38 ויאמר פרעה
אל־עבדיו הנמצא

			כזה איש אשר רוח אלהים בו:
01O	41	39	ויאמר פרעה אל־יוסף אחרי הודיע אלהים אותך את־כל־זאת איך־נבון וחכם כמוך:
01O	41	40	אתה תהיה על־ביתי ועל־פיך ישק כל־עמי רק הכסא אגדל ממך:
01O	41	41	ויאמר פרעה אל־יוסף ראה נתתי אתך על כל־ארץ מצרים:
01O	41	42	ויסר פרעה את־טבעתו מעל ידו ויתן אתה על־יד יוסף וילבש אתו בגדי־שש וישם רבד הזהב על־צוארו:
01O	41	43	וירכב אתו במרכבת המשנה אשר־לו ויקראו לפניו אברך ונתון אתו על כל־ארץ מצרים:
01O	41	44	ויאמר פרעה אל־יוסף אני פרעה ובלעדיך לא־ירים איש את־ידו ואת־ רגלו בכל־ארץ מצרים:
01O	41	45	ויקרא פרעה שם־יוסף צפנת פענח ויתן־לו את־אסנת בת־פוטי פרע כהן אן לאשה ויצא יוסף על־ארץ מצרים:
01O	41	46	ויוסף בן־שלשים שנה בעמדו לפני פרעה מלך־מצרים ויצא יוסף מלפני

			פרעה ויעבר בכל־ארץ מצרים:
01O	41	47	ותעש הארץ בשבע שני השבע לקמצים:
01O	41	48	ויקבץ את־כל־אכל שבע שנים אשר היו בארץ מצרים ויתן־אכל בערים אכל שדה־העיר אשר סביבתיה נתן בתוכה:
01O	41	49	ויצבר יוסף בר כחול הים הרבה מאד עד כי־חדל לספר כי־אין מספר:
01O	41	50	וליוסף ילד שני בנים בטרם תבוא שנת הרעב אשר ילדה־לו אסנת בת־ פוטי פרע כהן און:
01O	41	51	ויקרא יוסף את־שם הבכור מנשה כי־נשני אלהים את־כל־עמלי ואת כל־בית אבי:
01O	41	52	ואת שם השני קרא אפרים כי־הפרני אלהים בארץ עניי:
01O	41	53	ותכלינה שבע שני השבע אשר היה בארץ מצרים:
01O	41	54	ותחלינה שבע שני הרעב לבוא כאשר אמר יוסף ויהי רעב בכל־הארצות ובכל־ארץ מצרים היה לחם:
01O	41	55	ותרעב כל־ארץ מצרים ויצעק העם אל־פרעה ללחם ויאמר פרעה לכל־ מצרים לכו אלי־יוסף אשר־יאמר לכם

תעשו:

01O 41 56 והרעב היה על
כל־פני הארץ ויפתח
יוסף את־כל־אשר
בהם וישבר למצרים
ויחזק הרעב בארץ
מצרים:

01O 41 57 וכל־הארץ באו
מצרימה לשבר
אל־יוסף כי־חזק
הרעב בכל־הארץ:

01O 42 1 וירא יעקב כי
יש־שבר במצרים
ויאמר יעקב לבניו
למה תתראו:

01O 42 2 ויאמר הנה שמעתי
כי יש־שבר במצרים
רדו־שמה ושברו־לנו
משם ונחיה ולא
נמות:

01O 42 3 וירדו אחי־יוסף
עשרה לשבר בר
ממצרים:

01O 42 4 ואת־בנימין אחי
יוסף לא־שלח יעקב
את־אחיו כי אמר
פן־יקראנו אסון:

01O 42 5 ויבאו בני ישראל
לשבר בתוך הבאים
כי־היה הרעב בארץ
כנען:

01O 42 6 ויוסף הוא השליט
על־הארץ הוא
המשביר לכל־עם
הארץ ויבאו אחי
יוסף וישתחוּ־לו
אפים ארצה:

01O 42 7 וירא יוסף את־אחיו
ויכרם ויתנכר
אליהם וידבר אתם
קשות ויאמר אלהם
מאין באתם ויאמרו
מארץ כנען

לשבר־אכל:

01O 42 8 ויכר יוסף את־אחיו
והם לא הכרהו:

01O 42 9 ויזכר יוסף את
החלמות אשר חלם
להם ויאמר אלהם
מרגלים אתם לראות
את־ערות הארץ
באתם:

01O 42 10 ויאמרו אליו לא
אדני ועבדיך באו
לשבר־אכל:

01O 42 11 כלנו בני איש־אחד
נחנו כנים אנחנו
לא־היו עבדיך
מרגלים:

01O 42 12 ויאמר אלהם לא
כי־ערות הארץ באתם
לראות:

01O 42 13 ויאמרו שנים עשר
עבדיך אחים אנחנו
בני איש־אחד בארץ
כנען והנה הקטן
את־אבינו היום
והאחד איננו:

01O 42 14 ויאמר אלהם יוסף
הוא אשר דברתי
אלכם לאמר מרגלים
אתם:

01O 42 15 בזאת תבחנו חי
פרעה אם־תצאו מזה
כי אם־בבוא אחיכם
הקטן הנה:

01O 42 16 שלחו מכם אחד ויקח
את־אחיכם ואתם
האסרו ויבחנו
דבריכם האמת אתכם
ואם־לא חי פרעה כי
מרגלים אתם:

01O 42 17 ויאסף אתם אל־משמר
שלשת ימים:

01O 42 18 ויאמר אלהם יוסף
ביום השלישי זאת

עשו וחיו
את־האלהים אני
ירא:

01O 42 19 אמ־כנים אתם אחיכם
אחד יאסר בבית
משמרכם ואתם לכו
הביאו שבר רעבון
בתיכם:

01O 42 20 ואת־אחיכם הקטן
תביאו אלי ויאמנו
דבריכם ולא תמותו
ויעשו־כן:

01O 42 21 ויאמרו איש
אל־אחיו אבל אשמים
אנחנו על־אחינו
אשר ראינו צרת
נפשו בהתחננו
אלינו ולא שמענו
עלי־כן באה אלינו
הצרה הזאת:

01O 42 22 ויען ראובן אתם
לאמר הלוא אמרתי
אליכם לאמר
אל־תחטאו בילד ולא
שמעתם וגם־דמו הנה
נדרש:

01O 42 23 והם לא ידעו כי
שמע יוסף כי המליץ
בינתם:

01O 42 24 ויסב מעליהם ויבך
וישב אלהם וידבר
אלהם ויקח מאתם
את־שמעון ויאסר
אתו לעיניהם:

01O 42 25 ויצו יוסף וימלאו
את־כליהם בר
ולהשיב כספיהם איש
אל־שקו ולתת להם
צדה לדרך ויעש להם
כן:

01O 42 26 וישאו את־שברם
על־חמריהם וילכו
משם:

- 01O 42 27 ויפתח האחד את־שקו
לתת מספוא לחמרו
במלון וירא
את־כספו והנה־ הוא
בפי אמתחתו:
01O 42 28 ויאמר אל־אחיו
הושב כספי וגם הנה
באמתחתי ויצא לבם
ויחרדו איש
אל־אחיו לאמר
מה־זאת עשה אלהים
לנו:
01O 42 29 ויבאו אל־יעקב
אביהם ארצה כנען
ויגידו לו את
כל־הקרת אתם לאמר:
01O 42 30 דבר האיש אדני
הארץ אתנו קשות
ויתן אתנו כמרגלים
את־הארץ:
01O 42 31 ונאמר אליו כנים
אנחנו לא היינו
מרגלים:
01O 42 32 שנים־עשר אנחנו
אחים בני אבינו
האחד איננו והקטן
היום את־אבינו
בארץ כנען:
01O 42 33 ויאמר אלינו האיש
אדני הארץ בזאת
אדע כי כנים אתם
אחיכם האחד הניחו
אתי ואת־רעבון
בתיכם קחו ולכו:
01O 42 34 והביאו את־אחיכם
הקטן אלי ואדעה כי
לא מרגלים אתם כי
כנים אתם את־אחיכם
אתן לכם ואת־הארץ
תסחרו:
01O 42 35 ויהי הם מריקים
שקיהם והנה־איש
צרור־כספו בשקו

ויראו את־צררות
כספיהם המה ואביהם
וייראו:

01O 42 36 ויאמר אלהם יעקב
אביהם אתי שכלתם
יוסף איננו ושמעון
איננו ואת־בנימן
תקחו עלי היו
כלנה:

01O 42 37 ויאמר ראובן
אל־אביו לאמר
את־שני בני תמית
אם־לא אביאנו אליך
תנה אתו על־ידי
ואני אשיבנו אליך:

01O 42 38 ויאמר לא־ירד בני
עמכם כי־אחיו מת
והוא לבדו נשאר
וקראהו אסון בדרך
אשר תלכו־בה
והורדתם את־שיבתי
ביגון שאולה:

01O 43 1 והרעב כבד בארץ:
01O 43 2 ויהי כאשר כלו
לאכל את־השבר אשר
הביאו ממצרים
ויאמר אליהם אביהם
שבו שברו־לנו
מעט־אכל:

01O 43 3 ויאמר אליו יהודה
לאמר העד העד בנו
האיש לאמר לא־תראו
פני בלתי אחיכם
אתכם:

01O 43 4 אם־ישך משלח
את־אחינו אתנו
נרדה ונשברה לך
אכל:

01O 43 5 ואם־אינך משלח לא
נרד כי־האיש אמר
אלינו לא־תראו פני
בלתי אחיכם אתכם:

01O 43 6 ויאמר ישראל למה

- הרעתם לי להגיד
לאיש העוד לכם אח:
01O 43 7 ויאמרו שאול
שאל־האיש לנו
ולמולדתנו לאמר
העוד אביכם חי היש
לכם אח ונגד־לו
על־פי הדברים האלה
הידוע נדע כי יאמר
הורידו את־אחיכם:
01O 43 8 ויאמר יהודה
אל־ישראל אביו
שלחה הנער אתי
ונקומה ונלכה
ונחיה ולא נמות
גם־אנחנו גם־אתה
גם־טפנו:
01O 43 9 אנכי אערבנו מידי
תבקשנו אם־לא
הביאתיו אליך
והצגתיו לפניך
וחטאתי לך
כל־הימים:
01O 43 10 כי לולא התמהמהנו
כִּי־עתה שבנו זה
פעמים:
01O 43 11 ויאמר אלהם ישראל
אביהם אם־כן אפוא
זאת עשו קחו מזמרת
הארץ בכליכם
והורידו לאיש מנחה
מעט צרי ומעט דבש
נכאת ולט בטנים
ושקדים:
01O 43 12 וכסף משנה קחו
בידכם ואת־הכסף
המושב בפי
אמתחתיכם תשיבו
בידכם אולי משגה
הוא:
01O 43 13 ואת־אחיכם קחו
וקומו שובו
אל־האיש:

- 01O 43 14 ואל שדי יתן לכם
רחמים לפני האיש
ושלח לכם את־אחיכם
אחר ואת־בנימין
ואני כאשר שכלתי
שכלתי:
- 01O 43 15 ויקחו האנשים
את־המנחה הזאת
ומשנה־כסף לקחו
בידם ואת־בנימן
ויקמו וירדו מצרים
ויעמדו לפני יוסף:
- 01O 43 16 וירא יוסף אתם
את־בנימין ויאמר
לאשר על־ביתו הבא
את־האנשים הביתה
וטבח טבח והכן כי
אתי יאכלו האנשים
בצהרים:
- 01O 43 17 ויעש האיש כאשר
אמר יוסף ויבא
האיש את־האנשים
ביתו יוסף:
- 01O 43 18 וייראו האנשים כי
הובאו בית יוסף
ויאמרו על־דבר
הכסף השב
באמתחתינו בתחלה
אנחנו מובאים
להתגלל עלינו
ולהתנפל עלינו
ולקחת אתנו לעבדים
ואת־חמרינו:
- 01O 43 19 ויגשו אל־האיש אשר
על־בית יוסף
וידברו אליו פתח
הבית:
- 01O 43 20 ויאמרו בי אדני
ירד ירדנו בתחלה
לשבר־אכל:
- 01O 43 21 ויהי כִּי־באו
אל־המלון ונפתחה
את־אמתחתינו והנה

כסף־איש בפי
אמתחתו כספנו
במשקלו ונשב אתו
בידנו:

01O 43 22 וכסף אחר הורדנו
בידנו לשבר־אכל לא
ידענו מי־שם כספנו
באמתחתינו:

01O 43 23 ויאמר שלום לכם
אל־תיראו אלהיכם
ואלהי אביכם נתן
לכם מטמון
באמתחתיכם כספכם
בא אלי ויוצא אלהם
את־שמעון:

01O 43 24 ויבא האיש
את־האנשים ביתה
יוסף ויתן־מים
וירחצו רגליהם
ויתן מספוא
לחמריהם:

01O 43 25 ויכינו את־המנחה
עד־בוא יוסף
בצהרים כי שמעו
כִּי־שם יאכלו לחם:

01O 43 26 ויבא יוסף הביתה
ויביאו לו
את־המנחה אשר־בידם
הביתה וישתחוּ־לו
ארצה:

01O 43 27 וישאל להם לשלום
ויאמר השלום אביכם
הזקן אשר אמרתם
העודנו חי:

01O 43 28 ויאמרו שלום לעבדך
לאבינו עודנו חי
ויקדו וישתחוּ:

01O 43 29 וישא עיניו וירא
את־בנימין אחיו
בן־אמו ויאמר הזה
אחיכם הקטן אשר
אמרתם אלי ויאמר
אלהים יחנך בני:

- 01O 43 30 וימהר יוסף
 כִּי־נִכְמְרוּ רַחֲמָיו
 אֶל־אֲחָיו וַיִּבְקֹשׁ
 לִבְכוֹת וַיָּבֹא הַחֲדָרָה
 וַיִּבֶךְ שָׁמָּה:
- 01O 43 31 וירחץ פניו ויצא
 וַיִּתְאַפֵּק וַיֹּאמֶר שִׁימוּ
 לֶחֶם:
- 01O 43 32 וישימו לו לבדו
 וְלֵהֶם לִבְדָם וּלְמִצְרַיִם
 הָאֹכְלִים אֹתוֹ לִבְדָם
 כִּי לֹא יוֹכְלוֹן
 הַמִּצְרַיִם לֶאֱכֹל
 אֶת־הָעִבְרִיִּים לֶחֶם
 כִּי־תוֹעֵבָה הוּא
 לְמִצְרַיִם:
- 01O 43 33 וישבו לפניו הבכר
 כַּבְּכָרְתוֹ וְהַצְעִיר
 כַּצְעָרְתוֹ וַיִּתְמָהוּ
 הָאֲנָשִׁים אִישׁ אֶל־
 רַעְהוֹ:
- 01O 43 34 וישא משאת מאת
 פָּנָיו אֱלֹהִים וְתָרַב
 מִשְׁאֵת בְּנִימָן מִמִּשְׁאֵת
 כָּל־חֲמֵשׁ יָדוֹת
 וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׁכְּרוּ עִמּוֹ:
- 01O 44 1 ויצו את־אשר
 עַל־בֵּיתוֹ לֵאמֹר מִלֵּא
 אֶת־אֲמַתְּחַת הָאֲנָשִׁים
 אֲכַל כֹּאֲשֶׁר יוֹכְלוֹן
 שֵׁאת וְשִׁים כֶּסֶף־אִישׁ
 בְּפִי אֲמַתְּחָתוֹ:
- 01O 44 2 ואת־גביעי גביע
 הַכֶּסֶף תִּשִּׂים בְּפִי
 אֲמַתְּחַת הַקֶּטֶן וְאֵת
 כֶּסֶף שִׁבְרוֹ וַיַּעַשׂ
 כַּדְּבַר יוֹסֵף אֲשֶׁר
 דִּבֶּר:
- 01O 44 3 הבקר אור והאנשים
 שִׁלְחוּ הֵמָּה וְחִמְרֵיהֶם:
- 01O 44 4 הם יצאו את־העיר
 לֹא הִרְחִיקוּ וַיֹּסֶף
 אֹמֵר לֵאשֶׁר עַל־בֵּיתוֹ

קום רדף אחרי
האנשים והשגתם
ואמרת אלהם למה
שלמתם רעה תחת
טובה:

01O 44 5 הלוא זה אשר ישתה
אדני בו והוא נחש
ינחש בו הרעתם אשר
עשיתם:

01O 44 6 וישגם וידבר אלהם
את־הדברים האלה:

01O 44 7 ויאמרו אליו למה
ידבר אדני כדברים
האלה חלילה לעבדיך
מעשות כדבר הזה:

01O 44 8 הן כסף אשר מצאנו
בפי אמתחתינו
השיבנו אליך מארץ
כנען ואיך נגנב
מבית אדניך כסף או
זהב:

01O 44 9 אשר ימצא אתו
מעבדיך ומת
וגם־אנחנו נהיה
לאדני לעבדים:

01O 44 10 ויאמר גם־עתה
כדבריכם כן־הוא
אשר ימצא אתו
יהיה־לי עבד ואתם
תהיו נקים:

01O 44 11 וימהרו ויורדו איש
את־אמתחתו ארצה
ויפתחו איש
אמתחתו:

01O 44 12 ויחפש בגדול החל
ובקטן כלה וימצא
הגביע באמתחת
בנימן:

01O 44 13 ויקרעו שמלתם
ויעמס איש על־חמרו
וישבו העירה:

01O 44 14 ויבא יהודה ואחיו
ביתה יוסף והוא

עודנו שם ויפלו

לפניו ארצה:

01O 44 15 ויאמר להם יוסף

מה־המעשה הזה אשר

עשיתם הלוא ידעתם

כי־נחש ינחש איש

אשר כמני:

01O 44 16 ויאמר יהודה

מה־נאמר לאדני

מה־נדבר ומה־נצטדק

האלהים מצא את־

עון עבדיך הננו

עבדים לאדני

גם־אנחנו גם

אשר־נמצא הגביע

בידו:

01O 44 17 ויאמר חלילה לי

מעשות זאת האיש

אשר נמצא הגביע

בידו הוא יהיה־ לי

עבד ואתם עלו

לשלום אל־אביכם:

01O 44 18 ויגש אליו יהודה

ויאמר בי אדני

ידבר־נא עבדך דבר

באזני אדני

ואל־יחר אפך בעבדך

כי כמוך כפרעה:

01O 44 19 אדני שאל את־עבדיו

לאמר היש־לכם אב

או־אח:

01O 44 20 ונאמר אל־אדני

יש־לנו אב זקן

וילד זקנים קטן

ואחיו מת ויותר

הוא לבדו לאמו

ואביו אהבו:

01O 44 21 ותאמר אל־עבדיך

הורדהו אלי ואשימה

עיני עליו:

01O 44 22 ונאמר אל־אדני

לא־יוכל הנער לעזב

את־אביו ועזב

- את־אביו ומת:
- 01O 44 23 ותאמר אל־עבדיך
אם־לא ירד אחיכם
הקטן אתכם לא
תספון לראות פני:
01O 44 24 ויהי כי עלינו
אל־עבדך אבי
ונגד־לו את דברי
אדני:
- 01O 44 25 ויאמר אבינו שבו
שברו־לנו מעט־אכל:
01O 44 26 ונאמר לא נוכל
לרדת אם־יש אחינו
הקטן אתנו וירדנו
כי־לא נוכל לראות
פני האיש ואחינו
הקטן איננו אתנו:
01O 44 27 ויאמר עבדך אבי
אלינו אתם ידעתם
כי שנים ילדה־לי
אשתי:
- 01O 44 28 ויצא האחד מאתי
ואמר אך טרף טרף
ולא ראיתיו
עד־הנה:
- 01O 44 29 ולקחתם גם־את־זה
מעם פני וקרהו
אסון והורדתם
את־שיבתי ברעה
שאלה:
- 01O 44 30 ועתה כבאי אל־עבדך
אבי והנער איננו
אתנו ונפשו קשורה
בנפשו:
- 01O 44 31 והיה כראותו
כי־אין הנער ומת
והורידו עבדיך
את־שיבת עבדך
אבינו ביגון שאלה:
- 01O 44 32 כי עבדך ערב
את־הנער מעם אבי
לאמר אם־לא אביאנו
אליך וחטאתי לאבי

			כל־הימים:
01O	44	33	ועתה ישב־נא עבדך תחת הנער עבד לאדני והנער יעל עם־אחיו:
01O	44	34	כי־איך אעלה אל־אבי והנער איננו אתי פן אראה ברע אשר ימצא את־ אבי:
01O	45	1	ולא־יכל יוסף להתאפק לכל הנצבים עליו ויקרא הוציאו כל־איש מעלי ולא־עמד איש אתו בהתודע יוסף אל־אחיו:
01O	45	2	ויתן את־קלו בבכי וישמעו מצרים וישמע בית פרעה:
01O	45	3	ויאמר יוסף אל־אחיו אני יוסף העוד אבי חי ולא־יכלו אחיו לענות אתו כי נבהלו מפניו:
01O	45	4	ויאמר יוסף אל־אחיו גשו־נא אלי ויגשו ויאמר אני יוסף אחיכם אשר־ מכרתם אתי מצרימה:
01O	45	5	ועתה אל־תעצבו ואל־יחר בעיניכם כי־מכרתם אתי הנה כי למחיה שלחני אלהים לפניכם:
01O	45	6	כי־זה שנתים הרעב בקרב הארץ ועוד חמש שנים אשר אין־חריש וקציר:
01O	45	7	וישלחני אלהים לפניכם לשום לכם

			שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדלה:
01O	45	8	ועתה לא־אתם שלחתם אתי הנה כי האלהים וישימני לאב לפרעה ולאדון לכל־ביתו ומשל בכל־ארץ מצרים:
01O	45	9	מהרו ועלו אל־אבי ואמרתם אליו כה אמר בנך יוסף שמני אלהים לאדון לכל־מצרים רדה אלי אל־תעמד:
01O	45	10	וישבת בארץ־גשן והיית קרוב אלי אתה ובניך ובני בניך וצאנך ובקרך וכל־אשר־לך:
01O	45	11	וכלכלתי אתך שם כי־עוד חמש שנים רעב פן־תורש אתה וביתך וכל־אשר־ לך:
01O	45	12	והנה עיניכם ראות ועיני אחי בנימין כי־פי המדבר אליכם:
01O	45	13	והגדתם לאבי את־כל־כבודי במצרים ואת כל־אשר ראיתם ומהרתם והורדתם את־אבי הנה:
01O	45	14	ויפל על־צוארי בנימן־אחיו ויבך ובנימן בכה על־צואריו:
01O	45	15	וינשק לכל־אחיו ויבך עליהם ואחרי כן דברו אחיו אתו:
01O	45	16	והקל נשמע בית

פרעה לאמר באו אחי
יוסף וייטב בעיני
פרעה ובעיני
עבדיו:

01O 45 17 ויאמר פרעה
אל־יוסף אמר
אל־אחייך זאת עשו
טענו את־בעירכם
ולכו־ באו ארצה
כנען:

01O 45 18 וקחו את־אביכם
ואת־בתיכם ובאו
אלי ואתנה לכם
את־טוב ארץ מצרים
ואכלו את־חלב
הארץ:

01O 45 19 ואתה צויתה זאת
עשו קחו־לכם מארץ
מצרים עגלות לטפכם
ולנשיכם ונשאתם
את־אביכם ובאתם:

01O 45 20 ועינכם אל־תחס
על־כליכם כִּי־טוב
כל־ארץ מצרים לכם
הוא:

01O 45 21 ויעשו־כן בני
ישראל ויתן להם
יוסף עגלות על־פי
פרעה ויתן להם צדה
לדרך:

01O 45 22 לכלם נתן לאיש
חלפות שמלת
ולבנימן נתן שלש
מאות כסף וחמש
חלפת שמלת:

01O 45 23 ולאביו שלח כזאת
עשרה חמרים נשאים
מטוב מצרים ועשר
אתנת נשאת בר ולחם
ומזון לאביו לדרך:

01O 45 24 וישלח את־אחיו
וילכו ויאמר אלהם
אל־תרגזו בדרך:

01O 45 25 ויעלו ממצרים
 ויבאו ארץ כנען
 אל־יעקב אביהם:
 01O 45 26 ויגדו לו לאמר עוד
 יוסף חי וכי־הוא
 משל בכל־ארץ מצרים
 ויפג לבו כי
 לא־האמין להם:
 01O 45 27 וידברו אליו את
 כל־דברי יוסף אשר
 דבר אלהם וירא
 את־העגלות אשר־
 שלח יוסף לשאת אתו
 ותחי רוח יעקב
 אביהם:
 01O 45 28 ויאמר ישראל רב
 עוד־יוסף בני חי
 אלכה ואראנו בטרם
 אמות:
 01O 46 1 ויסע ישראל
 וכל־אשר־לו ויבא
 בארה שבע ויזבח
 זבחים לאלהי אביו
 יצחק:
 01O 46 2 ויאמר אלהים
 לישראל במראת
 הלילה ויאמר יעקב
 יעקב ויאמר הנני:
 01O 46 3 ויאמר אנכי האל
 אלהי אביך אל־תירא
 מרדה מצרימה
 כי־לגוי גדול
 אשימך שם:
 01O 46 4 אנכי ארד עמך
 מצרימה ואנכי אעלך
 גם־עלה ויוסף ישית
 ידו על־עיניך:
 01O 46 5 ויקם יעקב מבאר
 שבע וישאו
 בני־ישראל את־יעקב
 אביהם ואת־טפם
 ואת־נשיהם בעגלות
 אשר־שלח פרעה לשאת

אתו:

01O 46 6 ויקחו את־מקניהם
ואת־רכושם אשר
רכשו בארץ כנען
ויבאו מצרימה יעקב
וכל־זרעו אתו:

01O 46 7 בניו ובני בניו
אתו בנתיו ובנות
בניו וכל־זרעו
הביא אתו מצרימה:

01O 46 8 ואלה שמות
בני־ישראל הבאים
מצרימה יעקב ובניו
בכר יעקב ראובן:

01O 46 9 ובני ראובן חנוך
ופלוא וחצרן
וכרמי:

01O 46 10 ובני שמעון ימואל
וימין ואהד ויכין
וצחר ושאול
בן־הכנענית:

01O 46 11 ובני לוי גרשון
קהת ומררי:

01O 46 12 ובני יהודה ער
ואונן ושלה ופרץ
וזרח וימת ער
ואונן בארץ כנען
ויהיו בני־פרץ
חצרן וחמול:

01O 46 13 ובני יששכר תולע
ופוה ויוב ושמרן:

01O 46 14 ובני זבלון סרד
ואלון ויחלאל:

01O 46 15 אלה בני לאה אשר
ילדה ליעקב בפדן
ארם ואת דינה בתו
כל־נפש בניו
ובנותיו שלשים
ושלש:

01O 46 16 ובני גד צפיון
וחגי שוני ואצבן
ערי וארודי
ואראלי:

01O 46 17 ובני אשר ימנה
וישוה וישוי

ובריעה ושרח אחתם
ובני בריעה חבר
ומלכיאל:

01O 46 18 אלה בני זלפה
אשר־נתן לבן ללאה
בתו ותלד את־אלה
ליעקב שש עשרה
נפש:

01O 46 19 בני רחל אשת יעקב
יוסף ובנימן:

01O 46 20 ויולד ליוסף בארץ
מצרים אשר ילדה־לו
אסנת בת־פוטי פרע
כהן אן את־מנשה
ואת־אפרים:

01O 46 21 ובני בנימן בלע
ובכר ואשבל גרא
ונעמן אחי וראש
מפים וחפים וארד:

01O 46 22 אלה בני רחל אשר
ילד ליעקב כל־נפש
ארבעה עשר:

01O 46 23 ובני־דן חשים:

01O 46 24 ובני נפתלי יחצאל
וגוני ויצר ושלם:

01O 46 25 אלה בני בלהה
אשר־נתן לבן לרחל
בתו ותלד את־אלה
ליעקב כל־נפש
שבעה:

01O 46 26 כל־הנפש הבאה
ליעקב מצרימה יצאי
ירכו מלבד נשי
בני־יעקב כל־נפש
ששים ושש:

01O 46 27 ובני יוסף
אשר־ילד־לו במצרים
נפש שנים כל־הנפש
לבית־יעקב הבאה
מצרימה שבעים:

01O 46 28 ואת־יהודה שלח

			לפניו אל־יוסף להורת לפניו גשנה ויבאו ארצה גשן:
01O	46	29	ויאסר יוסף מרכבתו ויעל לקראת־ישראל אביו גשנה וירא אליו ויפל על־צואריו ויבך על־צואריו עוד:
01O	46	30	ויאמר ישראל אל־יוסף אמותה הפעם אחרי ראותי את־פניך כי עודך חי:
01O	46	31	ויאמר יוסף אל־אחיו ואל־בית אביו אעלה ואגידה לפרעה ואמרה אליו אחי ובית־אבי אשר בארץ־כנען באו אלי:
01O	46	32	והאנשים רעי צאן כי־אנשי מקנה היו וצאנם ובקרם וכל־אשר להם הביאו:
01O	46	33	והיה כי־יקרא לכם פרעה ואמר מה־מעשיכם:
01O	46	34	ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך מנעורינו ועד־עתה גם־אנחנו גם־ אבותינו בעבור תשבו בארץ גשן כי־תועבת מצרים כל־רעה צאן:
01O	47	1	ויבא יוסף ויגד לפרעה ויאמר אבי ואחי וצאנם ובקרם וכל־אשר להם באו מארץ כנען והנם בארץ גשן:
01O	47	2	ומקצה אחיו לקח

			חמשה אנשים ויצגם לפני פרעה:
01O	47	3	ויאמר פרעה אל־אחיו מה־מעשיכם ויאמרו אל־פרעה רעה צאן עבדיך גם־ אנחנו גם־אבותינו:
01O	47	4	ויאמרו אל־פרעה לגור בארץ באנו כי־אין מרעה לצאן אשר לעבדיך כי־ כבד הרעב בארץ כנען ועתה ישבו־נא עבדיך בארץ גשן:
01O	47	5	ויאמר פרעה אל־יוסף לאמר אביך ואחיד באו אליך:
01O	47	6	ארץ מצרים לפניך הוא במיטב הארץ הושב את־אביך ואת־אחיד ישובו בארץ גשן ואם־ידעת ויש־בם אנשי־חיל ושמתם שרי מקנה על־אשר־לי:
01O	47	7	ויבא יוסף את־יעקב אביו ויעמדהו לפני פרעה ויברך יעקב את־פרעה:
01O	47	8	ויאמר פרעה אל־יעקב כמה ימי שני חייד:
01O	47	9	ויאמר יעקב אל־פרעה ימי שני מגורי שלשים ומאת שנה מעט ורעים היו ימי שני חיי ולא השיגו את־ימי שני חיי אבתי בימי מגוריהם:
01O	47	10	ויברך יעקב את־פרעה ויצא מלפני פרעה:

- ויושב יוסף 11 47 01O
את־אביו ואת־אחיו
ויתן להם אחזה
בארץ מצרים במיטב
הארץ בארץ רעמסס
כאשר צוה פרעה:
- ויכלכל יוסף 12 47 01O
את־אביו ואת־אחיו
ואת כל־בית אביו
לחם לפי הטף:
- ולחם אין בכל־הארץ 13 47 01O
כי־כבד הרעב מאד
ותלה ארץ מצרים
וארץ כנען מפני
הרעב:
- וילקט יוסף 14 47 01O
את־כל־הכסף הנמצא
בארץ־מצרים ובארץ
כנען בשבר אשר־הם
שברים ויבא יוסף
את־הכסף ביתה
פרעה:
- ויתם הכסף מארץ 15 47 01O
מצרים ומארץ כנען
ויבאו כל־מצרים
אל־יוסף לאמר
הבה־לנו לחם ולמה
נמות נגדך כי אפס
כסף:
- ויאמר יוסף הבו 16 47 01O
מקניכם ואתנה לכם
במקניכם אם־אפס
כסף:
- ויביאו את־מקניהם 17 47 01O
אל־יוסף ויתן להם
יוסף לחם בסוסים
ובמקנה הצאן
ובמקנה הבקר
ובחמרים וינהלם
בלחם בכל־מקניהם
בשנה ההוא:
- ותתם השנה ההוא 18 47 01O
ויבאו אליו בשנה

השנית ויאמרו לו
לא־נכחד מאדני כי
אם־תם הכסף ומקנה
הבהמה אל־אדני לא
נשאר לפני אדני
בלתי אם־גויתנו
ואדמתנו:

19 למֶה נִמּוּת לַעֲיִנִּיךָ
גַם־אֲנַחֲנוּ גַם

אֲדַמְתָּנוּ קִנְה־אֲתָנוּ
וְאֶת־אֲדַמְתָּנוּ בַלְחָם
וְנִהְיָה אֲנַחֲנוּ

וְאֲדַמְתָּנוּ עֲבָדִים
לַפְרָעָה וְתֵן־זֹרַע
וְנַחֲיָה וְלֹא נִמּוּת

וְהָאֲדָמָה לֹא תִשָּׁם:

20 וַיִּקֶּן יוֹסֵף

אֶת־כָּל־אֲדַמְתַּת מִצְרַיִם
לַפְרָעָה כִּי־מָכְרוּ

מִצְרַיִם אִישׁ שְׂדֵהוּ
כִּי־חֹזֶק עֲלֵהֶם הָרַעַב
וַתְּהִי הָאָרֶץ לַפְרָעָה:

21 וְאֶת־הָעָם הָעֲבִיר אֹתוֹ
לְעֵרִים מִקְצָה
גְּבוּל־מִצְרַיִם
וְעַד־קִצְהוֹ:

22 רַק אֲדַמְתַּת הַכֹּהֲנִים לֹא
קִנְה כִּי חֶק לַכֹּהֲנִים
מֵאֵת פְּרָעָה וְאָכְלוּ
אֶת־חֶקֶם אֲשֶׁר נָתַן
לָהֶם פְּרָעָה עַל־כֵּן לֹא
מָכְרוּ אֶת־אֲדַמְתָּם:

23 וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־הָעָם
הֵן קִנִּיתִי אֶתְכֶם
הַיּוֹם וְאֶת־אֲדַמְתְּכֶם
לַפְרָעָה הֲאֵלֵכֶם זֹרַע
וְזָרַעְתֶּם אֶת־הָאֲדָמָה:

24 וְהָיָה בַתְּבוּאָת וּנְתַתֶּם
חֲמִישִׁית לַפְרָעָה
וְאַרְבַּע הִידַת יִהְיֶה
לָכֶם לְזֹרַע הַשָּׂדֶה
וְלֹאֲכַלְכֶם וְלֹאֲשֶׁר
בַּבֵּיתְכֶם וְלֹאֲכֹל

לטפכם:

01O 47 25 ויאמרו החיתנו

נמצא־חן בעיני

אדני והיינו עבדים

לפרעה:

01O 47 26 וישם אתה יוסף לחק

עד־היום הזה

על־אדמת מצרים

לפרעה לחמש רק

אדמת הכהנים לבדם

לא היתה לפרעה:

01O 47 27 וישב ישראל בארץ

מצרים בארץ גשן

ויאחזו בה ויפרו

וירבו מאד:

01O 47 28 ויחי יעקב בארץ

מצרים שבע עשרה

שנה ויהי ימי־יעקב

שני חייו שבע שנים

וארבעים ומאת שנה:

01O 47 29 ויקרבו ימי־ישראל

למות ויקרא לבנו

ליוסף ויאמר לו

אם־נא מצאתי חן

בעיניך שים־נא ידך

תחת ירכי ועשית

עמדי חסד ואמת

אל־נא תקברני

במצרים:

01O 47 30 ושכבתי עם־אבתי

ונשאתני ממצרים

וקברתני בקברתם

ויאמר אנכי אעשה

כדברך:

01O 47 31 ויאמר השבעה לי

וישבע לו וישתחו

ישראל על־ראש

המטה:

01O 48 1 ויהי אחרי הדברים

האלה ויאמר ליוסף

הנה אביך חלה ויקח

את־שני בניו עמו

את־מנשה

- ואת־אפרים:
- 01O 48 2 ויגד ליעקב ויאמר
הנה בנך יוסף בא
אליך ויתחזק ישראל
וישב על־המטה:
- 01O 48 3 ויאמר יעקב
אל־יוסף אל שדי
נראה־אלי בלז
בארץ כנען ויברך
אתי:
- 01O 48 4 ויאמר אלי הנני
מפרך והרביתך
ונתתיך לקהל עמים
ונתתי את־הארץ
הזאת לזרעך אחרך
אחזת עולם:
- 01O 48 5 ועתה שני־בניך
הנולדים לך בארץ
מצרים עד־באי אליך
מצרימה ל־יהם
אפרים ומנשה
כראובן ושמעון
יהיו־לי:
- 01O 48 6 ומולדתך אשר־הולדת
אחריהם לך יהיו על
שם אחיהם יקראו
בנחלתם:
- 01O 48 7 ואני בבאי מפדן
מתה עלי רחל בארץ
כנען בדרך בעוד
כברת־ארץ לבא
אפרתה ואקברה שם
בדרך אפרת הוא בית
לחם:
- 01O 48 8 וירא ישראל את־בני
יוסף ויאמר
מי־אלה:
- 01O 48 9 ויאמר יוסף
אל־אביו בני הם
אשר־נתן־לי אלהים
בזה ויאמר קחם־נא
אלי ואברכם:
- 01O 48 10 ועיני ישראל כבדו

מזקן לא יוכל
 לראות ויגש אתם
 אליו וישק להם
 ויחבק להם:
 01O 48 11 ויאמר ישראל
 אל־יוסף ראה פניך
 לא פללתי והנה
 הראה אתי אלהים גם
 את־זרעך:
 01O 48 12 ויוצא יוסף אתם
 מעם ברכיו וישתחו
 לאפיו ארצה:
 01O 48 13 ויקח יוסף
 את־שניהם את־אפרים
 בימינו משמאל
 ישראל ואת־מנשה
 בשמאלו מימין
 ישראל ויגש אליו:
 01O 48 14 וישלח ישראל
 את־ימינו וישת
 על־ראש אפרים והוא
 הצעיר ואת־שמאלו
 על־ראש מנשה שכל
 את־ידיו כי מנשה
 הבכור:
 01O 48 15 ויברך את־יוסף
 ויאמר האלהים אשר
 התהלכו אבתי לפניו
 אברהם ויצחק
 האלהים הרעה אתי
 מעודי עד־היום
 הזה:
 01O 48 16 המלאך הגאל אתי
 מכל־רע יברך
 את־הנערים ויקרא
 בהם שמי ושם אבתי
 אברהם ויצחק וידגו
 לרב בקרב הארץ:
 01O 48 17 וירא יוסף כִּי־ישית
 אביו יד־ימינו
 על־ראש אפרים וירע
 בעיניו ויתמך
 יד־אביו להסיר אתה

			מעל ראש־אפרים על־ראש מנשה:
01O	48	18	ויאמר יוסף אל־אביו לא־כן אבי כִּי־זה הבכר שים ימִינך על־ראשו:
01O	48	19	וימאן אביו ויאמר ידעתי בני ידעתי גם־הוא יהיה־לעם וגם־הוא יגדל ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו וזרעו יהיה מלא־הגוים:
01O	48	20	ויברכם ביום ההוא לאמור בך יברך ישראל לאמר ישמך אלהים כאפרים וכמנשה וישם את־אפרים לפני מנשה:
01O	48	21	ויאמר ישראל אל־יוסף הנה אנכי מת והיה אלהים עמכם והשיב אתכם אל־ארץ אבותיכם:
01O	48	22	ואני נתתי לך שכם אחד על־אחיך אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי:
01O	49	1	ויקרא יעקב אל־בניו ויאמר האספו ואגידה לכם את אשר־יקרא אתכם באחרית הימים:
01O	49	2	הקבצו ושמעו בני יעקב ושמעו אל־ישראל אביכם:
01O	49	3	ראובן בכרי אתה כחי וראשית אוני יתר שאת ויתר עז:
01O	49	4	פחז כמים אל־תותר כי עלית משכבי אביך אז חללת

			יצועי עלה:
01O 49	5	שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם:	
01O 49	6	בסדם אל־תבא נפשי בקהלם אל־תחד כבדי כי באפם הרגו איש וברצנם עקרו־שור:	
01O 49	7	ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל:	
01O 49	8	יהודה אתה יודוך אחיך ידך בערף איביך ישתחוו לך בני אביך:	
01O 49	9	גור אריה יהודה מטרף בני עלית כרע רבץ כאריה וכלביא מי יקימנו:	
01O 49	10	לא־יסור שבט מיהודה ומחקק מבין רגליו עד כ־יבא שילה ולו יקהת עמים:	
01O 49	11	אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו כבס ביין לבשו ובדם־ענבים סותה:	
01O 49	12	חכלילי עינים מיין ולבן־שנים מחלב:	
01O 49	13	זבולן לחוף ימים ישכן והוא לחוף אנית וירכתו על־צידן:	
01O 49	14	יששכר חמר גרם רבץ בין המשפטים:	
01O 49	15	וירא מנחה כי טוב ואת־הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבל ויהי למס־עבד:	
01O 49	16	דן ידין עמו כאחד שבטי ישראל:	
01O 49	17	יהי־דן נחש	

			עלי־דרך שפיפן
			עלי־ארח הנשך
			עקבי־סוס ויפל
			רכבו אחור:
01O	49	18	לישועתך קויתי
			יהוה:
01O	49	19	גד גדוד יגודנו
			והוא יגד עקב:
01O	49	20	מאשר שמנה לחמו
			והוא יתן
			מעדני־מלך:
01O	49	21	נפתלי אילה שלחה
			הנתן אמרי־שפר:
01O	49	22	בן פרת יוסף בן
			פרת עלי־עין בנות
			צעדה עלי־שור:
01O	49	23	וימררהו ורבו
			וישטמהו בעלי
			חצים:
01O	49	24	ותשב באיתן קשתו
			ויפזו זרעי ידיו
			מידי אביר יעקב
			משם רעה אבן
			ישראל:
01O	49	25	מאל אביך ויעזרך
			ואת שדי ויברכך
			ברכת שמים מעל
			ברכת תהום רבצת
			תחת ברכת שדים
			ורחם:
01O	49	26	ברכת אביך גברו
			עלי־ברכת הורי
			עדי־תאות גבעת עולם
			תהיין לראש יוסף
			ולקדקד נזיר אחיו:
01O	49	27	בנימין זאב יטרף
			בבקר יאכל עד
			ולערב יחלק שלל:
01O	49	28	כל־אלה שבטי ישראל
			שנים עשר וזאת
			אשר־דבר להם אביהם
			ויברך אותם איש
			אשר כברכתו ברך

אתם:

01O 49 29 ויצו אותם ויאמר
אלהם אני נאסף
אל־עמי קברו אתי
אל־אבתי אל־המערה
אשר בשדה עפרון

החתי:

01O 49 30 במערה אשר בשדה
המכפלה אשר
על־פני־ממרא בארץ
כנען אשר קנה
אברהם את־השדה מאת
עפרן החתי
לאחזת־קבר:

01O 49 31 שמה קברו את־אברהם
ואת שרה אשתו שמה
קברו את־יצחק ואת
רבקה אשתו ושמה
קברתי את־לאה:

01O 49 32 מקנה השדה והמערה
אשר־בו מאת
בני־חתי:

01O 49 33 ויכל יעקב לצות
את־בניו ויאסף
רגליו אל־המטה
ויגוע ויאסף אל־
עמיו:

01O 50 1 ויפל יוסף על־פני
אביו ויבך עליו
וישק־לו:

01O 50 2 ויצו יוסף
את־עבדיו
את־הרפאים לחנט
את־אביו ויחנטו
הרפאים את־ישראל:

01O 50 3 וימלאו־לו ארבעים
יום כי כן ימלאו
ימי החנטים ויבכו
אתו מצרים שבעים
יום:

01O 50 4 ויעברו ימי בכיתו
וידבר יוסף אל־בית
פרעה לאמר אִם־נא

			מצאתי חן בעיניכם דברונא באזני פרעה לאמר:
01O	50	5	אבי השביעני לאמר הנה אנכי מת בקברי אשר כריתי לי בארץ כנען שמה תקברני ועתה אעלה־נא ואקברה את־אבי ואשובה:
01O	50	6	ויאמר פרעה עלה וקבר את־אביך כאשר השביעך:
01O	50	7	ויעל יוסף לקבר את־אביו ויעלו אתו כל־עבדי פרעה זקני ביתו וכל זקני ארץ־מצרים:
01O	50	8	וכל בית יוסף ואחיו ובית אביו רק טפם וצאנם ובקדם עזבו בארץ גשן:
01O	50	9	ויעל עמו גמ־רכב גמ־פרשים ויהי המחנה כבוד מאד:
01O	50	10	ויבאו עד־גרן האטד אשר בעבר הירדן ויספדו־שם מספד גדול וכבוד מאד ויעש לאביו אבל שבעת ימים:
01O	50	11	וירא יושב הארץ הכנעני את־האבל בגרן האטד ויאמרו אבל־כבוד זה למצרים על־כן קרא שמה אבל מצרים אשר בעבר הירדן:
01O	50	12	ויעשו בניו לו כן כאשר צום:
01O	50	13	וישאו אתו בניו ארצה כנען ויקברו

אתו במערת שדה
המכפלה אשר קנה
אברהם את־השדה
לאחזת־קבר מאת
עפרן החתי על־פני
ממרא:

01O 50 14 וישב יוסף מצרימה
הוא ואחיו

וכל־העלים אתו
לקבר את־אביו אחרי
קברו את־אביו:

01O 50 15 ויראו אחי־יוסף
כי־מת אביהם

ויאמרו לו ישטמנו
יוסף והשב ישיב

לנו את כל־הרעה
אשר גמלנו אתו:

01O 50 16 ויצו אל־יוסף
לאמר אביך צוה

לפני מותו לאמר:

01O 50 17 כה־תאמרו ליוסף
אנא שא נא פשע

אחיק וחטאתם
כי־רעה גמלוך ועתה

שא נא לפשע עבדי
אלהי אביך ויבך

יוסף בדברם אליו:

01O 50 18 וילכו גם־אחיו
ויפלו לפניו

ויאמרו הננו לך

לעבדים:

01O 50 19 ויאמר אלהם יוסף
אל־תיראו כי התחת

אלהים אני:

01O 50 20 ואתם חשבתם עלי
רעה אלהים חשבה

לטבה למען עשה

כיום הזה להחית

עם־רב:

01O 50 21 ועתה אל־תיראו
אנכי אכלכל אתכם

ואת־טפכם וינחם

אותם וידבר על־

			לבם:
01O	50	22	וישב יוסף במצרים הוא ובית אביו ויחי יוסף מאה ועשר שנים:
01O	50	23	וירא יוסף לאפרים בני שלשים גם בני מכיר בן־מנשה ילדו על־ברכי יוסף:
01O	50	24	ויאמר יוסף אל־אחיו אנכי מת ואלהים פקד יפקד אתכם והעלה אתכם מן־הארץ הזאת אל־הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב:
01O	50	25	וישבע יוסף את־בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם את־עצמתי מזה:
01O	50	26	וימת יוסף בן־מאה ועשר שנים ויחנטו אתו ויישם בארון במצרים:
02O	1	1	ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו:
02O	1	2	ראובן שמעון לוי ויהודה:
02O	1	3	יששכר זבולן ובנימן:
02O	1	4	דן ונפתלי גד ואשר:
02O	1	5	ויהי כל־נפש יצאי ירך־יעקב שבעים נפש ויוסף היה במצרים:
02O	1	6	וימת יוסף וכל־אחיו וכל הדור ההוא:

- 02O 1 7 ובני ישראל פרו
וישרצו וירבו
ויעצמו במאד מאד
ותמלא הארץ אתם:
- 02O 1 8 ויקם מלך־חדש
על־מצרים אשר
לא־ידע את־יוסף:
- 02O 1 9 ויאמר אל־עמו הנה
עם בני ישראל רב
ועצום ממנו:
- 02O 1 10 הבה נתחכמה לו
פן־ירבה והיה
כי־תקראנה מלחמה
ונוסף גם־הוא על־
שנאינו ונלחם־בנו
ועלה מן־הארץ:
- 02O 1 11 וישימו עליו שרי
מסים למען ענתו
בסבלתם ויבן ערי
מסכנות לפרעה
את־פתם ואת־רעמסס:
- 02O 1 12 וכאשר יענו אתו כן
ירבה וכן יפרץ
ויקצו מפני בני
ישראל:
- 02O 1 13 ויעבדו מצרים
את־בני ישראל
בפרך:
- 02O 1 14 וימררו את־חיהם
בעבדה קשה בחמר
ובלבנים ובכל־עבדה
בשדה את כל־ עבדתם
אשר־עבדו בהם
בפרך:
- 02O 1 15 ויאמר מלך מצרים
למילדת העברית אשר
שם האחת שפרה ושם
השנית פועה:
- 02O 1 16 ויאמר בילדכן
את־העבריות וראיתן
על־האבנים אם־בן
הוא והמתן אתו
ואם־בת הוא וחייה:

- 02O 1 17 ותיראן המילדת
את־האלהים ולא עשו
כאשר דבר אליהן
מלך מצרים ותחיין
את־הילדים:
- 02O 1 18 ויקרא מלך־מצרים
למילדת ויאמר להן
מדוע עשיתן הדבר
הזה ותחיין
את־הילדים:
- 02O 1 19 ותאמרן המילדת
אל־פרעה כי לא
כנשים המצרית
העברית כ־חיות
הנה בטרם תבוא
אלהן המילדת
וילדו:
- 02O 1 20 וייטב אלהים
למילדת וירב העם
ויעצמו מאד:
- 02O 1 21 ויהי כ־יראו
המילדת את־האלהים
ויעש להם בתים:
- 02O 1 22 ויצו פרעה לכל־עמו
לאמר כל־הבן הילוד
היארה תשליכהו
וכל־הבת תחיון:
- 02O 2 1 וילך איש מבית לוי
ויקח את־בת־לוי:
- 02O 2 2 ותהר האשה ותלד בן
ותרא אתו כ־טוב
הוא ותצפנהו שלשה
ירחים:
- 02O 2 3 ולא־יכלה עוד
הצפינו ותקח־לו
תבת גמא ותחמרה
בחמר ובזפת ותשם
בה את־הילד ותשם
בסוף על־שפת היאר:
- 02O 2 4 ותתצב אחתו מרחק
לדעה מה־יעשה לו:
- 02O 2 5 ותרד בת־פרעה לרחץ
על־היאר ונערתיה

			הלכת עלייד היאר ותרא את־ התבה בתוך הסוף ותשלח את־אמתה ותקחה: ותפתח ותראהו
02O	2	6	את־הילד והנה־נער בכה ותחמל עליו ותאמר מילדי העברים זה: ותאמר אחתו
02O	2	7	אל־בת־פרעה האלך וקראתי לך אשה מינקת מן העברית ותינק לך את־הילד: ותאמר־לה בת־פרעה
02O	2	8	לכי ותלך העלמה ותקרא את־אם הילד: ותאמר לה בת־פרעה היליכי את־הילד הזה והינקהו לי ואני אתן את־שכרך ותקח האשה הילד ותניקהו:
02O	2	10	ויגדל הילד ותבאהו לבת־פרעה ויהי־לה לבן ותקרא שמו משה ותאמר כי מן־המים משיתהו:
02O	2	11	ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל־אחיו וירא בסבלתם וירא איש מצרי מכה איש־עברי מאחיו:
02O	2	12	ויפן כה וכה וירא כי אין איש ויך את־המצרי ויטמנהו בחול:
02O	2	13	ויצא ביום השני והנה שני־אנשים עברים נצים ויאמר לרשע למה תכה רעך: ויאמר מי שמך לאיש
02O	2	14	

שר ושפט עלינו
הלהרגני אתה אמר
כאשר הרגת את־
המצרי ויירא משה
ויאמר אכן נודע
הדבר:

02O 2 15 וישמע פרעה

את־הדבר הזה ויבקש
להרג את־משה ויברח
משה מפני פרעה
וישב בארץ־מדין
וישב על־הבאר:

02O 2 16 ולכהן מדין שבע

בנות ותבאנה
ותדלנה ותמלאנה
את־הרהטים להשקות
צאן אביהן:

02O 2 17 ויבאו הרעים

ויגרשום ויקם משה
ויושען וישק
את־צאנם:

02O 2 18 ותבאנה אל־רעואל

אביהן ויאמר מדוע
מהרתן בא היום:

02O 2 19 ותאמרן איש מצרי

הצילנו מיד הרעים
וגם־דלה דלה לנו
וישק את־הצאן:

02O 2 20 ויאמר אל־בנתיו

ואיו למה זה עזבתן
את־האיש קראן לו
ויאכל לחם:

02O 2 21 ויואל משה לשבת

את־האיש ויתן
את־צפרה בתו למשה:

02O 2 22 ותלד בן ויקרא

את־שמו גרשם כי
אמר גר הייתי בארץ
נכריה:

02O 2 23 ויהי בימים הרבים

ההם וימת מלך
מצרים ויאנחו
בני־ישראל מן־

העבדה ויזעקו ותעל
שועתם אל־האלהים
מִן־העבדה:

02O 2 24 וישמע אלהים
את־נאקתם ויזכר
אלהים את־בריתו
את־אברהם את־יצחק
ואת־יעקב:

02O 2 25 וירא אלהים את־בני
ישראל וידע אלהים:

02O 3 1 ומשה היה רעה
את־צאן יתרו חתנו
כהן מדין וינהג
את־הצאן אחר המדבר
ויבא אל־הר האלהים
חרבה:

02O 3 2 וירא מלאך יהוה
אליו בלבת־אש מתוך
הסנה וירא והנה
הסנה בער באש
והסנה איננו אכל:

02O 3 3 ויאמר משה אסרה־נא
ואראה את־המראה
הגדל הזה מדוע
לא־יבער הסנה:

02O 3 4 וירא יהוה כי סר
לראות ויקרא אליו
אלהים מתוך הסנה
ויאמר משה משה
ויאמר הנני:

02O 3 5 ויאמר אל־תקרב הלם
של־נעליך מעל
רגליך כי המקום
אשר אתה עומד עליו
אדמת־קדש הוא:

02O 3 6 ויאמר אנכי אלהי
אביך אלהי אברהם
אלהי יצחק ואלהי
יעקב ויסתר משה
פניו כי ירא מהביט
אל־האלהים:

02O 3 7 ויאמר יהוה ראה
ראיתי את־עני עמי

			אשר במצרים ואת־צעקתם שמעתי מפני נגשיו כי ידעתי את־מכאביו:
02O	3	8	וארד להצילו מיד מצרים ולהעלתו מִן־הָאָרֶץ הַהוּא אל־אֶרֶץ טוֹבָה וְרַחֲבָה אל־אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב ודֶבֶשׁ אֶל־מְקוֹם הַכִּנְעֲנִי וְהַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי וְהַפְּרָזִי וְהַחִוִּי וְהַיְבוֹסִי:
02O	3	9	ועתה הנה צעקת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בָּאָה אֵלַי וְגַם־רֵאִיתִי אֶת־הַלַּחֲץ אֲשֶׁר מִצְרַיִם לֹחֲצִים אֹתָם:
02O	3	10	ועתה לכה ואשלחך אֶל־פְּרַעֲה וְהוֹצֵא אֶת־עַמִּי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם:
02O	3	11	ויאמר משה אֱלֹהֵי־הָאֱלֹהִים מִי אֲנֹכִי כִּי אֵלֶךְ אֶל־פְּרַעֲה וְכִי אוֹצִיא אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם:
02O	3	12	ויאמר כִּי־אֵהְיָה עִמָּךְ וְזֶה־לֶּךָ הָאוֹת כִּי אֲנֹכִי שִׁלַּחְתִּיךָ בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת־הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת־הָאֱלֹהִים עַל הַהָר הַזֶּה:
02O	3	13	ויאמר משה אֱלֹהֵי־הָאֱלֹהִים הֲנָה אֲנֹכִי בָא אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתִּי לָהֶם אֱלֹהִי אֲבוֹתֵיכֶם שִׁלַּחְנִי אֵלֵיכֶם וְאָמַרְוּ־לִי מִה־שְּׁמוֹ מִה אֲמַר אֱלֹהִים:
02O	3	14	ויאמר אֱלֹהִים

			אל־משה אהיה אשר אהיה ויאמר כה תאמר לבני ישראל אהיה שלחני אליכם:
02O	3	15	ויאמר עוד אלהים אל־משה כה־תאמר אל־בני ישראל יהוה אלהי אבתיכם אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב שלחני אליכם זה־שמי לעלם וזה זכרי לדר דר:
02O	3	16	לך ואספת את־זקני ישראל ואמרת אלהם יהוה אלהי אבתיכם נראה אלי אלהי אברהם יצחק ויעקב לאמר פקד פקדתי אתכם ואת־העשוי לכם במצרים:
02O	3	17	ואמר אעלה אתכם מעני מצרים אל־ארץ הכנעני והחתי והאמרי והפרזי והחוי והיבוסי אל־ארץ זבת חלב ודבש:
02O	3	18	ושמעו לקלך ובאת אתה וזקני ישראל אל־מלך מצרים ואמרתם אליו יהוה אלהי העבריים נקרה עלינו ועתה נלכה־נא דרך שלשת ימים במדבר ונזבחה ליהוה אלהינו:
02O	3	19	ואני ידעתי כי לא־יתן אתכם מלך מצרים להלך ולא ביד חזקה:
02O	3	20	ושלחתי את־ידי והכיתי את־מצרים בכל נפלאתי אשר

אעשה בקרבו

ואחרי־כן ישלח

אתכם:

02O 3 21 ונתתי את־חן

העם־הזה בעיני

מצרים והיה כי

תלכון לא תלכו

ריקם:

02O 3 22 ושאלה אשה משכנתה

ומגרת ביתה

כלי־כסף וכלי זהב

ושמלת ושמתם על־

בניכם ועל־בנתיכם

ונצלתם את־מצרים:

02O 4 1 ויען משה ויאמר

והן לא־יאמינו לי

ולא ישמעו בקלי כי

יאמרו לא־ נראה

אליך יהוה:

02O 4 2 ויאמר אליו יהוה

מזה בידך ויאמר

מטה:

02O 4 3 ויאמר השליכהו

ארצה וישלכהו ארצה

ויהי לנחש וינס

משה מפניו:

02O 4 4 ויאמר יהוה אל־משה

שלח ידך ואחז

בזנבו וישלח ידו

ויחזק בו ויהי

למטה בכפו:

02O 4 5 למען יאמינו

כי־נראה אליך יהוה

אלהי אבתם אלהי

אברהם אלהי יצחק

ואלהי יעקב:

02O 4 6 ויאמר יהוה לו עוד

הבא־נא ידך בחיקך

ויבא ידו בחיקו

ויוצאה והנה ידו

מצרעת כשלג:

02O 4 7 ויאמר השב ידך

אל־חיקך וישב ידו

			אל־חיקו ויוצאה מחיקו והנה־שבה כבשרו:
02O	4	8	והיה אִם־לא יאמינו לך ולא ישמעו לקל האת הראשון והאמינו לקל האת האחרון:
02O	4	9	והיה אִם־לא יאמינו גם לשני האתות האלה ולא ישמעון לקלך ולקחת ממימי היאר ושפכת היבשה והיו המים אשר תקח מִן־היאר והיו לדם ביבשת:
02O	4	10	ויאמר משה אל־יהוה בי אדני לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשם גם מאז דברך אל־עבדך כי כבד־פה וכבד לשון אנכי:
02O	4	11	ויאמר יהוה אליו מי שם פה לאדם או מִי־ישום אֵלֶם או חרש או פקח או עור הלא אנכי יהוה:
02O	4	12	ועתה לך ואנכי אהיה עִם־פִּיךָ והוריתיך אשר תדבר:
02O	4	13	ויאמר בי אדני שלח־נא ביד־תשלח:
02O	4	14	ויחר־אֶף יהוה במשה ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כִּי־דבר ידבר הוא וגם הנה־הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלבו:
02O	4	15	ודברת אליו ושמת את־הדברים בפיו

ואנכי אהיה עמ־פִּיךָ
ועם־פִּיהוּ וְהוֹרִיתִי
אתכם את אשר
תעשון:

16 ודבר־הוא לך
אל־העם והיה הוא
יהיה־לך לפה ואתה
תהיה־לו לאלהים:

17 ואת־המטה הזה תקח
בידך אשר תעשה־בו
את־האתת:

18 וילך משה וישב
אל־יתר חתנו ויאמר
לו אלכה נא ואשובה
אל־אחי אשר־
במצרים ואראה
העודם חיים ויאמר
יתרו למשה לך
לשלום:

19 ויאמר יהוה אל־משה
במדִין לך שב מצרים
כִּי־מתו כל־האנשים
המבקשים את־נפִשְׁךָ:

20 ויקח משה את־אשתו
ואת־בניו וירכבם
על־החמר וישב ארצה
מצרים ויקח משה
את־מטה האלהים
בידו:

21 ויאמר יהוה אל־משה
בלכתך לשוב מצרימה
ראה כל־המפתים
אשר־שמתי בידך
ועשיתם לפני פרעה
ואני אחזק את־לבו
ולא ישלח את־העם:

22 ואמרת אל־פרעה כה
אמר יהוה בני בכרי
ישראל:

23 ואמר אליך שלח
את־בני ויעבדני
ותמאן לשלחו הנה
אנכי הרג את־בנך

בכרך:

02O 4 24 ויהי בדרך במלון
ויפגשו יהוה

ויבקש המיתו:

02O 4 25 ותקח צפרה צר

ותכרת את־ערלת בנה

ותגע לרגליו ותאמר

כי חתן־דמים אתה

לי:

02O 4 26 וירף ממנו אז אמרה

חתן דמים למולת:

02O 4 27 ויאמר יהוה

אל־אהרן לך לקראת

משה המדברה וילך

ויפגשו בהר

האלהים וישק־לו:

02O 4 28 ויגד משה לאהרן את

כל־דברי יהוה אשר

שלחו ואת כל־האמת

אשר צוהו:

02O 4 29 וילך משה ואהרן

ויאספו את־כל־זקני

בני ישראל:

02O 4 30 וידבר אהרן את

כל־הדברים אשר־דבר

יהוה אל־משה ויעש

האמת לעיני העם:

02O 4 31 ויאמן העם וישמעו

כי־פקד יהוה

את־בני ישראל וכי

ראה את־ענים ויקדו

וישתחו:

02O 5 1 ואחר באו משה

ואהרן ויאמרו

אל־פרעה כה־אמר

יהוה אלהי ישראל

שלח את־עמי ויחגו

לי במדבר:

02O 5 2 ויאמר פרעה מי

יהוה אשר אשמע

בקלו לשלח

את־ישראל לא ידעתי

את־יהוה וגם

את־ישראל לא אשלח:

02O 5 3 ויאמרו אלהי
העברים נקרא עלינו
נלכה נא דרך שלשת
ימים במדבר ונזבחה
ליהוה אלהינו
פן־יפגענו בדבר או
בחרב:

02O 5 4 ויאמר אלהם מלך
מצרים למה משה
ואהרן תפריעו
את־העם ממעשיו לכו
לסבלתיכם:

02O 5 5 ויאמר פרעה
הן־רבים עתה עם
הארץ והשבתם אתם
מסבלתם:

02O 5 6 ויצו פרעה ביום
ההוא את־הנגשים
בעם ואת־שטריו
לאמר:

02O 5 7 לא תאספון לתת תבן
לעם ללבן הלבנים
כתמול שלשם הם
ילכו וקששו להם
תבן:

02O 5 8 ואת־מתכנת הלבנים
אשר הם עשים תמול
שלשם תשימו עליהם
לא תגרעו ממנו
כי־נרפים הם על־כן
הם צעקים לאמר
נלכה נזבחה
לאלהינו:

02O 5 9 תכבד העבדה
על־האנשים
ויעשו־בה ואל־ישעו
בדבר־ישקר:

02O 5 10 ויצאו נגשי העם
ושטריו ויאמרו
אל־העם לאמר כה
אמר פרעה אינני
נתן לכם תבן:

- אתם לכו קחו לכם
תבן מאשר תמצאו כי
אין נגרע מעבדתכם
דבר:
02O 5 11
- ויפץ העם בכל־ארץ
מצרים לקשש קש
לתבן:
02O 5 12
- והנגשים אצים לאמר
כלו מעשיכם
דבר־יום ביום
כאשר בהיות התבן:
02O 5 13
- ויכו שטרי בני
ישראל אשר־שמו
עלהם נגשי פרעה
לאמר מדוע לא
כליתם חקכם ללבן
כתמול שלשם
גם־תמול גם־היום:
02O 5 14
- ויבאו שטרי בני
ישראל ויצעקו
אל־פרעה לאמר למה
תעשה כה לעבדיך:
02O 5 15
- תבן אין נתן
לעבדיך ולבנים
אמרים לנו עשו
והנה עבדיך מכים
וחטאת עמך:
02O 5 16
- ויאמר נרפים אתם
נרפים על־כן אתם
אמרים נלכה נזבחה
ליהוה:
02O 5 17
- ועתה לכו עבדו
ותבן לא־ינתן לכם
ותכן לבנים תתנו:
02O 5 18
- ויראו שטרי
בני־ישראל אתם ברע
לאמר לא־תגרעו
מלבניכם דבר־יום
ביום:
02O 5 19
- ויפגעו את־משה
ואת־אהרן נצבים
לקראתם בצאתם מאת
פרעה:
02O 5 20

- 02O 5 21 ויאמרו אלהם ירא
יהוה עליכם וישפט
אשר הבאשתם
את־ריחננו בעיני
פרעה ובעיני עבדיו
לתת־חרב בידם
להרגנו:
- 02O 5 22 וישב משה אל־יהוה
ויאמר אדני למה
הרעתה לעם הזה למה
זה שלחתני:
- 02O 5 23 ומאז באתי אל־פרעה
לדבר בשמך הרע לעם
הזה והצל לא־הצלת
את־עמך:
- 02O 6 1 ויאמר יהוה אל־משה
עתה תראה אשר אעשה
לפרעה כי ביד חזקה
ישלחם וביד חזקה
יגרשם מארצו:
- 02O 6 2 וידבר אלהים
אל־משה ויאמר אליו
אני יהוה:
- 02O 6 3 וארא אל־אברהם
אל־יצחק ואל־יעקב
באל שדי ושמי יהוה
לא נודעתי להם:
- 02O 6 4 וגם הקמתי
את־בריתי אתם לתת
להם את־ארץ כנען
את ארץ מגריהם
אשר־ גרו בה:
- 02O 6 5 וגם אני שמעתי
את־נאקת בני ישראל
אשר מצרים מעבדים
אתם ואזכר את־
בריתי:
- 02O 6 6 לכן אמר
לבני־ישראל אני
יהוה והוצאתי אתכם
מתחת סבלת מצרים
והצלתי אתכם
מעבדתם וגאלתי

			אתכם בזרוע נטויה ובשפטים גדלים: ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלהים וידעתם כי אני יהוה אלהיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים:
02O	6	7	
			והבאתי אתכם אל־הארץ אשר נשאתי את־ידי לתת אתה לאברהם ליצחק וליעקב ונתתי אתה לכם מורשה אני יהוה:
02O	6	8	
			וידבר משה כן אל־בני ישראל ולא שמעו אל־משה מקצר רוח ומעבדה קשה: וידבר יהוה אל־משה לאמר:
02O	6	10	
			בא דבר אל־פרעה מלך מצרים וישלח את־בני־ישראל מארצו:
02O	6	11	
			וידבר משה לפני יהוה לאמר הן בני־ישראל לא־שמעו אלי ואיך ישמעני פרעה ואני ערל שפתים:
02O	6	12	
			וידבר יהוה אל־משה ואל־אהרן ויצום אל־בני ישראל ואל־פרעה מלך מצרים להוציא את־בני־ישראל מארץ מצרים:
02O	6	13	
			אלה ראשי בית־אבתם בני ראובן בכר ישראל חנוך ופלוא חצרן וכרמי אלה משפחת ראובן:
02O	6	14	

- 02O 6 15 ובני שמעון ימואל
וימין ואהד ויכין
וצחר ושאול
בן־הכנענית אלה
משפחת שמעון:
- 02O 6 16 ואלה שמות בני־לוי
לתלדתם גרשון וקהת
ומררי ושני חיי
לוי שבע ושלשים
ומאת שנה:
- 02O 6 17 בני גרשון לבני
ושמעי למשפחתם:
- 02O 6 18 ובני קהת עמרם
ויצהר וחברון
ועזיאל ושני חיי
קהת שלש ושלשים
ומאת שנה:
- 02O 6 19 ובני מררי מחלי
ומושי אלה משפחת
הלוי לתלדתם:
- 02O 6 20 ויקח עמרם
את־יוכבד דדתו לו
לאשה ותלד לו
את־אהרן ואת־משה
ושני חיי עמרם שבע
ושלשים ומאת שנה:
- 02O 6 21 ובני יצהר קרח
ונפג וזכרי:
- 02O 6 22 ובני עזיאל מישאל
ואלצפן וסתרי:
- 02O 6 23 ויקח אהרן
את־אלישבע
בת־עמינדב אחות
נחשון לו לאשה
ותלד לו את־נדב
ואת־אביהוא
את־אלעזר
ואת־איתמר:
- 02O 6 24 ובני קרח אסיר
ואלקנה ואביאסף
אלה משפחת הקרחי:
- 02O 6 25 ואלעזר בן־אהרן
לקח־לו מבנות

			פוטאל לו לאשה ותלד לו את־פינחס אלה ראשי אבות הלויים למשפחתם:
02O	6	26	הוא אהרן ומשה אשר אמר יהוה להם הוציאו את־בני ישראל מארץ מצרים על־צבאתם:
	02O	6 27	הם המדברים אל־פרעה מלך־מצרים להוציא את־בני־ישראל ממצרים הוא משה ואהרן:
	02O	6 28	ויהי ביום דבר יהוה אל־משה בארץ מצרים:
02O	6	29	וידבר יהוה אל־משה לאמר אני יהוה דבר אל־פרעה מלך מצרים את כל־ אשר אני דבר אליך:
	02O	6 30	ויאמר משה לפני יהוה הן אני ערל שפתים ואיך ישמע אלי פרעה:
02O	7	1	ויאמר יהוה אל־משה ראה נתתיך אלהים לפרעה ואהרן אחיך יהיה נביאך:
	02O	7 2	אתה תדבר את כל־אשר אצוך ואהרן אחיך ידבר אל־פרעה ושלח את־בני־ ישראל מארצו:
02O	7	3	ואני אקשה את־לב פרעה והרביתי את־אתתי ואת־מופתי בארץ מצרים:
	02O	7 4	ולא־ישמע אלכם פרעה ונתתי את־ידי במצרים והוצאתי

את־צבאתי את־ עמי
בני־ישראל מארץ
מצרים בשפטים
גדלים:

02O 7 5 וידעו מצרים

כי־אני יהוה בנטתי
את־ידי על־מצרים
והוצאתי את־בני־
ישראל מתוכם:

02O 7 6 ויעש משה ואהרן

כאשר צוה יהוה אתם
כן עשו:

02O 7 7 ומשה בן־שמנים שנה

ואהרן בן־שלוש
ושמנים שנה בדברם
אל־פרעה:

02O 7 8 ויאמר יהוה אל־משה

ואל־אהרן לאמר:

02O 7 9 כי ידבר אלכם פרעה

לאמר תנו לכם מופת
ואמרת אל־אהרן קח
את־מטך והשלך
לפני־פרעה יהי
לתנין:

02O 7 10 ויבא משה ואהרן

אל־פרעה ויעשו כן
כאשר צוה יהוה
וישלך אהרן את־
מטהו לפני פרעה
ולפני עבדיו ויהי
לתנין:

02O 7 11 ויקרא גם־פרעה

לחכמים ולמכשפים
ויעשו גם־הם חרטמי
מצרים בלהטיהם כן:

02O 7 12 וישליכו איש מטהו

ויהיו לתנינם
ויבלע מטה־אהרן
את־מטתם:

02O 7 13 ויחזק לב פרעה ולא

שמע אלהם כאשר דבר
יהוה:

02O 7 14 ויאמר יהוה אל־משה

			כבד לב פרעה מאן לשלח העם:
02O	7	15	לך אל־פרעה בבקר הנה יצא המימה ונצבת לקראתו על־שפת היאר והמטה אשר־נהפך לנחש תקח בידך:
02O	7	16	ואמרת אליו יהוה אלהי העברים שלחני אליך לאמר שלח את־עמי ויעבדני במדבר והנה לא־שמעת עד־כה:
02O	7	17	כה אמר יהוה בזאת תדע כי אני יהוה הנה אנכי מכה במטה אשר־בידי על־המים אשר ביאר ונהפכו לדם:
02O	7	18	והדגה אשר־ביאר תמות ובאש היאר ונלאו מצרים לשתות מים מן־היאר:
02O	7	19	ויאמר יהוה אל־משה אמר אל־אהרן קח מטך ונטה־ידך על־מימי מצרים על־נהרתם על־יאריהם ועל־אגמיהם ועל כל־מקוה מימיהם ויהי־דם והיה דם בכל־ארץ מצרים ובעצים ובאבנים:
02O	7	20	ויעשו־כן משה ואהרן כאשר צוה יהוה וירם במטה ויך את־המים אשר ביאר לעיני פרעה ולעיני עבדיו ויהפכו כל־המים אשר־ביאר לדם:

02O	7	21	והדגה אשר־ביאר מתה ויבאש היאר ולא־יכלו מצרים לשתות מים מן־ היאר ויהי הדם בכל־ארץ מצרים:
02O	7	22	ויעשו־כן חרטמי מצרים בלטיהם ויחזק לב־פרעה ולא־שמע אלהם כאשר דבר יהוה:
02O	7	23	ויפן פרעה ויבא אל־ביתו ולא־שת לבו גם־לזאת:
02O	7	24	ויחפרו כל־מצרים סביבת היאר מים לשתות כי לא יכלו לשתת ממימי היאר:
02O	7	25	וימלא שבעת ימים אחרי הכות־יהוה את־היאר:
02O	7	26	ויאמר יהוה אל־משה בא אל־פרעה ואמרת אליו כה אמר יהוה שלח את־עמי ויעבדני:
02O	7	27	ואם־מאן אתה לשלח הנה אנכי נגף את־כל־גבולך בצפרדעים:
02O	7	28	ושרץ היאר צפרדעים ועלו ובאו בביתך ובחדר משכבך ועל־מטתך ובבית עבדיך ובעמך ובתנוריך ובמשארותיך:
02O	7	29	ובכה ובעמך ובכל־עבדיך יעלו הצפרדעים:
02O	8	1	ויאמר יהוה אל־משה אמר אל־אהרן נטה את־ידך במטך

			על־הנהרת על־
			היארים ועל־האגמים
			והעל את־הצפרדעים
			על־ארץ מצרים:
020	8	2	ויט אהרן את־ידו
			על מימי מצרים
			ותעל הצפרדע ותכס
			את־ארץ מצרים:
020	8	3	ויעשו־כן החרטמים
			בלטיהם ויעלו
			את־הצפרדעים
			על־ארץ מצרים:
020	8	4	ויקרא פרעה למשה
			ולאהרן ויאמר
			העתירו אלי־הוה
			ויסר הצפרדעים
			ממני ומעמי ואשלחה
			את־העם ויזבחו
			ליהוה:
020	8	5	ויאמר משה לפרעה
			התפאר עלי למתי
			אעתיר לך ולעבדיך
			ולעמך להכרית
			הצפרדעים ממך
			ומבתיך רק ביאר
			תשארנה:
020	8	6	ויאמר למחר ויאמר
			כדברך למען תדע
			כי־אין כיהוה
			אלהינו:
020	8	7	וסרו הצפרדעים ממך
			ומבתיך ומעבדיך
			ומעמך רק ביאר
			תשארנה:
020	8	8	ויצא משה ואהרן
			מעם פרעה ויצעק
			משה אלי־הוה
			על־דבר הצפרדעים
			אשר־ שם לפרעה:
020	8	9	ויעש יהוה כדבר
			משה וימתו
			הצפרדעים מן־הבתים
			מן־החצרת

			ומן־השדת:
02O	8	10	ויצברו אתם חמרם חמרם ותבאש הארץ:
02O	8	11	וירא פרעה כי היתה הרוחה והכבד את־לבו ולא שמע אלהם כאשר דבר יהוה:
02O	8	12	ויאמר יהוה אל־משה אמר אל־אהרן נטה את־מטך והך את־עפר הארץ והיה לכנם בכל־ארץ מצרים:
02O	8	13	ויעשו־כן ויט אהרן את־ידו במטהו ויך את־עפר הארץ ותהי הכנם באדם ובבהמה כל־עפר הארץ היה כנים בכל־ארץ מצרים:
02O	8	14	ויעשו־כן החרטמים בלטיהם להוציא את־הכנים ולא יכלו ותהי הכנם באדם ובבהמה:
02O	8	15	ויאמרו החרטמם אל־פרעה אצבע אלהים הוא ויחזק לב־פרעה ולא־שמע אלהם כאשר דבר יהוה:
02O	8	16	ויאמר יהוה אל־משה השכם בבקר והתיצב לפני פרעה הנה יוצא המימה ואמרת אליו כה אמר יהוה שלח עמי ויעבדני:
02O	8	17	כי אם־אינך משלח את־עמי הנני משליח בך ובעבדיך ובעמך ובבתיך את־ הערב ומלאו בתי מצרים את־הערב וגם האדמה

			אשר־הם עליה:
02O	8	18	והפליתי ביום ההוא את־ארץ גשן אשר עמי עמד עליה לבלתי היות־שם ערב למען תדע כי אני יהוה בקרב הארץ:
02O	8	19	ושמתי פדת בין עמי ובין עמך למחר יהיה האת הזה:
02O	8	20	ויעש יהוה כן ויבא ערב כבד ביתה פרעה ובית עבדיו ובכל־ארץ מצרים תשחת הארץ מפני הערב:
02O	8	21	ויקרא פרעה אל־משה ולאהרן ויאמר לכו זבחו לאלהיכם בארץ:
02O	8	22	ויאמר משה לא נכון לעשות כן כי תועבת מצרים נזבח ליהוה אלהינו הן נזבח את־תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלנו:
02O	8	23	דרך שלשת ימים נלך במדבר וזבחנו ליהוה אלהינו כאשר יאמר אלינו:
02O	8	24	ויאמר פרעה אנכי אשלח אתכם וזבחתם ליהוה אלהיכם במדבר רק הרחק לא־תרחיקו ללכת העתירו בעדי:
02O	8	25	ויאמר משה הנה אנכי יוצא מעמך והעתרתי אל־יהוה וסר הערב מפרעה מעבדיו ומעמו מחר רק אל־יסף פרעה

			התל לבלתי שלח את־העם לזבח ליהוה:
02O	8	26	ויצא משה מעם פרעה ויעתר אל־יהוה:
	02O	8	27 ויעש יהוה כדבר משה ויסר הערב מפרעה מעבדיו ומעמו לא נשאר אחד:
02O	8	28	ויכבד פרעה את־לבו גם בפעם הזאת ולא שלח את־העם:
02O	9	1	ויאמר יהוה אל־משה בא אל־פרעה ודברת אליו כה־אמר יהוה אלהי העברים שלח את־עמי ויעבדני:
	02O	9	2 כי אם־מאן אתה לשלח ועודך מחזיק בם:
02O	9	3	הנה יד־יהוה הויה במקנך אשר בשדה בסוסים בחמרים בגמלים בבקר ובצאן דבר כבד מאד:
	02O	9	4 והפלה יהוה בין מקנה ישראל ובין מקנה מצרים ולא ימות מכל־לבני ישראל דבר:
	02O	9	5 וישם יהוה מועד לאמר מחר יעשה יהוה הדבר הזה בארץ:
02O	9	6	ויעש יהוה את־הדבר הזה ממחרת וימת כל מקנה מצרים וממקנה בני־ישראל לא־מת אחד:
	02O	9	7 וישלח פרעה והנה לא־מת ממקנה ישראל עד־אחד ויכבד לב

			פרעה ולא שלח את־העם:
020	9	8	ויאמר יהוה אל־משה ואל־אהרן קחו לכם מלא חפניכם פיה כבשן וזרקו משה השמימה לעיני פרעה:
020	9	9	והיה לאבק על כל־ארץ מצרים והיה על־האדם ועל־הבהמה לשחין פרח אבעבעת בכל־ארץ מצרים:
020	9	10	ויקחו את־פיה הכבשן ויעמדו לפני פרעה ויזרק אתו משה השמימה ויהי שחין אבעבעת פרח באדם ובבהמה:
020	9	11	ולא־יכלו החרטמים לעמד לפני משה מפני השחין כי־היה השחין בחרטמם ובכל־מצרים:
020	9	12	ויחזק יהוה את־לב פרעה ולא שמע אלהם כאשר דבר יהוה אל־משה:
020	9	13	ויאמר יהוה אל־משה השכם בבקר והתיצב לפני פרעה ואמרת אליו כה־אמר יהוה אלהי העברים שלח את־עמי ויעבדני:
020	9	14	כי בפעם הזאת אני שלח את־כל־מגפתי אל־לבך ובעבדיך ובעמך בעבור תדע כי אין כמני בכל־הארץ:
020	9	15	כי עתה שלחתי את־ידי ואך אותך ואת־עמך בדבר

			ותכחד מן־הארץ:
02O	9	16	ואולם בעבור זאת העמדתך בעבור הראתך את־כחי ולמען ספר שמי בכל־ הארץ:
02O	9	17	עודך מסתולל בעמי לבלתי שלחם:
02O	9	18	הנני ממטיר כעת מחר ברד כבד מאד אשר לא־היה כמהו במצרים למן־ היום הוסדה ועד־עתה:
02O	9	19	ועתה שלח העז את־מקנך ואת כל־אשר לך בשדה כל־האדם והבהמה אשר־ ימצא בשדה ולא יאסף הביתה וירד עליהם הברד ומתו:
02O	9	20	הירא את־דבר יהוה מעבדי פרעה הניס את־עבדיו ואת־מקנהו אל־ הבתים:
02O	9	21	ואשר לא־שם לבו אל־דבר יהוה ויעזב את־עבדיו ואת־מקנהו בשדה:
02O	9	22	ויאמר יהוה אל־משה נטה את־ידך על־השמים ויהי ברד בכל־ארץ מצרים על־האדם ועל־הבהמה ועל כל־עשב השדה בארץ מצרים:
02O	9	23	ויט משה את־מטהו על־השמים ויהוה נתן קלת וברד ותהלך אש ארצה וימטר יהוה ברד על־ארץ מצרים:

- 02O 9 24 ויהי ברד ואש
מתלקחת בתוך הברד
כבד מאד אשר
לא־היה כמהו בכל־
ארץ מצרים מאז
היתה לגוי:
02O 9 25 ויך הברד בכל־ארץ
מצרים את כל־אשר
בשדה מאדם
ועד־בהמה ואת כל־
עשב השדה הכה הברד
ואת־כל־עץ השדה
שבר:
02O 9 26 רק בארץ גשן
אשר־שם בני ישראל
לא היה ברד:
02O 9 27 וישלח פרעה ויקרא
למשה ולאהרן ויאמר
אלהם חטאתי הפעם
יהוה הצדיק ואני
ועמי הרשעים:
02O 9 28 העתירו אלי־הוה
ורב מהית קלת
אלהים וברד ואשלחה
אתכם ולא תספון
לעמד:
02O 9 29 ויאמר אליו משה
כצאתי את־העיר
אפרש את־כפי
אלי־הוה הקלות
יחדלון והברד לא
יהי־עוד למען תדע
כי ליהוה הארץ:
02O 9 30 ואתה ועבדיך ידעתי
כי טרם תיראון
מפני יהוה אלהים:
02O 9 31 והפשתה והשערה
נכתה כי השערה
אביב והפשתה גבעל:
02O 9 32 והחטה והכסמת לא
נכו כי אפילת הנה:
02O 9 33 ויצא משה מעם פרעה
את־העיר ויפרש

כפיו אליהוה
ויחדלו הקלות
והברד ומטר לא־נתך
ארצה:

02O 9 34 וירא פרעה כי־חדל
המטר והברד והקלת
ויסף לחטא ויכבד
לבו הוא ועבדיו:

02O 9 35 ויחזק לב פרעה ולא
שלח את־בני ישראל
כאשר דבר יהוה
ביד־משה:

02O 10 1 ויאמר יהוה אל־משה
בא אל־פרעה כי־אני
הכבדתי את־לבו
ואת־לב עבדיו למען
שתי אתתי אלה
בקרבו:

02O 10 2 ולמען תספר באזני
בנך ובן־בנך את
אשר התעללתי
במצרים ואת־אתתי
אשר־שמתי במ
וידעתם כי־אני
יהוה:

02O 10 3 ויבא משה ואהרן
אל־פרעה ויאמרו
אליו כה־אמר יהוה
אלהי העברים עד־
מתי מאנת לענת
מפני שלח עמי
ויעבדני:

02O 10 4 כי אם־מאן אתה
לשלח את־עמי הנני
מביא מחר ארבה
בגבלך:

02O 10 5 וכסה את־עין הארץ
ולא יוכל לראת
את־הארץ ואכל
את־יתר הפלטה
הנשארת לכם
מן־הברד ואכל
את־כל־העץ הצמח

			לכם מן־השדה:
02O	10	6	ומלאו בתיך ובתי כל־עבדיך ובתי כל־מצרים אשר לא־ראו אבתיך ואבות אבתיך מיום היותם על־האדמה עד היום הזה ויפן ויצא מעם פרעה:
02O	10	7	ויאמרו עבדי פרעה אליו עד־מתי יהיה זה לנו למוקש שלח את־האנשים ויעבדו את־יהוה אלהיהם הטרם תדע כי אבדה מצרים:
02O	10	8	ויושב את־משה ואת־אהרן אל־פרעה ויאמר אלהם לכו עבדו את־יהוה אלהיכם מי ומי ההלכים:
02O	10	9	ויאמר משה בנערינו ובזקנינו נלך בבנינו ובבנותנו בצאננו ובבקרנו נלך כי חג־יהוה לנו:
02O	10	10	ויאמר אלהם יהי כן יהוה עמכם כאשר אשלח אתכם ואת־טפכם ראו כי רעה נגד פניכם:
02O	10	11	לא כן לכו־נא הגברים ועבדו את־יהוה כי אתה אתם מבקשים ויגרש אתם מאת פני פרעה:
02O	10	12	ויאמר יהוה אל־משה נטה ידך על־ארץ מצרים בארבה ויעל על־ארץ מצרים ויאכל את־כל־עשב

			הארץ את כל־אשר השאיר הברד:
02O	10	13	ויט משה את־מטהו על־ארץ מצרים ויהוה נהג רוח קדים בארץ כל־היום ההוא וכל־הלילה הבקר היה ורוח הקדים נשא את־הארבה:
02O	10	14	ויעל הארבה על כל־ארץ מצרים וינח בכל גבול מצרים כבד מאד לפניו לא־היה כן ארבה כמהו ואחריו לא יהיה־כן:
02O	10	15	ויכס את־עין כל־הארץ ותחשך הארץ ויאכל את־כל־עשב הארץ ואת כל־פרי העץ אשר הותיר הברד ולא־נותר כל־ירק בעץ ובעשב השדה בכל־ארץ מצרים:
02O	10	16	וימהר פרעה לקרא למשה ולא־הרן ויאמר חטאתי ליהוה אלהיכם ולכם:
02O	10	17	ועתה שא נא חטאתי אך הפעם והעתירו ליהוה אלהיכם ויסר מעלי רק את־המות הזה:
02O	10	18	ויצא מעם פרעה ויעתר אלי־הוה:
02O	10	19	ויהפך יהוה רוח־ים חזק מאד וישא את־הארבה ויתקעהו ימה סוף לא נשאר ארבה אחד בכל גבול מצרים:

02O	10	20	<p>ויחזק יהוה את־לב פרעה ולא שלח את־בני ישראל:</p>
02O	10	21	<p>ויאמר יהוה אל־משה נטה ירך על־השמים ויהי חשך על־ארץ מצרים וימש חשך:</p>
02O	10	22	<p>ויט משה את־ידו על־השמים ויהי חשך־אפלה בכל־ארץ מצרים שלשת ימים:</p>
02O	10	23	<p>לא־ראו איש את־אחיו ולא־קמו איש מתחתיו שלשת ימים ולכל־בני ישראל היה אור במושבתם:</p>
02O	10	24	<p>ויקרא פרעה אל־משה ויאמר לכו עבדו את־יהוה רק צאנכם ובקרכם יצג גם־טפכם ילך עמכם:</p>
02O	10	25	<p>ויאמר משה גס־אתה תתן בידנו זבחים ועלת ועשינו ליהוה אלהינו:</p>
02O	10	26	<p>וגם־מקננו ילך עמנו לא תשאר פרסה כי ממנו נקח לעבד את־יהוה אלהינו ואנחנו לא־נדע מה־נעבד את־יהוה עד־באנו שמה:</p>
02O	10	27	<p>ויחזק יהוה את־לב פרעה ולא אבה לשלחם:</p>
02O	10	28	<p>ויאמר־לו פרעה לך מעלי השמר לך אל־תסף ראות פני כי ביום ראתך פני תמות:</p>
02O	10	29	<p>ויאמר משה כן דברת לא־אסף עוד ראות</p>

פניך:

- 02O 11 1 ויאמר יהוה אל־משה
עוד נגע אחד אביא
על־פרעה ועל־מצרים
אחרי־כן ישלח אתכם
מזה כשלחו כלה גרש
יגרש אתכם מזה:
- 02O 11 2 דבר־נא באזני העם
וישאלו איש מאת
רעהו ואשה מאת
רעותה כלי־כסף
וכלי זהב:
- 02O 11 3 ויתן יהוה את־חן
העם בעיני מצרים
גם האיש משה גדול
מאד בארץ מצרים
בעיני עבדי־פרעה
ובעיני העם:
- 02O 11 4 ויאמר משה כה אמר
יהוה כחצת הלילה
אני יוצא בתוך
מצרים:
- 02O 11 5 ומת כל־בכור בארץ
מצרים מבכור פרעה
הישב על־כסאו עד
בכור השפחה אשר
אחר הרחים וכל
בכור בהמה:
- 02O 11 6 והיתה צעקה גדלה
בכל־ארץ מצרים אשר
כמהו לא נהיתה
וכמהו לא תסף:
- 02O 11 7 ולכל בני ישראל לא
יחרץ־כלב לשנו
למאיש ועד־בהמה
למען תדעון אשר
יפלה יהוה בין
מצרים ובין ישראל:
- 02O 11 8 וירדו כל־עבדיך
אלה אלי
והשתחוּו־לי לאמר
צא אתה וכל־העם
אשר־ ברגליך

			ואחרי־כן אצא ויצא מעם־פרעה בחרי־אף: ויאמר יהוה אל־משה לא־ישמע אליכם פרעה למען רבות מופתי בארץ מצרים: ומשה ואהרן עשו את־כל־המפתים האלה לפני פרעה ויחזק יהוה את־לב פרעה ולא־שלח את־בני־ישראל מארצו:
02O	11	9	ויאמר יהוה אל־משה ואל־אהרן בארץ מצרים לאמר: החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה: דברו אל־כל־עדת ישראל לאמר בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש שה לבית־ אבת שה לבית: ואם־ימעט הבית מהיות משה ולקח הוא ושכנו הקרב אל־ביתו במכסת נפשת איש לפי אכלו תכסו על־השה: שה תמים זכר בן־שנה יהיה לכם מן־הכבשים ומן־העזים תקחו: והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת־ישראל בין הערבים: ולקחו מן־הדם ונתנו על־שתי המזוזות ועל־המשקוף
02O	12	1	
02O	12	2	
02O	12	3	
02O	12	4	
02O	12	5	
02O	12	6	
02O	12	7	

			על הבתים אשר-
			יאכלו אתו בהם:
02O	12	8	ואכלו את־הבשר בלילה הזה צלי־אש ומצות על־מררים יאכלהו:
02O	12	9	אל־תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם־צלי־אש ראשו על־כרעיו ועל־קרבו:
02O	12	10	ולא־תותרו ממנו עד־בקר והנתר ממנו עד־בקר באש תשרפו:
02O	12	11	וככה תאכלו אתו מתניכם חגרים נעליכם ברגליכם ומקלכם בידכם ואכלתם אתו בחפזון פסח הוא ליהוה:
02O	12	12	ועברתי בארץ־מצרים בלילה הזה והכיתי כל־בכור בארץ מצרים מאדם ועד־בהמה ובכל־אלהי מצרים אעשה שפטים אני יהוה:
02O	12	13	והיה הדם לכם לאת על הבתים אשר אתם שם וראיתי את־הדם ופסחתי עלכם ולא־יהיה בכם נגף למשחית בהכתי בארץ מצרים:
02O	12	14	והיה היום הזה לכם לזכרון וחגתם אתו חג ליהוה לדרתיכם חקת עולם תחגהו:
02O	12	15	שבעת ימים מצות תאכלו אך ביום הראשון תשביתו שאר מבתיכם כי כל־אכל

			חמץ ונכרתה הנפש ההוא מישראל מיום הראשן עד-יום השבעי:
02O	12	16	וביום הראשון מקרא-קדש וביום השביעי מקרא-קדש יהיה לכם כל- מלאכה לא-יעשה בהם אך אשר יאכל לכל-נפש הוא לבדו יעשה לכם:
02O	12	17	ושמרתם את-המצות כי בעצם היום הזה הוצאתי את-צבאותיכם מארץ מצרים ושמרתם את-היום הזה לדורתכם חקת עולם:
02O	12	18	בראשן בארבעה עשר יום לחדש בערב תאכלו מצת עד יום האחד ועשרים לחדש בערב:
02O	12	19	שבעת ימים שאר לא ימצא בבתיכם כי כל-אכל מחמצת ונכרתה הנפש ההוא מעדת ישראל בגר ובאזרח הארץ:
02O	12	20	כל-מחמצת לא תאכלו בכל מושבתיכם תאכלו מצות:
02O	12	21	ויקרא משה לכל-זקני ישראל ויאמר אלהם משכו וקחו לכם צאן למשפחתיכם ושחטו הפסח:
02O	12	22	ולקחתם אגדת אזוב וטבלתם בדם אשר-בסף והגעתם אל-המשקוף ואל-שתי

הַמְזוּזוֹת מִן־הַדָּם אֲשֶׁר
בִּסֶּף וְאַתֶּם לֹא תִצְאוּ
אִישׁ מִפֶּתַח־בֵּיתוֹ
עַד־בֹּקֶר:

02O 12 23 וְעָבַר יְהוָה לִנְגָף
אֶת־מִצְרַיִם וְרָאָה
אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּשְׁקוֹף
וְעַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת
וּפֶסַח יְהוָה עַל־הַפֶּתַח
וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחִית
לְבֹא אֶל־בְּתִיכֶם
לִנְגָף:

02O 12 24 וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־הַדָּבָר
הַזֶּה לַחֲק־לֶךְ וּלְבִנְיָךְ
עַד־עוֹלָם:

02O 12 25 וְהָיָה כִּי־תִבְאוּ
אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִתֵּן
יְהוָה לָכֶם כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר
וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־הַעֲבֹדָה
הַזֹּאת:

02O 12 26 וְהָיָה כִּי־יֹאמְרוּ
אֵלֵיכֶם בְּנֵיכֶם מָה
הַעֲבֹדָה הַזֹּאת לָכֶם:

02O 12 27 וְאָמַרְתֶּם זִבְח־פֶּסַח
הוּא לַיהוָה אֲשֶׁר פֶּסַח
עַל־בְּתֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
בַּמִּצְרַיִם בְּנִגְפוֹ
אֶת־מִצְרַיִם
וְאֶת־בְּתִינוּ הַצִּיל
וַיִּקַּד הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲווּ:

02O 12 28 וַיֵּלְכוּ וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי
יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
כֵּן עָשׂוּ:

02O 12 29 וַיְהִי בַחֲצִי הַלַּיְלָה
וַיְהוֶה הַכָּה כָּל־בְּכוֹר
בָּאָרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכֹר
פֶּרְעָה הַיֹּשֵׁב עַל־כִּסְאוֹ
עַד בְּכוֹר הַשֶּׁבִי אֲשֶׁר
בְּבֵית הַבּוֹר וְכָל
בְּכוֹר בַּהֲמָה:

02O 12 30 וַיִּקַּם פֶּרְעָה לַיְלָה
הוּא וְכָל־עַבְדָּיו

			וכל־מצרים ותהי צעקה גדלה במצרים כי־אין בית אשר אין־שם מת:
02O	12	31	ויקרא למשה ולאהרן לילה ויאמר קומו צאו מתוך עמי גם־אתם גם־בני ישראל ולכו עבדו את־יהוה כדברכם:
02O	12	32	גם־צאנכם גם־בקרכם קחו כאשר דברתם ולכו וברכתם גם־אתי:
	02O	12	33 ותחזק מצרים עליהעם למהר לשלחם מן־הארץ כי אמרו כלנו מתים:
02O	12	34	וישא העם את־בצקו טרם יחמץ משארתם צררת בשמלתם על־שכמם:
	02O	12	35 ובני־ישראל עשו כדבר משה וישאלו ממצרים כלי־כסף וכלי זהב ושמלת:
	02O	12	36 ויהוה נתן את־חן העם בעיני מצרים וישאלום וינצלו את־מצרים:
	02O	12	37 ויסעו בני־ישראל מרעמסס סכתה כשש־מאות אלף רגלי הגברים לבד מטף:
	02O	12	38 וגם־ערב רב עלה אתם וצאן ובקר מקנה כבד מאד:
02O	12	39	ויאפו את־הבצק אשר הוציאו ממצרים עגת מצות כי לא חמץ כי־גרשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה וגם־צדה לא־עשו

להם:

02O 12 40 ומושב בני ישראל
אשר ישבו במצרים
שלשים שנה וארבע
מאות שנה:

02O 12 41 ויהי מקץ שלשים
שנה וארבע מאות
שנה ויהי בעצם
היום הזה יצאו כל-
צבאות יהוה מארץ
מצרים:

02O 12 42 ליל שמרים הוא
ליהוה להוציאם
מארץ מצרים
הוא-הלילה הזה
ליהוה שמרים
לכל-בני ישראל
לדרתם:

02O 12 43 ויאמר יהוה אל-משה
ואהרן זאת חקת
הפסח כל-בן-נכר
לא-יאכל בו:

02O 12 44 וכל-עבד איש
מקנת-כסף ומלתה
אתו אז יאכל בו:

02O 12 45 תושב ושכיר
לא-יאכל-בו:

02O 12 46 בבית אחד יאכל
לא-תוציא מן-הבית
מן-הבשר חוצה ועצם
לא תשברו- בו:

02O 12 47 כל-עדת ישראל יעשו
אתו:

02O 12 48 וכי-יגור אתך גר
ועשה פסח ליהוה
המול לו כל-זכר
ואז יקרב לעשתו
והיה כאזרח הארץ
וכל-ערל לא-יאכל
בו:

02O 12 49 תורה אחת יהיה
לאזרח ולגר הגר
בתוכם:

- 02O 12 50 ויעשו כל־בני
ישראל כאשר צוה
יהוה את־משה
ואת־אהרן כן עשו:
- 02O 12 51 ויהי בעצם היום
הזה הוציא יהוה
את־בני ישראל מארץ
מצרים על־צבאתם:
- 02O 13 1 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:
- 02O 13 2 קדש־לי כל־בכור
פטר כל־רחם בבני
ישראל באדם ובבהמה
לי הוא:
- 02O 13 3 ויאמר משה אל־העם
זכור את־היום הזה
אשר יצאתם ממצרים
מבית עבדים כי
בחזק יד הוציא
יהוה אתכם מזה ולא
יאכל חמץ:
- 02O 13 4 היום אתם יצאים
בחדש האביב:
- 02O 13 5 והיה כִּי־יביאך
יהוה אל־ארץ
הכנעני והחתי
והאמרי והחוי
והיבوسی אשר נשבע
לאבותיך לתת לך ארץ
זבת חלב ודבש
ועבדת את־העבדה
הזאת בחדש הזה:
- 02O 13 6 שבעת ימים תאכל
מצת וביום השביעי
חג ליהוה:
- 02O 13 7 מצות יאכל את שבעת
הימים ולא־יראה לך
חמץ ולא־יראה לך
שאר בכל־גבלך:
- 02O 13 8 והגדת לבנך ביום
ההוא לאמר בעבור
זה עשה יהוה לי
בצאתי ממצרים:

02O	13	9	והיה לך לאות על־ידך ולזכרון בין עיניך למען תהיה תורת יהוה בפיך כי ביד חזקה הוצאך יהוה ממצרים:
02O	13	10	ושמרת את־החקה הזאת למועדה מימים ימימה:
02O	13	11	והיה כ־יבאך יהוה אל־ארץ הכנעני כאשר נשבע לך ולאבתיך ונתנה לך:
02O	13	12	והעברת כל־פטר־רחם ליהוה וכל־פטר שגר בהמה אשר יהיה לך הזכרים ליהוה:
02O	13	13	וכל־פטר חמר תפדה בשה ואם־לא תפדה וערפתו וכל בכור אדם בבניך תפדה:
02O	13	14	והיה כ־ישאלך בנך מחר לאמר מה־זאת ואמרת אליו בחזק יד הוציאנו יהוה ממצרים מבית עבדים:
02O	13	15	ויהי כ־הקשה פרעה לשלחנו ויהרג יהוה כל־בכור בארץ מצרים מבכר אדם ועד־בכור בהמה על־כן אני זבח ליהוה כל־פטר רחם הזכרים וכל־בכור בני אפדה:
02O	13	16	והיה לאות על־ידכה ולטוטפת בין עיניך כי בחזק יד הוציאנו יהוה ממצרים:
02O	13	17	ויהי בשלח פרעה

			את־העם ולא־נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן־ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה: 02O 13 18 ויסב אלהים את־העם דרך המדבר ים־סוף וחמשים עלו בני־ישראל מארץ מצרים:
			02O 13 19 ויקח משה את־עצמות יוסף עמו כי השבע השביע את־בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעליתם את־עצמתי מזה אתכם: 02O 13 20 ויסעו מסכת ויחנו באתם בקצה המדבר:
			02O 13 21 ויהוה הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה: 02O 13 22 לא־ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם:
			02O 14 1 וידבר יהוה אל־משה לאמר:
			02O 14 2 דבר אל־בני ישראל וישבו ויחנו לפני פי החירות בין מגדל ובין הים לפני בעל צפן נכחו תחנו על־הים: 02O 14 3 ואמר פרעה לבני ישראל נבכים הם בארץ סגר עליהם המדבר:
			02O 14 4 וחזקתי את־לב־פרעה

ורדף אחריהם
ואכבדה בפרעה
ובכל־חילו וידעו
מצרים כי־אני יהוה
ויעשו־כן:

02O 14 5 ויגד למלך מצרים
כי ברח העם ויהפך
לבב פרעה ועבדיו
אל־העם ויאמרו
מה־זאת עשינו
כי־שלחנו את־ישראל
מעבדנו:

02O 14 6 ויאסר את־רכבו
ואת־עמו לקח עמו:

02O 14 7 ויקח שש־מאות רכב
בחור וכל רכב
מצרים ושלשם
על־כלו:

02O 14 8 ויחזק יהוה את־לב
פרעה מלך מצרים
וירדף אחרי בני
ישראל ובני ישראל
יצאים ביד רמה:

02O 14 9 וירדפו מצרים
אחריהם וישגו
אותם חנים על־הים
כל־סוס רכב פרעה
ופרשיו וחילו
על־פי החירת לפני
בעל צפן:

02O 14 10 ופרעה הקריב וישאו
בני־ישראל
את־עיניהם והנה
מצרים נסע אחריהם
וייראו מאד ויצעקו
בני־ישראל
אל־יהוה:

02O 14 11 ויאמרו אל־משה
המבלי אין־קברים
במצרים לקחתנו
למות במדבר מה־
זאת עשית לנו
להוציאנו ממצרים:

02O	14	12	הלא־זוה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר חדל ממנו ונעבדה את־מצרים כי טוב לנו עבד את־מצרים ממתנו במדבר:
02O	14	13	ויאמר משה אל־העם אל־תיראו התיצבו וראו את־ישועת יהוה אשר־יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את־מצרים היום לא תספו לראתם עוד עד־עולם:
02O	14	14	יהוה ילחם לכם ואתם תחרשון:
02O	14	15	ויאמר יהוה אל־משה מה־תצעק אלי דבר אל־בני־ישראל ויסעו:
02O	14	16	ואתה הרם את־מטך ונטה את־ידך על־הים ובקעהו ויבאו בני־ישראל בתוך הים ביבשה:
02O	14	17	ואני הנני מחזק את־לב מצרים ויבאו אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל־חילו ברכבו ובפרשיו:
02O	14	18	וידעו מצרים כי־אני יהוה בהכבדי בפרעה ברכבו ובפרשיו:
02O	14	19	ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם:
02O	14	20	ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה

			ישראל ויהי הענן והחשך ויאר את־ הלילה ולא־קרב זה אל־זה כל־הלילה: ויט משה את־ידו
02O	14	21	על־הים ויולך יהוה את־הים ברוח קדים עזה כל־ הלילה וישם את־הים לחרבה ויבקעו המים: ויבאו בני־ישראל
02O	14	22	בתוך הים ביבשה והמים להם חומה מימנם ומשמאלם: וירדפו מצרים
02O	14	23	ויבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו אל־תוך הים: ויהי באשמרת הבקר
02O	14	24	וישקף יהוה אל־מחנה מצרים בעמוד אש וענן ויהם את מחנה מצרים: ויסר את אפן
02O	14	25	מרכבתיו וינהגו בכבדת ויאמר מצרים אנוסה מפני ישראל כי יהוה נלחם להם במצרים: ויאמר יהוה אל־משה
02O	14	26	נטה את־ידך על־הים וישבו המים על־מצרים על־ רכבו ועל־פרשיו: ויט משה את־ידו
02O	14	27	על־הים וישב הים לפנות בקר לאיתנו ומצרים נסים לקראתו וינער יהוה את־מצרים בתוך הים:

02O	14	28	<p>וישבו המים וכסו את־הרכב ואת־הפרשים לכל חיל פרעה הבאים אחריהם בים לא־נשאר בהם עד־אחד:</p>
02O	14	29	<p>ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חמה מימנם ומשמאלם:</p>
02O	14	30	<p>ויושע יהוה ביום ההוא את־ישראל מיד מצרים וירא ישראל את־מצרים מת על־שפת הים:</p>
02O	14	31	<p>וירא ישראל את־היד הגדלה אשר עשה יהוה במצרים וייראו העם את־ יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו:</p>
02O	15	1	<p>אז ישיר־משה ובני ישראל את־השירה הזאת ליהוה ויאמרו לאמר אשירה ליהוה כי־גאה גאה סוס ורכבו רמה בים:</p>
02O	15	2	<p>עזי וזמרת יה ויהי־לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארממנהו:</p>
02O	15	3	<p>יהוה איש מלחמה יהוה שמו:</p>
02O	15	4	<p>מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר שלשיו טבעו בים־סוף:</p>
02O	15	5	<p>תהמת יכסימו ירדו במצולת כמו־אבן:</p>
02O	15	6	<p>ימינך יהוה נאדרי בכח ימינך יהוה תרעץ אויב:</p>

02O	15	7	וברב גאונך תהרס קמיך תשלח חרנך יאכלמו כקש:
02O	15	8	וברוח אפיך נערמו מים נצבו כמו־נד נזלים קפאו תהמת בלב־ים:
02O	15	9	אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי:
02O	15	10	נשפת ברוחך כסמו ים צללו כעופרת במים אדירים:
02O	15	11	מי־כמכה באלם יהוה מי כמכה נאדר בקדש נורא תהלת עשה פלא:
02O	15	12	נטית ימינך תבלעמו ארץ:
02O	15	13	נחית בחסדך עמ־זו גאלת נהלת בעזך אל־נוה קדשך:
02O	15	14	שמעו עמים ירגזון חיל אחז ישבי פלשת:
02O	15	15	אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו כל ישבי כנען:
02O	15	16	תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו כאבן עד־יעבר עמך יהוה עד־יעבר עמ־זו קניית:
02O	15	17	תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת יהוה מקדש אדני כוננו ידיך:
02O	15	18	יהוה ימלך לעלם ועד:
02O	15	19	כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים

			וישב יהוה עליהם את־מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים:
02O	15	20	ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את־התף בידה ותצאן כל־הנשים אחריה בתפים ובמחלת: ותען להם מרים שירו ליהוה כִּי־גאה גאה סוס ורכבו רמה בים:
02O	15	22	ויסע משה את־ישראל מים־סוף ויצאו אל־מדבר־שור וילכו שלשת־ימים במדבר ולא־מצאו מים:
02O	15	23	ויבאו מרתה ולא יכלו לשתת מים ממרה כי מרים הם על־כן קרא־שמה מרה:
02O	15	24	וילנו העם על־משה לאמר מה־נשתה:
02O	15	25	ויצעק אל־יהוה ויורהו יהוה עץ וישלך אל־המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו:
02O	15	26	ויאמר אִם־שמוע תשמע לקול יהוה אלהיך והישר בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמרת כל־חקיו כל־המחלה אשר־שמתי במצרים לא־אשים עליך כי אני יהוה רפאך:
02O	15	27	ויבאו אילמה ושם שתים עשרה עינת

מים ושבעים תמרים
ויחנורשם על-
המים:

02O 16 1 ויסעו מאילם ויבאו
כל-עדת בני-ישראל
אל-מדבר-סין אשר
בין-אילם ובין
סיני בחמשה עשר
יום לחדש השני
לצאתם מארץ מצרים:

02O 16 2 וילינו כל-עדת
בני-ישראל על-משה
ועל-אהרן במדבר:

02O 16 3 ויאמרו אלהם בני
ישראל מי-יתן
מותנו ביד-יהוה
בארץ מצרים בשבתנו
על-סיר הבשר
באכלנו לחם לשבע
כי-הוצאתם אתנו
אל-המדבר הזה
להמית את-כל-הקהל
הזה ברעב:

02O 16 4 ויאמר יהוה אל-משה
הנני ממטיר לכם
לחם מן-השמים ויצא
העם ולקטו דבר-יום
ביומו למען אנסנו
הילך בתורתי
אם-לא:

02O 16 5 והיה ביום הששי
והכינו את
אשר-יביאו והיה
משנה על אשר-ילקטו
יום יום:

02O 16 6 ויאמר משה ואהרן
אל-כל-בני ישראל
ערב וידעתם כי
יהוה הוציא אתכם
מארץ מצרים:

02O 16 7 ובקר וראיתם
את-כבוד יהוה
בשמעו את-תלנתיכם

			על־יהוה ונחנו מה כי תלונו עלינו:
02O	16	8	ויאמר משה בתת יהוה לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע בשמע יהוה את־תלנתיכם אשר־אתם מלינם עליו ונחנו מה לא־עלינו תלנתיכם כי על־ יהוה:
02O	16	9	ויאמר משה אל־אהרן אמר אל־כל־עדת בני ישראל קרבו לפני יהוה כי שמע את תלנתיכם:
02O	16	10	ויהי כדבר אהרן אל־כל־עדת בני־ישראל ויפנו אל־המדבר והנה כבוד יהוה נראה בענן:
02O	16	11	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
02O	16	12	שמעתי את־תלונת בני ישראל דבר אלהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו־לחם וידעתם כי אני יהוה אלהיכם:
02O	16	13	ויהי בערב ותעל השלו ותכס את־המחנה ובבקר היתה שכבת הטל סביב למחנה:
02O	16	14	ותעל שכבת הטל והנה על־פני המדבר דק מחספס דק ככפר על־הארץ:
02O	16	15	ויראו בני־ישראל ויאמרו איש אל־אחיו מן הוא כי

			לא ידעו מה־הוא ויאמר משה אלהם הוא הלחם אשר נתן יהוה לכם לאכלה:
02O	16	16	זה הדבר אשר צוה יהוה לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר לגלגלת מספר נפשותיכם איש לאשר באהלו תקחו:
	02O	16	17 ויעשו־כן בני ישראל וילקטו המרבה והממעיט:
02O	16	18	וימדו בעמר ולא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר איש לפי־אכלו לקטו:
02O	16	19	ויאמר משה אלהם איש אל־יותר ממנו עד־בקר:
02O	16	20	ולא־שמעו אל־משה ויותרו אנשים ממנו עד־בקר וירם תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה:
02O	16	21	וילקטו אתו בבקר בבקר איש כפי אכלו וחם השמש ונמס:
02O	16	22	ויהי ביום הששי לקטו לחם משנה שני העמר לאחד ויבאו כל־נשיאי העדה ויגידו למשה:
02O	16	23	ויאמר אלהם הוא אשר דבר יהוה שבתון שבת־קדש ליהוה מחר את אשר־ תאפו אפו ואת אשר־תבשלו בשלו ואת כל־העדף הניחו לכם למשמרת עד־ הבקר:

02O	16	24	<p>ויניחו אתו</p> <p>עדי־הבקר כאשר צוה</p> <p>משה ולא הבאיש</p> <p>ורמה לא־היתה בו:</p>
02O	16	25	<p>ויאמר משה אכלהו</p> <p>היום כי־שבת היום</p> <p>ליהוה היום לא</p> <p>תמצאהו בשדה:</p>
02O	16	26	<p>ששת ימים תלקטהו</p> <p>וביום השביעי שבת</p> <p>לא יהיה־בו:</p>
02O	16	27	<p>ויהי ביום השביעי</p> <p>יצאו מן־העם ללקט</p> <p>ולא מצאו:</p>
02O	16	28	<p>ויאמר יהוה אל־משה</p> <p>עדי־אנה מאנתם לשמר</p> <p>מצותי ותורתי:</p>
02O	16	29	<p>ראו כי־יהוה נתן</p> <p>לכם השבת על־כן</p> <p>הוא נתן לכם ביום</p> <p>הששי לחם יומים</p> <p>שבו איש תחתיו</p> <p>אל־יצא איש ממקמו</p> <p>ביום השביעי:</p>
02O	16	30	<p>וישבתו העם ביום</p> <p>השביעי:</p>
02O	16	31	<p>ויקראו בית־ישראל</p> <p>את־שמו מן והוא</p> <p>כזרע גד לבן וטעמו</p> <p>כצפיחת בדבש:</p>
02O	16	32	<p>ויאמר משה זה הדבר</p> <p>אשר צוה יהוה מלא</p> <p>העמר ממנו למשמרת</p> <p>לדרתיכם למען יראו</p> <p>את־הלחם אשר</p> <p>האכלתי אתכם במדבר</p> <p>בהוציאי אתכם מארץ</p> <p>מצרים:</p>
02O	16	33	<p>ויאמר משה אל־אהרן</p> <p>קח צנצנת אחת</p> <p>ותן־שמה מלא־העמר</p> <p>מן והנח אתו לפני</p> <p>יהוה למשמרת</p>

לדרתכם:

02O 16 34 כאשר צוה יהוה
אל־משה ויניחהו
אהרן לפני העדת
למשמרת:

02O 16 35 ובני ישראל אכלו
את־המן ארבעים שנה
עד־באם אל־ארץ
נושבת את־המן אכלו
עד־באם אל־קצה ארץ
כנען:

02O 16 36 והעמר עשרית האיפה
הוא:

02O 17 1 ויסעו כל־עדת
בני־ישראל
ממדבר־סין למסעיהם
על־פי יהוה ויחנו
ברפידים ואין מים
לשתת העם:

02O 17 2 וירב העם עם־משה
ויאמרו תנו־לנו
מים ונשתה ויאמר
להם משה מה־
תריבון עמדי
מה־תנסון את־יהוה:

02O 17 3 ויצמא שם העם למים
וילן העם על־משה
ויאמר למה זה
העליתנו ממצרים
להמית אתי ואת־בני
ואת־מקני בצמא:

02O 17 4 ויצעק משה אל־יהוה
לאמר מה אעשה לעם
הזה עוד מעט
וסקלני:

02O 17 5 ויאמר יהוה אל־משה
עבר לפני העם וקח
אתך מזקני ישראל
ומטך אשר הכית בו
את־היאר קח בידך
והלכת:

02O 17 6 הנני עמד לפניך שם
על־הצור בחרב

			והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם ויעש כן משה לעיני זקני ישראל:
02O	17	7	ויקרא שם המקום מסה ומריבה על־ריב בני ישראל ועל נסתם את־יהוה לאמר היש יהוה בקרבנו אם־אין:
02O	17	8	ויבא עמלק וילחם עם־ישראל ברפידם:
	02O	17	9 ויאמר משה אל־יהושע בחר־לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על־ראש הגבעה ומטה האלהים בידי:
02O	17	10	ויעש יהושע כאשר אמר־לו משה להלחם בעמלק ומשה אהרן וחור עלו ראש הגבעה:
02O	17	11	והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק:
02O	17	12	וידי משה כבדים ויקחו־אבן וישימו תחתיו וישב עליה ואהרן וחור תמכו בידיו מזה אחד ומזה אחד ויהי ידיו אמונה עד־בא השמש:
	02O	17	13 ויחלש יהושע את־עמלק ואת־עמו לפי־חרב:
02O	17	14	ויאמר יהוה אל־משה כתב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע כי־מחה אמחה את־זכר עמלק מתחת

השמים:

02O 17 15 ויבן משה מזבח
ויקרא שמו יהוה
נסי:

02O 17 16 ויאמר כִּי־יֵידַע עַל־כֶּסֶם
יְהוָה מִלַּחֲמָה לִיהוָה
בַּעֲמֹלֶק מִדֶּרֶךְ דָּר:

02O 18 1 וישמע יתרו כהן
מדין חתן משה את
כִּלְיָאֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים
לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ
כִּי־הוֹצִיא יְהוָה

את־יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם:
02O 18 2 ויקח יתרו חתן משה
את־צִפְרָה אִשְׁתּוֹ מֹשֶׁה
אֲחֵר שְׁלֹחִיָּה:

02O 18 3 ואת שני בניה אשר
שם האחד גִּרְשֵׁם כִּי
אָמַר גֵּר הֵייתִי בָאָרֶץ
נִכְרִיָּה:

02O 18 4 ושם האחד אליעזר
כִּי־אֱלֹהֵי אֲבִי בַּעֲזָרִי
וַיִּצְלַנִי מִחֶרֶב פְּרַעֲה:

02O 18 5 ויבא יתרו חתן משה
ובניו ואשתו
אֶל־מֹשֶׁה אֶל־הַמִּדְבָּר
אֲשֶׁר־הָיָה חֲנָה שֵׁם הָרֶבֶת
הָאֱלֹהִים:

02O 18 6 ויאמר אֶל־מֹשֶׁה אֲנִי
חַתָּנְךָ יָתִירוֹ בֶּן־אֵלֶיךָ
וְאִשְׁתְּךָ וּשְׁנֵי בָנֶיהָ
עִמָּה:

02O 18 7 ויצא משה לקראת
חַתָּנֹו וַיִּשְׁתַּחֲוֶה
וַיִּשְׁקֹלוּ וַיִּשְׁאַלּוּ
אִישׁ־לְרֵעֵהוּ לְשָׁלוֹם
וַיָּבֹאוּ הָאֵהָלָה:

02O 18 8 ויספר משה לחתנו
את כִּלְיָאֲשֶׁר עָשָׂה
יְהוָה לְפָרַעֲה
וּלְמִצְרַיִם עַל־אֹדֶת
יִשְׂרָאֵל אֶת כִּלְיַתְּהֶן
אֲשֶׁר מִצָּאתֶם בְּדֶרֶךְ

			ויצלם יהוה:
02O	18	9	<p>ויחד יתרו על כל־הטובה אשר־עשה יהוה לישראל אשר הצילו מיד מצרים:</p>
02O	18	10	<p>ויאמר יתרו ברוך יהוה אשר הציל אתכם מיד מצרים ומיד פרעה אשר הציל את־העם מתחת יד־מצרים:</p>
02O	18	11	<p>עתה ידעתי כי־גדול יהוה מכל־האלהים כי בדבר אשר זדו עליהם:</p>
02O	18	12	<p>ויקח יתרו חתן משה עלה וזבחים לאלהים ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל־לחם עם־חתן משה לפני האלהים:</p>
02O	18	13	<p>ויהי ממחרת וישב משה לשפט את־העם ויעמד העם על־משה מן־הבקר עד־הערב:</p>
02O	18	14	<p>וירא חתן משה את כל־אשר־הוא עשה לעם ויאמר מה־הדבר הזה אשר אתה עשה לעם מדוע אתה יושב לבדך וכל־העם נצב עליך מן־בקר עד־ערב:</p>
02O	18	15	<p>ויאמר משה לחתנו כִּי־יבא אלי העם לדרש אלהים:</p>
02O	18	16	<p>כִּי־יהיה להם דבר בא אלי ושפטתי בין איש ובין רעהו והודעתי את־חקי האלהים ואת־תורתיו:</p>
02O	18	17	<p>ויאמר חתן משה</p>

			אליו לא־טוב הדבר אשר אתה עשה:
02O	18	18	נבל תבל גס־אתה גס־העם הזה אשר עמך כ־כבד ממך הדבר לא־תוכל עשהו לבדך:
02O	18	19	עתה שמע בקלי איעצך ויהי אלהים עמך היה אתה לעם מול האלהים והבאת אתה את־הדברים אל־האלהים:
02O	18	20	והזרתה אתהם את־החקים ואת־התורת והודעת להם את־הדרך ילכו בה ואת־המעשה אשר יעשון:
02O	18	21	ואתה תחזה מכל־העם אנשי־חיל יראי אלהים אנשי אמת שנאי בצע ושמם עלהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרת:
02O	18	22	ושפטו את־העם בכל־עת והיה כל־הדבר הגדל יביאו אליך וכל־הדבר הקטן ישפוט־הם והקל מעליך ונשאו אתך:
02O	18	23	אם את־הדבר הזה תעשה וצוך אלהים ויכלת עמד וגם כל־העם הזה על־ מקמו יבא בשלום:
02O	18	24	וישמע משה לקול חתנו ויעש כל אשר אמר:
02O	18	25	ויבחר משה אנשי־חיל

מכל־ישראל ויתן
אתם ראשים על־העם
שרי אלפים שרי
מאות שרי חמשים
ושרי עשרת:
02O 18 26 ושפטו את־העם
בכל־עת את־הדבר
הקשה יביאון
אל־משה וכל־הדבר
הקטן ישפוטו הם:
02O 18 27 וישלח משה את־חתנו
וילך לו אל־ארצו:
02O 19 1 בחדש השלישי לצאת
בני־ישראל מארץ
מצרים ביום הזה
באו מדבר סיני:
02O 19 2 ויסעו מרפידים
ויבאו מדבר סיני
ויחנו במדבר
ויחן־שם ישראל נגד
ההר:
02O 19 3 ומשה עלה
אל־האלהים ויקרא
אליו יהוה מן־ההר
לאמר כה תאמר לבית
יעקב ותגיד לבני
ישראל:
02O 19 4 אתם ראיתם אשר
עשיתי למצרים ואשא
אתכם על־כנפי
נשרים ואבא אתכם
אלי:
02O 19 5 ועתה אם־שמוע
תשמעו בקלי ושמרתם
את־בריתי והייתם
לי סגלה מכל־
העמים כי־לי
כל־הארץ:
02O 19 6 ואתם תהיו־לי
ממלכת כהנים וגוי
קדוש אלה הדברים
אשר תדבר אל־בני
ישראל:

- 02O 19 7 ויבא משה ויקרא
לזקני העם וישם
לפניהם את
כל־הדברים האלה
אשר צוהו יהוה:
- 02O 19 8 ויענו כל־העם יחדו
ויאמרו כל אשר־דבר
יהוה נעשה וישב
משה את־דברי העם
אל־יהוה:
- 02O 19 9 ויאמר יהוה אל־משה
הנה אנכי בא אליך
בעב הענן בעבור
ישמע העם בדברי
עמך וגם־בך יאמינו
לעולם ויגד משה
את־דברי העם
אל־יהוה:
- 02O 19 10 ויאמר יהוה אל־משה
לך אל־העם וקדשתם
היום ומחר וכבסו
שמלתם:
- 02O 19 11 והיו נכנים ליום
השלישי כי ביום
השלישי ירד יהוה
לעיני כל־העם
על־הר סיני:
- 02O 19 12 והגבלת את־העם
סביב לאמר השמרו
לכם עלות בהר ונגע
בקצהו כל־הנגע
בהר מות יומת:
- 02O 19 13 לא־תגע בו יד
כִּי־סקול יסקל
אורי־ה יירה
אם־בהמה אם־איש לא
יחיה במשך היבל
המה יעלו בהר:
- 02O 19 14 וירד משה מן־ההר
אל־העם ויקדש
את־העם וכבסו
שמלתם:
- 02O 19 15 ויאמר אל־העם היו

			נכנים לשלשת ימים אל־תגשו אל־אשה: ויהי ביום השלישי בהית הבקר ויהי קלת וברקים וענן כבד על־ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל־העם אשר במחנה: ויוצא משה את־העם לקראת האלהים מִן־המחנה ויתיצבו בתחתית ההר: והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו יהוה באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל־ההר מאד: ויהי קול השפר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול: וירד יהוה על־הר סיני אל־ראש ההר ויקרא יהוה למשה אל־ראש ההר ויעל משה: ויאמר יהוה אל־משה רד העד בעם פן־יהרסו אל־יהוה לראות ונפל ממנו רב: וגם הכהנים הנגשים אל־יהוה יתקדשו פן־יפרץ בהם יהוה: ויאמר משה אל־יהוה לא־יוכל העם לעלת אל־הר סיני כי־אתה העדתה בנו לאמר הגבל את־ההר וקדשתו: ויאמר אליו יהוה לך־רד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים
02O	19	16	
02O	19	17	
02O	19	18	
02O	19	19	
02O	19	20	
02O	19	21	
02O	19	22	
02O	19	23	
02O	19	24	

			והעם אל־יִהְרֶסוּ לעֹלֹת אֱלֹהִים פֶּן־יִפְרֹץ־בָּם:
02O	19	25	וירד מֹשֶׁה אֶל־הָעָם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם:
02O	20	1	וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר:
02O	20	2	אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים:
02O	20	3	לֹא יִהְיֶה־לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פְּנֵי:
02O	20	4	לֹא תַעֲשֶׂה־לְךָ פֶסֶל וְכָל־תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ:
02O	20	5	לֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵל קָדָשׁ פֶּקֶד עֹוֹן אֲבֹת עַל־בָּנִים עַל־שְׁלֹשִׁים וְעַל־רִבְעִים לִשְׁנָאִי:
02O	20	6	וַעֲשֵׂה חֶסֶד לְאֵלִפִּים לְאַהֲבֵי וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֹתַי:
02O	20	7	לֹא תִשָּׂא אֶת־שֵׁם־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא כִּי לֹא יִנָּקֶה יְהוָה אֶת אֲשֶׁר־יִשָּׂא אֶת־שְׁמוֹ לְשׁוֹא:
02O	20	8	זָכוֹר אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ:
02O	20	9	שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וַעֲשֵׂיתָ כָּל־מְלָאכָתְךָ:
02O	20	10	וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־תַעֲשֶׂה כָּל־מְלָאכָה אֹתָהּ וּבִנְךָ־וּבִתְךָ עֲבָדְךָ וְאִמְתְּךָ וּבְהֵמָתְךָ וְגֹרְךָ אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ:
02O	20	11	כִּי שֵׁשֶׁת־יָמִים עָשָׂה

יהוה את־השמים
ואת־הארץ את־הים
ואת־כל־אשר־בם
וינח ביום השביעי
על־כן ברך יהוה
את־יום השבת
ויקדשהו:

02O 20 12 כבד את־אביך

ואת־אמך למען
יארכון ימך על
האדמה אשר־יהוה
אלהיך נתן לך:

02O 20 13 לא תרצח:

02O 20 14 לא תנאף:

02O 20 15 לא תגנב:

02O 20 16 לא־תענה ברעך עד
שקר:

02O 20 17 לא תחמד בית רעך

לא־תחמד אשת רעך
ועבדו ואמתו ושורו
וחמרו וכל אשר
לרעך:

02O 20 18 וכל־העם ראים

את־הקולת
ואת־הלפידם ואת
קול השפר ואת־ההר
עשן וירא העם
וינעו ויעמדו
מרחק:

02O 20 19 ויאמרו אל־משה

דבר־אתה עמנו
ונשמעה ואל־ידבר
עמנו אלהים פן־
נמות:

02O 20 20 ויאמר משה אל־העם

אל־תיראו כי
לבעבור נסות אתכם
בא האלהים ובעבור
תהיה יראתו
על־פניכם לבלתי
תחטאו:

02O 20 21 ויעמד העם מרחק

ומשה נגש אל־הערפל

			אשר־שם האלהים:
02O	20	22	ויאמר יהוה אל־משה כה תאמר אל־בני ישראל אתם ראיתם כי מן־השמים דברתי עמכם:
02O	20	23	לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב לא תעשו לכם:
02O	20	24	מזבח אדמה תעשה־לי וזבחת עליו את־עלתיך ואת־שלמיך את־צאנך ואת־בקרך בכל־המקום אשר אזכיר את־שמי אבוא אליך וברכתיך:
02O	20	25	ואם־מזבח אבנים תעשה־לי לא־תבנה אתהן גזית כי חרבך הנפת עליה ותחללה:
02O	20	26	ולא־תעלה במעלת על־מזבחי אשר לא־תגלה ערותך עליו:
02O	21	1	ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם:
02O	21	2	כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשבעת יצא לחפשי חנם:
02O	21	3	אם־בגפו יבא בגפו יצא אם־בעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו:
02O	21	4	אם־אדניו יתן־לו אשה וילדה־לו בנים או בנות האשה וילדיה תהיה לאדניה והוא יצא בגפו:
02O	21	5	ואם־אמר יאמר העבד אהבתי את־אדני

			את־אשתי ואת־בני
			לא אצא חפשי:
02O	21	6	והגישו אדניו
			אל־האלהים והגישו
			אל־הדלת או
			אל־המזוזה ורצע
			אדניו את־אזנו
			במרצע ועבדו לעלם:
02O	21	7	וכי־מכר איש
			את־בתו לאמה לא
			תצא כצאת העבדים:
02O	21	8	אם־רעה בעיני
			אדניה אשר־לא יעדה
			והפדה לעם נכרי
			לא־ימשל למכרה
			בבגד־יבה:
02O	21	9	ואם־לבנו ייעדנה
			כמשפט הבנות
			יעשה־לה:
02O	21	10	אם־אחרת יקח־לו
			שארה כסותה וענתה
			לא יגרע:
02O	21	11	ואם־שלש־אלה לא
			יעשה לה ויצאה חנם
			אין כסף:
02O	21	12	מכה איש ומת מות
			יומת:
02O	21	13	ואשר לא צדה
			והאלהים אנה לידו
			ושמתי לך מקום אשר
			ינוס שמה:
02O	21	14	וכי־יזד איש
			על־רעהו להרגו
			בערמה מעם מזבחי
			תקחנו למות:
02O	21	15	ומכה אביו ואמו
			מות יומת:
02O	21	16	וגנב איש ומכרו
			ונמצא בידו מות
			יומת:
02O	21	17	ומקלל אביו ואמו
			מות יומת:
02O	21	18	וכי־יריבן אנשים

- והכה־איש את־רעהו
באבן או באגרף ולא
ימות ונפל למשכב:
- 02O 21 19 אם־יקום והתהלך
בחוץ על־משענתו
ונקה המכה רק שבתו
יתן ורפא ירפא:
- 02O 21 20 וכי־יכה איש
את־עבדו או
את־אמתו בשבט ומת
תחת ידו נקם ינקם:
- 02O 21 21 אך אם־יום או
יומים יעמד לא יקם
כי כספו הוא:
- 02O 21 22 וכי־ינצו אנשים
ונגפו אשה הרה
ויצאו ילדיה ולא
יהיה אסון ענוש
יענש כאשר ישית
עליו בעל האשה
ונתן בפללים:
- 02O 21 23 ואם־אסון יהיה
ונתתה נפש תחת
נפש:
- 02O 21 24 עין תחת עין שן
תחת שן יד תחת יד
רגל תחת רגל:
- 02O 21 25 כויה תחת כויה פצע
תחת פצע חבורה תחת
חבורה:
- 02O 21 26 וכי־יכה איש
את־עין עבדו
או־את־עין אמתו
ושחתה לחפשי
ישלחנו תחת עינו:
- 02O 21 27 ואם־שן עבדו או־שן
אמתו יפיל לחפשי
ישלחנו תחת שנו:
- 02O 21 28 וכי־יגח שור
את־איש או את־אשה
ומת סקול יסקל
השור ולא יאכל את־
בשרו ובעל השור

נקי:

02O 21 29 ואם שור נגח הוא
מתמל שלשם והועד
בבעליו ולא ישמרנו
והמית איש או אשה
השור יסקל

וגם־בעליו יומת:

02O 21 30 אם־כפר יושת עליו
ונתן פדין נפשו
ככל אשר־יושת
עליו:

02O 21 31 או־בן יגח או־בת
יגח כמשפט הזה
יעשה לו:

02O 21 32 אם־עבד יגח השור
או אמה כסף שלשים
שקלים יתן לאדניו
והשור יסקל:

02O 21 33 וכי־יפתח איש בור
או כי־יכרה איש בר
ולא יכסנו
ונפל־שמה שור או
חמור:

02O 21 34 בעל הבור ישלם כסף
ישיב לבעליו והמת
יהיה־לו:

02O 21 35 וכי־יגף שור־איש
את־שור רעהו ומת
ומכרו את־השור החי
וחצו את־כספו וגם
את־המת יחצון:

02O 21 36 או נודע כי שור
נגח הוא מתמול
שלשם ולא ישמרנו
בעליו שלם ישלם
שור תחת השור והמת
יהיה־לו:

02O 21 37 כי יגנב־איש שור
או־שה וטבחו או
מכרו חמשה בקר
ישלם תחת השור
וארבע־צאן תחת
השה:

- 02O 22 1 אס־במחֶתרת ימצא
הגנב והכה ומת אין
לו דמים:
- 02O 22 2 אס־זרחה השמש עליו
דמים לו שלם ישלם
אס־אין לו ונמכר
בגנבתו:
- 02O 22 3 אס־המצא תמצא בידו
הגנבה משור
עד־חמור עד־שה
חיים שנים ישלם:
- 02O 22 4 כי יבער־איש שדה
אור־כרם ושלה
את־בעירה ובער
בשדה אחר מיטב
שדהו ומיטב כרמו
ישלם:
- 02O 22 5 כי־תצא אש ומצאה
קצים ונאכל גדיש
או הקמה או השדה
שלם ישלם המבער
את־הבערה:
- 02O 22 6 כי־יתן איש
אל־רעהו כסף
אור־כלים לשמר וגנב
מבית האיש אס־ימצא
הגנב ישלם שנים:
- 02O 22 7 אס־לא ימצא הגנב
ונקרב בעל־הבית
אל־האלהים אס־לא
שלח ידו במלאכת
רעהו:
- 02O 22 8 על־כל־דבר־פשע
על־שור על־חמור
על־שה על־שלמה
על־כל־אבדה אשר
יאמר כי־הוא זה עד
האלהים יבא
דבר־שניהם אשר
ירשיען אלהים ישלם
שנים לרעהו:
- 02O 22 9 כי־יתן איש
אל־רעהו חמור

אוי־שור אוי־שה
וכל־בהמה לשמר ומת
אוי־נשבר אוי־נשבה
אין ראה:

10 22 02O שבעת יהוה תהיה
בין שניהם אם־לא
שלח ידו במלאכת
רעהו ולקח בעליו
ולא ישלם:

11 22 02O ואם־גנב יגנב מעמו
ישלם לבעליו:

12 22 02O אם־טרף יטרף יבאהו
עד הטרפה לא ישלם:

13 22 02O וכי־ישאל איש מעם
רעהו ונשבר אוי־מת
בעליו אין־עמו שלם
ישלם:

14 22 02O אם־בעליו עמו לא
ישלם אם־שכיר הוא
בא בשכרו:

15 22 02O וכי־יפתה איש
בתולה אשר לא־ארשה
ושכב עמה מהר
ימהרנה לו לאשה:

16 22 02O אם־מאן ימאן אביה
לתתה לו כסף ישקל
כמהר הבתולת:

17 22 02O מכשפה לא תחיה:
18 22 02O כל־שכב עם־בהמה
מות יומת:

19 22 02O זבח לאלהים יחרם
בלתי ליהוה לבדו:

20 22 02O וגר לא־תונה ולא
תלחצנו כי־גרים
הייתם בארץ מצרים:

21 22 02O כל־אלמנה ויתום לא
תענון:

22 22 02O אם־ענה תענה אתו
כי אם־צעק יצעק
אלי שמע אשמע
צעקתו:

23 22 02O וחרה אפי והרגתי
אתכם בחרב והיו

			נשיכם אלמנות ובניכם יתמים:
02O	22	24	אם־כסף תלוה את־עמי את־העני עמך לא־תהיה לו כנשה לא־תשימון עליו נשך:
02O	22	25	אם־חבל תחבל שלמת רעך עד־בא השמש תשיבנו לו:
02O	22	26	כי הוא כסותה לבדה הוא שמלתו לערו במה ישכב והיה כ־יצעק אלי ושמעתי כ־חנון אני:
02O	22	27	אלהים לא תקלל ונשיא בעמך לא תאר:
02O	22	28	מלאתך ודמעך לא תאחר בכור בניך תתן־לי:
02O	22	29	כ־תעשה לשרך לצאנך שבעת ימים יהיה עמ־אמו ביום השמיני תתנו־ לי:
02O	22	30	ואנשי־קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשלכון אתו:
02O	23	1	לא תשא שמע שוא אל־תשת ירך עמ־רשע להית עד חמס:
02O	23	2	לא־תהיה אחרי־רבים לרעת ולא־תענה על־רב לנטת אחרי רבים להטת:
02O	23	3	ודל לא תהדר בריבו:
02O	23	4	כי תפגע שור איבך או חמרו תעה השב תשיבנו לו:
02O	23	5	כ־תראה חמור שנאך

			רבץ תחת משאו וחדלת מעזב לו עזב תעזב עמו:
02O	23	6	לא תטה משפט אבינך בריבו:
02O	23	7	מדבר־שקר תרחק ונקי וצדיק אל־תהרג כי ל־אצדיק רשע:
02O	23	8	ושחד לא תקח כי השחד יעור פקחים ויסלף דברי צדיקים:
02O	23	9	וגר לא תלחץ ואתם ידעתם את־נפש הגר כ־גרים הייתם בארץ מצרים:
02O	23	10	ושש שנים תזרע את־ארצך ואספת את־תבואתה:
02O	23	11	והשביעת תשמטנה ונטשתה ואכלו אביני עמך ויתרם תאכל חית השדה כ־ תעשה לכרמך לזיתך:
02O	23	12	ששת ימים תעשה מעשיך וביום השביעי תשבת למען ינוח שורך וחמרך וינפש בן־אמתך והגר:
02O	23	13	ובכל אשר־אמרתי אליכם תשמרו ושם אלהים אחרים לא תזכירו לא ישמע על־פיך:
02O	23	14	שלוש רגלים תחג לי בשנה:
02O	23	15	את־חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתך למועד חדש האביב כ־בו יצאת ממצרים

ולא־יראו פני

ריקם:

02O 23 16 וחג הקציר בכורי

מעשיך אשר תזרע

בשדה וחג האסף

בצאת השנה באספך

את־מעשיך מן־השדה:

02O 23 17 שלש פעמים בשנה

יראה כל־זכורך

אל־פני האדן יהוה:

02O 23 18 לא־תזבח על־חמץ

דם־זבחי ולא־ילין

חלב־חגי עד־בקר:

02O 23 19 ראשית בכורי אדמתך

תביא בית יהוה

אלהיך לא־תבשל גדי

בחלב אמו:

02O 23 20 הנה אנכי שלח מלאך

לפניך לשמרך בדרך

ולהביאך אל־המקום

אשר הכנתי:

02O 23 21 השמר מפניו ושמע

בקלו אל־תמר בו כי

לא ישא לפשעכם כי

שמי בקרבו:

02O 23 22 כי אם־שמוע תשמע

בקלו ועשית כל אשר

אדבר ואיבתי

את־איביך וצרתי

את־צרריך:

02O 23 23 כי־ילך מלאכי

לפניך והביאך

אל־האמרי והחתי

והפרזי והכנעני

החוי והיבوسی

והכחזתיו:

02O 23 24 לא־תשתחוה לאלהיהם

ולא תעבדם ולא

תעשה כמעשיהם כי

הרס תהרסם ושבר

תשבר מצבתיהם:

02O 23 25 ועבדתם את יהוה

אלהיכם וברך

			את־לחמך ואת־מימך והסרתי מחלה מקרבך:
02O	23	26	לא תהיה משכלה ועקרה בארצך את־מספר ימך אמלא:
02O	23	27	את־אימתי אשלח לפניך והמתי את־כל־העם אשר תבא בהם ונתתי את־כל־ איביך אליך ערף:
02O	23	28	ושלחתי את־הצרעה לפניך וגרשה את־החוי את־הכנעני ואת־החתי מלפניך:
02O	23	29	לא אגרשנו מפניך בשנה אחת פן־תהיה הארץ שממה ורבה עליך חית השדה:
02O	23	30	מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה ונחלת את־הארץ:
02O	23	31	ושתי את־גבלך מים־סוף ועד־ים פלשתים ומדבר עד־הנהר כי אתן בידכם את ישבי הארץ וגרשתמו מפניך:
02O	23	32	לא־תכרת להם ולאלהיהם ברית:
02O	23	33	לא ישבו בארצך פן־יחטיאו אתך לי כי תעבד את־אלהיהם כי־ייהיה לך למוקש:
02O	24	1	ואל־משה אמר עלה אל־יהוה אתה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל והשתחויתם מרחק:
02O	24	2	ונגש משה לבדו

אל־יהוה והם לא
יגשו והעם לא יעלו
עמו:

02O 24 3 ויבא משה ויספר
לעם את כל־דברי
יהוה ואת
כל־המשפטים ויען
כל־העם קול אחד
ויאמרו כל־הדברים
אשר־דבר יהוה
נעשה:

02O 24 4 ויכתב משה את
כל־דברי יהוה
וישכם בבקר ויבן
מזבח תחת ההר
ושתיים עשרה מצבה
לשנים עשר שבטי
ישראל:

02O 24 5 וישלח את־נערי בני
ישראל ויעלו עלת
ויזבחו זבחים
שלמים ליהוה פרים:

02O 24 6 ויקח משה חצי הדם
וישם באגנת וחצי
הדם זרק על־המזבח:

02O 24 7 ויקח ספר הברית
ויקרא באזני העם
ויאמרו כל אשר־דבר
יהוה נעשה ונשמע:

02O 24 8 ויקח משה את־הדם
ויזרק על־העם
ויאמר הנה
דם־הברית אשר כרת
יהוה עמכם על
כל־הדברים האלה:

02O 24 9 ויעל משה ואהרן
נדב ואביהוא
ושבעים מזקני
ישראל:

02O 24 10 ויראו את אלהי
ישראל ותחת רגליו
כמעשה לבנת הספיר
וכעצם השמים לטהר:

02O	24	11	<p>ואל־אצילי בני ישראל לא שלח ידו ויחזו את־האלהים ויאכלו וישתו:</p>
02O	24	12	<p>ויאמר יהוה אל־משה עלה אלי ההרה והיה־שם ואתנה לך את־לחת האבן והתורה והמצוה אשר כתבתי להורתם:</p>
02O	24	13	<p>ויקם משה ויהושע משרתו ויעל משה אל־הר האלהים:</p>
02O	24	14	<p>ואל־הזקנים אמר שבו־לנו בזה עד אשר־נשוב אליכם והנה אהרן וחור עמכם מי־בעל דברים יגש אלהם:</p>
02O	24	15	<p>ויעל משה אל־ההר וכס הענן את־ההר:</p>
02O	24	16	<p>וישכן כבוד־יהוה על־הר סיני וכסהו הענן ששת ימים ויקרא אל־משה ביום השביעי מתוך הענן:</p>
02O	24	17	<p>ומראה כבוד יהוה כאש אכלת בראש ההר לעיני בני ישראל:</p>
02O	24	18	<p>ויבא משה בתוך הענן ויעל אל־ההר ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה:</p>
02O	25	1	<p>וידבר יהוה אל־משה לאמר:</p>
02O	25	2	<p>דבר אל־בני ישראל ויקחו־לי תרומה מאת כל־איש אשר ידבנו לבו תקחו את־תרומתי:</p>
02O	25	3	<p>וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב</p>

- וכסף ונחשת:
02O 25 4 ותכלת וארגמן
ותולעת שני ושש
ועזים:
02O 25 5 וערת אילם מאדמים
וערת תחשים ועצי
שטים:
02O 25 6 שמן למאר בשמים
לשמן המשחה ולקטרת
הסמים:
02O 25 7 אבני־שהם ואבני
מלאים לאפד ולחשן:
02O 25 8 ועשו לי מקדש
ושכנתי בתוכם:
02O 25 9 ככל אשר אני מראה
אותך את תבנית
המשכן ואת תבנית
כל־כליו וכן תעשו:
02O 25 10 ועשו ארון עצי
שטים אמתים וחצי
ארכו ואמה וחצי
רחבו ואמה וחצי
קמתו:
02O 25 11 וצפית אתו זהב
טהור מבית ומחוץ
תצפנו ועשית עליו
זר זהב סביב:
02O 25 12 ויצקת לו ארבע
טבעת זהב ונתתה על
ארבע פעמתי ושת
טבעת על־צלעו
האחת ושת
טבעת על־צלעו השנית:
02O 25 13 ועשית בדי עצי
שטים וצפית אתם
זהב:
02O 25 14 והבאת את־הבדים
בטבעת על צלעת
הארן לשאת את־הארן
בהם:
02O 25 15 בטבעת הארן יהיו
הבדים לא יסרו
ממנו:

- 02O 25 16 ונתת אל־הארן את
העדת אשר אתן
אליך:
- 02O 25 17 ועשית כפרת זהב
טהור אמתים וחצי
ארכה ואמה וחצי
רחבה:
- 02O 25 18 ועשית שנים כרבים
זהב מקשה תעשה אתם
משני קצות הכפרת:
- 02O 25 19 ועשה כרוב אחד
מקצה מזה
וכרוב־אחד מקצה
מזה מן־הכפרת תעשו
את־הכרבים על־שני
קצותיו:
- 02O 25 20 והיו הכרבים פרשי
כנפים למעלה סככים
בכנפיהם על־הכפרת
ופניהם איש
אל־אחיו אל־הכפרת
יהיו פני הכרבים:
- 02O 25 21 ונתת את־הכפרת
על־הארן מלמעלה
ואל־הארן תתן
את־העדת אשר אתן
אליך:
- 02O 25 22 ונועדתי לך שם
ודברתי אתך מעל
הכפרת מבין שני
הכרבים אשר על־
ארון העדת את
כל־אשר אצוה אותך
אל־בני ישראל:
- 02O 25 23 ועשית שלחן עצי
שטים אמתים ארכו
ואמה רחבו ואמה
וחצי קמתו:
- 02O 25 24 וצפית אתו זהב
טהור ועשית לו זר
זהב סביב:
- 02O 25 25 ועשית לו מסגרת
טפח סביב ועשית

			זר־זהב למסגרתו סביב:
02O	25	26	ועשית לו ארבע טבעת זהב ונתת את־הטבעת על ארבע הפאת אשר לארבע רגליו:
02O	25	27	לעמית המסגרת תהיין הטבעת לבתים לבדים לשאת את־השלחן:
02O	25	28	ועשית את־הבדים עצי שטים וצפית אתם זהב ונשא־בם את־השלחן:
02O	25	29	ועשית קערתיו וכפתיו וקשותיו ומנקיתיו אשר יסך בהן זהב טהור תעשה אתם:
02O	25	30	ונתת על־השלחן לחם פנים לפני תמיד:
02O	25	31	ועשית מנרת זהב טהור מקשה תיעשה המנורה ירכה וקנה גביעיה כפתריה ופרחיה ממנה יהיו:
02O	25	32	וששה קנים יצאים מצדיה שלשה קני מנרה מצדה האחד ושלשה קני מנרה מצדה השני:
02O	25	33	שלשה גבעים משקדים בקנה האחד כפתר ופרח ושלשה גבעים משקדים בקנה האחד כפתר ופרח כן לששת הקנים היצאים מן־המנרה:
02O	25	34	ובמנרה ארבעה גבעים משקדים כפתריה ופרחיה:
02O	25	35	וכפתר תחת שני הקנים ממנה וכפתר

תחת שני הקנים
ממנה וכפתר תחת־
שני הקנים ממנה
לששת הקנים היצאים
מך־המנרה:

02O 25 36 כפתריהם וקנתם
ממנה יהיו כלה
מקשה אחת זהב
טהור:

02O 25 37 ועשית את־נרתיה
שבעה והעלה
את־נרתיה והאיר
על־עבר פניה:

02O 25 38 ומלקחיה ומחתתיה
זהב טהור:

02O 25 39 ככר זהב טהור יעשה
אתה את כל־הכלים
האלה:

02O 25 40 וראה ועשה בתבניתם
אשר־אתה מראה בהר:

02O 26 1 ואת־המשכן תעשה
עשר יריעת שש משזר
ותכלת וארגמן
ותלעת שני כרבים
מעשה חשב תעשה
אתם:

02O 26 2 ארך היריעה האחת
שמנה ועשרים באמה
ורחב ארבע באמה
היריעה האחת מדה
אחת לכל־היריעות:

02O 26 3 חמש היריעות תהיין
חברת אשה אל־אחתה
וחמש יריעת חברת
אשה אל־ אחתה:

02O 26 4 ועשית ללאת תכלת
על שפת היריעה
האחת מקצה בחברת
וכן תעשה בשפת
היריעה הקיצונה
במחברת השנית:

02O 26 5 חמשים ללאת תעשה
ביריעה האחת

			<p>וחמשים ללאת תעשה בקצה היריעה אשר במחברת השנית מקבילת הללאת אשה אל־אחתה: ועשית חמשים קרסי זהב וחברת את־היריעת אשה אל־אחתה בקרסים והיה המשכן אחד: ועשית יריעת עזים לאהל על־המשכן עשתי־עשרה יריעת תעשה אתם:</p>
02O	26	6	
			<p>אֶרֶךְ הִרְיַעָה הָאֶחָת שְׁלֹשִׁים בָּאֹמָה וּרְחֹב אַרְבַּע בָּאֹמָה הִרְיַעָה הָאֶחָת מִדֵּה אֶחָת לַעֲשֹׂתִי עֶשְׂרֵה יְרִיעֹת: וּחְבַרְת אֶת־חֲמֵשׁ הִרְיַעֹת לְבָד וְאֶת־שֵׁשׁ הִרְיַעֹת לְבָד וּכְפֹלֹת אֶת־הִרְיַעָה הַשְּׁשִׁית אֶל־מוֹל פְּנֵי הָאֹהֶל: וְעִשִּׂית חֲמִשִּׁים לִלְאֹת עַל שַׁפַּת הִרְיַעָה הָאֶחָת הַקִּיצָנָה בְּחִבְרַת וּחֲמִשִּׁים לִלְאֹת עַל שַׁפַּת הִרְיַעָה הַחֲבֵרֶת הַשְּׁנִית: וְעִשִּׂית קְרָסִי נְחֹשֶׁת חֲמִשִּׁים וְהִבֵּאת אֶת־הַקְּרָסִים בִּלְלֹאת וּחְבַרְת אֶת־הָאֹהֶל וְהָיָה אֶחָד: וּסְרַח הָעֵדֹף בִּירִיעֹת הָאֹהֶל חֲצִי הִרְיַעָה הָעֵדֹפֶת תִּסְרַח עַל אַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן: וְהָאֹמָה מִזֶּה וְהָאֹמָה מִזֶּה בְּעֵדֹף בָּאֶרֶץ יְרִיעֹת הָאֹהֶל יִהְיֶה סְרוּחַ עַל־צִדֵּי הַמִּשְׁכָּן</p>
02O	26	7	
02O	26	8	
02O	26	9	
02O	26	10	
02O	26	11	
02O	26	12	
02O	26	13	

			מזה ומזה לכסתו:
02O	26	14	ועשית מכסה לאהל ערת אילם מאדמים ומכסה ערת תחשים מלמעלה:
02O	26	15	ועשית את־הקרשים למשכן עצי שטים עמדים:
02O	26	16	עשר אמות ארך הקרש ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד:
02O	26	17	שתי ידות לקרש האחד משלבת אשה אל־אחתה כן תעשה לכל קרשי המשכן:
02O	26	18	ועשית את־הקרשים למשכן עשרים קרש לפאת נגבה תימנה:
02O	26	19	וארבעים אדני־כסף תעשה תחת עשרים הקרש שני אדנים תחת־הקרש האחד לשתי ידתיו ושני אדנים תחת־הקרש האחד לשתי ידתיו:
02O	26	20	ולצלע המשכן השנית לפאת צפון עשרים קרש:
02O	26	21	וארבעים אדניהם כסף שני אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש האחד:
02O	26	22	ולירכתי המשכן ימה תעשה ששה קרשים:
02O	26	23	ושני קרשים תעשה למקצעת המשכן בירכתיים:
02O	26	24	ויהיו תאמם מלמטה ויחדו יהיו תמים על־ראשו אל־הטבעת האחת כן יהיה לשניהם לשני

			המקצעת יהיו:
02O	26	25	והיו שמנה קרשים ואדניהם כסף ששה עשר אדנים שני אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש האחד:
02O	26	26	ועשית בריחם עצי שטים חמשה לקרשי צלע־המשכן האחד:
02O	26	27	וחמשה בריחם לקרשי צלע־המשכן השנית וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן לירכתים ימה:
02O	26	28	והברִיח התיכן בתוך הקרשים מברח מִן־הקצה אל־הקצה:
02O	26	29	ואת־הקרשים תצפה זהב ואת־טבעתיהם תעשה זהב בתים לברִיחם וצפית את־הברִיחם זהב:
02O	26	30	והקמת את־המשכן כמשפטו אשר הראית בהר:
02O	26	31	ועשית פרכת תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה חשב יעשה אתה כרבים:
02O	26	32	ונתתה אתה על־ארבעה עמודי שטים מצפים זהב וויהם זהב על־ארבעה אדני־כסף:
02O	26	33	ונתתה את־הפרכת תחת הקרסים והבאת שמה מבית לפרכת את ארון העדות והבדילה הפרכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים:

- 02O 26 34 ונתת את־הכפרת על
ארון העדת בקדש
הקדשים:
- 02O 26 35 ושמת את־השלחן
מחוץ לפרכת
ואת־המנרה נכח
השלחן על צלע
המשכן תימנה
והשלחן תתן על־צלע
צפון:
- 02O 26 36 ועשית מסך לפתח
האהל תכלת וארגמן
ותולעת שני ויש
משזר מעשה רקם:
- 02O 26 37 ועשית למסך חמשה
עמודי שטים וצפית
אתם זהב וויהם זהב
ויצקת להם חמשה
אדני נחשת:
- 02O 27 1 ועשית את־המזבח
עצי שטים חמש אמות
ארך וחמש אמות רחב
רבוע יהיה המזבח
ושלש אמות קמתו:
- 02O 27 2 ועשית קרנתיו על
ארבע פנתיו ממנו
תהיין קרנתיו
וצפית אתו נחשת:
- 02O 27 3 ועשית סירתיו
לדשנו ויעיו
ומזרקתיו ומזלגתיו
ומחתתיו לכל־כליו
תעשה נחשת:
- 02O 27 4 ועשית לו מכבר
מעשה רשת נחשת
ועשית על־הרשת
ארבע טבעת נחשת על
ארבע קצותיו:
- 02O 27 5 ונתתה אתה תחת
כרכב המזבח מלמטה
והיתה הרשת עד חצי
המזבח:
- 02O 27 6 ועשית בדים למזבח

- בדי עצי שטים
וצפית אתם נחשת:
02O 27 7 והובא את־בדיו
בטבעת והיו הבדים
על־שתי צלעת המזבח
בשאת אתו:
02O 27 8 נבוב לחת תעשה אתו
כאשר הראה אתך בהר
כן יעשו:
02O 27 9 ועשית את חצר
המשכן לפאת
נגב־תימנה קלעים
לחצר שש משזר מאה
באמה ארך לפאה
האחת:
02O 27 10 ועמדו עשרים
ואדניהם עשרים
נחשת ווי העמדים
וחשקיהם כסף:
02O 27 11 וכן לפאת צפון
בארך קלעים מאה
ארך ועמדו עשרים
ואדניהם עשרים
נחשת ווי העמדים
וחשקיהם כסף:
02O 27 12 ורחב החצר לפאת־ים
קלעים חמשים אמה
עמדיהם עשרה
ואדניהם עשרה:
02O 27 13 ורחב החצר לפאת
קדמה מזרחה חמשים
אמה:
02O 27 14 וחמש עשרה אמה
קלעים לכתף עמדיהם
שלשה ואדניהם
שלשה:
02O 27 15 ולכתף השנית חמש
עשרה קלעים עמדיהם
שלשה ואדניהם
שלשה:
02O 27 16 ולשער החצר מסך
עשרים אמה תכלת
וארגמן ותולעת שני

ושש משזר מעשה רקם

עמדיהם ארבעה

ואדניהם ארבעה:

02O 27 17 כל־עמודי החצר

סביב מחשקים כסף

וויהם כסף ואדניהם

נחשת:

02O 27 18 ארך החצר מאה באמה

ורחב חמשים בחמשים

וקמה חמש אמות שש

משזר ואדניהם

נחשת:

02O 27 19 לכל כלי המשכן בכל

עבדתו וכל־יתדתיו

וכל־יתדת החצר

נחשת:

02O 27 20 ואתה תצוה את־בני

ישראל ויקחו אליך

שמן זית זך כתית

למאור להעלת נר

תמיד:

02O 27 21 באהל מועד מחוץ

לפרכת אשר על־העדת

יערך אתו אהרן

ובניו מערב עד־

בקר לפני יהוה חקת

עולם לדרתם מאת

בני ישראל:

02O 28 1 ואתה הקרב אליך

את־אהרן אחיך

ואת־בניו אתו מתוך

בני ישראל לכהנו־

לי אהרן נדב

ואביהוא אלעזר

ואיתמר בני אהרן:

02O 28 2 ועשית בגדי־קדש

לאהרן אחיך לכבוד

ולתפארת:

02O 28 3 ואתה תדבר

אל־כל־חכמי־לב אשר

מלאתיו רוח חכמה

ועשו את־בגדי אהרן

לקדשו לכהנו־לי:

- 02O 28 4 ואלה הבגדים אשר
יעשו חשן ואפוד
ומעיל וכתנת תשבץ
מצנפת ואבנט ועשו
בגדי־קדש לאהרן
אחיך ולבניו
לכהנו־לי:
- 02O 28 5 והם יקחו את־הזהב
ואת־התכלת
ואת־הארגמן
ואת־תולעת השני
ואת־השש:
- 02O 28 6 ועשו את־האפד זהב
תכלת וארגמן תולעת
שני ושש משזר מעשה
חשב:
- 02O 28 7 שתי כתפת חברת
יהיה־לו אל־שני
קצותיו וחבר:
- 02O 28 8 וחשב אפדתו אשר
עליו כמעשהו ממנו
יהיה זהב תכלת
וארגמן ותולעת שני
ושש משזר:
- 02O 28 9 ולקחת את־שתי
אבני־שהם ופתחת
עליהם שמות בני
ישראל:
- 02O 28 10 ששה משמתם על האבן
האחת ואת־שמות
הששה הנותרים
על־האבן השנית
כתולדתם:
- 02O 28 11 מעשה חרש אבן
פתוחי חתם תפתח
את־שתי האבנים
על־שמת בני ישראל
מסבת משבצות זהב
תעשה אתם:
- 02O 28 12 ושמט את־שתי
האבנים על כתפת
האפד אבני זכרן
לבני ישראל ונשא

			אהרן את־שמותם לפני יהוה על־שתי כתפיו לזכרן:
02O	28	13	ועשית משבצת זהב:
	02O	28	14 ושתי שרשרת זהב טהור מגבלת תעשה אתם מעשה עבת ונתתה את־שרשרת העבתת על־המשבצת:
02O	28	15	ועשית חשן משפט מעשה חשב כמעשה אפד תעשנו זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזור תעשה אתו:
	02O	28	16 רבוע יהיה כפול זרת ארכו וזרת רחבו:
02O	28	17	ומלאת בו מלאת אבן ארבעה טורים אבן טור אדם פטדה וברקת הטור האחד:
	02O	28	18 והטור השני נפך ספיר ויהלם:
02O	28	19	והטור השלישי לשם שבו ואחלמה:
	02O	28	20 והטור הרביעי תרשיש ושהם וישפה משבצים זהב יהיו במלואתם:
	02O	28	21 והאבנים תהיין על־שמת בני־ישראל שתיים עשרה על־שמתם פתוחי חותם איש על־שמו תהיין לשני עשר שבט:
	02O	28	22 ועשית על־החשן שרשת גבלת מעשה עבת זהב טהור:
02O	28	23	ועשית על־החשן שתי טבעות זהב ונתת את־שתי הטבעות על־שני קצות החשן:

02O	28	24	ונתתה את־שתי עבתת הזהב על־שתי הטבעת אל־קצות החשן:
02O	28	25	ואת שתי קצות שתי העבתת תתן על־שתי המשבצות ונתתה על־כתפות האפד אל־מול פניו:
02O	28	26	ועשית שתי טבעות זהב ושמת אתם על־שני קצות החשן על־שפתו אשר אל־ עבר האפוד ביתה:
02O	28	27	ועשית שתי טבעות זהב ונתתה אתם על־שתי כתפות האפוד מלמטה ממול פניו לעמת מחברתו ממעל לחשב האפוד:
02O	28	28	וירכסו את־החשן מטבעתו אל־טבעת האפוד בפתיל תכלת להיות על־חשב האפוד ולא־יזח החשן מעל האפוד:
02O	28	29	ונשא אהרן את־שמות בני־ישראל בחשן המשפט על־לבו בבאו אל־הקדש לזכרן לפני־יהוה תמיד:
02O	28	30	ונתת אל־חשן המשפט את־האורים ואת־התמים והיו על־לב אהרן בבאו לפני יהוה ונשא אהרן את־משפט בני־ישראל על־לבו לפני יהוה תמיד:
02O	28	31	ועשית את־מעיל האפוד כליל תכלת:
02O	28	32	והיה פי־ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו סביב מעשה

			ארג כפי תחרא
			יהיה- לו לא יקרע:
02O	28	33	ועשית על-שוליו
			רמני תכלת וארגמן
			ותולעת שני
			על-שוליו סביב
			ופעמני זהב בתוכם
			סביב:
02O	28	34	פעמן זהב ורמון
			פעמן זהב ורמון
			על-שולי המעיל
			סביב:
02O	28	35	והיה על-אהרן לשרת
			ונשמע קולו בבאו
			אל-הקדש לפני יהוה
			ובצאתו ולא ימות:
02O	28	36	ועשית ציץ זהב
			טהור ופתחת עליו
			פתוחי חתם קדש
			ליהוה:
02O	28	37	ושמת אתו על-פתיל
			תכלת והיה
			על-המצנפת אל-מול
			פני-המצנפת יהיה:
02O	28	38	והיה על-מצח אהרן
			ונשא אהרן את-עון
			הקדשים אשר יקדישו
			בני ישראל
			לכל-מתנת קדשיהם
			והיה על-מצחו תמיד
			לרצון להם לפני
			יהוה:
02O	28	39	ושבצת הכתנת שש
			ועשית מצנפת שש
			ואבנט תעשה מעשה
			רקם:
02O	28	40	ולבני אהרן תעשה
			כתנת ועשית להם
			אבנטים ומגבעות
			תעשה להם לכבוד
			ולתפארת:
02O	28	41	והלבשת אתם
			את-אהרן אחיך

			<p>ואת־בניו אתו ומשחת אתם ומלאת את־ידם וקדשת אתם וכהנו לי: ועשה להם מכנסי־בד לכסות בשר ערוה ממתנים ועד־ירכים יהיו:</p>
02O	28	42	
		43	<p>והיו על־אהרן ועל־בניו בבאם אל־אהל מועד או בגשתם אל־המזבח לשרת בקדש ולא־ישאו עון ומתו חקת עולם לו ולזרעו אחריו:</p>
02O	29	1	<p>וזה הדבר אשר־תעשה להם לקדש אתם לכהן לי לקח פר אחד בן־בקר ואילם שנים תמימם:</p>
02O	29	2	<p>ולחם מצות וחלת מצת בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן סלת חטים תעשה אתם:</p>
02O	29	3	<p>ונתת אותם על־סל אחד והקרבת אתם בסל ואת־הפר ואת שני האילם:</p>
02O	29	4	<p>ואת־אהרן ואת־בניו תקריב אל־פתח אהל מועד ורחצת אתם במים:</p>
02O	29	5	<p>ולקחת את־הבגדים והלבשת את־אהרן את־הכתנת ואת מעיל האפד ואת־האפד ואת־החשן ואפדת לו בחשב האפד:</p>
02O	29	6	<p>ושמת המצנפת על־ראשו ונתת את־נזר הקדש</p>

- על־המצנפת:
02O 29 7 ולקחת את־שמן
המשחה ויצקת
על־ראשו ומשחת
אתו:
- 02O 29 8 ואת־בניו תקריב
והלבשתם כתנת:
02O 29 9 וחגרת אתם אבנט
אהרן ובניו וחבשת
להם מגבעת והיתה
להם כהנה לחקת
עולם ומלאת
יד־אהרן ויד־בניו:
02O 29 10 והקרבת את־הפר
לפני אהל מועד
וסמך אהרן ובניו
את־ידיהם על־ראש
הפר:
02O 29 11 ושחטת את־הפר לפני
יהוה פתח אהל
מועד:
02O 29 12 ולקחת מדם הפר
ונתתה על־קרנת
המזבח באצבעך
ואת־כל־הדם תשפך
אל־יסוד המזבח:
02O 29 13 ולקחת את־כל־החלב
המכסה את־הקרב ואת
היתרת על־הכבד ואת
שתי הכלית
ואת־החלב אשר
עליהן והקטרת
המזבחה:
02O 29 14 ואת־בשר הפר
ואת־ערו ואת־פרשו
תשרף באש מחוץ
למחנה חטאת הוא:
02O 29 15 ואת־האיל האחד תקח
וסמכו אהרן ובניו
את־ידיהם על־ראש
האיל:
02O 29 16 ושחטת את־האיל
ולקחת את־דמו

וזרקת על־המזבח

סביב:

02O 29 17 ואת־האיל תנתח

לנתחיו ורחצת קרבו

וכרעיו ונתת

על־נתחיו ועל־

ראשו:

02O 29 18 והקטרת את־כל־האיל

המזבחה עלה הוא

ליהוה ריח ניחוח

אשה ליהוה הוא:

02O 29 19 ולקחת את האיל

השני וסמך אהרן

ובניו את־ידיהם

על־ראש האיל:

02O 29 20 ושחטת את־האיל

ולקחת מדמו ונתתה

על־תנוך אذن אהרן

ועל־תנוך אذن בניו

הימנית ועל־בהן

ידם הימנית

ועל־בהן רגלם

הימנית וזרקת

את־הדם על־המזבח

סביב:

02O 29 21 ולקחת מן־הדם אשר

על־המזבח ומשמן

המשחה והזית

על־אהרן ועל־

בגדיו ועל־בניו

ועל־בגדי בניו אתו

וקדש הוא ובגדיו

ובניו ובגדי בניו

אתו:

02O 29 22 ולקחת מן־האיל

החלב והאליה

ואת־החלב המכסה

את־הקרב ואת יתרת

הכבד ואת שתי

הכלית ואת־החלב

אשר עליהן ואת שוק

הימין כי איל

מלאים הוא:

- 02O 29 23 וככר לחם אחת וחלת
לחם שמן אחת ורקיק
אחד מסל המצות אשר
לפני יהוה:
- 02O 29 24 ושמת הכל על כפי
אהרן ועל כפי בניו
והנפת אתם תנופה
לפני יהוה:
- 02O 29 25 ולקחת אתם מידם
והקטרת המזבחה
על־העלה לריח
ניחוח לפני יהוה
אשה הוא ליהוה:
- 02O 29 26 ולקחת את־החזה
מאיל המלאים אשר
לאהרן והנפת אתו
תנופה לפני יהוה
והיה לך למנה:
- 02O 29 27 וקדשת את חזה
התנופה ואת שוק
התרומה אשר הונף
ואשר הורם מאיל
המלאים מאשר לאהרן
ומאשר לבניו:
- 02O 29 28 והיה לאהרן ולבניו
לחק־עולם מאת בני
ישראל כי תרומה
הוא ותרומה יהיה
מאת בני־ישראל
מזבחי שלמיהם
תרומתם ליהוה:
- 02O 29 29 ובגדי הקדש אשר
לאהרן יהיו לבניו
אחריו למשחה בהם
ולמלא־בם את־ידם:
- 02O 29 30 שבעת ימים ילבשם
הכהן תחתיו מבניו
אשר יבא אל־אהל
מועד לשרת בקדש:
- 02O 29 31 ואת איל המלאים
תקח ובשלל את־בשרו
במקם קדש:
- 02O 29 32 ואכל אהרן ובניו

			את־בשר האיל ואת־הלחם אשר בסל פתח אהל מועד:
02O	29	33	ואכלו אתם אשר כפר בהם למלא את־ידם לקדש אתם וזר לא־יאכל כִּי־קדש הם:
02O	29	34	ואם־יותר מבשר המלאים ומן־הלחם עֲד־הבקר ושרפת את־הנותר באש לא יאכל כִּי־קדש הוא:
02O	29	35	ועשית לאהרן ולבניו ככה ככל אשר־צויתי אתכה שבעת ימים תמלא ידם:
02O	29	36	ופר חטאת תעשה ליום על־הכפרים וחטאת על־המזבח בכפרך עליו ומשחת אתו לקדשו:
02O	29	37	שבעת ימים תכפר על־המזבח וקדשת אתו והיה המזבח קדש קדשים כל־ הנגע במזבח יקדש:
02O	29	38	וזה אשר תעשה על־המזבח כבשים בני־שנה שנים ליום תמיד:
02O	29	39	את־הכבש האחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים:
02O	29	40	ועשרן סלת כלול בשמן כתית רבע ההין ונסך רביעת ההין יין לכבש האחד:
02O	29	41	ואת הכבש השני תעשה בין הערבים

			כמנחת הבקר וכנסכה תעשה־לה לריח ניחח אשה ליהוה:
02O	29	42	עלת תמיד לדרתיכם פתח אהל־מועד לפני יהוה אשר אועד לכם שמה לדבר אליך שם: ונעדתי שמה לבני ישראל ונקדש בכבדי:
02O	29	43	וקדשתי את־אהל מועד ואת־מזבח ואת־אהרן ואת־בניו אקדש לכהן לי:
02O	29	45	ושכנתי בתוך בני ישראל והייתי להם לאלהים:
02O	29	46	וידעו כי אני יהוה אלהיהם אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים לשכני בתוכם אני יהוה אלהיהם:
02O	30	1	ועשית מזבח מקטר קטרת עצי שטים תעשה אתו:
02O	30	2	אמה ארכו ואמה רחבו רבוע יהיה ואמתים קמתו ממנו קרנתיו:
02O	30	3	וצפית אתו זהב טהור את־גגו ואת־קירתיו סביב ואת־קרנתיו ועשית לו זר זהב סביב:
02O	30	4	ושתי טבעת זהב תעשה־לו מתחת לזרו על שתי צלעתיו תעשה על־שני צדיו והיה לבתים לבדים לשאת אתו בהמה:
02O	30	5	ועשית את־הבדים עצי שטים וצפית אתם זהב:

- 02O 30 6 ונתתה אתו לפני
הפרכת אשר על־ארן
העדת לפני הכפרת
אשר על־העדת אשר
אועד לך שמה:
- 02O 30 7 והקטיר עליו אהרן
קטרת סמים בבקר
בבקר בהיטיבו
את־הנרת יקטירנה:
- 02O 30 8 ובהעלת אהרן
את־הנרת בין
הערבים יקטירנה
קטרת תמיד לפני
יהוה לדרתיכם:
- 02O 30 9 לא־תעלו עליו קטרת
זרה ועלה ומנחה
ונסך לא תסכו
עליו:
- 02O 30 10 וכפר אהרן
על־קרנתיו אחת
בשנה מדם חטאת
הכפרים אחת בשנה
יכפר עליו לדרתיכם
קדש־קדשים הוא
ליהוה:
- 02O 30 11 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:
- 02O 30 12 כי תשא את־ראש
בני־ישראל לפקדיהם
ונתנו איש כפר
נפשו ליהוה בפקד
אתם ולא־יהיה בהם
נגף בפקד אתם:
- 02O 30 13 זה יתנו כל־העבר
על־הפקדים מחצית
השקל בשקל הקדש
עשרים גרה השקל
מחצית השקל תרומה
ליהוה:
- 02O 30 14 כל העבר על־הפקדים
מבן עשרים שנה
ומעלה יתן תרומת
יהוה:

- 02O 30 15 העשיר לא־ירבה
והדל לא ימעט
ממחצית השקל לתת
את־תרומת יהוה
לכפר על־נפשתיכם:
- 02O 30 16 ולקחת את־כסף
הכפרים מאת בני
ישראל ונתת אתו
על־עבדת אהל מועד
והיה לבני ישראל
לזכרון לפני יהוה
לכפר על־נפשתיכם:
- 02O 30 17 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:
- 02O 30 18 ועשית כיור נחשת
וכנו נחשת לרחצה
ונתת אתו בין־אהל
מועד ובין המזבח
ונתת שמה מים:
- 02O 30 19 ורחצו אהרן ובניו
ממנו את־ידיהם
ואת־רגליהם:
- 02O 30 20 בבאם אל־אהל מועד
ירחצו־מים ולא
ימתו או בגשתם
אל־המזבח לשרת
להקטיר אשה ליהוה:
- 02O 30 21 ורחצו ידיהם
ורגליהם ולא ימתו
והיתה להם חק־עולם
לו ולזרעו לדרתם:
- 02O 30 22 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:
- 02O 30 23 ואתה קח־לך בשמים
ראש מר־זרור חמש
מאות וקנמן־בשם
מחציתו חמשים
ומאתים וקנה־בשם
חמשים ומאתים:
- 02O 30 24 וקדה חמש מאות
בשקל הקדש ושמן
זית הין:
- 02O 30 25 ועשית אתו שמן

משחת־קדש רקח
מרקחת מעשה רקח
שמן משחת־קדש
יהיה:

02O 30 26 ומשחת בו את־אהל
מועד ואת ארון
העדת:

02O 30 27 ואת־השלחן
ואת־כל־כליו
ואת־המנרה
ואת־כליה ואת מזבח
הקטרת:

02O 30 28 ואת־מזבח העלה
ואת־כל־כליו
ואת־הכיר ואת־כנו:

02O 30 29 וקדשת אתם והיו
קדש קדשים כל־הנגע
בהם יקדש:

02O 30 30 ואת־אהרן ואת־בניו
תמשח וקדשת אתם
לכהן לי:

02O 30 31 ואל־בני ישראל
תדבר לאמר שמן
משחת־קדש יהיה זה
לי לדרתיכם:

02O 30 32 על־בשר אדם לא
ייסך ובמתכנתו לא
תעשו כמהו קדש הוא
קדש יהיה לכם:

02O 30 33 איש אשר ירקח כמהו
ואשר יתן ממנו
על־זר ונכרת
מעמיו:

02O 30 34 ויאמר יהוה אל־משה
קח־לך סמים נטף
ושחלת וחלבנה סמים
ולבנה זכה בד בבד
יהיה:

02O 30 35 ועשית אתה קטרת
רקח מעשה רוקח
ממלח טהור קדש:

02O 30 36 ושחקת ממנה הדק
ונתתה ממנה לפני

			העדת באהל מועד אשר אועד לך שמה קדש קדשים תהיה לכם:
02O	30	37	והקטרת אשר תעשה במתכנתה לא תעשו לכם קדש תהיה לך ליהוה:
02O	30	38	איש אשר יעשה כמוה להריח בה ונכרת מעמיו:
02O	31	1	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
02O	31	2	ראה קראתי בשם בצלאל בן־אורי בן־חור למטה יהודה:
02O	31	3	ואמלא אתו רוח אלהים בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל־מלאכה:
02O	31	4	לחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף ובנחשת:
02O	31	5	ובחרשת אבן למלאת ובחרשת עץ לעשות בכל־מלאכה:
02O	31	6	ואני הנה נתתי אתו את אהליאב בן־אחיסמך למטה־דן ובלב כל־חכם־לב נתתי חכמה ועשו את כל־אשר צויתך:
02O	31	7	את אהל מועד ואת־הארן לעדת ואת־הכפרת אשר עליו ואת כל־כלי האהל:
02O	31	8	ואת־השלחן ואת־כליו ואת־המנרה הטהרה ואת־כל־כליה ואת מזבח הקטרת:

- 02O 31 9 ואת־מזבח העלה
ואת־כל־כליו
ואת־הכיור
ואת־כנו:
02O 31 10 ואת בגדי השרד
ואת־בגדי הקדש
לאהרן הכהן
ואת־בגדי בניו
לכהן:
02O 31 11 ואת שמן המשחה
ואת־קטרת הסמים
לקדש ככל
אשר־צויתך יעשו:
02O 31 12 ויאמר יהוה אל־משה
לאמר:
02O 31 13 ואתה דבר אל־בני
ישראל לאמר אך
את־שבתתי תשמרו כי
אות הוא ביני
וביניכם לדרתיכם
לדעת כי אני יהוה
מקדשכם:
02O 31 14 ושמרתם את־השבת כי
קדש הוא לכם
מחלליה מות יומת
כי כל־העשה בה
מלאכה ונכרתה הנפש
ההוא מקרב עמיה:
02O 31 15 ששת ימים יעשה
מלאכה וביום
השביעי שבת שבתון
קדש ליהוה כל־העשה
מלאכה ביום השבת
מות יומת:
02O 31 16 ושמרו בני־ישראל
את־השבת לעשות
את־השבת לדרתם
ברית עולם:
02O 31 17 ביני ובין בני
ישראל אות הוא
לעלם כִּי־ששת ימים
עשה יהוה את־
השמים ואת־הארץ

			וביום השביעי שבת וינפש:
02O	31	18	ויתן אל־משה ככלתו לדבר אתו בהר סיני שני לחת העדת לחת אבן כתבים באצבע אלהים:
02O	32	1	וירא העם כִּי־בשש משה לרדת מן־ההר ויקהל העם על־אהרן ויאמרו אליו קום עשה־לנו אלהים אשר ילכו לפנינו כִּי־זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה־היה לו:
02O	32	2	ויאמר אלהם אהרן פרקו נזמי הזהב אשר באזני נשיכם בניכם ובנתיכם והביאו אלי:
02O	32	3	ויתפרקו כל־העם את־נזמי הזהב אשר באזניהם ויביאו אל־אהרן:
02O	32	4	ויקח מידם ויצר אתו בחרט ויעשהו עגל מסכה ויאמרו אלה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים:
02O	32	5	וירא אהרן ויבן מזבח לפניו ויקרא אהרן ויאמר חג ליהוה מחר:
02O	32	6	וישכימו ממחרת ויעלו עלת ויגשו שלמים וישב העם לאכל ושתו ויקמו לצחק:
02O	32	7	וידבר יהוה אל־משה לך־רד כי שחת עמך

- אשר העלית מארץ מצרים:
- 02O 32 8 סרו מהר מן־הדרך אשר צויתם עשו להם עגל מסכה וישתחוּו־לו ויזבחו־ לו ויאמרו אלה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים:
- 02O 32 9 ויאמר יהוה אל־משה ראיתי את־העם הזה והנה עם־קשה־ערף הוא:
- 02O 32 10 ועתה הניחה לי ויחר־אפי בהם ואכלם ואעשה אותך לגוי גדול:
- 02O 32 11 ויחל משה את־פני יהוה אלהיו ויאמר למה יהוה יחרה אפך בעמך אשר הוצאת מארץ מצרים בכח גדול וביד חזקה:
- 02O 32 12 למה יאמרו מצרים לאמר ברעה הוציאם להרג אתם בהרים ולכלתם מעל פני האדמה שוב מחרון אפך והנחם על־הרעה לעמך:
- 02O 32 13 זכר לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך אשר נשבעת להם בכך ותדבר אלהם ארבה את־זרעכם ככוכבי השמים וכל־הארץ הזאת אשר אמרתי אתן לזרעכם ונחלו לעלם:
- 02O 32 14 וינחם יהוה על־הרעה אשר דבר לעשות לעמו:

- 02O 32 15 ויפן וירד משה
מִן־הָהָר וּשְׁנֵי לַחַת
הָעֵדֻת בִּידּוֹ לַחַת
כְּתָבִים מִשְׁנֵי עֲבָרֵיהֶם
מִזֶּה וּמִזֶּה הֵם
כְּתָבִים:
- 02O 32 16 וְהִלַּחַת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים
הַמָּה וְהַמִּכְתָּב מִכְתָּב
אֱלֹהִים הוּא חֲרוּת
עַל־הַלַּחַת:
- 02O 32 17 וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ
אֶת־קוֹל הָעָם בִּרְעָה
וַיֹּאמֶר אֶל־מֹשֶׁה קוֹל
מִלַּחְמָה בַּמַּחֲנֶה:
- 02O 32 18 וַיֹּאמֶר אֵין קוֹל
עֲנוֹת גְּבוּרָה וְאֵין
קוֹל עֲנוֹת חַלּוּשָׁה
קוֹל עֲנוֹת אֲנָכִי
שָׁמַע:
- 02O 32 19 וַיְהִי כֹאֲשֶׁר קָרַב
אֶל־הַמַּחֲנֶה וַיֵּרָא
אֶת־הָעֵגֶל וּמַחֲלַת
וַיַּחֲרִי־אֵף מֹשֶׁה וַיִּשְׁלַךְ
מִידּוֹ אֶת־הַלַּחַת
וַיִּשְׁבֵּר אֶתֶּם תַּחַת
הָהָר:
- 02O 32 20 וַיִּקַּח אֶת־הָעֵגֶל אֲשֶׁר
עָשׂוּ וַיִּשְׂרֹף בָּאֵשׁ
וַיִּטְחֶן עַד אֲשֶׁר־דָּק
וַיִּזֶּר עַל־פְּנֵי הַמַּיִם
וַיִּשָּׂק אֶת־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל:
- 02O 32 21 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן
מַה־עָשִׂיתָ לָךְ הָעָם הַזֶּה
כִּי־הִבֵּאתָ עָלָיו חַטָּאת
גְּדֹלָה:
- 02O 32 22 וַיֹּאמֶר אַהֲרֹן אֶל־יִיחֹר
אֵף אֲדֹנִי אַתָּה יָדַעְתָּ
אֶת־הָעָם כִּי בָרַע
הוּא:
- 02O 32 23 וַיֹּאמְרוּ לִי עֲשֵׂה־לָנוּ
אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ
לִפְנֵינוּ כִּי־זֶה מֹשֶׁה

			האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה־היה לו:
02O	32	24	ואמר להם למי זהב התפרקו ויתנו־לי ואשלכהו באש ויצא העגל הזה:
02O	32	25	וירא משה את־העם כי פרע הוא כי־פרעה אהרן לשמצה בקמיהם:
02O	32	26	ויעמד משה בשער המחנה ויאמר מי ליהוה אלי ויאספו אליו כל־בני לוי:
02O	32	27	ויאמר להם כה־אמר יהוה אלהי ישראל שימו איש־חרבו על־ירכו עברו ושבו משער לשער במחנה והרגו איש־את־אחיו ואיש את־רעהו ואיש את־ קרבו:
02O	32	28	ויעשו בני־לוי כדבר משה ויפל מן־העם ביום ההוא כשלשת אלפי איש:
02O	32	29	ויאמר משה מלאו ידכם היום ליהוה כי איש בבנו ובאחיו ולתת עליכם היום ברכה:
02O	32	30	ויהי ממחרת ויאמר משה אל־העם אתם חטאתם חטאה גדלה ועתה אעלה אל־ יהוה אולי אכפרה בעד חטאתכם:
02O	32	31	וישב משה אל־יהוה ויאמר אנא חטא העם הזה חטאה גדלה ויעשו להם אלהי

זהב:

- 02O 32 32 ועתה אִם־תִּשָּׂא חַטָּאתָם
וְאִם־אֵין מַחְנִי נָא
מִסְפָּרָךְ אֲשֶׁר כָּתַבְתָּ:
02O 32 33 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
מִי אֲשֶׁר חֲטָא־לִי
אֲמַחֲנוּ מִסְפָּרִי:
02O 32 34 ועתה לך נחה
אֶת־הָעָם אֶל
אֲשֶׁר־דִּבַּרְתִּי לְךָ הִנֵּה
מִלֹּאכֵי יֶלֶךְ לִפְנֶיךָ
וּבְיוֹם פְּקֻדֵי וּפְקֻדָּתִי
עֲלֵהֶם חַטָּאתָם:
02O 32 35 וַיִּגַּף יְהוָה אֶת־הָעָם
עַל אֲשֶׁר עָשׂוּ
אֶת־הָעֵגֹל אֲשֶׁר עָשָׂה
אֹהֶרֶן:
02O 33 1 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵךְ עֲלֵה מִזֶּה אֶתָּה
וְהָעָם אֲשֶׁר הָעֵלִית
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֶל־
הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי
לְאַבְרָהָם לֵיִצְחָק
וְלֵיעֶקֶב לֵאמֹר לְזֶרַעְךָ
אֲתִנַּנָּה:
02O 33 2 וּשְׁלַחְתִּי לִפְנֶיךָ מִלֹּאךְ
וּגְרִשְׁתִּי אֶת־הַכְּנַעֲנִי
הָאֹמְרִי וְהַחֲתִי
וְהַפְּרָזִי הַחֹזִי
וְהַיְבוֹסִי:
02O 33 3 אֶל־אֶרֶץ זִבְתַּחֲלָב
וְדָבַשׁ כִּי לֹא אֵעֲלֶה
בְּקֶרֶבְךָ כִּי
עִם־קִשְׁי־עֶרְף אֶתָּה
פֶּן־אֲכַלְךָ בְּדֶרֶךְ:
02O 33 4 וַיִּשְׁמַע הָעָם אֶת־הַדְּבָר
הַרְעָה זֶה וַיִּתְּאֲבָלוּ
וּלֹא־שָׁתוּ אִישׁ עֵדִיו
עֲלִיו:
02O 33 5 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
אֹמֵר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
אַתֶּם עִם־קִשְׁי־עֶרְף
רַגַּע אֶחָד אֵעֲלֶה

			בקר־בך וכל־יִתִּיךְ ועתה הורֵד עֲדִיךְ מֵעֲלִיךְ וּאֲדַעֲהָ מֵהָ אֲעֲשֶׂה־לָּךְ:
02O	33	6	וַיִּתְנַצְּלוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־עֲדִים מֵהָר חֹרֵב: וּמֹשֶׁה יָקַח אֶת־הָאֵהָל וּנִטְהֵלוּ מִחוּץ לְמַחֲנֵה הָרֹחֶק מִן־הַמַּחֲנֶה וּקְרָא לוֹ אֵהָל מוֹעֵד וְהָיָה כָּל־מִבְקֵשׁ יְהוָה יֵצֵא אֶל־אֵהָל מוֹעֵד אֲשֶׁר מִחוּץ לְמַחֲנֶה:
02O	33	7	וְהָיָה כִּצְאֹת מֹשֶׁה אֶל־הָאֵהָל יִקְוֶמוּ כָּל־הָעָם וְנִצְבּוּ אִישׁ פֶּתַח אֵהָלוֹ וְהִבִּיטוּ אֲחֵרֵי מֹשֶׁה עַד־בָּאוּ הָאֵהָלָה:
02O	33	8	וְהָיָה כִּבְּא מֹשֶׁה הָאֵהָלָה יֵרֵד עִמּוֹד הָעֲנָן וְעִמָּד פֶּתַח הָאֵהָל וּדְבַר עַם־מֹשֶׁה:
02O	33	9	וְרָאָה כָּל־הָעָם אֶת־עִמּוֹד הָעֲנָן עִמָּד פֶּתַח הָאֵהָל וְקָם כָּל־הָעָם וְהִשְׁתַּחֲוּוּ אִישׁ פֶּתַח אֵהָלוֹ:
02O	33	10	וּדְבַר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה פָּנִים אֶל־פָּנִים כֹּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ וּשְׁבֵאל־הַמַּחֲנֶה וּמִשְׁרָתוֹ יִהְיֶה בֶּן־נָוֶן נָעַר לֹא יִמִּישׁ מִתּוֹךְ הָאֵהָל:
02O	33	11	וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה רְאֵה אֵתָּה אָמַר אֵלַי הֵעַל אֶת־הָעָם הַזֶּה וְאֵתָּה לֹא הוֹדַעְתָּנִי אֵת אֲשֶׁר־תִּשְׁלַח עִמִּי וְאֵתָּה אָמַרְתָּ יִדְעֶתִּיךְ בִּשְׁם וּגְם־מִצְאֹת חֵן
02O	33	12	

בעיני:

- 02O 33 13 ועתה אִם־נָא מִצָּאתִי
חַן בְּעֵינֶיךָ הוֹדַעְנִי
נָא אֶת־דְּרֹכְךָ וְאֶדְעֶךָ
לְמַעַן אֲמַצֶּא־ךָ חַן
בְּעֵינֶיךָ וְרָאֵה כִּי
עִמָּךְ הִגּוּי הַזֶּה:
02O 33 14 וַיֹּאמֶר פָּנֵי יִלְכוּ
וְהִנַּחְתִּי לְךָ:
02O 33 15 וַיֹּאמֶר אֵלָיו אִם־אֵין
פָּנֶיךָ הַלְכִים
אֶל־תַּעֲלֹנוּ מִזֶּה:
02O 33 16 וּבִמָּה יוֹדַע אֲפּוֹא
כִּי־מִצָּאתִי חַן
בְּעֵינֶיךָ אֲנִי וְעִמָּךְ
הֲלוֹא בִלְכַתְךָ עִמָּנוּ
וְנִפְלִינוּ אֲנִי וְעִמָּךְ
מִכָּל־הָעָם אֲשֶׁר
עַל־פְּנֵי הָאָדָמָה:
02O 33 17 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
גַּם אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה
אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֶעֱשֶׂה
כִּי־מִצָּאת חַן בְּעֵינִי
וְאֶדְעֶךָ בְּשֵׁם:
02O 33 18 וַיֹּאמֶר הֲרֹאנִי נָא
אֶת־כְּבֹדְךָ:
02O 33 19 וַיֹּאמֶר אֲנִי אֶעְבִּיר
כָּל־טוֹבִי עַל־פָּנֶיךָ
וְקִרְאתִי בְּשֵׁם יְהוָה
לְפָנֶיךָ וְחִנַּתִּי
אֶת־אֲשֶׁר אַחֲזָן וְרַחֲמֹתִי
אֶת־אֲשֶׁר אֲרַחֵם:
02O 33 20 וַיֹּאמֶר לֹא תוֹכֵל
לִרְאֹת אֶת־פָּנֶי כִּי
לֹא־יִרְאֵנִי הָאָדָם
וְחִי:
02O 33 21 וַיֹּאמֶר יְהוָה הִנֵּה
מָקוֹם אֲתִי וְנִצַּבְתָּ
עַל־הַצּוּר:
02O 33 22 וְהָיָה בְּעֵבֶר כְּבֹדִי
וְשָׁמַתִּיךָ בְּנִקְרַת הַצּוּר
וְשָׁכַתִּי כְּפִי עָלֶיךָ
עַד־עֲבָרִי:

- 02O 33 23 והסרתי את־כפי
וראית את־אחרי
ופני לא יראו:
- 02O 34 1 ויאמר יהוה אל־משה
פסל־לך שני־לחת
אבנים כראשנים
וכתבתי על־הלחת
את־הדברים אשר היו
על־הלחת הראשנים
אשר שברת:
- 02O 34 2 והיה נכון לבקר
ועלית בבקר אל־הר
סיני ונצבת לי שם
על־ראש ההר:
- 02O 34 3 ואיש לא־יעלה עמך
וגם־איש אל־ירא
בכל־ההר גם־הצאן
והבקר אל־ירעו
אל־מול ההר ההוא:
- 02O 34 4 ויפסל שני־לחת
אבנים כראשנים
וישכם משה בבקר
ויעל אל־הר סיני
כאשר צוה יהוה אתו
ויקח בידו שני לחת
אבנים:
- 02O 34 5 וירד יהוה בענן
ויתיצב עמו שם
ויקרא בשם יהוה:
- 02O 34 6 ויעבר יהוה
על־פניו ויקרא
יהוה יהוה אל רחום
וחנון ארך אפים
ורב־חסד ואמת:
- 02O 34 7 נצר חסד לאלפים
נשא עון ופשע
וחטאה ונקה לא
ינקה פקד עון אבות
על־בנים ועל־בני
בנים על־שלשים
ועל־רבעים:
- 02O 34 8 וימהר משה ויקד
ארצה וישתחו:

- 02O 34 9 ויאמר אִם־נָא מִצָּאתִי
חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנִי
יִלְךְ־נָא אֲדֹנִי
בִקְרַבְנוּ כִּי עַם־קִשְׁהָ
עֶרְפָּה הוּא וּסְלַחַת
לְעוֹנָנוּ וּלְחַטֹּאתֵנוּ
וּנְחַלְתָּנוּ:
- 02O 34 10 ויאמר הִנֵּה אֲנִכִּי
כָרַת בְּרִית נֹגֵד
כִּלְעֵמֶךָ אַעֲשֶׂה נִפְלֹאת
אֲשֶׁר לֹא־נִבְרָאוּ
בְכָל־הָאָרֶץ
וּבְכָל־הַגּוֹיִם וְרָאֵה
כִּלְיֵהֶם אֲשֶׁר־אֵתָהּ
בִקְרַבּוֹ אֶת־מַעֲשֶׂה
יְהוָה כִּי־נֹרָא הוּא
אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה עִמָּךְ:
- 02O 34 11 שִׁמְר־לְךָ אֶת אֲשֶׁר
אֲנִכִּי מִצּוֹךְ הַיּוֹם
הַנִּנִּי גֵרֶשׁ מִפְּנֶיךָ
אֶת־הָאֲמֹרִי וְהַכְנַעֲנִי
וְהַחֲתִי וְהַפְּרֹזִי
וְהַחֲוִי וְהַיְּבוֹסִי:
- 02O 34 12 הַשְׁמַר לְךָ פְּנִיתְכֶרֶת
בְּרִית לְיוֹשֵׁב הָאָרֶץ
אֲשֶׁר אֵתָהּ בָּא עֲלֶיהָ
פְּנִיָּהּ לְמוֹקֵשׁ
בִקְרַבְךָ:
- 02O 34 13 כִּי אֶת־מִזְבַּחְתָּם
תִּתְּצוּן וְאֶת־מִצְבַּתָּם
תִּשְׁבֹּרוּן וְאֶת־אֲשֵׁרֵי
תִּכְרֹתוֹן:
- 02O 34 14 כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל
אֲחֵר כִּי יְהוָה קִנָּא
שְׁמוֹ אֵל קִנָּא הוּא:
- 02O 34 15 פְּנִיתְכֶרֶת בְּרִית
לְיוֹשֵׁב הָאָרֶץ וְזִנּוּ
אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶם וְזִבְחוּ
לְאֱלֹהֵיהֶם וְקִרְאוּ לָךְ
וְאָכַלְתָּ מִזְבָּחָם:
- 02O 34 16 וּלְקַחְתָּ מִבְּנֵי
לְבָנֶיךָ וְזִנּוּ בְּנֵי
אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶן וְהִזְנוּ

			את־בניך אחרי אלהיהן:
02O	34	17	אלהי מסכה לא תעשה־לך:
02O	34	18	את־חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות אשר צויתך למועד חדש האביב כי בחדש האביב יצאת ממצרים:
02O	34	19	כל־פטר רחם לי וכל־מקנך תזכר פטר שור ושה:
02O	34	20	ופטר חמור תפדה בשה ואם־לא תפדה וערפתו כל בכור בניך תפדה ולא־ יראו פני ריקם:
02O	34	21	ששת ימים תעבד וביום השביעי תשבת בחריש ובקציר תשבת:
02O	34	22	וחג שבעת תעשה לך בכורי קציר חטים וחג האסיף תקופת השנה:
02O	34	23	שלוש פעמים בשנה יראה כל־זכורך את־פני האדן יהוה אלהי ישראל:
02O	34	24	כי־אוריש גוים מפניך והרחבתי את־גבלך ולא־יחמד איש את־ארצך בעלתך לראות את־פני יהוה אלהיך שלש פעמים בשנה:
02O	34	25	לא־תשחט על־חמץ דם־זבחי ולא־יילין לבקר זבח חג הפסח:
02O	34	26	ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אלהיך לא־תבשל גדי

- בחלב אמו:
- 02O 34 27 ויאמר יהוה אל־משה
כתב־לך את־הדברים
האלה כי על־פי
הדברים האלה כרתי
אתך ברית
ואת־ישראל:
- 02O 34 28 ויהי־שם עם־יהוה
ארבעים יום
וארבעים לילה לחם
לא אכל ומים לא
שתה ויכתב על־הלחת
את דברי הברית
עשרת הדברים:
- 02O 34 29 ויהי ברדת משה מהר
סיני ושני לחת
העדת ביד־משה
ברדתו מן־ההר ומשה
לא־ידע כי קרן עור
פניו בדברו אתו:
- 02O 34 30 וירא אהרן וכל־בני
ישראל את־משה והנה
קרן עור פניו
וייראו מגשת אליו:
- 02O 34 31 ויקרא אלהם משה
וישבו אליו אהרן
וכל־הנשאים בעדה
וידבר משה אלהם:
- 02O 34 32 ואחר־יכן נגשו
כל־בני ישראל
ויצום את כל־אשר
דבר יהוה אתו בהר
סיני:
- 02O 34 33 ויכל משה מדבר אתם
ויתן על־פניו
מסוה:
- 02O 34 34 ובבא משה לפני
יהוה לדבר אתו
יסיר את־המסוה
עד־צאתו ויצא ודבר
אל־בני ישראל את
אשר יצוה:
- 02O 34 35 וראו בני־ישראל

את־פני משה כי קרן

עור פני משה והשיב

משה את־ המסוה

על־פניו עד־באו

לדבר אתו:

02O 35 1 ויקהל משה

את־כל־עדת בני

ישראל ויאמר אלהם

אלה הדברים

אשר־צוה יהוה לעשת

אתם:

02O 35 2 ששת ימים תעשה

מלאכה וביום

השביעי יהיה לכם

קדש שבת שבתון

ליהוה כל־העשה בו

מלאכה יומת:

02O 35 3 לא־תבערו אש בכל

משבתיכם ביום

השבת:

02O 35 4 ויאמר משה

אל־כל־עדת

בני־ישראל לאמר זה

הדבר אשר־צוה יהוה

לאמר:

02O 35 5 קחו מאתכם תרומה

ליהוה כל נדיב לבו

יביאה את תרומת

יהוה זהב וכסף

ונחשת:

02O 35 6 ותכלת וארגמן

ותולעת שני ושש

ועזים:

02O 35 7 וערת אילם מאדמים

וערת תחשים ועצי

שטים:

02O 35 8 ושמן למאור ובשמים

לשמן המשחה ולקטרת

הסמים:

02O 35 9 ואבני־שהם ואבני

מלאים לאפוד

ולחשן:

02O 35 10 וכל־חכם־לב בכם

			יבאו ויעשו את כל־אשר צוה יהוה:
02O	35	11	את־המשכן את־אהלו ואת־מכסהו את־קרסיו ואת־קרשיו את־בריחו את־ עמדיו ואת־אדניו:
02O	35	12	את־הארן ואת־בדיו את־הכפרת ואת פרכת המסך:
02O	35	13	את־השלחן ואת־בדיו ואת־כל־כליו ואת לחם הפנים:
02O	35	14	ואת־מנרת המאור ואת־כליה ואת־נרתיה ואת שמן המאור:
02O	35	15	ואת־מזבח הקטרת ואת־בדיו ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים ואת־מסך הפתח לפתח המשכן:
02O	35	16	את מזבח העלה ואת־מכבר הנחשת אשר־לו את־בדיו ואת־כל־כליו את־ הכיר ואת־כנו:
02O	35	17	את קלעי החצר את־עמדיו ואת־אדניה ואת מסך שער החצר:
02O	35	18	את־יתדת המשכן ואת־יתדת החצר ואת־מיתריהם:
02O	35	19	את־בגדי השרד לשרת בקדש את־בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת־בגדי בניו לכהן:
02O	35	20	ויצאו כל־עדת בני־ישראל מלפני משה:

- 02O 35 21 ויבאו כל־איש
אשר־נשאו לבו וכל
אשר נדבה רוחו אתו
הביאו את־תרומת
יהוה למלאכת אהל
מועד ולכל־עבדתו
ולבגדי הקדש:
- 02O 35 22 ויבאו האנשים
על־הנשים כל נדיב
לב הביאו חז ונזם
וטבעת וכומז
כל־כלי זהב
וכל־איש אשר הניף
תנופת זהב ליהוה:
- 02O 35 23 וכל־איש אשר־נמצא
אתו תכלת וארגמן
ותולעת שני ושש
ועזים וערת אילם
מאדמים וערת תחשים
הביאו:
- 02O 35 24 כל־מרים תרומת כסף
ונחשת הביאו את
תרומת יהוה וכל
אשר נמצא אתו עצי
שטים לכל־מלאכת
העבודה הביאו:
- 02O 35 25 וכל־אשה חכמת־לב
בידיה טוו ויביאו
מטוה את־התכלת
ואת־הארגמן את־
תולעת השני
ואת־השש:
- 02O 35 26 וכל־הנשים אשר נשא
לבן אתנה בחכמה
טוו את־העזים:
- 02O 35 27 והנשאים הביאו את
אבני השהם ואת
אבני המלאים לאפוד
ולחשן:
- 02O 35 28 ואת־הבשם ואת־השמן
למאור ולשמן המשחה
ולקטרת הסמים:
- 02O 35 29 כל־איש ואשה אשר

נדב לבם אתם להביא
לכל־המלאכה אשר
צוה יהוה לעשות
ביד־משה הביאו
בני־ישראל נדבה
ליהוה:

02O 35 30 ויאמר משה אל־בני
ישראל ראו קרא
יהוה בשם בצלאל
בן־אורי בן־חור
למטה יהודה:

02O 35 31 וימלא אתו רוח
אלהים בחכמה
בתבונה ובדעת
ובכל־מלאכה:

02O 35 32 ולחשב מחשבת לעשת
בזהב ובכסף
ובנחשת:

02O 35 33 ובחרשת אבן למלאת
ובחרשת עץ לעשות
בכל־מלאכת מחשבת:

02O 35 34 ולהורת נתן בלבו
הוא ואהליאב
בן־אחיסמך
למטה־דן:

02O 35 35 מלא אתם חכמת־לב
לעשות כל־מלאכת
חרש וחשב ורקם
בתכלת ובארגמן
בתולעת השני ובשש
וארג עשי כל־מלאכה
וחשבי מחשבת:

02O 36 1 ועשה בצלאל
ואהליאב וכל איש
חכם־לב אשר נתן
יהוה חכמה ותבונה
בהמה לדעת לעשת
את־כל־מלאכת עבדת
הקדש לכל אשר־צוה
יהוה:

02O 36 2 ויקרא משה
אל־בצלאל
ואל־אהליאב ואל־

כל־איש חכם־לב אשר
נתן יהוה חכמה
בלבו כל אשר נשאו
לבו לקרבה
אל־המלאכה לעשת
אתה:

02O 36 3 ויקחו מלפני משה
את כל־התרומה אשר
הביאו בני ישראל
למלאכת עבדת הקדש
לעשת אתה והם
הביאו אליו עוד
נדבה בבקר בבקר:

02O 36 4 ויבאו כל־החכמים
העשים את כל־מלאכת
הקדש איש־איש
ממלאכתו אשר־המה
עשים:

02O 36 5 ויאמרו אל־משה
לאמר מרבים העם
להביא מדי העבדה
למלאכה אשר־צוה
יהוה לעשת אתה:

02O 36 6 ויצו משה ויעבירו
קול במחנה לאמר
איש ואשה
אלי־יעשו־עוד מלאכה
לתרומת הקדש ויכלא
העם מהביא:

02O 36 7 והמלאכה היתה דים
לכל־המלאכה לעשות
אתה והותר:

02O 36 8 ויעשו כל־חכם־לב
בעשי המלאכה
את־המשכן עשר
יריעת שש משזר
ותכלת וארגמן
ותולעת שני כרבים
מעשה חשב עשה אתם:

02O 36 9 ארך היריעה האחת
שמנה ועשרים באמה
ורחב ארבע באמה
היריעה האחת מדה

- אחת לכל-היריעת:
- 02O 36 10 ויחבר את-חמש היריעת אחת אל-אחת וחמש יריעת חבר אחת אל-אחת:
- 02O 36 11 ויעש ללאת תכלת על שפת היריעה האחת מקצה במחברת כן עשה בשפת היריעה הקיצונה במחברת השנית:
- 02O 36 12 חמשים ללאת עשה ביריעה האחת וחמשים ללאת עשה בקצה היריעה אשר במחברת השנית מקבילת הללאת אחת אל-אחת:
- 02O 36 13 ויעש חמשים קרסי זהב ויחבר את-היריעת אחת אל-אחת בקרסים ויהי המשכן אחד:
- 02O 36 14 ויעש יריעת עזים לאהל על-המשכן עשתי-עשרה יריעת עשה אתם:
- 02O 36 15 ארך היריעה האחת שלשים באמה וארבע אמות רחב היריעה האחת מדה אחת לעשתי עשרה יריעת:
- 02O 36 16 ויחבר את-חמש היריעת לבד ואת-שש היריעת לבד:
- 02O 36 17 ויעש ללאת חמשים על שפת היריעה הקיצנה במחברת וחמשים ללאת עשה על-שפת היריעה החברת השנית:
- 02O 36 18 ויעש קרסי נחשת חמשים לחבר

- את־האהל להית אחד:
- 02O 36 19 ויעש מכסה לאהל
 ערת אילם מאדמים
 ומכסה ערת תחשים
 מלמעלה:
- 02O 36 20 ויעש את־הקרשים
 למשכן עצי שטים
 עמדים:
- 02O 36 21 עשר אמת ארך הקרש
 ואמה וחצי האמה
 רחב הקרש האחד:
- 02O 36 22 שתי ידת לקרש האחד
 משלבת אחת אל־אחת
 כן עשה לכל קרשי
 המשכן:
- 02O 36 23 ויעש את־הקרשים
 למשכן עשרים קרשים
 לפאת נגב תימנה:
- 02O 36 24 וארבעים אדני־כסף
 עשה תחת עשרים
 הקרשים שני אדנים
 תחת־הקרש האחד
 לשתי ידתיו ושני
 אדנים תחת־הקרש
 האחד לשתי ידתיו:
- 02O 36 25 ולצלע המשכן השנית
 לפאת צפון עשה
 עשרים קרשים:
- 02O 36 26 וארבעים אדניהם
 כסף שני אדנים תחת
 הקרש האחד ושני
 אדנים תחת הקרש
 האחד:
- 02O 36 27 ולירכתי המשכן ימה
 עשה ששה קרשים:
- 02O 36 28 ושני קרשים עשה
 למקצעת המשכן
 בירכתיים:
- 02O 36 29 והיו תואמם מלמטה
 ויחדו יהיו תמים
 אל־ראשו אל־הטבעת
 האחת כן עשה
 לשניהם לשני

המקצעת:

02O 36 30 והיו שמנה קרשים

ואדניהם כסף ששה

עשר אדנים שני

אדנים שני אדנים

תחת הקרש האחד:

02O 36 31 ויעש בריחי עצי

שטים חמשה לקרשי

צלע־המשכן האחת:

02O 36 32 וחמשה בריחם לקרשי

צלע־המשכן השנית

וחמשה בריחם לקרשי

המשכן לירכתים

ימה:

02O 36 33 ויעש את־הברית

התיכן לברח בתוך

הקרשים מן־הקצה

אל־הקצה:

02O 36 34 ואת־הקרשים צפה

זהב ואת־טבעתם עשה

זהב בתים לבריחם

ויצף את־ הבריחם

זהב:

02O 36 35 ויעש את־הפרכת

תכלת וארגמן

ותולעת שני ושש

משזר מעשה חשב עשה

אתה כרבים:

02O 36 36 ויעש לה ארבעה

עמודי שטים ויצפם

זהב וויהם זהב

ויצק להם ארבעה

אדני־כסף:

02O 36 37 ויעש מסך לפתח

האהל תכלת וארגמן

ותולעת שני ושש

משזר מעשה רקם:

02O 36 38 ואת־עמודיו חמשה

ואת־וויהם וצפה

ראשיהם וחשקיהם

זהב ואדניהם חמשה

נחשת:

02O 37 1 ויעש בצלאל

			את־הארץ עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו:
02O	37	2	ויצפהו זהב טהור מבית ומחוץ ויעש לו זר זהב סביב:
02O	37	3	ויצק לו ארבע טבעת זהב על ארבע פעמתיו ושתי טבעת על־צלעו האחת ושתי טבעת על־צלעו השנית:
02O	37	4	ויעש בדי עצי שטים ויצף אתם זהב:
02O	37	5	ויבא את־הבדים בטבעת על צלעת הארץ לשאת את־הארץ:
02O	37	6	ויעש כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארכה ואמה וחצי רחבה:
02O	37	7	ויעש שני כרבים זהב מקשה עשה אתם משני קצות הכפרת:
02O	37	8	כרוב־אחד מקצה מזה וכרוב־אחד מקצה מזה מן־הכפרת עשה את־הכרבים משני קצוותו:
02O	37	9	ויהיו הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על־הכפרת ופניהם איש אל־אחיו אל־הכפרת היו פני הכרבים:
02O	37	10	ויעש את־השלחן עצי שטים אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה וחצי קמתו:
02O	37	11	ויצף אתו זהב טהור ויעש לו זר זהב

			סביב:
02O	37	12	ויעש לו מסגרת טפח סביב ויעש זר־זהב למסגרתו סביב:
02O	37	13	ויצק לו ארבע טבעת זהב ויתן את־הטבעת על ארבע הפאת אשר לארבע רגליו:
02O	37	14	לעמת המסגרת היו הטבעת בתים לבדים לשאת את־השלחן:
02O	37	15	ויעש את־הבדים עצי שטים ויצף אתם זהב לשאת את־השלחן:
02O	37	16	ויעש את־הכלים אשר על־השלחן את־קערותיו ואת־כפתיו ואת מנקיתיו ואת־הקשות אשר יסך בהן זהב טהור:
02O	37	17	ויעש את־המנרה זהב טהור מקשה עשה את־המנרה ירכה וקנה גביעה כפתריה ופרחיה ממנה היו:
02O	37	18	וששה קנים יצאים מצדיה שלשה קני מנרה מצדה האחד ושלשה קני מנרה מצדה השני:
02O	37	19	שלשה גבעים משקדים בקנה האחד כפתר ופרח ושלשה גבעים משקדים בקנה אחד כפתר ופרח כן לששת הקנים היצאים מן־המנרה:
02O	37	20	ובמנרה ארבעה גבעים משקדים כפתריה ופרחיה:
02O	37	21	וכפתר תחת שני

הקנים ממנה וכפתר
תחת שני הקנים
ממנה וכפתר תחת-
שני הקנים ממנה
לששת הקנים היצאים
ממנה:

02O 37 22 כפתריהם וקנתם
ממנה היו כלה מקשה
אחת זהב טהור:

02O 37 23 ויעש את־נרתיה
שבעה ומלקחיה
ומחתתיה זהב טהור:

02O 37 24 ככר זהב טהור עשה
אתה ואת כל־כליה:

02O 37 25 ויעש את־מזבח
הקטרת עצי שטים
אמה ארכו ואמה
רחבו רבוע ואמתים
קמתו ממנו היו
קרנתי:

02O 37 26 ויצף אתו זהב טהור
את־גגו ואת־קירתי
סביב ואת־קרנתי
ויעש לו זר זהב
סביב:

02O 37 27 ושתי טבעת זהב
עשה־לו מתחת לזרו
על שתי צלעותיו על
שני צדיו לבתים
לבדים לשאת אתו
בהם:

02O 37 28 ויעש את־הבדים עצי
שטים ויצף אתם
זהב:

02O 37 29 ויעש את־שמן המשחה
קדש ואת־קטרת
הסמים טהור מעשה
רקח:

02O 38 1 ויעש את־מזבח העלה
עצי שטים חמש אמות
ארכו וחמש־אמות
רחבו רבוע ושלש
אמות קמתו:

- 02O 38 2 ויעש קרנתיו על
ארבע פנתיו ממנו
היו קרנתיו ויצף
אתו נחשת:
- 02O 38 3 ויעש את־כל־כלי
המזבח את־הסירת
ואת־היעים
ואת־המזרקת
את־המזלגת
ואת־המחתת כל־כליו
עשה נחשת:
- 02O 38 4 ויעש למזבח מכבר
מעשה רשת נחשת תחת
כרכבו מלמטה
עד־חציו:
- 02O 38 5 ויצק ארבע טבעת
בארבע הקצות למכבר
הנחשת בתים לבדים:
- 02O 38 6 ויעש את־הבדים עצי
שטים ויצף אתם
נחשת:
- 02O 38 7 ויבא את־הבדים
בטבעת על צלעת
המזבח לשאת אתו
בהם נבוב לחת עשה
אתו:
- 02O 38 8 ויעש את הכיור
נחשת ואת כנו נחשת
במראת הצבאת אשר
צבאו פתח אהל
מועד:
- 02O 38 9 ויעש את־החצר לפאת
נגב תימנה קלעי
החצר שש משזר מאה
באמה:
- 02O 38 10 עמודיהם עשרים
ואדניהם עשרים
נחשת ווי העמודים
וחשקיהם כסף:
- 02O 38 11 ולפאת צפון מאה
באמה עמודיהם
עשרים ואדניהם
עשרים נחשת ווי

			העמודים וחשקיהם כסף:
02O	38	12	ולפאתיים קלעים חמשים באמה עמודיהם עשרה ואדניהם עשרה ווי העמדים וחשוקיהם כסף:
02O	38	13	ולפאת קדמה מזרחה חמשים אמה:
02O	38	14	קלעים חמש-עשרה אמה אל-הכתף עמודיהם שלשה ואדניהם שלשה:
02O	38	15	ולכתף השנית מזה ומזה לשער החצר קלעים חמש עשרה אמה עמדיהם שלשה ואדניהם שלשה:
02O	38	16	כל-קלעי החצר סביב שש משזר:
02O	38	17	והאדנים לעמדים נחשת ווי העמודים וחשוקיהם כסף וצפוי ראשיהם כסף והם מחשקים כסף כל עמדי החצר:
02O	38	18	ומסך שער החצר מעשה רקם תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר ועשרים אמה ארך וקומה ברחב חמש אמות לעמת קלעי החצר:
02O	38	19	ועמדיהם ארבעה ואדניהם ארבעה נחשת וויהם כסף וצפוי ראשיהם וחשקיהם כסף:
02O	38	20	וכל-היתדות למשכן ולחצר סביב נחשת:
02O	38	21	אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר פקד

			על־פי משה עבדת הלויים ביד איתמר בן־אהרן הכהן:
02O	38	22	ובצלאל בן־אורי בן־חור למטה יהודה עשה את כל־אשר־צוה יהוה את־ משה:
02O	38	23	ואתו אהליאב בן־אחיסמך למטה־דן חרש וחשב ורקם בתכלת ובארגמן ובתולעת השני ובשש:
02O	38	24	כל־זהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקדש ויהי זהב התנופה תשע ועשרים ככר ושבע מאות ושלשים שקל בשקל הקדש:
02O	38	25	וכסף פקודי העדה מאת ככר ואלף ושבע מאות וחמשה ושבעים שקל בשקל הקדש:
02O	38	26	בקע לגלגלת מחצית השקל בשקל הקדש לכל העבר על־הפקדים מבן עשרים שנה ומעלה לשש־מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים:
02O	38	27	ויהי מאת ככר הכסף לצקת את אדני הקדש ואת אדני הפרכת מאת אדנים למאת הככר ככר לאדן:
02O	38	28	ואת־האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ווים לעמודים וצפה ראשיהם וחשק אתם:
02O	38	29	ונחשת התנופה

			שבעים ככר ואלפים וארבע-מאות שקל: ויעש בה את-אדני
02O	38	30	פתח אהל מועד ואת מזבח הנחשת ואת-מכבר הנחשת אשר-לו ואת כל-כלי המזבח:
02O	38	31	ואת-אדני החצר סביב ואת-אדני שער החצר ואת כל-יתדת המשכן ואת- כל-יתדת החצר סביב:
02O	39	1	ומן-התכלת והארגמן ותולעת השני עשו בגדי-שרד לשרת בקדש ויעשו את- בגדי הקדש אשר לאהרן כאשר צוה יהוה את-משה:
02O	39	2	ויעש את-האפד זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר:
02O	39	3	וירקעו את-פחי הזהב וקצץ פתילם לעשות בתוך התכלת ובתוך הארגמן ובתוך תולעת השני ובתוך השש מעשה חשב:
02O	39	4	כתפת עשו-לו חברת על-שני קצוותיו חבר:
02O	39	5	וחשב אפדתו אשר עליו ממנו הוא כמעשהו זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר כאשר צוה יהוה את-משה:
02O	39	6	ויעשו את-אבני השהם מסבת משבצת

- זהב מפתחת פתוחי
חותם על־שמות בני
ישראל:
- 02O 39 7 וישם אתם על כתפת
האפד אבני זכרון
לבני ישראל כאשר
צוה יהוה את־משה:
- 02O 39 8 ויעש את־החשן מעשה
חשב כמעשה אפד זהב
תכלת וארגמן
ותולעת שני ושש
משזר:
- 02O 39 9 רבוע היה כפול עשו
את־החשן זרת ארכו
וזרת רחבו כפול:
- 02O 39 10 וימלאו־בו ארבעה
טורי אבן טור אדם
פטדה וברקת הטור
האחד:
- 02O 39 11 והטור השני נפך
ספיר ויהלם:
- 02O 39 12 והטור השלישי לשם
שבו ואחלמה:
- 02O 39 13 והטור הרביעי
תרשיש שהם וישפה
מוסבת משבצת זהב
במלאתם:
- 02O 39 14 והאבנים על־שמת
בני־ישראל הנה
שתיים עשרה על־שמתם
פתוחי חתם איש
על־שמו לשנים עשר
שבט:
- 02O 39 15 ויעשו על־החשן
שרשרת גבלת מעשה
עבת זהב טהור:
- 02O 39 16 ויעשו שתי משבצת
זהב ושתי טבעת זהב
ויתנו את־שתי
הטבעת על־שני קצות
החשן:
- 02O 39 17 ויתנו שתי העבתת
הזהב על־שתי הטבעת

- על־קצות החשן:
02O 39 18 ואת שתי קצות שתי
העבתת נתנו על־שתי
המשבצת ויתנם
על־כתפת האפד
אל־מול פניו:
02O 39 19 ויעשו שתי טבעת
זהב וישימו על־שני
קצות החשן על־שפתו
אשר אל־ עבר האפד
ביתה:
02O 39 20 ויעשו שתי טבעת
זהב ויתנם על־שתי
כתפת האפד מלמטה
ממול פניו לעמת
מחברתו ממעל לחשב
האפד:
02O 39 21 וירכסו את־החשן
מטבעתיו אל־טבעת
האפד בפתיל תכלת
להית על־חשב האפד
ולא־יזח החשן מעל
האפד כאשר צוה
יהוה את־משה:
02O 39 22 ויעש את־מעיל האפד
מעשה ארג כליל
תכלת:
02O 39 23 ופי־המעיל בתוכו
כפי תחרא שפה לפיו
סביב לא יקרע:
02O 39 24 ויעשו על־שולי
המעיל רמוני תכלת
וארגמן ותולעת שני
משזר:
02O 39 25 ויעשו פעמני זהב
טהור ויתנו
את־הפעמנים בתוך
הרמנים על־שולי
המעיל סביב בתוך
הרמנים:
02O 39 26 פעמן ורמן פעמן
ורמן על־שולי
המעיל סביב לשרת

			כאשר צוה יהוה את־ משה:
02O	39	27	ויעשו את־הכתנת שש מעשה ארג לאהרן ולבניו:
02O	39	28	ואת המצנפת שש ואת־פארי המגבעת שש ואת־מכנסי הבד שש משזור:
02O	39	29	ואת־האבנט שש משזור ותכלת וארגמן ותולעת שני מעשה רקם כאשר צוה יהוה את־משה:
02O	39	30	ויעשו את־ציץ נזר־הקדש זהב טהור ויכתבו עליו מכתב פתוחי חותם קדש ליהוה:
02O	39	31	ויתנו עליו פתיל תכלת לתת על־המצנפת מלמעלה כאשר צוה יהוה את־ משה:
02O	39	32	ותכל כל־עבדת משכן אהל מועד ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את־משה כן עשו:
02O	39	33	ויביאו את־המשכן אל־משה את־האהל ואת־כל־כליו קרסיו קרשיו בריחו ועמדיו ואדניו:
02O	39	34	ואת־מכסה עורת האילים המאדמים ואת־מכסה ערת התחשים ואת פרכת המסך:
02O	39	35	את־ארון העדת ואת־בדיו ואת הכפרת:
02O	39	36	את־השלחן

			את־כל־כליו ואת לחם הפנים:
02O	39	37	את־המנרה הטהרה את־נרתיה נרת המערכה ואת־כל־כליה ואת שמן המאור:
02O	39	38	ואת מזבח הזהב ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים ואת מסך פתח האהל:
02O	39	39	את מזבח הנחשת ואת־מכבר הנחשת אשר־לו את־בדיו ואת־כל־כליו את־ הכיר ואת־כנו:
02O	39	40	את קלעי החצר את־עמדיה ואת־אדניה ואת־המסך לשער החצר את־מיתריו ויתדתיה ואת כל־כלי עבדת המשכן לאהל מועד:
02O	39	41	את־בגדי השרד לשרת בקדש את־בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת־בגדי בניו לכהן:
02O	39	42	ככל אשר־צוה יהוה את־משה כן עשו בני ישראל את כל־העבודה:
02O	39	43	וירא משה את־כל־המלאכה והנה עשו אתה כאשר צוה יהוה כן עשו ויברך אתם משה:
02O	40	1	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
02O	40	2	ביום־החדש הראשון באחד לחדש תקים את־משכן אהל מועד:

- 02O 40 3 ושמט שם את ארון
העדות וסכת
על־הארן את־הפרכת:
- 02O 40 4 והבאת את־השלחן
וערכת את־ערכו
והבאת את־המנרה
והעלית את־נרתיה:
- 02O 40 5 ונתתה את־מזבח
הזהב לקטרת לפני
ארון העדת ושמט
את־מסך הפתח
למשכן:
- 02O 40 6 ונתתה את מזבח
העלה לפני פתח
משכן אהל־מועד:
- 02O 40 7 ונתת את־הכיר
בין־אהל מועד ובין
המזבח ונתת שם
מים:
- 02O 40 8 ושמט את־החצר סביב
ונתת את־מסך שער
החצר:
- 02O 40 9 ולקחת את־שמן
המשחה ומשחת
את־המשכן
ואת־כל־אשר־בו
וקדשת אתו ואת־
כל־כליו והיה קדש:
- 02O 40 10 ומשחת את־מזבח
העלה ואת־כל־כליו
וקדשת את־המזבח
והיה המזבח קדש
קדשים:
- 02O 40 11 ומשחת את־הכיר
ואת־כנו וקדשת
אתו:
- 02O 40 12 והקרבת את־אהרן
ואת־בניו אל־פתח
אהל מועד ורחצת
אתם במים:
- 02O 40 13 והלבשת את־אהרן את
בגדי הקדש ומשחת
אתו וקדשת אתו

וכהן לי:

- 02O 40 14 ואת־בניו תקריב
והלבשת אתם כתנת:
02O 40 15 ומשחת אתם כאשר
משחת את־אביהם
וכהנו לי והיתה
להית להם משחתם
לכהנת עולם לדרתם:
02O 40 16 ויעש משה ככל אשר
צוה יהוה אתו כן
עשה:
02O 40 17 ויהי בחדש הראשון
בשנה השנית באחד
לחדש הוקם המשכן:
02O 40 18 ויקם משה את־המשכן
ויתן את־אדניו
וישם את־קרשיו
ויתן את־בריחיו
ויקם את־עמודיו:
02O 40 19 ויפרש את־האהל
על־המשכן וישם
את־מכסה האהל עליו
מלמעלה כאשר צוה
יהוה את־משה:
02O 40 20 ויקח ויתן את־העדת
אל־הארן וישם
את־הבדים על־הארן
ויתן את־הכפרת
על־הארן מלמעלה:
02O 40 21 ויבא את־הארן
אל־המשכן וישם את
פרכת המסך ויסך על
ארון העדות כאשר
צוה יהוה את־משה:
02O 40 22 ויתן את־השלחן
באהל מועד על ירך
המשכן צפנה מחוץ
לפרכת:
02O 40 23 ויערך עליו ערך
לחם לפני יהוה
כאשר צוה יהוה
את־משה:
02O 40 24 וישם את־המנרה

			באהל מועד נכח השלחן על ירך המשכן נגבה:
02O	40	25	ויעל הנרת לפני יהוה כאשר צוה יהוה את־משה:
02O	40	26	וישם את־מזבח הזהב באהל מועד לפני הפרכת:
02O	40	27	ויקטר עליו קטרת סמים כאשר צוה יהוה את־משה:
02O	40	28	וישם את־מסך הפתח למשכן:
02O	40	29	ואת מזבח העלה שם פתח משכן אהל־מועד ויעל עליו את־העלה ואת־המנחה כאשר צוה יהוה את־משה:
02O	40	30	וישם את־הכיר בין־אהל מועד ובין המזבח ויתן שמה מים לרחצה:
02O	40	31	ורחצו ממנו משה ואהרן ובניו את־ידיהם ואת־רגליהם:
02O	40	32	בבאם אל־אהל מועד ובקרבתם אל־המזבח ירחצו כאשר צוה יהוה את־משה:
02O	40	33	ויקם את־החצר סביב למשכן ולמזבח ויתן את־מסך שער החצר ויכל משה את־המלאכה:
02O	40	34	ויכס הענן את־אהל מועד וכבוד יהוה מלא את־המשכן:
02O	40	35	ולא־יכל משה לבוא אל־אהל מועד כי־שכן עליו הענן וכבוד יהוה מלא

			את־המשכן:
02O	40	36	ובהעלות הענן מעל המשכן יסעו בני ישראל בכל מסעיהם:
02O	40	37	ואם־לא יעלה הענן ולא יסעו עד־יום העלתו:
02O	40	38	כי ענן יהוה על־המשכן יומם ואש תהיה לילה בו לעיני כל־בית־ ישראל בכל־מסעיהם:
03O	1	1	ויקרא אל־משה וידבר יהוה אליו מאהל מועד לאמר:
03O	1	2	דבר אל־בני ישראל ואמרת אלהם אדם כ־יִקְרִיב מכם קרבן לִיהוה מִן־הבהמה מִן־הבקר ומִן־הצאן תקריבו את־קרבנכם:
03O	1	3	אם־עלה קרבנו מִן־הבקר זכר תמים יקריבנו אל־פתח אהל מועד יקריב אתו לרצנו לפני יהוה:
03O	1	4	וסמך ידו על ראש העלה ונרצה לו לכפר עליו:
03O	1	5	ושחט את־בן הבקר לפני יהוה והקריבו בני אהרן הכהנים את־הדם וזרקו את־הדם על־המזבח סביב אש־ר־פתח אהל מועד:
03O	1	6	והפשיט את־העלה ונתח אתה לנתחיה:
03O	1	7	ונתנו בני אהרן הכהן אש על־המזבח וערכו עצים על־האש:

- 03O 1 8 וערכו בני אהרן
הכהנים את הנתחים
את־הראש ואת־הפדר
על־העצים אשר
על־האש אשר
על־המזבח:
- 03O 1 9 וקרבו וכרעיו ירחץ
במים והקטיר הכהן
את־הכל המזבחה עלה
אשה ריח־ניחוח
ליהוה:
- 03O 1 10 ואם־מן־הצאן קרבנו
מן־הכשבים או
מן־העזים לעלה זכר
תמים יקריבנו:
- 03O 1 11 ושחט אתו על ירך
המזבח צפנה לפני
יהוה וזרקו בני
אהרן הכהנים
את־דמו על־המזבח
סביב:
- 03O 1 12 ונתח אתו לנתחיו
ואת־ראשו ואת־פדרו
וערך הכהן אתם
על־העצים אשר
על־האש אשר
על־המזבח:
- 03O 1 13 והקרב והכרעים
ירחץ במים והקריב
הכהן את־הכל
והקטיר המזבחה עלה
הוא אשה ריח־ניחוח
ליהוה:
- 03O 1 14 ואם מן־העוף עלה
קרבנו ליהוה
והקריב מן־התררים
או מן־בני היונה
את־קרבנו:
- 03O 1 15 והקריבו הכהן
אל־המזבח ומלק
את־ראשו והקטיר
המזבחה ונמצה דמו
על קיר המזבח:

03O	1	16	והסיר את־מראתו בנצתה והשליך אתה אצל המזבח קדמה אל־מקום הדשן:
03O	1	17	ושסע אתו בכנפיו לא יבדיל והקטיר אתו הכהן המזבחה על־העצים אשר על־האש עלה הוא אשה ריח ניחח ליהוה:
03O	2	1	ונפש כִּי־תקריב קרבן מנחה ליהוה סלת יהיה קרבנו ויצק עליה שמן ונתן עליה לבנה:
03O	2	2	והביאה אל־בני אהרן הכהנים וקמץ משם מלא קמצו מסלתה ומשמנה על כל־לבנתה והקטיר הכהן את־אזכרתה המזבחה אשה ריח ניחח ליהוה:
03O	2	3	והנותרת מן־המנחה לאהרן ולבניו קדש קדשים מאשי יהוה:
03O	2	4	וכי תקרב קרבן מנחה מאפה תנור סלת חלות מצת בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן:
03O	2	5	ואם־מנחה על־המחבת קרבנך סלת בלולה בשמן מצה תהיה:
03O	2	6	פתות אתה פתים ויצקת עליה שמן מנחה הוא:
03O	2	7	ואם־מנחת מרחשת קרבנך סלת בשמן תעשה:
03O	2	8	והבאת את־המנחה אשר יעשה מאלה

			ליהוה והקריבה אל־הכהן והגישה אל־המזבח:
03O	2	9	והרים הכהן מִן־המנחה את־אזכרתה והקטיר המזבחה אשה ריח ניחח ליהוה:
03O	2	10	והנותרת מִן־המנחה לאהרן ולבניו קדש קדשים מאשי יהוה:
03O	2	11	כל־המנחה אשר תקריבו ליהוה לא תעשה חמץ כי כל־שאר וכל־דבש לא־תקטירו ממנו אשה ליהוה:
03O	2	12	קרבן ראשית תקריבו אתם ליהוה ואל־המזבח לא־יעלו לריח ניחח:
03O	2	13	וכל־קרבן מנחתך במלח תמלח ולא תשבית מלח ברית אלהיך מעל מנחתך על כל־קרבנך תקריב מלח:
03O	2	14	ואם־תקריב מנחת בכורים ליהוה אביב קלוי באש גרש כרמל תקריב את מנחת בכורך:
03O	2	15	ונתת עליה שמן ושמת עליה לבנה מנחה הוא:
03O	2	16	והקטיר הכהן את־אזכרתה מגרשה ומשמנה על כל־לבנתה אשה ליהוה:
03O	3	1	ואם־זבח שלמים קרבנו אם מן־הבקר הוא מקריב אם־זכר

			אם־נקבה תמים יקריבנו לפני יהוה:
03O	3	2	וסמך ידו על־ראש קרבנו ושחטו פתח אהל מועד וזרקו בני אהרן הכהנים את־הדם על־המזבח סביב:
03O	3	3	והקריב מזבח השלמים אשה ליהוה את־החלב המכסה את־הקרב ואת כל־ החלב אשר על־הקרב:
03O	3	4	ואת שתי הכלית ואת־החלב אשר עלהן אשר על־הכסלים ואת־היתרת על־ הכבד על־הכליות יסירנה:
03O	3	5	והקטירו אתו בני־אהרן המזבחה על־העלה אשר על־העצים אשר על־האש אשה ריח ניחח ליהוה:
03O	3	6	ואם־מן־הצאן קרבנו לזבח שלמים ליהוה זכר או נקבה תמים יקריבנו:
03O	3	7	אם־כשב הוא־מקריב את־קרבנו והקריב אתו לפני יהוה:
03O	3	8	וסמך את־ידו על־ראש קרבנו ושחט אתו לפני אהל מועד וזרקו בני אהרן את־דמו על־המזבח סביב:
03O	3	9	והקריב מזבח השלמים אשה ליהוה חלבו האליה תמימה לעמת העצה יסירנה

			ואת־החלב המכסה את־הקרב ואת כל־החלב אשר על־הקרב:
03O	3	10	ואת שתי הכלית ואת־החלב אשר עלהן אשר על־הכסלים ואת־היתרת על־ הכבד על־הכלית יסירנה:
03O	3	11	והקטירו הכהן המזבחה לחם אשה ליהוה:
03O	3	12	ואם עז קרבנו והקריבו לפני יהוה:
03O	3	13	וסמך את־ידו על־ראשו ושחט אתו לפני אהל מועד וזרקו בני אהרן את־דמו על־המזבח סביב:
03O	3	14	והקריב ממנו קרבנו אשה ליהוה את־החלב המכסה את־הקרב ואת כל־החלב אשר על־הקרב:
03O	3	15	ואת שתי הכלית ואת־החלב אשר עלהן אשר על־הכסלים ואת־היתרת על־ הכבד על־הכלית יסירנה:
03O	3	16	והקטירם הכהן המזבחה לחם אשה לריח ניחח כל־חלב ליהוה:
03O	3	17	חקת עולם לדרתיכם בכל מושבתיכם כל־חלב וכל־דם לא תאכלו:
03O	4	1	וידבר יהוה אל־משה לאמר:

- 03O 4 2 דבר אל־בני ישראל
לאמר נפש כִּי־תחטא
בשגגה מכל מצות
יהוה אשר לא
תעשינה ועשה מאחת
מהנה:
- 03O 4 3 אם הכהן המשיח
יחטא לאשמת העם
והקריב על חטאתו
אשר חטא פר בן־
בקר תמים ליהוה
לחטאת:
- 03O 4 4 והביא את־הפר
אל־פתח אהל מועד
לפני יהוה וסמך
את־ידו על־ראש הפר
ושחט את־הפר לפני
יהוה:
- 03O 4 5 ולקח הכהן המשיח
מדם הפר והביא אתו
אל־אהל מועד:
- 03O 4 6 וטבל הכהן
את־אצבעו בדם והזה
מן־הדם שבע פעמים
לפני יהוה את־פני
פרכת הקדש:
- 03O 4 7 ונתן הכהן מן־הדם
על־קרנות מזבח
קטרת הסמים לפני
יהוה אשר באהל
מועד ואת כל־דם
הפר ישפך אל־יסוד
מזבח העלה אשר־פתח
אהל מועד:
- 03O 4 8 ואת־כל־חלב פר
החטאת ירים ממנו
את־החלב המכסה
על־הקרב ואת כל־
החלב אשר על־הקרב:
- 03O 4 9 ואת שתי הכלית
ואת־החלב אשר
עליהן אשר
על־הכסלים

			ואת־היתרת על־ הכבד על־הכליות יסירנה:
03O	4	10	כאשר יורם משור זבח השלמים והקטירם הכהן על מזבח העלה:
03O	4	11	ואת־עור הפר ואת־כל־בשרו על־ראשו ועל־כרעיו וקרבו ופרשו:
03O	4	12	והוציא את־כל־הפר אל־מחוץ למחנה אל־מקום טהור אל־שפך הדשן ושרף אתו על־עצים באש על־שפך הדשן ישרף:
03O	4	13	ואם כל־עדת ישראל ישגו ונעלם דבר מעיני הקהל ועשו אחת מכל־מצות יהוה אשר לא־תעשינה ואשמו:
03O	4	14	ונודעה החטאת אשר חטאו עליה והקריבו הקהל פר בן־בקר לחטאת והביאו אתו לפני אהל מועד:
03O	4	15	וסמכו זקני העדה את־ידיהם על־ראש הפר לפני יהוה ושחט את־הפר לפני יהוה:
03O	4	16	והביא הכהן המשיח מדם הפר אל־אהל מועד:
03O	4	17	וטבל הכהן אצבעו מן־הדם והזה שבע פעמים לפני יהוה את פני הפרכת:
03O	4	18	ומן־הדם יתן על־קרנת המזבח אשר לפני יהוה אשר

- באהל מועד ואת כל־
הדם ישפך אל־יסוד
מזבח העלה אשר־פתח
אהל מועד:
03O 4 19 ואת כל־חלבו ירים
ממנו והקטיר
המזבחה:
03O 4 20 ועשה לפר כאשר עשה
לפר החטאת כן
יעשה־לו וכפר עליהם
הכהן ונסלח להם:
03O 4 21 והוציא את־הפר
אל־מחוץ למחנה
ושרף אתו כאשר שרף
את הפר הראשון
חטאת הקהל הוא:
03O 4 22 אשר נשיא יחטא
ועשה אחת מכל־מצות
יהוה אלהיו אשר
לא־תעשינה בשגגה
ואשם:
03O 4 23 או־הודע אליו
חטאתו אשר חטא בה
והביא את־קרבנו
שעיר עזים זכר
תמים:
03O 4 24 וסמך ידו על־ראש
השעיר ושחט אתו
במקום אשר־ישחט
את־העלה לפני יהוה
חטאת הוא:
03O 4 25 ולקח הכהן מדם
החטאת באצבעו ונתן
על־קרנת מזבח העלה
ואת־דמו ישפך
אל־יסוד מזבח
העלה:
03O 4 26 ואת־כל־חלבו יקטיר
המזבחה כחלב זבח
השלמים וכפר עליו
הכהן מחטאתו ונסלח
לו:
03O 4 27 ואם־נפש אחת תחטא

בשגגה מעם הארץ

בעשתה אחת ממצות

יהוה אשר לא־

תעשינה ואשם:

או הודע אליו 28 03O 4

חטאתו אשר חטא

והביא קרבנו שעירת

עזים תמימה נקבה

על־חטאתו אשר חטא:

וסמך את־ידו על 29 03O 4

ראש החטאת ושחט

את־החטאת במקום

העלה:

ולקח הכהן מדמה 30 03O 4

באצבעו ונתן

על־קרנת מזבח העלה

ואת־כל־דמה ישפך

אל־יסוד המזבח:

ואת־כל־חלבה יסיר 31 03O 4

כאשר הוסר חלב מעל

זבח השלמים והקטיר

הכהן המזבחה לריח

ניחח ליהוה וכפר

עליו הכהן ונסלח

לו:

ואם־כבש יביא 32 03O 4

קרבנו לחטאת נקבה

תמימה יביאנה:

וסמך את־ידו על 33 03O 4

ראש החטאת ושחט

אתה לחטאת במקום

אשר ישחט את־

העלה:

ולקח הכהן מדם 34 03O 4

החטאת באצבעו ונתן

על־קרנת מזבח העלה

ואת־כל־דמה ישפך

אל־יסוד המזבח:

ואת־כל־חלבה יסיר 35 03O 4

כאשר יוסר

חלב־הכשב מזבח

השלמים והקטיר

הכהן אתם המזבחה

על אשי יהוה וכפר
עליו הכהן
על־חטאתו אשר־חטא
ונסלח לו:

03O 5 1 ונפש כִּי־חטא
ושמעה קול אלה
והוא עד או ראה או
ידע אם־לוא יגיד
ונשא עונו:

03O 5 2 או נפש אשר תגע
בכל־דבר טמא או
בנבלת חיה טמאה או
בנבלת בהמה טמאה
או בנבלת שרץ טמא
ונעלם ממנו והוא
טמא ואשם:

03O 5 3 או כי יגע בטמאת
אדם לכל טמאתו אשר
יטמא בה ונעלם
ממנו והוא ידע
ואשם:

03O 5 4 או נפש כי תשבע
לבטא בשפתים להרע
או להיטיב לכל אשר
יבטא האדם בשבעה
ונעלם ממנו
והוא־ידע ואשם
לאחת מאלה:

03O 5 5 והיה כִּי־יאשם לאחת
מאלה והתודה אשר
חטא עליה:

03O 5 6 והביא את־אשמו
ליהוה על חטאתו
אשר חטא נקבה
מִן־הצאן כשבה או־
שעירת עזים לחטאת
וכפר עליו הכהן
מחטאתו:

03O 5 7 ואם־לא תגיע ידו
די שה והביא
את־אשמו אשר חטא
שתי תרים או־שני
בני־יונה ליהוה

			אחד לחטאת ואחד לעלה:
03O	5	8	והביא אתם אליהכהן והקריב את־אשר לחטאת ראשונה ומלק את־ראשו ממול ערפו ולא יבדיל:
03O	5	9	והזה מדם החטאת על־קיר המזבח והנשאר בדם ימצה אליסוד המזבח חטאת הוא:
03O	5	10	ואת־השני יעשה עלה כמשפט וכפר עליו הכהן מחטאתו אשר־חטא ונסלח לו:
03O	5	11	ואם־לא תשיג ידו לשתי תרים או לשני בני־יונה והביא את־קרבנו אשר חטא עשירת האפה סלת לחטאת לא־ישים עליה שמן ולא־יתן עליה לבנה כי חטאת הוא:
03O	5	12	והביאה אליהכהן וקמץ הכהן ממנה מלוא קמצו את־אזכרתה והקטיר המזבחה על אשי יהוה חטאת הוא:
03O	5	13	וכפר עליו הכהן על־חטאתו אשר־חטא מאחת מאלה ונסלח לו והיתה לכהן כמנחה:
03O	5	14	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
03O	5	15	נפש כי־תמעל מעל וחטאה בשגגה מקדשי יהוה והביא את־אשמו ליהוה איל תמים מן־הצאן

			בערך כסף־שקלים בשקל־הקדש לאשם:
03O	5	16	ואת אשר חטא מן־הקדש ישלם ואת־חמשתו יוסף עליו ונתן אתו לכהן והכהן יכפר עליו באיל האשם ונסלח לו:
03O	5	17	ואם־נפש כי תחטא ועשתה אחת מכל־מצות יהוה אשר לא תעשינה ולא־ ידע ואשם ונשא עונו:
03O	5	18	והביא איל תמים מן־הצאן בערך לאשם אל־הכהן וכפר עליו הכהן על שגגתו אשר־שגג והוא לא־ידע ונסלח לו:
03O	5	19	אשם הוא אשם אשם ליהוה:
03O	5	20	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
03O	5	21	נפש כי תחטא ומעלה מעל ביהוה וכחש בעמיתו בפקדון או־בתשומת יד או בגזל או עשק את־עמיתו:
03O	5	22	או־מצא אבדה וכחש בה ונשבע על־שקר על־אחת מכל אשר־יעשה האדם לחטא בהנה:
03O	5	23	והיה כ־יחטא ואשם והשיב את־הגזלה אשר גזל או את־העשק אשר עשק או את־הפקדון אשר הפקד אתו או

			את־האבדה אשר מצא:
03O	5	24	או מכל אשר־ישבע עליו לשקר ושלם אתו בראשו וחמשתיו יסף עליו לאשר הוא לו יתננו ביום אשמתו:
03O	5	25	ואת־אשמו יביא ליהוה איל תמים מן־הצאן בערכך לאשם אל־הכהן:
03O	5	26	וכפר עליו הכהן לפני יהוה ונסלח לו על־אחת מכל אשר־יעשה לאשמה בה:
03O	6	1	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
	03O	6	2 צו את־אהרן ואת־בניו לאמר זאת תורת העלה הוא העלה על מוקדה על־ המזבח כל־הלילה עד־הבקר ואש המזבח תוקד בו:
03O	6	3	ולבש הכהן מדו בד ומכנסי־בד ילבש על־בשרו והרים את־הדשן אשר תאכל האש את־העלה על־המזבח ושמו אצל המזבח:
	03O	6	4 ופשט את־בגדיו ולבש בגדים אחרים והוציא את־הדשן אל־מחוץ למחנה אל־מקום טהור:
	03O	6	5 והאש על־המזבח תוקד־בו לא תכבה ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר וערך עליה העלה והקטיר עליה חלבי

השלמים:

03O	6	6	אש תמיד תוקד על־המזבח לא תכבה:
03O	6	7	וזאת תורת המנחה הקרב אתה בני־אהרן לפני יהוה אל־פני המזבח:
03O	6	8	והרים ממנו בקמצו מסלת המנחה ומשמנה ואת כל־הלבנה אשר על־המנחה והקטיר המזבח ריח ניחח אזכרתה ליהוה:
03O	6	9	והנותרת ממנה יאכלו אהרן ובניו מצות תאכל במקום קדש בחצר אהל־ מועד יאכלוה:
03O	6	10	לא תאפה חמץ חלקם נתתי אתה מאשי קדש קדשים הוא כחטאת וכאשם:
03O	6	11	כל־זכר בבני אהרן יאכלנה חק־עולם לדרכתכם מאשי יהוה כל אשר־יגע בהם יקדש:
03O	6	12	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
03O	6	13	זה קרבן אהרן ובניו אשר־יקריבו ליהוה ביום המשיח אתו עשירת האפה סלת מנחה תמיד מחציתה בבקר ומחציתה בערב:
03O	6	14	על־מחבת בשמן תעשה מרבכת תביאנה תפיני מנחת פתים תקריב ריח־ניחח ליהוה:
03O	6	15	והכהן המשיח תחתיו מבניו יעשה אתה

			חק־עולם ליהוה כליל תקטר:
03O	6	16	וכל־מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל:
03O	6	17	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
03O	6	18	דבר אל־אהרן ואל־בניו לאמר זאת תורת החטאת במקום אשר תשחט העלה תשחט החטאת לפני יהוה קדש קדשים הוא:
03O	6	19	הכהן המחטא אתה יאכלנה במקום קדש תאכל בחצר אהל מועד:
03O	6	20	כל אשר־יגע בבשרה יקדש ואשר יזה מדמה על־הבגד אשר יזה עליה תכבס במקום קדש:
03O	6	21	וכל־י־חרש אשר תבשל־בו ישבר ואם־בכלי נחשת בשלה ומרק ושטף במים:
03O	6	22	כל־זכר בכהנים יאכל אתה קדש קדשים הוא:
03O	6	23	וכל־חטאת אשר יובא מדמה אל־אהל מועד לכפר בקדש לא תאכל באש תשרף:
03O	7	1	וזאת תורת האשם קדש קדשים הוא:
03O	7	2	במקום אשר ישחטו את־העלה ישחטו את־האשם ואת־דמו יזרק על־המזבח סביב:
03O	7	3	ואת כל־ח־לבו יקריב ממנו את האליה

			ואת־החלב המכסה את־הקרב:
03O	7	4	ואת שתי הכלית ואת־החלב אשר עליהן אשר על־הכסלים ואת־היתרת על־ הכבד על־הכלית יסירנה:
03O	7	5	והקטיר אתם הכהן המזבחה אשה ליהוה אשם הוא:
03O	7	6	כל־זכר בכהנים יאכלנו במקום קדוש יאכל קדש קדשים הוא:
03O	7	7	כחטאת כאשם תורה אחת להם הכהן אשר יכפר־בו לו יהיה:
03O	7	8	והכהן המקריב את־עלת איש עור העלה אשר הקריב לכהן לו יהיה:
03O	7	9	וכל־מנחה אשר תאפה בתנור וכל־נעשה במרחשת ועל־מחבת לכהן המקריב אתה לו תהיה:
03O	7	10	וכל־מנחה בלולה־בשמן וחרבה לכל־בני אהרן תהיה איש כאחיו:
03O	7	11	וזאת תורת זבח השלמים אשר יקריב ליהוה:
03O	7	12	אם על־תודה יקריבנו והקריב על־זבח התודה חלות מצות בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן וסלת מרבכת חלת בלולת בשמן:
03O	7	13	על־חלת לחם חמץ

יקריב קרבנו

על־זבח תודת

שלמיו:

03O 7 14 והקריב ממנו אחד
מכל־קרבן תרומה
ליהוה לכהן הזרק
את־דם השלמים לו
יהיה:

03O 7 15 ובשר זבח תודת
שלמיו ביום קרבנו
יאכל לא־יניח ממנו
עד־בקר:

03O 7 16 ואם־נדר או נדבה
זבח קרבנו ביום
הקריבו את־זבחו
יאכל וממחרת
והנותר ממנו יאכל:

03O 7 17 והנותר מבשר הזבח
ביום השלישי באש
ישרף:

03O 7 18 ואם האכל יאכל
מבשר־זבח שלמיו
ביום השלישי לא
ירצה המקריב אתו
לא יחשב לו פגול
יהיה והנפש האכלת
ממנו עונה תשא:

03O 7 19 והבשר אשר־יגע
בכל־טמא לא יאכל
באש ישרף והבשר
כל־טהור יאכל בשר:

03O 7 20 והנפש אשר־תאכל
בשר מזבח השלמים
אשר ליהוה וטמאתו
עליו ונכרתה הנפש
ההוא מעמיה:

03O 7 21 ונפש כִּי־תגע
בכל־טמא בטמאת אדם
או בבהמה טמאה או
בכל־שקץ טמא ואכל
מבשר־זבח השלמים
אשר ליהוה ונכרתה
הנפש ההוא מעמיה:

- 03O 7 22 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:
- 03O 7 23 דבר אל־בני ישראל
לאמר כל־חלב שור
וכשב ועז לא
תאכלו:
- 03O 7 24 וחלב נבלה וחלב
טרפה יעשה
לכל־מלאכה ואכל לא
תאכלהו:
- 03O 7 25 כי כל־אכל חלב
מן־הבהמה אשר
יקריב ממנה אשה
ליהוה ונכרתה הנפש
האכלת מעמיה:
- 03O 7 26 וכל־דם לא תאכלו
בכל מושבתיכם לעוף
ולבהמה:
- 03O 7 27 כל־נפש אשר־תאכל
כל־דם ונכרתה הנפש
ההוא מעמיה:
- 03O 7 28 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:
- 03O 7 29 דבר אל־בני ישראל
לאמר המקריב
את־זבח שלמיו
ליהוה יביא את־
קרבנו ליהוה מזבח
שלמיו:
- 03O 7 30 ידיו תביאינה את
אשי יהוה את־החלב
על־החזה יביאנו את
החזה להניף אתו
תנופה לפני יהוה:
- 03O 7 31 והקטיר הכהן
את־החלב המזבחה
והיה החזה לאהרן
ולבניו:
- 03O 7 32 ואת שוק הימין
תתנו תרומה לכהן
מזבחי שלמיכם:
- 03O 7 33 המקריב את־דם
השלמים ואת־החלב

			מבני אהרן לו תהיה שוק הימין למנה:
03O	7	34	כי את־חזה התנופה ואת שוק התרומה לקחתי מאת בני־ישראל מזבחי שלמיהם ואתן אתם לאהרן הכהן ולבניו לחק־עולם מאת בני ישראל:
03O	7	35	זאת משחת אהרן ומשחת בניו מאשי יהוה ביום הקריב אתם לכהן ליהוה:
03O	7	36	אשר צוה יהוה לתת להם ביום משחו אתם מאת בני ישראל חקת עולם לדרתם:
03O	7	37	זאת התורה לעלה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלואים ולזבח השלמים:
03O	7	38	אשר צוה יהוה את־משה בהר סיני ביום צותו את־בני ישראל להקריב את־קרבניהם ליהוה במדבר סיני:
03O	8	1	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
03O	8	2	קח את־אהרן ואת־בניו אתו ואת הבגדים ואת שמן המשחה ואת פר החטאת ואת שני האילים ואת סל המצות:
03O	8	3	ואת כל־העדה הקהל אל־פתח אהל מועד:
03O	8	4	ויעש משה כאשר צוה יהוה אתו ותקהל העדה אל־פתח אהל מועד:

03O	8	5	ויאמר משה אל־העדה זה הדבר אשר־צוה יהוה לעשות:
03O	8	6	ויקרב משה את־אהרן ואת־בניו וירחץ אתם במים:
	03O	8	7 ויתן עליו את־הכתנת ויחגר אתו באבנט וילבש אתו את־המעיל ויתן עליו את־האפד ויחגר אתו בחשב האפד ויאפד לו בו:
03O	8	8	וישם עליו את־החשן ויתן אל־החשן את־האורים ואת־התמים:
	03O	8	9 וישם את־המצנפת על־ראשו וישם על־המצנפת אל־מול פניו את ציץ הזהב נזר הקדש כאשר צוה יהוה את־משה:
03O	8	10	ויקה משה את־שמן המשחה וימשח את־המשכן ואת־כל־אשר־בו ויקדש אתם:
03O	8	11	ויז ממנו על־המזבח שבע פעמים וימשח את־המזבח ואת־כל־כליו ואת־ הכיר ואת־כנו לקדשם:
03O	8	12	ויצק משמן המשחה על ראש אהרן וימשח אתו לקדשו:
03O	8	13	ויקרב משה את־בני אהרן וילבשם כתנת ויחגר אתם אבנט ויחבש להם מגבעות כאשר צוה יהוה את־משה:

03O	8	14	ויגש את פר החטאת ויסמך אהרן ובניו את־ידיהם על־ראש פר החטאת:
03O	8	15	וישחט ויקח משה את־הדם ויתן על־קרנות המזבח סביב באצבעו ויחטא את־המזבח ואת־הדם יצק אל־יסוד המזבח ויקדשהו לכפר עליו:
03O	8	16	ויקח את־כל־החלב אשר על־הקרב ואת יתרת הכבד ואת־שתי הכלית ואת־חלבהן ויקטר משה המזבחה:
03O	8	17	ואת־הפר ואת־ערו ואת־בשרו ואת־פרשו שרף באש מחוץ למחנה כאשר צוה יהוה את־משה:
03O	8	18	ויקרב את איל העלה ויסמכו אהרן ובניו את־ידיהם על־ראש האיל:
03O	8	19	וישחט ויזרק משה את־הדם על־המזבח סביב:
03O	8	20	ואת־האיל נתח לנתחיו ויקטר משה את־הראש ואת־הנתחים ואת־הפדר:
03O	8	21	ואת־הקרב ואת־הכרעים רחץ במים ויקטר משה את־כל־האיל המזבחה עלה הוא לריח־ניחח אשה הוא ליהוה כאשר צוה יהוה את־משה:
03O	8	22	ויקרב את־האיל

השני איל המלאים
ויסמכו אהרן ובניו
את־ידיהם על־ ראש
האיל:

03O 8 23 וישחט ויקח משה
מדמו ויתן על־תנוך
אזן־אהרן הימנית
ועל־בהן ידו
הימנית ועל־בהן
רגלו הימנית:

03O 8 24 ויקרב את־בני אהרן
ויתן משה מן־הדם
על־תנוך אזנם
הימנית ועל־ בהן
ידם הימנית
ועל־בהן רגלם
הימנית ויזרק משה
את־הדם על־המזבח
סביב:

03O 8 25 ויקח את־החלב
ואת־האליה
ואת־כל־החלב אשר
על־הקרב ואת יתרת
הכבד ואת־שתי
הכלית ואת־חלבהן
ואת שוק הימין:

03O 8 26 ומסל המצות אשר
לפני יהוה לקח חלת
מצה אחת וחלת לחם
שמן אחת ורקיק אחד
וישם על־החלבים
ועל שוק הימין:

03O 8 27 ויתן את־הכל על
כפי אהרן ועל כפי
בניו וינף אתם
תנופה לפני יהוה:

03O 8 28 ויקח משה אתם מעל
כפיהם ויקטר
המזבחה על־העלה
מלאים הם לריח
ניחח אשה הוא
ליהוה:

03O 8 29 ויקח משה את־החזה

			ויניפהו תנופה לפני יהוה מאיל המלאים למשה היה למנה כאשר צוה יהוה את־משה:
03O	8	30	ויקח משה משמן המשחה ומן־הדם אשר על־המזבח ויז על־אהרן על־ בגדיו ועל־בניו ועל־בגדי בניו אתו ויקדש את־אהרן את־בגדיו ואת־ בניו ואת־בגדי בניו אתו:
03O	8	31	ויאמר משה אל־אהרן ואל־בניו בשלו את־הבשר פתח אהל מועד ושם תאכלו אתו ואת־הלחם אשר בסל המלאים כאשר צויתי לאמר אהרן ובניו יאכלהו:
03O	8	32	והנותר בבשר ובלחם באש תשרפו:
03O	8	33	ומפתח אהל מועד לא תצאו שבעת ימים עד יום מלאת ימי מלאיכם כי שבעת ימים ימלא את־יידכם:
03O	8	34	כאשר עשה ביום הזה צוה יהוה לעשת לכפר עליכם:
03O	8	35	ופתח אהל מועד תשבו יומם ולילה שבעת ימים ושמרתם את־משמרת יהוה ולא תמותו כ־יכן צויתי:
03O	8	36	ויעש אהרן ובניו את כל־הדברים אשר־צוה יהוה

			ביד־משה:
03O	9	1	ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל:
03O	9	2	ויאמר אל־אהרן קח־לך עגל בן־בקר לחטאת ואיל לעלה תמימם והקרב לפני יהוה:
03O	9	3	ואל־בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר־עזים לחטאת ועגל וכבש בני־שנה תמימם לעלה:
03O	9	4	ושור ואיל לשלמים לזבח לפני יהוה ומנחה בלולה בשמן כי היום יהוה נראה אליכם:
03O	9	5	ויקחו את אשר צוה משה אל־פני אהל מועד ויקרבו כל־העדה ויעמדו לפני יהוה:
03O	9	6	ויאמר משה זה הדבר אשר־צוה יהוה תעשו וירא אליכם כבוד יהוה:
03O	9	7	ויאמר משה אל־אהרן קרב אל־המזבח ועשה את־חטאתך ואת־עלתך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את־קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה יהוה:
03O	9	8	ויקרב אהרן אל־המזבח וישחט את־עגל החטאת אשר־לו:
03O	9	9	ויקרבו בני אהרן את־הדם אליו ויטבל אצבעו בדם ויתן

			על־קרנות המזבח ואת־הדם יצק אלי־סוד המזבח:
03O	9	10	ואת־החלב ואת־הכלית ואת־היתרת מן־הכבד מן־החטאת הקטיר המזבחה כאשר צוה יהוה את־משה:
03O	9	11	ואת־הבשר ואת־העור שרף באש מחוץ למחנה:
03O	9	12	וישחט את־העלה וימצאו בני אהרן אליו את־הדם ויזרקו על־המזבח סביב:
03O	9	13	ואת־העלה המציאו אליו לנתחיה ואת־הראש ויקטר על־המזבח:
03O	9	14	וירחץ את־הקרב ואת־הכרעים ויקטר על־העלה המזבחה:
03O	9	15	ויקרב את קרבן העם ויקח את־שעיר החטאת אשר לעם וישחטו ויחטאהו כראשון:
03O	9	16	ויקרב את־העלה ויעשה כמשפט:
03O	9	17	ויקרב את־המנחה וימלא כפו ממנה ויקטר על־המזבח מלבד עלת הבקר:
03O	9	18	וישחט את־השור ואת־האיל זבח השלמים אשר לעם וימצאו בני אהרן את־הדם אליו ויזרקו על־המזבח סביב:
03O	9	19	ואת־החלבים

			מִן־הַשּׁוּר וּמִן־הָאֵיל הָאֵלִיָּה וְהַמֶּכֶסֶה וְהַכְּלִית וַיִּתֵּרֶת הַכֶּבֶד:
03O	9	20	וַיִּשִׁימוּ אֶת־הַחֲלָבִים עַל־הַחֲזוֹת וַיִּקְטֹר הַחֲלָבִים הַמִּזְבֵּחַ:
03O	9	21	וְאֵת הַחֲזוֹת וְאֵת שׁוֹק הַיָּמִין הַנִּיף אֶהְרֹן תִּנּוּפָה לִפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה:
03O	9	22	וַיֵּשֶׂא אֶהְרֹן אֶת־יָדָיו אֶל־הָעָם וַיְבָרֶכֶם וַיֵּרֶד מַעֲשַׂת הַחֲטָאֹת וְהָעֵלָה וְהַשְּׁלָמִים:
03O	9	23	וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאֶהְרֹן אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּצְאוּ וַיְבָרְכוּ אֶת־הָעָם וַיֵּרָא כְבוֹד־יְהוָה אֶל־כָּל־הָעָם:
03O	9	24	וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי יְהוָה וַתֹּאכַל עַל־הַמִּזְבֵּחַ אֶת־הָעֵלָה וְאֶת־הַחֲלָבִים וַיֵּרָא כָּל־הָעָם וַיִּרְאוּ וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם:
03O	10	1	וַיִּקְחוּ בְנֵי־אֶהְרֹן נֹדֵב וְאַבִּיהוּא אִישׁ מַחֲתָתוֹ וַיִּתְּנוּ בָּהֶן אֵשׁ וַיִּשִׁימוּ עָלֶיהָ קִטְרֶת וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה אֵשׁ זֶרֶה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם:
03O	10	2	וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי יְהוָה וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיָּמָתוּ לִפְנֵי יְהוָה:
03O	10	3	וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אֶהְרֹן הוּא אֲשֶׁר־דִּבֶּר יְהוָה לֵאמֹר בִּקְרָבִי אֶקְדֹּשׁ וְעַל־פְּנֵי כָל־הָעָם אֶכְבֵּד וַיִּדָּם אֶהְרֹן:
03O	10	4	וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל־מִישָׁאֵל וְאֶל

			אלצפן בני עזיאל דד אהרן ויאמר אלהם קרבו שאו את־אחיכם מאת פני־הקדש אל־מחוץ למחנה:
03O	10	5	ויקרבו וישאם בכתנתם אל־מחוץ למחנה כאשר דבר משה:
03O	10	6	ויאמר משה אל־אהרן ולאלעזר ולאיתמר בניו ראשיכם אל־תפרעו ובגדיכם לא־תפרמו ולא תמתו ועל כל־העדה יקצף ואחיכם כל־בית ישראל יבכו את־השרפה אשר שרף יהוה:
03O	10	7	ומפתח אהל מועד לא תצאו פן־תמתו כי־שמן משחת יהוה עליכם ויעשו כדבר משה:
03O	10	8	וידבר יהוה אל־אהרן לאמר:
03O	10	9	יין ושכר אל־תשת אתה ובניך אתך בבאכם אל־אהל מועד ולא תמתו חקת עולם לדורתיכם:
03O	10	10	ולהבדיל בין הקדש ובין החל ובין הטמא ובין הטהור:
03O	10	11	ולהורת את־בני ישראל את כל־החקים אשר דבר יהוה אליהם ביד־משה:
03O	10	12	וידבר משה אל־אהרן ואל אלעזר ואל־איתמר בניו הנותרים קחו את־

			המנחה הנותרת מאשי
			יהוה ואכלוה מצות
			אצל המזבח כי קדש
			קדשים הוא:
03O	10	13	ואכלתם אתה במקום
			קדוש כי חקך
			וחק־בניך הוא מאשי
			יהוה כִּי־כן צויתי:
03O	10	14	ואת חזה התנופה
			ואת שוק התרומה
			תאכלו במקום טהור
			אתה ובניך ובנתיך
			אתך כִּי־חקך
			וחק־בניך נתנו
			מזבחי שלמי בני
			ישראל:
03O	10	15	שוק התרומה וחזה
			התנופה על אשי
			החלבים יביאו
			להניף תנופה לפני
			יהוה והיה לך
			ולבניך אתך
			לחק־עולם כאשר צוה
			יהוה:
03O	10	16	ואת שעיר החטאת
			דרש דרש משה והנה
			שרף ויקצף
			על־אלעזר
			ועל־איתמר בני
			אהרן הנותרם לאמר:
03O	10	17	מדוע לא־אכלתם
			את־החטאת במקום
			הקדש כי קדש קדשים
			הוא ואתה נתן לכם
			לשאת את־עון העדה
			לכפר עליהם לפני
			יהוה:
03O	10	18	הן לא־הובא את־דמה
			אל־הקדש פנימה
			אכול תאכלו אתה
			בקדש כאשר צויתי:
03O	10	19	וידבר אהרן אל־משה
			הן היום הקריבו

את־חטאתם ואת־עלתם

לפני יהוה ותקראנה

אתי כאלה ואכלתי

חטאת היום הייטב

בעיני יהוה:

03O 10 20 וישמע משה וייטב

בעיניו:

03O 11 1 וידבר יהוה אל־משה

ואל־אהרן לאמר

אלהם:

03O 11 2 דברו אל־בני ישראל

לאמר זאת החזיה אשר

תאכלו מכל־הבהמה

אשר על־הארץ:

03O 11 3 כל מפרסת פרסה

ושסעת שסע פרסת

מעלת גרה בבהמה

אתה תאכלו:

03O 11 4 אך את־זה לא תאכלו

ממעלי הגרה

וממפרסי הפרסה

את־הגמל כִּי־מעלה

גרה הוא ופרסה

איננו מפריס טמא

הוא לכם:

03O 11 5 ואת־השפן כִּי־מעלה

גרה הוא ופרסה לא

יפריס טמא הוא

לכם:

03O 11 6 ואת־הארנבת

כִּי־מעלת גרה הוא

ופרסה לא הפריסה

טמאה הוא לכם:

03O 11 7 ואת־החזיר

כִּי־מפריס פרסה הוא

ושסע שסע פרסה

והוא גרה לא־יגר

טמא הוא לכם:

03O 11 8 מבשרם לא תאכלו

ובנבלתם לא תגעו

טמאים הם לכם:

03O 11 9 את־זה תאכלו מכל

אשר במים כל

אשר־לו סנפיר
וקשקשת במים בימים
ובנחלים אתם
תאכלו:

03O 11 10 וכל אשר אין־לו
סנפיר וקשקשת
בימים ובנחלים מכל
שרץ המים ומכל נפש
החיה אשר במים שקץ
הם לכם:

03O 11 11 ושקץ יהיו לכם
מבשרם לא תאכלו
ואת־נבלתם תשקצו:

03O 11 12 כל אשר אין־לו
סנפיר וקשקשת במים
שקץ הוא לכם:

03O 11 13 ואת־אלה תשקצו
מן־העוף לא יאכלו
שקץ הם את־הנשר
ואת־הפרס ואת
העזניה:

03O 11 14 ואת־הדאה ואת־האיה
למינה:

03O 11 15 את כל־ערב למינו:

03O 11 16 ואת בת היענה
ואת־התחמס

ואת־השחף ואת־הנץ
למינהו:

03O 11 17 ואת־הכוס ואת־השלך
ואת־הינשוף:

03O 11 18 ואת־התנשמת
ואת־הקאת
ואת־הרחם:

03O 11 19 ואת החסידה האנפה
למינה ואת־הדוכיפת
ואת־העטלף:

03O 11 20 כל שרץ העוף ההלך
על־ארבע שקץ הוא
לכם:

03O 11 21 אך את־זה תאכלו
מכל שרץ העוף ההלך
על־ארבע אשר־לא
כרעים ממעל לרגליו

- לנותר בהן על־הארץ:
03O 11 22 את־אלה מהם תאכלו
את־הארבה למינו
ואת־הסלעם למינהו
ואת־החרגל למינהו
ואת־החגב למינהו:
03O 11 23 וכל שרץ העוף
אשר־לו ארבע רגלים
שקץ הוא לכם:
03O 11 24 ולא־לה תטמאו
כל־הנגע בנבלתם
יטמא עד־הערב:
03O 11 25 וכל־הנשא מנבלתם
יכבס בגדיו וטמא
עד־הערב:
03O 11 26 לכל־הבהמה אשר הוא
מפרסת פרסה ושסע
איננה שסעת וגרה
איננה מעלה טמאים
הם לכם כל־הנגע
בהם יטמא:
03O 11 27 וכל הולך על־כפיו
בכל־החיה ההלכת
על־ארבע טמאים הם
לכם כל־הנגע
בנבלתם יטמא
עד־הערב:
03O 11 28 והנשא את־נבלתם
יכבס בגדיו וטמא
עד־הערב טמאים המה
לכם:
03O 11 29 וזה לכם הטמא בשרץ
השרץ על־הארץ החלד
והעכבר והצב
למינהו:
03O 11 30 והאנקה והכח
והלטאה והחמט
והתנשמת:
03O 11 31 אלה הטמאים לכם
בכל־השרץ כל־הנגע
בהם במתם יטמא
עד־הערב:
03O 11 32 וכל אשר־יפל־עליו

מהם במתם יטמא
מכל-כלי-עץ או בגד
או-עור או שק
כל-כלי אשר-יעשה
מלאכה בהם במים
יובא וטמא עד-הערב
וטהר:

03O 11 33 וכל-כלי-חרש
אשר-יפל מהם
אל-תוכו כל אשר
בתוכו יטמא ואתו
תשברו:

03O 11 34 מכל-האכל אשר יאכל
אשר יבוא עליו מים
יטמא וכל-משקה אשר
ישתה בכל-כלי
יטמא:

03O 11 35 וכל אשר-יפל
מנבלתם עליו יטמא
תנור וכירים יתן
טמאים הם וטמאים
יהיו לכם:

03O 11 36 אך מעין ובור
מקוה-מים יהיה
טהור ונגע בנבלתם
יטמא:

03O 11 37 וכי יפל מנבלתם
על-כל-זרע זרוע
אשר יזרע טהור
הוא:

03O 11 38 וכי יתן-מים
על-זרע ונפל
מנבלתם עליו טמא
הוא לכם:

03O 11 39 וכי ימות מן-הבהמה
אשר-היא לכם לאכלה
הנגע בנבלתה יטמא
עד-הערב:

03O 11 40 והאכל מנבלתה יכבס
בגדיו וטמא
עד-הערב והנשא
את-נבלתה יכבס
בגדיו וטמא

עדי-הערב:

03O 11 41 וכל-השרץ השרץ
על-הארץ שקץ הוא
לא יאכל:

03O 11 42 כל הולך על-גחון
וכל הולך על-ארבע
עד כל-מרבה רגלים
לכל-השרץ השרץ
על-הארץ לא תאכלום
כי-שקץ הם:

03O 11 43 אל-תשקצו
את-נפשותיכם
בכל-השרץ השרץ ולא
תטמאו בהם ונטמתם
בם:

03O 11 44 כי אני יהוה
אלהיכם והתקדשתם
והייתם קדשים כי
קדוש אני ולא
תטמאו את-נפשותיכם
בכל-השרץ הרמש
על-הארץ:

03O 11 45 כי אני יהוה המעלה
אתכם מארץ מצרים
להית לכם לאלהים
והייתם קדשים כי
קדוש אני:

03O 11 46 זאת תורת הבהמה
והעוף וכל נפש
החיה הרמשת במים
ולכל-נפש השרצת
על-הארץ:

03O 11 47 להבדיל בין הטמא
ובין הטהר ובין
החיה הנאכלת ובין
החיה אשר לא תאכל:

03O 12 1 וידבר יהוה אל-משה
לאמר:

03O 12 2 דבר אל-בני ישראל
לאמר אשה כי תזריע
וילדה זכר וטמאה
שבעת ימים כימי
נדת דותה תטמא:

03O	12	3	וביום השמיני ימול בשר ערלתו:
03O	12	4	ושלשים יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה בכל־קדש לא־תגע ואל־המקדש לא תבא עד־מלאת ימי טהרה:
03O	12	5	ואם־נקבה תלד וטמאה שבעים כנדתה וששים יום וששת ימים תשב על־דמי טהרה:
03O	12	6	ובמלאת ימי טהרה לבן או לבת תביא כבש בן־שנתו לעלה ובן־יונה או־תר לחטאת אל־פתח אהל־מועד אל־הכהן:
03O	12	7	והקריבו לפני יהוה וכפר עליה וטהרה ממקר דמיה זאת תורת הילדת לזכר או לנקבה:
03O	12	8	ואם־לא תמצא ידה די שה ולקחה שתי־תרים או שני בני יונה אחד לעלה ואחד לחטאת וכפר עליה הכהן וטהרה:
03O	13	1	וידבר יהוה אל־משה ואל־אהרן לאמר:
03O	13	2	אדם כי־יהיה בעור־בשרו שאת אור־ספחת או בהרת והיה בעור־בשרו לנגע צרעת והובא אל־אהרן הכהן או אל־אחד מבניו הכהנים:
03O	13	3	וראה הכהן את־הנגע בעור־הבשר ושער בנגע הפך לבן

- ומראה הנגע עמק
מעור בשרו נגע
צרעת הוא וראהו
הכהן וטמא אתו:
03O 13 4 ואם־בהרת לבנה הוא
בעור בשרו ועמק
אין־מראה מן־העור
ושערה לא־ הפך לבן
והסגיר הכהן
את־הנגע שבעת
ימים:
03O 13 5 וראהו הכהן ביום
השביעי והנה הנגע
עמד בעיניו לא־פשה
הנגע בעור והסגירו
הכהן שבעת ימים
שנית:
03O 13 6 וראה הכהן אתו
ביום השביעי שנית
והנה כהה הנגע
ולא־פשה הנגע בעור
וטהרו הכהן מספחת
הוא וכבס בגדיו
וטהר:
03O 13 7 ואם־פשה תפשה
המספחת בעור אחרי
הראתו אל־הכהן
לטהרתו ונראה שנית
אל־הכהן:
03O 13 8 וראה הכהן והנה
פשתה המספחת בעור
וטמאו הכהן צרעת
הוא:
03O 13 9 נגע צרעת כי תהיה
באדם והובא
אל־הכהן:
03O 13 10 וראה הכהן והנה
שאת־לבנה בעור
והיא הפכה שער לבן
ומחית בשר חי
בשאת:
03O 13 11 צרעת נושנת הוא
בעור בשרו וטמאו

			הכהן לא יסגרנו כי טמא הוא:
03O	13	12	ואם־פרוח תפרח הצרעת בעור וכסתה הצרעת את כל־עור הנגע מראשו ועד־רגליו לכל־מראה עיני הכהן:
03O	13	13	וראה הכהן והנה כסתה הצרעת את־כל־בשרו וטהר את־הנגע כלו הפך לבן טהור הוא:
03O	13	14	וביום הראות בו בשר חי יטמא:
03O	13	15	וראה הכהן את־הבשר החי וטמאו הבשר החי טמא הוא צרעת הוא:
03O	13	16	או כי ישוב הבשר החי ונהפך ללבן ובא אל־הכהן:
03O	13	17	וראהו הכהן והנה נהפך הנגע ללבן וטהר הכהן את־הנגע טהור הוא:
03O	13	18	ובשר כִּי־יהיה בור־ערו שחין ונרפא:
03O	13	19	והיה במקום השחין שאת לבנה או בהרת לבנה אדמדמת ונראה אל־הכהן:
03O	13	20	וראה הכהן והנה מראה שפל מן־העור ושערה הפך לבן וטמאו הכהן נגע־ צרעת הוא בשחין פרחה:
03O	13	21	ואם יראנה הכהן והנה אין־בה שער לבן ושפלה איננה

			מִן־הָעוֹר וְהִיא כָּהָה וְהִסְגִּירוּ הַכֹּהֵן שִׁבְעַת יָמִים:
03O	13	22	וְאִם־פִּשָּׁה תִּפְשֶׁה בַּעֹר וְטָמְא הַכֹּהֵן אֹתוֹ נִגַּע הוּא:
03O	13	23	וְאִם־תַּחֲתִיָּה תַעֲמֹד הַבְּהֵרֶת לֹא פִשָּׁתָהּ צָרְבֶת הַשֹּׁחִין הוּא וְטָהָרוּ הַכֹּהֵן:
03O	13	24	אוֹ בֶשֶׁר כִּי־יִהְיֶה בַּעֲרוֹ מִכּוֹת־אֵשׁ וְהִיָּתָה מַחִית הַמִּכּוֹה בַּהֲרֹת לִבְנֵה אֲדָמָדָמַת אוֹ לִבְנֵה:
03O	13	25	וּרְאָה אֹתָהּ הַכֹּהֵן וְהֵנָּה נִהְפֹךְ שַׁעַר לִבָּן בַּבְּהֵרֶת וּמְרֹאֶה עִמָּק מִן־הָעוֹר צָרַעַת הוּא בַּמִּכּוֹה פְּרֻחָה וְטָמְא אֹתוֹ הַכֹּהֵן נִגַּע צָרַעַת הוּא:
03O	13	26	וְאִם יִרְאֶנָּה הַכֹּהֵן וְהֵנָּה אֵין־בַּבְּהֵרֶת שַׁעַר לִבָּן וְשִׁפְלָה אֵינָנָה מִן־הָעוֹר וְהוּא כָּהָה וְהִסְגִּירוּ הַכֹּהֵן שִׁבְעַת יָמִים:
03O	13	27	וּרְאָהוּ הַכֹּהֵן בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי אִם־פִּשָּׁה תִּפְשֶׁה בַּעֹר וְטָמְא הַכֹּהֵן אֹתוֹ נִגַּע צָרַעַת הוּא:
03O	13	28	וְאִם־תַּחֲתִיָּה תַעֲמֹד הַבְּהֵרֶת לֹא־פִשָּׁתָהּ בַּעֹר וְהוּא כָּהָה שֹׂאת הַמִּכּוֹה הוּא וְטָהָרוּ הַכֹּהֵן כִּי־צָרְבֶת הַמִּכּוֹה הוּא:
03O	13	29	וְאִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי־יִהְיֶה בּוֹ נִגַּע בְּרֹאשׁ אוֹ בְּזָקֵן:
03O	13	30	וּרְאָה הַכֹּהֵן אֶת־הַנִּגַּע

- והנה מראהו עמק
מִן־הָעוֹר וּבוֹ שֶׁעַר
צָהַב דָּק וְטָמֵא אֹתוֹ
הִכְהֵן נִתְקַן הוּא צָרַעַת
הָרֹאשׁ אוֹ הַזֶּקֶן הוּא:
03O 13 31 וְכִי־רָאָה הִכְהֵן
אֶת־נֹגַע הַנֶּתֶק וְהֵנָּה
אֵין־מִרְאֹהוּ עִמָּךְ
מִן־הָעוֹר וְשֶׁעַר שָׁחַר
אֵין בּוֹ וְהַסְגִּיר
הִכְהֵן אֶת־נֹגַע הַנֶּתֶק
שִׁבְעַת יָמִים:
03O 13 32 וְרָאָה הִכְהֵן אֶת־הַנֹּגַע
בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי וְהֵנָּה
לֹא־פָשָׁה הַנֶּתֶק
וְלֹא־הָיָה בּוֹ שֶׁעַר
צָהַב וּמִרְאֹה הַנֶּתֶק
אֵין עִמָּךְ מִן־הָעוֹר:
03O 13 33 וְהִתְגַּלַּח וְאֶת־הַנֶּתֶק
לֹא יִגְלַח וְהַסְגִּיר
הִכְהֵן אֶת־הַנֶּתֶק שִׁבְעַת
יָמִים שְׁנִית:
03O 13 34 וְרָאָה הִכְהֵן אֶת־הַנֶּתֶק
בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי וְהֵנָּה
לֹא־פָשָׁה הַנֶּתֶק בַּעוֹר
וּמִרְאֹהוּ אֵינָנו עִמָּךְ
מִן־הָעוֹר וְטָהַר אֹתוֹ
הִכְהֵן וְכַבֵּס בְּגָדָיו
וְטָהַר:
03O 13 35 וְאִם־פָּשָׁה יִפְשָׁה הַנֶּתֶק
בַּעוֹר אַחֲרֵי טָהֳרָתוֹ:
03O 13 36 וְרָאָהוּ הִכְהֵן וְהֵנָּה
פָּשָׁה הַנֶּתֶק בַּעוֹר
לֹא־יִבְקַר הִכְהֵן לְשֶׁעַר
הַצָּהַב טָמֵא הוּא:
03O 13 37 וְאִם־בַּעֲיִנָּיו עָמַד
הַנֶּתֶק וְשֶׁעַר שָׁחַר
צִמְחָבוּ נִרְפָּא הַנֶּתֶק
טָהוֹר הוּא וְטָהֳרוּ
הִכְהֵן:
03O 13 38 וְאִישׁ אוֹ־אִשָּׁה
כִּי־יִהְיֶה בַּעוֹר־בְּשָׂרָם
בִּהְרֹת בִּהְרֹת לִבְנֹת:

- 03O 13 39 וראה הכהן והנה
בעור־בשרם בהרת
כהות לבנת בהק הוא
פרח בעור טהור
הוא:
- 03O 13 40 ואיש כי ימרט ראשו
קרח הוא טהור הוא:
- 03O 13 41 ואם מפאת פניו
ימרט ראשו גבח הוא
טהור הוא:
- 03O 13 42 וכי־יהיה בקרחת או
בגבחת נגע לבן
אדמדם צרעת פרחת
הוא בקרחתו או
בגבחתו:
- 03O 13 43 וראה אתו הכהן
והנה שאת־הנגע
לבנה אדמדמת
בקרחתו או בגבחתו
כמראה צרעת עור
בשר:
- 03O 13 44 איש־צרוע הוא טמא
הוא טמא יטמאנו
הכהן בראשו נגעו:
- 03O 13 45 והצרוע אשר־בו
הנגע בגדיו יהיו
פרמים וראשו יהיה
פרוע ועל־שפם יעטה
וטמא טמא יקרא:
- 03O 13 46 כלי־מי אשר הנגע
בו יטמא טמא הוא
בדד ישב מחוץ
למחנה מושבו:
- 03O 13 47 והבגד כי־יהיה בו
נגע צרעת בבגד צמר
או בבגד פשתים:
- 03O 13 48 או בשתי או בערב
לפשתים ולצמר או
בעור או בכל־מלאכת
עור:
- 03O 13 49 והיה הנגע ירקרק
או אדמדם בבגד או
בעור או־בשתי

			אויבערב או בכל-
			כלי-עור נגע צרעת
			הוא והראה
			את-הכהן:
03O	13	50	וראה הכהן את-הנגע
			והסגיר את-הנגע
			שבעת ימים:
03O	13	51	וראה את-הנגע ביום
			השביעי כי-פשה
			הנגע בבגד או-בשתי
			אויבערב או בעור
			לכל אשר-יעשה העור
			למלאכה צרעת ממארת
			הנגע טמא הוא:
03O	13	52	ושרף את-הבגד או
			את-השתי או
			את-הערב בצמר או
			בפשתים או את-כל-
			כלי העור אשר-יהיה
			בו הנגע כי-צרעת
			ממארת הוא באש
			תשרף:
03O	13	53	ואם יראה הכהן
			והנה לא-פשה הנגע
			בבגד או בשתי או
			בערב או בכל-
			כלי-עור:
03O	13	54	וצוה הכהן וכבסו
			את אשר-בו הנגע
			והסגירו שבעת-ימים
			שנית:
03O	13	55	וראה הכהן אחרי
			הכבס את-הנגע והנה
			לא-הפך הנגע
			את-עינו והנגע
			לא-פשה טמא הוא
			באש תשרפנו פחתת
			הוא בקרחתו או
			בגבחתו:
03O	13	56	ואם ראה הכהן והנה
			כהה הנגע אחרי
			הכבס אתו וקרע אתו
			מן-הבגד או

מִן־הָעוֹר אוֹ

מִן־הַשֵּׁתִי אוֹ

מִן־הָעֶרֶב:

03O 13 57 ואִם־תִּרְאֶה עוֹד בִּבְגַד
אוֹר־בִּשְׁתִּי אוֹר־בָּעֶרֶב
אוֹ בְּכָל־כְּלִי־עוֹר
פֶּרַחַת הוּא בָּאֵשׁ
תִּשְׂרַפְנוּ אֶת אֲשֶׁר־בוֹ
הִנֵּגְעַ:

03O 13 58 וְהַבְּגָד אוֹ־הַשֵּׁתִי
אוֹ־הָעֶרֶב אוֹ־כָל־כְּלִי
הָעוֹר אֲשֶׁר תִּכְבֵּס וְסָר
מֵהֶם הִנֵּגְעַ וְכִבֵּס
שְׁנִית וְטָהַר:

03O 13 59 זֹאת תוֹרַת נִגְע־צִרְעָת
בְּגַד הַצֹּמֵר אוֹ
הַפִּשְׁתִּים אוֹ הַשֵּׁתִי אוֹ
הָעֶרֶב אוֹ כָּל־
כְּלִי־עוֹר לְטַהֲרוֹ אוֹ
לְטַמְּאוֹ:

03O 14 1 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר:

03O 14 2 זֹאת תִּהְיֶה תוֹרַת
הַמִּצְרָע בְּיוֹם טַהֲרָתוֹ
וְהוּבֵא אֶל־הַכֹּהֵן:

03O 14 3 וַיֵּצֵא הַכֹּהֵן אֶל־מַחוּץ
לְמַחֲנֶה וּרְאָה הַכֹּהֵן
וְהָנָה נִרְפָּא
נִגְע־הַצִּרְעָת מִן־
הַצְּרוּעַ:

03O 14 4 וְצוּהַ הַכֹּהֵן וּלְקַח
לְמַטְהַר שְׁתֵּי־צִפְרִים
חַיּוֹת טָהוֹרוֹת וְעֵץ
אֲרָז וּשְׁנֵי תוֹלְעֹת
וְאֵזָב:

03O 14 5 וְצוּהַ הַכֹּהֵן וּשְׁחֹט
אֶת־הַצִּפּוֹר הָאֶחָת
אֶל־כְּלִי־חֶרֶשׁ עַל־מִים
חַיִּים:

03O 14 6 אֶת־הַצִּפּוֹר הַחַיָּה יִקַּח
אֹתָהּ וְאֶת־עֵץ הָאֲרָז
וְאֶת־שְׁנֵי הַתּוֹלְעֹת
וְאֶת־הָאֵזָב וְטָבַל

אותם ואת הצפר

החיה בדם הצפר

השחטה על המים

החיים:

03O 14 7 והזה על המטהר

מן־הצרעת שבע

פעמים וטהרו ושלח

את־הצפר החיה על־

פני השדה:

03O 14 8 וכבס המטהר

את־בגדיו וגלח

את־כל־שערו ורחץ

במים וטהר ואחר

יבוא אל־המחנה

וישב מחוץ לאהלו

שבעת ימים:

03O 14 9 והיה ביום השביעי

יגלח את־כל־שערו

את־ראשו ואת־זקנו

ואת גבת עיניו

ואת־כל־שערו יגלח

וכבס את־בגדיו

ורחץ את־בשרו במים

וטהר:

03O 14 10 וביום השמיני יקח

שני־כבשים תמימים

וכבשה אחת בת־שנתה

תמימה ושלשה

עשרנים סלת מנחה

בלולה בשמן ולג

אחד שמן:

03O 14 11 והעמיד הכהן המטהר

את האיש המטהר

ואתם לפני יהוה

פתח אהל מועד:

03O 14 12 ולקח הכהן את־הכבש

האחד והקריב אתו

לאשם ואת־לג השמן

והניף אתם תנופה

לפני יהוה:

03O 14 13 ושחט את־הכבש

במקום אשר ישחט

את־החטאת ואת־העלה

במקום הקדש כי
כחטאת האשם הוא
לכהן קדש קדשים
הוא:

03O 14 14 ולקח הכהן מדם
האשם ונתן הכהן
על־תנוך אذن המטהר
הימנית ועל־ בהן
ידו הימנית
ועל־בהן רגלו
הימנית:

03O 14 15 ולקח הכהן מלג
השמן ויצק על־כף
הכהן השמאלית:

03O 14 16 וטבל הכהן
את־אצבעו הימנית
מן־השמן אשר
על־כפו השמאלית
והזה מן־ השמן
באצבעו שבע פעמים
לפני יהוה:

03O 14 17 ומיתר השמן אשר
על־כפו יתן הכהן
על־תנוך אذن המטהר
הימנית ועל־ בהן
ידו הימנית
ועל־בהן רגלו
הימנית על דם
האשם:

03O 14 18 והנותר בשמן אשר
על־כף הכהן יתן
על־ראש המטהר וכפר
עליו הכהן לפני
יהוה:

03O 14 19 ועשה הכהן
את־החטאת וכפר
על־המטהר מטמאתו
ואחר ישחט
את־העלה:

03O 14 20 והעלה הכהן
את־העלה ואת־המנחה
המזבחה וכפר עליו
הכהן וטהר:

- 03O 14 21 ואם־דל הוא ואין
ידו משגת ולקח כבש
אחד אשם לתנופה
לכפר עליו ועשרון
סלת אחד בלול בשמן
למנחה ולג שמן:
- 03O 14 22 ושתי תרים או שני
בני יונה אשר תשיג
ידו והיה אחד חטאת
והאחד עלה:
- 03O 14 23 והביא אתם ביום
השמיני לטהרתו
אל־הכהן אל־פתח
אהל־מועד לפני
יהוה:
- 03O 14 24 ולקח הכהן את־כבש
האשם ואת־לג השמן
והניף אתם הכהן
תנופה לפני יהוה:
- 03O 14 25 ושחט את־כבש האשם
ולקח הכהן מדם
האשם ונתן על־תנוך
אזן־המטהר הימנית
ועל־בהן ידו
הימנית ועל־בהן
רגלו הימנית:
- 03O 14 26 ומן־השמן יצק הכהן
על־כף הכהן
השמאלית:
- 03O 14 27 והזה הכהן באצבעו
הימנית מן־השמן
אשר על־כפו
השמאלית שבע פעמים
לפני יהוה:
- 03O 14 28 ונתן הכהן מן־השמן
אשר על־כפו
על־תנוך אذن המטהר
הימנית ועל־בהן
ידו הימנית
ועל־בהן רגלו
הימנית על־מקום דם
האשם:
- 03O 14 29 והנותר מן־השמן

אשר על־כף הכהן
יתן על־ראש המטהר
לכפר עליו לפני
יהוה:

03O 14 30 ועשה את־האחד
מִן־הַתְּרִים או
מִן־בְּנֵי הַיּוֹנָה מאשר
תשיג ידו:

03O 14 31 את אשר־תשיג ידו
את־האחד חטאת
ואת־האחד עלה
על־המנחה וכפר
הכהן על המטהר
לפני יהוה:

03O 14 32 זאת תורת אשר־בו
נגע צרעת אשר
לא־תשיג ידו
בטהרתו:

03O 14 33 וידבר יהוה אל־משה
ואל־אהרן לאמר:

03O 14 34 כי תבאו אל־ארץ
כנען אשר אני נתן
לכם לאחזה ונתתי
נגע צרעת בבית ארץ
אחזתכם:

03O 14 35 ובא אשר־לו הבית
והגיד לכהן לאמר
כנגע נראה לי
בבית:

03O 14 36 וצוה הכהן ופנו
את־הבית בטרם יבא
הכהן לראות
את־הנגע ולא יטמא
כל־אשר בבית ואחר
כן יבא הכהן לראות
את־הבית:

03O 14 37 וראה את־הנגע והנה
הנגע בקירת הבית
שקעורות ירקרקת או
אדמדמת ומראיהן
שפל מן־הקיר:

03O 14 38 ויצא הכהן מן־הבית
אל־פתח הבית

			והסגיר את־הבית שבעת ימים:
03O	14	39	ושב הכהן ביום השביעי וראה והנה פשה הנגע בקירת הבית:
03O	14	40	וצוה הכהן וחלצו את־האבנים אשר בהן הנגע והשליכו אתהן אל־מחוץ לעיר אל־מקום טמא:
03O	14	41	ואת־הבית יקצע מבית סביב ושפכו את־העפר אשר הקצו אל־מחוץ לעיר אל־מקום טמא:
03O	14	42	ולקחו אבנים אחרות והביאו אל־תחת האבנים ועפר אחר יקח וטח את־הבית:
03O	14	43	ואם־ישוב הנגע ופרח בבית אחר חליץ את־האבנים ואחרי הקצות את־הבית ואחרי הטוח:
03O	14	44	ובא הכהן וראה והנה פשה הנגע בבית צרעת ממארת הוא בבית טמא הוא:
03O	14	45	ונתץ את־הבית את־אבניו ואת־עציו ואת כל־עפר הבית והוציא אל־מחוץ לעיר אל־מקום טמא:
03O	14	46	והבא אל־הבית כל־ימי הסגיר אתו יטמא עד־הערב:
03O	14	47	והשכב בבית יכבס את־בגדיו והאכל בבית יכבס את־בגדיו:
03O	14	48	ואם־בא יבא הכהן וראה והנה לא־פשה

			הנגע בבית אחרי הטח את־הבית וטהר הכהן את־הבית כי נרפא הנגע:
03O	14	49	ולקח לחטא את־הבית שתי צפרים ועץ ארז ושני תולעת ואזב:
03O	14	50	ושחט את־הצפר האחת אל־כלי־חרש על־מים חיים:
03O	14	51	ולקח את־עץ־הארז ואת־האזב ואת שני התולעת ואת הצפר החיה וטבל אתם בדם הצפר השחוטה ובמים החיים והזה אל־הבית שבע פעמים:
03O	14	52	וחטא את־הבית בדם הצפור ובמים החיים ובצפר החיה ובעץ הארז ובאזב ובשני התולעת:
03O	14	53	ושלח את־הצפר החיה אל־מחוץ לעיר אל־פני השדה וכפר על־הבית וטהר:
03O	14	54	זאת התורה לכל־נגע הצרעת ולנתק:
03O	14	55	ולצרעת הבגד ולבית:
03O	14	56	ולשאת ולספחת ולבהרת:
03O	14	57	להורת ביום הטמא וביום הטהר זאת תורת הצרעת:
03O	15	1	וידבר יהוה אל־משה ואל־אהרן לאמר:
03O	15	2	דברו אל־בני ישראל ואמרתם אלהם איש איש כי יהיה זב מבשרו זובו טמא הוא:

- 03O 15 3 וזאת תהיה טמאתו
בזובו רר בשרו
את־זובו או־החתים
בשרו מזובו טמאתו
הוא:
- 03O 15 4 כל־המשכב אשר ישכב
עליו הזב יטמא
וכל־הכלי אשר־ישב
עליו יטמא:
- 03O 15 5 ואיש אשר יגע
במשכבו יכבס בגדיו
ורחץ במים וטמא
עד־הערב:
- 03O 15 6 והישב על־הכלי
אשר־ישב עליו הזב
יכבס בגדיו ורחץ
במים וטמא עד־
הערב:
- 03O 15 7 והנגע בבשר הזב
יכבס בגדיו ורחץ
במים וטמא
עד־הערב:
- 03O 15 8 וכי־ירק הזב בטהור
וכבס בגדיו ורחץ
במים וטמא
עד־הערב:
- 03O 15 9 וכל־המרכב אשר
ירכב עליו הזב
יטמא:
- 03O 15 10 וכל־הנגע בכל אשר
יהיה תחתיו יטמא
עד־הערב והנושא
אותם יכבס בגדיו
ורחץ במים וטמא
עד־הערב:
- 03O 15 11 וכל אשר יגע־בו
הזב וידיו לא־שטף
במים וכבס בגדיו
ורחץ במים וטמא
עד־הערב:
- 03O 15 12 וכלי־חרש
אשר־יגע־בו הזב
ישבר וכל־כלי־עץ

			ישטף במים:
03O	15	13	וכי־טהר הזב מזובו וספר לו שבעת ימים לטהרתו וכבס בגדיו ורחץ בשרו במים חיים וטהר:
03O	15	14	וביום השמיני יקח־לו שתי תרים או שני בני יונה ובא לפני יהוה אל־פתח אהל מועד ונתנם אל־הכהן:
03O	15	15	ועשה אתם הכהן אחד חטאת והאחד עלה וכפר עליו הכהן לפני יהוה מזובו:
03O	15	16	ואיש כי־תצא ממנו שכבת־זרע ורחץ במים את־כל־בשרו וטמא עד־הערב:
03O	15	17	וכל־בגד וכל־עור אשר־יהיה עליו שכבת־זרע וכבס במים וטמא עד־ הערב:
03O	15	18	ואשה אשר ישכב איש אתה שכבת־זרע ורחצו במים וטמאו עד־הערב:
03O	15	19	ואשה כי־תהיה זבה דם יהיה זבה בבשרה שבעת ימים תהיה בנדתה וכל־הנגע בה יטמא עד־הערב:
03O	15	20	וכל אשר תשכב עליו בנדתה יטמא וכל אשר־תשב עליו יטמא:
03O	15	21	וכל־הנגע במשכבה יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד־הערב:

- 03O 15 22 וכל־הנגע בכל־כלי
אשר־תשב עליו יכבס
בגדיו ורחץ במים
וטמא עד־הערב:
- 03O 15 23 ואם על־המשכב הוא
או על־הכלי
אשר־הוא ישבת־עליו
בנגעו־בו יטמא
עד־הערב:
- 03O 15 24 ואם שכב ישכב איש
אתה ותהי נדתה
עליו וטמא שבעת
ימים וכל־המשכב
אשר־ישכב עליו
יטמא:
- 03O 15 25 ואשה כִּי־יזוב זוב
דמה ימים רבים בלא
עת־נדתה או
כִּי־תזוב על־נדתה
כל־ימי זוב טמאתה
כימי נדתה תהיה
טמאה הוא:
- 03O 15 26 כל־המשכב אשר־תשכב
עליו כל־ימי זובה
כמשכב נדתה
יהי־לָהּ וכל־הכלי
אשר תשב עליו טמא
יהיה כטמאת נדתה:
- 03O 15 27 וכל־הנוגע בהם יטמא
וכבס בגדיו ורחץ
במים וטמא
עד־הערב:
- 03O 15 28 ואם־טהרה מזובה
וספרה לה שבעת
ימים ואחר תטהר:
- 03O 15 29 וביום השמיני
תקח־לָהּ שתי תרים
או שני בני יונה
והביאה אותם אל־
הכהן אל־פתח אהל
מועד:
- 03O 15 30 ועשה הכהן את־האחד
חטאת ואת־האחד עלה

			<p>וכפר עליה הכהן לפני יהוה מזוב טמאתה: והזרתם 31 15 03O את־בני־ישראל מטמאתם ולא ימתו בטמאתם בטמאם את־משכני אשר בתוכם: זאת תורת הזב ואשר 32 15 03O תצא ממנו שכבת־זרע לטמאה־בה: והדוה בנדתה והזב 33 15 03O את־זוּבו לזכר ולנקבה ולאיש אשר ישכב עִם־טמאה: וידבר יהוה אל־משה 1 16 03O אחרי מות שני בני אהרן בקרבתם לפני־יהוה וימתו: ויאמר יהוה אל־משה 2 16 03O דבר אל־אהרן אחיך ואל־יבא בכל־עת אל־הקדש מבית לפרכת אל־פני הכפרת אשר על־הארן ולא ימות כי בענן אראה על־ הכפרת: בזאת יבא אהרן 3 16 03O אל־הקדש בפר בן־בקר לחטאת ואיל לעלה: כתנת־בד קדש ילבש 4 16 03O ומכנסי־בד יהיו על־בשרו ובאבנט בד יחגר ובמצנפת בד יצנף בגדי־קדש הם ורחץ במים את־בשרו ולבשם: ומאת עדת בני 5 16 03O ישראל יקח שני־שעירי עזים לחטאת ואיל אחד</p>
--	--	--	--

לעלה:

- 03O 16 6 והקריב אהרן את־פר
החטאת אשר־לו וכפר
בעדו ובעד ביתו:
03O 16 7 ולקח את־שני
השעירם והעמיד אתם
לפני יהוה פתח אהל
מועד:
03O 16 8 ונתן אהרן על־שני
השעירם גרלות גורל
אחד ליהוה וגורל
אחד לעזאזל:
03O 16 9 והקריב אהרן
את־השעיר אשר עלה
עליו הגורל ליהוה
ועשהו חטאת:
03O 16 10 והשעיר אשר עלה
עליו הגורל לעזאזל
יעמד־חי לפני יהוה
לכפר עליו לשלח
אתו לעזאזל
המדברה:
03O 16 11 והקריב אהרן את־פר
החטאת אשר־לו וכפר
בעדו ובעד ביתו
ושחט את־פר החטאת
אשר־לו:
03O 16 12 ולקח מלא־המחתה
גחלי־אש מעל המזבח
מלפני יהוה ומלא
חפניו קטרת סמים
דקה והביא מבית
לפרכת:
03O 16 13 ונתן את־הקטרת
על־האש לפני יהוה
וכסה ענן הקטרת
את־הכפרת אשר
על־העדות ולא
ימות:
03O 16 14 ולקח מדם הפר והזה
באצבעו על־פני
הכפרת קדמה ולפני
הכפרת יזה

שבע־פעמים מן־הדם

באצבעו:

03O 16 15 ושחט את־שעיר

החטאת אשר לעם

והביא את־דמו

אל־מבית לפרכת

ועשה את־דמו כאשר

עשה לדם הפר והזה

אתו על־הכפרת

ולפני הכפרת:

03O 16 16 וכפר על־הקדש

מטמאת בני ישראל

ומפשעיהם

לכל־חטאתם וכן

יעשה לאהל מועד

השכן אתם בתוך

טמאתם:

03O 16 17 וכל־אדם לא־יהיה

באהל מועד בבאו

לכפר בקדש עד־צאתו

וכפר בעדו ובעד

ביתו ובעד כל־קהל

ישראל:

03O 16 18 ויצא אל־המזבח אשר

לפני־יהוה וכפר

עליו ולקח מדם הפר

ומדם השעיר ונתן

על־קרנות המזבח

סביב:

03O 16 19 והזה עליו מן־הדם

באצבעו שבע פעמים

וטהרו וקדשו מטמאת

בני ישראל:

03O 16 20 וכלה מכפר את־הקדש

ואת־אהל מועד

ואת־המזבח והקריב

את־השעיר החי:

03O 16 21 וסמך אהרן את־שתי

ידו על ראש השעיר

החי והתודה עליו

את־כל־עונות בני

ישראל

ואת־כל־פשעיהם

			לכל־חטאתם ונתן אתם על־ראש השעיר ושלח ביד־איש עתי המדברה:
03O	16	22	ונשא השעיר עליו את־כל־עונתם אל־ארץ גזרה ושלח את־השעיר במדבר:
03O	16	23	ובא אהרן אל־אהל מועד ופשט את־בגדי הבד אשר לבש בבאו אל־הקדש והניחם שם:
03O	16	24	ורחץ את־בשרו במים במקום קדוש ולבש את־בגדיו ויצא ועשה את־עלתו ואת־עלת העם וכפר בעדו ובעד העם:
03O	16	25	ואת חלב החטאת יקטיר המזבחה:
03O	16	26	והמשלח את־השעיר לעזאזל יכבס בגדיו ורחץ את־בשרו במים ואחר־יכן יבוא אל־המחנה:
03O	16	27	ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת אשר הובא את־דמם לכפר בקדש יוציא אל־מחוץ למחנה ושרפו באש את־ערתם ואת־בשרם ואת־פרשם:
03O	16	28	והשרף אתם יכבס בגדיו ורחץ את־בשרו במים ואחר־יכן יבוא אל־ המחנה:
03O	16	29	והיתה לכם לחקת עולם בחדש השביעי בעשור לחדש תענו את־נפשתיכם

וכל־מלאכה לא תעשו
האזרח והגר הגר
בתוכם:

03O 16 30 כי־ביום הזה יכפר
עליכם לטהר אתכם
מכל חטאתיכם לפני
יהוה תטהרו:

03O 16 31 שבת שבתון היא לכם
ועניתם את־נפשתיכם
חקת עולם:

03O 16 32 וכפר הכהן
אשר־ימשח אתו ואשר
ימלא את־ידו לכהן
תחת אביו ולבש
את־בגדי הבד בגדי
הקדש:

03O 16 33 וכפר את־מקדש הקדש
ואת־אהל מועד
ואת־המזבח יכפר
ועל הכהנים ועל־
כל־עם הקהל יכפר:

03O 16 34 והיתה־זאת לכם
לחקת עולם לכפר
על־בני ישראל
מכל־חטאתם אחת
בשנה ויעש כאשר
צוה יהוה את־משה:

03O 17 1 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:

03O 17 2 דבר אל־אהרן
ואל־בניו ואל
כל־בני ישראל
ואמרת אליהם זה
הדבר אשר־צוה
יהוה לאמר:

03O 17 3 איש איש מבית
ישראל אשר ישחט
שור או־כשב או־עז
במחנה או אשר ישחט
מחוץ למחנה:

03O 17 4 ואל־פתח אהל מועד
לא הביאו להקריב
קרבת ליהוה לפני

משכן יהוה דם יחשב
לאיש ההוא דם שפך
ונכרת האיש ההוא
מקרב עמו:

03O 17 5 למען אשר יביאו
בני ישראל

את־זבחיהם אשר הם
זבחים על־פני השדה
והביאם ליהוה
אל־פתח אהל מועד
אל־הכהן וזבחו
זבחי שלמים ליהוה
אותם:

03O 17 6 וזרק הכהן את־הדם
על־מזבח יהוה פתח
אהל מועד והקטיר
החלב לריח ניחח
ליהוה:

03O 17 7 ולא־יזבחו עוד
את־זבחיהם לשעירם
אשר הם זנים
אחריהם חקת עולם
תהיה־זאת להם
לדרתם:

03O 17 8 ואלהם תאמר איש
איש מבית ישראל
ומן־הגר אשר־יגור
בתוכם אשר־יעלה
עלה או־זבח:

03O 17 9 ואל־פתח אהל מועד
לא יביאנו לעשות
אתו ליהוה ונכרת
האיש ההוא מעמיו:

03O 17 10 ואיש איש מבית
ישראל ומן־הגר הגר
בתוכם אשר יאכל
כל־דם ונתתי פני
בנפש האכלת את־הדם
והכרתי אתה מקרב
עמה:

03O 17 11 כי נפש הבשר בדם
הוא ואני נתתיו
לכם על־המזבח לכפר

			על־נפשתיכם כִּי־הדם הוא בנפש יכפר:
03O	17	12	על־כן אמרתי לבני ישראל כל־נפש מכם לא־תאכל דם והגר הגר בתוכם לא־יאכל דם:
03O	17	13	ואיש איש מבני ישראל ומן־הגר הגר בתוכם אשר יצוד ציד חיה או־ עוף אשר יאכל ושפך את־דמו וכסהו בעפר:
03O	17	14	כִּי־נפש כל־בשר דמו בנפשו הוא ואמר לבני ישראל דם כל־בשר לא תאכלו כי נפש כל־בשר דמו הוא כל־אכליו יכרת:
03O	17	15	וכל־נפש אשר תאכל נבלה וטרפה באזרח ובגר וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עדה־ערב וטהר:
03O	17	16	ואם לא יכבס ובשרו לא ירחץ ונשא עונו:
03O	18	1	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
03O	18	2	דבר אל־בני ישראל ואמרת אלהם אני יהוה אלהיכם:
03O	18	3	כמעשה ארץ־מצרים אשר ישבתם־בה לא תעשו וכמעשה ארץ־כנען אשר אני מביא אתכם שמה לא תעשו ובחקתיהם לא תלכו:
03O	18	4	את־משפטי תעשו ואת־חקתי תשמרו

			ללכת בהם אני יהוה אלהיכם:
03O	18	5	ושמרתם את־חקתי ואת־משפטי אשר יעשה אתם האדם וחי בהם אני יהוה:
03O	18	6	איש איש אל־כל־שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה אני יהוה:
03O	18	7	ערוה אביך וערוה אמך לא תגלה אמך הוא לא תגלה ערוה:
03O	18	8	ערוה אשת־אביך לא תגלה ערוה אביך הוא:
03O	18	9	ערוה אחותך בת־אביך או בת־אמך מולדת בית או מולדת חוץ לא תגלה ערוה:
03O	18	10	ערוה בת־בנך או בת־בתך לא תגלה ערוה כי ערוה הנה:
03O	18	11	ערוה בת־אשת אביך מולדת אביך אחותך הוא לא תגלה ערוה:
03O	18	12	ערוה אחות־אביך לא תגלה שאר אביך הוא:
03O	18	13	ערוה אחות־אמך לא תגלה כִּי־שאר אמך הוא:
03O	18	14	ערוה אחי־אביך לא תגלה אל־אשתו לא תקרבו דדתך הוא:
03O	18	15	ערוה כלתך לא תגלה אשת בנך הוא לא תגלה ערוה:
03O	18	16	ערוה אשת־אחיך לא

			תגלה ערות אחיך הוא:
03O	18	17	ערות אשה ובתה לא תגלה את־בת־בנה ואת־בת־בתה לא תקח לגלות ערותה שארה הנה זמה הוא:
03O	18	18	ואשה אל־אחתה לא תקח לצרר לגלות ערותה עליה בחייה:
03O	18	19	ואל־אשה בנדת טמאתה לא תקרב לגלות ערותה:
03O	18	20	ואל־אשת עמיתך לא־תתן שכבתך לזרע לטמאה־בה:
03O	18	21	ומזרעך לא־תתן להעביר למלך ולא תחלל את־שם אלהיך אני יהוה:
03O	18	22	ואת־זכר לא תשכב משכבי אשה תועבה הוא:
03O	18	23	ובכל־בהמה לא־תתן שכבתך לטמאה־בה ואשה לא־תעמד לפני בהמה לרבעה תבל הוא:
03O	18	24	אל־תטמאו בכל־אלה כי בכל־אלה נטמאו הגוים אשר־אני משלח מפניכם:
03O	18	25	ותטמא הארץ ואפקד עונה עליה ותקא הארץ את־ישביה:
03O	18	26	ושמרתם אתם את־חקתי ואת־משפטי ולא תעשו מכל התועבת האלה האזרח והגר הגר בתוכם:
03O	18	27	כי את־כל־התועבת האל עשו אנשי־הארץ אשר לפניכם ותטמא

הארץ:

- 03O 18 28 ולא־תקיא הארץ
אתכם בטמאכם אתה
כאשר קאה את־הגוי
אשר לפניכם:
- 03O 18 29 כי כל־אשר יעשה
מכל התועבת האלה
ונכרתו הנפשות
העשת מקרב עמם:
- 03O 18 30 ושמרתם את־משמרת־י
לבלתי עשות מחקות
התועבת אשר נעשו
לפניכם ולא תטמאו
בהם אני יהוה
אלהיכם:
- 03O 19 1 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:
- 03O 19 2 דבר אל־כל־עדת
בני־ישראל ואמרת
אלהם קדשים תהיו
כי קדוש אני יהוה
אלהיכם:
- 03O 19 3 איש אמו ואביו
תיראו ואת־שבתי
תשמרו אני יהוה
אלהיכם:
- 03O 19 4 אל־תפנו אל־האלילים
ואלהי מסכה לא
תעשו לכם אני יהוה
אלהיכם:
- 03O 19 5 וכי תזבחזו זבח
שלמים ליהוה
לרצונכם תזבחהו:
- 03O 19 6 ביום זבחכם יאכל
וממחרת והנותר
עד־יום השלישי באש
ישרף:
- 03O 19 7 ואם האכל יאכל
ביום השלישי פגול
הוא לא ירצה:
- 03O 19 8 ואכליו עונו ישא
כי־את־קדש יהוה
חלל ונכרתה הנפש

ההוא מעמיה:

03O 19 9 ובקצרכם את־קציר

ארצכם לא תכלה פאת

שדך לקצר ולקט

קצירך לא תלקט:

03O 19 10 וכרמך לא תעולל

ופרט כרמך לא תלקט

לעני ולגר תעזב

אתם אני יהוה

אלהיכם:

03O 19 11 לא תגנבו

ולא־תכחשו

ולא־תשקרו איש

בעמיתו:

03O 19 12 ולא־תשבעו בשמי

לשקר וחללת את־שם

אלהיך אני יהוה:

03O 19 13 לא־תעשק את־רעך

ולא תגזל לא־תלין

פעלת שכיר אתך

עד־בקר:

03O 19 14 לא־תקלל חרש ולפני

עור לא תתן מכשל

ויראת מאלהיך אני

יהוה:

03O 19 15 לא־תעשו עול במשפט

לא־תשא פני־דל ולא

תהדר פני גדול

בצדק תשפט עמיתך:

03O 19 16 לא־תלך רכיל בעמך

לא תעמד על־דם רעך

אני יהוה:

03O 19 17 לא־תשנא את־אחך

בלבבך הוכח תוכיח

את־עמיתך ולא־תשא

עליו חטא:

03O 19 18 לא־תקם ולא־תטר

את־בני עמך ואהבת

לרעך כמוך אני

יהוה:

03O 19 19 את־חקתי תשמרו

בהמתך לא־תרביע

כלאים שדך לא־תזרע

כלאים ובגד כלאים
שעטנז לא יעלה
עליך:

03O 19 20 ואיש כי־ישכב
את־אשה שכבת־זרע
והוא שפחה נחרפת
לאיש והפדה לא
נפדתה או חפשה לא
נתן־לה בקרת תהיה
לא יומתו כי־לא
חפשה:

03O 19 21 והביא את־אשמו
ליהוה אל־פתח אהל
מועד איל אשם:

03O 19 22 וכפר עליו הכהן
באיל האשם לפני
יהוה על־חטאתו אשר
חטא ונסלח לו
מחטאתו אשר חטא:

03O 19 23 וכי־תבאו אל־הארץ
ונטעתם כל־עץ מאכל
וערלתם ערלתו
את־פריו שלש שנים
יהיה לכם ערלים לא
יאכל:

03O 19 24 ובשנה הרביעת יהיה
כל־פריו קדש
הלולים ליהוה:

03O 19 25 ובשנה החמישת
תאכלו את־פריו
להוסיף לכם תבואתו
אני יהוה אלהיכם:

03O 19 26 לא תאכלו על־הדם
לא תנחשו ולא
תעוננו:

03O 19 27 לא תקפו פאת ראשכם
ולא תשחית את פאת
זקנך:

03O 19 28 ושרט לנפש לא תתנו
בבשרכם וכתבת קעקע
לא תתנו בכם אני
יהוה:

03O 19 29 אל־תחלל את־בתך

			להזנותה ולא־תזנה הארץ ומלאה הארץ זמה:
03O	19	30	את־שבתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יהוה:
03O	19	31	אל־תפנו אל־האבת ואל־הידענים אל־תבקשו לטמאה בהם אני יהוה אלהיכם:
03O	19	32	מפני שיבה תקום והדרת פני זקן ויראת מאלהיך אני יהוה:
03O	19	33	וכי־יגור אתך גר בארצכם לא תונו אתו:
03O	19	34	כאזרח מכם יהיה לכם הגר הגר אתכם ואהבת לו כמוך כי־גרים הייתם בארץ מצרים אני יהוה אלהיכם:
03O	19	35	לא־תעשו עול במשפט במדה במשקל ובמשורה:
	03O	19	36 מאזני צדק אבני־צדק איפת צדק והין צדק יהיה לכם אני יהוה אלהיכם אשר־הוצאתי אתכם מארץ מצרים:
03O	19	37	ושמרתם את־כל־חקתי ואת־כל־משפטי ועשיתם אתם אני יהוה:
03O	20	1	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
	03O	20	2 ואל־בני ישראל תאמר איש איש מבני ישראל ומן־הגר הגר בישראל אשר יתן

			מזרעו למלך מות יומת עם הארץ ירגמהו באבן:
03O	20	3	ואני אתן את־פני באיש ההוא והכרתי אתו מקרב עמו כי מזרעו נתן למלך למען טמא את־מקדשי ולחלל את־שם קדשי: ואם העלם יעלימו
03O	20	4	עם הארץ את־עיניהם מ־האיש ההוא בתתו מזרעו למלך לבלתי המית אתו:
03O	20	5	ושמתי אני את־פני באיש ההוא ובמשפחתו והכרתי אתו ואת כל־הזנים אחריו לזנות אחרי המלך מקרב עמם:
03O	20	6	והנפש אשר תפנה אל־האבת ואל־הידענים לזנת אחריהם ונתתי את־פני בנפש ההוא והכרתי אתו מקרב עמו:
03O	20	7	והתקדשתם והייתם קדשים כי אני יהוה אלהיכם:
03O	20	8	ושמרתם את־חקתי ועשיתם אתם אני יהוה מקדשכם:
03O	20	9	כי־איש איש אשר יקלל את־אביו ואת־אמו מות יומת אביו ואמו קלל דמיו בו:
03O	20	10	ואיש אשר ינאף את־אשת איש אשר ינאף את־אשת רעהו מות־יומת הנאף והנאפת:

- 03O 20 11 ואיש אשר ישכב
את־אשת אביו ערות
אביו גלה
מות־יומתו שניהם
דמיהם במ:
- 03O 20 12 ואיש אשר ישכב
את־כלתו מות יומתו
שניהם תבל עשו
דמיהם במ:
- 03O 20 13 ואיש אשר ישכב
את־זכר משכבי אשה
תועבה עשו שניהם
מות יומתו דמיהם
בם:
- 03O 20 14 ואיש אשר יקח
את־אשה ואת־אמה
זמה הוא באש ישרפו
אתו ואתהן ולא־
תהיה זמה בתוכם:
- 03O 20 15 ואיש אשר יתן
שכבתו בבהמה מות
יומת ואת־הבהמה
תהרגו:
- 03O 20 16 ואשה אשר תקרב
אל־כל־בהמה לרבעה
אתה והרגת את־האשה
ואת־הבהמה מות
יומתו דמיהם במ:
- 03O 20 17 ואיש אשר־יקח
את־אחתו בת־אביו
או בת־אמו וראה
את־ערותה והיא־
תראה את־ערותו חסד
הוא ונכרתו לעיני
בני עמם ערות אחתו
גלה עונו ישא:
- 03O 20 18 ואיש אשר־ישכב
את־אשה דוה וגלה
את־ערותה את־מקרה
הערה והוא גלתה
את־מקור דמיה
ונכרתו שניהם מקרב
עמם:

03O	20	19	וערות אחות אמך ואחות אביך לא תגלה כי את־שארו הערה עונם ישאו:
03O	20	20	ואיש אשר ישכב את־דדתו ערות דדו גלה חטאם ישאו ערירים ימתו:
03O	20	21	ואיש אשר יקח את־אשת אחיו נדה הוא ערות אחיו גלה ערירים יהיו:
03O	20	22	ושמרתם את־כל־חקתי ואת־כל־משפטי ועשיתם אתם ולא־תקיא אתכם הארץ אשר אני מביא אתכם שמה לשבת בה:
03O	20	23	ולא תלכו בחקת הגוי אשר־אני משלח מפניכם כי את־כל־אלה עשו ואקץ בם:
03O	20	24	ואמר לכם אתם תירשו את־אדמתם ואני אתננה לכם לרשת אתה ארץ זבת חלב ודבש אני יהוה אלהיכם אשר־הבדלתי אתכם מן־העמים:
03O	20	25	והבדלתם בין־הבהמה הטהרה לטמאה ובין־העוף הטהמ לטהר ולא־תשקצו את־נפשתיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמש האדמה אשר־הבדלתי לכם לטמא:
03O	20	26	והייתם לי קדשים כי קדוש אני יהוה ואבדל אתכם מן־העמים להיות

לי:

- 03O 20 27 ואיש או־אשה
כִּי־יְהִיָּה בָהֶם אוֹב
אוּ יִדְעֲנִי מוֹת
יוֹמָתוֹ בֶּאֱבֹן יִרְגְּמוּ
אֹתָם דְּמִיָּהֶם בָּם:
03O 21 1 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵ־מִשְׁכָּנֶיךָ
אֱמַר אֱלֹהֵי־הַכֹּהֲנִים בְּנֵי
אֹהֶרֶן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
לִנְפֹשׁ לֹא־יִטְמָא
בְּעַמִּי:
03O 21 2 כִּי אִם־לִשְׂאֹרֹת הַקֶּרֶב
אֵלֶיךָ לֵאמֹר וּלְאֲבִיךָ
וּלְבָנֶיךָ וּלְאֲחֵיךָ:
03O 21 3 וְלִאֲחֵתְךָ הַבְּתוּלָה
הַקְּרוֹבָה אֵלֶיךָ אֲשֶׁר
לֹא־הִיְתָה לְאִישׁ לָהּ
יִטְמָא:
03O 21 4 לֹא יִטְמָא בְּעַל בְּעַמִּי
לְהַחֲלוֹ:
03O 21 5 לֹא־יִקְרָחַהּ קִרְחָהּ
בְּרֹאשׁוֹ וּפֹאֵת זִקְנָהּ
לֹא יִגְלַחַּהּ וּבִבְשָׁרָהּ
לֹא יִשְׁרֹטָהּ שְׂרֹטָהּ:
03O 21 6 קְדָשִׁים יִהְיוּ
לְאֱלֹהֵיהֶם וְלֹא יִחַלְּלוּ
שֵׁם אֱלֹהֵיהֶם כִּי
אֹת־אֲשֵׁי יְהוָה לֶחֶם
אֱלֹהֵיהֶם הֵם מִקְרִיְבָם
וְהֵיוּ קְדָשׁ:
03O 21 7 אֲשֶׁר זֶנָּה וְחִלְּלָהּ לֹא
יִקְחוּ וְאֲשֶׁר גְּרוּשָׁה
מֵאִשָּׁה לֹא יִקְחוּ
כִּי־קְדָשׁ הוּא
לְאֱלֹהֵיךָ:
03O 21 8 וּקְדָשְׁתָּ כִּי־אֹת־לֶחֶם
אֱלֹהֶיךָ הוּא מִקְרִיֵּב
קְדָשׁ יִהְיֶה־לְךָ כִּי
קְדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה
מִקְדָּשְׁכֶם:
03O 21 9 וּבֵת אִישׁ כֹּהֵן כִּי
תַחֲלֶה לְזָנוֹת אֹת־אֲבִיָּה

			היא מחללת באש תשרף:
03O	21	10	והכהן הגדול מאחיו אשר־יוצק על־ראשו שמן המשחה ומלא את־ידו ללבש את־הבגדים את־ראשו לא יפרע ובגדיו לא יפרם:
03O	21	11	ועל כל־נפשת מת לא יבא לאביו ולאמו לא יטמא:
03O	21	12	ומן־המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש אלהיו כי נזר שמן משחת אלהיו עליו אני יהוה:
03O	21	13	והוא אשה בבתוליה יקח:
03O	21	14	אלמנה וגרושה וחללה זנה את־אלה לא יקח כי אם־בתולה מעמיו יקח אשה:
03O	21	15	ולא־יחלל זרעו בעמיו כי אני יהוה מקדשו:
03O	21	16	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
03O	21	17	דבר אל־אהרן לאמר איש מזרעך לדרתם אשר יהיה בו מום לא יקרב להקריב לחם אלהיו:
03O	21	18	כי כל־איש אשר־בו מום לא יקרב איש עור או פסח או חרם או שרוע:
03O	21	19	או איש אשר־יהיה בו שבר רגל או שבר יד:
03O	21	20	אויגבן או־דק או תבלל בעינו או גרב

			או ילפת או מרוח אשך:
03O	21	21	כל־איש אשר־בו מום מזרע אהרן הכהן לא יגש להקריב את־אשי יהוה מום בו את לחם אלהיו לא יגש להקריב:
03O	21	22	לחם אלהיו מקדשי הקדשים ומן־הקדשים יאכל:
03O	21	23	אך אל־הפרכת לא יבא ואל־המזבח לא יגש כ־מום בו ולא יחלל את־ מקדשי כי אני יהוה מקדשם:
03O	21	24	וידבר משה אל־אהרן ואל־בניו ואל־כל־בני ישראל:
03O	22	1	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
03O	22	2	דבר אל־אהרן ואל־בניו וינזרו מקדשי בני־ישראל ולא יחללו את־שם קדשי אשר הם מקדשים לי אני יהוה:
03O	22	3	אמר אלהם לדרת־כם כל־איש אשר־יקרב מכל־זרעכם אל־הקדשים אשר יקדישו בני־ישראל ליהוה וטמאתו עליו ונכרתה הנפש ההוא מלפני אני יהוה:
03O	22	4	איש איש מזרע אהרן והוא צרוע או זב בקדשים לא יאכל עד אשר יטהר והנגע בכל־טמא־נפש או איש אשר־תצא ממנו שכבת־זרע:

- 03O 22 5 אור־איש אשר יגע
בכל־שרץ אשר
יטמא־לו או באדם
אשר יטמא־לו לכל
טמאתו:
- 03O 22 6 נפש אשר תגע־בו
וטמאה עד־הערב ולא
יאכל מן־הקדשים כי
אם־רחץ בשרו במים:
- 03O 22 7 ובא השמש וטהר
ואחר יאכל
מן־הקדשים כי לחמו
הוא:
- 03O 22 8 נבלה וטרפה לא
יאכל לטמאה־בה אני
יהוה:
- 03O 22 9 ושמרו את־משמרת־י
ולא־ישאו עליו חטא
ומתו בו כי יחללהו
אני יהוה מקדשם:
- 03O 22 10 וכל־זר לא־יאכל
קדש תושב כהן
ושכיר לא־יאכל
קדש:
- 03O 22 11 וכהן כִּי־יקנה נפש
קנין כספו הוא
יאכל בו ויליד
ביתו הם יאכלו
בלחמו:
- 03O 22 12 ובת־כהן כי תהיה
לאיש זר הוא
בתרומת הקדשים לא
תאכל:
- 03O 22 13 ובת־כהן כי תהיה
אלמנה וגרושה וזרע
אין לה ושבה
אל־בית אביה
כנעוריה מלחם אביה
תאכל וכל־זר
לא־יאכל בו:
- 03O 22 14 ואיש כִּי־יאכל קדש
בשגגה ויסף חמשיתו
עליו ונתן לכהן

את־הקדש:

03O 22 15 ולא יחללו את־קדשי
בני ישראל את

אשר־ירימו ליהוה:

03O 22 16 והשיאו אותם עון
אשמה באכלם

את־קדשיהם כי אני

יהוה מקדשם:

03O 22 17 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:

03O 22 18 דבר אל־אהרן
ואל־בניו ואל

כל־בני ישראל

ואמרת אלהם איש

איש מבית ישראל

ומן־הגר בישראל

אשר יקריב קרבנו

לכל־נדריהם ולכל־

נדבותם אשר־יקריבו

ליהוה לעלה:

03O 22 19 לרצנכם תמים זכר
בבקר בכשבים

ובעזים:

03O 22 20 כל אשר־בו מום לא
תקריבו כי־לא

לרצון יהיה לכם:

03O 22 21 ואיש כי־יקריב
זבח־שלמים ליהוה

לפלא־נדר או לנדבה

בבקר או בצאן תמים

יהיה לרצון כל־מום

לא יהיה־בו:

03O 22 22 עורת או שבור
או־חרוץ או־יבלת

או גרב או ילפת

לא־תקריבו אלה

ליהוה ואשה

לא־תתנו מהם

עליה־מזבח ליהוה:

03O 22 23 ושור ושה שרוע
וקלוט נדבה תעשה

אתו ולנדר לא

ירצה:

- 03O 22 24 ומעוך וכתות ונתוק
וכרות לא תקריבו
ליהוה ובארצכם לא
תעשו:
- 03O 22 25 ומיד בן־נכר לא
תקריבו את־לחם
אלהיכם מכל־אלה כי
משחתם בהם מום במ
לא ירצו לכם:
- 03O 22 26 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:
- 03O 22 27 שור או־כשב או־עז
כי יולד והיה שבעת
ימים תחת אמו
ומיום השמיני
והלאה ירצה לקרבן
אשה ליהוה:
- 03O 22 28 ושור או־שה אתו
ואת־בנו לא תשחטו
ביום אחד:
- 03O 22 29 וכי־תזבחו
זבח־תודה ליהוה
לרצונכם תזבחו:
- 03O 22 30 ביום ההוא יאכל
לא־תותירו ממנו
עד־בקר אני יהוה:
- 03O 22 31 ושמרתם מצותי
ועשיתם אתם אני
יהוה:
- 03O 22 32 ולא תחללו את־שם
קדשי ונקדשתי בתוך
בני ישראל אני
יהוה מקדשכם:
- 03O 22 33 המוציא אתכם מארץ
מצרים להיות לכם
לא־להים אני יהוה:
- 03O 23 1 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:
- 03O 23 2 דבר אל־בני ישראל
ואמרת אלהם מועדי
יהוה אשר־תקראו
אתם מקראי קדש אלה
הם מועדי:

- 03O 23 3 ששת ימים תעשה
מלאכה וביום
השביעי שבת שבתון
מקרא־קדש כל־מלאכה
לא תעשו שבת הוא
ליהוה בכל
מושבת־יכם:
- 03O 23 4 אלה מועדי יהוה
מקראי קדש
אשר־תקראו אתם
במועדם:
- 03O 23 5 בחדש הראשון
בארבעה עשר לחדש
בין הערבים פסח
ליהוה:
- 03O 23 6 ובחמשה עשר יום
לחדש הזה חג המצות
ליהוה שבעת ימים
מצות תאכלו:
- 03O 23 7 ביום הראשון
מקרא־קדש יהיה לכם
כל־מלאכת עבדה לא
תעשו:
- 03O 23 8 והקרבתם אשה ליהוה
שבעת ימים ביום
השביעי מקרא־קדש
כל־מלאכת עבדה לא
תעשו:
- 03O 23 9 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:
- 03O 23 10 דבר אל־בני ישראל
ואמרת אלהם
כי־תבאו אל־הארץ
אשר אני נתן לכם
וקצרתם את־קצירה
והבאתם את־עמר
ראשית קצירכם
אל־הכהן:
- 03O 23 11 והניף את־העמר
לפני יהוה לרצונכם
ממחרת השבת יניפנו
הכהן:
- 03O 23 12 ועשיתם ביום

			הניפכם את־העמר כבש תמים בן־שנתו לעלה ליהוה:
03O	23	13	ומנחתו שני עשרנים סלת בלולה בשמן אשה ליהוה ריח ניחח ונסכה יין רביעת ההין:
03O	23	14	ולחם וקלי וכרמל לא תאכלו עד־עצם היום הזה עד הביאכם את־קרבן אלהיכם חקת עולם לדרתיכם בכל משבתיכם:
03O	23	15	וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את־עמר התנופה שבע שבתות תמימת תהיינה:
03O	23	16	עד ממחרת השבת השביעת תספרו חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה ליהוה:
03O	23	17	ממושבתיכם תביאו לחם תנופה שתיים שני עשרנים סלת תהיינה חמץ תאפינה בכורים ליהוה:
03O	23	18	והקרבתם על־הלחם שבעת כבשים תמימים בני שנה ופר בן־בקר אחד ואילם שנים יהיו עלה ליהוה ומנחתם ונסכיהם אשה ריח־ניחח ליהוה:
03O	23	19	ועשיתם שעיר־עזים אחד לחטאת ושני כבשים בני שנה לזבח שלמים:
03O	23	20	והניף הכהן אתם על לחם הבכרים תנופה

			לפני יהוה על־שני כבשים קדש יהיו ליהוה לכהן:
03O	23	21	וקראתם בעצם היום הזה מקרא־קדש יהיה לכם כל־מלאכת עבדה לא תעשו חקת עולם בכל־מושבתיכם לדרתיכם:
03O	23	22	ובקצרכם את־קציר ארצכם לא־תכלה פאת שדך בקצרך ולקט קצירך לא תלקט לעני ולגר תעזב אתם אני יהוה אלהיכם:
03O	23	23	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
03O	23	24	דבר אל־בני ישראל לאמר בחדש השביעי באחד לחדש יהיה לכם שבתון זכרון תרועה מקרא־קדש:
03O	23	25	כל־מלאכת עבדה לא תעשו והקרבתם אשה ליהוה:
03O	23	26	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
03O	23	27	אך בעשור לחדש השביעי הזה יום הכפרים הוא מקרא־קדש יהיה לכם ועניתם את־נפשתיכם והקרבתם אשה ליהוה:
03O	23	28	וכל־מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה כי יום כפרים הוא לכפר עליכם לפני יהוה אלהיכם:
03O	23	29	כי כל־הנפש אשר לא־תענה בעצם היום הזה ונכרתה מעמיה:

- 03O 23 30 וכל־הנפש אשר תעשה
כל־מלאכה בעצם
היום הזה והאבדתי
את־הנפש ההוא מקרב
עמה:
- 03O 23 31 כל־מלאכה לא תעשו
חקת עולם לדרתיכם
בכל משבתיכם:
- 03O 23 32 שבת שבתון הוא לכם
ועניתם את־נפשתיכם
בתשעה לחדש בערב
מערב עד־ערב
תשביתו שבתכם:
- 03O 23 33 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:
- 03O 23 34 דבר אל־בני ישראל
לאמר בחמשה עשר
יום לחדש השביעי
הזה חג הסכות שבעת
ימים ליהוה:
- 03O 23 35 ביום הראשון
מקרא־קדש כל־מלאכת
עבדה לא תעשו:
- 03O 23 36 שבעת ימים תקריבו
אשה ליהוה ביום
השמיני מקרא־קדש
יהיה לכם והקרבתם
אשה ליהוה עצרת
הוא כל־מלאכת עבדה
לא תעשו:
- 03O 23 37 אלה מועדי יהוה
אשר־תקראו אתם
מקראי קדש להקריב
אשה ליהוה עלה
ומנחה זבח ונסכים
דבר־יום ביומו:
- 03O 23 38 מלבד שבתת יהוה
ומלבד מתנותיכם
ומלבד כל־נדריכם
ומלבד כל־נדבתיכם
אשר תתנו ליהוה:
- 03O 23 39 אך בחמשה עשר יום
לחדש השביעי

באספכם את־תבואת
הארץ תחגו את־חג־
יהוה שבעת ימים
ביום הראשון שבתון
וביום השמיני
שבתון:

03O 23 40 ולקחתם לכם ביום
הראשון פרי עץ הדר
כפת תמרים וענף
עץ־עבת וערבי־נחל
ושמחתם לפני יהוה
אלהיכם שבעת ימים:

03O 23 41 וחגתם אתו חג
ליהוה שבעת ימים
בשנה חקת עולם
לדרתיכם בחדש
השביעי תחגו אתו:

03O 23 42 בסכת תשבו שבעת
ימים כל־האזרח
בישראל ישבו בסכת:

03O 23 43 למען ידעו דרתיכם
כי בסכות הושבתי
את־בני ישראל
בהוציאי אותם מארץ
מצרים אני יהוה
אלהיכם:

03O 23 44 וידבר משה את־מעדי
יהוה אל־בני
ישראל:

03O 24 1 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:

03O 24 2 צו את־בני ישראל
ויקחו אליך שמן
זית זך כתית למאור
להעלת נר תמיד:

03O 24 3 מחוץ לפרכת העדת
באהל מועד יערך
אתו אהרן מערב
עד־בקר לפני יהוה
תמיד חקת עולם
לדרתיכם:

03O 24 4 על המנרה הטהרה
יערך את־הנרות

			לפני יהוה תמיד:
03O	24	5	ולקחת סלת ואפית אתה שתיים עשרה חלות שני עשרנים יהיה החלה האחת:
03O	24	6	ושמת אותם שתיים מערכות שש המערכת על השלחן הטהר לפני יהוה:
03O	24	7	ונתת על־המערכת לבנה זכה והיתה ללחם לאזכרה אשה ליהוה:
03O	24	8	ביום השבת ביום השבת יערכנו לפני יהוה תמיד מאת בני־ישראל ברית עולם:
03O	24	9	והיתה לאהרן ולבניו ואכלהו במקום קדש כי קדש קדשים הוא לו מאשי יהוה חק־עולם:
03O	24	10	ויצא בן־אשה ישראלית והוא בן־איש מצרי בתוך בני ישראל וינצו במחנה בן הישראלית ואיש הישראלי:
03O	24	11	ויקב בן־האשה הישראלית את־השם ויקלל ויביאו אתו אל־משה ושם אמו שלמית בת־דברי למטה־דן:
03O	24	12	ויניחהו במשמר לפרש להם על־פי יהוה:
03O	24	13	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
03O	24	14	הוצא את־המקלל אל־מחוגן למחנה וסמכו כל־השמעים

את־ידיהם על־ראשו

ורגמו אתו

כל־העדה:

03O 24 15 ואל־בני ישראל

תדבר לאמר איש איש

כִּי־יקלל אלהיו

ונשא חטאו:

03O 24 16 ונקב שם־יהוה מות

יומת רגום

ירגמו־בו כל־העדה

כגר כאזרח בנקבו־

שם יומת:

03O 24 17 ואיש כי יכה

כל־נפש אדם מות

יומת:

03O 24 18 ומכה נפש־בהמה

ישלמנה נפש תחת

נפש:

03O 24 19 ואיש כִּי־יתן מום

בעמיתו כאשר עשה

כן יעשה לו:

03O 24 20 שבר תחת שבר עין

תחת עין שן תחת שן

כאשר יתן מום באדם

כן ינתן בו:

03O 24 21 ומכה בהמה ישלמנה

ומכה אדם יומת:

03O 24 22 משפט אחד יהיה לכם

כגר כאזרח יהיה כי

אני יהוה אלהיכם:

03O 24 23 וידבר משה אל־בני

ישראל ויוציאו

את־המקלל אל־מחון

למחנה וירגמו אתו

אבן ובני־ישראל

עשו כאשר צוה יהוה

את־משה:

03O 25 1 וידבר יהוה אל־משה

בהר סיני לאמר:

03O 25 2 דבר אל־בני ישראל

ואמרת אלהם כי

תבאו אל־הארץ אשר

אני נתן לכם ושבתה

03O	25	3	הארץ שבת ליהוה: שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמר כרמך ואספת את־תבואתה:
03O	25	4	ובשנה השביעת שבת שבתון יהיה לארץ שבת ליהוה שדך לא תזרע וכרמך לא תזמר:
03O	25	5	את ספיח קצירך לא תקצור ואת־ענבי נזירך לא תבצר שנת שבתון יהיה לארץ:
03O	25	6	והיתה שבת הארץ לכם לאכלה לך ולעבדך ולאמתך ולשכירך ולתושבך הגרים עמך:
03O	25	7	ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל־תבואתה לאכל:
03O	25	8	וספרת לך שבע שבתת שנים שבע שנים שבע פעמים והיו לך ימי שבע שבתת השנים תשע וארבעים שנה:
03O	25	9	והעברת שופר תרועה בחדש השבעי בעשור לחדש ביום הכפרים תעבירו שופר בכל־ארצכם:
03O	25	10	וקדשתם את שנת החמשים שנה וקראתם דרור בארץ לכל־ישיביה יובל הוא תהיה לכם ושבתם איש אל־אחזתו ואיש אל־משפחתו תשבּו:
03O	25	11	יובל הוא שנת החמשים שנה תהיה לכם לא תזרעו ולא

			תקצרו את־ספיחיה ולא תבצרו את־נזריה:
03O	25	12	כי יובל הוא קדש תהיה לכם מן־השדה תאכלו את־תבואתה:
03O	25	13	בשנת היובל הזאת תשבו איש אל־אחזתו:
03O	25	14	וכי־תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך אל־תונו איש את־אחיו:
03O	25	15	במספר שנים אחר היובל תקנה מאת עמיתך במספר שני־תבואת ימכר־לך:
03O	25	16	לפי רב השנים תרבה מקנתו ולפי מעט השנים תמעט מקנתו כי מספר תבואת הוא מכר לך:
03O	25	17	ולא תונו איש את־עמיתו ויראת מאלהיך כי אני יהוה אלהיכם:
03O	25	18	ועשיתם את־חקתי ואת־משפטי תשמרו ועשיתם אתם וישבתם על־הארץ לבטח:
03O	25	19	ונתנה הארץ פריה ואכלתם לשבע וישבתם לבטח עליה:
03O	25	20	וכי תאמרו מה־נאכל בשנה השביעת הן לא נזרע ולא נאסף את־ תבואתנו:
03O	25	21	וצויתי את־ברכתי לכם בשנה הששית ועשת את־התבואה לשלוש השנים:
03O	25	22	וזרעתם את השנה

השמינת ואכלתם
מן־התבואה ישן עד
השנה התשיעת עד־
בוא תבואתה תאכלו
ישן:

03O 25 23 והארץ לא תמכר
לצמתת כִּי־לִי הארץ
כִּי־גֵרִים ותושבים
אתם עמדי:

03O 25 24 ובכל ארץ אחזתכם
גאלה תתנו לארץ:

03O 25 25 כִּי־יִמּוֹךְ אחיך ומכר
מאחזתו ובא גאלו
הקרוב אליו וגאל את
ממכר אחיו:

03O 25 26 ואיש כי לא
יהיה־לו גאל
והשיגה ידו ומצא
כדי גאלתו:

03O 25 27 וחשב את־שני ממכרו
והשיב את־העדף
לאיש אשר מכר־לו
ושב לאחזתו:

03O 25 28 ואם לא־מצאה ידו
די השיב לו והיה
ממכרו ביד הקנה
אתו עד שנת היובל
ויצא ביבל ושב
לאחזתו:

03O 25 29 ואיש כִּי־יִמְכֹר
בית־מושב עיר חומה
והיתה גאלתו עד־תם
שנת ממכרו ימים
תהיה גאלתו:

03O 25 30 ואם לא־יגאל
עד־מלאת לו שנה
תמימה וקם הבית
אשר־בעיר אשר־לא
חמה לצמיתת לקנה
אתו לדרתיו לא יצא
ביבל:

03O 25 31 ובתי החצרים אשר
אין־להם חמה סביב

על־שדה הארץ יחשב
גאלה תהיה־ לו
וביבל יצא:

03O 25 32 וערי הלויים בתי
ערי אחזתם גאלת
עולם תהיה ללויים:

03O 25 33 ואשר יגאל
מן־הלויים ויצא
ממכר־בית ועיר
אחזתו ביבל כי בתי
ערי הלויים הוא
אחזתם בתוך בני
ישראל:

03O 25 34 ושדה מגרש עריהם
לא ימכר כ־אחזת
עולם הוא להם:

03O 25 35 וכ־ימוך אחיך
ומטה ידו עמך
והחזקת בו גר
ותושב וחי עמך:

03O 25 36 אל־תקח מאתו נשך
ותרבית ויראת
מאלהיך וחי אחיך
עמך:

03O 25 37 את־כספך לא־תתן לו
בנשך ובמרבית
לא־תתן אכלך:

03O 25 38 אני יהוה אלהיכם
אשר־הוצאתי אתכם
מארץ מצרים לתת
לכם את־ארץ כנען
להיות לכם לאלהים:

03O 25 39 וכ־ימוך אחיך עמך
ונמכר־לך לא־תעבד
בו עבדת עבד:

03O 25 40 כשכיר כתושב יהיה
עמך עד־שנת היבל
יעבד עמך:

03O 25 41 ויצא מעמך הוא
ובניו עמו ושב
אל־משפחתו
ואל־אחזת אבתיו
ישוב:

03O	25	42	כי־עבדי הם אשר־הוצאתי אתם מארץ מצרים לא ימכרו ממכרת עבד: לא־תרדה בו בפרך ויראת מאלהיך:
03O	25	43	ועבדך ואמתך אשר יהיו־לך מאת הגוים אשר סביבתיכם מהם תקנו עבד ואמה: וגם מבני התושבים הגרים עמכם מהם תקנו וממשפחתם אשר עמכם אשר הולידו בארצכם והיו לכם לאחזה:
03O	25	44	והתנחלתם אתם לבניכם אחריכם לרשת אחזה לעלם בהם תעבדו ובאחיכם בני־ישראל איש באחיו לא־תרדה בו בפרך:
03O	25	45	וכי תשיג יד גר ותושב עמך ומך אחיק עמו ונמכר לגר תושב עמך או לעקר משפחת גר: אחרי נמכר גאלה תהיה־לו אחד מאחיו יגאלנו:
03O	25	46	אור־דדו או בן־דדו יגאלנו או־משאר בשרו ממשפחתו יגאלנו או־השיגה ידו ונגאל:
03O	25	47	וחשב עם־קנהו משנת המכרו לו עד שנת היבל והיה כסף ממכרו במספר שנים כימי שכיר יהיה עמו:
03O	25	48	אם־עוד רבות בשנים
03O	25	49	
03O	25	50	
03O	25	51	

			לפיהן ישיב גאלתו מכסף מקנתו:
03O	25	52	ואם־מעט נשאר בשנים עד־שנת היבל וחשב־לו כפי שניו ישיב את־ גאלתו:
03O	25	53	כשכיר שנה בשנה יהיה עמו לא־ירדנו בפרך לעיניך:
03O	25	54	ואם־לא יגאל באלה ויצא בשנת היבל הוא ובניו עמו:
03O	25	55	כי־לי בני־ישראל עבדים עבדי הם אשר־הוצאתי אותם מארץ מצרים אני יהוה אלהיכם:
03O	26	1	לא־תעשו לכם אלילים ופסל ומצבה לא־תקימו לכם ואבן משכית לא תתנו בארצכם להשתחות עליה כי אני יהוה אלהיכם:
03O	26	2	את־שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יהוה:
03O	26	3	אם־בחקתי תלכו ואת־מצותי תשמרו ועשיתם אתם:
03O	26	4	ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פריו:
03O	26	5	והשיג לכם דיש את־בציר ובציר ישיג את־זרע ואכלתם לחמכם לשבע וישבתם לבטח בארצכם:
03O	26	6	ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד והשבתי חיה רעה

			מִן־הָאָרֶץ וְחָרַב לֹא־תַעֲבֹר בְּאַרְצְכֶם: וּרְדַפְתֶּם אֶת־אִיְבֵיכֶם וּנְפְלוּ לִפְנֵיכֶם לְחָרֹב:
03O	26	7	
			וּרְדְּפוּ מִכֶּם חֲמֹשֶׁה מֵאָה וּמֵאָה מִכֶּם רַבְּבָה יִרְדְּפוּ וּנְפְלוּ אִיְבֵיכֶם לִפְנֵיכֶם לְחָרֹב:
03O	26	8	
			וּפָנִיתִי אֵלֵיכֶם וְהִפְרִיתִי אֶתְכֶם וְהִרְבִּיתִי אֶתְכֶם וְהִקִּימְתִּי אֶת־בְּרִיתִי אִתְּכֶם:
03O	26	9	
			וְאָכַלְתֶּם יִשְׁן נוֹשֵׁן וְיִשְׁן מִפְּנֵי חֹדֶשׁ תּוֹצִיאוּ:
03O	26	10	
			וְנָתַתִּי מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא־תִגְעַל נַפְשִׁי אִתְּכֶם:
03O	26	11	
			וְהִתְהַלַּכְתִּי בְּתוֹכְכֶם וְהִיִּיתִי לָכֶם לֵאלֹהִים וְאַתֶּם תִּהְיוּ־לִי לְעָם:
03O	26	12	
			אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מֵהֵי לֶהֱמַעַבְדִּים וְאֲשַׁבֵּר מִטַּת עַלְכֶּם וְאוֹלֶךְ אֶתְכֶם קוֹמֲמִיּוֹת:
03O	26	13	
			וְאִם־לֹא תִשְׁמְעוּ לִי וְלֹא תַעֲשׂוּ אֶת־ כָּל־הַמִּצְוֹת הָאֵלֶּה:
03O	26	14	
			וְאִם־בַּחֲקֹתִי תִמָּאֶסוּ וְאִם אֶת־מִשְׁפָּטִי תִגְעַל נַפְשְׁכֶם לְבַלְתִּי עֲשׂוֹת אֶת־כָּל־מִצְוֹתִי לְהַפְרֹכְכֶם אֶת־בְּרִיתִי:
03O	26	15	
			אֶף־אֲנִי אַעֲשֶׂה־זֹאת לָכֶם וְהִפְקַדְתִּי עֲלֵיכֶם בַּהֲלֵה אֶת־הַשַּׁחֲפָה וְאֶת־הַקְּדַחַת מְכֻלּוֹת עֵינַיִם וּמַדִּיבַת נֶפֶשׁ
03O	26	16	

			וזרעתם לריק זרעכם ואכלהו איביכם:
03O	26	17	ונתתי פני בכם ונגפתם לפני איביכם ורדו בכם שנאיכם ונסתם ואין־רדף אתכם:
03O	26	18	ואם־עד־אלה לא תשמעו לי ויספתי ליסרה אתכם שבע על־חטאתיכם:
03O	26	19	ושברתי את־גאון עזכם ונתתי את־שמיכם כברזל ואת־ארצכם כנחשה:
03O	26	20	ותם לריק כחכם ולא־תתן ארצכם את־יבולה ועץ הארץ לא יתן פרי:
03O	26	21	ואם־תלכו עמי קרי ולא תאבו לשמע לי ויספתי עליכם מכה שבע כחטאתיכם:
03O	26	22	והשלחתי בכם את־חית השדה ושכלה אתכם והכריתה את־בהמתכם והמעיטה אתכם ונשמו דרכיכם:
03O	26	23	ואם־באלה לא תוסרו לי והלכתם עמי קרי:
03O	26	24	והלכתי אף־אני עמכם בקרי והכיתי אתכם גם־אני שבע על־חטאתיכם:
03O	26	25	והבאתי עליכם חרב נקמת נקם־ברית ונאספתם אל־עריכם ושלחתי דבר בתוכם ונתתם ביד־אויב:
03O	26	26	בשברי לכם מטה־לחם ואפו עשר נשים

לחמכם בתנור אחד
והשיבו לחמכם
במשקל ואכלתם ולא
תשבעו:

03O 26 27 ואם־בזאת לא תשמעו
לי והלכתם עמי
בקרי:

03O 26 28 והלכתי עמכם
בחמת־קרי ויסרתי
אתכם אף־אני שבע
על־חטאתיכם:

03O 26 29 ואכלתם בשר בניכם
ובשר בנתיכם
תאכלו:

03O 26 30 והשמדתי את־במתיכם
והכרתי את־חמניכם
ונתתי את־פגריכם
על־פגרי גלולכם
וגעלה נפשי אתכם:

03O 26 31 ונתתי את־עריכם
חרבה והשמותי
את־מקדשיכם ולא
אריח בריח ניחחכם:

03O 26 32 והשמתי אני
את־הארץ ושממו
עליה איביכם
הישבים בה:

03O 26 33 ואתכם אזרה בגוים
והריקתי אחריכם
חרב והיתה ארצכם
שממה ועריכם יהיו
חרבה:

03O 26 34 אז תרצה הארץ
את־שבתתיה כל ימי
השמה ואתם בארץ
איביכם אז תשבת
הארץ והרצת
את־שבתתיה:

03O 26 35 כל־ימי השמה תשבת
את אשר לא־שבתה
בשבתתיכם בשבתכם
עליה:

03O 26 36 והנשארים בכם

- והבאתי מִרְיָךְ בִּלְבָבִי
בָּאֶרֶץ אִי־בִיהֶם וְרִדְף
אֹתָם קוֹל עֲלֵה נִדְף
וְנָסוּ מִנִּסְתָּ־חֶרֶב
וְנָפְלוּ וְאֵין רִדְף:
03O 26 37 וְכָשְׁלוּ אִישׁ־בְּאֹחִיו
כַּמְּפַנִּי־חֶרֶב וְרִדְף
אֵין וְלֹא־תִהְיֶה לָכֶם
תְּקוּמָה לִפְנֵי
אִי־בִיכֶם:
03O 26 38 וְאַבְדַּתְּם בְּגוֹיִם
וְאָכַלְתֶּם אֹתְכֶם אֶרֶץ
אִי־בִיכֶם:
03O 26 39 וְהִנְשָׂאֲרִים בָּכֶם יִמְקוּ
בַּעֲוֹנֹם בָּאֶרֶץ
אִי־בִיכֶם וְאַף בַּעֲוֹנֹת
אַבְתֶּם אֹתָם יִמְקוּ:
03O 26 40 וְהִתְוֹדוּ אֶת־עֲוֹנֹם
וְאֶת־עוֹן אֲבֹתָם
בְּמַעַלְמֵם אֲשֶׁר מַעֲלוּ־בִי
וְאַף אֲשֶׁר־הִלְכוּ עִמִּי
בְּקָרִי:
03O 26 41 אֶף־אֲנִי אֶלֶךְ עִמָּם
בְּקָרִי וְהִבֵּאתִי אֹתָם
בָּאֶרֶץ אִי־בִיהֶם אוֹ־אֵז
יִכְנַע לְבָבָם הָעֶרֶל
וְאֵז יִרְצוּ אֶת־עֲוֹנֹם:
03O 26 42 וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי
יַעֲקֹב וְאַף
אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף
אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם
אֶזְכֹּר וְהָאֶרֶץ אֶזְכֹּר:
03O 26 43 וְהָאֶרֶץ תַּעֲזֹב מֵהֶם
וְתִרְץ אֶת־שִׁבְתָּתִיהָ
בְּהִשָּׁמָה מֵהֶם וְהֵם
יִרְצוּ אֶת־עֲוֹנֹם יַעֲן
וּבִיעֵן בְּמִשְׁפָּטִי מֵאִסוּ
וְאֶת־חֻקְתִּי גָעִלָה
נִפְשָׁם:
03O 26 44 וְאַף־גַּם־זֹאת בִּהְיוֹתָם
בָּאֶרֶץ אִי־בִיהֶם
לֹא־מֵאֲסָתִים
וְלֹא־גַעֲלָתִים לְכֻלָּתָם

			להפר בריתי אתם כי אני יהוה אלהיהם: וזכרתי להם ברית ראשנים אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים לעיני הגוים להיות להם לאלהים אני יהוה:
03O	26	45	
			אלה החקים והמשפטים והתורת אשר נתן יהוה בינו ובין בני ישראל בהר סיני ביד־משה: וידבר יהוה אל־משה לאמר:
03O	27	1	
			דבר אל־בני ישראל ואמרת אלהם איש כי יפלא נדר בערכך נפשת ליהוה:
03O	27	2	
			והיה ערכך הזכר מבן עשרים שנה ועד בן־ששים שנה והיה ערכך חמשים שקל כסף בשקל הקדש: ואם־נקבה הוא והיה ערכך שלשים שקל: ואם מבן־חמש שנים ועד בן־עשרים שנה והיה ערכך הזכר עשרים שקלים ולנקבה עשרת שקלים:
03O	27	3	
			ואם מבן־חדש ועד בן־חמש שנים והיה ערכך הזכר חמשה שקלים כסף ולנקבה ערכך שלשת שקלים כסף: ואם מבן־ששים שנה ומעלה אם־זכר והיה ערכך חמשה עשר שקל ולנקבה עשרה שקלים:
03O	27	4	
			ואם מבן־חמש שנים ועד בן־עשרים שנה והיה ערכך הזכר עשרים שקלים ולנקבה עשרת שקלים:
03O	27	5	
			ואם מבן־חדש ועד בן־חמש שנים והיה ערכך הזכר חמשה שקלים כסף ולנקבה ערכך שלשת שקלים כסף: ואם מבן־ששים שנה ומעלה אם־זכר והיה ערכך חמשה עשר שקל ולנקבה עשרה שקלים:
03O	27	6	
			ואם מבן־חמש שנים ועד בן־עשרים שנה והיה ערכך הזכר עשרים שקלים ולנקבה עשרת שקלים:
03O	27	7	

- 03O 27 8 ואם־מך הוא מערכך
והעמידו לפני הכהן
והעריך אתו הכהן
על־פי אשר תשיג יד
הנדר יעריכנו
הכהן:
- 03O 27 9 ואם־בהמה אשר
יקריבו ממנה קרבן
ליהוה כל אשר יתן
ממנו ליהוה
יהיה־קדש:
לא יחליפנו
- 03O 27 10 ולא־ימיר אתו טוב
ברע או־רע בטוב
ואם־המר ימיר בהמה
בבהמה והיה־הוא
ותמורתו יהיה־קדש:
ואם כל־בהמה טמאה
אשר לא־יקריבו
ממנה קרבן ליהוה
והעמיד את־הבהמה
לפני הכהן:
- 03O 27 12 והעריך הכהן אתה
בין טוב ובין רע
כערכך הכהן כן
יהיה:
- 03O 27 13 ואם־גאל יגאלנה
ויסף חמישתו
על־ערכך:
- 03O 27 14 ואיש כִּי־יקדש
את־ביתו קדש ליהוה
והעריכו הכהן בין
טוב ובין רע כאשר
יעריך אתו הכהן כן
יקום:
- 03O 27 15 ואם־המקדיש יגאל
את־ביתו ויסף
חמישית כסף־ערכך
עליו והיה לו:
- 03O 27 16 ואם משדה אחזתו
יקדיש איש ליהוה
והיה ערכך לפי
זרעו זרע חמר

שערים בחמשים שקל

כסף:

03O 27 17 ואם־משנת היבל
יקדיש שדהו כערכך

יקום:

03O 27 18 ואם־אחר היבל
יקדיש שדהו

וחשב־לו הכהן

את־הכסף על־פי

השנים הנותרת עד

שנת היבל ונגרע

מערכך:

03O 27 19 ואם־גאל יגאל
את־השדה המקדיש

אתו ויסף חמשית

כסף־ערכך עליו וקם

לו:

03O 27 20 ואם־לא יגאל
את־השדה ואם־מכר

את־השדה לאיש אחר

לא יגאל עוד:

03O 27 21 והיה השדה בצאתו
ביבל קדש ליהוה

כשדה החרם לכהן

תהיה אחזתו:

03O 27 22 ואם את־שדה מקנתו
אשר לא משדה אחזתו

יקדיש ליהוה:

03O 27 23 וחשב־לו הכהן את
מכסת הערכך עד שנת

היבל ונתן

את־הערכך ביום

ההוא קדש ליהוה:

03O 27 24 בשנת היובל ישוב
השדה לאשר קנהו

מאתו לאשר־לו אחזת

הארץ:

03O 27 25 וכל־ערכך יהיה
בשקל הקדש עשרים

גרה יהיה השקל:

03O 27 26 אך־בכור אשר־יבכר
ליהוה בבהמה

לא־יקדיש איש אתו

			אם־שור אם־שה ליהוה הוא:
03O	27	27	ואם בבהמה הטמאה ופדה בערכך ויסף חמשתו עליו ואם־לא יגאל ונמכר בערכך:
03O	27	28	אך־כל־חרם אשר יחרם איש ליהוה מכל־אשר־לו מאדם ובהמה ומשדה אחזתו לא ימכר ולא יגאל כל־חרם קדש־קדשים הוא ליהוה:
03O	27	29	כל־חרם אשר יחרם מן־האדם לא יפדה מות יומת:
03O	27	30	וכל־מעשר הארץ מזרע הארץ מפרי העץ ליהוה הוא קדש ליהוה:
03O	27	31	ואם־גאל יגאל איש ממעשרו חמשיתו יסף עליו:
03O	27	32	וכל־מעשר בקר וצאן כל אשר־יעבר תחת השבט העשירי יהיה־קדש ליהוה:
03O	27	33	לא יבקר בין־טוב לרע ולא ימירנו ואם־המר ימירנו והיה־הוא ותמורתו יהיה־קדש לא יגאל:
03O	27	34	אלה המצות אשר צוה יהוה את־משה אל־בני ישראל בהר סיני:
04O	1	1	וידבר יהוה אל־משה במדבר סיני באהל מועד באחד לחדש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים לאמר:
04O	1	2	שאו את־ראש כל־עדת

			בני־ישראל למשפחתם
			לבית אבתם במספר
			שמות כל־זכר
			לגלגלתם:
04O	1	3	מבן עשרים שנה
			ומעלה כל־יצא צבא
			בישראל תפקדו אתם
			לצבאתם אתה ואהרן:
04O	1	4	ואתכם יהיו איש
			איש למטה איש ראש
			לבית־אבתיו הוא:
04O	1	5	ואלה שמות האנשים
			אשר יעמדו אתכם
			לראובן אליצור
			בן־שדיאור:
04O	1	6	לשמעון שלמיאל
			בן־צורישדי:
04O	1	7	ליהודה נחשון
			בן־עמינדב:
04O	1	8	ליששכר נתנאל
			בן־צוער:
04O	1	9	לזבולן אליאב
			בן־חלן:
04O	1	10	לבני יוסף לאפרים
			אלישמע בן־עמיהוד
			למנשה גמליאל
			בן־פדהצור:
04O	1	11	לבנימן אבידן
			בן־גדעני:
04O	1	12	לדן אחיעזר
			בן־עמישדי:
04O	1	13	לאשר פגעאל
			בן־עכרן:
04O	1	14	לגד אליסף
			בן־דעואל:
04O	1	15	לנפתלי אחירע
			בן־עינן:
04O	1	16	אלה קריאי העדה
			נשיאי מטות אבותם
			ראשי אלפי ישראל
			הם:
04O	1	17	ויקה משה ואהרן את
			האנשים האלה אשר

			נקבו בשמות:
04O	1	18	ואת כל־העדה הקהילו באחד לחדש השני ויתילדו על־משפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה לגלגלתם:
04O	1	19	כאשר צוה יהוה את־משה ויפקדם במדבר סיני:
04O	1	20	ויהיו בני־ראובן בכר ישראל תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות לגלגלתם כל־זכר מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
04O	1	21	פקדיהם למטה ראובן ששה וארבעים אלף וחמש מאות:
04O	1	22	לבני שמעון תולדתם למשפחתם לבית אבתם פקדיו במספר שמות לגלגלתם כל־זכר מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
04O	1	23	פקדיהם למטה שמעון תשעה וחמשים אלף ושלש מאות:
04O	1	24	לבני גד תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
04O	1	25	פקדיהם למטה גד חמשה וארבעים אלף ושש מאות וחמשים:
04O	1	26	לבני יהודה תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמת מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:

04O	1	27	פקדיהם למטה יהודה ארבעה ושבעים אלף ושש מאות:
04O	1	28	לבני יששכר תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמת מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
04O	1	29	פקדיהם למטה יששכר ארבעה וחמשים אלף וארבע מאות:
04O	1	30	לבני זבולן תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמת מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
04O	1	31	פקדיהם למטה זבולן שבעה וחמשים אלף וארבע מאות:
04O	1	32	לבני יוסף לבני אפרים תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמת מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
04O	1	33	פקדיהם למטה אפרים ארבעים אלף וחמש מאות:
04O	1	34	לבני מנשה תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
04O	1	35	פקדיהם למטה מנשה שנים ושלשים אלף ומאתים:
04O	1	36	לבני בנימן תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמת מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
04O	1	37	פקדיהם למטה בנימן חמשה ושלשים אלף

			וארבע מאות:
04O	1	38	לבני דן תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמת מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
04O	1	39	פקדיהם למטה דן שנים וששים אלף ושבע מאות:
04O	1	40	לבני אשר תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמת מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
04O	1	41	פקדיהם למטה אשר אחד וארבעים אלף וחמש מאות:
04O	1	42	בני נפתלי תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמת מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
04O	1	43	פקדיהם למטה נפתלי שלשה וחמשים אלף וארבע מאות:
04O	1	44	אלה הפקדים אשר פקד משה ואהרן ונשיאי ישראל שנים עשר איש איש אחד לבית־אבתיו היו:
04O	1	45	ויהיו כל־פקודי בני־ישראל לבית אבתם מבן עשרים שנה ומעלה כל־ יצא צבא בישראל:
04O	1	46	ויהיו כל־הפקדים שש־מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים:
04O	1	47	והלויים למטה אבתם לא התפקדו בתוכם:
04O	1	48	וידבר יהוה אל־משה לאמר:

04O	1	49	אך את־מטה לוי לא תפקד ואת־ראשם לא תשא בתוך בני ישראל:
04O	1	50	ואתה הפקד את־הלויים על־משכן העדת ועל כל־כליו ועל כל־אשר־לו המה ישאו את־המשכן ואת־כל־כליו והם ישרתו וסביב למשכן יחנו:
04O	1	51	ובנסע המשכן יורידו אתו הלויים ובחנת המשכן יקימו אתו הלויים והזר הקרב יומת:
04O	1	52	וחנו בני ישראל איש על־מחנהו ואיש על־דגלו לצבאתם:
04O	1	53	והלויים יחנו סביב למשכן העדת ולא־יהיה קצף על־עדת בני ישראל ושמרו הלויים את־משמרת משכן העדות:
04O	1	54	ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את־משה כן עשו:
04O	2	1	וידבר יהוה אל־משה ואל־אהרן לאמר:
04O	2	2	איש על־דגלו באתת לבית אבתם יחנו בני ישראל מנגד סביב לאהל־מועד יחנו:
04O	2	3	והחנים קדמה מזרחה דגל מחנה יהודה לצבאתם ונשיא לבני יהודה נחשון בן־עמינדב:
04O	2	4	וצבאו ופקדיהם

			ארבעה ושבעים אלף ושש מאות:
04O	2	5	והחנים עליו מטה יששכר ונשיא לבני יששכר נתנאל בן־צוער:
	04O	2	6 וצבאו ופקדיו ארבעה וחמשים אלף וארבע מאות:
04O	2	7	מטה זבולן ונשיא לבני זבולן אליאב בן־חלן:
04O	2	8	וצבאו ופקדיו שבעה וחמשים אלף וארבע מאות:
04O	2	9	כל־הפקדים למחנה יהודה מאת אלף ושמנים אלף וששת־אלפים וארבע־ מאות לצבאתם ראשנה יסעו:
	04O	2	10 דגל מחנה ראובן תימנה לצבאתם ונשיא לבני ראובן אליצור בן־ שדיאור:
04O	2	11	וצבאו ופקדיו ששה וארבעים אלף וחמש מאות:
	04O	2	12 והחונם עליו מטה שמעון ונשיא לבני שמעון שלמיאל בן־צורי־שדי:
	04O	2	13 וצבאו ופקדיהם תשעה וחמשים אלף ושלש מאות:
	04O	2	14 ומטה גד ונשיא לבני גד אליסף בן־רעואל:
	04O	2	15 וצבאו ופקדיהם חמשה וארבעים אלף ושש מאות וחמשים:
04O	2	16	כל־הפקדים למחנה

ראובן מאת אלף
ואחד וחמשים אלף
וארבע-מאות וחמשים
לצבאתם ושנים
יסעו:

04O 2 17 ונסע אהל-מועד
מחנה הלויים בתוך
המחנת כאשר יחנו
כן יסעו איש על-
ידו לדגליהם:

04O 2 18 דגל מחנה אפרים
לצבאתם ימה ונשיא
לבני אפרים אלישמע
בן-עמיהוד:

04O 2 19 וצבאו ופקדיהם
ארבעים אלף וחמש
מאות:

04O 2 20 ועליו מטה מנשה
ונשיא לבני מנשה
גמליאל בן-פדעזור:

04O 2 21 וצבאו ופקדיהם
שנים ושלשים אלף
ומאתים:

04O 2 22 ומטה בנימן ונשיא
לבני בנימן אבידן
בן-גדעני:

04O 2 23 וצבאו ופקדיהם
חמשה ושלשים אלף
וארבע מאות:

04O 2 24 כל-הפקדים למחנה
אפרים מאת אלף
ושמנת-אלפים ומאה
לצבאתם ושלשים
יסעו:

04O 2 25 דגל מחנה דן צפנה
לצבאתם ונשיא לבני
דן אחיעזר
בן-עמישדי:

04O 2 26 וצבאו ופקדיהם
שנים ושלשים אלף
ושבע מאות:

04O 2 27 והחנים עליו מטה
אשר ונשיא לבני

			אשר פגעיאל בן־עכרן:
04O	2	28	וצבאו ופקדיהם אחד וארבעים אלף וחמש מאות:
04O	2	29	ומטה נפתלי ונשיא לבני נפתלי אחירע בן־עינן:
04O	2	30	וצבאו ופקדיהם שלשה וחמשים אלף וארבע מאות:
04O	2	31	כל־הפקדים למחנה דן מאת אלף ושבעה וחמשים אלף ושש מאות לאחרנה יסעו לדגליהם:
04O	2	32	אלה פקודי בני־ישראל לבית אבתם כל־פקודי המחנות לצבאתם שש־מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים:
04O	2	33	והלויים לא התפקדו בתוך בני ישראל כאשר צוה יהוה את־משה:
04O	2	34	ויעשו בני ישראל ככל אשר־צוה יהוה את־משה כן־חנו לדגליהם וכן נסעו איש למשפחתיו על־בית אבתיו:
04O	3	1	ואלה תולדת אהרן ומשה ביום דבר יהוה את־משה בהר סיני:
04O	3	2	ואלה שמות בני־אהרן הבכר נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר:
04O	3	3	אלה שמות בני אהרן הכהנים המשחים

- אשר־מלא ידם לכהן:
 04O 3 4 וימת נדב ואביהוא
 לפני יהוה בהקרבתם
 אש זרה לפני יהוה
 במדבר סיני ובנים
 לא־היו להם ויכהן
 אלעזר ואיתמר
 על־פני אהרן
 אביהם:
 04O 3 5 וידבר יהוה אל־משה
 לאמר:
 04O 3 6 הקרב את־מטה לוי
 והעמדת אתו לפני
 אהרן הכהן ושרתו
 אתו:
 04O 3 7 ושמרו את־משמרתו
 ואת־משמרת כל־העדה
 לפני אהל מועד
 לעבד את־עבדת
 המשכן:
 04O 3 8 ושמרו את־כל־כלי
 אהל מועד
 ואת־משמרת בני
 ישראל לעבד
 את־עבדת המשכן:
 04O 3 9 ונתתה את־הלויים
 לאהרן ולבניו
 נתונם נתונם המה
 לו מאת בני ישראל:
 04O 3 10 ואת־אהרן ואת־בניו
 תפקד ושמרו
 את־כהנתם והזר
 הקרב יומת:
 04O 3 11 וידבר יהוה אל־משה
 לאמר:
 04O 3 12 ואני הנה לקחתי
 את־הלויים מתוך בני
 ישראל תחת כל־בכור
 פטר רחם מבני
 ישראל והיו לי
 הלויים:
 04O 3 13 כי לי כל־בכור
 ביום הכתי כל־בכור

			בארץ מצרים הקדשתי לי כל־בכור בישראל מאדם עד־בהמה לי יהיו אני יהוה:
04O	3	14	וידבר יהוה אל־משה במדבר סיני לאמר: פקד את־בני לוי לבית אבתם למשפחתם כל־זכר מבן־חדש ומעלה תפקדם: ויפקד אתם משה על־פי יהוה כאשר צוה:
04O	3	17	ויהיו־אלה בני־לוי בשמתם גרשון וקהת ומררי: ואלה שמות בני־גרשון למשפחתם לבני ושמעי: ובני קהת למשפחתם עמרם ויצהר חברון ועזיאל: ובני מררי למשפחתם מחלי ומושי אלה הם משפחת הלוי לבית אבתם:
04O	3	21	לגרשון משפחת הלבני ומשפחת השמעי אלה הם משפחת הגרשני: פקדיהם במספר כל־זכר מבן־חדש ומעלה פקדיהם שבעת אלפים וחמש מאות: משפחת הגרשני אחרי המשכן יחנו ימה: ונשיא בית־אב לגרשני אליסף בן־לאל: ומשמרת בני־גרשון באהל מועד המשכן והאהל מכסהו ומסך פתח אהל מועד:
04O	3	22	
04O	3	23	
04O	3	24	
04O	3	25	

- 04O 3 26 וקלעי החצר
ואת־מסך פתח החצר
אשר על־המשכן
ועל־המזבח סביב
ואת מיתריו לכל
עבדתו:
- 04O 3 27 ולקחת משפחת
העמרמי ומשפחת
היצהרי ומשפחת
החברני ומשפחת
העזיאל־אלי אלה הם
משפחת הקהתי:
- 04O 3 28 במספר כל־זכר
מבן־חדש ומעלה
שמנת אלפים ושש
מאות שמרי משמרת
הקדש:
- 04O 3 29 משפחת בני־קהת
יחנו על ירך המשכן
תימנה:
- 04O 3 30 ונשיא בית־אב
למשפחת הקהתי
אליצפן בן־עזיאל:
- 04O 3 31 ומשמרתם הארן
והשלחן והמנרה
והמזבח וכלי הקדש
אשר ישרתו בהם
והמסך וכל עבדתו:
- 04O 3 32 ונשיא נשיאי הלוי
אלעזר בן־אהרן
הכהן פקדת שמרי
משמרת הקדש:
- 04O 3 33 למררי משפחת המחלי
ומשפחת המושי אלה
הם משפחת מררי:
- 04O 3 34 ופקדיהם במספר
כל־זכר מבן־חדש
ומעלה ששת אלפים
ומאתים:
- 04O 3 35 ונשיא בית־אב
למשפחת מררי
צור־אל בן־אביחיל
על ירך המשכן יחנו

צפנה:

- 04O 3 36 ופקדת משמרת בני
מררי קרשי המשכן
ובריחיו ועמדיו
ואדניו וכל־כליו
וכל עבדתו:
- 04O 3 37 ועמדי החצר סביב
ואדניהם ויתדתם
ומיתריהם:
- 04O 3 38 והחנים לפני המשכן
קדמה לפני
אהל־מועד מזרחה
משה ואהרן ובניו
שמרים משמרת המקדש
למשמרת בני ישראל
והזר הקרב יומת:
- 04O 3 39 כל־פקודי הלויים
אשר פקד משה ואהרן
על־פי יהוה
למשפחתם כל־זכר
מבן־חדש ומעלה
שנים ועשרים אלף:
- 04O 3 40 ויאמר יהוה אל־משה
פקד כל־בכר זכר
לבני ישראל
מבן־חדש ומעלה ושא
את מספר שמתם:
- 04O 3 41 ולקחת את־הלויים לי
אני יהוה תחת
כל־בכר בבני ישראל
ואת בהמת הלויים
תחת כל־בכור בבהמת
בני ישראל:
- 04O 3 42 ויפקד משה כאשר
צוה יהוה אתו
את־כל־בכור בבני
ישראל:
- 04O 3 43 ויהי כל־בכור זכר
במספר שמת מבן־חדש
ומעלה לפקדיהם
שנים ועשרים אלף
שלשה ושבעים
ומאתים:

04O	3	44	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
04O	3	45	קח את־הלויים תחת כל־בכור בבני ישראל ואת־בהמת הלויים תחת בהמתם והיו־לי הלויים אני יהוה:
04O	3	46	ואת פדויי השלשה והשבועים והמאתים העדפים על־הלויים מבכור בני ישראל:
04O	3	47	ולקחת חמשת חמשת שקלים לגלגלת בשקל הקדש תקח עשרים גרה השקל:
04O	3	48	ונתתה הכסף לאהרן ולבניו פדויי העדפים בהם:
04O	3	49	ויקח משה את כסף הפדיום מאת העדפים על פדויי הלויים:
04O	3	50	מאת בכור בני ישראל לקח את־הכסף חמשה וששים ושלש מאות ואלף בשקל הקדש:
04O	3	51	ויתן משה את־כסף הפדים לאהרן ולבניו על־פי יהוה כאשר צוה יהוה את־משה:
04O	4	1	וידבר יהוה אל־משה ואל־אהרן לאמר:
04O	4	2	נשא את־ראש בני קהת מתוך בני לוי למשפחתם לבית אבתם:
04O	4	3	מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן־חמשים שנה כל־בא לצבא לעשות מלאכה באהל מועד:

- 04O 4 4 זאת עבדת בני־קהת
באהל מועד קדש
הקדשים:
- 04O 4 5 ובא אהרן ובניו
בנסע המחנה והורדו
את פרכת המסך
וכסו־בה את ארן
העדת:
- 04O 4 6 ונתנו עליו כסוי
עור תחש ופרשו
בגד־כליל תכלת
מלמעלה ושמם בדיו:
- 04O 4 7 ועל שלחן הפנים
יפרשו בגד תכלת
ונתנו עליו
את־הקערת ואת־הכפת
ואת־המנקית ואת
קשות הנסך ולחם
התמיד עליו יהיה:
- 04O 4 8 ופרשו עליהם בגד
תולעת שני וכסו
אתו במכסה עור תחש
ושמו את־ בדיו:
- 04O 4 9 ולקחו בגד תכלת
וכסו את־מנרת
המאור ואת־נרתיה
ואת־מלקחיה ואת־
מחתתיה ואת כל־כלי
שמנה אשר ישרתו־לה
בהם:
- 04O 4 10 ונתנו אתה
ואת־כל־כליה
אל־מכסה עור תחש
ונתנו על־המוט:
- 04O 4 11 ועל מזבח הזהב
יפרשו בגד תכלת
וכסו אתו במכסה
עור תחש ושמם את־
בדיו:
- 04O 4 12 ולקחו את־כל־כלי
השרת אשר ישרתו־בם
בקדש ונתנו אל־בגד
תכלת וכסו אותם

			במכסה עור תחש ונתנו על־המוט:
04O	4	13	ודשנו את־המזבח ופרשו עליו בגד ארגמן:
04O	4	14	ונתנו עליו את־כל־כליו אשר ישרתו עליו בהם את־המחתת את־המזלגת ואת־היעים ואת־המזרקת כל כלי המזבח ופרשו עליו כסוי עור תחש ושמו בדיו:
04O	4	15	וכלה אהרן־ובניו לכסת את־הקדש ואת־כל־כלי הקדש בנסע המחנה ואחרי־כן יבאו בני־קהת לשאת ולא־יגעו אל־הקדש ומתו אלה משא בני־ קהת באהל מועד:
04O	4	16	ופקדת אלעזר בן־אהרן הכהן שמן המאור וקטרת הסמים ומנחת התמיד ושמן המשחה פקדת כל־המשכן וכל־אשר־בו בקדש ובכליו:
04O	4	17	וידבר יהוה אל־משה ואל־אהרן לאמר:
04O	4	18	אל־תכריתו את־שבט משפחת הקהתי מתוך הלויים:
04O	4	19	וזאת עשו להם וחיו ולא ימתו בגשתם את־קדש הקדשים אהרן ובניו יבאו ושמו אותם איש איש על־עבדתו

			ואל־משאו:
04O	4	20	ולא־יבאו לראות כבלע את־הקדש ומתו:
04O	4	21	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
04O	4	22	נשא את־ראש בני גרשון גם־הם לבית אבתם למשפחתם:
04O	4	23	מבן שלשים שנה ומעלה עד בן־חמשים שנה תפקד אותם כל־הבא לצבא צבא לעבד עבדה באהל מועד:
04O	4	24	זאת עבדת משפחת הגרשני לעבד ולמשא:
04O	4	25	ונשאו את־יריעת המשכן ואת־אהל מועד מכסהו ומכסה התחש אשר־עליו מלמעלה ואת־מסך פתח אהל מועד:
04O	4	26	ואת קלעי החצר ואת־מסך פתח שער החצר אשר על־המשכן ועל־המזבח סביב ואת מיתריהם ואת־כל־כלי עבדתם ואת כל־אשר יעשה להם ועבדו:
04O	4	27	על־פי אהרן ובניו תהיה כל־עבדת בני הגרשני לכל־משאם ולכל עבדתם ופקדתם עלהם במשמרת את כל־משאם:
04O	4	28	זאת עבדת משפחת בני הגרשני באהל מועד ומשמרתם ביד איתמר בן־אהרן הכהן:

- 04O 4 29 בני מררי למשפחתם
לבית־אבתם תפקד
אתם:
- 04O 4 30 מבן שלשים שנה
ומעלה ועד
בן־חמשים שנה
תפקדם כל־הבא לצבא
לעבד את־עבדת אהל
מועד:
- 04O 4 31 וזאת משמרת משאם
לכל־עבדתם באהל
מועד קרשי המשכן
ובריחיו ועמודיו
ואדניו:
- 04O 4 32 ועמודי החצר סביב
ואדניהם ויתדתם
ומיתריהם
לכל־כליהם ולכל
עבדתם ובשמת תפקדו
את־כלי משמרת
משאם:
- 04O 4 33 זאת עבדת משפחת
בני מררי
לכל־עבדתם באהל
מועד ביד איתמר
בן־אהרן הכהן:
- 04O 4 34 ויפקד משה ואהרן
ונשיאי העדה
את־בני הקהתי
למשפחתם ולבית
אבתם:
- 04O 4 35 מבן שלשים שנה
ומעלה ועד
בן־חמשים שנה
כל־הבא לצבא לעבדה
באהל מועד:
- 04O 4 36 ויהיו פקדיהם
למשפחתם אלפים שבע
מאות וחמשים:
- 04O 4 37 אלה פקודי משפחת
הקהתי כל־העבד
באהל מועד אשר פקד
משה ואהרן על־פי

			יהוה ביד־משה:
04O	4	38	<p>ופקודי בני גרשון למשפחותם ולבית אבתם:</p>
04O	4	39	<p>מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן־חמשים שנה כל־הבא לצבא לעבדה באהל מועד:</p>
04O	4	40	<p>ויהיו פקדיהם למשפחתם לבית אבתם אלפים ושש מאות ושלשים:</p>
04O	4	41	<p>אלה פקודי משפחת בני גרשון כל־העבד באהל מועד אשר פקד משה ואהרן על־פי יהוה:</p>
04O	4	42	<p>ופקודי משפחת בני מררי למשפחתם לבית אבתם:</p>
04O	4	43	<p>מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן־חמשים שנה כל־הבא לצבא לעבדה באהל מועד:</p>
04O	4	44	<p>ויהיו פקדיהם למשפחתם שלשת אלפים ומאתים:</p>
04O	4	45	<p>אלה פקודי משפחת בני מררי אשר פקד משה ואהרן על־פי יהוה ביד־משה:</p>
04O	4	46	<p>כל־הפקדים אשר פקד משה ואהרן ונשיאי ישראל את־הלויים למשפחתם ולבית אבתם:</p>
04O	4	47	<p>מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן־חמשים שנה כל־הבא לעבד עבדת עבדה ועבדת משא</p>

			באהל מועד:
04O	4	48	ויהיו פקדיהם שמנת אלפים וחמש מאות ושמנים:
04O	4	49	על־פי יהוה פקד אותם ביד־משה איש איש על־עבדתו ועל־משאו ופקדיו אשר־צוה יהוה את־משה:
04O	5	1	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
04O	5	2	צו את־בני ישראל וישלחו מן־המחנה כל־צרוע וכל־זב וכל טמא לנפש:
04O	5	3	מזכר עד־נקבה תשלחו אל־מחוץ למחנה תשלחום ולא יטמאו את־מחניהם אשר אני שכן בתוכם:
04O	5	4	ויעשו־כן בני ישראל וישלחו אותם אל־מחוץ למחנה כאשר דבר יהוה אל־ משה כן עשו בני ישראל:
04O	5	5	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
04O	5	6	דבר אל־בני ישראל איש או־אשה כי יעשו מכל־חטאת האדם למעל מעל ביהוה ואשמה הנפש ההוא:
04O	5	7	והתודו את־חטאתם אשר עשו והשיב את־אשמו בראשו וחמישתו יסף עליו ונתן לאשר אשם לו:
04O	5	8	ואם־אין לאיש גאל להשיב האשם אליו

			האשם המושב ליהוה לכהן מלבד איל הכפרים אשר יכפר־בו עליו:
04O	5	9	וכל־תרומה לכל־קדשי בני־ישראל אשר־יקריבו לכהן לו יהיה:
04O	5	10	ואיש את־קדשיו לו יהיו איש אשר־יתן לכהן לו יהיה:
04O	5	11	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
04O	5	12	דבר אל־בני ישראל ואמרת אלהם איש איש כי־תשטה אשתו ומעלה בו מעל:
04O	5	13	ושכב איש אתה שכבת־זרע ונעלם מעיני אישה ונסתרה והיא נטמאה ועד אין בה והוא לא נתפשה:
04O	5	14	ועבר עליו רוח־קנאה וקנא את־אשתו והוא נטמאה או־עבר עליו רוח־קנאה וקנא את־אשתו והיא לא נטמאה:
04O	5	15	והביא האיש את־אשתו אל־הכהן והביא את־קרבנה עליה עשירת האיפה קמח שערים לא־יצק עליו שמן ולא־יתן עליו לבנה כי־מנחת קנאת הוא מנחת זכרון מזכרת עון:
04O	5	16	והקריב אתה הכהן והעמדה לפני יהוה:
04O	5	17	ולקח הכהן מים

קדשים בכל־י־חרש
ומן־העפר אשר יהיה
בקרקע המשכן יקח
הכהן ונתן
אל־המים:

04O 5 18 והעמיד הכהן
את־האשה לפני יהוה
ופרע את־ראש האשה
ונתן על־כפיה את
מנחת הזכרון מנחת
קנאת הוא וביד
הכהן יהיו מי

המרים המאררים:
04O 5 19 והשביע אתה הכהן
ואמר אל־האשה
אם־לא שכב איש אתך
ואם־לא שטית טמאה
תחת אישך הנקי ממי
המרים המאררים
האלה:

04O 5 20 ואת כי שטית תחת
אישך וכי נטמאת
ויתן איש בך
את־שכבתו מבלעדי
אישך:

04O 5 21 והשביע הכהן
את־האשה בשבעת
האלה ואמר הכהן
לאשה יתן יהוה
אותך לאלה ולשבעה
בתוך עמך בתת יהוה
את־ירכך נפלת
ואת־בטנך צבה:

04O 5 22 ובאו המים המאררים
האלה במעיך לצבות
בטן ולנפל ירך
ואמרה האשה אמן
אמן:

04O 5 23 וכתב את־האלת האלה
הכהן בספר ומחה
אל־מי המרים:

04O 5 24 והשקה את־האשה
את־מי המרים

			המאררים ובאו בה
			המים המאררים
			למרים:
04O	5	25	ולקח הכהן מיד
			האשה את מנחת
			הקנאת והניף
			את־המנחה לפני
			יהוה והקריב אתה
			אל־המזבח:
04O	5	26	וקמץ הכהן
			מן־המנחה
			את־אזכרתה והקטיר
			המזבחה ואחר יסקה
			את־האשה את־המים:
04O	5	27	והשקה את־המים
			והיתה אם־נטמאה
			ותמעל מעל באישה
			ובאו בה המים
			המאררים למרים
			וצבתה בטנה ונפלה
			ירכה והיתה האשה
			לאלה בקרב עמה:
04O	5	28	ואם־לא נטמאה האשה
			וטהרה הוא ונקתה
			ונזרעה זרע:
04O	5	29	זאת תורת הקנאת
			אשר תשטה אשה תחת
			אישה ונטמאה:
04O	5	30	או איש אשר תעבר
			עליו רוח קנאה
			וקנא את־אשתו
			והעמיד את־האשה
			לפני יהוה ועשה לה
			הכהן את כל־התורה
			הזאת:
04O	5	31	ונקה האיש מעון
			והאשה ההוא תשא
			את־עונה:
04O	6	1	וידבר יהוה אל־משה
			לאמר:
04O	6	2	דבר אל־בני ישראל
			ואמרת אלהם איש
			או־אשה כי יפלא

			לנדר נדר נזיר להזיר ליהוה:
04O	6	3	מזין ושכר יזיר חמץ יין וחמץ שכר לא ישתה וכל־משרת ענבים לא ישתה וענבים לחים ויבשים לא יאכל:
04O	6	4	כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגפן היין מחרצנים ועד־זג לא יאכל:
04O	6	5	כל־ימי נדר נזרו תער לא־יעבר על־ראשו עד־מלאת הימם אשר־יזיר ליהוה קדש יהיה גדל פרע שער ראשו:
04O	6	6	כל־ימי הזירו ליהוה על־נפש מת לא יבא:
04O	6	7	לאביו ולאמו לאחיו ולאחתו לא־יטמא להם במתם כי נזר אלהיו על־ ראשו:
04O	6	8	כל ימי נזרו קדש הוא ליהוה:
04O	6	9	וכי־ימות מת עליו בפתע פתאם וטמא ראש נזרו וגלח ראשו ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנו:
04O	6	10	וביום השמיני יבא שתי תרים או שני בני יונה אל־הכהן אל־פתח אהל מועד:
04O	6	11	ועשה הכהן אחד לחטאת ואחד לעלה וכפר עליו מאשר חטא על־הנפש וקדש את־ראשו ביום ההוא:

04O 6	12	והזיר ליהוה את־ימי נזרו והביא כבש בן־שנתו לאשם והימים הראשנים יפלו כי טמא נזרו:
04O 6	13	וזאת תורת הנזיר ביום מלאת ימי נזרו יביא אתו אל־פתח אהל מועד:
04O 6	14	והקריב את־קרבנו ליהוה כבש בן־שנתו תמים אחד לעלה וכבשה אחת בת־ שנתה תמימה לחטאת ואיל־אחד תמים לשלמים:
04O 6	15	וסל מצות סלת חלת בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן ומנחתם ונסכיהם:
04O 6	16	והקריב הכהן לפני יהוה ועשה את־חטאתו ואת־עלתו:
04O 6	17	ואת־האיל יעשה זבח שלמים ליהוה על סל המצות ועשה הכהן את־מנחתו ואת־נסכו:
04O 6	18	וגלח הנזיר פתח אהל מועד את־ראש נזרו ולקח את־שער ראש נזרו ונתן על־האש אשר־תחת זבח השלמים:
04O 6	19	ולקח הכהן את־הזרע בשלה מן־האיל וחלת מצה אחת מן־הסל ורקיק מצה אחד ונתן על־כפי הנזיר אחר התגלחו את־נזרו:
04O 6	20	והניף אותם הכהן

תנופה לפני יהוה
קדש הוא לכהן על
חזה התנופה ועל
שוק התרומה ואחר
ישתה הנזיר יין:
04O 6 21 זאת תורת הנזיר
אשר ידר קרבנו
ליהוה על־נזרו
מלבד אשר־תשיג ידו
כפי נדרו אשר ידר
כן יעשה על תורת
נזרו:
04O 6 22 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:
04O 6 23 דבר אל־אהרן
ואל־בניו לאמר כה
תברכו את־בני
ישראל אמור להם:
04O 6 24 יברכך יהוה
וישמרך:
04O 6 25 יאר יהוה פניו
אליך ויחנך:
04O 6 26 ישא יהוה פניו
אליך וישם לך
שלום:
04O 6 27 ושמו את־שמי
על־בני ישראל ואני
אברכם:
04O 7 1 ויהי ביום כלות
משה להקים
את־המשכן וימשח
אתו ויקדש אתו
ואת־כל־כליו
ואת־המזבח
ואת־כל־כליו
וימשחם ויקדש אתם:
04O 7 2 ויקריבו נשיאי
ישראל ראשי בית
אבתם הם נשיאי
המטת הם העמדים
על־הפקדים:
04O 7 3 ויביאו את־קרבנם
לפני יהוה שש־עגלת

			צב ושני עשר בקר עגלה על־שני הנשאים ושור לאחד ויקריבו אותם לפני המשכן:
04O	7	4	ויאמר יהוה אל־משה לאמר:
04O	7	5	קח מאתם והיו לעבד את־עבדת אהל מועד ונתתה אותם אל־הלויים איש כפי עבדתו:
04O	7	6	ויקח משה את־העגלת ואת־הבקר ויתן אותם אל־הלויים:
04O	7	7	את שתי העגלות ואת ארבעת הבקר נתן לבני גרשון כפי עבדתם:
04O	7	8	ואת ארבע העגלת ואת שמנת הבקר נתן לבני מררי כפי עבדתם ביד איתמר בן־אהרן הכהן:
04O	7	9	ולבני קהת לא נתן כי־עבדת הקדש עליהם בכתף ישאו:
04O	7	10	ויקריבו הנשאים את חנכת המזבח ביום המשח אתו ויקריבו הנשיאם את־קרבנם לפני המזבח:
04O	7	11	ויאמר יהוה אל־משה נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום יקריבו את־קרבנם לחנכת המזבח:
04O	7	12	ויהי המקריב ביום הראשון את־קרבנו נחשון בן־עמינדב למטה יהודה:
04O	7	13	וקרבנו קערת־כסף אחת שלשים ומאה

			משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה:
04O	7	14	כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
04O	7	15	פר אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה:
04O	7	16	שעיר־עזים אחד לחטאת:
04O	7	17	ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתודים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן נחשון בן־עמינדב:
04O	7	18	ביום השני הקריב נתנאל בן־צוער נשיא יששכר:
04O	7	19	הקרב את־קרבנו קערת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה:
04O	7	20	כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
04O	7	21	פר אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה:
04O	7	22	שעיר־עזים אחד לחטאת:
04O	7	23	ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן נתנאל בן־צוער:
04O	7	24	ביום השלישי נשיא

			לבני זבולן אליאב בן-חלן:
04O	7	25	קרבנו קערת-כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת כלולה בשמן למנחה:
04O	7	26	כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
04O	7	27	פר אחד בן-בקר איל אחד כבש-אחד בן-שנתו לעלה:
04O	7	28	שעיר-עזים אחד לחטאת:
04O	7	29	ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני-שנה חמשה זה קרבן אליאב בן-חלן:
04O	7	30	ביום הרביעי נשיא לבני ראובן אליצור בן-שדיאור:
04O	7	31	קרבנו קערת-כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת כלולה בשמן למנחה:
04O	7	32	כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
04O	7	33	פר אחד בן-בקר איל אחד כבש-אחד בן-שנתו לעלה:
04O	7	34	שעיר-עזים אחד לחטאת:
04O	7	35	ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני-שנה חמשה זה

			קרבן אליצור בן־שדיאור:
04O	7	36	ביום החמישי נשיא לבני שמעון שלמיאל בן־צורישדי:
04O	7	37	קרבנו קערת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת כלולה בשמן למנחה:
04O	7	38	כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
04O	7	39	פר אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה:
04O	7	40	שעיר־עזים אחד לחטאת:
04O	7	41	ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן שלמיאל בן־צורישדי:
04O	7	42	ביום הששי נשיא לבני גד אליסף בן־דעואל:
04O	7	43	קרבנו קערת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת כלולה בשמן למנחה:
04O	7	44	כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
04O	7	45	פר אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה:
04O	7	46	שעיר־עזים אחד לחטאת:
04O	7	47	ולזבח השלמים בקר

			שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן אליסף בן־עואל:
04O	7	48	ביום השביעי נשיא לבני אפרים אלישמע בן־עמיהוד:
04O	7	49	קרבנו קערת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת כלולה בשמן למנחה:
04O	7	50	כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
04O	7	51	פר אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה:
04O	7	52	שעיר־עזים אחד לחטאת:
04O	7	53	ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן אלישמע בן־עמיהוד:
04O	7	54	ביום השמיני נשיא לבני מנשה גמליאל בן־פדה־צור:
04O	7	55	קרבנו קערת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת כלולה בשמן למנחה:
04O	7	56	כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
04O	7	57	פר אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה:

04O	7	58	שעיר־עזים אחד לחטאת:
04O	7	59	ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן גמליאל בן־פדהצור:
04O	7	60	ביום התשיעי נשיא לבני בנימן אבידן בן־גדעני:
04O	7	61	קרבנו קערת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת כלולה בשמן למנחה:
04O	7	62	כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
04O	7	63	פר אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה:
04O	7	64	שעיר־עזים אחד לחטאת:
04O	7	65	ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן אבידן בן־גדעני:
04O	7	66	ביום העשירי נשיא לבני דן אחיעזר בן־עמישדי:
04O	7	67	קרבנו קערת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת כלולה בשמן למנחה:
04O	7	68	כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:

04O	7	69	פר אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה:
04O	7	70	שעיר־עזים אחד לחטאת:
04O	7	71	ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן אחיעזר בן־עמישדי:
04O	7	72	ביום עשתי עשר יום נשיא לבני אשר פגעיאל בן־עכרן:
04O	7	73	קרבנו קערת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה:
04O	7	74	כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
04O	7	75	פר אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה:
04O	7	76	שעיר־עזים אחד לחטאת:
04O	7	77	ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן פגעיאל בן־עכרן:
04O	7	78	ביום שנים עשר יום נשיא לבני נפתלי אחירע בן־עינן:
04O	7	79	קרבנו קערת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה

			בשמן למנחה:
04O	7	80	כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
04O	7	81	פר אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה:
04O	7	82	שעיר־עזים אחד לחטאת:
04O	7	83	ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן אחירע בן־עינן:
04O	7	84	זאת חנכת המזבח ביום המשח אתו מאת נשיאי ישראל קערת כסף שתים עשרה מזרק־כסף שנים עשר כפות זהב שתים עשרה:
04O	7	85	שלשים ומאה הקערה האחת כסף ושבעים המזרק האחד כל כסף הכלים אלפים וארבע־מאות בשקל הקדש:
	04O	7	86 כפות זהב שתים־עשרה מלאה קטרת עשרה עשרה הכף בשקל הקדש כל־זהב הכפות עשרים ומאה:
04O	7	87	כל־הבקר לעלה שנים עשר פרים אילם שנים־עשר כבשים בני־שנה שנים עשר ומנחתם ושעירי עזים שנים עשר לחטאת:
	04O	7	88 וכל בקר זבח השלמים עשרים וארבעה פרים אילם

ששים עתדים ששים
כבשים בני־שנה
ששים זאת חנכת
המזבח אחרי המשח
אתו:

89 7 04O ובבא משה אל־אהל
מועד לדבר אתו
וישמע את־הקול
מדבר אליו מעל
הכפרת אשר על־ארן
העדת מבין שני
הכרבים וידבר
אליו:

1 8 04O וידבר יהוה אל־משה
לאמר:

2 8 04O דבר אל־אהרן ואמרת
אליו בהעלתך
את־הנרת אל־מול
פני המנורה יאירו
שבעת הנרות:

3 8 04O ויעש כן אהרן
אל־מול פני המנורה
העלה נרתיה כאשר
צוה יהוה את־משה:

4 8 04O וזה מעשה המנרה
מקשה זהב עד־ירכה
עד־פרחה מקשה הוא
כמראה אשר הראה
יהוה את־משה כן
עשה את־המנרה:

5 8 04O וידבר יהוה אל־משה
לאמר:

6 8 04O קח את־הלויים מתוך
בני ישראל וטהרת
אתם:

7 8 04O וכה־תעשה להם
לטהרם הזה עליהם
מי חטאת והעבירו
תער על־כל־בשרם
וכבסו בגדיהם
והטהרו:

8 8 04O ולקחו פר בן־בקר
ומנחתו סלת בלולה

			בשמן ופר־שני בן־בקר תקח לחטאת: והקרבת את־הלויים לפני אהל מועד והקהלת את־כל־עדת בני ישראל:
04O	8	9	והקרבת את־הלויים לפני יהוה וסמכו בני־ישראל את־ידיהם על־הלויים:
04O	8	10	והניף אהרן את־הלויים תנופה לפני יהוה מאת בני ישראל והיו לעבד את־עבדת יהוה:
04O	8	11	והלויים יסמכו את־ידיהם על ראש הפרים ועשה את־האחד חטאת ואת־ האחד עלה ליהוה לכפר על־הלויים:
04O	8	12	והעמדת את־הלויים לפני אהרן ולפני בניו והנפת אתם תנופה ליהוה:
04O	8	13	והבדלת את־הלויים מתוך בני ישראל והיו לי הלויים:
04O	8	14	ואחרי־כן יבאו הלויים לעבד את־אהל מועד וטהרת אתם והנפת אתם תנופה:
04O	8	15	כי נתנים נתנים המה לי מתוך בני ישראל תחת פטרת כל־רחם בכור כל מבני ישראל לקחתי אתם לי:
04O	8	16	כי לי כל־בכור בבני ישראל באדם ובבהמה ביום הכתי כל־בכור בארץ
04O	8	17	

מצרים הקדשתי אתם
לי:

04O 8 18 ואקח את־הלויים תחת
כל־בכור בבני
ישראל:

04O 8 19 ואתנה את־הלויים
נתנים לאהרן
ולבניו מתוך בני
ישראל לעבד את־
עבדת בני־ישראל
באהל מועד ולכפר
על־בני ישראל ולא
יהיה בבני ישראל
נגף בגשת
בני־ישראל
אל־הקדש:

04O 8 20 ויעש משה ואהרן
וכל־עדת בני־ישראל
ללויים ככל אשר־צוה
יהוה את־ משה
ללויים כן־עשו להם
בני ישראל:

04O 8 21 ויתחטאו הלויים
ויכבסו בגדיהם
וינף אהרן אתם
תנופה לפני יהוה
ויכפר עליהם אהרן
לטהרם:

04O 8 22 ואחרי־כן באו
הלויים לעבד
את־עבדתם באהל
מועד לפני אהרן
ולפני בניו כאשר
צוה יהוה את־משה
על־הלויים כן עשו
להם:

04O 8 23 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:

04O 8 24 זאת אשר ללויים מבן
חמש ועשרים שנה
ומעלה יבוא לצבא
צבא בעבדת אהל
מועד:

04O	8	25	ומבן חמשים שנה ישוב מצבא העבדה ולא יעבד עוד:
04O	8	26	ושרת את־אחיו באהל מועד לשמר משמרת ועבדה לא יעבד ככה תעשה ללויים במשמרתם:
04O	9	1	וידבר יהוה אל־משה במדבר־סיני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים בחדש הראשון לאמר:
04O	9	2	ויעשו בני־ישראל את־הפסח במועדו:
04O	9	3	בארבעה עשר־יום בחדש הזה בין הערבים תעשו אתו במעדו ככל־חקתיו וככל־משפטיו תעשו אתו:
04O	9	4	וידבר משה אל־בני ישראל לעשת הפסח:
04O	9	5	ויעשו את־הפסח בראשון בארבעה עשר יום לחדש בין הערבים במדבר סיני ככל אשר צוה יהוה את־משה כן עשו בני ישראל:
04O	9	6	ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא־יכלו לעשת־הפסח ביום ההוא ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ביום ההוא:
04O	9	7	ויאמרו האנשים ההמה אליו אנחנו טמאים לנפש אדם למה נגרע לבלתי הקריב את־קרבן יהוה במעדו בתוך

בני ישראל:

040 9 8 ויאמר אלהם משה
עמדו ואשמעה

מה-יצוה יהוה לכם:

וידבר יהוה אל־משה
לאמר:

04O 9 10 דבר אל־בני ישראל
לאמר איש איש

כי־יהיה־טמא לנפש

או בדרך רחקה לכם

או לדרתיכם ועשה

פסח ליהוה:

04O 9 11 בחדש השני בארבעה
עשר יום בין

הערבים יעשו אתו

על-מצות ומררים

יאכלהו:

04O 9 12 לא-ישאירו ממנו
עד-בקר ועצם לא

ישברו-בו ככל-חקו

הפסח יעשו אתו:

והאיש אשר-הוא
טהור ובדרך לא-היה

וחדל לעשות הפסח

ונכרתה הנפש ההוא

מעמיה כי קרבן

יהוה לא הקריב

במעדו חטאו ישא

האיש ההוא:

וכי-יגור אתכם

ועשה פסח ליהוה
כחקת הפסח וכמשפטו

כן יעשה חקיה אחת

יהיה לכם ולגר

ולאזרח הארץ:

וביום הקים

את־המשכן כסה הענן
את־המשכן לאהל

העדת ובערב יהיה

על-המשכן כמראה-

עד-בקר:

כן יהיה ת

יכסנו ומראה-אש

לילה:

- 04O 9 17 ולפי העלות הענן
מעל האהל ואחרי־כן
יסעו בני ישראל
ובמקום אשר
ישכן־שם הענן שם
יחנו בני ישראל:
04O 9 18 על־פי יהוה יסעו
בני ישראל ועל־פי
יהוה יחנו כל־ימי
אשר ישכן הענן
על־המשכן יחנו:
04O 9 19 ובהאריך הענן
על־המשכן ימים
רבים ושמרו
בני־ישראל
את־משמרת יהוה ולא
יסעו:
04O 9 20 ויש אשר יהיה הענן
ימים מספר
על־המשכן על־פי
יהוה יחנו ועל־פי
יהוה יסעו:
04O 9 21 ויש אשר־יהיה הענן
מערב עד־בקר ונעלה
הענן בבקר ונסעו
או יומם ולילה
ונעלה הענן ונסעו:
04O 9 22 אור־ימים אור־חדש
אור־ימים בהאריך
הענן על־המשכן
לשכן עליו יחנו
בני־ישראל ולא
יסעו ובהעלתו
יסעו:
04O 9 23 על־פי יהוה יחנו
ועל־פי יהוה יסעו
את־משמרת יהוה
שמרו על־פי יהוה
ביד־משה:
04O 10 1 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:
04O 10 2 עשה לך שתי חצוצרת

כסף מקשה תעשה אתם

והיו לך למקרא

העדה ולמסע

את־המחנות:

04O 10 3 ותקעו בהן ונועדו

אליך כל־העדה

אל־פתח אהל מועד:

04O 10 4 ואם־באחת יתקעו

ונועדו אליך

הנשיאים ראשי אלפי

ישראל:

04O 10 5 ותקעתם תרועה

ונסעו המחנות

החנים קדמה:

04O 10 6 ותקעתם תרועה שנית

ונסעו המחנות

החנים תימנה תרועה

יתקעו למסעיהם:

04O 10 7 ובהקהיל את־הקהל

תתקעו ולא תריעו:

04O 10 8 ובני אהרן הכהנים

יתקעו בחצצרות

והיו לכם לחקת

עולם לדרתיכם:

04O 10 9 וכי־תבאו מלחמה

בארצכם על־הצר

הצרר אתכם והרעתם

בחצצרת ונזכרתם

לפני יהוה אלהיכם

ונושעתם מאיביכם:

04O 10 10 וביום שמחתכם

ובמועדיכם ובראשי

חדשכם ותקעתם

בחצצרת על עלתיכם

ועל זבחי שלמיכם

והיו לכם לזכרון

לפני אלהיכם אני

יהוה אלהיכם:

04O 10 11 ויהי בשנה השנית

בחדש השני בעשרים

בחדש נעלה הענן

מעל משכן העדת:

04O 10 12 ויסעו בני־ישראל

			למסעיהם ממדבר סיני וישכן הענן במדבר פארן:
04O	10	13	ויסעו בראשנה על־פי יהוה ביד־משה:
04O	10	14	ויסע דגל מחנה בני־יהודה בראשנה לצבאתם ועל־צבאו נחשון בן־עמינדב:
04O	10	15	ועל־צבא מטה בני יששכר נתנאל בן־צוער:
04O	10	16	ועל־צבא מטה בני זבולן אליאב בן־חלן:
04O	10	17	והורד המשכן ונסעו בני־גרשון ובני מררי נשאי המשכן:
04O	10	18	ונסע דגל מחנה ראובן לצבאתם ועל־צבאו אליצור בן־שדיאור:
04O	10	19	ועל־צבא מטה בני שמעון שלמיאל בן־צורי שדי:
04O	10	20	ועל־צבא מטה בני־גד אליסף בן־דעואל:
04O	10	21	ונסעו הקהתים נשאי המקדש והקימו את־המשכן עד־באם:
04O	10	22	ונסע דגל מחנה בני־אפרים לצבאתם ועל־צבאו אלישמע בן־עמיהוד:
04O	10	23	ועל־צבא מטה בני מנשה גמליאל בן־פדהצור:
04O	10	24	ועל־צבא מטה בני בנימין אבידן בן־גדעוני:
04O	10	25	ונסע דגל מחנה

			בני־דן מאסף לכל־המחנת לצבאתם ועל־צבאו אחיעזר בן־עמישדי:
04O	10	26	ועל־צבא מטה בני אשר פגעיאל בן־עכרן:
04O	10	27	ועל־צבא מטה בני נפתלי אחירע בן־עינן:
	04O	10	28 אלה מסעי בני־ישראל לצבאתם ויסעו:
04O	10	29	ויאמר משה לחבב בן־רעואל המדיני חתן משה נסעים אנחנו אל־המקום אשר אמר יהוה אתו אתן לכם לכה אתנו והטבנו לך כי־יהוה דבר־טוב על־ ישראל:
04O	10	30	ויאמר אליו לא אלך כי אם־אל־ארצי ואל־מולדתי אלך:
04O	10	31	ויאמר אל־נא תעזב אתנו כי על־כן ידעת חנתנו במדבר והיית לנו לעינים:
04O	10	32	והיה כי־תלך עמנו והיה הטוב ההוא אשר ייטיב יהוה עמנו והטבנו לך:
	04O	10	33 ויסעו מהר יהוה דרך שלשת ימים וארון ברית־יהוה נסע לפניהם דרך שלשת ימים לתור להם מנוחה:
04O	10	34	וענן יהוה עליהם יומם בנסעם מן־המחנה:
04O	10	35	ויהי בנסע הארן

			<p>ויאמר משה קומה יהוה ויפצו איביך וינסו משנאיך מפניך:</p>
04O	10	36	<p>ובנחה יאמר שובה יהוה רבבות אלפי ישראל:</p>
04O	11	1	<p>ויהי העם כמתאננים רע באזני יהוה וישמע יהוה ויחר אפו ותבער־בם אש יהוה ותאכל בקצה המחנה:</p>
04O	11	2	<p>ויצעק העם אל־משה ויתפלל משה אל־יהוה ותשקע האש:</p>
04O	11	3	<p>ויקרא שם־המקום ההוא תבערה כי־בערה בם אש יהוה:</p>
04O	11	4	<p>והאספסף אשר בקרבו התאוו תאוה וישבו ויבכו גם בני ישראל ויאמרו מי יאכלנו בשר:</p>
04O	11	5	<p>זכרנו את־הדגה אשר־נאכל במצרים חנם את הקשאים ואת האבטחים ואת־ החציר ואת־הבצלים ואת־השומים:</p>
04O	11	6	<p>ועתה נפשנו יבשה אין כל בלתי אל־המן עינינו:</p>
04O	11	7	<p>והמן כזרע־גד הוא ועינו כעין הבדלח:</p>
04O	11	8	<p>שטו העם ולקטו וטחנו ברחים או דכו במדכה ובשלו בפרור ועשו אתו עגות והיה טעמו כטעם לשד השמן:</p>

04O	11	9	וברדת הטל על־המחנה לילה ירד המן עליו:
04O	11	10	וישמע משה את־העם בכה למשפחתיו איש לפתח אהלו ויחר־אף יהוה מאד ובעיני משה רע:
04O	11	11	ויאמר משה אל־יהוה למה הרעת לעבדך ולמה לא־מצתי חן בעיניך לשום את־משא כל־העם הזה עלי:
04O	11	12	האנכי הריתי את כל־העם הזה אם־אנכי ילדתיהו כי־תאמר אלי שאהו בחקך כאשר ישא האמן את־הינק על האדמה אשר נשבעת לאבותיו:
04O	11	13	מאין לי בשר לתת לכל־העם הזה כי־יבכו עלי לאמר תנה־לנו בשר ונאכלה:
04O	11	14	לא־אוכל אנכי לבדי לשאת את־כל־העם הזה כי כבד ממני:
04O	11	15	ואם־ככה את־עשה לי הרגני נא הרג אם־מצאתי חן בעיניך ואל־אראה ברעתי:
04O	11	16	ויאמר יהוה אל־משה אספה־לי שבעים איש מזקני ישראל אשר ידעת כי־הם זקני העם ושטריו ולקחת אתם אל־אהל מועד והתיצבו שם עמך:
04O	11	17	וירדתי ודברתי עמך

שם ואצלתי מן־הרוח
אשר עליך ושמתי
עליהם ונשאו אתך
במשא העם ולא־תשא
אתה לבדך:

04O 11 18 ואל־העם תאמר
התקדשו למחר

ואכלתם בשר כי
בכיתם באזני יהוה
לאמר מי יאכלנו
בשר כִּי־טוב לנו

במצרים ונתן יהוה
לכם בשר ואכלתם:

04O 11 19 לא יום אחד תאכלון
ולא יומים ולא

חמשה ימים ולא
עשרה ימים ולא
עשרים יום:

04O 11 20 עד חדש ימים עד
אשר־יצא מאפכם

והיה לכם לזרא יען
כִּי־מאסתם את־יהוה
אשר בקרבכם ותבכו
לפניו לאמר למה זה
יצאנו ממצרים:

04O 11 21 ויאמר משה שש־מאות
אלף רגלי העם אשר

אנכי בקרבו ואתה
אמרת בשר אתן להם
ואכלו חדש ימים:

04O 11 22 הצאן ובקר ישחט
להם ומצא להם אם

את־כל־דגי הים
יאסף להם ומצא
להם:

04O 11 23 ויאמר יהוה אל־משה
היד יהוה תקצר עתה

תראה היקרך דברי
אם־לא:

04O 11 24 ויצא משה וידבר
אל־העם את דברי

יהוה ויאסף שבעים
איש מזקני העם

ויעמד אתם סביבת

האהל:

04O 11 25 וירד יהוה בענן

וידבר אליו ויאצל

מִן־הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלָיו

ויתן על־ שבעים

איש הזקנים ויהי

כנוח עליהם הרוח

ויתנבאו ולא יספו:

04O 11 26 וישארו שני־אנשים

במחנה שם האחד

אלדד ושם השני

מידד ותנח עליהם

הרוח והמה בכתבים

ולא יצאו האהלה

ויתנבאו במחנה:

04O 11 27 וירץ הנער ויגד

למשה ויאמר אלדד

ומידד מתנבאים

במחנה:

04O 11 28 ויען יהושע בן־נון

משרת משה מבחריו

ויאמר אדני משה

כלאם:

04O 11 29 ויאמר לו משה

המקנא אתה לי ומי

יתן כל־עם יהוה

נביאים כִּי־יתן

יהוה את־רוחו

עליהם:

04O 11 30 ויאסף משה

אל־המחנה הוא

וזקני ישראל:

04O 11 31 ורוח נסע מאת יהוה

ויגז שלווים מן־הים

ויטש על־המחנה

כדרך יום כה וכדרך

יום כה סביבות

המחנה וכאמתים

על־פני הארץ:

04O 11 32 ויקם העם כל־היום

ההוא וכל־הלילה

וכל יום המחרת

ויאספו את־השלו
הממעִיט אסף עשרה
חמרים וישטחו להם
שטוח סביבות
המחנה:

04O 11 33 הבשר עודנו בין
שניהם טרם יכרת
ואף יהוה חרה בעם
ויך יהוה בעם מכה
רבה מאד:

04O 11 34 ויקרא את־שם־המקום
ההוא קברות התאווה
כי־שם קברו את־העם
המתאווים:

04O 11 35 מקברות התאווה נסעו
העם חצרות ויהיו
בחצרות:

04O 12 1 ותדבר מרים ואהרן
במשה על־אדות האשה
הכשית אשר לקח
כי־אשה כשית לקח:

04O 12 2 ויאמרו הרק
אך־במשה דבר יהוה
הלא גם־בנו דבר
וישמע יהוה:

04O 12 3 והאיש משה ענו מאד
מכל האדם אשר
על־פני האדמה:

04O 12 4 ויאמר יהוה פתאם
אל־משה ואל־אהרן
ואל־מרים צאו
שלשתכם אל־אהל
מועד ויצאו שלשתם:

04O 12 5 וירד יהוה בעמוד
ענן ויעמד פתח
האהל ויקרא אהרן
ומרים ויצאו
שניהם:

04O 12 6 ויאמר שמעו־נא
דברי א־מ־יהיה
נביאכם יהוה במראה
אליו אתודע בחלום
אדבר־בו:

04O	12	7	לא־כן עבדי משה בכל־ביתי נאמן הוא:
04O	12	8	פה אל־פה אדבר־בו ומראה ולא בחידת ותמנת יהוה יביט ומדוע לא יראתם לדבר בעבדי במשה:
04O	12	9	ויחר אף יהוה במ וילך:
04O	12	10	והענן סר מעל האהל והנה מרים מצרעת כשלג ויפן אהרן אל־מרים והנה מצרעת:
04O	12	11	ויאמר אהרן אל־משה בי אדני אל־נא תשת עלינו חטאת אשר נואלנו ואשר חטאנו:
04O	12	12	אל־נא תהי כמת אשר בצאתו מרחם אמו ויאכל חצי בשרו:
04O	12	13	ויצעק משה אל־יהוה לאמר אל נא רפא נא לה:
04O	12	14	ויאמר יהוה אל־משה ואביה ירק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים תסגר שבעת ימים מחוץ למחנה ואחר תאסף:
04O	12	15	ותסגר מרים מחוץ למחנה שבעת ימים והעם לא נסע עד־האסף מרים:
04O	12	16	ואחר נסעו העם מחצרות ויחנו במדבר פארן:
04O	13	1	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
04O	13	2	שלח־לך אנשים ויתרו את־ארץ כנען

אשר-אני נתן לבני
ישראל איש אחד איש
אחד למטה אבתיו
תשלחו כל נשיא
בהם:

04O 13 3 וישלח אתם משה
ממדבר פארן על-פי
יהוה כלם אנשים
ראשי בני-ישראל
המה:

04O 13 4 ואלה שמותם למטה
ראובן שמוע
בן-זכור:

04O 13 5 למטה שמעון שפט
בן-חורי:

04O 13 6 למטה יהודה כלב
בן-יפנה:

04O 13 7 למטה יששכר יגאל
בן-יוסף:

04O 13 8 למטה אפרים הושע
בן-נון:

04O 13 9 למטה בנימין פלטי
בן-רפוא:

04O 13 10 למטה זבולן גדיאל
בן-סודי:

04O 13 11 למטה יוסף למטה
מנשה גדי בן-סוסי:

04O 13 12 למטה דן עמיאל
בן-גמלי:

04O 13 13 למטה אשר סתור
בן-מיכאל:

04O 13 14 למטה נפתלי נחבי
בן-ופסי:

04O 13 15 למטה גד גאואל
בן-מכי:

04O 13 16 אלה שמות האנשים
אשר-שלח משה לתור
את-הארץ ויקרא משה
להושע בן-נון
יהושע:

04O 13 17 וישלח אתם משה
לתור את-ארץ כנען
ויאמר אלהם עלו זה

			בנגב ועליתם את־ההר:
04O	13	18	וראיתם את־הארץ מה־הוא ואת־העם הישב עליה החזק הוא הרפה המעט הוא אמ־רב:
04O	13	19	ומה הארץ אשר־הוא ישב בה הטובה הוא אמ־רעה ומה הערים אשר־הוא יושב בהנה הבמחנים אם במבצרים:
04O	13	20	ומה הארץ השמנה הוא אמ־רזה היש־בה עץ אמ־אין והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ והימים ימי בכורי ענבים:
	04O	13	21 ויעלו ויתרו את־הארץ ממדבר־צן עד־רחב לבא חמת:
	04O	13	22 ויעלו בנגב ויבא עד־חברון ושם אחימן ששי ותלמי ילידי הענק וחברון שבע שנים נבנתה לפני צען מצרים:
04O	13	23	ויבאו עד־נחל אשכל ויכרתו משם זמורה ואשכול ענבים אחד וישאהו במוט בשנים ומן־הרמנים ומן־התאנים:
	04O	13	24 למקום ההוא קרא נחל אשכול על אדות האשכול אשר־כרתו משם בני ישראל:
	04O	13	25 וישבו מתור הארץ מקץ ארבעים יום:
		04O	13 26 וילכו ויבאו אל־משה ואל־אהרן ואל־כל־עדת

בני־ישראל אל־מדבר
פארן קדשה וישיבו
אתם דבר
ואת־כל־העדה
ויראום את־פרי
הארץ:

04O 13 27 ויספרו־לו ויאמרו
באנו אל־הארץ אשר
שלחתנו וגם זבת
חלב ודבש הוא
וזה־פריה:

04O 13 28 אפס כי־עז העם
הישב בארץ והערים
בצרות גדלת מאד
וגם־ילדי הענק
ראינו שם:

04O 13 29 עמלק יושב בארץ
הנגב והחתי
והיבوسی והאמרי
יושב בהר והכנעני
יושב על־הים ועל
יד הירדן:

04O 13 30 ויהס כלב את־העם
אל־משה ויאמר עלה
נעלה וירשנו אתה
כי־יכול נוכל לה:

04O 13 31 והאנשים אשר־עלו
עמו אמרו לא נוכל
לעלות אל־העם
כי־חזק הוא ממנו:

04O 13 32 ויצאו דבת הארץ
אשר תרו אתה
אל־בני ישראל לאמר
הארץ אשר עברנו בה
לתור אתה ארץ אכלת
יושביה הוא

וכל־העם אשר־ראינו
בתוכה אנשי מדות:

04O 13 33 ושם ראינו
את־הנפילים בני
ענק מן־הנפלים
ונהי בעינינו
כחגבים וכן היינו

בעיניהם:

04O 14 1 ותשא כל־העדה
ויתנו את־קולם
ויבכו העם בלילה

ההוא:

04O 14 2 וילנו על־משה
ועל־אהרן כל בני
ישראל ויאמרו אלהם
כל־העדה לו־ מתנו
בארץ מצרים או
במדבר הזה
לו־מתנו:

04O 14 3 ולמה יהוה מביא
אתנו אל־הארץ הזאת
לנפל בחרב נשינו
וטפנו יהיו לבז
הלוא טוב לנו שוב
מצרימה:

04O 14 4 ויאמרו איש
אל־אחיו נתנה ראש
ונשובה מצרימה:

04O 14 5 ויפל משה ואהרן
על־פניהם לפני
כל־קהל עדת בני
ישראל:

04O 14 6 ויהושע בן־נון
וכלב בן־יפנה
מן־התרים את־הארץ
קרעו בגדיהם:

04O 14 7 ויאמרו אל־כל־עדת
בני־ישראל לאמר
הארץ אשר עברנו בה
לתור אתה טובה
הארץ מאד מאד:

04O 14 8 אם־חפץ בנו יהוה
והביא אתנו
אל־הארץ הזאת
ונתנה לנו ארץ
אשר־הוא זבת חלב
ודבש:

04O 14 9 אך ביהוה אל־תמרדו
ואתם אל־תיראו
את־עם הארץ כי

			לחמנו הם סר צלם מעליהם ויהוה אתנו אל־תִּירָאם:
04O	14	10	ויאמרו כל־העדה לרגום אתם באבנים וכבוד יהוה נראה באהל מועד אל־ כל־בני ישראל:
04O	14	11	ויאמר יהוה אל־משה עד־אנה ינאצני העם הזה ועד־אנה לא־יאמינו בי בכל האתות אשר עשיתי בקרבו:
04O	14	12	אכנו בדבר ואורשנו ואעשה אתך לגוי־גדול ועצום ממנו:
04O	14	13	ויאמר משה אל־יהוה ושמעו מצרים כִּי־העלית בכחך את־העם הזה מקרבו:
04O	14	14	ואמרו אל־יושב הארץ הזאת שמעו כִּי־אתה יהוה בקרב העם הזה אשר־עין בעין נראה אתה יהוה ועננך עמד עלהם ובעמד ענן אתה הלך לפניהם יומם ובעמוד אש לילה:
04O	14	15	והמתה את־העם הזה כאיש אחד ואמרו הגוים אשר־שמעו את־שמעך לאמר:
04O	14	16	מבלתי יכלת יהוה להביא את־העם הזה אל־הארץ אשר־נשבע להם וישחטם במדבר:
04O	14	17	ועתה יגדל־נא כח אדני כאשר דברת לאמר:

- 04O 14 18 יהוה ארך אפים
ורב־חסד נשא עון
ופשע ונקמה לא ינקמה
פקד עון אבות
על־בנים על־שלשים
ועל־רבעים:
- 04O 14 19 סלח־נא לעון העם
הזה כגדל חסדך
וכאשר נשאתה לעם
הזה ממצרים ועד־
הנה:
- 04O 14 20 ויאמר יהוה סלחתי
כדברך:
- 04O 14 21 ואולם חיי־אני
וימלא כבוד־יהוה
את־כל־הארץ:
- 04O 14 22 כי כל־האנשים
הראים את־כבדי
ואת־אתתי
אשר־עשיתי במצרים
ובמדבר וינסו אתי
זה עשר פעמים ולא
שמעו בקולי:
- 04O 14 23 אם־יראו את־הארץ
אשר נשבעתי לאבתם
וכל־מנאצי לא
יראוה:
- 04O 14 24 ועבדי כלב עקב
היתה רוח אחרת עמו
וימלא אחרי
והביאתיו אל־הארץ
אשר־בא שמה וזרעו
יורשנה:
- 04O 14 25 והעמלקי והכנעני
יושב בעמק מחר פנו
וסעו לכם המדבר
דרך ים־סוף:
- 04O 14 26 וידבר יהוה אל־משה
ואל־אהרן לאמר:
- 04O 14 27 עד־מתי לעדה הרעה
הזאת אשר המה
מלינים עלי
את־תלנות בני

			ישראל אשר המה מלינים עלי שמעתי:
04O	14	28	אמר אלהם חייאני נאמ־יהוה אמ־לא כאשר דברתם באזני כן אעשה לכם:
04O	14	29	במדבר הזה יפלו פגריכם וכל־פקדיכם לכל־מספרכם מבן עשרים שנה ומעלה אשר הלינתם עלי:
04O	14	30	אמ־אתם תבאו אל־הארץ אשר נשאתי את־ידי לשכן אתכם בה כי אמ־כלב בן־יפנה ויהושע בן־נון:
04O	14	31	וטפכם אשר אמרתם לבז יהיה והביאתי אתם וידעו את־הארץ אשר מאסתם בה:
04O	14	32	ופגריכם אתם יפלו במדבר הזה:
04O	14	33	ובניכם יהיו רעים במדבר ארבעים שנה ונשאו את־זנותיכם עד־תם פגריכם במדבר:
04O	14	34	במספר הימים אשר־תרתם את־הארץ ארבעים יום יום לשנה יום לשנה תשאו את־עונתיכם ארבעים שנה וידעתם את־נאותי:
04O	14	35	אני יהוה דברתי אמ־לא זאת אעשה לכל־העדה הרעה הזאת הנועדים עלי במדבר הזה יתמו ושם ימתו:
04O	14	36	והאנשים אשר־שלח משה לתור את־הארץ

			וישבו וילונו עליו את־כל־העדה להוציא דבה על־הארץ:
04O	14	37	וימתו האנשים מוצאי דבת־הארץ רעה במגפה לפני יהוה:
04O	14	38	ויהושע בן־נון וכלב בן־יפנה חיו מן־האנשים ההם ההלכים לתור את־ הארץ:
04O	14	39	וידבר משה את־הדברים האלה אל־כל־בני ישראל ויתאבלו העם מאד:
04O	14	40	וישכמו בבקר ויעלו אל־ראש־ההר לאמר הננו ועלינו אל־המקום אשר־אמר יהוה כי חטאנו:
04O	14	41	ויאמר משה למה זה אתם עברים את־פי יהוה והוא לא תצלח:
04O	14	42	אל־תעלו כי אין יהוה בקרבכם ולא תנגפו לפני איביכם:
04O	14	43	כי העמלקי והכנעני שם לפניכם ונפלתם בחרב כִּי־על־כן שבתם מאחרי יהוה ולא־יִהְיֶה יהוה עמכם:
04O	14	44	ויעפלו לעלות אל־ראש־ההר וארון ברית־יהוה ומשה לא־משו מקרב המחנה:
04O	14	45	וירד העמלקי והכנעני הישב בהר

			ההוא ויכום ויכתום עדי-חרמה:
04O	15	1	וידבר יהוה אל-משה לאמר:
04O	15	2	דבר אל-בני ישראל ואמרת אלהם כי תבאו אל-ארץ מושבותיכם אשר אני נתן לכם:
04O	15	3	ועשיתם אשה ליהוה עלה או-זבח לפלא-נדר או בנדבה או במעדיכם לעשות ריח ניחח ליהוה מן-הבקר או מן-הצאן:
04O	15	4	והקריב המקריב קרבנו ליהוה מנחה סלת עשרון בלול ברבעית ההין שמן:
04O	15	5	ויין לנסך רביעית ההין תעשה על-העלה או לזבח לכבש האחד:
04O	15	6	או לאיל תעשה מנחה סלת שני עשרנים בלולה בשמן שלשית ההין:
04O	15	7	ויין לנסך שלשית ההין תקריב ריח-ניחח ליהוה:
04O	15	8	וכי-תעשה בן-בקר עלה או-זבח לפלא-נדר או-שלמים ליהוה:
04O	15	9	והקריב על-בן-הבקר מנחה סלת שלשה עשרנים בלול בשמן חצי ההין:
04O	15	10	ויין תקריב לנסך חצי ההין אשה ריח-ניחח ליהוה:
04O	15	11	ככה יעשה לשור

			האחד או לאיל האחד או־לשה בכבשים או בעזים:
04O	15	12	כמספר אשר תעשו ככה תעשו לאחד כמספרם:
04O	15	13	כל־האזרח יעשה־ככה את־אלה להקריב אשה ריח־ניחח ליהוה:
04O	15	14	וכי־יגור אתכם גר או אשר־בתוכם לדרתיכם ועשה אשה ריח־ניחח ליהוה כאשר תעשו כן יעשה:
04O	15	15	הקהל חקה אחת לכם ולגר הגר חקת עולם לדרתיכם ככם כגר יהיה לפני יהוה:
04O	15	16	תורה אחת ומשפט אחד יהיה לכם ולגר הגר אתכם:
04O	15	17	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
04O	15	18	דבר אל־בני ישראל ואמרת אלהם בבאכם אל־הארץ אשר אני מביא אתכם שמה:
04O	15	19	והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה ליהוה:
04O	15	20	ראשית ערסתכם חלה תרימו תרומה כתרומת גרן כן תרימו אתה:
04O	15	21	מראשית ערסתיכם תתנו ליהוה תרומה לדרתיכם:
04O	15	22	וכי תשגו ולא תעשו את כל־המצות האלה אשר־דבר יהוה אל־משה:
04O	15	23	את כל־אשר צוה

			יהוה אליכם ביד־משה מן־היום אשר צוה יהוה והלאה לדרתיכם: והיה אם מעיני
04O	15	24	העדה נעשתה לשגגה ועשו כל־העדה פר בן־בקר אחד לעלה לריח ניחח ליהוה ומנחתו ונסכו כמשפט ושעיר־עזים אחד לחטת: וכפר הכהן
04O	15	25	על־כל־עדת בני ישראל ונסלח להם כי־שגגה הוא והם הביאו את־קרבנם אשה ליהוה וחטאתם לפני יהוה על־שגגתם: ונסלח לכל־עדת בני
04O	15	26	ישראל ולגר הגר בתוכם כי לכל־העם בשגגה: ואם־נפש אחת תחטא בשגגה והקריבה עז בת־שנתה לחטאת: וכפר הכהן על־הנפש
04O	15	27	השגגת בחטאה בשגגה לפני יהוה לכפר עליו ונסלח לו: האזרח בבני ישראל ולגר הגר בתוכם תורה אחת יהיה לכם לעשה בשגגה: והנפש אשר־תעשה
04O	15	28	ביד רמה מן־האזרח ומן־הגר את־יהוה הוא מגדף ונכרתה הנפש ההוא מקרב עמה: כי דבר־יהוה בזה ואת־מצותו הפר
04O	15	29	
04O	15	30	
04O	15	31	

			הכרת תכרת הנפש ההוא עונה בה:
04O	15	32	ויהיו בני־ישראל במדבר וימצאו איש מקשש עצים ביום השבת:
04O	15	33	ויקריבו אתו המצאים אתו מקשש עצים אל־משה ואל־אהרן ואל כל־ העדה:
04O	15	34	ויניחו אתו במשמר כי לא פרש מה־יעשה לו:
04O	15	35	ויאמר יהוה אל־משה מות יומת האיש רגום אתו באבנים כל־העדה מחוץ למחנה:
04O	15	36	ויציאו אתו כל־העדה אל־מחוץ למחנה וירגמו אתו באבנים וימת כאשר צוה יהוה את־משה:
04O	15	37	ויאמר יהוה אל־משה לאמר:
04O	15	38	דבר אל־בני ישראל ואמרת אלהם ועשו להם ציצת על־כנפי בגדיהם לדרתם ונתנו על־ציצת הכנף פתיל תכלת:
04O	15	39	והיה לכם לציצת וראיתם אתו וזכרתם את־כל־מצות יהוה ועשיתם אתם ולא־תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר־אתם זנים אחריהם:
04O	15	40	למען תזכרו ועשיתם את־כל־מצותי והייתם קדשים

לאלהיכם:

04O 15 41 אני יהוה אלהיכם
אשר הוצאתי אתכם
מארץ מצרים להיות
לכם לאלהים אני
יהוה אלהיכם:

04O 16 1 ויקח קרח בן־יצהר
בן־קהת בן־לוי
ודתן ואבירם בני
אליאב ואון בן־
פלת בני ראובן:

04O 16 2 ויקמו לפני משה
ואנשים מבני־ישראל
חמשים ומאתים
נשיאי עדה קראי
מועד אנשי־שם:

04O 16 3 ויקהלו על־משה
ועל־אהרן ויאמרו
אלהם רב־לכם כי
כל־העדה כלם קדשים
ובתוכם יהוה ומדוע
תתנשאו על־קהל
יהוה:

04O 16 4 וישמע משה ויפל
על־פניו:

04O 16 5 וידבר אל־קרח
ואל־כל־עדתו לאמר
בקר וידע יהוה
את־אשר־לו ואת־
הקדוש והקריב אליו
ואת אשר יבחר־בו
יקריב אליו:

04O 16 6 זאת עשו קחו־לכם
מחתות קרח
וכל־עדתו:

04O 16 7 ותנו בהן אש ושימו
עליהן קטרת לפני
יהוה מחר והיה
האיש אשר־יבחר
יהוה הוא הקדוש
רב־לכם בני לוי:

04O 16 8 ויאמר משה אל־קרח
שמעו־נא בני לוי:

- 04O 16 9 המעט מכם כִּי־הבדיל
אלהי ישראל אתכם
מעדת ישראל להקריב
אתכם אליו לעבד
את־עבדת משכן יהוה
ולעמד לפני העדה
לשרתם:
- 04O 16 10 ויקרב אתך
ואת־כל־אחיך
בני־לוי אתך
ובקשתם גם־כהנה:
04O 16 11 לכן אתה וכל־עדתך
הנעדים על־יהוה
ואהרן מה־הוא כי
תלונו עליו:
- 04O 16 12 וישלח משה לקרא
לדתן ולאבירם בני
אליאב ויאמרו לא
נעלה:
- 04O 16 13 המעט כי העליטנו
מארץ זבת חלב ודבש
להמיתנו במדבר
כִּי־תשרר עלינו
גם־השתרר:
- 04O 16 14 אף לא אל־ארץ זבת
חלב ודבש הביאתנו
ותתן־לנו נחלת שדה
וכרם העיני האנשים
ההם תנקר לא נעלה:
- 04O 16 15 ויחר למשה מאד
ויאמר אל־יהוה
אל־תפן אל־מנחתם
לא חמור אחד מהם
נשאתי ולא הרעתי
את־אחד מהם:
- 04O 16 16 ויאמר משה אל־קרח
אתה וכל־עדתך היו
לפני יהוה אתה והם
ואהרן מחר:
- 04O 16 17 וקחו איש מחתתו
ונתתם עליהם קטרת
והקרבתם לפני יהוה
איש מחתתו חמשים

			ומאתים מחתת ואתה ואהרן איש מחתתו:
04O	16	18	ויקחו איש מחתתו ויתנו עליהם אש וישימו עליהם קטרת ויעמדו פתח אהל מועד ומשה ואהרן:
04O	16	19	ויקהל עליהם קרח את־כל־העדה אל־פתח אהל מועד וירא כבוד־יהוה אל־ כל־העדה:
04O	16	20	וידבר יהוה אל־משה ואל־אהרן לאמר:
04O	16	21	הבדלו מתוך העדה הזאת ואכלה אתם כרגע:
04O	16	22	ויפלו על־פניהם ויאמרו אל אלהי הרוחת לכל־בשר האיש אחד יחטא ועל כל־העדה תקצף:
04O	16	23	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
04O	16	24	דבר אל־העדה לאמר העלו מסביב למשכן־קרח דתן ואבירם:
04O	16	25	ויקם משה וילך אל־דתן ואבירם וילכו אחריו זקני ישראל:
04O	16	26	וידבר אל־העדה לאמר סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה ואל־ תגעו בכל־אשר להם פן־תספו בכל־חטאתם:
04O	16	27	ויעלו מעל משכן־קרח דתן ואבירם מסביב ודתן ואבירם יצאו נצבים

			פתח אהליהם ונשיהם ובניהם וטפם:
04O	16	28	ויאמר משה בזאת תדעון כִּי־יהוה שלחני לעשות את כִּלְי־המעשים האלה כִּי־לא מלבי:
04O	16	29	אם־כמות כִּלְי־האדם ימתון אלה ופקדת כִּלְי־האדם יפקד עליהם לא יהוה שלחני:
04O	16	30	ואם־ברִיאה יברא יהוה ופצתה האדמה את־פיה ובלעה אתם ואת־כִּלְי־אשר להם וירדו חיים שאלה וידעתם כי נאצו האנשים האלה את־יהוה:
04O	16	31	ויהי ככלתו לדבר את כִּלְי־הדברים האלה ותבקע האדמה אשר תחתיהם:
04O	16	32	ותפתח הארץ את־פיה ותבלע אתם ואת־בתיהם ואת כִּלְי־האדם אשר לקרח ואת כִּלְי־הרכוש:
04O	16	33	וירדו הם וכל־אשר להם חיים שאלה ותכס עליהם הארץ ויאבדו מתוך הקהל:
04O	16	34	וכל־ישראל אשר סביבתיים נסו לקלם כי אמרו פן־תבלענו הארץ:
04O	16	35	ואש יצאה מאת יהוה ותאכל את החמשים ומאתים איש מקריבי הקטרת:
04O	17	1	וידבר יהוה אל־משה לאמר:

- 04O 17 2 אמר אל־אלעזר
בן־אהרן הכהן וירם
את־המחתת מבין
השרפה ואת־האש
זרה־הלאה כי קדשו:
04O 17 3 את מחתות החטאים
האלה בנפשתם ועשו
אתם רקעי פחים
צפוי למזבח כי־
הקריבם לפני־יהוה
ויקדשו ויהיו לאות
לבני ישראל:
04O 17 4 ויקח אלעזר הכהן
את מחתות הנחשת
אשר הקריבו השרפים
וירקעום צפוי
למזבח:
04O 17 5 זכרון לבני ישראל
למען אשר לא־יקרב
איש זר אשר לא
מזרע אהרן הוא
להקטיר קטרת לפני
יהוה ולא־יהיה
כקרח וכעדתו כאשר
דבר יהוה ביד־ משה
לו:
04O 17 6 וילנו כל־עדת
בני־ישראל ממחרת
על־משה ועל־אהרן
לאמר אתם המתם את־
עם יהוה:
04O 17 7 ויהי בהקהל העדה
על־משה ועל־אהרן
ויפנו אל־אהל מועד
והנה כסהו הענן
וירא כבוד יהוה:
04O 17 8 ויבא משה ואהרן
אל־פני אהל מועד:
04O 17 9 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:
04O 17 10 הרמו מתוך העדה
הזאת ואכלה אתם
כרגע ויפלו

על־פניהם:

04O 17 11 ויאמר משה אל־אהרן
קח את־המחתה
ותן־עליה אש מעל
המזבח ושים קטרת
והולך מהרה
אל־העדה וכפר
עליהם כִּי־יצא הקצף
מלפני יהוה החל
הנגף:

04O 17 12 ויקח אהרן כאשר
דבר משה וירץ
אל־תוך הקהל והנה
החל הנגף בעם ויתן
את־הקטרת ויכפר
על־העם:

04O 17 13 ויעמד בין־המתים
ובין החיים ותעצר
המגפה:

04O 17 14 ויהיו המתים במגפה
ארבעה עשר אלף
ושבע מאות מלבד
המתים על־דבר־
קרח:

04O 17 15 וישב אהרן אל־משה
אל־פתח אהל מועד
והמגפה נעצרה:

04O 17 16 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:

04O 17 17 דבר אל־בני ישראל
וקח מאתם מטה מטה
לבית אב מאת
כל־נשיאיהם לבית
אבתם שנים עשר
מטות איש את־שמו
תכתב על־מטהו:

04O 17 18 ואת שם אהרן תכתב
על־מטה לוי כי מטה
אחד לראש בית
אבותם:

04O 17 19 והנחתם באהל מועד
לפני העדות אשר
אועד לכם שמה:

- 04O 17 20 והיה האיש אשר
אבחר־בו מטהו יפרח
והשכתי מעלי
את־לנות בני
ישראל אשר הם
מלינם עליכם:
- 04O 17 21 וידבר משה אל־בני
ישראל ויתנו אליו
כל־נשיאיהם מטה
לנשיא אחד מטה
לנשיא אחד לבית
אבתם שנים עשר
מטות ומטה אהרן
בתוך מטותם:
- 04O 17 22 וינח משה את־המטת
לפני יהוה באהל
העדת:
- 04O 17 23 ויהי ממחרת ויבא
משה אל־אהל העדות
והנה פרח מטה־אהרן
לבית לוי ויצא פרח
ויצץ ציץ ויגמל
שקדים:
- 04O 17 24 ויצא משה
את־כל־המטת מלפני
יהוה אל־כל־בני
ישראל ויראו ויקחו
איש מטהו:
- 04O 17 25 ויאמר יהוה אל־משה
השב את־מטה אהרן
לפני העדות למשמרת
לאות לבני־מרי
ותכל תלונתם מעלי
ולא ימתו:
- 04O 17 26 ויעש משה כאשר צוה
יהוה אתו כן עשה:
- 04O 17 27 ויאמרו בני ישראל
אל־משה לאמר הן
גוענו אבדנו כלנו
אבדנו:
- 04O 17 28 כל הקרב הקרב
אל־משכן יהוה ימות
האם תמנו לגוע:

04O 18 1 ויאמר יהוה
אל־אהרן אתה ובניך
ובית־אביך אתך
תשאו את־עון המקדש
ואתה ובניך אתך
תשאו את־עון

כהנתכם:

04O 18 2 וגם את־אחיך מטה
לוי שבט אביך הקרב
אתך וילוו עליך
וישרתוך ואתה
ובניך אתך לפני
אהל העדת:

04O 18 3 ושמרו משמרתך
ומשמרת כל־האהל אך
אל־כלי הקדש
ואל־המזבח לא
יקרבו ולא־ימתו
גם־הם גם־אתם:

04O 18 4 ונלוו עליך ושמרו
את־משמרת אהל מועד
לכל עבדת האהל וזר
לא־יקרב אליכם:

04O 18 5 ושמרתם את משמרת
הקדש ואת משמרת
המזבח ולא־יהיה
עוד קצף על־בני
ישראל:

04O 18 6 ואני הנה לקחתי
את־אחִיכם הלויים
מתוך בני ישראל
לכם מתנה נתנים
ליהוה לעבד
את־עבדת אהל מועד:

04O 18 7 ואתה ובניך אתך
תשמרו את־כהנתכם
לכל־דבר המזבח
ולמבית לפרכת
ועבדתם עבדת מתנה
אתן את־כהנתכם
והזר הקרב יומת:

04O 18 8 וידבר יהוה
אל־אהרן ואני הנה

			נתתי לך את־משמרת תרומתי לכל־קדשי בני־ישראל לך נתתם למשחה ולבניך לחק־עולם: זה־יהיה לך מקדש הקדשים מן־האש כל־קרבנם לכל־מנחתם ולכל־חטאתם ולכל־אשמם אשר ישיבו לי קדש קדשים לך הוא ולבניך:
04O	18	9	בקדש הקדשים תאכלנו כל־זכר יאכל אתו קדש יהיה־לך:
04O	18	10	וזה־לך תרומת מתנם לכל־תנופת בני ישראל לך נתתם ולבניך ולבנותיך אתך לחק־עולם כל־טהור בביתך יאכל אתו:
04O	18	11	כל חלב יצהר וכל־חלב תירוש ודגן ראשיתם אשר־יתנו ליהוה לך נתתם:
04O	18	12	בכורי כל־אשר בארצם אשר־יביאו ליהוה לך יהיה כל־טהור בביתך יאכלנו:
04O	18	13	כל־חרם בישראל לך יהיה:
04O	18	14	כל־פטר רחם לכל־בשר אשר־יקריבו ליהוה באדם ובבהמה יהיה־לך אך פדה תפדה את בכור האדם

ואת בכור־הבהמה

הטמאה תפדה:

04O 18 16 ופדויו מבן־חדש

תפדה בערכך כסף

חמשת שקלים בשקל

הקדש עשרים גרה

הוא:

04O 18 17 אך בכור־שור

אור־בכור כשב

אור־בכור עז לא

תפדה קדש הם

את־דמם תזרק

על־המזבח ואת־חלבם

תקטיר אשה לריח

ניחח ליהוה:

04O 18 18 ובשרם יהיה־לך

כחזה התנופה וכשוק

הימין לך יהיה:

04O 18 19 כל תרומת הקדשים

אשר ירימו

בני־ישראל ליהוה

נתתי לך ולבניך

ולבנתיך אתך

לחק־עולם ברית מלח

עולם הוא לפני

יהוה לך ולזרעך

אתך:

04O 18 20 ויאמר יהוה

אל־אהרן בארצם לא

תנחל וחלק לא־יהיה

לך בתוכם אני חלקך

ונחלתך בתוך בני

ישראל:

04O 18 21 ולבני לוי הנה

נתתי כל־מעשר

בישראל לנחלה חלף

עבדתם אשר־הם

עבדים את־עבדת אהל

מועד:

04O 18 22 ולא־יקרבו עוד בני

ישראל אל־אהל מועד

לשאת חטא למות:

04O 18 23 ועבד הלוי הוא

את־עבדת אהל מועד
והם ישאו עונם חקת
עולם לדרתיכם
ובתוך בני ישראל
לא ינחלו נחלה:

04O 18 24 כי את־מעשר
בני־ישראל אשר
ירימו ליהוה תרומה
נתתי ללויים לנחלה
על־כן אמרתי להם
בתוך בני ישראל לא
ינחלו נחלה:

04O 18 25 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:

04O 18 26 ואל־הלויים תדבר
ואמרת אלהם
כִּי־תקחו מאת
בני־ישראל

את־המעשר אשר נתתי
לכם מאתם בנחלתכם
והרמתם ממנו תרומת
יהוה מעשר
מִן־המעשר:

04O 18 27 ונחשב לכם תרומתכם
כדגן מִן־הגרן
וכמלאה מִן־היקב:

04O 18 28 כן תרימו גם־אתם
תרומת יהוה מכל
מעשרתיכם אשר תקחו
מאת בני ישראל
ונתתם ממנו
את־תרומת יהוה
לאהרן הכהן:

04O 18 29 מכל מתנתיכם תרימו
את כל־תרומת יהוה
מכל־חלבו את־מקדשו
ממנו:

04O 18 30 ואמרת אלהם
בהרימכם את־חלבו
ממנו ונחשב ללויים
כתבואת גרן
וכתבואת יקב:

04O 18 31 ואכלתם אתו

			בכל־מקום אתם וביתכם כִּי־שכר הוא לכם חלף עבדתכם באהל מועד:
04O	18	32	ולא־תשאו עליו חטא בהרימכם את־חלבו ממנו ואת־קדשי בני־ישראל לא תחללו ולא תמותו:
04O	19	1	וידבר יהוה אל־משה ואל־אהרן לאמר:
04O	19	2	זאת חקת התורה אשר־צוה יהוה לאמר דבר אל־בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה תמימה אשר אינ־בה מום אשר לא־עלה עליה על:
	04O	19	3 ונתתם אתה אל־אלעזר הכהן והוציא אתה אל־מחוץ למחנה ושחט אתה לפניו:
04O	19	4	ולקח אלעזר הכהן מדמה באצבעו והזה אל־נכח פני אהל־מועד מדמה שבע פעמים:
	04O	19	5 ושרף את־הפרה לעיניו את־ערה ואת־בשרה ואת־דמה על־פרשה ישרף:
04O	19	6	ולקח הכהן עץ ארז ואזוב ושני תולעת והשליך אל־תוך שרפת הפרה:
	04O	19	7 וכבס בגדיו הכהן ורחץ בשרו במים ואחר יבא אל־המחנה וטמא הכהן עד־ הערב:
04O	19	8	והשרף אתה יכבס בגדיו במים ורחץ

			בשרו במים וטמא עדהערב:
04O	19	9	ואסף איש טהור את אפר הפרה והניח מחוץ למחנה במקום טהור והיתה לעדת בני־ישראל למשמרת למי נדה חטאת הוא:
04O	19	10	וכבס האסף את־אפר הפרה את־בגדיו וטמא עדהערב והיתה לבני ישראל ולגר הגר בתוכם לחקת עולם:
04O	19	11	הנגע במת לכל־נפש אדם וטמא שבעת ימים:
04O	19	12	הוא יתחטא־בו ביום השלישי וביום השביעי יטהר ואם־לא יתחטא ביום השלישי וביום השביעי לא יטהר:
04O	19	13	כל־הנגע במת בנפש האדם אשר־ימות ולא יתחטא את־משכן יהיה טמא ונכרתה הנפש ההוא מישראל כי מי נדה לא־זרק עליו טמא יהיה עוד טמאתו בו:
04O	19	14	זאת התורה אדם כ־ימות באהל כל־הבא אל־האהל וכל־אשר באהל יטמא שבעת ימים:
04O	19	15	וכל כלי פתוח אשר אין־צמיד פתיל עליו טמא הוא:
04O	19	16	וכל אשר־יגע על־פני השדה בחלל־חרב או במת או־בעצם אדם או

			בקבר יטמא שבעת ימים:
04O	19	17	ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת ונתן עליו מים חיים אל-כלי:
04O	19	18	ולקח אזוב וטבל במים איש טהור והזה על-האהל ועל-כל-הכלים ועל- הנפשות אשר היו-שם ועל-הנגע בעצם או בחלל או במת או בקבר:
04O	19	19	והזה הטהר על-הטמא ביום השלישי וביום השביעי וחטאו ביום השביעי וכבס בגדיו ורחץ במים וטהר בערב:
04O	19	20	ואיש אשר-יטמא ולא יתחטא ונכרתה הנפש ההוא מתוך הקהל כי את- מקדש יהוה טמא מי נדה לא-זרק עליו טמא הוא:
04O	19	21	והיתה להם לחקת עולם ומזה מיי-הנדה יכבס בגדיו והנגע במי הנדה יטמא עד-הערב:
04O	19	22	וכל אשר-יגע-בו הטמא יטמא והנפש הנגעת תטמא עד-הערב:
04O	20	1	ויבאו בני-ישראל כל-העדה מדבר-צן בחדש הראשון וישב העם בקדש ותמת שם מרים ותקבר שם:
04O	20	2	ולא-היה מים לעדה ויקהלו על-משה ועל-אהרן:

- 04O 20 3 וירב העם עם־משה
ויאמרו לאמר ולו
גוענו בגוע אחינו
לפני יהוה:
- 04O 20 4 ולמה הבאתם את־קהל
יהוה אל־המדבר הזה
למות שם אנחנו
ובעירנו:
- 04O 20 5 ולמה העליתנו
ממצרים להביא אתנו
אל־המקום הרע הזה
לא מקום זרע ותאנה
וגפן ורמון ומים
אין לשות:
- 04O 20 6 ויבא משה ואהרן
מפני הקהל אל־פתח
אהל מועד ויפלו
על־פניהם וירא
כבוד־יהוה אליהם:
- 04O 20 7 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:
- 04O 20 8 קח את־המטה והקהל
את־העדה אתה ואהרן
אחיך ודברתם
אל־הסלע לעיניהם
ונתן מימיו והוצאת
להם מים מן־הסלע
והשקית את־העדה
ואת־בעירם:
- 04O 20 9 ויקח משה את־המטה
מלפני יהוה כאשר
צוהו:
- 04O 20 10 ויקהלו משה ואהרן
את־הקהל אל־פני
הסלע ויאמר להם
שמעו־נא המרים
המן־הסלע הזה
נוציא לכם מים:
- 04O 20 11 וירם משה את־ידו
ויך את־הסלע במטהו
פעמים ויצאו מים
רבים ותשת העדה
ובעירם:

04O 20 12 ויאמר יהוה אל־משה
ואל־אהרן יען
לא־האמנתם בי
להקדישני לעיני
בני ישראל לכן לא
תביאו את־הקהל הזה
אל־הארץ אשר־נתתי
להם:

04O 20 13 המה מי מריבה
אשר־רבו בני־ישראל
את־יהוה ויקדש בם:

04O 20 14 וישלח משה מלאכים
מקדש אל־מלך אדום
כה אמר אחיך ישראל
אתה ידעת את
כל־התלאה אשר
מצאתנו:

04O 20 15 וירדו אבתינו
מצרימה ונשב
במצרים ימים רבים
וירעו לנו מצרים
ולאבתינו:

04O 20 16 ונצעק אל־יהוה
וישמע קלנו וישלח
מלאך ויצאנו
ממצרים והנה אנחנו
בקדש עיר קצה
גבולך:

04O 20 17 נעברה־נא בארצך לא
נעבר בשדה ובכרם
ולא נשתה מי באר
דרך המלך נלך לא
נטה ימין ושמאול
עד אשר־נעבר גבולך:

04O 20 18 ויאמר אליו אדום
לא תעבר בי
פן־בחרב אצא
לקראתך:

04O 20 19 ויאמרו אליו
בני־ישראל במסלה
נעלה ואם־מימין
נשתה אני ומקני
ונתתי מכרם רק

			אין־דבר ברגלי אעברה:
04O	20	20	ויאמר לא תעבר ויצא אדום לקראתו בעם כבוד וביד חזקה:
04O	20	21	וימאן אדום נתן את־ישראל עבר בגבלו ויט ישראל מעליו:
04O	20	22	ויסעו מקדש ויבאו בני־ישראל כל־העדה הר ההר:
04O	20	23	ויאמר יהוה אל־משה ואל־אהרן בהר ההר על־גבול ארץ־אדום לאמר:
04O	20	24	יאסף אהרן אל־עמיו כי לא יבא אל־הארץ אשר נתתי לבני ישראל על אשר־מריתם את־פי למי מריבה:
04O	20	25	קח את־אהרן ואת־אלעזר בנו והעל אתם הר ההר:
04O	20	26	והפשט את־אהרן את־בגדיו והלבשתם את־אלעזר בנו ואהרן יאסף ומת שם:
04O	20	27	ויעש משה כאשר צוה יהוה ויעלו אל־הר ההר לעיני כל־העדה:
04O	20	28	ויפשט משה את־אהרן את־בגדיו וילבש אתם את־אלעזר בנו וימת אהרן שם בראש ההר וירד משה ואלעזר מן־ההר:
04O	20	29	ויראו כל־העדה כי גוע אהרן ויבכו

			את־אהרן שלשים יום כל בית ישראל: וישמע הכנעני
04O	21	1	מלך־ערד ישב הנגב כי בא ישראל דרך האתרים וילחם בישראל וישב ממנו שבי:
04O	21	2	וידר ישראל נדר ליהוה ויאמר אם־נתן תתן את־העם הזה בידי והחרמתי את־עריהם:
04O	21	3	וישמע יהוה בקול ישראל ויתן את־הכנעני ויחרם אתהם ואת־עריהם ויקרא שם־המקום חרמה:
04O	21	4	ויסעו מהר ההר דרך ים־סוף לסבב את־ארץ אדום ותקצר נפש־העם בדרך:
04O	21	5	וידבר העם באלהים ובמשה למה העליתנו ממצרים למות במדבר כי אין לחם ואין מים ונפשנו קצה בלחם הקלקל:
04O	21	6	וישלח יהוה בעם את הנחשים השרפים וינשכו את־העם וימת עמ־רב מישראל:
04O	21	7	ויבא העם אל־משה ויאמרו חטאנו כי־דברנו ביהוה ובך התפלל אל־יהוה ויסר מעלינו את־הנחש ויתפלל משה בעד העם:
04O	21	8	ויאמר יהוה אל־משה עשה לך שרף ושים

אתו על־נס והיה
כל־הנשוך וראה אתו
וחי:

04O 21 9 ויעש משה נחש נחשת
וישמהו על־הנס
והיה אס־נשך הנחש
את־איש והביט
אל־נחש הנחשת וחי:

04O 21 10 ויסעו בני ישראל
ויחנו באבת:

04O 21 11 ויסעו מאבת ויחנו
בעיי העברים במדבר
אשר על־פני מואב
ממזרח השמש:

04O 21 12 משם נסעו ויחנו
בנחל זרד:

04O 21 13 משם נסעו ויחנו
מעבר ארנון אשר
במדבר היצא מגבל
האמרי כי ארנון
גבול מואב בין
מואב ובין האמרי:

04O 21 14 על־כן יאמר בספר
מלחמת יהוה את־והב
בסופה ואת־הנחלים
ארנון:

04O 21 15 ואשד הנחלים אשר
נטה לשבת ער ונשען
לגבול מואב:

04O 21 16 ומשם בארה הוא
הבאר אשר אמר יהוה
למשה אסף את־העם
ואתנה להם מים:

04O 21 17 אז ישיר ישראל
את־השירה הזאת עלי
באר ענו־לה:

04O 21 18 באר חפרוה שרים
כרוה נדיבי העם
במחקק במשענתם
וממדבר מתנה:

04O 21 19 וממתנה נחליאל
ומנחליאל במות:

04O 21 20 ומבמות הגיא אשר

			בשדה מואב ראש הפסגה ונשקפה על־פני הישימן:
04O	21	21	וישלח ישראל מלאכים אל־סיחן מלך־האמרי לאמר: אעברה בארצך לא נטה בשדה ובכרם לא נשתה מי באר בדרך המלך נלך עד אשר־נעבר גבלך:
04O	21	23	ולא־נתן סיחן את־ישראל עבר בגבלו ויאסף סיחן את־כל־עמו ויצא לקראת ישראל המדברה ויבא יהצה וילחם בישראל:
04O	21	24	ויכהו ישראל לפיי־חרב ויירש את־ארצו מארנן עד־יבק עד־בני עמון כי עז גבול בני עמון:
04O	21	25	ויקח ישראל את כל־הערים האלה וישב ישראל בכל־ערי האמרי בחשבון ובכל־בנתיה:
04O	21	26	כי חשבון עיר סיחן מלך האמרי הוא והוא נלחם במלך מואב הראשון ויקח את־כל־ארצו מידו עד־ארנן:
04O	21	27	על־כן יאמרו המשלים באו חשבון תבנה ותכונן עיר סיחון:
04O	21	28	כי־אש יצאה מחשבון להבה מקרית סיחן אכלה ער מואב בעלי

			במות ארנן:
04O	21	29	אוי־לך מואב אבדת עם־כמוש נתן בניו פליטם ובנתיו בשבית למלך אמרי סיחון:
04O	21	30	ונירם אבד חשבון עד־דיבן ונשים עד־נפח אשר עד־מידבא:
04O	21	31	וישב ישראל בארץ האמרי:
04O	21	32	וישלח משה לרגל את־יעזר וילכדו בנתיה ויירש את־האמרי אשר־שם:
04O	21	33	ויפנו ויעלו דרך הבשן ויצא עוג מלך־הבשן לקראתם הוא וכל־עמו למלחמה אדרעי:
04O	21	34	ויאמר יהוה אל־משה אל־תירא אתו כי בידך נתתי אתו ואת־כל־עמו ואת־ארצו ועשית לו כאשר עשית לסיחון מלך האמרי אשר יושב בחשבון:
04O	21	35	ויכו אתו ואת־בניו ואת־כל־עמו עד־בלתי השאיר־לו שריד ויירשו את־ ארצו:
04O	22	1	ויסעו בני ישראל ויחנו בערבות מואב מעבר לירדן ירחו:
04O	22	2	וירא בלק בן־צפור את כל־אשר־עשה ישראל לאמרי:
04O	22	3	ויגר מואב מפני העם מאד כי רב־הוא ויקץ מואב מפני

- בני ישראל:
04O 22 4 ויאמר מואב
אל־זקני מדין עתה
ילחכו הקהל
את־כל־סביבתינו
כלחך השור את ירק
השדה ובלק בן־צפור
מלך למואב בעת
ההוא:
04O 22 5 וישלח מלאכים
אל־בלעם בן־בעור
פתורה אשר על־הנהר
ארץ בני־עמו
לקרא־לו לאמר הנה
עם יצא ממצרים הנה
כסה את־עין הארץ
והוא ישב ממלי:
04O 22 6 ועתה לכה־נא
ארה־לי את־העם הזה
כי־עצום הוא ממני
אולי אוכל נכה־ בו
ואגרשנו מן־הארץ
כי ידעתי את
אשר־תברך מברך
ואשר תאר יואר:
04O 22 7 וילכו זקני מואב
וזקני מדין וקסמים
בידם ויבאו
אל־בלעם וידברו
אליו דברי בלק:
04O 22 8 ויאמר אליהם לינו
פה הלילה והשבתי
אתכם דבר כאשר
ידבר יהוה אלי
וישבו שרי־מואב
עם־בלעם:
04O 22 9 ויבא אלהים
אל־בלעם ויאמר מי
האנשים האלה עמך:
04O 22 10 ויאמר בלעם
אל־האלהים בלק
בן־צפר מלך מואב
שלח אלי:

- 04O 22 11 הנה העם היצא
ממצרים ויכס
את־עין הארץ עתה
לכה קבה־לי אתו
אולי אוכל להלחם
בו וגרשתיו:
- 04O 22 12 ויאמר אלהים
אל־בלעם לא תלך
עמהם לא תאר
את־העם כי ברוך
הוא:
- 04O 22 13 ויקם בלעם בבקר
ויאמר אל־שרי בלק
לכו אל־ארצכם כי
מאן יהוה לתתי
להלך עמכם:
- 04O 22 14 ויקומו שרי מואב
ויבאו אל־בלק
ויאמרו מאן בלעם
הלך עמנו:
- 04O 22 15 ויסף עוד בלק שלח
שרים רבים ונכבדים
מאלה:
- 04O 22 16 ויבאו אל־בלעם
ויאמרו לו כה אמר
בלק בן־צפור אל־נא
תמנע מהלך אלי:
- 04O 22 17 כִּי־כבד אכבדך מאד
וכל אשר־תאמר אלי
אעשה ולכה־נא
קבה־לי את העם
הזה:
- 04O 22 18 ויען בלעם ויאמר
אל־עבדי בלק
אם־יתן־לי בלק מלא
ביתו כסף וזהב לא
אוכל לעבר את־פי
יהוה אלהי לעשות
קטנה או גדולה:
- 04O 22 19 ועתה שבו נא בזה
גם־אתם הלילה
ואדעה מה־יסף יהוה
דבר עמי:

04O 22 20 ויבא אלהים
 אל־בלעם לילה
 ויאמר לו אם־לקרא
 לך באו האנשים קום
 לך אתם ואך
 את־הדבר אשר־אדבר
 אליך אתו תעשה:
 04O 22 21 ויקם בלעם בבקר
 ויחבש את־אתנו
 וילך עם־שרי מואב:
 04O 22 22 ויחר־אף אלהים
 כי־הולך הוא
 ויניצב מלאך יהוה
 בדרך לשטן לו והוא
 רכב על־אתנו ושני
 נעריו עמו:
 04O 22 23 ותרא האתון
 את־מלאך יהוה נצב
 בדרך וחרבו שלופה
 בידו ותט האתון
 מן־הדרך ותלך בשדה
 ויך בלעם את־האתון
 להטתה הדרך:
 04O 22 24 ויעמד מלאך יהוה
 במשעול הכרמים גדר
 מזה וגדר מזה:
 04O 22 25 ותרא האתון
 את־מלאך יהוה
 ותלחץ אל־הקיר
 ותלחץ את־רגל בלעם
 אל־הקיר ויסף
 להכתה:
 04O 22 26 ויוסף מלאך־יהוה
 עבור ויעמד במקום
 צר אשר אין־דרך
 לנטות ימין
 ושמאול:
 04O 22 27 ותרא האתון
 את־מלאך יהוה
 ותרבץ תחת בלעם
 ויחר־אף בלעם ויך
 את־האתון במקל:
 04O 22 28 ויפתח יהוה את־פי

האתון ותאמר לבלעם
מה־עשיתי לך כי
הכיתני זה שלש
רגלים:

04O 22 29 ויאמר בלעם לאתון
כי התעללת בי לו
יש־חרב בידי כי
עתה הרגתיך:

04O 22 30 ותאמר האתון
אל־בלעם הלוא אנכי
אתנך אשר־רכבת עלי
מעודך עד־ היום
הזה ההסכן הסכנתי
לעשות לך כה ויאמר
לא:

04O 22 31 ויגל יהוה את־עיני
בלעם וירא את־מלאך
יהוה נצב בדרך
וחרבו שלפה בידו
ויקד וישתחו
לאפיו:

04O 22 32 ויאמר אליו מלאך
יהוה על־מה הכית
את־אתנך זה שלוש
רגלים הנה אנכי
יצאתי לשטן כִּי־ירט
הדרך לנגדי:

04O 22 33 ותראני האתון ותט
לפני זה שלש רגלים
אולי נטתה מפני כי
עתה גם־ אתכה
הרגתי ואותה
החייתי:

04O 22 34 ויאמר בלעם
אל־מלאך יהוה
חטאתי כי לא ידעתי
כי אתה נצב לקראתי
בדרך ועתה אס־רע
בעיניך אשובה לי:

04O 22 35 ויאמר מלאך יהוה
אל־בלעם לך
עם־האנשים ואפס
את־הדבר אשר־אדבר

אליך אתו תדבר
וילך בלעם עם־שרי
בלק:

04O 22 36 וישמע בלק כי בא
בלעם ויצא לקראתו
אל־עיר מואב אשר
על־גבול ארנן אשר
בקצה הגבול:

04O 22 37 ויאמר בלק אל־בלעם
הלא שלח שלחתי
אליך לקרא־לך למה
לא־הלכת אלי האמנם
לא אוכל כבודך:

04O 22 38 ויאמר בלעם אל־בלק
הנה־באתי אליך עתה
היכל אוכל דבר
מאומה הדבר אשר
ישים אלהים בפי
אתו אדבר:

04O 22 39 וילך בלעם עם־בלק
ויבאו קרית חצות:

04O 22 40 ויזבח בלק בקר
וצאן וישלח לבלעם
ולשרים אשר אתו:

04O 22 41 ויהי בבקר ויקח
בלק את־בלעם
ויעלהו במות בעל
וירא משם קצה העם:

04O 23 1 ויאמר בלעם אל־בלק
בנה־לי בזה שבעה
מזבחת והכן לי בזה
שבעה פרים ושבעה
אילים:

04O 23 2 ויעש בלק כאשר דבר
בלעם ויעל בלק
ובלעם פר ואיל
במזבח:

04O 23 3 ויאמר בלעם לבלק
התיצב על־עלתך
ואלכה אולי יקרה
יהוה לקראתי ודבר
מה־יראני והגדתי
לך וילך שפי:

- 04O 23 4 ויקר אלהים
אל־בלעם ויאמר
אליו את־שבעת
המזבחת ערכתי ואעל
פר ואיל במזבח:
04O 23 5 וישם יהוה דבר בפי
בלעם ויאמר שוב
אל־בלק וכה תדבר:
04O 23 6 וישב אליו והנה
נצב על־עלתו הוא
וכל־שרי מואב:
04O 23 7 וישא משלו ויאמר
מִן־ארם ינחני בלק
מלך־מואב
מהררי־קדם לכה
ארה־ לי יעקב ולכה
זעמה ישראל:
04O 23 8 מה אקב לא קבה אל
ומה אזעם לא זעם
יהוה:
04O 23 9 כִּי־מראש צרים
אראנו ומגבעות
אשורנו הִנֵּ־עם לבדד
ישכן ובגוים לא
יתחשב:
04O 23 10 מי מנה עפר יעקב
ומספר את־רבע
ישראל תמת נפשי
מות ישרים ותהי
אחריתי כמהו:
04O 23 11 ויאמר בלק אל־בלעם
מה עשית לי לקב
איבי לקחת־ך והנה
ברכת ברך:
04O 23 12 ויען ויאמר הלא את
אשר ישים יהוה בפי
אתו אשמר לדבר:
04O 23 13 ויאמר אליו בלק
לִךְ־נא אתי אל־מקום
אחר אשר תראנו משם
אפס קצהו תראה
וכלו לא תראה
וקבנו־לי משם:

- 04O 23 14 ויקחהו שדה צפים
אל־ראש הפסגה ויבן
שבעה מזבחת ויעל
פר ואיל במזבח:
04O 23 15 ויאמר אל־בלק
התיצב כה על־עלתך
ואנכי אקרה כה:
04O 23 16 ויקר יהוה אל־בלעם
וישם דבר בפיו
ויאמר שוב אל־בלק
וכה תדבר:
04O 23 17 ויבא אליו והנו
נצב על־עלתו ושרי
מואב אתו ויאמר לו
בלק מה־דבר יהוה:
04O 23 18 וישא משלו ויאמר
קום בלק ושמע
האזינה עדי בנו
צפר:
04O 23 19 לא איש אל ויכזב
ובן־אדם ויתנחם
ההוא אמר ולא יעשה
ודבר ולא יקימנה:
04O 23 20 הנה ברך לקחתי
וברך ולא אשיבנה:
04O 23 21 לא־הביט און ביעקב
ולא־ראה עמל
בישראל יהוה אלהיו
עמו ותרועת מלך
בו:
04O 23 22 אל מוציאם ממצרים
כתועפת ראם לו:
04O 23 23 כי לא־נחש ביעקב
ולא־קסם בישראל
כעת יאמר ליעקב
ולישראל מה־פעל
אל:
04O 23 24 הן־עם כלביא יקום
וכארי יתנשא לא
ישכב עד־יאכל טרף
ודם־חללים ישתה:
04O 23 25 ויאמר בלק אל־בלעם
גם־קב לא תקבנו

			גם־ברך לא תברכנו:
04O	23	26	ויען בלעם ויאמר אל־בלק הלא דברתי אליך לאמר כל אשר־ידבר יהוה אתו אעשה:
04O	23	27	ויאמר בלק אל־בלעם לכה־נא אקחך אל־מקום אחר אולי יִישַׁר בעיני האלהים וקבתו לי משם:
04O	23	28	ויקח בלק את־בלעם ראש הפעור הנשקף על־פני הישימן:
04O	23	29	ויאמר בלעם אל־בלק בנה־לי בזה שבעה מזבחת והכן לי בזה שבעה פרים ושבעה אילים:
04O	23	30	ויעש בלק כאשר אמר בלעם ויעל פר ואיל במזבח:
04O	24	1	וירא בלעם כי טוב בעיני יהוה לברך את־ישראל ולא־הלך כפעם־בפעם לקראת נחשים וישת אל־המדבר פניו:
	04O	24	2 וישא בלעם את־עיניו וירא את־ישראל שכן לשבטיו ותהי עליו רוח אלהים:
04O	24	3	וישא משלו ויאמר נאם בלעם בנו בער ונאם הגבר שתם העין:
04O	24	4	נאם שמע אמרי־אל אשר מחזה שדי יחזה נפל וגלוי עינים:
04O	24	5	מה־טבו אהליך יעקב משכנת־יך ישראל:
04O	24	6	כנחלים נטיו כגנת

עלי נהר כאהלים
נטע יהוה כארזים
עלי-מים:

04O 24 7 יזל-מים מדליו

וזרעו במים רבים
וירם מאגג מלכו
ותנשא מלכתו:

04O 24 8 אל מוציאו ממצרים

כתועפת ראם לו
יאכל גוים צריו
ועצמתיהם יגרם
וחציו ימחץ:

04O 24 9 כרע שכב כארי

וכלביא מי יקימנו
מברכיך ברוך
וארריך ארור:

04O 24 10 ויחר-אף בלק

אל-בלעם ויספק
את-כפיו ויאמר בלק
אל-בלעם לקב איבי
קראתיך והנה ברכת
ברך זה שלש פעמים:

04O 24 11 ועתה ברח-לך

אל-מקומך אמרתי
כבד אכבדך והנה
מנעך יהוה מכבוד:

04O 24 12 ויאמר בלעם אל-בלק

הלא גם אל-מלאכך
אשר-שלחת אלי
דברתי לאמר:

04O 24 13 אם-יתן-לי בלק מלא

ביתו כסף וזהב לא
אוכל לעבר את-פי
יהוה לעשות טובה
או רעה מלבי
אשר-ידבר יהוה אתו
אדבר:

04O 24 14 ועתה הנני הולך

לעמי לכה איעצך
אשר יעשה העם הזה
לעמך באחרית
הימים:

04O 24 15 וישא משלו ויאמר

			נאם בלעם בנו בער ונאם הגבר שתם העין:
04O	24	16	נאם שמע אמרי־אל וידע דעת עליון מחזה שדי יחזה נפל וגלוי עינים:
04O	24	17	אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב דרך כוכב מיעקב וקם שבט מישראל ומחץ פאתי מואב וקרקר כל־בני־שת:
04O	24	18	והיה אדום ירשה והיה ירשה שעיר איביו וישראל עשה חיל:
04O	24	19	וירד מיעקב והאביד שריד מעיר:
04O	24	20	וירא את־עמלק וישא משלו ויאמר ראשית גוים עמלק ואחריתו עדי אבד:
04O	24	21	וירא את־הקיני וישא משלו ויאמר איתן מושבך ושים בסלע קנך:
04O	24	22	כי אם־יהיה לבער קין עד־מה אשור תשבך:
04O	24	23	וישא משלו ויאמר אוי מי יחיה משמו אל:
04O	24	24	וצים מיד כתים וענו אשור וענו־עבר וגם־הוא עדי אבד:
04O	24	25	ויקם בלעם וילך וישב למקמו וגם־בלק הלך לדרכו:
04O	25	1	וישב ישראל בשטים ויחל העם לזנות

			אל־בנות מואב:
04O	25	2	ותקראן לעם לזבחי אלהיהן ויאכל העם וישתחוו לאלהיהן:
04O	25	3	ויצמד ישראל לבעל פעור ויחר־אף יהוה בישראל:
04O	25	4	ויאמר יהוה אל־משה קח את־כל־ראשי העם והוקע אותם ליהוה נגד השמש וישב חרון אף־יהוה מישראל:
04O	25	5	ויאמר משה אל־שפטי ישראל הרגו איש אנשיו הנצמדים לבעל פעור:
04O	25	6	והנה איש מבני ישראל בא ויקרב אל־אחיו את־המדינית לעיני משה ולעיני כל־עדת בני־ישראל והמה בכים פתח אהל מועד:
04O	25	7	וירא פינחס בן־אלעזר בן־אהרן הכהן ויקם מתוך העדה ויקח רמח בידו:
04O	25	8	ויבא אחר איש־ישראל אל־הקבה וידקר את־שניהם את איש ישראל ואת־ האשה אל־קבתה ותעצר המגפה מעל בני ישראל:
04O	25	9	ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף:
04O	25	10	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
04O	25	11	פינחס בן־אלעזר בן־אהרן הכהן השיב

			את־חמתי מעל בני־ישראל בקנאו את־קנאתי בתוכם ולא־כליתי את־בני־ישראל בקנאתי:
04O	25	12	לכן אמר הנני נתן לו את־בריתי שלום: והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהנת עולם תחת אשר קנא לאלהיו ויכפר על־בני ישראל:
04O	25	13	ושם איש ישראל המכה אשר הכה את־המדינית זמרי בן־סלוא נשיא בית־ אב לשמעני:
04O	25	14	ושם האשה המכה המדינית כזבי בת־צור ראש אמות בית־אב במדין הוא:
04O	25	15	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
04O	25	16	צרור את־המדינים והכיתם אותם:
04O	25	17	כי צררים הם לכם בנכליהם אשר־נכלו לכם על־דבר־פעור ועל־דבר כזבי בת־נשיא מדין אחתם המכה ביום־המגפה על־דבר־פעור:
04O	25	18	ויהי אחרי המגפה:
04O	26	1	ויאמר יהוה אל־משה ואל אלעזר בן־אהרן הכהן לאמר:
04O	26	2	שאו את־ראש כל־עדת בני־ישראל מבן עשרים שנה ומעלה לבית אבתם כל־ יצא צבא בישראל:
04O	26	3	וידבר משה ואלעזר

הכהן אתם בערבת
מואב על־ירדן ירחו
לאמר:

04O 26 4 מבן עשרים שנה
ומעלה כאשר צוה
יהוה את־משה ובני
ישראל היצאים מארץ
מצרים:

04O 26 5 ראובן בכור ישראל
בני ראובן חנוך
משפחת החנכי לפלוא
משפחת הפלאי:

04O 26 6 לחצרן משפחת
החצרוני לכרמי
משפחת הכרמי:

04O 26 7 אלה משפחת הראובני
ויהיו פקדיהם שלשה
וארבעים אלף ושבע
מאות ושלישים:

04O 26 8 ובני פלוא אליאב:

04O 26 9 ובני אליאב נמואל
ודתן ואבירם

הוא־דתן ואבירם

קרואי העדה אשר

הצו על־משה

ועל־אהרן בעדת־קרח

בהצתם על־יהוה:

04O 26 10 ותפתח הארץ את־פיה
ותבלע אתם ואת־קרח

במות העדה באכל

האש את חמשים

ומאתים איש ויהיו

לנס:

04O 26 11 ובני־קרח לא־מתו:

04O 26 12 בני שמעון למשפחתם

לנמואל משפחת

הנמואלי לימין

משפחת הימיני

ליכין משפחת

היכיני:

04O 26 13 לזרח משפחת הזרחי

לשאול משפחת

השאולי:

04O	26	14	אלה משפחת השמעני שנים ועשרים אלף ומאתים:
04O	26	15	בני גד למשפחתם לצפון משפחת הצפוני לחגי משפחת החגי לשוני משפחת השוני:
04O	26	16	לאזני משפחת האזני לערי משפחת הערי:
04O	26	17	לארוד משפחת הארודי לאראלי משפחת האראלי:
04O	26	18	אלה משפחת בני־גד לפקדיהם ארבעים אלף וחמש מאות:
04O	26	19	בני יהודה ער ואונן וימת ער ואונן בארץ כנען:
04O	26	20	ויהיו בני־יהודה למשפחתם לשלה משפחת השלני לפרץ משפחת הפרצי לזרח משפחת הזרחי:
04O	26	21	ויהיו בני־פרץ לחצרן משפחת החצרני לחמול משפחת החמולי:
04O	26	22	אלה משפחת יהודה לפקדיהם ששה ושבעים אלף וחמש מאות:
04O	26	23	בני יששכר למשפחתם תולע משפחת התולעי לפוא משפחת הפואי:
04O	26	24	לישוב משפחת הישבי לשמרן משפחת השמרני:
04O	26	25	אלה משפחת יששכר לפקדיהם ארבעה וששים אלף ושלוש מאות:
04O	26	26	בני זבולן למשפחתם

			לסרד משפחת הסרדי
			לאלון משפחת האלני
			ליחלאל משפחת
			היחלאל:
04O	26	27	אלה משפחת הזבולני
			לפקדיהם ששים אלף
			וחמש מאות:
04O	26	28	בני יוסף למשפחתם
			מנשה ואפרים:
04O	26	29	בני מנשה למכיר
			משפחת המכירי
			ומכיר הוליד
			את־גלעד לגלעד
			משפחת הגלעדי:
04O	26	30	אלה בני גלעד
			איעזר משפחת
			האיעזרי לחלק
			משפחת החלקי:
04O	26	31	ואשריאל משפחת
			האשראלי ושכם
			משפחת השכמי:
04O	26	32	ושמידע משפחת
			השמידעי וחפר
			משפחת החפרי:
04O	26	33	וצלפחד בן־חפר
			לא־היו לו בנים כי
			אם־בנות ושם בנות
			צלפחד מחלה ונעה
			חגלה מלכה ותרצה:
04O	26	34	אלה משפחת מנשה
			ופקדיהם שנים
			וחמשים אלף ושבע
			מאות:
04O	26	35	אלה בני־אפרים
			למשפחתם לשותלח
			משפחת השתלחי לבכר
			משפחת הבכרי לתחן
			משפחת התחני:
04O	26	36	ואלה בני שותלח
			לערן משפחת הערני:
04O	26	37	אלה משפחת
			בני־אפרים לפקדיהם
			שנים ושלשים אלף

			<p> וּחֲמֵשׁ מֵאוֹת אֱלֹהִים בְּנֵי־יוֹסֵף לְמִשְׁפַּחְתָּם: בְּנֵי בְנִימֵן לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבִלְעַם מִשְׁפַּחַת הַבְּלָעִי לְאִשְׁבֵּל מִשְׁפַּחַת הָאִשְׁבֵּלִי לְאַחִירָם מִשְׁפַּחַת הָאֲחִירָמִי: לְשׁוּפָם מִשְׁפַּחַת הַשׁוּפָמִי לְחֹפֶם מִשְׁפַּחַת הַחֹפֶמִי: וַיְהִיו בְּנֵי־בִלְעַם אֶרֶד וְנַעֲמָן מִשְׁפַּחַת הָאֶרְדִּי לְנַעֲמָן מִשְׁפַּחַת הַנַּעֲמִי: אֱלֹהִים בְּנֵי־בְנִימֵן לְמִשְׁפַּחְתָּם וּפְקֻדֵיהֶם חֲמִשָּׁה וָאַרְבַּעִים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת: אֱלֹהִים בְּנֵי־דָן לְמִשְׁפַּחְתָּם לְשׁוּחַם מִשְׁפַּחַת הַשׁוּחָמִי אֱלֹהִים מִשְׁפַּחַת דָּן לְמִשְׁפַּחְתָּם: כָּל־מִשְׁפַּחַת הַשׁוּחָמִי לְפְקֻדֵיהֶם אַרְבַּעַה וְשֵׁשִׁים אֶלֶף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: בְּנֵי אֲשֵׁר לְמִשְׁפַּחְתָּם לִימְנָה מִשְׁפַּחַת הַיִּמְנָה לִישׁוּי מִשְׁפַּחַת הַיִּשׁוּי לְבִרְיָעָה מִשְׁפַּחַת הַבְּרִיעִי: לְבְנֵי בְרִיעָה לְחֶבֶר מִשְׁפַּחַת הַחֶבְרִי לְמַלְכִּיאֵל מִשְׁפַּחַת הַמַּלְכִּיאֵלִי: וְשֵׁם בְּתֹאֶשֶׁר שְׂרָח: אֱלֹהִים מִשְׁפַּחַת בְּנֵי־אֲשֵׁר לְפְקֻדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְחֲמִשִּׁים אֶלֶף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: בְּנֵי נַפְתָּלִי לְמִשְׁפַּחְתָּם לִיחְצָאֵל מִשְׁפַּחַת הַיַּחְצָאֵלִי לְגֹנִי </p>
04O	26	38	
04O	26	39	
04O	26	40	
04O	26	41	
04O	26	42	
04O	26	43	
04O	26	44	
04O	26	45	
04O	26	46	
04O	26	47	
04O	26	48	

			משפחת הגוני:
04O	26	49	ליצר משפחת היצרי
			לשלם משפחת השלמי:
04O	26	50	אלה משפחת נפתלי
			למשפחתם ופקדיהם
			חמשה וארבעים אלף
			וארבע מאות:
04O	26	51	אלה פקודי בני
			ישראל שש־מאות אלף
			ואלף שבע מאות
			ושלשים:
04O	26	52	וידבר יהוה אל־משה
			לאמר:
04O	26	53	לאלה תחלק הארץ
			בנחלה במספר שמות:
04O	26	54	לרב תרבה נחלתו
			ולמעט תמעט נחלתו
			איש לפי פקדיו יתן
			נחלתו:
04O	26	55	אך־בגורל יחלק
			את־הארץ לשמות
			מטות־אבתם ינחלו:
04O	26	56	על־פי הגורל תחלק
			נחלתו בין רב
			למעט:
04O	26	57	ואלה פקודי הלוי
			למשפחתם לגרשון
			משפחת הגרשני לקהת
			משפחת הקהתי למררי
			משפחת המררי:
04O	26	58	אלה משפחת לוי
			משפחת הלבני משפחת
			החברני משפחת
			המחלי משפחת המושי
			משפחת הקרחי וקהת
			הולד את־עמרם:
04O	26	59	ושם אשת עמרם
			יוכבד בת־לוי אשר
			ילדה אתה ללוי
			במצרים ותלד לעמרם
			את־אהרן ואת־משה
			ואת מרים אחתם:
04O	26	60	ויולד לאהרן

את־נֹדֵב ואת־אֲבִיהוּא

את־אלְעֹזֵר

ואת־אִיתֶמֶר:

04O 26 61 ויִמַּת נֹדֵב ואֲבִיהוּא

בִּהְקָרִיבֶם אֲשֶׁר־זָרָה

לִפְנֵי יְהוָה:

04O 26 62 ויהיו פְּקֻדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה

וְעֹשְׂרִים אֶלֶף כָּל־זָכָר

מִבְּנ־חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה כִּי

לֹא הִתְפַּקְדוּ בַתּוֹךְ

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי

לֹא־נָתַן לָהֶם נַחֲלָה

בַּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

04O 26 63 אֵלֶּה פְּקוּדֵי מֹשֶׁה

וְאַלְעֹזֵר הַכֹּהֵן אֲשֶׁר

פָּקְדוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

בְּעֶרְבַת מוֹאָב עַל

יֶרֶדן יֶרְחוֹ:

04O 26 64 וּבֹאֵלֶה לֹא־יְהִי אִישׁ

מִפְּקוּדֵי מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן

הַכֹּהֵן אֲשֶׁר פָּקְדוּ

אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

בַּמִּדְבָּר סִינִי:

04O 26 65 כִּי־אָמַר יְהוָה לָהֶם

מוֹת יָמֹתוֹ בַּמִּדְבָּר

וְלֹא־נֹתַר מֵהֶם אִישׁ

כִּי אִם־כָּלֵב בֶּן־

יִפְנֶה וַיְהוֹשֻׁעַ

בֶּן־נֹון:

04O 27 1 וּתְקַרְבֶּנָּה בָנוֹת

צִלְפַּחַד בֶּן־חֹפֵר

בֶּן־גִּלְעָד בֶּן־מְכִיר

בֶּן־מְנַשֶּׁה לְמִשְׁפַּחַת

מְנַשֶּׁה בֶּן־יֹוסֵף וְאַלֶּה

שְׁמוֹת בָּנָתָיו מִחֲלָה

נָעָה וַחֲגִלָּה וּמִלְכָּה

וּתְרַצָּה:

04O 27 2 וּתַעֲמִדְנָה לִפְנֵי מֹשֶׁה

וּלִפְנֵי אֲלְעֹזֵר הַכֹּהֵן

וּלִפְנֵי הַנְּשִׂאִים

וְכָל־הָעֵדָה פֶּתַח

אֹהֶל־מוֹעֵד לֵאמֹר:

04O 27 3 אֲבִינוּ מֵת בַּמִּדְבָּר

			והוא לא־היה בתוך העדה הנועדים על־יהוה בעדת־קרח כ־בַחטאו מת ובנים לא־היו לו:
04O	27	4	למה יגרע שם־אבינו מתוך משפחתו כי אין לו בן תנה־לנו אחזה בתוך אחי אבינו:
	04O	27	5 ויקרב משה את־משפטן לפני יהוה:
04O	27	6	ויאמר יהוה אל־משה לאמר:
	04O	27	7 כן בנות צלפחד דברת נתן נתן להם אחזת נחלה בתוך אחי אביהם והעברת את־נחלת אביהן להן:
	04O	27	8 ואל־בני ישראל תדבר לאמר איש כ־יָמוֹת ובן אין לו והעברתם את־ נחלתו לבתו:
	04O	27	9 ואם־אין לו בת ונתתם את־נחלתו לאחיו:
	04O	27	10 ואם־אין לו אחים ונתתם את־נחלתו לאחי אביו:
	04O	27	11 ואם־אין אחים לאביו ונתתם את־נחלתו לשארו הקרוב אליו ממשפחתו וירש אתה והיתה לבני ישראל לחקת משפט כאשר צוה יהוה את־משה:
04O	27	12	ויאמר יהוה אל־משה עלה אל־הר העברים הזה וראה את־הארץ

- אשר נתתי לבני
ישראל:
- 04O 27 13 וראיתה אתה ונאספת
אל־עמִיךָ גִּם־אתה
כאשר נאסף אהרן
אחִיךָ:
- 04O 27 14 כאשר מריתם פי
במדבר־צֶן במריבת
העדה להקדישני
במים לעיניהם הם
מִי־מריבת קדש
מדבר־צֶן:
- 04O 27 15 וידבר משה אל־יהוה
לאמר:
- 04O 27 16 יפקד יהוה אלהי
הרוחת לכל־בשר איש
על־העדה:
- 04O 27 17 אשר־יצא לפניהם
ואשר יבא לפניהם
ואשר יוציאם ואשר
יביאם ולא תהיה
עדת יהוה כצאן אשר
אין־להם רעה:
- 04O 27 18 ויאמר יהוה אל־משה
קח־לך את־יהושע
בן־נון איש
אשר־רוח בו וסמכת
את־ידך עליו:
- 04O 27 19 והעמדת אתו לפני
אלעזר הכהן ולפני
כל־העדה וצויתה
אתו לעיניהם:
- 04O 27 20 ונתתה מהודך עליו
למען ישמעו כל־עדת
בני ישראל:
- 04O 27 21 ולפני אלעזר הכהן
יעמד ושאל לו
במשפט האורים לפני
יהוה על־פיו יצאו
ועל־פיו יבאו הוא
וכל־בני־ישראל אתו
וכל־העדה:
- 04O 27 22 ויעש משה כאשר צוה

			יהוה אתו ויקח את־יהושע ויעמדהו לפני אלעזר הכהן ולפני כל־העדה: ויסמך את־ידיו 23 27 04O
			עליו ויצוהו כאשר דבר יהוה ביד־משה: וידבר יהוה אל־משה לאמר: 1 28 04O
			צו את־בני ישראל ואמרת אלהם את־קרבני לחמי לאשי ריח ניחחי תשמרו להקריב לי במועדו: 2 28 04O
			ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו ליהוה כבשים בני־שנה תמימם שנים ליום עלה תמיד: 3 28 04O
			את־הכבש אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים: 4 28 04O
			ועשירית האיפה סלת למנחה בלולה בשמן כתית רביעת ההין: עלת תמיד העשיה 5 28 04O
			בהר סיני לריח ניחח אשה ליהוה: ונסכו רביעת ההין לכבש האחד בקדש הסך נסך שכר ליהוה: 6 28 04O
			ואת הכבש השני תעשה בין הערבים כמנחת הבקר וכנסכו תעשה אשה ריח ניחח ליהוה: 7 28 04O
			וביום השבת 8 28 04O שני־כבשים בני־שנה תמימם ושני עשרנים סלת מנחה בלולה 9 28 04O

- בשמן ונסכו:
 04O 28 10 עלת שבת בשבתו
 על-עלת התמיד
 ונסכה:
 04O 28 11 ובראשי חדשיכם
 תקריבו עלה ליהוה
 פרים בני־בקר שנים
 ואיל אחד כבשים
 בני־שנה שבעה
 תמימם:
 04O 28 12 ושלשה עשרנים סלת
 מנחה בלולה בשמן
 לפר האחד ושני
 עשרנים סלת מנחה
 בלולה בשמן לאיל
 האחד:
 04O 28 13 ועשרן עשרון סלת
 מנחה בלולה בשמן
 לכבש האחד עלה ריח
 ניחח אשה ליהוה:
 04O 28 14 ונסכיהם חצי ההין
 יהיה לפר ושלישת
 ההין לאיל ורביעת
 ההין לכבש יין זאת
 עלת חדש בחדשו
 לחדשי השנה:
 04O 28 15 ושעיר עזים אחד
 לחטאת ליהוה
 על-עלת התמיד יעשה
 ונסכו:
 04O 28 16 ובחדש הראשון
 בארבעה עשר יום
 לחדש פסח ליהוה:
 04O 28 17 ובחמשה עשר יום
 לחדש הזה חג שבעת
 ימים מצות יאכל:
 04O 28 18 ביום הראשון
 מקרא־קדש כל־מלאכת
 עבדה לא תעשו:
 04O 28 19 והקרבתם אשה עלה
 ליהוה פרים
 בני־בקר שנים ואיל
 אחד ושבעה כבשים

			בני שנה תמימים יהיו לכם:
04O	28	20	ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר ושני עשרנים לאיל תעשו:
04O	28	21	עשרון עשרון תעשה לכבש האחד לשבעת הכבשים:
04O	28	22	ושעיר חטאת אחד לכפר עליכם:
04O	28	23	מלבד עלת הבקר אשר לעלת התמיד תעשו את־אלה:
04O	28	24	כאלה תעשו ליום שבעת ימים לחם אשה ריח־ניחח ליהוה על־עולת התמיד יעשה ונסכו:
04O	28	25	וביום השביעי מקרא־קדש יהיה לכם כל־מלאכת עבדה לא תעשו:
04O	28	26	וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה ליהוה בשבעתיכם מקרא־קדש יהיה לכם כל־מלאכת עבדה לא תעשו:
04O	28	27	והקרבתם עולה לריח ניחח ליהוה פרים בני־בקר שנים איל אחד שבעה כבשים בני שנה:
04O	28	28	ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר האחד שני עשרנים לאיל האחד:
04O	28	29	עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים:
04O	28	30	שעיר עזים אחד לכפר עליכם:

04O	28	31	מלבד עלת התמיד ומנחתו תעשו תמימם יהי־לכם ונסכיהם:
04O	29	1	ובחדש השביעי באחד לחדש מקרא־קדש יהיה לכם כל־מלאכת עבדה לא תעשו יום תרועה יהיה לכם:
04O	29	2	ועשיתם עלה לריח ניחח ליהוה פר בן־בקר אחד איל אחד כבשים בני־ שנה שבעה תמימם:
04O	29	3	ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר שני עשרנים לאיל:
04O	29	4	ועשרון אחד לכבש האחד לשבעת הכבשים:
04O	29	5	ושעיר־עזים אחד חטאת לכפר עליכם:
04O	29	6	מלבד עלת החדש ומנחתה ועלת התמיד ומנחתה ונסכיהם כמשפטם לריח ניחח אשה ליהוה:
04O	29	7	ובעשור לחדש השביעי הזה מקרא־קדש יהיה לכם ועניתם את־נפשותיכם כל־מלאכה לא תעשו:
04O	29	8	והקרבתם עלה ליהוה ריח ניחח פר בן־בקר אחד איל אחד כבשים בני־ שנה שבעה תמימם יהיו לכם:
04O	29	9	ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר שני עשרנים לאיל האחד:

- 04O 29 10 עשרון עשרון לכבש
האחד לשבעת
הכבשים:
- 04O 29 11 שעיר־עזים אחד
חטאת מלבד חטאת
הכפרים ועלת התמיד
ומנחתה ונסכיהם:
- 04O 29 12 ובחמשה עשר יום
לחדש השביעי
מקרא־קדש יהיה לכם
כל־מלאכת עבודה לא
תעשו וחגתם חג
ליהוה שבעת ימים:
- 04O 29 13 והקרבתם עלה אשה
ריח ניחח ליהוה
פרים בני־בקר שלשה
עשר אילים שנים
כבשים בני־שנה
ארבעה עשר תמימים
יהיו:
- 04O 29 14 ומנחתם סלת בלולה
בשמן שלשה עשרנים
לפר האחד לשלשה
עשר פרים שני
עשרנים לאיל האחד
לשני האילים:
- 04O 29 15 ועשרון עשרון לכבש
האחד לארבעה עשר
כבשים:
- 04O 29 16 ושעיר־עזים אחד
חטאת מלבד עלת
התמיד מנחתה
ונסכה:
- 04O 29 17 וביום השני פרים
בני־בקר שנים עשר
אילים שנים כבשים
בני־שנה ארבעה עשר
תמימים:
- 04O 29 18 ומנחתם ונסכיהם
לפרים לאילם
ולכבשים במספרם
כמשפט:
- 04O 29 19 ושעיר־עזים אחד

			חטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכיהם:
04O	29	20	וביום השלישי פרים עשתי־עשר אילם שנים כבשים בני־שנה ארבעה עשר תמימם:
04O	29	21	ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט:
04O	29	22	ושעיר חטאת אחד מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה:
04O	29	23	וביום הרביעי פרים עשרה אילם שנים כבשים בני־שנה ארבעה עשר תמימם:
04O	29	24	מנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט:
04O	29	25	ושעיר־עזים אחד חטאת מלבד עלת התמיד מנחתה ונסכה:
04O	29	26	וביום החמישי פרים תשעה אילם שנים כבשים בני־שנה ארבעה עשר תמימם:
04O	29	27	ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט:
04O	29	28	ושעיר חטאת אחד מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה:
04O	29	29	וביום הששי פרים שמונה אילם שנים כבשים בני־שנה ארבעה עשר תמימם:
04O	29	30	ומנחתם ונסכיהם

			לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט:
04O	29	31	ושעיר חטאת אחד מלבד עלת התמיד מנחתה ונסכיה:
04O	29	32	וביום השביעי פרים שבעה אילם שנים כבשים בני־שנה ארבעה עשר תמימם:
04O	29	33	ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפטם:
04O	29	34	ושעיר חטאת אחד מלבד עלת התמיד מנחתה ונסכה:
04O	29	35	ביום השמיני עצרת תהיה לכם כל־מלאכת עבדה לא תעשו:
04O	29	36	והקרבתם עלה אשה ריח ניחח ליהוה פר אחד איל אחד כבשים בני־שנה שבעה תמימם:
04O	29	37	מנחתם ונסכיהם לפר לאיל ולכבשים במספרם כמשפט:
04O	29	38	ושעיר חטאת אחד מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה:
04O	29	39	אלה תעשו ליהוה במועדיכם לבד מנדריכם ונדבתיכם לעלתיכם ולמנחתיכם ולנסכיכם ולשלמיכם:
04O	30	1	ויאמר משה אל־בני ישראל ככל אשר־צוה יהוה את־משה:
04O	30	2	וידבר משה אל־ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר

צוה יהוה:

- 04O 30 3 איש כי־ידר נדר
ליהוה או־השבע
שבעה לאסר אסר
על־נפשו לא יחל
דברו ככל־היצא
מפיו יעשה:
- 04O 30 4 ואשה כי־תדר נדר
ליהוה ואסרה אסר
בבית אביה בנעריה:
- 04O 30 5 ושמע אביה את־נדרה
ואסרה אשר אסרה
על־נפשה והחריש לה
אביה וקמו
כל־נדריה וכל־אסר
אשר־אסרה על־נפשה
יקום:
- 04O 30 6 ואם־הניא אביה אתה
ביום שמעו
כל־נדריה ואסריה
אשר־אסרה על־נפשה
לא יקום ויהוה
יסלח־לה כי־הניא
אביה אתה:
- 04O 30 7 ואם־היו תהיה לאיש
ונדריה עליה או
מבטא שפתיה אשר
אסרה על־נפשה:
- 04O 30 8 ושמע אישה ביום
שמעו והחריש לה
וקמו נדריה ואסרה
אשר־אסרה על־נפשה
יקמו:
- 04O 30 9 ואם ביום שמע אישה
יניא אותה והפר
את־נדרה אשר עליה
ואת מבטא שפתיה
אשר אסרה על־נפשה
ויהוה יסלח־לה:
- 04O 30 10 ונדר אלמנה וגרושה
כל אשר־אסרה
על־נפשה יקום
עליה:

04O	30	11	<p>ואם־בית אישה נדרה אור־אסרה אסר על־נפשה בשבעה: ושמע אישה והחרש לה לא הניא אתה וקמו כל־נדריה וכל־אסר אשר־ אסרה על־נפשה יקום:</p>
04O	30	12	<p>ואם־הפר יפר אתם אישה ביום שמעו כל־מוצא שפתיה לנדריה ולאסר נפשה לא יקום אישה הפרם ויהוה יסלח־לה:</p>
04O	30	13	<p>כל־נדר וכל־שבעת אסר לענת נפש אישה יקימנו ואישה יפרנו:</p>
04O	30	14	<p>ואם־החרש יחריש לה אישה מיום אל־יום והקים את־כל־נדריה או את־ כל־אסריה אשר עליה הקים אתם כי־החרש לה ביום שמעו:</p>
04O	30	15	<p>ואם־הפר יפר אתם אחרי שמעו ונשא את־עוונה:</p>
04O	30	16	<p>אלה החקים אשר צוה יהוה את־משה בין איש לאשתו בין־אב לבתו בנעריה בית אביה:</p>
04O	31	1	<p>וידבר יהוה אל־משה לאמר:</p>
04O	31	2	<p>נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים אחר תאסף אל־עמך:</p>
04O	31	3	<p>וידבר משה אל־העם לאמר החלצו מאתכם אנשים לצבא ויהיו על־מדין לתת נקמת־יהוה במדין:</p>

- אלף למטה אלף למטה
לכל מטות ישראל
תשלחו לצבא:
04O 31 4
- וימסרו מאלפי
ישראל אלף למטה
שנים-עשר אלף
חלוצי צבא:
04O 31 5
- וישלח אתם משה אלף
למטה לצבא אתם
ואת-פינחס
בן-אלעזר הכהן
לצבא וכלי הקדש
וחצצרות התרועה
בידו:
04O 31 6
- ויצבאו על-מדין
כאשר צוה יהוה
את-משה ויהרגו
כל-זכר:
04O 31 7
- ואת-מלכי מדין
הרגו על-חלליהם
את-אוי ואת-רקם
ואת-צור ואת-חור
ואת-רבע חמשת מלכי
מדין ואת בלעם
בן-בעור הרגו
בחרב:
04O 31 8
- וישבו בני-ישראל
את-נשי מדין
ואת-טפם ואת
כל-בהמתם
ואת-כל-מקניהם
ואת-כל-חילם בזוז:
04O 31 9
- ואת כל-עריהם
במושבתם ואת
כל-טירתם שרפו
באש:
04O 31 10
- ויקחו את-כל-השלל
ואת כל-המלקוח
באדם ובבהמה:
04O 31 11
- ויבאו אל-משה
ואל-אלעזר הכהן
ואל-עדת בני-ישראל
את-השבי ואת-

המלקוח ואת־השלל
אל־המחנה אל־ערבת
מואב אשר על־ירדן
ירחו:

04O 31 13 ויצאו משה ואלעזר
הכהן וכל־נשיאי
העדה לקראתם
אל־מחוז למחנה:

04O 31 14 ויקצף משה על
פקודי החיל שרי
האלפים ושרי המאות
הבאים מצבא
המלחמה:

04O 31 15 ויאמר אליהם משה
החיתם כל־נקבה:

04O 31 16 הן הנה היו לבני
ישראל בדבר בלעם
למסר־מעל ביהוה
על־דבר־פעור ותהי
המגפה בעדת יהוה:

04O 31 17 ועתה הרגו כל־זכר
בטף וכל־אשה ידעת
איש למשכב זכר
הרגו:

04O 31 18 וכל הטף בנשים אשר
לא־ידעו משכב זכר
החיו לכם:

04O 31 19 ואתם חנו מחוז
למחנה שבעת ימים
כל הרג נפש וכל
נגע בחלל תתחטאו
ביום השלישי וביום
השביעי אתם
ושביכם:

04O 31 20 וכל־בגד
וכל־כלי־עור
וכל־מעשה עזים
וכל־כלי־עץ
תתחטאו:

04O 31 21 ויאמר אלעזר הכהן
אל־אנשי הצבא
הבאים למלחמה זאת
חקת התורה אשר־

- צוה יהוה את־משה:
 04O 31 22 אך את־הזהב ואת־הכסף את־הנחשת
 את־הברזל את־הבדיל
 ואת־העפרת:
 04O 31 23 כל־דבר אשר־יבא
 באש תעבירו באש
 וטהר אך במי גדה
 יתחטא וכל אשר
 לא־יבא באש תעבירו
 במים:
 04O 31 24 וכבסתם בגדיכם
 ביום השביעי
 וטהרתם ואחר תבאו
 אל־המחנה:
 04O 31 25 ויאמר יהוה אל־משה
 לאמר:
 04O 31 26 שא את ראש מלקוח
 השבי באדם ובבהמה
 אתה ואלעזר הכהן
 וראשי אבות העדה:
 04O 31 27 וחצית את־המלקוח
 בין תפשי המלחמה
 היצאים לצבא ובין
 כל־העדה:
 04O 31 28 והרמת מכס ליהוה
 מאת אנשי המלחמה
 היצאים לצבא אחד
 נפש מחמש המאות
 מן־האדם ומן־הבקר
 ומן־החמרים
 ומן־הצאן:
 04O 31 29 ממחציתם תקחו
 ונתתה לאלעזר הכהן
 תרומת יהוה:
 04O 31 30 וממחצת בני־ישראל
 תקח אחד אחד
 מן־החמשים מן־האדם
 מן־הבקר מן־
 החמרים ומן־הצאן
 מכל־הבהמה ונתתה
 אתם ללוים שמרי
 משמרת משכן יהוה:

04O	31	31	ויעש משה ואלעזר הכהן כאשר צוה יהוה את־משה:
04O	31	32	ויהי המלקוח יתר הבז אשר בזזו עם הצבא צאן שש־מאות אלף ושבעים אלף וחמשת־אלפים:
04O	31	33	ובקר שנים ושבעים אלף:
04O	31	34	וחמרים אחד וששים אלף:
04O	31	35	ונפש אדם מן־הנשים אשר לא־ידעו משכב זכר כל־נפש שנים ושלשים אלף:
04O	31	36	ותהי המחצה חלק היצאים בצבא מספר הצאן שלש־מאות אלף ושלשים אלף ושבעת אלפים וחמש מאות:
04O	31	37	ויהי המכס ליהוה מן־הצאן שש מאות חמש ושבעים:
04O	31	38	והבקר ששה ושלשים אלף ומכסם ליהוה שנים ושבעים:
04O	31	39	וחמרים שלשים אלף וחמש מאות ומכסם ליהוה אחד וששים:
04O	31	40	ונפש אדם ששה עשר אלף ומכסם ליהוה שנים ושלשים נפש:
04O	31	41	ויתן משה את־מכס תרומת יהוה לאלעזר הכהן כאשר צוה יהוה את־משה:
04O	31	42	וממחצית בני ישראל אשר חצה משה מן־האנשים הצבאים:
04O	31	43	ותהי מחצת העדה מן־הצאן שלש־מאות אלף ושלשים אלף

			שבעת אלפים וחמש מאות:
04O	31	44	ובקר ששה ושלישים אלף:
04O	31	45	וחמרים שלשים אלף וחמש מאות:
04O	31	46	ונפש אדם ששה עשר אלף:
04O	31	47	ויקח משה ממחצת בני־ישראל את־האחז אחד מן־החמשים מן־האדם ומן־הבהמה ויתן אתם ללוים שמרי משמרת משכן יהוה כאשר צוה יהוה את־משה:
04O	31	48	ויקרבו אל־משה הפקדים אשר לאלפי הצבא שרי האלפים ושרי המאות:
04O	31	49	ויאמרו אל־משה עבדיך נשאו את־ראש אנשי המלחמה אשר בידנו ולא־ נפקד ממנו איש:
04O	31	50	ונקרב את־קרבן יהוה איש אשר מצא כלי־זהב אצעה וצמיד טבעת עגיל וכומז לכפר על־נפשתינו לפני יהוה:
04O	31	51	ויקח משה ואלעזר הכהן את־הזהב מאתם כל כלי מעשה:
04O	31	52	ויהי כלי־זהב התרומה אשר הרימו ליהוה ששה עשר אלף שבע־מאות וחמשים שקל מאת שרי האלפים ומאת שרי המאות:
04O	31	53	אנשי הצבא בזו

איש לו:

- 04O 31 54 ויקח משה ואלעזר
הכהן את־הזהב מאת
שרי האלפים והמאות
ויבאו אתו אל־אהל
מועד זכרון
לבני־ישראל לפני
יהוה:
- 04O 32 1 ומקנה רב היה לבני
ראובן ולבני־גד
עצום מאד ויראו
את־ארץ יעזר
ואת־ארץ גלעד והנה
המקום מקום מקנה:
04O 32 2 ויבאו בני־גד ובני
ראובן ויאמרו
אל־משה ואל־אלעזר
הכהן ואל־נשיאי
העדה לאמר:
04O 32 3 עטרות ודיבן ויעזר
ונמרה וחשבון
ואלעלה ושבם ונבו
ובען:
04O 32 4 הארץ אשר הכה יהוה
לפני עדת ישראל
ארץ מקנה הוא
ולעבדיך מקנה:
04O 32 5 ויאמרו אִם־מצאנו
חן בעיניך יתן
את־הארץ הזאת
לעבדיך לאחזה אל־
תעברנו את־הירדן:
04O 32 6 ויאמר משה לבני־גד
ולבני ראובן
האחיכם יבאו
למלחמה ואתם תשבו
פה:
04O 32 7 ולמה תנואון את־לב
בני ישראל מעבר
אל־הארץ אשר־נתן
להם יהוה:
04O 32 8 כה עשו אבתיכם
בשלחי אתם מקדש

			ברנע לראות את־הארץ:
04O	32	9	ויעלו עד־נחל אשכול ויראו את־הארץ ויניאו את־לב בני ישראל לבלתי־ בא אל־הארץ אשר־נתן להם יהוה: 04O 32 10 ויחר־אף יהוה ביום ההוא וישבע לאמר: 04O 32 11 אם־יראו האנשים העלים ממצרים מבן עשרים שנה ומעלה את האדמה אשר נשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב כי לא־מלאו אחרי: 04O 32 12 בלתי כלב בן־יפנה הקנזי ויהושע בן־נון כי מלאו אחרי יהוה: 04O 32 13 ויחר־אף יהוה בישראל וינעם במדבר ארבעים שנה עד־תם כל־הדור העשה הרע בעיני יהוה: 04O 32 14 והנה קמתם תחת אבותיכם תרבות אנשים חטאים לספות עוד על חרון אף־ יהוה אל־ישראל: 04O 32 15 כי תשובן מאחרי ויסף עוד להניחו במדבר ושחתם לכל־העם הזה: 04O 32 16 ויגשו אליו ויאמרו גדרת צאן נבנה למקננו פה וערים לטפנו: 04O 32 17 ואנחנו נחליץ חשים לפני בני ישראל עד אשר אם־הביאנם

			אל־מקומם וישב טפנו בערי המבצר מפני ישבי הארץ:
04O	32	18	לא נשוב אל־בתינו עד התנחל בני ישראל איש נחלתו:
04O	32	19	כי לא ננחל אתם מעבר לירדן והלאה כי באה נחלתנו אלינו מעבר הירדן מזרחה:
04O	32	20	ויאמר אליהם משה אם־תעשון את־הדבר הזה אם־תחלצו לפני יהוה למלחמה:
04O	32	21	ועבר לכם כל־חלוץ את־הירדן לפני יהוה עד הורישו את־איביו מפניו:
04O	32	22	ונכבשה הארץ לפני יהוה ואחר תשבו והייתם נקים מיהוה ומישראל והיתה הארץ הזאת לכם לאחזה לפני יהוה:
04O	32	23	ואם־לא תעשון כן הנה חטאתם ליהוה ודעו חטאתכם אשר תמצא אתכם:
04O	32	24	בנו־לכם ערים לטפכם וגדרת לצנאכם והיצא מפיכם תעשו:
04O	32	25	ויאמר בני־גד ובני ראובן אל־משה לאמר עבדיך יעשו כאשר אדני מצוה:
04O	32	26	טפנו נשינו מקננו וכל־בהמתנו יהיו־שם בערי הגלעד:
04O	32	27	ועבדיך יעברו כל־חלוץ צבא לפני

			יהוה למלחמה כאשר אדני דבר:
04O	32	28	ויצו להם משה את אלעזר הכהן ואת יהושע בן־נון ואת־ראשי אבות המטות לבני ישראל: ויאמר משה אליהם אם־יעברו בני־גד ובני־ראובן אתכם את־הירדן כל־ חלוץ למלחמה לפני יהוה ונכבשה הארץ לפניכם ונתתם להם את־ארץ הגלעד לאחזה: 04O 32 30 ואם־לא יעברו חלוצים אתכם ונאחזו בתככם בארץ כנען: 04O 32 31 ויענו בני־גד ובני ראובן לאמר את אשר דבר יהוה אל־עבדיך כן נעשה: 04O 32 32 נחנו נעבר חלוצים לפני יהוה ארץ כנען ואתנו אחזת נחלתנו מעבר לירדן: 04O 32 33 ויתן להם משה לבני־גד ולבני ראובן ולחצי שבט מנשה בן־יוסף את־ ממלכת סיחן מלך האמרי ואת־ממלכת עוג מלך הבשן הארץ לעריה בגבלת ערי הארץ סביב: 04O 32 34 ויבנו בני־גד את־דיבן ואת־עטרת ואת ערער: 04O 32 35 ואת־עטרת שופן ואת־יעזר ויגבהה:

- 04O 32 36 ואת־בית נמרה
ואת־בית הרן ערי
מבצר וגדרת צאן:
- 04O 32 37 ובני ראובן בנו
את־חשבון
ואת־אלעלא ואת
קריתים:
- 04O 32 38 ואת־נבו ואת־בעל
מעון מוסבת שם
ואת־שבמה ויקראו
בשמת את־שמות
הערים אשר בנו:
- 04O 32 39 וילכו בני מכיר
בן־מנשה גלעדה
וילכדה ויורש
את־האמרי אשר־בה:
- 04O 32 40 ויתן משה את־הגלעד
למכיר בן־מנשה
וישב בה:
- 04O 32 41 ויאיר בן־מנשה הלך
וילכד את־חותיהם
ויקרא אתהן חות
יאיר:
- 04O 32 42 ונבח הלך וילכד
את־קנת ואת־בנתיה
ויקרא לה נבח
בשמו:
- 04O 33 1 אלה מסעי
בני־ישראל אשר
יצאו מארץ מצרים
לצבאתם ביד־משה
ואהרן:
- 04O 33 2 ויכתב משה
את־מוצאיהם
למסעיהם על־פי
יהוה ואלה מסעיהם
למוצאיהם:
- 04O 33 3 ויסעו מרעמסס בחדש
הראשון בחמשה עשר
יום לחדש הראשון
ממחרת הפסח יצאו
בני־ישראל ביד רמה
לעיני כל־מצרים:

04O	33	4	ומצרים מקברים את אשר הכה יהוה בהם כל־בכור ובאלהיהם עשה יהוה שפטים:
04O	33	5	ויסעו בני־ישראל מרעמסס ויחנו בסכת:
04O	33	6	ויסעו מסכת ויחנו באתם אשר בקצה המדבר:
04O	33	7	ויסעו מאתם וישב על־פי החירת אשר על־פני בעל צפון ויחנו לפני מגדל:
04O	33	8	ויסעו מפני החירת ויעברו בתוך־הים המדברה וילכו דרך שלשת ימים במדבר אתם ויחנו במרה:
04O	33	9	ויסעו ממרה ויבאו אילמה ובאילם שתיים עשרה עינת מים ושבעים תמרים ויחנו־שם:
04O	33	10	ויסעו מאילם ויחנו על־ים־סוף:
04O	33	11	ויסעו מים־סוף ויחנו במדבר־סין:
04O	33	12	ויסעו ממדבר־סין ויחנו בדפקה:
04O	33	13	ויסעו מדפקה ויחנו באלוש:
04O	33	14	ויסעו מאלוש ויחנו ברפידם ולא־היה שם מים לעם לשתות:
04O	33	15	ויסעו מרפידם ויחנו במדבר סיני:
04O	33	16	ויסעו ממדבר סיני ויחנו בקברת התאוה:
04O	33	17	ויסעו מקברת התאוה ויחנו בחצרת:
04O	33	18	ויסעו מחצרת ויחנו

			ברתמה:
04O	33	19	ויסעו מרתמה ויחנו ברמן פרץ:
04O	33	20	ויסעו מרמן פרץ ויחנו בלבנה:
04O	33	21	ויסעו מלבנה ויחנו ברסה:
04O	33	22	ויסעו מרסה ויחנו בקהלתה:
04O	33	23	ויסעו מקהלתה ויחנו בהר־שפר:
04O	33	24	ויסעו מהר־שפר ויחנו בחרדה:
04O	33	25	ויסעו מחרדה ויחנו במקהלת:
04O	33	26	ויסעו ממקהלת ויחנו בתחת:
04O	33	27	ויסעו מתחת ויחנו בתרח:
04O	33	28	ויסעו מתרח ויחנו במתקה:
04O	33	29	ויסעו ממתקה ויחנו בחשמנה:
04O	33	30	ויסעו מחשמנה ויחנו במסרות:
04O	33	31	ויסעו ממסרות ויחנו בבני יעקן:
04O	33	32	ויסעו מבני יעקן ויחנו בחר הגדגד:
04O	33	33	ויסעו מחר הגדגד ויחנו ביטבתה:
04O	33	34	ויסעו מיטבתה ויחנו בעברנה:
04O	33	35	ויסעו מעברנה ויחנו בעצין גבר:
04O	33	36	ויסעו מעצין גבר ויחנו במדבר־צן הוא קדש:
04O	33	37	ויסעו מקדש ויחנו בהר ההר בקצה ארץ אדום:
04O	33	38	ויעל אהרן הכהן אליהר ההר על־פי

			יהוה וימת שם בשנת הארבעים לצאת בני־ישראל מארץ מצרים בחדש החמישי באחד לחדש:
04O	33	39	ואהרן בן־שלש ועשרים ומאת שנה במתו בהר ההר:
04O	33	40	וישמע הכנעני מלך ערד והוא־ישב בנגב בארץ כנען בבא בני ישראל:
04O	33	41	ויסעו מהר ההר ויחנו בצלמנה:
	04O	33	42 ויסעו מצלמנה ויחנו בפונן:
04O	33	43	ויסעו מפונן ויחנו באבת:
04O	33	44	ויסעו מאבת ויחנו בעיי העברים בגבול מואב:
04O	33	45	ויסעו מעיים ויחנו בדיבן גד:
	04O	33	46 ויסעו מדיבן גד ויחנו בעלמן דבלתימה:
	04O	33	47 ויסעו מעלמן דבלתימה ויחנו בהרי העברים לפני נבו:
04O	33	48	ויסעו מהרי העברים ויחנו בערבת מואב על ירדן ירחו:
	04O	33	49 ויחנו על־הירדן מבית הישמת עד אבל השטים בערבת מואב:
04O	33	50	וידבר יהוה אל־משה בערבת מואב על־ירדן ירחו לאמר:
04O	33	51	דבר אל־בני ישראל ואמרת אלהם כי אתם עברים את־הירדן

- אל־ארץ כנען:
04O 33 52 והורשתם
את־כל־יִשְׁבֵי הָאָרֶץ
מִפְּנֵיכֶם וּבִדְתֶם אֶת
כָּל־מִשְׁכֵּיתָם וְאֶת כָּל־
צִלְמֵי מִסַּכְתָּם תֹּאבְדוּ
וְאֶת כָּל־בְּמוֹתָם
תִּשְׁמִידוּ:
04O 33 53 והורשתם את־הָאָרֶץ
וּיִשְׁבַתְּמָּבָה כִּי לָכֶם
נָתַתִּי אֶת־הָאָרֶץ לְרִשְׁתָּ:
אתָה:
04O 33 54 והתנחלתם את־הָאָרֶץ
בְּגֹרֶל לְמִשְׁפַּחְתֵּיכֶם
לְרַב תִּרְבּוּ אֶת־נַחְלָתוֹ
וּלְמַעַט תִּמְעִיט
אֶת־נַחְלָתוֹ אֶל
אֲשֶׁר־יֵצֵא לוֹ שְׁמָה
הַגֹּרֶל לוֹ יִהְיֶה
לְמִטּוֹת אֲבֹתֵיכֶם
תִּתְנַחֲלוּ:
04O 33 55 וְאִם־לֹא תִּוְרִישׁוּ
אֶת־יִשְׁבֵי הָאָרֶץ
מִפְּנֵיכֶם וְהָיָה אֲשֶׁר
תֹּותִירוּ מֵהֶם לְשָׁכִים
בְּעֵינֵיכֶם וּלְצִנִּינִם
בְּצַדִּיכֶם וְצָרְרוּ אֹתְכֶם
עַל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם
יֹשְׁבִים בָּהּ:
04O 33 56 וְהָיָה כֹאֲשֶׁר דָּמִיתִי
לַעֲשׂוֹת לָהֶם אֲעֲשֶׂה
לָכֶם:
04O 34 1 וידבר יהוה אל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר:
04O 34 2 צוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי־אַתֶּם
בָּאִים אֶל־הָאָרֶץ כְּנַעַן
זֹאת הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּפְּלוּ
לָכֶם בְּנַחֲלָה אֶרֶץ
כְּנַעַן לְגַבְלֶתִיהָ:
04O 34 3 וְהָיָה לָכֶם פֶּאֶת־נֶגֶב
מִמִּדְבַר־צָן עַל־יַדִּי
אֲדוֹם וְהָיָה לָכֶם

			גבול נגב מקצה ים־המלח קדמה: ונסב לכם הגבול מנגב למעלה עקרבים ועבר צנה והיה תוצאתיו מנגב לקדש ברנע ויצא חצר־אדר ועבר עצמנה:
04O	34	4	
		5	ונסב הגבול מעצמון נחלה מצרים והיו תוצאתיו הימה:
04O	34	6	
		7	וגבול ים והיה לכם הים הגדול וגבול זה־יהיה לכם גבול ים:
04O	34	8	
		9	וזה־יהיה לכם גבול צפון מן־הים הגדל תתאו לכם הר ההר: מהר ההר תתאו לבא חמת והיו תוצאת הגבל צדדה:
04O	34	10	
		11	ויצא הגבל זפרנה והיו תוצאתיו חצר עינן זה־יהיה לכם גבול צפון:
04O	34	12	
		13	והתאוויתם לכם לגבול קדמה מחצר עינן שפמה: וירד הגבל משפם הרבלה מקדם לעין וירד הגבל ומחה על־כתף ים־כנרת קדמה:
04O	34	14	
		15	וירד הגבול הירדנה והיו תוצאתיו ים המלח זאת תהיה לכם הארץ לגבלתיה סביב:
04O	34	16	
		17	ויצו משה את־בני ישראל לאמר זאת הארץ אשר תתנחלו אתה בגורל אשר צוה יהוה לתת לתשעת

			המטות וחצי המטה:
04O	34	14	כי לקחו מטה בני הראובני לבית אבתם ומטה בני־הגדי לבית אבתם וחצי מטה מנשה לקחו נחלתם:
04O	34	15	שני המטות וחצי המטה לקחו נחלתם מעבר לירדן ירחו קדמה מזרחה:
04O	34	16	וידבר יהוה אל־משה לאמר:
04O	34	17	אלה שמות האנשים אשר־ינחלו לכם את־הארץ אלעזר הכהן ויהושע בן־ נון:
04O	34	18	ונשיא אחד נשיא אחד ממטה תקחו לנחל את־הארץ:
04O	34	19	ואלה שמות האנשים למטה יהודה כלב בן־יפנה:
04O	34	20	ולמטה בני שמעון שמואל בן־עמיהוד:
04O	34	21	למטה בנימן אלידד בן־כסלון:
04O	34	22	ולמטה בני־דן נשיא בקי בן־יגלי:
04O	34	23	לבני יוסף למטה בני־מנשה נשיא חניאל בן־אפד:
04O	34	24	ולמטה בני־אפרים נשיא קמואל בן־שפטן:
04O	34	25	ולמטה בני־זבולן נשיא אליצפן בן־פרנך:
04O	34	26	ולמטה בני־יששכר נשיא פלטיאל בן־עזן:
04O	34	27	ולמטה בני־אשר

			נשיא אחיהוד בן־שלמי:
04O	34	28	ולמטה בני־נפתלי נשיא פדהאל בן־עמיהוד:
04O	34	29	אלה אשר צוה יהוה לנחל את־בני־ישראל בארץ כנען:
04O	35	1	וידבר יהוה אל־משה בערבת מואב על־ירדן ירחו לאמר:
04O	35	2	צו את־בני ישראל ונתנו ללויים מנחלת אחזתם ערים לשבת ומגרש לערים סביבתיים תתנו ללויים:
04O	35	3	והיו הערים להם לשבת ומגרשיהם יהיו לבהמתם ולרכשם ולכל חיתם:
04O	35	4	ומגרשי הערים אשר תתנו ללויים מקיר העיר וחוצה אלף אמה סביב:
04O	35	5	ומדתם מחוץ לעיר את־פאת־קדמה אלפים באמה ואת־פאת־נגב אלפים באמה ואת־פאת־ים אלפים באמה ואת פאת צפון אלפים באמה והעיר בתוך זה יהיה להם מגרשי הערים:
04O	35	6	ואת הערים אשר תתנו ללויים את שש־ערי המקלט אשר תתנו לנס שמה הרצח ועליהם תתנו ארבעים ושתים עיר:
04O	35	7	כל־הערים אשר תתנו ללויים ארבעים

- ושמנה עיר אתהן
ואת־מגרשיהן:
- 04O 35 8 והערים אשר תתנו
מאחזות בני־ישראל
מאת הרב תרבו ומאת
המעט תמעיטו איש
כפי נחלתו אשר
ינחלו יתן מעריו
ללויים:
- 04O 35 9 וידבר יהוה אל־משה
לאמר:
- 04O 35 10 דבר אל־בני ישראל
ואמרת אלהם כי אתם
עברים את־הירדן
ארצה כנען:
- 04O 35 11 והקריתם לכם ערים
ערי מקלט תהיינה
לכם ונס שמה רצח
מכה־נפש בשגגה:
- 04O 35 12 והיו לכם הערים
למקלט מגאל ולא
ימות הרצח עד־עמדו
לפני העדה למשפט:
- 04O 35 13 והערים אשר תתנו
שש־ערי מקלט
תהיינה לכם:
- 04O 35 14 את שלש הערים תתנו
מעבר לירדן ואת
שלש הערים תתנו
בארץ כנען ערי
מקלט תהיינה:
- 04O 35 15 לבני ישראל ולגר
ולתושב בתוכם
תהיינה שש־הערים
האלה למקלט לנוס
שמה כל־מכה־נפש
בשגגה:
- 04O 35 16 ואם־בכלי ברזל
הכהו וימת רצח הוא
מות יומת הרצח:
- 04O 35 17 ואם באבן יד
אשר־ימות בה הכהו
וימת רצח הוא מות

יומת הרצח:

או בכלי עץ־יד 18 35 04O

אשר־ימות בו הכהו

וימת רצח הוא מות

יומת הרצח:

גאל הדם הוא ימית 19 35 04O

את־הרצח בפגעו־בו

הוא ימתנו:

ואם־בשנאה יהדפנו 20 35 04O

או־השליך עליו

בצדיה וימת:

או באיבה הכהו 21 35 04O

בידו וימת

מות־יומת המכה רצח

הוא גאל הדם ימית

את־הרצח בפגעו־בו:

ואם־בפתע בלא־איבה 22 35 04O

הדפו או־השליך

עליו כל־כלי בלא

צדיה:

או בכל־אבן 23 35 04O

אשר־ימות בה בלא

ראות ויפל עליו

וימת והוא לא־אויב

לו ולא מבקש רעתו:

ושפטו העדה בין 24 35 04O

המכה ובין גאל הדם

על המשפטים האלה:

והצילו העדה 25 35 04O

את־הרצח מיד גאל

הדם והשיבו אתו

העדה אל־עיר מקלטו

אשר־נס שמה וישב

בה עד־ימות הכהן

הגדל אשר־משח אתו

בשמן הקדש:

ואם־יצא יצא הרצח 26 35 04O

את־גבול עיר מקלטו

אשר ינוס שמה:

ומצא אתו גאל הדם 27 35 04O

מחוץ לגבול עיר

מקלטו ורצח גאל

הדם את־הרצח אין

לו דם:

04O 35 28 כי בעיר מקלטו ישב
עד־מות הכהן הגדל
ואחרי מות הכהן
הגדל ישוב הרצח
אל־ארץ אחזתו:

04O 35 29 והיו אלה לכם לחקת
משפט לדרתיכם בכל
מושבתיכם:

04O 35 30 כל־מכה־נפש לפי
עדים ירצח את־הרצח
ועד אחד לא־יענה
בנפש למות:

04O 35 31 ולא־תקחו כפר לנפש
רצח אשר־הוא רשע
למות כִּי־מות יומת:

04O 35 32 ולא־תקחו כפר לנוס
אל־עיר מקלטו לשוב
לשבת בארץ עד־מות
הכהן:

04O 35 33 ולא־תחניפו
את־הארץ אשר אתם
בה כי הדם הוא
יחניף את־הארץ
ולארץ לא־יכפר לדם
אשר שפך־בה כִּי־אם
בדם שפכו:

04O 35 34 ולא תטמא את־הארץ
אשר אתם יושבים בה
אשר אני שכן בתוכה
כי אני יהוה שכן
בתוך בני ישראל:

04O 36 1 ויקרבו ראשי האבות
למשפחת בני־גלעד
בן־מכיר בן־מנשה
ממשפחת בני יוסף
וידברו לפני משה
ולפני הנשאים ראשי
אבות לבני ישראל:

04O 36 2 ויאמרו את־אדני
צוה יהוה לתת
את־הארץ בנחלה
בגורל לבני ישראל

- ואדני צוה ביהוה
לתת את־נחלת צלפחד
אחינו לבנתיו:
- 04O 36 3 והיו לאחד מבני
שבטי בני־ישראל
לנשים ונגרעה
נחלתן מנחלת
אבתינו ונוסף על
נחלת המטה אשר
תהיינה להם ומגרל
נחלתנו יגרע:
- 04O 36 4 ואם־יהיה היכל
לבני ישראל ונוספה
נחלתן על נחלת
המטה אשר תהיינה
להם ומנחלת מטה
אבתינו יגרע
נחלתן:
- 04O 36 5 ויצו משה את־בני
ישראל על־פי יהוה
לאמר כן מטה
בני־יוסף דברים:
- 04O 36 6 זה הדבר אשר־צוה
יהוה לבנות צלפחד
לאמר לטוב בעיניהם
תהיינה לנשים אך
למשפחת מטה אביהם
תהיינה לנשים:
- 04O 36 7 ולא־תסב נחלה לבני
ישראל ממטה אל־מטה
כי איש בנחלת מטה
אבתינו ידבקו בני
ישראל:
- 04O 36 8 וכל־בת ירשת נחלה
ממטות בני ישראל
לאחד ממשפחת מטה
אביה תהיה לאשה
למען יירשו בני
ישראל איש נחלת
אבתינו:
- 04O 36 9 ולא־תסב נחלה ממטה
למטה אחר כִּי־איש
בנחלתו ידבקו מטות

			בני ישראל:
04O	36	10	כאשר צוה יהוה את־משה כן עשו בנות צלפחד:
04O	36	11	ותהיינה מחלה תרצה וחגלה ומלכה ונעה בנות צלפחד לבני דדיהן לנשים:
04O	36	12	ממשפחת בני־מנשה בן־יוסף היו לנשים ותהי נחלתן על־מטה משפחת אביהן:
04O	36	13	אלה המצות והמשפטים אשר צוה יהוה ביד־משה אל־בני ישראל בערבת מואב על ירדן ירחו:
05O	1	1	אלה הדברים אשר דבר משה אל־כל־ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין־פארן ובין־תפל ולבן וחצרת ודי זהב:
05O	1	2	אחד עשר יום מחרב דרך הר־שעיר עד קדש ברנע:
05O	1	3	ויהי בארבעים שנה בעשתי־עשר חדש באחד לחדש דבר משה אל־בני ישראל ככל אשר צוה יהוה אתו אלהם:
05O	1	4	אחרי הכתו את סיחן מלך האמרי אשר יושב בחשבון ואת עוג מלך הבשן אשר־יושב בעשתרת באדרעי:
05O	1	5	בעבר הירדן בארץ מואב הואיל משה באר את־התורה הזאת

לאמר:

05O 1 6 יהוה אלהינו דבר
אלינו בחרב לאמר
רבי־לכם שבת בהר
הזה:

05O 1 7 פנו וסעו לכם ובאו
הר האמרי
ואל־כל־שכניו
בערבה בהר ובשפלה
ובנגב ובחוף הים
ארץ הכנעני
והלבנון עד־הנהר
הגדל נהר־פרת:

05O 1 8 ראה נתתי לפניכם
את־הארץ באו ורשו
את־הארץ אשר נשבע
יהוה לאבותיכם
לאברהם ליצחק
וליעקב לתת להם
ולזרעם אחריהם:

05O 1 9 ואמר אלכם בעת
ההוא לאמר לא־אוכל
לבדי שאת אתכם:

05O 1 10 יהוה אלהיכם הרבה
אתכם והנכם היום
ככוכבי השמים לרב:

05O 1 11 יהוה אלהי אבותכם
יסף עליכם ככם אלף
פעמים ויברך אתכם
כאשר דבר לכם:

05O 1 12 איכה אשא לבדי
טרחכם ומשאכם
וריבכם:

05O 1 13 הבו לכם אנשים
חכמים ונבנים
וידעים לשבטיכם
ואשימם בראשיכם:

05O 1 14 ותענו אתי ותאמרו
טוב־הדבר אשר־דברת
לעשות:

05O 1 15 ואקח את־ראשי
שבטיכם אנשים
חכמים וידעים ואתן

אותם ראשים עליכם
שרי אלפים ושרי
מאות ושרי חמשים
ושרי עשרת ושרים
לשבטיכם:

05O 1 16 ואצוה את־שפטיכם
בעת ההוא לאמר שמע
בין־אחיכם ושפטתם
צדק בין־איש
ובין־אחיו ובין
גרו:

05O 1 17 לא־תכירו פנים
במשפט כקטן כגדל
תשמעון לא תגורו
מפני־איש כי המשפט
לא־להים הוא והדבר
אשר יקשה מכם
תקרבון אלי
ושמעתי:

05O 1 18 ואצוה אתכם בעת
ההוא את כל־הדברים
אשר תעשון:

05O 1 19 ונסע מחרב ונלך את
כל־המדבר הגדול
והנורא ההוא אשר
ראיתם דרך הר
האמרי כאשר צוה
יהוה אלהינו אתנו
ונבא עד קדש ברנע:

05O 1 20 ואמר אלכם באתם
עד־הר האמרי
אשר־יהוה אלהינו
נתן לנו:

05O 1 21 ראה נתן יהוה
אלהיך לפניך
את־הארץ עלה רש
כאשר דבר יהוה
אלהי אבתיך לך
אל־תירא ואל־תחת:

05O 1 22 ותקרבון אלי כלכם
ותאמרו נשלחה
אנשים לפנינו
ויחפרו־לנו את־

			הארץ וישבו אתנו דבר את־הדרך אשר נעלה־בה ואת הערים אשר נבא אליהן:
05O	1	23	וייטב בעיני הדבר ואקח מכם שנים עשר אנשים איש אחד לשבט:
05O	1	24	ויפנו ויעלו ההרה ויבאו עד־נחל אשכל וירגלו אתה:
05O	1	25	ויקחו בידם מפרי הארץ ויורדו אלינו וישבו אתנו דבר ויאמרו טובה הארץ אשר־יהוה אלהינו נתן לנו:
05O	1	26	ולא אביתם לעלת ותמרו את־פי יהוה אלהיכם:
05O	1	27	ותרגנו באהליכם ותאמרו בשנאת יהוה אתנו הוציאנו מארץ מצרים לתת אתנו ביד האמרי להשמידנו:
05O	1	28	אנה אנחנו עלים אחינו המסו את־לבבנו לאמר עם גדול ורם ממנו ערים גדלת ובצורת בשמים וגם־בני ענקים ראינו שם:
	05O	1	29 ואמר אלכם לא־תערצון ולא־תיראון מהם:
05O	1	30	יהוה אלהיכם ההלך לפניכם הוא ילחם לכם ככל אשר עשה אתכם במצרים לעיניכם:
05O	1	31	ובמדבר אשר ראית אשר נשאך יהוה

			אלהיך כאשר ישא־איש את־בנו בכל־ הדרך אשר הלכתם עד־באכם עד־המקום הזה:
05O	1	32	ובדבר הזה אינכם מאמינם ביהוה אלהיכם:
05O	1	33	ההלך לפניכם בדרך לתור לכם מקום לחנתכם באש לילה לראתכם בדרך אשר תלכו־בה ובענן יוםם:
05O	1	34	וישמע יהוה את־קול דבריכם ויקצף וישבע לאמר:
05O	1	35	אם־יראה איש באנשים האלה הדור הרע הזה את הארץ הטובה אשר נשבעתי לתת לאבותיכם:
05O	1	36	זולתי כלב בן־יפנה הוא יראנה ולו־אתן את־הארץ אשר דרך־בה ולבניו יען אשר מלא אחרי יהוה:
05O	1	37	גם־בי התאנף יהוה בגללכם לאמר גם־אתה לא־תבא שם:
05O	1	38	יהושע בן־נון העמד לפניך הוא יבא שמה אתו חזק כִּי־הוא ינחלנה את־ ישראל:
05O	1	39	וטפכם אשר אמרתם לבז יהיה ובניכם אשר לא־ידעו היום טוב ורע המה יבאו שמה ולהם אתננה והם יירשוה:
05O	1	40	ואתם פנו לכם וסעו המדברה דרך

ימ־סוף:

- 05O 1 41 ותענו ותאמרו אלי
חטאנו ליהוה אנחנו
נעלה ונלחמנו ככל
אשר־צונו יהוה
אלהינו ותחגרו איש
את־כלי מלחמתו
ותהינו לעלת ההרה:
05O 1 42 ויאמר יהוה אלי
אמר להם לא תעלו
ולא־תלחמו כי
אינני בקרבכם ולא
תנגפו לפני
איביכם:
05O 1 43 ואדבר אליכם ולא
שמעתם ותמרו את־פי
יהוה ותזדו ותעלו
ההרה:
05O 1 44 ויצא האמרי הישב
בהר ההוא לקראתכם
וירדפו אתכם כאשר
תעשינה הדברים
ויכתו אתכם בשעיר
עד־חרמה:
05O 1 45 ותשבו ותבכו לפני
יהוה ולא־שמע יהוה
בקלכם ולא האזין
אליכם:
05O 1 46 ותשבו בקדש ימים
רבים כימים אשר
ישבתם:
05O 2 1 ונפן ונסע המדברה
דרך ימ־סוף כאשר
דבר יהוה אלי ונסב
את־הר־שעיר ימים
רבים:
05O 2 2 ויאמר יהוה אלי
לאמר:
05O 2 3 רב־לכם סב את־ההר
הזה פנו לכם צפנה:
05O 2 4 ואת־העם צו לאמר
אתם עברים בגבול
אחיכם בני־עשו

			הישבים בשעיר וייראו מכם ונשמרתם מאד:
05O	2	5	אל־תתגרו בם כי לא־אתן לכם מארצם עד מדרך כף־רגל כי־ירשה לעשו נתתי את־הר שעיר:
05O	2	6	אכל תשברו מאתם בכסף ואכלתם וגם־מים תכרו מאתם בכסף ושתיתם:
05O	2	7	כי יהוה אלהיך ברכך בכל מעשה ידך ידע לכתך את־המדבר הגדל הזה זה ארבעים שנה יהוה אלהיך עמך לא חסרת דבר:
05O	2	8	ונעבר מאת אחינו בני־עשו הישבים בשעיר מדרך הערבה מאילת ומעצין גבר ונפן ונעבר דרך מדבר מואב:
05O	2	9	ויאמר יהוה אלי אל־תצר את־מואב ואל־תתגר בם מלחמה כי לא־אתן לך מארצו ירשה כי לבני־לוט נתתי את־ער ירשה:
05O	2	10	האמים לפנים ישבו בה עם גדול ורב ורם כענקים:
05O	2	11	רפאים יחשבו אף־הם כענקים והמאבים יקראו להם אמים:
05O	2	12	ובשעיר ישבו החרים לפנים ובני עשו יירשום וישמידום מפניהם וישבו תחתם כאשר עשה ישראל

			לארץ ירשתו אשר־נתן יהוה להם:
05O	2	13	עתה קמו ועברו לכם את־נחל זרד ונעבר את־נחל זרד:
05O	2	14	והימים אשר־הלכנו מקדש ברנע עד אשר־עברנו את־נחל זרד שלשים ושמנה שנה עד־תם כל־הדור אנשי המלחמה מקרב המחנה כאשר נשבע יהוה להם:
05O	2	15	וגם יד־יהוה היתה בם להמם מקרב המחנה עד תמם:
05O	2	16	ויהי כאשר־תמו כל־אנשי המלחמה למות מקרב העם:
05O	2	17	וידבר יהוה אלי לאמר:
05O	2	18	אתה עבר היום את־גבול מואב את־ער:
05O	2	19	וקרבת מול בני עמון אל־תצרם ואל־תתגר בם כי לא־אתן מארץ בני־ עמון לך ירשה כי לבני־לוט נתתיה ירשה:
05O	2	20	ארץ־רפאים תחשב אף־הוא רפאים ישבו־בה לפנים והעמנים יקראו להם זמזמים:
05O	2	21	עם גדול ורב ורם כענקים וישמידם יהוה מפניהם ויירשם וישבו תחתם:
05O	2	22	כאשר עשה לבני עשו הישובים בשעיר אשר

			השמיד את־החרי מפניהם ויירשם וישבו תחתם עד היום הזה:
05O	2	23	והעוים הישבים בחצרים עד־עזה כפתרים היצאים מכפתר השמידם וישבו תחתם:
05O	2	24	קומו סעו ועברו את־נחל ארנן ראה נתתי בידך את־סיחן מלך־חשבון האמרי ואת־ארצו החל רש והתגר בו מלחמה:
05O	2	25	היום הזה אחל תת פחדך ויראתך על־פני העמים תחת כל־השמים אשר ישמעון שמעך ורגזו וחלו מפניך:
05O	2	26	ואשלח מלאכים ממדבר קדמות אל־סיחון מלך חשבון דברי שלום לאמר:
05O	2	27	אעברה בארצך בדרך בדרך אלך לא אסור ימין ושמאול:
05O	2	28	אכל בכסף תשברני ואכלתי ומים בכסף תתן־לי ושתיתי רק אעברה ברגלי:
05O	2	29	כאשר עשו־לי בני עשו הישבים בשעיר והמואבים הישבים בער עד אשר־אעבר את־הירדן אל־הארץ אשר־יהוה אלהינו נתן לנו:
05O	2	30	ולא אבה סיחן מלך חשבון העברנו בו כ־הקשה יהוה

אלהיך את־רוחו
ואמץ את־לבבו למען
תתו בידך כיום
הזה:

05O 2 31 ויאמר יהוה אלי
ראה החלתי תת
לפניך את־סיחן
ואת־ארצו החל רש
לרשת את־ארצו:

05O 2 32 ויצא סיחן לקראתנו
הוא וכל־עמו
למלחמה יהצה:

05O 2 33 ויתנהו יהוה
אלהינו לפנינו ונך
אתו ואת־בנו
ואת־כל־עמו:

05O 2 34 ונלכד את־כל־עריו
בעת ההוא ונחרם
את־כל־עיר מתם
והנשים והטף לא
השארו שריד:

05O 2 35 רק הבהמה בזזנו
לנו ושלל הערים
אשר לכדנו:

05O 2 36 מערער אשר
על־שפת־נחל ארנן
והעיר אשר בנחל
ועד־הגלעד לא היתה
קריה אשר שגבה
ממנו את־הכל נתן
יהוה אלהינו
לפנינו:

05O 2 37 רק אל־ארץ
בני־עמון לא קרבת
כל־ייד נחל יבק
וערי ההר וכל אשר־
צוה יהוה אלהינו:

05O 3 1 ונפן ונעל דרך
הבשן ויצא עוג
מלך־הבשן לקראתנו
הוא וכל־עמו
למלחמה אדרעי:

05O 3 2 ויאמר יהוה אלי

			אל־תִּירָא אֶתְּךָ כִּי בִידֶךָ נִתְּתִי אֶתְּךָ וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ וְאֶת־ אֶרֶצוֹ וְעָשִׂיתָ לוֹ כָּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְסִיחֵן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר יּוֹשֵׁב בְּחִשְׁבוֹן: וַיִּתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בִּידֵנוּ גַם אֶת־עוֹג מֶלֶךְ־הַבָּשָׁן וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ וְנִכְהוּ עַד־ בְּלֹתִי הַשְּׂאִיר־לוֹ שְׂרִיד: וְנִלְכַּד אֶת־כָּל־עָרָיו בַּעַת הַהוּא לֹא הָיְתָה קָרִיָּה אֲשֶׁר לֹא־לִקְחָנוּ מֵאֵתָם שְׂשִׁים עִיר כָּל־חֹבֶל אֲרָגָב מִמְּלַכְתּוֹ עוֹג בְּבָשָׁן: כָּל־אֵלֶּה עָרִים בְּצִרְתָּ חֹמֶה גְּבוּהָ דְלָתִים וּבְרִיחַ לְבַד מֵעָרִי הַפְּרוֹזִי הִרְבֵּה מְאֹד: וְנִחְרַם אוֹתָם כָּאֲשֶׁר עָשִׂינוּ לְסִיחֵן מֶלֶךְ חִשְׁבוֹן הַחֶרֶם כָּל־עִיר מֵתָם הַנָּשִׁים וְהַטָּף: וְכָל־הַבְּהֵמָה וְשִׁלְל הָעָרִים בְּזוֹנוֹ לָנוּ: וְנִקַּח בַּעַת הַהוּא אֶת־הָאָרֶץ מִיַּד שְׁנֵי מַלְכֵי הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר בַּעֲבֵר הִירְדָן מִנְּחֹל אֲרָנָן עַד־הַר חֶרְמוֹן: צִידָנִים יִקְרָאוּ לְחֶרְמוֹן שְׂרִין וְהָאֲמֹרִי יִקְרָאוּ־לוֹ שְׁנִיר: כָּל עָרֵי הַמִּישֹׁר וְכָל־הַגְּלָעָד וְכָל־הַבָּשָׁן עַד־סֹלְכָה וְאֲדָרְעֵי עָרֵי מִמְּלַכְתּוֹ עוֹג בְּבָשָׁן:
050	3	3	
050	3	4	
050	3	5	
050	3	6	
050	3	7	
050	3	8	
050	3	9	
050	3	10	

05O 3 11 כי רק־עוג מלך
הבשן נשאר מיתר
הרפאים הנה ערשו
ערש ברזל הלה הוא
ברבת בני עמון תשע
אמות ארכה וארבע
אמות רחבה
באמת־איש:

05O 3 12 ואת־הארץ הזאת
ירשנו בעת ההוא
מערער אשר־על־נחל
ארנן וחצי הר־
הגלעד ועריו נתתי
לראובני ולגדי:

05O 3 13 ויתר הגלעד
וכל־הבשן ממלכת
עוג נתתי לחצי שבט
המנשה כל חבל
הארגב לכל־הבשן
ההוא יקרא ארץ
רפאים:

05O 3 14 יאיר בן־מנשה לקח
את־כל־חבל ארגב
עד־גבול הגשורי
והמעכתי ויקרא אתם
על־שמו את־הבשן
חות יאיר עד היום
הזה:

05O 3 15 ולמכיר נתתי
את־הגלעד:

05O 3 16 ולראובני ולגדי
נתתי מן־הגלעד
ועד־נחל ארנן תוך
הנחל וגבול ועד יבק
הנחל גבול בני
עמון:

05O 3 17 והערבה והירדן
וגבל מכנרת ועד ים
הערבה ים המלח תחת
אשדת הפסגה מזרחה:

05O 3 18 ואצו אתכם בעת
ההוא לאמר יהוה
אלהיכם נתן לכם

			את־הארץ הזאת לרשתה חלוצים תעברו לפני אחיכם בני־ישראל כל־בני־חיל:
05O	3	19	רק נשיכם וטפכם ומקנכם ידעתי כי־מקנה רב לכם ישבו בעריכם אשר נתתי לכם:
05O	3	20	עד אשר־יניח יהוה לאחיכם ככם וירשו גמ־הם את־הארץ אשר יהוה אלהיכם נתן להם בעבר הירדן ושבתם איש לירשתו אשר נתתי לכם:
05O	3	21	ואת־יהושוע צויתי בעת ההוא לאמר עיניך הראת את כל־אשר עשה יהוה אלהיכם לשני המלכים האלה כן־יעשה יהוה לכל־הממלכות אשר אתה עבר שמה:
05O	3	22	לא תיראום כי יהוה אלהיכם הוא הנלחם לכם:
05O	3	23	ואתחנן אל־יהוה בעת ההוא לאמר:
05O	3	24	אדני יהוה אתה החלות להראות את־עבדך את־גדלך ואת־ידיך החזקה אשר מי־אל בשמים ובארץ אשר־יעשה כמעשיך וכגבורתך:
05O	3	25	אעברה־נא ואראה את־הארץ הטובה אשר בעבר הירדן ההר הטוב הזה והלבנן:
05O	3	26	ויתעבר יהוה בי

			למענכם ולא שמע אלי ויאמר יהוה אלי רב־לך אל־ תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה:
05O	3	27	עלה ראש הפסגה ושא עיניך ימה וצפנה ותימנה ומזרחה וראה בעיניך כִּי־לא תעבר את־הירדן הזה:
	05O	3	28 וצו את־יהושע וחזקהו ואמצהו כִּי־הוא יעבר לפני העם הזה והוא ינחיל אותם את־הארץ אשר תראה:
05O	3	29	ונשב בגיא מול בית פעור:
05O	4	1	ועתה ישראל שמע אל־החקים ואל־המשפטים אשר אנכי מלמד אתכם לעשות למען תחיו ובאתם וירשתם את־הארץ אשר יהוה אלהי אבותיכם נתן לכם:
05O	4	2	לא תספו על־הדבר אשר אנכי מצוה אתכם ולא תגרעו ממנו לשמר את־ מצות יהוה אלהיכם אשר אנכי מצוה אתכם:
05O	4	3	עיניכם הראות את אשר־עשה יהוה בבעל פעור כי כִּל־האיש אשר הלך אחרי בעל־פעור השמידו יהוה אלהיך מקרבך:
05O	4	4	ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם חיים כלכם

			היום:
05O	4	5	<p>ראה למדתי אתכם חקים ומשפטים כאשר צוני יהוה אלהי לעשות כן בקרב הארץ אשר אתם באים שמה לרשתה:</p>
05O	4	6	<p>ושמרתם ועשיתם כי הוא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים אשר ישמעון את כל־החקים האלה ואמרו רק עם־חכם ונבון הגוי הגדול הזה:</p>
05O	4	7	<p>כי מי־גוי גדול אשר־לו אלהים קרבים אליו כיהוה אלהינו בכל־קראנו אליו:</p>
05O	4	8	<p>ומי גוי גדול אשר־לו חקים ומשפטים צדיקים ככל התורה הזאת אשר אנכי נתן לפניכם היום:</p>
05O	4	9	<p>רק השמר לך ושמר נפשך מאד פן־תשכח את־הדברים אשר־ראו עיניך ופן־יסורו מלבבך כל ימי חיך והודעתם לבניך ולבני בניך:</p>
05O	4	10	<p>יום אשר עמדת לפני יהוה אלהיך בחרב באמר יהוה אלי הקהל־לי את־העם ואשמעם את־דברי אשר ילמדון ליראה אתי כל־הימים אשר הם חיים על־האדמה ואת־בניהם ילמדון:</p>
05O	4	11	<p>ותקרבון ותעמדון</p>

			תחת ההר וההר בער באש עד־לב השמים חשך ענן וערפל:
05O	4	12	וידבר יהוה אליכם מתוך האש קול דברים אתם שמעים ותמונה אינכם ראים זולתי קול:
05O	4	13	ויגד לכם את־בריתו אשר צוה אתכם לעשות עשרת הדברים ויכתבם על־שני לחות אבנים:
05O	4	14	ואתי צוה יהוה בעת ההוא ללמד אתכם חקים ומשפטים לעשתכם אתם בארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה:
05O	4	15	ונשמרתם מאד לנפשתיכם כי לא ראיתם כל־תמונה ביום דבר יהוה אליכם בחרב מתוך האש:
05O	4	16	פן־תשחתון ועשיתם לכם פסל תמונת כל־סמל תבנית זכר או נקבה:
05O	4	17	תבנית כל־בהמה אשר בארץ תבנית כל־צפור כנף אשר תעוף בשמים:
05O	4	18	תבנית כל־רמש באדמה תבנית כל־דגה אשר־במים מתחת לארץ:
05O	4	19	ופן־תשא עיניך השמימה וראית את־השמש ואת־הירח ואת־הכוכבים כל צבא השמים ונדחת והשתחוית להם

			ועבדתם אשר חלק יהוה אלהיך אתם לכל העמים תחת כל־השמים:
05O	4	20	ואתכם לקח יהוה ויוצא אתכם מכור הברזל ממצרים להיות לו לעם נחלה כיום הזה:
05O	4	21	ויהוה התאנף־בי על־דבריכם וישבע לבלתי עברי את־הירדן ולבלתי־בא אל־הארץ הטובה אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה:
05O	4	22	כי אנכי מת בארץ הזאת אינני עבר את־הירדן ואתם עברים וירשתם את־ הארץ הטובה הזאת:
05O	4	23	השמרו לכם פן־תשכחו את־ברית יהוה אלהיכם אשר כרת עמכם ועשיתם לכם פסל תמונת כל אשר צוך יהוה אלהיך:
05O	4	24	כי יהוה אלהיך אש אכלה הוא אל קנא:
05O	4	25	כי־תוליד בנים ובני בנים ונושנתם בארץ והשחתם ועשיתם פסל תמונת כל ועשיתם הרע בעיני יהוה־אלהיך להכעיסו:
05O	4	26	העידתי בכם היום את־השמים ואת־הארץ כי־אבד תאבדון מהר מעל הארץ אשר אתם עברים את־הירדן

			שמה לרשתה לא־תאריכן ימים עליה כי השמד תשמדון:
05O	4	27	והפיץ יהוה אתכם בעמים ונשאתם מתי מספר בגוים אשר ינהג יהוה אתכם שמה:
05O	4	28	ועבדתם־שם אלהים מעשה ידי אדם עץ ואבן אשר לא־יראון ולא ישמעון ולא יאכלון ולא יריחון:
05O	4	29	ובקשתם משם את־יהוה אלהיך ומצאת כי תדרשנו בכל־לבבך ובכל־נפשך:
05O	4	30	בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד־יהוה אלהיך ושמעת בקלו:
05O	4	31	כי אל רחום יהוה אלהיך לא ירפך ולא ישחיתך ולא ישכח את־ברית אבתיך אשר נשבע להם:
05O	4	32	כי שאל־נא לימים ראשנים אשר־היו לפניך למן־היום אשר ברא אלהים אדם על־הארץ ולמקצה השמים ועד־קצה השמים הנהיה כדבר הגדול הזה או הנשמע כמהו:
05O	4	33	השמע עם קול אלהים מדבר מתוך־האש כאשר־שמעת אתה ויחי:
05O	4	34	או הנסה אלהים

			לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי במסת באתת ובמופתים ובמלחמה וביד חזקה ובזרוע נטויה ובמוראים גדלים ככל אשר-עשה לכם יהוה אלהיכם במצרים לעיניך:
05O	4	35	אתה הראת לדעת כי יהוה הוא האלהים אין עוד מלבדו:
05O	4	36	מן-השמים השמיעך את-קלו ליסרך ועל-הארץ הראך את-אשו הגדולה ודבריו שמעת מתוך האש:
	05O	4	37 ותחת כי אהב את-אבתיך ויבחר בזרעו אחריו ויוצאך בפניו בכחו הגדל ממצרים:
05O	4	38	להוריש גוים גדלים ועצמים ממך מפניך להביאך לתת-לך את-ארצם נחלה כיום הזה:
05O	4	39	וידעת היום והשבת אל-לבבך כי יהוה הוא האלהים בשמים ממעל ועל- הארץ מתחת אין עוד:
	05O	4	40 ושמרת את-חקיו ואת-מצותיו אשר אנכי מצוך היום אשר ייטב לך ולבניך אחריך ולמען תאריך ימים על-האדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך כל- הימים:
05O	4	41	אז יבדיל משה שלש

			ערים בעבר הירדן מזרחה שמש:
05O	4	42	לנס שמה רוצח אשר ירצח את־רעהו בבלי־דעת והוא לא־שנא לו מתמל שלשם ונס אל־אחת מ־הערים האל וחי:
05O	4	43	את־בצר במדבר בארץ המישר לראובני ואת־ראמת בגלעד לגדי ואת־גולן בבשן למנשי:
05O	4	44	וזאת התורה אשר־שם משה לפני בני ישראל:
05O	4	45	אלה העדות והחקים והמשפטים אשר דבר משה אל־בני ישראל בצאתם ממצרים:
05O	4	46	בעבר הירדן בגיא מול בית פעור בארץ סיחן מלך האמרי אשר יושב בחשבון אשר הכה משה ובני ישראל בצאתם ממצרים:
05O	4	47	ויירשו את־ארצו ואת־ארץ עוג מלך־הבשן שני מלכי האמרי אשר בעבר הירדן מזרח שמש:
05O	4	48	מערער אשר על־שפת־נחל ארנן ועד־הר שיאן הוא חרמון:
05O	4	49	וכל־הערבה עבר הירדן מזרחה ועד ים הערבה תחת אשדת הפסגה:
05O	5	1	ויקרא משה אל־כל־ישראל ויאמר אלהם שמע ישראל

את־החקים ואת־
המשפטים אשר אנכי
דבר באזניכם היום
ולמדתם אתם ושמרתם
לעשתם:

05O 5 2 יהוה אלהינו כרת
עמנו ברית בחרב:

05O 5 3 לא את־אבותינו כרת
יהוה את־הברית
הזאת כי אתנו
אנחנו אלה פה היום
כלנו חיים:

05O 5 4 פנים בפנים דבר
יהוה עמכם בהר
מתוך האש:

05O 5 5 אנכי עמד בין־יהוה
וביניכם בעת ההוא
להגיד לכם את־דבר
יהוה כי יראתם
מפני האש
ולא־עליתם בהר
לאמר:

05O 5 6 אנכי יהוה אלהיך
אשר הוצאתיך מארץ
מצרים מבית עבדים:

05O 5 7 לא יהיה־לך אלהים
אחרים על־פני:

05O 5 8 לא־תעשה־לך פסל
כל־תמונה אשר
בשמים ממעל ואשר
בארץ מתחת ואשר
במים מתחת לארץ:

05O 5 9 לא־תשתחוה להם ולא
תעבדם כי אנכי
יהוה אלהיך אל קנא
פקד עון אבות
על־בנים ועל־שלשים
ועל־רבעים לשנאי:

05O 5 10 ועשה חסד לאלפים
לאהבי ולשמרי
מצותו:

05O 5 11 לא תשא את־שם־יהוה
אלהיך לשוא כי לא

			ינקה יהוה את אשר־ישא את־שמו לשוא:
050	5	12	שמור את־יום השבת לקדשו כאשר צוך יהוה אלהיך:
	050	5	13 ששת ימים תעבד ועשית כל־מלאכתך:
050	5	14	ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך לא תעשה כל־מלאכה אתה ובנך־ובתך ועבדך־ואמתך ושורך וחמרך וכל־בהמתך וגרך אשר בשעריך למען ינוח עבדך ואמתך כמוך:
050	5	15	וזכרת כי־עבד היית בארץ מצרים ויצאך יהוה אלהיך משם ביד חזקה ובזרע נטויה על־כן צוך יהוה אלהיך לעשות את־יום השבת:
	050	5	16 כבד את־אביך ואת־אמך כאשר צוך יהוה אלהיך למען יאריכן ימך ולמען יטב לך על האדמה אשר־יהוה אלהיך נתן לך:
	050	5	17 לא תרצח:
	050	5	18 ולא תנאף:
	050	5	19 ולא תגנב:
050	5	20	ולא־תענה ברעך עד שוא:
050	5	21	ולא תחמד אשת רעך ולא תתאוה בית רעך שדהו ועבדו ואמתו שורו וחמרו וכל אשר לרעך:
050	5	22	את־הדברים האלה דבר יהוה

אל־כֹּל־קֹהֲלֶכֶם בַּהֲרָא
מִתּוֹךְ הָאֵשׁ הָעֹנֵן
וְהָעֶרְפֶּל קוֹל גָּדוֹל
וְלֹא יִסַּף וּיִכְתֹּבֶם
עַל־שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים
וַיִּתֵּן אֵלַי:

05O 5 23 וַיְהִי כְשִׁמְעֶכֶם
אֶת־הַקּוֹל מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁךְ
וַהֲרָא בָעֵר בָּאֵשׁ
וַתִּקְרַבּוּן אֵלַי כֹּל־
רָאשֵׁי שְׁבֹטֵיכֶם
וַזְכִּנֶכֶם:

05O 5 24 וַתֹּאמְרוּ הֵן הִרְאָנוּ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
אֶת־כִּבְדּוֹ וְאֶת־גְּדֻלּוֹ
וְאֶת־קֹלוֹ שִׁמְעָנוּ
מִתּוֹךְ הָאֵשׁ הַיּוֹם הַזֶּה
רָאִינוּ כִּי־יִדְבֹר
אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם
וְחַי:

05O 5 25 וַעֲתָה לֵמָּה נִמּוֹת כִּי
תֹאכַלְנוּ הָאֵשׁ הַגְּדֹלָה
הַזֹּאת אִם־יִסְפִּים
אֲנַחְנוּ לִשְׁמַע אֶת־קוֹל
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עוֹד
וּמִתְּנוּ:

05O 5 26 כִּי מִי כֹל־בָּשָׂר אֲשֶׁר
שָׁמַע קוֹל אֱלֹהִים
חַיִּים מְדַבֵּר
מִתּוֹךְ־הָאֵשׁ כִּמְנוּ
וַיַּחֲי:

05O 5 27 קָרַב אַתָּה וּשְׁמַע אֶת
כֹּל־אֲשֶׁר יֹאמַר יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ וְאֶת תְּדַבֵּר
אֵלֵינוּ אֶת כֹּל־אֲשֶׁר
יִדְבֹר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
אֵלֶיךָ וּשְׁמַעְנוּ
וַעֲשִׂינוּ:

05O 5 28 וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת־קוֹל
דְּבָרֵיכֶם בְּדִבְרֵיכֶם אֵלַי
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי
שְׁמַעְתִּי אֶת־קוֹל
דְּבָרֵי הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר

			דברו אליך היטיבו כל־אשר דברו:
05O	5	29	מִי־יֵתֵן וְהָיָה לְבַבְּם זֶה לָהֶם לִירְאָה אֹתִי וּלְשֹׁמֵר אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי כִּלְיֵהִימִים לְמַעַן יֵיטֵב לָהֶם וּלְבִנְיָהֶם לְעַלְמִם:
05O	5	30	לֶךְ אָמַר לָהֶם שׁוּבוּ לָכֶם לְאֵלֵיכֶם:
05O	5	31	וְאַתָּה פֶּה עֹמֵד עֹמְדִי וְאִדְבַּרְהָ אֵלֶיךָ אֵת כָּל־הַמִּצְוָה וְהַחֲקִים וְהַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר תִּלְמַדְם וַעֲשׂוּ בָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִכִּי נָתַן לָהֶם לְרִשְׁתָּהּ:
05O	5	32	וּשְׁמַרְתֶּם לַעֲשׂוֹת כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אַתְּכֶם לֹא תִסְרוּ יָמִין וּשְׂמָאל:
05O	5	33	בְּכָל־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אַתְּכֶם תֵּלְכוּ לְמַעַן תַּחְיִין וְטוֹב לָכֶם וְהֶאֱרַכְתֶּם יָמִים בָּאָרֶץ אֲשֶׁר תִּירְשׁוּן:
05O	6	1	וְזֹאת הַמִּצְוָה הַחֲקִים וְהַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לִלְמַד אַתְּכֶם לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ:
05O	6	2	לְמַעַן תִּירָא אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁמֵר אֶת־כָּל־חֻקְתָּיו וּמִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אֲנִכִּי מִצְוֶךָ אֶתָּה וּבִנְךָ וּבֶן־בִּנְךָ כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ וּלְמַעַן יֵאָרְכֶן יָמֶיךָ:
05O	6	3	וּשְׁמַעַת יִשְׂרָאֵל וּשְׁמַרְתָּ לַעֲשׂוֹת אֲשֶׁר יֵיטֵב לְךָ

			ואשר תרבון מאד
			כאשר דבר יהוה
			אלהי אבתיך לך ארץ
			זבת חלב ודבש:
050	6	4	שמע ישראל יהוה
			אלהינו יהוה אחד:
050	6	5	ואהבת את יהוה
			אלהיך בכל־לבבך
			ובכל־נפשך
			ובכל־מאדך:
050	6	6	והיו הדברים האלה
			אשר אנכי מצוך
			היום על־לבבך:
050	6	7	ושננתם לבניך
			ודברת בם בשבתך
			בביתך ובלכתך בדרך
			ובשכבך ובקומך:
050	6	8	וקשרתם לאות
			על־ידך והיו לטטפת
			בין עיניך:
050	6	9	וכתבתם על־מזוזות
			ביתך ובשעריך:
050	6	10	והיה כי יביאך
			יהוה אלהיך
			אל־הארץ אשר נשבע
			לאבותיך לאברהם
			ליצחק וליעקב לתת
			לך ערים גדלת וטבת
			אשר לא־בנית:
050	6	11	ובתים מלאים
			כל־טוב אשר
			לא־מלאת וברת
			חצובים אשר
			לא־חצבת כרמים
			וזיתים אשר
			לא־נטעת ואכלת
			ושבעת:
050	6	12	השמר לך פן־תשכח
			את־יהוה אשר
			הוציאך מארץ מצרים
			מבית עבדים:
050	6	13	את־יהוה אלהיך
			תירא ואתו תעבד

			ובשמו תשבע:
05O	6	14	לא תלכון אחרי אלהים אחרים מאלהי העמים אשר סביבותיכם:
05O	6	15	כי אל קנא יהוה אלהיך בקרבך פן־יחרה אף־יהוה אלהיך בך והשמידך מעל פני האדמה:
05O	6	16	לא תנסו את־יהוה אלהיכם כאשר נסיתם במסה:
05O	6	17	שמור תשמרון את־מצות יהוה אלהיכם ועדתיו וחקיו אשר צוך:
05O	6	18	ועשית הישר והטוב בעיני יהוה למען ייטב לך ובאת וירשת את־הארץ הטבה אשר־נשבע יהוה לאבתך:
05O	6	19	להדף את־כל־איביך מפניך כאשר דבר יהוה:
05O	6	20	כ־ישאלך בנך מחר לאמר מה העדת והחקים והמשפטים אשר צוה יהוה אלהינו אתכם:
05O	6	21	ואמרת לבנך עבדים היינו לפרעה במצרים ויציאנו יהוה ממצרים ביד חזקה:
05O	6	22	ויתן יהוה אותת ומפתים גדלים ורעים במצרים בפרעה ובכל־ביתו לעינינו:
05O	6	23	ואותנו הוציא משם למען הביא אתנו

			לתת לנו את־הארץ אשר נשבע לאבותינו: ויצונו יהוה לעשות את־כל־החקים האלה ליראה את־יהוה אלהינו לטוב לנו כל־הימים לחיתנו כהיום הזה:
05O	6	24	וצדקה תהיה־לנו כי־נשמר לעשות את־כל־המצוה הזאת לפני יהוה אלהינו כאשר צונו:
05O	7	1	כי יביאך יהוה אלהיך אל־הארץ אשר־אתה בא־שמה לרשתה ונשל גוים־ רבים מפניך החתי והגרגשי והאמרי והכנעני והפרזי והחוי והיבוסי שבעה גוים רבים ועצומים ממך:
05O	7	2	ונתנם יהוה אלהיך לפניך והכיתם החרם תחרים אתם לא־תכרת להם ברית ולא תחנם:
05O	7	3	ולא תתחתן בם בתך לא־תתן לבנו ובתו לא־תקח לבנך:
05O	7	4	כִּי־יסיר את־בנך מאחרי ועבדו אלהים אחרים וחרה אף־יהוה בכם והשמידך מהר:
05O	7	5	כִּי־אם־כה תעשו להם מזבחתיהם תתצו ומצבתם תשברו ואשירהם תגדעון ופסיליהם תשרפון באש:
05O	7	6	כי עם קדוש אתה

ליהוה אלהיך בך
בחר יהוה אלהיך
להיות לו לעם סגלה
מכל העמים אשר
על־פני האדמה:

05O 7 7 לא מרבכם
מכל־העמים חשק
יהוה בכם ויבחר
בכם כי־אתם המעט
מכל־ העמים:

05O 7 8 כי מאהבת יהוה
אתכם ומשמרו
את־השבעה אשר נשבע
לאבת־יכם הוציא
יהוה אתכם ביד
חזקה ויפדך מבית
עבדים מיד פרעה
מלך־מצרים:

05O 7 9 וידעת כי־יהוה
אלהיך הוא האלהים
האל הנאמן שמר
הברית והחסד
לאהביו ולשמרי
מצותו לאלף דור:

05O 7 10 ומשלם לשנאיו
אל־פניו להאבידו
לא יאחר לשנאו
אל־פניו ישלם־לו:

05O 7 11 ושמרת את־המצוה
ואת־החקים
ואת־המשפטים אשר
אנכי מצוך היום
לעשותם:

05O 7 12 והיה עקב תשמעון
את המשפטים האלה
ושמרתם ועשיתם אתם
ושמר יהוה אלהיך
לך את־הברית
ואת־החסד אשר נשבע
לאבתיך:

05O 7 13 ואהבך וברכך והרבך
וברך פרי־בטנך
ופרי־אדמתך דגנך

ותירשך ויצהרך
שגר־אלפיך ועשתרת
צאנך על האדמה
אשר־נשבע לאבתיך
לתת לך:

ברוך תהיה 14 05O 7
מכל־העמים לא־יהיה
בך עקר ועקרה
ובבהמתך:

והסיר יהוה ממך 15 05O 7
כל־חלי וכל־מדוי
מצרים הרעים אשר
ידעת לא ישימם בך
ונתנם בכל־שנאיך:

ואכלת את־כל־העמים 16 05O 7
אשר יהוה אלהיך
נתן לך לא־תחוס
עינך עליהם ולא
תעבד את־אלהיהם
כי־מוקש הוא לך:

כי תאמר בלבבך 17 05O 7
רבים הגוים האלה
ממני איכה אוכל
להורישם:

לא תירא מהם זכר 18 05O 7
תזכר את אשר־עשה
יהוה אלהיך לפרעה
ולכל־מצרים:

המסת הגדלת 19 05O 7
אשר־ראו עיניך
והאתת והמפתים
והיד החזקה והזרע
הנטויה אשר הוצאך
יהוה אלהיך
כן־יעשה יהוה
אלהיך לכל־העמים
אשר־אתה ירא
מפניהם:

וגם את־הצרעה ישלח 20 05O 7
יהוה אלהיך במ
עד־אבד הנשארים
והנסתרים מפניך:

לא תערץ מפניהם 21 05O 7

			<p>כִּי־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בִּקְרֹבְךָ אֵל גָּדוֹל וְנוֹרָא:</p>
05O	7	22	<p>וְנִשְׁלַי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת־הַגּוֹיִם הָאֵל מִפְּנֶיךָ מַעֲט מַעֲט לֹא תֹכֵל כִּלְתָם מֵהָר פֶּן־תִּרְבֶּה עֲלֶיךָ חֵית הַשָּׂדֶה:</p>
05O	7	23	<p>וְנִתְּנָם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לִפְנֶיךָ וְהֵמָּה מִהוּמָה גְּדֹלָה עַד הַשְׂמָדָם:</p>
05O	7	24	<p>וְנָתַן מַלְכֵיהֶם בְּיָדְךָ וְהֵאבַדְתָּ אֶת־שֵׁמָם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא־יִתְּצֵב אִישׁ בִּפְנֶיךָ עַד הַשְׂמָדָךְ אֹתָם:</p>
05O	7	25	<p>פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן בָּאֵשׁ לֹא־תַחֲמַד כֶּסֶף וְזָהָב עֲלֵיהֶם וּלְקַחְתָּ לָךְ פֶּן תִּוְקַשׁ בּוֹ כִּי תִוְעֶבֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא:</p>
05O	7	26	<p>וְלֹא־תִבְיֵא תִוְעֶבֶה אֶל־בֵּיתְךָ וְהִיִּית חֶרֶם כִּמְהוּ שֶׁקֶץ תִּשְׁקָצֶנּוּ וְתַעֲב תִּתְעַבְנוּ כִּי־חֶרֶם הוּא:</p>
05O	8	1	<p>כִּלְיֵה־מִצּוֹה אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה הַיּוֹם תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת לְמַעַן תַּחֲיוּן וְרַבִּיתֶם וּבֵאתֶם וִירִשְׁתֶּם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע יְהוָה לֵאבְתֵּיכֶם:</p>
05O	8	2	<p>וְזָכַרְתָּ אֶת־כִּלְיֵה־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר הוֹלִיכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ זֶה אַרְבַּעִים שָׁנָה בְּמַדְבָּר לְמַעַן עֲנֹתְךָ לְנִסְתָּךְ לַדַּעַת אֶת־אֲשֶׁר בִּלְבָבְךָ הַתִּשְׁמַר מִצְוֹתוֹ</p>

אם־לא:

050	8	3	ויענך וירעבך
ויאכלך את־המן אשר
לא־ידעת ולא ידעון
אבתיך למען הודיעך
כי לא על־הלחם
לבדו יחיה האדם כי
על־כל־מוצא
פי־יהוה יחיה
האדם:
050	8	4	שמלתך לא בלתה
מעליך ורגלך לא
בצקה זה ארבעים
שנה:
050	8	5	וידעת עם־לבבך כי
כאשר ייסר איש
את־בנו יהוה אלהיך
מיסרך:
050	8	6	ושמרת את־מצות
יהוה אלהיך ללכת
בדרכיו וליראה
אתו:
050	8	7	כי יהוה אלהיך
מביאך אל־ארץ טובה
ארץ נחלי מים עינת
ותהמת יצאים בבקעה
ובהר:
050	8	8	ארץ חטה ושערה
וגפן ותאנה ורמון
ארץ־זית שמן ודבש:
050	8	9	ארץ אשר לא במסכנת
תאכל־בה לחם
לא־תחסר כל בה ארץ
אשר אבניה ברזל
ומהרריה תחצב
נחשת:
050	8	10	ואכלת ושבעת וברכת
את־יהוה אלהיך
על־הארץ הטבה אשר
נתן־לך:
050	8	11	השמר לך פן־תשכח
את־יהוה אלהיך
לבלתי שמר מצותיו

			ומשפטיו וחקתיו אשר אנכי מצוך היום:
05O	8	12	פן־תאכל ושבעת ובתים טבים תבנה וישבת:
05O	8	13	ובקרך וצאנך ירבין וכסף וזהב ירבה־לך וכל אשר־לך ירבה:
05O	8	14	ורם לבבך ושכחת את־יהוה אלהיך המוציאך מארץ מצרים מבית עבדים:
05O	8	15	המוליכך במדבר הגדל והנורא נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין־מים המוציא לך מים מצור החלמיש:
05O	8	16	המאכלך מן במדבר אשר לא־ידעון אבתיך למען ענתך ולמען נסתך להיטבך באחריתך:
05O	8	17	ואמרת בלבבך כחי ועצם ידי עשה לי את־החיל הזה:
05O	8	18	וזכרת את־יהוה אלהיך כי הוא הנתן לך כח לעשות חיל למען הקים את־ בריתו אשר־נשבע לאבתיך כיום הזה:
05O	8	19	והיה אם־שכח תשכח את־יהוה אלהיך והלכת אחרי אלהים אחרים ועבדתם והשתחווית להם העדתי בכם היום כי אבד תאבדון:
05O	8	20	כגוים אשר יהוה מאביד מפניכם כן תאבדון עקב לא

			תשמעון בקול יהוה אלהיכם:
050	9	1	שמע ישראל אתה עבר היום את־הירדן לבא לרשת גוים גדלים ועצמים ממך ערים גדלת ובצרת בשמים: עם־גדול ורם בני ענקים אשר אתה ידעת ואתה שמעת מי יתיצב לפני בני ענק:
050	9	2	וידעת היום כי יהוה אלהיך הוא־העבר לפניך אש אכלה הוא ישמידם והוא יכניעם לפניך והורשתם והאבדתם מהר כאשר דבר יהוה לך:
050	9	3	אל־תאמר בלבבך בהדף יהוה אלהיך אתם מלפניך לאמר בצדקתי הביאני יהוה לרשת את־הארץ הזאת וברשעת הגוים האלה יהוה מורישם מפניך:
050	9	4	לא בצדקתך ובישר לבבך אתה בא לרשת את־ארצם כי ברשעת הגוים האלה יהוה אלהיך מורישם מפניך ולמען הקים את־הדבר אשר נשבע יהוה לאבתיך לאברהם ליצחק וליעקב:
050	9	5	וידעת כי לא בצדקתך יהוה אלהיך נתן לך את־הארץ הטובה הזאת לרשתה כי עם־קשה־ערף
050	9	6	

אתה:

050 9 7 זכר אל־תשכח את
אשר־הקצפת את־יהוה
אלהיך במדבר
למן־היום אשר־
יצאת מארץ מצרים
עד־באכם עד־המקום
הזה ממרים הייתם
עם־יהוה:

050 9 8 ובחרב הקצפתם
את־יהוה ויתאנף
יהוה בכם להשמיד
אתכם:

050 9 9 בעלתי ההרה לקחת
לוחת האבנים לוחת
הברית אשר־כרת
יהוה עמכם ואשב
בהר ארבעים יום
וארבעים לילה לחם
לא אכלתי ומים לא
שתיתי:

050 9 10 ויתן יהוה אלי
את־שני לוחת
האבנים כתבים
באצבע אלהים
ועליהם ככל־הדברים
אשר דבר יהוה עמכם
בהר מתוך האש ביום
הקהל:

050 9 11 ויהי מקץ ארבעים
יום וארבעים לילה
נתן יהוה אלי
את־שני לוחת האבנים
לחות הברית:

050 9 12 ויאמר יהוה אלי
קום רד מהר מזה כי
שחת עמך אשר הוצאת
ממצרים סרו מהר
מן־הדרך אשר צויתם
עשו להם מסכה:

050 9 13 ויאמר יהוה אלי
לאמר ראיתי את־העם
הזה והנה

			עם־קשה־ערף הוא:
05O	9	14	הרף ממני ואשמידם ואמחה את־שמם מתחת השמים ואעשה אותך לגוי־ עצום ורב ממנו:
05O	9	15	ואפן וארד מן־ההר וההר בער באש ושני לוחת הברית על שתי ידי:
05O	9	16	וארא והנה חטאתם ליהוה אלהיכם עשיתם לכם עגל מסכה סרתם מהר מן־ הדרך אשר־צוה יהוה אתכם:
05O	9	17	ואתפש בשני הלחת ואשלכם מעל שתי ידי ואשברם לעיניכם:
05O	9	18	ואתנפל לפני יהוה כראשנה ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכלתי ומים לא שתיתי על כל־חטאתכם אשר חטאתם לעשות הרע בעיני יהוה להכעיסו:
05O	9	19	כי יגרתי מפני האף והחמה אשר קצף יהוה עליכם להשמיד אתכם וישמע יהוה אלי גם בפעם ההוא:
05O	9	20	ובאהרן התאנף יהוה מאד להשמידו ואתפלל גם־בעד אהרן בעת ההוא:
05O	9	21	ואת־חטאתכם אשר־עשיתם את־העגל לקחתי ואשרף אתו באש ואכת אתו טחון היטב עד אשר־דק

			לעפר ואשלך את־עפרו אל־הנחל הירד מן־ההר:
050	9	22	ובתבערה ובמסה ובקברת התאוה מקצפים הייתם את־יהוה:
050	9	23	ובשלח יהוה אתכם מקדש ברנע לאמר עלו ורשו את־הארץ אשר נתתי לכם ותמרו את־פי יהוה אלהיכם ולא האמנתם לו ולא שמעתם בקלו:
050	9	24	ממרים הייתם עם־יהוה מיום דעתי אתכם:
050	9	25	ואתנפל לפני יהוה את ארבעים היום ואת־ארבעים הלילה אשר התנפלתי כי־אמר יהוה להשמיד אתכם:
050	9	26	ואתפלל אל־יהוה ואמר אדני יהוה אל־תשחת עמך ונחלתך אשר פדית בגדלך אשר־הוצאת ממצרים ביד חזקה:
050	9	27	זכר לעבדיך לאברהם ליצחק וליעקב אל־תפן אל־קשי העם הזה ואל־רשעו ואל־חטאתו:
050	9	28	פן־יאמרו הארץ אשר הוצאתנו משם מבלי יכלת יהוה להביאם אל־הארץ אשר־דבר להם ומשנאתו אותם הוציאם להמתם במדבר:
050	9	29	והם עמך ונחלתך

			אשר הוצאת בכחך הגדל ובזרעך הנטויה:
05O	10	1	בעת ההוא אמר יהוה אלי פסל־לך שני־לוחת אבנים כראשנים ועלה אלי ההרה ועשית לך ארון עץ: 05O 10 2 ואכתב על־הלחת את־הדברים אשר היו על־הלחת הראשנים אשר שברת ושמתם בארון:
05O	10	3	ואעש ארון עצי שטים ואפסל שני־לחת אבנים כראשנים ואעל ההרה ושני הלחת בידי: 05O 10 4 ויכתב על־הלחת כמכתב הראשון את עשרת הדברים אשר דבר יהוה אליכם בהר מתוך האש ביום הקהל ויתנם יהוה אלי:
05O	10	5	ואפן וארד מן־ההר ואשם את־הלחת בארון אשר עשיתי ויהיו שם כאשר צוני יהוה:
05O	10	6	ובני ישראל נסעו מבארת בני־יעקן מוסרה שם מת אהרן ויקבר שם ויכהן אלעזר בנו תחתיו: 05O 10 7 משם נסעו הגדגדה ומן־הגדגדה יטבתה ארץ נחלי מים:
05O	10	8	בעת ההוא הבדיל יהוה את־שבט הלוי לשאת את־ארון ברית־יהוה לעמד

			לפני יהוה לשרתו ולברך בשמו עד היום הזה:
05O	10	9	עליכן לא־היה ללוי חלק ונחלה עם־אחיו יהוה הוא נחלתו כאשר דבר יהוה אלהיך לו:
05O	10	10	ואנכי עמדתי בהר כימים הראשנים ארבעים יום וארבעים לילה וישמע יהוה אלי גם בפעם ההוא לא־אבה יהוה השחיתך:
05O	10	11	ויאמר יהוה אלי קום לך למסע לפני העם ויבאו ויירשו את־הארץ אשר־ נשבעתי לאבתם לתת להם:
05O	10	12	ועתה ישראל מה יהוה אלהיך שאל מעמך כי אם־ליראה את־יהוה אלהיך ללכת בכל־דרכיו ולאהבה אתו ולעבד את־יהוה אלהיך בכל־לבבך ובכל־ נפשך:
05O	10	13	לשמר את־מצות יהוה ואת־חקתיו אשר אנכי מצוך היום לטוב לך:
05O	10	14	הן ליהוה אלהיך השמים ושמי השמים הארץ וכל־אשר־בה:
05O	10	15	רק באבתיך חשק יהוה לאהבה אותם ויבחר בזרעם אחריהם בכם מכל־ העמים כיום הזה:
05O	10	16	ומלתם את ערלת

לבבכם וערפכם לא

תקשו עוד:

05O 10 17 כי יהוה אלהיכם

הוא אלהי האלהים

ואדני האדנים האל

הגדל הגבר והנורא

אשר לא־ישא פנים

ולא יקח שחד:

05O 10 18 עשה משפט יתום

ואלמנה ואהב גר

לתת לו לחם ושמלה:

05O 10 19 ואהבתם את־הגר

כ־גרים הייתם

בארץ מצרים:

05O 10 20 את־יהוה אלהיך

תירא אתו תעבד ובו

תדבק ובשמו תשבע:

05O 10 21 הוא תהלתך והוא

אלהיך אשר־עשה אתך

את־הגדלת

ואת־הנוראת האלה

אשר ראו עיניך:

05O 10 22 בשבעים נפש ירדו

אבתיך מצרימה ועתה

שמך יהוה אלהיך

ככוכבי השמים לרב:

05O 11 1 ואהבת את יהוה

אלהיך ושמרת

משמרתו וחקתיו

ומשפטיו ומצותיו

כל־ הימים:

05O 11 2 וידעתם היום כי לא

את־בניכם אשר

לא־ידעו ואשר

לא־ראו את־מוסר

יהוה אלהיכם

את־גדלו את־ידו

החזקה וזרעו

הנטויה:

05O 11 3 ואת־אתתיו

ואת־מעשיו אשר עשה

בתוך מצרים לפרעה

מלך־מצרים ולכל־

ארצו:

- 05O 11 4 ואשר עשה לחיל
מצרים לסוסיו
ולרכבו אשר הציף
את־מי ים־סוף על־
פניהם ברדפם
אחריכם ויאבדם
יהוה עד היום הזה:
05O 11 5 ואשר עשה לכם
במדבר עד־באכם
עד־המקום הזה:
05O 11 6 ואשר עשה לדתן
ולאבירם בני אליאב
בן־ראובן אשר פצתה
הארץ את־פיה
ותבלעם ואת־בתיהם
ואת־אהליהם ואת
כל־היקום אשר
ברגליהם בקרב כל־
ישראל:
05O 11 7 כי עיניכם הראת
את־כל־מעשה יהוה
הגדל אשר עשה:
05O 11 8 ושמרתם
את־כל־המצוה אשר
אנכי מצוך היום
למען תחזקו ובאתם
וירשתם את־הארץ
אשר אתם עברים שמה
לרשתה:
05O 11 9 ולמען תאריכו ימים
על־האדמה אשר נשבע
יהוה לאבותיכם לתת
להם ולזרעם ארץ
זבת חלב ודבש:
05O 11 10 כי הארץ אשר אתה
בא־שמה לרשתה לא
כארץ מצרים הוא
אשר יצאתם משם אשר
תזרע את־זרעך
והשקית ברגלך כגן
הירק:
05O 11 11 והארץ אשר אתם

עברים שמה לרשתה
ארץ הרים ובקעת
למטר השמים תשתה-
מים:

05O 11 12 ארץ אשר-יהוה
אלהיך דרש אתה
תמיד עיני יהוה
אלהיך בה מרשית
השנה ועד אחרית
שנה:

05O 11 13 והיה אם-שמע תשמעו
אל-מצותי אשר אנכי
מצוה אתכם היום
לאהבה את- יהוה
אלהיכם ולעבדו
בכל-לבבכם
ובכל-נפשכם:

05O 11 14 ונתתי מטר-ארצכם
בעתו יורה ומלקוש
ואספת דגנך ותירשך
ויצהרך:

05O 11 15 ונתתי עשב בשדך
לבהמתך ואכלת
ושבעת:

05O 11 16 השמרו לכם פן יפתה
לבבכם וסרתם
ועבדתם אלהים
אחרים והשתחוויתם
להם:

05O 11 17 וחרה אף-יהוה בכם
ועצר את-השמים
ולא-יהיה מטר
והאדמה לא תתן את-
יבולה ואבדתם מהרה
מעל הארץ הטבה אשר
יהוה נתן לכם:

05O 11 18 ושמתם את-דברי אלה
על-לבבכם
ועל-נפשכם וקשרתם
אתם לאות על-ידיכם
והיו לטוטפת בין
עיניכם:

05O 11 19 ולמדתם אתם

			את־בניכם לדבר במ
			בשבתך בביתך
			ובלכתך בדרך
			ובשכבך ובקומך:
05O	11	20	וכתבתם על־מזוזות
			ביתך ובשעריך:
05O	11	21	למען ירבו ימיכם
			וימי בניכם על
			האדמה אשר נשבע
			יהוה לאבתיכם לתת
			להם כימי השמים
			על־הארץ:
05O	11	22	כי אם־שמר תשמרון
			את־כל־המצוה הזאת
			אשר אנכי מצוה
			אתכם לעשתה לאהבה
			את־יהוה אלהיכם
			ללכת בכל־דרכיו
			ולדבקה־בו:
05O	11	23	והוריש יהוה
			את־כל־הגוים האלה
			מלפניכם וירשתם
			גוים גדלים ועצמים
			מכם:
05O	11	24	כל־המקום אשר תדרך
			כף־רגלכם בו לכם
			יהיה מן־המדבר
			והלבנון מן־הנהר
			נהר־פרת ועד הים
			האחרון יהיה
			גבלכם:
05O	11	25	לא־יתיצב איש
			בפניכם פחדכם
			ומוראכם יתן יהוה
			אלהיכם על־פני כל־
			הארץ אשר תדרכו־בה
			כאשר דבר לכם:
05O	11	26	ראה אנכי נתן
			לפניכם היום ברכה
			וקללה:
05O	11	27	את־הברכה אשר
			תשמעו אל־מצות
			יהוה אלהיכם אשר

אנכי מצוה אתכם

היום:

05O 11 28 והקללה אִם־לֹא

תשמעו אִל־מצות

יהוה אֱלֹהֵיכֶם וסרתם

מִן־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר אֲנִי

מצוה אתכם היום

ללכת אחרי אֱלֹהִים

אחרים אשר

לֹא־ידעתם:

05O 11 29 והיה כי יביאך

יהוה אֱלֹהֶיךָ

אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־אתה

בֹּא־שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ

וַנִּתֶּנָּה אֶת־הַבְּרָכָה

עֲלֶיךָ גְרָזִים

וְאֶת־הַקְּלָלָה עֲלֶיךָ

עֵיבָל:

05O 11 30 הֲלֹא־הֵמָּה בַּעֲבֹר

הִירְדָן אַחֲרֵי דֶרֶךְ

מִבּוֹא הַשֶּׁמֶשׁ בָּאָרֶץ

הַכְּנַעֲנִי הַיֹּשֵׁב בְּעֶרְבָּהּ

מֹול הַגִּלְגָּל אֲצֵל

אֱלוֹנֵי מֶרֶה:

05O 11 31 כִּי אַתֶּם עֹבְרִים

אֶת־הִירְדָן לְבֹא לְרִשְׁתָּהּ

אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה

אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָכֶם

וִירִשְׁתֶּם אֹתָהּ

וַיִּשְׁבַּתְּמֶ־בָּהּ:

05O 11 32 ושמרתם לעשות את

כִּלְיֵהחֻקִּים

וְאֶת־הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר

אֲנִי נָתַן לִפְנֵיכֶם

היום:

05O 12 1 אלה החקים

והמשפטים אשר

תשמרון לעשות בארץ

אשר נתן יהוה אֱלֹהֵי

אֲבֹתֶיךָ לְךָ לְרִשְׁתָּהּ

כִּלְיֵהיָמִים אֲשֶׁר־אתם

חַיִּים עֲלֵה־אֲדָמָה:

05O 12 2 אבד תאבדון

			את־כל־המקמות אשר עבדו־שם הגוים אשר אתם ירשים אתם את־אלהיהם על־ההרים הרמים ועל־הגבעות ותחת כל־עץ רענן: ונתצתם את־מזבחתם ושברתם את־מצבתם ואשריהם תשרפון באש ופסילי אלהיהם תגדעון ואבדתם את־שמם מן־המקום ההוא:
05O	12	3	לֹא־תעשון כן ליהוה אלהיכם:
05O	12	5	כי אם־אל־המקום אשר־יבחר יהוה אלהיכם מכל־שבטיכם לשום את־שמו שם לשכנו תדרשו ובאת שמה:
05O	12	6	והבאתם שמה עלתיכם וזבחיכם ואת מעשרתיכם ואת תרומת ידכם ונדריכם ונדבתיכם ובכרת בקרכם וצאנכם:
05O	12	7	ואכלתם־שם לפני יהוה אלהיכם ושמחתם בכל משלה ידכם אתם ובתיכם אשר ברכך יהוה אלהיך:
05O	12	8	לא תעשון ככל אשר אנחנו עשים פה היום איש כל־הישר בעיניו:
05O	12	9	כי לא־באתם עד־עתה אל־המנוחה ואל־הנחלה אשר־יהוה אלהיך

נתן לך:

05O	12	10	ועברתם את־הירדן
וישבתם בארץ
אשר־יהוה אלהיכם
מנחיל אתכם והניח
לכם מכל־איביכם
מסביב וישבתם־בטח:
והיה המקום
05O	12	11	אשר־יבחר יהוה
אלהיכם בו לשכן
שמו שם שמה תביאו
את כל־אשר אנכי
מצוה אתכם עולתיכם
וזבחיכם מעשרתיכם
ותרמת ידכם וכל
מבחר נדריכם אשר
תדרו ליהוה:
05O	12	12	ושמחתם לפני יהוה
אלהיכם אתם ובניכם
ובנתיכם ועבדיכם
ואמהתיכם והלוי
אשר בשעריכם כי
אין לו חלק ונחלה
אתכם:
05O	12	13	השמר לך פן־תעלה
עלתיך בכל־מקום
אשר תראה:
05O	12	14	כי אם־במקום
אשר־יבחר יהוה
באחד שבטיך שם
תעלה עלתיך ושם
תעשה כל אשר אנכי
מצוך:
05O	12	15	רק בכל־אות נפשך
תזבח ואכלת בשר
כברכת יהוה אלהיך
אשר נתן־לך
בכל־שעריך הטמא
והטהור יאכלנו
כצבי וכאיל:
05O	12	16	רק הדם לא תאכלו
על־הארץ תשפכנו
כמים:

05O 12 17 לא־תוכל לאכל

בשעריך מעשר דגנך

ותירשך ויצהרך

ובכרת בקרך וצאנך

וכל־נדריך אשר תדר

ונדבתך ותרומת

ידך:

05O 12 18 כי אם־לפני יהוה

אלהיך תאכלנו

במקום אשר יבחר

יהוה אלהיך בו אתה

ובנך ובתך ועבדך

ואמתך והלוי אשר

בשעריך ושמחת לפני

יהוה אלהיך בכל

משלח ידך:

05O 12 19 השמר לך פן־תעזב

את־הלוי כלי־ימך

על־אדמתך:

05O 12 20 כי־ירחיב יהוה

אלהיך את־גבלך

כאשר דבר־לך ואמרת

אכלה בשר כי־תאווה

נפשך לאכל בשר

בכל־אות נפשך תאכל

בשר:

05O 12 21 כי־ירחק ממך המקום

אשר יבחר יהוה

אלהיך לשום שמו שם

וזבחת מבקרך

ומצאנך אשר נתן

יהוה לך כאשר

צויתך ואכלת

בשעריך בכל אות

נפשך:

05O 12 22 אך כאשר יאכל

את־הצבי ואת־האיל

כן תאכלנו הטמא

והטהור יחדו

יאכלנו:

05O 12 23 רק חזק לבלתי אכל

הדם כי הדם הוא

הנפש ולא־תאכל

			הנפש עִם־הבשר:
05O	12	24	לא תאכלנו על־הארץ תשפכנו כמים:
	05O	12	25 לא תאכלנו למען יִיטב לך ולבניך אחריך כִּי־תעשה הישר בעיני יהוה:
05O	12	26	רק קדש־יך אשר־יהיו לך ונדריך תשא ובאת אל־המקום אשר־יבחר יהוה:
05O	12	27	ועשית עלתיך הבשר והדם על־מזבח יהוה אלהיך ודם־זבחיך ישפך על־ מזבח יהוה אלהיך והבשר תאכל:
	05O	12	28 שמר ושמעת את כל־הדברים האלה אשר אנכי מצוך למען ייטב לך ולבניך אחריך עד־עולם כי תעשה הטוב והישר בעיני יהוה אלהיך:
	05O	12	29 כִּי־יכרית יהוה אלהיך את־הגוים אשר אתה בא־שמה לרשת אותם מפניך וירשת אתם וישבת בארצם:
05O	12	30	השמר לך פן־תנקש אחריהם אחרי השמדם מפניך ופן־תדרש לאלהיהם לאמר איכה יעבדו הגוים האלה את־אלהיהם ואעשה־כן גם־אני:
05O	12	31	לֹא־תעשה כן ליהוה אלהיך כי כל־תועבת יהוה אשר שנא עשו לאלהיהם כי גם את־בניהם

- ואת־בנתיהם ישרפו
באש לאלהיהם:
- 05O 13 1 את כל־הדבר אשר
אנכי מצוה אתכם
אתו תשמרו לעשות
לא־תסף עליו ולא
תגרע ממנו:
- 05O 13 2 כִּי־יקום בקרבך
נביא או חלם חלום
ונתן אליך אות או
מופת:
- 05O 13 3 ובא האות והמופת
אשר־דבר אליך לאמר
נלכה אחרי אלהים
אחרים אשר
לא־ידעתם ונעבדם:
- 05O 13 4 לא תשמע אל־דברי
הנביא ההוא או
אל־חולם החלום
ההוא כי מנסה יהוה
אלהיכם אתכם לדעת
הישכם אהבים
את־יהוה אלהיכם
בכל־לבבכם ובכל־
נפשכם:
- 05O 13 5 אחרי יהוה אלהיכם
תלכו ואתו תיראו
ואת־מצותיו תשמרו
ובקלו תשמעו ואתו
תעבדו ובו תדבקון:
- 05O 13 6 והנביא ההוא או
חלם החלום ההוא
יומת כי דבר־סרה
על־יהוה אלהיכם
המוציא אתכם מארץ
מצרים והפדך מבית
עבדים להדיחך
מן־הדרך אשר צוך
יהוה אלהיך ללכת
בה ובערת הרע
מקרבך:
- 05O 13 7 כי יסיתך אחיך
בן־אמך או־בנך

			אֹרֶבְתָךְ אוֹ אֵשֶׁת חִיקְךָ אוֹ רֵעֶךָ אֲשֶׁר כִּנְפֶשְׁךָ בִּסְתֵר לֹא־מֵר נִלְכָה וְנַעֲבֹדָה אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתָּ אֹתָהּ וְאַבְתִּיךָ:
05O	13	8	מֵאלֹהֵי הָעַמִּים אֲשֶׁר סָבִיבְתִיכֶם הַקְּרִבִּים אֵלֶיךָ אוֹ הִרְחַקִּים מִמֶּךָ מִקְצֵה הָאָרֶץ וְעַד־קְצֵה הָאָרֶץ:
05O	13	9	לֹא־תֵאבֹד לּוֹ וְלֹא תִשְׁמַע אֵלָיו וְלֹא־תַחֲסוּס עֵינֶיךָ עָלָיו וְלֹא־תַחְמֹל וְלֹא־תִכְסֶה עָלָיו:
05O	13	10	כִּי הִרְגָה תִהְיֶה־נָּךְ יָדְךָ תִּהְיֶה־בּוֹ בְּרֵאשׁוֹנָה לְהַמִּיתוֹ וְיָד כָּל־הָעָם בְּאַחֲרָנָה:
05O	13	11	וּסְקִלְתוֹ בְּאַבְנִים וּמָת כִּי בִקֵּשׁ לְהַדִּיחֶךָ מֵעַל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הַמוֹצִיָאֶךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים:
05O	13	12	וְכָל־יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וְיִרְאוּן וְלֹא־יֹסִפוּ לַעֲשׂוֹת כַּדְּבַר הָרַע הַזֶּה בְּקִרְבְּךָ:
05O	13	13	כִּי־תִשְׁמַע בְּאַחַת עֲרִיךְ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ לִשְׁבֹּת שֵׁם לֵאמֹר:
05O	13	14	יֵצְאוּ אַנְשֵׁים בְּנֵי־בְלִיעֵל מִקְּרִבְךָ וַיִּדְיָחוּ אֶת־יֹשְׁבֵי עִירָם לֵאמֹר נִלְכָה וְנַעֲבֹדָה אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא־יָדַעְתֶּם:
05O	13	15	וְדִרְשֵׁת וּחְקִרְתָּ וּשְׁאֵלְתָּ הֵיטֵב וְהִנֵּה אָמַת נִכּוֹן הַדְּבַר נַעֲשֵׂתָהּ

התועבה הזאת

בקרבך:

05O 13 16 הכה תכה את־ישיבי

העיר ההוא לפי־חרב

החרם אתה

ואת־כל־אשר־בה

ואת־בהמתה

לפי־חרב:

05O 13 17 ואת־כל־שללה תקבץ

אל־תוך רחבה ושרפת

באש את־העיר

ואת־כל־שללה כליל

ליהוה אלהיך והיתה

תל עולם לא תבנה

עוד:

05O 13 18 ולא־ידבק בידך

מאומה מן־החרם

למען ישוב יהוה

מחרון אפו ונתן־לך

רחמים ורחמך והרבך

כאשר נשבע לאבותיך:

05O 13 19 כי תשמע בקול יהוה

אלהיך לשמר

את־כל־מצותיו אשר

אנכי מצוך היום

לעשות הישר בעיני

יהוה אלהיך:

05O 14 1 בנים אתם ליהוה

אלהיכם לא תתגדדו

ולא־תשימו קרחה

בין עיניכם למת:

05O 14 2 כי עם קדוש אתה

ליהוה אלהיך ובך

בחר יהוה להיות לו

לעם סגלה מכל

העמים אשר על־פני

האדמה:

05O 14 3 לא תאכל כל־תועבה:

05O 14 4 זאת הבהמה אשר

תאכלו שור שה

כשבים ושה עזים:

05O 14 5 איל וצבי ויחמור

ואקו ודישן ותאו

וזמר:

- 05O 14 6 וכל־בהמה מפרסת
פרסה ושסעת שסע
שתי פרסות מעלת
גרה בבהמה אתה
תאכלו:
- 05O 14 7 אך את־זה לא תאכלו
ממעלי הגרה
וממפריסי הפרסה
השסועה את־הגמל
ואת־הארנבת
ואת־השפן כִּי־מעלה
גרה המה ופרסה לא
הפריסו טמאים הם
לכם:
- 05O 14 8 ואת־החזיר
כִּי־מפריס פרסה הוא
ולא גרה טמא הוא
לכם מבשרם לא
תאכלו ובנבלתם לא
תגעו:
- 05O 14 9 את־זה תאכלו מכל
אשר במים כל
אשר־לו סנפיר
וקשקשת תאכלו:
- 05O 14 10 וכל אשר אין־לו
סנפיר וקשקשת לא
תאכלו טמא הוא
לכם:
- 05O 14 11 כל־צפור טהרה
תאכלו:
- 05O 14 12 וזה אשר לא־תאכלו
מהם הנשר והפרס
והעזניה:
- 05O 14 13 והראה ואת־האיה
והדיה למינה:
- 05O 14 14 ואת כל־ערב למינו:
- 05O 14 15 ואת בת היענה
ואת־התחמס
ואת־השחף ואת־הנץ
למינהו:
- 05O 14 16 את־הכוס
ואת־הינשוף

			והתנשמת:
05O	14	17	והקאת ואת־הרחמה ואת־השלך:
05O	14	18	והחסידה והאנפה למינה והדוכיפת והעטלף:
05O	14	19	וכל שרץ העוף טמא הוא לכם לא יאכלו:
05O	14	20	כל־עוף טהור תאכלו:
05O	14	21	לא תאכלו כל־נבלה לגר אשר־בשעריך תתננה ואכלה או מכר לנכרי כי עם קדוש אתה ליהוה אלהיך לא־תבשל גדי בחלב אמו:
05O	14	22	עשר תעשר את כל־תבואת זרעך היצא השדה שנה שנה:
05O	14	23	ואכלת לפני יהוה אלהיך במקום אשר־יבחר לשכן שמו שם מעשר דגנך תירשך ויצהרך ובכרת בקרך וצאנך למען תלמד ליראה את־יהוה אלהיך כל־ הימים:
05O	14	24	וכי־ירבה ממך הדרך כי לא תוכל שאתו כי־ירחק ממך המקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשום שמו שם כי יברכך יהוה אלהיך:
05O	14	25	ונתתה בכסף וצרת הכסף בידך והלכת אל־המקום אשר יבחר יהוה אלהיך בו:
05O	14	26	ונתתה הכסף בכל אשר־תאווה נפשך

			בבקר ובצאן וביין ובשכר ובכל אשר תשאלך נפשך ואכלת שם לפני יהוה אלהיך ושמחת אתה וביתך:
05O	14	27	והלוי אשר־בשעריך לא תעזבנו כי אין לו חלק ונחלה עמך:
05O	14	28	מקצה שלש שנים תוציא את־כל־מעשר תבואתך בשנה ההוא והנחת בשעריך:
05O	14	29	ובא הלוי כי אין־לו חלק ונחלה עמך והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך ואכלו ושבעו למען יברכך יהוה אלהיך בכל־מעשה ידך אשר תעשה:
05O	15	1	מקץ שבע־שנים תעשה שמטה:
05O	15	2	וזה דבר השמטה שמוט כל־בעל משה ידו אשר ישה ברעהו לא־יגש את־רעהו ואת־אחיו כִּי־קרא שמטה ליהוה:
05O	15	3	את־הנכרי תגש ואשר יהיה לך את־אחריך תשמט ידך:
05O	15	4	אפס כי לא יהיה־בך אביון כִּי־ברך יברכך יהוה בארץ אשר יהוה אלהיך נתן־לך נחלה לרשתה:
05O	15	5	רק אם־שמוע תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר לעשות את־כל־המצוה הזאת

			אשר אנכי מצוך היום:
05O	15	6	כי־יהוה אלהיך ברכך כאשר דבר־לך והעבטת גוים רבים ואתה לא תעבט ומשלת בגוים רבים ובך לא ימשלו: כי־יהיה בך אביון מאחד אחיך באחד שעריך בארצך אשר־יהוה אלהיך נתן לך לא תאמץ את־לבבך ולא תקפץ את־ידך מאחריך האביון: כי־פתח תפתח את־ידך לו והעבט תעביטנו די מחסרו אשר יחסר לו: השמר לך פן־יהיה דבר עמ־לבבך בליעל לאמר קרבה שנת־השבע שנת השמטה ורעה עינך באחריך האביון ולא תתן לו וקרא עליך אל־יהוה והיה בך חטא: נתון תתן לו ולא־ירע לבבך בתתך לו כי בגלל הדבר הזה יברכך יהוה אלהיך בכל־מעשך ובכל משלח ידך: כי לא־יחדל אביון מקרב הארץ על־כן אנכי מצוך לאמר פתח תפתח את־ידך לאחריך לעניך ולאבינך בארצך: כי־ימכר לך אחיך העברי או העבריה
05O	15	7	
05O	15	8	
05O	15	9	
05O	15	10	
05O	15	11	
05O	15	12	

			ועבדך שש שנים ובשנה השביעת תשלחנו חפשי מעמך:
05O	15	13	וכי־תשלחנו חפשי מעמך לא תשלחנו ריקם:
05O	15	14	העניק תעניק לו מצאנך ומגרנך ומיקבך אשר ברכך יהוה אלהיך תתן־ לו:
05O	15	15	וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויפדך יהוה אלהיך על־כן אנכי מצוך את־הדבר הזה היום:
05O	15	16	והיה כי־יאמר אליך לא אצא מעמך כי אהבך ואת־ביתך כי־טוב לו עמך:
05O	15	17	ולקחת את־המרצע ונתתה באזנו ובדלת והיה לך עבד עולם ואף לאמתך תעשה־כן:
05O	15	18	לא־יקשה בעינך בשלחך אתו חפשי מעמך כי משנה שכר שכיר עבדך שש שנים וברכך יהוה אלהיך בכל אשר תעשה:
05O	15	19	כל־הבכור אשר יולד בבקרך ובצאנך הזכר תקדיש ליהוה אלהיך לא תעבד בבכר שורך ולא תגז בכור צאנך:
05O	15	20	לפני יהוה אלהיך תאכלנו שנה בשנה במקום אשר־יבחר יהוה אתה וביתך:
05O	15	21	וכי־יהיה בו מום פסח או עור כל מום

			רע לא תזבחנו ליהוה אלהיך:
05O	15	22	בשעריך תאכלנו הטמא והטהור יחדו כצבי וכאיל:
05O	15	23	רק את־דמו לא תאכל על־הארץ תשפכנו כמים:
05O	16	1	שמור את־חדש האביב ועשית פסח ליהוה אלהיך כי בחדש האביב הוציאך יהוה אלהיך ממצרים לילה:
05O	16	2	וזבחת פסח ליהוה אלהיך צאן ובקר במקום אשר־יבחר יהוה לשכן שמו שם:
05O	16	3	לא־תאכל עליו חמץ שבעת ימים תאכל־עליו מצות לחם עני כי בחפזון יצאת מארץ מצרים למען תזכר את־יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך:
05O	16	4	ולא־יראה לך שאר בכל־גבלך שבעת ימים ולא־ילין מן־הבשר אשר תזבח בערב ביום הראשון לבקר:
05O	16	5	לא תוכל לזבח את־הפסח באחד שעריך אשר־יהוה אלהיך נתן לך:
05O	16	6	כי אם־אל־המקום אשר־יבחר יהוה אלהיך לשכן שמו שם תזבח את־הפסח בערב כבוא השמש מועד צאתך ממצרים:
05O	16	7	ובשלת ואכלת במקום

			אשר יבחר יהוה אלהיך בו ופנית בבקר והלכת לאהליך:
05O	16	8	ששת ימים תאכל מצות וביום השביעי עצרת ליהוה אלהיך לא תעשה מלאכה:
05O	16	9	שבעה שבעת תספר־לך מהחל חרמש בקמה תחל לספר שבעה שבעות:
05O	16	10	ועשית חג שבעות ליהוה אלהיך מסת נדבת ידך אשר תתן כאשר יברכך יהוה אלהיך:
05O	16	11	ושמחת לפני יהוה אלהיך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריך והגר והיתום והאלמנה אשר בקרבך במקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשכן שמו שם:
05O	16	12	וזכרת כִּי־עבד היית במצרים ושמרת ועשית את־החקים האלה:
05O	16	13	חג הסכת תעשה לך שבעת ימים באספך מגרנך ומיקבך:
05O	16	14	ושמחת בחגך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך:
05O	16	15	שבעת ימים תחג ליהוה אלהיך במקום אשר־יבחר יהוה כי יברכך יהוה אלהיך בכל תבואתך ובכל

			מעשה ידיך והיית אך שמח:
05O	16	16	שלוש פעמים בשנה יראה כל־זכורך את־פני יהוה אלהיך במקום אשר יבחר בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות ולא יראה את־פני יהוה ריקם:
05O	16	17	איש כמתנת ידו כברכת יהוה אלהיך אשר נתן־לך:
05O	16	18	שפטים ושטרים תתן־לך בכל־שעריך אשר יהוה אלהיך נתן לך לשבטיך ושפטו את־העם משפט־צדק:
05O	16	19	לא־תטה משפט לא תכיר פנים ולא־תקח שחד כי השחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים:
05O	16	20	צדק צדק תרדף למען תחיה וירשת את־הארץ אשר־יהוה אלהיך נתן לך:
05O	16	21	לא־תטע לך אשרה כל־עץ אצל מזבח יהוה אלהיך אשר תעשה־לך:
05O	16	22	ולא־תקים לך מצבה אשר שנא יהוה אלהיך:
05O	17	1	לא־תזבח ליהוה אלהיך שור ושה אשר יהיה בו מום כל דבר רע כי תועבת יהוה אלהיך הוא:
05O	17	2	כִּי־ימצא בקרבך באחד שעריך אשר־יהוה אלהיך

			נתן לך איש או־אשה אשר יעשה את־הרע בעיני יהוה־אלהיך לעבר בריתו:
05O	17	3	וילך ויעבד אלהים אחרים וישתחו להם ולשמש או לירח או לכל־צבא השמים אשר לא־צויתי:
05O	17	4	והגד־לך ושמעת ודרשת היטב והנה אמת נכון הדבר נעשתה התועבה הזאת בישראל:
05O	17	5	והוצאת את־האיש ההוא או את־האשה ההוא אשר עשו את־הדבר הרע הזה אל־שעריך את־האיש או את־האשה וסקלתם באבנים ומתו:
05O	17	6	על־פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת לא יומת על־פי עד אחד:
05O	17	7	יד העדים תהי־בו בראשנה להמיתו ויד כל־העם באחרנה ובערת הרע מקרבך:
05O	17	8	כי יפלא ממך דבר למשפט בין־דם לדם בין־דין לדין ובין נגע לנגע דברי ריבת בשעריך וקמת ועלית אל־המקום אשר יבחר יהוה אלהיך בו:
05O	17	9	ובאת אל־הכהנים הלויים ואל־השפט אשר יהיה בימים ההם ודרשת והגידו לך את דבר המשפט:
05O	17	10	ועשית על־פי הדבר

אשר יגידו לך
מן־המקום ההוא אשר
יבחר יהוה ושמרת
לעשות ככל אשר
יורוך:

05O 17 11 על־פי התורה אשר
יורוך ועל־המשפט
אשר־יאמרו לך תעשה
לא תסור מן־הדבר
אשר־יגידו לך ימין
ושמאל:

05O 17 12 והאיש אשר־יעשה
בזדון לבלתי שמע
אל־הכהן העמד לשרת
שם את־יהוה אלהיך
או אל־השפט ומת
האיש ההוא ובערת
הרע מישראל:

05O 17 13 וכל־העם ישמעו
ויראו ולא יזידון
עוד:

05O 17 14 כִּי־תבא אל־הארץ
אשר יהוה אלהיך
נתן לך וירשתה
וישבתה בה ואמרת
אשימה עלי מלך
ככל־הגוים אשר
סביבתי:

05O 17 15 שום תשים עליך מלך
אשר יבחר יהוה
אלהיך בו מקרב
אחיק תשים עליך
מלך לא תוכל לתת
עליך איש נכרי אשר
לא־אחיק הוא:

05O 17 16 רק לא־ירבה־לו
סוסים ולא־ישיב
את־העם מצרימה
למען הרבות סוס
ויהוה אמר לכם לא
תספון לשוב בדרך
הזה עוד:

05O 17 17 ולא ירבה־לו נשים

			ולא יסור לבבו וכסף וזהב לא ירבה־לו מאד:
05O	17	18	והיה כשבתו על כסא ממלכתו וכתב לו את־משנה התורה הזאת על־ספר מלפני הכהנים הלויים:
05O	17	19	והיתה עמו וקרא בו כל־ימי חייו למען ילמד ליראה את־יהוה אלהיו לשמר את־כל־דברי התורה הזאת ואת־החקים האלה לעשתם:
05O	17	20	לבלתי רום־לבבו מאחיו ולבלתי סור מן־המצוה ימין ושמאול למען יאריך ימים על־ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל:
05O	18	1	לא־יִהְיֶה לכהנים הלויים כל־שבט לוי חלק ונחלה עם־ישראל אשי יהוה ונחלתו יאכלון:
05O	18	2	ונחלה לא־יִהְיֶה־לו בקרב אחיו יהוה הוא נחלתו כאשר דבר־לו:
05O	18	3	וזה יהיה משפט הכהנים מאת העם מאת זבחי הזבח אם־שור אם־שה ונתן לכהן הזרע והלחיים והקבה:
05O	18	4	ראשית דגנך תירשך ויצהרך וראשית גז צאנך תתן־לו:
05O	18	5	כי בו בחר יהוה אלהיך מכל־שבטיך

			לעמד לשרת בשם־יהוה הוא ובניו כל־הימים:
05O	18	6	וכי־יבא הלוי מאחד שעריך מכל־ישראל אשר־הוא גר שם ובא בכל־אות נפשו אל־המקום אשר־יבחר יהוה:
05O	18	7	ושרת בשם יהוה אלהיו ככל־אחיו הלויים העמדים שם לפני יהוה:
05O	18	8	חלק כחלק יאכלו לבד ממכריו על־האבות:
05O	18	9	כי אתה בא אל־הארץ אשר־יהוה אלהיך נתן לך לא־תלמד לעשות כתועבת הגוים ההם:
05O	18	10	לא־ימצא בך מעביר בנו־ובתו באש קסם קסמים מעונן ומנחש ומכשף:
05O	18	11	וחבר חבר ושאל אוב וידעני ודרש אל־המתים:
05O	18	12	כי־תועבת יהוה כל־עשה אלה ובגלל התועבת האלה יהוה אלהיך מוריש אותם מפניך:
05O	18	13	תמים תהיה עם יהוה אלהיך:
05O	18	14	כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם אל־מעננים ואל־קסמים ישמעו ואתה לא כן נתן לך יהוה אלהיך:
05O	18	15	נביא מקרבך מאחריך כמני יקים לך יהוה

אלהיך אליו

תשמעון:

05O 18 16 ככל אשר־שאלת מעם
יהוה אלהיך בחרב
ביום הקהל לאמר לא
אסף לשמע את־קול
יהוה אלהי ואת־האש
הגדלה הזאת
לא־אראה עוד ולא

אמות:

05O 18 17 ויאמר יהוה אלי
היטיבו אשר דברו:

05O 18 18 נביא אקים להם
מקרב אחיהם כמוך
ונתתי דברי בפיו
ודבר אליהם את
כל־אשר אצונו:

05O 18 19 והיה האיש אשר
לא־ישמע אל־דברי
אשר ידבר בשמי
אנכי אדרש מעמו:

05O 18 20 אך הנביא אשר יזיד
לדבר דבר בשמי את
אשר לא־צויתיו
לדבר ואשר ידבר
בשם אלהים אחרים
ומת הנביא ההוא:

05O 18 21 וכי תאמר בלבבך
איכה נדע את־הדבר
אשר לא־דברו יהוה:

05O 18 22 אשר ידבר הנביא
בשם יהוה ולא־יהיה
הדבר ולא יבא הוא
הדבר אשר לא־דברו
יהוה בזדון דברו
הנביא לא תגור
ממנו:

05O 19 1 כִּי־יִכְרִית יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ אֶת־הַגּוֹיִם
אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
נָתַן לְךָ אֶת־אֲרָצָם
וירשתם וישבת
בעריהם ובבתיהם:

- 05O 19 2 שלוש ערים תבדיל
לך בתוך ארצך אשר
יהוה אלהיך נתן לך
לרשתה:
- 05O 19 3 תכין לך הדרך
ושלשת את-גבול
ארצך אשר ינחילך
יהוה אלהיך והיה
לנוס שמה כל-רצח:
05O 19 4 וזה דבר הרצח
אשר-ינוס שמה וחי
אשר יכה את-רעהו
בבלי-דעת והוא
לא-שנא לו מתמל
שלשם:
- 05O 19 5 ואשר יבא את-רעהו
ביער לחטב עצים
ונדחה ידו בגרזן
לכרת העץ ונשל
הברזל מן-העץ ומצא
את-רעהו ומת הוא
ינוס אל-אחת
הערים-האלה וחי:
05O 19 6 פן-ירדף גאל הדם
אחרי הרצח כייחם
לבבו והשיגו
כיירבה הדרך
והכהו נפש ולו אין
משפט-מות כי לא
שנא הוא לו מתמול
שלשום:
- 05O 19 7 עלי-כן אנכי מצוך
לאמר שלש ערים
תבדיל לך:
- 05O 19 8 ואם-ירחיב יהוה
אלהיך את-גבולך
כאשר נשבע לאבתיך
ונתן לך את-כל-
הארץ אשר דבר לתת
לאבתיך:
- 05O 19 9 כי-תשמר
את-כל-המצוה הזאת
לעשתה אשר אנכי

			מצוך היום לאהבה את־ יהוה אלהיך וללכת בדרכיו כל־הימים ויספת לך עוד שלש ערים על השלש האלה:
05O	19	10	ולא ישפך דם נקי בקרב ארצך אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה והיה עליך דמים:
05O	19	11	וכי־יהיה איש שנא לרעהו וארב לו וקם עליו והכהו נפש ומת ונס אל־ אחת הערים האל:
05O	19	12	ושלחו זקני עירו ולקחו אתו משם ונתנו אתו ביד גאל הדם ומת:
05O	19	13	לא־תחוס עינך עליו ובערת דם־הנקי מישראל וטוב לך:
05O	19	14	לא תסיג גבול רעך אשר גבלו ראשנים בנחלתך אשר תנחל בארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך לרשתה:
05O	19	15	לא־יקום עד אחד באיש לכל־עון ולכל־חטאת בכל־חטא אשר יחטא על־פי שני עדים או על־פי שלשה־עדים יקום דבר:
05O	19	16	כי־יקום עד־חמס באיש לענות בו סרה:
05O	19	17	ועמדו שני־האנשים אשר־להם הריב לפני יהוה לפני הכהנים והשפטים אשר יהיו

			בימים ההם:
05O	19	18	וּדְרָשׁוּ הַשְּׁפָטִים הַיָּטִב וְהִנֵּה עַד־שִׁקָּר הָעֵד שִׁקָּר עָנָה בְּאִחֲזִיו: וַעֲשִׂיתֶם לוֹ כְּאֲשֶׁר זָמַם לַעֲשׂוֹת לְאִחֲזִיו וּבַעֲרַת הָרַע מִקֶּרְבְּךָ: וְהַנְּשֹׂאֲרִים יִשְׁמְעוּ וִירָאוּ וְלֹא־יִסְפוּ לַעֲשׂוֹת עוֹד כְּדָבָר הָרַע הַזֶּה בִּקְרִבְךָ: וְלֹא תַחֲסוּס עֵינֶךָ נֶפֶשׁ בְּנֶפֶשׁ עֵין בְּעֵין שֵׁן בְּשֵׁן יָד בְּיָד רֶגֶל בְּרֶגֶל: כִּי־תִצָּא לְמִלְחָמָה עַל־אִיְבֶכָּ וּרְאִיתָ סוֹס וּרְכַב עִם רֶב מִמֶּךָ לֹא תִירָא מֵהֶם כִּי־יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ עִמָּךְ הַמַּעֲלֵךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: וְהָיָה כִּקְרַבְכֶּם אֱלֹהֵי־הַמִּלְחָמָה וְנִגַּשׁ הַכֹּהֵן וְדִבֵּר אֱלֹהֵי־הָעָם: וַאֲמַר אֱלֹהִים שָׁמַע יִשְׂרָאֵל אֹתָם קִרְבִּים הַיּוֹם לְמִלְחָמָה עַל־אִיְבֵיכֶם אֱלֹהֵי־יִרְךָ לִבְבַכֶּם אֱלֹהֵי־תִירָאוֹ וְאֱלֹהֵי־תַחֲפֹזוֹ וְאֱלֹהֵי־תַעֲרִצוֹ מִפְּנֵיהֶם: כִּי יִהְיֶה אֱלֹהֵיכֶם הַהֹלֵךְ עִמָּכֶם לְהִלָּחֵם לָכֶם עִם־אִיְבֵיכֶם לְהוֹשִׁיעַ אֹתְכֶם: וְדִבְרוּ הַשְּׁטָרִים אֱלֹהֵי־הָעָם לֵאמֹר מִי־הָאִישׁ אֲשֶׁר בָּנָה בֵּית־חֹדֶשׁ וְלֹא חֲנָכוֹ יֵלֶךְ וְיֵשֵׁב לְבֵיתוֹ פְּנֵי־יָמוֹת בְּמִלְחָמָה וְאִישׁ אֲחֵר יִחְנַכְנוּ: וּמִי־הָאִישׁ אֲשֶׁר־נָטַע
05O	20	1	
05O	20	2	
05O	20	3	
05O	20	4	
05O	20	5	
05O	20	6	

			כרם ולא חללו ילך וישב לביתו פן־ימות במלחמה ואיש אחר יחללנו:
05O	20	7	ומי־האיש אשר־ארש אשה ולא לקחה ילך וישב לביתו פן־ימות במלחמה ואיש אחר יקחנה:
05O	20	8	ויספו השטרים לדבר אל־העם ואמרו מי־האיש הירא ורך הלבב ילך וישב לביתו ולא ימס את־לבב אחיו כלבבו:
05O	20	9	והיה ככלת השטרים לדבר אל־העם ופקדו שרי צבאות בראש העם:
05O	20	10	כי־תקרב אל־עיר להלחם עליה וקראת אליה לשלום:
05O	20	11	והיה אם־שלום תענך ופתחה לך והיה כל־העם הנמצא־בה יהיו לך למס ועבדוך:
05O	20	12	ואם־לא תשלים עמך ועשתה עמך מלחמה וצרת עליה:
05O	20	13	ונתנה יהוה אלהיך בידך והכית את־כל־זכורה לפי־חרב:
05O	20	14	רק הנשים והטף והבהמה וכל אשר יהיה בעיר כל־שללה תבז לך ואכלת את־שלל איביך אשר נתן יהוה אלהיך לך:
05O	20	15	כן תעשה לכל־הערים

			הרחקת ממך מאד אשר לא־מערי
			הגוי־האלה הנה:
05O	20	16	רק מערי העמים האלה אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה לא תחיה כל־ נשמה:
05O	20	17	כ־החרם תחרימם החתי והאמרי הכנעני והפרזי החוי והיבוסי כאשר צוך יהוה אלהיך:
05O	20	18	למען אשר לא־ילמדו אתכם לעשות ככל תועבתם אשר עשו לאלהיהם וחטאתם ליהוה אלהיכם:
05O	20	19	כ־תצור אל־עיר ימים רבים להלחם עליה לתפשה לא־תשחית את־עצה לנדח עליו גרזן כי ממנו תאכל ואתו לא תכרת כי האדם עץ השדה לבא מפניך במצור:
05O	20	20	רק עץ אשר־תדע כ־לא־עץ מאכל הוא אתו תשחית וכרת ובנית מצור על־ העיר אשר־הוא עשה עמך מלחמה עד רדתה:
05O	21	1	כ־ימצא חלל באדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך לרשתה נפל בשדה לא נודע מי הכהו:
05O	21	2	ויצאו זקניך ושפטיך ומדדו אל־הערים אשר סביבת החלל:
05O	21	3	והיה העיר הקרבה

			אֱלֹהֵי-הַחֹלֶל וְלִקְחוּ זִקְנֵי הָעִיר הַהוּא עֲגַלְת בֶּקֶר אֲשֶׁר לֹא־ עֲבַד בָּהּ אֲשֶׁר לֹא־מִשְׁכָּה בָעַל:
05O	21	4	וְהוֹרְדוּ זִקְנֵי הָעִיר הַהוּא אֶת־הָעֲגֹלָה אֱלֹנָחַל אִיתָן אֲשֶׁר לֹא־יַעֲבֹד בּוֹ וְלֹא יִזְרַע וְעֶרְפוּ־שֵׁם אֶת־הָעֲגֹלָה בִּנְחָל:
05O	21	5	וּנְגִשׁוּ הַכֹּהֲנִים בְּנֵי לֵוִי כִּי בָם בַּחֵר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשִׁרְתּוֹ וּלְבָרֶךְ בְּשֵׁם יְהוָה וְעַל־פִּיהֶם יִהְיֶה כָּל־רִיב וְכָל־נִגְעַ:
05O	21	6	וְכָל זִקְנֵי הָעִיר הַהוּא הַקֶּרְבִּים אֱלֹהֵי־הַחֹלֶל יִרְחֲצוּ אֶת־יְדֵיהֶם עַל־הָעֲגֹלָה הָעֲרוּפָה בִּנְחָל:
05O	21	7	וְעֲנוּ וְאָמְרוּ יְדִינוּ לֹא שִׁפְכָה אֶת־הַדָּם הַזֶּה וְעֵינֵינוּ לֹא רָאוּ:
05O	21	8	כִּפֹּר לַעֲמֹךְ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־פָּדִיתָ יְהוָה וְאֶל־תֵּתֵן דָּם נָקִי בִּקְרֵב עֲמֹךְ יִשְׂרָאֵל וּנִכְפֹּר לָהֶם הַדָּם:
05O	21	9	וְאַתָּה תִּבְעַר הַדָּם הַנָּקִי מִקְרֵבֶךָ כִּי־תַעֲשֶׂה הַיִּשָּׁר בְּעֵינֵי יְהוָה:
05O	21	10	כִּי־תִצָּא לְמִלְחָמָה עַל־אִיבֶיךָ וּנְתַנוּ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בִּידְךָ וּשְׁבִית שְׁבִיו:
05O	21	11	וּרְאִית בַּשְּׁבִיָּה אִשָּׁת יִפְתָּ־תֹאֵר וְחִשְׁקַת בָּהּ וּלְקַחְתָּ לָךְ לְאִשָּׁה:
05O	21	12	וְהִבֵּאתָה אֶל־תּוֹךְ

			ביתך וגלחה את־ראשה ועשתה את־צפרניה:
05O	21	13	והסירה את־שמלת שביה מעליה וישבה בביתך ובכתה את־אביה ואת־אמה ירח ימים ואחר כן תבוא אליה ובעלתה והיתה לך לאשה:
05O	21	14	והיה אם־לא חפצת בה ושלחתה לנפשה ומכר לא־תמכרנה בכסף לא־תתעמר בה תחת אשר עניתה:
05O	21	15	כִּי־תהיין לאיש שתי נשים האחת אהובה והאחת שנואה וילדו־לו בנים האהובה והשנואה והיה הבן הבכר לשניאה:
05O	21	16	והיה ביום הנחילו את־בניו את אשר־יהיה לו לא יוכל לבכר את־בן־ האהובה על־פני בן־השנואה הבכר:
05O	21	17	כי את־הבכר בן־השנואה יכיר לתת לו פי שנים בכל אשר־ימצא לו כִּי־הוא ראשית אנו לו משפט הבכרה:
05O	21	18	כִּי־יהיה לאיש בן סורר ומורה איננו שמע בקול אביו ובקול אמו ויסרו אתו ולא ישמע אליהם:
05O	21	19	ותפשו בו אביו ואמו והוציאו אתו אל־זקני עירו

			ואל־שער מקמו:
05O	21	20	ואמרו אל־זקני עירו בננו זה סורר ומרה איננו שמע בקלנו זולל וסבא:
05O	21	21	ורגמהו כל־אנשי עירו באבנים ומת ובערת הרע מקרבך וכל־ישראל ישמעו ויראו:
05O	21	22	וכי־יהיה באיש חטא משפ־מות והומת ותלית אתו על־עץ:
05O	21	23	לא־תלין נבלתו על־העץ כ־קבור תקברנו ביום ההוא כ־קללת אלהים תלוי ולא תטמא את־אדמתך אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה:
05O	22	1	לא־תראה את־שור אחיך או את־שיו נדחים והתעלמת מהם השב תשיכם לאחיד:
05O	22	2	ואם־לא קרוב אחיך אליך ולא ידעתו ואספתו אל־תוך ביתך והיה עמך עד דרש אחיך אתו והשבתו לו:
05O	22	3	וכן תעשה לחמרו וכן תעשה לשמלתו וכן תעשה לכל־אבדת אחיך אשר־ תאבד ממנו ומצאתה לא תוכל להתעלם:
05O	22	4	לא־תראה את־חמור אחיך או שורו נפלים בדרך והתעלמת מהם הקם תקים עמו:
05O	22	5	לא־יהיה כלי־גבר

על־אשה ולא־יילבש
גבר שמלת אשה כי
תועבת יהוה אלהיך
כל־עשה אלה:

05O 22 6 כי יקרא קן־צפור
לפניך בדרך בכל־עץ
או על־הארץ אפרחים
או ביצים והאם
רבצת על־האפרחים
או על־הביצים
לא־תקח האם
על־הבנים:

05O 22 7 שלח תשלח את־האם
ואת־הבנים תקח־לך
למען ייטב לך
והארכת ימים:

05O 22 8 כי תבנה בית חדש
ועשית מעקה לגגך
ולא־תשים דמים
בביתך כִּי־יפל הנפל
ממנו:

05O 22 9 לא־תזרע כרמך
כלאים פן־תקדש
המלאה הזרע אשר
תזרע ותבואת הכרם:

05O 22 10 לא־תחרש
בשור־ובחמר יחדו:

05O 22 11 לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדו:

05O 22 12 גדלים תעשה־לך
על־ארבע כנפות
כסותך אשר
תכסה־בה:

05O 22 13 כִּי־יקח איש אשה
ובא אליה ושנאה:

05O 22 14 ושם לה עלילת
דברים והוצא עליה
שם רע ואמר
את־האשה הזאת
לקחתי ואקרב אליה
ולא־מצאתי לה
בתולים:

05O 22 15 ולקח אבי הנער

ואמה והוציאו

את־בתולי הנער

אל־זקני העיר

השערה:

05O 22 16 ואמר אבי הנער

אל־הזקנים את־בתי

נתתי לאיש הזה

לאשה וישנאה:

05O 22 17 והנה־הוא שם עלילת

דברים לאמר

לא־מצאתי לבתך

בתולים ואלה בתולי

בתי ופרשו השמלה

לפני זקני העיר:

05O 22 18 ולקחו זקני

העיר־הוא את־האיש

ויסרו אתו:

05O 22 19 וענשו אתו מאה כסף

ונתנו לאבי הנערה

כי הוציא שם רע על

בתולת ישראל

ולו־תהיה לאשה

לא־יוכל לשלחה

כל־ימיו:

05O 22 20 ואם־אמת היה הדבר

הזה לא־נמצאו

בתולים לנער:

05O 22 21 והוציאו את־הנער

אל־פתח בית־אביה

וסקלוה אנשי עירה

באבנים ומתה

כי־עשתה גבלה

בישראל לזנות בית

אביה ובערת הרע

מקרבך:

05O 22 22 כי־ימצא איש שכב

עם־אשה בעלת־בעל

ומתו גם־שניהם

האיש השכב עם־

האשה והאשה ובערת

הרע מישראל:

05O 22 23 כי יהיה נער בתולה

מארשה לאיש ומצאה

איש בעיר ושכב

עמה:

05O 22 24 והוצאתם את־שניהם
אל־שער העיר ההוא
וסקלתם אתם באבנים
ומתו את־ הנער
על־דבר אשר
לא־צעקה בעיר
ואת־האיש על־דבר
אשר־ענה את־אשת
רעהו ובערת הרע
מקרבך:

05O 22 25 ואם־בשדה ימצא
האיש את־הנער
המארשה והחזיק־בה
האיש ושכב עמה ומת
האיש אשר־שכב עמה
לבדו:

05O 22 26 ולנער לא־תעשה דבר
אין לנער חטא מות
כי כאשר יקום איש
על־רעהו ורצחו נפש
כן הדבר הזה:

05O 22 27 כי בשדה מצאה צעקה
הנער המארשה ואין
מושיע לה:

05O 22 28 כִּי־ימצא איש נער
בתולה אשר לא־ארשה
ותפשה ושכב עמה
ונמצאו:

05O 22 29 ונתן האיש השכב
עמה לאבי הנער
חמשים כסף
ולו־תהיה לאשה תחת
אשר ענה לא־יוכל
שלחה כִּלְיָמיו:

05O 23 1 לא־יקח איש את־אשת
אביו ולא יגלה כנף
אביו:

05O 23 2 לא־יבא פצוע־דכה
וכרות שפכה בקהל
יהוה:

05O 23 3 לא־יבא ממזר בקהל

יהוה גם דור עשירי
לא־יבא לו בקהל
יהוה:

05O 23 4 לא־יבא עמוני
ומואבי בקהל יהוה
גם דור עשירי
לא־יבא להם בקהל
יהוה עד־עולם:

05O 23 5 על־דבר אשר
לא־קדמו אתכם בלחם
ובמים בדרך בצאתכם
ממצרים ואשר שכר
עליך את־בלעם
בן־בעור מפתור ארם
נהרים לקללך:

05O 23 6 ולא־אבה יהוה
אלהיך לשמע
א־בלעם ויהפך
יהוה אלהיך לך
את־הקללה לברכה כי
אהבך יהוה אלהיך:

05O 23 7 לא־תדרש שלמם
וטבתם כל־ימך
לעולם:

05O 23 8 לא־תתעב אדמי כי
אחיך הוא לא־תתעב
מצרי כי־גר היית
בארצו:

05O 23 9 בנים אשר־יולדו
להם דור שלישי יבא
להם בקהל יהוה:

05O 23 10 כִּי־תצא מחנה
על־איביך ונשמרת
מכל דבר רע:

05O 23 11 כִּי־יהיה בך איש
אשר לא־יהיה טהור
מקרה־לילה ויצא
א־ל־מחוז למחנה לא
יבא א־ל־תוך המחנה:

05O 23 12 והיה לפנות־ערב
ירחץ במים וכבא
השמש יבא א־ל־תוך
המחנה:

- 05O 23 13 ויד תהיה לך מחוץ
למחנה ויצאת שמה
חוץ:
- 05O 23 14 ויתד תהיה לך
על־אזנך והיה
בשבתך חוץ וחפרתה
בה ושבת וכסית את־
צאתך:
- 05O 23 15 כי יהוה אלהיך
מתהלך בקרב מחנך
להצילך ולתת איביך
לפניך והיה מחנך
קדוש ולא־יראה בך
ערות דבר ושב
מאחריך:
- 05O 23 16 לא־תסגיר עבד
אל־אדניו אשר־ינצל
אליך מעם אדניו:
- 05O 23 17 עמך ישב בקרבך
במקום אשר־יבחר
באחד שעריך בטוב
לו לא תוננו:
- 05O 23 18 לא־תהיה קדשה
מבנות ישראל
ולא־יהיה קדש מבני
ישראל:
- 05O 23 19 לא־תביא אתנן זונה
ומחיר כלב בית
יהוה אלהיך
לכל־נדר כי תועבת
יהוה אלהיך
גם־שניהם:
- 05O 23 20 לא־תשיך לאחריך נשך
כסף נשך אכל נשך
כל־דבר אשר ישך:
- 05O 23 21 לנכרי תשיך ולאחריך
לא תשיך למען
יברכך יהוה אלהיך
בכל משלח ידך
על־הארץ אשר־אתה
בא־שמה לרשתה:
- 05O 23 22 כִּי־תדר נדר ליהוה
אלהיך לא תאחר

			לשלמו כי־דרש
			ידרשנו יהוה אלהיך
			מעמך והיה בך חטא:
05O	23	23	וכי תחדל לגדר
			לא־יהיה בך חטא:
05O	23	24	מוצא שפתיך תשמר
			ועשית כאשר נדרת
			ליהוה אלהיך נדבה
			אשר דברת בפִּיך:
05O	23	25	כי תבא בכרם רעך
			ואכלת ענבים כנפשך
			שבעך ואל־כליך לא
			תתן:
05O	23	26	כי תבא בקמת רעך
			וקטפת מלילת בידך
			וחרמש לא תניף על
			קמת רעך:
05O	24	1	כי־יקח איש אשה
			ובעלה והיה אִם־לא
			תמצא־חן בעיניו
			כי־מצא בה ערות
			דבר וכתב לה ספר
			כריתת ונתן בידה
			ושלחה מביתו:
05O	24	2	ויצאה מביתו והלכה
			והיתה לאיש־אחר:
05O	24	3	ושנאה האיש האחרון
			וכתב לה ספר כריתת
			ונתן בידה ושלחה
			מביתו או כי ימות
			האיש האחרון
			אשר־לקחה לו לאשה:
05O	24	4	לא־יוכל בעלה
			הראשון אשר־שלחה
			לשוב לקחתה להיות
			לו לאשה אחרי אשר
			הטמאה כי־תועבה
			הוא לפני יהוה ולא
			תחטיא את־הארץ אשר
			יהוה אלהיך נתן לך
			נחלה:
05O	24	5	כי־יקח איש אשה
			חדשה לא יצא בצבא

			ולא־יעבר עליו לכל־דבר נקי יהיה לביתו שנה אחת ושמח את־אשתו אשר־לקח:
05O	24	6	לא־יחבל רחים ורכב כ־נפש הוא חבל:
	05O	24	7 כ־ימצא איש גנב נפש מאחיו מבני ישראל והתעמר־בו ומכרו ומת הגנב ההוא ובערת הרע מקרבך:
05O	24	8	השמר בנגע־הצרעת לשמר מאד ולעשות ככל אשר־יורו אתכם הכהנים הלויים כאשר צויתם תשמרו לעשות:
05O	24	9	זכור את אשר־עשה יהוה אלהיך למרים בדרך בצאתכם ממצרים:
05O	24	10	כ־תשה ברעך משאת מאומה לא־תבא אל־ביתו לעבט עבטו:
05O	24	11	בחוץ תעמד והאיש אשר אתה נשה בו יוציא אליך את־העבט החוצה:
	05O	24	12 ואם־איש עני הוא לא תשכב בעבטו:
	05O	24	13 השב תשיב לו את־העבט כבוא השמש ושכב בשלמתו וברכך ולך תהיה צדקה לפני יהוה אלהיך:
05O	24	14	לא־תעשק שכיר עני ואביון מאחיק או מגרך אשר בארצך בשעריך:

- 05O 24 15 ביומו תתן שכרו
ולא־תבוא עליו
השמש כי עני הוא
ואליו הוא נשא
את־נפשו ולא־יקרא
עליך אל־יהוה והיה
בך חטא:
- 05O 24 16 לא־יומתו אבות
על־בנים ובנים
לא־יומתו על־אבות
איש בחטאו יומתו:
- 05O 24 17 לא תטה משפט גר
יתום ולא תחבל בגד
אלמנה:
- 05O 24 18 וזכרת כי עבד היית
במצרים ויפדך יהוה
אלהיך משם על־כן
אנכי מצוך לעשות
את־הדבר הזה:
- 05O 24 19 כי תקצר קצירך
בשדך ושכחת עמר
בשדה לא תשוב
לקחתו לגר ליתום
ולאלמנה יהיה למען
יברכך יהוה אלהיך
בכל מעשה ידיך:
- 05O 24 20 כי תחבט זיתך לא
תפאר אחריו לגר
ליתום ולאלמנה
יהיה:
- 05O 24 21 כי תבצר כרמך לא
תעולל אחריו לגר
ליתום ולאלמנה
יהיה:
- 05O 24 22 וזכרת כי־עבד היית
בארץ מצרים על־כן
אנכי מצוך לעשות
את־הדבר הזה:
- 05O 25 1 כי־יהיה ריב בין
אנשים ונגשו
אל־המשפט ושפטום
והצדיקו את־הצדיק
והרשיעו את־הרשע:

- 05O 25 2 והיה אִם־בֶּן הַכּוֹת
הַרְשָׁע וְהַפִּילוּ הַשֹּׁפֵט
וְהַכְּהוּ לִפְנֵיו כְּדִי
רָשַׁעְתּוֹ בַּמִּסְפָּר:
05O 25 3 אַרְבַּעִים יִכְנוּ לֹא
יִסִּיף פֶּן־יִסִּיף
לְהַכְתּוֹ עַל־אֱלֹה מִכָּה
רַבָּה וְנִקְלָה אַחֶיךָ
לְעִינֶיךָ:
05O 25 4 לֹא־תַחֲסֹם שׁוֹר
בְּדִישׁוֹ:
05O 25 5 כִּי־יֵשְׁבוּ אַחִים יַחְדּוֹ
וּמֵת אֶחָד מֵהֶם וּבֶן
אֵין־לּוֹ לֹא־תִהְיֶה
אֲשֶׁת־הַמֵּת הַחוּצָה
לְאִישׁ זֶר יִבְמָה יִבֹּא
עָלֶיהָ וּלְקַחְתָּהּ לּוֹ
לְאִשָּׁה וַיִּבְמָה:
05O 25 6 וְהָיָה הַבְּכוֹר אֲשֶׁר
תֵּלֵד יִקְוֶם עַל־שֵׁם
אֲחִיו הַמֵּת וּלֹא־יִמָּחַה
שְׁמוֹ מִיִּשְׂרָאֵל:
05O 25 7 וְאִם־לֹא יִחַפֵּץ הָאִישׁ
לְקַחְתָּהּ אֶת־יְבִמְתּוֹ
וְעָלְתָה יְבִמְתּוֹ הַשַּׁעֲרָה
אֶל־הַזִּקְנִים וְאָמְרָה
מֵאֵן יְבָמִי לְהִקְיָם
לְאֲחִיו שֵׁם בִּישְׂרָאֵל
לֹא אָבָה יְבָמִי:
05O 25 8 וְקִרְאוּ־לּוֹ
זִקְנֵי־עִירוֹ וּדְבָרוּ
אֵלָיו וְעָמַד וְאָמַר לֹא
חִפְצָתִי לְקַחְתָּהּ:
05O 25 9 וְנִגְשָׁה יְבִמְתּוֹ אֵלָיו
לְעִינֵי הַזִּקְנִים
וַחֲלָצָה נַעֲלֹ מַעַל
רַגְלָו וִירְקָה בִּפְנֵיו
וְעָנְתָה וְאָמְרָה כִּכָּה
יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר
לֹא־יִבְנֶה אֶת־בֵּית
אֲחִיו:
05O 25 10 וְנִקְרָא שְׁמוֹ בִּישְׂרָאֵל
בֵּית חֲלוּץ הַנַּעֲלָה:

05O	25	11	כִּי־יִנְצוּ אֲנָשִׁים יִחָדּוּ אִישׁ וְאֶחָיו וְקִרְבָּה אֶשֶׁת הָאֶחָד לְהִצִּיל אֶת־אִשְׁתָּה מִיָּד מִכָּהוּ וּשְׁלַחָה יָדָהּ וְהִחְזִיקָהּ בִּמְבֹשִׁי: וְקִצְתָּה אֶת־כֹּפֶה לֹא תַּחֲסֹס עֵינֶיךָ: לֹא־יִהְיֶה לְךָ בְּכִסֶּךָ אֶבֶן וְאֶבֶן גְּדוּלָּה וְקִטְנָה: לֹא־יִהְיֶה לְךָ בְּבֵיתְךָ אִיפָּה וְאִיפָּה גְדוּלָּה וְקִטְנָה: אֶבֶן שְׁלֵמָה וְצִדֵּק יִהְיֶה־לְךָ אִיפָּה שְׁלֵמָה וְצִדֵּק יִהְיֶה־לְךָ לְמַעַן יֹאֲרִיכּוּ יָמֶיךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־יִהְיוּ אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ: כִּי תוֹעֵבֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כָּל־עֲשֵׂה אֱלֹהִים כָּל עֲשֵׂה עוֹל: זָכוֹר אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה לְךָ עֲמַלְק בְּדֶרֶךְ בְּצִאתְכֶם מִמִּצְרַיִם: אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדֶרֶךְ וַיִּזְנֹב בְּךָ כָּל־הַנְּחָשִׁים אַחֲרֶיךָ וְאַתָּה עֵיף וִיגַע וְלֹא יִרְאֵה אֱלֹהִים: וְהָיָה בְּהִנִּיחַ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְךָ מִכָּל־אִיבֶיךָ מִסָּבִיב בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה־אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ נָחֻלָּה לְרִשְׁתָּהּ תִּמְחָה אֶת־זָכוֹר עֲמַלְק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח: וְהָיָה כִּי־תִבּוֹא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ נָחֻלָּה וּרְשָׁתָהּ וַיֵּשֶׁבֶת בָּהּ:
05O	25	12	
05O	25	13	
05O	25	14	
05O	25	15	
05O	25	16	
05O	25	17	
05O	25	18	
05O	25	19	
05O	26	1	

- 05O 26 2 ולקחת מראשית
כל־פרי האדמה אשר
תביא מארצך אשר
יהוה אלהיך נתן לך
ושמת בטנא והלכת
אל־המקום אשר יבחר
יהוה אלהיך לשכן
שמו שם:
- 05O 26 3 ובאת אל־הכהן אשר
יהיה בימים ההם
ואמרת אליו הגדתי
היום ליהוה אלהיך
כי־באתי אל־הארץ
אשר נשבע יהוה
לאבותינו לתת לנו:
- 05O 26 4 ולקח הכהן הטנא
מידך והניחו לפני
מזבח יהוה אלהיך:
- 05O 26 5 וענית ואמרת לפני
יהוה אלהיך ארמי
אבד אבי וירד
מצרימה ויגר שם
במתי מעט ויהי־שם
לגוי גדול עצום
ורב:
- 05O 26 6 וירעו אתנו המצרים
ויענונו ויתנו
עלינו עבדה קשה:
- 05O 26 7 ונצעק אל־יהוה
אלהי אבותינו וישמע
יהוה את־קלנו וירא
את־ענינו
ואת־עמלנו
ואת־לחצנו:
- 05O 26 8 ויוצאנו יהוה
ממצרים ביד חזקה
ובזרע נטויה ובמרא
גדל ובאתות
ובמפתים:
- 05O 26 9 ויבאנו אל־המקום
הזה ויתן־לנו
את־הארץ הזאת ארץ
זבת חלב ודבש:

- ועתה הנה הבאתי
את־ראשית פרי
האדמה אשר־נתתה לי
יהוה והנחתו לפני
יהוה אלהיך
והשתחוית לפני
יהוה אלהיך:
- 05O 26 11 ושמחת בכל־הטוב
אשר נתן־לך יהוה
אלהיך ולביתך אתה
והלוי והגר אשר
בקרבך:
- 05O 26 12 כי תכלה לעשר
את־כל־מעשר תבואתך
בשנה השלישת שנת
המעשר ונתתה ללוי
לגר ליתום ולא־למנה
ואכלו בשעריך
ושבעו:
- 05O 26 13 ואמרת לפני יהוה
אלהיך בערתי הקדש
מן־הבית וגם נתתיו
ללוי ולגר ליתום
ולא־למנה ככל־מצותך
אשר צויתני
לא־עברתי ממצותיך
ולא שכחתי:
- 05O 26 14 לא־אכלתי באני
ממנו ולא־בערתי
ממנו בטמא
ולא־נתתי ממנו למת
שמעתי בקול יהוה
אלהי עשיתי ככל
אשר צויתני:
- 05O 26 15 השקיפה ממעון קדשך
מן־השמים וברך
את־עמך את־ישראל
ואת האדמה אשר
נתתה לנו כאשר
נשבעת לאבותינו ארץ
זבת חלב ודבש:
- 05O 26 16 היום הזה יהוה
אלהיך מצוך לעשות

את־הַחֲקִים הָאֵלֶּה
וְאֶת־הַמִּשְׁפָּטִים וְשִׁמְרָתָם
וַעֲשִׂיתָ אוֹתָם
בְּכָל־לִבְבְּךָ
וּבְכָל־נַפְשְׁךָ:

05O 26 17 אֶת־יְהוָה הָאֹמֶרֶת
הַיּוֹם לֵהְיוֹת לְךָ
לֵאלֹהִים וּלְלַכֵּת
בְּדַרְכָּיו וּלְשַׁמֵּר חֻקָּיו
וּמִצְוֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו
וּלְשִׁמֹּעַ בְּקוֹלוֹ:

05O 26 18 וַיְהִי הָאֱמִירָךְ הַיּוֹם
לֵהְיוֹת לוֹ לְעַם סִגְלָה
כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר־לְךָ וּלְשַׁמֵּר
כָּל־מִצְוֹתָיו:

05O 26 19 וּלְתַתֵּךְ עֲלִיּוֹן עַל
כָּל־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר עָשָׂה
לְתַהַלֵּה וּלְשִׁם
וּלְתַפְאֶרֶת וּלְהִיתֵךְ
עִם־קֹדֶשׁ לַיהוָה
אֱלֹהֶיךָ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר:

05O 27 1 וַיֵּצֵא מֹשֶׁה וְזִקְנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶת־הָעָם לֵאמֹר
שָׁמַר אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה
אֲשֶׁר אָנֹכִי מַצְוֶה
אֲתֶכֶם הַיּוֹם:

05O 27 2 וְהָיָה בַּיּוֹם אֲשֶׁר
תַּעֲבִרוּ אֶת־הַיַּרְדֵּן
אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ
וְהִקְמַתָּ לְךָ אֲבָנִים
גְּדֻלוֹת וּשְׁדַת אֲתָם
בְּשִׁיד:

05O 27 3 וּכְתַבְתָּ עֲלֵיהֶן
אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה
הַזֹּאת בַּעֲבֹרְךָ לְמַעַן
אֲשֶׁר תִּבָּא אֶל־הָאָרֶץ
אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
נָתַן לְךָ אֶרֶץ זָבַת
חֶלֶב וְדִבֵּשׁ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
יְהוָה אֱלֹהֵי־אֲבֹתֶיךָ
לְךָ:

05O 27 4 וְהָיָה בַּעֲבֹרְכֶם

את־הירדן תקימו
את־האבנים האלה
אשר אנכי מצוה
אתכם היום בהר
עיבל ושדת אותם
בשִׁיד:

05O 27 5 ובנית שם מזבח
ליהוה אלהיך מזבח
אבנים לא־תניף
עליהם ברזל:

05O 27 6 אבנים שלמות תבנה
את־מזבח יהוה
אלהיך והעלית עליו
עולת ליהוה אלהיך:

05O 27 7 וזבחת שלמים ואכלת
שם ושמחת לפני
יהוה אלהיך:

05O 27 8 וכתבת על־האבנים
את־כל־דברי התורה
הזאת באר היטב:

05O 27 9 וידבר משה והכהנים
הלויים אל כל־ישראל
לאמר הסכת ושמע
ישראל היום הזה
נהיית לעם ליהוה
אלהיך:

05O 27 10 ושמעת בקול יהוה
אלהיך ועשית
את־מצותו ואת־חקיו
אשר אנכי מצוך
היום:

05O 27 11 ויצו משה את־העם
ביום ההוא לאמר:

05O 27 12 אלה יעמדו לברך
את־העם על־הר
גרזים בעברכם
את־הירדן שמעון
ולוי ויהודה
ויששכר ויוסף
ובנימן:

05O 27 13 ואלה יעמדו
על־הקללה בהר עיבל
ראובן גד ואשר

			וזבולן דן ונפתלי:
05O	27	14	וענו הלויים ואמרו אל-כל-איש ישראל קול רם:
05O	27	15	ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה תועבת יהוה מעשה ידי חרש ושם בסתר וענו כל-העם ואמרו אמן:
05O	27	16	ארור מקלה אביו ואמו ואמר כל-העם אמן:
05O	27	17	ארור מסיג גבול רעהו ואמר כל-העם אמן:
05O	27	18	ארור משגה עור בדרך ואמר כל-העם אמן:
05O	27	19	ארור מטה משפט גר-יתום ואלמנה ואמר כל-העם אמן:
05O	27	20	ארור שכב עם-אשת אביו כי גלה כנף אביו ואמר כל-העם אמן:
05O	27	21	ארור שכב עם-כל-בהמה ואמר כל-העם אמן:
05O	27	22	ארור שכב עם-אחתו בת-אביו או בת-אמו ואמר כל-העם אמן:
05O	27	23	ארור שכב עם-חתנתו ואמר כל-העם אמן:
05O	27	24	ארור מכה רעהו בסתר ואמר כל-העם אמן:
05O	27	25	ארור לקח שחד להכות נפש דם נקי ואמר כל-העם אמן:
05O	27	26	ארור אשר לא-יקים את-דברי התורה-הזאת לעשות

אותם ואמר כל־העם

אמן:

05O 28 1 והיה אם־שמוע תשמע

בקול יהוה אלהיך

לשמר לעשות

את־כל־מצותיו אשר

אנכי מצוך היום

ונתנך יהוה אלהיך

עליון על כל־גויי

הארץ:

05O 28 2 ובאו עליך

כל־הברכות האלה

והשיגך כי תשמע

בקול יהוה אלהיך:

05O 28 3 ברוך אתה בעיר

וברוך אתה בשדה:

05O 28 4 ברוך פרי־בטנך

ופרי אדמתך ופרי

בהמתך שגר אלפיך

ועשיתך צאנך:

05O 28 5 ברוך טנאך

ומשארתך:

05O 28 6 ברוך אתה בבאך

וברוך אתה בצאתך:

05O 28 7 יתן יהוה את־איביך

הקמים עליך נגפים

לפניך בדרך אחד

יצאו אליך ובשבעה

דרכים ינוסו

לפניך:

05O 28 8 יצו יהוה אתך

את־הברכה באסמך

ובכל משלח ידך

וברכך בארץ אשר־

יהוה אלהיך נתן

לך:

05O 28 9 יקימך יהוה לו לעם

קדוש כאשר נשבע־לך

כי תשמר את־מצות

יהוה אלהיך והלכת

בדרכיו:

05O 28 10 וראו כל־עמי הארץ

כי שם יהוה נקרא

- עליך ויראו ממך:
05O 28 11 והותרך יהוה לטובה
בפרי בטנך ובפרי
בהמתך ובפרי אדמתך
על האדמה אשר נשבע
יהוה לאבתיך לתת
לך:
- 05O 28 12 יפתח יהוה לך
את־אוצרו הטוב
את־השמים לתת
מטר־ארצך בעתו
ולברך את כל־מעשה
ידך והלוית גוים
רבים ואתה לא
תלוה:
- 05O 28 13 ונתנך יהוה לראש
ולא לזנב והיית רק
למעלה ולא תהיה
למטה כִּי תשמע
אל־מצות יהוה
אלהיך אשר אנכי
מצוך היום לשמר
ולעשות:
- 05O 28 14 ולא תסור
מכל־הדברים אשר
אנכי מצוה אתכם
היום ימין ושמאול
ללכת אחרי אלהים
אחרים לעבדם:
- 05O 28 15 והיה אם־לא תשמע
בקול יהוה אלהיך
לשמר לעשות
את־כל־מצותיו
וחקתיו אשר אנכי
מצוך היום ובאו
עליך כל־הקללות
האלה והשיגוך:
- 05O 28 16 ארור אתה בעיר
וארור אתה בשדה:
- 05O 28 17 ארור טנאך
ומשארתיך:
- 05O 28 18 ארור פרי־בטנך
ופרי אדמתך שגר

אלפִּיךָ ועֲשֵׂתָרָת

צֹאנֶךָ:

05O 28 19 אֲרוּר אֶתְּהָ בְּבֹאֲךָ

וְאֲרוּר אֶתְּהָ בְּצֵאתְךָ:

05O 28 20 יִשְׁלַח יְהוָה בְּךָ

אֶת־הַמָּאֲרָה

אֶת־הַמְּהוּמָה

וְאֶת־הַמִּגְעֵרָת

בְּכָל־מִשְׁלַח יָדְךָ אֲשֶׁר

תַּעֲשֶׂה עַד הַשְּׂמִדָּךְ

וְעַד־אֲבֹדְךָ מִהָרָה מִפְּנֵי

רַע מַעֲלָלֶיךָ אֲשֶׁר

עֲזַבְתָּנִי:

05O 28 21 יִדְבֹק יְהוָה בְּךָ

אֶת־הַדָּבָר עַד כִּלְתּוֹ

אֶתְךָ מֵעַל הָאֲדָמָה

אֲשֶׁר־אֵתְּהָ בְּא־שְׁמָהּ

לְרִשְׁתָּהּ:

05O 28 22 יִכַּכָּה יְהוָה בְּשַׁחֲפָת

וּבִקְדָּחָת וּבִדְלָקָת

וּבַחֲרָחַר וּבַחֲרָב

וּבִשְׂדֵפוֹן וּבִירְקוֹן

וּרְדֹפוֹךָ עַד אֲבֹדְךָ:

05O 28 23 וְהָיוּ שְׂמִיךְ אֲשֶׁר

עַל־רֹאשְׁךָ נִחֲשֶׁת

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר־תַּחֲתֶיךָ

בְּרוּזָה:

05O 28 24 יִתֵּן יְהוָה אֶת־מִטָּה

אֶרֶצְךָ אֲבֹק וְעֹפֶר

מִן־הַשָּׁמַיִם יִרְדּוּ עֲלֶיךָ

עַד הַשְּׂמִדָּךְ:

05O 28 25 יִתְּנֶךָ יְהוָה נֶגֶף

לִפְנֵי אֵיבֶיךָ בַּדֶּרֶךְ

אֶחָד תִּצָּא אֵלָיו

וּבִשְׁבַע־דַּרְכִּים תִּנּוֹס

לִפְנֵיו וְהָיִיתָ לְזִעוּה

לְכָל מַמְלַכּוֹת הָאָרֶץ:

05O 28 26 וְהָיְתָה נִבְלָתְךָ לְמֹאכָל

לְכָל־עוֹף הַשָּׁמַיִם

וּלְבַהֲמַת הָאָרֶץ וְאִין

מִחֲרִיד:

05O 28 27 יִכַּכָּה יְהוָה בְּשַׁחֲוִין

מִצְרִים וּבַעֲפָלִים

			ובגרר ובחרס אשר לא־תוכל להרפא: יככה יהוה בשגעון ובעורון ובתמהון לבב:
050	28	28	
050	28	29	והיית ממשש בצהרים כאשר ימשש העור באפלה ולא תצליח את־דרכיך והיית אך עשוק וגזול כל־הימים ואין מושיע:
050	28	30	אשה תארש ואיש אחר ישגלנה בית תבנה ולא־תשב בו כרם תטע ולא תחללנו:
050	28	31	שורך טבוח לעיניך ולא תאכל ממנו חמרך גזול מלפניך ולא ישוב לך צאנך נתנות לאיביך ואין לך מושיע:
050	28	32	בניך ובנתיך נתנים לעם אחר ועיניך ראות וכלות אליהם כל־היום ואין לאל ידך:
050	28	33	פרי אדמתך וכל־יגיעך יאכל עם אשר לא־ידעת והיית רק עשוק ורצוץ כל־הימים:
050	28	34	והיית משגע ממראה עיניך אשר תראה:
050	28	35	יככה יהוה בשחין רע על־הברכים ועל־השקים אשר לא־תוכל להרפא מכף רגלך ועד קדקדך:
050	28	36	יולך יהוה אתך ואת־מלכך אשר תקים עליך אל־גוי אשר לא־ידעת אתה

			ואבתיך ועבדת שם אלהים אחרים עץ ואבן:
05O	28	37	והיית לשמה למשל ולשנינה בכל העמים אשר־ינהגך יהוה שמה:
05O	28	38	זרע רב תוציא השדה ומעט תאסף כי יחסלנו הארבה:
05O	28	39	כרמים תטע ועבדת ויין לא־תשתה ולא תאגר כי תאכלנו התלעת:
05O	28	40	זיתים יהיו לך בכל־גבולך ושמן לא תסוך כי ישל זיתך:
05O	28	41	בנים ובנות תוליד ולא־יהיו לך כי ילכו בשבי:
05O	28	42	כל־עצך ופרי אדמתך יירש הצלצל:
05O	28	43	הגר אשר בקרבך יעלה עליך מעלה מעלה ואתה תרד מטה מטה:
05O	28	44	הוא ילוך ואתה לא תלונו הוא יהיה לראש ואתה תהיה לזנב:
05O	28	45	ובאו עליך כל־הקללות האלה ורדפוך והשיגוך עד השמדך כי־לא שמעת בקול יהוה אלהיך לשמר מצותיו וחקתיו אשר צוך:
05O	28	46	והיו בך לאות ולמופת ובזרעך עד־עולם:
05O	28	47	תחת אשר לא־עבדת את־יהוה אלהיך בשמחה ובטוב לבב

מרב כל:

- 05O 28 48 ועבדת את־איביך
אשר ישלחנו יהוה
בך ברעב ובצמא
ובעירם ובחסר כל
ונתן על ברזל
על־צוארך עד
השמידו אתך:
- 05O 28 49 ישא יהוה עליך גוי
מרחק מקצה הארץ
כאשר ידאה הנשר
גוי אשר לא־ תשמע
לשנו:
- 05O 28 50 גוי עז פנים אשר
לא־ישא פנים לזקן
ונער לא יחן:
- 05O 28 51 ואכל פרי בהמתך
ופרי־אדמתך עד
השמדך אשר
לא־ישאיר לך דגן
תירוש ויצהר שגר
אלפֿיך ועשתרת צאנך
עד האבידו אתך:
- 05O 28 52 והצר לך בכל־שעריך
עד רדת חמתֿיך
הגבהת והבצרות אשר
אתה בטח בהן
בכל־ארצך והצר לך
בכל־שעריך
בכל־ארצך אשר נתן
יהוה אלהיך לך:
- 05O 28 53 ואכלת פרי־בטנך
בשר בניך ובנתיך
אשר נתן־לך יהוה
אלהיך במצור
ובמצוק אשר־יציק
לך איבך:
- 05O 28 54 האיש הרך בך והענג
מאד תרע עינו
באחיו ובאשת חיקו
וביתר בניו אשר
יותיר:
- 05O 28 55 מתת לאחד מהם מבשר

			בניו אשר יאכל מבלי השאיר־לו כל במצור ובמצוק אשר יציק לך איבך בכל־שעריך:
050	28	56	הרכה בך והענגה אשר לא־נסתה כף־רגלה הצג על־הארץ מהתענג ומרך תרע עינה באיש חיקה ובבנה ובבתה:
050	28	57	ובשליתה היוצת מבין רגליה ובבניה אשר תלד כ־תאכלם בחסר־כל בסתר במצור ובמצוק אשר יציק לך איבך בשעריך:
050	28	58	אם־לא תשמר לעשות את־כל־דברי התורה הזאת הכתבים בספר הזה ליראה את־השם הנכבד והנורא הזה את יהוה אלהיך:
050	28	59	והפלא יהוה את־מכתך ואת מכות זרעך מכות גדלת ונאמנות וחלים רעים ונאמנים:
050	28	60	והשיב בך את כל־מדוה מצרים אשר יגרת מפניהם ודבקו בך:
050	28	61	גם כל־חלי וכל־מכה אשר לא כתוב בספר התורה הזאת יעלם יהוה עליך עד השמדך:
050	28	62	ונשארתם במתי מעט תחת אשר הייתם ככוכבי השמים לרב כ־לא שמעת בקול

			יהוה אלהיך:
05O	28	63	והיה כאשר־שש יהוה עליכם להיטיב אתכם ולהרבות אתכם כן ישיש יהוה עליכם להאביד אתכם ולהשמיד אתכם ונסחתם מעל האדמה אשר־אתה בא־ שמה לרשתה:
	05O	28	64 והפיצך יהוה בכל־העמים מקצה הארץ ועד־קצה הארץ ועבדת שם אלהים אחרים אשר לא־ידעת אתה ואבתיך עץ ואבן:
	05O	28	65 ובגוים ההם לא תרגיע ולא־יהיה מנוח לכפ־רגלך ונתן יהוה לך שם לב רגז וכליון עינים ודאבון נפש:
	05O	28	66 והיו חייך תלאים לך מנגד ופחדת לילה ויומם ולא תאמין בחיך:
	05O	28	67 בבקר תאמר מי־יתן ערב ובערב תאמר מי־יתן בקר מפחד לבבך אשר תפחד וממראה עיניך אשר תראה:
	05O	28	68 והשיבך יהוה מצרים באניות בדרך אשר אמרתי לך לא־תסיף עוד לראתה והתמכרתם שם לאיביך לעבדים ולשפחות ואין קנה:
	05O	28	69 אלה דברי הברית אשר־צוה יהוה את־משה לכרת

את־בני ישראל בארץ

מואב מלבד הברית

אשר־כרת אתם בחרב:

05O 29 1 ויקרא משה

אל־כל־ישראל ויאמר

אלהם אתם ראיתם את

כל־אשר עשה יהוה

לעיניכם בארץ

מצרים לפרעה

ולכל־עבדיו

ולכל־ארצו:

05O 29 2 המסות הגדלת אשר

ראו עיניך האתת

והמפתים הגדלים

ההם:

05O 29 3 ולא־נתן יהוה לכם

לב לדעת ועינים

לראות ואזנים לשמע

עד היום הזה:

05O 29 4 ואולך אתכם ארבעים

שנה במדבר לא־בלו

שלמתיכם מעליכם

ונעלך לא־ בלתה

מעל רגלך:

05O 29 5 לחם לא אכלתם ויין

ושכר לא שתיתם

למען תדעו כי אני

יהוה אלהיכם:

05O 29 6 ותבאו אל־המקום

הזה ויצא סיחן

מלך־חשבון ועוג

מלך־הבשן לקראתנו

למלחמה ונכם:

05O 29 7 ונקח את־ארצם

ונתנה לנחלה

לראובני ולגדי

ולחצי שבט המנשי:

05O 29 8 ושמרתם את־דברי

הברית הזאת ועשיתם

אתם למען תשכילו

את כל־אשר תעשון:

05O 29 9 אתם נצבים היום

כלכם לפני יהוה

אלהיכם ראשיכם
שבטיכם זקניכם
ושטריכם כל איש
ישראל:

05O 29 10 טפכם נשיכם וגרך
אשר בקרב מחניך
מחטב עציך עד שאב
מימך:

05O 29 11 לעברך בברית יהוה
אלהיך ובאלתו אשר
יהוה אלהיך כרת
עמך היום:

05O 29 12 למען הקים־אתך
היום לו לעם והוא
יהיה־לך לאלהים
כאשר דבר־לך וכאשר
נשבע לאבתיך
לאברהם ליצחק
וליעקב:

05O 29 13 ולא אתכם לבדכם
אנכי כרת את־הברית
הזאת ואת־האלה
הזאת:

05O 29 14 כי את־אשר ישנו פה
עמנו עמד היום
לפני יהוה אלהינו
ואת אשר איננו פה
עמנו היום:

05O 29 15 כי־אתם ידעתם את
אשר־ישבנו בארץ
מצרים ואת
אשר־עברנו בקרב
הגוים אשר עברתם:

05O 29 16 ותראו את־שקוציהם
ואת גלליהם עץ
ואבן כסף וזהב אשר
עמהם:

05O 29 17 פן־יש בכם איש
אור־אשה או משפחה
אור־שבט אשר לבבו
פנה היום מעם יהוה
אלהינו ללכת לעבד
את־אלהי הגוים ההם

			פני־יש בכמ שרש פרה ראש ולענה:
05O	29	18	והיה בשמעו את־דברי האלה הזאת והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה־לי כי בשררות לבי אלך למען ספות הרוה את־הצמאה:
05O	29	19	לא־יאבה יהוה סלח לו כי אז יעשן אף־יהוה וקנאתו באיש ההוא ורבצה בו כל־האלה הכתובה בספר הזה ומחה יהוה את־שמו מתחת השמים:
05O	29	20	והבדילו יהוה לרעה מכל שבטי ישראל ככל אלות הברית הכתובה בספר התורה הזה:
05O	29	21	ואמר הדור האחרון בניכם אשר יקומו מאחריכם והנכרי אשר יבא מארץ רחוקה וראו את־מכות הארץ ההוא ואת־תחלואיה אשר־חלה יהוה בה:
05O	29	22	גפרית ומלח שרפה כל־ארצה לא תזרע ולא תצמח ולא־יעלה בה כל־עשב כמהפכת סדם ועמרה אדמה וצביים אשר הפך יהוה באפו ובחמתו:
05O	29	23	ואמרו כל־הגוים על־מה עשה יהוה ככה לארץ הזאת מה חרי האף הגדול הזה:
05O	29	24	ואמרו על אשר עזבו

את־ברית יהוה אלהי
אבתם אשר כרת עמם
בהוציאו אתם מארץ
מצרים:

05O 29 25 וילכו ויעבדו
אלהים אחרים
וישתחוו להם אלהים
אשר לא־ידעום ולא
חלק להם:

05O 29 26 ויחר־אף יהוה בארץ
ההוא להביא עליה
את־כל־הקללה
הכתובה בספר הזה:

05O 29 27 ויתשם יהוה מעל
אדמתם באף ובחמה
ובקצף גדול וישלכם
אל־ארץ אחרת כיום
הזה:

05O 29 28 הנסתר ליהוה
אלהינו והנגלת לנו
ולבנינו עד־עולם
לעשות את־כל־דברי
התורה הזאת:

05O 30 1 והיה כִּי־יבאו עליך
כל־הדברים האלה
הברכה והקללה אשר
נתתי לפניך והשבת
אל־לבבך בכל־הגוים
אשר הדיחך יהוה
אלהיך שמה:

05O 30 2 ושבת עד־יהוה
אלהיך ושמעת בקלו
ככל אשר־אנכי מצוך
היום אתה ובניך
בכל־לבבך
ובכל־נפשך:

05O 30 3 ושב יהוה אלהיך
את־שבותך ורחמך
ושב וקבצך
מכל־העמים אשר
הפיצך יהוה אלהיך
שמה:

05O 30 4 אס־יהיה נדחך בקצה

			השמים משם יקבצך יהוה אלהיך ומשם יקחך:
05O	30	5	והביאך יהוה אלהיך אל־הארץ אשר־ירשו אבותיך וירשתה והיטבך והרבך מאבותיך:
05O	30	6	ומל יהוה אלהיך את־לבבך ואת־לבב זרעך לאהבה את־יהוה אלהיך בכל־ לבבך ובכל־נפשך למען חיך:
05O	30	7	ונתן יהוה אלהיך את כל־האלות האלה על־איביך ועל־שנאיך אשר רדפוך:
05O	30	8	ואתה תשוב ושמעת בקול יהוה ועשית את־כל־מצותיו אשר אנכי מצוך היום:
05O	30	9	והותירך יהוה אלהיך בכל מעשה ידך בפרי בטנך ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך לטבה כי ישוב יהוה לשוב עליך לטוב כאשר־שש על־אבותיך:
05O	30	10	כי תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר מצותיו וחקתיו הכתובה בספר התורה הזה כי תשוב אל־יהוה אלהיך בכל־לבבך ובכל־נפשך:
05O	30	11	כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום לא־נפלאה הוא ממך ולא רחקה הוא:

- 05O 30 12 לא בשמים הוא לאמר
מי יעלה־לנו
השמימה ויקחה לנו
וישמענו אתה
ונעשנה:
- 05O 30 13 ולא־מעבר לים הוא
לאמר מי יעבר־לנו
אל־עבר הים ויקחה
לנו וישמענו אתה
ונעשנה:
- 05O 30 14 כי־קרוב אליך הדבר
מאד בפִּיך ובלבבך
לעשתו:
- 05O 30 15 ראה נתתי לפניך
היום את־החיים
ואת־הטוב ואת־המות
ואת־הרע:
- 05O 30 16 אשר אנכי מצוֹך
היום לאהבה
את־יהוה אלהיך
ללכת בדרכיו ולשמר
מצותיו וחקתיו
ומשפטיו וחיית
ורבית וברכך יהוה
אלהיך בארץ
אשר־אתה בא־שמה
לרשתה:
- 05O 30 17 ואם־יפנה לבבך ולא
תשמע ונדחת
והשתחוית לאלהים
אחרים ועבדתם:
- 05O 30 18 הגדתי לכם היום כי
אבד תאבדון
לא־תאריכן ימים
על־האדמה אשר אתה
עבר את־הירדן לבוא
שמה לרשתה:
- 05O 30 19 העדתי בכם היום
את־השמים ואת־הארץ
החיים והמות נתתי
לפניך הברכה
והקללה ובחרת
בחיים למען תחיה

			אתה וזרעך:
05O	30	20	לאהבה את־יהוה אלהיך לשמע בקלו ולדבקה־בו כי הוא חיך וארך ימך לשבת על־האדמה אשר נשבע יהוה לאבתך לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם: וילך משה וידבר את־הדברים האלה אל־כל־ישראל:
05O	31	1	ויאמר אלהם בן־מאה ועשרים שנה אנכי היום לא־אוכל עוד לצאת ולבוא ויהוה אמר אלי לא תעבר את־הירדן הזה:
05O	31	2	יהוה אלהיך הוא עבר לפניך הוא־ישמיד את־הגוים האלה מלפניך וירשתם יהושע הוא עבר לפניך כאשר דבר יהוה:
05O	31	3	ועשה יהוה להם כאשר עשה לסיחון ולעוג מלכי האמרי ולארצם אשר השמיד אתם:
05O	31	4	ונתנם יהוה לפניכם ועשיתם להם ככל־המצוה אשר צויתי אתכם:
05O	31	5	חזקו ואמצו אל־תיראו ואל־תערצו מפניהם כי יהוה אלהיך הוא ההלך עמך לא ירפך ולא יעזבך:
05O	31	6	ויקרא משה ליהושע ויאמר אליו לעיני
05O	31	7	

כל־ישראל חזק ואמץ
כי אתה תבוא
את־העם הזה
אל־הארץ אשר נשבע
יהוה לאבתם לתת
להם ואתה תנחילנה
אותם:

05O 31 8 ויהוה הוא ההלך
לפניך הוא יהיה
עמך לא ירפך ולא
יעזבך לא תירא ולא
תחת:

05O 31 9 ויכתב משה
את־התורה הזאת
ויתנה אל־הכהנים
בני לוי הנשאים
את־ ארון ברית
יהוה ואל־כל־זקני
ישראל:

05O 31 10 ויצו משה אותם
לאמר מקץ שבע שנים
במעד שנת השמטה
בחג הסכות:

05O 31 11 בבוא כל־ישראל
לראות את־פני יהוה
אלהיך במקום אשר
יבחר תקרא את־
התורה הזאת נגד
כל־ישראל באזניהם:

05O 31 12 הקהל את־העם
האנשים והנשים
והטף וגרך אשר
בשעריך למען ישמעו
ולמען ילמדו ויראו
את־יהוה אלהיכם
ושמרו לעשות
את־כל־דברי התורה
הזאת:

05O 31 13 ובניהם אשר
לא־ידעו ישמעו
ולמדו ליראה
את־יהוה אלהיכם
כל־הימים אשר אתם

חיים על־האדמה אשר
אתם עברים
את־הירדן שמה
לרשתה:

05O 31 14 ויאמר יהוה אל־משה
הן קרבו ימיך למות
קרא את־יהושע
והתיצבו באהל מועד
ואצונו וילך משה
ויהושע ויתיצבו
באהל מועד:

05O 31 15 וירא יהוה באהל
בעמוד ענן ויעמד
עמוד הענן על־פתח
האהל:

05O 31 16 ויאמר יהוה אל־משה
הנך שכב עם־אבתיך
וקם העם הזה וזנה
אחרי אלהי
נכר־הארץ אשר הוא
בא־שמה בקרבו
ועזבני והפר
את־בריתי אשר כרתי
אתו:

05O 31 17 וחרה אפי בו
ביום־ההוא ועזבתי
והסתרתי פני מהם
והיה לאכל ומצאהו
רעות רבות וצרות
ואמר ביום ההוא
הלא על כ־אין
אלהי בקרבי מצאוני
הרעות האלה:

05O 31 18 ואנכי הסתר אסתיר
פני ביום ההוא על
כל־הרעה אשר עשה
כי פנה אל־אלהים
אחרים:

05O 31 19 ועתה כתבו לכם
את־השירה הזאת
ולמדה
את־בני־ישראל שימה
בפיהם למען

תהיה־לי השירה
 הזאת לעד בבני
 ישראל:
 05O 31 20 כי־אביאנו
 אל־האדמה
 אשר־נשבעתי לאבותיו
 זבת חלב ודבש ואכל
 ושבע ודשן ופנה
 אל־אלהים אחרים
 ועבדום ונאצוני
 והפר את־בריתי:
 05O 31 21 והיה כי־תמצאן אתו
 רעות רבות וצרות
 וענתה השירה הזאת
 לפניו לעד כי לא
 תשכח מפי זרעו כי
 ידעתי את־יצרו אשר
 הוא עשה היום בטרם
 אביאנו אל־הארץ
 אשר נשבעתי:
 05O 31 22 ויכתב משה
 את־השירה הזאת
 ביום ההוא וילמדה
 את־בני ישראל:
 05O 31 23 ויצו את־יהושע
 בן־נון ויאמר חזק
 ואמץ כי אתה תביא
 את־בני ישראל
 אל־הארץ
 אשר־נשבעתי להם
 ואנכי אהיה עמך:
 05O 31 24 ויהי ככלות משה
 לכתב את־דברי
 התורה־הזאת על־ספר
 עד תמם:
 05O 31 25 ויצו משה את־הלויים
 נשאי ארון
 ברית־יהוה לאמר:
 05O 31 26 לקח את ספר התורה
 הזה ושמתם אתו מצד
 ארון ברית־יהוה
 אלהיכם והיה־שם בך
 לעד:

- 05O 31 27 כי אנכי ידעתי
את־מריך ואת־ערפך
הקשה הן בעודני חי
עמכם היום ממרים
היתם עם־יהוה ואף
כי־אחרי מותי:
- 05O 31 28 הקהילו אלי
את־כל־זקני שבטיכם
ושטריכם ואדברה
באזניהם את הדברים
האלה ואעידה בם
את־השמים
ואת־הארץ:
- 05O 31 29 כי ידעתי אחרי
מותי כי־השחת
תשחתון וסרתם
מן־הדרך אשר צויתי
אתכם וקראת אתכם
הרעה באחרית הימים
כי־תעשו את־הרע
בעיני יהוה
להכעיסו במעשה
ידיכם:
- 05O 31 30 וידבר משה באזני
כל־קהל ישראל
את־דברי השירה
הזאת עד תמם:
- 05O 32 1 האזינו השמים
ואדברה ותשמע הארץ
אמרי־פי:
- 05O 32 2 יערף כמטר לקחי
תזל כטל אמרתי
כשעירם עלי־דשא
וכרביבים עלי־עשב:
- 05O 32 3 כי שם יהוה אקרא
הבו גדל לאלהינו:
- 05O 32 4 הצור תמים פעלו כי
כל־דרכיו משפט אל
אמונה ואין עול
צדיק וישר הוא:
- 05O 32 5 שחת לו לא בניו
מומם דור עקש
ופתלתל:

- 05O 32 6 ה־לִיהוּה תגמלו־זאת
עם נבל ולא חכם
הלו־א־הוא אביך קנך
הוא עשך ויכננך:
- 05O 32 7 זכר ימות עולם
בינו שנות דר־ודר
שאל אביך ויגדך
זקניך ויאמרו לך:
- 05O 32 8 בהנחל עליון גוים
בהפרידו בני אדם
יצב גבלת עמים
למספר בני ישראל:
- 05O 32 9 כי חלק יהוה עמו
יעקב חבל נחלתו:
- 05O 32 10 ימצאהו בארץ מדבר
ובתהו ילל ישמן
יסבבנהו יבוננהו
יצרנהו כאישון
עינו:
- 05O 32 11 כנשר יעיר קנו
על־גוזליו ירחף
יפרש כנפיו יקחהו
ישאהו על־ אברתו:
- 05O 32 12 יהוה בדד ינחנו
ואין עמו אל נכר:
- 05O 32 13 ירכבהו על־במותי
ארץ ויאכל תנובת
שדי וינקהו דבש
מסלע ושמן מחלמיש
צור:
- 05O 32 14 חמאת בקר וחלב צאן
עם־חלב כרים
ואילים בני־בשן
ועתודים עם־חלב
כליות חטה ודם־ענב
תשתה־חמר:
- 05O 32 15 וישמן ישרון ויבעט
שמנת עבית כשית
ויטש אלוה עשהו
וינבל צור ישעתו:
- 05O 32 16 יקנאהו בזרים
בתועבת יכעיסהו:
- 05O 32 17 יזבחו לשדים לא

אלה אלהים לא
ידעום חדשים מקרב
באו לא שערום
אבתיכם:

18 צור ילדך תשי
05O 32
ותשכח אל מחללך:

19 וירא יהוה וינאץ
05O 32
מכעס בניו ובנתיו:

20 ויאמר אסתירה פני
05O 32
מהם אראה מה
אחרייתם כי דור
תהפכת המה בנים
לא־אמן בם:

21 הם קנאוני בלא־אל
05O 32
כעסוני בהבליהם
ואני אקניאם
בלא־עם בגוי נבל
אכעיסם:

22 כי־אש קדחה באפי
05O 32
ותיקד עד־שאול
תחתית ותאכל ארץ
ויבלה ותלהט מוסדי
הרים:

23 אספה עלימו רעות
05O 32
חצי אכלה־בם:

24 מזי רעב ולחמי רשף
05O 32
וקטב מרירי
ושן־בהמת אשלח־בם
עם־חמת זחלי עפר:

25 מחוץ תשכל־חרב
05O 32
ומחדרים אימה
גם־בחור גם־בתולה
יונק עם־איש שיבה:

26 אמרתי אפאיהם
05O 32
אשביתה מאנוש
זכרם:

27 לולי כעס אויב
05O 32
אגור פן־ינכרו
צרימו פן־יאמרו
ידנו רמה ולא יהוה
פעל כל־זאת:

28 כי־גוי אבד עצות
05O 32
המה ואין בהם

תבונה:

05O 32 29 לו חכמו ישכילו

זאת יבינו

לאחריתם:

05O 32 30 איכה ירדף אחד אלף

ושנים יניסו רבבה

אם־לא כי־צורם

מכרם ויהוה

הסגירם:

05O 32 31 כי לא כצורנו צורם

ואיבינו פלילים:

05O 32 32 כי־מגפן סדם גפנם

ומשדמת עמרה ענבמו

ענבי־רוש אשכלת

מררת למו:

05O 32 33 חמת תנינם יינם

וראש פתנים אכזר:

05O 32 34 הלא־הוא כמס עמדי

חתום באוצרתי:

05O 32 35 לי נקם ושלם לעת

תמוט רגלם כי קרוב

יום אידם וחש עתדת

למו:

05O 32 36 כי־ידין יהוה עמו

ועל־עבדיו יתנחם

כי יראה כי־אזלת

יד ואפס עצור

ועזוב:

05O 32 37 ואמר אי אלהימו

צור חסיו בו:

05O 32 38 אשר חלב זבחימו

יאכלו ישתו יין

נסיכם יקומו

ויעזרכם יהי עליכם

סתרה:

05O 32 39 ראו עתה כי אני

אני הוא ואין

אלהים עמדי אני

אמית ואחיה מחצתי

ואני ארפא ואין

מידי מציל:

05O 32 40 כי־אשא אל־שמים

ידי ואמרתי חי

אנכי לעלם:

05O 32 41 אם־שנותי ברק חרבי

ותאחז במשפט ידי

אשיב נקם לצרי

ולמשנאי אשלם:

05O 32 42 אשכיר חצי מדם

וחרבי תאכל בשר

מדם חלל ושביה

מראש פרעות אויב:

05O 32 43 הרנינו גוים עמו

כי דם־עבדיו יקום

ונקם ישיב לצריו

וכפר אדמתו עמו:

05O 32 44 ויבא משה וידבר

את־כל־דברי

השירה־הזאת באזני

העם הוא והושע בן־

נון:

05O 32 45 ויכל משה לדבר

את־כל־הדברים האלה

אלי־כל־ישראל:

05O 32 46 ויאמר אלהם שימו

לבבכם לכל־הדברים

אשר אנכי מעיד בכם

היום אשר תצום

את־בניכם לשמר

לעשות את־כל־דברי

התורה הזאת:

05O 32 47 כי לא־ידבר רק הוא

מכם כי־הוא חייכם

ובדבר הזה תאריכו

ימים על־האדמה

אשר אתם עברים

את־הירדן שמה

לרשתה:

05O 32 48 וידבר יהוה אלי־משה

בעצם היום הזה

לאמר:

05O 32 49 עלה אליהר העברים

הזה הר־נבו אשר

בארץ מואב אשר

על־פני ירחו וראה

את־ארץ כנען אשר

			אני נתן לבני ישראל לאחזה:
05O	32	50	ומת בהר אשר אתה עלה שמה והאסף אל-עמך כאשר-מת אהרן אחיך בהר ההר ויאסף אל-עמיו:
05O	32	51	על אשר מעלתם בי בתוך בני ישראל במי-מריבת קדש מדבר-צן על אשר לא-קדשתם אותי בתוך בני ישראל:
05O	32	52	כי מנגד תראה את-הארץ ושמה לא תבוא אל-הארץ אשר-אני נתן לבני ישראל:
05O	33	1	וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלהים את-בני ישראל לפני מותו:
05O	33	2	ויאמר יהוה מסיני בא וזרח משעיר למו הופיע מהר פארן ואתה מרבבת קדש מימינו אשדת למו:
05O	33	3	אף חבב עמים כל-קדשיו בידך והם תכו לרגלך ישא מדברתיך:
05O	33	4	תורה צוה-לנו משה מורשה קהלת יעקב:
05O	33	5	ויהי בישרון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל:
05O	33	6	יחי ראובן ואל-ימת ויהי מתיו מספר:
05O	33	7	וזאת ליהודה ויאמר שמע יהוה קול יהודה ואל-עמו תביאנו ידיו רב לו ועזר מצריו תהיה:

- 05O 33 8 וללוי אמר תמיד
ואורִיךְ לאִישׁ חֲסִידֶךָ
אֲשֶׁר נִסִּיתוּ בַּמֶּסֶה
תִּרְיַבְהוּ עַל־מִי
מִרְיַבָּה:
- 05O 33 9 הָאָמֵר לֹאֲבִיו וּלְאִמּוֹ
לֹא רֵאִיתִיו
וְאֶת־אֲחִיו לֹא הֵכִיר
וְאֶת־בְּנוֹ לֹא יָדַע כִּי
שָׁמְרוּ אֶמְרֶתְךָ וּבְרִיתְךָ
יִנְצְרוּ:
- 05O 33 10 יִוְרוּ מִשְׁפָּטֶיךָ לִיעֶקֶב
וְתוֹרֶתְךָ לְיִשְׂרָאֵל
יִשְׁיִמוּ קְטוֹרֶה בְּאֶפֶךָ
וְכֻלִּיל עַל־מִזְבִּיחֶךָ:
- 05O 33 11 בָּרֶךְ יְהוָה חֵילוֹ
וּפַעַל יָדָיו תִּרְצֶה
מִחֶץ מִתְנִים קִמְיוֹ
וּמִשְׁנָאִיו מֶן־
יִקְוֹמוּן:
- 05O 33 12 לְבַנְיָמֵן אָמַר יָדִיד
יְהוָה יִשְׁכֵּן לְבֶטֶחַ
עָלָיו חֶפֶף עָלָיו
כִּלְיֵהַיִּים וּבֵין
כִּתְפָיו שֹׁכֵן:
- 05O 33 13 וּלְיוֹסֵף אָמַר מִבְּרַכַּת
יְהוָה אֶרְצוּ מִמֶּגֶד
שָׁמַיִם מִטֵּל וּמִתְהוֹם
רִבְצַת תַּחַת:
- 05O 33 14 וּמִמֶּגֶד תְּבוֹאֶת שֶׁמֶשׁ
וּמִמֶּגֶד גֶּרֶשׁ יִרְחִים:
- 05O 33 15 וּמִרָאֵשׁ הַר־רִי־קֶדֶם
וּמִמֶּגֶד גְּבֻעוֹת עוֹלָם:
- 05O 33 16 וּמִמֶּגֶד אֶרֶץ וּמִלֵּאָה
וּרְצוֹן שְׁכֵנֵי סָנָה
תְּבוֹאֶתָהּ לִרְאֵשׁ יוֹסֵף
וּלְקֶדֶד נֹזֵר אֲחִיו:
- 05O 33 17 בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ
וּקְרָנֵי רֹאם קְרָנָיו
בָּהֶם עֲמִים יִגָּח
יַחֲדוּ אֶפְסֵי־אֶרֶץ וְהֵם
רַבְבוֹת אֶפְרַיִם וְהֵם
אֶלְפֵי מִנְשָׁה:

05O	33	18	ולזבולן אמר שמח זבולן בצאתך וישכר באהליך: עמים הר־ייקראו שם יזבחו זבחי־צדק כי שפע ימים יינקו ושפני טמוני חול: ולגד אמר ברוך מרחיב גד כלביא שכן וטרף זרוע אף־קדקד: וירא ראשית לו כי־שם חלקת מחקק ספון ויתא ראשי עם צדקת יהוה עשה ומשפטיו עם־ישראל: ולדן אמר דן גור אריה יזנק מן־הבשן: ולנפתלי אמר נפתלי שבע רצון ומלא ברכת יהוה ים ודרום ירשה: ולאשר אמר ברוך מבנים אשר יהי רצוי אחיו וטבל בשמן רגלו: ברזל ונחשת מנעלך וכימך דבאך: אין כאל ישרון רכב שמים בעזרך ובגאותו שחקים: מענה אלהי קדם ומתחת זרעת עולם ויגרש מפניך אויב ויאמר השמד: וישכן ישראל בטח בדד עין יעקב אל־ארץ דגן ותירוש אף־שמיו יערפו טל: אשריך ישראל מי כמוך עם נושע ביהוה מגן עזרך
-----	----	----	--

ואשר־חרב גאותך
ויכחשו איביך לך
ואתה על־במותימו
תדרך:

05O 34 1 ויעל משה מערבת
מואב אל־הר נבו
ראש הפסגה אשר
על־פני ירחו
ויראהו יהוה
את־כל־הארץ
את־הגלעד עד־דן:

05O 34 2 ואת כל־נפתלי
ואת־ארץ אפרים
ומנשה ואת כל־ארץ
יהודה עד הים
האחרון:

05O 34 3 ואת־הנגב ואת־הככר
בקעת ירחו עיר
התמרים עד־צער:

05O 34 4 ויאמר יהוה אליו
זאת הארץ אשר
נשבעתי לאברהם
ליצחק וליעקב לאמר
לזרעך אתננה
הראיתיך בעיניך
ושמה לא תעבר:

05O 34 5 וימת שם משה
עבד־יהוה בארץ
מואב על־פי יהוה:

05O 34 6 ויקבר אתו בגי
בארץ מואב מול בית
פעור ולא־ידע איש
את־קברתו עד היום
הזה:

05O 34 7 ומשה בן־מאה
ועשרים שנה במתו
לא־כהתה עינו
ולא־נס לחה:

05O 34 8 ויבכו בני ישראל
את־משה בערבת מואב
שלושים יום ויתמו
ימי בכי אבל משה:

05O 34 9 ויהושע בן־נון מלא

			רוח חכמה כי־סמך משה את־ידיו עליו וישמעו אליו בני־ישראל ויעשו כאשר צוה יהוה את־משה:
05O	34	10	ולא־קם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו יהוה פנים אל־פנים:
05O	34	11	לכל־האחת והמופתים אשר שלחו יהוה לעשות בארץ מצרים לפרעה ולכל־עבדיו ולכל־ארצו:
05O	34	12	ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל־ישראל:
06O	1	1	ויהי אחרי מות משה עבד יהוה ויאמר יהוה אל־יהושע בן־נון משרת משה לאמר:
06O	1	2	משה עבדי מת ועתה קום עבר את־הירדן הזה אתה וכל־העם הזה אל־הארץ אשר אנכי נתן להם לבני ישראל:
06O	1	3	כל־מקום אשר תדרך כף־רגלכם בו לכם נתתיו כאשר דברתי אל־משה:
06O	1	4	מהמדבר והלבנון הזה ועד־הנהר הגדול נהר־פרת כל ארץ החתים ועד־ הים הגדול מבוא השמש יהיה גבולכם:
06O	1	5	לא־יציב איש לפניך כל ימי חיך כאשר הייתי עם־משה

			אֵהִיָּה עִמָּךְ לֹא אֶרְפָּךְ וְלֹא אֶעֱזֹבְךָ:
06O	1	6	חֶזֶק וְאַמֶּץ כִּי אַתָּה תִּנְחִיל אֶת־הָעָם הַזֶּה אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבֹּתֶם לִתֵּת לָהֶם:
06O	1	7	רַק חֶזֶק וְאַמֶּץ מְאֹד לִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת כְּכֹל־הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּךְ מֹשֶׁה עַבְדִּי אֶל־תִּסּוֹר מִמֶּנּוּ יָמִין וּשְׂמֹאל לִמְעַן תִּשְׁכִּיל בְּכֹל אֲשֶׁר תִּלְךְ:
06O	1	8	לֹא־יִמּוֹשׁ סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפִּיךָ וְהִגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וּלְיָלָה לִמְעַן תִּשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת כְּכֹל־הַכְּתוּב בּוֹ כִּי־אֲנִי תִצְלִיחַ אֶת־דְּרֹכְךָ וְאֲנִי תִשְׁכִּיל:
06O	1	9	הֲלוֹא צִוִּיתִיךָ חֶזֶק וְאַמֶּץ אֶל־תַּעֲרֹץ וְאֶל־תַּחַת כִּי עִמָּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל אֲשֶׁר תִּלְךְ:
	06O	1	10 וַיֵּצֵא יְהוֹשֻׁעַ אֶת־שִׁטְרֵי הָעָם לֵאמֹר:
06O	1	11	עֲבְרוּ בִקְרֵב הַמַּחֲנֶה וְצִוּוּ אֶת־הָעָם לֵאמֹר הִכִּינוּ לָכֶם צִידָה כִּי בְּעוֹד שְׁלֹשֶׁת יָמִים אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה לְבֹא לָרֶשֶׁת אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָכֶם לָרֶשֶׁתָּהּ:
	06O	1	12 וּלְרֹאשׁוֹנֵי וּלְגִדֵּי וּלְחֻצֵּי שְׁבַט הַמְּנַשֶּׁה אָמַר יְהוֹשֻׁעַ לֵאמֹר:
06O	1	13	זָכוֹר אֶת־הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה אֶתְכֶם מֹשֶׁה

			עבד־יהוה לאמר יהוה אלהיכם מניח לכם ונתן לכם את־הארץ הזאת:
06O	1	14	נשיכם טפכם ומקניכם ישבו בארץ אשר נתן לכם משה בעבר הירדן ואתם תעברו חמשים לפני אחיכם כל גבורי החיל ועזרתם אותם:
06O	1	15	עד אשר־יניח יהוה לאחיכם ככם וירשו גם־המה את־הארץ אשר־יהוה אלהיכם נתן להם ושבתם לארץ ירשתכם וירשתם אותה אשר נתן לכם משה עבד יהוה בעבר הירדן מזרח השמש:
06O	1	16	ויענו את־יהושע לאמר כל אשר־צויתנו נעשה ואל־כל־אשר תשלחנו נלך:
06O	1	17	ככל אשר־שמענו אל־משה כן נשמע אליך רק יהיה יהוה אלהיך עמך כאשר היה עמ־משה:
06O	1	18	כל־איש אשר־ימרה את־פיו ולא־ישמע את־דבריך לכל אשר־תצונו יומת רק חזק ואמץ:
06O	2	1	וישלח יהושע־בן־נון מִן־השטים שנים־אנשים מרגלים חרש לאמר לכו ראו את־הארץ ואת־יריחו וילכו ויבאו

			בית־אשה זונה ושמה רחב וישכבו־ שמה:
06O	2	2	ויאמר למלך יריחו לאמר הנה אנשים באו הנה הלילה מבני ישראל לחפר את־הארץ:
06O	2	3	וישלח מלך יריחו אל־רחב לאמר הוציאי האנשים הבאים אליך אשר־באו לביתך כי לחפר את־כל־הארץ באו:
06O	2	4	ותקח האשה את־שני האנשים ותצפנו ותאמר כן באו אלי האנשים ולא ידעתי מאין המה:
06O	2	5	ויהי השער לסגור בחשך והאנשים יצאו לא ידעתי אנה הלכו האנשים רדפו מהר אחריהם כי תשיגום:
06O	2	6	והיא העלתם הגגה ותטמנם בפשתי העץ הערכות לה על־הגג:
06O	2	7	והאנשים רדפו אחריהם דרך הירדן על המעברות והשער סגרו אחרי כאשר יצאו הרדפים אחריהם:
06O	2	8	והמה טרם ישכבון והיא עלתה עליהם על־הגג:
06O	2	9	ותאמר אל־האנשים ידעתי כי־נתן יהוה לכם את־הארץ וכי־נפלה אימתכם עלינו וכי נמגו כל־ישבי הארץ מפניכם:

- 06O 2 10 כי שמענו את
אשר־הוביש יהוה
את־מי ים־סוף
מפניכם בצאתכם
ממצרים ואשר עשיתם
לשני מלכי האמרי
אשר בעבר הירדן
לסיחן ולעוג אשר
החרמתם אותם:
- 06O 2 11 ונשמע וימס לבבנו
ולא־קמה עוד רוח
באיש מפניכם כי
יהוה אלהיכם הוא
אלהים בשמים ממעל
ועל־הארץ מתחת:
- 06O 2 12 ועתה השבעו־נא לי
ביהוה כִּי־עשיתי
עמכם חסד ועשיתם
גם־אתם עִם־בית
אבי חסד ונתתם לי
אות אמת:
- 06O 2 13 והחיתם את־אבי
ואת־אמי ואת־אחי
ואת־אחותי ואת
כל־אשר להם והצלחתם
את־נפשתינו ממות:
- 06O 2 14 ויאמרו לה האנשים
נפשנו תחתיכם למות
אם לא תגידו
את־דברנו זה והיה
בת־יהוה לנו
את־הארץ ועשינו
עמך חסד ואמת:
- 06O 2 15 ותורדם בחבל בעד
החלון כי ביתה
בקיר החומה ובחומה
היא יושבת:
- 06O 2 16 ותאמר להם ההרה
לכו פן־יפגעו בכם
הרדפים ונחבתם שמה
שלשת ימים עד שוב
הרדפים ואחר תלכו
לדרככם:

- ויאמרו אליה 17 06O 2
האנשים נקים אנחנו
משבעתך הזה אשר
השבעתנו:
- הנה אנחנו באים 18 06O 2
בארץ את־תקות חוט
השני הזה תקשרי
בחלון אשר הורדתנו
בו ואת־אביך
ואת־אמך ואת־אחיך
ואת כל־בית אביך
תאספי אליך הביתה:
- והיה כל אשר־יצא 19 06O 2
מדלתי ביתך החוצה
דמו בראשו ואנחנו
נקים וכל אשר יהיה
אתך בבית דמו
בראשו אם־יד
תהיה־בו:
- ואם־תגדי 20 06O 2
את־דברנו זה
והיינו נקים
משבעתך אשר
השבעתנו:
- ותאמר כדבר־כם 21 06O 2
כן־הוא ותשלחם
וילכו ותקשר
את־תקות השני
בחלון:
- וילכו ויבאו ההרה 22 06O 2
וישבו שם שלשת
ימים עד־שבו
הרדפים ויבקשו
הרדפים בכל־הדרך
ולא מצאו:
- וישבו שני האנשים 23 06O 2
וירדו מההר ויעברו
ויבאו אל־יהושע
בן־נון ויספרו־לו
את כל־המצאות
אותם:
- ויאמרו אל־יהושע 24 06O 2
כי־נתן יהוה בידנו

			את־כל־הארץ וגם־נמגו כל־ישבי הארץ מפנינו:
06O	3	1	וישכם יהושע בבקר ויסעו מהשטים ויבאו עד־הירדן הוא וכל־בני ישראל וילנו שם טרם יעברו:
06O	3	2	ויהי מקצה שלשת ימים ויעברו השטרים בקרב המחנה:
06O	3	3	ויצוו את־העם לאמר כראותכם את ארון ברית־יהוה אלהיכם והכהנים הלויים נשאים אתו ואתם תסעו ממקומכם והלכתם אחריו:
06O	3	4	אך רחוק יהיה ביניכם ובינו כאלפים אמה במדה אל־תקרבו אליו למען אשר־תדעו את־הדרך אשר תלכו־בה כי לא עברתם בדרך מתמול שלשום:
06O	3	5	ויאמר יהושע אל־העם התקדשו כי מחר יעשה יהוה בקרבכם נפלאות:
06O	3	6	ויאמר יהושע אל־הכהנים לאמר שאו את־ארון הברית ועברו לפני העם וישאו את־ארון הברית וילכו לפני העם:
06O	3	7	ויאמר יהוה אל־יהושע היום הזה אחל גדלך בעיני

כל־ישראל אשר
ידעון כי כאשר
הייתי עם־משה אהיה
עמך:

06O 3 8 ואתה תצוה
את־הכהנים נשאי
ארון־הברית לאמר
כבאכם עד־קצה מי
הירדן בירדן
תעמדו:

06O 3 9 ויאמר יהושע
אל־בני ישראל גשו
הנה ושמעו את־דברי
יהוה אלהיכם:

06O 3 10 ויאמר יהושע בזאת
תדעון כי אל חי
בקרבכם והורש
יוריש מפניכם את־
הכנעני ואת־החתי
ואת־החוי
ואת־הפרזי
ואת־הגרגשי והאמרי
והיבوسی:

06O 3 11 הנה ארון הברית
אדון כל־הארץ עבר
לפניכם בירדן:

06O 3 12 ועתה קחו לכם שני
עשר איש משבטי
ישראל איש־אחד
איש־אחד לשבט:

06O 3 13 והיה כנוח כפות
רגלי הכהנים נשאי
ארון יהוה אדון
כל־הארץ במי הירדן
מי הירדן יכרתון
המים הירדים
מלמעלה ויעמדו נד
אחד:

06O 3 14 ויהי בנסע העם
מאהליהם לעבר
את־הירדן והכהנים
נשאי הארון הברית
לפני העם:

06O 3 15 וכבוא נשאי הארון
 עדי־הירדן ורגלי
 הכהנים נשאי הארון
 נטבלו בקצה המים
 והירדן מלא
 על־כל־גדותיו כל
 ימי קציר:
 06O 3 16 ויעמדו המים
 הירדים מלמעלה קמו
 נד־אחד הרחק מאד
 באדם העיר אשר מצד
 צרתן והירדים על
 ים הערבה ים־המלח
 תמו נכרתו והעם
 עברו נגד יריחו:
 06O 3 17 ויעמדו הכהנים
 נשאי הארון
 ברית־יהוה בחרבה
 בתוך הירדן הכן
 וכל־ ישראל עברים
 בחרבה עד אשר־תמו
 כל־הגוי לעבר
 את־הירדן:
 06O 4 1 ויהי כאשר־תמו
 כל־הגוי לעבור
 את־הירדן ויאמר
 יהוה אל־יהושע
 לאמר:
 06O 4 2 קחו לכם מן־העם
 שנים עשר אנשים
 איש־אחד איש־אחד
 משבט:
 06O 4 3 וצוו אותם לאמר
 שאו־לכם מזה מתוך
 הירדן ממצב רגלי
 הכהנים הכין
 שתי־עשרה אבנים
 והעברתם אותם עמכם
 והנחתם אותם במלון
 אשר־תלינו בו
 הלילה:
 06O 4 4 ויקרא יהושע
 אל־שנים העשר איש

			אשר הכין מבני ישראל איש־אחד איש־ אחד משבט: ויאמר להם יהושע עברו לפני ארון יהוה אלהיכם אל־תוך הירדן והרימו לכם איש אבן אחת על־שכמו למספר שבטי בני־ישראל:
06O	4	5	
			למען תהיה זאת אות בקרבכם כִּי־ישאלון בניכם מחר לאמר מה האבנים האלה לכם: ואמרתם להם אשר נכרתו מימי הירדן מפני ארון ברית־יהוה בעברו בירדן נכרתו מי הירדן והיו האבנים האלה לזכרון לבני ישראל עד־ עולם: ויעשו־כן
06O	4	6	8
06O	4	7	
			בני־ישראל כאשר צוה יהושע וישאו שתי־עשרה אבנים מתוך הירדן כאשר דבר יהוה אל־יהושע למספר שבטי בני־ישראל ויעברום עמם אל־המלון וינחום שם:
			ושתיים עשרה אבנים הקים יהושע בתוך הירדן תחת מצב רגלי הכהנים נשאי ארון הברית ויהיו שם עד היום הזה: והכהנים נשאי
06O	4	9	10
06O	4	10	
			הארון עמדים בתוך הירדן עד תם כל־הדבר אשר־צוה

			יהוה את־יהושע
			לדבר אל־העם ככל
			אשר־צוה משה
			את־יהושע וימהרו
			העם ויעברו:
06O	4	11	ויהי כאשר־תם
			כל־העם לעבור
			ויעבר ארון־יהוה
			והכהנים לפני העם:
06O	4	12	ויעברו בני־ראובן
			ובני־גד וחצי שבט
			המנשה חמשים לפני
			בני ישראל כאשר
			דבר אליהם משה:
06O	4	13	כארבעים אלף חלוצי
			הצבא עברו לפני
			יהוה למלחמה אל
			ערבות יריחו:
06O	4	14	ביום ההוא גדל
			יהוה את־יהושע
			בעיני כל־ישראל
			ויראו אתו כאשר
			יראו את־משה
			כל־ימי חייו:
06O	4	15	ויאמר יהוה
			אל־יהושע לאמר:
06O	4	16	צוה את־הכהנים
			נשאי ארון העדות
			ויעלו מן־הירדן:
06O	4	17	ויצו יהושע
			את־הכהנים לאמר
			עלו מן־הירדן:
06O	4	18	ויהי בעלות הכהנים
			נשאי ארון
			ברית־יהוה מתוך
			הירדן נתקו כפות
			רגלי הכהנים אל
			החרבה וישבו
			מי־הירדן למקומם
			וילכו כתמול־שלשום
			על־ כל־גדותיו:
06O	4	19	והעם עלו מן־הירדן
			בעשור לחדש הראשון

			ויחנו בגלגל בקצה מזרח יריחו:
06O	4	20	ואת שתי עשרה האבנים האלה אשר לקחו מן־הירדן הקים יהושע בגלגל:
06O	4	21	ויאמר אל־בני ישראל לאמר אשר ישאלון בניכם מחר את־אבותם לאמר מה האבנים האלה:
06O	4	22	והודעתם את־בניכם לאמר ביבשה עבר ישראל את־הירדן הזה:
06O	4	23	אשר־הוביש יהוה אלהיכם את־מי הירדן מפניכם עד־עברכם כאשר עשה יהוה אלהיכם לים־סוף אשר־הוביש מפנינו עד־עברנו:
06O	4	24	למען דעת כל־עמי הארץ את־יד יהוה כי חזקה היא למען יראתם את־יהוה אלהיכם כל־הימים:
06O	5	1	ויהי כשמע כל־מלכי האמרי אשר בעבר הירדן ימה וכל־מלכי הכנעני אשר על־הים את אשר־הוביש יהוה את־מי הירדן מפני בני־ישראל עד־ עברנו וימס לבבם ולא־היה בם עוד רוח מפני בני־ישראל:
06O	5	2	בעת ההיא אמר יהוה אל־יהושע עשה לך חרבות צרים ושוב מל את־בני־ישראל

שנית:

- 06O 5 3 ויעש-לו יהושע
חרבות צרים וימל
את-בני ישראל
אל-גבעת הערלות:
06O 5 4 וזה הדבר אשר-מל
יהושע כל-העם היצא
ממצרים הזכרים כל
אנשי המלחמה מתו
במדבר בדרך בצאתם
ממצרים:
06O 5 5 כי-מלים היו
כל-העם היצאים
וכל-העם הילדים
במדבר בדרך בצאתם
ממצרים לא-מלו:
06O 5 6 כי ארבעים שנה
הלכו בני-ישראל
במדבר עד-תם
כל-הגוי אנשי
המלחמה היצאים
ממצרים אשר
לא-שמעו בקול יהוה
אשר נשבע יהוה להם
לבלתי הראותם
את-הארץ אשר נשבע
יהוה לאבותם לתת
לנו ארץ זבת חלב
ודבש:
06O 5 7 ואת-בניהם הקים
תחתם אתם מל יהושע
כי-ערלים היו כי
לא-מלו אותם בדרך:
06O 5 8 ויהי כאשר-תמו
כל-הגוי להמול
וישבו תחתם במחנה
עד חיותם:
06O 5 9 ויאמר יהוה
אל-יהושע היום
גלותי את-חרפת
מצרים מעליכם
ויקרא שם המקום
ההוא גלגל עד היום

הזה:

06O 5 10 ויחנו בני־ישראל
בגלגל ויעשו

את־הפסח בארבעה
עשר יום לחדש בערב
בערבות יריחו:

06O 5 11 ויאכלו מעבור הארץ
ממחרת הפסח מצות
וקלוי בעצם היום
הזה:

06O 5 12 וישבת המן ממחרת
באכלם מעבור הארץ
ולא־היה עוד לבני
ישראל מן ויאכלו
מתבואת ארץ כנען
בשנה ההיא:

06O 5 13 ויהי בהיות יהושע
ביריחו וישא עיניו
וירא והנה־איש עמד
לנגדו וחרבו שלופה
בידו וילך יהושע
אליו ויאמר לו
הלנו אתה
אם־לצרינו:

06O 5 14 ויאמר לא כי אני
שר־צבא־יהוה עתה
באתי ויפל יהושע
אל־פניו ארצה
וישתחו ויאמר לו
מה אדני מדבר
אל־עבדו:

06O 5 15 ויאמר שר־צבא יהוה
אל־יהושע של־נעלך
מעל רגלך כי המקום
אשר אתה עמד עליו
קדש הוא ויעש
יהושע כן:

06O 6 1 ויריחו סגרת
ומסגרת מפני בני
ישראל אין יוצא
ואין בא:

06O 6 2 ויאמר יהוה
אל־יהושע ראה נתתי

			בידך את־יריחו ואת־מלכה גבורי החיל:
06O	6	3	וסבתם את־העיר כל אנשי המלחמה הקיף את־העיר פעם אחת כה תעשה ששת ימים: ושבעה כהנים ישאו שבעה שופרות היובלים לפני הארון וביום השביעי תסבו את־העיר שבע פעמים והכהנים יתקעו בשופרות:
06O	6	5	והיה במשך בקרן היובל בשמעכם את־קול השופר יריעו כל־העם תרועה גדולה ונפלה חומת העיר תחתיה ועלו העם איש נגדו:
06O	6	6	ויקרא יהושע בן־נון אל־הכהנים ויאמר אלהם שאו את־ארון הברית ושבעה כהנים ישאו שבעה שופרות יובלים לפני ארון יהוה:
06O	6	7	ויאמרו אל־העם עברו וסבו את־העיר והחלוץ יעבר לפני ארון יהוה:
06O	6	8	ויהי כאמר יהושע אל־העם ושבעה הכהנים נשאים שבעה שופרות היובלים לפני יהוה עברו ותקעו בשופרות וארון ברית יהוה הלך אחריהם:

- 06O 6 9 והחלוץ הלך לפני
הכהנים תקעו
השופרות והמאסף
הלך אחרי הארון
הלוח ותקוע
בשופרות:
- 06O 6 10 ואת־העם צוה יהושע
לאמר לא תריעו
ולא־תשמיעו
את־קולכם ולא־יצא
מפיכם דבר עד יום
אמרי אליכם הריעו
והריעתם:
- 06O 6 11 ויסב ארון־יהוה
את־העיר הקף פעם
אחת ויבאו המחנה
וילינו במחנה:
- 06O 6 12 וישכם יהושע בבקר
וישאו הכהנים
את־ארון יהוה:
- 06O 6 13 ושבעה הכהנים
נשאים שבעה שופרות
היבלים לפני ארון
יהוה הלכים הלוח
ותקעו בשופרות
והחלוץ הלך לפניהם
והמאסף הלך אחרי
ארון יהוה הולך
ותקוע בשופרות:
- 06O 6 14 ויסבו את־העיר
ביום השני פעם אחת
וישבו המחנה כה
עשו ששת ימים:
- 06O 6 15 ויהי ביום השביעי
וישכמו כעלות השחר
ויסבו את־העיר
כמשפט הזה שבע
פעמים רק ביום
ההוא סבבו את־העיר
שבע פעמים:
- 06O 6 16 ויהי בפעם השביעית
תקעו הכהנים
בשופרות ויאמר

			יהושע אל־העם הריעו כִּי־נתן יהוה לכם את־העיר:
06O	6	17	והיתה העיר חרם היא וכל־אשר־בה ליהוה רק רחב הזונה תחיה היא וכל־אשר אתה בבית כי החבאתה את־המלאכים אשר שלחנו:
06O	6	18	ורק־אתם שמרו מִן־החרם פִּן־תחרימו ולקחתם מִן־החרם ושמתם את־מחנה ישראל לחרם ועכרתם אותו:
06O	6	19	וכל כסף וזהב וכלי נחשת וברזל קדש הוא ליהוה אוצר יהוה יבוא:
06O	6	20	וירע העם ויתקעו בשפרות ויהי כשמע העם את־קול השופר ויריעו העם תרועה גדולה ותפל החומה תחתיה ויעל העם העירה איש נגדו וילכדו את־העיר:
06O	6	21	ויחרימו את־כל־אשר בעיר מאיש ועד־אשה מנער ועד־זקן ועד שור ושה וחמור לפִי־חרב:
06O	6	22	ולשנים האנשים המרגלים את־הארץ אמר יהושע באו בית־האשה הזונה והוציאו משם את־האשה ואת־כל־אשר־לה כאשר נשבעתם לה:
06O	6	23	ויבאו הנערים

המרגלים ויציאו
את־רחב ואת־אביה
ואת־אמה ואת־אחיה
ואת־כל־אשר־לה ואת
כל־משפחותיה
הוציאו ויניחום
מחוץ למחנה ישראל:

06O 6 24 והעיר שרפו באש
וכל־אשר־בה רק
הכסף והזהב וכלי
הנחשת והברזל נתנו
אוצר בית־יהוה:

06O 6 25 ואת־רחב הזונה
ואת־בית אביה
ואת־כל־אשר־לה
החיה יהושע ותשב
בקרב ישראל עד
היום הזה כי

החביאה את־המלאכים
אשר־שלח יהושע
לרגל את־יריחו:

06O 6 26 וישבע יהושע בעת
ההיא לאמר ארור
האיש לפני יהוה
אשר יקום ובנה
את־העיר הזאת
את־יריחו בבכרו
ייסדנה ובצעירו
יציב דלתיה:

06O 6 27 ויהי יהוה
את־יהושע ויהי
שמעו בכל־הארץ:

06O 7 1 וימעלו בני־ישראל
מעל בחרם ויקח עכן
בן־כרמי בן־זבדי
בן־זרח למטה יהודה
מן־החרם ויחר־אף
יהוה בבני ישראל:

06O 7 2 וישלח יהושע אנשים
מיריחו העי אשר
עם־בית און מקדם
לבית־אל ויאמר
אליהם לאמר עלו

			<p>ורגלו את־הארץ ויעלו האנשים וירגלו את־העי: וישבו אל־יהושע ויאמרו אליו אל־יעל כל־העם כאלפים איש או כשלשת אלפים איש יעלו ויכו את־העי אל־תיגע־שמה את־כל־העם כי מעט המה:</p>
06O	7	3	
			<p>ויעלו מן־העם שמה כשלשת אלפים איש וינסו לפני אנשי העי:</p>
06O	7	4	
			<p>ויכו מהם אנשי העי כשלשים וששה איש וירדפום לפני השער עד־השברים ויכום במורד וימס לבב־העם ויהי למים:</p>
06O	7	5	
			<p>ויקרע יהושע שמלתיו ויפל על־פניו ארצה לפני ארון יהוה עד־הערב הוא וזקני ישראל ויעלו עפר על־ראשם:</p>
06O	7	6	
			<p>ויאמר יהושע אהה אדני יהוה למה העברת העביר את־העם הזה את־הירדן לתת אתנו ביד האמרי להאבידנו ולו הואלנו ונשב בעבר הירדן:</p>
06O	7	7	
			<p>בי אדני מה אמר אחרי אשר הפך ישראל ערף לפני איביו:</p>
06O	7	8	

- 06O 7 9 וישמעו הכנעני וכל
ישבי הארץ ונסבו
עלינו והכריתו
את־שמנו מן־הארץ
ומה־תעשה לשמך
הגדול:
- 06O 7 10 ויאמר יהוה
אל־יהושע קם לך
למה זה אתה נפל
על־פניך:
- 06O 7 11 חטא ישראל וגם
עברו את־בריתי אשר
צויתי אותם וגם
לקחו מן־החרם וגם
גנבו וגם כחשו וגם
שמו בכליהם:
- 06O 7 12 ולא יכלו בני
ישראל לקום לפני
איביהם ערף יפנו
לפני איביהם כי
היו לחרם לא אוסיף
להיות עמכם אם־לא
תשמידו החרם
מקרבכם:
- 06O 7 13 קם קדש את־העם
ואמרת התקדשו למחר
כי כה אמר יהוה
אלהי ישראל חרם
בקרבך ישראל לא
תוכל לקום לפני
איביך עד־הסירכם
החרם מקרבכם:
- 06O 7 14 ונקרבתם בבקר
לשבטיכם והיה השבט
אשר־ילכדנו יהוה
יקרב למשפחות
והמשפחה
אשר־ילכדנה יהוה
תקרב לבתים והבית
אשר ילכדנו יהוה
יקרב לגברים:
- 06O 7 15 והיה הנלכד בחרם
ישרף באש אתו

ואת־כל־אשר־לו כי
עבר את־ברית יהוה
וכי־עשה נבלה
בישראל:

06O 7 16 וישכם יהושע בבקר
ויקרב את־ישראל
לשבטיו וילכד שבט
יהודה:

06O 7 17 ויקרב את־משפחת
יהודה וילכד את
משפחת הזרחי ויקרב
את־משפחת הזרחי
לגברים וילכד
זבדי:

06O 7 18 ויקרב את־ביתו
לגברים וילכד עכן
בן־כרמי בן־זבדי
בן־זרח למטה
יהודה:

06O 7 19 ויאמר יהושע
אל־עכן בני שים־נא
כבוד ליהוה אלהי
ישראל ותן־לו תודה
והגד־נא לי מה
עשית אל־תכחז
ממני:

06O 7 20 ויען עכן את־יהושע
ויאמר אמנה אנכי
חטאתי ליהוה אלהי
ישראל וכזאת וכזאת
עשיתי:

06O 7 21 ואראה בשלל אדרת
שנער אחת טובה
ומאתים שקלים כסף
ולשון זהב אחד
חמשים שקלים משקלו
ואחמדם ואקחם והנם
טמונים בארץ בתוך
האהלי והכסף
תחתי:

06O 7 22 וישלח יהושע
מלאכים וירצו
האהלה והנה טמונה

			באהלו והכסף תחתיה:
06O	7	23	ויקחום מתוך האהל ויבאום אל־יהושע ואל כל־בני ישראל ויצקם לפני יהוה:
06O	7	24	ויקח יהושע את־עכן בן־זרח ואת־הכסף ואת־האדרת ואת־לשון הזהב ואת־בניו ואת־בנותיו ואת־שורו ואת־חמרו ואת־צאנו ואת־אהלו ואת־כל־אשר־לו וכל־ישראל עמו ויעלו אתם עמק עכור:
06O	7	25	ויאמר יהושע מה עכרתנו יעכרך יהוה ביום הזה וירגמו אתו כל־ישראל אבן וישרפו אתם באש ויסקלו אתם באבנים:
06O	7	26	ויקימו עליו גל־אבנים גדול עד היום הזה וישב יהוה מחרון אפו על־כן קרא שם המקום ההוא עמק עכור עד היום הזה:
06O	8	1	ויאמר יהוה אל־יהושע אל־תירא ואל־תחת קח עמך את כל־עם המלחמה וקום עלה העי ראה נתתי בידך את־מלך העי ואת־עמו ואת־עירו ואת־ארצו:
06O	8	2	ועשית לעי ולמלכה כאשר עשית ליריחו ולמלכה רק־שללה

			ובהמתה תבזו לכם שים־לך ארב לעיר מאחריה:
06O	8	3	ויקם יהושע וכל־עם המלחמה לעלות העי ויבחר יהושע שלשים אלף איש גבורי החיל וישלחם לילה: ויצו אתם לאמר ראו אתם ארבים לעיר מאחרי העיר אל־תרחיקו מן־העיר מאד והייתם כלכם נכנים:
06O	8	5	ואני וכל־העם אשר אתי נקרב אל־העיר והיה כ־יצאו לקראתנו כאשר בראשנה ונסנו לפניהם:
06O	8	6	ויצאו אחרינו עד התיקנו אותם מן־העיר כי יאמרו נסים לפנינו כאשר בראשנה ונסנו לפניהם:
06O	8	7	ואתם תקמו מהאורב והורשתם את־העיר ונתנה יהוה אלהיכם בידכם:
06O	8	8	והיה כתפשכם את־העיר תציתו את־העיר באש כדבר יהוה תעשו ראו צויתי אתכם:
06O	8	9	וישלחם יהושע וילכו אל־המארב וישבו בין בית־אל ובין העי מים לעי וילן יהושע בלילה ההוא בתוך העם:
06O	8	10	וישכם יהושע בבקר ויפקד את־העם ויעל

			הוא וזקני ישראל לפני העם העי:
06O	8	11	וכל־העם המלחמה אשר אתו עלו ויגשו ויבאו נגד העיר ויחנו מצפון לעי והגי בינו ובין־העי:
06O	8	12	ויקה כחמשת אלפים איש וישם אותם ארב בין בית־אל ובין העי מים לעיר:
06O	8	13	וישימו העם את־כל־המחנה אשר מצפון לעיר ואת־עקבו מים לעיר וילך יהושע בלילה ההוא בתוך העמק:
06O	8	14	ויהי כראות מלך־העי וימהרו וישכימו ויצאו אנשי־העיר לקראת־ ישראל למלחמה הוא וכל־עמו למועד לפני הערבה והוא לא ידע כי־ארב לו מאחרי העיר:
06O	8	15	וינגעו יהושע וכל־ישראל לפניהם וינסו דרך המדבר:
06O	8	16	ויזעקו כל־העם אשר בעיר לרדף אחריהם וירדפו אחרי יהושע וינתקו מן־העיר:
06O	8	17	ולא־נשאר איש בעי ובית אל אשר לא־יצאו אחרי ישראל ויעזבו את־ העיר פתוחה וירדפו אחרי ישראל:
06O	8	18	ויאמר יהוה אל־יהושע נטה בכידון אשר־בידך

			אֱלֹהֵי כִי בִידֶךָ אֶתְנַנָּה וַיֵּט יְהוֹשֻׁעַ בְּכִידוֹן אֲשֶׁר־בִּידוֹ אֱלֹהֵי־עִיר:
06O	8	19	וְהָאֹרֶב קָם מֵהָרָה מִמֶּקוֹמוֹ וִירוּצוֹ כְּנֻטוֹת יָדוֹ וַיִּבְאוּ הָעִיר וַיִּלְכְּדוּהָ וַיִּמָּהְרוּ וַיִּצִיְתוּ אֶת־הָעִיר בָּאֵשׁ: וַיִּפְנוּ אַנְשֵׁי הָעִיר
06O	8	20	אֲחֵרֵיהֶם וַיִּרְאוּ וְהִנֵּה עָלָה עֶשֶׂן הָעִיר הַשְּׁמַיִמָּה וּלֹא־הָיָה בָּהֶם יָדִים לְנוֹס הִנֵּה וְהִנֵּה וְהָעָם הֵנִס הַמְּדַבֵּר נִהְפָּךְ אֱלֹהֵי־הָרוּדָף: וַיְהוֹשֻׁעַ וְכָל־יִשְׂרָאֵל
06O	8	21	רָאוּ כִי־לָכַד הָאֹרֶב אֶת־הָעִיר וְכִי עָלָה עֶשֶׂן הָעִיר וַיִּשְׁבּוּ וַיָּכּוּ אֶת־אַנְשֵׁי הָעִיר: וְאֵלֶּה יֵצְאוּ מִן־הָעִיר לִקְרָאתָם וַיְהִי לְיִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ אֵלֶּה מִזֶּה וְאֵלֶּה מִזֶּה וַיָּכּוּ אוֹתָם עַד־בִּלְתִּי הַשְּׂאִיר־לוֹ שְׂרִיד וּפְלִיט:
06O	8	22	וְאֶת־מֶלֶךְ הָעִיר תִּפְשׂוּ חַי וַיִּקְרְבוּ אֵתוֹ אֱלֹהֵי־הוֹשֻׁעַ:
06O	8	23	וַיְהִי כִכְלוֹת יִשְׂרָאֵל לְהָרֹג אֶת־כָּל־יֹשְׁבֵי הָעִיר בַּשָּׂדֶה בַּמִּדְבָּר אֲשֶׁר רִדְפוּם בּוֹ וַיִּפְּלוּ כָלֶם לַפִּי־חֶרֶב עַד־תָּמָם וַיִּשְׁבּוּ כָל־יִשְׂרָאֵל הָעִיר וַיָּכּוּ אֶתֶּה לַפִּי־חֶרֶב:
06O	8	24	וַיְהִי כִלְהִנְפָלִים בַּיּוֹם הַהוּא מֵאִישׁ
06O	8	25	

			ועד־אשה שנים עשר אלף כל אנשי העי:
06O	8	26	ויהושע לא־השיב ידו אשר נטה בכידון עד אשר החרים את כל־ישבי העי:
06O	8	27	רק הבהמה ושלל העיר ההיא בזזו להם ישראל כדבר יהוה אשר צוה את־ יהושע:
06O	8	28	וישרף יהושע את־העי וישימה תל־עולם שממה עד היום הזה:
06O	8	29	ואת־מלך העי תלה על־העץ עד־עת הערב וכבוא השמש צוה יהושע וירידו את־נבלתו מן־העץ וישליכו אותה אל־פתח שער העיר ויקימו עליו גל־אבנים גדול עד היום הזה:
06O	8	30	אז יבנה יהושע מזבח ליהוה אלהי ישראל בהר עיבל:
06O	8	31	כאשר צוה משה עבד־יהוה את־בני ישראל ככתוב בספר תורת משה מזבח אבנים שלמות אשר לא־הניף עליהן ברזל ויעלו עליו עלות ליהוה ויזבחו שלמים:
06O	8	32	ויכתב־שם על־האבנים את משנה תורת משה אשר כתב לפני בני ישראל:
06O	8	33	וכל־ישראל וזקניו

ושטרים ושפטיו
 עמדים מזה ומזה
 לארון נגד הכהנים
 הלויים נשאי ארון
 ברית־יהוה כגר
 כאזרח חציו אל־מול
 הר־גרזים והחציו
 אל־מול הר־עיבל
 כאשר צוה משה
 עבד־יהוה לברך
 את־העם ישראל
 בראשנה:

060 8 34 ואחרי־כן קרא
 את־כל־דברי התורה
 הברכה והקללה
 ככל־הכתוב בספר
 התורה:

060 8 35 לא־היה דבר מכל
 אשר־צוה משה אשר
 לא־קרא יהושע נגד
 כל־קהל ישראל
 והנשים והטף והגר
 ההלך בקרבם:

060 9 1 ויהי כשמע
 כל־המלכים אשר
 בעבר הירדן בהר
 ובשפלה ובכל חוף
 הים הגדול אל־מול
 הלבנון החתי
 והאמרי הכנעני
 הפרזי החוי
 והיבوسی:

060 9 2 ויתקבצו יחדו
 להלחם עם־יהושע
 ועם־ישראל פה אחד:

060 9 3 וישבי גבעון שמעו
 את אשר עשה יהושע
 ליריחו ולעי:

060 9 4 ויעשו גם־המה
 בערמה וילכו
 ויצטירו ויקחו
 שקים בלים
 לחמוריהם ונאדות

			יין בלים ומבקעים ומצררים:
06O	9	5	ונעלות בלות ומטלאות ברגליהם ושלמות בלות עליהם וכל לחם צידם יבש היה נקדים:
06O	9	6	וילכו אל־יהושע אל־המחנה הגלגל ויאמרו אליו ואל־איש ישראל מארץ רחוקה באנו ועתה כרתו־לנו ברית:
06O	9	7	ויאמרו איש־ישראל אל־החוי אולי בקרבי אתה יושב ואיך אכרות־לך ברית:
06O	9	8	ויאמרו אל־יהושע עבדיך אנחנו ויאמר אלהם יהושע מי אתם ומאין תבאו:
06O	9	9	ויאמרו אליו מארץ רחוקה מאד באו עבדיך לשם יהוה אלהיך כִּי־שמענו שמעו ואת כל־אשר עשה במצרים:
06O	9	10	ואת כל־אשר עשה לשני מלכי האמרי אשר בעבר הירדן לסיחון מלך חשבון ולעוג מלך־הבשן אשר בעשתרות:
06O	9	11	ויאמרו אלינו זקינינו וכל־ישיבי ארצנו לאמר קחו בידכם צידה לדרך ולכו לקראתם ואמרתם אליהם עבדיכם אנחנו ועתה כרתו־לנו ברית:

- 06O 9 12 זה לחמנו חם
הצטידנו אתו
מבתינו ביום צאתנו
ללכת אליכם ועתה
הנה יבש והיה
נקדים:
- 06O 9 13 ואלה נאדות היין
אשר מלאנו חדשים
והנה התבקעו ואלה
שלמותינו ונעלינו
בלו מרב הדרך מאד:
- 06O 9 14 ויקחו האנשים
מצידם ואת־פי יהוה
לא שאלו:
- 06O 9 15 ויעש להם יהושע
שלום ויכרת להם
ברית לחיותם
וישבעו להם נשיאי
העדה:
- 06O 9 16 ויהי מקצה שלשת
ימים אחרי
אשר־כרתו להם ברית
וישמעו כִּי־קרבים
הם אליו ובקרבו הם
ישבים:
- 06O 9 17 ויסעו בני־ישראל
ויבאו אל־עריהם
ביום השלישי
ועריהם גבעון
והכפירה ובארות
וקרית יערים:
- 06O 9 18 ולא הכום בני
ישראל כִּי־נשבעו
להם נשיאי העדה
ביהוה אלהי ישראל
וילנו כל־העדה
על־הנשיאים:
- 06O 9 19 ויאמרו כל־הנשיאים
אל־כל־העדה אנחנו
נשבענו להם ביהוה
אלהי ישראל ועתה
לא נוכל לנגע בהם:
- 06O 9 20 זאת נעשה להם

			והחיה אותם ולא־יהיה עלינו קצף על־השבועה אשר־ נשבענו להם:
060	9	21	ויאמרו אליהם הנשיאים יחיו ויהיו חטבי עצים ושאבי־מים לכל־העדה כאשר דברו להם הנשיאים:
060	9	22	ויקרא להם יהושע וידבר אליהם לאמר למה רמיתם אתנו לאמר רחוקים אנחנו מכם מאד ואתם בקרבנו ישבים:
060	9	23	ועתה ארורים אתם ולא־יכרת מכם עבד וחטבי עצים ושאבי־מים לבית אלהי:
060	9	24	ויענו את־יהושע ויאמרו כי הגד הגד לעבדיך את אשר צוה יהוה אלהיך את־משה עבדו לתת לכם את־כל־הארץ ולהשמיד את־כל־ישיבי הארץ מפניכם ונירא מאד לנפשתינו מפניכם ונעשה את־הדבר הזה:
060	9	25	ועתה הננו בידך כטוב וכישר בעיניך לעשות לנו עשה:
060	9	26	ויעש להם כן ויצל אותם מיד בני־ישראל ולא הרגום:
060	9	27	ויתנם יהושע ביום ההוא חטבי עצים ושאבי מים לעדה

ולמזבח יהוה
עדי־היום הזה
אל־המקום אשר
יבחר:

06O 10 1 ויהי כשמע
אדני־צדק מלך
ירושלם כי־לכד
יהושע את־העי
ויחרימה כאשר עשה
ליריחו ולמלכה
כן־עשה לעי ולמלכה
וכי השלימו ישבי
גבעון את־ישראל
ויהיו בקרבם:

06O 10 2 וייראו מאד כי עיר
גדולה גבעון כאחת
ערי הממלכה וכי
היא גדולה מן־העי
וכל־אנשיה גברים:

06O 10 3 וישלח אדני־צדק
מלך ירושלם
אל־הוהם מלך־חברון
ואל־פראם מלך־
ירמות ואל־יפיע
מלך־לכיש ואל־דביר
מלך־עגלון לאמר:

06O 10 4 על־אלי ועזרני
ונכה את־גבעון
כי־השלימה
את־יהושע ואת־בני
ישראל:

06O 10 5 ויאספו ויעלו חמשת
מלכי האמרי מלך
ירושלם מלך־חברון
מלך־ירמות
מלך־לכיש
מלך־עגלון הם
וכל־מחניהם ויחנו
על־גבעון וילחמו
עליה:

06O 10 6 וישלחו אנשי גבעון
אל־יהושע אל־המחנה
הגלגלה לאמר

אל־תרף ידיך
מעבדיך עלה אלינו
מהרה והושיעה לנו
ועזרנו כי נקבצו
אלינו כל־מלכי
האמרי ישבי ההר:
06O 10 7 ויעל יהושע
מִן־הגלגל הוא
וכל־עם המלחמה עמו
וכל גבורי החיל:
06O 10 8 ויאמר יהוה
אל־יהושע אל־תירא
מהם כי בידך נתתם
לא־יעמד איש מהם
בפניך:
06O 10 9 ויבא אליהם יהושע
פתאם כל־הלילה עלה
מִן־הגלגל:
06O 10 10 ויהמם יהוה לפני
ישראל ויכם
מכה־גדולה בגבעון
וירדפם דרך מעלה
בית־חורן ויכם
עד־עזקה ועד־מקדה:
06O 10 11 ויהי בנסם מפני
ישראל הם במורד
בית־חורן ויהוה
השליך עליהם אבנים
גדלות מן־השמים
עד־עזקה וימתו
רבים אשר־מתו
באבני הברד מאשר
הרגו בני ישראל
בחרב:
06O 10 12 אז ידבר יהושע
ליהוה ביום תת
יהוה את־האמרי
לפני בני ישראל
ויאמר לעיני ישראל
שמש בגבעון דום
וירח בעמק אילון:
06O 10 13 וידם השמש וירח
עמד עד־יקם גוי

			איביו הלא־היא
			כתובה על־ספר הישר
			ויעמד השמש בחצי
			השמים ולא־אץ לבוא
			כיום תמים:
06O	10	14	ולא היה כיום ההוא
			לפניו ואחריו לשמע
			יהוה בקול איש כי
			יהוה נלחם לישראל:
	06O	10	15 וישב יהושע
			וכל־ישראל עמו
			אל־המחנה הגלגלה:
06O	10	16	וינסו חמשת המלכים
			האלה ויחבאו במערה
			במקדה:
06O	10	17	ויגד ליהושע לאמר
			נמצאו חמשת המלכים
			נחבאים במערה
			במקדה:
06O	10	18	ויאמר יהושע גלו
			אבנים גדלות אל־פי
			המערה והפקידו
			עליה אנשים לשמרם:
06O	10	19	ואתם אל־תעמדו
			רדפו אחרי איביכם
			וזנבתם אותם
			אל־תתנום לבוא אל־
			עריהם כי נתנם
			יהוה אלהיכם
			בידכם:
06O	10	20	ויהי ככלות יהושע
			ובני ישראל להכותם
			מכה גדולה־מאד
			עד־תמם והשרידים
			שרדו מהם ויבאו
			אל־ערי המבצר:
	06O	10	21 וישבו כל־העם
			אל־המחנה אל־יהושע
			מקדה בשלום לא־חרץ
			לבני ישראל לאיש
			את־לשנו:
06O	10	22	ויאמר יהושע פתחו
			את־פי המערה

			והוציאו אלי
			את־חמשת המלכים
			האלה מן־המערה:
06O	10	23	ויעשו כן ויצאו
			אליו את־חמשת
			המלכים האלה
			מן־המערה את מלך
			ירושלם את־מלך
			חברון את־מלך
			ירמות את־מלך לכיש
			את־מלך עגלון:
06O	10	24	ויהי כהוציאם
			את־המלכים האלה
			אל־יהושע ויקרא
			יהושע אל־כל־איש
			ישראל ויאמר
			אל־קציני אנשי
			המלחמה ההלכוא אתו
			קרבו שימו
			את־רגליכם
			על־צוארי המלכים
			האלה ויקרבו
			וישימו את־רגליהם
			על־צואריהם:
06O	10	25	ויאמר אליהם יהושע
			אל־תיראו ואל־תחתו
			חזקו ואמצו כי ככה
			יעשה יהוה
			לכל־איביכם אשר
			אתם נלחמים אותם:
06O	10	26	ויכם יהושע
			אחרי־כן וימיתם
			ויתלם על חמשה
			עצים ויהיו תלויים
			על־העצים
			עד־הערב:
06O	10	27	ויהי לעת בוא השמש
			צוה יהושע וירידום
			מעל העצים וישלכם
			אל־המערה אשר
			נחבאו־שם וישמו
			אבנים גדלות על־פי
			המערה עד־עצם היום

הזה:

06O 10 28 ואת־מקדה לכד

יהושע ביום ההוא

ויכה לפי־חרב

ואת־מלכה החרם

אותם ואת־כל־הנפש

אשר־בה לא השאיר

שריד ויעש למלך

מקדה כאשר עשה

למלך יריחו:

06O 10 29 ויעבר יהושע

וכל־ישראל עמו

ממקדה לבנה וילחם

עם־לבנה:

06O 10 30 ויתן יהוה גם־אותה

ביד ישראל

ואת־מלכה ויכה

לפי־חרב ואת־כל־

הנפש אשר־בה

לא־השאיר בה שריד

ויעש למלכה כאשר

עשה למלך יריחו:

06O 10 31 ויעבר יהושע

וכל־ישראל עמו

מלבנה לכישה ויחן

עליה וילחם בה:

06O 10 32 ויתן יהוה את־לכיש

ביד ישראל וילכדה

ביום השני ויכה

לפי־חרב

ואת־כל־הנפש

אשר־בה ככל

אשר־עשה ללבנה:

06O 10 33 אז עלה הרם מלך

גזר לעזר את־לכיש

ויכהו יהושע

ואת־עמו עד־בלתי

השאיר־לו שריד:

06O 10 34 ויעבר יהושע

וכל־ישראל עמו

מלכיש עגלנה ויחנו

עליה וילחמו עליה:

06O 10 35 וילכדוה ביום ההוא

ויכּוּה לַפִּי־חֶרֶב וְאֵת
כָּל־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר־בָּהּ
בַּיּוֹם הַהוּא הַחֲרִים
כָּל אֲשֶׁר־עָשָׂה
לִלְכִישׁ:

06O 10 36 וַיַּעַל יְהוֹשֻׁעַ
וְכָל־יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ
מֵעַגְלוֹנָה חֲבֵרוֹנָה
וַיִּלָּחֲמוּ עֲלֶיהָ:

06O 10 37 וַיִּלְכְּדוּהָ
וַיִּכּוּהָ־לַפִּי־חֶרֶב
וְאֶת־מֶלֶכָּהּ
וְאֶת־כָּל־עָרֶיהָ

וְאֶת־כָּל־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר־
בָּהּ לֹא־הִשְׁאִיר שְׂרִיד
כָּל אֲשֶׁר־עָשָׂה
לְעַגְלוֹן וַיַּחְרֹם אוֹתָהּ
וְאֶת־כָּל־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר־
בָּהּ:

06O 10 38 וַיֵּשֶׁב יְהוֹשֻׁעַ
וְכָל־יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ
דְּבָרָה וַיִּלָּחֶם עֲלֶיהָ:

06O 10 39 וַיִּלְכְּדָהּ וְאֶת־מֶלֶכָּהּ
וְאֶת־כָּל־עָרֶיהָ וַיִּכּוֹם
לַפִּי־חֶרֶב וַיַּחְרִימוּ
אֶת־כָּל־נֶפֶשׁ אֲשֶׁר־בָּהּ
לֹא הִשְׁאִיר שְׂרִיד
כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לְחֵבְרוֹן
כִּן־עָשָׂה לְדְבָרָה
וּלְמֶלֶכָּהּ וְכַאֲשֶׁר עָשָׂה
לְלִבְנָה וּלְמֶלֶכָּהּ:

06O 10 40 וַיִּכּוּה יְהוֹשֻׁעַ
אֶת־כָּל־הָאָרֶץ הַהִיא
וְהַנֶּגֶב וְהַשְּׁפֵלָה
וְהָאֲשָׁדּוֹת וְאֵת
כָּל־מְלָכֵיהֶם לֹא
הִשְׁאִיר שְׂרִיד וְאֵת
כָּל־הַנֶּשְׁמָה הַחֲרִים
כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:

06O 10 41 וַיָּכֻם יְהוֹשֻׁעַ מִקְדָּשׁ
בְּרַנֵּעַ וְעַד־עֶזְזָה וְאֵת
כָּל־אֶרֶץ גִּשְׁן

ועד־גבעון:

06O 10 42 ואת כל־המלכים
האלה ואת־ארצם לכד
יהושע פעם אחת כי
יהוה אלהי ישראל
נלחם לישראל:

06O 10 43 וישב יהושע
וכל־ישראל עמו
אל־המחנה הגלגלה:

06O 11 1 ויהי כשמע יבין
מלך־חצור וישלח
אל־יובב מלך מדון
ואל־מלך שמרון
ואל־מלך אכשף:

06O 11 2 ואל־המלכים אשר
מצפון בהר ובערבה
נגב כנרות ובשפלה
ובנפות דור מים:

06O 11 3 הכנעני ממזרח ומים
והאמרי והחתי
והפרזי והיבוסי
בהר והחוי תחת
חרמון בארץ המצפה:

06O 11 4 ויצאו הם
וכל־מחניהם עמם
עם־רב כחול אשר
על־שפת־הים לרב
וסוס ורכב רב־מאד:

06O 11 5 ויועדו כל המלכים
האלה ויבאו ויחנו
יחדו אל־מי מרום
להלחם עם־ישראל:

06O 11 6 ויאמר יהוה
אל־יהושע אל־תירא
מפניהם כי־מחר כעת
הזאת אנכי נתן
את־כלם חללים לפני
ישראל את־סוסייהם
תעקר ואת־מרכבתייהם
תשרף באש:

06O 11 7 ויבא יהושע וכל־עם
המלחמה עמו עליהם
על־מי מרום פתאם

- ויפלו בהם:
- 06O 11 8 ויתנם יהוה
ביד־ישראל ויכום
וירדפום עד־צידון
רבה ועד משרפות
מים ועד־בקעת מצפה
מזרחה ויכם
עד־בלתי השאיר־להם
שריד:
- 06O 11 9 ויעש להם יהושע
כאשר אמר־לו יהוה
את־סוסייהם עקר
ואת־מרכבתייהם שרף
באש:
- 06O 11 10 וישב יהושע בעת
ההיא וילכד
את־חצור ואת־מלכה
הכה בחרב כ־יחצור
לפנים היא ראש
כל־הממלכות האלה:
- 06O 11 11 ויכו את־כל־הנפש
אשר־בה לפי־חרב
החרם לא נותר
כל־נשמה ואת־חצור
שרף באש:
- 06O 11 12 ואת־כל־ערי
המלכים־האלה
ואת־כל־מלכיהם לכד
יהושע ויכם
לפי־חרב החרים
אותם כאשר צוה משה
עבד יהוה:
- 06O 11 13 רק כל־הערים
העמדות על־תלם לא
שרפם ישראל זולתי
את־חצור לבדה שרף
יהושע:
- 06O 11 14 וכל שלל הערים
האלה והבהמה בזזו
להם בני ישראל רק
את־כל־האדם הכו
לפי־חרב עד־השמדם
אותם לא השאירו

כל־נשמה:

06O 11 15 כאשר צוה יהוה

את־משה עבדו

כִּן־צוה משה

את־יהושע וכן עשה

יהושע לא־הסיר דבר

מכל אשר־צוה יהוה

את־משה:

06O 11 16 ויקח יהושע

את־כל־הארץ הזאת

ההר ואת־כל־הנגב

ואת כל־ארץ הגשן

ואת־השפלה

ואת־הערבה ואת־הר

ישראל ושפלתה:

06O 11 17 מן־ההר החלק העולה

שעיר ועד־בעל גד

בבקעת הלבנון תחת

הר־חרמון ואת

כל־מלכיהם לכד

ויכם וימיתם:

06O 11 18 ימים רבים עשה

יהושע

את־כל־המלכים האלה

מלחמה:

06O 11 19 לא־היתה עיר אשר

השלימה אל־בני

ישראל בלתי החוי

ישבי גבעון את־

הכל לקחו במלחמה:

06O 11 20 כי מאת יהוה היתה

לחזק את־לבם לקראת

המלחמה את־ישראל

למען החרימם לבלתי

היות־להם תחנה כי

למען השמידם כאשר

צוה יהוה את־משה:

06O 11 21 ויבא יהושע בעת

ההיא ויכרת

את־הענקים מן־ההר

מן־חברון מן־דבר

מן־ענב ומכל הר

יהודה ומכל הר

			ישראל עם־עריהם החרימם יהושע:
06O	11	22	לא־נותר ענקים בארץ בני ישראל רק בעזה בגת ובאשדוד נשארו:
06O	11	23	ויקח יהושע את־כל־הארץ ככל אשר דבר יהוה אל־משה ויתנה יהושע לנחלה לישראל כמחלקתם לשבטיהם והארץ שקטה ממלחמה:
06O	12	1	ואלה מלכי הארץ אשר הכו בני־ישראל וירשו את־ארצם בעבר הירדן מזרחה השמש מנחל ארנון עד־הר חרמון וכל־הערבה מזרחה:
06O	12	2	סיחון מלך האמרי היושב בחשבון משל מערוער אשר על־שפת־נחל ארנון ותוך הנחל וחצי הגלעד ועד יבק הנחל גבול בני עמון:
06O	12	3	והערבה עד־ים כנרות מזרחה ועד ים הערבה ים־המלח מזרחה דרך בית הישמות ומתימן תחת אשדות הפסגה:
06O	12	4	וגבול עוג מלך הבשן מיתר הרפאים היושב בעשתרות ובאדרעי:
06O	12	5	ומשל בהר חרמון ובסלכה ובכל־הבשן עד־גבול הגשורי והמעכתי וחצי

			הגלעד גבול סיחון מלך־חשבון:
06O	12	6	משה עבד־יהוה ובני ישראל הכום ויתנה משה עבד־יהוה ירשה לראובני ולגדי ולחצי שבט המנשה:
06O	12	7	ואלה מלכי הארץ אשר הכה יהושע ובני ישראל בעבר הירדן ימה מבעל גד בבקעת הלבנון ועד־ההר החלק העלה שעירה ויתנה יהושע לשבטי ישראל ירשה כמחלקתם:
06O	12	8	בהר ובשפלה ובערבה ובאשדות ובמדבר ובנגב החתי האמרי והכנעני הפרזי החוי והיבوسی:
06O	12	9	מלך יריחו אחד מלך העי אשר־מצד בית־אל אחד:
06O	12	10	מלך ירושלם אחד מלך חברון אחד:
06O	12	11	מלך ירמות אחד מלך לכיש אחד:
06O	12	12	מלך עגלון אחד מלך גזר אחד:
06O	12	13	מלך דבר אחד מלך גדר אחד:
06O	12	14	מלך חרמה אחד מלך ערד אחד:
06O	12	15	מלך לבנה אחד מלך עדלם אחד:
06O	12	16	מלך מקדה אחד מלך בית־אל אחד:
06O	12	17	מלך תפוח אחד מלך חפר אחד:
06O	12	18	מלך אפק אחד מלך לשרון אחד:
06O	12	19	מלך מדון אחד מלך

חצור אחד:

06O 12 20 מלך שמרון מראון

אחד מלך אכשף אחד:

06O 12 21 מלך תענך אחד מלך

מגדו אחד:

06O 12 22 מלך קדש אחד

מלך־יקנעם לכרמל

אחד:

06O 12 23 מלך דור לנפת דור

אחד מלך־גוים

לגלגל אחד:

06O 12 24 מלך תרצה אחד

כל־מלכים שלשים

ואחד:

06O 13 1 ויהושע זקן בא

בימים ויאמר יהוה

אליו אתה זקנתה

באת בימים והארץ

נשארה הרבה־מאד

לרשתה:

06O 13 2 זאת הארץ הנשארת

כל־גלילות הפלשתים

וכל־הגשורי:

06O 13 3 מן־השיחור אשר

על־פני מצרים ועד

גבול עקרון צפונה

לכנעני תחשב חמשת

סרני פלשתים העזתי

והאשדודי האשקלוני

הגתי והעקרוני

והעוים:

06O 13 4 מתימן כל־ארץ

הכנעני ומערה אשר

לצידנים עד־אפקה

עד גבול האמרי:

06O 13 5 והארץ הגבלי

וכל־הלבנון מזרח

השמש מבעל גד תחת

הר־חרמון עד לבוא

חמת:

06O 13 6 כל־ישבי ההר

מן־הלבנון

עד־משרפת מים

כל־ציִדְנִים אֲנֹכִי
אֹרִישׁ מִפְּנֵי בְנֵי
יִשְׂרָאֵל רַק הַפִּלָּה
לְיִשְׂרָאֵל בִּנְחָלָה כֹּאשֶׁר
צוִיתִיךָ:

06O 13 7 וְעַתָּה חֲלַק אֶת־הָאָרֶץ
הַזֹּאת בִּנְחָלָה לְתִשְׁעַת
הַשְּׁבֹטִים וְחֲצִי הַשְּׁבֹט
הַמִּנְשָׁה:

06O 13 8 עֲמֹ הָרְאוּבֵנִי וְהַגְדִּי
לְקַחְוּ נַחֲלָתָם אֲשֶׁר
נָתַן לָהֶם מֹשֶׁה בַּעֲבֹר
הַיַּרְדֵּן מִזְרַחָה כֹּאשֶׁר
נָתַן לָהֶם מֹשֶׁה עֶבֶד
יְהוָה:

06O 13 9 מֵעֲרוּעֵר אֲשֶׁר
עַל־שַׁפְת־נַחֲלֵי אֲרֻנּוֹן
וְהָעִיר אֲשֶׁר
בְּתוֹךְ־הַנַּחֲלָה
וְכָל־הַמִּישֹׁר מִיַּדְבָּא
עַד־דִּיבּוֹן:

06O 13 10 וְכָל עֲרֵי סִיחֹן מֶלֶךְ
הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר מֶלֶךְ
בַּחֲשֹׁבֹן עַד־גְּבוּל
בְּנֵי עַמּוֹן:

06O 13 11 וְהַגְּלַעַד וְגְבוּל
הַגְּשׁוּרִי וְהַמַּעֲכָתִי
וְכָל הָרִי חֶרְמוֹן
וְכָל־הַבֶּשֶׁן עַד־סֹלְכָה:

06O 13 12 כָּל־מַמְלָכוֹת עֹג
בְּבֶשֶׁן אֲשֶׁר־מֶלֶךְ
בַּעֲשָׁתְרוֹת וּבְאֲדָרְעִי
הוּא נִשְׂאָר מִיֵּתֶר
הָרִפְאִים וִיכָם מֹשֶׁה
וִירְשָׁם:

06O 13 13 וְלֹא הוֹרִישׁוּ בְנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶת־הַגְּשׁוּרִי
וְאֶת־הַמַּעֲכָתִי וַיֵּשֶׁב
גְּשׁוּר וּמַעֲכָת בְּקֶרֶב
יִשְׂרָאֵל עַד הַיּוֹם
הַזֶּה:

06O 13 14 רַק לְשֹׁבֵט הַלֹּוִי לֹא
נָתַן נַחֲלָה אֲשִׁי יְהוָה

			אלהי ישראל הוא נחלתו כאשר דבר-לו:
06O	13	15	ויתן משה למטה בני־ראובן למשפחתם:
06O	13	16	ויהי להם הגבול מערוער אשר על־שפת־נחל ארנון והעיר אשר בתוך־ הנחל וכל־המישר על־מידבא:
06O	13	17	חשבון וכל־עריה אשר במישר דיבון ובמות בעל ובית בעל מעון:
06O	13	18	ויהצה וקדמת ומפעת:
06O	13	19	וקריתים ושבמה וצרת השחר בהר העמק:
06O	13	20	ובית פעור ואשדות הפסגה ובית הישמות:
06O	13	21	וכל ערי המישר וכל־ממלכות סיחון מלך האמרי אשר מלך בחשבון אשר הכה משה אתו ואת־נשיאי מדין את־אוי ואת־רקם ואת־צור ואת־חור ואת־רבע נסיכי סיחון ישבי הארץ:
06O	13	22	ואת־בלעם בן־בעור הקוסם הרגו בני־ישראל בחרב אל־חלליהם:
06O	13	23	ויהי גבול בני ראובן הירדן וגבול זאת נחלת בני־ראובן למשפחתם הערים וחצריהן:

- 06O 13 24 ויתן משה למטה־גד
לבני־גד למשפחתם:
- 06O 13 25 ויהי להם הגבול
יעזר וכל־ערי
הגלעד וחצי ארץ
בני עמון עד־ערוער
אשר על־פני רבה:
- 06O 13 26 ומחשבון עד־רמת
המצפה ובטנים
וממחנים עד־גבול
לדבר:
- 06O 13 27 ובעמק בית הרם
ובית נמרה וסכות
וצפון יתר ממלכות
סיחון מלך חשבון
הירדן וגבל עד־קצה
ים־כנרת עבר הירדן
מזרחה:
- 06O 13 28 זאת נחלת בני־גד
למשפחתם הערים
וחצריהם:
- 06O 13 29 ויתן משה לחצי שבט
מנשה ויהי לחצי
מטה בני־מנשה
למשפחותם:
- 06O 13 30 ויהי גבולם ממחנים
כל־הבשן כל־ממלכות
עוג מלך־הבשן
וכל־חות יאיר אשר
בבשן ששים עיר:
- 06O 13 31 וחצי הגלעד
ועשתרות ואזרעי
ערי ממלכות עוג
בבשן לבני מכיר
בן־מנשה לחצי
בני־מכיר
למשפחותם:
- 06O 13 32 אלה אשר־נחל משה
בערבות מואב מעבר
לירדן יריחו
מזרחה:
- 06O 13 33 ולשבט הלוי לא־נתן
משה נחלה יהוה

אלהי ישראל הוא
נחלתם כאשר דבר
להם:

06O 14 1 ואלה אשר־נחלו
בני־ישראל בארץ
כנען אשר נחלו
אותם אלעזר הכהן
ויהושע בן־נון
וראשי אבות המטות
לבני ישראל:

06O 14 2 בגורל נחלתם כאשר
צוה יהוה ביד־משה
לתשעת המטות וחצי
המטה:

06O 14 3 כי־נתן משה נחלת
שני המטות וחצי
המטה מעבר לירדן
וללויים לא־נתן
נחלה בתוכם:

06O 14 4 כי־היו בני־יוסף
שני מטות מנשה
ואפרים ולא־נתנו
חלק ללויים בארץ כי
אם־ערים לשבת
ומגרשיהם למקניהם
ולקניהם:

06O 14 5 כאשר צוה יהוה
את־משה כן עשו בני
ישראל ויחלקו
את־הארץ:

06O 14 6 ויגשו בני־יהודה
אל־יהושע בגלגל
ויאמר אליו כלב
בן־יפנה הקנזי אתה
ידעת את־הדבר
אשר־דבר יהוה
אל־משה איש־האלהים
על אדותי ועל

אדותיך בקדש ברנע:
06O 14 7 בן־ארבעים שנה
אנכי בשלח משה
עבד־יהוה אתי מקדש
ברנע לרגל את־

			הארץ ואשב אתו דבר כאשר עם־לבבי:
06O	14	8	ואחי אשר עלו עמי המסיו את־לב העם ואנכי מלאתי אחרי יהוה אלהי:
06O	14	9	וישבע משה ביום ההוא לאמר אם־לא הארץ אשר דרכה רגלך בה לך תהיה לנחלה ולבניך עד־עולם כי מלאת אחרי יהוה אלהי:
06O	14	10	ועתה הנה החיה יהוה אותי כאשר דבר זה ארבעים וחמש שנה מאז דבר יהוה את־הדבר הזה אל־משה אשר־הלך ישראל במדבר ועתה הנה אנכי היום בן־חמש ושמונים שנה:
06O	14	11	עודני היום חזק כאשר ביום שלח אותי משה ככחי אז וככחי עתה למלחמה ולצאת ולבוא:
06O	14	12	ועתה תנה־לי את־ההר הזה אשר־דבר יהוה ביום ההוא כי אתה־שמעת ביום ההוא כי־ענקים שם וערים גדלות בצרות אולי יהוה אותי והורשתיים כאשר דבר יהוה:
06O	14	13	ויברכהו יהושע ויתן את־חברון לכלב בן־יפנה לנחלה:
06O	14	14	על־כן היתה־חברון

			לכלב בן־יפנה הקנזי לנחלה עד היום הזה יען אשר מלא אחרי יהוה אלהי ישראל:
06O	14	15	ושם חברון לפנים קרית ארבע האדם הגדול בענקים הוא והארץ שקטה ממלחמה:
06O	15	1	ויהי הגורל למטה בני יהודה למשפחתם אל־גבול אדום מדבר־צן נגבה מקצה תימן:
06O	15	2	ויהי להם גבול נגב מקצה ים המלח מן־הלשן הפנה נגבה:
06O	15	3	ויצא אל־מנגב למעלה עקרבים ועבר צנה ועלה מנגב לקדש ברנע ועבר חצרון ועלה אדרה ונסב הקרקעה:
06O	15	4	ועבר עצמונה ויצא נחל מצרים והיה תצאות הגבול ימה זה־יהיה לכם גבול נגב:
06O	15	5	וגבול קדמה ים המלח עד־קצה הירדן וגבול לפאת צפונה מלשון הים מקצה הירדן:
06O	15	6	ועלה הגבול בית חגלה ועבר מצפון לבית הערבה ועלה הגבול אבן בהן בן־ראובן:
06O	15	7	ועלה הגבול דברה מעמק עכור וצפונה פנה אל־הגלגל

הענק היא חברון:

- 06O 15 14 וירש משם כלב
את־שלושה בני הענק
את־ששי ואת־אחימן
ואת־תלמי ילידי
הענק:
- 06O 15 15 ויעל משם אל־ישבי
דבר ושם־דבר לפנים
קרית־ספר:
- 06O 15 16 ויאמר כלב אשר־יכה
את־קרית־ספר ולכדה
ונתתי לו את־עכסה
בתי לאשה:
- 06O 15 17 וילכדה עתניאל
בן־קנז אחי כלב
ויתן־לו את־עכסה
בתו לאשה:
- 06O 15 18 ויהי בבואה
ותסיתהו לשאול
מאת־אביה שדה
ותצנח מעל החמור
ויאמר־ לה כלב
מה־לך:
- 06O 15 19 ותאמר תנה־לי ברכה
כי ארץ הנגב נתתני
ונתתה לי גלת מים
ויתן־לה את גלת
עליות ואת גלת
תחתיות:
- 06O 15 20 זאת נחלת מטה
בני־יהודה
למשפחתם:
- 06O 15 21 ויהיו הערים מקצה
למטה בני־יהודה
אל־גבול אדום
בנגבה קבצאל ועדר
ויגור:
- 06O 15 22 וקינה ודימונה
ועדעדה:
- 06O 15 23 וקדש וחצור ויתנן:
- 06O 15 24 זיף וטלם ובעלות:
- 06O 15 25 וחצור חדתה וקריות
חצרון היא חצור:
- 06O 15 26 אמם ושמע ומולדה:

06O	15	27	וּחְצֵר גְּדָה וּחְשִׁמּוֹן וּבֵית פֶּלֶט:
06O	15	28	וּחְצֵר שׁוּעַל וּבֶאֱר שֶׁבַע וּבְזִיּוֹתֶיהָ:
06O	15	29	בַּעֲלָה וְעֵיִים וְעֶצֶם:
06O	15	30	וְאַלְתּוֹלַד וְכִסִּיל וְחֶרְמָה:
06O	15	31	וְצִקְלָג וּמִדְּמָנָה וּסְנִסְנָה:
06O	15	32	וּלְבָאוֹת וּשְׁלָחִים וְעֵין וְרִמּוֹן כָּל־עֵרִים עֹשְׂרִים וְתִשַׁע וְחִצְרִיהֶן:
06O	15	33	בִּשְׁפֹּלָה אֲשֶׁת־אֹוֹל וְצִרְעָה וְאַשְׁנָה:
06O	15	34	וְזִנוּחַ וְעֵין גָּנִים תְּפוּחַ וְהַעֲיָנָם:
06O	15	35	יִרְמוֹת וְעִדְלָם שׁוֹכָה וְעִזְקָה:
06O	15	36	וּשְׁעָרִים וְעִדִּיתִים וְהַגְּדֵרָה וְגִדְרֹתִים עָרִים אַרְבַּע־עֶשְׂרֵה וְחִצְרִיהֶן:
06O	15	37	צֶנַן וְחִדְשָׁה וּמִגְדַּל־גֹּד:
06O	15	38	וְדִלְעָן וְהַמְצַפָּה וּקִתְאָל:
06O	15	39	לְכִישׁ וּבִצְקָת וְעִגְלוֹן:
06O	15	40	וּכְבוֹן וּלְחָמֶס וּכְתִלִּישׁ:
06O	15	41	וּגְדֵרוֹת בֵּית־דָּגוֹן וְנַעֲמָה וּמִקְדָּה עָרִים שִׁש־עֶשְׂרֵה וְחִצְרִיהֶן:
06O	15	42	לְבָנָה וְעֵתֶר וְעֶשֶׂן:
06O	15	43	וּפְתָח וְאַשְׁנָה וְנָצִיב:
06O	15	44	וּקַעֲיִלָה וְאַכְזִיב וּמִרְאֵשֶׁה עָרִים תִּשַׁע וְחִצְרִיהֶן:
06O	15	45	עֶקְרוֹן וּבִנְתִיָּה וְחִצְרִיָּה:
06O	15	46	מַעֲקָרוֹן וַיְמָה כָּל

אשר-על-יד אשדוד

וחצריהן:

06O 15 47 אשדוד בנותיה

וחצריה עזה בנותיה

וחצריה עד-נחל

מצרים והים הגבול

וגבול:

06O 15 48 ובהר שמיר ויתיר

ושוכה:

06O 15 49 ודנה וקרית-סנה

היא דבר:

06O 15 50 וענב ואשתמה

וענים:

06O 15 51 וגשן וחלן וגלה

ערים אחת-עשרה

וחצריהן:

06O 15 52 ארב ורומה ואשען:

06O 15 53 וינים ובית-תפוח

ואפקה:

06O 15 54 וחמטה וקרית ארבע

היא חברון וציער

ערים תשע וחצריהן:

06O 15 55 מעון כרמל וזיף

ויוטה:

06O 15 56 ויזרעאל ויקדעם

וזנוח:

06O 15 57 הקין גבעה ותמנה

ערים עשר וחצריהן:

06O 15 58 חלחול בית-צור

וגדור:

06O 15 59 ומערת ובית-ענות

ואלתקן ערים שש

וחצריהן:

06O 15 60 קרית-בעל היא קרית

יערים והרבה ערים

שתיים וחצריהן:

06O 15 61 במדבר בית הערבה

מדין וסככה:

06O 15 62 והנבשן ועיר-המלח

ועין גדי ערים שש

וחצריהן:

06O 15 63 ואת-היבوسی יושבי

ירושלם לא-יוכלו

בני־יהודה להורישם
וישב היבوسی
את־בני יהודה
בירושלם עד היום
הזה:

06O 16 1 ויצא הגורל לבני
יוסף מירדן יריחו
למי יריחו מזרחה
המדבר עלה מיריחו
בהר בית־אל:

06O 16 2 ויצא מבית־אל לווזה
ועבר אל־גבול
הארכי עטרות:

06O 16 3 וירד־ימה אל־גבול
היפלטי עד גבול
בית־חורן תחתון
ועד־גזר והיו
תצאתו ימה:

06O 16 4 וינחלו בני־יוסף
מנשה ואפרים:

06O 16 5 ויהי גבול
בני־אפרים למשפחתם
ויהי גבול נחלתם
מזרחה עטרות אדר
עד־בית חורן
עליון:

06O 16 6 ויצא הגבול הימה
המכמתת מצפון ונסב
הגבול מזרחה תאנת
שלה ועבר אותו
ממזרח ינוחה:

06O 16 7 וירד מינוחה עטרות
ונערתה ופגע
ביריחו ויצא
הירדן:

06O 16 8 מתפוח ילך הגבול
ימה נחל קנה והיו
תצאתיו הימה זאת
נחלת מטה בני־
אפרים למשפחתם:

06O 16 9 והערים המבדלות
לבני אפרים בתוך
נחלת בני־מנשה

- כל־הערים וחצריהן:
 ולא הורישו 10 16 06O
 את־הכנעני היושב
 בגזר וישב הכנעני
 בקרב אפרים עד־
 היום הזה ויהי
 למס־עבד:
- ויהי הגורל למטה 1 17 06O
 מנשה כ־הוא בכור
 יוסף למכיר בכור
 מנשה אבי הגלעד כי
 הוא היה איש מלחמה
 ויהי־לו הגלעד
 והבשן:
- ויהי לבני מנשה 2 17 06O
 הנותרים למשפחתם
 לבני אביעזר
 ולבני־חלק ולבני
 אשריאל ולבני־שכם
 ולבני־חפר ולבני
 שמידע אלה בני
 מנשה בן־יוסף
 הזכרים למשפחתם:
- ולצלפחד בן־חפר 3 17 06O
 בן־גלעד בן־מכיר
 בן־מנשה לא־היו לו
 בנים כי אם־ בנות
 ואלה שמות בנתיו
 מחלה ונעה חגלה
 מלכה ותרצה:
- ותקרבנה לפני 4 17 06O
 אלעזר הכהן ולפני
 יהושע בן־נון
 ולפני הנשיאים
 לאמר יהוה צוה
 את־משה לתת־לנו
 נחלה בתוך אחינו
 ויתן להם אל־פי
 יהוה נחלה בתוך
 אחי אביהן:
- ויפלו חבלי־מנשה 5 17 06O
 עשרה לבד מארץ
 הגלעד והבשן אשר

- מעבר לירדן:
- 06O 17 6 כי בנות מנשה נחלו
נחלה בתוך בניו
וארץ הגלעד היתה
לבני־מנשה
הנותרים:
- 06O 17 7 ויהי גבול־מנשה
מאשר המכמתת אשר
על־פני שכם והלך
הגבול אל־הימין
אל־ישבי עין תפוח:
- 06O 17 8 למנשה היתה ארץ
תפוח ותפוח
אל־גבול מנשה לבני
אפרים:
- 06O 17 9 וירד הגבול נחל
קנה נגבה לנחל
ערים האלה לאפרים
בתוך ערי מנשה
וגבול מנשה מצפון
לנחל ויהי תצאתיו
הימה:
- 06O 17 10 נגבה לאפרים
וצפונה למנשה ויהי
הים גבולו ובאשר
יפגעון מצפון
וביששכר ממזרח:
- 06O 17 11 ויהי למנשה ביששכר
ובאשר בית־שאן
ובנותיה ויבלעם
ובנותיה ואת־ישבי
דאר ובנותיה וישבי
עין־דר ובנתיה
וישבי תענך ובנתיה
וישבי מגדו
ובנותיה שלשת
הנפת:
- 06O 17 12 ולא יכלו בני מנשה
להוריש את־הערים
האלה ויואל הכנעני
לשבת בארץ הזאת:
- 06O 17 13 ויהי כי חזקו בני
ישראל ויתנו

- את־הכנעני למס
והורש לא הורישו:
06O 17 14 וידברו בני יוסף
את־יהושע לאמר
מדוע נתתה לי נחלה
גורל אחד וחבל אחד
ואני עמ־רב עד
אשר־עד־כה ברכני
יהוה:
06O 17 15 ויאמר אליהם יהושע
אם־עמ־רב אתה עלה
לך היערה ובראת לך
שם בארץ הפרזי
והרפאים כי־אץ לך
הר־אפרים:
06O 17 16 ויאמרו בני יוסף
לא־ימצא לנו ההר
ורכב ברזל
בכל־הכנעני הישב
בארץ־העמק לאשר
בבית־שאן ובנותיה
ולאשר בעמק
יזרעאל:
06O 17 17 ויאמר יהושע
אל־בית יוסף
לאפרים ולמנשה
לאמר עמ־רב אתה
וכח גדול לך
לא־יהיה לך גורל
אחד:
06O 17 18 כי הר יהיה־לך
כי־יער הוא ובראתו
והיה לך תצאתיו
כי־תוריש את־
הכנעני כי רכב
ברזל לו כי חזק
הוא:
06O 18 1 ויקהלו כל־עדת
בני־ישראל שלה
וישכינו שם את־אהל
מועד והארץ נכבשה
לפניהם:
06O 18 2 ויותרו בבני ישראל

אשר לא־חלקו
את־נחלתם שבעה
שבטים:

06O 18 3 ויאמר יהושע
אל־בני ישראל

עד־אנה אתם מתרפים
לבוא לרשת את־הארץ
אשר נתן לכם יהוה
אלהי אבותיכם:

06O 18 4 הבו לכם שלשה
אנשים לשבט ואשלחם
ויקמו ויתהלכו
בארץ ויכתבו אותה
לפי נחלתם ויבאו
אלי:

06O 18 5 והתחלקו אתה לשבעה
חלקים יהודה יעמד
על־גבולו מנגב
ובית יוסף יעמדו
על־גבולם מצפון:

06O 18 6 ואתם תכתבו
את־הארץ שבעה
חלקים והבאתם אלי
הנה ויריתי לכם
גורל פה לפני יהוה
אלהינו:

06O 18 7 כי אין־חלק ללויים
בקרבתכם כִּי־כהנת
יהוה נחלתו וגד
וראובן וחצי שבט
המנשה לקחו נחלתם
מעבר לירדן מזרחה
אשר נתן להם משה
עבד יהוה:

06O 18 8 ויקמו האנשים
וילכו ויצו יהושע
את־ההלכים לכתב
את־הארץ לאמר לכו
והתהלכו בארץ
וכתבו אותה ושובו
אלי ופה אשליך לכם
גורל לפני יהוה
בשלה:

- 06O 18 9 וילכו האנשים
ויעברו בארץ
ויכתבוה לערים
לשבעה חלקים
על־ספר ויבאו
אל־יהושע אל־המחנה
שלה:
- 06O 18 10 וישלך להם יהושע
גורל בשלה לפני
יהוה ויחלק־שם
יהושע את־הארץ
לבני ישראל
כמחלקתם:
- 06O 18 11 ויעל גורל מטה
בני־בנימן למשפחתם
ויצא גבול גורלם
בין בני יהודה
ובין בני יוסף:
- 06O 18 12 ויהי להם הגבול
לפאת צפונה
מן־הירדן ועלה
הגבול אל־כתף
יריחו מצפון ועלה
בהר ימה והיה
תצאתיו מדברה בית
און:
- 06O 18 13 ועבר משם הגבול
לזזה אל־כתף לזזה
נגבה היא בית־אל
וירד הגבול עטרות
אדר על־ההר אשר
מנגב לבית־חרון
תחתון:
- 06O 18 14 ותאר הגבול ונסב
לפאת־ים נגבה
מן־ההר אשר על־פני
בית־חרון נגבה
והיה תצאתיו
אל־קרית־בעל היא
קרית יערים עיר
בני יהודה זאת
פאת־ים:
- 06O 18 15 ופאת־נגבה מקצה

קרית יערים ויצא
 הגבול ימה ויצא
 אל־מעין מי נפתוח:
 06O 18 16 וירד הגבול אל־קצה
 ההר אשר על־פני גי
 בן־הנם אשר בעמק
 רפאים צפונה וירד
 גי הנם אל־כתף
 היבוסי נגבה וירד
 עין רגל:
 06O 18 17 ותאר מצפון ויצא
 עין שמש ויצא
 אל־גלילות אשר־נכח
 מעלה אדמים וירד
 אבן בהן בן־ראובן:
 06O 18 18 ועבר אל־כתף
 מול־הערבה צפונה
 וירד הערבה:
 06O 18 19 ועבר הגבול אל־כתף
 בית־חגלה צפונה
 והיה תצאותיו
 הגבול אל־לשון
 ים־המלח צפונה
 אל־קצה הירדן נגבה
 זה גבול נגב:
 06O 18 20 והירדן יגבל־אתו
 לפאת־קדמה זאת
 נחלת בני בנימן
 לגבולתיה סביב
 למשפחתם:
 06O 18 21 והיו הערים למטה
 בני בנימן
 למשפחותיהם יריחו
 ובית־חגלה ועמק
 קציץ:
 06O 18 22 ובית הערבה וצמרים
 ובית־אל:
 06O 18 23 והעוים והפרה
 ועפרה:
 06O 18 24 וכפר העמני והעפני
 וגבע ערים
 שתיים־עשרה
 וחצריהן:

- 06O 18 25 גבעון והרמה
ובארות:
- 06O 18 26 והמצפה והכפירה
והמצה:
- 06O 18 27 ורקם וירפאל
ותראלה:
- 06O 18 28 וצלע האלף והיבوسی
היא ירושלם גבעת
קרית ערים
ארבע־עשרה וחצריהן
זאת נחלת
בני־בנימן
למשפחתם:
- 06O 19 1 ויצא הגורל השני
לשמעון למטה
בני־שמעון
למשפחותם ויהי
נחלתם בתוך נחלת
בני־יהודה:
- 06O 19 2 ויהי להם בנחלתם
באר־שבע ושבע
ומולדה:
- 06O 19 3 וחצר שועל ובלה
ועצם:
- 06O 19 4 ואלתולד ובתול
וחרמה:
- 06O 19 5 וצקלג
ובית־המרכבות וחצר
סוסה:
- 06O 19 6 ובית לבאות ושרוחן
ערים שלש־עשרה
וחצריהן:
- 06O 19 7 עין רמון ועתר
ועשן ערים ארבע
וחצריהן:
- 06O 19 8 וכל־החצרים אשר
סביבות הערים האלה
עד־בעלת באר ראמת
נגב זאת נחלת מטה
בני־שמעון
למשפחתם:
- 06O 19 9 מחבל בני יהודה
נחלת בני שמעון

- כי־היה חלק
בני־הודה רב מהם
וינחלו בני־שמעון
בתוך נחלתם:
06O 19 10 ויעל הגורל השלישי
לבני זבולן
למשפחתם ויהי גבול
נחלתם עד־ שריד:
06O 19 11 ועלה גבולם לימה
ומרעלה ופגע בדבשת
ופגע אל־הנחל אשר
על־פני יקנעם:
06O 19 12 ושב משריד קדמה
מזרח השמש על־גבול
כסלת תבר ויצא
אל־הדברת ועלה
יפיע:
06O 19 13 ומשם עבר קדמה
מזרחה גתה חפר עתה
קצין ויצא רמון
המתאר הנעה:
06O 19 14 ונסב אתו הגבול
מצפון חנתן והיו
תצאתיו גי
יפתח־אל:
06O 19 15 וקטת ונהלל ושמרון
וידאלה ובית לחם
ערים שתיים־עשרה
וחצריהן:
06O 19 16 זאת נחלת
בני־זבולן
למשפחותם הערים
האלה וחצריהן:
06O 19 17 ליששכר יצא הגורל
הרביעי לבני יששכר
למשפחותם:
06O 19 18 ויהי גבולם
יזרעאלה והכסולת
ושונם:
06O 19 19 וחפרים ושיאן
ואנחרת:
06O 19 20 והרבית וקשיון
ואבץ:

- 06O 19 21 ורמת ועין־גנים
ועין חדה ובית
פצין:
- 06O 19 22 ופגע הגבול בתבור
ושחצומה ובית שמש
והיו תצאות גבולם
הירדן ערים
שש־עשרה וחצריהן:
- 06O 19 23 זאת נחלת מטה
בני־שכר למשפחתם
הערים וחצריהן:
- 06O 19 24 ויצא הגורל החמישי
למטה בני־אשר
למשפחותם:
- 06O 19 25 ויהי גבולם חלקת
וחלי ובטן ואכשף:
- 06O 19 26 ואלמלך ועמעד
ומשאל ופגע בכרמל
הימה ובשיחור
לבנת:
- 06O 19 27 ושב מזרח השמש בית
דגן ופגע בזבלון
ובגי יפת־ח־אל
צפונה בית העמק
ונע־אל ויצא
אל־כבול משמאל:
- 06O 19 28 ועברן ורחב וחמון
וקנה עד צידון
רבה:
- 06O 19 29 ושב הגבול הרמה
ועד־עיר מבצר־צר
ושב הגבול חסה
ויהיו תצאתיו הימה
מחבל אכזיבה:
- 06O 19 30 ועמה ואפק ורחב
ערים עשרים ושנים
וחצריהן:
- 06O 19 31 זאת נחלת מטה
בני־אשר למשפחתם
הערים האלה
וחצריהן:
- 06O 19 32 לבני נפתלי יצא
הגורל הששי לבני

- נפתלי למשפחתם:
06O 19 33 ויהי גבולם מחלף
מאלון בצעננים
ואדמי הנקב ויבנאל
עד־לקום ויהי
תצאתיו הירדן:
06O 19 34 ושב הגבול ימה
אזנות תבור ויצא
משם חוקקה ופגע
בזבלון מנגב ובאשר
פגע מים וביהודה
הירדן מזרח השמש:
06O 19 35 וערי מבצר הצדים
צר וחמת רקת
וכנרת:
06O 19 36 ואדמה והרמה
וחצור:
06O 19 37 וקדש ואדרעי ועין
חצור:
06O 19 38 ויראון ומגדל־אל
חרם ובית־ענת ובית
שמש ערים תשע־עשרה
וחצריהן:
06O 19 39 זאת נחלת מטה
בני־נפתלי למשפחתם
הערים וחצריהן:
06O 19 40 למטה בני־דן
למשפחתם יצא הגורל
השביעי:
06O 19 41 ויהי גבול נחלתם
צרעה ואשתאול ועיר
שמש:
06O 19 42 ושעלבין ואילון
ויתלה:
06O 19 43 ואילון ותמנתה
ועקרון:
06O 19 44 ואלתקה וגבתון
ובעלת:
06O 19 45 ויהד ובני־ברק
וגת־רמון:
06O 19 46 ומי הירקון והרקון
עם־הגבול מול יפו:
06O 19 47 ויצא גבול־בני־דן

מהם ויעלו בני־דן
 וילחמו עם־לשם
 וילכדו אותה ויכו
 אותה לפי־חרב
 וירשו אותה וישבו
 בה ויקראו ללשם דן
 כשם דן אביהם:
 06O 19 48 זאת נחלת מטה
 בני־דן למשפחתם
 הערים האלה
 וחצריהן:
 06O 19 49 ויכלו
 לנחל־את־הארץ
 לגבולתיה ויתנו
 בני־ישראל נחלה
 ליהושע בן־נון
 בתוכם:
 06O 19 50 על־פי יהוה נתנו
 לו את־העיר אשר
 שאל את־תמנת־סרח
 בהר אפרים ויבנה
 את־העיר וישב בה:
 06O 19 51 אלה הנחלת אשר
 נחלו אלעזר הכהן
 ויהושע בן־נון
 וראשי האבות למטות
 בני־ישראל בגורל
 בשלה לפני יהוה
 פתח אהל מועד
 ויכלו מחלק את־
 הארץ:
 06O 20 1 וידבר יהוה
 אל־יהושע לאמר:
 06O 20 2 דבר אל־בני ישראל
 לאמר תנו לכם
 את־ערי המקלט
 אשר־דברתי אליכם
 ביד־משה:
 06O 20 3 לנוס שמה רוצח
 מכה־נפש בשגגה
 בבלי־דעת והיו לכם
 למקלט מגאל הדם:
 06O 20 4 ונס אל־אחת מהערים

			האלה ועמד פתח שער העיר ודבר באזני זקני העיר- ההיא את-דבריו ואספו אתו העירה אליהם ונתנו-לו מקום וישב עמם:
06O	20	5	וכי ירדף גאל הדם אחריו ולא-יסגרו את-הרצח בידו כי בבלי-דעת הכה את-רעהו ולא-שנא הוא לו מתמול שלשום:
06O	20	6	וישב בעיר ההיא עד-עמדו לפני העדה למשפט עד-מות הכהן הגדול אשר יהיה בימים ההם אז ישוב הרוצח ובא אל-עירו ואל-ביתו אל-העיר אשר- נס משם:
06O	20	7	ויקדשו את-קדש בגליל בהר נפתלי ואת-שכם בהר אפרים ואת-קרית ארבע היא חברון בהר יהודה:
06O	20	8	ומעבר לירדן יריחו מזרחה נתנו את-בצר במדבר במישר ממטה ראובן ואת-ראמת בגלעד ממטה-גד ואת-גלון בבשן ממטה מנשה:
06O	20	9	אלה היו ערי המועדה לכל בני ישראל ולגר הגר בתוכם לנוס שמה כל- מכה-נפש בשגגה ולא ימות ביד גאל הדם עד-עמדו לפני העדה:
06O	21	1	ויגשו ראשי אבות

הלויים אל־אלעזר
הכהן ואל־יהושע
בן־נון ואל־ראשי
אבות המטות לבני
ישראל:

06O 21 2 וידברו אליהם בשלה
בארץ כנען לאמר
יהוה צוה ביד־משה
לתת־לנו ערים לשבת
ומגרשיהן לבהמתנו:

06O 21 3 ויתנו בני־ישראל
ללויים מנחלתם
אל־פי יהוה
את־הערים האלה
ואת־מגרשיהן:

06O 21 4 ויצא הגורל למשפחת
הקהתי ויהי לבני
אהרן הכהן
מן־הלויים ממטה
יהודה וממטה
השמעני וממטה
בנימן בגורל ערים
שלש עשרה:

06O 21 5 ולבני קהת הנותרים
ממשפחת מטה־אפרים
וממטה־דן ומחצי
מטה מנשה בגורל
ערים עשר:

06O 21 6 ולבני גרשון
ממשפחות מטה־יששכר
וממטה־אשר וממטה
נפתלי ומחצי מטה
מנשה בבשן בגורל
ערים שלש עשרה:

06O 21 7 לבני מררי למשפחתם
ממטה ראובן
וממטה־גד וממטה
זבולן ערים שתיים
עשרה:

06O 21 8 ויתנו בני־ישראל
ללויים את־הערים
האלה ואת־מגרשיהן
כאשר צוה יהוה

			ביד־משה בגורל:
06O	21	9	<p>ויתנו ממטה בני יהודה וממטה בני שמעון את הערים האלה אשר־יקרא אתהן בשם:</p>
06O	21	10	<p>ויהי לבני אהרן ממשפחות הקהתי מבני לוי כי להם היה הגורל ריאשנה:</p>
06O	21	11	<p>ויתנו להם את־קרית ארבע אבי הענוק היא חברון בהר יהודה ואת־מגרשה סביבתי:</p>
06O	21	12	<p>ואת־שדה העיר ואת־חצריה נתנו לכלב בן־יפנה באחזתו:</p>
06O	21	13	<p>ולבני אהרן הכהן נתנו את־עיר מקלט הרצח את־חברון ואת־מגרשה ואת־ לבנה ואת־מגרשה:</p>
06O	21	14	<p>ואת־יתר ואת־מגרשה ואת־אשתמע ואת־מגרשה:</p>
06O	21	15	<p>ואת־חלן ואת־מגרשה ואת־דבר ואת־מגרשה:</p>
06O	21	16	<p>ואת־עין ואת־מגרשה ואת־יטה ואת־מגרשה את־בית שמש ואת־מגרשה ערים תשע מאת שני השבטים האלה:</p>
06O	21	17	<p>וממטה בנימן את־גבעון ואת־מגרשה את־גבע ואת־מגרשה:</p>
06O	21	18	<p>את־ענתות ואת־מגרשה ואת־עלמון</p>

			ואת־מגרשה ערים ארבע:
06O	21	19	כל־ערי בני־אהרן הכהנים שלש־עשרה ערים ומגרשיהן:
06O	21	20	ולמשפחות בני־קהת הלויים הנותרים מבני קהת ויהי ערי גורלם ממטה אפרים:
06O	21	21	ויתנו להם את־עיר מקלט הרצח את־שכם ואת־מגרשה בהר אפרים ואת־גזר ואת־מגרשה:
06O	21	22	ואת־קבצים ואת־מגרשה ואת־בית חורן ואת־מגרשה ערים ארבע:
06O	21	23	וממטה־דן את־אלתקא ואת־מגרשה את־גבתון ואת־מגרשה:
06O	21	24	את־אילון ואת־מגרשה את־גת־רמון ואת־מגרשה ערים ארבע:
06O	21	25	וממחצית מטה מנשה את־תענך ואת־מגרשה ואת־גת־רמון ואת־מגרשה ערים שתים:
06O	21	26	כל־ערים עשר ומגרשיהן למשפחות בני־קהת הנותרים:
06O	21	27	ולבני גרשון ממשפחת הלויים מחצי מטה מנשה את־עיר מקלט הרצח את־ גלון בבשן ואת־מגרשה ואת־בעשתרה ואת־מגרשה ערים

שתיים:

06O 21 28 וממטה יששכר

את־קשיון

ואת־מגרשה את־דברת

ואת־מגרשה:

06O 21 29 את־ירמות

ואת־מגרשה את־עין

גנים ואת־מגרשה

ערים ארבע:

06O 21 30 וממטה אשר את־משאל

ואת־מגרשה

את־עבדון

ואת־מגרשה:

06O 21 31 את־חלקת ואת־מגרשה

ואת־רחב ואת־מגרשה

ערים ארבע:

06O 21 32 וממטה נפתלי

את־עיר מקלט הרצח

את־קדש בגליל

ואת־מגרשה ואת־חמת

דאר ואת־מגרשה

ואת־קרתן

ואת־מגרשה ערים

שלש:

06O 21 33 כל־ערי הגרשני

למשפחתם שלש־עשרה

עיר ומגרשיהן:

06O 21 34 ולמשפחות בני־מררי

הלויים הנותרים מאת

מטה זבולן

את־יקנעם ואת־

מגרשה את־קרתה

ואת־מגרשה:

06O 21 35 את־דמנה ואת־מגרשה

את־נהלל ואת־מגרשה

ערים ארבע:

06O 21 36 וממטה ראובן

את־בצר ואת־מגרשה

ואת־יהצה

ואת־מגרשה:

06O 21 37 את־קדמות

ואת־מגרשה

ואת־מיפעת

ואת־מגרשה ערים

ארבע:

06O 21 38 וממטה־גד את־עיר

מקלט הרצח את־רמת

בגלעד ואת־מגרשה

ואת־מחנים

ואת־מגרשה:

06O 21 39 את־חשבון

ואת־מגרשה את־יעזר

ואת־מגרשה כל־ערים

ארבע:

06O 21 40 כל־הערים לבני

מררי למשפחתם

הנותרים ממשפחות

הלויים ויהי גורלם

ערים שתיים עשרה:

06O 21 41 כל ערי הלויים בתוך

אחזת בני־ישראל

ערים ארבעים ושמנה

ומגרשיהן:

06O 21 42 תהיינה הערים האלה

עיר עיר ומגרשיה

סביבתיה כן

לכל־הערים האלה:

06O 21 43 ויתן יהוה לישראל

את־כל־הארץ אשר

נשבע לתת לאבותם

וירשוה וישבו בה:

06O 21 44 וינח יהוה להם

מסביב ככל

אשר־נשבע לאבותם

ולא־עמד איש

בפניהם מכל־איביהם

את כל־איביהם נתן

יהוה בידם:

06O 21 45 לא־נפל דבר מכל

הדבר הטוב אשר־דבר

יהוה אל־בית ישראל

הכל בא:

06O 22 1 אז יקרא יהושע

לראובני ולגדי

ולחצי מטה מנשה:

06O 22 2 ויאמר אליהם אתם

שמרתם את כל־אשר
צוה אתכם משה עבד
יהוה ותשמעו בקולי
לכל אשר־צויתי
אתכם:

06O 22 3 לא־עזבתם את־אחיכם
זה ימים רבים עד
היום הזה ושמרתם
את־משמרת מצות
יהוה אלהיכם:

06O 22 4 ועתה הניח יהוה
אלהיכם לאחיכם
כאשר דבר להם ועתה
פנו ולכו לכם
לאהליכם אל־ארץ
אחזתכם אשר נתן
לכם משה עבד יהוה
בעבר הירדן:

06O 22 5 רק שמרו מאד לעשות
את־המצוה
ואת־התורה אשר צוה
אתכם משה עבד־
יהוה לאהבה
את־יהוה אלהיכם
וללכת בכל־דרכיו
ולשמר מצותיו
ולדבקה־ בו ולעבדו
בכל־לבבכם
ובכל־נפשכם:

06O 22 6 ויברכם יהושע
וישלחם וילכו
אל־אהליהם:

06O 22 7 ולחצי שבט המנשה
נתן משה בבשן
ולחציו נתן יהושע
עם־אחיהם מעבר
הירדן ימה וגם כי
שלחם יהושע
אל־אהליהם ויברכם:

06O 22 8 ויאמר אליהם לאמר
בנכסים רבים שובו
אל־אהליכם ובמקנה
רב־מאד בכסף ובזהב

			ובנחשת ובברזל ובשלמות הרבה מאד חלקו שלל-איביכם עם אחיכם:
06O	22	9	וישבו וילכו בני-ראובן ובני-גד וחצי שבט המנשה מאת בני ישראל משלה אשר בארץ-כנען ללכת אל-ארץ הגלעד אל-ארץ אחזתם אשר נאחזרבה על-פי יהוה ביד-משה:
06O	22	10	ויבאו אל-גלילות הירדן אשר בארץ כנען ויבנו בני-ראובן ובני-גד וחצי שבט המנשה שם מזבח על-הירדן מזבח גדול למראה:
06O	22	11	וישמעו בני-ישראל לאמר הנה בנו בני-ראובן ובני-גד וחצי שבט המנשה את-המזבח אל-מול ארץ כנען אל-גלילות הירדן אל-עבר בני ישראל:
06O	22	12	וישמעו בני ישראל ויקהלו כל-עדת בני-ישראל שלה לעלות עליהם לצבא:
06O	22	13	וישלחו בני-ישראל אל-בני-ראובן ואל-בני-גד ואל-חצי שבט-מנשה אל-ארץ הגלעד את-פינחס בן-אלעזר הכהן:
06O	22	14	ועשרה נשאים עמו נשיא אחד נשיא אחד לבית אב לכל מטות

			ישראל ואיש ראש בית־אבותם המה לאלפי ישראל: ויבאו 15 22 06O אל־בני־ראובן ואל־בני־גד ואל־חצי שבט־מנשה אל־ארץ הגלעד וידברו אתם לאמר: כה אמרו כל עדת 16 22 06O יהוה מה־המעל הזה אשר מעלתם באלהי ישראל לשוב היום מאחרי יהוה בבנותכם לכם מזבח למרדכם היום ביהוה: המעט־לנו את־עון 17 22 06O פעור אשר לא־הטהרנו ממנו עד היום הזה ויהי הנגף בעדת יהוה: ואתם תשובו היום 18 22 06O מאחרי יהוה והיה אתם תמרדו היום ביהוה ומחר אל־ כל־עדת ישראל יקצף: ואך אם־טמאה ארץ 19 22 06O אחזתכם עברו לכם אל־ארץ אחזת יהוה אשר שכן־שם משכן יהוה והאחזו בתוכנו וביהוה אל־תמרדו ואתנו אל־תמרדו בבנתכם לכם מזבח מבלעדי מזבח יהוה אלהינו: הלוא עכן בן־זרח 20 22 06O מעל מעל בחרם ועל־כל־עדת ישראל היה קצף והוא איש אחד לא גוע בעונו:
--	--	--	--

- 06O 22 21 ויענו בני־ראובן
ובני־גד וחצי שבט
המנשה וידברו
את־ראשי אלפי
ישראל:
- 06O 22 22 אל אלהים יהוה אל
אלהים יהוה הוא
ידע וישראל הוא
ידע אם־במרד
ואם־במעל ביהוה
אל־תושיענו היום
הזה:
- 06O 22 23 לבנות לנו מזבח
לשוב מאחרי יהוה
ואם־להעלות עליו
עולה ומנחה
ואם־לעשות עליו
זבחי שלמים יהוה
הוא יבקש:
- 06O 22 24 ואם־לא מדאגה מדבר
עשינו את־זאת לאמר
מחר יאמרו בניכם
לבנינו לאמר
מה־לכם וליהוה
אלהי ישראל:
- 06O 22 25 וגבול נתן־יהוה
ביננו וביניכם
בני־ראובן ובני־גד
את־הירדן איך־לכם
חלק ביהוה והשביתו
בניכם את־בנינו
לבלתי ירא
את־יהוה:
- 06O 22 26 ונאמר נעשה־נא לנו
לבנות את־המזבח לא
לעולה ולא לזבח:
- 06O 22 27 כי עד הוא בינינו
וביניכם ובין
דרותינו אחרינו
לעבד את־עבדת יהוה
לפניו בעלותינו
ובזבחינו ובשלמינו
ולא־יאמרו בניכם

מחר לבנינו

אין-לכם חלק

ביהוה:

06O 22 28 ונאמר והיה

כִּי־אמרו אלינו

ואל־דרתינו מחר

ואמרנו ראו

את־בניית מזבח

יהוה אשר־עשו

אבותינו לא לעולה

ולא לזבח כִּי־עד

הוא בינינו

וביניכם:

06O 22 29 חלילה לנו ממנו

למרד ביהוה ולשוב

היום מאחרי יהוה

לבנות מזבח לעלה

למנחה ולזבח מלבד

מזבח יהוה אלהינו

אשר לפני משכנו:

06O 22 30 וישמע פינחס הכהן

ונשיאי העדה וראשי

אלפי ישראל אשר

אתו את־הדברים

אשר דברו

בני־ראובן ובני־גד

ובני מנשה וייטב

בעיניהם:

06O 22 31 ויאמר פינחס

בן־אלעזר הכהן

אל־בני־ראובן

ואל־בני־גד

ואל־בני מנשה היום

ידענו כִּי־בתוכנו

יהוה אשר לא־מעלתם

ביהוה המעל הזה אז

הצלתם את־בני

ישראל מיד יהוה:

06O 22 32 וישב פינחס

בן־אלעזר הכהן

והנשיאים מאת

בני־ראובן ומאת

בני־גד מארץ הגלעד

			אל־ארץ כנען אל־בני ישראל וישבו אותם דבר:
06O	22	33	וייטב הדבר בעיני בני ישראל ויברכו אלהים בני ישראל ולא אמרו לעלות עליהם לצבא לשחת את־הארץ אשר בני־ראובן ובני־גד ישבים בה:
06O	22	34	ויקראו בני־ראובן ובני־גד למזבח כי עד הוא בינתינו כי יהוה האלהים:
06O	23	1	ויהי מימים רבים אחרי אשר־הניח יהוה לישראל מכל־איביהם מסביב ויהושע זקן בא בימים:
06O	23	2	ויקרא יהושע לכל־ישראל לזקניו ולראשיו ולשפטיו ולשטריו ויאמר אלהם אני זקנתי באתי בימים:
06O	23	3	ואתם ראיתם את כל־אשר עשה יהוה אלהיכם לכל־הגוים האלה מפניכם כי יהוה אלהיכם הוא הנלחם לכם:
06O	23	4	ראו הפלתי לכם את־הגוים הנשארים האלה בנחלה לשבטיכם מן־הירדן וכל־הגוים אשר הכרתי והים הגדול מבוא השמש:
06O	23	5	ויהוה אלהיכם הוא יהדפם מפניכם והוריש אתם

- מלפניכם וירשתם
את־ ארצם כאשר דבר
יהוה אלהיכם לכם:
06O 23 6 וחזקתם מאד לשמר
ולעשות את
כל־הכתוב בספר
תורת משה לבלתי
סור־ ממנו ימין
ושמאול:
06O 23 7 לבלתי־בוא בגוים
האלה הנשארים האלה
אתכם ובשם אלהיהם
לא־תזכירו ולא
תשביעו ולא תעבדום
ולא תשתחוו להם:
06O 23 8 כי אם־ביהוה
אלהיכם תדבקו כאשר
עשיתם עד היום
הזה:
06O 23 9 ויורש יהוה מפניכם
גוים גדלים
ועצומים ואתם
לא־עמד איש בפניכם
עד היום הזה:
06O 23 10 איש־אחד מכם
ירדף־אלף כי יהוה
אלהיכם הוא הנלחם
לכם כאשר דבר לכם:
06O 23 11 ונשמרתם מאד
לנפשתיכם לאהבה
את־יהוה אלהיכם:
06O 23 12 כי אם־שוב תשובו
ודבקתם ביתר הגוים
האלה הנשארים האלה
אתכם והתחתנתם בהם
ובאתם בהם והם
בכם:
06O 23 13 ידוע תדעו כי לא
יוסיף יהוה אלהיכם
להוריש את־הגוים
האלה מלפניכם והיו
לכם לפח ולמוקש
ולשטט בצדיכם

ולצננים בעיניכם
עד־אבדכם מעל
האדמה הטובה הזאת
אשר נתן לכם יהוה
אלהיכם:

06O 23 14 והנה אנכי הולך
היום בדרך כל־הארץ
וידעתם בכל־לבבכם
ובכל־נפשכם כי
לא־נפל דבר אחד
מכל הדברים הטובים
אשר דבר יהוה
אלהיכם עליכם הכל
באו לכם לא־נפל
ממנו דבר אחד:

06O 23 15 והיה כאשר־בא
עליכם כל־הדבר
הטוב אשר דבר יהוה
אלהיכם אליכם כן
יביא יהוה עליכם
את כל־הדבר הרע
עד־השמידו אותכם
מעל האדמה הטובה
הזאת אשר נתן לכם
יהוה אלהיכם:

06O 23 16 בעברכם את־ברית
יהוה אלהיכם אשר
צוה אתכם והלכתם
ועבדתם אלהים
אחרים והשתחוויתם
להם וחרה אף־יהוה
בכם ואבדתם מהרה
מעל הארץ הטובה
אשר נתן לכם:

06O 24 1 ויאסף יהושע
את־כל־שבטי ישראל
שכמה ויקרא לזקני
ישראל ולראשיו
ולשפטיו ולשטריו
ויתצבו לפני
האלהים:

06O 24 2 ויאמר יהושע
אל־כל־העם כה־אמר

יהוה אלהי ישראל
בעבר הנהר ישבו
אבותיכם מעולם תרח
אבי אברהם ואבי
נחור ויעבדו אלהים
אחרים:

06O 24 3 ואקח את־אביכם
את־אברהם מעבר
הנהר ואולך אותו
בכל־ארץ כנען וארב
את־זרעו ואתן־לו
את־יצחק:

06O 24 4 ואתן ליצחק
את־יעקב ואת־עשו
ואתן לעשו את־הר
שעיר לרשת אותו
ויעקב ובניו ירדו
מצרים:

06O 24 5 ואשלח את־משה
ואת־אהרן ואגף
את־מצרים כאשר
עשיתי בקרבו ואחר
הוצאתי אתכם:

06O 24 6 ואוציא את־אבותיכם
ממצרים ותבאו הימה
וירדפו מצרים אחרי
אבותיכם ברכב
ובפרשים ים־סוף:

06O 24 7 ויצעקו אל־יהוה
וישם מאפל ביניכם
ובין המצרים ויבא
עליו את־הים
ויכסהו ותראינה
עיניכם את

אשר־עשיתי במצרים
ותשבו במדבר ימים
רבים:

06O 24 8 ואבאה אתכם אל־ארץ
האמרי היושב בעבר
הירדן וילחמו אתכם
ואתן אותם בידכם
ותירשו את־ארצם
ואשמידם מפניכם:

- 06O 24 9 ויקם בלק בן־צפור
מלך מואב וילחם
בישראל וישלח
ויקרא לבלעם בן־
בעור לקלל אתכם:
- 06O 24 10 ולא אביתי לשמע
לבלעם ויברך ברוך
אתכם ואצל אתכם
מידו:
- 06O 24 11 ותעברו את־הירדן
ותבאו אל־יריחו
וילחמו בכם
בעל־יריחו האמרי
והפרזי והכנעני
והחתי והגרגשי
החוי והיבוסי ואתן
אותם בידכם:
- 06O 24 12 ואשלח לפניכם
את־הצרעה ותגרש
אותם מפניכם שני
מלכי האמרי לא
בחרבך ולא בקשתך:
- 06O 24 13 ואתן לכם ארץ אשר
לא־יגעת בה וערים
אשר לא־בניתם
ותשבו בהם כרמים
וזיתים אשר
לא־נטעתם אתם
אכלים:
- 06O 24 14 ועתה יראו את־יהוה
ועבדו אתו בתמים
ובאמת והסירו
את־אלהים אשר עבדו
אבותיכם בעבר הנהר
ובמצרים ועבדו
את־יהוה:
- 06O 24 15 ואם רע בעיניכם
לעבד את־יהוה בחרו
לכם היום את־מי
תעבדון אם את־
אלהים אשר־עבדו
אבותיכם אשר בעבר
הנהר ואם את־אלהי

האמרי אשר אתם
ישבים בארצם ואנכי
וביתי נעבד

את־יהוה:

06O 24 16 ויען העם ויאמר
חלילה לנו מעזב
את־יהוה לעבד
אלהים אחרים:

06O 24 17 כי יהוה אלהינו
הוא המעלה אתנו
ואת־אבותינו מארץ
מצרים מבית עבדים
ואשר עשה לעינינו
את־האדות הגדלות
האלה וישמרנו
בכל־הדרך אשר
הלכנו בה ובכל
העמים אשר עברנו
בקרבם:

06O 24 18 ויגרש יהוה
את־כל־העמים
ואת־האמרי ישב
הארץ מפנינו
גם־אנחנו נעבד
את־יהוה כ־הוא
אלהינו:

06O 24 19 ויאמר יהושע
אל־העם לא תוכלו
לעבד את־יהוה
כ־אלהים קדשים
הוא אל־קנוא הוא
לא־ישא לפשעכם
ולחטאותיכם:

06O 24 20 כי תעזבו את־יהוה
ועבדתם אלהי נכר
ושב והרע לכם וכלה
אתכם אחרי
אשר־היטיב לכם:

06O 24 21 ויאמר העם
אל־יהושע לא כי
את־יהוה נעבד:

06O 24 22 ויאמר יהושע
אל־העם עדים אתם

			בכם כי־אתם בחרתם לכם את־יהוה לעבד אותו ויאמרו עדים:
06O	24	23	ועתה הסירו את־אלהי הנכר אשר בקרבכם והטו את־לבבכם אל־יהוה אלהי ישראל:
06O	24	24	ויאמרו העם אל־יהושע את־יהוה אלהינו נעבד ובקולו נשמע:
06O	24	25	ויכרת יהושע ברית לעם ביום ההוא וישם לו חק ומשפט בשכם:
06O	24	26	ויכתב יהושע את־הדברים האלה בספר תורת אלהים ויקח אבן גדולה ויקימה שם תחת האלה אשר במקדש יהוה:
06O	24	27	ויאמר יהושע אל־כל־העם הנה האבן הזאת תהיה־בנו לעדה כי־היא שמעה את כל־אמרי יהוה אשר דבר עמנו והיתה בכם לעדה פן־תכחשון באלהיכם:
06O	24	28	וישלח יהושע את־העם איש לנחלתו:
06O	24	29	ויהי אחרי הדברים האלה וימת יהושע בן־נון עבד יהוה בן־מאה ועשר שנים:
06O	24	30	ויקברו אתו בגבול נחלתו בתמנת־סרח אשר בהר־אפרים

			מצפון להר־ געש:
06O	24	31	ויעבד ישראל את־יהוה כל ימי יהושע וכל ימי הזקנים אשר האריכו ימים אחרי יהושע ואשר ידעו את כל־מעשה יהוה אשר עשה לישראל:
06O	24	32	ואת־עצמות יוסף אשר־העלו בני־ישראל ממצרים קברו בשכם בחלקת השדה אשר קנה יעקב מאת בני־חמור אבי־שכם במאה קשיטה ויהיו לבני־ יוסף לנחלה:
06O	24	33	ואלעזר בן־אהרן מת ויקברו אתו בגבעת פינחס בנו אשר נתן־לו בהר אפרים:
07O	1	1	ויהי אחרי מות יהושע וישאלו בני ישראל ביהוה לאמר מי יעלה־לנו אל־הכנעני בתחלה להלחם בו:
07O	1	2	ויאמר יהוה יהודה יעלה הנה נתתי את־הארץ בידו:
07O	1	3	ויאמר יהודה לשמעון אחיו עלה אתי בגורלי ונלחמה בכנעני והלכתי גם־אני אתך בגורלך וילך אתו שמעון:
07O	1	4	ויעל יהודה ויתן יהוה את־הכנעני והפרזי בידם ויכום בבזק עשרת אלפים איש:
07O	1	5	וימצאו את־אדני

			בזק בבזק וילחמו בו ויכו את־הכנעני ואת־הפרזי:
07O	1	6	וינס אדני בזק וירדפו אחריו ויאחזו אתו ויקצצו את־בהנות ידיו ורגליו:
07O	1	7	ויאמר אדני־בזק שבעים מלכים בהנות ידיהם ורגליהם מקצצים היו מלקטים תחת שלחני כאשר עשיתי כן שלם־לי אלהים ויביאהו ירושלם וימת שם:
07O	1	8	וילחמו בני־יהודה בירושלם וילכדו אותה ויכוה לפי־חרב ואת־העיר שלחו באש:
07O	1	9	ואחר ירדו בני יהודה להלחם בכנעני יושב ההר והנגב והשפלה:
07O	1	10	וילך יהודה אל־הכנעני היושב בחרון ושם־חרון לפנים קרית ארבע ויכו את־ששי ואת־אחימן ואת־תלמי:
07O	1	11	וילך משם אל־יושבי דביר ושם־דביר לפנים קרית־ספר:
07O	1	12	ויאמר כלב אשר־יכה את־קרית־ספר ולכדה ונתתי לו את־עכסה בתי לאשה:
07O	1	13	וילכדה עתניאל בן־קנז אחי כלב הקטן ממנו ויתן־לו את־עכסה בתו לאשה:

07O	1	14	ויהי בבואה ותסיתהו לשאול מאת־אביה השדה ותצנח מעל החמור ויאמר־ לה כלב מה־לך:
07O	1	15	ותאמר לו הבה־לי ברכה כי ארץ הנגב נתתני ונתתה לי גלת מים ויתן־ לה כלב את גלת עלית ואת גלת תחתית:
07O	1	16	ובני קיני חתן משה עלו מעיר התמרים את־בני יהודה מדבר יהודה אשר בנגב ערד וילך וישב את־העם:
07O	1	17	וילך יהודה את־שמעון אחיו ויכו את־הכנעני יושב צפת ויחרימו אותה ויקרא את־שם־העיר חרמה:
07O	1	18	וילכד יהודה את־עזה ואת־גבולה ואת־אשקלון ואת־גבולה ואת־עקרון ואת־גבולה:
07O	1	19	ויהי יהוה את־יהודה וירש את־ההר כי לא להוריש את־ישיבי העמק כי־ רכב ברזל להם:
07O	1	20	ויתנו לכלב את־חברון כאשר דבר משה ויורש משם את־שלשה בני הענק:
07O	1	21	ואת־היבوسی ישב ירושלם לא הורישו בני בנימן וישב

			היבוסִי אֶת־בְּנֵי
			בְּנִימָן בִּירוּשָׁלַם עַד
			הַיּוֹם הַזֶּה:
07O	1	22	וַיַּעֲלוּ בֵּית־יוֹסֵף
			גַּם־הֵם בֵּית־אֵל
			וַיְהִיָּה עִמָּם:
07O	1	23	וַיִּתִּירוּ בֵּית־יוֹסֵף
			בְּבֵית־אֵל וּשְׁמ־הָעִיר
			לִפְנֵים לּוֹז:
07O	1	24	וַיֵּרְאוּ הַשְּׁמֵרִים אִישׁ
			יוֹצֵא מִן־הָעִיר
			וַיֹּאמְרוּ לוֹ הֲרֹאנוּ
			נָא אֶת־מְבוֹא הָעִיר
			וַעֲשִׂינוּ עִמָּךְ חֶסֶד:
07O	1	25	וַיֵּרָאם אֶת־מְבוֹא
			הָעִיר וַיִּכּוּ אֶת־הָעִיר
			לִפְי־חֶרֶב וְאֶת־הָאִישׁ
			וְאֶת־כָּל־מִשְׁפַּחְתּוֹ
			שָׁלְחוּ:
07O	1	26	וַיֵּלֶךְ הָאִישׁ אֶרֶץ
			הַחֲתִים וַיִּבֶן עִיר
			וַיִּקְרָא שְׁמָהּ לּוֹז הוּא
			שְׁמָהּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה:
07O	1	27	וּלֹא־הוֹרִישׁ מְנַשֶּׁה
			אֶת־בֵּית־שֹׁאן
			וְאֶת־בְּנוֹתֶיהָ
			וְאֶת־תַּעֲנָךְ
			וְאֶת־בְּנֹתֶיהָ וְאֶת־
			יֵשֶׁב דּוֹר
			וְאֶת־בְּנוֹתֶיהָ
			וְאֶת־יוֹשְׁבֵי יִבְלָעַם
			וְאֶת־בְּנֹתֶיהָ
			וְאֶת־יוֹשְׁבֵי מַגְדוֹ
			וְאֶת־בְּנוֹתֶיהָ וַיּוֹאֵל
			הַכְּנַעֲנִי לִשְׁבַת בְּאֶרֶץ
			הַזֹּאת:
07O	1	28	וַיְהִי כִי־חָזַק יִשְׂרָאֵל
			וַיִּשֶׁם אֶת־הַכְּנַעֲנִי
			לְמַסּוֹ וְהוֹרִישׁ לֹא
			הוֹרִישׁוּ:
07O	1	29	וְאִפְרַיִם לֹא הוֹרִישׁ
			אֶת־הַכְּנַעֲנִי הַיּוֹשֵׁב
			בְּגִזְרֵי וַיֵּשֶׁב הַכְּנַעֲנִי

- בקרבו בגזר:
- 07O 1 30 זבולן לא הוריש
את־יושבי קטרון
ואת־יושבי נהלל
וישב הכנעני בקרב
ויהיו למס:
- 07O 1 31 אשר לא הוריש
את־יושבי עכו
ואת־יושבי צידון
ואת־אחלב
ואת־אכזיב
ואת־חלבה ואת־אפיק
ואת־רחב:
- 07O 1 32 וישב האשרי בקרב
הכנעני ישבי הארץ
כי לא הורישו:
- 07O 1 33 נפתלי לא־הוריש
את־יושבי בית־שמש
ואת־יושבי בית־ענת
וישב בקרב הכנעני
ישבי הארץ וישבי
בית־שמש ובית ענת
היו להם למס:
- 07O 1 34 וילחצו האמרי
את־בני־דן ההרה
כי־לא נתנו לרדת
לעמק:
- 07O 1 35 ויואל האמרי לשבת
בהר־חרס באילון
ובשעלבים ותכבד יד
בית־יוסף ויהיו
למס:
- 07O 1 36 וגבול האמרי ממעלה
עקרבם מהסלע
ומעלה:
- 07O 2 1 ויעל מלאך־יהוה
מן־הגלגל אל־הבכים
ויאמר אעלה אתכם
ממצרים ואביא אתכם
אל־הארץ אשר
נשבעתי לאבותיכם
ואמר לא־אפר בריתי
אתכם לעולם:

- 07O 2 2 ואתם לא־תכרתו
ברית ליושבי הארץ
הזאת מזבחותיהם
תתצון ולא־שמעתם
בקלי מה־זאת
עשיתם:
- 07O 2 3 וגם אמרתי לא־אגרש
אותם מפניכם והיו
לכם לצדים ואלהיהם
יהיו לכם למוקש:
- 07O 2 4 ויהי כדבר מלאך
יהוה את־הדברים
האלה אל־כל־בני
ישראל וישאו העם
את־קולם ויבכו:
- 07O 2 5 ויקראו שם־המקום
ההוא בכים
ויזכור־שם ליהוה:
- 07O 2 6 וישלח יהושע
את־העם וילכו
בני־ישראל איש
לנחלתו לרשת
את־הארץ:
- 07O 2 7 ויעבדו העם
את־יהוה כל ימי
יהושע וכל ימי
הזקנים אשר האריכו
ימים אחרי יהושע
אשר ראו את
כל־מעשה יהוה
הגדול אשר עשה
לישראל:
- 07O 2 8 וימת יהושע בן־נון
עבד יהוה בן־מאה
ועשר שנים:
- 07O 2 9 ויקברו אותו בגבול
נחלתו בתמנת־חרס
בהר אפרים מצפון
להר־געש:
- 07O 2 10 וגם כל־הדור ההוא
נאספו אל־אבותיו
ויקם דור אחר
אחריהם אשר לא־

ידעו את־יהוה וגם
את־המעשה אשר עשה
לישראל:

07O 2 11 ויעשו בני־ישראל
את־הרע בעיני יהוה
ויעבדו את־הבעלים:

07O 2 12 ויעזבו את־יהוה
אלהי אבותם המוציא
אותם מארץ מצרים
וילכו אחרי אלהים
אחרים מאלהי העמים
אשר סביבותיהם
וישתחוו להם
ויכעסו את־יהוה:

07O 2 13 ויעזבו את־יהוה
ויעבדו לבעל
ולעשתרות:

07O 2 14 ויחר־אף יהוה
בישראל ויתנם
ביד־שסים וישסו
אותם וימכרם ביד
אויביהם מסביב
ולא־יכלו עוד לעמד
לפני אויביהם:

07O 2 15 בכל אשר יצאו
יד־יהוה היתה־בם
לרעה כאשר דבר
יהוה וכאשר נשבע
יהוה להם ויצר להם
מאד:

07O 2 16 ויקם יהוה שפטים
ויושיעום מיד
שסיהם:

07O 2 17 וגם אל־שפטיהם לא
שמעו כי זנו אחרי
אלהים אחרים
וישתחוו להם סרו
מהר מן־הדרך אשר
הלכו אבותם לשמע
מצות־יהוה לא־עשו
כן:

07O 2 18 וכי־הקים יהוה להם
שפטים והיה יהוה

			עם־השפט והושיעם מיד איביהם כל ימי השופט כִּי־ינחם יהוה מנאקתם מפני לחציהם ודחקיהם: והיה במות השופט ישבו והשחיתו מאבותם ללכת אחרי אלהים אחרים לעבדם ולהשתחות להם לא הפילו ממעלליהם ומדרכם הקשה: ויחר־אף יהוה בישראל ויאמר יען אשר עברו הגוי הזה את־בריתי אשר צויתי את־אבותם ולא שמעו לקולי: גם־אני לא אוסיף להוריש איש מפניהם מִן־הגוים אשר־עזב יהושע וימת: למען נסות במ את־ישראל השמרים הם את־דרך יהוה ללכת במ כאשר שמרו אבותם אם־לא: וינח יהוה את־הגוים האלה לבלתי הורישם מהר ולא נתנם ביד־יהושע: ואלה הגוים אשר הניח יהוה לנסות בם את־ישראל את כל־אשר לא־ידעו את כל־מלחמות כנען: רק למען דעת דרות בני־ישראל ללמדם מלחמה רק אשר־לפנים לא ידעום: חמשת סרני פלשתים
07O	2	19	
07O	2	20	
07O	2	21	
07O	2	22	
07O	2	23	
07O	3	1	
07O	3	2	
07O	3	3	

וכל־הכנעני
והצידני והחוי ישב
הר הלבנון מהר בעל
חרמון עד לבוא
חמת:

07O	3	4	ויהיו לנסות במ
את־ישראל לדעת
הישמעו את־מצות
יהוה אשר־צוה את־
אבותם ביד־משה:
ובני ישראל ישבו
בקרב הכנעני החתי
והאמרי והפרזי
והחוי והיבוסִי:
ויקחו את־בנותיהם
להם לנשים
ואת־בנותיהם נתנו
לבניהם ויעבדו את־
אלהיהם:
07O	3	7	ויעשו בני־ישראל
את־הרע בעיני יהוה
וישכחו את־יהוה
אלהיהם ויעבדו
את־הבעלים
ואת־האשרות:
07O 3 8 ויחר־אף יהוה
בישראל וימכרם ביד
כושן רשעתים מלך
ארם נהרים ויעבדו
בני־ישראל את־כושן
רשעתים שמנה שנים:
07O 3 9 ויזעקו בני־ישראל
אל־יהוה ויקם יהוה
מושיע לבני ישראל
ויושיעם את עתניאל
בן־קנז אחי כלב
הקטן ממנו:
07O 3 10 ותהי עליו
רוח־יהוה וישפט
את־ישראל ויצא
למלחמה ויתן יהוה
בידו את־כושן
רשעתים מלך ארם

			ותעז ידו על כושן רשעתים:
07O	3	11	ותשקט הארץ ארבעים שנה וימת עתניאל בן־קנז:
07O	3	12	ויספו בני ישראל לעשות הרע בעיני יהוה ויחזק יהוה את־עגלון מלך־ מואב על־ישראל על כִּי־עשו את־הרע בעיני יהוה:
07O	3	13	ויאסף אליו את־בני עמון ועמלק וילך ויך את־ישראל ויירשו את־עיר התמרים:
07O	3	14	ויעבדו בני־ישראל את־עגלון מלך־מואב שמונה עשרה שנה:
07O	3	15	ויזעקו בני־ישראל אל־יהוה ויקם יהוה להם מושיע את־אהוד בן־גרא בן־הימיני איש אטר יד־ימינו וישלחו בני־ישראל בידו מנחה לעגלון מלך מואב:
07O	3	16	ויעש לו אהוד חרב ולה שני פיות גמד ארכה ויחגר אותה מתחת למדיו על ירך ימינו:
07O	3	17	ויקרב את־המנחה לעגלון מלך מואב ועגלון איש בריא מאד:
07O	3	18	ויהי כאשר כלה להקריב את־המנחה וישלח את־העם נשאי המנחה:
07O	3	19	והוא שב מן־הפסילים אשר

			את־הגלגל ויאמר דבר־סתר לי אליך המלך ויאמר הס ויצאו מעליו כל־העמדים עליו:
07O	3	20	ואהוד בא אליו והוא־ישב בעלית המקרה אשר־לו לבדו ויאמר אהוד דבר־אלהים לי אליך ויקם מעל הכסא: וישלח אהוד את־יד שמאלו ויקח את־החרב מעל ירך ימינו ויתקעה בבטנו:
07O	3	22	ויבא גם־הנצב אחר הלהב ויסגר החלב בעד הלהב כי לא שלף החרב מבטנו ויצא הפרשדנה:
07O	3	23	ויצא אהוד המסדרונה ויסגר דלתות העליה בעדו ונעל:
07O	3	24	והוא יצא ועבדיו באו ויראו והנה דלתות העליה נעלות ויאמרו אך מסיך הוא את־רגליו בחדר המקרה:
07O	3	25	ויחילו עד־בוש והנה איננו פתח דלתות העליה ויקחו את־המפתח ויפתחו והנה אדניהם נפל ארצה מת:
07O	3	26	ואהוד נמלט עד התמהמהם והוא עבר את־הפסילים וימלט השעירתה:
07O	3	27	ויהי בבואו ויתקע בשופר בהר אפרים

			וירדו עמו בני־ישראל מן־ההר והוא לפניהם:
07O	3	28	ויאמר אלהם רדפו אחרי כי־נתן יהוה את־איביכם את־מואב בידכם וירדו אחריו וילכדו את־מעברות הירדן למואב ולא־נתנו איש לעבר:
07O	3	29	ויכו את־מואב בעת ההיא כעשרת אלפים איש כל־שמן וכל־איש חיל ולא נמלט איש:
07O	3	30	ותכנע מואב ביום ההוא תחת יד ישראל ותשקט הארץ שמונים שנה:
07O	3	31	ואחריו היה שמגר בן־ענת ויך את־פלשתים שש־מאות איש במלמד הבקר וישע גם־הוא את־ישראל:
07O	4	1	ויספו בני ישראל לעשות הרע בעיני יהוה ואהוד מת:
07O	4	2	וימכרם יהוה ביד יבין מלך־כנען אשר מלך בחצור ושר־צבאו סיסרא והוא יושב בחרשת הגוים:
07O	4	3	ויצעקו בני־ישראל אל־יהוה כי תשע מאות רכב־ברזל לו והוא לחץ את־בני ישראל בחזקה עשרים שנה:
07O	4	4	ודבורה אשה נביאה אשת לפידות היא

שפטה את־ישראל בעת

ההיא:

והיא יושבת 5 4 07O

תחת־תמר דבורה בין

הרמה ובין בית־אל

בהר אפרים ויעלו

אליה בני ישראל

למשפט:

ותשלח ותקרא לברק 6 4 07O

בן־אבינעם מקדש

נפתלי ותאמר אליו

הלא צוה יהוה

אלה־יִשְׂרָאֵל לך

ומשכת בהר תבור

ולקחת עמך עשרת

אלפים איש מבני

נפתלי ומבני

זבלון:

ומשכתי אליך 7 4 07O

אל־נחל קישון

את־סיסרא שר־צבא

יבין ואת־רכבו

ואת־המונו

ונתתיהו בידך:

ויאמר אליה ברק 8 4 07O

אם־תלכי עמי

והלכתי ואם־לא

תלכי עמי לא אלך:

ותאמר הלך אלך עמך 9 4 07O

אפס כי לא תהיה

תפארתך על־הדרך

אשר אתה הולך כי

ביד־אשה ימכר יהוה

את־סיסרא ותקם

דבורה ותלך עם־ברק

קדשה:

ויזעק ברק 10 4 07O

את־זבולן

ואת־נפתלי קדשה

ויעל ברגליו עשרת

אלפי איש ותעל עמו

דבורה:

וחבר הקיני נפרד 11 4 07O

			מקין מבני חבב חתן משה ויט אהלו עד־אלון בצענים אשר את־קדש:
07O	4	12	ויגדו לסיסרא כי עלה ברק בן־אבינעם הר־תבור:
07O	4	13	ויזעק סיסרא את־כל־רכבו תשע מאות רכב ברזל ואת־כל־העם אשר אתו מחרשת הגוים אל־נחל קישון:
07O	4	14	ותאמר דברה אל־ברק קום כי זה היום אשר נתן יהוה את־סיסרא בידך הלא יהוה יצא לפניך וירד ברק מהר תבור ועשרת אלפים איש אחריו:
07O	4	15	ויהם יהוה את־סיסרא ואת־כל־הרכב ואת־כל־המחנה לפי־חרב לפני ברק וירד סיסרא מעל המרכבה וינס ברגליו:
07O	4	16	וברק רדף אחרי הרכב ואחרי המחנה עד חרשת הגוים ויפל כל־מחנה סיסרא לפי־חרב לא נשאר עד־אחד:
07O	4	17	וסיסרא נס ברגליו אל־אהל יעל אשת חבר הקיני כי שלום בין יבין מלך־חצור ובין בית חבר הקיני:
07O	4	18	ותצא יעל לקראת סיסרא ותאמר אליו

סורה אדני סורה
אלי אל־תִּירָא ויִסֵּר
אליה האהלה ותכסהו
בשמיכה:

07O 4 19 ויאמר אליה
השקיני־נָא מעט־מים
כי צמאתי ותפתח
את־נאוד החלב
ותשקהו ותכסהו:

07O 4 20 ויאמר אליה עמד
פתח האהל והיה
אם־אִישׁ יבוא ושאלך
ואמר היש־פֶּה אִישׁ
ואמרת אין:

07O 4 21 ותקח יעל אשת־חֹבֵר
את־יֵתֵד האהל ותשם
את־המקבת בידה
ותבוא אליו בלאט
ותתקע את־היתד
ברקתו ותצנח בארץ
והוא־נרדם ויעף
וימת:

07O 4 22 והנה ברק רדף
את־סיסרא ותצא יעל
לקראתו ותאמר לו
לך ואראך את־האִישׁ
אשר־אתה מבקש ויבא
אליה והנה סיסרא
נפל מת והיתד
ברקתו:

07O 4 23 ויכנע אלהים ביום
ההוא את יבין
מלך־כנען לפני בני
ישראל:

07O 4 24 ותלך יד בני־ישראל
הלוח וקשה על יבין
מלך־כנען עד אשר
הכריתו את יבין
מלך־כנען:

07O 5 1 ותשר דבורה וברק
בן־אבינעם ביום
ההוא לאמר:

07O 5 2 בפרע פרעות בישראל

			בהתנדב עם ברכו יהוה:
07O	5	3	שמעו מלכים האזינו רזנים אנכי ליהוה אנכי אשירה אזמר ליהוה אלהי ישראל: יהוה בצאתך משעיר בצעדך משדה אדום ארץ רעשה גם־שמים נטפו גם־עבים נטפו מים:
07O	5	5	הרים נזלו מפני יהוה זה סיני מפני יהוה אלהי ישראל: בימי שמגר בן־ענת בימי יעל חדלו ארחות והלכי נתיבות ילכו ארחות עקלקלות:
07O	5	7	חדלו פרזון בישראל חדלו עד שקמתי דבורה שקמתי אם בישראל:
07O	5	8	יבחר אלהים חדשים אז לחם שערים מגן אם־יראה ורמח בארבעים אלף בישראל:
07O	5	9	לבי לחוקקי ישראל המתנדבים בעם ברכו יהוה:
07O	5	10	רכבי אתנות צחרות ישבי על־מדין והלכי על־דרך שיחו:
07O	5	11	מקול מחצצים בין משאבים שם יתנו צדקות יהוה צדקת פרזנו בישראל אז ירדו לשערים עם־יהוה:
07O	5	12	עורי עורי דבורה עורי עורי

דבר־יִשִּׁיר קוֹם בֶּרֶק
וּשְׁבָה שְׁבִיךְ בֶּן־
אֲבִינָעָם:

13 אֲזִי יִרְדּוּ שְׂרִיד
07O 5
לְאֲדִירִים עִם יְהוָה
יִרְדְּ־לִי בַּגְּבוּרִים:

14 מִנִּי אֲפָרִים שְׂרָשָׁם
07O 5
בַּעֲמֶלֶק אַחֲרֶיךָ
בְּנִימִין בַּעֲמֻמִּיךָ מִנִּי
מִכִּיר יִרְדּוּ מַחֲקָקִים
וּמִזְבוֹלֵן מִשְׁכִּים
בִּשְׁבַט סֹפֵר:

15 וְשָׂרֵי בִישָׁשְׁכָר
07O 5
עִם־דְּבָרָה וַיִּשְׁשָׁכֶר כֵּן
בֶּרֶק בַּעֲמָק שֶׁלַח
בְּרַגְלָיו בַּפִּלְגּוֹת
רְאוּבֵן גְּדָלִים
חֲקִיק־לֵב:

16 לָמָּה יִשְׁבֹּת בֵּין
07O 5
הַמִּשְׁפָּתִים לִשְׁמַע
שְׂרָקוֹת עֲדָרִים
לַפִּלְגּוֹת רְאוּבֵן
גְּדוּלִים חֲקִיק־לֵב:

17 גִּלְעָד בַּעֲבֵר הִירְדָן
07O 5
שָׁכֵן וְדָן לָמָּה יִגּוֹר
אֲנִיּוֹת אֲשֶׁר יֵשֵׁב
לְחוּף יַמִּים וְעַל
מִפְרָצָיו יִשְׁכּוֹן:

18 זָבֻלוֹן עִם חֶרֶף נִפְשׁוֹ
07O 5
לְמוֹת וּנְפֹתֶלִי עַל
מְרוֹמֵי שָׂדֶה:

19 בָּאוּ מַלְכִּים נִלְחָמוּ
07O 5
אֲזִי נִלְחָמוּ מַלְכֵי
כְּנַעַן בַּתְּעַנָּךְ עַל־מִי
מִגְדוֹ בַּצַּע כֶּסֶף לֹא
לִקְחוּ:

20 מִן־שָׁמַיִם נִלְחָמוּ
07O 5
הַכּוֹכָבִים מִמִּסְלוֹתָם
נִלְחָמוּ עִם־סִיסְרָא:

21 נָחַל קִישׁוֹן גִּרְפָּם
07O 5
נָחַל קְדוּמִים נָחַל
קִישׁוֹן תִּדְרָכִי נִפְשִׁי
עַז:

07O	5	22	אז הלמו עקבי־סוס מדהרות דהרות אביריו:
07O	5	23	אורו מרוז אמר מלאך יהוה ארו ארור ישביה כי לא־באו לעזרת יהוה לעזרת יהוה בגבורים:
07O	5	24	תברך מנשים יעל אשת חבר הקיני מנשים באהל תברך:
07O	5	25	מים שאל חלב נתנה בספל אדירים הקריבה חמאה:
07O	5	26	ידה ליתד תשלחנה וימינה להלמות עמלים והלמה סיסרא מחקה ראשו ומחצה וחלפה רקתו:
07O	5	27	בין רגליה כרע נפל שכב בין רגליה כרע נפל באשר כרע שם נפל שדוד:
07O	5	28	בעד החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא בעד האשנב מדוע בשש רכבו לבוא מדוע אחרו פעמי מרכבותיו:
07O	5	29	חכמות שרותיה תענינה אף־היא תשיב אמריה לה:
07O	5	30	הלא ימצאו יחלקו שלל רחם רחמתי לראש גבר שלל צבעים לסיסרא שלל צבעים רקמה צבע רקמתיים לצוארי שלל:
07O	5	31	כן יאבדו כל־אויביך יהוה ואהביו כצאת השמש

- בגברתו ותשקט הארץ
ארבעים שנה:
07O 6 1 ויעשו בני־ישראל
הרע בעיני יהוה
ויתנם יהוה
ביד־מדין שבע
שנים:
07O 6 2 ותעז יד־מדין
על־ישראל מפני
מדין עשו להם בני
ישראל את־המנהרות
אשר בהרים
ואת־המערות
ואת־המצדות:
07O 6 3 והיה אס־זרע ישראל
ועלה מדין ועמלק
ובני־קדם ועלו
עליו:
07O 6 4 ויחנו עליהם
וישחיתו את־יבול
הארץ עד־בואך עזה
ולא־ישאירו מחיה
בישראל ושה ושור
וחמור:
07O 6 5 כי הם ומקניהם
יעלו ואהליהם יבאו
כדי־ארבה לרב ולהם
ולגמליהם אין מספר
ויבאו בארץ לשחתה:
07O 6 6 וידל ישראל מאד
מפני מדין ויזעקו
בני־ישראל
אל־יהוה:
07O 6 7 ויהי כ־זעקו
בני־ישראל אל־יהוה
על אדות מדין:
07O 6 8 וישלח יהוה איש
נביא אל־בני ישראל
ויאמר להם כה־אמר
יהוה אלהי ישראל
אנכי העליתי אתכם
ממצרים ואציא אתכם
מבית עבדים:

07O	6	9	<p>ואצל אתכם מיד מצרים ומיד כל־לחציכם ואגרש אותם מפניכם ואתנה לכם את־ארצם:</p>
07O	6	10	<p>ואמרה לכם אני יהוה אלהיכם לא תיראו את־אלהי האמרי אשר אתם יושבים בארצם ולא שמעתם בקולי:</p>
07O	6	11	<p>ויבא מלאך יהוה וישב תחת האלה אשר בעפרה אשר ליואש אבי העזרי וגדעון בנו חבט חטים בגת להניס מפני מדין:</p>
07O	6	12	<p>וירא אליו מלאך יהוה ויאמר אליו יהוה עמך גבור החיל:</p>
07O	6	13	<p>ויאמר אליו גדעון בי אדני ויש יהוה עמנו ולמה מצאתנו כל־זאת ואיה כל־נפלאותיו אשר ספרו־לנו אבותינו לאמר הלא ממצרים העלנו יהוה ועתה נטשנו יהוה ויתננו בכף־מדין:</p>
07O	6	14	<p>ויפן אליו יהוה ויאמר לך בכחך זה והושעת את־ישראל מכף מדין הלא שלחתיך:</p>
07O	6	15	<p>ויאמר אליו בי אדני במה אושיע את־ישראל הנה אלפי הדל במנשה ואנכי הצעיר בבית אבי:</p>
07O	6	16	<p>ויאמר אליו יהוה כי אהיה עמך והכית</p>

- את־מדין כאיש אחד:
07O 6 17 ויאמר אליו אִם־נא
מצאתי חן בעיניך
ועשית לי אות שאתה
מדבר עמי:
07O 6 18 אִל־נא תמש מזה
עד־באי אליך
והצאתי את־מנחתי
והנחתי לפניך
ויאמר אנכי אשב עד
שובך:
07O 6 19 וגדעון בא ויעש
גדי־עזים
ואיפת־קמח מצות
הבשר שם בסל והמרק
שם בפרור ויוצא
אליו אִל־תחת האלה
ויגש:
07O 6 20 ויאמר אליו מלאך
האלהים קח את־הבשר
ואת־המצות והנח
אִל־הסלע הלז
ואת־המרק שפוך
ויעש כן:
07O 6 21 וישלח מלאך יהוה
את־קצה המשענת אשר
בידו ויגע בבשר
ובמצות ותעל האש
מִן־הצור ותאכל
את־הבשר ואת־המצות
ומלאך יהוה הלך
מעניו:
07O 6 22 וירא גדעון
כִּי־מלאך יהוה הוא
ויאמר גדעון אהה
אדני יהוה כִּי־על־
כן ראיתי מלאך
יהוה פנים
אִל־פנים:
07O 6 23 ויאמר לו יהוה
שלום לך אִל־תירא
לא תמות:
07O 6 24 ויבן שם גדעון

מזבח ליהוה
ויקרא־לו יהוה
שלום עד היום הזה
עודנו בעפרת אבי
העזרי:

07O 6 25 ויהי בלילה ההוא
ויאמר לו יהוה קח
את־פר־השור אשר
לאביך ופר השני
שבע שנים והרסת
את־מזבח הבעל אשר
לאביך ואת־האשרה
אשר־עליו תכרת:

07O 6 26 ובנית מזבח ליהוה
אלהיך על ראש
המעוז הזה במערכה
ולקחת את־הפר השני
והעלית עולה בעצי
האשרה אשר תכרת:

07O 6 27 ויקח גדעון עשרה
אנשים מעבדיו ויעש
כאשר דבר אליו
יהוה ויהי כאשר
ירא את־בית אביו
ואת־אנשי העיר
מעשות יומם ויעש
לילה:

07O 6 28 וישכימו אנשי העיר
בבקר והנה נתן
מזבח הבעל והאשרה
אשר־עליו כרתה ואת
הפר השני העלה
על־המזבח הבנוי:

07O 6 29 ויאמרו איש
אל־רעהו מי עשה
הדבר הזה וידרשו
ויבקשו ויאמרו
גדעון בן־יואש עשה
הדבר הזה:

07O 6 30 ויאמרו אנשי העיר
אל־יואש הוצא
את־בנך וימת כי
נתן את־מזבח הבעל

			וכי כרת האשרה אשר-עליו:
07O	6	31	ויאמר יואש לכל אשר-עמדו עליו האתם תריבון לבעל אם-אתם תושיעון אותו אשר יריב לו יומת עד-הבקר אם-אלהים הוא ירב לו כי נתן את- מזבחו:
	07O	6	32 ויקרא-לו ביום-ההוא ירבעל לאמר ירב בו הבעל כי נתן את-מזבחו:
07O	6	33	וכל-מדין ועמלק ובני-קדם נאספו יחדו ויעברו ויחנו בעמק יזרעאל:
07O	6	34	ורוח יהוה לבשה את-גדעון ויתקע בשופר ויזעק אביעזר אחריו:
	07O	6	35 ומלאכים שלח בכל-מנשה ויזעק גם-הוא אחריו ומלאכים שלח באשר ובזבלון ובנפתלי ויעלו לקראתם:
	07O	6	36 ויאמר גדעון אל-האלהים אם-ישך מושיע בידי את-ישראל כאשר דברת:
	07O	6	37 הנה אנכי מציג את-גזת הצמר בגרן אם טל יהיה על-הגזה לבדה ועל- כל-הארץ חרב וידעתי כי-תושיע בידי את-ישראל כאשר דברת:
	07O	6	38 ויהי-כן וישכם

ממחרת ויזר
את־הגזה וימץ טל
מן־הגזה מלוא הספל
מים:

07O 6 39 ויאמר גדעון
אל־האלהים אל־יחר
אפך בי ואדברה אך
הפעם אנסה נא־
רק־הפעם בגזה
יהי־נא חרב
אל־הגזה לבדה
ועל־כל־הארץ
יהיה־טל:

07O 6 40 ויעש אלהים כן
בלילה ההוא
ויהי־חרב אל־הגזה
לבדה ועל־כל־הארץ
היה טל:

07O 7 1 וישכם ירבעל הוא
גדעון וכל־העם אשר
אתו ויחנו על־עין
חרד ומחנה מדין
היה־לו מצפון
מגבעת המורה בעמק:

07O 7 2 ויאמר יהוה
אל־גדעון רב העם
אשר אתך מתתי
את־מדין בידם
פן־יתפאר עלי
ישראל לאמר ידי
הושיעה לי:

07O 7 3 ועתה קרא נא באזני
העם לאמר מי־ירא
וחרד ישב ויצפר
מהר הגלעד וישב
מן־העם עשרים
ושנים אלף ועשרת
אלפים נשארו:

07O 7 4 ויאמר יהוה
אל־גדעון עוד העם
רב הורד אותם
אל־המים ואצרפנו
לך שם והיה אשר

אמר אליך זה ילך
אתך הוא ילך אתך
וכל אשר-אמר אליך
זה לא-ילך עמך הוא
לא ילך:

07O 7 5 ויורד את-העם
אל-המים ויאמר
יהוה אל-גדעון כל
אשר-ילק בלשונו
מן-המים כאשר ילק
הכלב תציג אותו
לבד וכל אשר-יכרע
על-ברכיו לשתות:

07O 7 6 ויהי מספר המלקקים
בידם אל-פיהם שלש
מאות איש וכל יתר
העם כרעו
על-ברכיהם לשתות
מים:

07O 7 7 ויאמר יהוה
אל-גדעון בשלש
מאות האיש המלקקים
אושיע אתכם ונתתי
את-מדין בידך
וכל-העם ילכו איש
למקמו:

07O 7 8 ויקחו את-צדה העם
בידם ואת שופרתיהם
ואת כל-איש ישראל
שלח איש לאהליו
ובשלש-מאות האיש
החזיק ומחנה מדין
היה לו מתחת בעמק:

07O 7 9 ויהי בלילה ההוא
ויאמר אליו יהוה
קום רד במחנה כי
נתתיו בידך:

07O 7 10 ואם-ירא אתה לרדת
רד אתה ופרה נערך
אל-המחנה:

07O 7 11 ושמעת מה-ידברו
ואחר תחזקנה ידיך
וירדת במחנה וירד

הוא ופרה נערו
אל־קצה החמשים אשר
במחנה:

ומדין ועמלק 12 7 07O
וכל־בני־קדם נפלים
בעמק כארבה לרב
ולגמליהם אין מספר
כחול שעל־שפת הים
לרב:

ויבא גדעון 13 7 07O
והנה־איש מספר
לרעהו חלום ויאמר
הנה חלום חלמתי
והנה צלול לחם
שערים מתהפך במחנה
מדין ויבא עד־האהל
ויכה ויפל
ויהפכהו למעלה
ונפל האהל:

ויען רעהו ויאמר 14 7 07O
אין זאת בלתי
אם־חרב גדעון
בן־יואש איש ישראל
נתן האלהים בידו
את־מדין
ואת־כל־המחנה:

ויהי כשמע גדעון 15 7 07O
את־מספר החלום
ואת־שברו וישתחו
וישב אל־מחנה
ישראל ויאמר קומו
כי־נתן יהוה בידכם
את־מחנה מדין:

ויחץ את־שלש־מאות 16 7 07O
האיש שלשה ראשים
ויתן שופרות
ביד־כלם וכדים
רקים ולפדים בתוך
הכדים:

ויאמר אליהם ממני 17 7 07O
תראו וכן תעשו
והנה אנכי בא בקצה
המחנה והיה

			כאשר־אעשה כן תעשון:
07O	7	18	ותקעתי בשופר אנכי וכל־אשר אתי ותקעתם בשופרות גם־אתם סביבות כל־המחנה ואמרתם ליהוה ולגדעון:
	07O	7	19 ויבא גדעון ומאה־איש אשר־אתו בקצה המחנה ראש האשמרת התיכונה אך הקם הקימו את־השמרים ויתקעו בשופרות ונפוץ הכדים אשר בידם:
	07O	7	20 ויתקעו שלשת הראשים בשופרות וישברו הכדים ויחזיקו ביד־שמאולם בלפדים וביד־ימינם השופרות לתקוע ויקראו חרב ליהוה ולגדעון:
	07O	7	21 ויעמדו איש תחתיו סביב למחנה וירץ כל־המחנה ויריעו ויניסו:
	07O	7	22 ויתקעו שלש־מאות השופרות וישם יהוה את חרב איש ברעהו ובכל־ המחנה וינס המחנה עד־בית השטה צררתה עד שפת־אבל מחולה על־טבת:
	07O	7	23 ויצעק איש־ישראל מנפתלי ומן־אשר ומן־כל־מנשה וירדפו אחרי מדין:
	07O	7	24 ומלאכים שלח גדעון בכל־הר אפרים לאמר רדו לקראת מדין

ולכדו להם את־המים
עד בית ברה
ואת־הירדן ויצעק
כל־איש אפרים
וילכדו את־המים עד
בית ברה
ואת־הירדן:

07O 7 25 וילכדו שני־שרי
מדין את־ערב
ואת־זאב ויהרגו
את־עורב בצור־עורב
ואת־זאב הרגו
ביקב־זאב וירדפו
אל־מדין וראש־ערב
וזאב הביאו אל־
גדעון מעבר לירדן:

07O 8 1 ויאמרו אליו איש
אפרים מה־הדבר הזה
עשית לנו לבלתי
קראות לנו כי הלכת
להלחם במדין
ויריבון אתו
בחזקה:

07O 8 2 ויאמר אליהם
מה־עשיתי עתה ככם
הלוא טוב עללות
אפרים מבציר
אביעזר:

07O 8 3 בידכם נתן אלהים
את־שרי מדין
את־ערב ואת־זאב
ומה־יכלתי עשות
ככם אז רפתה רוחם
מעליו בדברו הדבר
הזה:

07O 8 4 ויבא גדעון הירדנה
עבר הוא ושלש־מאות
האיש אשר אתו
עיפים ורדפים:

07O 8 5 ויאמר לאנשי סכות
תנו־נא ככרות לחם
לעם אשר ברגלי
כי־עיפים הם ואנכי

			רדף אחרי זבח וצלמנע מלכי מדין:
07O	8	6	ויאמר שרי סכות הכף זבח וצלמנע עתה בידך כִּי־נתן לצבאך לחם:
07O	8	7	ויאמר גדעון לכן בתת יהוה את־זבח ואת־צלמנע בידי ודשתי את־בשרכם את־קוצי המדבר ואת־הברקנים:
07O	8	8	ויעל משם פנואל וידבר אליהם כזאת ויענו אותו אנשי פנואל כאשר ענו אנשי סכות:
07O	8	9	ויאמר גם־לאנשי פנואל לאמר בשובי בשלום אתָן את־המגדל הזה:
07O	8	10	וזבח וצלמנע בקרקר ומחניהם עמם כחמשת עשר אלף כל הנותרים מכל מחנה בני־קדם והנפלים מאה ועשרים אלף איש שלף חרב:
07O	8	11	ויעל גדעון דרך השכוני באהלים מקדם לנבח ויגבהה ויך את־המחנה והמחנה היה בטח:
07O	8	12	וינוסו זבח וצלמנע וירדף אחריהם וילכד את־שני מלכי מדין את־זבח ואת־צלמנע וכל־המחנה החריד:
07O	8	13	וישב גדעון בן־יואש מן־המלחמה מלמעלה החרס:
07O	8	14	וילכד־נער מאנשי

			סכות וישאלהו ויכתב אליו את־שרי סכות ואת־זקניה שבעים ושבעה איש:
07O	8	15	ויבא אל־אנשי סכות ויאמר הנה זבח וצלמנע אשר חרפתם אותי לאמר הכף זבח וצלמנע עתה בידך כי נתן לאנשיך היעפים לחם:
07O	8	16	ויקח את־זקני העיר ואת־קוצי המדבר ואת־הברקנים וידע בהם את אנשי סכות:
07O	8	17	ואת־מגדל פנואל נתן ויהרג את־אנשי העיר:
07O	8	18	ויאמר אל־זבח ואל־צלמנע איפה האנשים אשר הרגתם בתבור ויאמרו כמוך כמוהם אחד כתאר בני המלך:
07O	8	19	ויאמר אחי בני־אמי הם חי־יהוה לו החיתם אותם לא הרגתי אתכם:
07O	8	20	ויאמר ליתר בכורו קום הרג אותם ולא־שלף הנער חרבו כי ירא כי עודנו נער:
07O	8	21	ויאמר זבח וצלמנע קום אתה ופגע־בנו כי כאיש גבורתו ויקם גדעון ויהרג את־זבח ואת־צלמנע ויקח את־השהרנים אשר בצוארי גמליהם:
07O	8	22	ויאמרו איש־ישראל אל־גדעון משל־בנו

			גם־אתה גם־בנך גם בן־בנך כי הושעתנו מיד מדין:
07O	8	23	ויאמר אלהם גדעון לא־אמשל אני בכם ולא־ימשל בני בכם יהוה ימשל בכם:
07O	8	24	ויאמר אלהם גדעון אשאלה מכם שאלה ותנו־לי איש נזם שללו כי־נזמי זהב להם כי ישמעאלים הם:
07O	8	25	ויאמרו נתון נתן ויפרשו את־השמלה וישליכו שמה איש נזם שללו:
07O	8	26	ויהי משקל נזמי הזהב אשר שאל אלף ושבע־מאות זהב לבד מן־השהרנים והנטפות ובגדי הארגמן שעל מלכי מדין ולבד מן־הענקות אשר בצוארי גמליהם:
07O	8	27	ויעש אותו גדעון לאפוד ויצג אותו בעירו בעפרה ויזנו כל־ישראל אחריו שם ויהי לגדעון ולביתו למוקש:
07O	8	28	ויכנע מדין לפני בני ישראל ולא יספו לשאת ראשם ותשקט הארץ ארבעים שנה בימי גדעון:
07O	8	29	וילך ירבעל בן־יואש וישב בביתו:
07O	8	30	ולגדעון היו שבעים בנים יצאי ירכו כי־נשים רבות היו

לו:

07O 8 31 ופילגשו אשר בשכם
ילדה-לו גם-היא בן
וישם את-שמו
אבימלך:

07O 8 32 וימת גדעון
בן-יואש בשיבה
טובה ויקבר בקבר
יואש אביו בעפרה
אבי העזרי:

07O 8 33 ויהי כאשר מת
גדעון וישבו בני
ישראל ויזנו אחרי
הבעלים ושימו להם
בעל ברית לאלהים:

07O 8 34 ולא זכרו בני
ישראל את-יהוה
אלהיהם המציל אותם
מיד כל-איביהם
מסביב:

07O 8 35 ולא-עשו חסד
עם-בית ירבעל
גדעון ככל-הטובה
אשר עשה עם-ישראל:

07O 9 1 וילך אבימלך
בן-ירבעל שכמה
אל-אחי אמו וידבר
אליהם
ואל-כל-משפחת
בית-אבי אמו לאמר:

07O 9 2 דברו-נא באזני
כלי-בעלי שכם
מה-טוב לכם המשל
בכם שבעים איש כל
בני ירבעל אם-משל
בכם איש אחד
וזכרתם כיעצמכם
ובשרכם אני:

07O 9 3 וידברו אחי-אמו
עליו באזני
כלי-בעלי שכם את
כל-הדברים האלה
ויט לבם אחרי

- אבימלך כי אמרו
אחינו הוא:
- 07O 9 4 ויתנו־לו שבעים
כסף מבית בעל ברית
וישכר בהם אבימלך
אנשים ריקים
ופחזים וילכו
אחריו:
- 07O 9 5 ויבא בית־אביו
עפרתה ויהרג
את־אחיו בני־ירבעל
שבעים איש על־אבן
אחת ויותר יותם
בן־ירבעל הקטן כי
נחבא:
- 07O 9 6 ויאספו כל־בעלי
שכם וכל־בית מלוא
וילכו וימליכו
את־אבימלך למלך
עם־אלון מצב אשר
בשכם:
- 07O 9 7 ויגדו ליותם וילך
ויעמד בראש
הר־גרזים וישא
קולו ויקרא ויאמר
להם שמעו אלי בעלי
שכם וישמע אליכם
אלהים:
- 07O 9 8 הלוך הלכו העצים
למשח עליהם מלך
ויאמרו לזית מלוכה
עלינו:
- 07O 9 9 ויאמר להם הזית
החדלתי את־דשני
אשר־בי יכבדו
אלהים ואנשים
והלכתי לנוע
על־העצים:
- 07O 9 10 ויאמרו העצים
לתאנה לכי־את מלכי
עלינו:
- 07O 9 11 ותאמר להם התאנה
החדלתי את־מתקי

			ואת־תְּנוּבַתִּי הַטּוֹבָה וְהַלַּכְתִּי לַנּוֹעַ עַל־הָעֲצִים:
07O	9	12	וַיֹּאמְרוּ הָעֲצִים לַגֶּפֶן לִכְי־אֵת מְלוּכִי עֲלֵינוּ:
07O	9	13	וְתֹאמַר לָהֶם הַגֶּפֶן הַחֲדַלְתִּי אֶת־תִּירוּשִׁי הַמִּשְׁמַח אֱלֹהִים וְאֲנָשִׁים וְהַלַּכְתִּי לַנּוֹעַ עַל־הָעֲצִים:
07O	9	14	וַיֹּאמְרוּ כָל־הָעֲצִים אֱלֹהֵהֶאֱטָד לָךְ אַתָּה מֶלֶךְ־עֲלֵינוּ:
07O	9	15	וַיֹּאמַר הָאֱטָד אֱלֹהֵהֶעֱצִים אִם בְּאֵמֶת אַתֶּם מַשְׁחִים אֵתִי לְמֶלֶךְ עֲלֵיכֶם בְּאוֹ חֶסֶד בְּצִלִּי וְאִם־אֵין תֵּצֵא אֲשֶׁר מִן־הָאֱטָד וְתֹאכַל אֶת־אֲרֹזִי הַלְבִּנוֹן:
07O	9	16	וַעֲתָה אִם־בְּאֵמֶת וּבִתְמִים עֲשִׂיתֶם וְתִמְלִיכוּ אֶת־אֲבִימֶלֶךְ וְאִם־טוֹבָה עֲשִׂיתֶם עִם־יִרְבֵּעַל וְעִם־בֵּיתוֹ וְאִם־כִּגְמוֹל יָדִיו עֲשִׂיתֶם לוֹ:
07O	9	17	אֲשֶׁר־נִלְחַם אֲבִי עֲלֵיכֶם וַיִּשְׁלַךְ אֶת־נַפְשׁוֹ מִנֶּגֶד וַיִּצַּל אֶתְכֶם מִיַּד מִדִּין:
07O	9	18	וְאַתֶּם קִמַּתֶּם עַל־בֵּית אֲבִי הַיּוֹם וְתִהְיֶה אֶת־בְּנוֹי שְׁבָעִים אִישׁ עַל־אֶבֶן אַחַת וְתִמְלִיכוּ אֶת־אֲבִימֶלֶךְ בֶּן־אִמְתּוֹ עַל־בִּעְלִי שְׁכֶם כִּי אֲחִיכֶם הוּא:
07O	9	19	וְאִם־בְּאֵמֶת וּבִתְמִים עֲשִׂיתֶם עִם־יִרְבֵּעַל וְעִם־בֵּיתוֹ הַיּוֹם הַזֶּה

			שמחו באבימלך וישמח גם־הוא בכם:
07O	9	20	ואם־אין תצא אש מאבימלך ותאכל את־בעלי שכם ואת־בית מלוא ותצא אש מבעלי שכם ומבית מלוא ותאכל את־אבימלך:
07O	9	21	וינס יותם ויברח וילך בארה וישב שם מפני אבימלך אחיו:
07O	9	22	וישר אבימלך על־ישראל שלש שנים:
07O	9	23	וישלח אלהים רוח רעה בין אבימלך ובין בעלי שכם ויבגדו בעל־י־שכם באבימלך:
07O	9	24	לבוא חמס שבעים בני־ירבעל ודמם לשום על־אבימלך אחיהם אשר הרג אותם ועל בעלי שכם אשר־חזקו את־ידיו להרג את־אחיו:
07O	9	25	וישימו לו בעלי שכם מארבים על ראשי ההרים ויגזלו את כל־אשר־ יעבר עליהם בדרך ויגד לאבימלך:
07O	9	26	ויבא געל בן־עבד ואחיו ויעברו בשכם ויבטחו־בו בעלי שכם:
07O	9	27	ויצאו השדה ויבצרו את־כרמיהם וידרכו ויעשו הלולים ויבאו בית אלהיהם ויאכלו וישתו ויקללו את־אבימלך:

- 07O 9 28 ויאמר געל בן־עבד
מי־אבימלך ומי־שכם
כי נעבדנו הלא
בן־ירבעל וזבל
פקידו עבדו
את־אנשי חמור אבי
שכם ומדוע נעבדנו
אנחנו:
- 07O 9 29 ומי יתן את־העם
הזה בידי ואסירה
את־אבימלך ויאמר
לאבימלך רבה צבאך
וצאה:
- 07O 9 30 וישמע זבל שר־העיר
את־דברי געל
בן־עבד ויחר אפו:
- 07O 9 31 וישלח מלאכים
אל־אבימלך בתרמה
לאמר הנה געל
בן־עבד ואחיו באים
שכמה והנם צרים
את־העיר עליך:
- 07O 9 32 ועתה קום לילה אתה
והעם אשר־אתך וארב
בשדה:
- 07O 9 33 והיה בבקר כזרח
השמש תשכים ופשטת
על־העיר והנה־הוא
והעם אשר־אתו
יצאים אליך ועשית
לו כאשר תמצא ירך:
- 07O 9 34 ויקם אבימלך
וכל־העם אשר־עמו
לילה ויארכו
על־שכם ארבעה
ראשים:
- 07O 9 35 ויצא געל בן־עבד
ויעמד פתח שער
העיר ויקם אבימלך
והעם אשר־אתו
מן־המארב:
- 07O 9 36 וירא־געל את־העם
ויאמר אל־זבל

			הנה־עם יורד מראשי ההרים ויאמר אליו זבל את צל ההרים אתה ראה כאנשים: ויסף עוד געל לדבר ויאמר הנה־עם יורדים מעם טבור הארץ וראש־אחד בא מדרך אלון מעוננים:
07O	9	37	ויאמר אליו זבל איה אפוא פיך אשר תאמר מי אבימלך כי נעבדנו הלא זה העם אשר מאסתר בו צא־נא עתה והלחם בו:
07O	9	38	ויצא געל לפני בעלי שכם וילחם באבימלך:
07O	9	39	וירדפהו אבימלך וינס מפניו ויפלו חללים רבים עד־פתח השער:
07O	9	40	וישב אבימלך בארומה ויגרש זבל את־געל ואת־אחיו משבת בשכם:
07O	9	41	ויהי ממחרת ויצא העם השדה ויגדו לאבימלך:
07O	9	42	ויקח את־העם ויחצם לשלשה ראשים ויארב בשדה וירא והנה העם יצא מן־העיר ויקם עליהם ויכם:
07O	9	43	ואבימלך והראשים אשר עמו פשטו ויעמדו פתח שער העיר ושני הראשים פשטו על־כל־אשר בשדה ויכום:
07O	9	44	ואבימלך נלחם בעיר
07O	9	45	

כל היום ההוא
וילכד את־העיר
ואת־העם אשר־בה
הרג ויתן את־העיר
ויזרעה מלח:

07O 9 46 וישמעו כל־בעלי
מגדל־שכם ויבאו
אל־צריח בית אל
ברית:

07O 9 47 ויגד לאבימלך כי
התקבצו כל־בעלי
מגדל־שכם:

07O 9 48 ויעל אבימלך
הר־צלמון הוא
וכל־העם אשר־אתו
ויקה אבימלך את־
הקרדמות בידו
ויכרת שוכת עצים
וישאה וישם
על־שכמו ויאמר
אל־העם אשר־עמו מה
ראיתם עשיתי מהרו
עשו כמוני:

07O 9 49 ויכרתו גם־כל־העם
איש שוכה וילכו
אחרי אבימלך
וישימו על־הצריח
ויציתו עליהם
את־הצריח באש
וימתו גם כל־אנשי
מגדל־שכם כאלף איש
ואשה:

07O 9 50 וילך אבימלך
אל־תבץ ויחן בתבץ
וילכדה:

07O 9 51 ומגדל־עז היה
בתוך־העיר וינסו
שמה כל־האנשים
והנשים וכל בעלי
העיר ויסגרו בעדם
ויעלו על־גג
המגדל:

07O 9 52 ויבא אבימלך

			עֲדֵה־מַגְדָּל וּלְחֶם בּוֹ וַיִּגֶשׁ עַד־פֶּתַח הַמַּגְדָּל לְשֹׁרְפוֹ בָּאֵשׁ:
07O	9	53	וַתִּשְׁלַךְ אִשָּׁה אַחַת פֶּלֶחַ רֶכֶב עַל־רֹאשׁ אַבִּימֶלֶךְ וַתִּרְץ אֶת־גִּלְגָּלְתּוֹ:
	07O	9 54	וַיִּקְרָא מֵהֶרֶה אֶל־הַנֶּעֱר נִשָּׂא כָלִיו וַיֹּאמֶר לוֹ שֶׁלֶף חֶרֶבְךָ וּמוֹתַנִי כֵּן יֹאמְרוּ לִי אִשָּׁה הִרְגַּתְהוּ וַיִּדְקֶרְהוּ נִעְרוֹ וַיָּמָת:
	07O	9 55	וַיִּרְאוּ אִישׁ־יִשְׂרָאֵל כִּי מָת אַבִּימֶלֶךְ וַיֵּלְכוּ אִישׁ לְמַקְמוֹ:
07O	9	56	וַיֵּשֶׁב אֱלֹהִים אֶת רֵעֵת אַבִּימֶלֶךְ אֲשֶׁר עָשָׂה לְאַבְיוֹ לְהִרְגֹּ אֶת־שִׁבְעִים אַחָיו:
	07O	9 57	וְאֵת כָּל־רֵעֵת אֲנָשֵׁי שִׁכְמָה הִשְׁיֵב אֱלֹהִים בְּרֹאשָׁם וַתִּבָּא אֵלֵיהֶם קָלֶלֶת יוֹתָם בֶּן־ יִרְבֵּעֵל:
07O	10	1	וַיִּקָּם אַחֲרָי אַבִּימֶלֶךְ לְהוֹשִׁיעַ אֶת־יִשְׂרָאֵל תּוֹלַע בֶּן־פּוּאָה בֶּן־דָּוִד אִישׁ יֹשֵׁשׁכָר וְהוּא־יָשֵׁב בְּשֹׁמֶר בְּהָר אֶפְרַיִם:
	07O	10 2	וַיִּשְׁפֹּט אֶת־יִשְׂרָאֵל עֶשְׂרִים וּשְׁלֹשׁ שָׁנָה וַיָּמָת וַיִּקְבֹּר בְּשֹׁמֶר:
	07O	10 3	וַיִּקָּם אַחֲרָיו יֹאִיר הַגִּלְעָדִי וַיִּשְׁפֹּט אֶת־יִשְׂרָאֵל עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה:
	07O	10 4	וַיִּהְיֶה־לּוֹ שְׁלֹשִׁים בָּנִים רֶכֶבִּים עַל־שְׁלֹשִׁים עִירִים וּשְׁלֹשִׁים עִירִים לָהֶם לָהֶם יִקְרָאוּ חֹת

			יאיר עד היום הזה אשר בארץ הגלעד: וימת יאיר ויקבר בקמון:
07O	10	5	
			ויספו בני ישראל לעשות הרע בעיני יהוה ויעבדו את־הבעלים ואת־ העשתרות ואת־אלהי ארם ואת־אלהי צידון ואת אלהי מואב ואת אלהי בני־עמון ואת אלהי פלשתים ויעזבו את־יהוה ולא עבדוהו:
07O	10	7	ויחר־אף יהוה בישראל וימכרם ביד־פלשתים וביד בני עמון:
07O	10	8	וירעצו וירצצו את־בני ישראל בשנה ההיא שמנה עשרה שנה את־כל־בני ישראל אשר בעבר הירדן בארץ האמרי אשר בגלעד:
07O	10	9	ויעברו בני־עמון את־הירדן להלחם גם־ביהודה ובבנימין ובבית אפרים ותצר לישראל מאד:
07O	10	10	ויזעקו בני ישראל אל־יהוה לאמר חטאנו לך וכי עזבנו את־אלהינו ונעבד את־הבעלים:
07O	10	11	ויאמר יהוה אל־בני ישראל הלא ממצרים ומן־האמרי ומן־בני עמון ומן־פלשתים:
07O	10	12	וצידונים ועמלק

			ומעון לחצו אתכם ותצעקו אלי ואושיעה אתכם מידם:
07O	10	13	ואתם עזבתם אותי ותעבדו אלהים אחרים לכן לא־אוסף להושיע אתכם:
	07O	10	14 לכו וזעקו אל־האלהים אשר בחרתם בם המה יושיעו לכם בעת צרתכם:
07O	10	15	ויאמרו בני־ישראל אל־יהוה חטאנו עשה־אתה לנו ככל־הטוב בעיניך אך הצילנו נא היום הזה:
	07O	10	16 ויסירו את־אלהי הנכר מקרבם ויעבדו את־יהוה ותקצר נפשו בעמל ישראל:
	07O	10	17 ויצעקו בני עמון ויחנו בגלעד ויאספו בני ישראל ויחנו במצפה:
	07O	10	18 ויאמרו העם שרי גלעד איש אל־רעהו מי האיש אשר יחל להלחם בבני עמון יהיה לראש לכל ישבי גלעד:
	07O	11	1 ויפתח הגלעדי היה גבור חיל והוא בן־אשה זונה ויולד גלעד את־יפתח:
	07O	11	2 ותלד אשת־גלעד לו בנים ויגדלו בני־האשה ויגרשו את־יפתח ויאמרו לו לא־תנחל

			בבית־אבינו כי בן־אשה אחרת אתה: ויברח יפתח מפני אחיו וישב בארץ טוב ויתלקטו אל־יפתח אנשים ריקים ויצאו עמו: ויהי מימים וילחמו בני־עמון עם־ישראל: ויהי כאשר־נלחמו בני־עמון עם־ישראל וילכו זקני גלעד לקחת את־ יפתח מארץ טוב: ויאמרו ליפתח לכה והייתה לנו לקצין ונלחמה בבני עמון: ויאמר יפתח לזקני גלעד הלא אתם שנאתם אותי ותגרשוני מבית אבי ומדוע באתם אלי עתה כאשר צר לכם: ויאמרו זקני גלעד אל־יפתח לכן עתה שבנו אליך והלכת עמנו ונלחמת בבני עמון והיית לנו לראש לכל ישבי גלעד: ויאמר יפתח אל־זקני גלעד אם־משיבים אתם אותי להלחם בבני עמון ונתן יהוה אותם לפני אנכי אהיה לכם לראש: ויאמרו זקני־גלעד אל־יפתח יהוה יהיה שמע בינותינו אם־לא כדברך כן נעשה:
07O	11	3	
07O	11	4	
07O	11	5	
07O	11	6	
07O	11	7	
07O	11	8	
07O	11	9	
07O	11	10	

וילך יפתח עם־זקני
גלעד וישימו העם
אותו עליהם לראש
ולקצין וידבר יפתח
את־כל־דבריו לפני
יהוה במצפה:

וישלח יפתח מלאכים
אל־מלך בני־עמון
לאמר מה־לי ולך
כי־באת אלי להלחם
בארצי:

ויאמר מלך
בני־עמון אל־מלאכי
יפתח כי־לקח ישראל
את־ארצי בעלותו
ממצרים מארנון
ועד־היבק
ועד־הירדן ועתה
השיבה אתהן בשלום:

ויוסף עוד יפתח
וישלח מלאכים
אל־מלך בני עמון:

ויאמר לו כה אמר
יפתח לא־לקח ישראל
את־ארץ מואב
ואת־ארץ בני עמון:

כי בעלותם ממצרים
וילך ישראל במדבר
עדי־ים־סוף ויבא
קדשה:

וישלח ישראל
מלאכים אל־מלך
אדום לאמר
אעברה־נא בארצך
ולא שמע מלך אדום
וגם אל־מלך מואב
שלח ולא אבה וישב
ישראל בקדש:

וילך במדבר ויסב
את־ארץ אדום
ואת־ארץ מואב ויבא
ממזרח־שמש לארץ
מואב ויחנן בעבר

			ארנון ולא־באו בגבול מואב כי ארנון גבול מואב:
07O	11	19	וישלח ישראל מלאכים אל־סיחון מלך־האמרי מלך חשבון ויאמר לו ישראל נעברה־נא בארצך עד־מקומי: 07O 11 20 ולא־האמין סיחון את־ישראל עבר בגבלו ויאסף סיחון את־כל־עמו ויחנו ביהצה וילחם עם־ישראל: 07O 11 21 ויתן יהוה אלהי־ישראל את־סיחון ואת־כל־עמו ביד ישראל ויכום ויירש ישראל את כל־ארץ האמרי יושב הארץ ההיא: 07O 11 22 ויירשו את כל־גבול האמרי מארנון ועד־היבק ומן־המדבר ועד־הירדן: 07O 11 23 ועתה יהוה אלהי ישראל הוריש את־האמרי מפני עמו ישראל ואתה תירשנו: 07O 11 24 הלא את אשר יורישך כמוש אלהיך אותו תירש ואת כל־אשר הוריש יהוה אלהינו מפנינו אותו נירש: 07O 11 25 ועתה הטוב טוב אתה מבלק בן־צפור מלך מואב הרוב רב עם־ישראל אם־נלחם נלחם במ:

- 07O 11 26 בשבת ישראל בחשבון
ובבנותיה ובערעור
ובבנותיה
ובכל־הערים אשר
על־ידי ארנון שלש
מאות שנה ומדוע
לא־הצלתם בעת
ההיא:
- 07O 11 27 ואנכי לא־חטאתי לך
ואתה עשה אתי רעה
להלחם בי ישפט
יהוה השפט היום
בין בני ישראל
ובין בני עמון:
- 07O 11 28 ולא שמע מלך בני
עמון אל־דברי יפתח
אשר שלח אליו:
- 07O 11 29 ותהי על־יפתח רוח
יהוה ויעבר
את־הגלעד ואת־מנשה
ויעבר את־מצפה
גלעד וממצפה גלעד
עבר בני עמון:
- 07O 11 30 וידר יפתח נדר
ליהוה ויאמר
אם־נתון תתן
את־בני עמון בידי:
- 07O 11 31 והיה היוצא אשר
יצא מדלתי ביתי
לקראתי בשובי
בשלום מבני עמון
והיה ליהוה
והעליתהו עולה:
- 07O 11 32 ויעבר יפתח אל־בני
עמון להלחם במ
ויתנם יהוה בידו:
- 07O 11 33 ויכם מערוער
ועד־בואך מנית
עשרים עיר ועד אבל
כרמים מכה גדולה
מאד ויכנעו בני
עמון מפני בני
ישראל:

- 07O 11 34 ויבא יפתח המצפה
אל־ביתו והנה בתו
יצאת לקראתו בתפִים
ובמחלות ורק היא
יחידה אין־לו ממנו
בן או־בת:
- 07O 11 35 ויהי כראותו אותה
ויקרע את־בגדיו
ויאמר אהה בתי
הכרע הכרעתני ואת
היית בעכרי ואנכי
פציתי־פי אל־יהוה
ולא אוכל לשוב:
- 07O 11 36 ותאמר אליו אבי
פציתה את־פִיך
אל־יהוה עשה לי
כאשר יצא מפִיך
אחרי אשר עשה לך
יהוה נקמות מאיבִיך
מבני עמון:
- 07O 11 37 ותאמר אל־אביה
יעשה לי הדבר הזה
הרפה ממני שנים
חדשים ואלכה
וירדתי על־ההרים
ואבכה על־בתולי
אנכי ורעיתי:
- 07O 11 38 ויאמר לכי וישלח
אותה שני חדשים
ותלך היא ורעותיה
ותבך על־בתוליה
על־ההרים:
- 07O 11 39 ויהי מקץ שנים
חדשים ותשב
אל־אביה ויעש לה
את־נדרו אשר נדר
והיא לא־ידעה איש
ותהי־חַק בישראל:
- 07O 11 40 מימים ימימה תלכנה
בנות ישראל לתנות
לבת־יפתח הגלעדי
ארבעת ימים בשנה:
- 07O 12 1 ויצעק איש אפרים

- ויעבר צפונה
ויאמרו ליפתח מדוע
עברת להלחם בבני-
עמון ולנו לא קראת
ללכת עמך ביתך
נשרף עליך באש:
07O 12 2 ויאמר יפתח אליהם
איש ריב הייתי אני
ועמי ובני-עמון
מאד ואזעק אתכם
ולא-הושעתם אותי
מידם:
07O 12 3 ואראה כיי-אינך
מושיע ואשימה נפשי
בכפי ואעברה
אל-בני עמון ויתנם
יהוה בידי ולמה
עליתם אלי היום
הזה להלחם בי:
07O 12 4 ויקבץ יפתח
את-כל-אנשי גלעד
וילחם את-אפרים
ויכו אנשי גלעד
את-אפרים כי אמרו
פליטי אפרים אתם
גלעד בתוך אפרים
בתוך מנשה:
07O 12 5 וילכד גלעד
את-מעברות הירדן
לאפרים והיה כי
יאמרו פליטי אפרים
אעברה ויאמרו לו
אנשי-גלעד האפרתי
אתה ויאמר לא:
07O 12 6 ויאמרו לו אמר-נא
שבלת ויאמר סבלת
ולא יכין לדבר כן
ויאחזו אותו
וישחטוהו
אל-מעברות הירדן
ויפל בעת ההיא
מאפרים ארבעים
ושנים אלף:

- 07O 12 7 וישפט יפתח
את־ישראל שש שנים
וימת יפתח הגלעדי
ויקבר בערי גלעד:
- 07O 12 8 וישפט אחריו
את־ישראל אבצן
מבית לחם:
- 07O 12 9 ויהי־לו שלשים
בנים ושלשים בנות
שלח החוצה ושלשים
בנות הביא לבניו
מן־החוץ וישפט
את־ישראל שבע
שנים:
- 07O 12 10 וימת אבצן ויקבר
בבית לחם:
- 07O 12 11 וישפט אחריו
את־ישראל אילון
הזבולני וישפט
את־ישראל עשר
שנים:
- 07O 12 12 וימת אלון הזבולני
ויקבר באילון בארץ
זבולן:
- 07O 12 13 וישפט אחריו
את־ישראל עבדון
בן־הלל הפרעתוני:
- 07O 12 14 ויהי־לו ארבעים
בנים ושלשים בני
בנים רכבים
על־שבעים עירם
וישפט את־ישראל
שמונה שנים:
- 07O 12 15 וימת עבדון בן־הלל
הפרעתוני ויקבר
בפרעתון בארץ
אפרים בהר העמלקי:
- 07O 13 1 ויספו בני ישראל
לעשות הרע בעיני
יהוה ויתנם יהוה
ביד־פלשתים ארבעים
שנה:
- 07O 13 2 ויהי איש אחד

			מצרעה ממשפחת הדני ושמו מנוח ואשתו עקרה ולא ילדה:
07O	13	3	וירא מלאך־יהוה אל־האשה ויאמר אליה הנה־נא את־עקרה ולא ילדת והרית וילדת בן:
07O	13	4	ועתה השמרי נא ואל־תשתי יין ושכר ואל־תאכלי כל־טמא:
07O	13	5	כי הנך הרה וילדת בן ומורה לא־יעלה על־ראשו כי־נזיר אלהים יהיה הנער מן־הבטן והוא יחל להושיע את־ישראל מיד פלשתים:
07O	13	6	ותבא האשה ותאמר לאישה לאמר איש האלהים בא אלי ומראהו כמראה מלאך האלהים נורא מאד ולא שאלתיהו א־מזה הוא ואת־שמו לא־הגיד לי:
07O	13	7	ויאמר לי הנך הרה וילדת בן ועתה אל־תשתי יין ושכר ואל־תאכלי כל־ טמאה כי־נזיר אלהים יהיה הנער מן־הבטן עד־יום מותו:
07O	13	8	ויעתר מנוח אל־יהוה ויאמר בי אדוני איש האלהים אשר שלחת יבוא־נא עוד אלינו ויורנו מה־נעשה לנער היולד:
07O	13	9	וישמע האלהים בקול

			מנוח ויבא מלאך האלהים עוד אל־האשה והיא יושבת בשדה ומנוח אישה אין עמה:
07O	13	10	ותמהר האשה ותרץ ותגד לאישה ותאמר אליו הנה נראה אלי האיש אשר־ בא ביום אלי:
07O	13	11	ויקם וילך מנוח אחרי אשתו ויבא אל־האיש ויאמר לו האתה האיש אשר־ דברת אל־האשה ויאמר אני:
07O	13	12	ויאמר מנוח עתה יבא דבריך מה־יהיה משפט־הנער ומעשהו:
07O	13	13	ויאמר מלאך יהוה אל־מנוח מכל אשר־אמרתי אל־האשה תשמר:
07O	13	14	מכל אשר־יצא מגפן היין לא תאכל ויין ושכר אל־תשת וכל־טמאה אל־ תאכל כל אשר־צויתיה תשמר:
07O	13	15	ויאמר מנוח אל־מלאך יהוה נעצרה־נא אותך ונעשה לפניך גדי עזים:
07O	13	16	ויאמר מלאך יהוה אל־מנוח אס־תעצרני לא־אכל בלחמך ואס־תעשה עלה ליהוה תעלנה כי לא־ידע מנוח כי־מלאך יהוה הוא:
07O	13	17	ויאמר מנוח אל־מלאך יהוה מי

			שמך כִּי־יבא דְּבָרֶיךָ וּכְבֹּדְנוּךָ:
07O	13	18	וַיֹּאמֶר לוֹ מֶלֶאךָ יְהוָה לְמָה זֶה תִּשְׁאַל לִשְׁמִי וְהוֹאֵ־פְלֹאִי:
07O	13	19	וַיִּקַּח מִנוּחַ אֶת־גְּדֵי הָעִזִּים וְאֶת־הַמִּנְחָה וַיַּעַל עַל־הַצּוּר לִיהוָה וּמִפְּלֹא לַעֲשׂוֹת וּמִנוּחַ וְאִשְׁתּוֹ רֹאִים:
07O	13	20	וַיְהִי בַעֲלוֹת הַלֵּהָב מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ הַשְּׁמִימָה וַיַּעַל מֶלֶאךָ־יְהוָה בַּלֵּהָב הַמִּזְבֵּחַ וּמִנוּחַ וְאִשְׁתּוֹ רֹאִים וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם אֶרְצָה:
07O	13	21	וּלֹא־יִסֹּף עוֹד מֶלֶאךָ יְהוָה לַהֲרֹאֶה אֶל־מִנוּחַ וְאֶל־אִשְׁתּוֹ אִזְ יָדַע מִנוּחַ כִּי־ מֶלֶאךָ יְהוָה הוּא:
07O	13	22	וַיֹּאמֶר מִנוּחַ אֶל־אִשְׁתּוֹ מוֹת נָמוּת כִּי אֱלֹהִים רֹאִינוּ:
07O	13	23	וַתֹּאמֶר לוֹ אִשְׁתּוֹ לוֹ חֲפֹץ יְהוָה לְהַמִּיתֵנוּ לֹא־לִקַּח מִידְּנוּ עָלֵהּ וּמִנְחָה וְלֹא הִרְאֵנוּ אֶת־כָּל־אֱלֹהִים וְכַעַת לֹא הַשְׁמִיעֵנוּ כֹּזֵאת:
07O	13	24	וַתֵּלֶד הָאִשָּׁה בֶּן וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ שִׁמְשׁוֹן וַיִּגְדַּל הַנֶּעַר וַיְבָרְכֵהוּ יְהוָה:
07O	13	25	וַתַּחַל רוּחַ יְהוָה לִפְעָמוֹ בַּמַּחֲנֶה־דָן בֵּין צָרְעָה וּבֵין אֲשֵׁתֶּאֱל:
07O	14	1	וַיֵּרֶד שִׁמְשׁוֹן תַּמְנָתָהּ וַיִּרְא אִשָּׁה בַּת־מִנְתָּהּ מִבְּנוֹת פְּלִשְׁתִּים:
07O	14	2	וַיַּעַל וַיִּגְדַּל לֵאבִיו וּלְאִמּוֹ וַיֹּאמֶר אִשָּׁה

- ראיתי בתמננה
מבנות פלשתים ועתה
קח-אותה לי לאשה:
07O 14 3 ויאמר לו אביו
ואמו האין בבנות
אחיך ובכל-עמי אשה
כי-אתה הולך לקחת
אשה מפלשתים
הערלים ויאמר
שמשון אל-אביו
אותה קח-לי כי-היא
ישרה בעיני:
07O 14 4 ואביו ואמו לא
ידעו כי מיהוה היא
כי-תאנה הוא-מבקש
מפלשתים ובעת ההיא
פלשתים משלים
בישראל:
07O 14 5 וירד שמשון ואביו
ואמו תמננה ויבאו
עד-כרמי תמננה
והנה כפיר אריות
שאג לקראתו:
07O 14 6 ותצלח עליו רוח
יהוה וישסעהו כשסע
הגדי ומאומה אין
בידו ולא הגיד
לאביו ולאמו את
אשר עשה:
07O 14 7 וירד וידבר לאשה
ותישר בעיני
שמשון:
07O 14 8 וישב מימים לקחתה
ויסר לראות את
מפלת האריה והנה
עדת דבורים בגוית
האריה ודבש:
07O 14 9 וירדהו אל-כפיו
וילך הלוך ואכל
וילך אל-אביו
ואל-אמו ויתן להם
ויאכלו ולא-הגיד
להם כי מגוית

			האריה רדה הדבש:
07O	14	10	וירד אביהו אל־האשה ויעש שם שמשון משה כי כן יעשו הבחורים:
07O	14	11	ויהי כראותם אותו ויקחו שלשים מרעים ויהיו אתו:
07O	14	12	ויאמר להם שמשון אחודה־נא לכם חידה אם־הגד תגידו אותה לי שבעת ימי המשה ומצאתם ונתתי לכם שלשים סדינים ושלשים חלפת בגדים:
07O	14	13	ואם־לא תוכלו להגיד לי ונתתם אתם לי שלשים סדינים ושלשים חליפות בגדים ויאמרו לו חודה חידתך ונשמענה:
07O	14	14	ויאמר להם מהאכל יצא מאכל ומעז יצא מתוק ולא יכלו להגיד החידה שלשת ימים:
07O	14	15	ויהי ביום השביעי ויאמרו לאשת־שמשון פתי את־אישך ויגד־לנו את־ החידה פן־נשרף אותך ואת־בית אביך באש הלירשנו קראתם לנו הלא:
07O	14	16	ותבך אשת שמשון עליו ותאמר רק־שנאתני ולא אהבתני החידה חדת לבני עמי ולי לא הגדתה ויאמר לה הנה לאבי ולאמי לא

			הגדתי ולך אגיד:
07O	14	17	ותבך עליו שבעת הימים אשר־היה להם המשתה ויהי ביום השביעי ויגד־ לה כי הציקתהו ותגד החידה לבני עמה:
07O	14	18	ויאמרו לו אנשי העיר ביום השביעי בטרם יבא החרסה מה־מתוק מדבש ומה עז מארי ויאמר להם לולא חרשתם בעגלתי לא מצאתם חידתי:
07O	14	19	ותצלח עליו רוח יהוה וירד אשקלון ויך מהם שלשים איש ויקח את־ חליצותם ויתן החליפות למגידי החידה ויחר אפו ויעל בית אביהו:
07O	14	20	ותהי אשת שמשון למרעהו אשר רעה לו:
07O	15	1	ויהי מימים בימי קציר־חטים ויפקד שמשון את־אשתו בגדי עזים ויאמר אבאה אל־אשתי החדרה ולא־נתנו אביה לבוא:
07O	15	2	ויאמר אביה אמר אמרתי כִּי־שנא שנאתה ואתננה למרעך הלא אחתה הקטנה טובה ממנה תה־נא לך תחתיה:
07O	15	3	ויאמר להם שמשון נקיתי הפעם מפלשתים כִּי־עשה אני עמם רעה:
07O	15	4	וילך שמשון וילכד

			שלש־מאות שועלים ויקח לפדים ויפן זנב אל־זנב וישם לפיד אחד בין־שני הזנבות בתוך:
07O	15	5	ויבער־אש בלפידים וישלח בקמות פלשתים ויבער מגדיש ועד־קמה ועד־ כרם זית:
07O	15	6	ויאמרו פלשתים מי עשה זאת ויאמרו שמשון חתן התמני כי לקח את־ אשתו ויתנה למרעהו ויעלו פלשתים וישרפו אותה ואת־אביה באש:
07O	15	7	ויאמר להם שמשון אם־תעשון כזאת כי אם־נקמתי בכם ואחר אחדל:
07O	15	8	ויך אותם שוק על־ירך מכה גדולה וירד וישב בסעיף סלע עיטם:
07O	15	9	ויעלו פלשתים ויחנו ביהודה וינטשו בלחי:
07O	15	10	ויאמרו איש יהודה למה עליכם עלינו ויאמרו לאסור את־שמשון עלינו לעשות לו כאשר עשה לנו:
07O	15	11	וירדו שלשת אלפים איש מיהודה אל־סעיף סלע עיטם ויאמרו לשמשון הלא ידעת כי־משלים בנו פלשתים ומה־זאת עשית לנו ויאמר להם כאשר עשו לי

			כן עשיתי להם:
07O	15	12	ויאמרו לו לאסרך ירדנו לתתך ביד־פלשתים ויאמר להם שמשון השבעו לי פן־תפגעון בי אתם:
07O	15	13	ויאמרו לו לאמר לא כי־אסר נאסרך ונתנוך בידם והמת לא נמיתך ויאסרהו בשנים עבתיים חדשים ויעלוהו מן־הסלע:
07O	15	14	הוא־בא עד־לחי ופלשתים הריעו לקראתו ותצלח עליו רוח יהוה ותהיינה העבתיים אשר על־זרועותיו כפשתיים אשר בערו באש וימסו אסוריו מעל ידיו:
07O	15	15	וימצא לחי־חמור טריה וישלח ידו ויקחה ויך־בה אלף איש:
07O	15	16	ויאמר שמשון בלחי החמור חמור חמרתים בלחי החמור הכיתי אלף איש:
07O	15	17	ויהי ככלתו לדבר וישלך הלחי מידו ויקרא למקום ההוא רמת לחי:
07O	15	18	ויצמא מאד ויקרא אלי־הוה ויאמר אתה נתת ביד־עבדך את־התשועה הגדלה הזאת ועתה אמות בצמא ונפלתי ביד הערלים:
07O	15	19	ויבקע אלהים את־המכתש אשר־בלחי

			ויצאו ממנו מים וישת ותשב רוחו ויחי על-כן קרא שמה עין הקורא אשר בלחי עד היום הזה: וישפט את-ישראל בימי פלשתים עשרים שנה:
07O	15	20	
07O	16	1	וילך שמשון עזתה וירא-שם אשה זונה ויבא אליה:
07O	16	2	לעזתים לאמר בא שמשון הנה ויסבו ויארבו-לו כל-הלילה בשער העיר ויתחרשו כל-הלילה לאמר עד-אור הבקר והרגנהו:
07O	16	3	וישכב שמשון עד-חצי הלילה ויקם בחצי הלילה ויאחז בדלתות שער- העיר ובשתי המזוזות ויסעם עם-הבריח וישם על-כתפיו ויעלם אל-ראש ההר אשר על-פני חברון:
07O	16	4	ויהי אחרי-כן ויאהב אשה בנחל שרק ושמה דלילה:
07O	16	5	ויעלו אליה סרני פלשתים ויאמרו לה פתי אותו וראי במה כחו גדול ובמה נוכל לו ואסרנהו לענתו ואנחנו נתן-לך איש אלף ומאה כסף:
07O	16	6	ותאמר דלילה אל-שמשון הגידה-נא לי במה כחך גדול ובמה תאסר לענותך:

07O	16	7	<p>ויאמר אליה שמשון אם־יאסרני בשבעה יתרים לחים אשר לא־חרבו וחליתי והייתי כאחד האדם:</p>
07O	16	8	<p>ויעלו־לה סרני פלשתים שבעה יתרים לחים אשר לא־חרבו ותאסרהו בהם:</p>
07O	16	9	<p>והארב ישב לה בחדר ותאמר אליו פלשתים עליך שמשון וינתק את־היתרים כאשר ינתק פתיל־הנערת בהריחו אש ולא נודע כחו:</p>
07O	16	10	<p>ותאמר דלילה אל־שמשון הנה התלת בי ותדבר אלי כזבים עתה הגידה־ נא לי במה תאסר:</p>
07O	16	11	<p>ויאמר אליה אם־אסור יאסרוני בעבתיים חדשים אשר לא־נעשה בהם מלאכה וחליתי והייתי כאחד האדם:</p>
07O	16	12	<p>ותקח דלילה עבתיים חדשים ותאסרהו בהם ותאמר אליו פלשתים עליך שמשון והארב ישב בחדר וינתקם מעל זרעתיו כחוט:</p>
07O	16	13	<p>ותאמר דלילה אל־שמשון עד־הנה התלת בי ותדבר אלי כזבים הגידה לי במה תאסר ויאמר אליה אם־תארגי את־שבע מחלפות ראשי עמ־המסכת:</p>
07O	16	14	<p>ותתקע ביתד ותאמר אליו פלשתים עליך</p>

			שמשון וייקץ משנתו ויסע את־היתד הארג ואת־המסכת:
07O	16	15	ותאמר אליו איך תאמר אהבתיך ולבך אין אתי זה שלש פעמים התלת בי ולא־הגדת לי במה כחך גדול:
07O	16	16	ויהי כִּי־הציקה לו בדבריה כל־הימים ותאלצהו ותקצר נפשו למות:
07O	16	17	ויגד־לה את־כל־לבו ויאמר לה מורה לא־עלה על־ראשי כִּי־נזיר אלהים אני מבטן אמי אס־גלחתי וסר ממני כחי וחליתי והייתי ככל־האדם:
07O	16	18	ותרא דלילה כִּי־הגיד לה את־כל־לבו ותשלח ותקרא לסרני פלשתים לאמר עלו הפעם כִּי־הגיד לה את־כל־לבו ועלו אליה סרני פלשתים ויעלו הכסף בידם:
07O	16	19	ותישנהו על־ברכיה ותקרא לאיש ותגלה את־שבע מחלפות ראשו ותחל לענותו ויסר כחו מעליו:
07O	16	20	ותאמר פלשתים עליך שמשון ויקץ משנתו ויאמר אצא כפעם בפעם ואנער והוא לא ידע כי יהוה סר מעליו:
07O	16	21	ויאחזהו פלשתים וינקרו את־עיניו

ויורידו אותו עזתה
ויאסרוהו בנחשתים
ויהי טוחן בבית
האסירים:

07O 16 22 ויחל שער־ראשו
לצמח כאשר גלח:
07O 16 23 וסרני פלשתים
נאספו לזבח
זבח־גדול לדגון
אלהיהם ולשמחה
ויאמרו נתן אלהינו
בידנו את שמשון
אויבינו:

07O 16 24 ויראו אתו העם
ויהללו את־אלהיהם
כי אמרו נתן
אלהינו בידנו את־
אויבנו ואת מחריב
ארצנו ואשר הרבה
את־חללינו:

07O 16 25 ויהי כי טוב לבם
ויאמרו קראו
לשמשון וישחק־לנו
ויקראו לשמשון
מבית האסירים
ויצחק לפניהם
ויעמידו אותו בין
העמודים:

07O 16 26 ויאמר שמשון
אל־הנער המחזיק
בידו הניחה אותי
והימשני את־העמדים
אשר הבית נכון
עליהם ואשען
עליהם:

07O 16 27 והבית מלא האנשים
והנשים ושמה כל
סרני פלשתים
ועל־הגג כשלשת
אלפים איש ואשה
הראים בשחוק
שמשון:

07O 16 28 ויקרא שמשון

אל־יהוה ויאמר
אדני יהוה זכרני
נא וחזקני נא אך
הפעם הזה האלהים
ואנקמה נקם־אחת
משתי עיני
מפלשתים:

07O 16 29 וילפת שמשון
את־שני עמודי התוך
אשר הבית נכון
עליהם ויסמך עליהם
אחד בימינו ואחד
בשמאלו:

07O 16 30 ויאמר שמשון תמות
נפשי עם־פלשתים
ויט בכח ויפל הבית
על־הסרנים
ועל־כל־העם אשר־בו
ויהיו המתים אשר
המית במותו רבים
מאשר המית בחייו:

07O 16 31 וירדו אחיו
וכל־בית אביהו
וישאו אתו ויעלו
ויקברו אותו בין
צרעה ובין אשתאל
בקבר מנוח אביו
והוא שפט את־ישראל
עשרים שנה:

07O 17 1 ויהי־איש
מהר־אפרים ושמו
מיכיהו:

07O 17 2 ויאמר לאמו אלף
ומאה הכסף אשר
לקח־לך ואתי אלית
וגם אמרת באזני
הנה־הכסף אתי אני
לקחתיו ותאמר אמו
ברוך בני ליהוה:

07O 17 3 וישב את־אלף־ומאה
הכסף לאמו ותאמר
אמו הקדש הקדשתי
את־הכסף ליהוה

			מידי לבני לעשות פסל ומסכה ועתה אשיבנו לך:
07O	17	4	וישב את־הכסף לאמו ותקח אמו מאתים כסף ותתנהו לצורף ויעשהו פסל ומסכה ויהי בבית מיכיהו: והאיש מיכה לו בית אלהים ויעש אפוד ותרפים וימלא את־יד אחד מבניו ויהי־לו לכהן:
07O	17	6	בימים ההם אין מלך בישראל איש הישר בעיניו יעשה:
07O	17	7	ויהי־נער מבית לחם יהודה ממשפחת יהודה והוא לוי והוא גר־שם:
07O	17	8	וילך האיש מהעיר מבית לחם יהודה לגור באשר ימצא ויבא הר־אפרים עד־בית מיכה לעשות דרכו:
07O	17	9	ויאמר־לו מיכה מאין תבוא ויאמר אליו לוי אנכי מבית לחם יהודה ואנכי הלך לגור באשר אמצא:
07O	17	10	ויאמר לו מיכה שבה עמדי והיה־לי לאב ולכהן ואנכי אתן־לך עשרת כסף לימים וערך בגדים ומחיתך וילך הלוי:
07O	17	11	ויואל הלוי לשבת את־האיש ויהי הנער לו כאחד מבניו:
07O	17	12	וימלא מיכה את־יד הלוי ויהי־לו הנער

			לכהן ויהי בבית מיכה:
07O	17	13	ויאמר מיכה עתה ידעתי כִּי־יִיטִיב יהוה לי כי היה־לי הלוי לכהן:
07O	18	1	בימים ההם אין מלך בישראל ובימים ההם שבט הדני מבקש־לו נחלה לשבת כי לא־נפלה לו עד־היום ההוא בתוך־שבטי ישראל בנחלה:
07O	18	2	וישלחו בני־דן ממשפחתם חמשה אנשים מקצותם אנשים בני־חיל מצרעה ומאשתאל לרגל את־הארץ ולחקרה ויאמרו אלהם לכו חקרו את־הארץ ויבאו הר־אפרים עד־בית מיכה וילינו שם:
07O	18	3	המה עם־בית מיכה והמה הכירו את־קול הנער הלוי ויסורו שם ויאמרו לו מִי־הביאך הלם ומה־אתה עשה בזה ומה־לך פה:
07O	18	4	ויאמר אלהם כזה וכזה עשה לי מיכה וישכרני ואהי־לו לכהן:
07O	18	5	ויאמרו לו שאל־נא באלהים ונדעה התצליח דרכנו אשר אנחנו הלכים עליה:
07O	18	6	ויאמר להם הכהן לכו לשלום נכח יהוה דרככם אשר

			תלכו־בה:
07O	18	7	<p>וילכו חמשת האנשים ויבאו לישה ויראו את־העם אשר־בקרבה יושבת־ לבטח כמשפט צדנים שקט ובטח ואין־מכלים דבר בארץ יורש עצר ורחקים המה מצדנים ודבר אין־להם עם־אדם:</p>
	07O	18 8	<p>ויבאו אל־אחיהם צרעה ואשתאל ויאמרו להם אחיהם מה אתם:</p>
07O	18	9	<p>ויאמרו קומה ונעלה עליהם כי ראינו את־הארץ והנה טובה מאד ואתם מחשים אל־תעצלו ללכת לבא לרשת את־הארץ:</p>
07O	18	10	<p>כבאכם תבאו אל־עם בטח והארץ רחבת ידיים כִּי־נתנה אלהים בידכם מקום אשר אין־שם מחסור כל־דבר אשר בארץ:</p>
07O	18	11	<p>ויסעו משם ממשפחת הדני מצרעה ומאשתאל שש־מאות איש חגור כלי מלחמה:</p>
07O	18	12	<p>ויעלו ויחנו בקרית יערים ביהודה על־כן קראו למקום ההוא מחנה־דן עד היום הנה אחרי קרית יערים:</p>
	07O	18 13	<p>ויעברו משם הר־אפרים ויבאו עד־בית מיכה:</p>
07O	18	14	<p>ויענו חמשת האנשים ההלכים לרגל</p>

את־הארץ ליש
ויאמרו אל־אחיהם
הידעתם כי יש
בבתים האלה אפוד
ותרפים ופסל ומסכה
ועתה דעו מה־
תעשו:

07O 18 15 ויסורו שמה ויבאו
אל־בית־הנער הלוי
בית מיכה
וישאלו־לו לשלום:

07O 18 16 ושש־מאות איש
חגורים כלי מלחמתם
נצבים פתח השער
אשר מבני־דן:

07O 18 17 ויעלו חמשת האנשים
ההלכים לרגל
את־הארץ באו שמה
לקחו את־הפסל
ואת־האפוד
ואת־התרפים
ואת־המסכה והכהן
נצב פתח השער
ושש־מאות האיש
החגור כלי המלחמה:

07O 18 18 ואלה באו בית מיכה
ויקחו את־פסל
האפוד ואת־התרפים
ואת־המסכה ויאמר
אליהם הכהן מה אתם
עשים:

07O 18 19 ויאמרו לו החרש
שים־ידך על־פיך
ולך עמנו והיה־לנו
לאב ולכהן הטוב
היותך כהן לבית
איש אחד או היותך
כהן לשבט ולמשפחה
בישראל:

07O 18 20 וייטב לב הכהן
ויקח את־האפוד
ואת־התרפים
ואת־הפסל ויבא

בקרב העם:
 07O 18 21 ויפנו וילכו
 וישימו את־הטף
 ואת־המקנה
 ואת־הכבודה
 לפניהם:
 07O 18 22 והמה הרחיקו מבית
 מיכה והאנשים אשר
 בבתים אשר עם־בית
 מיכה נזעקו
 וידביקו
 את־בני־דן:
 07O 18 23 ויקראו אל־בני־דן
 ויסבו פניהם
 ויאמרו למיכה
 מה־לך כי נזעקת:
 07O 18 24 ויאמר את־אלהי
 אשר־עשיתי לקחתם
 ואת־הכהן ותלכו
 ומה־לי עוד ומה־
 זה תאמרו אלי
 מה־לך:
 07O 18 25 ויאמרו אליו
 בני־דן אל־תשמע
 קולך עמנו
 פן־יפגעו בכם
 אנשים מרי נפש
 ואספתה נפשך ונפש
 ביתך:
 07O 18 26 וילכו בני־דן
 לדרכם וירא מיכה
 כי־חזקים המה ממנו
 ויפן וישב אל־
 ביתו:
 07O 18 27 והמה לקחו את
 אשר־עשה מיכה
 ואת־הכהן אשר
 היה־לו ויבאו
 על־ליש על־עם שקט
 ובטח ויכו אותם
 לפי־חרב ואת־העיר
 שרפו באש:
 07O 18 28 ואין מציל כי

			רחוקה־היא מצידון ודבר אין־להם עם־אדם והיא בעמק אשר לבית־רחוב ויבנו את־העיר וישבו בה:
07O	18	29	ויקראו שם־העיר דן בשם דן אביהם אשר יולד לישראל ואולם ליש שם־העיר לראשנה:
07O	18	30	ויקימו להם בני־דן את־הפסל ויהונתן בן־גרשם בן־מנשה הוא ובניו היו כהנים לשבט הדני עד־יום גלות הארץ:
07O	18	31	וישימו להם את־פסל מיכה אשר עשה כל־ימי היות בית־האלהים בשלה:
07O	19	1	ויהי בימים ההם ומלך אין בישראל ויהי איש לוי גר בירכתי הר־אפרים ויקח־לו אשה פילגש מבית לחם יהודה:
07O	19	2	ותזנה עליו פילגשו ותלך מאתו אל־בית אביה אל־בית לחם יהודה ותהי־שם ימים ארבעה חדשים:
07O	19	3	ויקם אישה וילך אחריה לדבר על־לבה להשיבו ונערו עמו וצמד חמרים ותביאהו בית אביה ויראהו אבי הנערה וישמח לקראתו:
07O	19	4	ויחזק־בו חתנו אבי הנערה וישב אתו שלשת ימים ויאכלו וישתו וילינו שם:

07O	19	5	<p>ויהי ביום הרביעי וישכימו בבקר ויקם ללכת ויאמר אבי הנערה אל־ חתנו סעד לבך פת־לחם ואחר תלכו:</p>
07O	19	6	<p>וישבו ויאכלו שניהם יחדו וישתו ויאמר אבי הנערה אל־האיש הוא־נא ולין ויטב לבך:</p>
07O	19	7	<p>ויקם האיש ללכת ויפצרו־בו חתנו וישב וילן שם:</p>
07O	19	8	<p>וישכם בבקר ביום החמישי ללכת ויאמר אבי הנערה סעד־נא לבבך והתמהמהו עד־נטות היום ויאכלו שניהם:</p>
07O	19	9	<p>ויקם האיש ללכת הוא ופילגשו ונערו ויאמר לו חתנו אבי הנערה הנה נא רפה היום לערב לינו־נא הנה חנות היום לין פה וייטב לבבך והשכמתם מחר לדרככם והלכת לאהלך:</p>
07O	19	10	<p>ולא־אבה האיש ללון ויקם וילך ויבא עד־נכח יבוס היא ירושלם ועמו צמד חמורים חבושים ופילגשו עמו:</p>
07O	19	11	<p>הם עם־יבוס והיום רד מאד ויאמר הנער אל־אדניו לכה־נא ונסורה אל־ עיר־היבוס הזאת ונלין בה:</p>
07O	19	12	<p>ויאמר אליו אדניו</p>

לא נסור אל־עיר
נכרי אשר לא־מבני
ישראל הנה ועברנו
עד־גבעה:

07O 19 13 ויאמר לנערו לך
ונקרבה באחד
המקמות ולנו בגבעה
או ברמה:

07O 19 14 ויעברו וילכו ותבא
להם השמש אצל
הגבעה אשר לבנימן:

07O 19 15 ויסרו שם לבוא
ללון בגבעה ויבא
וישב ברחוב העיר
ואין איש מאס־ף־
אותם הביתה ללון:

07O 19 16 והנה איש זקן בא
מ־מַעֲשֵׂהוּ מִן־הַשָּׂדֶה
בערב והאיש מהר
אפרים והוא־גר
בגבעה ואנשי המקום
בני ימיני:

07O 19 17 וישא עיניו וירא
את־האיש הארח ברחב
העיר ויאמר האיש
הזקן אנה תלך
ומאין תבוא:

07O 19 18 ויאמר אליו עברים
אנחנו מבית־לחם
יהודה עד־ירכתי
הר־אפרים משם אנכי
ואלך עד־בית לחם
יהודה ואת־בית
יהוה אני הלך ואין
איש מאס־ף אותי
הביתה:

07O 19 19 וגם־תבן גם־מספוא
יש לחמורינו וגם
לחם ויין יש־לי
ולאמתך ולנער
עם־עבדיך אין
מחסור כל־דבר:

07O 19 20 ויאמר האיש הזקן

שלום לך רק
 כל־מחסורך עלי רק
 ברחוב אל־תלן:
 07O 19 21 ויביאהו לביתו
 ויבול לחמורים
 וירחצו רגליהם
 ויאכלו וישתו:
 07O 19 22 המה מיטיבים
 את־לבם והנה אנשי
 העיר אנשי
 בני־בליעל נסבו
 את־ הבית מתדפקים
 על־הדלת ויאמרו
 אל־האיש בעל הבית
 הזקן לאמר הוצא
 את־ האיש אשר־בא
 אל־ביתך ונדענו:
 07O 19 23 ויצא אליהם האיש
 בעל הבית ויאמר
 אלהם אל־אחי
 אל־תרעו נא אחרי
 אשר־בא האיש הזה
 אל־ביתי אל־תעשו
 את־הנבלה הזאת:
 07O 19 24 הנה בתי הבתולה
 ופילגשהו
 אוציאה־נא אותם
 וענו אותם ועשו
 להם הטוב בעיניכם
 ולאיש הזה לא תעשו
 דבר הנבלה הזאת:
 07O 19 25 ולא־אבו האנשים
 לשמע לו ויחזק
 האיש בפילגשו ויצא
 אליהם החוץ וידעו
 אותה ויתעללו־בה
 כל־הלילה עד־הבקר
 וישלחוה בעלות
 השחר:
 07O 19 26 ותבא האשה לפנות
 הבקר ותפל פתח
 בית־האיש
 אשר־אדוניה שם עד־

האור:

- 07O 19 27 ויקם אדניה בבקר
ויפתח דלתות הבית
ויצא ללכת לדרכו
והנה האשה פילגשו
נפלת פתח הבית
וידיה על-הסף:
- 07O 19 28 ויאמר אליה קומי
ונלכה ואין ענה
ויקחה על-החמור
ויקם האיש וילך
למקמו:
- 07O 19 29 ויבא אל-ביתו ויקח
את-המאכלת ויחזק
בפילגשו וינתחה
לעצמיה לשנים עשר
נתחים וישלחה בכל
גבול ישראל:
- 07O 19 30 והיה כל-הראה ואמר
לא-נהיתה
ולא-נראתה כזאת
למיום עלות בני-
ישראל מארץ מצרים
עד היום הזה
שימו-לכם עליה עזו
ודברו:
- 07O 20 1 ויצאו כל-בני
ישראל ותקהל העדה
כאיש אחד למדן
ועד-באר שבע וארץ
הגלעד אל-יהוה
המצפה:
- 07O 20 2 ויתיצבו פנות
כל-העם כל שבטי
ישראל בקהל עם
האלהים ארבע מאות
אלף איש רגלי שלף
חרב:
- 07O 20 3 וישמעו בני בנימן
כי-עלו בני-ישראל
המצפה ויאמרו בני
ישראל דברו איכה
נהיתה הרעה הזאת:

07O	20	4	ויען האיש הלוי איש האשה הנרצחה ויאמר הגבעתה אשר לבנימן באתי אני ופילגשי ללון: ויוקמו עלי בעלי הגבעה ויסבו עלי את־הבית לילה אותי דמו להרג ואת־ פילגשי ענו ותמת: ואחז בפילגשי ואנתחה ואשלחה בכל־שדה נחלת ישראל כי עשו זמה ונבלה בישראל: הנה כלכם בני ישראל הבו לכם דבר ועצה הלם: ויקם כל־העם כאיש אחד לאמר לא נלך איש לאהלו ולא נסור איש לביתו: ועתה זה הדבר אשר נעשה לגבעה עליה בגורל: ולקחנו עשרה אנשים למאה לכל שבטי ישראל ומאה לאלף ואלף לרבבה לקחת צדה לעם לעשות לבואם לגבע בנימן ככל־הנבלה אשר עשה בישראל: ויאסף כל־איש ישראל אל־העיר כאיש אחד חברים: וישלחו שבטי ישראל אנשים בכל־שבטי בנימן לאמר מה הרעה הזאת אשר נהיתה בכם: ועתה תנו את־האנשים
07O	20	5	
07O	20	6	
07O	20	7	
07O	20	8	
07O	20	9	
07O	20	10	
07O	20	11	
07O	20	12	
07O	20	13	

			בני־בליעל אשר בגבעה ונמיתם ונבערה רעה מִישראל ולא אבו בנימן לשמע בקול אחיהם בני־ישראל:
07O	20	14	ויאספו בני־בנימן מִן־הערים הגבעתה לצאת למלחמה עם־בני ישראל:
07O	20	15	ויתפקדו בני בנימן ביום ההוא מהערים עשרים וששה אלף איש שלף חרב לבד מישבי הגבעה התפקדו שבע מאות איש בחור:
07O	20	16	מכל העם הזה שבע מאות איש בחור אטר יד־מינו כל־זה קלע באבן אל־ השערה ולא יחטא:
07O	20	17	ואיש ישראל התפקדו לבד מבנימן ארבע מאות אלף איש שלף חרב כל־זה איש מלחמה:
07O	20	18	ויקמו ויעלו בית־אל וישאלו באלהים ויאמרו בני ישראל מי יעלה־ לנו בתחלה למלחמה עם־בני בנימן ויאמר יהוה יהודה בתחלה:
07O	20	19	ויקומו בני־ישראל בבקר ויחנו על־הגבעה:
07O	20	20	ויצא איש ישראל למלחמה עם־בנימן ויערכו אתם איש־ישראל מלחמה אל־ הגבעה:

- 07O 20 21 ויצאו בני־בנימן
מִן־הַגִּבְעָה וישחיתו
בישראל ביום ההוא
שנים ועשרים אלף
איש ארצה:
- 07O 20 22 ויתחזק העם איש
ישראל ויספו לערך
מלחמה במקום
אשר־ערכו שם ביום
הראשון:
- 07O 20 23 ויעלו בני־ישראל
ויבכו לפני־יהוה
עַד־הָעֶרֶב וישאלו
ביהוה לאמר האוסיף
לגשת למלחמה
עם־בני בנימן אחי
ויאמר יהוה עלו
אליו:
- 07O 20 24 ויקרבו בני־ישראל
אל־בני בנימן ביום
השני:
- 07O 20 25 ויצא בנימן לקראתם
מִן־הַגִּבְעָה ביום
השני וישחיתו בבני
ישראל עוד שמנת
עשר אלף איש ארצה
כִּלְ־אֵלֶּה שְׁלֹפִי חָרָב:
- 07O 20 26 ויעלו כִּלְ־בְנֵי
ישראל וכל־העם
ויבאו בִּית־אֵל
ויבכו וישבו שם
לפני יהוה ויצומו
ביום־ההוא עַד־הָעֶרֶב
ויעלו עלות ושלמים
לפני יהוה:
- 07O 20 27 וישאלו בני־ישראל
ביהוה ושם ארון
ברית האלהים בימים
ההם:
- 07O 20 28 ופינחס בן־אלעזר
בן־אהרן עמד לפניו
בימים ההם לאמר
האוסף עוד לצאת

למלחמה
 עם־בני־בנימן אחי
 אם־אחדל ויאמר
 יהוה עלו כי מחר
 אתננו בידך:
 07O 20 29 וישם ישראל ארבים
 אל־הגבעה סביב:
 07O 20 30 ויעלו בני־ישראל
 אל־בני בנימן ביום
 השלישי ויערכו
 אל־הגבעה כפעם
 בפעם:
 07O 20 31 ויצאו בני־בנימן
 לקראת העם הנתקו
 מן־העיר ויחלו
 להכות מהעם חללים
 כפעם בפעם במסלות
 אשר אחת עלה
 בית־אל ואחת גבעתה
 בשדה כשלשים איש
 בישראל:
 07O 20 32 ויאמרו בני בנימן
 נגפים הם לפנינו
 כבראשנה ובני
 ישראל אמרו ננוסה
 ונתקנהו מן־העיר
 אל־המסלות:
 07O 20 33 וכל איש ישראל קמו
 ממקומו ויערכו
 בבעל תמר וארב
 ישראל מגיח ממקמו
 ממערה־גבע:
 07O 20 34 ויבאו מנגד לגבעה
 עשרת אלפים איש
 בחזר מכל־ישראל
 והמלחמה כבדה והם
 לא ידעו כי־נגעת
 עליהם הרעה:
 07O 20 35 ויגף יהוה
 את־בנימן לפני
 ישראל וישחיתו בני
 ישראל בבנימן ביום
 ההוא עשרים וחמשה

			אלף ומאה איש כל־אלה שלף חרב:
07O	20	36	ויראו בני־בנימן כי נגפו ויתנו איש־ישראל מקום לבנימן כי בטחו אל־הארב אשר שמו אל־הגבעה:
07O	20	37	והארב החישו ויפשטו אל־הגבעה וימשך הארב ויך את־כל־העיר לפי־ חרב:
07O	20	38	והמועד היה לאיש ישראל עם־הארב הרב להעלותם משאת העשן מן־העיר:
07O	20	39	ויהפך איש־ישראל במלחמה ובנימן החל להכות חללים באיש־ישראל כשלשים איש כי אמרו אך נגוף נגף הוא לפנינו כמלחמה הראשנה:
07O	20	40	והמשאת החלה לעלות מן־העיר עמוד עשן ויפן בנימן אחריו והנה עלה כליל־העיר השמימה:
07O	20	41	ואיש ישראל הפך ויבהל איש בנימן כי ראה כי־נגעה עליו הרעה:
07O	20	42	ויפנו לפני איש ישראל אל־דרך המדבר והמלחמה הדביקתהו ואשר מהערים משחיתים אותו בתוכו:
07O	20	43	כתרו את־בנימן הרדיפהו מנוחה הדריכהו עד נכח

			הגבעה ממזרח־שמש:
07O	20	44	ויפלו מבנימן שמנה־עשר אלף איש את־כל־אלה אנשי־חיל:
07O	20	45	ויפנו וינסו המדברה אל־סלע הרמון ויעללהו במסלות חמשת אלפים איש וידביקו אחריו עד־גדעם ויכו ממנו אלפים איש:
07O	20	46	ויהי כל־הנפלים מבנימן עשרים וחמשה אלף איש שלף חרב ביום ההוא את־כל־אלה אנשי־חיל:
07O	20	47	ויפנו וינסו המדברה אל־סלע הרמון שש מאות איש וישבו בסלע רמון ארבעה חדשים:
07O	20	48	ואיש ישראל שבו אל־בני בנימן ויכום לפי־חרב מעיר מתם עד־בהמה עד כל־הנמצא גם כל־הערים הנמצאות שלחו באש:
07O	21	1	ואיש ישראל נשבע במצפה לאמר איש ממנו לא־יתן בתו לבנימן לאשה:
07O	21	2	ויבא העם בית־אל וישבו שם עד־הערב לפני האלהים וישאו קולם ויבכו בכי גדול:
07O	21	3	ויאמרו למה יהוה אלהי ישראל היתה זאת בישראל להפקד היום מישראל שבט

אחד:

- 07O 21 4 ויהי ממחרת
וישכימו העם
ויבנו־שם מזבח
ויעלו עלות
ושלמים:
- 07O 21 5 ויאמרו בני ישראל
מי אשר לא־עלה
בקהל מכל־שבטי
ישראל אל־יהוה כי
השבועה הגדולה
היתה לאשר לא־עלה
אל־יהוה המצפה
לאמר מות יומת:
- 07O 21 6 וינחמו בני ישראל
אל־בנימן אחיו
ויאמרו נגדע היום
שבט אחד מישראל:
- 07O 21 7 מה־נעשה להם
לנותרים לנשים
ואנחנו נשבענו
ביהוה לבלתי
תת־להם מבנותינו
לנשים:
- 07O 21 8 ויאמרו מי אחד
משבטי ישראל אשר
לא־עלה אל־יהוה
המצפה והנה לא בא־
איש אל־המצפה
מיביש גלעד
אל־הקהל:
- 07O 21 9 ויתפקד העם והנה
אין־שם איש מיושבי
יבש גלעד:
- 07O 21 10 וישלחו־שם העדה
שנים־עשר אלף איש
מבני החיל ויצוו
אותם לאמר לכו
והכיתם את־יושבי
יבש גלעד לפי־חרב
והנשים והטף:
- 07O 21 11 וזה הדבר אשר תעשו
כל־זכר וכל־אשה

			ידעת משכב־זכר תחרימו:
07O	21	12	וימצאו מיושבי יביש גלעד ארבע מאות נערה בתולה אשר לא־ידעה איש למשכב זכר ויביאו אותם אל־המחנה שלה אשר בארץ כנען:
07O	21	13	וישלחו כל־העדה וידברו אל־בני בנימן אשר בסלע רמון ויקראו להם שלום:
07O	21	14	וישב בנימן בעת ההיא ויתנו להם הנשים אשר חיו מנשי יבש גלעד ולא־מצאו להם כן:
07O	21	15	והעם נחם לבנימן כ־עשה יהוה פרץ בשבטי ישראל:
07O	21	16	ויאמרו זקני העדה מ־ה־נעשה לנותרים לנשים כ־נשמדה מבנימן אשה:
07O	21	17	ויאמרו ירשת פליטה לבנימן ולא־ימחה שבט מ־ישראל:
07O	21	18	ואנחנו לא נוכל לתת־להם נשים מבנותינו כ־נשבעו בנ־ישראל לאמר ארור נתן אשה לבנימן:
07O	21	19	ויאמרו הנה חג־יהוה בשלו מימים ימימה אשר מצפונה לבית־אל מזרחה השמש למסלה העלה מבית־אל שכמה ומנגב ללבונה:
07O	21	20	ויצו את־בני בנימן

			לאמר לכו וארבתם בכרמים:
07O	21	21	וראיתם והנה אם־יצאו בנות־שילו לחול במחלות ויצאתם מן־הכרמים וחטפתם לכם איש אשתו מבנות שילו והלכתם ארץ בנימן:
07O	21	22	והיה כ־יבאו אבותם או אחיהם לרוב אלינו ואמרנו אליהם חנונו אותם כי לא לקחנו איש אשתו במלחמה כי לא אתם נתתם להם כעת תאשמו:
07O	21	23	ויעשו־כן בני בנימן וישאו נשים למספרם מן־המחללות אשר גזלו וילכו וישובו אל־נחלתם ויבנו את־הערים וישבו בהם:
07O	21	24	ויתהלכו משם בני־ישראל בעת ההיא איש לשבטו ולמשפחתו ויצאו משם איש לנחלתו:
07O	21	25	בימים ההם אין מלך בישראל איש הישר בעיניו יעשה:
08O	1	1	ויהי בימי שפט השפטים ויהי רעב בארץ וילך איש מבית לחם יהודה לגור בשדי מואב הוא ואשתו ושני בניו:
08O	1	2	ושם האיש אלימלך ושם אשתו נעמי ושם שני־בניו מחלון וכליון אפרתים

			מבית לחם יהודה ויבאו שדי־מואב ויהיו־שם:
08O	1	3	וימת אלימלך איש נעמי ותשאר היא ושני בניה:
08O	1	4	וישאו להם נשים מאביות שם האחת ערפה ושם השנית רות וישבו שם כעשר שנים:
08O	1	5	וימותו גם־שניהם מחלון וכליון ותשאר האשה משני ילדיה ומאישה:
08O	1	6	ותקם היא וכלתיה ותשב משדי מואב כי שמעה בשדה מואב כי־פקד יהוה את־עמו לתת להם לחם:
08O	1	7	ותצא מן־המקום אשר היתה־שמה ושתי כלתיה עמה ותלכנה בדרך לשוב אל־ ארץ יהודה:
08O	1	8	ותאמר נעמי לשתי כלתיה לכנה שבנה אשה לבית אמה יעשה יהוה עמכם חסד כאשר עשיתם עם־המתים ועמדי:
08O	1	9	יתן יהוה לכם ומצאן מנוחה אשה בית אישה ותשק להן ותשאנה קולן ותבכינה:
08O	1	10	ותאמרנה־לה כי־אתך נשוב לעמך:
08O	1	11	ותאמר נעמי שבנה בנתי למה תלכנה עמי העוד־לי בנים במעז והיו לכם

לאנשים:

08O 1 12 שבנה בנתי לכן כי
זקנתי מהיות לאיש
כי אמרתי ישלי
תקוה גם הייתי
הלילה לאיש וגם
ילדתי בנים:

08O 1 13 הלהן תשברנה עד
אשר יגדלו הלהן
תעגנה לבלתי היות
לאיש אל בנתי
כימרלי מאד מכם
כיצאה בי
ידיהוה:

08O 1 14 ותשנה קולן
ותבכינה עוד ותשק
ערפה לחמותה ורות
דבקה בה:

08O 1 15 ותאמר הנה שבה
יבמתך אלעמה
ואלאלהיה שובי
אחרי יבמתך:

08O 1 16 ותאמר רות
אלתפגעייכי לעזבך
לשוב מאחריך כי
אלאשר תלכי אלך
ובאשר תליני אלין
עמך עמי ואלהיך
אלהי:

08O 1 17 באשר תמותי אמות
ושם אקבר כה יעשה
יהוה לי וכה יסיף
כי המות יפריד
ביני ובינך:

08O 1 18 ותרא כימתאמצת
היא ללכת אתה
ותחדל לדבר אליה:

08O 1 19 ותלכנה שתיהם
עדבאנה בית לחם
ויהי כבאנה בית
לחם ותהם כליהעיר
עליהן ותאמרנה
הזאת נעמי:

08O	1	20	ותאמר אליהן אל־תקראנה לי נעמי קראן לי מרא כ־המר שדי לי מאד:
08O	1	21	אני מלאה הלכתי וריקם השיבני יהוה למה תקראנה לי נעמי ויהוה ענה בי ושדי הרע לי:
08O	1	22	ותשב נעמי ורות המואביה כלתה עמה השבה משדי מואב והמה באו בית לחם בתחלת קציר שערים:
08O	2	1	ולנעמי מידע לאישה איש גבור חיל ממשפחת אלימלך ושמו בעז:
08O	2	2	ותאמר רות המואביה אל־נעמי אלכה־נא השדה ואלקטה בשבלים אחר אשר אמצא־חן בעיניו ותאמר לה לכי בתי:
08O	2	3	ותלך ותבוא ותלקט בשדה אחרי הקצרים ויקר מקרה חלקת השדה לבעז אשר ממשפחת אלימלך:
08O	2	4	והנה־בעז בא מבית לחם ויאמר לקוצרים יהוה עמכם ויאמרו לו יברכך יהוה:
08O	2	5	ויאמר בעז לנערו הנצב על־הקוצרים למי הנערה הזאת:
08O	2	6	ויען הנער הנצב על־הקוצרים ויאמר נערה מואביה היא השבה עם־נעמי משדה מואב:
08O	2	7	ותאמר אלקטה־נא

			ואספתי בעמרים אחרי הקוצרים ותבוא ותעמוד מאז הבקר ועד־עתה זה שבתה הבית מעט: ויאמר בעז אל־רות הלוא שמעת בתי אל־תלכי ללקט בשדה אחר וגם לא תעבורי מזה וכה תדבקין עם־נערתי:
080	2	8	עיניך בשדה אשר־יקצרון והלכת אחריהן הלוא צויתי את־הנערים לבלתי נגעך וצמת והלכת אל־הכלים ושתית מאשר ישאבון הנערים:
080	2	9	ותפל על־פניה ותשתחו ארצה ותאמר אליו מדוע מצאתי חן בעיניך להכירני ואנכי נכריה:
080	2	10	ויען בעז ויאמר לה הגד הגד לי כל אשר־עשית את־חמותך אחרי מות אישך ותעזבי אביך ואמך וארץ מולדתך ותלכי אל־עם אשר לא־ידעת תמול שלשום:
080	2	11	ישלם יהוה פעלך ותהי משכרתך שלמה מעם יהוה אלהי ישראל אשר־באת לחסות תחת־כנפיו:
080	2	12	ותאמר אמצא־חן בעיניך אדני כי נחמתני וכי דברת על־לב שפחתך ואנכי לא אהיה כאחת שפחתיך:
080	2	13	

- 08O 2 14 ויאמר לה בעז לעת
האכל גשי הלם
ואכלת מן־הלחם
וטבלת פתך בחמץ
ותשב מצד הקוצרים
ויצבט־לה קלי
ותאכל ותשבע ותתר:
08O 2 15 ותקם ללקט ויצו
בעז את־נעריו לאמר
גם בין העמרים
תלקט ולא תכלימוה:
08O 2 16 וגם של־תשלו לה
מן־הצבתיים ועזבתם
ולקטה ולא
תגער־בה:
08O 2 17 ותלקט בשדה
עד־הערב ותחבט את
אשר־לקטה ויהי
כאיפה שערים:
08O 2 18 ותשא ותבוא העיר
ותרא חמותה את
אשר־לקטה ותוצא
ותתן־לה את אשר־
הותרה משבעה:
08O 2 19 ותאמר לה חמותה
איפה לקטת היום
ואנה עשית יהי
מכירך ברוך ותגד
לחמותה את
אשר־עשתה עמו
ותאמר שם האיש אשר
עשיתי עמו היום
בעז:
08O 2 20 ותאמר נעמי לכלתה
ברוך הוא ליהוה
אשר לא־עזב חסדו
את־החיים ואת־
המתים ותאמר לה
נעמי קרוב לנו
האיש מגאלנו הוא:
08O 2 21 ותאמר רות המואביה
גם כ־אמר אלי
עם־הנערים אשר־לי

			תדבקין עד אִם־כלו את כִּלְי־הַקִּצִּיר אֲשֶׁר־לִי:
080	2	22	וּתֹאמַר נַעֲמִי אֲלֵרוֹת כִּלְתָּה טוֹב בְּתִי כִי תִצְאִי עִם־נַעֲרוֹתָיו וְלֹא יִפְגְּעוּ־בָךְ בְּשֹׁדָה אַחֵר:
080	2	23	וּתְדַבֵּק בְּנַעֲרוֹת בַּעַז לִלְקֹט עֲד־כִּלּוֹת קִצִּיר־הַשְּׁעָרִים וְקִצִּיר הַחֲטִיִּם וְתִשָּׁב אֶת־חַמּוֹתָה:
080	3	1	וּתֹאמַר לֶה נַעֲמִי חַמּוֹתָה בְּתִי הֲלֹא אֲבַק־שֶׁלְךָ מִנוּחַ אֲשֶׁר יֵיטִב־לְךָ:
080	3	2	וַעֲתָה הֲלֹא בַעַז מַדַּעַתְנוּ אֲשֶׁר הֵיית אֶת־נַעֲרוֹתָיו הִנֵּה־הוּא זֶרָה אֶת־גֶּרֶן הַשְּׁעָרִים הַלִּילָה:
080	3	3	וּרְחַצַת וּסְכַת וּשְׁמַת שְׁמַלְתְךָ עֲלִיךְ וִירְדַתִּי הַגֶּרֶן אֶל־תּוֹדְעִי לֹאִישׁ עַד כִּלְתּוֹ לֹאֲכַל וּלְשִׁתּוֹ:
080	3	4	וַיְהִי בִשְׁכַבּוֹ וַיִּדְעַת אֶת־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁכַּב־שָׁם וּבָאת וּגְלִית מִרְגְּלָתִיו וּשְׁכַבְתִּי וְהוּא יִגִּיד לְךָ אֵת אֲשֶׁר תַּעֲשִׂין:
080	3	5	וּתֹאמַר אֵלֶיהָ כֹּל אֲשֶׁר־תֹּאמְרִי אַעֲשֶׂה:
080	3	6	וּתְרַד הַגֶּרֶן וְתַעַשׂ כֹּכַל אֲשֶׁר־צוּתָה חַמּוֹתָה:
080	3	7	וַיֹּאכַל בַּעַז וַיִּשֶׁת וַיֵּיטֵב לָבּוֹ וַיָּבֹא לְשַׁכְּבַּת בַּקֶּצֶה הָעֶרְמָה וּתְבֹא בִלְטָה וּתְגַל

			מרגלתיו ותשכב:
080	3	8	ויהי בחצי הלילה ויחרד האיש וילפת והנה אשה שכבת מרגלתיו:
080	3	9	ויאמר מִי־את ותאמר אנכי רות אמתך ופרשת כנפך על־אמתך כי גאל אתה:
080	3	10	ויאמר ברוכה את ליהוה בתי היטבת חסדך האחרון מִן־הראשון לבלתי־ לכת אחרי הבחורים אם־דל ואם־עשיר:
080	3	11	ועתה בתי אל־תיראי כל אשר־תאמרי אעשה־לך כי יודע כל־שער עמי כי אשת חיל את:
080	3	12	ועתה כי אמנם כי אם גאל אנכי וגם יש גאל קרוב ממני:
080	3	13	ליני הלילה והיה בבקר אם־יגאלך טוב יגאל ואם־לא יחפץ לגאלך וגאלתיך אנכי חי־יהוה שכבי עדי־הבקר:
080	3	14	ותשכב מרגלתו עדי־הבקר ותקם בטרום יכיר איש את־רעהו ויאמר אל־ יודע כי־באה האשה הגרן:
080	3	15	ויאמר הבי המטפחת אשר־עליך ואחזי־בה ותאחז בה וימד שש־שערים וישת עליה ויבא העיר:
080	3	16	ותבוא אל־חמותה ותאמר מִי־את בתי

			ותגדלה את כל־אשר עשה־לה האיש:
080	3	17	ותאמר שש־השערים האלה נתן לי כי אמר אל־תבואי ריקם אל־חמותך:
080	3	18	ותאמר שבי בתי עד אשר תדעין איך יפל דבר כי לא ישקט האיש כ־אם־ כלה הדבר היום:
080	4	1	ובעז עלה השער וישב שם והנה הגאל עבר אשר דבר־בעז ויאמר סורה שבה־פה פלני אלמני ויסר וישב:
080	4	2	ויקח עשרה אנשים מזקני העיר ויאמר שבו־פה וישבו:
080	4	3	ויאמר לגאל חלקת השדה אשר לאחינו לאלימלך מכרה נעמי השבה משדה מואב:
080	4	4	ואני אמרתי אגלה אזנך לאמר קנה נגד הישבים ונגד זקני עמי אם־ תגאל גאל ואם־לא יגאל הגידה לי ואדע כי אין זולתך לגאול ואנכי אחריך ויאמר אנכי אגאל:
	080	4	5 ויאמר בעז ביום־קנותך השדה מיד נעמי ומאת רות המואביה אשת־המת קניתי להקים שם־המת על־נחלתו:
080	4	6	ויאמר הגאל לא אוכל לגאול־לי פן־אשחית את־נחלתי גאל־לך אתה את־

			גאלתי כי לא־אוכל לגאל:
08O	4	7	וזאת לפנים בישראל על־הגאולה ועל־התמורה לקים כל־דבר שלף איש נעלו ונתן לרעהו וזאת התעודה בישראל:
08O	4	8	ויאמר הגאל לבעז קנה־לך וישלף נעלו:
08O	4	9	ויאמר בעז לזקנים וכל־העם עדים אתם היום כי קניתי את־כל־אשר לאלימלך ואת כל־אשר לכליון ומחלון מיד נעמי:
08O	4	10	וגם את־רות המאביה אשת מחלון קניתי לי לאשה להקים שם־המת על־נחלתו ולא־יכרת שם־המת מעם אחיו ומשער מקומו עדים אתם היום:
08O	4	11	ויאמרו כל־העם אשר־בשער והזקנים עדים יתן יהוה את־האשה הבאה אל־ ביתך כרחל וכלאה אשר בנו שתיהם את־בית ישראל ועשה־חיל באפרתה וקרא־שם בבית לחם:
08O	4	12	ויהי ביתך כבית פרץ אשר־ילדה תמר ליהודה מן־הזרע אשר יתן יהוה לך מן־הנערה הזאת:
08O	4	13	ויקה בעז את־רות ותהי־לו לאשה ויבא

			אליה ויתן יהוה לה הריון ותלד בן: ותאמרנה הנשים אל־נעמי ברוך יהוה אשר לא השבית לך גאל היום ויקרא שמו בישראל: והיה לך למשיב נפש ולכלכל את־שיבתך כי כלתך אשר־אהבתך ילדתו אשר־היא טובה לך משבעה בנים: ותקח נעמי את־הילד ותשתהו בחיקה ותהי־לו לאמנת: ותקראנה לו השכנות שם לאמר ילד־בן לנעמי ותקראנה שמו עובד הוא אבי־ישי אבי דוד: ואלה תולדות פרץ פרץ הוליד את־חצרון: וחצרון הוליד את־רם ורם הוליד את־עמינדב: ועמינדב הוליד את־נחשון ונחשון הוליד את־שלמה: ושלמון הוליד את־בעז ובעז הוליד את־עובד: ועבד הוליד את־ישי ישי הוליד את־דוד: ויהי איש אחד מן־הרמתיים צופים מהר אפרים ושמו אלקנה בן־ירחם בן־ אליהוא בן־תחו בן־צוף אפרתי: ולו שתי נשים שם
08O	4	14	
08O	4	15	
08O	4	16	
08O	4	17	
08O	4	18	
08O	4	19	
08O	4	20	
08O	4	21	
08O	4	22	
09O	1	1	
09O	1	2	

אחת חנה ושם השנית
פננה ויהי לפננה
ילדים ולחנה אין
ילדים:

09O 1 3 ועלה האיש ההוא
מעירו מימים ימימה
להשתחות ולזבח
ליהוה צבאות בשלה
ושם שני בני־עלי
חפני ופנחס כהנים
ליהוה:

09O 1 4 ויהי היום ויזבח
אלקנה ונתן לפננה
אשתו ולכל־בניה
ובנותיה מנות:

09O 1 5 ולחנה יתן מנה אחת
אפים כי את־חנה
אהב ויהוה סגר
רחמה:

09O 1 6 וכעסתה צרתה
גם־כעס בעבור
הרעמה כִּי־סגר יהוה
בעד רחמה:

09O 1 7 וכן יעשה שנה בשנה
מדי עלתה בבית
יהוה כן תכעסנה
ותבכה ולא תאכל:

09O 1 8 ויאמר לה אלקנה
אישה חנה למה תבכי
ולמה לא תאכלי
ולמה ירע לבבך
הלוא אנכי טוב לך
מעשרה בנים:

09O 1 9 ותקם חנה אחרי
אכלה בשלה ואחרי
שתה ועלי הכהן ישב
על־הכסא על־מזוזת
היכל יהוה:

09O 1 10 והיא מרת נפש
ותתפלל על־יהוה
ובכה תבכה:

09O 1 11 ותדר נדר ותאמר
יהוה צבאות אִם־ראה

			<p>תראה בעני אמתך וזכרתני ולא־ תשכח את־אמתך ונתתה לאמתך זרע אנשים ונתתיו ליהוה כל־ימי חייו ומורה לא־יעלה על־ראשו:</p>
09O	1	12	<p>והיה כי הרבתה להתפלל לפני יהוה ועלי שמר את־פיה: וחנה היא מדברת על־לבה רק שפתיה נעות וקולה לא ישמע ויחשבה עלי לשכרה:</p>
09O	1	13	<p>ויאמר אליה עלי עד־מתי תשתכרין הסירי את־יינך מעליך:</p>
09O	1	15	<p>ותען חנה ותאמר לא אדני אשה קשת־רוח אנכי ויין ושכר לא שתיתי ואשפך את־נפשי לפני יהוה:</p>
09O	1	16	<p>אל־תתן את־אמתך לפני בת־בליעל כ־מרב שיחי וכעסי דברתי עד־הנה:</p>
09O	1	17	<p>ויען עלי ויאמר לכי לשלום ואלהי ישראל יתן את־שלתך אשר שאלת מעמו:</p>
09O	1	18	<p>ותאמר תמצא שפחתך חן בעיניך ותלך האשה לדרכה ותאכל ופניה לא־ הו־לה עוד:</p>
09O	1	19	<p>וישכמו בבקר וישתחוּ לפני יהוה וישבו ויבאו אל־ביתם הרמתה וידע אלקנה את־חנה</p>

09O	1	20	<p>אשתו ויזכרה יהוה: ויהי לתקפות הימים ותהר חנה ותלד בן ותקרא את־שמו שמואל כי מיהוה שאלתיו:</p>
09O	1	21	<p>ויעל האיש אלקנה וכל־ביתו לזבח ליהוה את־זבח הימים ואת־נגדרו:</p>
09O	1	22	<p>וחנה לא עלתה כִּי־אמרה לאישה עד יגמל הנער והבאתיו ונראה את־פני יהוה וישב שם עד־עולם:</p>
09O	1	23	<p>ויאמר לה אלקנה אישה עשי הטוב בעיניך שבי עד־גמלך אתו אך יקם יהוה את־דברו ותשב האשה ותינק את־בנה עד־גמלה אתו:</p>
09O	1	24	<p>ותעלהו עמה כאשר גמלתו בפרים שלשה ואיפה אחת קמח ונבל יין ותבאהו בית־יהוה שלו והנער נער:</p>
09O	1	25	<p>וישחטו את־הפר ויביאו את־הנער אל־עלי:</p>
09O	1	26	<p>ותאמר בי אדני חי נפשך אדני אני האשה הנצבת עמכה בזה להתפלל אל־ יהוה:</p>
09O	1	27	<p>אל־הנער הזה התפללתי ויתן יהוה לי את־שאלתי אשר שאלתי מעמו:</p>
09O	1	28	<p>וגם אנכי השאלתהו ליהוה כל־הימים</p>

			אשר היה הוא שאול ליהוה וישתחו שם ליהוה:
09O	2	1	ותתפלל חנה ותאמר עלי לבי ביהוה רמה קרני ביהוה רחב פי על־אויבי כי שמחתי בישועתך:
09O	2	2	אין־קדוש כיהוה כי אין בלתך ואין צור כאלהינו:
09O	2	3	אל־תרבו תדברו גבהה גבהה יצא עתק מפיכם כי אל דעות יהוה ולא נתכנו עללות:
09O	2	4	קשת גברים חתים ונכשלים אזרו חיל:
09O	2	5	שבעים בלחם נשכרו ורעבים חדלו עד־עקרה ילדה שבעה ורבת בנים אמללה:
09O	2	6	יהוה ממית ומחיה מוריד שאול ויעל:
09O	2	7	יהוה מוריש ומעשיר משפיל אף־מרומם:
09O	2	8	מקים מעפר דל מאשפת ירים אביון להושיב עם־נדיבים וכסא כבוד ינחלם כי ליהוה מצקי ארץ וישת עליהם תבל:
09O	2	9	רגלי חסידו ישמר ורשעים בחשך ידמו כי־לא בכח יגבר־איש:
09O	2	10	יהוה יחתו מריבו עלו בשמים ירעם יהוה ידין אפס־ארץ ויתן־עז למלכו וירם קרן משיחו:
09O	2	11	וילך אלקנה הרמתה

על־ביתו והנער היה

משרת את־יהוה

את־פני עלי הכהן:

ובני עלי בני 12 09O 2

בליעל לא ידעו

את־יהוה:

ומשפט הכהנים 13 09O 2

את־העם כל־איש זבח

זבח ובא נער הכהן

כבשל הבשר והמזלג

של־שֶׁהשנים בידו:

והכה בכיור או 14 09O 2

בדוד או בקלחת או

בפרור כל אשר יעלה

המזלג יקח הכהן בו

ככה יעשו

לכל־ישראל הבאים

שם בשלה:

גם בטרם יקטרון 15 09O 2

את־החלב ובא נער

הכהן ואמר לאיש

הזבח תנה בשר

לצלוח לכהן

ולא־יקח ממך בשר

מבשל כי א־מ־חִי:

ויאמר אליו האיש 16 09O 2

קטר יקטירון כיום

החלב וקח־לך כאשר

תאווה נפשך ואמר לו

כי עתה תתן וא־מ־לֹא

לקחתי בחזקה:

ותהי חטאת הנערים 17 09O 2

גדולה מאד את־פני

יהוה כי נאצו

האנשים את מנחת

יהוה:

ושמואל משרת 18 09O 2

את־פני יהוה נער

חגור אפוד בד:

ומעיל קטן תעשה־לו 19 09O 2

אמו והעלתה לו

מימים ימימה

בעלותה את־אישה

לזבח את־זבח

הימים:

090 2 20 וברך עלי את־אלקנה
ואת־אשתו ואמר ישם
יהוה לך זרע
מן־האשה הזאת תחת
השאלה אשר שאל
ליהוה והלכו
למקמו:

090 2 21 כי־פקד יהוה
את־חנה ותהר ותלד
שלשה־בנים ושתי
בנות ויגדל הנער
שמואל עם־יהוה:

090 2 22 ועלי זקן מאד ושמע
את כל־אשר יעשון
בניו לכל־ישראל
ואת אשר־ ישכבון
את־הנשים הצבאות
פתח אהל מועד:

090 2 23 ויאמר להם למה
תעשון כדברים האלה
אשר אנכי שמע
את־דבריכם רעים
מאת כל־העם אלה:

090 2 24 אל בני כי
לוא־טובה השמעה
אשר אנכי שמע
מעברים עם־יהוה:

090 2 25 אם־יחטא איש לאיש
ופללו אלהים ואם
ליהוה יחטא־איש מי
יתפלל־לו ולא
ישמעו לקול אביהם
כי־חפץ יהוה
להמיתם:

090 2 26 והנער שמואל הלך
וגדל וטוב גם
עם־יהוה וגם
עם־אנשים:

090 2 27 ויבא איש־אלהים
אל־עלי ויאמר אליו
כה אמר יהוה הנגלה

			נגליתי אל- בית אביך בהיותם במצרים לבית פרעה:
090	2	28	ובחר אתו מכל-שבטי ישראל לי לכהן לעלות על-מזבחי להקטיר קטרת לשאת אפוד לפני ואתנה לבית אביך את-כל-אשי בני ישראל:
090	2	29	למה תבעטו בזבחי ובמנחתי אשר צויתי מעון ותכבד את-בניך ממני להבריאכם מראשית כל-מנחת ישראל לעמי:
090	2	30	לכן נאם-יהוה אלהי ישראל אמור אמרתי ביתך ובית אביך יתהלכו לפני עד-עולם ועתה נאם-יהוה חלילה לי כי-מכבדי אכבד ובזי יקלו:
090	2	31	הנה ימים באים וגדעתי את-זרעך ואת-זרע בית אביך מהיות זקן בביתך:
090	2	32	והבטת צר מעון בכל אשר-ייטיב את-ישראל ולא-יהיה זקן בביתך כל- הימים:
090	2	33	ואיש לא-אכרית לך מעם מזבחי לכלות את-עיניך ולאדיב את-נפשך וכל- מרבית ביתך ימותו אנשים:
090	2	34	וזה-לך האות אשר יבא אל-שני בניך

			אל־חפני ופינחס ביום אחד ימותו שניהם:
090	2	35	והקימתי לי כהן נאמן כאשר בלבבי ובנפשי יעשה ובניתי לו בית נאמן והתהלך לפני־משיחי כל־הימים:
090	2	36	והיה כל־הנותר בביתך יבוא להשתחות לו לאגורת כסף וככר־לחם ואמר ספחני נא אל־אחת הכהנות לאכל פת־לחם:
090	3	1	והנער שמואל משרת את־יהוה לפני עלי ודבר־יהוה היה יקר בימים ההם אין חזון נפרץ:
090	3	2	ויהי ביום ההוא ועלי שכב במקמו ועינו החלו כהות לא יוכל לראות:
090	3	3	ונר אלהים טרם יכבה ושמואל שכב בהיכל יהוה אשר־שם ארון אלהים:
	090	3	4 ויקרא יהוה אל־שמואל ויאמר הנני:
090	3	5	וירץ אל־עלי ויאמר הנני כִּי־קראת לי ויאמר לא־קראתי שוב שכב וילך וישכב:
090	3	6	ויסף יהוה קרא עוד שמואל ויקם שמואל וילך אל־עלי ויאמר הנני כי קראת לי ויאמר לא־קראתי

			בני שוב שכב:
090	3	7	ושמואל טרם ידע את־יהוה וטרם יגלה אליו דבר־יהוה:
	090	3	8 ויסף יהוה קרא־שמואל בשלשית ויקם וילך אל־עלי ויאמר הנני כי קראת לי ויבן עלי כי יהוה קרא לנער:
090	3	9	ויאמר עלי לשמואל לך שכב והיה אם־יקרא אליך ואמרת דבר יהוה כי שמע עבדך וילך שמואל וישכב במקומו:
090	3	10	ויבא יהוה ויתיצב ויקרא כפעם־בפעם שמואל שמואל ויאמר שמואל דבר כי שמע עבדך:
	090	3	11 ויאמר יהוה אל־שמואל הנה אנכי עשה דבר בישראל אשר כל־שמעו תצלינה שתי אזניו:
090	3	12	ביום ההוא אקים אל־עלי את כל־אשר דברתי אל־ביתו החל וכלה:
090	3	13	והגדתי לו כִּי־שפט אני את־ביתו עד־עולם בעון אשר־ידע כִּי־מקללים להם בניו ולא כהה בם:
090	3	14	ולכן נשבעתי לבית עלי אם־יתכפר עון בית־עלי בזבח ובמנחה עד־עולם:
	090	3	15 וישכב שמואל עד־הבקר ויפתח

			את־דלתות בית־יהוה ושמואל ירא מהגיד את־המראה אל־עלי: ויקרא עלי 16 את־שמואל ויאמר שמואל בני ויאמר הנני:
09O	3	17	ויאמר מה הדבר אשר דבר אליך אל־נא תכחד ממני כה יעשה־לך אלהים וכה יוסיף א־תכחד ממני דבר מכל־הדבר אשר־דבר אליך: ויגד־לו שמואל 18 את־כל־הדברים ולא כחד ממנו ויאמר יהוה הוא הטוב בעינו יעשה:
09O	3	19	ויגדל שמואל ויהוה היה עמו ולא־הפיל מכל־דבריו ארצה:
09O	3	20	וידע כל־ישראל מִדֵּן ועד־באר שבע כי נאמן שמואל לנביא ליהוה:
09O	3	21	ויסֶף יהוה להראה בשלה כִּי־נגלה יהוה אל־שמואל בשלו בדבר יהוה:
09O	4	1	ויהי דבר־שמואל לכל־ישראל ויצא ישראל לקראת פלשתים למלחמה ויחנו על־האבן העזר ופלשתים חנו באפק:
09O	4	2	ויערכו פלשתים לקראת ישראל ותטש המלחמה וינגֶף ישראל לפני פלשתים ויכו במערכה בשדה כארבעת אלפים איש:

09O	4	3	<p>ויבא העם אל־המחנה ויאמרו זקני ישראל למה נגפנו יהוה היום לפני פלשתים נקחה אלינו משלה את־ארון ברית יהוה ויבא בקרבנו וישענו מכף איבינו:</p>
09O	4	4	<p>וישלח העם שלה וישאו משם את ארון ברית־יהוה צבאות ישב הכרבים ושם שני בני־עלי עם־ארון ברית האלהים חפני ופינחס:</p>
09O	4	5	<p>ויהי כבוא ארון ברית־יהוה אל־המחנה וירעו כל־ישראל תרועה גדולה ותהם הארץ:</p>
09O	4	6	<p>וישמעו פלשתים את־קול התרועה ויאמרו מה קול התרועה הגדולה הזאת במחנה העברים וידעו כי ארון יהוה בא אל־המחנה:</p>
09O	4	7	<p>ויראו הפלשתים כי אמרו בא אלהים אל־המחנה ויאמרו אוי לנו כי לא היתה כזאת אתמול שלשם:</p>
09O	4	8	<p>אוי לנו מי יצילנו מיד האלהים האדירים האלה אלה הם האלהים המכים את־מצרים בכל־מכה במדבר:</p>
09O	4	9	<p>התחזקו והיו לאנשים פלשתים פן</p>

			תעבדו לעברים כאשר עבדו לכם והייתם לאנשים ונלחמתם:
09O	4	10	וילחמו פלשתים וינגף ישראל וינסו איש לאהליו ותהי המכה גדולה מאד ויפל מישראל שלשים אלף רגלי:
09O	4	11	וארון אלהים נלקח ושני בני־עלי מתו חפני ופינחס:
09O	4	12	וירץ איש־בנימן מהמערכה ויבא שלה ביום ההוא ומדיו קרעים ואדמה על־ראשו:
09O	4	13	ויבוא והנה עלי ישב על־הכסא יך דרך מצפה כי־היה לבו חרד על ארון האלהים והאיש בא להגיד בעיר ותזעק כל־העיר:
09O	4	14	וישמע עלי את־קול הצעקה ויאמר מה קול ההמון הזה והאיש מהר ויבא ויגד לעלי:
09O	4	15	ועלי בן־תשעים ושמנה שנה ועיניו קמה ולא יכול לראות:
09O	4	16	ויאמר האיש אל־עלי אנכי הבא מן־המערכה ואני מן־המערכה נסתי היום ויאמר מה־היה הדבר בני:
09O	4	17	ויען המבשר ויאמר נס ישראל לפני פלשתים וגם מגפה גדולה היתה בעם

			וגם־שני בניך מתו חפני ופינחס וארון האלהים נלקחה: ויהי כהזכירו 18 4 09O
			את־ארון האלהים ויפל מעל־הכסא אחרנית בעד יד השער ותשבר מפרקתו וימת כי־זקן האיש וכבד והוא שפט את־ישראל ארבעים שנה:
		19 4 09O	וכלתו אשת־פינחס הרה ללח ותשמע את־השמעה אל־הלקח ארון האלהים ומת חמיה ואישה ותכרע ותלד כי־נהפכו עליה צריה:
		20 4 09O	וכעת מותה ותדברנה הנצבות עליה אל־תיראי כי בן ילדת ולא ענתה ולא־שתה לבה:
		21 4 09O	ותקרא לנער אי־כבוד לאמר גלה כבוד מִישראל אל־הלקח ארון האלהים ואל־חמיה ואישה:
		22 4 09O	ותאמר גלה כבוד מִישראל כי נלקח ארון האלהים:
		1 5 09O	ופלשתים לקחו את ארון האלהים ויבאהו מאבן העזר אשדודה:
		2 5 09O	ויקחו פלשתים את־ארון האלהים ויביאו אתו בית דגון ויציגו אתו אצל דגון:
		3 5 09O	וישכמו אשדודים

			ממחרת והנה דגון נפל לפניו ארצה לפני ארון יהוה ויקחו את־דגון וישבו אתו למקומו:
090	5	4	וישכמו בבקר ממחרת והנה דגון נפל לפניו ארצה לפני ארון יהוה וראש דגון ושתי כפות ידיו כרתות אל־המפתן רק דגון נשאר עליו:
090	5	5	על־כן לא־יִדְרֹכוּ כהני דגון וכל־הבאים בית־דגון על־מפתן דגון באשדוד עד היום הזה:
090	5	6	ותכבד יד־יהוה אל־האשדודים וישמם ויך אתם בעפלים את־אשדוד ואת־ גבוליה:
090	5	7	ויראו אנשי־אשדוד כִּי־כן ואמרו לא־ישב ארון אלהי ישראל עמנו כִּי־ קשתה ידו עלינו ועל דגון אלהינו:
090	5	8	וישלחו ויאספו את־כל־סרני פלשתים אליהם ויאמרו מה־נעשה לארון אלהי ישראל ויאמרו גת יסב ארון אלהי ישראל ויסבו את־ארון אלהי ישראל:
090	5	9	ויהי אחרי הסבו אתו ותהי יד־יהוה בעיר מהומה גדולה מאד ויך את־אנשי

			העיר מקטן ועד־גדול וישתרו להם עפלים:
09O	5	10	וישלחו את־ארון האלהים עקרון ויהי כבוא ארון האלהים עקרון ויזעקו העקרנים לאמר הסבו אלי את־ארון אלהי ישראל להמיתני ואת־ עמי:
09O	5	11	וישלחו ויאספו את־כל־סרני פלשתים ויאמרו שלחו את־ארון אלהי ישראל וישב למקמו ולא־ימית אתי ואת־עמי כי־היתה מהומת־מות בכל־ העיר כבדה מאד יד האלהים שם:
09O	5	12	והאנשים אשר לא־מתו הכו בעפלים ותעל שועת העיר השמים:
09O	6	1	ויהי ארון־יהוה בשדה פלשתים שבעה חדשים:
09O	6	2	ויקראו פלשתים לכהנים ולקסמים לאמר מה־נעשה לארון יהוה הודענו במה נשלחנו למקומו:
09O	6	3	ויאמרו אם־משלחים את־ארון אלהי ישראל אל־תשלחו אתו ריקם כי־השב תשיבו לו אשם אז תרפאו ונודע לכם למה לא־תסור ידו מכם:
09O	6	4	ויאמרו מה האשם

			אשר נשיב לו ויאמרו מספר סרני פלשתים חמשה עפלי זהב וחמשה עכברי זהב כִּי־מגפה אחת לכלם ולסרניכם: ועשיתם צלמי 5 09O 6 עפליכם וצלמי עכבריכם המשחיתם את־הארץ ונתתם לאלהי ישראל כבוד אולי יקל את־ידו מעליכם ומעל אלהיכם ומעל ארצכם:
			ולמה תכבדו 6 09O 6 את־לבבכם כאשר כבדו מצרים ופרעה את־לבם הלוא כאשר התעלל בהם וישלחום וילכו:
			ועתה קחו ועשו 7 09O 6 עגלה חדשה אחת ושתי פרות עלות אשר לא־עלה עליהם על ואסרתם את־הפרות בעגלה והשיבתם בניהם מאחריהם הביתה:
			ולקחתם את־ארון 8 09O 6 יהוה ונתתם אתו אל־העגלה ואת כלי הזהב אשר השבתם לו אשם תשימו בארגז מצדו ושלחתם אתו והלך:
			וראיתם אם־דרך 9 09O 6 גבולו יעלה בית שמש הוא עשה לנו את־הרעה הגדולה הזאת ואם־לא וידענו כי לא ידו נגעה בנו מקרה הוא

			היה לנו:
09O	6	10	ויעשו האנשים כן ויקחו שתי פרות עלות ויאסרום בעגלה ואת־בניהם כלו בבית:
09O	6	11	וישמו את־ארון יהוה אל־העגלה ואת הארגז ואת עכברי הזהב ואת צלמי טחריהם:
09O	6	12	וישרנה הפרות בדרך על־דרך בית שמש במסלה אחת הלכו הלך וגעו ולא־ סרו ימין ושמאול וסרני פלשתים הלכים אחריהם עד־גבול בית שמש:
09O	6	13	ובית שמש קצרים קציר־חטים בעמק וישאו את־עיניהם ויראו את־הארון וישמחו לראות:
09O	6	14	והעגלה באה אל־שדה יהושע בית־השמשי ותעמד שם ושם אבן גדולה ויבקעו את־עצי העגלה ואת־הפרות העלו עלה ליהוה:
09O	6	15	והלויים הורידו את־ארון יהוה ואת־הארגז אשר־אתו אשר־בו כלי־זהב וישמו אל־האבן הגדולה ואנשי בית־שמש העלו עלות ויזבחו זבחים ביום ההוא ליהוה:
09O	6	16	וחמשה סרני־פלשתים ראו וישבו עקרון ביום ההוא:

09O 6 17 ואלה טחרי הזהב

אשר השיבו פלשתים

אשם ליהוה לאשדוד

אחד לעזה אחד

לאשקלון אחד לגת

אחד לעקרון אחד:

09O 6 18 ועכברי הזהב מספר

כל־ערי פלשתים

לחמשת הסרנים מעיר

מבצר ועד כפר

הפרזי ועד אבל

הגדולה אשר הניחו

עליה את ארון יהוה

עד היום הזה בשדה

יהושע בית־השמש:

09O 6 19 ויך באנשי בית־שמש

כי ראו בארון יהוה

ויך בעם שבעים איש

חמשים אלף איש

ויתאבלו העם

כי־הכה יהוה בעם

מכה גדולה:

09O 6 20 ויאמרו אנשי

בית־שמש מי יוכל

לעמד לפני יהוה

האלהים הקדוש הזה

ואל־מי יעלה

מעלינו:

09O 6 21 וישלחו מלאכים

אל־יושבי

קרית־יערים לאמר

השבו פלשתים

את־ארון יהוה רדו

העלו אתו אליכם:

09O 7 1 ויבאו אנשי קרית

יערים ויעלו

את־ארון יהוה

ויבאו אתו אל־בית

אבינדב בגבעה

ואת־אלעזר בנו

קדשו לשמר את־ארון

יהוה:

09O 7 2 ויהי מיום שבת

הארון בקרית יערים
וירבו הימים ויהיו
עשרים שנה וינהו
כל־בית ישראל אחרי
יהוה:

090 7 3 ויאמר שמואל
אל־כל־בית ישראל
לאמר אם־בכל־לבבכם
אתם שבים אל־ יהוה
הסירו את־אלהי
הנכר מתוכם
והעשירות והכינו
לבבכם אל־יהוה
ועבדהו לבדו ויצל
אתכם מיד פלשתים:

090 7 4 ויסירו בני ישראל
את־הבעלים
ואת־העשתרת ויעבדו
את־יהוה לבדו:

090 7 5 ויאמר שמואל קבצו
את־כל־ישראל
המצפתה ואתפלל
בעדכם אל־יהוה:

090 7 6 ויקבצו המצפתה
וישאבו־מים וישפכו
לפני יהוה ויצומו
ביום ההוא ויאמרו
שם חטאנו ליהוה
וישפט שמואל
את־בני ישראל
במצפה:

090 7 7 וישמעו פלשתים
כ־התקבצו
בני־ישראל המצפתה
ויעלו סרני־פלשתים
אל־ ישראל וישמעו
בני ישראל ויראו
מפני פלשתים:

090 7 8 ויאמרו בני־ישראל
אל־שמואל אל־תחרש
ממנו מזעק אל־יהוה
אלהינו וישענו מיד
פלשתים:

090	7	9	ויקח שמואל טלה חלב אחד ויעלה עולה כליל ליהוה ויזעק שמואל אל־ יהוה בעד ישראל ויענהו יהוה:
090	7	10	ויהי שמואל מעלה העולה ופלשתים נגשו למלחמה בישראל וירעם יהוה בקול־גדול ביום ההוא על־פלשתים ויהמם וינגפו לפני ישראל:
090	7	11	ויצאו אנשי ישראל מן־המצפה וירדפו את־פלשתים ויכום עד־מתחת לבית כר:
090	7	12	ויקח שמואל אבן אחת וישם בין־המצפה ובין השן ויקרא את־שמה אבן העזר ויאמר עד־הנה עזרנו יהוה:
090	7	13	ויכנעו הפלשתים ולא־יספו עוד לבוא בגבול ישראל ותהי יד־יהוה בפלשתים כל ימי שמואל:
090	7	14	ותשבנה הערים אשר לקחו־פלשתים מאת ישראל לישראל מעקרון ועד־גת ואת־גבולן הציל ישראל מיד פלשתים ויהי שלום בין ישראל ובין האמרי:
090	7	15	וישפט שמואל את־ישראל כל ימי חייו:
090	7	16	והלך מדי שנה בשנה וסבב בית־אל

			והגלגל והמצפה ושפט את־ישראל את כל־המקומות האלה:
090	7	17	ותשבתו הרמטה כי־שם ביתו ושם שפט את־ישראל ויבן־שם מזבח ליהוה:
090	8	1	ויהי כאשר זקן שמואל וישם את־בניו שפטים לישראל:
090	8	2	ויהי שם־בנו הבכור יואל ושם משנהו אביה שפטים בבאר שבע:
090	8	3	ולא־הלכו בניו בדרכו ויטו אחרי הבצע ויקחו־שחד ויטו משפט:
090	8	4	ויתקבצו כל זקני ישראל ויבאו אל־שמואל הרמטה:
090	8	5	ויאמרו אליו הנה אתה זקנת ובניך לא הלכו בדרכיך עתה שימה־לנו מלך לשפטנו ככל־הגוים:
090	8	6	וירע הדבר בעיני שמואל כאשר אמרו תנה־לנו מלך לשפטנו ויתפלל שמואל אל־יהוה:
090	8	7	ויאמר יהוה אל־שמואל שמע בקול העם לכל אשר־יאמרו אליך כי לא אתך מאסו כי־אתי מאסו ממלך עליהם:
090	8	8	ככל־המעשים אשר־עשו מיום העלתי אתם ממצרים ועד־היום הזה

			ויעזבני ויעבדו אלהים אחרים כן המה עשים גם־לך: ועתה שמע בקולם אך כִּי־העד תעיד בהם והגדת להם משפט המלך אשר ימלך עליהם:
090	8	9	ויאמר שמואל את כל־דברי יהוה אל־העם השאלים מאתו מלך:
090	8	10	ויאמר זה יהיה משפט המלך אשר ימלך עליכם את־בניכם יקח ושם לו במרכבתו ובפרשיו ורצו לפני מרכבתו:
090	8	11	ולשום לו שרי אלפים ושרי חמשים ולחרש חרישו ולקצר קצירו ולעשות כל־מלחמתו וכלי רכבו:
090	8	12	ואת־בנותיכם יקח לרקחות ולטבחות ולאפות:
090	8	13	ואת־שדותיכם ואת־כרמיכם וזיתיכם הטובים יקח ונתן לעבדיו:
090	8	14	וזרעיכם וכרמיכם יעשר ונתן לסריסיו ולעבדיו:
090	8	15	ואת־עבדיכם ואת־שפחותיכם ואת־בחוריכם הטובים ואת־חמוריכם יקח ועשה למלאכתו:
090	8	16	וצאנכם יעשר ואתם תהיו־לו לעבדים:
090	8	17	

09O	8	18	וזעקתם ביום ההוא מלפני מלככם אשר בחרתם לכם ולא־יענה יהוה אתכם ביום ההוא:
09O	8	19	וימאנו העם לשמע בקול שמואל ויאמרו לא כי אם־מלך יהיה עלינו:
09O	8	20	והיינו גם־אנחנו ככל־הגוים ושפטנו מלכנו ויצא לפנינו ונלחם את־ מלחמתנו:
09O	8	21	וישמע שמואל את כל־דברי העם וידברם באזני יהוה:
09O	8	22	ויאמר יהוה אל־שמואל שמע בקולם והמלכת להם מלך ויאמר שמואל אל־ אנשי ישראל לכו איש לעירו:
09O	9	1	ויהי־איש מבן־ימין ושמו קיש בן־אביאל בן־צרור בן־בכורת בן־אפית בן־איש ימיני גבור חיל:
09O	9	2	ולו־היה בן ושמו שאול בחור וטוב ואין איש מבני ישראל טוב ממנו משכמו ומעלה גבה מכל־העם:
09O	9	3	ותאבדנה האתנות לקיש אבי שאול ויאמר קיש אל־שאול בנו קח־נא אתך את־אחד מהנערים וקום לך בקש את־האתנת:
09O	9	4	ויעבר בהר־אפרים

			<p>ויעבר בארץ־שלשה ולא מצאו ויעברו בארץ־שעלים ואין ויעבר בארץ־ימיני ולא מצאו:</p>
090	9	5	<p>המה באו בארץ צוף ושאול אמר לנערו אשר־עמו לכה ונשובה פן־יחדל אבי מן־האתנות ודאג לנו:</p>
090	9	6	<p>ויאמר לו הנה־נא איש־אלהים בעיר הזאת והאיש נכבד כל אשר־ידבר בוא יבוא עתה נלכה שם אולי יגיד לנו את־דרכנו אשר־הלכנו עליה:</p>
090	9	7	<p>ויאמר שאול לנערו והנה נלך ומה־נביא לאיש כי הלחם אזל מכלינו ותשורה אין־להביא לאיש האלהים מה אתנו:</p>
090	9	8	<p>ויסף הנער לענות את־שאול ויאמר הנה נמצא בידי רבע שקל כסף ונתתי לאיש האלהים והגיד לנו את־דרכנו:</p>
090	9	9	<p>לפנים בישראל כה־אמר האיש בלכתו לדרוש אלהים לכו ונלכה עד־הראה כי לנביא היום יקרא לפנים הראה:</p>
090	9	10	<p>ויאמר שאול לנערו טוב דברך לכה נלכה וילכו אל־העיר אשר־שם איש האלהים:</p>
090	9	11	<p>המה עלים במעלה</p>

			העיר והמה מצאו נערות יצאות לשאב מים ויאמרו להן היש בזה הראה: ותענינה אותם
09O	9	12	ותאמרנה יש הנה לפניך מהר עתה כי היום בא לעיר כי זבח היום לעם בבמה: כבאכם העיר כן
09O	9	13	תמצאון אתו בטרם יעלה הבמתה לאכל כי לא־יאכל העם עד־באו כי־הוא יברך הזבח אחרי־כן יאכלו הקראים ועתה עלו כי־אתו כהיום תמצאון אתו:
09O	9	14	ויעלו העיר המה באים בתוך העיר והנה שמואל יצא לקראתם לעלות הבמה:
09O	9	15	ויהוה גלה את־אזן שמואל יום אחד לפני בוא־שאול לאמר:
09O	9	16	כעת מחר אשלח אליך איש מארץ בנימן ומשחתו לנגיד על־עמי ישראל והושיע את־עמי מיד פלשתים כי ראיתי את־עמי כי באה צעקתו אלי:
09O	9	17	ושמואל ראה את־שאול ויהוה ענהו הנה האיש אשר אמרתי אליך זה יעצר בעמי:
09O	9	18	ויגש שאול את־שמואל בתוך

			השער ויאמר הגידה־נא לי אי־זה בית הראה:
090	9	19	ויען שמואל את־שואל ויאמר אנכי הראה עלה לפני הבמה ואכלתם עמי היום ושלחתוך בבקר וכל אשר בלבך אגיד לך:
090	9	20	ולאתנות האבדות לך היום שלשת הימים אל־תשם את־לבך להם כי נמצאו ולמי כל־חמדת ישראל הלוא לך ולכל בית אביך:
090	9	21	ויען שאול ויאמר הלוא בן־ימיני אנכי מקטני שבטי ישראל ומשפחתי הצערה מכל־משפחות שבטי בנימן ולמה דברת אלי כדבר הזה:
090	9	22	ויקח שמואל את־שואל ואת־נערו ויביאם לשכחה ויתן להם מקום בראש הקרואים והמה כשלשים איש:
090	9	23	ויאמר שמואל לטבח תנה את־המנה אשר נתתי לך אשר אמרתי אליך שים אתה עמך:
090	9	24	וירם הטבח את־השוק והעליה וישם לפני שואל ויאמר הנה הנשאר שים־ לפניך אכל כי למועד שמור־לך לאמר העם קראתי ויאכל שואל עם־שמואל ביום

			ההוא:
09O	9	25	וירדו מהבמה העיר וידבר עם־שאול על־הגג:
09O	9	26	וישכמו ויהי כעלות השחר ויקרא שמואל אל־שאול הגג לאמר קומה ואשלחך ויקם שאול ויצאו שניהם הוא ושמואל החוצה:
09O	9	27	המה יורדים בקצה העיר ושמואל אמר אל־שאול אמר לנער ויעבר לפנינו ויעבר ואתה עמד כיום ואשמיעך את־דבר אלהים:
09O	10	1	ויקח שמואל את־פך השמן ויצק על־ראשו וישקהו ויאמר הלוא כ־משחך יהוה על־נחלתו לנגיד:
09O	10	2	בלכתך היום מעמדי ומצאת שני אנשים עם־קברת רחל בגבול בנימן בצלצח ואמרו אליך נמצאו האתנות אשר הלכת לבקש והנה נטש אביך את־ דברי האתנות ודאג לכם לאמר מה אעשה לבני:
09O	10	3	וחלפת משם והלאה ובאת עד־אלון תבור ומצאוך שם שלשה אנשים עלים אל־האלהים בית־אל אחד נשא שלשה גדיים ואחד נשא שלשת ככרות לחם ואחד נשא נבל־יין:
09O	10	4	ושאלו לך לשלום ונתנו לך שתי־לחם

			ולקחת מידם:
09O	10	5	<p>אחר כן תבוא גבעת האלהים אשר־שם נצבי פלשתים ויהי כבאך שם העיר ופגעת חבל נביאים ירדים מהבמה ולפניהם נבל ותף וחליל וכנור והמה מתנבאים:</p>
09O	10	6	<p>וצלחה עליך רוח יהוה והתנבית עמם ונהפכת לאיש אחר:</p>
09O	10	7	<p>והיה כי תבאינה האתות האלה לך עשה לך אשר תמצא ידך כי האלהים עמך:</p>
09O	10	8	<p>וירדת לפני הגלגל והנה אנכי ירד אליך להעלות עלות לזבח זבחי שלמים שבעת ימים תוחל עד־בואי אליך והודעתי לך את אשר תעשה:</p>
09O	10	9	<p>והיה כהפנתו שכמו ללכת מעם שמואל ויהפך־לו אלהים לב אחר ויבאו כל־האתות האלה ביום ההוא:</p>
09O	10	10	<p>ויבאו שם הגבעתה והנה חבל־נבאים לקראתו ותצלח עליו רוח אלהים ויתנבא בתוכם:</p>
09O	10	11	<p>ויהי כל־יודעו מאתמול שלשום ויראו והנה עם־נבאים נבא ויאמר העם איש אל־רעהו מה־זה היה לבן־קיש הגם שאול</p>

בנביאים:

- 09O 10 12 ויען איש משם
ויאמר ומי אביהם
על־כן היתה למשל
הגם שאול בנבאים:
09O 10 13 ויכל מהתנבות ויבא
הבמה:
09O 10 14 ויאמר דוד שאול
אליו ואל־נערו אן
הלכתם ויאמר לבקש
את־האתנות ונראה
כי־אין ונבוא
אל־שמואל:
09O 10 15 ויאמר דוד שאול
הגידה־נא לי
מה־אמר לכם שמואל:
09O 10 16 ויאמר שאול
אל־דודו הגד הגיד
לנו כי נמצאו
האתנות ואת־דבר
המלוכה לא־הגיד לו
אשר אמר שמואל:
09O 10 17 ויצעק שמואל
את־העם אל־יהוה
המצפה:
09O 10 18 ויאמר אל־בני
ישראל כה־אמר יהוה
אלהי ישראל אנכי
העליתי את־ישראל
ממצרים ואציל אתכם
מיד מצרים ומיד
כל־הממלכות הלחצים
אתכם:
09O 10 19 ואתם היום מאסתם
את־אלהיכם אשר־הוא
מושיע לכם
מכל־רעותיכם
וצרתים ותאמרו לו
כי־מלך תשים עלינו
ועתה התיצבו לפני
יהוה לשבטיכם
ולאלפיהם:
09O 10 20 ויקרב שמואל את

			כל־שבטי ישראל וילכד שבט בנימן: ויקרב את־שבט בנימן למשפחתו ותלכד משפחת המטרי וילכד שאול בן־ קיש ויבקשהו ולא נמצא:
09O	10	21	וישאלו־עוד ביהוה הבא עוד הלם איש ויאמר יהוה הנה־הוא נחבא אל־ הכלים:
09O	10	22	וירצו ויקחהו משם ויתיצב בתוך העם ויגבה מכל־העם משכמו ומעלה:
09O	10	23	ויאמר שמואל אל־כל־העם הראיתם אשר בחר־בו יהוה כי אין כמהו בכל־ העם וירעו כל־העם ויאמרו יחי המלך:
09O	10	24	וידבר שמואל אל־העם את משפט המלכה ויכתב בספר וינח לפני יהוה וישלח שמואל את־כל־העם איש לביתו:
09O	10	25	וגם־שאול הלך לביתו גבעתה וילכו עמו החיל אשר־נגע אלהים בלבם:
09O	10	26	ובני בליעל אמרו מה־ישענו זה ויבזהו ולא־הביאו לו מנחה ויהי כמחריש:
09O	11	1	ויעל נחש העמוני ויחן על־יבש גלעד ויאמרו כל־אנשי יביש אל־נחש

			כרת־לנו ברית ונעבדך:
090	11	2	ויאמר אליהם נחש העמוני בזאת אכרת לכם בנקור לכם כל־עין ימין ושמתיָה חרפה על־כל־ישראל:
090	11	3	ויאמרו אליו זקני יביש הרף לנו שבעת ימים ונשלחה מלאכים בכל גבול ישראל ואם־אין מושיע אתנו ויצאנו אליך:
090	11	4	ויבאו המלאכים גבעת שאול וידברו הדברים באזני העם וישאו כל־העם את־קולם ויבכו:
090	11	5	והנה שאול בא אחרי הבקר מן־השדה ויאמר שאול מה־לעם כי יבכו ויספרו־לו את־דברי אנשי יביש:
090	11	6	ותצלח רוח־אלהים על־שאול בשמעו את־הדברים האלה ויחר אפו מאד:
090	11	7	ויקח צמד בקר וינתחֶהו וישלח בכל־גבול ישראל ביד המלאכים לאמר אשר איננו יצא אחרי שאול ואחר שמואל כה יעשה לבקרו ויפל פחד־יהוה על־העם ויצאו כאיש אחד:
090	11	8	ויפקדם בבזק ויהיו בני־ישראל שלש מאות אלף ואיש

			יהודה שלשים אלף:
09O	11	9	<p>ויאמרו למלאכים הבאים כה תאמרון לאיש יביש גלעד מחר תהיה־לכם תשועה בחם השמש ויבאו המלאכים ויגידו לאנשי יביש וישמחו:</p>
09O	11	10	<p>ויאמרו אנשי יביש מחר נצא אליכם ועשיתם לנו ככל־הטוב בעיניכם:</p>
09O	11	11	<p>ויהי ממחרת וישם שאול את־העם שלשה ראשים ויבאו בתוך־המחנה באשמרת הבקר ויכו את־עמון עד־חם היום ויהי הנשארים ויפצו ולא נשארו־בם שנים יחד:</p>
09O	11	12	<p>ויאמר העם אל־שמואל מי האמר שאול ימלך עלינו תנו האנשים ונמיתם:</p>
09O	11	13	<p>ויאמר שאול לא־יומת איש ביום הזה כי היום עשה־יהוה תשועה בישראל:</p>
09O	11	14	<p>ויאמר שמואל אל־העם לכו ונלכה הגלגל ונחדש שם המלוכה:</p>
09O	11	15	<p>וילכו כל־העם הגלגל וימלכו שם את־שאול לפני יהוה בגלגל ויזבחור־שם זבחים שלמים לפני יהוה וישמח שם שאול וכל־אנשי</p>

- ישראל עד-מאד:
09O 12 1 ויאמר שמואל
אל-כל-ישראל הנה
שמעתי בקלכם לכל
אשר-אמרתם לי
ואמליך עליכם מלך:
09O 12 2 ועתה הנה המלך
מתהלך לפניכם ואני
זקנתי ושבתי ובני
הנם אתכם ואני
התהלכתי לפניכם
מנערי עד-היום
הזה:
09O 12 3 הנני ענו בי נגד
יהוה ונגד משיחו
את-שור מי לקחתי
וחמור מי לקחתי
ואת-מי עשקתי
את-מי רצותי
ומיד-מי לקחתי כפר
ואעלים עיני בו
ואשיב לכם:
09O 12 4 ויאמרו לא עשקתנו
ולא רצותנו
ולא-לקחת מיד-איש
מאומה:
09O 12 5 ויאמר אליהם עד
יהוה בכם ועד
משיחו היום הזה כי
לא מצאתם בידי
מאומה ויאמר עד:
09O 12 6 ויאמר שמואל
אל-העם יהוה אשר
עשה את-משה
ואת-אהרן ואשר
העלה את-אבותיכם
מארץ מצרים:
09O 12 7 ועתה התיצבו
ואשפטה אתכם לפני
יהוה את כל-צדקות
יהוה אשר-עשה אתכם
ואת-אבותיכם:
09O 12 8 כאשר-בא יעקב

			מצרים ויזעקו אבותיכם אל־יהוה וישלח יהוה את־משה ואת־אהרן ויוציאו את־אבותיכם ממצרים וישבום במקום הזה:
09O	12	9	וישכחו את־יהוה אלהיהם וימכר אתם ביד סיסרא שר־צבא חצור וביד־פלשתים וביד מלך מואב וילחמו בהם:
09O	12	10	ויזעקו אל־יהוה ויאמר חטאנו כי עזבנו את־יהוה ונעבד את־הבעלים ואת־העשתרות ועתה הצילנו מיד איבינו ונעבדך:
09O	12	11	וישלח יהוה את־ירבעל ואת־בדן ואת־יפתח ואת־שמואל ויצל אתכם מיד איביכם מסביב ותשבּו בטח:
09O	12	12	ותראו כי־נחש מלך בני־עמון בא עליכם ותאמרו לי לא כי־מלך ימלך עלינו ויהוה אלהיכם מלככם:
09O	12	13	ועתה הנה המלך אשר בחרתם אשר שאלתם והנה נתן יהוה עליכם מלך:
09O	12	14	אם־תיראו את־יהוה ועבדתם אתו ושמעתם בקלו ולא תמרו את־פי יהוה והיתם גם־אתם וגם־המלך אשר מלך עליכם אחר יהוה אלהיכם:
09O	12	15	ואם־לא תשמעו בקול

יהוה ומריתם את־פי

יהוה והיתה

יד־יהוה בכם

ובאבתיכם:

09O 12 16 גם־עתה התיצבו

וראו את־הדבר

הגדול הזה אשר

יהוה עשה לעיניכם:

09O 12 17 הלוא קציר־חטים

היום אקרא אל־יהוה

ויתן קלות ומטר

ודעו וראו כי־

רעתכם רבה אשר

עשיתם בעיני יהוה

לשאול לכם מלך:

09O 12 18 ויקרא שמואל

אל־יהוה ויתן יהוה

קלת ומטר ביום

ההוא ויירא כל־

העם מאד את־יהוה

ואת־שמואל:

09O 12 19 ויאמרו כל־העם

אל־שמואל התפלל

בעד־עבדיך אל־יהוה

אלהיך ואל־נמות

כי־יספנו

על־כל־חטאתינו רעה

לשאל לנו מלך:

09O 12 20 ויאמר שמואל

אל־העם אל־תיראו

אתם עשיתם את

כל־הרעה הזאת אך

אל־תסורו מאחרי

יהוה ועבדתם

את־יהוה

בכל־לבבכם:

09O 12 21 ולא תסורו כי אחרי

התהו אשר

לא־יועילו ולא

יצילו כי־תהו המה:

09O 12 22 כי לא־יטש יהוה

את־עמו בעבור שמו

הגדול כי הואיל

יהוה לעשות אתכם

לו לעם:

09O 12 23 גם אנכי חלילה לי

מחטא ליהוה מחדל

להתפלל בעדכם

והוריתי אתכם בדרך

הטובה והישרה:

09O 12 24 אך יראו את־יהוה

ועבדתם אתו באמת

בכל־לבבכם כי ראו

את אשר־הגדל עמכם:

09O 12 25 ואם־הרע תרעו

גם־אתם גם־מלכם

תספו:

09O 13 1 בן־שנה שאול במלכו

ושתי שנים מלך

על־ישראל:

09O 13 2 ויבחר־לו שאול

שלשת אלפים מישראל

ויהיו עם־שאול

אלפים במכמש ובהר

בית־אל ואלף היו

עם־יונתן בגבעת

בנימין ויתר העם

שלח איש לאהליו:

09O 13 3 ויך יונתן את נציב

פלשתים אשר בגבע

וישמעו פלשתים

ושאול תקע בשופר

בכל־הארץ לאמר

ישמעו העברים:

09O 13 4 וכל־ישראל שמעו

לאמר הכה שאול

את־נציב פלשתים

וגם־נבאש ישראל

בפלשתים ויצעקו

העם אחרי שאול

הגלגל:

09O 13 5 ופלשתים נאספו

להלחם עם־ישראל

שלשים אלף רכב

וששת אלפים פרשים

ועם כחול אשר

			על־שפת־הים לרב ויעלו ויחנו במכמש קדמת בית און:
09O	13	6	ואיש ישראל ראו כי צר־לו כי נגש העם ויתחבאו העם במערות ובחוחים ובסלעים ובצרחים ובברות:
	09O	13	7 ועברים עברו את־הירדן ארץ גד וגלעד ושאול עודנו בגלגל וכל־העם חרדו אחריו:
09O	13	8	וייחל שבעת ימים למועד אשר שמואל ולא־בא שמואל הגלגל ויפץ העם מעליו:
09O	13	9	ויאמר שאול הגשו אלי העלה והשלמים ויעל העלה:
09O	13	10	ויהי ככלתו להעלות העלה והנה שמואל בא ויצא שאול לקראתו לברכו:
09O	13	11	ויאמר שמואל מה עשית ויאמר שאול כי־ראיתי כי־נפץ העם מעלי ואתה לא־באת למועד הימים ופלשתים נאספים מכמש:
09O	13	12	ואמר עתה ירדו פלשתים אלי הגלגל ופני יהוה לא חליתי ואתאפק ואעלה העלה:
09O	13	13	ויאמר שמואל אל־שאול נסכלת לא שמרת את־מצות יהוה אלהיך אשר צוך כי עתה הכין יהוה

			את־ממלכתך אל־ישראל עד־עולם:
09O	13	14	ועתה ממלכתך לא־תקום בקש יהוה לו איש כלבבו ויצוהו יהוה לנגיד על־עמו כי לא שמרת את אשר־צוך יהוה:
09O	13	15	ויקם שמואל ויעל מן־הגלגל גבעת בנימן ויפקד שאול את־העם הנמצאים עמו כשש מאות איש:
09O	13	16	ושאול ויונתן בנו והעם הנמצא עמם ישבים בגבע בנימן ופלשתים חנו במכמש:
09O	13	17	ויצא המשחית ממחנה פלשתים שלשה ראשים הראש אחד יפנה אל־דרך עפרה אל־ארץ שועל:
09O	13	18	והראש אחד יפנה דרך בית חרון והראש אחד יפנה דרך הגבול הנשקף על־גי הצבעים המדברה:
09O	13	19	וחרש לא ימצא בכל ארץ ישראל כִּי־אמר פלשתים פן יעשו העברים חרב או חנית:
09O	13	20	וירדו כל־ישראל הפלשתים ללטוש איש את־מחרשתו ואת־אָתו ואת־קרדמו ואת מחרשתו:
09O	13	21	והיתה הפצירה פים למחרשת ולאתים ולשלש קלשון ולהקרדמים ולהציב

הדרבן:

09O 13 22 והיה ביום מלחמת
ולא נמצא חרב
וחנית ביד כל־העם
אשר את־שאול
ואת־יונתן ותמצא
לשאול וליונתן
בנו:

09O 13 23 ויצא מצב פלשתים
אל־מעבר מכמש:

09O 14 1 ויהי היום ויאמר
יונתן בן־שאול
אל־הנער נשא כליו
לכה ונעברה אל־
מצב פלשתים אשר
מעבר הלז ולאביו
לא הגיד:

09O 14 2 ושאול יושב בקצה
הגבעה תחת הרמון
אשר במגרון והעם
אשר עמו כשש מאות
איש:

09O 14 3 ואחיה בן־אחטוב
אחי איכבוד
בן־פינחס בן־עלי
כהן יהוה בשלו נשא
אפוד והעם לא ידע
כי הלך יונתן:

09O 14 4 ובין המעברות אשר
בקש יונתן לעבר
על־מצב פלשתים
שן־הסלע מהעבר מזה
ושן־הסלע מהעבר
מזה ושם האחד בוצץ
ושם האחד סנה:

09O 14 5 השן האחד מצוק
מצפון מול מכמש
והאחד מנגב מול
גבע:

09O 14 6 ויאמר יהונתן
אל־הנער נשא כליו
לכה ונעברה אל־מצב
הערלים האלה אולי

			יעשה יהוה לנו כי אין ליהוה מעצור להושיע ברב או במעט:
09O	14	7	ויאמר לו נשא כליו עשה כל־אשר בלבבך נטה לך הנני עמך כלבבך:
09O	14	8	ויאמר יהונתן הנה אנחנו עברים אל־האנשים ונגלינו אליהם:
09O	14	9	אם־כה יאמרו אלינו דמו עד־הגיענו אליכם ועמדנו תחתינו ולא נעלה אליהם:
09O	14	10	ואם־כה יאמרו עלו עלינו ועלינו כי־נתנם יהוה בידנו וזה־לנו האות:
09O	14	11	ויגלו שניהם אל־מצב פלשתים ויאמרו פלשתים הנה עברים יצאים מן־ החרים אשר התחבאו־שם:
09O	14	12	ויענו אנשי המצבה את־יונתן ואת־נשא כליו ויאמרו עלו אלינו ונודיעה אתכם דבר ויאמר יונתן אל־נשא כליו עלה אחרי כי־נתנם יהוה ביד ישראל:
09O	14	13	ויעל יונתן על־ידיו ועל־רגליו ונשא כליו אחריו ויפלו לפני יונתן ונשא כליו ממותת אחריו:
09O	14	14	ותהי המכה הראשנה

			אשר הכה יונתן ונשא כליו כעשרים איש כבחצי מענה צמד שדה:
09O	14	15	ותהי חרדה במחנה בשדה ובכל־העם המצב והמשחית חרדו גם־המה ותרגז הארץ ותהי לחרדת אלהים:
09O	14	16	ויראו הצפים לשאול בגבעת בנימן והנה ההמון נמוג וילך והלם:
09O	14	17	ויאמר שאול לעם אשר אתו פקדו־נא וראו מי הלך מעמנו ויפקדו והנה אין יונתן ונשא כליו:
09O	14	18	ויאמר שאול לאחיה הגישה ארון האלהים כי־היה ארון האלהים ביום ההוא ובני ישראל:
09O	14	19	ויהי עד דבר שאול אל־הכהן וההמון אשר במחנה פלשתים וילך הלוך ורב ויאמר שאול אל־הכהן אסף ידך:
09O	14	20	ויזעק שאול וכל־העם אשר אתו ויבאו עד־המלחמה והנה היתה חרב איש ברעהו מהומה גדולה מאד:
09O	14	21	והעברים היו לפלשתים כאתמול שלשום אשר עלו עמם במחנה סביב וגם־ המה להיות עם־ישראל אשר עם־שאול ויונתן:
09O	14	22	וכל איש ישראל

המתחבאים

בהר־אפרים שמעו

כִּי־נסו פלשתים

וידבקו גמ־מה

אחריהם במלחמה:

09O 14 23

ויושע יהוה ביום

ההוא את־ישראל

והמלחמה עברה

את־בית און:

09O 14 24

ואיש־ישראל נגש

ביום ההוא ויאל

שאול את־העם לאמר

ארור האיש אשר־

יאכל לחם עד־הערב

ונקמתי מאיבי ולא

טעם כל־העם לחם:

09O 14 25

וכל־הארץ באו ביער

ויהי דבש על־פני

השדה:

09O 14 26

ויבא העם אל־היער

והנה הלך דבש

ואין־משיג ידו

אל־פיו כִּי־ירא העם

את־השבעה:

09O 14 27

ויונתן לא־שמע

בהשביע אביו

את־העם וישלח

את־קצה המטה אשר

בידו ויטבל אותה

ביערת הדבש וישב

ידו אל־פיו ותראנה

עיניו:

09O 14 28

ויען איש מהעם

ויאמר השבע השביע

אביך את־העם לאמר

ארור האיש

אשר־יאכל לחם היום

ויעף העם:

09O 14 29

ויאמר יונתן עכר

אבי את־הארץ

ראו־נא כִּי־ארו

עיני כי טעמתי מעט

דבש הזה:

- 09O 14 30 אף כי לוא אכל אכל
היום העם משלל
איביו אשר מצא כי
עתה לא־רבתה מכה
בפלשתים:
- 09O 14 31 ויכו ביום ההוא
בפלשתים ממכמש
אילנה ויעף העם
מאד:
- 09O 14 32 ויעש העם אל־שלל
ויקחו צאן ובקר
ובני בקר
וישחטו־ארצה ויאכל
העם על־הדם:
- 09O 14 33 ויגידו לשאול לאמר
הנה העם חטאים
ליהוה לאכל על־הדם
ויאמר בגדתם
גלו־אלי היום אבן
גדולה:
- 09O 14 34 ויאמר שאול פצו
בעם ואמרתם להם
הגישו אלי איש
שורו ואיש שיהו
ושחטתם בזה ואכלתם
ולא־תחטאו ליהוה
לאכל אל־הדם ויגשו
כל־העם איש שורו
בידו הלילה
וישחטו־שם:
- 09O 14 35 ויבן שאול מזבח
ליהוה אתו החל
לבנות מזבח ליהוה:
- 09O 14 36 ויאמר שאול נרדה
אחרי פלשתים לילה
ונבזה בהם עד־אור
הבקר ולא־נשאר
בהם איש ויאמרו
כל־הטוב בעיניך
עשה ויאמר הכהן
נקרבה הלם אל־
האלהים:
- 09O 14 37 וישאל שאול באלהים

הארד אחרי פלשתים
התתנם ביד ישראל
ולא ענהו ביום
ההוא:

09O 14 38 ויאמר שאול גשו
הלם כל פנות העם
ודעו וראו במה
היתה החטאת הזאת
היום:

09O 14 39 כי חייהוה המושיע
את־ישראל כי
אם־ישנו ביונתן
בני כי מות ימות
ואין ענהו
מכל־העם:

09O 14 40 ויאמר אל־כל־ישראל
אתם תהיו לעבר אחד
ואני ויונתן בני
נהיה לעבר אחד
ויאמרו העם
אל־שאול הטוב
בעיניך עשה:

09O 14 41 ויאמר שאול
אל־יהוה אלהי
ישראל הבה תמים
וילכד יונתן ושאול
והעם יצאו:

09O 14 42 ויאמר שאול הפילו
ביני ובין יונתן
בני וילכד יונתן:

09O 14 43 ויאמר שאול
אל־יונתן הגידה לי
מה עשיתה ויגד־לו
יונתן ויאמר טעם
טעמתי בקצה המטה
אשר־בידי מעט דבש
הנני אמות:

09O 14 44 ויאמר שאול
כה־יעשה אלהים וכה
יוסף כ־ימות תמות
יונתן:

09O 14 45 ויאמר העם אל־שאול
היונתן ימות אשר

עשה הישועה הגדולה
הזאת בישראל חלילה
חייהוה אם־יפל
משערת ראשו ארצה
כי־עם־אלהים עשה
היום הזה ויפדו
העם את־יונתן
ולא־מת:

09O 14 46 ויעל שאול מאחרי
פלשתים ופלשתים
הלכו למקומם:

09O 14 47 ושאול לכד המלוכה
על־ישראל וילחם
סביב בכל־איביו
במואב ובבני־עמון
ובאדום ובמלכי
צובה ובפלשתים
ובכל אשר־יפנה
ירשיע:

09O 14 48 ויעש חיל ויך
את־עמלק ויצל
את־ישראל מיד
שסוהו:

09O 14 49 ויהיו בני שאול
יונתן וישוי
ומלכ־ישוע ושם שתי
בנתיו שם הבכירה
מרב ושם הקטנה
מיכל:

09O 14 50 ושם אשת שאול
אחינעם בת־אחימעץ
ושם שר־צבאו אבינר
בן־נר דוד שאול:

09O 14 51 וקיש אבי־שאול ונר
אבי־אבנר
בן־אביאל:

09O 14 52 ותהי המלחמה חזקה
על־פלשתים כל ימי
שאול וראה שאול
כל־איש גבור
וכל־בן־חיל
ויאספהו אליו:

09O 15 1 ויאמר שמואל

אל־שֹׁאֹל אֶתִּי שְׁלַח
יְהוָה לְמַשְׁחֹךְ לַמֶּלֶךְ
עַל־עַמּוֹ עַל־יִשְׂרָאֵל
וְעַתָּה שְׁמַע לְקוֹל
דְּבַרִּי יְהוָה:

09O 15 2 כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת
פָּקַדְתִּי אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה
עִמָּלֶךְ לְיִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר־שָׂם לוֹ בְּדֶרֶךְ
בְּעִלְתּוֹ מִמְּצָרִים:

09O 15 3 עַתָּה לֶךְ וְהִכִּיתָהּ
אֶת־עִמָּלֶךְ וְהִחַרְמַתָּם
אֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ וְלֹא
תַחֲמַל עָלָיו וְהִמַּתָּהּ
מֵאִישׁ עַד־אִשָּׁה מֵעַלְל
וְעַד־יוֹנֵק מִשּׁוֹר
וְעַד־שָׂה מִגְּמֹל
וְעַד־חֲמוֹר:

09O 15 4 וַיִּשְׁמַע שֹׁאֹל אֶת־הָעָם
וַיִּפְקְדֵם בְּטֹלָאִים
מֵאֲתִים אֶלֶף רִגְלֵי
וְעִשְׂרֵת אֲלָפִים אֶת־
אִישׁ יְהוּדָה:

09O 15 5 וַיָּבֹא שֹׁאֹל עַד־עִיר
עִמָּלֶךְ וַיִּרְבּ בְּנַחֲלֵי:

09O 15 6 וַיֹּאמֶר שֹׁאֹל
אֱלֹהֵי־קִינִי לִכּוּ סֵרוּ
רְדּוּ מִתּוֹךְ עִמָּלֶקִי
פֶּן־אֲסַפֵּךְ עַמּוֹ וְאֵתָהּ
עֲשִׂיתָה חֶסֶד
עִם־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּעִלּוֹתָם מִמְּצָרִים
וַיִּסֶּר קִינִי מִתּוֹךְ
עִמָּלֶק:

09O 15 7 וַיֵּךְ שֹׁאֹל אֶת־עִמָּלֶק
מִחוּילָהּ בּוֹאֵךְ שׁוֹר
אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי מִצְרַיִם:

09O 15 8 וַיִּתְּפֹשׂ אֶת־אֲגַג
מֶלֶךְ־עִמָּלֶק חַי
וְאֶת־כָּל־הָעָם הַחֲרִים
לִפְי־חֶרֶב:

09O 15 9 וַיַּחֲמַל שֹׁאֹל וְהָעָם
עַל־אֲגַג וְעַל־מִיטֵב

			הצאן והבקר והמשנים ועל־הכרים ועל־כל־הטוב ולא אבו החרימם וכל־המלאכה נמבזה ונמס אתה החרימו:
090	15	10	ויהי דבר־יהוה אל־שמואל לאמר: נחמתי כִּי־המלכתי את־שאול למלך כִּי־שב מאחרי ואת־דברי לא הקים ויחר לשמואל ויזעק אל־יהוה כל־הלילה: וישכם שמואל לקראת שאול בבקר ויגד לשמואל לאמר בא־שאול הכרמלה והנה מציב לו יד ויסב ויעבר וירד הגלגל:
090	15	13	ויבא שמואל אל־שאול ויאמר לו שאול ברוך אתה ליהוה הקימתי את־ דבר יהוה:
090	15	14	ויאמר שמואל ומה קול־הצאן הזה באזני וקול הבקר אשר אנכי שמע:
090	15	15	ויאמר שאול מעמלקי הביאום אשר חמל העם על־מיטב הצאן והבקר למען זבח ליהוה אלהיך ואת־היותר החרמנו:
090	15	16	ויאמר שמואל אל־שאול הרף ואגידה לך את אשר דבר יהוה אלי הלילה ויאמרו לו דבר:
090	15	17	ויאמר שמואל הלוא

			אם־קטן אתה בעיניך ראש שבטי ישראל אתה וימשחך יהוה למלך על־ישראל:
090	15	18	וישלחך יהוה בדרך ויאמר לך והחרמתי את־החטאים את־עמלק ונלחמת בו עד כלותם אתם:
090	15	19	ולמה לא־שמעת בקול יהוה ותעט אל־השלל ותעש הרע בעיני יהוה:
090	15	20	ויאמר שאול אל־שמואל אשר שמעתי בקול יהוה ואלך בדרך אשר־שלחני יהוה ואביא את־אגג מלך עמלק ואת־עמלק החרמתי:
090	15	21	ויקח העם מהשלל צאן ובקר ראשית החרם לזבח ליהוה אלהיך בגלגל:
090	15	22	ויאמר שמואל החפץ ליהוה בעלות וזבחים כשמע בקול יהוה הנה שמע מזבח טוב להקשיב מחלב אילים:
090	15	23	כי חטאת־קסם מרי ואון ותרפים הפצר יען מאסת את־דבר יהוה וימאסך ממלך:
090	15	24	ויאמר שאול אל־שמואל חטאתי כי־עברתי את־פיי־יהוה ואת־דבריך כי יראתי את־העם ואשמע בקולם:
090	15	25	ועתה שא נא

			את־חטאתי ושוב עמי ואשתחוה ליהוה:
09O	15	26	ויאמר שמואל אל־שאול לא אשוב עמך כי מאס־תה את־דבר יהוה וימאסך יהוה מהיות מלך על־ישראל:
09O	15	27	ויסב שמואל ללכת ויחזק בכנף־מעילו ויקרע:
09O	15	28	ויאמר אליו שמואל קרע יהוה את־ממלכות ישראל מעליך היום ונתנה לרעך הטוב ממך:
09O	15	29	וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם הוא להנחם:
09O	15	30	ויאמר חטאתי עתה כבדני נא נגד זקני־עמי ונגד ישראל ושוב עמי והשתחוייתי ליהוה אלהיך:
09O	15	31	וישב שמואל אחרי שאול וישתחו שאול ליהוה:
09O	15	32	ויאמר שמואל הגישו אלי את־אגג מלך עמלק וילך אליו אגג מעדנת ויאמר אגג אכן סר מר־המות:
09O	15	33	ויאמר שמואל כאשר שכלה נשים חרבך כן־תשכל מנשים אמך וישסף שמואל את־אגג לפני יהוה בגלגל:
09O	15	34	וילך שמואל הרמתה ושאול עלה אל־ביתו גבעת שאול:

- 09O 15 35 ולא־יסף שמואל
לראות את־שאול
עד־יום מותו
כי־התאבל שמואל
אל־שאול ויהוה
נחם כי־המליך
את־שאול על־ישראל:
09O 16 1 ויאמר יהוה
אל־שמואל עד־מתי
אתה מתאבל אל־שאול
ואני מאסתיו ממלך
על־ישראל מלא קרנך
שמן ולך אשלחך
אל־ישי בית־הלחמי
כי־ראיתי בבניו לי
מלך:
09O 16 2 ויאמר שמואל איך
אלך ושמע שאול
והרגני ויאמר יהוה
עגלת בקר תקח בידך
ואמרת לזבח ליהוה
באתי:
09O 16 3 וקראת לישי בזבח
ואנכי אודיעך את
אשר־תעשה ומשחת לי
את אשר־אמר אליך:
09O 16 4 ויעש שמואל את אשר
דבר יהוה ויבא בית
לחם ויחרדו זקני
העיר לקראתו ויאמר
שלם בואך:
09O 16 5 ויאמר שלום לזבח
ליהוה באתי התקדשו
ובאתם אתי בזבח
ויקדש את־ישי
ואת־בניו ויקרא
להם לזבח:
09O 16 6 ויהי בבואם וירא
את־אליאב ויאמר אך
נגד יהוה משיחו:
09O 16 7 ויאמר יהוה
אל־שמואל אל־תבט
אל־מראהו ואל־גבה

קומתו כי מאסתיהו
כי לא אשר יראה
האדם כי האדם יראה
לעינים ויהוה יראה
ללבב:

09O 16 8 ויקרא ישי
אל־אבינזב ויעברהו
לפני שמואל ויאמר
גם־בזה לא־בחר
יהוה:

09O 16 9 ויעבר ישי שמה
ויאמר גם־בזה
לא־בחר יהוה:

09O 16 10 ויעבר ישי שבעת
בניו לפני שמואל
ויאמר שמואל
אל־ישי לא־בחר
יהוה באלה:

09O 16 11 ויאמר שמואל
אל־ישי התמו
הנערים ויאמר עוד
שאר הקטן והנה רעה
בצאן ויאמר שמואל
אל־ישי שלחה וקחנו
כי לא־נסב עד־באו
פה:

09O 16 12 וישלח ויביאהו
והוא אדמוני
עם־יפה עינים וטוב
ראי ויאמר יהוה
קום משחהו כִּי־זה
הוא:

09O 16 13 ויקח שמואל את־קרן
השמן וימשח אתו
בקרב אחיו ותצלח
רוח־יהוה אל־דוד
מהיום ההוא ומעלה
ויקם שמואל וילך
הרמתה:

09O 16 14 ורוח יהוה סרה מעם
שאול ובעתתו
רוח־רעה מאת יהוה:

09O 16 15 ויאמרו עבדי־שאול

			אליו הנה־נא
			רוח־אלהים רעה
			מבעתך:
09O	16	16	יאמר־נא אדננו
			עבדיך לפניך יבקשו
			איש ידע מנגן
			בכנור והיה בהיות
			עליך רוח־אלהים
			רעה ונגן בידו
			וטוב לך:
09O	16	17	ויאמר שאול
			אל־עבדיו רא־נא
			לי איש מיטיב לנגן
			והביאותם אלי:
09O	16	18	ויען אחד מהנערים
			ויאמר הנה ראיתי
			בן לישי בית הלחמי
			ידע נגן וגבור חיל
			ואיש מלחמה ונבון
			דבר ואיש תאר
			ויהוה עמו:
09O	16	19	וישלח שאול מלאכים
			אל־ישי ויאמר שלחה
			אלי את־דוד בנך
			אשר בצאן:
09O	16	20	ויקח ישי חמור לחם
			ונאד יין וגדי
			עזים אחד וישלח
			ביד־דוד בנו
			אל־שאול:
09O	16	21	ויבא דוד אל־שאול
			ויעמד לפניו
			ויהבהו מאד
			ויהי־לו נשא כלים:
09O	16	22	וישלח שאול אל־ישי
			לאמר יעמד־נא דוד
			לפני כִּי־מצא חן
			בעיני:
09O	16	23	והיה בהיות
			רוח־אלהים אל־שאול
			ולקח דוד את־הכנור
			ונגן בידו ורוח
			לשאול וטוב לו

- וסרה מעליו רוח
הרעה:
09O 17 1 ויאספו פלשתים
את־מחניהם למלחמה
ויאספו שכה אשר
ליהודה ויחנו
בין־שוכה
ובין־עזקה באפס
דמים:
09O 17 2 ושאול ואיש־ישראל
נאספו ויחנו בעמק
האלה ויערכו מלחמה
לקראת פלשתים:
09O 17 3 ופלשתים עמדים
אל־ההר מזה וישראל
עמדים אל־ההר מזה
והגיא ביניהם:
09O 17 4 ויצא איש־הבנים
ממחנות פלשתים
גלית שמו מגת גבהו
שש אמות וזרת:
09O 17 5 וכובע נחשת
על־ראשו ושריון
קשקשים הוא לבוש
ומשקל השריון
חמשת־ אלפים שקלים
נחשת:
09O 17 6 ומצחת נחשת
על־רגליו וכידון
נחשת בין כתפיו:
09O 17 7 וחץ חניתו כמנור
ארגים ולהבת חניתו
שש־מאות שקלים
ברזל ונשא הצנה
הלך לפניו:
09O 17 8 ויעמד ויקרא
אל־מערכת ישראל
ויאמר להם למה
תצאו לערך מלחמה
הלוא אנכי הפלשתי
ואתם עבדים לשאול
ברו־לכם איש וירד
אלי:

09O	17	9	אם־יוכל להלחם אתי והכני והיינו לכם לעבדים ואם־אני אוכל־לו והכיתיו והייתם לנו לעבדים ועבדתם אתנו:
09O	17	10	ויאמר הפלשתי אני חרפתי את־מערכות ישראל היום הזה תנו־לי איש ונלחמה יחד:
09O	17	11	וישמע שאול וכל־ישראל את־דברי הפלשתי האלה ויחתו ויראו מאד:
09O	17	12	ודוד בן־איש אפרתי הזה מבית לחם יהודה ושמנו ישי ולו שמנה בנים והאיש בימי שאול זקן בא באנשים:
09O	17	13	וילכו שלשת בני־ישי הגדלים הלכו אחרי־שאול למלחמה ושם שלשת בניו אשר הלכו במלחמה אליאב הבכור ומשנהו אבינדב והשלשי שמה:
09O	17	14	ודוד הוא הקטן ושלשה הגדלים הלכו אחרי שאול:
09O	17	15	ודוד הלך ושב מעל שאול לרעות את־צאן אביו בית־לחם:
09O	17	16	ויגש הפלשתי השכם והערב ויתיצב ארבעים יום:
09O	17	17	ויאמר ישי לדוד בנו קח־נא לאחיך איפת הקליא הזה ועשרה לחם הזה

והרץ המחנה לאחיד:

09O 17 18 ואת עשרת חרצי

החלב האלה תביא

לשר־האלף ואת־אחיד

תפקד לשלום

ואת־ערבתם תקח:

09O 17 19 ושאל והמה

וכל־איש ישראל

בעמק האלה נלחמים

עם־פלשתים:

09O 17 20 וישכם דוד בבקר

ויטש את־הצאן

על־שמר וישא וילך

כאשר צוהו ישי

ויבא המעגלה והחיל

היצא אל־המערכה

והרעו במלחמה:

09O 17 21 ותערך ישראל

ופלשתים מערכה

לקראת מערכה:

09O 17 22 ויטש דוד את־הכלים

מעליו על־יד שומר

הכלים וירץ המערכה

ויבא וישאל לאחיו

לשלום:

09O 17 23 והוא מדבר עמם

והנה איש הבנים

עולה גלית הפלשתי

שמו מגת ממערות

פלשתים וידבר

כדברים האלה וישמע

דוד:

09O 17 24 וכל איש ישראל

בראותם את־האיש

וינסו מפניו

וייראו מאד:

09O 17 25 ויאמר איש ישראל

הראיתם האיש העלה

הזה כי לחרף

את־ישראל עלה והיה

האיש אשר־יכנו

יעשרנו המלך עשר

גדול ואת־בתו

			יתן־לו ואת בית אביו יעשה חפשי בישראל:
09O	17	26	ויאמר דוד אל־האנשים העמדים עמו לאמר מה־יעשה לאיש אשר יכה את־ הפלשתי הלז והסיר חרפה מעל ישראל כי מי הפלשתי הערל הזה כי חרף מערכות אלהים חיים:
09O	17	27	ויאמר לו העם כדבר הזה לאמר כה יעשה לאיש אשר יכנו:
09O	17	28	וישמע אליאב אחיו הגדול בדברו אל־האנשים ויחר־אף אליאב בדוד ויאמר למה־זה ירדת ועל־מי נטשת מעט הצאן ההנה במדבר אני ידעתי את־ זדנך ואת רע לבבך כי למען ראות המלחמה ירדת:
09O	17	29	ויאמר דוד מה עשיתי עתה הלוא דבר הוא:
09O	17	30	ויסב מאצלו אל־מול אחר ויאמר כדבר הזה וישבהו העם דבר כדבר הראשון:
09O	17	31	וישמעו הדברים אשר דבר דוד ויגדו לפני־שאול ויקחהו:
09O	17	32	ויאמר דוד אל־שאול אל־יפל לב־אדם עליו עבדך ילך ונלחם עם־ הפלשתי הזה:
09O	17	33	ויאמר שאול אל־דוד לא תוכל ללכת

			אל־הפלשתי הזה להלחם עמו כִּי־נער אתה והוא איש מלחמה מנעריו:
09O	17	34	ויאמר דוד אל־שאול רעה היה עבדך לאביו בצאן ובא הארי ואת־הדוב ונשא שה מהעדר:
09O	17	35	ויצאתי אחריו והכתיו והצלתי מפיו ויקם עלי והחזקתי בזקנו והכתיו והמיתיו:
09O	17	36	גם את־הארי גם־הדוב הכה עבדך והיה הפלשתי הערל הזה כאחד מהם כי חרף מערכת אלהים חיים:
09O	17	37	ויאמר דוד יהוה אשר הצלני מיד הארי ומיד הדב הוא יצילני מיד הפלשתי הזה ויאמר שאול אל־דוד לך ויהוה יהיה עמך:
09O	17	38	וילבש שאול את־דוד מדיו ונתן קובע נחשת על־ראשו וילבש אתו שריון:
09O	17	39	ויחרג דוד את־חרבו מעל למדיו ויאל ללכת כי לא־נסה ויאמר דוד אל־ שאול לא אוכל ללכת באלה כי לא נסיתי ויסרם דוד מעליו:
09O	17	40	ויקח מקלו בידו ויבחר־לו חמשה חלקי־אבנים מן־הנחל וישם אתם בכלי הרעים אשר־לו

			ובילקוט וקלעו בידו ויגש אל־הפלשתי:
09O	17	41	וילך הפלשתי הלך וקרב אל־דוד והאיש נשא הצנה לפניו:
09O	17	42	ויבט הפלשתי ויראה את־דוד ויבזהו כי־היה נער ואדמני עם־יפה מראה:
09O	17	43	ויאמר הפלשתי אל־דוד הכלב אנכי כי־אתה בא־אלי במקלות ויקלל הפלשתי את־דוד באלהיו:
09O	17	44	ויאמר הפלשתי אל־דוד לכה אלי ואתנה את־בשרך לעוף השמים ולבהמת השדה:
09O	17	45	ויאמר דוד אל־הפלשתי אתה בא אלי בחרב ובחנית ובכידון ואנכי בא־ אליך בשם יהוה צבאות אלהי מערכות ישראל אשר חרפת:
09O	17	46	היום הזה יסגרך יהוה בידי והכיתך והסרתי את־ראשך מעליך ונתתי פגר מחנה פלשתים היום הזה לעוף השמים ולחית הארץ וידעו כל־הארץ כי יש אלהים לישראל:
09O	17	47	וידעו כל־הקהל הזה כי־לא בחרב ובחנית יהושיע יהוה כי ליהוה המלחמה ונתן אתכם בידנו:
09O	17	48	והיה כ־יקם הפלשתי

			וילך ויקרב לקראת דוד וימהר דוד וירץ המערכה לקראת הפלשתי:
09O	17	49	וישלח דוד את־ידו אל־הכלי ויקח משם אבן ויקלע ויך את־הפלשתי אל־ מצחו ותטבע האבן במצחו ויפל על־פניו ארצה:
	09O	17	50 ויחזק דוד מן־הפלשתי בקלע ובאבן ויך את־הפלשתי וימיתו וחרב אין ביד־דוד:
09O	17	51	וירץ דוד ויעמד אל־הפלשתי ויקח את־חרבו וישלפה מתערה וימתתהו ויכרת־בה את־ראשו ויראו הפלשתים כי־מת גבורם וינסו:
09O	17	52	ויקמו אנשי ישראל ויהודה וירעו וירדפו את־הפלשתים עד־בואך גיא ועד שערי עקרון ויפלו חללי פלשתים בדרך שערים ועד־גת ועד־עקרון:
	09O	17	53 וישבו בני ישראל מדלק אחרי פלשתים וישסו את־מחניהם:
09O	17	54	ויקח דוד את־ראש הפלשתי ויבאהו ירושלם ואת־כליו שם באהלו:
	09O	17	55 וכראות שאול את־דוד יצא לקראת הפלשתי אמר אל־אבנר שר הצבא

			בן־מיִיֶּזֶה הנער אבנר ויאמר אבנר חיי־נפשך המלך אם־יִדְעֵתִי:
09O	17	56	ויאמר המלך שאל אתה בן־מיֶּזֶה העלם:
09O	17	57	וכשוב דוד מהכות את־הפלשתי ויקח אתו אבנר ויבאהו לפני שאול וראש הפלשתי בידו:
09O	17	58	ויאמר אליו שאול בן־מי אתה הנער ויאמר דוד בן־עבדך ישי בית הלחמי:
09O	18	1	ויהי ככלתו לדבר אל־שאול ונפש יהונתן נקשרה בנפש דוד ויאהבו יהונתן כנפשו:
09O	18	2	ויקחהו שאול ביום ההוא ולא נתנו לשוב בית אביו:
09O	18	3	ויכרת יהונתן ודוד ברית באהבתו אתו כנפשו:
09O	18	4	ויתפשט יהונתן את־המעיל אשר עליו ויתנהו לדוד ומדיו ועד־חרבו ועד־קשתו ועד־חגרו:
09O	18	5	ויצא דוד בכל אשר ישלחנו שאול ישכיל וישמהו שאול על אנשי המלחמה וייטב בעיני כל־העם וגם בעיני עבדי שאול:
09O	18	6	ויהי בבואם בשוב דוד מהכות את־הפלשתי ותצאנה הנשים מכל־ערי ישראל לשור

			והמחלות לקראת שאול המלך בתפים בשמחה ובשלשים:
09O	18	7	ותענינה הנשים המשחקות ותאמרן הכה שאול באלפו ודוד ברבבתיו:
09O	18	8	ויחר לשאול מאד וירע בעיניו הדבר הזה ויאמר נתנו לדוד רבבות ולי נתנו האלפים ועוד לו אך המלוכה:
09O	18	9	ויהי שאול עון את־דוד מהיום ההוא והלאה:
09O	18	10	ויהי ממחרת ותצלה רוח אלהים רעה אל־שאול ויתנבא בתוך־הבית ודוד מנגן בידו כיום ביום והחנית ביד־שאול:
09O	18	11	ויטל שאול את־החנית ויאמר אכה בדוד ובקיר ויסב דוד מפניו פעמים:
09O	18	12	וירא שאול מלפני דוד כי־היה יהוה עמו ומעם שאול סר:
09O	18	13	ויסרהו שאול מעמו וישמהו לו שר־אלף ויצא ויבא לפני העם:
09O	18	14	ויהי דוד לכל־דרכו משכיל ויהוה עמו:
09O	18	15	וירא שאול אשר־הוא משכיל מאד ויגר מפניו:
09O	18	16	וכל־ישראל ויהודה אהב את־דוד כי־הוא יוצא ובא לפניהם:

090	18	17	<p>ויאמר שאול אל־דוד הנה בתי הגדולה מרב אתה אתן־לך לאשה אך היה־ לי לבן־חיל והלחם מלחמות יהוה ושאול אמר אל־תהי ידי בו ותהי־בו יד־ פלשתים:</p>
090	18	18	<p>ויאמר דוד אל־שאול מי אנכי ומי חיי משפחת אבי בישראל כי־אהיה חתן למלך:</p>
090	18	19	<p>ויהי בעת תת את־מרב בת־שאול לדוד והיא נתנה לעדריאל המחלתי לאשה:</p>
090	18	20	<p>ותאהב מיכל בת־שאול את־דוד ויגדו לשאול וישר הדבר בעיניו:</p>
090	18	21	<p>ויאמר שאול אתננה לו ותהי־לו למוקש ותהי־בו יד־פלשתים ויאמר שאול אל־דוד בשתים תתחתן בי היום:</p>
090	18	22	<p>ויצו שאול את־עבדו דברו אל־דוד בלט לאמר הנה חפץ בך המלך וכל־ עבדיו אהבוך ועתה התחתן במלך:</p>
090	18	23	<p>וידברו עבדי שאול באזני דוד את־הדברים האלה ויאמר דוד הנקלה בעיניכם התחתן במלך ואנכי איש־רש ונקלה:</p>
090	18	24	<p>ויגדו עבדי שאול לו לאמר כדברים</p>

			האלה דבר דוד:
090	18	25	ויאמר שאול כה־תאמרו לדוד אין־חפץ למלך במהר כי במאה ערלות פלשתים להנקם באיבי המלך ושאול חשב להפיל את־דוד ביד־פלשתים:
090	18	26	ויגדו עבדיו לדוד את־הדברים האלה וישר הדבר בעיני דוד להתחתן במלך ולא מלאו הימים:
090	18	27	ויקם דוד וילך הוא ואנשיו ויך בפלשתים מאתים איש ויבא דוד את־ ערלתיהם וימלאום למלך להתחתן במלך ויתן־לו שאול את־מיכל בתו לאשה:
090	18	28	וירא שאול וידע כי יהוה עם־דוד ומיכל בת־שאול אהבתהו:
090	18	29	ויאסף שאול לרא מפני דוד עוד ויהי שאול איב את־דוד כל־הימים:
090	18	30	ויצאו שרי פלשתים ויהי מדי צאתם שכל דוד מכל עבדי שאול וייקר שמו מאד:
090	19	1	וידבר שאול אל־יונתן בנו ואל־כל־עבדיו להמית את־דוד ויהונתן בן־שאול חפץ בדוד מאד:
090	19	2	ויגד יהונתן לדוד לאמר מבקש שאול אבי להמיתך ועתה השמר־נא בבקר

וישבת בסתר

ונחבאת:

09O	19	3	ואני אצא ועמדתי
ליד־אבי בשדה אשר
אתה שם ואני אדבר
בך אל־אבי וראיתי
מה והגדתי לך:
09O	19	4	וידבר יהונתן בדוד
טוב אל־שאול אביו
ויאמר אליו
אל־יחטא המלך
בעבדו בדוד כי לוא
חטא לך וכי מעשיו
טוב־לך מאד:
09O	19	5	וישם את־נפשו בכפו
ויך את־הפלשתי
ויעש יהוה תשועה
גדולה לכל־ישראל
ראית ותשמח ולמה
תחטא בדם נקי
להמית את־דוד חנם:
09O	19	6	וישמע שאול בקול
יהונתן וישבע שאול
חי־יהוה אם־יומת:
09O	19	7	ויקרא יהונתן לדוד
ויגד־לו יהונתן את
כל־הדברים האלה
ויבא יהונתן
את־דוד אל־שאול
ויהי לפניו כאתמול
שלשום:
09O	19	8	ותוסף המלחמה
להיות ויצא דוד
וילחם בפלשתים ויך
בהם מכה גדולה
וינסו מפניו:
09O	19	9	ותהי רוח יהוה רעה
אל־שאול והוא
בביתו יושב וחניתו
בידו ודוד מנגן
ביד:
09O	19	10	ויבקש שאול להכות
בחנית בדוד ובקיר

			ויפטר מפני שאול ויך את־החנית בקיר ודוד נס וימלט בלילה הוא:
09O	19	11	וישלח שאול מלאכים אל־בית דוד לשמרו ולהמיתו בבקר ותגד לדוד מיכל אשתו לאמר אם־אינך ממלט את־נפשך הלילה מחר אתה מומת:
09O	19	12	ותרד מיכל את־דוד בעד החלון וילך ויברח וימלט:
	09O	19	13 ותקח מיכל את־התרפים ותשם אל־המטה ואת כביר העזים שמה מראשתיו ותכס בבגד:
09O	19	14	וישלח שאול מלאכים לקחת את־דוד ותאמר חלה הוא:
	09O	19	15 וישלח שאול את־המלאכים לראות את־דוד לאמר העלו אתו במטה אלי להמתו:
09O	19	16	ויבאו המלאכים והנה התרפים אל־המטה וכביר העזים מראשתיו:
	09O	19	17 ויאמר שאול אל־מיכל למה ככה רמיתני ותשלחי את־איבי וימלט ותאמר מיכל אל־שאול הוא־אמר אלי שלחני למה אמיתך:
09O	19	18	ודוד ברח וימלט ויבא אל־שמואל הרמתה ויגד־לו את כל־אשר עשה־לו

שאול וילך הוא

ושמואל וישבו

בנוית:

09O 19 19 ויגד לשאול לאמר

הנה דוד בנוית

ברמה:

09O 19 20 וישלח שאול מלאכים

לקחת את־דוד וירא

את־להקת הנביאים

נבאים ושמואל עמד

נצב עליהם ותהי

על־מלאכי שאול רוח

אלהים ויתנבאו גם־

המה:

09O 19 21 ויגדו לשאול וישלח

מלאכים אחרים

ויתנבאו גם־המה

ויסף שאול וישלח

מלאכים שלשים

ויתנבאו גם־המה:

09O 19 22 וילך גם־הוא הרמתה

ויבא עד־בור הגדול

אשר בשכו וישאל

ויאמר איפה שמואל

ודוד ויאמר הנה

בנוית ברמה:

09O 19 23 וילך שם אל־נוית

ברמה ותהי עליו

גם־הוא רוח אלהים

וילך הלוך ויתנבא

עד־באו בנוית

ברמה:

09O 19 24 ויפשט גם־הוא

בגדיו ויתנבא

גם־הוא לפני שמואל

ויפל ערם כל־היום

ההוא וכל־הלילה

על־כן יאמרו הגם

שאול בנביאם:

09O 20 1 ויברח דוד מנוות

ברמה ויבא ויאמר

לפני יהונתן מה

עשיתי מה־עוני

			ומה־חטאתי לפני אביך כי מבקש את־נפשי:
090	20	2	ויאמר לו חלילה לא תמות הנה לו עשה אבי דבר גדול או דבר קטן ולא יגלה את־אזני ומדוע יסתיר אבי ממני את־הדבר הזה אין זאת:
090	20	3	וישבע עוד דוד ויאמר ידע ידע אביך כי־מצאתי חן בעיניך ויאמר אל־ ידע־זאת יהונתן פן־יעצב ואולם חי־יהוה וחי נפשך כי כפשע ביני ובין המות:
090	20	4	ויאמר יהונתן אל־דוד מה־תאמר נפשך ואעשה־לך:
090	20	5	ויאמר דוד אל־יהונתן הנה־חדש מחר ואנכי ישב־אשב עם־המלך לאכול ושלחתני ונסתרתי בשדה עד הערב השלשית:
090	20	6	אם־פקד יפקדני אביך ואמרת נשאל נשאל ממני דוד לרוץ בית־לחם עירו כי זבח הימים שם לכל־המשפחה:
090	20	7	אם־כה יאמר טוב שלום לעבדך ואם־חרה יחרה לו דע כי־כלתה הרעה מעמו:
090	20	8	ועשית חסד על־עבדך כי בברית יהוה

הבאת את־עבדך עמך

ואם־יש־בי עון

המיתני אתה

ועד־אביך למה־זה

תביאני:

09O 20 9 ויאמר יהונתן

חלילה לך כי

אם־ידע אדע

כי־כלתה הרעה מעם

אבי לבוא עליך ולא

אתה אגיד לך:

09O 20 10 ויאמר דוד

אלי־הונתן מי יגיד

לי או מה־יענך

אביך קשה:

09O 20 11 ויאמר יהונתן

אלי־דוד לכה ונצא

השדה ויצאו שניהם

השדה:

09O 20 12 ויאמר יהונתן

אלי־דוד יהוה אלהי

ישראל כי־אחקר

את־אבי כעת מחר

השלשית והנה־טוב

אלי־דוד ולא־אז

אשלח אליך וגליתי

את־אזנך:

09O 20 13 כה־יעשה יהוה

ליהונתן וכה יסיף

כ־יִיטב אל־אבי

את־הרעה עליך

וגליתי את־אזנך

ושלחתיך והלכת

לשלום ויהי יהוה

עמך כאשר היה עמ־

אבי:

09O 20 14 ולא אם־עודני חי

ולא־תעשה עמדי חסד

יהוה ולא אמות:

09O 20 15 ולא־תכרת את־חסדך

מעם ביתי עד־עולם

ולא בהכרת יהוה

את־איבי דוד איש

- מעל פני האדמה:
09O 20 16 ויכרת יהונתן
עם־בית דוד ובקש
יהוה מיד איבי
דוד:
- 09O 20 17 ויוסף יהונתן
להשביע את־דוד
באהבתו אתו
כי־אהבת נפשו
אהבו:
- 09O 20 18 ויאמר־לו יהונתן
מחר חדש ונפקדת כי
יפקד מושבך:
09O 20 19 ושלשת תרד מאד
ובאת אל־המקום
אשר־נסתרת שם ביום
המעשה וישבת אצל
האבן האזל:
- 09O 20 20 ואני שלשת החצים
צדה אורה לשלח־לי
למטרה:
- 09O 20 21 והנה אשלח את־הנער
לך מצא את־החצים
אם־אמר אמר לנער
הנה החצים ממך
והנה קחנו ובאה
כי־שלום לך ואין
דבר חי־יהוה:
- 09O 20 22 ואם־כה אמר לעלם
הנה החצים ממך
והלאה לך כי שלחך
יהוה:
- 09O 20 23 והדבר אשר דברנו
אני ואתה הנה יהוה
ביני ובינך
עד־עולם:
- 09O 20 24 ויסתר דוד בשדה
ויהי החדש וישב
המלך על־הלחם
לאכול:
- 09O 20 25 וישב המלך
על־מושבו כפעם
בפעם אל־מושב הקיר

- ויקם יהונתן וישב
אבנר מצד שאול
ויפקד מקום דוד:
09O 20 26 ולא־דבר שאול
מאומה ביום ההוא
כי אמר מקרה הוא
בלתי טהור הוא
כי־לא טהור:
09O 20 27 ויהי ממחרת החדש
השני ויפקד מקום
דוד ויאמר שאול
אלי־הונתן בנו
מדוע לא־בא בן־ישי
גם־תמול גס־היום
אלי־הלחם:
09O 20 28 ויען יהונתן
את־שאול נשאל נשאל
דוד מעמדי עד־בית
לחם:
09O 20 29 ויאמר שלחני נא כי
זבח משפחה לנו
בעיר והוא צוה־לי
אחי ועתה אם־
מצאתי חן בעיניך
אמלטה נא ואראה
את־אחי על־כן
לא־בא אל־שלחן
המלך:
09O 20 30 ויחר־אף שאול
ביהונתן ויאמר לו
בן־נעות המרדות
הלוא ידעתי כי־
בחר אתה לבן־ישי
לבשתך ולבשת ערות
אמך:
09O 20 31 כי כלי־הימים אשר
בן־ישי חי
עלי־האדמה לא תכון
אתה ומלכותך ועתה
שלח וקח אתו אלי
כי בן־מות הוא:
09O 20 32 ויען יהונתן
את־שאול אביו

			ויאמר אליו למה יומת מה עשה:
090	20	33	ויטל שאול את־החנית עליו להכתו וידע יהונתן כי־כלה היא מעם אביו להמית את־דוד:
090	20	34	ויקם יהונתן מעם השלחן בחרי־אף ולא־אכל ביום־החדש השני לחם כי נעצב אל־דוד כי הכלמו אביו:
090	20	35	ויהי בבקר ויצא יהונתן השדה למועד דוד ונער קטן עמו:
090	20	36	ויאמר לנערו רץ מצא נא את־החצים אשר אנכי מורה הנער רץ והוא־ ירה החצי להעברו:
090	20	37	ויבא הנער עד־מקום החצי אשר ירה יהונתן ויקרא יהונתן אחרי הנער ויאמר הלוא החצי ממך והלאה:
090	20	38	ויקרא יהונתן אחרי הנער מהרה חושה אל־תעמד וילקט נער יהונתן את־ החצי ויבא אל־אדניו:
090	20	39	והנער לא־ידע מאומה אך יהונתן ודוד ידעו את־הדבר:
090	20	40	ויתן יהונתן את־כליו אל־הנער אשר־לו ויאמר לו לך הביא העיר:
090	20	41	הנער בא ודוד קם מאצל הנגב ויפל

			לאפיו ארצה וישתחו שלש פעמים וישקו איש את־רעהו ויבכו איש את־רעהו עד־דוד הגדיל:
09O	20	42	ויאמר יהונתן לדוד לך לשלום אשר נשבענו שנינו אנחנו בשם יהוה לאמר יהוה יהיה ביני ובינך ובין זרעי ובין זרעך עד־עולם:
09O	21	1	ויקם וילך ויהונתן בא העיר:
09O	21	2	ויבא דוד נבה אל־אחימלך הכהן ויחרד אחימלך לקראת דוד ויאמר לו מדוע אתה לבדך ואיש אין אתך:
09O	21	3	ויאמר דוד לאחימלך הכהן המלך צוני דבר ויאמר אלי איש אלי־דע מאומה את־הדבר אשר־אנכי שלחך ואשר צויתך ואת־הנערים יודעתי אל־מקום פלני אלמוני:
09O	21	4	ועתה מה־יש תחת־ידך חמשה־לחם תנה בידי או הנמצא:
09O	21	5	ויען הכהן את־דוד ויאמר אין־לחם חל אל־תחת ידי כי־אם־לחם קדש יש אם־נשמרו הנערים אך מאשה:
09O	21	6	ויען דוד את־הכהן ויאמר לו כי אם־אשה עצרה־לנו

כתמול שלשם בצאתי
ויהיו כלי־הנערים
קדש והוא דרך חל
ואף כי היום יקדש
בכלי:

09O 21 7 ויתן־לו הכהן קדש
כי לא־היה שם לחם
כי־אם־לחם הפנים
המוסרים מלפני
יהוה לשום לחם חם
ביום הלקחו:

09O 21 8 ושם איש מעבדי
שאול ביום ההוא
נעצר לפני יהוה
ושמו דאג האדמי
אביר הרעים אשר
לשאול:

09O 21 9 ויאמר דוד לאחימלך
ואין יש־פה
תחת־ידך חנית
או־חרב כי גס־חרבי
וגס־כלי לא־לקחתי
בידי כי־היה
דבר־המלך נחוץ:

09O 21 10 ויאמר הכהן חרב
גלית הפלשתי
אשר־הכית בעמק
האלה הנה־היא לוטה
בשמלה אחרי האפוד
אם־אתה תקח־לך קח
כי אין אחרת זולתה
בזה ויאמר דוד אין
כמוה תננה לי:

09O 21 11 ויקם דוד ויברח
ביום־ההוא מפני
שאול ויבא אל־אכיש
מלך גת:

09O 21 12 ויאמרו עבדי אכיש
אליו הלוא־זה דוד
מלך הארץ הלוא לזה
יענו במחלות לאמר
הכה שאול באלפו
ודוד ברבבתו:

090	21	13	וישם דוד את־הדברים האלה בלבבו וירא מאד מפני אכיש מלך־גת:
090	21	14	וישנו את־טעמו בעיניהם ויתהלל בידם ויתו על־דלתות השער ויורד רירו אל־זקנו:
090	21	15	ויאמר אכיש אל־עבדיו הנה תראו איש משתגע למה תביאו אתו אלי:
090	21	16	חסר משגעים אני כִּי־הבאתם את־זה להשתגע עלי הזה יבוא אל־ביתי:
090	22	1	וילך דוד משם וימלט אל־מערת עדלם וישמעו אחיו וכל־בית אביו וירדו אליו שמה:
090	22	2	ויתקבצו אליו כל־איש מצוק וכל־איש אשר־לו נשא וכל־איש מר־נפש ויהי עליהם לשר ויהיו עמו כארבע מאות איש:
090	22	3	וילך דוד משם מצפה מואב ויאמר אל־מלך מואב יצא־נא אבי ואמי אתכם עד אשר אדע מה־יעשה־לי אלהים:
090	22	4	וינחם את־פני מלך מואב וישבו עמו כל־ימי היות־דוד במצודה:
090	22	5	ויאמר גד הנביא אל־דוד לא תשב במצודה לך ובאת־לך

			ארץ יהודה וילך דוד ויבא יער חרת:
09O	22	6	וישמע שאול כי נודע דוד ואנשים אשר אתו ושאול יושב בגבעה תחת- האשל ברמה וחניתו בידו וכל-עבדיו נצבים עליו:
09O	22	7	ויאמר שאול לעבדיו הנצבים עליו שמעו־נא בני ימיני גם־לכלכם יתן בן־ישי שדות וכרמים לכלכם ישים שרי אלפים ושרי מאות:
09O	22	8	כי קשרתם כלכם עלי ואין־גלה את־אזני בכרת־בני עם־בן־ישי ואין־ חלה מכם עלי וגלה את־אזני כי הקים בני את־עבדי עלי לארב כיום הזה:
09O	22	9	ויען דאג האדמי והוא נצב על־עבדי־שאול ויאמר ראיתי את־בן־ישי בא נבה אל־אחימלך בן־אחטוב:
09O	22	10	וישאל־לו ביהוה וצידה נתן לו ואת חרב גלית הפלשתי נתן לו:
09O	22	11	וישלח המלך לקרא את־אחימלך בן־אחטוב הכהן ואת כל־בית אביו הכהנים אשר בנב ויבאו כלם אל־המלך:

- 09O 22 12 ויאמר שאול שמע־נא
בן־אחיטוב ויאמר
הגני אדני:
- 09O 22 13 ויאמר אלו שאול
למה קשרתם עלי אתה
ובן־ישי בתתך לו
לחם וחרב ושאול לו
באלהים לקום אלי
לארב כיום הזה:
- 09O 22 14 ויען אחימלך
את־המלך ויאמר ומי
בכל־עבדיך כדוד
נאמן וחתן המלך
וסר אל־משמעתך
ונכבד בביתך:
- 09O 22 15 היום החלתי
לשאול־לו באלהים
חלילה לי אל־ישם
המלך בעבדו דבר
בכל־בית אבי כי
לא־ידע עבדך
בכל־זאת דבר קטן
או גדול:
- 09O 22 16 ויאמר המלך מות
תמות אחימלך אתה
וכל־בית אביך:
- 09O 22 17 ויאמר המלך לרצים
הנצבים עליו סבו
והמיתו כהני יהוה
כי גם־ידם עם־דוד
וכי ידעו כי־ברח
הוא ולא גלו
את־אזנו ולא־אבו
עבדי המלך לשלח
את־ידם לפגע בכהני
יהוה:
- 09O 22 18 ויאמר המלך לדויג
סב אתה ופגע
בכהנים ויסב דויג
האדמי ויפגע־הוא
בכהנים וימת ביום
ההוא שמנים וחמשה
איש נשא אפוד בד:

09O	22	19	<p>ואת נב עיר־הכהנים הכה לפי־חרב מאיש ועד־אשה מעולל ועד־יונק ושור וחמור ושה לפי־חרב:</p>
09O	22	20	<p>וימלט בן־אחד לאחימלך בן־אחטוב ושמו אביתר ויברח אחרי דוד:</p>
09O	22	21	<p>ויגד אביתר לדוד כי הרג שאול את כהני יהוה:</p>
09O	22	22	<p>ויאמר דוד לאביתר ידעתי ביום ההוא כי־שם דויג האדמי כי־הגד יגיד לשאול אנכי סבתי בכל־נפש בית אביך:</p>
09O	22	23	<p>שבה אתי אל־תירא כי אשר־יבקש את־נפשי יבקש את־נפשך כי־משמרת אתה עמדי:</p>
09O	23	1	<p>ויגדו לדוד לאמר הנה פלשתים נלחמים בקעילה והמה שסים את־הגרנות:</p>
09O	23	2	<p>וישאל דוד ביהוה לאמר האלך והכיתי בפלשתים האלה ויאמר יהוה אל־ דוד לך והכית בפלשתים והושעת את־קעילה:</p>
09O	23	3	<p>ויאמרו אנשי דוד אליו הנה אנחנו פה ביהודה יראים ואף כי־נלך קעלה אל־מערכות פלשתים:</p>
09O	23	4	<p>ויסוף עוד דוד לשאל ביהוה ויענהו יהוה ויאמר קום רד</p>

- קעילה כי אני נתן
את־פֿלשתיים בידך:
09O 23 5 וילך דוד ואנשו
קעילה וילחם
בפֿלשתיים וינהג
את־מקניהם ויך בהם
מכה גדולה וישע
דוד את ישבי
קעילה:
09O 23 6 ויהי בברח אביתר
בן־אחימלך אל־דוד
קעילה אפוד ירד
בידו:
09O 23 7 ויגד לשאול כי־בא
דוד קעילה ויאמר
שאול נכר אתו
אלהים בידי כי
נסגר לבוא בעיר
דלתיים ובריח:
09O 23 8 וישמע שאול
את־כל־העם למלחמה
לרדת קעילה לצור
אל־דוד ואל־אנשיו:
09O 23 9 וידע דוד כי עליו
שאול מחריש הרעה
ויאמר אל־אביתר
הכהן הגישה האפוד:
09O 23 10 ויאמר דוד יהוה
אלהי ישראל שמע
שמע עבדך כי־מבקש
שאול לבוא אל־
קעילה לשחת לעיר
בעבורי:
09O 23 11 היסגרני בעלי
קעילה בידו הירד
שאול כאשר שמע
עבדך יהוה אלהי
ישראל הגד־נא
לעבדך ויאמר יהוה
ירד:
09O 23 12 ויאמר דוד היסגרו
בעלי קעילה אתי
ואת־אנשי ביד־שאול

ויאמר יהוה

יסגירו:

09O 23 13 ויקם דוד ואנשיו
כשש־מאות איש
ויצאו מקעלה
ויתהלכו באשר
יתהלכו ולשאול הגד
כי־נמלט דוד
מקעילה ויחדל
לצאת:

09O 23 14 וישב דוד במדבר
במצדות וישב בהר
במדבר־זיף ויבקשהו
שאול כל־ הימים
ולא־נתנו אלהים
בידו:

09O 23 15 וירא דוד כי־יצא
שאול לבקש את־נפשו
ודוד במדבר־זיף
בחרשה:

09O 23 16 ויקם יהונתן
בן־שאול וילך
אל־דוד חרשה ויחזק
את־ידו באלהים:

09O 23 17 ויאמר אליו
אל־תירא כי לא
תמצאך יד שאול אבי
ואתה תמלך על־
ישראל ואנכי
אֶהי־לך למשנה
וגם־שאול אבי ידע
כן:

09O 23 18 ויכרתו שניהם ברית
לפני יהוה וישב
דוד בחרשה ויהונתן
הלך לביתו:

09O 23 19 ויעלו זפים
אל־שאול הגבעתה
לאמר הלוא דוד
מסתתר עמנו במצדות
בחרשה בגבעת
החכילה אשר מימין
הישימון:

09O	23	20	ועתה לכל־אות נפשך המלך לרדת רד ולנו הסגירו ביד המלך:
09O	23	21	ויאמר שאול ברוכים אתם ליהוה כי חמלתם עלי:
09O	23	22	לכ־נא הכינו עוד ודעו וראו את־מקומו אשר תהיה רגלו מי ראהו שם כי אמר אלי ערום יערם הוא:
09O	23	23	וראו ודעו מכל המחבאים אשר יתחבא שם ושבתם אלי אל־נכון והלכתי אתכם והיה אם־ישנו בארץ וחפשתי אתו בכל אלפי יהודה:
09O	23	24	ויקומו וילכו זיפה לפני שאול ודוד ואנשיו במדבר מעון בערבה אל ימין הישימון:
09O	23	25	וילך שאול ואנשיו לבקש ויגדו לדוד וירד הסלע וישב במדבר מעון וישמע שאול וירדף אחרי־דוד מדבר מעון:
09O	23	26	וילך שאול מצד ההר מזה ודוד ואנשיו מצד ההר מזה ויהי דוד נחפז ללכת מפני שאול ושאול ואנשיו עטרים אל־דוד ואל־אנשיו לתפשם:
09O	23	27	ומלאך בא אל־שאול לאמר מהרה ולכה כי־פשטו פלשתים על־הארץ:

09O	23	28	<p>וישב שאול מרדף אחרי דוד וילך לקראת פלשתים על־כן קראו למקום ההוא סלע המחלקות: ויעל דוד משם וישב במצדות עין־גדי:</p>
09O	24	1	<p>ויהי כאשר שב שאול מאחרי פלשתים ויגדו לו לאמר הנה דוד במדבר עין גדי:</p>
09O	24	2	<p>ויקח שאול שלשת אלפים איש בחור מכל־ישראל וילך לבקש את־דוד ואנשיו על־פני צורי היעלים:</p>
09O	24	3	<p>ויבא אל־גדרות הצאן על־הדרך ושם מערה ויבא שאול להסך את־רגליו ודוד ואנשיו בירכתי המערה ישבים:</p>
09O	24	4	<p>ויאמרו אנשי דוד אליו הנה היום אשר־אמר יהוה אליך הנה אנכי נתן את־איביך בידך ועשית לו כאשר יטב בעיניך ויקם דוד ויכרת את־כנף־ המעיל אשר־לשאול בלט:</p>
09O	24	5	<p>ויהי אחרי־כן ויך לב־דוד אתו על אשר כרת את־כנף אשר לשאול:</p>
09O	24	6	<p>ויאמר לאנשיו חלילה לי מיהוה אם־אעשה את־הדבר הזה לאדני למשיח</p>

			יהוה לשלח ידי בו כִּי־משיח יהוה הוא:
09O	24	8	וישסע דוד את־אנשיו בדברים ולא נתנם לקום אל־שאול ושאול קם מהמערה וילך בדרך:
09O	24	9	ויקם דוד אחרי־כן ויצא מן־המערה ויקרא אחרי־שאול לאמר אדני המלך ויבט שאול אחריו ויקד דוד אפים ארצה וישתחו:
09O	24	10	ויאמר דוד לשאול למה תשמע את־דברי אדם לאמר הנה דוד מבקש רעתך:
09O	24	11	הנה היום הזה ראו עיניך את אשר־נתנך יהוה היום בידי במערה ואמר להרגך ותחס עליך ואמר לא־אשלח ידי באדני כִּי־משיח יהוה הוא:
09O	24	12	ואבי ראה גם ראה את־כנף מעילך בידי כי בכרתי את־כנף מעילך ולא הרגתיך דע וראה כי אין בידי רעה ופשע ולא־חטאתי לך ואתה צדה את־נפשי לקחתה:
09O	24	13	ישפט יהוה ביני ובינך ונקמני יהוה ממך וידי לא תהיה־בך:
09O	24	14	כאשר יאמר משל הקדמני מרשעים יצא רשע וידי לא תהיה־בך:
09O	24	15	אחרי מי יצא מלך

			ישראל אחרי מי אתה רדף אחרי כלב מת אחרי פרעש אחד:
09O	24	16	והיה יהוה לדין ושפט ביני ובינך וירא וירב את־ריבי וישפטי מידך:
09O	24	17	ויהי ככלות דוד לדבר את־הדברים האלה אל־שאול ויאמר שאול הקלך זה בני דוד וישא שאול קלו ויבך:
09O	24	18	ויאמר אל־דוד צדיק אתה ממני כי אתה גמלתני הטובה ואני גמלתיך הרעה:
09O	24	19	ואת הגדת היום את אשר־עשיתה אתי טובה את אשר סגרני יהוה בידך ולא הרגתני:
09O	24	20	וכי־יצא איש את־איבו ושלחו בדרך טובה ויהוה ישלמך טובה תחת היום הזה אשר עשיתה לי:
09O	24	21	ועתה הנה ידעתי כי מלך תמלוך וקמה בידך ממלכת ישראל:
09O	24	22	ועתה השבעה לי ביהוה א־ס־תכרית את־זרעי אחרי ואם־תשמיד את־שמי מבית אבי:
09O	24	23	וישבע דוד לשאול וילך שאול אל־ביתו ודוד ואנשיו עלו על־המצודה:
09O	25	1	וימת שמואל ויקבצו כל־ישראל ויספדו־לו ויקברהו

			בביתו ברמה ויקם דוד וירד אל־מדבר פארן:
090	25	2	ואיש במעון ומעשהו בכרמל והאיש גדול מאד ולו צאן שלשת־אלפים ואלף עזים ויהי בגזז את־צאנו בכרמל:
090	25	3	ושם האיש נבל ושם אשתו אבגיל והאשה טובת־שכל ויפת תאר והאיש קשה ורע מעללים והוא כלבו:
090	25	4	וישמע דוד במדבר כי־גזז נבל את־צאנו:
090	25	5	וישלח דוד עשרה נערים ויאמר דוד לנערים עלו כרמלה ובאתם אל־נבל ושאלתם־לו בשמי לשלום:
090	25	6	ואמרתם כה לחי ואתה שלום וביתך שלום וכל אשר־לך שלום:
090	25	7	ועתה שמעתי כי גזזים לך עתה הרעים אשר־לך היו עמנו לא הכלמנום ולא־נפקד להם מאומה כל־ימי היותם בכרמל:
090	25	8	שאל את־נעריך ויגידו לך וימצאו הנערים חן בעיניך כי־על־יום טוב בנו תנה־נא את אשר תמצא ידך לעבדיך ולבנך לדוד:
090	25	9	ויבאו נערי דוד וידברו אל־נבל

			ככל־הדברים האלה בשם דוד וינוחו:
09O	25	10	ויען נבל את־עבדי דוד ויאמר מי דוד ומי בן־ישי היום רבו עבדים המתפרצים איש מפני אדניו:
09O	25	11	ולקחתי את־לחמי ואת־מימי ואת טבחתי אשר טבחתי לגוזי ונתתי לאנשים אשר לא ידעתי אי מזה המה:
09O	25	12	ויהפכו נערי־דוד לדרכם וישבו ויבאו ויגדו לו ככל הדברים האלה:
09O	25	13	ויאמר דוד לאנשיו חגרו איש את־חרבו ויחגרו איש את־חרבו ויחגר גם־דוד את־חרבו ויעלו אחרי דוד כארבע מאות איש ומאתים ישבו על־ הכלים:
09O	25	14	ולאביגיל אשת נבל הגיד נער־אחד מהנערים לאמר הנה שלח דוד מלאכים מהמדבר לברך את־אדנינו ויעט בהם:
09O	25	15	והאנשים טבים לנו מאד ולא הכלמנו ולא־פקדנו מאומה כל־ימי התהלכנו אתם בהיותנו בשדה:
09O	25	16	חומה היו עלינו גם־לילה גם־יום כל־ימי היותנו עמם רעים הצאן:

- 090 25 17 ועתה דעי וראי
מה־תעשי כִּי־כלתה
הרעה אל־אדנינו
ועל כל־ביתו והוא
בן־בליעל מדבר
אליו:
- 090 25 18 ותמהר אבוגיל ותקה
מאתים לחם ושנים
נבלי־יין וחמש צאן
עשוות וחמש סאים
קלי ומאה צמקים
ומאתים דבלים ותשם
על־החמרים:
- 090 25 19 ותאמר לנעריה עברו
לפני הנני אחריכם
באה ולא־ישה נבל לא
הגידה:
- 090 25 20 והיה היא רכבת
על־החמור וירדת
בסתר ההר והנה דוד
ואנשיו ירדים
לקראתה ותפגש אתם:
- 090 25 21 ודוד אמר אך לשקר
שמרתי את־כל־אשר
לזה במדבר
ולא־נפקד מכל־אשר־
לו מאומה וישב־לי
רעה תחת טובה:
- 090 25 22 כה־יעשה אלהים
לאיבי דוד וכה
יסיף אִם־אשאר
מכל־אשר־לו
עִד־הבקר משתין
בקיר:
- 090 25 23 ותרא אביגיל
את־דוד ותמהר ותרד
מעל החמור ותפל
לאפי דוד על־פניה
ותשתחו ארץ:
- 090 25 24 ותפל על־רגליו
ותאמר בִּי־אני אדני
העון ותדבר־נא
אמתך באזניך ושמע

			את דברי אמתך:
090	25	25	אל־נא ישים אדני את־לבו אל־איש הבליעל הזה על־נבל כי כשמו כן־הוא נבל שמו ונבלה עמו ואני אמתך לא ראיתי את־נערי אדני אשר שלחת:
090	25	26	ועתה אדני חי־יהוה וחי־נפשך אשר מנעך יהוה מבוא בדמים והושע ידך לך ועתה יהיו כנבל איביך והמבקשים אל־אדני רעה:
090	25	27	ועתה הברכה הזאת אשר־הביא שפחתך לאדני ונתנה לנערים המתהלכים ברגלי אדני:
090	25	28	שא נא לפשע אמתך כי עשה־יעשה יהוה לאדני בית נאמן כי־מלחמות יהוה אדני נלחם ורעה לא־תמצא בך מימך:
090	25	29	ויקם אדם לרדפך ולבקש את־נפשך והיתה נפש אדני צרורה בצרור החיים את יהוה אלהיך ואת נפש איביך יקלענה בתוך כף הקלע:
090	25	30	והיה כי־יעשה יהוה לאדני ככל אשר־דבר את־הטובה עליך וצוך לנגיד על־ישראל:
090	25	31	ולא תהיה זאת לך לפוקה ולמכשול לב לאדני ולשפך־דם חנם ולהושיע אדני

			לו והיטב יהוה לאדני וזכרת את־אמתך:
090	25	32	ויאמר דוד לאביגל ברוך יהוה אלהי ישראל אשר שלחך היום הזה לקראתי:
090	25	33	וברוך טעמך וברוכה את אשר כלתני היום הזה מבוא בדמים והשע ידי לי:
090	25	34	ואולם חי־יהוה אלהי ישראל אשר מנעני מהרע אתך כי לולי מהרת ותבאתי לקראתי כי אִם־נותר לנבל עד־אור הבקר משתין בקיר:
090	25	35	ויקח דוד מידה את אשר־הביאה לו ולה אמר עלי לשלום לביתך ראי שמעתי בקולך ואשא פניך:
090	25	36	ותבא אביגיל אל־נבל והנה־לו משתה בביתו כמשתה המלך ולב נבל טוב עליו והוא שכר עד־מאד ולא־הגידה לו דבר קטן וגדול עד־אור הבקר:
090	25	37	ויהי בבקר בצאת היין מנבל ותגד־לו אשתו את־הדברים האלה וימת לבו בקרבו והוא היה לאבן:
090	25	38	ויהי כעשרת הימים ויגף יהוה את־נבל וימת:
090	25	39	וישמע דוד כי מת נבל ויאמר ברוך יהוה אשר רב

את־דריב חרפתי מיד
נבל ואת־עבדו חשך
מרעה ואת רעת נבל
השיב יהוה בראשו
וישלח דוד וידבר
באביגיל לקחתה לו
לאשה:

09O 25 40 ויבאו עבדי דוד

אל־אביגיל הכרמלה
וידברו אליה לאמר
דוד שלחנו אליך
לקחתך לו לאשה:

09O 25 41 ותקם ותשתחו אפים

ארצה ותאמר הנה
אמתך לשפחה לרחץ
רגלי עבדי אדני:

09O 25 42 ותמהר ותקם אביגיל

ותרכב על־החמור
וחמש נערתיה
ההלכות לרגלה ותלך
אחרי מלאכי דוד
ותהי־לו לאשה:

09O 25 43 ואת־אחינעם לקח

דוד מיזרעאל
ותהיין גם־שתיהן
לו לנשים:

09O 25 44 ושאול נתן את־מיכל

בתו אשת דוד לפלטי
בן־ליש אשר מגלים:

09O 26 1 ויבאו הזפים

אל־שאול הגבעתה
לאמר הלוא דוד
מסתתר בגבעת
החכילה על פני
הישימן:

09O 26 2 ויקם שאול וירד

אל־מדבר־זיף ואתו
שלשת־אלפים איש
בחורי ישראל לבקש
את־דוד במדבר־זיף:

09O 26 3 ויחן שאול בגבעת

החכילה אשר על־פני
הישימן על־הדרך

- ודוד ישב במדבר
וירא כי בא שאול
אחריו המדברה:
09O 26 4 וישלח דוד מרגלים
וידע כי־בא שאול
אל־נכון:
09O 26 5 ויקם דוד ויבא
אל־המקום אשר
חנה־שם שאול וירא
דוד את־המקום אשר
שכב־שם שאול ואבנר
בן־נר שר־צבאו
ושאול שכב במעגל
והעם חנים סביבתו:
09O 26 6 ויען דוד ויאמר
אל־אחימלך החתי
ואל־אבישי
בן־צרויה אחי יואב
לאמר מי־ירד אתי
אל־שאול אל־המחנה
ויאמר אבישי אני
ארד עמך:
09O 26 7 ויבא דוד ואבישי
אל־העם לילה והנה
שאול שכב ישן
במעגל וחניתו
מעוכה־בארץ מראשתו
ואבנר והעם שכבים
סביבתו:
09O 26 8 ויאמר אבישי
אל־דוד סגר אלהים
היום את־אויבך
בידך ועתה אכנו נא
בחנית ובארץ פעם
אחת ולא אשנה לו:
09O 26 9 ויאמר דוד
אל־אבישי
אל־תשחיתהו כי מי
שלח ידו במשיח
יהיה ונקה:
09O 26 10 ויאמר דוד חי־יהוה
כי אם־יהוה יגפנו
אוי־ומו יבוא ומת

			או במלחמה ירד ונספה:
09O	26	11	חלילה לי מיהוה משלח ידי במשיח יהוה ועתה קח־נא את־החנית אשר מראשתו ואת־צפחת המים ונלכה לנו: ויקח דוד את־החנית ואת־צפחת המים מראשתי שאול וילכו להם ואין ראה ואין יודע ואין מקיץ כי כלם ישנים כי תרדמת יהוה נפלה עליהם:
09O	26	13	ויעבר דוד העבר ויעמד על־ראש־ההר מרחק רב המקום ביניהם:
09O	26	14	ויקרא דוד אל־העם ואל־אבנר בן־נר לאמר הלוא תענה אבנר ויען אבנר ויאמר מי אתה קראת אל־המלך:
09O	26	15	ויאמר דוד אל־אבנר הלוא־איש אתה ומי כמוך בישראל ולמה לא שמרת אל־אדניך המלך כִּי־בא אחד העם להשחית את־המלך אדניך:
09O	26	16	לא־טוב הדבר הזה אשר עשית חי־יהוה כי בני־מות אתם אשר לא־שמרתם על־אדניכם על־משיח יהוה ועתה ראה אי־חנית המלך ואת־צפחת המים אשר מראשתו:
09O	26	17	ויכר שאול את־קול

			דוד ויאמר הקולך זה בני דוד ויאמר דוד קולי אדני המלך:
090	26	18	ויאמר למה זה אדני רדף אחרי עבדו כי מה עשיתי ומה־בידי רעה:
090	26	19	ועתה ישמע־נא אדני המלך את דברי עבדו אם־יהוה הסיתך בי ירח מנחה ואם בני האדם ארורים הם לפני יהוה כי־גרשוני היום מהסתפח בנחלת יהוה לאמר לך עבד אלהים אחרים:
090	26	20	ועתה אל־יפל דמי ארצה מנגד פני יהוה כי־יצא מלך ישראל לבקש את־ פרעש אחד כאשר ירדף הקרא בהרים:
090	26	21	ויאמר שאול חטאתי שוב בני־דוד כי לא־ארע לך עוד תחת אשר יקרה נפשי בעיניך היום הזה הנה הסכלתי ואשגה הרבה מאד:
090	26	22	ויען דוד ויאמר הנה החנית המלך ויעבר אחד מהנערים ויקחה:
090	26	23	ויהוה ישיב לאיש את־צדקתו ואת־אמנתו אשר נתנך יהוה היום ביד ולא אביתי לשלח ידי במשיח יהוה:
090	26	24	והנה כאשר גדלה

			נפשך היום הזה בעיני כן תגדל נפשי בעיני יהוה ויצלני מכל-צרה:
09O	26	25	ויאמר שאול אל-דוד ברוך אתה בני דוד גם עשה תעשה וגם יכל תוכל וילך דוד לדרכו ושאול שב למקומו:
09O	27	1	ויאמר דוד אל-לבו עתה אספה יום-אחד ביד-שאול אינ-לי טוב כי המלט אמלט אל-ארץ פלשתים ונואש ממני שאול לבקשני עוד בכל-גבול ישראל ונמלטתי מידו:
09O	27	2	ויקם דוד ויעבר הוא ושש-מאות איש אשר עמו אל-אכיש בן-מעוך מלך גת:
09O	27	3	וישב דוד עם-אכיש בגת הוא ואנשיו איש וביתו דוד ושתי נשיו אחינעם היזרעאלית ואביגיל אשת-נבל הכרמלית:
09O	27	4	ויגד לשאול כי-ברח דוד גת ולא-יוסף עוד לבקשו:
09O	27	5	ויאמר דוד אל-אכיש אם-נא מצאתי חן בעיניך יתנו-לי מקום באחת ערי השדה ואשבה שם ולמה ישב עבדך בעיר הממלכה עמך:
09O	27	6	ויתן-לו אכיש ביום ההוא את-צקלג לכן היתה צקלג למלכי יהודה עד היום

הזה:

09O 27 7 ויהי מספר הימים
אשר-ישב דוד בשדה
פלשתים ימים

וארבעה חדשים:

09O 27 8 ויעל דוד ואנשיו
ויפשטו אל-הגשורי
והגרזי והעמלקי כי
הנה ישבות הארץ
אשר מעולם בואך
שורה ועד-ארץ
מצרים:

09O 27 9 והכה דוד את-הארץ
ולא יחיה איש ואשה
ולקח צאן ובקר
וחמרים וגמלים
ובגדים וישב ויבא
אל-אכיש:

09O 27 10 ויאמר אכיש
אל-פשטתם היום
ויאמר דוד על-נגב
יהודה ועל-נגב
הירחמאלי ואל-נגב
הקיני:

09O 27 11 ואיש ואשה לא-יחיה
דוד להביא גת לאמר
פן-יגדו עלינו
לאמר כה-עשה דוד
וכה משפטו
כל-הימים אשר ישב
בשדה פלשתים:

09O 27 12 ויאמן אכיש בדוד
לאמר הבאש הבאיש
בעמו בישראל והיה
לי לעבד עולם:

09O 28 1 ויהי בימים ההם
ויקבצו פלשתים
את-מחניהם לצבא
להלחם בישראל
ויאמר אכיש אל-דוד
ידע תדע כי אתי
תצא במחנה אתה
ואנשיך:

090	28	2	<p>ויאמר דוד אל־אכיש לכן אתה תדע את אשר־יעשה עבדך ויאמר אכיש אל־ דוד לכן שמר לראשי אשימך כל־הימים: ושמואל מת</p>
090	28	3	<p>ויספדו־לו כל־ישראל ויקברו ברמה ובעירו ושאול הסיר האבות ואת־הידענים מהארץ: ויקבצו פלשתים ויבאו ויחנו בשונם ויקבץ שאול את־כל־ישראל ויחנו בגלבע:</p>
090	28	5	<p>וירא שאול את־מחנה פלשתים וירא ויחרד לבו מאד:</p>
090	28	6	<p>וישאל שאול ביהוה ולא ענהו יהוה גם בחלמות גם באורים גם בנביאם: ויאמר שאול לעבדיו בקשו־לי אשת בעלת־אוב ואלכה אליה ואדרשה־בה ויאמרו עבדיו אליו הנה אשת בעלת־אוב בעין דור:</p>
090	28	8	<p>ויתחפש שאול וילבש בגדים אחרים וילך הוא ושני אנשים עמו ויבאו אל־האשה לילה ויאמר קסומי־נא לי באוב והעלי לי את אשר־אמר אליך: ותאמר האשה אליו הנה אתה ידעת את אשר־עשה שאול אשר</p>
090	28	9	

הכרית את־האבות

ואת־הידעני

מן־הארץ ולמה אתה

מתנקש בנפשי

להמיתני:

09O 28 10 וישבע לה שאול

ביהוה לאמר

חי־יהוה אם־יקרך

עון בדבר הזה:

09O 28 11 ותאמר האשה את־מי

אעלה־לך ויאמר

את־שמואל העל־י־לי:

09O 28 12 ותרא האשה

את־שמואל ותזעק

בקול גדול ותאמר

האשה אל־שאול לאמר

למה רמיתני ואתה

שאול:

09O 28 13 ויאמר לה המלך

אל־תיראי כי מה

ראית ותאמר האשה

אל־שאול אלהים

ראיתי עליהם

מן־הארץ:

09O 28 14 ויאמר לה מה־תארו

ותאמר איש זקן עלה

והוא עטה מעיל

וידע שאול

כי־שמואל הוא ויקד

אפים ארצה וישתחו:

09O 28 15 ויאמר שמואל

אל־שאול למה

הרגזתני להעלות

אתי ויאמר שאול

צר־לי מאד ופלשתים

נלחמים בי ואלהים

סר מעלי ולא־ענני

עוד גם ביד־הנביאם

גם־בחלמות ואקראה

לך להודיעני מה

אעשה:

09O 28 16 ויאמר שמואל ולמה

תשאלני ויהוה סר

מעליך ויהי ערך:

09O 28 17 ויעש יהוה לו כאשר
דבר בידי ויקרע
יהוה את־הממלכה
מידך ויתנה לרעך
לדוד:

09O 28 18 כאשר לא־שמעת בקול
יהוה ולא־עשית
חרון־אפו בעמלק
על־כן הדבר הזה
עשה־לך יהוה היום
הזה:

09O 28 19 ויתן יהוה גם
את־ישראל עמך
ביד־פלשתים ומחר
אתה ובניך עמי גם
את־מחנה ישראל יתן
יהוה ביד־פלשתים:

09O 28 20 וימהר שאול ויפל
מלא־קומתו ארצה
וירא מאד מדברי
שמואל גם־כח לא־
היה בו כי לא אכל
לחם כל־היום
וכל־הלילה:

09O 28 21 ותבוא האשה
אל־שאול ותרא
כִּי־נבהל מאד ותאמר
אליו הנה שמעה
שפחתך בקולך ואשים
נפשי בכפי ואשמע
את־דבריך אשר דברת
אלי:

09O 28 22 ועתה שמע־נא
גם־אתה בקול שפחתך
ואשמה לפניך
פת־לחם ואכול ויהי
בך כח כי תלך
בדרך:

09O 28 23 וימאן ויאמר לא
אכל ויפרצו־בו
עבדיו וגם־האשה
וישמע לקלם ויקם

מהארץ וישב
 אל־המטה:
 090 28 24 ולאשה עגל־מרבק
 בבית ותמהר
 ותזבחהו ותקח־קמח
 ותלש ותפהו מצות:
 090 28 25 ותגש לפני־שאול
 ולפני עבדיו
 ויאכלו ויקמו
 וילכו בלילה ההוא:
 090 29 1 ויקבצו פלשתים
 את־כל־מחניהם אפקה
 וישראל חנים בעין
 אשר ביזרעאל:
 090 29 2 וסרני פלשתים
 עברים למאות
 ולאפים ודוד
 ואנשיו עברים
 באחרנה עם־אכיש:
 090 29 3 ויאמרו שרי פלשתים
 מה העברים האלה
 ויאמר אכיש אל־שרי
 פלשתים הלוא־זה
 דוד עבד שאול
 מלך־ישראל אשר היה
 אתי זה ימים אר־זה
 שנים ולא־מצאתי בו
 מאומה מיום נפלו
 עד־היום הזה:
 090 29 4 ויקצפו עליו שרי
 פלשתים ויאמרו לו
 שרי פלשתים השב
 את־האיש וישב
 אל־מקומו אשר
 הפקדתו שם ולא־ירד
 עמנו במלחמה
 ולא־יהיה־לנו לשטן
 במלחמה ובמה יתרצה
 זה אל־אדניו הלוא
 בראשי האנשים ההם:
 090 29 5 הלוא־זה דוד אשר
 יענו־לו במחלות
 לאמר הכה שאול

			באלפיו ודוד ברבבתו:
090	29	6	ויקרא אכיש אל־דוד ויאמר אליו חי־יהוה כִּי־ישׁר אתה וטוב בעיני צאתך ובאך אתי במחנה כי לא־מצאתי בך רעה מיום באך אלי עד־היום הזה ובעיני הסרנים לא־טוב אתה:
	090	29 7	ועתה שוב ולך בשלום ולא־תעשה רע בעיני סרני פלשתים:
090	29	8	ויאמר דוד אל־אכיש כי מה עשיתי ומה־מצאת בעבדך מיום אשר הייתי לפניך עד היום הזה כי לא אבוא ונלחמתי באיבי אדני המלך:
	090	29 9	ויען אכיש ויאמר אל־דוד ידעתי כי טוב אתה בעיני כמלאך אלהים אך שרי פלשתים אמרו לא־יעלה עמנו במלחמה:
090	29	10	ועתה השכם בבקר ועבדי אדניך אשר־באו אתך והשכמתם בבקר ואור לכם ולכו:
	090	29 11	וישכם דוד הוא ואנשיו ללכת בבקר לשוב אל־ארץ פלשתים ופלשתים עלו יזרעאל:
	090	30 1	ויהי בבא דוד ואנשיו צקלג ביום

			השלישי ועמלקי פשוטו אל־נגב ואל־ צקלג ויכו את־צקלג וישרפו אתה באש:
090	30	2	וישבו את־הנשים אשר־בה מקטן ועד־גדול לא המיתו איש וינהגו וילכו לדרכם:
090	30	3	ויבא דוד ואנשיו אל־העיר והנה שרופה באש ונשיהם ובניהם ובנותיהם נשבו:
090	30	4	וישא דוד והעם אשר־אתו את־קולם ויבכו עד אשר אינ־בהם כח לבכות:
090	30	5	ושתי נשי־דוד נשבו אחינעם היזרעלית ואביגיל אשת נבל הכרמלי:
090	30	6	ותצר לדוד מאד כי־אמרו העם לסקלו כי־מרה נפש כל־העם איש על־בנו ועל־בנתיו ויתחזק דוד ביהוה אלהיו:
090	30	7	ויאמר דוד אל־אביתר הכהן בן־אחימלך הגיש־נא לי האפד ויגש אביתר את־האפד אל־דוד:
090	30	8	וישאל דוד ביהוה לאמר ארדף אחרי הגדוד־הזה האשגנו ויאמר לו רדף כי־השג תשיג והצל תציל:
090	30	9	וילך דוד הוא ושש־מאות איש אשר אתו ויבאו עד־נחל

הבשור והנותרים

עמדו:

וירדף דוד הוא 10 30 09O

וארבע־מאות איש

ויעמדו מאתים איש

אשר פגרו מעבר

את־נחל הבשור:

וימצאו איש־מצרי 11 30 09O

בשדה ויקחו אתו

אל־דוד ויתנו־לו

לחם ויאכל וישקהו

מים:

ויתנו־לו פלח דבילה 12 30 09O

ושני צמקים ויאכל

ותשב רוחו אליו כי

לא־אכל לחם

ולא־שתה מים שלשה

ימים ושלשה לילות:

ויאמר לו דוד 13 30 09O

למי־אתה ואי מזה

אתה ויאמר נער

מצרי אנכי עבד

לאיש עמלקי

ויעזבני אדני כי

חליתי היום שלשה:

אנחנו פשטנו נגב 14 30 09O

הכרתי ועל־אשר

ליהודה ועל־נגב

כלב ואת־צקלג

שרפנו באש:

ויאמר אליו דוד 15 30 09O

התורדני אל־הגדוד

הזה ויאמר השבעה

לי באלהים אם־

תמיתני ואם־תסגרני

ביד־אדני ואורדך

אל־הגדוד הזה:

וירדהו והנה נטשים 16 30 09O

על־פני כל־הארץ

אכלים ושתים

וחגגים בכל השלל

הגדול אשר לקחו

מארץ פלשתים ומארץ

יהודה:

09O 30 17 ויכם דוד מהנשף
ועד-הערב למחרתם
ולא-נמלט מהם איש
כי אם-ארבע מאות
איש-נער אשר-רכבו
על-הגמלים וינסו:

09O 30 18 ויצל דוד את
כל-אשר לקחו עמלק
ואת-שתי נשיו הציל
דוד:

09O 30 19 ולא נעדר-להם
מן-הקטן ועד-הגדול
ועד-בנים ובנות
ומשלל ועד כל-אשר
לקחו להם הכל השיב
דוד:

09O 30 20 ויקח דוד
את-כל-הצאן והבקר
נהגו לפני המקנה
ההוא ויאמרו זה
שלל דוד:

09O 30 21 ויבא דוד אל-מאתים
האנשים אשר-פגרו
מלכת אחרי דוד
וישיבם בנחל הבשור
ויצאו לקראת דוד
ולקראת העם
אשר-אתו ויגש דוד
את-העם וישאל להם
לשלום:

09O 30 22 ויען כל-איש-רע
ובליעל מהאנשים
אשר הלכו עם-דוד
ויאמרו יען אשר
לא-הלכו עמי
לא-נתן להם מהשלל
אשר הצלנו
כי-אם-איש את-אשתו
ואת-בניו וינהגו
וילכו:

09O 30 23 ויאמר דוד לא-תעשו
כן אחי את אשר-נתן

			יהוה לנו וישמר אתנו ויתן את־הגדוד הבא עלינו בידנו:
09O	30	24	ומי ישמע לכם לדבר הזה כי כחלק הירד במלחמה וכחלק הישב על־ הכלים יחדו יחלקו:
09O	30	25	ויהי מהיום ההוא ומעלה וישמה לחק ולמשפט לישראל עד היום הזה:
09O	30	26	ויבא דוד אל־צקלג וישלח מהשלל לזקני יהודה לרעהו לאמר הנה לכם ברכה משלל איבי יהוה:
09O	30	27	לאשר בבית־אל ולאשר ברמות־נגב ולאשר ביתר:
09O	30	28	ולאשר בערער ולאשר בשפמות ולאשר באשתמע:
09O	30	29	ולאשר ברכל ולאשר בערי הירחמאלי ולאשר בערי הקיני:
09O	30	30	ולאשר בחרמה ולאשר בבור־עשן ולאשר בעתך:
09O	30	31	ולאשר בחברון ולכל־המקמות אשר־התהלך־שם דוד הוא ואנשיו:
09O	31	1	ופלשתים נלחמים בישראל וינסו אנשי ישראל מפני פלשתים ויפלו חללים בהר הגלבע:
09O	31	2	וידבקו פלשתים את־שאול ואת־בניו ויכו פלשתים את־יהונתן ואת־

אבינדב

ואת־מלכ־יִשׁוּעַ בְּנֵי

שְׂאוּל:

09O 31 3 ותכבד המלחמה

אל־שְׂאוּל וימצאהו

המורים אנשים בקשת

ויחל מאד מהמורים:

09O 31 4 ויאמר שְׂאוּל לנשא

כליו שלף חרבך

ודקרני בה

פן־יבואו הערלים

האלה ודקרני

והתעלל־רבי ולא

אבה נשא כליו כי

ירא מאד ויקח שְׂאוּל

את־החרב ויפל

עליה:

09O 31 5 וירא נשא־כליו כי

מת שְׂאוּל ויפל

גם־הוא על־חרבו

וימת עמו:

09O 31 6 וימת שְׂאוּל ושלשת

בניו ונשא כליו גם

כל־אנשיו ביום

ההוא יחדו:

09O 31 7 ויראו אנש־יִשְׂרָאֵל

אשר־בעבר העמק

ואשר בעבר הירדן

כי־נסו אנשי יִשְׂרָאֵל

וכי־מתו שְׂאוּל

ובניו ויעזבו

את־הערים וינסו

ויבאו פלשתים

וישבו בהן:

09O 31 8 ויהי ממחרת ויבאו

פלשתים לפשט

את־החללים וימצאו

את־שְׂאוּל ואת־שלשת

בניו נפלים בהר

הגלבע:

09O 31 9 ויכרתו את־ראשו

ויפשיטו את־כליו

וישלחו

			בארץ־פלשתים סביב לבשר בית עצביהם ואת־העם:
09O	31	10	וישמו את־כליו בית עשתרות ואת־גויתו תקעו בחומת בית שן:
09O	31	11	וישמעו אליו ישבי יביש גלעד את אשר־עשו פלשתים לשאול:
09O	31	12	ויקומו כל־איש חיל וילכו כל־הלילה ויקחו את־גוית שאול ואת גוית בניו מחומת בית שן ויבאו יבשה וישרפו אתם שם:
09O	31	13	ויקחו את־עצמתיהם ויקברו תחת־האשל ביבשה ויצמו שבעת ימים:
10O	1	1	ויהי אחרי מות שאול ודוד שב מהכות את־העמלק וישב דוד בצקלג ימים שנים:
10O	1	2	ויהי ביום השלישי והנה איש בא מן־המחנה מעם שאול ובגדיו קרעים ואדמה על־ראשו ויהי בבאו אל־דוד ויפל ארצה וישתחו:
10O	1	3	ויאמר לו דוד אי מזה תבוא ויאמר אליו ממחנה ישראל נמלטתי:
10O	1	4	ויאמר אליו דוד מה־היה הדבר הגד־נא לי ויאמר אשר־נס העם מן־ המלחמה וגם־הרבה

			נפל מן־העם וימתו וגם שאול ויהונתן בנו מתו:
100	1	5	ויאמר דוד אל־הנער המגיד לו איך ידעת כי־מת שאול ויהונתן בנו:
100	1	6	ויאמר הנער המגיד לו נקרא נקריתי בהר הגלבע והנה שאול נשען על־ חניתו והנה הרכב ובעלי הפרשים הדבקהו:
100	1	7	ויפן אחריו ויראני ויקרא אלי ואמר הנני:
100	1	8	ויאמר לי מי־אתה ויאמר אליו עמלקי אנכי:
100	1	9	ויאמר אלי עמד־נא עלי ומתתני כי אחזני השבץ כי־כל־עוד נפשי בי:
100	1	10	ואעמד עליו ואמתתהו כי ידעתי כי לא יחיה אחרי נפלו ואקח הנזר אשר על־ראשו ואצעדה אשר על־זרעו ואביאם אל־אדני הנה:
100	1	11	ויחזק דוד בבגדו ויקרעם וגם כל־האנשים אשר אתו:
100	1	12	ויספדו ויבכו ויצמו עד־הערב על־שאול ועל־יהונתן בנו ועל־עם יהוה ועל־בית ישראל כי

			נפלו בחרב:
100	1	13	ויאמר דוד אל־הנער המגיד לו אי מזה אתה ויאמר בן־איש גר עמלקי אנכי:
100	1	14	ויאמר אליו דוד איך לא יראת לשלח ידך לשחת את־משיח יהוה:
100	1	15	ויקרא דוד לאחד מהנערים ויאמר גש פגע־בו ויכהו וימת:
100	1	16	ויאמר אליו דוד דמיך על־ראשך כי פיך ענה בך לאמר אנכי מתתי את־ משיח יהוה:
	100	1	17 ויקנן דוד את־הקינה הזאת על־שאול ועל־יהונתן בנו:
100	1	18	ויאמר ללמד בני־יהודה קשת הנה כתובה על־ספר הישר:
100	1	19	הצבי ישראל על־במותיך חלל איך נפלו גבורים:
100	1	20	אל־תגידו בגת אל־תבשרו בחוצת אשקלון פן־תשמחנה בנות פלשתים פן־ תעלזנה בנות הערלים:
100	1	21	הרי בגלבע אל־טל ואל־מטר עליכם ושדי תרומת כי שם נגעל מגן גבורים מגן שאול בלי משיח בשמן:
100	1	22	מדם חללים מחלב גבורים קשת יהונתן

			לא נשוג אחור וחרב שאול לא תשוב ריקם:
100	1	23	שאול ויהונתן הנאהבים והנעימים בחייהם ובמותם לא נפרדו מנשרים קלו מאריות גברו:
100	1	24	בנות ישראל אל־שאול בכינה המלבשכם שני עם־עדנים המעלה עדי זהב על לבושכן:
100	1	25	איך נפלו גברים בתוך המלחמה יהונתן על־במותיך חלל:
100	1	26	צר־לי עליך אחי יהונתן נעמת לי מאד נפלאתה אהבתך לי מאהבת נשים:
100	1	27	איך נפלו גבורים ויאבדו כלי מלחמה:
100	2	1	ויהי אחרי־כן וישאל דוד ביהוה לאמר האעלה באחת ערי יהודה ויאמר יהוה אליו עלה ויאמר דוד אנה אעלה ויאמר חברנה:
100	2	2	ויעל שם דוד וגם שתי נשיו אחינעם היזרעלית ואביגיל אשת נבל הכרמלי:
100	2	3	ואנשיו אשר־עמו העלה דוד איש וביתו וישבו בערי חברון:
100	2	4	ויבאו אנשי יהודה וימשחו־שם את־דוד למלך על־בית יהודה ויגדו לדוד לאמר

			אנשי יביש גלעד אשר קברו את־שאול: וישלח דוד מלאכים אל־אנשי יביש גלעד ויאמר אליהם ברכים אתם ליהוה אשר עשיתם החסד הזה עם־אדניכם עם־שאול ותקברו אתו:
100	2	5	
			ועתה יעש־יהוה עמכם חסד ואמת וגם אנכי אעשה אתכם הטובה הזאת אשר עשיתם הדבר הזה: ועתה תחזקנה ידיכם והיו לבני־חיל כי־מת אדניכם שאול וגם־אתי משחו בית־יהודה למלך עליהם:
100	2	6	
			ואבנר בן־נר שר־צבא אשר לשאול לקח את־איש בשת בן־שאול ויעברהו מחנים:
100	2	7	
			וימלכוהו אל־הגלעד ואל־האשורי ואל־יזרעאל ועל־אפרים ועל־בנימן ועל־ישראל כלה:
100	2	8	
			בן־ארבעים שנה איש־בשת בן־שאול במלכו על־ישראל ושתיים שנים מלך אך בית יהודה היו אחרי דוד:
100	2	9	
			ויהי מספר הימים אשר היה דוד מלך בחברון על־בית יהודה שבע שנים וששה חדשים:
100	2	10	
			ויצא אבנר בן־נר
100	2	11	
100	2	12	

			ועבדי איש-בשת בן-שאול ממחנים גבעונה:
100	2	13	ויואב בן-צרויה ועבדי דוד יצאו ויפגשום על-ברכת גבעון יחדו וישבו אלה על-הברכה מזה ואלה על-הברכה מזה:
100	2	14	ויאמר אבנר אל-יואב יקומו נא הנערים וישחקו לפנינו ויאמר יואב יקמו:
100	2	15	ויקמו ויעברו במספר שנים עשר לבנימן ולאיש בשת בן-שאול ושנים עשר מעבדי דוד:
100	2	16	ויחזקו איש בראש רעהו וחרבו בצד רעהו ויפלו יחדו ויקרא למקום ההוא חלקת הצרים אשר בגבעון:
100	2	17	ותהי המלחמה קשה עד-מאד ביום ההוא וינגף אבנר ואנשי ישראל לפני עבדי דוד:
100	2	18	ויהיו-שם שלשה בני צרויה יואב ואבישי ועשהאל ועשהאל קל ברגליו כאחד הצבים אשר בשדה:
100	2	19	וירדף עשהאל אחרי אבנר ולא-נטה ללכת על-הימין ועל-השמאול מאחרי אבנר:
100	2	20	ויפן אבנר אחריו ויאמר האתה זה

			עשהאל ויאמר אנכי: ויאמר לו אבנר נטה לך על-ימינך או על-שמאלך ואחזז לך אחד מהנערים וקח-לך את-חלצתו ולא-אבה עשהאל לסור מאחריו:
100	2	21	
	100	2	22 ויסף עוד אבנר לאמר אל-עשהאל סור לך מאחרי למה אככה ארצה ואיך אשא פני אלי-ואב אחיך:
100	2	23	
			23 וימאן לסור ויכהו אבנר באחרי החנית אל-החמש ותצא החנית מאחריו ויפל-שם וימת תחתו ויהי כל-הבא אל-המקום אשר-נפל שם עשהאל וימת ויעמדו:
	100	2	24 וירדפו יואב ואבישי אחרי אבנר והשמש באה והמה באו עד-גבעת אמה אשר על-פני-גיח דרך מדבר גבעון:
100	2	25	
			25 ויתקבצו בני-בנימן אחרי אבנר ויהיו לאגדה אחת ויעמדו על ראש-גבעה אחת:
	100	2	26 ויקרא אבנר אלי-ואב ויאמר הלנצח תאכל חרב הלוא ידעתה כי-מרה תהיה באחרונה ועד-מתי לא-תאמר לעם לשוב מאחרי אחיהם:
100	2	27	
			27 ויאמר יואב חי האלהים כי לולא דברת כי אז מהבקר

			נעלה העם איש מאחרי אחיו:
100	2	28	ויתקע יואב בשופר ויעמדו כל־העם ולא־ירדפו עוד אחרי ישראל ולא־ יספו עוד להלחם:
100	2	29	ואבנר ואנשיו הלכו בערבה כל הלילה ההוא ויעברו את־הירדן וילכו כל־הבתרון ויבאו מחנים:
100	2	30	ויואב שב מאחרי אבנר ויקבץ את־כל־העם ויפקדו מעבדי דוד תשעה־ עשר איש ועשהאל:
100	2	31	ועבדי דוד הכו מבנימן ובאנשי אבנר שלש־מאות וששים איש מתו:
100	2	32	וישאו את־עשהאל ויקברו בקבר אביו אשר בית לחם וילכו כל־הלילה יואב ואנשיו ויאר להם בחברון:
100	3	1	ותהי המלחמה ארכה בין בית שאול ובין בית דוד ודוד הלך וחזק ובית שאול הלכים ודלים:
100	3	2	וילדו לדוד בנים בחברון ויהי בכורו אמנון לאחינעם היזרעאלת:
100	3	3	ומשנהו כלאב לאביגל אשת נבל הכרמלי והשלשי אבשלום בן־מעכה בת־תלמי מלך גשור:

100	3	4	והרביעי אדניה בן־חגית והחמישי שפטיה בן־אביטל:
100	3	5	והששי יתרעם לעגלה אשת דוד אלה ילדו לדוד בחברון:
100	3	6	ויהי בהיות המלחמה בין בית שאול ובין בית דוד ואבנר היה מתחזק בבית שאול:
100	3	7	ולשאול פלגש ושמה רצפה בת־איה ויאמר אל־אבנר מדוע באתה אל־פילגש אבי:
100	3	8	ויחר לאבנר מאד על־דברי איש־בשת ויאמר הראש כלב אנכי אשר ליהודה היום אעשה־חסד עם־בית שאול אביך אל־אחיו ואל־מרעהו ולא המציתך ביד־ דוד ותפקד עלי עון האשה היום:
100	3	9	כה־יעשה אלהים לאבנר וכה יסיף לו כי כאשר נשבע יהוה לדוד כי־כן אעשה־לו:
100	3	10	להעביר הממלכה מבית שאול ולהקים את־כסא דוד על־ישראל ועל־יהודה מִדן ועד־באר שבע:
100	3	11	ולא־יכל עוד להשיב את־אבנר דבר מיראתו אתו:
100	3	12	וישלח אבנר מלאכים אל־דוד תחתו לאמר למי־ארץ לאמר כרתה בריתך אתי והנה ידי עמך להסב אליך

			את־כל־ישראל:
100	3	13	ויאמר טוב אני אכרת אתך ברית אך דבר אחד אנכי שאל מאתך לאמר לא־ תראה את־פני כי אם־לפני הביאך את מיכל בת־שאול בבאך לראות את־פני:
100	3	14	וישלח דוד מלאכים אל־איש־בשת בן־שאול לאמר תנה את־אשתי את־מיכל אשר ארשתי לי במאה ערלות פלשתים:
100	3	15	וישלח איש בשת ויקחה מעם איש מעם פלטיאל בן־לוש:
100	3	16	וילך אתה אישה הלוך ובכה אחריה עד־בחרים ויאמר אליו אבנר לך שוב וישב:
100	3	17	ודבר־אבנר היה עם־זקני ישראל לאמר גם־תמול גם־שלשם הייתם מבקשים את־דוד למלך עליכם:
100	3	18	ועתה עשו כי יהוה אמר אל־דוד לאמר ביד דוד עבדי הושיע את־עמי ישראל מיד פלשתים ומיד כל־איביהם:
100	3	19	וידבר גם־אבנר באזני בנימין וילך גם־אבנר לדבר באזני דוד בחברון את כל־אשר־טוב בעיני ישראל ובעיני כל־בית בנימן:

100	3	20	<p>ויבא אבנר אל־דוד חברון ואתו עשרים אנשים ויעש דוד לאבנר ולאנשים אשר־אתו משתה:</p>
100	3	21	<p>ויאמר אבנר אל־דוד אקומה ואלכה ואקבצה אל־אדני המלך את־כל־ישראל ויכרתו אתך ברית ומלכת בכל אשר־תאווה נפשך וישלח דוד את־אבנר וילך בשלום:</p>
100	3	22	<p>והנה עבדי דוד ויואב בא מהגדוד ושלל רב עמם הביאו ואבנר איננו עם־דוד בחברון כי שלחו וילך בשלום:</p>
100	3	23	<p>ויואב וכל־הצבא אשר־אתו באו ויגדו ליואב לאמר בא־אבנר בן־נר אל־ המלך וישלחוהו וילך בשלום:</p>
100	3	24	<p>ויבא יואב אל־המלך ויאמר מה עשיתה הנה־בא אבנר אליך למה־זה שלחתו וילך הלוך:</p>
100	3	25	<p>ידעת את־אבנר בן־נר כי לפתתך בא ולדעת את־מוצאך ואת־מבואך ולדעת את כל־אשר אתה עשה:</p>
100	3	26	<p>ויצא יואב מעם דוד וישלח מלאכים אחרי אבנר וישבו אתו מבור הסרה ודוד לא ידע:</p>
100	3	27	<p>וישב אבנר חברון</p>

			<p>ויטהו יואב אל־תוך השער לדבר אתו בשלי ויכהו שם החמש וימת בדם עשה־אל אחיו:</p>
100	3	28	<p>וישמע דוד מאחרי כן ויאמר נקי אנכי וממלכתי מעם יהוה עד־עולם מדמי אבנר בן־נר:</p>
100	3	29	<p>יחלו על־ראש יואב ואל כל־בית אביו ואל־יכרת מבית יואב זב ומצרע ומחזיק בפלך ונפל בחרב וחסר־לחם:</p>
100	3	30	<p>ויואב ואבישי אחיו הרגו לאבנר על אשר המית את־עשהאל אחיהם בגבעון במלחמה:</p>
100	3	31	<p>ויאמר דוד אל־יואב ואל־כל־העם אשר־אתו קרעו בגדיכם וחרגרו שקים וספדו לפני אבנר והמלך דוד הלך אחרי המטה:</p>
100	3	32	<p>ויקברו את־אבנר בחרון וישא המלך את־קולו ויבך אל־קבר אבנר ויבכו כל־העם:</p>
100	3	33	<p>ויקנן המלך אל־אבנר ויאמר הכמות נבל ימות אבנר:</p>
100	3	34	<p>ידך לא־אסרות ורגליך לא־לנחשתים הגשו כנפול לפני בני־עולה נפלת ויספו כל־העם לבכות עליו:</p>

100	3	35	ויבא כל־העם להברות את־דוד לחם בעוד היום וישבע דוד לאמר כה יעשה־לי אלהים וכה יסיף כי אם־לפני בוא־השמש אטעם־לחם או כל־ מאומה:
100	3	36	וכל־העם הכירו וייטב בעיניהם ככל אשר עשה המלך בעיני כל־העם טוב:
100	3	37	וידעו כל־העם וכל־ישראל ביום ההוא כי לא היתה מהמלך להמית את־ אבנר בן־נר:
100	3	38	ויאמר המלך אל־עבדיו הלוא תדעו כי־שר וגדול נפל היום הזה בישראל:
100	3	39	ואנכי היום רך ומשוח מלך והאנשים האלה בני צרויה קשים ממני ישלם יהוה לעשה הרעה כרעתו:
100	4	1	וישמע בן־שאול כי מת אבנר בחברון וירפו ידיו וכל־ישראל נבהלו:
100	4	2	ושני אנשים שרי־גדודים היו בן־שאול שם האחד בענה ושם השני רכב בני רמון הבארתי מבני בנימן כי גם־בארות תחשב על־בנימן:
100	4	3	ויברחו הבארתיים גתימה ויהיו־שם גרים עד היום הזה:

100	4	4	<p>וליהונתן בן־שאול בן נכה רגלים בן־חמש שנים היה בבא שמעת שאול ויהונתן מיזרעאל ותשאהו אמנתו ותנס ויהי בחפזה לנוס ויפל ויפסח וישמו מפיבשת:</p>
100	4	5	<p>וילכו בני־רמון הבארתי רכב ובענה ויבאו כחם היום אל־בית איש בשת והוא שכב את משכב הצהרים:</p>
100	4	6	<p>והנה באו עד־תוך הבית לקחי חטים ויכהו אל־החמש ורכב ובענה אחיו נמלטו:</p>
100	4	7	<p>ויבאו הבית והוא־שכב על־מטתו בחדר משכבו ויכהו וימתהו ויסירו את־ ראשו ויקחו את־ראשו וילכו דרך הערבה כל־הלילה:</p>
100	4	8	<p>ויבאו את־ראש איש־בשת אל־דוד חברון ויאמרו אל־המלך הנה־ראש איש־בשת בן־שאול איבך אשר בקש את־נפשך ויתן יהוה לאדני המלך נקמות היום הזה משאול ומזרעו:</p>
100	4	9	<p>ויען דוד את־רכב ואת־בענה אחיו בני רמון הבארתי ויאמר להם חיי־יהוה אשר־פדה את־נפשי מכל־צרה:</p>

100	4	10	כי המגיד לי לאמר הנה־מת שאול והוא־היה כמבשר בעיניו ואחזה בו ואהרגהו בצקלג אשר לתת־לו בשרה:
100	4	11	אף כִּי־אנשים רשעים הרגו את־איש־צדיק בביתו על־משכבו ועתה הלוא אבקש את־דמו מידכם ובערתי אתכם מן־הארץ:
100	4	12	ויצו דוד את־הנערים ויהרגום ויקצצו את־ידיהם ואת־רגליהם ויתלו על־הברכה בחברון ואת ראש איש־בשת לקחו ויקברו בקבר־אבנר בחברון:
100	5	1	ויבאו כל־שבטי ישראל אל־דוד חברונה ויאמרו לאמר הננו עצמך ובשרך אנחנו:
100	5	2	גם־אתמול גם־שלשום בהיות שאול מלך עלינו אתה הייתה מוציא והמבי את־ישראל ויאמר יהוה לך אתה תרעה את־עמי את־ישראל ואתה תהיה לנגיד על־ישראל:
100	5	3	ויבאו כל־זקני ישראל אל־המלך חברונה ויכרת להם המלך דוד ברית בחברון לפני יהוה וימשחו את־דוד למלך על־ישראל:
100	5	4	בן־שלשים שנה דוד

				במלכו ארבעים שנה מלך:
100	5	5		בחרון מלך על־יהודה שבע שנים וששה חדשים ובירושלם מלך שלשים ושלש שנה על כל־ישראל ויהודה:
100	5	6		וילך המלך ואנשיו ירושלם אל־היבסי יושב הארץ ויאמר לדוד לאמר לא־ תבוא הנה כי אם־הסירך העורים והפסחים לאמר לא־יבוא דוד הנה:
100	5	7		וילכד דוד את מצדת ציון היא עיר דוד:
100	5	8		ויאמר דוד ביום ההוא כל־מכה יבסי ויגע בצנור ואת־הפסחים ואת־ העורים שנאו נפש דוד על־כן יאמרו עור ופסח לא יבוא אל־הבית:
100	5	9		וישב דוד במצדה ויקרא־לה עיר דוד ויבן דוד סביב מִן־המלוא וביתה:
100	5	10		וילך דוד הלוך וגדול ויהוה אלהי צבאות עמו:
100	5	11		וישלח חירם מלך־צר מלאכים אל־דוד ועצי ארזים וחרשי עץ וחרשי אבן קיר ויבנו־בית לדוד:
100	5	12		וידע דוד כִּי־הכי־נו יהוה למלך על־ישראל וכי נשא ממלכתו בעבור עמו ישראל:

100	5	13	ויקח דוד עוד פלגשים ונשים מירושלם אחרי באו מחברון ויולדו עוד לדוד בנים ובנות:
100	5	14	ואלה שמות הילדים לו בירושלם שמוע ושובב ונתן ושלמה:
100	5	15	ויבחר ואלישוע ונפג ויפיע:
100	5	16	ואלישמע ואלידע ואליפלט:
100	5	17	וישמעו פלשתים כי־משחו את־דוד למלך על־ישראל ויעלו כל־פלשתים לבקש את־דוד וישמע דוד וירד אל־המצודה:
100	5	18	ופלשתים באו וינטשו בעמק רפאים:
100	5	19	וישאל דוד ביהוה לאמר האעלה אל־פלשתים התתנם בידי ויאמר יהוה אל־דוד עלה כי־נתן אתן את־הפלשתים בידך:
100	5	20	ויבא דוד בבעל־פרצים ויכם שם דוד ויאמר פרץ יהוה את־איבי לפני כפרץ מים על־כן קרא שם־המקום ההוא בעל פרצים:
100	5	21	ויעזבו־שם את־עצביהם וישאם דוד ואנשיו:
100	5	22	ויספו עוד פלשתים לעלות וינטשו בעמק רפאים:
100	5	23	וישאל דוד ביהוה

			ויאמר לא תעלה הסב אל־אחריהם ובאת להם ממול בכאים:
100	5	24	ויהי בשמעך את־קול צעדה בראשי הבכאים אז תחרץ כי אז יצא יהוה לפניך להכות במחנה פלשתים:
100	5	25	ויעש דוד כן כאשר צוהו יהוה ויך את־פלשתים מגבע עד־באך גזר:
100	6	1	ויסף עוד דוד את־כל־בחור בישראל שלשים אלף:
100	6	2	ויקם וילך דוד וכל־העם אשר אתו מבעלי יהודה להעלות משם את ארון האלהים אשר־נקרא שם שם יהוה צבאות ישב הכרבים עליו:
100	6	3	וירכבו את־ארון האלהים אל־עגלה חדשה וישאהו מבית אבינדב אשר בגבעה ועזא ואחיו בני אבינדב נהגים את־העגלה חדשה:
100	6	4	וישאהו מבית אבינדב אשר בגבעה עם ארון האלהים ואחיו הלך לפני הארון:
100	6	5	ודוד וכל־בית ישראל משחקים לפני יהוה בכל עצי ברושים ובכנרות ובנבלים ובתפים ובמנענעים ובצלצלים:
100	6	6	ויבאו עד־גרן נכון

			וישלח עזא אל־ארון האלהים ויאחז בו כי שמטו הבקר:
100	6	7	ויחר־אף יהוה בעזה ויכהו שם האלהים על־השל וימת שם עם ארון האלהים:
100	6	8	ויחר לדוד על אשר פרץ יהוה פרץ בעזה ויקרא למקום ההוא פרץ עזה עד היום הזה:
100	6	9	וירא דוד את־יהוה ביום ההוא ויאמר איך יבוא אלי ארון יהוה:
100	6	10	ולא־אבה דוד להסיר אליו את־ארון יהוה על־עיר דוד ויטהו דוד בית עבד־אדום הגתי:
100	6	11	וישב ארון יהוה בית עבד אדם הגתי שלשה חדשים ויברך יהוה את־עבד אדם ואת־כל־ביתו:
100	6	12	ויגד למלך דוד לאמר ברך יהוה את־בית עבד אדם ואת־כל־אשר־לו בעבור ארון האלהים וילך דוד ויעל את־ארון האלהים מבית עבד אדם עיר דוד בשמחה:
100	6	13	ויהי כי צעדו נשאי ארון־יהוה ששה צעדים ויזבח שור ומריא:
100	6	14	ודוד מכרכר בכל־עז לפני יהוה ודוד חגור אפוד בד:
100	6	15	ודוד וכל־בית

ישראל מעלים

את־ארון יהוה

בתרועה ובקול

שופר:

100 6 16 והיה ארון יהוה בא

עיר דוד ומיכל

בת־שאול נשקפה בעד

החלון ותרא

את־המלך דוד מפזז

ומכרכר לפני יהוה

ותבז לו בלבה:

100 6 17 ויבאו את־ארון

יהוה ויצגו אתו

במקומו בתוך האהל

אשר נטה־לו דוד

ויעל דוד עלות

לפני יהוה ושלמים:

100 6 18 ויכל דוד מהעלות

העולה והשלמים

ויברך את־העם בשם

יהוה צבאות:

100 6 19 ויחלק לכל־העם

לכל־המון ישראל

למאיש ועד־אשה

לאיש חלת לחם אחת

ואשפר אחד ואשישה

אחת וילך כל־העם

איש לביתו:

100 6 20 וישב דוד לברך

את־ביתו ותצא מיכל

בת־שאול לקראת דוד

ותאמר מה־נכבד

היום מלך ישראל

אשר נגלה היום

לעיני אמהות עבדיו

כהגלות נגלות אחד

הרקים:

100 6 21 ויאמר דוד אל־מיכל

לפני יהוה אשר

בחר־בי מאביך

ומכל־ביתו לצות

אתי נגיד על־עם

יהוה על־ישראל

100	6	22	ושחקתי לפני יהוה: ונקלתי עוד מזאת והייתי שפל בעיני ועם־האמהות אשר אמרת עמם אכבדה: ולמיכל בת־שאול לא־היה לה ילד עד יום מותה:
100	7	1	ויהי כִּי־ישב המלך בביתו ויהוה הניח־לו מסביב מכל־איביו:
100	7	2	ויאמר המלך אל־נתן הנביא ראה נא אנכי יושב בבית ארזים וארון האלהים ישב בתוך היריעה: ויאמר נתן אל־המלך כל אשר בלבבך לך עשה כי יהוה עמך: ויהי בלילה ההוא ויהי דבר־יהוה אל־נתן לאמר: לך ואמרת אל־עבדי אל־דוד כה אמר יהוה האתה תבנה־לי בית לשבתי:
100	7	6	כי לא ישבתי בבית למיום העלתי את־בני ישראל ממצרים ועד היום הזה ואהיה מתהלך באהל ובמשכן: בכל אשר־התהלכתי בכל־בני ישראל הדבר דברתי את־אחד שבטי ישראל אשר צויתי לרעות את־עמי את־ישראל לאמר למה לא־בניתם לי בית ארזים:
100	7	8	ועתה כה־תאמר לעבדי לדוד כה אמר

				יהוה צבאות אני לקחתוך מן־הנוה מאחר הצאן להיות נגיד על־עמי על־ישראל:
100	7	9		ואהיה עמך בכל אשר הלכת ואכרתה את־כל־איביך מפניך ועשתי לך שם גדול כשם הגדלים אשר בארץ:
100	7	10		ושמתי מקום לעמי לישראל ונטעתיו ושכן תחתיו ולא ירגז עוד ולא־ יסיפו בני־עולה לענותו כאשר בראשונה:
100	7	11		ולמן־היום אשר צויתי שפטים על־עמי ישראל והניחתי לך מכל־איביך והגיד לך יהוה כי־בית יעשה־לך יהוה:
100	7	12		כי ימלאו ימך ושכבת את־אבתיך והקימתי את־זרעך אחריך אשר יצא ממעיך והכינתי את־ממלכתו:
100	7	13		הוא יבנה־בית לשמי וכננתי את־כסא ממלכתו עד־עולם:
100	7	14		אני אהיה־לו לאב והוא יהיה־לי לבן אשר בהעותו והכחתיו בשבט אנשים ובנגעי בני אדם:
100	7	15		וחסדי לא־יסור ממנו כאשר הסרתי מעם שאול אשר

			הסרתי מלפניך:
100	7	16	ונאמן ביתך וממלכתך עד־עולם לפניך כסאך יהיה נכון עד־עולם:
100	7	17	ככל הדברים האלה וככל החזיון הזה כן דבר נתן אל־דוד:
100	7	18	ויבא המלך דוד וישב לפני יהוה ויאמר מי אנכי אדני יהוה ומי ביתי כי הביאתני עד־הלם:
100	7	19	ותקטן עוד זאת בעיניך אדני יהוה ותדבר גם אל־בית־עבדך למרחוק וזאת תורת האדם אדני יהוה:
100	7	20	ומה־יוסיף דוד עוד לדבר אליך ואתה ידעת את־עבדך אדני יהוה:
100	7	21	בעבור דברך וכלבך עשית את כל־הגדולה הזאת להודיע את־עבדך:
100	7	22	עליכן גדלת אדני יהוה כי־אין כמוך ואין אלהים זולתך בכל אשר־ שמענו באזנינו:
100	7	23	ומי כעמך כישראל גוי אחד בארץ אשר הלכו־אלהים לפדות־לו לעם ולשום לו שם ולעשות לכם הגדולה ונראות לארצך מפני עמך אשר פדית לך ממצרים גוים

			ואלהיו:
100	7	24	ותכונן לך את־עמך ישראל לך לעם עד־עולם ואתה יהוה היית להם לאלהים:
100	7	25	ועתה יהוה אלהים הדבר אשר דברת על־עבדך ועל־ביתו הקם עד־עולם ועשה כאשר דברת:
100	7	26	ויגדל שמך עד־עולם לאמר יהוה צבאות אלהים על־ישראל ובית עבדך דוד יהיה נכון לפניך:
100	7	27	כי־אתה יהוה צבאות אלהי ישראל גלית את־אזן עבדך לאמר בית אבנ־ה־לך על־כן מצא עבדך את־לבו להתפלל אליך את־התפלה הזאת:
100	7	28	ועתה אדני יהוה אתה־הוא האלהים ודבר־יך יהיו אמת ותדבר אל־עבדך את־הטובה הזאת:
100	7	29	ועתה הואל וברך את־בית עבדך להיות לעולם לפניך כי־אתה אדני יהוה דברת ומברכתך יברך בית־עבדך לעולם:
100	8	1	ויהי אחרי־כן ויך דוד את־פלשתים ויכניעם ויקח דוד את־מתג האמה מיד פלשתים:
100	8	2	ויך את־מואב וימדדם בחבל השכב אותם ארצה וימדד שני־חבלים להמית

ומלא החבל להחיות

ותהי מואב לדוד

לעבדים ושאי מנחה:

100 8 3 ויך דוד את-הדדעזר

בן־רחב מלך צובה

בלכתו להשיב ידו

בנהר:-

100 8 4 וילכד דוד ממנו

אלף ושבע-מאות

פרשים ועשרים אלף

איש רגלי ויעקב

דוד את-כל-הרכב

ויותר ממנו מאה

רכב:

100 8 5 ותבא ארם דמשק

לעזור להדדעזר מלך

צובה ויך דוד בארם

עשרים-ושנים אלף

א"ש:

וישם דוד נצבים 6 8 100

בארם דמשק ותהי

ארם לדוד לעבדים

נושאי מנחה וישע

יְהוָה אֶת־דָּוִד בְּכָל־

אשר הלך:

ויקה דוד את שלטי

הזהב אשר היו אל

עבדי הדדעזר

ויביאם ירושלם

ומבטת ומברתי ערי 8 8 100

הדדעזר לקח המלך

דוד נחשת הרבה

מֵאֵד:

וישמע תעי מלך חמת 9 8 100

כי הכה דוד את

כל-חיל הדדעזר:

וישלח תעי 10 8 100

את-יורם-בנו

אל-המלך-דוד

לִישָׁא לִלּוֹ לִישָׁלוֹם

ולברכו על אשר

ולחם בהדדעזר

וַיִּכְתֹּב בִּי-אֵישׁ

			מלחמות תעי היה הדדעזר ובידו היו כלי-כסף וכלי-זהב וכלי נחשת:
100	8	11	גם-אתם הקדיש המלך דוד ליהוה עמ-הכסף והזהב אשר הקדיש מכל-הגוים אשר כבש:
100	8	12	מארם וממואב ומבני עמון ומפלשתים ומעמלק ומשלל הדדעזר בן-רחב מלך צובה:
100	8	13	ויעש דוד שם בשבו מהכותו את-ארם בגי'א-מלח שמונה עשר אלף:
100	8	14	וישם באדום נצבים בכל-אדום שם נצבים ויהי כל-אדום עבדים לדוד ויושע יהוה את-דוד בכל אשר הלך:
	100	8	15 וימלך דוד על-כל-ישראל ויהי דוד עשה משפט וצדקה לכל-עמו:
	100	8	16 ויואב בן-צרויה על-הצבא ויהושפט בן-אחילוד מזכיר:
	100	8	17 וצדוק בן-אחיטוב ואחיהמלך בן-אביתר כהנים ושריה סופר:
	100	8	18 ובניהו בן-יהוידע והכרתי והפלתי ובני דוד כהנים היו:
	100	9	1 ויאמר דוד הכי יש-עוד אשר נותר לבית שאול ואעשה עמו חסד בעבור יהונתן:

- 100 9 2 ולבית שאול עבד
ושמו ציבא
ויקראו־לו אל־דוד
ויאמר המלך אליו
האתה ציבא ויאמר
עבדך:
- 100 9 3 ויאמר המלך האפס
עוד איש לבית שאול
ואעשה עמו חסד
אלהים ויאמר ציבא
אל־המלך עוד בן
ליהונתן נכה
רגלים:
- 100 9 4 ויאמר־לו המלך
איפה הוא ויאמר
ציבא אל־המלך
הנה־הוא בית מכיר
בן־עמיאל בלו
דבר:
- 100 9 5 וישלח המלך דוד
ויקחהו מבית מכיר
בן־עמיאל מלו דבר:
- 100 9 6 ויבא מפיבשת
בן־יהונתן בן־שאול
אל־דוד ויפל
על־פניו וישתחו
ויאמר דוד מפיבשת
ויאמר הנה עבדך:
- 100 9 7 ויאמר לו דוד
אל־תירא כי עשה
אעשה עמך חסד
בעבור יהונתן אביך
והשבתי לך
את־כל־שדה שאול
אביך ואתה תאכל
לחם על־שלחני
תמיד:
- 100 9 8 וישתחו ויאמר מה
עבדך כי פנית
אל־הכלב המת אשר
כמוני:
- 100 9 9 ויקרא המלך
אל־ציבא נער שאול

			<p>ויאמר אליו כל אשר היה לשאול ולכל- ביתו נתתי לבן-אדניך: ועבדת לו את-האדמה אתה ובניך ועבדיך והבאת והיה לבן-אדניך לחם ואכלו ומפיבשת בן-אדניך יאכל תמיד לחם על-שלחני ולציבא חמשה עשר בנים ועשרים עבדים:</p>
100	9	10	
			<p>ויאמר ציבא 11 אל-המלך ככל אשר יצוה אדני המלך את-עבדו כן יעשה עבדך ומפיבשת אכל על-שלחני כאחד מבני המלך:</p>
100	9	12	
			<p>ולמפיבשת בן-קטן ושמו מיכא וכל מושב בית-ציבא עבדים למפיבשת: ומפיבשת ישב 13 בירושלם כי על-שלחן המלך תמיד הוא אכל והוא פסח שתי רגליו:</p>
100	10	1	
			<p>ויהי אחרי-כן וימת מלך בני עמון וימלך חנון בנו תחתיו:</p>
100	10	2	
			<p>ויאמר דוד אעשה-חסד עם-חנון בן-נחש כאשר עשה אביו עמדי חסד וישלח דוד לנחמו ביד-עבדיו אל-אביו ויבאו עבדי דוד ארץ בני עמון: ויאמרו שרי 3</p>
100	10	3	

			בני־עמון אל־חנון אדניהם המכבד דוד את־אביך בעיניך כִּי־שלח לך מנחמים הלוא בעבור חקור את־העיר ולרגלה ולהפכה שלח דוד את־עבדיו אליך:
100	10	4	ויקח חנון את־עבדי דוד ויגלח את־חצי זקנם ויכרת את־מזויהם בחצי עד שתותיהם וישלחם:
100	10	5	ויגדו לדוד וישלח לקראתם כִּי־היו האנשים נכלמים מאד ויאמר המלך שבו בירחו עד־יצמח זקנכם ושבתם:
100	10	6	ויראו בני עמון כי נבאשו בדוד וישלחו בני־עמון וישכרו את־ארם בית־רחוב ואת־ארם צובא עשרים אלף רגלי ואת־מלך מעכה אלף איש ואיש טוב שנים־עשר אלף איש:
100	10	7	וישמע דוד וישלח את־יואב ואת כל־הצבא הגברים:
100	10	8	ויצאו בני עמון ויערכו מלחמה פתח השער וארם צובא ורחוב ואיש־טוב ומעכה לבדם בשדה:
100	10	9	וירא יואב כִּי־היתה אליו פני המלחמה מפנים ומאחור ויבחר מכל בחורי בישראל ויערך לקראת ארם:
100	10	10	ואת יתר העם נתן

			ביד אבשי אחיו ויערך לקראת בני עמון:
100	10	11	ויאמר אִם־תִּחְזַק אֶרֶם מִמֶּנִּי וְהִיתָה לִי לִישׁוּעָה וְאִם־בְּנֵי עַמּוֹן יִחְזְקוּ מִמֶּךָ וְהִלַּכְתִּי לְהוֹשִׁיעַ לָךְ:
	100	10	12 חֶזֶק וְנִתְחַזַּק בְּעַד־עַמְּנוּ וּבְעַד עָרֵי אֱלֹהֵינוּ וַיְהִי וְהָיָה יַעֲשֶׂה הַטּוֹב בְּעֵינָיו:
100	10	13	וַיִּגַּשׁ יוֹאָב וְהָעָם אֲשֶׁר עִמּוֹ לְמִלְחָמָה בְּאֶרֶם וַיִּנְסוּ מִפָּנָיו:
	100	10	14 וּבְנֵי עַמּוֹן רָאוּ כִּי־נָס אֶרֶם וַיִּנְסוּ מִפָּנָי אֲבִישִׁי וַיָּבֹאוּ הָעִיר וַיֵּשֶׁב יוֹאָב מַעַל בְּנֵי עַמּוֹן וַיָּבֹא יְרוּשָׁלַם:
100	10	15	וַיֵּרָא אֶרֶם כִּי נִגַּף לִפְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאסְפוּ יַחַד:
100	10	16	וַיִּשְׁלַח הַדְּדַעְזֹר וַיֵּצֵא אֶת־אֶרֶם אֲשֶׁר מֵעֵבֶר הַנָּהָר וַיָּבֹאוּ חֵילָם וְשׁוֹבֵךְ שֶׁר־צַבָּא הַדְּדַעְזֹר לִפְנֵיהֶם:
100	10	17	וַיִּגְדּוּ לְדוֹד וַיֹּאסְפוּ אֶת־כָּל־יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲבֵר אֶת־הַיַּרְדֵּן וַיָּבֹאוּ חֵלָאָמָה וַיַּעֲרֹכוּ אֶרֶם לְקִרְאֵת דּוֹד וַיִּלַּחֲמוּ עִמּוֹ:
	100	10	18 וַיִּנָּס אֶרֶם מִפָּנָי יִשְׂרָאֵל וַיַּהַרְגוּ דּוֹד מֵאֶרֶם שֶׁבַע מֵאוֹת רֶכֶב וְאַרְבַּעַיִם אֶלֶף פָּרָשִׁים וְאֵת שׁוֹבֵךְ שֶׁר־צַבָּאוֹ הַכָּה וַיָּמָת שָׁם:
100	10	19	וַיֵּרָאוּ כָּל־הַמְּלָכִים עֲבָדֵי הַדְּדַעְזֹר כִּי

			נגפו לפני ישראל וישלמו את־ישראל ויעבדום ויראו ארם להושיע עוד את־בני עמון:
100	11	1	ויהי לתשובת השנה לעת צאת המלאכים וישלח דוד את־יואב ואת־עבדיו עמו ואת־כל־ישראל וישחתו את־בני עמון ויצרו על־רבה ודוד יושב בירושלם:
100	11	2	ויהי לעת הערב ויקם דוד מעל משכבו ויתהלך על־גג בית־המלך וירא אשה רחצת מעל הגג והאשה טובת מראה מאד:
100	11	3	וישלח דוד וידרש לאשה ויאמר הלוא־זאת בת־שבע בת־אליעם אשת אוריה החתי:
100	11	4	וישלח דוד מלאכים ויקחה ותבוא אליו וישכב עמה והיא מתקדשת מטמאתה ותשב אל־ביתה:
100	11	5	ותהר האשה ותשלח ותגד לדוד ותאמר הרה אנכי:
100	11	6	וישלח דוד אל־יואב שלח אלי את־אוריה החתי וישלח יואב את־אוריה אל־דוד:
100	11	7	ויבא אוריה אליו וישאל דוד לשלום יואב ולשלום העם ולשלום המלחמה:
100	11	8	ויאמר דוד לאוריה

			<p> רד לביתך ורחץ רגליך ויצא אוריה מבית המלך ותצא אחריו משאת המלך: וישכב אוריה פתח בית המלך את כל־עבדי אדניו ולא ירד אל־ביתו: ויגדו לדוד לאמר לא־ירד אוריה אל־ביתו ויאמר דוד אל־אוריה הלוא מדרך אתה בא מדוע לא־ירדת אל־ביתך: ויאמר אוריה אל־דוד הארון וישראל ויהודה ישבים בסכות ואדני יואב ועבדי אדני על־פני השדה חנים ואני אבוא אל־ביתי לאכל ולשתות ולשכב עם־אשתי חיך וחי נפשך אם־אעשה את־הדבר הזה: ויאמר דוד אל־אוריה שב בזה גם־היום ומחר אשלחך וישב אוריה בירושלם ביום ההוא וממחרת: ויקרא־לו דוד ויאכל לפניו וישת וישכרהו ויצא בערב לשכב במשכבו עם־עבדי אדניו ואל־ביתו לא ירד: ויהי בבקר ויכתב דוד ספר אל־יואב וישלח ביד אוריה: ויכתב בספר לאמר הבו את־אוריה אל־מול פני המלחמה </p>
100	11	9	
100	11	10	
100	11	11	
100	11	12	
100	11	13	
100	11	14	
100	11	15	

			החזקה ושבתם מאחריו ונכה ומת:
100	11	16	ויהי בשמור יואב אל־העיר ויתן את־אוריה אל־המקום אשר ידע כי אנשי־חיל שם:
100	11	17	ויצאו אנשי העיר וילחמו את־יואב ויפל מן־העם מעבדי דוד וימת גם אוריה החתי:
100	11	18	וישלח יואב ויגד לדוד את־כל־דברי המלחמה:
100	11	19	ויצו את־המלאך לאמר ככלותך את כל־דברי המלחמה לדבר אל־המלך:
100	11	20	והיה אס־תעלה חמת המלך ואמר לך מדוע נגשתם אל־העיר להלחם הלוא ידעתם את אשר־ירו מעל החומה:
100	11	21	מי־הכה את־אבימלך בן־ירבשת הלוא־אשה השליכה עליו פלח רכב מעל החומה וימת בתבץ למה נגשתם אל־החומה ואמרת גם עבדך אוריה החתי מת:
100	11	22	וילך המלאך ויבא ויגד לדוד את כל־אשר שלחו יואב:
100	11	23	ויאמר המלאך אל־דוד כי־גברו עלינו האנשים ויצאו אלינו השדה ונהיה עליהם עד־פתח השער:
100	11	24	ויראו המוראים

			אל־עבדך מעל החומה וימותו מעבדי המלך וגם עבדך אוריה החתי מת:
100	11	25	ויאמר דוד אל־המלאך כה־תאמר אל־יואב אל־ירע בעיניך את־הדבר הזה כִּי־כזה וכזה תאכל החרב החזק מלחמתך אל־העיר והרסה וחזקהו:
100	11	26	ותשמע אשת אוריה כִּי־מת אוריה אישה ותספד על־בעלה:
100	11	27	ויעבר האבל וישלח דוד ויאספה אל־ביתו ותהי־לו לאשה ותלד לו בן וירע הדבר אשר־עשה דוד בעיני יהוה:
100	12	1	וישלח יהוה את־נתן אל־דוד ויבא אליו ויאמר לו שני אנשים היו בעיר אחת אחד עשיר ואחד ראש:
100	12	2	לעשיר היה צאן ובקר הרבה מאד:
100	12	3	ולרש אין־כל כי אם־כבשה אחת קטנה אשר קנה ויחיה ותגדל עמו ועם־ בניו יחדו מפתו תאכל ומכסו תשתה ובחיקו תשכב ותהי־לו כבת:
100	12	4	ויבא הלך לאיש העשיר ויחמל לקחת מצאנו ומבקר לעשות לארץ הבא־לו ויקה את־כבשת האיש הראש ויעשה לאיש

			הבא אליו:
100	12	5	ויחר־אף דוד באיש מאד ויאמר אל־נתן חי־יהוה כי בן־מות האיש העשה זאת:
100	12	6	ואת־הכבשה ישלם ארבעתים עקב אשר עשה את־הדבר הזה ועל אשר לא־חמל: ויאמר נתן אל־דוד אתה האיש כה־אמר יהוה אלהי ישראל אנכי משחתיך למלך על־ישראל ואנכי הצלתיך מיד שאול: ואתנה לך את־בית אדניך ואת־נשי אדניך בחיקך ואתנה לך את־בית ישראל ויהודה ואם־מעט ואספה לך כהנה וכהנה:
100	12	9	מדוע בזית את־דבר יהוה לעשות הרע בעינו את אוריה החתי הכית בחרב ואת־אשתו לקחת לך לאשה ואתו הרגת בחרב בני עמון: ועתה לא־תסור חרב מביתך עד־עולם עקב כי בזתני ותקח את־אשת אוריה החתי להיות לך לאשה:
100	12	11	כה אמר יהוה הנני מקים עליך רעה מביתך ולקחתי את־נשיך לעיניך ונתתי לרעיך ושכב עם־נשיך לעיני השמש הזאת:
100	12	12	כי אתה עשית בסתר ואני אעשה את־הדבר

			הזה נגד כל־ישראל ונגד השמש:
100	12	13	ויאמר דוד אל־נתן חטאתי ליהוה ויאמר נתן אל־דוד גם־יהוה העביר חטאתך לא תמות:
100	12	14	אפס כִּי־נאץ נאצת את־איבי יהוה בדבר הזה גם הבן הילוד לך מות ימות:
100	12	15	וילך נתן אל־ביתו ויגף יהוה את־הילד אשר ילדה אשת־אוריה לדוד ויאנש:
	100	12	16 ויבקש דוד את־האלהים בעד הנער ויצם דוד צום ובא ולן ושכב ארצה:
	100	12	17 ויקמו זקני ביתו עליו להקימו מִן־הארץ ולא אבה ולא־ברא אתם לחם:
100	12	18	ויהי ביום השביעי וימת הילד ויראו עבדי דוד להגיד לו כִּי־מת הילד כי אמרו הנה בהיות הילד חי דברנו אליו ולא־שמע בקולנו ואיך נאמר אליו מת הילד ועשה רעה:
100	12	19	וירא דוד כי עבדיו מתלחשים ויבן דוד כי מת הילד ויאמר דוד אל־ עבדיו המת הילד ויאמרו מת:
100	12	20	ויקם דוד מהארץ וירחץ ויסך ויחלף שמלתו ויבא

			בית־יהוה וישתחו ויבא אל־ביתו וישאל וישימו לו לחם ויאכל: ויאמרו עבדיו אליו
100	12	21	מה־הדבר הזה אשר עשיתה בעבור הילד חי צמת ותבך וכאשר מת הילד קמת ותאכל לחם: ויאמר בעוד הילד
100	12	22	חי צמתי ואבכה כי אמרתי מי יודע יחנני יהוה וחי הילד: ועתה מת למה זה
100	12	23	אני צם האוכל להשיבו עוד אני הלך אליו והוא לא־ ישוב אלי: וינחם דוד את
100	12	24	בת־שבע אשתו ויבא אליה וישכב עמה ותלד בן ויקרא את־שמו שלמה ויהוה אהבו: וישלח ביד נתן
100	12	25	הנביא ויקרא את־שמו ידידיה בעבור יהוה: וילחם יואב ברבת
100	12	26	בני עמון וילכד את־עיר המלוכה: וישלח יואב מלאכים
100	12	27	אל־דוד ויאמר נלחמתי ברבה גם־לכדתי את־עיר המים: ועתה אסף את־יתר
100	12	28	העם וחנה על־העיר ולכדה פן־אלכד אני את־העיר ונקרא שמי עליה:

100	12	29	<p>ויאסף דוד את־כל־העם וילך רבתה וילחם בה וילכדה:</p>
100	12	30	<p>ויקה את־עטרת־מלכם מעל ראשו ומשקלה ככר זהב ואבן יקרה ותהי על־ראש דוד ושלל העיר הוציא הרבה מאד:</p>
100	12	31	<p>ואת־העם אשר־בה הוציא וישם במגרה ובחרצי הברזל ובמגזרת הברזל והעביר אותם במלכן וכן יעשה לכל ערי בני־עמון וישב דוד וכל־העם ירושלם:</p>
100	13	1	<p>ויהי אחרי־כן ולאבשלום בן־דוד אחות יפה ושמה תמר ויאהבה אמנון בן־דוד:</p>
100	13	2	<p>ויצר לאמנון להתחלות בעבור תמר אחתו כי בתולה היא ויפלא בעיני אמנון לעשות לה מאומה:</p>
100	13	3	<p>ולאמנון רע ושמו יונדב בן־שמעה אחי דוד ויונדב איש חכם מאד:</p>
100	13	4	<p>ויאמר לו מדוע אתה ככה דל בן־המלך בבקר בבקר הלוא תגיד לי ויאמר לו אמנון את־תמר אחות אבשלם אחי אני אהב:</p>
100	13	5	<p>ויאמר לו יהונדב שכב על־משכבך והתחל ובא אביך לראותך ואמרת אליו</p>

			<p>תבא נא תמר אחותי ותברני לחם ועשתה לעיני את־הבריה למען אשר אראה ואכלתי מידה:</p>
100	13	6	<p>וישכב אמנון ויתחל ויבא המלך לראתו ויאמר אמנון אל־המלך תבוא־נא תמר אחתי ותלבב לעיני שתי לבבות ואברה מידה:</p>
100	13	7	<p>וישלח דוד אל־תמר הביתה לאמר לכי נא בית אמנון אחיך ועשי־לו הבריה:</p>
100	13	8	<p>ותלך תמר בית אמנון אחיה והוא שכב ותקח את־הבצק ותלוש ותלבב לעיניו ותבשל את־הלבבות:</p>
100	13	9	<p>ותקח את־המשרת ותצק לפניו וימאן לאכול ויאמר אמנון הוציאו כל־איש מעלי ויצאו כל־איש מעליו:</p>
100	13	10	<p>ויאמר אמנון אל־תמר הביאי הבריה החדר ואברה מידך ותקח תמר את־ הלבבות אשר עשתה ותבא לאמנון אחיה החדרה:</p>
100	13	11	<p>ותגש אליו לאכל ויחזק־בה ויאמר לה בואי שכבי עמי אחותי:</p>
100	13	12	<p>ותאמר לו אל־אחי אל־תענני כי לא־יעשה כן בישראל אל־תעשה את־הנבלה</p>

הזאת:

100	13	13	ואני אנה אוליך
את־חרפתי ואתה
תהיה כאחד הנבלים
בישראל ועתה
דבר־נא אל־המלך כי
לא ימנעני ממך:
100	13	14	ולא אבה לשמע
בקולה ויחזק ממנה
ויענה וישכב אתה:
100	13	15	וישנאה אמנון שנאה
גדולה מאד כי
גדולה השנאה אשר
שנאה מאהבה אשר
אהבה ויאמר־לה
אמנון קומי לכי:
100	13	16	ותאמר לו אל־אודת
הרעה הגדולה הזאת
מאחרת אשר־עשית
עמי לשלחני ולא
אבה לשמע לה:
100	13	17	ויקרא את־נערו
משרתו ויאמר
שלח־נא את־זאת
מעלי החוצה ונעל
הדלת אחריה:
100	13	18	ועליה כתנת פסים
כי כן תלבשן
בנות־המלך הבתולת
מעילים ויצא אותה
משרתו החוץ ונעל
הדלת אחריה:
100	13	19	ותקח תמר אפר
על־ראשה וכתנת
הפסים אשר עליה
קרעה ותשם ידה על־
ראשה ותלך הלוך
וזעקה:
100	13	20	ויאמר אליה אבשלום
אחיה האמינון אחיך
היה עמך ועתה
אחותי החרישי אחיך
הוא אל־תשיתי

			את־לבך לדבר הזה ותשב תמר ושממה בית אבשלום אחיה:
100	13	21	והמלך דוד שמע את כל־הדברים האלה ויחר לו מאד:
100	13	22	ולא־דבר אבשלום עם־אמנון למרע ועד־טוב כִּי־שנא אבשלום את־אמנון על־דבר אשר ענה את תמר אחתו:
100	13	23	ויהי לשנתיים ימים ויהיו גזזים לאבשלום בבעל חצור אשר עם־אפרים ויקרא אבשלום לכל־בני המלך:
100	13	24	ויבא אבשלום אל־המלך ויאמר הנה־נא גזזים לעבדך ילך־נא המלך ועבדיו עם־עבדך:
100	13	25	ויאמר המלך אל־אבשלום אל־בני אל־נא נלך כלנו ולא נכבד עליך ויפר־ק־בו ולא־אבה ללכת ויברכהו:
100	13	26	ויאמר אבשלום ולא ילך־נא אתנו אמנון אחי ויאמר לו המלך למה ילך עמך:
100	13	27	ויפר־ק־בו אבשלום וישלח אתו את־אמנון ואת כל־בני המלך:
100	13	28	ויצו אבשלום את־נעוריו לאמר ראו נא כטוב לב־אמנון ביין ואמרתי אליכם הכו את־אמנון והמתם אתו

			אל־תִּירָאוּ הַלּוֹא כִּי
			אֲנֹכִי צוִּיתִי אֶתְכֶם
			חֲזִקוּ וְהִיוּ
			לְבָנֵי־חַיִּל:
100	13	29	וַיַּעֲשׂוּ נַעֲרֵי אֲבִשְׁלוֹם
			לְאַמְנוֹן כֹּאשֶׁר צִוָּה
			אֲבִשְׁלוֹם וַיִּקְמוּ
			כָּל־בְּנֵי הַמֶּלֶךְ
			וַיִּרְכְּבוּ אִישׁ
			עַל־פֶּרֶדוֹ וַיִּנְסוּ:
100	13	30	וַיְהִי הֵמָּה בַּדֶּרֶךְ
			וְהַשְׁמָעָה בָּאָה אֶל־דָּוִד
			לֵאמֹר הִכָּה אֲבִשְׁלוֹם
			אֶת־כָּל־בְּנֵי הַמֶּלֶךְ
			וְלֹא־נֹתַר מֵהֶם אֶחָד:
100	13	31	וַיָּקָם הַמֶּלֶךְ וַיִּקְרַע
			אֶת־בִּגְדָיו וַיִּשְׁכַּב
			אֶרְצָה וְכָל־עַבְדָּיו
			נֹצְבִים קָרְעֵי בִגְדֵיהֶם:
	100	13	וַיַּעַן יוֹנָדָב 32
			בֶּן־שְׁמָעָה אֶחָיִדּוֹד
			וַיֹּאמֶר אֶל־יֹאמֵר
			אֲדֹנָי אֵת כָּל־הַנְּעָרִים
			בְּנֵי־הַמֶּלֶךְ הַמִּיתוּ
			כִּי־אַמְנוֹן לִבְדּוֹ מֵת
			כִּי־עַל־פִּי אֲבִשְׁלוֹם
			הִיתָה שׁוֹמֵה מִיּוֹם
			עַנְתּוֹ אֵת תֹּמַר אַחֲתּוֹ:
100	13	33	וַעֲתָה אֶל־יֵשֶׁם אֲדֹנָי
			הַמֶּלֶךְ אֶל־לִבּוֹ דִּבֵּר
			לֵאמֹר כָּל־בְּנֵי הַמֶּלֶךְ
			מָתוּ כִּי־אִם־ אַמְנוֹן
			לִבְדּוֹ מֵת:
100	13	34	וַיְבָרַח אֲבִשְׁלוֹם וַיֵּשֶׂא
			הַנַּעַר הַצֶּפֶה אֶת־עֵינָיו
			וַיֵּרָא וְהִנֵּה עֹסֵר־בַּ
			הַלָּכִים מִדֶּרֶךְ אַחֲרָיו
			מִצַּד הַהָר:
	100	13	וַיֹּאמֶר יוֹנָדָב 35
			אֶל־הַמֶּלֶךְ הִנֵּה
			בְּנֵי־הַמֶּלֶךְ בָּאוּ כַּדִּבֵּר
			עַבְדְּךָ כֵּן הָיָה:
100	13	36	וַיְהִי כִּכְלָתּוֹ לַדִּבֵּר

			והנה בני־המלך באו וישאו קולם ויבכו וגם־המלך וכל־עבדיו בכו בכי גדול מאד:
100	13	37	ואבשלום ברח וילך אל־תלמי בן־עמיחור מלך גשור ויתאבל על־בנו כל־ הימים:
100	13	38	ואבשלום ברח וילך גשור ויהי־שם שלש שנים:
100	13	39	ותכל דוד המלך לצאת אל־אבשלום כי־נחם על־אמנון כי־מת:
100	14	1	וידע יואב בן־צריה כי־לב המלך על־אבשלום:
100	14	2	וישלח יואב תקועה ויקח משם אשה חכמה ויאמר אליה התאבלי־נא ולבשי־ נא בגדי־אבל ואל־תסוכי שמן והיית כאשה זה ימים רבים מתאבלת על־מת:
100	14	3	ובאת אל־המלך ודברת אליו כדבר הזה וישם יואב את־הדברים בפיה:
100	14	4	ותאמר האשה התקעית אל־המלך ותפל על־אפיה ארצה ותשתחו ותאמר הושעה המלך:
100	14	5	ויאמר־לה המלך מה־לך ותאמר אבל אשה־אלמנה אני וימת אישי:
100	14	6	ולשפחתך שני בנים וינצו שניהם בשדה

ואין מציל ביניהם
ויכו האחד את־האחד
וימת אתו:

100 14 7 והנה קמה
כל־המשפחה
על־שפחתך ויאמרו
תני את־מכה אחיו
ונמתהו בנפש אחיו
אשר הרג ונשמידה
גם את־היורש וכבו
את־גחלתי אשר
נשארה לבלתי
שום־לאישי שם
ושארית על־פני
האדמה:

100 14 8 ויאמר המלך
אל־האשה לכי לביתך
ואני אצוה עליך:

100 14 9 ותאמר האשה
התקועית אל־המלך
עלי אדני המלך
העון ועל־בית אבי
והמלך וכסאו נקי:

100 14 10 ויאמר המלך המדבר
אליך והבאתו אלי
ולא־יסיף עוד לגעת
בך:

100 14 11 ותאמר יזכר־נא
המלך את־יהוה
אלהיך מהרבית גאל
הדם לשחת ולא
ישמידו את־בני
ויאמר חי־יהוה
אם־יפל משערת בנך
ארצה:

100 14 12 ותאמר האשה
תדבר־נא שפחתך
אל־אדני המלך דבר
ויאמר דברי:

100 14 13 ותאמר האשה ולמה
חשבתה כזאת על־עם
אלהים ומדבר המלך
הדבר הזה כאשם

			לבלתי השיב המלך את־נדחו:
100	14	14	כי־מות נמות וכמים הנגרים ארצה אשר לא יאספו ולא־ישא אלהים נפש וחשב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח:
100	14	15	ועתה אשר־באתי לדבר אל־המלך אדני את־הדבר הזה כי יראני העם ותאמר שפחתך אדברה־נא אל־המלך אולי יעשה המלך את־דבר אמתו:
100	14	16	כי ישמע המלך להציל את־אמתו מכף האיש להשמיד אתי ואת־בני יחד מנחלת אלהים:
100	14	17	ותאמר שפחתך יהיה־נא דבר־אדני המלך למנוחה כי כמלאך האלהים כן אדני המלך לשמע הטוב והרע ויהוה אלהיך יהי עמך:
100	14	18	ויען המלך ויאמר אל־האשה אל־נא תכחדי ממני דבר אשר אנכי שאל אתך ותאמר האשה ידבר־נא אדני המלך:
100	14	19	ויאמר המלך היד יואב אתך בכל־זאת ותען האשה ותאמר חי־נפשך אדני המלך אם־אש להמין ולהשמיל מכל אשר־דבר אדני המלך כי־עבדך יואב הוא צוני והוא שם בפי

			שפחתך את
			כל־הדברים האלה:
100	14	20	לבעבור סבב את־פני
			הדבר עשה עבדך
			יואב את־הדבר הזה
			ואדני חכם כחכמת
			מלאך האלהים לדעת
			את־כל־אשר בארץ:
	100	14	21 ויאמר המלך
			אל־יואב הנה־נא
			עשיתי את־הדבר הזה
			ולך השב את־הנער
			את־אבשלום:
100	14	22	ויפל יואב אל־פניו
			ארצה וישתחו ויברך
			את־המלך ויאמר
			יואב היום ידע
			עבדך כ־מצאתי חן
			בעיניך אדני המלך
			אשר־עשה המלך
			את־דבר עבדו:
	100	14	23 ויקם יואב וילך
			גשורה ויבא
			את־אבשלום ירושלם:
	100	14	24 ויאמר המלך יסב
			אל־ביתו ופני לא
			יראה ויסב אבשלום
			אל־ביתו ופני המלך
			לא ראה:
	100	14	25 וכאבשלום לא־היה
			אי־שיפה בכל־ישראל
			להלל מאד מכף רגלו
			ועד קדקדו לא־היה
			בו מום:
	100	14	26 ובגלחו את־ראשו
			והיה מקץ ימים
			לימים אשר יגלח
			כ־כבד עליו וגלחו
			ושקל את־שער ראשו
			מאתים שקלים באבן
			המלך:
	100	14	27 ויולדו לאבשלום
			שלושה בנים ובת

אחת ושמה תמר היא
היתה אשה יפת
מראה:

100 14 28 וישב אבשלום
בירושלם שנתים
ימים ופני המלך לא
ראה:

100 14 29 וישלח אבשלום
אל־יואב לשלח אתו
אל־המלך ולא אבה
לבוא אליו וישלח
עוד שנית ולא אבה
לבוא:

100 14 30 ויאמר אל־עבדיו
ראו חלקת יואב
אל־ידי ולו־שם
שערים לכו והוצתיה
באש ויצתו עבדי
אבשלום את־החלקה
באש:

100 14 31 ויקם יואב ויבא
אל־אבשלום הביתה
ויאמר אליו למה
הציתו עבדך את־
החלקה אשר־לי באש:

100 14 32 ויאמר אבשלום
אל־יואב הנה שלחתי
אליך לאמר בא הנה
ואשלחה אתך
אל־המלך לאמר למה
באתי מגשור טוב לי
עד אני־שם ועתה
אראה פני המלך
ואם־יש־בי עון
והמתני:

100 14 33 ויבא יואב אל־המלך
ויגד־לו ויקרא
אל־אבשלום ויבא
אל־המלך וישתחו לו
על־אפיו ארצה לפני
המלך וישק המלך
לאבשלום:

100 15 1 ויהי מאחרי כן

			ויעש לו אבשלום מרכבה וססים וחמשים איש רצים לפניו:
100	15	2	והשכים אבשלום ועמד על־יד דרך השער ויהי כל־האיש אשר־יהיה־לו־ריב לבוא אל־המלך למשפט ויקרא אבשלום אליו ויאמר אִי־מזה עיר אתה ויאמר מאחד שבטי־ישראל עבדך:
100	15	3	ויאמר אליו אבשלום ראה דברך טובים ונכחים ושמע אִין־לך מאת המלך:
100	15	4	ויאמר אבשלום מִי־ישמני שפט בארץ ועלי יבוא כל־איש אשר־יהיה־לו־ריב ומשפט והצדקתיו:
100	15	5	והיה בקרב־איש להשתחות לו ושלח את־ידו והחזיק לו ונשק לו:
100	15	6	ויעש אבשלום כדבר הזה לכל־ישראל אשר־יבאו למשפט אל־המלך ויגנב אבשלום את־לב אנשי ישראל:
100	15	7	ויהי מקץ ארבעים שנה ויאמר אבשלום אל־המלך אלכה נא ואשלם את־נדרי אשר־נדרתי ליהוה בחברון:
100	15	8	כִּי־נדר נדר עבדך בשבתי בגשור בארם לאמר אם־ישיב ישיבני יהוה

			ירושלם ועבדתי
			את־יהוה:
100	15	9	ויאמר־לו המלך לך בשלוֹם ויקם וילך חברונה:
100	15	10	וישלח אבשלום מרגלים בכל־שבטי ישראל לאמר כשמעכם את־קול השפר ואמרתם מלך אבשלום בחברון:
100	15	11	ואת־אבשלום הלכו מאתים איש מירושלם קראים והלכים לתמם ולא ידעו כל־דבר:
100	15	12	וישלח אבשלום את־אחיתפל הגילני יועץ דוד מעירו מגלה בזבחו את־ הזבחים ויהי הקשר אמץ והעם הולך ורב את־אבשלום:
100	15	13	ויבא המגיד אל־דוד לאמר היה לב־איש ישראל אחרי אבשלום:
100	15	14	ויאמר דוד לכל־עבדיו אשר־אתו בירושלם קומו ונברחה כי לא־תהיה־ לנו פליטה מפני אבשלום מהרו ללכת פן־ימהר והשגנו והדיח עלינו את־ הרעה והכה העיר לפי־חרב:
100	15	15	ויאמרו עבדי־המלך אלי־המלך ככל אשר־יבחר אדני המלך הנה עבדיך:
100	15	16	ויצא המלך וכל־ביתו ברגליו

			ויעזב המלך את עשר נשים פלגשים לשמר הבית:
100	15	17	ויצא המלך וכל־העם ברגליו ויעמדו בית המרחק:
100	15	18	וכל־עבדיו עברים על־ידו וכל־הכרתי וכל־הפלתי וכל־הגתים שש־מאות איש אשר־באו ברגלו מגת עברים על־פני המלך:
100	15	19	ויאמר המלך אל־אתי הגתי למה תלך גם־אתה אתנו שוב ושב עם־המלך כי־נכרי אתה וגם־גלה אתה למקומך:
100	15	20	תמול בואך והיום אנועך עמנו ללכת ואני הולך על אשר־אני הולך שוב והשב את־אחיך עמך חסד ואמת:
100	15	21	ויען אתי את־המלך ויאמר חי־יהוה וחי אדני המלך כי אם־במקום אשר יהיה־שם אדני המלך אם־למות אם־לחיים כי־שם יהיה עבדך:
100	15	22	ויאמר דוד אל־אתי לך ועבר ויעבר אתי הגתי וכל־אנשיו וכל־הטף אשר אתו:
100	15	23	וכל־הארץ בוכים קול גדול וכל־העם עברים והמלך עבר בנחל קדרון וכל־העם עברים על־פני־דרך

			את־המדבר:
100	15	24	והנה גם־צדוק וכל־הלויים אתו נשאים את־ארון ברית האלהים ויצקו את־ארון האלהים ויעל אביתר עד־תם כל־העם לעבור מן־העיר:
100	15	25	ויאמר המלך לצדוק השב את־ארון האלהים העיר אם־אמצא חן בעיני יהוה והשבני והראני אתו ואת־נוהו:
100	15	26	ואם כה יאמר לא חפצתי בכך הנני יעשה־לי כאשר טוב בעיני:
100	15	27	ויאמר המלך אל־צדוק הכהן הרואה אתה שבה העיר בשלום ואחימעץ בנך ויהונתן בן־אביתר שני בניכם אתכם:
100	15	28	ראו אנכי מתמהמה בעברות המדבר עד בוא דבר מעמכם להגיד לי:
100	15	29	וישב צדוק ואביתר את־ארון האלהים ירושלם וישבו שם:
100	15	30	ודוד עלה במעלה הזיתים עלה ובוכה וראש לו חפוי והוא הלך יחף וכל־העם אשר־אתו חפו איש ראשו ועלו עלה ובכה:
100	15	31	ודוד הגיד לאמר אחיתפל בקשרים

			עם־אבשלום ויאמר דוד סכל־נא את־ עצת אחיתפל יהוה: ויהי דוד בא 32 15 100 עדי־הראש אשר־ישתחוה שם לאלהים והנה לקראתו חושי הארכי קרוע כתנתו ואדמה על־ראשו: ויאמר לו דוד אם 33 15 100 עברת אתי והית עלי למשא: ואם־העיר תשוב 34 15 100 ואמרת לאבשלום עבדך אני המלך אהיה עבד אביך ואני מאז ועתה ואני עבדך והפרתה לי את עצת אחיתפל: והלוא עמך שם צדוק 35 15 100 ואביתר הכהנים והיה כל־הדבר אשר תשמע מבית המלך תגיד לצדוק ולאביתר הכהנים: הנה־שם עמם שני 36 15 100 בניהם אחימעץ לצדוק ויהונתן לאביתר ושלחתם בידם אלי כל־דבר אשר תשמעו: ויבא חושי רעה דוד 37 15 100 העיר ואבשלם יבא ירושלם: ודוד עבר מעט 1 16 100 מהראש והנה ציבא נער מפיי־בשת לקראתו וצמד חמרים חבשים ועליהם מאתים לחם ומאה צמוקים ומאה קיץ ונבל יין:
--	--	--	--

- 100 16 2 ויאמר המלך
אל־ציבא מה־אלה לך
ויאמר ציבא
החמורים לבית־המלך
לרכב ולהלחם והקיץ
לאכול הנערים
והיין לשתות היעף
במדבר:
- 100 16 3 ויאמר המלך ואיה
בן־אדניך ויאמר
ציבא אל־המלך הנה
יושב בירושלם כי
אמר היום ישיבו לי
בית ישראל את
ממלכות אבי:
- 100 16 4 ויאמר המלך לצבא
הנה לך כל אשר
למפי־בשת ויאמר
ציבא השתחויתי
אמצא־חן בעיניך
אדני המלך:
- 100 16 5 ובא המלך דוד
עד־בחורים והנה
משם איש יוצא
ממשפחת בית־שאול
ושמו שמעי בן־גרא
יצא יצוא ומקלל:
- 100 16 6 ויסקל באבנים
את־דוד
ואת־כל־עבדי המלך
דוד וכל־העם
וכל־הגברים מימינו
ומשמאלו:
- 100 16 7 וכה־אמר שמעי
בקללו צא צא איש
הדמים ואיש
הבליעל:
- 100 16 8 השיב עליך יהוה כל
דמי בית־שאול אשר
מלכת תחתו ויתן
יהוה את־המלוכה
ביד אבשלום בנך
והנך ברעתך כי איש

			דמים אתה:
100	16	9	ויאמר אבישי בן־צרויה אל־המלך למה יקלל הכלב המת הזה את־אדני המלך אעברה־נא ואסירה את־ראשו:
100	16	10	ויאמר המלך מה־לי ולכם בני צריה כי יקלל וכי יהוה אמר לו קלל את־דוד ומי יאמר מדוע עשיתה כן:
100	16	11	ויאמר דוד אל־אבישי ואל־כל־עבדיו הנה בני אשר־יצא ממעי מבקש את־נפשי ואף כִּי־עתה בן־הימיני הנחו לו ויקלל כי אמר־לו יהוה:
100	16	12	אולי יראה יהוה בעוני והשיב יהוה לי טובה תחת קללתו היום הזה:
100	16	13	וילך דוד ואנשיו בדרך ושמעי הלך בצלע ההר לעמתו הלוח ויקלל ויסקל באבנים לעמתו ועפר בעפר:
100	16	14	ויבא המלך וכל־העם אשר־אתו עיפים וינפש שם:
100	16	15	ואבשלום וכל־העם איש ישראל באו ירושלם ואחיתפל אתו:
100	16	16	ויהי כאשר־בא חושי הארכי רעה דוד אל־אבשלום ויאמר חושי אל־אבשלום יחי המלך יחי

המלך:

100 16 17 ויאמר אבשלום
אל־חושי זה חסדך
את־רעך למה
לא־הלכת את־רעך:

100 16 18 ויאמר חושי
אל־אבשלם לא כי
אשר בחר יהוה והעם
הזה וכל־איש ישראל
לא אהיה ואתו אשב:

100 16 19 והשנית למי אני
אעבד הלוא לפני
בנו כאשר עבדתי
לפני אביך כן אהיה
לפניך:

100 16 20 ויאמר אבשלום
אל־אחיתפל הבו לכם
עצה מה־נעשה:

100 16 21 ויאמר אחיתפל
אל־אבשלם בוא
אל־פלגשי אביך אשר
הניח לשמור הבית
ושמע כל־ישראל
כי־נבאשת את־אביך
וחזקו ידי כל־אשר
אתך:

100 16 22 ויטו לאבשלום האהל
על־הגג ויבא
אבשלום אל־פלגשי
אביו לעיני כל־
ישראל:

100 16 23 ועצת אחיתפל אשר
יעץ בימים ההם
כאשר ישאל־ בדבר
האלהים כן כל־ עצת
אחיתפל גם־לדוד גם
לאבשלם:

100 17 1 ויאמר אחיתפל
אל־אבשלם אבחרה נא
שנים־עשר אלף איש
ואקומה וארדפה
אחרי־דוד הלילה:

100 17 2 ואבוא עליו והוא

			יגע ורפה ידים והחרדתי אתו ונס כל־העם אשר־אתו והכיתי את־המלך לבדו:
100	17	3	ואשיבה כל־העם אליך כשוב הכל האיש אשר אתה מבקש כל־העם יהיה שלום: ויישר הדבר בעיני אבשלם ובעיני כל־זקני ישראל:
100	17	4	ויאמר אבשלום קרא נא גם לחושי הארכי ונשמעה מה־בפיו גם־הוא:
100	17	6	ויבא חושי אל־אבשלום ויאמר אבשלום אליו לאמר כדבר הזה דבר אחיתפל הנעשה את־דברו אמ־אין אתה דבר:
100	17	7	ויאמר חושי אל־אבשלום לא־טובה העצה אשר־יעץ אחיתפל בפעם הזאת:
100	17	8	ויאמר חושי אתה ידעת את־אביך ואת־אנשיו כי גברים המה ומרי נפש המה כדב שכול בשדה ואביך איש מלחמה ולא ילין את־העם:
100	17	9	הנה עתה הוא־נחבא באחת הפחתים או באחד המקומת והיה כנפל בהם בתחלה ושמע השמע ואמר היתה מגפה בעם אשר אחרי אבשלם:
100	17	10	והוא גם־בן־חיל

אשר לבו כלב האריה
המס ימס כִּי־ידע
כל־ישראל כִּי־גבור
אביך ובני־חיל אשר
אתו:

100 17 11 כי יעצתי האסף
יאסף עליך

כל־ישראל מִדֵּן
ועד־באר שבע כחול
אשר־על־ הים לרב
ופניך הלכים בקרב:

100 17 12 ובאנו אליו באחת
המקומת אשר נמצא
שם ונחנו עליו
כאשר יפל הטל

על־האדמה ולא־נותר
בו ובכל־האנשים
אשר־אתו גם־אחד:

100 17 13 ואם־אל־עיר יאסף
והשיאו כל־ישראל
אל־העיר ההיא
חבלים וסחבנו אתו
עד־הנחל עד
אשר־לא־נמצא שם
גם־צרור:

100 17 14 ויאמר אבשלום
וכל־איש ישראל
טובה עצת חושי
הארכי מעצת אחיתפל
ויהוה צוה להפר
את־עצת אחיתפל
הטובה לבעבור הביא
יהוה אל־אבשלום
את־הרעה:

100 17 15 ויאמר חושי
אל־צדוק ואל־אביתר
הכהנים כזאת וכזאת
יעץ אחיתפל את־
אבשלם ואת זקני
ישראל וכזאת וכזאת
יעצתי אני:

100 17 16 ועתה שלחו מהרה
והגידו לדוד לאמר

			אל־תֵּלֶן הַלִּילָה בַּעֲרֹבוֹת הַמַּדְבָּר וְגַם עֲבוֹר תַּעֲבוֹר פֶּן יִבְלַע לַמֶּלֶךְ וְלִכְלִי־הָעַם אֲשֶׁר אֵתוֹ:
100	17	17	וַיְהוֹנָתָן וְאַחִימַעַץ עֲמָדִים בַּעֲיֵן־רֶגֶל וְהַלְכָה הַשִּׁפְחָה וְהַגִּידָה לָהֶם וְהֵם יֵלְכוּ וְהַגִּידוּ לַמֶּלֶךְ דָּוִד כִּי לֹא יוֹכִלוּ לְהֵרָאוֹת לְבוֹא הָעִירָה:
100	17	18	וַיֵּרָא אֲתָם נָעַר וַיִּגַּד לְאַבְשָׁלִם וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם מִהֵרָה וַיָּבֹאוּ אֶל־בֵּית־אִישׁ בְּבַחֲוֵרִים וְלוֹ בָּאָר בַּחֲצֵרוֹ וַיִּרְדּוּ שָׁם:
100	17	19	וַתִּקַּח הָאִשָּׁה וַתִּפְרֹשׁ אֶת־הַמֶּסֶךְ עַל־פָּנֶי הַבָּאָר וַתִּשְׁטַח עָלָיו הַרְפוֹת וְלֹא נֹדַע דָּבָר:
100	17	20	וַיָּבֹאוּ עֲבָדֵי אֲבִשָׁלוֹם אֶל־הָאִשָּׁה הַבֵּיתָה וַיֹּאמְרוּ אֵיהָ אַחִימַעַץ וַיְהוֹנָתָן וַתֹּאמֶר לָהֶם הָאִשָּׁה עֲבָרוּ מִיכָל הַמִּים וַיִּבְקְשׁוּ וְלֹא מָצְאוּ וַיֵּשְׁבוּ יְרוּשָׁלַם:
100	17	21	וַיְהִי אַחֲרֵי לִכְתֹּם וַיַּעֲלוּ מִהַבָּאָר וַיֵּלְכוּ וַיִּגְדּוּ לַמֶּלֶךְ דָּוִד וַיֹּאמְרוּ אֶל־דָּוִד קוּמוּ וְעֲבָרוּ מִהֵרָה אֶת־הַמִּים כִּי־כָכָה יַעַץ עָלֵיכֶם אַחִיתֹפֶל:
100	17	22	וַיָּקָם דָּוִד וְכָל־הָעַם אֲשֶׁר אֵתוֹ וַיַּעֲבְרוּ אֶת־הַיַּרְדֵּן עַד־אֹר הַבֶּקֶר עַד־אֶחָד לֹא

			נעדר אשר לא־עבר את־הירדן:
100	17	23	ואחיתפל ראה כי לא נעשתה עצתו ויחבש את־החמור ויקם וילך אל־ביתו אל־עירו ויצו אל־ביתו ויחנק וימת ויקבר בקבר אביו:
100	17	24	ודוד בא מחנימה ואבשלם עבר את־הירדן הוא וכל־איש ישראל עמו:
100	17	25	ואת־עמשא שם אבשלם תחת יואב על־הצבא ועמשא בן־איש ושמו יתרא הישראלי אשר־בא אל־אביגל בת־נחש אחות צרויה אם יואב:
100	17	26	ויחן ישראל ואבשלם ארץ הגלעד:
	100	17	27 ויהי כבוא דוד מחנימה ושבי בן־נחש מרבת בני־עמון ומכיר בן־עמיאל מלא דבר וברזלי הגלעדי מרגלים:
100	17	28	משכב וספות וכלי יוצר וחטים ושערים וקמח וקלי ופול ועדשים וקלי:
100	17	29	ודבש וחמאה וצאן ושפות בקר הגישו לדוד ולעם אשר־אתו לאכול כי אמרו העם רעב ועיף וצמא במדבר:
100	18	1	ויפקד דוד את־העם אשר אתו וישם

			עליהם שרי אלפים ושרי מאות:
100	18	2	וישלח דוד את־העם השלשית ביד־יואב והשלשית ביד אבישי בן־צרויה אחי יואב והשלשת ביד אתי הגתי ויאמר המלך אל־העם יצא אצא גם־אני עמכם:
100	18	3	ויאמר העם לא תצא כי אם־נס ננוס לא־ישימו אלינו לב ואם־ימתו חצינו לא־ישימו אלינו לב כי־עתה כמנו עשרה אלפים ועתה טוב כי־תהיה־ לנו מעיר לעזיר:
100	18	4	ויאמר אליהם המלך אשר־ייטב בעיניכם אעשה ויעמד המלך אל־יד השער וכל־העם יצאו למאות ולא־לפים:
100	18	5	ויצו המלך את־יואב ואת־אבישי ואת־אתי לאמר לאט־לי לנער לאבשלום וכל־העם שמעו בצות המלך את־כל־השרים על־דבר אבשלום:
100	18	6	ויצא העם השדה לקראת ישראל ותהי המלחמה ביער אפרים:
100	18	7	וינגפו שם עם ישראל לפני עבדי דוד ותהי־שם המגפה גדולה ביום ההוא עשרים אלף:
100	18	8	ותהי־שם המלחמה נפצית על־פני

			כל־הארץ וירב היער לאכל בעם מאשר אכלה החרב ביום ההוא:
100	18	9	ויקרא אבשלום לפני עבדי דוד ואבשלום רכב על־הפרד ויבא הפרד תחת שובך האלה הגדולה ויחזק ראשו באלה ויתן בין השמים ובין הארץ והפרד אשר־תחתיו עבר:
100	18	10	וירא איש אחד ויגד ליואב ויאמר הנה ראיתי את־אבשלום תלוי באלה:
100	18	11	ויאמר יואב לאיש המגיד לו והנה ראית ומדוע לא־הכיתו שם ארצה ועלי לתת לך עשרה כסף וחגרה אחת:
100	18	12	ויאמר האיש אל־יואב ולא אנכי שקל על־כפי אלף כסף לא־אשלח ידי אל־בן־המלך כי באזנינו צוה המלך אתך ואת־אבישי ואת־אתי לאמר שמרו־ מי בנער באבשלום:
100	18	13	או־עשיתי בנפשו שקר וכל־דבר לא־יכחד מן־המלך ואתה תתיצב מנגד:
100	18	14	ויאמר יואב לא־כן אחילה לפניך ויקח שלשה שבטים בכפו ויתקעם בלב אבשלום עודנו חי בלב האלה:

100	18	15	<p>ויסבו עשרה נערים נשאי כלי יואב ויכו את־אבשלום וימיתהו:</p>
100	18	16	<p>ויתקע יואב בשפר וישב העם מרדף אחרי ישראל כי־חשך יואב את־העם:</p>
100	18	17	<p>ויקחו את־אבשלום וישליכו אתו ביער אל־הפחת הגדול ויצבו עליו גל־ אבנים גדול מאד וכל־ישראל נסו איש לאהלו:</p>
100	18	18	<p>ואבשלם לקח ויצב־לו בחיו את־מצבת אשר בעמק־המלך כי אמר אין־לי בן בעבור הזכיר שמי ויקרא למצבת על־שמו ויקרא לה יד אבשלם עד היום הזה:</p>
100	18	19	<p>ואחימעץ בן־צדוק אמר ארוצה נא ואבשרה את־המלך כי־שפטו יהוה מיד איביו:</p>
100	18	20	<p>ויאמר לו יואב לא איש בשרה אתה היום הזה ובשרת ביום אחר והיום הזה לא תבשר כי על־ בן־המלך מת:</p>
100	18	21	<p>ויאמר יואב לכושי לך הגד למלך אשר ראיתה וישתחו כושי ליואב וירץ:</p>
100	18	22	<p>ויסף עוד אחימעץ בן־צדוק ויאמר אל־יואב ויהי מה ארצה־נא גם־אני</p>

			אחרי הכושי ויאמר יואב למה־זה אתה רץ בני ולכה אינ־בשורה מצאת:
100	18	23	ויהי־מה ארוץ ויאמר לו רוע וירץ אחימעץ דרך הככר ויעבר את־ הכושי: ודוד יושב בין־שני השערים וילך הצפה אל־גג השער אל־החומה וישא את־עיניו וירא והנה־איש רץ לבדו: ויקרא הצפה ויגד למלך ויאמר המלך אם־לבדו בשורה בפיו וילך הלוך וקרב:
100	18	26	וירא הצפה איש־אחר רץ ויקרא הצפה אל־השער ויאמר הנה־איש רץ לבדו ויאמר המלך גם־זה מבשר:
100	18	27	ויאמר הצפה אני ראה את־מרוצת הראשון כמרצת אחימעץ בן־צדוק ויאמר המלך איש־טוב זה ואל־בשורה טובה יבוא:
100	18	28	ויקרא אחימעץ ויאמר אל־המלך שלום וישתחו למלך לאפיו ארצה ויאמר ברוך יהוה אלהיך אשר סגר את־האנשים אשר־נשאו את־ידיהם באדני המלך:
100	18	29	ויאמר המלך שלום לנער לאבשלום

ויאמר אחימעץ
ראיתי ההמון הגדול
לשלח את־עבד המלך
יואב ואת־עבדך ולא
ידעתי מה:

100 18 30 ויאמר המלך סב
התיצב כה ויסב
ויעמד:

100 18 31 והנה הכושי בא
ויאמר הכושי יתבשר
אדני המלך כ־שפטך
יהוה היום מיד
כל־הקמים עליך:

100 18 32 ויאמר המלך
אל־הכושי השלום
לנער לאבשלום
ויאמר הכושי יהיו
כנער איבי אדני
המלך וכל אשר־קמו
עליך לרעה:

100 19 1 וירגז המלך ויעל
על־עלית השער ויבך
וכה אמר בלכתו בני
אבשלום בני בני
אבשלום מי־יתן
מותי אני תחתך
אבשלום בני בני:

100 19 2 ויגד ליואב הנה
המלך בכה ויתאבל
על־אבשלום:

100 19 3 ותהי התשעה ביום
ההוא לאבל לכל־העם
כ־שמע העם ביום
ההוא לאמר נעצב
המלך על־בנו:

100 19 4 ויתגנב העם ביום
ההוא לבוא העיר
כאשר יתגנב העם
הנכלמים בנוסם
במלחמה:

100 19 5 והמלך לאט את־פניו
ויזעק המלך קול
גדול בני אבשלום

100	19	6	<p>אבשלום בני בני:</p> <p>ויבא יואב אליהמלך הבית ויאמר הבשת היום את־פני כל־עבדיך הממלטים את־נפשך היום ואת נפש בניך ובנתיך ונפש נשיך ונפש פלגשיך:</p>
100	19	7	<p>לאהבה את־שנאיך ולשנא את־אהביך כי הגדת היום כי אין לך שרים ועבדים כי ידעתי היום כי לא אבשלום חי וכלנו היום מתים כ־אז ישר בעיניך:</p>
100	19	8	<p>ועתה קום צא ודבר על־לב עבדיך כי ביהוה נשבעתי כ־אינך יוצא אם־ ילין איש אתך הלילה ורעה לך זאת מכל־הרעה אשר־באה עליך מנעריך עד־ עתה:</p>
100	19	9	<p>ויקם המלך וישב בשער ולכל־העם הגידו לאמר הנה המלך יושב בשער ויבא כל־העם לפני המלך וישראל נס איש לאהליו:</p>
100	19	10	<p>ויהי כל־העם נדון בכל־שבטי ישראל לאמר המלך הצילנו מכף איבינו והוא מלטנו מכף פלשתים ועתה ברח מן־הארץ מעל אבשלום:</p>
100	19	11	<p>ואבשלום אשר משחנו עלינו מת במלחמה ועתה למה אתם</p>

			מחרשים להשיב את־המלך:
100	19	12	והמלך דוד שלח אל־צדוק ואל־אביתר הכהנים לאמר דברו אל־זקני יהודה לאמר למה תהיו אחרנים להשיב את־המלך אל־ביתו ודבר כל־ישראל בא אל־המלך אל־ביתו:
100	19	13	אחי אתם עצמי ובשרי אתם ולמה תהיו אחרנים להשיב את־המלך:
100	19	14	ולעמשא תמרו הלוא עצמי ובשרי אתה כה יעשה־לי אלהים וכה יוסיף א־מ־לא שר־צבא תהיה לפני כל־הימים תחת יואב:
100	19	15	ויט את־לבב כל־איש־יהודה כאיש אחד וישלחו אל־המלך שוב אתה וכל־עבדיך:
100	19	16	וישב המלך ויבא עד־הירדן ויהודה בא הגלגלה ללכת לקראת המלך להעביר את־המלך את־הירדן:
100	19	17	וימהר שמעי בן־גרא בן־הימיני אשר מבחורים וירד עם־איש יהודה לקראת המלך דוד:
100	19	18	ואלף איש עמו מבנימן וציבא נער בית שאול וחמשת עשר בניו ועשרים עבדיו אתו וצלחו הירדן לפני המלך:

100 19 19 ועברה העברה לעביר
 את־בית המלך
 ולעשות הטוב בעינו
 ושמעי בן־גרא נפל
 לפני המלך בעברו
 בירדן:
 100 19 20 ויאמר אל־המלך
 אל־יחשב־לי אדני
 עון ואל־תזכר את
 אשר העוה עבדך
 ביום אשר־יצא
 אדני־המלך מירושלם
 לשום המלך אל־לבו:
 100 19 21 כי ידע עבדך כי
 אני חטאתי
 והנה־באתי היום
 ראשון לכל־בית
 יוסף לרדת לקראת
 אדני המלך:
 100 19 22 ויען אבישי
 בן־צרויה ויאמר
 התחת זאת לא יומת
 שמעי כי קלל את־
 משיח יהוה:
 100 19 23 ויאמר דוד מה־לי
 ולכם בני צרויה
 כִּי־תהיו־לי היום
 לשטן היום יומת
 איש בישראל כי
 הלוא ידעתי כי
 היום אני־מלך
 על־ישראל:
 100 19 24 ויאמר המלך
 אל־שמעי לא תמות
 וישבע לו המלך:
 100 19 25 ומפבשת בן־שאול
 ירד לקראת המלך
 ולא־עשה רגליו
 ולא־עשה שפמו ואת־
 בגדיו לא כבס
 למן־היום לכת המלך
 עד־היום אשר־בא
 בשלום:

100 19 26 ויהי כִּי־בא ירושלם
 לקראת המלך ויאמר
 לו המלך למה
 לא־הלכת עמי
 מפיבשת:
 100 19 27 ויאמר אדני המלך
 עבדי רמני כִּי־אמר
 עבדך אחבשה־לי
 החמור וארכב עליה
 ואלך את־המלך כי
 פסח עבדך:
 100 19 28 וירגל בעבדך
 אל־אדני המלך
 ואדני המלך כמלאך
 האלהים ועשה הטוב
 בעיניך:
 100 19 29 כי לא היה כל־בית
 אבי כי
 אִם־אנשי־מות לאדני
 המלך ותשת את־עבדך
 באכלי שלחנך
 ומה־יש־לי עוד
 צדקה ולזעק עוד
 אל־המלך:
 100 19 30 ויאמר לו המלך למה
 תדבר עוד דבריך
 אמרתי אתה וציבא
 תחלקו את־השדה:
 100 19 31 ויאמר מפיבשת
 אל־המלך גם את־הכל
 יקח אחרי אשר־בא
 אדני המלך בשלום
 אל־ביתו:
 100 19 32 וברזלי הגלעדי ירד
 מרגלים ויעבר
 את־המלך הירדן
 לשלחו את־בירדן:
 100 19 33 וברזלי זקן מאד
 בן־שמנים שנה
 והוא־כלכל את־המלך
 בשיבתו במחנים
 כִּי־איש גדול הוא
 מאד:

100	19	34	<p>ויאמר המלך אל־ברזלי אתה עבר אתי וכלכלתי אתך עמדי בירושלם:</p>
100	19	35	<p>ויאמר ברזלי אל־המלך כמה ימי שני חיי כ־אעלה את־המלך ירושלם:</p>
100	19	36	<p>בן־שמנים שנה אנכי היום האדע בין־טוב לרע א־מ־יטעם עבדך את־אשר אכל ואת־אשר אשתה א־מ־אשמע עוד בקול שרים ושרות ולמה יהיה עבדך עוד למשא אל־אדני המלך:</p>
100	19	37	<p>כמעט יעבר עבדך את־הירדן את־המלך ולמה יגמלני המלך הגמולה הזאת:</p>
100	19	38	<p>ישב־נא עבדך ואמת בעירי עם קבר אבי ואמי והנה עבדך כמהם יעבר עם־אדני המלך ועשה־לו את אשר־טוב בעיניך:</p>
100	19	39	<p>ויאמר המלך אתי יעבר כמהם ואני אעשה־לו את־הטוב בעיניך וכל אשר־ תבחר עלי אעשה־לך:</p>
100	19	40	<p>ויעבר כל־העם את־הירדן והמלך עבר וישק המלך לברזלי ויברכהו וישב למקמו:</p>
100	19	41	<p>ויעבר המלך הגלגלה וכמהן עבר עמו וכל־עם יהודה ויעברו את־המלך וגם חצי עם ישראל:</p>

100	19	42	והנה כל־איש ישראל באים אל־המלך ויאמרו אל־המלך מדוע גנבוך אחינו איש יהודה ויעברו את־המלך ואת־ביתו את־הירדן וכל־אנשי דוד עמו:
100	19	43	ויען כל־איש יהודה על־איש ישראל כ־קרוב המלך אלי ולמה זה חרה לך על־הדבר הזה האכול אכלנו מן־המלך אס־נשאת נשא לנו:
100	19	44	ויען איש־ישראל את־איש יהודה ויאמר עשר־ידות לי במלך וגם־בדוד אני ממך ומדוע הקלתני ולא־היה דברי ראשון לי להשיב את־מלכי ויקש דבר־איש יהודה מדבר איש ישראל:
100	20	1	ושם נקרא איש בליעל ושמו שבע בן־בכרי איש ימיני ויתקע בשפר ויאמר אין־לנו חלק בדוד ולא נחלה־לנו בבן־ישי איש לאהליו ישראל:
100	20	2	ויעל כל־איש ישראל מאחרי דוד אחרי שבע בן־בכרי ואיש יהודה דבקו במלכם מן־הירדן ועד־ירושלם:
100	20	3	ויבא דוד אל־ביתו ירושלם ויקח המלך את עשר־נשים פלגשים אשר הניח

לשמר הבית ויתנם
 בית־משמרת ויכלכלם
 ואליהם לא־בא
 ותהיינה צררות עד־
 יום מתן אלמנות
 חיות:

ויאמר המלך 4 20 100
 אל־עמשא הזעק־לי
 את־אי־שהודדה שלשת
 ימים ואתה פה עמד:

וילך עמשא להזעיק 5 20 100
 את־ההודדה וייחר
 מן־המועד אשר
 יעדו:

ויאמר דוד 6 20 100
 אל־אבישי עתה ירע
 לנו שבע בן־בכרי
 מן־אבשלום אתה קח
 את־עבדי אדניך
 ורדף אחריו פן־מצא
 לו ערים בצרות
 והציל עיננו:

ויצאו אחריו אנשי 7 20 100
 יואב והכרתי
 והפלתי וכל־הגברים
 ויצאו מירושלם
 לרדף אחרי שבע
 בן־בכרי:

הם עם־האבן הגדולה 8 20 100
 אשר בגבעון ועמשא
 בא לפניהם ויואב
 חגור מדו לבשו
 ועלו חגור חרב
 מצמדת על־מתניו
 בתערה והוא יצא
 ותפל:

ויאמר יואב לעמשא 9 20 100
 השלום אתה אחי
 ותחז יד־ימין יואב
 בזקן עמשא
 לנשק־לו:

ועמשא לא־נשמר 10 20 100
 בחרב אשר ביד־יואב

ויכהו בה אלהחמש
וישפך מעיו ארצה
ולא־שנה לו וימת
ויואב ואבישי אחיו
רדף אחרי שבע
בן־בכרי:

11 20 100 ואיש עמד עליו
מנערי יואב ויאמר
מי אשר חפץ ביואב
ומי אשר־לדוד אחרי
יואב:

12 20 100 ועמשא מתגלל בדם
בתוך המסלה וירא
האיש כי־עמד
כל־העם ויסב את־
עמשא מן־המסלה
השדה וישלך עליו
בגד כאשר ראה
כל־הבא עליו ועמד:

13 20 100 כאשר הגה מן־המסלה
עבר כל־איש אחרי
יואב לרדף אחרי
שבע בן־בכרי:

14 20 100 ויעבר בכל־שבטי
ישראל אבלה ובית
מעכה וכל־הברים
ויקלהו ויבאו
אף־אחרייו:

15 20 100 ויבאו ויצרו עליו
באבלה בית המעכה
וישפכו סללה
אל־העיר ותעמד בחל
וכל־העם אשר
את־יואב משחיתם
להפיל החומה:

16 20 100 ותקרא אשה חכמה
מן־העיר שמעו שמעו
אמרו־נא אל־יואב
קרב עד־הנה ואדברה
אליך:

17 20 100 ויקרב אליה ותאמר
האשה האתה יואב
ויאמר אני ותאמר

			לו שמע דברי אמתך ויאמר שמע אנכי: ותאמר לאמר דבר ידברו בראשנה לאמר שאל ישאלו באבל וכן התמו:
100	20	18	אנכי שלמי אמוני ישראל אתה מבקש להמית עיר ואם בישראל למה תבלע נחלת יהוה:
100	20	20	ויען יואב ויאמר חלילה חלילה לי אם־אבלע ואם־אשחית:
100	20	21	לא־כן הדבר כי איש מהר אפרים שבע בן־בכרי שמו נשא ידו במלך בדוד תנו־אתו לבדו ואלכה מעל העיר ותאמר האשה אל־יואב הנה ראשו משלך אליך בעד החומה:
100	20	22	ותבוא האשה אל־כל־העם בחכמתה ויכרתו את־ראש שבע בן־בכרי וישלכו אל־יואב ויתקע בשופר ויפצו מעל־העיר איש לאהליו ויואב שב ירושלם אל־המלך:
100	20	23	ויואב אל כל־הצבא ישראל ובניה בן־יהוידע על־הכרי ועל־הפלתי:
100	20	24	ואדרם על־המס ויהושפט בן־אחילוד המזכיר:
100	20	25	ושיא ספר וצדוק ואביתר כהנים:

100	20	26	וגם עירא היארי היה כהן לדוד:
100	21	1	ויהי רעב בימי דוד שלש שנים שנה אחרי שנה ויבקש דוד את־פני יהוה ויאמר יהוה אל־שאול ואל־בית הדמים על־אשר־המית את־הגבענים: ויקרא המלך 2
100	21	2	לגבענים ויאמר אליהם והגבענים לא מבני ישראל המה כי אם־מיתר האמרי ובני ישראל נשבעו להם ויבקש שאול להכתם בקנאתו לבני־ישראל ויהודה: ויאמר דוד 3
100	21	3	אל־הגבענים מה אעשה לכם ובמה אכפר וברכו את־נחלת יהוה: ויאמרו לו הגבענים 4
100	21	4	אינ־לי כסף וזהב עם־שאול ועם־ביתו ואינ־לנו איש להמית בישראל ויאמר מה־אתם אמרים אעשה לכם: ויאמרו אל־המלך 5
100	21	5	האיש אשר כלנו ואשר דמה־לנו נשמדנו מהתיצב בכל־גבל ישראל: ינתן־לנו שבעה 6
100	21	6	אנשים מבניו והוקענום ליהוה בגבעת שאול בחיר יהוה ויאמר המלך אני אתן:

100	21	7	<p>ויחמל המלך על־מפיבשת בן־יהונתן בן־שאול על־שבעת יהוה אשר בינתם בין דוד ובין יהונתן בן־שאול:</p>
100	21	8	<p>ויקח המלך את־שני בני רצפה בת־איה אשר ילדה לשאול את־ארמני ואת־ מפכשת ואת־חמשת בני מיכל בת־שאול אשר ילדה לעדריאל בן־ברזלי המחלתי:</p>
100	21	9	<p>ויתנם ביד הגבענים ויקיעם בהר לפני יהוה ויפלו שבעתם יחד והם המתו בימי קציר בראשנים תחלת קציר שערים:</p>
100	21	10	<p>ותקח רצפה בת־איה את־השק ותטהו לה אל־הצור מתחלת קציר עד נתך־מים עליהם מן־השמים ולא־נתנה עוף השמים לנוח עליהם יומם ואת־חית השדה לילה:</p>
100	21	11	<p>ויגד לדוד את אשר־עשתה רצפה בת־איה פלגש שאול:</p>
100	21	12	<p>וילך דוד ויקח את־עצמות שאול ואת־עצמות יהונתן בנו מאת בעלי יביש גלעד אשר גנבו אתם מרחב בית־שן אשר תלום שם הפלשתים ביום הכות פלשתים את־שאול בגלבע:</p>
100	21	13	<p>ויעל משם את־עצמות</p>

שאול ואת־עצמות
 יהונתן בנו ויאספו
 את־עצמות המוקעים:
 100 21 14 ויקברו
 את־עצמות־שאול
 ויהונתן־בנו בארץ
 בנימן בצלע בקבר
 קיש אביו ויעשו כל
 אשר־צוה המלך
 ויעתר אלהים לארץ
 אחרי־כן:
 100 21 15 ותהי־עוד מלחמה
 לפלשתים את־ישראל
 וירד דוד ועבדיו
 עמו וילחמו
 את־פלשתים ויעף
 דוד:
 100 21 16 וישבו בנב אשר
 בילידי הרפה ומשקל
 קינו שלש מאות
 משקל נחשת והוא
 חגור חדשה ויאמר
 להכות את־דוד:
 100 21 17 ויעזר־לו אבישי
 בן־צרויה ויך
 את־הפלשתי וימיתו
 אז נשבעו אנשי־
 דוד לו לאמר
 לא־תצא עוד אתנו
 למלחמה ולא תכבה
 את־נר ישראל:
 100 21 18 ויהי אחרי־כן
 ותהי־עוד המלחמה
 בגוב עם־פלשתים אז
 הכה סבכי החשתי
 את־סף אשר בילדי
 הרפה:
 100 21 19 ותהי־עוד המלחמה
 בגוב עם־פלשתים
 ויך אלחנן בן־יערי
 ארגים בית הלחמי
 את גלית הגתי ועץ
 חניתו כמנור

ארגים:

100	21	20	ותהי עוד מלחמה בגת ויהי איש מדין ואצבעת ידיו ואצבעות רגליו שש ושש עשרים וארבע מספר וגם הוא ילד להרפה:
100	21	21	ויחרף את־ישראל ויכהו יהונתן בן־שמעי אחי דוד:
100	21	22	את־ארבעת אלה ילדו להרפה בגת ויפלו ביד־דוד וביד עבדיו:
100	22	1	וידבר דוד ליהוה את־דברי השירה הזאת ביום הציל יהוה אתו מכף כל־ איביו ומכף שאול:
100	22	2	ויאמר יהוה סלעי ומצדתי ומפלטי־לי:
100	22	3	אלהי צורי אחסה־בו מגני וקרן ישעי משגבי ומנוסי משעי מחמס תשעני:
100	22	4	מהלל אקרא יהוה ומאיבי אושע:
	100	22	5 כי אפפני משברי־מות נחלי בליעל יבעתני:
100	22	6	חבלי שאול סבני קדמני מקשי־מות:
100	22	7	בצר־לי אקרא יהוה ואל־אלהי אקרא וישמע מהיכלו קולי ושועתי באזניו:
100	22	8	ותגעש ותרעש הארץ מוסדות השמים ירגזו ויתגעשו כי־חרה לו:
100	22	9	עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל גחלים

			בערו ממנו:
100	22	10	ויט שמים וירד וערפל תחת רגליו:
100	22	11	וירכב על־כרוב ויעף וירא על־כנפי־רוח:
100	22	12	וישת חשך סביבתי סכות חשרת־מים עבי שחקים:
100	22	13	מנגה נגדו בערו גחלי־אש:
100	22	14	ירעם מן־שמים יהוה ועליון יתן קולו:
100	22	15	וישלח חצים ויפיצם ברק ויהמם:
100	22	16	ויראו אפקי ים יגלו מסדות תבל בגערת יהוה מנשמת רוח אפו:
100	22	17	ישלח ממרום יקחני ימשני ממים רבים:
100	22	18	יצילני מאיבי עז משנאי כי אמצו ממני:
100	22	19	יקדמני ביום אידי ויהי יהוה משען לי:
100	22	20	ויצא למרחב אתי יחלצני כי־חפץ בי:
100	22	21	יגמלני יהוה כצדקתי כבר ידי ישיב לי:
100	22	22	כי שמרתי דרכי יהוה ולא רשעתי מאלהי:
100	22	23	כי כל־משפטו לנגדי וחקתיו לא־אסור ממנה:
100	22	24	ואהיה תמים לו ואשתמרה מעוני:
100	22	25	וישב יהוה לי כצדקתי כברי לנגד עיניו:

100	22	26	עם־חסיד תתחסד עם־גבור תמים תתמם:
100	22	27	עם־נבר תתבר ועם־עקש תתפל:
100	22	28	ואת־עם עני תושיע ועיניך על־רמים תשפיל:
100	22	29	כי־אתה נירי יהוה ויהוה יגיה חשכי:
100	22	30	כי בכה ארוץ גדוד באלהי אדלג־שור:
100	22	31	האל תמים דרכו אמרת יהוה צרופה מגן הוא לכל החסים בו:
100	22	32	כי מי־אל מבלעדי יהוה ומי צור מבלעדי אלהינו:
100	22	33	האל מעוזי חיל ויתר תמים דרכו:
100	22	34	משוה רגליו כאילות ועל במותי יעמדני:
100	22	35	מלמד ידי למלחמה ונחת קשת־נחושה זרעתי:
100	22	36	ותתן־לי מגן ישעך וענתך תרבני:
100	22	37	תרחיב צעדי תחתני ולא מעדו קרסלי:
100	22	38	ארדפה איבי ואשמידם ולא אשוב עד־כלותם:
100	22	39	ואכלם ואמחצם ולא יקומון ויפלו תחת רגלי:
100	22	40	ותזרני חיל למלחמה תכריע קמי תחתני:
100	22	41	ואיבי תתה לי ערף משנאי ואצמיתם:
100	22	42	ישעו ואין משיע אלי־יהוה ולא ענם:
100	22	43	ואשחקם כעפר־ארץ

			כטיט־חוצות אדקם ארקעם:
100	22	44	ותפלטני מריבי עמי תשמרני לראש גוים עם לא־ידעתי יעבדני:
100	22	45	בני נכר יתכחשו־לי לשמוע אזן ישמעו לי:
	100	22	46 בני נכר יבלו ויחגרו ממסגרותם:
	100	22	47 חי־יהוה וברוך צורי וירם אלהי צור ישעי:
100	22	48	האל הנתן נקמת לי ומוריד עמים תחתני:
	100	22	49 ומוציאי מאיבי ומקמי תרוממני מאיש חמסים תצילני:
100	22	50	על־כן אודך יהוה בגוים ולשמך אזמר:
100	22	51	מגדיל ישועות מלכו ועשה־חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד־עולם:
	100	23	1 ואלה דברי דוד האחרנים נאם דוד בן־ישי ונאם הגבר הקם על משיח אלהי יעקב ונעים זמרות ישראל:
	100	23	2 רוח יהוה דבר־בי ומלתו על־לשוני:
100	23	3	אמר אלהי ישראל לי דבר צור ישראל מושל באדם צדיק מושל יראת אלהים:
	100	23	4 וכאור בקר יזרח־שמש בקר לא עבות מנגה ממטר דשא מארץ:

- 100 23 5 כי־לא־כן ביתי
עם־אל כי ברית
עולם שם לי ערוכה
בכל ושמרה כי־כל־
ישעי וכל־חפץ
כי־לא יצמיח:
- 100 23 6 ובליעל כקוץ מנד
כלהם כי־לא ביד
יקחו:
- 100 23 7 ואיש יגע בהם ימלא
ברזל ועץ חנית
ובאש שרוף ישרפו
בשבת:
- 100 23 8 אלה שמות הגברים
אשר לדוד ישב בשבת
תחכמני ראש השלשי
הוא עדינו העצנו
על־שמנה מאות חלל
בפעם אחד:
- 100 23 9 ואחרו אלעזר
בן־דדי בן־אחחי
בשלשה גברים
עם־דוד בחרפם
בפלשתים נאספו־שם
למלחמה ויעלו איש
ישראל:
- 100 23 10 הוא קם ויך
בפלשתים עד
כ־יגיעה ידו ותדבק
ידו אל־החרב ויעש
יהוה תשועה גדולה
ביום ההוא והעם
ישבו אחריו
אך־לפשט:
- 100 23 11 ואחריו שמא בן־אגא
הררי ויאספו
פלשתים לחיה
ותהי־שם חלקת השדה
מלאה עדשים והעם
נס מפני פלשתים:
- 100 23 12 ויתיצב בתוך־החלקה
ויצילה ויך
את־פלשתים ויעש

			יהוה תשועה גדולה:
100	23	13	וירדו שלשים מהשלשים ראש ויבאו אל־קציר אל־דוד אל־מערת עדלם וחית פלשתים חנה בעמק רפאים:
100	23	14	ודוד אז במצודה ומצב פלשתים אז בית לחם:
100	23	15	ויתאוה דוד ויאמר מי ישקני מים מבאר בית־לחם אשר בשער:
100	23	16	ויבקעו שלשת הגברים במחנה פלשתים וישאבו־מים מבאר בית־לחם אשר בשער וישאו ויבאו אל־דוד ולא אבה לשתותם ויסך אתם ליהוה:
100	23	17	ויאמר חלילה לי יהוה מעשתי זאת הדם האנשים ההלכים בנפשותם ולא אבה לשתותם אלה עשו שלשת הגברים:
100	23	18	ואבישי אחי יואב בן־צרויה הוא ראש השלשי והוא עורר את־חניתו על־שלש מאות חלל ולו־שם בשלשה:
100	23	19	מן־השלשה הכי נכבד ויהי להם לשר ועד־השלשה לא־בא:
100	23	20	ובניהו בן־יהוידע בן־איש־חי רבי־פעלים מקבצאל הוא הכה את שני אראל מואב והוא ירד והכה את־האריה בתוך הבאר ביום

השלג:

100	23	21	והוא־הכה את־איש מצרי אשר מראה וביד המצרי חנית וירד אליו בשבט ויגזל את־החנית מיד המצרי ויהרגהו בחניתו:
100	23	22	אלה עשה בניהו בן־יהוידע ולו־שם בשלשה הגברים:
100	23	23	מן־השלשים נכבד ואל־השלשה לא־בא וישמהו דוד אל־משמעתו:
100	23	24	עשה־אל אחי־יואב בשלשים אלחנן בן־דדו בית לחם:
100	23	25	שמה החרדי אליקא החרדי:
100	23	26	חלץ הפלטי עירא בן־עקש התקועי:
100	23	27	אביעזר הענתתי מבני החשתי:
100	23	28	צלמון האחחי מהרי הנטפתי:
100	23	29	חלב בן־בענה הנטפתי אתי בן־ריבי מגבעת בני בנימן:
100	23	30	בניהו פרעתני הדי מנחלי געש:
100	23	31	אבי־עלבון הערבתי עזמות הברחמי:
100	23	32	אליחבא השעלבני בני ישן יהונתן:
100	23	33	שמה ההררי אחיאם בן־שרר האררי:
100	23	34	אליפלט בן־אחסבי בן־המעכתי אליעם בן־אחיתפל הגלני:
100	23	35	חצרו הכרמלי פערי הארבי:

100	23	36	יגאל בן־נתן מצבה בני הגדי:
100	23	37	צלק העמני נחרי הבארתי נשאי כלי יואב בן־צריה:
100	23	38	עירא היתרי גרב היתרי:
100	23	39	אוריה החתי כל שלשים ושבעה:
100	24	1	ויסף אף־יהוה לחרות בישראל ויסת את־דוד בהם לאמר לך מנה את־ישראל ואת־יהודה:
100	24	2	ויאמר המלך אל־יואב שר־החיל אשר־אתו שוט־נא בכל־שבטי ישראל מזן ועד־באר שבע ופקדו את־העם וידעתי את מספר העם:
100	24	3	ויאמר יואב אל־המלך ויוסף יהוה אלהיך אל־העם כהם וכהם מאה פעמים ועיני אדני־המלך ראות ואדני המלך למה חפץ בדבר הזה:
100	24	4	ויחזק דבר־המלך אל־יואב ועל שרי החיל ויצא יואב ושרי החיל לפני המלך לפקד את־העם את־ישראל:
100	24	5	ויעברו את־הירדן ויחנו בערוער ימין העיר אשר בתוך־הנחל הגד ואל־יעזר:
100	24	6	ויבאו הגלעדה ואל־ארץ תחתים

			חדשי ויבאו דנה יען וסביב אל־צידון:
100	24	7	ויבאו מבצר־צר וכל־ערי החוי והכנעני ויצאו אל־נגב יהודה באר שבע:
100	24	8	וישטו בכל־הארץ ויבאו מקצה תשעה חדשים ועשרים יום ירושלם:
100	24	9	ויתן יואב את־מספר מפקד־העם אל־המלך ותהי ישראל שמנה מאות אלף איש־חיל שלף חרב ואיש יהודה חמש־מאות אלף איש:
100	24	10	ויך לב־דוד אתו אחרי־כן ספר את־העם ויאמר דוד אל־יהוה חטאתי מאד אשר עשיתי ועתה יהוה העבר־נא את־עון עבדך כי נסכלתי מאד:
100	24	11	ויקם דוד בבקר ודבר־יהוה היה אל־גד הנביא חזה דוד לאמר:
100	24	12	הלוך ודברת אל־דוד כה אמר יהוה שלש אנכי נוטל עליך בחר־לך אחת־מהם ואעשה־לך:
100	24	13	ויבא־גד אל־דוד ויגד־לו ויאמר לו התבוא לך שבע שנים רעב בארצך אם־שלשה חדשים נסך לפני־צריך והוא רדפך ואם־היות

			שלשת ימים דבר בארצך עתה דע וראה מה־אשיב שלחי דבר:
100	24	14	ויאמר דוד אל־גד צר־לי מאד נפלה־נא ביד־יהוה כי־רבים רחמו וביד־אדם אל־אפלה:
100	24	15	ויתן יהוה דבר בישראל מהבקר ועד־עת מועד וימת מִן־העם מִדֶּן ועד־ באר שבע שבעים אלף איש:
100	24	16	וישלח ידו המלאך ירושלם לשחתה וינחם יהוה אל־הרעה ויאמר למלאך המשחית בעם רב עתה הרף ירך ומלאך יהוה היה עם־גרן האורנה היבסי:
100	24	17	ויאמר דוד אל־יהוה בראתו את־המלאך המכה בעם ויאמר הנה אנכי חטאתי ואנכי העויתי ואלה הצאן מה עשו תהי נא ירך בי ובבית אבי:
100	24	18	ויבא־גד אל־דוד ביום ההוא ויאמר לו עלה הקם ליהוה מזבח בגרן ארניה היבסי:
100	24	19	ויעל דוד כדבר־גד כאשר צוה יהוה:
100	24	20	וישקף ארונה וירא את־המלך ואת־עבדיו עברים עליו ויצא ארונה וישתחו למלך אפיו ארצה:

100	24	21	<p>ויאמר ארונה מדוע בא אדני־המלך אל־עבדו ויאמר דוד לקנות מעמך את־הגרן לבנות מזבח ליהוה ותעצר המגפה מעל העם:</p>
100	24	22	<p>ויאמר ארונה אל־דוד יקח ויעל אדני המלך הטוב בעינו ראה הבקר לעלה והמרגים וכלי הבקר לעצים:</p>
100	24	23	<p>הכל נתן ארונה המלך למלך ויאמר ארונה אל־המלך יהוה אלהיך ירצך:</p>
100	24	24	<p>ויאמר המלך אל־ארונה לא כ־קנו אקנה מאותך במחיר ולא אעלה ליהוה אלהי עלות חנם ויקן דוד את־הגרן ואת־הבקר בכסף שקלים חמשים:</p>
100	24	25	<p>ויבן שם דוד מזבח ליהוה ויעל עלות ושלמים ויעתר יהוה לארץ ותעצר המגפה מעל ישראל:</p>
110	1	1	<p>והמלך דוד זקן בא בימים ויכסהו בבגדים ולא יחם לו:</p>
110	1	2	<p>ויאמרו לו עבדיו יבקשו לאדני המלך נערה בתולה ועמדה לפני המלך ותהי־לו סכנת ושכבה בחיקך וחם לאדני המלך:</p>
110	1	3	<p>ויבקשו נערה יפה בכל גבול ישראל וימצאו את־אבישג</p>

השונמית ויבאו אתה
למלך:

110 1 4 והנערה יפה עד־מאד
ותהי למלך סכנת
ותשרתהו והמלך לא
ידעה:

110 1 5 ואדניה בן־חגית
מתנשא לאמר אני
אמלך ויעש לו רכב
ופרשים וחמשים איש
רצים לפניו:

110 1 6 ולא־עצבו אביו
מימיו לאמר מדוע
ככה עשית וגם־הוא
טוב־תאר מאד ואתו
ילדה אחרי אבשלום:

110 1 7 ויהיו דבריו עם
יואב בן־צרויה ועם
אביתר הכהן ויעזרו
אחרי אדניה:

110 1 8 וצדוק הכהן ובניהו
בן־יהוידע ונתן
הנביא ושמעי ורעי
והגבורים אשר לדוד
לא היו עם־אדניהו:

110 1 9 ויזבח אדניהו צאן
ובקר ומריא עם אבן
הזחלת אשר־אצל עין
רגל ויקרא
את־כל־אחיו בני
המלך ולכל־אנשי
יהודה עבדי המלך:

110 1 10 ואת־נתן הנביא
ובניהו
ואת־הגבורים
ואת־שלמה אחיו לא
קרא:

110 1 11 ויאמר נתן
אל־בת־שבע אם־שלמה
לאמר הלוא שמעת כי
מלך אדניהו בן־
חגית ואדנינו דוד
לא ידע:

- ועתה לכי איעצך נא
עצה ומלטי את־נפשך
ואת־נפש בנך שלמה:
110 1 12
- לכי ובאי אל־המלך
דוד ואמרת אליו
הלא־אתה אדני המלך
נשבעת לאמתך לאמר
כי־שלמה בנך ימלך
אחרי והוא ישב
על־כסאי ומדוע מלך
אדניהו:
110 1 13
- הנה עודך מדברת שם
עם־המלך ואני אבוא
אחריך ומלאתי
את־דבריך:
110 1 14
- ותבא בת־שבע
אל־המלך החדרה
והמלך זקן מאד
ואבישג השונמית
משרת את־המלך:
110 1 15
- ותקד בת־שבע
ותשתחו למלך ויאמר
המלך מה־לך:
110 1 16
- ותאמר לו אדני אתה
נשבעת ביהוה אלהיך
לאמתך כי־שלמה בנך
ימלך אחרי והוא
ישב על־כסאי:
110 1 17
- ועתה הנה אדניה
מלך ועתה אדני
המלך לא ידעת:
110 1 18
- ויזבח שור
ומריא־וצאן לרב
ויקרא לכל־בני
המלך ולאביתר הכהן
וליאב שר הצבא
ולשלמה עבדך לא
קרא:
110 1 19
- ואתה אדני המלך
עיני כל־ישראל
עליך להגיד להם מי
ישב על־כסא
אדני־המלך אחרי:
110 1 20

- 110 1 21 והיה כשכב
אדני־המלך
עם־אבתיו והייתי
אני ובני שלמה
חטאים:
- 110 1 22 והנה עודנה מדברת
עם־המלך ונתן
הנביא בא:
- 110 1 23 ויגידו למלך לאמר
הנה נתן הנביא
ויבא לפני המלך
וישתחו למלך על־
אפיו ארצה:
- 110 1 24 ויאמר נתן אדני
המלך אתה אמרת
אדניהו ימלך אחרי
והוא ישב על־
כסאי:
- 110 1 25 כי ירד היום ויזבח
שור ומריא־וצאן
לרב ויקרא לכל־בני
המלך ולשרי הצבא
ולאביתר הכהן והנם
אכלים ושתיים לפניו
ויאמרו יחי המלך
אדניהו:
- 110 1 26 ולי אני־עבדך
ולצדק הכהן
ולבניהו בן־יהוידע
ולשלמה עבדך לא
קרא:
- 110 1 27 אם מאת אדני המלך
נהיה הדבר הזה ולא
הודעת את־עבדיך מי
ישב על־ כסא
אדני־המלך אחריו:
- 110 1 28 ויען המלך דוד
ויאמר קראו־לי
לבת־שבע ותבא לפני
המלך ותעמד לפני
המלך:
- 110 1 29 וישבע המלך ויאמר
חיי־הוה אשר־פדה

			את־נפשי מכל־צרה:
110	1	30	כי כאשר נשבעתי לך ביהוה אלהי ישראל לאמר כִּי־שלמה בנך ימלך אחרי והוא ישב על־כסאי תחתי כי כן אעשה היום הזה:
110	1	31	ותקד בת־שבע אפים ארץ ותשתחו למלך ותאמר יחי אדני המלך דוד לעלם:
110	1	32	ויאמר המלך דוד קראו־לי לצדוק הכהן ולנתן הנביא ולבניהו בן־ יהוידע ויבאו לפני המלך:
110	1	33	ויאמר המלך להם קחו עמכם את־עבדי אדניכם והרכבתם את־שלמה בני על־הפרדה אשר־לי והורדתם אתו אל־גחון:
110	1	34	ומשח אתו שם צדוק הכהן ונתן הנביא למלך על־ישראל ותקעתם בשופר ואמרתם יחי המלך שלמה:
110	1	35	ועליתם אחריו ובא וישב על־כסאי והוא ימלך תחתי ואתו צויתי להיות נגיד על־ישראל ועל־יהודה:
	110	1	36 ויען בניהו בן־יהוידע את־המלך ויאמר אמן כן יאמר יהוה אלהי אדני המלך:
110	1	37	כאשר היה יהוה

עם־אדני המלך כן
יהי עם־שלמה ויגדל
את־כסאו מכסא אדני
המלך דוד:

110 1 38 וירד צדוק הכהן
ונתן הנביא ובניהו
בן־יהוידע והכרתי
והפלתי וירכבו
את־שלמה על־פרדת
המלך דוד וילכו
אתו על־גחון:

110 1 39 ויקח צדוק הכהן
את־קרן השמן
מן־האהל וימשח
את־שלמה ויתקעו
בשופר ויאמרו
כל־העם יחי המלך
שלמה:

110 1 40 ויעלו כל־העם
אחריו והעם מחללים
בחללים ושמחים
שמחה גדולה ותבקע
הארץ בקולם:

110 1 41 וישמע אדניהו
וכל־הקראים אשר
אתו והם כלו לאכל
וישמע יואב את־
קול השופר ויאמר
מדוע קול־הקריה
הומה:

110 1 42 עודנו מדבר והנה
יונתן בן־אביתר
הכהן בא ויאמר
אדניהו בא כי איש
חיל אתה וטוב
תבשר:

110 1 43 ויען יונתן ויאמר
לאדניהו אבל
אדנינו המלך־דוד
המליך את־שלמה:

110 1 44 וישלח אתו־המלך
את־צדוק הכהן
ואת־נתן הנביא

			ובניהו בן־יהוידע והכרתי והפלתי וירכבו אתו על פרדת המלך:
110	1	45	וימשחו אתו צדוק הכהן ונתן הנביא למלך בגחון ויעלו משם שמחים ותהם הקריה הוא הקול אשר שמעתם:
110	1	46	וגם ישב שלמה על כסא המלוכה:
110	1	47	וגם־באו עבדי המלך לברך את־אדנינו המלך דוד לאמר יִיטב אלהיך את־שם שלמה משמך ויגדל את־כסאו מכסאך וישתחו המלך על־המשכב:
110	1	48	וגם־ככה אמר המלך ברוך יהוה אלהי ישראל אשר נתן היום ישב על־כסאי ועיני ראות:
	110	1 49	ויחרדו ויקמו כל־הקראים אשר לאדניהו וילכו איש לדרכו:
110	1	50	ואדניהו ירא מפני שלמה ויקם וילך ויחזק בקרנות המזבח:
110	1	51	ויגד לשלמה לאמר הנה אדניהו ירא את־המלך שלמה והנה אחז בקרנות המזבח לאמר ישבע־לי כיום המלך שלמה אס־ימית את־עבדו בחרב:
	110	1 52	ויאמר שלמה אם יהיה לבן־חיל לא־יפל משערתו

			ארצה ואם־רעה תמצא־ בו ומת:
110	1	53	וישלח המלך שלמה וירדהו מעל המזבח ויבא וישתחו למלך שלמה ויאמר־ לו שלמה לך לביתך:
110	2	1	ויקרבו ימ־דוד למות ויצו את־שלמה בנו לאמר:
110	2	2	אנכי הלך בדרך כל־הארץ וחזקת והיית לאיש:
110	2	3	ושמרת את־משמרת יהוה אלהיך ללכת בדרכיו לשמר חקתיו מצותיו ומשפטיו ועדותיו ככתוב בתורת משה למען תשכיל את כל־אשר תעשה ואת כל־אשר תפנה שם:
110	2	4	למען יקים יהוה את־דברו אשר דבר עלי לאמר אם־ישמרו בניך את־דרכם ללכת לפני באמת בכל־לבבם ובכל־נפשם לאמר לא־יכרת לך איש מעל כסא ישראל:
110	2	5	וגם אתה ידעת את אשר־עשה לי יואב בן־צרויה אשר עשה לשני־שרי צבאות ישראל לאבנר בן־נר ולעמשא בן־יתר ויהרגם וישם דמ־מלחמה בשלם ויתן דמי מלחמה בחגרתו אשר במתניו ובנעלו אשר ברגליו:

- ועשית כחכמתך
ולא־תורד שיבתו
בשלם שאל:
110 2 6
- ולבני ברזלי
הגלעדי תעשה־חסד
והיו באכלי שלחנך
כ־יֵכֶן קרבו אלי
בברחי מפני אבשלום
אחיך:
110 2 7
- והנה עמך שמעי
בן־גרא בן־הימיני
מבחרים והוא קללני
קללה נמרצת ביום
לכתי מחנים
והוא־ירד לקראתי
הירדן ואשבע לו
ביהוה לאמר אִם־
אמיתך בחרב:
110 2 8
- ועתה אל־תנקהו כי
איש חכם אתה וידעת
את אשר תעשה־לו
והורדת את־שיבתו
בדם שאול:
110 2 9
- וישכב דוד
עם־אבתיו ויקבר
בעיר דוד:
110 2 10
- והימים אשר מלך
דוד על־ישראל
ארבעים שנה בחברון
מלך שבע שנים
ובירושלם מלך
שלשים ושלש שנים:
110 2 11
- ושלמה ישב על־כסא
דוד אביו ותכן
מלכתו מאד:
110 2 12
- ויבא אדניהו
בן־חגית אל־בת־שבע
אם־שלמה ותאמר
השלום באך ויאמר
שלום:
110 2 13
- ויאמר דבר לי אליך
ותאמר דבר:
110 2 14
- ויאמר את ידעת
110 2 15

			כי־לי היתה המלוכה ועלי שמו כל־ישראל פניהם למלך ותסב המלוכה ותהי לאחי כי מיהוה היתה לו:
110	2	16	ועתה שאלה אחת אנכי שאל מאתך אל־תשבי את־פני ותאמר אליו דבר:
110	2	17	ויאמר אמרי־נא לשלמה המלך כי לא־ישיב את־פניך ויתן־לי את־אבישג השונמית לאשה:
110	2	18	ותאמר בת־שבע טוב אנכי אדבר עליך אל־המלך:
110	2	19	ותבא בת־שבע אל־המלך שלמה לדבר־לו על־אדניהו ויקם המלך לקראתה וישתחו לה וישב על־כסאו וישם כסא לאם המלך ותשב לימינו:
110	2	20	ותאמר שאלה אחת קטנה אנכי שאלת מאתך אל־תשב את־פני ויאמר־לה המלך שאלי אמי כי לא־אשיב את־פניך:
110	2	21	ותאמר יתן את־אבישג השנמית לאדניהו אחיך לאשה:
110	2	22	ויען המלך שלמה ויאמר לאמו ולמה את שאלת את־אבישג השנמית לאדניהו ושאל־לו את־המלוכה כי הוא אחי הגדול ממני ולו ולאביתר הכהן

			וליואב בן־צרויה:
110	2	23	וישבע המלך שלמה ביהוה לאמר כה יעשה־לי אלהים וכה יוסיף כי בנפשו דבר אדניהו את־הדבר הזה:
110	2	24	ועתה חי־יהוה אשר הכינני ויושיביני על־כסא דוד אבי ואשר עשה־לי בית כאשר דבר כי היום יומת אדניהו:
110	2	25	וישלח המלך שלמה ביד בניהו בן־יהוידע ויפגע־בו וימת:
110	2	26	ולאביתר הכהן אמר המלך ענתת לך על־שדיך כי איש מות אתה וביום הזה לא אמיתך כי־נשאת את־ארון אדני יהוה לפני דוד אבי וכי התענית בכל אשר־התענה אבי:
	110	2 27	ויגרש שלמה את־אביתר מהיות כהן ליהוה למלא את־דבר יהוה אשר דבר על־בית עלי בשלה:
	110	2 28	והשמעה באה עד־יואב כי יואב נטה אחרי אדניהו ואחרי אבשלום לא נטה וינס יואב אל־אהל יהוה ויחזק בקרנות המזבח:
110	2	29	ויגד למלך שלמה כי נס יואב אל־אהל יהוה והנה אצל המזבח וישלח שלמה

			את־בניהו בן־יהוידע לאמר לך פגע־בו:
110	2	30	ויבא בניהו אל־אהל יהוה ויאמר אליו כה־אמר המלך צא ויאמר לא כי פה אמות וישב בניהו את־המלך דבר לאמר כה־דבר יואב וכה ענני:
110	2	31	ויאמר לו המלך עשה כאשר דבר ופגע־בו וקברתו והסירת דמי חנם אשר שפך יואב מעלי ומעל בית אבי:
110	2	32	והשיב יהוה את־דמו על־ראשו אשר פגע בשני־אנשים צדקים וטבים ממנו ויהרגם בחרב ואבי דוד לא ידע את־אבנר בן־נר שר־צבא ישראל ואת־ עמשא בן־יתר שר־צבא יהודה:
110	2	33	ושבו דמיהם בראש יואב ובראש זרעו לעלם ולדוד ולזרעו ולביתו ולכסאו יהיה שלום עד־עולם מעם יהוה:
	110	2	34 ויעל בניהו בן־יהוידע ויפגע־בו וימתהו ויקבר בביתו במדבר:
	110	2	35 ויתן המלך את־בניהו בן־יהוידע תחתיו על־הצבא ואת־צדוק הכהן נתן המלך תחת אביתר:

- 11O 2 36 וישלח המלך ויקרא
לשמעי ויאמר לו
בנה־לך בית
בירושלם וישבת שם
ולא־תצא משם אנה
ואנה:
- 11O 2 37 והיה ביום צאתך
ועברת את־נחל
קדרון ידע תדע כי
מות תמות דמך יהיה
בראשך:
- 11O 2 38 ויאמר שמעי למלך
טוב הדבר כאשר דבר
אדני המלך כן יעשה
עבדך וישב שמעי
בירושלם ימים
רבים:
- 11O 2 39 ויהי מקץ שלש שנים
ויברחו שני־עבדים
לשמעי אל־אכיש
בן־מעכה מלך גת
ויגידו לשמעי לאמר
הנה עבדיך בגת:
- 11O 2 40 ויקם שמעי ויחבש
את־חמרו וילך גתה
אל־אכיש לבקש
את־עבדיו וילך
שמעי ויבא
את־עבדיו מגת:
- 11O 2 41 ויגד לשלמה כי־הלך
שמעי מירושלם גת
וישב:
- 11O 2 42 וישלח המלך ויקרא
לשמעי ויאמר אליו
הלוא השבעתיך
ביהוה ואעד בך
לאמר ביום צאתך
והלכת אנה ואנה
ידע תדע כי מות
תמות ותאמר אלי
טוב הדבר שמעתי:
- 11O 2 43 ומדוע לא שמרת את
שבעת יהוה

			ואת־המצוה אשר־צויתי עליך:
110	2	44	ויאמר המלך אל־שמעי אתה ידעת את כל־הרעה אשר ידע לבבך אשר עשית לדוד אבי והשיב יהוה את־רעתך בראשך:
110	2	45	והמלך שלמה ברוך וכסא דוד יהיה נכון לפני יהוה עד־עולם:
	110	2	46 ויצו המלך את־בניהו בן־יהוידע ויצא ויפגע־בו וימת והממלכה נכונה ביד־שלמה:
	110	3	1 ויתחתן שלמה את־פרעה מלך מצרים ויקח את־בת־פרעה ויביאה אל־עיר דוד עד כלתו לבנות את־ביתו ואת־בית יהוה ואת־חומת ירושלם סביב:
	110	3	2 רק העם מזבחים בבמות כי לא־נבנה בית לשם יהוה עד הימים ההם:
		110	3 3 ויאהב שלמה את־יהוה ללכת בחקות דוד אביו רק בבמות הוא מזבח ומקטיר:
	110	3	4 וילך המלך גבענה לזבח שם כי היא הבמה הגדולה אלף עלות יעלה שלמה על המזבח ההוא:
	110	3	5 בגבעון נראה יהוה אל־שלמה בחלום

			הלילה ויאמר אלהים שאל מה אתן לך: ויאמר שלמה אתה עשית עמ־עבדך דוד אבי חסד גדול כאשר הלך לפניך באמת ובצדקה ובישרת לבב עמך ותשמר־לו את־החסד הגדול הזה ותתן־לו בן ישב על־כסאו כיום הזה: ועתה יהוה אלהי אתה המלכת את־עבדך תחת דוד אבי ואנכי נער קטן לא אדע צאת ובא: ועבדך בתוך עמך אשר בחרת עמ־רב אשר לא־ימנה ולא יספר מרב: ונתת לעבדך לב שמע לשפט את־עמך להבין בין־טוב לרע כי מי יוכל לשפט את־עמך הכבד הזה: וייטב הדבר בעיני אדני כי שאל שלמה את־הדבר הזה: ויאמר אלהים אליו יען אשר שאלת את־הדבר הזה ולא־שאלת לך ימים רבים ולא־שאלת לך עשר ולא שאלת נפש איביך ושאלת לך הבין לשמע משפט: הנה עשיתי כדבר־ך הנה נתתי לך לב חכם ונבון אשר כמוך לא־היה לפניך ואחר־ך לא־יקום כמוך: וגם אשר לא־שאלת
110	3	6	
110	3	7	
110	3	8	
110	3	9	
110	3	10	
110	3	11	
110	3	12	
110	3	13	

			נתתי לך גמ־עשר גמ־כבוד אשר לא־היה כמוך איש במלכים כל־ימִיך:
11O	3	14	ואם תלך בדרכי לשמר חקי ומצותי כאשר הלך דויד אביך והארכתי את־ ימִיך:
11O	3	15	ויקץ שלמה והנה חלום ויבוא ירושלם ויעמד לפני ארון ברית־אדני ויעל עלות ויעש שלמים ויעש משתה לכל־עבדיו:
11O	3	16	אז תבאנה שתיים נשים זנות אל־המלך ותעמדנה לפניו:
11O	3	17	ותאמר האשה האחת בי אדני אני והאשה הזאת ישבת בבית אחד ואלד עמה בבית:
11O	3	18	ויהי ביום השלישי ללדתי ותלד גם־האשה הזאת ואנחנו יחדו אינ־זור אתנו בבית זולתי שתיים־אנחנו בבית:
11O	3	19	וימת בן־האשה הזאת לילה אשר שכבה עליו:
11O	3	20	ותקם בתוך הלילה ותקח את־בני מאצלי ואמתך ישנה ותשכיבהו בחיקה ואת־בנה המת השכיבה בחיקי:
11O	3	21	ואקם בבקר להיניק את־בני והנה־מת ואתבונן אליו בבקר

			והנה לא־היה בני אשר ילדתי:
110	3	22	ותאמר האשה האחרת לא כי בני החי ובנך המת וזאת אמרת לא כי בנך המת ובני החי ותדברנה לפני המלך:
110	3	23	ויאמר המלך זאת אמרת זה־בני החי ובנך המת וזאת אמרת לא כי בנך המת ובני החי:
110	3	24	ויאמר המלך קחו ל־י־חֶרֶב ויבאו החרב לפני המלך:
110	3	25	ויאמר המלך גזרו את־הילד החי לשנים ותנו את־החצי לאחת ואת־החצי לאחת:
110	3	26	ותאמר האשה אשר־בנה החי אל־המלך כ־נִכְמְרו רַחֲמֵיהָ עַל־בְּנָהּ ותאמר בי אדני תנו־לָהּ אֶת־הִילּוּד החי והמת אל־תִּמְיֹתָהּ וזאת אמרת גַּם־לִי גַם־לְךָ לא יהיה גזרו:
110	3	27	ויען המלך ויאמר תנו־לָהּ אֶת־הִילּוּד החי והמת לא תמיתהו היא אמו:
110	3	28	וישמעו כ־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר שָׁפַט המלך ויראו מפני המלך כי ראו כ־יַחֲכַמַת אֱלֹהִים בִּקְרָבוֹ לַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט:
110	4	1	ויהי המלך שלמה מֶלֶךְ עַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל:

110	4	2	ואלה השרים אשר־לו עזריהו בן־צדוק הכהן:
110	4	3	אליהרף ואחיה בני שישא ספרים יהושפט בן־אחילוד המזכיר:
110	4	4	ובניהו בן־יהוידע על־הצבא וצדוק ואביתר כהנים:
110	4	5	ועזריהו בן־נתן על־הנצבים וזבוד בן־נתן כהן רעה המלך:
110	4	6	ואחישר על־הבית ואדנירם בן־עבדא על־המס:
110	4	7	ולשלמה שנים־עשר נצבים על־כל־ישראל וכלכלו את־המלך ואת־ביתו חדש בשנה יהיה על־אחד לכלכל:
110	4	8	ואלה שמותם בן־חור בהר אפרים:
110	4	9	בן־דקר במקץ ובשעלבים ובית שמש ואילון בית חנן:
110	4	10	בן־חסד בארבות לו שכה וכל־ארץ חפר:
110	4	11	בן־אבינדב כל־נפת דאר טפת בת־שלמה היתה לו לאשה:
110	4	12	בענא בן־אחילוד תענך ומגדו וכל־בית שאן אשר אצל צרתנה מתחת ליזרעאל מבית שאן עד אבל מחולה עד מעבר ליקמעם:
110	4	13	בן־גבר ברמת גלעד לו חות יאיר בן־מנשה אשר בגלעד לו חבל ארגב אשר

בבשן ששים ערים
גדלות חומה ובריה
נחשת:

11O 4 14 אחינדב בן־עדא
מחנימה:

11O 4 15 אחימעץ בנפתלי
גם־הוא לקח
את־בשמת בת־שלמה
לאשה:

11O 4 16 בענא בן־חושׁי באשר
ובעלות:

11O 4 17 יהושפט בן־פרוח
ביששכר:

11O 4 18 שמעי בן־אלא
בבנימן:

11O 4 19 גבר בן־ארי בארץ
גלעד ארץ סיחון
מלך האמרי ועג מלך
הבשן ונציב אחד
אשר בארץ:

11O 4 20 יהודה וישראל רבים
כחול אשר־על־הים
לרב אכלים ושתיים
ושמחים:

11O 5 1 ושלמה היה מושל
בכל־הממלכות
מן־הנהר ארץ
פלשתים ועד גבול
מצרים מגשים מנחה
ועבדים את־שלמה
כל־ימי חייו:

11O 5 2 ויהי לחם־שלמה
ליום אחד שלשים כר
סלת וששים כר קמח:

11O 5 3 עשרה בקר בראים
ועשרים בקר רעי
ומאה צאן לבד מאיל
וצבי ויחמור
וברברים אבוסים:

11O 5 4 כי־הוא רדה
בכל־עבר הנהר
מתפסח ועד־עזה
בכל־מלכי עבר הנהר

			ושלום היה לו מכל־עבריו מסביב:
110	5	5	וישב יהודה וישראל לבטח איש תחת גפנו ותחת תאנתו מִדן ועד־באר שבע כל ימי שלמה:
110	5	6	ויהי לשלמה ארבעים אלף ארות סוסים למרכבו ושנים־עשר אלף פרשים:
110	5	7	וכלכלו הנצבים האלה את־המלך שלמה ואת כל־הקרב אל־שלחן המלך־שלמה איש חדשו לא יעדרו דבר:
110	5	8	והשערים והתבן לסוסים ולרכש יבאו אל־המקום אשר יהיה־שם איש כמשפטו:
110	5	9	ויתן אלהים חכמה לשלמה ותבונה הרבה מאד ורחב לב כחול אשר על־שפת הים:
110	5	10	ותרב חכמת שלמה מחכמת כל־בני־קדם ומכל חכמת מצרים:
110	5	11	ויחכם מכל־האדם מאיתן האזרחי והימן וכלכל ודרדע בני מחול ויהי־ שמו בכל־הגוים סביב:
110	5	12	וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף:
110	5	13	וידבר על־העצים מִן־הארז אשר בלבנון ועד האזוב אשר יצא בקיר וידבר על־הבהמה

ועל־העוף ועל־הרמש
ועל־הדגים:
110 5 14 ויבאו מכל־העמים
לשמע את חכמת שלמה
מאת כל־מלכי הארץ
אשר שמעו
את־חכמתו:
110 5 15 וישלח חירם
מלך־צור את־עבדיו
אל־שלמה כי שמע כי
אתו משחו למלך תחת
אביהו כי אהב היה
חירם לדוד
כל־הימים:
110 5 16 וישלח שלמה
אל־חירם לאמר:
110 5 17 אתה ידעת את־דוד
אבי כי לא יכל
לבנות בית לשם
יהוה אלהיו מפני
המלחמה אשר סבבהו
עד תת־יהוה אתם
תחת כפות רגלו:
110 5 18 ועתה הניח יהוה
אלהי לי מסביב אין
שטן ואין פגע רע:
110 5 19 והנני אמר לבנות
בית לשם יהוה אלהי
כאשר דבר יהוה
אל־דוד אבי לאמר
בנך אשר אתן תחת־יך
על־כסאך הוא־יבנה
הבית לשמי:
110 5 20 ועתה צוה
ויכרתו־לי ארזים
מן־הלבנון ועבדי
יהיו עם־עבדיך
ושכר עבדיך אתן לך
ככל אשר תאמר כי
אתה ידעת כי אין
בנו איש ידע לכרת־
עצים כצדנים:
110 5 21 ויהי כשמע חירם

את־דברי שלמה
וישמח מאד ויאמר
ברוך יהוה היום
אשר נתן לדוד בן
חכם על־העם הרב
הזה:

110 5 22 וישלח חירם
אל־שלמה לאמר
שמעתי את אשר־שלחת
אלי אני אעשה
את־כל־חפצך בעצי
ארזים ובעצי
ברושים:

110 5 23 עבדי ירדו
מִן־הלבנון ימה
ואני אשימם דברות
בים עד־המקום אשר־
תשלח אלי ונפצתים
שם ואתה תשא ואתה
תעשה את־חפצי לתת
לחם ביתי:

110 5 24 ויהי חירום נתן
לשלמה עצי ארזים
ועצי ברושים
כל־חפצו:

110 5 25 ושלמה נתן לחירם
עשרים אלף כר חטים
מכלת לביתו ועשרים
כר שמן כתית
כה־יתן שלמה לחירם
שנה בשנה:

110 5 26 ויהוה נתן חכמה
לשלמה כאשר דבר־לו
ויהי שלם בין חירם
ובין שלמה ויכרתו
ברית שניהם:

110 5 27 ויעל המלך שלמה מס
מכל־ישראל ויהי
המס שלשים אלף
איש:

110 5 28 וישלחם לבנונה
עשרת אלפים בחדש
חליפות חדש יהיו

			בלבנון שנים חדשים בביתו ואדנירם על־המס:
110	5	29	ויהי לשלמה שבעים אלף נשא סבל ושמנים אלף חצב בהר:
110	5	30	לבד משרי הנצבים לשלמה אשר על־המלאכה שלשת אלפים ושלוש מאות הרדים בעם העשים במלאכה:
110	5	31	ויצו המלך ויסעו אבנים גדולות אבנים יקרות ליסד הבית אבני גזית:
110	5	32	ויפסלו בני שלמה ובני חירום והגבלים ויכינו העצים והאבנים לבנות הבית:
110	6	1	ויהי בשמונים שנה וארבע מאות שנה לצאת בני־ישראל מארץ־מצרים בשנה הרביעית בחדש זו הוא החדש השני למלך שלמה על־ישראל ויבן הבית ליהוה:
110	6	2	והבית אשר בנה המלך שלמה ליהוה ששים־אמה ארכו ועשרים רחבו ושלשים אמה קומתו:
110	6	3	והאולם על־פני היכל הבית עשרים אמה ארכו על־פני רחב הבית עשר באמה רחבו על־פני הבית:
110	6	4	ויעש לבית חלוני שקפים אטמים:

- 110 6 5 ויבן על־קיר הבית
יצוע סביב
את־קירות הבית
סביב להיכל ולדביר
ויעש צלעות סביב:
- 110 6 6 היצוע התחתנה חמש
באמה רחבה והתיכנה
שש באמה רחבה
והשלישית שבע באמה
רחבה כי מגרעות
נתן לבית סביב
חוצה לבלתי אחז
בקירות־הבית:
- 110 6 7 והבית בהבנתו
אבן־שלמה מסע נבנה
ומקבות והגרזן
כל־כלי ברזל לא־
נשמע בבית בהבנתו:
- 110 6 8 פתח הצלע התיכנה
אל־כתף הבית
הימנית ובלולים
יעלו על־התיכנה
ומן־ התיכנה
אל־השלשים:
- 110 6 9 ויבן את־הבית
ויכלהו ויספן
את־הבית גבים
ושדרת בארזים:
- 110 6 10 ויבן את־היצוע
על־כל־הבית חמש
אמות קומתו ויאחז
את־הבית בעצי
ארזים:
- 110 6 11 ויהי דבר־יהוה
אל־שלמה לאמר:
- 110 6 12 הבית הזה אשר־אתה
בנה אמ־תלך בחקתי
ואת־משפטי תעשה
ושמרת את־כל־
מצותי ללכת בהם
והקמתי את־דברי
אתך אשר דברתי
אל־דוד אביך:

- 110 6 13 ושכנתי בתוך בני
ישראל ולא אעזב
את־עמי ישראל:
- 110 6 14 ויבן שלמה את־הבית
ויכלהו:
- 110 6 15 ויבן את־קירות
הבית מביתה בצלעות
ארזים מקרקע הבית
עד־קירות הספן צפה
עץ מבית ויצף
את־קרקע הבית
בצלעות ברושים:
- 110 6 16 ויבן את־עשרים אמה
מירכותי הבית
בצלעות ארזים
מן־הקרקע עד־
הקירות ויבן לו
מבית לדביר לקדש
הקדשים:
- 110 6 17 וארבעים באמה היה
הבית הוא ההיכל
לפני:
- 110 6 18 וארז אל־הבית
פנימה מקלעת פקעים
ופטורי צצים הכל
ארז אין אבן נראה:
- 110 6 19 ודביר בתוך־הבית
מפנימה הכין לתתן
שם את־ארון ברית
יהוה:
- 110 6 20 ולפני הדביר עשרים
אמה ארך ועשרים
אמה רחב ועשרים
אמה קומתו ויצפהו
זהב סגור ויצף
מזבח ארז:
- 110 6 21 ויצף שלמה את־הבית
מפנימה זהב סגור
ויעבר ברתיקות זהב
לפני הדביר ויצפהו
זהב:
- 110 6 22 ואת־כל־הבית צפה
זהב עד־תם כל־הבית

			וכל־המזבח אשר־לדביר צפה זהב:
110	6	23	ויעש בדביר שני כרובים עצי־שמן עשר אמות קומתו: וחמש אמות כנף הכרוב האחת וחמש אמות כנף הכרוב השנית עשר אמות מקצות כנפיו ועד־קצות כנפיו:
110	6	25	ועשר באמה הכרוב השני מדה אחת וקצב אחד לשני הכרבים: קומת הכרוב האחד עשר באמה וכן הכרוב השני:
110	6	26	ויתן את־הכרובים בתוך הבית הפנימי ויפרשו את־כנפי הכרבים ותגע כנף־האחד בקיר וכנף הכרוב השני נגעת בקיר השני וכנפיהם אל־תוך הבית נגעת כנף אל־כנף:
110	6	28	ויצף את־הכרובים זהב:
110	6	29	ואת כל־קירות הבית מסב קלע פתוחי מקלעות כרובים ותמרת ופטורי צצים מלפנים ולחיצון:
110	6	30	ואת־קרקע הבית צפה זהב לפנימה ולחיצון:
110	6	31	ואת פתח הדביר עשה דלתות עצי־שמן האיל מזוזות חמשית:
110	6	32	ושתי דלתות

עצי־שמן וקלע
עליהם מקלעות
כרובים ותמרות
ופטורי צצים וצפה
זהב וירד
על־הכרובים
ועל־התמרות
את־הזהב:

110 6 33 וכן עשה לפתח
ההיכל מזוזות
עצי־שמן מאת
רבעית:

110 6 34 ושתי דלתות עצי
ברושים שני צלעים
הדלת האחת גלילים
ושני קלעים הדלת
השנית גלילים:

110 6 35 וקלע כרובים
ותמרות ופטרי צצים
וצפה זהב מישר
על־המחקה:

110 6 36 ויבן את־החצר
הפנימית שלשה טורי
גזית וטור כרתת
ארזים:

110 6 37 בשנה הרביעית יסד
בית יהוה בירח זו:

110 6 38 ובשנה האחת עשרה
בירח בול הוא החדש
השמיני כלה הבית
לכל־דבריו
ולכל־משפטו ויבנהו
שבע שנים:

110 7 1 ואת־ביתו בנה שלמה
שלש עשרה שנה ויכל
את־כל־ביתו:

110 7 2 ויבן את־בית יער
הלבנון מאה אמה
ארכו וחמשים אמה
רחבו ושלשים אמה
קומתו על ארבעה
טורי עמודי ארזים
וכרתות ארזים

			על־העמודים:
110	7	3	וספן בארז ממעל על־הצלעת אשר על־העמודים ארבעים וחמשה חמשה עשר הטור:
110	7	4	ושקפים שלשה טורים ומחזה אל־מחזה שלש פעמים:
	110	7	5 וכל־הפתחים והמזוזות רבעים שקף ומול מחזה אל־מחזה שלש פעמים:
110	7	6	ואת אולם העמודים עשה חמשים אמה ארכו ושלשים אמה רחבו ואולם על־ פניהם ועמדים ועב על־פניהם:
	110	7	7 ואולם הכסא אשר ישפֿט־שם אולם המשפט עשה וספון בארז מהקרקע עד־ הקרקע:
110	7	8	וביתו אשר־ישב שם חצר האחרת מבית לאולם כמעשה הזה היה ובית יעשה לבת־פרעה אשר לקח שלמה כאולם הזה:
110	7	9	כל־אלה אבנים יקרת כמדת גזית מגררות במגרה מבית ומחוץ וממסד עד־ הטפחות ומחוץ עד־החצר הגדולה:
	110	7	10 ומיסד אבנים יקרות אבנים גדלות אבני עשר אמות ואבני שמנה אמות:
	110	7	11 ומלמעלה אבנים יקרות כמדות גזית וארז:

110	7	12	<p> וּחְצֵר הַגְּדוּלָה סָבִיב שְׁלֹשָׁה טוֹרִים גְּזִית וּטוֹר כֶּרֶת אֲרָזִים וּלְחֹצֵר בֵּית־יְהוָה הַפְּנִימִית וְלֹאֵלֶם הַבֵּית: </p>
110	7	13	<p> וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וַיִּקַּח אֶת־חִירָם מִצֹּר: </p>
110	7	14	<p> בֶּן־אִשָּׁה אֱלֹמָנָה הוּא מִמָּטָה נִפְתָּלִי וְאָבִיו אִישׁ־צָרִי חֹרֵשׁ נַחֲשֹׁת וַיִּמְלֹא אֶת־הַחֲכָמָה וְאֶת־הַתְּבוּנָה וְאֶת־הַדַּעַת לַעֲשׂוֹת כָּל־מְלָאכָה בַּנַּחֲשֹׁת וַיָּבֹא אֶל־הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וַיַּעַשׂ אֶת־כָּל־מְלָאכָתּוֹ: </p>
110	7	15	<p> וַיִּצַּר אֶת־שְׁנֵי הָעַמּוּדִים נַחֲשֹׁת שְׁמָנָה עֶשְׂרֵה אַמָּה קוֹמַת הָעַמּוּד הָאֶחָד וְחוּט שְׁתֵּים־עֶשְׂרֵה אַמָּה יָסֹבֵב אֶת־הָעַמּוּד הַשֵּׁנִי: </p>
110	7	16	<p> וְשְׁתֵּי כֶּתֶרֶת עָשָׂה לָתֶת עַל־רֹאשֵׁי הָעַמּוּדִים מִצֵּק נַחֲשֹׁת חֲמֵשׁ אַמּוֹת קוֹמַת הַכֶּתֶרֶת הָאֶחָת וְחֲמֵשׁ אַמּוֹת קוֹמַת הַכֶּתֶרֶת הַשֵּׁנִית: </p>
110	7	17	<p> שִׁבְכִים מַעֲשֵׂה שִׁבְכָה גְּדִלִים מַעֲשֵׂה שְׂרָשְׁרוֹת לְכַתְּרַת אֲשֶׁר עַל־רֹאשׁ הָעַמּוּדִים שִׁבְעָה לְכַתְּרַת הָאֶחָת וְשִׁבְעָה לְכַתְּרַת הַשֵּׁנִית: </p>
110	7	18	<p> וַיַּעַשׂ אֶת־הָעַמּוּדִים וְשְׁנֵי טוֹרִים סָבִיב עַל־הַשִּׁבְכָה הָאֶחָת לְכַסּוֹת אֶת־הַכֶּתֶרֶת אֲשֶׁר עַל־רֹאשׁ הָרִמָּנִים וְכֵן עָשָׂה לְכַתְּרַת הַשֵּׁנִית: </p>

110	7	19	<p>וכתרת אשר על־ראש העמודים מעשה שושן באולם ארבע אמות: וכתרת על־שני</p>
110	7	20	<p>העמודים גם־ממעל מלעמת הבטן אשר לעבר שבכה והרמונים מאתים טרים סביב על הכתרת השנית: ויקם את־העמדים לאלם ההיכל ויקם את־העמוד הימני ויקרא את־שמו יכין ויקם את־העמוד השמאלי ויקרא את־שמו בעז:</p>
110	7	22	<p>ועל ראש העמודים מעשה שושן ותתם מלאכת העמודים:</p>
110	7	23	<p>ויעש את־הים מוצק עשר באמה משפתו עד־שפתו עגל סביב וחמש באמה קומתו וקוה שלשים באמה יסב אתו סביב:</p>
110	7	24	<p>ופקעים מתחת לשפתו סביב סבבים אתו עשר באמה מקפים את־הים סביב שני טורים הפקעים יצקים ביצקתו:</p>
110	7	25	<p>עמד על־שני עשר בקר שלשה פנים צפונה ושלשה פנים ימה ושלשה פנים נגבה ושלשה פנים מזרחה והים עליהם מלמעלה וכל־אחריהם ביתה:</p>
110	7	26	<p>ועביו טפח ושפתו כמעשה שפת־כוס פרח שושן אלפים בת</p>

יכיל:

- 110 7 27 ויעש את־המכנות
עשר נחשת ארבע
באמה ארך המכונה
האחת וארבע באמה
רחבה ושלש באמה
קומתה:
- 110 7 28 וזה מעשה המכונה
מסגרת להם ומסגרת
בין השלבים:
- 110 7 29 ועל־המסגרות אשר
בין השלבים אריות
בקר וכרובים
ועל־השלבים כן
ממעל ומתחת לאריות
ולבקר ליות מעשה
מורד:
- 110 7 30 וארבעה אופני נחשת
למכונה האחת וסרני
נחשת וארבעה
פעמתיו כתפת להם
מתחת לכיר הכתפת
יצקות מעבר איש
ליות:
- 110 7 31 ופיהו מבית לכתרת
ומעלה באמה ופיה
עגל מעשה־כן אמה
וחצי האמה
וגם־על־פיה מקלעות
ומסגרתיהם מרבעות
לא עגלות:
- 110 7 32 וארבעת האופנים
למתחת למסגרות
וידות האופנים
במכונה וקומת
האופן האחד אמה
וחצי האמה:
- 110 7 33 ומעשה האופנים
כמעשה אופן המרכבה
ידותם וגביהם
וחשקיהם וחשריהם
הכל מוצק:
- 110 7 34 וארבע כתפות אל

			ארבע פנות המכנה האחת מן־המכנה כתפיה:
110	7	35	ובראש המכונה חצי האמה קומה עגל סביב ועל ראש המכנה ידתיה ומסגרתיה ממנה:
110	7	36	ויפתח על־הלחת ידתיה ועל ומסגרתיה כרובים אריות ותמרת כמער־איש וליות סביב:
110	7	37	כזאת עשה את עשר המכנות מוצק אחד מדה אחת קצב אחד לכלהנה:
110	7	38	ויעש עשרה כירות נחשת ארבעים בת יכיל הכיור האחד ארבע באמה הכיור האחד כיור אחד על־המכונה האחת לעשר המכנות:
110	7	39	ויתן את־המכנות חמש על־כתף הבית מימין וחמש על־כתף הבית משמאלו ואת־הים נתן מכתף הבית הימנית קדמה ממול נגב:
110	7	40	ויעש חירום את־הכירות ואת־היעים ואת־המזרקות ויכל חירם לעשות את־כל־המלאכה אשר עשה למלך שלמה בית יהוה:
110	7	41	עמדים שנים וגלת הכתרת אשר־על־ראש העמדים שתים

והשבכות שתיים
לכסות את־שתי גלת
הכתרת אשר על־ראש
העמודים:

110 7 42 ואת־הרמנים ארבע
מאות לשתי השבכות
שני־טורים רמנים
לשבכה האחת לכסות
את־שתי גלת הכתרת
אשר על־פני
העמודים:

110 7 43 ואת־המכנות עשר
ואת־הכירת עשרה
על־המכנות:

110 7 44 ואת־הים האחד
ואת־הבקר שנים־עשר
תחת הים:

110 7 45 ואת־הסירות
ואת־היעים

ואת־המזרקות ואת
כל־הכלים האהל אשר
עשה חירם למלך
שלמה בית יהוה
נחשת ממרט:

110 7 46 בככר הירדן יצקם
המלך במעבה האדמה
בין סכות ובין
צרתן:

110 7 47 וינח שלמה
את־כל־הכלים מרב
מאד מאד לא נחקר
משקל הנחשת:

110 7 48 ויעש שלמה את
כל־הכלים אשר בית
יהוה את מזבח הזהב
ואת־השלחן אשר
עליו לחם הפנים
זהב:

110 7 49 ואת־המנרות חמש
מימין וחמש משמאל
לפני הדביר זהב
סגור והפרח והנרת
והמלקחים זהב:

110 7 50 והספות והמזמרות
והמזרקות והכפות
והמחתות זהב סגור
והפתות לדלתות
הבית הפנימי לקדש
הקדשים לדלתי הבית
להיכל זהב:

110 7 51 ותשלם כלי־המלאכה
אשר עשה המלך שלמה
בית יהוה ויבא
שלמה את־קדשי דוד
אביו את־הכסף
ואת־הזהב
ואת־הכלים נתן
באצרות בית יהוה:

110 8 1 אז יקהל שלמה
את־זקני ישראל
את־כל־ראשי המטות
נשיאי האבות לבני
ישראל אל־המלך
שלמה ירושלם
להעלות את־ארון
ברית־יהוה מעיר
דוד היא ציון:

110 8 2 ויקהלו אל־המלך
שלמה כל־איש ישראל
בירח האתנים בחג
הוא החדש השביעי:

110 8 3 ויבאו כל זקני
ישראל וישאו
הכהנים את־הארון:

110 8 4 ויעלו את־ארון
יהוה ואת־אהל מועד
ואת־כל־כלי הקדש
אשר באהל ויעלו
אתם הכהנים
והלויים:

110 8 5 והמלך שלמה
וכל־עדת ישראל
הנועדים עליו אתו
לפני הארון מזבחים
צאן ובקר אשר
לא־יספרו ולא ימנו

מרב:

- 110 8 6 ויבאו הכהנים
את־ארון ברית־יהוה
אל־מקומו אל־דביר
הבית אל־קדש
הקדשים אל־תחת
כנפי הכרובים:
110 8 7 כי הכרובים פרשים
כנפים אל־מקום
הארון ויסכו
הכרבים על־הארון
ועל־בדיו מלמעלה:
110 8 8 ויארכו הבדים
ויראו ראשי הבדים
מִן־הקדש על־פני
הדביר ולא יראו
החוצה ויהיו שם עד
היום הזה:
110 8 9 אין בארון רק שני
לחות האבנים אשר
הנח שם משה בחרב
אשר כרת יהוה
עם־בני ישראל
בצאתם מארץ מצרים:
110 8 10 ויהי בצאת הכהנים
מִן־הקדש והענן מלא
את־בית יהוה:
110 8 11 ולא־יכלו הכהנים
לעמד לשרת מפני
הענן כִּי־מלא
כבוד־יהוה את־בית
יהוה:
110 8 12 אז אמר שלמה יהוה
אמר לשכן בערפל:
110 8 13 בנה בניתי בית זבל
לך מכון לשבתך
עולמים:
110 8 14 ויסב המלך את־פניו
ויברך את כל־קהל
ישראל וכל־קהל
ישראל עמד:
110 8 15 ויאמר ברוך יהוה
אלהי ישראל אשר

דבר בפיו את דוד
אבי ובידו מלא
לאמר:

מִן־הַיּוֹם אֲשֶׁר 16 8 110

הוצאתי את־עמי
את־ישראל ממצרים
לא־בחרתי בעיר מכל
שבטי ישראל לבנות
בית להיות שמי שם
ואבחר בדוד להיות
על־עמי ישראל:

ויהי עַם־לִבְבִי דוד 17 8 110

אבי לבנות בית לשם
יהוה אלהי ישראל:

ויאמר יהוה אֱלֹהֵי־דוד 18 8 110

אבי יען אשר היה
עַם־לִבְבִי לבנות בית
לשמי הטיבת כי היה
עַם־לִבְבִי:

רק אתה לא תבנה 19 8 110

הבית כי אֶם־בִּנְךָ
היצא מחלְצִיךָ
הוא־יבנה הבית
לשמי:

ויקם יהוה אֶת־דְּבָרוֹ 20 8 110

אשר דבר ואקם תחת
דוד אבי ואשב
על־כִּסֵּא יִשְׂרָאֵל כאשר
דבר יהוה ואבנה
הבית לשם יהוה
אלהי ישראל:

ואשם שם מקום 21 8 110

לארון אֶשְׂרֵ־שֵׁם בְּרִית
יהוה אשר כרת
עַם־אֲבֹתֵינוּ בהוציאו

אתם מארְץ מצרים:

ויעמד שלמה לפני 22 8 110

מזבח יהוה נגד
כִּלְיָקָהֶל יִשְׂרָאֵל
ויפרש כפיו השמים:

ויאמר יהוה אלהי 23 8 110

יִשְׂרָאֵל אֵין־כְּמוֹךָ
אלהים בשמים ממעל

			ועל־הארץ מתחת שמר הברית והחסד לעבדיך ההלכים לפניך בכל־לבם:
110	8	24	אשר שמרת לעבדך דוד אבי את אשר־דברת לו ותדבר בפיך ובידך מלאת כיום הזה:
110	8	25	ועתה יהוה אלהי ישראל שמר לעבדך דוד אבי את אשר דברת לו לאמר לא־יכרת לך איש מלפני ישב על־כסא ישראל רק אם־ישמרו בניך את־דרכם ללכת לפני כאשר הלכת לפני:
110	8	26	ועתה אלהי ישראל יאמן נא דבר־ך אשר דברת לעבדך דוד אבי:
110	8	27	כי האמנם ישב אלהים על־הארץ הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך אף כי־הבית הזה אשר בנית:
110	8	28	ופנית אל־תפלת עבדך ואל־תחנתו יהוה אלהי לשמע אל־הרנה ואל־ התפלה אשר עבדך מתפלל לפניך היום:
110	8	29	להיות עינך פתחות אל־הבית הזה לילה ויום אל־המקום אשר אמרת יהיה שמי שם לשמע אל־התפלה אשר יתפלל עבדך אל־המקום הזה:
110	8	30	ושמעת אל־תחנת

עבדך ועמך ישראל
אשר יתפללו
אל־המקום הזה ואתה
תשמע אל־מקום שבתך
אל־השמים ושמעת
וסלחת:

11O 8 31 את אשר יחטא איש
לרעהו ונשא־בו אלה
להאלתו ובא אלה
לפני מזבחך בבית
הזה:

11O 8 32 ואתה תשמע השמים
ועשית ושפטת
את־עבדיך להרשיע
רשע לתת דרכו
בראשו ולהצדיק
צדיק לתת לו
כצדקתו:

11O 8 33 בהנגף עמך ישראל
לפני אויב אשר
יחטאו־לך ושבו
אליך והודו את־
שמך והתפללו
והתחננו אליך בבית
הזה:

11O 8 34 ואתה תשמע השמים
וסלחת לחטאת עמך
ישראל והשבתם
אל־האדמה אשר נתת
לאבותם:

11O 8 35 בהעצר שמים
ולא־יהיה מטר כי
יחטאו־לך והתפללו
אל־המקום הזה
והודו את־שמך
ומחטאתם ישובון כי
תענם:

11O 8 36 ואתה תשמע השמים
וסלחת לחטאת עבדיך
ועמך ישראל כי
תורם את־הדרך
הטובה אשר ילכו־בה
ונתתה מטר על־ארצך

			אשר־נתתה לעמך לנחלה:	
110	8	37	רעב כִּי־יִהְיֶה בָאָרֶץ דָּבָר כִּי־יִהְיֶה שָׁדְפוֹן יִרְקוֹן אֲרֵבָה חֲסִיל כִּי יִהְיֶה כִּי יִצְרֶלּוּ אִיְבוּ בָאָרֶץ שְׁעָרָיו כִּלְיָנָגַע כִּלְמַחֲלָה:	
110	8	38	כִּלְתַּפְלָה כִּלְתַּחְנָה אֲשֶׁר תִּהְיֶה לְכֹל־הָאָדָם לְכָל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִדְעוֹן אִישׁ נִגַּע לִבָּבוּ וּפְרֹשׁ כַּפָּיו אֱלֹהֵי־בֵית הַזֶּה:	
110	8	39	וְאַתָּה תִּשְׁמַע הַשָּׁמַיִם מִכּוֹן שַׁבְּתֶךָ וּסְלַחַת וְעֲשִׂית וְנָתַת לְאִישׁ כִּכְל־דֶּרֶכְיוֹ אֲשֶׁר תִּדְעַ אֶת־לִבָּבוּ כִּי־אַתָּה יִדְעַת לִבְדֹּךְ אֶת־לִבִּי כִּלְבְּנֵי הָאָדָם:	
	110	8	40	לְמַעַן יִרְאוּךָ כֹּל־הַיָּמִים אֲשֶׁר־הֵם חַיִּים עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לְאַבְתִּינוּ:
110	8	41	וְגַם אֱלֹהֵי־נִכְרֵי אֲשֶׁר לֹא־מַעֲמֶךָ יִשְׂרָאֵל הוּא וּבֹא מֵאֶרֶץ רְחוֹקָה לְמַעַן שִׁמְךָ:	
110	8	42	כִּי יִשְׁמַעוֹן אֶת־שִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְאֶת־יָדְךָ הַחֲזָקָה וְזִרְעֶךָ הַנְּטוּיָה וּבֹא וְהִתְפַּלֵּל אֱלֹהֵי־בֵית הַזֶּה:	
110	8	43	אַתָּה תִּשְׁמַע הַשָּׁמַיִם מִכּוֹן שַׁבְּתֶךָ וְעֲשִׂית כִּכְל אֲשֶׁר־יִקְרָא אֵלֶיךָ הַנִּכְרֵי לְמַעַן יִדְעוֹן כֹּל־עַמֵּי הָאָרֶץ אֶת־שִׁמְךָ לִירְאָה אֶתְךָ כַּעֲמֶךָ יִשְׂרָאֵל וּלְדַעַת כִּי־שִׁמְךָ נִקְרָא עַל־הַבַּיִת הַזֶּה אֲשֶׁר	

בניתי:

110 8 44 כי־יצא עמך למלחמה
על־איבו בדרך אשר
תשלחם והתפללו
אליהוה דרך העיר
אשר בחרת בה והבית
אשר־בנתי לשמך:

110 8 45 ושמעת השמים
את־תפלתם
ואת־תחנונתם ועשית
משפטם:

110 8 46 כי יחטאו־לך כי
אין אדם אשר
לא־יחטא ואנפת במ
ונתתם לפני אויב
ושבום שביהם
אל־ארץ האויב
רחוקה או קרובה:

110 8 47 והשיבו אל־לבם
בארץ אשר נשבו־שם
ושבו והתחנונו אליך
בארץ שביהם לאמר
חטאנו והעוינו
רשענו:

110 8 48 ושבו אליך
בכל־לבבם
ובכל־נפשם בארץ
איביהם אשר־שבו
אתם והתפללו אליך
דרך ארצם אשר נתתה
לאבותם העיר אשר
בחרת והבית
אשר־בנית לשמך:

110 8 49 ושמעת השמים מכון
שבתך את־תפלתם
ואת־תחנונתם ועשית
משפטם:

110 8 50 וסלחת לעמך אשר
חטאו־לך
ולכל־פשעיהם אשר
פשעו־בך ונתתם
לרחמים לפני שביהם
ורחמום:

110	8	51	כִּי־עֹמֵךְ וּנְחַלְתֶּךָ הֵם אֲשֶׁר הוּצְאתָ מִמִּצְרַיִם מִתּוֹךְ כּוֹר הַבְּרֹזֶל:
110	8	52	לִהְיוֹת עֵינֶיךָ פִּתְחוֹת אֶל־תַּחֲנוּת עֲבָדְךָ וְאֶל־תַּחֲנוּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לִשְׁמֹעַ אֲלֵיהֶם בְּכָל קִרְאָם אֵלֶיךָ:
110	8	53	כִּי־אַתָּה הַבֹּדֶלֶת לָךְ לִנְחֹלָה מִכָּל עַמִּי הָאָרֶץ כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ בְּיַד מֹשֶׁה עֲבָדְךָ בְּהוֹצִיאֶךָ אֶת־אֲבֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם אֲדֹנָי יְהוִה:
110	8	54	וַיְהִי כִכְלוֹת שְׁלָמָה לְהִתְפַּלֵּל אֶל־יְהוָה אֵת כָּל־הַתְּפִלָּה וְהַתַּחֲנוּנָה הַזֹּאת קָם מִלִּפְנֵי מִזְבֵּחַ יְהוָה מִכְרַע עַל־בְּרַכְיֹו וּכְפִיו פָּרָשׁוֹת הַשָּׁמַיִם:
110	8	55	וַיַּעֲמֵד וַיְבָרֶךְ אֵת כָּל־קֹהֵל יִשְׂרָאֵל קוֹל גָּדוֹל לֵאמֹר:
110	8	56	בְּרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר נָתַן מִנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל כָּל אֲשֶׁר דִּבֶּר לֹא־נִפְל דְּבַר אֶחָד מִכָּל דְּבָרֵי הַטּוֹב אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּיַד מֹשֶׁה עֲבָדוֹ:
110	8	57	יְהִי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עִמָּנוּ כְּאֲשֶׁר הָיָה עִם־אֲבֹתֵינוּ אֶל־יַעֲזֹבֵנוּ וְאֶל־יִטְשֵׁנוּ:
110	8	58	לְהִטּוֹת לִבִּבְנוּ אֵלָיו לִלְכֹת בְּכָל־דַּרְכָּיו וּלְשֹׁמֵר מִצְוֹתָיו וּלְחַקּוֹ וּמִשְׁפָּטָיו אֲשֶׁר צִוָּה אֶת־אֲבֹתֵינוּ:
110	8	59	וַיְהִיו דְּבָרֵי אֱלֹהִים אֲשֶׁר הִתְחַנַּנְתִּי לִפְנֵי יְהוָה קִרְבִּים

אל־יהוה אלהינו
יומם ולילה לעשות
משפט עבדו ומשפט
עמו ישראל דבר־יום
ביום:

למען דעת כל־עמי
הארץ כי יהוה הוא
האלהים אין עוד:

והיה לבבכם שלם עם
יהוה אלהינו ללכת
בחקיו ולשמר
מצותיו כיום הזה:

והמלך וכל־ישראל
עמו זבחים זבח
לפני יהוה:

ויזבח שלמה את זבח
השלמים אשר זבח
ליהוה בקר עשרים
ושנים אלף וצאן
מאה ועשרים אלף
ויחנכו את־בית
יהוה המלך וכל־בני
ישראל:

ביום ההוא קדש
המלך את־תוך החצר
אשר לפני בית־יהוה
כ־עשה שם את־העלה
ואת־המנחה ואת
חלבי השלמים
כ־מזבח הנחשת אשר
לפני יהוה קטן
מהכיל את־העלה
ואת־המנחה ואת
חלבי השלמים:

ויעש שלמה
בעת־היא את־החג
וכל־ישראל עמו קהל
גדול מלבוא חמת
עד־נחל מצרים לפני
יהוה אלהינו שבעת
ימים ושבעת ימים
ארבעה עשר יום:

ביום השמיני שלח

את־העם ויברכו
את־המלך וילכו
לאה־ליהם שמחים
וטובי לב על
כל־הטובה אשר עשה
יהוה לדוד עבדו
ול־ישראל עמו:

1 9 110 ויהי ככלות שלמה
לבנות את־בית־יהוה
ואת־בית המלך ואת
כל־חשק שלמה אשר
חפץ לעשות:

2 9 110 וירא יהוה אל־שלמה
שנית כאשר נראה
אליו בגבעון:

3 9 110 ויאמר יהוה אליו
שמעתי את־תפלתך
ואת־תחנונתך אשר
התחננתה לפני
הקדשתי את־הבית
הזה אשר בנתה
לשום־שמי שם
עד־עולם והיו עיני
ולבי שם כל־הימים:

4 9 110 ואתה א־תֵּלֶךְ לפני
כאשר הלך דוד אביך
בתם־לבב ובישר
לעשות ככל אשר
צויתך חקי ומשפטי
תשמר:

5 9 110 והקמתי את־כסא
ממלכתך על־ישראל
לעלם כאשר דברתי
על־דוד אביך לאמר
לא־יכרת לך איש
מעל כסא ישראל:

6 9 110 א־מִשׁוּב תשבון אתם
ובניכם מאחרי ולא
תשמרו מצותי חקתי
אשר נתתי לפניכם
והלכתם ועבדתם
אלהים אחרים
והשתחוויתם להם:

110 9 7 והכרתי את־ישראל
מעל פני האדמה אשר
נתתי להם ואת־הבית
אשר הקדשתי לשמי
אשלח מעל פני והיה
ישראל למשל
ולשנינה
בכל־העמים:

110 9 8 והבית הזה יהיה
עליון כל־עבר עליו
ישם ושרק ואמרו
על־מה עשה יהוה
ככה לארץ הזאת
ולבית הזה:

110 9 9 ואמרו על אשר עזבו
את־יהוה אלהיהם
אשר הוציא את־אבתם
מארץ מצרים ויחזקו
באלהים אחרים
וישתחו להם ויעבדם
על־כן הביא יהוה
עליהם את כל־הרעה
הזאת:

110 9 10 ויהי מקצה עשרים
שנה אשר־בנה שלמה
את־שני הבתים
את־בית יהוה
ואת־בית המלך:

110 9 11 חירם מלך־צר נשא
את־שלמה בעצי
ארזים ובעצי
ברושים ובזהב לכל־
חפצו אז יתן המלך
שלמה לחירם עשרים
עיר בארץ הגליל:

110 9 12 ויצא חירם מצר
לראות את־הערים
אשר נתן־לו שלמה
ולא ישרו בעיניו:

110 9 13 ויאמר מה הערים
האלה אשר־נתתה לי
אחי ויקרא להם ארץ
כבול עד היום הזה:

וישלח חירם למלך
מאה ועשרים ככר
זהב:

וזה דבר־המס 15 9 110
אשר־העלה המלך
שלמה לבנות את־בית
יהוה ואת־ביתו
ואת־המלווא ואת
חומת ירושלם
ואת־חצר ואת־מגדו
ואת־גזר:

פרעה מלך־מצרים 16 9 110
עלה וילכד את־גזר
וישרפה באש
ואת־הכנעני הישב
בעיר הרג ויתנה
שלחים לבתו אשת
שלמה:

ויבן שלמה את־גזר 17 9 110
ואת־בית חרן
תחתון:

ואת־בעלת ואת־תמר 18 9 110
במדבר בארץ:

ואת כל־ערי 19 9 110
המסכנות אשר היו
לשלמה ואת ערי
הרכב ואת ערי
הפרשים ואת חשק
שלמה אשר חשק
לבנות בירושלם
ובלבנון ובכל ארץ
ממשלתו:

כל־העם הנותר 20 9 110
מן־האמרי החתי
הפרזי החוי
והיבوسی אשר
לא־מבני ישראל
המה:

בניהם אשר נתרו 21 9 110
אחריהם בארץ אשר
לא־יכלו בני ישראל
להחרימם ויעלם
שלמה למס־עבד עד

			היום הזה:
110	9	22	ומבני ישראל לא־נתן שלמה עבד כִּי־הם אנשי המלחמה ועבדיו ושריו ושלשיו ושרי רכבו ופרשיו:
110	9	23	אלה שרי הנצבים אשר על־המלאכה לשלמה חמשים וחמש מאות הרדים בעם העשים במלאכה:
110	9	24	אך בת־פרעה עלתה מעיר דוד אל־ביתה אשר בנה־לה אז בנה את־המלוא:
110	9	25	והעלה שלמה שלש פעמים בשנה עלות ושלמים על־המזבח אשר בנה ליהוה והקטיר אתו אשר לפני יהוה ושלם את־הבית:
110	9	26	ואני עשה המלך שלמה בעציו־ן־גבר אשר את־אלות על־שפת ים־סוף בארץ אדום:
110	9	27	וישלח חירם באני את־עבדיו אנשי אניות ידעי הים עם עבדי שלמה:
110	9	28	ויבאו אופירה ויקחו משם זהב ארבע־מאות ועשרים ככר ויבאו אל־ המלך שלמה:
110	10	1	ומלכת־שבא שמעת את־שמע שלמה לשם יהוה ותבא לנסתו בחידות:
110	10	2	ותבא ירושלמה בחיל כבד מאד גמלים

			נשאים בשמים וזהב רבי־מאד ואבן יקרה ותבא אל־שלמה ותדבר אליו את כל־אשר היה עם־לבבה: ויגד־לה שלמה את־כל־דבריה לא־היה דבר נעלם מִן־המלך אשר לא הגיד לה:
110	10	3	ותרא מלכת־שבא את כל־חכמת שלמה והבית אשר בנה: ומאכל שלחנו ומושב עבדיו ומעמד משרתו ומלבשיהם ומשקיו ועלתו אשר יעלה בית יהוה ולא־היה בה עוד רוח:
110	10	4	ותאמר אל־המלך אמת היה הדבר אשר שמעתי בארצי על־דבריך ועל־ חכמתך:
110	10	5	ולא־האמנתי לדברים עד אשר־באתי ותראינה עיני והנה לא־הגד־לי החצי הוספת חכמה וטוב אל־השמועה אשר שמעתי:
110	10	6	אשרי אנשיך אשרי עבדיך אלה העמדים לפניך תמיד השמעים את־חכמתך:
110	10	7	יהי יהוה אלהיך ברוך אשר חפץ בך לתתך על־כסא ישראל באהבת יהוה את־ישראל לעלם וישימך למלך לעשות משפט וצדקה:
110	10	8	
110	10	9	

- 11O 10 10 ותתן למלך מאה
ועשרים ככר זהב
ובשמים הרבה מאד
ואבן יקרה לא־בא
כבשם ההוא עוד לרב
אשר־נתנה מלכת־שבא
למלך שלמה:
11O 10 11 וגם אני חירם
אשר־נשא זהב
מאופיר הביא מאפיר
עצי אלמגים הרבה
מאד ואבן יקרה:
11O 10 12 ויעש המלך את־עצי
האלמגים מסעד
לבית־יהוה ולבית
המלך וכנרות
ונבלים לשרים לא
בא־כן עצי אלמגים
ולא נראה עד היום
הזה:
11O 10 13 והמלך שלמה נתן
למלכת־שבא
את־כל־חפצה אשר
שאלה מלבד אשר
נתן־לה כיד המלך
שלמה ותפן ותלך
לארצה היא ועבדיה:
11O 10 14 ויהי משקל הזהב
אשר־בא לשלמה בשנה
אחת שש מאות ששים
ושש ככר זהב:
11O 10 15 לבד מאנשי התרים
ומסחר הרכלים
וכל־מלכי הערב
ופחות הארץ:
11O 10 16 ויעש המלך שלמה
מאתים צנה זהב
שחוט שש־מאות זהב
יעלה על־הצנה
האחת:
11O 10 17 ושלש־מאות מגנים
זהב שחוט שלשת
מנים זהב יעלה

			על־המגן האחת ויתנם המלך בית יער הלבנון:
11O	10	18	ויעש המלך כסא־שן גדול ויצפהו זהב מופז:
11O	10	19	שש מעלות לכסה וראש־עגל לכסה מאחריו וידת מזה ומזה אל־מקום השבת ושנים אריות עמדים אצל הידות:
11O	10	20	ושנים עשר אריים עמדים שם על־שש המעלות מזה ומזה לא־נעשה כן לכל־ממלכות:
11O	10	21	וכל כלי משקה המלך שלמה זהב וכל כלי בית־יער הלבנון זהב סגור אין כסף לא נחשב בימי שלמה למאומה:
11O	10	22	כי אני תרשיש למלך בים עם אני חירם אחת לשלש שנים תבוא אני תרשיש נשאת זהב וכסף שנהבים וקפים ותכיים:
11O	10	23	ויגדל המלך שלמה מכל מלכי הארץ לעשר ולחכמה:
11O	10	24	וכל־הארץ מבקשים את־פני שלמה לשמע את־חכמתו אשר־נתן אלהים בלבו:
11O	10	25	והמה מבאים איש מנחתו כלי כסף וכלי זהב ושלמות ונשק ובשמים סוסים ופרדים דבר־שנה בשנה:

- 11O 10 26 ויאסף שלמה רכב
ופרשים ויהי־לו
אלף וארבע־מאות
רכב ושנים־עשר אלף
פרשים וינחם בערי
הרכב ועם־המלך
בירושלם:
- 11O 10 27 ויתן המלך את־הכסף
בירושלם כאבנים
ואת הארזים נתן
כשקמים אשר־ בשפלה
לרב:
- 11O 10 28 ומוצא הסוסים אשר
לשלמה ממצרים
ומקוה סחרי המלך
יקחו מקוה במחיר:
- 11O 10 29 ותעלה ותצא מרכבה
ממצרים בשש מאות
כסף וסוס בחמשים
ומאה וכן לכל־מלכי
החתים ולמלכי ארם
בידם יצאו:
- 11O 11 1 והמלך שלמה אהב
נשים נכריות רבות
ואת־בת־פרעה
מואביות עמניות
אדמית צדנית חתית:
- 11O 11 2 מן־הגוים אשר
אמר־יהוה אל־בני
ישראל לא־תבאו בהם
והם לא־יבאו בכם
אכן יטו את־לבבכם
אחרי אלהיהם בהם
דבק שלמה לאהבה:
- 11O 11 3 ויהי־לו נשים שרות
שבע מאות ופלגשים
שלש מאות ויטו
נשיו את־לבו:
- 11O 11 4 ויהי לעת זקנת
שלמה נשיו הטו
את־לבבו אחרי
אלהים אחרים
ולא־היה לבבו שלם

			עם־יהוה אלהיו כלבב דויד אביו:
11O	11	5	וילך שלמה אחרי עשתרת אלהי צדנים ואחרי מלכם שקץ עמנים:
11O	11	6	ויעש שלמה הרע בעיני יהוה ולא מלא אחרי יהוה כדוד אביו:
11O	11	7	אז יבנה שלמה במה לכמוש שקץ מואב בהר אשר על־פני ירושלם ולמלך שקץ בני עמון:
11O	11	8	וכן עשה לכל־נשיו הנכריות מקטירות ומזבחות לאלהיהן:
11O	11	9	ויתאנף יהוה בשלמה כי־נטה לבבו מעם יהוה אלהי ישראל הנראה אליו פעמים:
11O	11	10	וצוה אליו על־הדבר הזה לבלתי־לכת אחרי אלהים אחרים ולא שמר את אשר־צוה יהוה:
11O	11	11	ויאמר יהוה לשלמה יען אשר היתה־זאת עמך ולא שמרת בריתי וחקתי אשר צויתי עליך קרע אקרע את־הממלכה מעליך ונתתיה לעבדך:
11O	11	12	אך־בימך לא אעשנה למען דוד אביך מיד בנך אקרענה:
11O	11	13	רק את־כל־הממלכה לא אקרע שבט אחד אתן לבנך למען דוד עבדי ולמען ירושלם אשר בחרתי:

- 11O 11 14 ויקם יהוה שטן
לשלמה את הדד
האדמי מזרע המלך
הוא באדום:
- 11O 11 15 ויהי בהיות דוד
את־אדום בעלות
יואב שר הצבא לקבר
את־החללים ויך
כל־זכר באדום:
- 11O 11 16 כי ששת חדשים
ישב־שם יואב
וכל־ישראל
עדה־כרית כל־זכר
באדום:
- 11O 11 17 ויברח אדד הוא
ואנשים אדמיים
מעבדי אביו אתו
לבוא מצרים והדד
נער קטן:
- 11O 11 18 ויקמו ממדין ויבאו
פארן ויקחו אנשים
עמם מפארן ויבאו
מצרים אל־פרעה
מלך־מצרים ויתן־לו
בית ולחם אמר לו
וארץ נתן לו:
- 11O 11 19 וימצא הדד חן
בעיני פרעה מאד
ויתן־לו אשה
את־אחות אשתו אחות
תחפניס הגבירה:
- 11O 11 20 ותלד לו אחות
תחפניס את גנבת
בנו ותגמלהו תחפנס
בתוך בית פרעה
ויהי גנבת בית
פרעה בתוך בני
פרעה:
- 11O 11 21 והדד שמע במצרים
כי־שכב דוד
עם־אבתיו וכי־מת
יואב שר־הצבא
ויאמר הדד אל־פרעה

			שלחני ואלך אל-ארצי:
11O	11	22	ויאמר לו פרעה כי מה-אתה חסר עמי והנך מבקש ללכת אל-ארצך ויאמר לא כי שלח תשלחני:
11O	11	23	ויקם אלהים לו שטן את-רזון בן-אלידע אשר ברח מאת הדדעזר מלך- צובה אדניו:
11O	11	24	ויקבץ עליו אנשים ויהי שר-גדוד בהרג דוד אתם וילכו דמשק וישבו בה וימלכו בדמשק:
11O	11	25	ויהי שטן לישראל כלימי שלמה ואת-הרעה אשר הדד ויקץ בישראל וימלך על-ארם:
11O	11	26	וירבעם בן-נבט אפרתי מן-הצרדה ושם אמו צרועה אשה אלמנה עבד לשלמה וירם יד במלך:
11O	11	27	וזה הדבר אשר-הרים יד במלך שלמה בנה את-המלוא סגר את-פרץ עיר דוד אביו:
11O	11	28	והאיש ירבעם גבור חיל וירא שלמה את-הנער כי-עשה מלאכה הוא ויפקד אתו לכל-סבל בית יוסף:
11O	11	29	ויהי בעת ההיא וירבעם יצא מירושלם וימצא אתו אחיה השילני הנביא בדרך והוא מתכסה

			בשלמה חדשה ושניהם לבדם בשדה:
110	11	30	ויתפש אחיה בשלמה החדשה אשר עליו ויקרעה שנים עשר קרעים:
			ויאמר לירבעם קח־לך עשרה קרעים כי כה אמר יהוה אלהי ישראל הנני קרע את־הממלכה מיד שלמה ונתתי לך את עשרה השבטים:
110	11	32	והשבט האחד יהיה־לו למען עבדי דוד ולמען ירושלם העיר אשר בחרתי בה מכל שבטי ישראל:
110	11	33	יען אשר עזבוני וישתחוו לעשתרת אלהי צדנין לכמוש אלהי מואב ולמלכם אלהי בני־עמון ולא־הלכו בדרכי לעשות הישר בעיני וחקתי ומשפטי כדוד אביו:
			ולא־אקח את־כל־הממלכה מידו כי נשיא אשתנו כל ימי חייו למען דוד עבדי אשר בחרתי אתו אשר שמר מצותי וחקתי:
110	11	35	ולקחתי המלוכה מיד בנו ונתתיה לך את עשרת השבטים:
110	11	36	ולבנו אתן שבט־אחד למען היות־ניר לדויד־עבדי כל־הימים לפני בירושלם העיר אשר בחרתי לי לשום שמי

שם:

- 11O 11 37 ואתך אקה ומלכת
בכל אשר-תאווה נפשך
והיית מלך
על-ישראל:
11O 11 38 והיה אמת-שמע
את-כל-אשר אצוך
והלכת בדרכי ועשית
הישר בעיני לשמור
חקותי ומצותי כאשר
עשה דוד עבדי
והייתי עמך ובניתי
לך בית- נאמן כאשר
בניתי לדוד ונתתני
לך את-ישראל:
11O 11 39 ואענה את-זרע דוד
למען זאת אך לא
כל-הימים:
11O 11 40 ויבקש שלמה להמית
את-ירבעם ויקם
ירבעם ויברח מצרים
אל-שישק מלך-
מצרים ויהי במצרים
עד-מות שלמה:
11O 11 41 ויתר דברי שלמה
וכל-אשר עשה
וחכמתו הלווא-הם
כתבים על-ספר דברי
שלמה:
11O 11 42 והימים אשר מלך
שלמה בירושלם
על-כל-ישראל
ארבעים שנה:
11O 11 43 וישכב שלמה
עם-אבתיו ויקבר
בעיר דוד אביו
וימלך רחבעם בנו
תחתיו:
11O 12 1 וילך רחבעם שכם כי
שכם בא כל-ישראל
להמליך אתו:
11O 12 2 ויהי כשמע ירבעם
בן-נבט והוא עודנו

במצרים אשר ברח

מפני המלך שלמה

וישב ירבעם

במצרים:

11O 12 3 וישלחו ויקראו־לו

ויבאו ירבעם

וכל־קהל ישראל

וידברו אל־רחבעם

לאמר:

11O 12 4 אביך הקשה את־עלנו

ואתה עתה הקל

מעבדת אביך הקשה

ומעלו הכבד אשר־

נתן עלינו ונעבדך:

11O 12 5 ויאמר אליהם לכו

עד שלשה ימים

ושובו אלי וילכו

העם:

11O 12 6 ויועץ המלך רחבעם

את־הזקנים אשר־היו

עמדים את־פני שלמה

אביו בהיתו חי

לאמר איך אתם

נועצים להשיב

את־העם־הזה דבר:

11O 12 7 וידבר אליו לאמר

אם־היום תהיה־עבד

לעם הזה ועבדתם

ועניתם ודברת

אליהם דברים טובים

והיו לך עבדים

כל־הימים:

11O 12 8 ויעזב את־עצת

הזקנים אשר יעצהו

ויועץ את־הילדים

אשר גדלו אתו אשר

העמדים לפניו:

11O 12 9 ויאמר אליהם מה

אתם נועצים ונשיב

דבר את־העם הזה

אשר דברו אלי לאמר

הקל מן־העל

אשר־נתן אביך

עלינו:

110 12 10 וידברו אליו
הילדים אשר גדלו
אתו לאמר כה־תאמר
לעם הזה אשר דברו
אליך לאמר אביך
הכביד את־עלנו
ואתה הקל מעלינו
כה תדבר אליהם
קטני עבה ממתני
אבי:

110 12 11 ועתה אבי העמיס
עליכם על כבד ואני
אוסף על־עלכם אבי
יסר אתכם בשוטים
ואני איסר אתכם
בעקרבים:

110 12 12 ויבו ירבעם
וכל־העם אל־רחבעם
ביום השלישי כאשר
דבר המלך לאמר
שובו אלי ביום
השלישי:

110 12 13 ויען המלך את־העם
קשה ויעזב את־עצת
הזקנים אשר יעצהו:

110 12 14 וידבר אליהם כעצת
הילדים לאמר אבי
הכביד את־עלכם
ואני אסיף על־
עלכם אבי יסר אתכם
בשוטים ואני איסר
אתכם בעקרבים:

110 12 15 ולא־שמע המלך
אל־העם כי־היתה
סבה מעם יהוה למען
הקים את־דברו אשר
דבר יהוה ביד אחיה
השילני אל־ירבעם
בן־נבט:

110 12 16 וירא כל־ישראל כי
לא־שמע המלך אליהם
וישבו העם את־המלך

			דבר לאמר מה־לנו חלק בדוד ולא־נחלה בבן־ישי לאהליך ישראל עתה ראה ביתך דוד וילך ישראל לאהליו:
110	12	17	ובני ישראל הישבים בערי יהודה וימלך עליהם רחבעם:
110	12	18	וישלח המלך רחבעם את־אדרם אשר על־המס וירגמו כל־ישראל בו אבן וימת והמלך רחבעם התאמץ לעלות במרכבה לנוס ירושלם:
110	12	19	ויפגעו ישראל בבית דוד עד היום הזה:
	110	12	20 ויהי כשמע כל־ישראל כי־שב ירבעם וישלחו ויקראו אתו אל־העדה וימליכו אתו על־כל־ישראל לא היה אחרי בית־דוד זולתי שבט־יהודה לבדו:
	110	12	21 ויבאו רחבעם ירושלם ויקהל את־כל־בית יהודה ואת־שבט בנימן מאה ושמנים אלף בחור עשה מלחמה להלחם עם־בית ישראל להשיב את־המלוכה לרחבעם בן־שלמה:
	110	12	22 ויהי דבר האלהים אל־שמעיה איש־האלהים לאמר:
	110	12	23 אמר אל־רחבעם בן־שלמה מלך יהודה ואל־כל־בית יהודה

ובנימין ויתר העם

לאמר:

110 12 24 כה אמר יהוה

לא־תעלו

ולא־תלחמון

עם־אחיכם

בני־ישראל שובו

איש לביתו כי מאתי

נהיה הדבר הזה

וישמעו את־דבר

יהוה וישבו ללכת

כדבר יהוה:

110 12 25 ויבן ירבעם את־שכם

בהר אפרים וישב בה

ויצא משם ויבן

את־פנואל:

110 12 26 ויאמר ירבעם בלבו

עתה תשוב הממלכה

לבית דוד:

110 12 27 אם־יעלה העם הזה

לעשות זבחים

בבית־יהוה בירושלם

ושב לב העם הזה

אל־אדניהם

אל־רחבעם מלך

יהודה והרגני ושב

אל־רחבעם

מלך־יהודה:

110 12 28 ויועץ המלך ויעש

שני עגלי זהב

ויאמר אלהם רב־לכם

מעלות ירושלם הנה

אלהיך ישראל אשר

העלוך מארץ מצרים:

110 12 29 וישם את־האחד

בבית־אל ואת־האחד

נתן בדרך:

110 12 30 ויהי הדבר הזה

לחטאת וילכו העם

לפני האחד עד־דן:

110 12 31 ויעש את־בית במות

ויעש כהנים מקצות

העם אשר לא־היו

מבני לוי:

11O 12 32 ויעש ירבעם חג
בחדש השמיני
בחמשה־עשר יום
לחדש כחג אשר
ביהודה ויעל
על־המזבח כן עשה
בבית־אל לזבח
לעגלים אשר־עשה
והעמיד בבית אל
את־כהני הבמות אשר
עשה:

11O 12 33 ויעל על־המזבח
אשר־עשה בבית־אל
בחמשה עשר יום
בחדש השמיני בחדש
אשר־בדא מלבד ויעש
חג לבני ישראל
ויעל על־המזבח
להקטיר:

11O 13 1 והנה איש אלהים בא
מיהודה בדבר יהוה
אל־בית־אל וירבעם
עמד על־ המזבח
להקטיר:

11O 13 2 ויקרא על־המזבח
בדבר יהוה ויאמר
מזבח מזבח כה אמר
יהוה הנה־בן נולד
לבית־דוד יאשיהו
שמו וזבח עליך
את־כהני הבמות
המקטרים עליך
ועצמות אדם ישרפו
עליך:

11O 13 3 ונתן ביום ההוא
מופת לאמר זה
המופת אשר דבר
יהוה הנה המזבח
נקרע ונשפך הדשן
אשר־עליו:

11O 13 4 ויהי כשמע המלך
את־דבר איש־האלהים

			אשר קרא על־המזבח בבית־אל וישלח ירבעם את־ידו מעל המזבח לאמר תפשהו ותיבש ידו אשר שלח עליו ולא יכל להשיבה אליו:
110	13	5	והמזבח נקרע וישפך הדשן מן־המזבח כמופת אשר נתן איש האלהים בדבר יהוה:
110	13	6	ויען המלך ויאמר אל־איש האלהים חל־נא את־פני יהוה אלהיך והתפלל בעדי ותשב ידי אלי ויחל איש־האלהים את־פני יהוה ותשב יד־המלך אליו ותהי כבראשנה:
110	13	7	וידבר המלך אל־איש האלהים באה־אתי הביתה וסעדה ואתנה לך מתת:
110	13	8	ויאמר איש־האלהים אל־המלך אם־תתן־לי את־חצי ביתך לא אבא עמך ולא־אכל לחם ולא אשתה־מים במקום הזה:
110	13	9	כי־כן צוה אתי בדבר יהוה לאמר לא־תאכל לחם ולא תשתה־מים ולא תשוב בדרך אשר הלכת:
110	13	10	וילך בדרך אחר ולא־שב בדרך אשר בא בה אל־בית־אל:
110	13	11	ונביא אחד זקן ישב בבית־אל ויבוא בנו ויספר־לו את־כל־המעשה אשר־ עשה איש־האלהים

היום בבית־אל
את־הדברים אשר דבר
אל־המלך ויספרום
לאביהם:
11O 13 12 וידבר אלהם אביהם
אי־זה הדרך הלך
ויראו בניו
את־הדרך אשר הלך
איש האלהים אשר־בא
מיהודה:
11O 13 13 ויאמר אל־בניו
חבשו־לי החמור
ויחבשו־לו החמור
וירכב עליו:
11O 13 14 וילך אחרי איש
האלהים וימצאהו
ישב תחת האלה
ויאמר אליו האתה
אי־ש־האלהים
אשר־באת מיהודה
ויאמר אני:
11O 13 15 ויאמר אליו לך אתי
הביתה ואכל לחם:
11O 13 16 ויאמר לא אוכל
לשוב אתך ולבוא
אתך ולא־אכל לחם
ולא־אשתה אתך מים
במקום הזה:
11O 13 17 כי־דבר אלי בדבר
יהוה לא־תאכל לחם
ולא־תשתה שם מים
לא־תשוב ללכת בדרך
אשר־הלכת בה:
11O 13 18 ויאמר לו גם־אני
נביא כמוך ומלאך
דבר אלי בדבר יהוה
לאמר השבהו אתך
אל־ביתך ויאכל לחם
וישת מים כחש לו:
11O 13 19 וישב אתו ויאכל
לחם בביתו וישת
מים:
11O 13 20 ויהי הם יושבים

אל־השלחן ויהי
דבר־יהוה אל־הנביא
אשר השיבו:

110 13 21 ויקרא אל־איש
האלהים אשר־בא
מיהודה לאמר כה
אמר יהוה יען כי
מרית פי יהוה ולא
שמרת את־המצוה אשר
צוך יהוה אלהיך:

110 13 22 ותשב ותאכל לחם
ותשת מים במקום
אשר דבר אליך
אל־תאכל לחם ואל־
תשת מים לא־תבוא
נבלתך אל־קבר
אבתיך:

110 13 23 ויהי אחרי אכלו
לחם ואחרי שתותו
ויחבש־לו החמור
לנביא אשר השיבו:

110 13 24 וילך וימצאהו אריה
בדרך וימיתו ותהי
נבלתו משלכת בדרך
והחמור עמד אצלה
והאריה עמד אצל
הנבלה:

110 13 25 והנה אנשים עברים
ויראו את־הנבלה
משלכת בדרך
ואת־האריה עמד אצל
הנבלה ויבאו
וידברו בעיר אשר
הנביא הזקן ישב
בה:

110 13 26 וישמע הנביא אשר
השיבו מן־הדרך
ויאמר איש האלהים
הוא אשר מרה את־פי
יהוה ויתנהו יהוה
לאריה וישברהו
וימתו כדבר יהוה
אשר דבר־ לו:

110 13 27 וידבר אל־בניו
 לאמר חבשו־לי
 את־החמור ויחבשו:
 110 13 28 וילך וימצא
 את־נבלתו משלכת
 בדרך וחמור והאריה
 עמדים אצל הנבלה
 לא־אכל האריה
 את־הנבלה ולא שבר
 את־החמור:
 110 13 29 וישא הנביא
 את־נבלת
 איש־האלהים וינחהו
 אל־החמור וישיבהו
 ויבא אל־עיר הנביא
 הזקן לספד ולקברו:
 110 13 30 וינח את־נבלתו
 בקברו ויספדו עליו
 הוי אחי:
 110 13 31 ויהי אחרי קברו
 אתו ויאמר אל־בניו
 לאמר במותי וקברתם
 אתי בקבר אשר איש
 האלהים קבור בו
 אצל עצמתיו הניחו
 את־עצמתי:
 110 13 32 כי היה יהיה הדבר
 אשר קרא בדבר יהוה
 על־המזבח אשר
 בבית־אל ועל
 כל־בתי הבמות אשר
 בערי שמרון:
 110 13 33 אחר הדבר הזה
 לא־שב ירבעם מדרכו
 הרעה וישב ויעש
 מקצות העם כהני
 במות החפץ ימלא
 את־ידו ויהי כהני
 במות:
 110 13 34 ויהי בדבר הזה
 לחטאת בית ירבעם
 ולהכחיד ולהשמיד
 מעל פני האדמה:

- 110 14 1 בעת ההיא חלה אביה
בן־ירבעם:
- 110 14 2 ויאמר ירבעם לאשתו
קומי נא והשתנית
ולא ידעו כי־אתי
אשת ירבעם והלכת
שלה הנה־שם אחיה
הנביא הוא־דבר עלי
למלך על־העם הזה:
- 110 14 3 ולקחת בידך עשרה
לחם ונקדים ובקבק
דבש ובאת אליו הוא
יגיד לך מה־ יהיה
לנער:
- 110 14 4 ותעש כן אשת ירבעם
ותקם ותלך שלה
ותבא בית אחיה
ואחיהו לא־יכל
לראות כי קמו
עיניו משיבו:
- 110 14 5 ויהוה אמר
אל־אחיהו הנה אשת
ירבעם באה לדרש
דבר מעמך אל־בנה
כי־ חלה הוא כזה
וכזה תדבר אליה
ויהי כבאה והיא
מתנכרה:
- 110 14 6 ויהי כשמע אחיהו
את־קול רגליה באה
בפתח ויאמר באי
אשת ירבעם למה זה
את מתנכרה ואנכי
שלוח אליך קשה:
- 110 14 7 לכי אמרי לירבעם
כה־אמר יהוה אלהי
ישראל יען אשר
הרימתיך מתוך העם
ואתנך נגיד על עמי
ישראל:
- 110 14 8 ואקרע את־הממלכה
מבית דוד ואתנה לך
ולא־היית כעבדי

דוד אשר שמר מצותי
ואשר־הלך אחרי
בכל־לבבו לעשות רק
הישר בעיני:

11O 14 9 ותרע לעשות מכל
אשר־היו לפניך
ותלך ותעשה־לך
אלהים אחרים
ומסכות להכעיסני
ואתי השלכת אחרי
גוך:

11O 14 10 לכן הנני מביא רעה
אל־בית ירבעם
והכרתי לירבעם
משתין בקיר עצור
ועזוב בישראל
ובערתי אחרי
בית־ירבעם כאשר
יבער הגלל עד־תמו:

11O 14 11 המת לירבעם בעיר
יאכלו הכלבים והמת
בשדה יאכלו עוף
השמים כי יהוה
דבר:

11O 14 12 ואת קומי לכי
לביתך בבאה רגליך
העירה ומת הילד:

11O 14 13 וספדו־לו כל־ישראל
וקברו אתו כ־זה
לבדו יבא לירבעם
אל־קבר יען
נמצאו־בו דבר טוב
אל־יהוה אלהי
ישראל בבית ירבעם:

11O 14 14 והקים יהוה לו מלך
על־ישראל אשר
יכרית את־בית
ירבעם זה היום ומה
גם־עתה:

11O 14 15 והכה יהוה
את־ישראל כאשר
ינוד הקנה במים
ונתש את־ישראל מעל

האדמה הטובה הזאת
אשר נתן לאבותיהם
וזרם מעבר לנהר
יען אשר עשו את־
אשריהם מכעיסים
את־יהוה:

11O 14 16 ויתן את־ישראל
בגלל חטאות ירבעם
אשר חטא ואשר
החטיא את־ישראל:

11O 14 17 ותקם אשת ירבעם
ותלך ותבא תרצתה
היא באה בסף־הבית
והנער מת:

11O 14 18 ויקברו אתו
ויספדו־לו
כל־ישראל כדבר
יהוה אשר דבר
ביד־עבדו אחיהו
הנביא:

11O 14 19 ויתר דברי ירבעם
אשר נלחם ואשר מלך
הנם כתובים על־ספר
דברי הימים למלכי
ישראל:

11O 14 20 והימים אשר מלך
ירבעם עשרים ושתים
שנה וישכב
עם־אבתיו וימלך
נדב בנו תחתיו:

11O 14 21 ורחבעם בן־שלמה
מלך ביהודה
בן־ארבעים ואחת
שנה רחבעם במלכו
ושבע עשרה שנה מלך
בירושלם העיר
אשר־בחר יהוה לשום
את־שמו שם מכל
שבטי ישראל ושם
אמו נעמה העמנית:

11O 14 22 ויעש יהודה הרע
בעיני יהוה ויקנאו
אתו מכל אשר עשו

אבתם בחטאתם אשר
חטאו:

11O 14 23 ויבנו גמ־המה להם
במות ומצבות
ואשרים על כל־גבעה
גבהה ותחת כל־עץ
רענן:

11O 14 24 וגם־קדש היה בארץ
עשו ככל התועבת
הגוים אשר הוריש
יהוה מפני בני
ישראל:

11O 14 25 ויהי בשנה החמישית
למלך רחבעם עלה
שושק מלך־מצרים
על־ירושלם:

11O 14 26 ויקח את־אצרות
בית־יהוה
ואת־אוצרות בית
המלך ואת־הכל לקח
ויקח את־כל־מגני
הזהב אשר עשה
שלמה:

11O 14 27 ויעש המלך רחבעם
תחתם מגני נחשת
והפקיד על־יד שרי
הרצים השמרים פתח
בית המלך:

11O 14 28 ויהי מדי־בא המלך
בית יהוה ישאום
הרצים והשיבום
אל־תא הרצים:

11O 14 29 ויתר דברי רחבעם
וכל־אשר עשה
הלא־המה כתובים
על־ספר דברי הימים
למלכי יהודה:

11O 14 30 ומלחמה היתה
בין־רחבעם ובין
ירבעם כל־הימים:

11O 14 31 וישכב רחבעם
עם־אבתיו ויקבר
עם־אבתיו בעיר דוד

			ושם אמו נעמה העמנית וימלך אבים בנו תחתיו:
110	15	1	ובשנת שמנה עשרה למלך ירבעם בן־נבט מלך אבים על־יהודה:
110	15	2	שלוש שנים מלך בירושלם ושם אמו מעכה בת־אבישלום:
110	15	3	וילך בכל־חטאות אביו אשר־עשה לפניו ולא־היה לבבו שלם עם־יהוה אלהיו כלבב דוד אביו:
110	15	4	כי למען דוד נתן יהוה אלהיו לו ניר בירושלם להקים את־בנו אחריו ולהעמיד את־ירושלם:
110	15	5	אשר עשה דוד את־הישר בעיני יהוה ולא־סר מכל אשר־צוהו כל ימי חייו רק בדבר אוריה החתי:
110	15	6	ומלחמה היתה בין־רחבעם ובין ירבעם כל־ימי חייו:
110	15	7	ויתר דברי אבים וכל־אשר עשה הלוא־הם כתובים על־ספר דברי הימים למלכי יהודה ומלחמה היתה בין אבים ובין ירבעם:
110	15	8	וישכב אבים עם־אבתיו ויקברו אתו בעיר דוד וימלך אסא בנו

תחתיו:

ובשנת עשרים 9 15 110
לירבעם מלך ישראל
מלך אסא מלך
יהודה:

וארבעים ואחת שנה 10 15 110
מלך בירושלם ושם
אמו מעכה
בת־אבישלום:

ויעש אסא הישר 11 15 110
בעיני יהוה כדוד
אביו:

ויעבר הקדשים 12 15 110
מן־הארץ ויסר
את־כל־הגללים אשר
עשו אבתיו:

וגם את־מעכה אמו 13 15 110
ויסרה מגבירה
אשר־עשתה מפלצת
לאשרה ויכרת אסא
את־מפלצתה וישרף
בנחל קדרון:

והבמות לא־סרו רק 14 15 110
לבב־אסא היה שלם
עם־יהוה כלי־מיו:

ויבא את־קדשי אביו 15 15 110
וקדשו בית יהוה
כסף וזהב וכלים:

ומלחמה היתה בין 16 15 110
אסא ובין בעשא
מלך־ישראל
כלי־מיהם:

ויעל בעשא 17 15 110
מלך־ישראל
על־יהודה ויבן
את־הרמה לבלתי תת
יצא ובא לאסא מלך
יהודה:

ויקה אסא 18 15 110
את־כל־הכסף והזהב
הנותרים באוצרות
בית־יהוה ואת־
אוצרות בית מלך

ויתנם ביד־עבדיו
וישלחם המלך אסא
אל־בן־הדד בן־
טברמן בן־חזיון
מלך ארם הישב
בדמשק לאמר:

110 15 19 ברית ביני ובינך
בין אבי ובין אביך
הנה שלחתי לך שחד
כסף וזהב לך הפרה
את־בריתך את־בעשא
מלך־ישראל ויעלה
מעלי:

110 15 20 וישמע בן־הדד
אל־המלך אסא וישלח
את־שרי החילים
אשר־לו על־ערי
ישראל ויך את־עיון
ואת־דן ואת אבל
בית־מעכה ואת
כל־כנרות על כל־
ארץ נפתלי:

110 15 21 ויהי כשמע בעשא
ויחדל מבנות
את־הרמה וישב
בתרצה:

110 15 22 והמלך אסא השמיע
את־כל־יהודה אין
נקי וישאו את־אבני
הרמה ואת־עציה
אשר בנה בעשא ויבן
בם המלך אסא
את־גבע בנימן
ואת־המצפה:

110 15 23 ויתר כל־דבר־י־אסא
וכל־גבורתו
וכל־אשר עשה
והערים אשר בנה
הלא־המה כתובים
על־ספר דברי הימים
למלכי יהודה רק
לעת זקנתו חלה את־
רגליו:

- 110 15 24 וישכב אסא
עם־אבתיו ויקבר
עם־אבתיו בעיר דוד
אביו וימלך יהושפט
בנו תחתיו:
- 110 15 25 ונדב בן־ירבעם מלך
על־ישראל בשנת
שתים לאסא מלך
יהודה וימלך על־
ישראל שנתיים:
- 110 15 26 ויעש הרע בעיני
יהוה וילך בדרך
אביו ובחטאתו אשר
החטיא את־ישראל:
- 110 15 27 ויקשר עליו בעשא
בן־אחיה לבית
יששכר ויכהו בעשא
בגבתון אשר
לפלשתים ונדב
וכל־ישראל צרים
על־גבתון:
- 110 15 28 וימתהו בעשא בשנת
שלש לאסא מלך
יהודה וימלך
תחתיו:
- 110 15 29 ויהי כמלכו הכה
את־כל־בית ירבעם
לא־השאיר כל־נשמה
לירבעם עד־השמדו
כדבר יהוה אשר דבר
ביד־עבדו אחיה
השילני:
- 110 15 30 על־חטאות ירבעם
אשר חטא ואשר
החטיא את־ישראל
בכעסו אשר הכעיס
את־יהוה אלהי
ישראל:
- 110 15 31 ויתר דברי נדב
וכל־אשר עשה
הלא־הם כתובים
על־ספר דברי הימים
למלכי ישראל:

ומלחמה היתה בין 110 15 32

אסא ובין בעשא

מלך־ישראל

כל־ימיהם:

בשנת שלש לאסא מלך 110 15 33

יהודה מלך בעשא

בן־אחיה

על־כל־ישראל בתרצה

עשרים וארבע שנה:

ויעש הרע בעיני 110 15 34

יהוה וילך בדרך

ירבעם ובחטאתו אשר

החטיא את־ישראל:

ויהי דבר־יהוה 110 16 1

אלי־הוא בן־חנני

על־בעשא לאמר:

יען אשר הרימתיך 110 16 2

מן־העפר ואתנך

נגיד על עמי ישראל

ותלך בדרך ירבעם

ותחטא את־עמי

ישראל להכעיסני

בחטאתם:

הנני מבעיר אחרי 110 16 3

בעשא ואחרי ביתו

ונתתי את־ביתך

כבית ירבעם בן־

נבט:

המת לבעשא בעיר 110 16 4

יאכלו הכלבים והמת

לו בשדה יאכלו עוף

השמים:

ויתר דברי בעשא 110 16 5

ואשר עשה וגבורתו

הלא־הם כתובים

על־ספר דברי הימים

למלכי ישראל:

וישכב בעשא 110 16 6

עם־אבתיו ויקבר

בתרצה וימלך אלה

בנו תחתיו:

וגם ביד־הוא 110 16 7

בן־חנני הנביא

דבר־יהוה היה
אל־בעשא ואל־ביתו
ועל כל־הרעה
אשר־עשה בעיני
יהוה להכעיסו
במעשה ידיו להיות
כבית ירבעם ועל
אשר־הכה אתו:

11O 16 8 בשנת עשרים ושש
שנה לאסא מלך
יהודה מלך אלה
בן־בעשא על־ישראל
בתרצה שנתים:

11O 16 9 ויקשר עליו עבדו
זמרי שר מחצית
הרכב והוא בתרצה
שתה שכור בית ארצא
אשר על־הבית
בתרצה:

11O 16 10 ויבא זמרי ויכהו
וימיתו בשנת
עשרים ושבע לאסא
מלך יהודה וימלך
תחתיו:

11O 16 11 ויהי במלכו כשבתו
על־כסאו הכה
את־כל־בית בעשא
לא־השאיר לו משתין
בקיר וגאליו
ורעהו:

11O 16 12 וישמד זמרי את
כל־בית בעשא כדבר
יהוה אשר דבר
אל־בעשא ביד יהוא
הנביא:

11O 16 13 אל כל־חטאות בעשא
וחטאות אלה בנו
אשר חטאו ואשר
החטיאו את־ישראל
להכעיס את־יהוה
אלהי ישראל
בהבליהם:

11O 16 14 ויתר דברי אלה

			<p>וכל־אשר עשה הלוא־הם כתובים על־ספר דברי הימים למלכי ישראל:</p>
110	16	15	<p>בשנת עשרים ושבע שנה לאסא מלך יהודה מלך זמרי שבעת ימים בתרצה והעם חנים על־גבתון אשר לפלשתים:</p>
110	16	16	<p>וישמע העם החנים לאמר קשר זמרי וגם הכה את־המלך וימלכו כל־ישראל את־עמרי שר־צבא על־ישראל ביום ההוא במחנה:</p>
	110	16 17	<p>ויעלה עמרי וכל־ישראל עמו מגבתון ויצרו על־תרצה:</p>
	110	16 18	<p>ויהי כראות זמרי כי־נלכדה העיר ויבא אל־ארמון בית־המלך וישרף עליו את־בית־מלך באש וימת:</p>
110	16	19	<p>על־חטאתו אשר חטא לעשות הרע בעיני יהוה ללכת בדרך ירבעם ובחטאתו אשר עשה להחטיא את־ישראל:</p>
	110	16 20	<p>ויתר דברי זמרי וקשרו אשר קשר הלוא־הם כתובים על־ספר דברי הימים למלכי ישראל:</p>
110	16	21	<p>אז יחלק העם ישראל לחצי חצי העם היה אחרי תבני בן־גינת להמליכו והחצי</p>

אחרי עמרי:

110 16 22 ויחזק העם אשר

אחרי עמרי את־העם

אשר אחרי תבני

בן־גינת וימת תבני

וימלך עמרי:

110 16 23 בשנת שלשים ואחת

שנה לאסא מלך

יהודה מלך עמרי

על־ישראל שתים

עשרה שנה בתרצה

מלך שש־שנים:

110 16 24 ויקן את־ההר שמרון

מאת שמר בככרים

כסף ויבן את־ההר

ויקרא את־שם העיר

אשר בנה על שם־שמר

אדני ההר שמרון:

110 16 25 ויעשה עמרי הרע

בעיני יהוה וירע

מכל אשר לפניו:

110 16 26 וילך בכל־דרך

ירבעם בן־נבט

ובחטאתיו אשר

החטיא את־ישראל

להכעיס את־יהוה

אלהי ישראל

בהבליהם:

110 16 27 ויתר דברי עמרי

אשר עשה וגבורתו

אשר עשה הלא־הם

כתובים על־ספר

דברי הימים למלכי

ישראל:

110 16 28 וישכב עמרי

עם־אבתיו ויקבר

בשמרון וימלך אחאב

בנו תחתיו:

110 16 29 ואחאב בן־עמרי מלך

על־ישראל בשנת

שלשים ושמנה שנה

לאסא מלך יהודה

וימלך אחאב

בן־עמרי על־ישראל
 בשמרון עשרים
 ושתיים שנה:
 110 16 30 ויעש אחאב בן־עמרי
 הרע בעיני יהוה
 מכל אשר לפניו:
 110 16 31 ויהי הנקל לכתו
 בחטאות ירבעם
 בן־נבט ויקח אשה
 את־איזבל בת־
 אתבעל מלך צידנים
 וילך ויעבד
 את־הבעל וישתחו
 לו:
 110 16 32 ויקם מזבח לבעל
 בית הבעל אשר בנה
 בשמרון:
 110 16 33 ויעש אחאב
 את־האשרה ויוסף
 אחאב לעשות להכעיס
 את־יהוה אלהי
 ישראל מכל מלכי
 ישראל אשר היו
 לפניו:
 110 16 34 בימיו בנה חיאל
 בית האלי את־יריחה
 באבירם בכרו יסדה
 ובשגיב צעירו הציב
 דלתיה כדבר יהוה
 אשר דבר ביד יהושע
 בן־נון:
 110 17 1 ויאמר אליהו התשבי
 מתשבי גלעד
 אל־אחאב חי־יהוה
 אלהי ישראל אשר
 עמדתי לפניו
 אס־יהיה השנים
 האלה טל ומטר כי
 אס־לפי דברי:
 110 17 2 ויהי דבר־יהוה
 אליו לאמר:
 110 17 3 לך מזה ופנית לך
 קדמה ונסתרת בנחל

- כרית אשר על־פני
הירדן:
- 110 17 4 והיה מהנחל תשתה
ואת־הערבים צויתי
לכלכלך שם:
- 110 17 5 וילך ויעש כדבר
יהוה וילך וישב
בנחל כרית אשר
על־פני הירדן:
- 110 17 6 והערבים מביאים לו
לחם ובשר בבקר
ולחם ובשר בערב
ומן־הנחל ישתה:
- 110 17 7 ויהי מקץ ימים
וייבש הנחל כי
לא־היה גשם בארץ:
- 110 17 8 ויהי דבר־יהוה
אליו לאמר:
- 110 17 9 קום לך צרפתה אשר
לצידון וישבת שם
הנה צויתי שם אשה
אלמנה לכלכלך:
- 110 17 10 ויקם וילך צרפתה
ויבא אל־פתח העיר
והנה־שם אשה אלמנה
מקששת עצים ויקרא
אליה ויאמר קחי־נא
לי מעט־מים בכלי
ואשתה:
- 110 17 11 ותלך לקחת ויקרא
אליה ויאמר
לקחי־נא לי פת־לחם
בידך:
- 110 17 12 ותאמר חי־יהוה
אלהיך אם־יש־לי
מעוג כי אם־מלא
כף־קמח בכד ומעט־
שמן בצפחת והנני
מקששת שנים עצים
ובאתי ועשיתיהו לי
ולבני ואכלנהו
ומתנו:
- 110 17 13 ויאמר אליה אליהו

אל־תִּירָאִי בְּאִי עֲשֵׂי
כְּדִבְרְךָ אֶךְ עֲשֵׂי־לִי
מִשֵּׁם עֲגָה קִטְנָה
בְּרֹאשָׁנָה וְהוֹצֵאת לִי
וּלְךָ וּלְבִנְךָ תַּעֲשֵׂי
בְּאַחֲרָנָה:

110 17 14 כִּי כֹה אָמַר יְהוָה
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כִּד
הַקִּמַּח לֹא תִכְלֶה
וּצְפַחַת הַשֶּׁמֶן לֹא
תִּחְסַר עַד יוֹם
תִּתֵּן־יְהוָה גֶּשֶׁם
עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה:

110 17 15 וּתְלַךְ וּתַעֲשֶׂה כְּדִבְרֵי
אֱלֹהֵיךָ וּתֹאכַל
הַוֹּאֵה־יֵא וּבֵיתָהּ
יָמִים:

110 17 16 כִּד הַקִּמַּח לֹא כִלְתָהּ
וּצְפַחַת הַשֶּׁמֶן לֹא חִסַּר
כְּדִבְרֵי יְהוָה אֲשֶׁר דִּבֶּר
בְּיַד אֱלֹהֵיךָ:

110 17 17 וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה חָלָה בִּן־הָאִשָּׁה
בְּעֶלְתָּ הַבַּיִת וַיְהִי
חֲלִיו חֲזָק מְאֹד עַד
אֲשֶׁר לֹא־נִוְתַרְה־בּוֹ
נִשְׁמָה:

110 17 18 וּתֹאמַר אֱלֹהֵי־אֱלֹהֵיךָ
מִה־לִּי וּלְךָ אִישׁ
הָאֱלֹהִים בָּאת אֵלַי
לְהַזְכִּיר אֶת־עוֹנִי
וּלְהַמִּית אֶת־בְּנִי:

110 17 19 וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי תַנִּי־לִי
אֶת־בִּנְךָ וַיִּקְחֵהוּ
מִחִיקָה וַיַּעֲלֵהוּ
אֱלֹהֵי־הָעֲלִיָּה אֲשֶׁר־הוּא
יֹשֵׁב שָׁם וַיִּשְׁכְּבֵהוּ
עַל־מִטָּתוֹ:

110 17 20 וַיִּקְרָא אֱלִיָּהוּ
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי
הַגֶּם עַל־הָאֱלֹמָנָה
אֲשֶׁר־אֲנִי מִתְגֹּרֵר
עִמָּה הִרְעוֹת לְהַמִּית

את־בנה:

11O 17 21 ויתמדד על־הילד
שלש פעמים ויקרא
אל־יהוה ויאמר
יהוה אלהי תשב נא
נפש־הילד הזה
על־קרבו:

11O 17 22 וישמע יהוה בקול
אליהו ותשב
נפש־הילד על־קרבו
ויחי:

11O 17 23 ויקח אליהו
את־הילד וירדהו
מִן־העליה הביתה
ויתנהו לאמו ויאמר
אליהו ראי חי בנך:

11O 17 24 ותאמר האשה
אל־אליהו עתה זה
ידעתי כי איש
אלהים אתה
ודבר־יהוה בפִּיך
אמת:

11O 18 1 ויהי ימים רבים
ודבר־יהוה היה
אל־אליהו בשנה
השלישית לאמר לך
הראה אל־אחאב
ואתנה מטר על־פני
האדמה:

11O 18 2 וילך אליהו להראות
אל־אחאב והרעב חזק
בשמרון:

11O 18 3 ויקרא אחאב
אל־עבדיהו אשר
על־הבית ועבדיהו
היה ירא את־יהוה
מאד:

11O 18 4 ויהי בהכרית איזבל
את נביאי יהוה
ויקח עבדיהו מאה
נבאים ויחביאם
חמשים איש במערה
וכלכלם לחם ומים:

110 18 5 ויאמר אחאב
אל־עבדיהו לך בארץ
אל־כל־מעוני המים
ואל כל־הנחלים
אולי נמצא חציר
ונחיה סוס ופרד
ולוא נכרית
מהבהמה:

110 18 6 ויחלקו להם
את־הארץ לעבר־בה
אחאב הלך בדרך אחד
לבדו ועבדיהו הלך
בדרך־אחד לבדו:

110 18 7 ויהי עבדיהו בדרך
והנה אליהו לקראתו
ויכרהו ויפל
על־פניו ויאמר
האתה זה אדני
אליהו:

110 18 8 ויאמר לו אני לך
אמר לאדניך הנה
אליהו:

110 18 9 ויאמר מה חטאתי
כי־אתה נתן
את־עבדך ביד־אחאב
להמיתני:

110 18 10 חי יהוה אלהיך
אם־יש־גוי וממלכה
אשר לא־שלח אדני
שם לבקשך ואמרו
אין והשביע
את־הממלכה
ואת־הגוי כי לא
ימצאכה:

110 18 11 ועתה אתה אמר לך
אמר לאדניך הנה
אליהו:

110 18 12 והיה אני אלך מאתך
ורוח יהוה ישאך על
אשר לא־אדע ובאתי
להגיד לאחאב ולא
ימצאך והרגני
ועבדך ירא את־יהוה

מנערי:

110 18 13 הלא־הגד לאדני את
אשר־עשיתי בהרג
איזבל את נביאי
יהוה ואחבא מנביאי
יהוה מאה איש
חמשים חמשים איש
במערה ואכלכלם לחם
ומים:

110 18 14 ועתה אתה אמר לך
אמר לאדניך הנה
אליהו והרגני:

110 18 15 ויאמר אליהו חי
יהוה צבאות אשר
עמדתי לפניו כי
היום אראה אליו:

110 18 16 וילך עבדיהו לקראת
אחאב ויגד־לו וילך
אחאב לקראת אליהו:

110 18 17 ויהי כראות אחאב
את־אליהו ויאמר
אחאב אליו האתה זה
עכר ישראל:

110 18 18 ויאמר לא עכרתי
את־ישראל כי
אם־אתה ובית אביך
בעזבכם את־מצות
יהוה ותלך אחרי
הבעלים:

110 18 19 ועתה שלח קבץ אלי
את־כל־ישראל אל־הר
הכרמל ואת־נביאי
הבעל ארבע מאות
וחמשים ונביאי
האשרה ארבע מאות
אכלי שלחן איזבל:

110 18 20 וישלח אחאב
בכל־בני ישראל
ויקבץ את־הנביאים
אל־הר הכרמל:

110 18 21 ויגש אליהו
אל־כל־העם ויאמר
עד־מתי אתם פסחים

על־שתי הסעפים אִם־
יהוה האלהים לכו
אחריו ואִם־הבעל
לכו אחריו ולא־ענו
העם אתו דבר:

11O 18 22 ויאמר אליהו
אל־העם אני נותרתי
נביא ליהוה לבדי
ונביאי הבעל
ארבע־מאות וחמשים
איש:

11O 18 23 ויתנור־לנו שנים
פרים ויבחרו להם
הפר האחד וינתחהו
וישימו על־ העצים
ואש לא ישימו ואני
אעשה את־הפר האחד
ונתתי על־העצים
ואש לא אשים:

11O 18 24 וקראתם בשם אלהיכם
ואני אקרא
בשם־יהוה והיה
האלהים אשר־יענה
באש הוא האלהים
ויען כל־העם
ויאמרו טוב הדבר:

11O 18 25 ויאמר אליהו
לנביאי הבעל בחרו
לכם הפר האחד ועשו
ראשנה כי אתם
הרבים וקראו בשם
אלהיכם ואש לא
תשימו:

11O 18 26 ויקחו את־הפר
אשר־נתן להם ויעשו
ויקראו בשם־הבעל
מהבקר ועד־ הצהרים
לאמר הבעל ענו
ואין קול ואין ענה
ויפסחו על־המזבח
אשר עשה:

11O 18 27 ויהי בצהרים ויהתל
בהם אליהו ויאמר

			קראו בקול־גדול כי־אלהים הוא כי שיח וכי־שיג לו וכי־דרך לו אולי ישן הוא ויקץ:
110	18	28	ויקראו בקול גדול ויתגדדו כמשפטם בחרבות וברמחים עד־שפך־דם עליהם:
110	18	29	ויהי כעבר הצהרים ויתנבאו עד לעלות המנחה ואין־קול ואין־ענה ואין קשב:
110	18	30	ויאמר אליהו לכל־העם גשו אלי ויגשו כל־העם אליו וירפא את־מזבח יהוה ההרוס:
110	18	31	ויקה אליהו שתים עשרה אבנים כמספר שבטי בני־יעקב אשר היה דבר־ יהוה אליו לאמר ישראל יהיה שמך:
110	18	32	ויבנה את־האבנים מזבח בשם יהוה ויעש תעלה כבית סאתים זרע סביב למזבח:
110	18	33	ויערך את־העצים וינתח את־הפר וישם על־העצים:
110	18	34	ויאמר מלאו ארבעה כדים מים ויצקו על־העלה ועל־העצים ויאמר שנו וישנו ויאמר שלשו וישלו:
110	18	35	וילכו המים סביב למזבח וגם את־התעלה מלא־מים:
110	18	36	ויהי בעלות המנחה

ויגש אליהו הנביא
ויאמר יהוה אלהי
אברהם יצחק וישראל
היום יודע כי־אתה
אלהים בישראל ואני
עבדך ובדבריך
עשיתי את

כל־הדברים האלה:

11O 18 37 ענני יהוה ענני
וידעו העם הזה
כי־אתה יהוה

האלהים ואתה הסבת

את־לבם אחרנית:

11O 18 38 ותפל א־ש־יהוה

ותאכל את־העלה

ואת־העצים

ואת־האבנים

ואת־העפר ואת־

המים אשר־בתעלה

לחכה:

11O 18 39 וירא כל־העם ויפלו

על־פניהם ויאמרו

יהוה הוא האלהים

יהוה הוא האלהים:

11O 18 40 ויאמר אליהו להם

תפשו את־נביאי

הבעל איש אל־ימלט

מהם ויתפשום

ויורדם אליהו

אל־נחל קישון

וישחטם שם:

11O 18 41 ויאמר אליהו לאחאב

עלה אכל ושתה

כי־קול המון הגשם:

11O 18 42 ויעלה אחאב לאכל

ולשתות ואלהו עלה

אל־ראש הכרמל

ויגהר ארצה וישם

פניו בין ברכו:

11O 18 43 ויאמר אל־נערו

עלה־נא הבט דרך־ים

ויעל ויבט ויאמר

אין מאומה ויאמר

			שב שבע פעמים:
110	18	44	ויהי בשבעית ויאמר הנה־עב קטנה ככף־איש עלה מים ויאמר עלה אמר אל־אחאב אסר ורד ולא יעצרכה הגשם:
110	18	45	ויהי עד־כה ועד־כה והשמים התקדרו עבים ורוח ויהי גשם גדול וירכב אחאב וילך יזרעאלה:
110	18	46	ויד־יהוה היתה אל־אליהו וישנס מתניו וירץ לפני אחאב עד־באכה יזרעאלה:
110	19	1	ויגד אחאב לאיזבל את כל־אשר עשה אליהו ואת כל־אשר הרג את־כל־ הנביאים בחרב:
110	19	2	ותשלח איזבל מלאך אל־אליהו לאמר כה־יעשון אלהים וכה יוספון כי־ כעת מחר אשים את־נפשך כנפש אחד מהם:
110	19	3	וירא ויקם וילך אל־נפשו ויבא באר שבע אשר ליהודה וינח את־נערו שם:
110	19	4	והוא־הלך במדבר דרך יום ויבא וישב תחת רתם אחת וישאל את־נפשו למות ויאמר רב עתה יהוה קח נפשי כי־לא־טוב אנכי מאבתי:
110	19	5	וישכב וישן תחת רתם אחד והנה־זוה

			מלאך נגע בו ויאמר לו קום אכול:
110	19	6	ויבט והנה מראשתיו עגת רצפים וצפחת מים ויאכל וישת וישב וישכב:
	110	19	7 וישב מלאך יהוה שנית ויגע־בו ויאמר קום אכל כי רב ממך הדרך:
110	19	8	ויקם ויאכל וישתה וילך בכח האכילה ההיא ארבעים יום וארבעים לילה עד הר האלהים חרב:
110	19	9	ויבא־שם אל־המערה וילן שם והנה דבר־יהוה אליו ויאמר לו מה־לך פה אליהו:
110	19	10	ויאמר קנא קנאתי ליהוה אלהי צבאות כי־עזבו בריתך בני ישראל את־מזבחתיך הרסו ואת־נביאיך הרגו בחרב ואותר אני לבדי ויבקשו את־נפשי לקחתה:
110	19	11	ויאמר צא ועמדת בהר לפני יהוה והנה יהוה עבר ורוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים לפני יהוה לא ברוח יהוה ואחר הרוח רעש לא ברעש יהוה:
110	19	12	ואחר הרעש אש לא באש יהוה ואחר האש קול דממה דקה:
110	19	13	ויהי כשמע אליהו וילט פניו באדרתו ויצא ויעמד פתח

			המערה והנה אליו קול ויאמר מה־לך פה אליהו:
110	19	14	ויאמר קנא קנאתי ליהוה אלהי צבאות כי־עזבו בריתך בני ישראל את־מזבחתיך הרסו ואת־נביאיך הרגו בחרב ואותר אני לבדי ויבקשו את־נפשי לקחתה:
110	19	15	ויאמר יהוה אליו לך שוב לדרכך מדברה דמשק ובאת ומשחת את־חזאל למלך על־ארם:
110	19	16	ואת יהוא בן־נמשי תמשח למלך על־ישראל ואת־אלישע בן־שפט מאבל מחולה תמשח לנביא תחתיו:
110	19	17	והיה הנמלט מחרב חזאל ימית יהוא והנמלט מחרב יהוא ימית אלישע:
110	19	18	והשארתי בישראל שבעת אלפים כל־הברכים אשר לא־כרעו לבעל וכל־הפה אשר לא־נשק לו:
110	19	19	וילך משם וימצא את־אלישע בן־שפט והוא חרש שנים־עשר צמדים לפניו והוא בשנים העשר ויעבר אליהו אליו וישלך אדרתו אליו:
110	19	20	ויעזב את־הבקר וירץ אחרי אליהו ויאמר אשק־נא לאבי ולאמי ואלכה

אחריך ויאמר לו לך
שוב כי מה־עשיתי
לך:

11O 19 21 וישב מאחריו ויקח
את־צמד הבקר
ויזבחהו ובכלי
הבקר בשלם הבשר
ויתן לעם ויאכלו
ויקם וילך אחרי
אליהו וישרתהו:

11O 20 1 ובן־הדד מלך־ארם
קבץ את־כל־חילו
ושלשים ושנים מלך
אתו וסוס ורכב
ויעל ויצר
על־שמרון וילחם
בה:

11O 20 2 וישלח מלאכים
אל־אחאב מלך־ישראל
העירה:

11O 20 3 ויאמר לו כה אמר
בן־הדד כספך וזהבך
לי־הוא ונשיך
ובניך הטובים
לי־הם:

11O 20 4 ויען מלך־ישראל
ויאמר כדברך אדני
המלך לך אני
וכל־אשר־לי:

11O 20 5 וישבו המלאכים
ויאמרו כה־אמר
בן־הדד לאמר
כי־שלחתי אליך
לאמר כספך וזהבך
ונשיך ובניך לי
תתן:

11O 20 6 כי אם־כעת מחר
אשלח את־עבדי אליך
וחפשו את־ביתך ואת
בתי עבדיך והיה
כל־מחמד עיניך
ישימו בידם ולקחו:

11O 20 7 ויקרא מלך־ישראל

לכל־זקני הארץ
ויאמר דע־נא וראו
כי רעה זה מבקש
כ־שלח אלי לנשי
ולבני ולכספי
ולזהבי ולא מנעתי
ממנו:

ויאמרו אליו 8 20 110
כל־הזקנים וכל־העם
אל־תשמע ולוא
תאבה:

ויאמר למלאכי 9 20 110
בן־הדד אמרו לאדני
המלך כל אשר־שלחת
אל־עבדך בראשנה
אעשה והדבר הזה לא
אוכל לעשות וילכו
המלאכים וישבהו
דבר:

וישלח אליו בן־הדד 10 20 110
ויאמר כה־יעשון לי
אלהים וכה יוספו
אם־ישפק עפר שמרון
לשעלים לכל־העם
אשר ברגלי:

ויען מלך־ישראל 11 20 110
ויאמר דברו
אל־יתהלל חגר
כמפתח:

ויהי כשמע את־הדבר 12 20 110
הזה והוא שתה הוא
והמלכים בסכות
ויאמר אל־ עבדיו
שימו וישימו
על־העיר:

והנה נביא אחד נגש 13 20 110
אל־אחאב מלך־ישראל
ויאמר כה אמר יהוה
הראית את כל־ההמון
הגדול הזה הנני
נתנו בידך היום
וידעת כ־אני
יהוה:

- 11O 20 14 ויאמר אחאב במי
ויאמר כה־אמר יהוה
בנערי שרי המדינות
ויאמר מי־יאסר
המלחמה ויאמר אתה:
11O 20 15 ויפקד את־נערי שרי
המדינות ויהיו
מאתים שנים ושלשים
ואחריהם פקד
את־כל־העם כל־בני
ישראל שבעת אלפים:
11O 20 16 ויצאו בצהרים
ובן־הדד שתה שכור
בסכות הוא והמלכים
שלשים־ושנים מלך
עזר אתו:
11O 20 17 ויצאו נערי שרי
המדינות בראשנה
וישלח בן־הדד
ויגידו לו לאמר
אנשים יצאו
משמרון:
11O 20 18 ויאמר אם־לשלום
יצאו תפשום חיים
ואם למלחמה יצאו
חיים תפשום:
11O 20 19 ואלה יצאו מן־העיר
נערי שרי המדינות
והחיל אשר אחריהם:
11O 20 20 ויכו איש אישו
וינסו ארם וירדפם
ישראל וימלט
בן־הדד מלך ארם
על־סוס ופרשים:
11O 20 21 ויצא מלך ישראל
ויך את־הסוס
ואת־הרכב והכה
בארם מכה גדולה:
11O 20 22 ויגש הנביא אל־מלך
ישראל ויאמר לו לך
התחזק ודע וראה את
אשר־תעשה כי
לתשובת השנה מלך

			אֶרֶם עֲלֵה עֲלֶיךָ:
110	20	23	וְעַבְדֵי מֶלֶךְ־אֶרֶם אָמְרוּ אֵלָיו אֱלֹהֵי הָרִים אֱלֹהֵיהֶם עַל־כֵּן חִזְקוּ מִמֶּנּוּ וְאוֹלָם נִלְחַם אַתֶּם בְּמִישׁוֹר אִם־לֹא נַחֲזֵק מֵהֶם:
110	20	24	וְאַת־הַדָּבָר הַזֶּה עֲשֵׂה הַסֵּר הַמַּלְכִּים אִישׁ מִמָּקוֹמוֹ וְשִׁים פָּחוֹת תַּחְתֵּיהֶם:
110	20	25	וְאַתָּה תִּמְנֶה־לָךְ חֵיל כַּחֲלֵי הַנֶּפֶל מֵאוֹתֶךָ וְסוֹס כְּסוֹס וְרֹכֵב כְּרֹכֵב וְנִלְחַמָּה אוֹתָם בְּמִישׁוֹר אִם־לֹא נַחֲזֵק מֵהֶם וְיִשְׁמַע לְקֹלָם וַיַּעַשׂ כֵּן:
110	20	26	וַיְהִי לַתְּשׁוּבַת הַשָּׁנָה וַיִּפְקֹד בֶּן־הַדָּד אֶת־אֶרֶם וַיַּעַל אֶפְקָה לְמִלְחָמָה עִם־יִשְׂרָאֵל:
110	20	27	וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִתְּפַקְדּוּ וְכָל־כָּלוּ וַיִּלְכוּ לְקִרְאָתָם וַיַּחֲנוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל נִגְדָם כְּשָׁנֵי חֲשָׁפֵי עֲזִים וְאֶרֶם מֵלֹא אֶת־הָאָרֶץ:
110	20	28	וַיִּגֶשׁ אִישׁ הָאֱלֹהִים וַיֹּאמֶר אֶל־מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר כֹּה־אָמַר יְהוָה יַעֲן אֲשֶׁר אָמְרוּ אֶרֶם אֱלֹהֵי הָרִים יְהוָה וְלֹא־אֱלֹהֵי עֲמָקִים הוּא וְנִתְּתִי אֶת־כָּל־הַהֶמוֹן הַגָּדוֹל הַזֶּה בַּיָּדְךָ וַיִּדְעָתָם כִּי־אֲנִי יְהוָה:
110	20	29	וַיַּחֲנוּ אֱלֹהֵי נֹכַח אֱלֹהֵי שִׁבְעַת יָמִים וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וַתִּקְרַב

המלחמה ויכו
בני־ישראל את־ארם
מאה־אלף רגלי ביום
אחד:

11O 20 30 וינסו הנותרים
אפקה אל־העיר ותפל
החומה על־עשרים
ושבעה אלף איש
הנותרים ובן־הדד
נס ויבא אל־העיר
חדר בחדר:

11O 20 31 ויאמרו אליו עבדיו
הנה־נא שמענו כי
מלכי בית ישראל
כי־מלכי חסד הם
נשימה נא שקים
במתנינו וחבלים
בראשנו ונצא
אל־מלך ישראל אולי
יחיה את־נפשך:

11O 20 32 ויחגרו שקים
במתניהם וחבלים
בראשיהם ויבאו
אל־מלך ישראל
ויאמרו עבדך
בן־הדד אמר תחי־נא
נפשי ויאמר העודנו
חי אחי הוא:

11O 20 33 והאנשים ינחשו
וימהרו ויחלטו
הממנו ויאמרו אחיך
בן־הדד ויאמר באו
קחהו ויצא אליו
בן־הדד ויעלהו
על־המרכבה:

11O 20 34 ויאמר אליו הערים
אשר־לקח־אבי מאת
אביך אשיב וחוצות
תשים לך בדמשק
כאשר־שם אבי
בשמרון ואני בברית
אשלחך ויכרת־לו
ברית וישלחהו:

- 11O 20 35 ואיש אחד מבני
הנביאים אמר
אל־רעהו בדבר יהוה
הכיני נא וימאן
האיש להכתו:
- 11O 20 36 ויאמר לו יען אשר
לא־שמעת בקול יהוה
הנך הולך מאתי
והכך האריה וילך
מאצלו וימצאהו
האריה ויכהו:
- 11O 20 37 וימצא איש אחר
ויאמר הכיני נא
ויכהו האיש הכה
ופצע:
- 11O 20 38 וילך הנביא ויעמד
למלך על־הדרך
ויתחפש באפר
על־עיניו:
- 11O 20 39 ויהי המלך עבר
והוא צעק אל־המלך
ויאמר עבדך יצא
בקרב־המלחמה
והנה־איש סר ויבא
אלי איש ויאמר שמר
את־האיש הזה
אם־הפקד יפקד
והיתה נפשך תחת
נפשו או ככר־כסף
תשקול:
- 11O 20 40 ויהי עבדך עשה הנה
והנה והוא איננו
ויאמר אליו
מלך־ישראל כן
משפטך אתה חרצת:
- 11O 20 41 וימהר ויסר
את־האפר מעל עיניו
ויכר אתו מלך
ישראל כי מהנבאים
הוא:
- 11O 20 42 ויאמר אליו כה אמר
יהוה יען שלחת
את־איש־חרמי מיד

			והיתה נפשך תחת נפשו ועמך תחת עמו:
110	20	43	וילך מלך־ישראל על־ביתו סר וזעף ויבא שמרונה:
110	21	1	ויהי אחר הדברים האלה כרם היה לנבות היזרעאלי אשר ביזרעאל אצל היכל אחאב מלך שמרון:
110	21	2	וידבר אחאב אל־נבות לאמר תנה־לי את־כרמך ויהי־לי לגן־ירק כי הוא קרוב אצל ביתי ואתנה לך תחתיו כרם טוב ממנו אם טוב בעיניך אתנה־לך כסף מחיר זה:
110	21	3	ויאמר נבות אל־אחאב חלילה לי מיהוה מתתי את־נחלת אבתי לך:
110	21	4	ויבא אחאב אל־ביתו סר וזעף על־הדבר אשר־דבר אליו נבות היזרעאלי ויאמר לא־אתן לך את־נחלת אבותי וישכב על־מטתו ויסב את־פניו ולא־אכל לחם:
110	21	5	ותבא אליו איזבל אשתו ותדבר אליו מה־זה רוחך סרה ואינך אכל לחם:
110	21	6	וידבר אליה כִּי־אדבר אל־נבות היזרעאלי ואמר לו תנה־לי את־כרמך

בכסף או אִם־חֶפֶץ
אתה אֲתֵנָה־לָךְ כֶּרֶם
תַּחֲתֵיו וַיֹּאמֶר
לֹא־אֲתֵן לָךְ
אֶת־כֶּרְמִי:

11O 21 7 ותֹאמֶר אֵלָיו אִיזְבֹּל
אֲשֶׁתּוֹ אֲתָה עֵתָה תַעֲשֶׂה
מְלוּכָה עַל־יִשְׂרָאֵל
קוֹם אֲכַל־לֶחֶם וַיֵּטֵב
לְבָבְךָ אֲנִי אֲתֵן לָךְ
אֶת־כֶּרֶם נְבוֹת
הַיִּזְרְעֵאלִי:

11O 21 8 ותִּכְתֹּב סְפָרִים בִּשְׁם
אֲחָאָב וּתַחֲתֵם בַּחֲתָמוֹ
וּתְשַׁלַּח הַסְּפָרִים
אֶל־הַזִּקְנִים וְאֶל־
הַחֲרִים אֲשֶׁר בַּעִירוֹ
הַיֹּשְׁבִים אֶת־נְבוֹת:

11O 21 9 ותִּכְתֹּב בִּסְפָרִים לֵאמֹר
קְרָאוּ־צוֹם וְהוֹשִׁיבוּ
אֶת־נְבוֹת בְּרֹאשׁ הָעָם:

11O 21 10 וְהוֹשִׁיבוּ שְׁנֵים
אֲנָשִׁים בְּנֵי־בְלִיעֵל
נִגְדּוּ וַיַּעֲדֵהוּ לֵאמֹר
בִּרְכַּת אֱלֹהִים וּמֶלֶךְ
וְהוֹצִיָּאֵהוּ וּסְקֻלָּהוּ
וַיָּמָת:

11O 21 11 וַיַּעֲשׂוּ אֲנָשֵׁי עִירוֹ
הַזִּקְנִים וְהַחֲרִים אֲשֶׁר
הַיֹּשְׁבִים בַּעִירוֹ כַּאֲשֶׁר
שִׁלְּחָה אֵלֵיהֶם אִיזְבֹּל
כַּאֲשֶׁר כָּתוּב בִּסְפָרִים
אֲשֶׁר שִׁלְּחָה אֵלֵיהֶם:

11O 21 12 קְרָאוּ צוֹם וְהוֹשִׁיבוּ
אֶת־נְבוֹת בְּרֹאשׁ הָעָם:

11O 21 13 וַיָּבֹאוּ שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים
בְּנֵי־בְלִיעֵל וַיֵּשְׁבוּ
נִגְדּוּ וַיַּעֲדֵהוּ אֲנָשֵׁי
הַבְּלִיעֵל אֶת־נְבוֹת
נֹגַד הָעָם לֵאמֹר בֶּרֶךְ
נְבוֹת אֱלֹהִים וּמֶלֶךְ
וַיֵּצְאוּ מִחוּץ לָעִיר
וַיִּסְקְלוּהוּ בָאֲבָנִים

			וימת:
110	21	14	וישלחו אל־איזבל לאמר סקל נבות וימת:
110	21	15	ויהי כשמע איזבל כי־סקל נבות וימת ותאמר איזבל אל־אחאב קום רש את־כרם נבות היזרעאלי אשר מאן לתת־לך בכסף כי אין נבות חי כי־מת:
110	21	16	ויהי כשמע אחאב כי מת נבות ויקם אחאב לרדת אל־כרם נבות היזרעאלי לרשתו:
110	21	17	ויהי דבר־יהוה אל־אליהו התשבי לאמר:
110	21	18	קום רד לקראת אחאב מלך־ישראל אשר בשמרון הנה בכרם נבות אשר־ירד שם לרשתו:
110	21	19	ודברת אליו לאמר כה אמר יהוה הרצחת וגם־ירשת ודברת אליו לאמר כה אמר יהוה במקום אשר לקקו הכלבים את־דם נבות ילקו הכלבים את־דמך גם־אתה:
110	21	20	ויאמר אחאב אל־אליהו המצאתני איבי ויאמר מצאתי יען התמכרך לעשות הרע בעיני יהוה:
110	21	21	הנני מבי אליך רעה ובערתי אחר־ך והכרתי לאחאב משתין בקיר ועצור ועזוב בישראל:

- ונתתי את־ביתך 22 21 110
 כבית ירבעם בן־נבט
 וכבית בעשא
 בן־אחיה אל־הכעס
 אשר הכעסת ותחטא
 את־ישראל:
 וגם־לאיזבל דבר 23 21 110
 יהוה לאמר הכלבים
 יאכלו את־איזבל
 בחל יזרעאל:
 המת לאחאב בעיר 24 21 110
 יאכלו הכלבים והמת
 בשדה יאכלו עוף
 השמים:
 רק לא־היה כאחאב 25 21 110
 אשר התמכר לעשות
 הרע בעיני יהוה
 אשר־הסתה אתו
 איזבל אשתו:
 ויתעב מאד ללכת 26 21 110
 אחרי הגללים ככל
 אשר עשו האמרי אשר
 הוריש יהוה מפני
 בני ישראל:
 ויהי כשמע אחאב 27 21 110
 את־הדברים האלה
 ויקרע בגדיו
 וישם־שק על־בשרו
 ויצום וישכב בשק
 ויהלך אט:
 ויהי דבר־יהוה 28 21 110
 אל־אליהו התשבי
 לאמר:
 הראית כִּי־נכנע 29 21 110
 אחאב מלפני יען
 כִּי־נכנע מפני
 לא־אבי הרעה בימיו
 בימי בנו אביא
 הרעה על־ביתו:
 וישבו שלש שנים 1 22 110
 אין מלחמה בין ארם
 ובין ישראל:
 ויהי בשנה השלישית 2 22 110

			וירד יהושפט מלך־יהודה אל־מלך ישראל:
110	22	3	ויאמר מלך־ישראל אל־עבדיו הידעתם כי־לנו רמת גלעד ואנחנו מחשים מקחת אתה מיד מלך ארם:
110	22	4	ויאמר אל־יהושפט התלך אתי למלחמה רמת גלעד ויאמר יהושפט אל־מלך ישראל כמוני כמוך כעמי כעמך כסוסי כסוסיך:
110	22	5	ויאמר יהושפט אל־מלך ישראל דרש־נא כיום את־דבר יהוה:
110	22	6	ויקבץ מלך־ישראל את־הנביאים כארבע מאות איש ויאמר אלהם האלך על־רמת גלעד למלחמה אם־אחדל ויאמרו עלה ויתן אדני ביד המלך:
110	22	7	ויאמר יהושפט האין פה נביא ליהוה עוד ונדרשה מאותו:
110	22	8	ויאמר מלך־ישראל אל־יהושפט עוד איש־אחד לדרש את־יהוה מאתו ואני שנאתיו כי לא־יתנבא עלי טוב כי אס־רע מיכיהו בן־ימלה ויאמר יהושפט אל־יאמר המלך כן:
110	22	9	ויקרא מלך ישראל אל־סריס אחד ויאמר מהרה מיכיהו

בן־ימלה:

110 22 10 ומלך ישראל
ויהושפט מלך־יהודה
ישבים איש על־כסאו
מלבשים בגדים בגרן
פתח שער שמרון
וכל־הנביאים
מתנבאים לפניהם:

110 22 11 ויעש לו צדקיה
בן־כנענה קרני
ברזל ויאמר כה־אמר
יהוה באלה תנגח
את־ארם עד־כלתם:

110 22 12 וכל־הנבאים נבאים
כן לאמר עלה רמת
גלעד והצלח ונתן
יהוה ביד המלך:

110 22 13 והמלאך אשר־הלך
לקרא מיכיהו דבר
אליו לאמר הנה־נא
דברי הנביאים
פה־אחד טוב
אל־המלך יהי־נא
דבר־ך כדבר אחד
מהם ודברת טוב:

110 22 14 ויאמר מיכיהו
חי־יהוה כי את־אשר
יאמר יהוה אלי אתו
אדבר:

110 22 15 ויבוא אל־המלך
ויאמר המלך אליו
מיכיהו הנלך
אל־רמת גלעד
למלחמה אם־נחדל
ויאמר אליו עלה
והצלח ונתן יהוה
ביד המלך:

110 22 16 ויאמר אליו המלך
עד־כמה פעמים אני
משבעך אשר לא־תדבר
אלי רק־ אמת בשם
יהוה:

110 22 17 ויאמר ראיתי

			את־כל־ישראל נפצים אל־ההרים כצאן אשר אין־להם רעה ויאמר יהוה לא־אֲדָנִים לֵאלֹהֵי יִשׁוּבוּ אִישׁ־לְבֵיתוֹ בְּשָׁלוֹם: ויאמר מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל 110 22 18 אל־יְהוֹשֻׁפֹּט הַלּוֹא אִמְרָתִי אֵלֶיךָ לֹא־יִתְּנָבֵא עָלַי טוֹב כִּי אֶסְרֶע: ויאמר לֹכֵן שָׁמַע 110 22 19 דְּבַר־יְהוָה רֵאִיתִי אֶת־יְהוָה יֹשֵׁב עַל־כִּסֵּאוֹ וְכָל־צְבָא הַשָּׁמַיִם עִמָּד עָלָיו מִיָּמִינוֹ וּמִשְׁמָאלוֹ: ויאמר יְהוָה מִי 110 22 20 יִפְתָּה אֶת־אֲחָאֵב וַיַּעַל וַיִּפֹּל בְּרֵמֶת גִּלְעָד וַיֹּאמֶר זֶה בָּכָה וְזֶה אָמַר בָּכָה: ויצֹא הָרוּחַ וַיַּעֲמֵד 110 22 21 לִפְנֵי יְהוָה וַיֹּאמֶר אֲנִי אִפְתָּנוּ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו בְּמָה: ויאמר אֲצֹא וְהֵייתִי 110 22 22 רוּחַ שָׁקֶר בְּפִי כָל־נְבִיאָיו וַיֹּאמֶר תִּפְתָּה וּגְס־תּוֹכַל צֹא וַעֲשֵׂה־כֵן: וַעֲתָה הִנֵּה נָתַן יְהוָה 110 22 23 רוּחַ שָׁקֶר בְּפִי כָל־נְבִיאֶיךָ אֱלֹהִים וְיִהְיוּ דְבַר עָלֶיךָ רָעָה: וַיִּגַּשׁ צְדָקִיָּהּ 110 22 24 בֶן־כְּנַעֲנָה וַיִּכָּה אֶת־מִיכָיְהוּ עַל־הַלְחִי וַיֹּאמֶר אֵי־זֶה עָבַר רוּח־יְהוָה מֵאֵתִי לְדַבֵּר אוֹתְךָ: 110 22 25 וַיֹּאמֶר מִיכָיְהוּ הִנֵּךְ
--	--	--	---

			ראה ביום ההוא אשר תבא חדר בחדר להחבה:
110	22	26	ויאמר מלך ישראל קח את־מיכיהו והשיבהו אל־אמן שר־העיר ואל־יואש בן־המלך:
110	22	27	ואמרת כה אמר המלך שימו את־זה בית הכלא והאכילהו לחם לחץ ומים לחץ עד באי בשלום:
110	22	28	ויאמר מיכיהו אם־שוב תשוב בשלום לא־דבר יהוה בי ויאמר שמעו עמים כלם:
110	22	29	ויעל מלך־ישראל ויהושפט מלך־יהודה רמת גלעד:
110	22	30	ויאמר מלך ישראל אל־יהושפט התחפש ובא במלחמה ואתה לבש בגדיך ויתחפש מלך ישראל ויבוא במלחמה:
110	22	31	ומלך ארם צוה את־שרי הרכב אשר־לו שלשים ושנים לאמר לא תלחמו את־קטן ואת־גדול כי אם־את־מלך ישראל לבדו:
110	22	32	ויהי כראות שרי הרכב את־יהושפט והמה אמרו אך מלך־ישראל הוא ויסרו עליו להלחם ויזעק יהושפט:
110	22	33	ויהי כראות שרי הרכב כי־לא־מלך

ישראל הוא וישובו
מאחריו:

110 22 34 ואיש משך בקשת
לתמו ויכה את־מלך
ישראל בין הדבקים
ובין השרין ויאמר
לרכבו הפך ירך
והוציאני מן־המחנה
כי החליתי:

110 22 35 ותעלה המלחמה ביום
ההוא והמלך היה
מעמד במרכבה נכח
ארם וימת בערב
ויצק דם־המכה
אל־חיק הרכב:

110 22 36 ויעבר הרנה במחנה
כבא השמש לאמר איש
אל־עירו ואיש
אל־ארצו:

110 22 37 וימת המלך ויבוא
שמרון ויקברו
את־המלך בשמרון:

110 22 38 וישטף את־הרכב על
ברכת שמרון וילקו
הכלבים את־דמו
והזנות רחצו כדבר
יהוה אשר דבר:

110 22 39 ויתר דברי אחאב
וכל־אשר עשה ובית
השן אשר בנה
וכל־הערים אשר בנה
הלוא־הם כתובים
על־ספר דברי הימים
למלכי ישראל:

110 22 40 וישכב אחאב
עם־אבתיו וימלך
אחזיהו בנו תחתיו:

110 22 41 ויהושפט בן־אסא
מלך על־יהודה בשנת
ארבע לאחאב מלך
ישראל:

110 22 42 יהושפט בן־שלשים
וחמש שנה במלכו

			ועשרים וחמש שנה מלך בירושלם ושם אמו עזובה בת־שלחי:
110	22	43	וילך בכל־דרך אסא אביו לא־סר ממנו לעשות הישר בעיני יהוה:
110	22	44	אך הבמות לא־סרו עוד העם מזבחים ומקטרים בבמות:
	110	22 45	וישלם יהושפט עם־מלך ישראל:
110	22	46	ויתר דברי יהושפט וגבורתו אשר־עשה ואשר נלחם הלא־הם כתובים על־ ספר דברי הימים למלכי יהודה:
	110	22 47	ויתר הקדש אשר נשאר בימי אסא אביו בער מן־הארץ:
	110	22 48	ומלך אין באדום נצב מלך:
110	22	49	יהושפט עשר אניות תרשיש ללכת אופירה לזהב ולא הלך כי־נשברה אניות בעציון גבר:
	110	22 50	אז אמר אחזיהו בן־אחאב אל־יהושפט ילכו עבדי עם־עבדיך באניות ולא אבה יהושפט:
	110	22 51	וישכב יהושפט עם־אבתיו ויקבר עם־אבתיו בעיר דוד אביו וימלך יהורם בנו תחתיו:
	110	22 52	אחזיהו בן־אחאב מלך על־ישראל בשמרון בשנת שבע עשרה ליהושפט מלך

			יהודה וימלך על־ישראל שנתיים:
110	22	53	ויעש הרע בעיני יהוה וילך בדרך אביו ובדרך אמו ובדרך ירבעם בן־ נבט אשר החטיא את־ישראל:
110	22	54	ויעבד את־הבעל ושתחוה לו ויכעס את־יהוה אלהי ישראל ככל אשר־ עשה אביו:
120	1	1	ויפשע מואב בישראל אחרי מות אחאב:
120	1	2	ויפל אחזיה בעד השבכה בעליתו אשר בשמרון ויחל וישלח מלאכים ויאמר אלהם לכו דרשו בבעל זבוב אלהי עקרון אם־אחזיה מחלי זה:
120	1	3	ומלאך יהוה דבר אל־אליה התשבי קום עלה לקראת מלאכי מלך־שמרון ודבר אלהם המבלי אין־אלהים בישראל אתם הלכים לדרש בבעל זבוב אלהי עקרון:
120	1	4	ולכן כה־אמר יהוה המטה אשר־עלית שם לא־תרד ממנה כי מות תמות וילך אליה:
120	1	5	וישובו המלאכים אליו ויאמר אליהם מה־זה שבתם:
120	1	6	ויאמרו אליו איש עלה לקראתנו ויאמר אלינו לכו שובו אל־המלך אשר־שלח

אתכם ודברתם אליו
 כה אמר יהוה המבלי
 אין־אלהים בישראל
 אתה שלח לדרש בבעל
 זבוב אלהי עקרון
 לכן המטה אשר־עלית
 שם לא־תרד ממנה
 כִּי־ מות תמות:

12O 1 7 וידבר אלהם מה
 משפט האיש אשר עלה
 לקראתכם וידבר
 אליכם את־הדברים
 האלה:

12O 1 8 ויאמרו אליו איש
 בעל שער ואזור עור
 אזור במתניו ויאמר
 אליה התשבי הוא:

12O 1 9 וישלח אליו
 שר־חמשים וחמשיו
 ויעל אליו והנה
 ישב על־ראש ההר
 וידבר אליו איש
 האלהים המלך דבר
 רדה:

12O 1 10 ויענה אליהו וידבר
 אל־שר החמשים
 ואם־איש אלהים אני
 תרד אש מן־ השמים
 ותאכל אתך
 ואת־חמשיך ותרד אש
 מן־השמים ותאכל
 אתו ואת־חמשיו:

12O 1 11 וישב וישלח אליו
 שר־חמשים אחר
 וחמשיו ויען וידבר
 אליו איש האלהים
 כה־אמר המלך מהרה
 רדה:

12O 1 12 ויען אליה וידבר
 אליהם אם־איש
 האלהים אני תרד אש
 מן־השמים ותאכל
 אתך ואת־חמשיך

ותרד אש־אלהים

מִן־הַשָּׁמַיִם וְתֹאכַל

אֹתוֹ וְאֶת־חֲמֹשִׁיו׃

12O 1 13 וישב וישלח

שְׂרֵי־חֲמֹשִׁים שְׁלֹשִׁים

וְחֲמֹשִׁיו וַיַּעַל וַיָּבֹא

שְׂרֵי־חֲמֹשִׁים הַשְּׁלִישִׁי

וַיִּכְרַע עַל־בְּרָכָיו

לִנְגַּד אֱלֹהֵיו וַיִּתְחַנֵּן

אֵלָיו וַיְדַבֵּר אֵלָיו

אִישׁ הָאֱלֹהִים

תִּיקַר־נָא נַפְשִׁי וְנַפֶּשׁ

עַבְדֶּיךָ אֱלֹהֵי חֲמֹשִׁים

בְּעֵינֶיךָ׃

12O 1 14 הנה ירדה אש

מִן־הַשָּׁמַיִם וְתֹאכַל

אֶת־שְׁנֵי שְׂרֵי הַחֲמֹשִׁים

הָרִאשִׁימִים וְאֶת־

חֲמִשֵּׁיהֶם וְעַתָּה תִּיקַר

נַפְשִׁי בְּעֵינֶיךָ׃

12O 1 15 וידבר מלאך יהוה

אֶל־אֱלֹהֵיו רַד אֹתוֹ

אֶל־תִּירָא מִפָּנָיו

וַיִּקַּם וַיֵּרֶד אֹתוֹ

אֶל־הַמֶּלֶךְ׃

12O 1 16 וידבר אליו כה־אמר

יְהוָה יַעַן אֲשֶׁר־שִׁלַּחְתָּ

מַלְאָכִים לְדַרְשׁ בְּבַעַל

זָבוּב אֱלֹהֵי עַקְרוֹן

הַמִּבְּלִי אֵין־אֱלֹהִים

בְּיִשְׂרָאֵל לְדַרְשׁ בַּדְּבָר

לִכֵּן הַמָּטָה אֲשֶׁר־עָלִיתָ

שָׁם לֹא־תֵרֶד מִמֶּנָּה

כִּי־מוֹת תִּמוֹת׃

12O 1 17 וימת כדבר יהוה

אֲשֶׁר־דִּבֶּר אֱלֹהֵיו

וַיִּמְלֹךְ יְהוֹרָם תַּחְתּוֹ

בְּשָׁנָת שְׁתַּיִם לַיהוֹרָם

בֶּן־יְהוֹשָׁפָט מֶלֶךְ

יְהוּדָה כִּי לֹא־הָיָה

לּוֹ בֶּן׃

12O 1 18 ויתר דברי אחזיהו

אֲשֶׁר עָשָׂה הַלְוָאִי־הַמֶּמֶה

			כתובים על־ספר דברי הימים למלכי ישראל:
120	2	1	ויהי בהעלות יהוה את־אליהו בסערה השמים וילך אליהו ואלישע מן־הגלגל:
	120	2	2 ויאמר אליהו אל־אלישע שב־נא פה כי יהוה שלחני עד־בית־אל ויאמר אלישע חי־יהוה וחי־נפשך אם־אעזבך וירדו בית־אל:
120	2	3	ויצאו בני־הנביאים אשר־בית־אל אל־אלישע ויאמרו אליו הידעת כי היום יהוה לקח את־אדניך מעל ראשך ויאמר גם־אני ידעתי החשו:
	120	2	4 ויאמר לו אליהו אלישע שב־נא פה כי יהוה שלחני יריחו ויאמר חי־יהוה וחי־נפשך אם־אעזבך ויבאו יריחו:
	120	2	5 ויגשו בני־הנביאים אשר־ביריחו אל־אלישע ויאמרו אליו הידעת כי היום יהוה לקח את־אדניך מעל ראשך ויאמר גם־אני ידעתי החשו:
	120	2	6 ויאמר לו אליהו שב־נא פה כי יהוה שלחני הירדנה ויאמר חי־יהוה וחי־נפשך אם־אעזבך וילכו שניהם:
	120	2	7 וחמשים איש מבני

הנביאים הלכו
ויעמדו מנגד מרחוק
ושניהם עמדו על-
הירדן:

8 ויקח אליהו
את־אדרתו ויגלם
ויכה את־המים
ויחצו הנה והנה
ויעברו שניהם
בחרבה:

9 ויהי כעברם ואליהו
אמר אל־אלישע שאל
מה אעשה־לך בטרם
אלקח מעמך ויאמר
אלישע ויהי־נא
פי־שנים ברוחך
אלי:

10 ויאמר הקשית לשאול
אם־תראה אתי לקח
מאתך יהי־לך כן
ואם־אין לא יהיה:

11 ויהי המה הלכים
הלוך ודבר והנה
רכב־אש וסוסי אש
ויפרדו בין שניהם
ויעל אליהו בסערה
השמים:

12 ואלישע ראה והוא
מצעק אבי אבי רכב
ישראל ופרשיו ולא
ראהו עוד ויחזק
בבגדיו ויקרעם
לשנים קרעים:

13 וירם את־אדרת
אליהו אשר נפלה
מעליו וישב ויעמד
על־שפת הירדן:

14 ויקח את־אדרת
אליהו אשר־נפלה
מעליו ויכה
את־המים ויאמר איה
יהוה אלהי אליהו
אף־הוא ויכה

את־המים ויחצו הנה

והנה ויעבר אלישע:

ויראהו 15 2 120

בני־הנביאים

אשר־ביריחו מנגד

ויאמרו נחה רוח

אליהו על־ אלישע

ויבאו לקראתו

וישתחוּ־לו ארצה:

ויאמרו אליו 16 2 120

הנה־נא

יש־את־עבדיך חמשים

אנשים בני־חיל

ילכו נא ויבקשו

את־אדניך פן־נשאו

רוח יהוה וישלכהו

באחד ההרים או

באחת הגיאות ויאמר

לא תשלחו:

ויפצרו־בו עד־בש 17 2 120

ויאמר שלחו וישלחו

חמשים איש ויבקשו

שלשה־ימים ולא

מצאהו:

וישב אליו והוא 18 2 120

ישב ביריחו ויאמר

אלהם הלוא־אמרתי

אליכם אל־ תלכו:

ויאמרו אנשי העיר 19 2 120

אל־אלישע הנה־נא

מושב העיר טוב

כאשר אדני ראה

והמים רעים והארץ

משכלת:

ויאמר קחו־לי 20 2 120

צלחית חדשה ושימו

שם מלח ויקחו

אליו:

ויצא אל־מוצא המים 21 2 120

וישלך־שם מלח

ויאמר כה־אמר יהוה

רפאתי למים האלה

לא־יהיה משם עוד

			מות ומשכלת:
120	2	22	וירפו המים עד היום הזה כדבר אלישע אשר דבר: ויעל משם בית־אל והוא עלה בדרך ונערים קטנים יצאו מִן־העיר ויתקלסו־בו ויאמרו לו עלה קרח עלה קרח:
120	2	24	ויפן אחריו ויראם ויקללם בשם יהוה ותצאנה שתיים דבִים מִן־היער ותבקענה מהם ארבעים ושני ילדים:
120	2	25	וילך משם אל־הר הכרמל ומשם שב שמרון:
120	3	1	ויהורם בן־אחאב מלך על־ישראל בשמרון בשנת שמנה עשרה ליהושפט מלך יהודה וימלך שתיים־עשרה שנה:
120	3	2	ויעשה הרע בעיני יהוה רק לא כאביו וכאמו ויסר את־מצבת הבעל אשר עשה אביו:
120	3	3	רק בחטאות ירבעם בן־נבט אשר־החטיא את־ישראל דבק לא־סר ממנה:
120	3	4	ומישע מלך־מואב היה נקד והשיב למלך־ישראל מאה־אלף כרים ומאה אלף אילים צמר:
120	3	5	ויהי כמות אחאב ויפשע מלך־מואב במלך ישראל:

12O	3	6	ויצא המלך יהורם ביום ההוא משמרון ויפקד את־כל־ישראל: וילך וישלח
12O	3	7	אל־יהושפט מלך־יהודה לאמר מלך מואב פשע בי התלך אתי אל־מואב למלחמה ויאמר אעלה כמוני כמוך כעמי כעמך כסוסי כסוסיך: ויאמר אי־זה הדרך נעלה ויאמר דרך מדבר אדום: וילך מלך ישראל ומלך־יהודה ומלך אדום ויסבו דרך שבעת ימים ולא־ היה מים למחנה ולבהמה אשר ברגליהם: ויאמר מלך ישראל אהה כִּי־קרא יהוה לשלושת המלכים האלה לתת אותם ביד־מואב: ויאמר יהושפט האין פה נביא ליהוה ונדרשה את־יהוה מאותו ויען אחד מעבדי מלך־ישראל ויאמר פה אלישע בן־שפט אשר־יצק מים על־ידי אליהו: ויאמר יהושפט יש אותו דבר־יהוה וירדו אליו מלך ישראל ויהושפט ומלך אדום: ויאמר אלישע אל־מלך ישראל
12O	3	8	
12O	3	9	
12O	3	10	
12O	3	11	
12O	3	12	
12O	3	13	

מה־לי ולך לך
אל־נביאי אביך
ואל־נביאי אמך
ויאמר לו מלך
ישראל אל כִּי־קרא
יהוה לשלשת המלכים
האלה לתת אותם
ביד־מואב:

120 3 14 ויאמר אלישע
חִי־יהוה צבאות אשר
עמדתי לפניו כי
לולי פני יהושפט
מלך־יהודה אני נשא
אם־אביט אליך
ואם־אראך:

120 3 15 ועתה קח־לי מנגן
והיה כנגן המנגן
ותהי עליו
יד־יהוה:

120 3 16 ויאמר כה אמר יהוה
עשה הנחל הזה גבים
גבים:

120 3 17 כִּי־כה אמר יהוה
לא־תראו רוח
ולא־תראו גשם
והנחל ההוא ימלא
מים ושתיתם אתם
ומקניכם ובהמתכם:

120 3 18 ונקל זאת בעיני
יהוה ונתן את־מואב
בידכם:

120 3 19 והכיתם כל־עיר
מבצר וכל־עיר
מבחור וכל־עץ טוב
תפילו וכל־מעִינִי־
מים תסתמו וכל
החלקה הטובה תכאבו
באבנים:

120 3 20 ויהי בבקר כעלות
המנחה והנה־מים
באים מדרך אדום
ותמלא הארץ את־
המים:

- 12O 3 21 וכל־מואב שמעו
כי־עלו המלכים
להלחם בם ויצעקו
מכל חגר חגרה
ומעלה ויעמדו
על־הגבול:
- 12O 3 22 וישכימו בבקר
והשמש זרחה
על־המים ויראו
מואב מנגד את־המים
אדמים כדם:
- 12O 3 23 ויאמרו דם זה החרב
נחרבו המלכים ויכו
איש את־רעהו ועתה
לשלל מואב:
- 12O 3 24 ויבאו אל־מחנה
ישראל ויקמו ישראל
ויכו את־מואב
וינסו מפניהם
ויבו־בה והכות
את־מואב:
- 12O 3 25 והערים יהרסו
וכל־חלקה טובה
ישליכו איש־אבנו
ומלאוה וכל־מעין־
מים יסתמו
וכל־עץ־טוב יפילו
עד־השאיר אבניה
בקיר חרשת ויסבו
הקלעים ויכוה:
- 12O 3 26 וירא מלך מואב
כי־חזק ממנו
המלחמה ויקח אותו
שבע־מאות איש שלף
חרב להבקיע אל־מלך
אדום ולא יכלו:
- 12O 3 27 ויקח את־בנו הבכור
אשר־ימלך תחתיו
ויעלהו עלה
על־החמה ויהי קצף־
גדול על־ישראל
ויסעו מעליו וישבו
לארץ:

120	4	1	<p>ואשה אחת מנשי בני־הנביאים צעקה אל־אלישע לאמר עבדך אישי מת ואתה ידעת כי עבדך היה ירא את־יהוה והנשה בא לקחת את־שני ילדי לו לעבדים:</p>
120	4	2	<p>ויאמר אליה אלישע מה אעשה־לך הגידי לי מה־ישלכי בבית ותאמר אין לשפחתך כל בבית כי אם־אסוך שמן:</p>
120	4	3	<p>ויאמר לכי שאל־י־לך כלים מן־החוץ מאת כל־שכנכי כלים רקים אל־תמעיטי:</p>
120	4	4	<p>ובאת וסגרת הדלת בעדך ובעד־בניך ויצקת על כל־הכלים האלה והמלא תסיעי:</p>
120	4	5	<p>ותלך מאתו ותסגר הדלת בעדה ובעד בניה הם מגשים אליה והיא מיצקת:</p>
120	4	6	<p>ויהי כמלאת הכלים ותאמר אל־בנה הגישה אלי עוד כלי ויאמר אליה אין עוד כלי ויעמד השמן:</p>
120	4	7	<p>ותבא ותגד לאיש האלהים ויאמר לכי מכרי את־השמן ושלמי את־נשיכי ואת בניכי תחיי בנותר:</p>
120	4	8	<p>ויהי היום ויעבר אלישע אל־שונם ושם אשה גדולה ותחזק־בו לאכל־לחם ויהי מדי עברו יסר</p>

120	4	9	שמה לאכל־לחם: ותאמר אל־אישה הנה־נא ידעתי כי איש אלהים קדוש הוא עבר עלינו תמיד:
120	4	10	נעשה־נא עלית־קיר קטנה ונשים לו שם מטה ושלחן וכסא ומנורה והיה בבאו אלינו יסור שמה:
120	4	11	ויהי היום ויבא שמה ויסר אל־העליה וישכב־שמה:
120	4	12	ויאמר אל־גחזי נערו קרא לשונמית הזאת ויקרא־לה ותעמד לפניו:
120	4	13	ויאמר לו אמר־נא אליה הנה חרדת אלינו את־כל־החרדה הזאת מה לעשות לך היש לדבר־לך אל־המלך או אל־שר הצבא ותאמר בתוך עמי אנכי ישבת:
120	4	14	ויאמר ומה לעשות לה ויאמר גיחזי אבל בן אין־לה ואישה זקן:
120	4	15	ויאמר קרא־לה ויקרא־לה ותעמד בפתח:
120	4	16	ויאמר למועד הזה כעת חיה אתי חבקת בן ותאמר אל־אדני איש האלהים אל־תכזב בשפחתך:
120	4	17	ותהר האשה ותלד בן למועד הזה כעת חיה אשר־דבר אליה אלישע:
120	4	18	ויגדל הילד ויהי

			היום ויצא אל־אביו אל־הקצרים:
12O	4	19	ויאמר אל־אביו ראשי ראשי ואמר אל־הנער שאהו אל־אמו:
12O	4	20	וישאהו ויביאהו אל־אמו וישב על־ברכיה עד־הצהרים וימת:
12O	4	21	ותעל ותשכבהו על־מטת איש האלהים ותסגר בעדו ותצא:
12O	4	22	ותקרא אל־אישה ותאמר שלחה נא לי אחד מן־הנערים ואחת האתנות וארוצה עד־איש האלהים ואשובה:
12O	4	23	ויאמר מדוע אתי הלכתי אליו היום לא־חדש ולא שבת ותאמר שלום:
12O	4	24	ותחבש האתון ותאמר אל־נערה נהג ולך אל־תעצר־לי לרכב כי אם־ אמרתי לך:
12O	4	25	ותלך ותבוא אל־איש האלהים אל־הר הכרמל ויהי כראות אישה־האלהים אתה מנגד ויאמר אל־גיחזי נערו הנה השונמית הלז:
12O	4	26	עתה רוצ־נא לקראתה ואמר־לה השלום לך השלום לאישך השלום לילד ותאמר שלום:
12O	4	27	ותבא אל־איש האלהים אל־ההר ותחזק ברגליו ויגש גיחזי להדפה ויאמר איש האלהים

			הרפה־לה כִּי־נפשה מרה־לה ויהוה העלים ממני ולא הגיד לי:
12O	4	28	ותאמר השאלתי בן מאת אדני הלא אמרתי לא תשלה אתי:
12O	4	29	ויאמר לגיחזי חגר מתניך וקח משענתי בידך ולך כִּי־תמצא איש לא תברכנו וכִּי־ברכך איש לא תעננו ושמח משענתי על־פני הנער:
12O	4	30	ותאמר אם הנער חִי־יהוה וחִי־נפשך אם־אעזבך ויקם וילך אחריה:
12O	4	31	וגחזי עבר לפניהם וישם את־המשענת על־פני הנער ואין קול ואין קשב וישב לקראתו ויגד־לו לאמר לא הקיץ הנער:
12O	4	32	ויבא אלישע הביתה והנה הנער מת משכב על־מטתו:
12O	4	33	ויבא ויסגר הדלת בעד שניהם ויתפלל אל־יהוה:
12O	4	34	ויעל וישכב על־הילד וישם פיו על־פיו ועיניו על־עיניו וכפיו על־כפו ויגהר עליו ויחם בשר הילד:
12O	4	35	וישב וילך בבית אחת הנה ואחת הנה ויעל ויגהר עליו ויזורר הנער

			עַד־שֶׁבַע פַּעֲמִים וַיִּפְקֹחַ הַנֶּעֱר אֶת־עֵינָיו:
120	4	36	וַיִּקְרָא אֶל־גִּיחֲזִי וַיֹּאמֶר קְרָא אֶל־הַשְּׁנֵמִית הַזֹּאת וַיִּקְרָאָהּ וַתִּבּוֹא אֵלָיו וַיֹּאמֶר שְׂאִי בִנִךְ:
	120	4	37 וַתֵּבֵא וַתִּפֹּל עַל־רַגְלָיו וַתִּשְׁתַּחֲוֶה אֶרֶצָהּ וַתִּשָּׂא אֶת־בִּנָּהּ וַתֵּצֵא:
120	4	38	וְאֵלִישַׁע שָׁב הַגִּלְגָּלָה וַהֲרַעֵב בָּאֶרֶץ וּבְנֵי הַנְּבִיאִים יֹשְׁבִים לִפְנָיו וַיֹּאמֶר לַנְּעָרוֹ שִׁפְתְּ הַסִּיר הַגְּדוּלָּה וּבִשֵּׁל נִזִּיד לְבְנֵי הַנְּבִיאִים:
120	4	39	וַיֵּצֵא אֶחָד אֶל־הַשְּׂדֵה לְלַקֵּט אֶרֶת וַיִּמְצָא גֶּפֶן שְׂדֵה וַיִּלְקֹט מִמֶּנּוּ פַקְעֵת שְׂדֵה מֵלֹא בִּגְדּוֹ וַיָּבֵא וַיִּפְלַח אֶל־סִיר הַנִּזִּיד כִּי־לֹא יָדְעוּ:
	120	4	40 וַיִּצְקוּ לְאַנְשֵׁים לֵאכֹל וַיְהִי כֹאכֹלָם מִהַנִּזִּיד וְהֵמָּה צִעְקוּ וַיֹּאמְרוּ מוֹת בְּסִיר אִישׁ הָאֱלֹהִים וְלֹא יָכֹלוּ לֵאכֹל:
	120	4	41 וַיֹּאמֶר וּקְחוּ־קֶמֶחַ וַיִּשְׁלַךְ אֶל־הַסִּיר וַיֹּאמֶר צֵק לַעֵם וַיֹּאכְלוּ וְלֹא הָיָה דְּבַר רָע בְּסִיר:
120	4	42	וְאִישׁ בָּא מִבְּעַל שְׁלֹשָׁה וַיָּבֵא לְאִישׁ הָאֱלֹהִים לֶחֶם בִּכּוּרִים עֲשָׂרִים־לֶחֶם שְׁעָרִים וּכְרָמִל בִּצְקָלָנוּ וַיֹּאמֶר תֵּן לַעֵם

ויאכלו:

12O 4 43 ויאמר משרתו מה
אתן זה לפני מאה
איש ויאמר תן לעם
ויאכלו כי כה אמר
יהוה אכל והותר:

12O 4 44 ויתן לפניהם
ויאכלו ויותרו
כדבר יהוה:

12O 5 1 ונעמן שר־צבא
מלך־ארם היה איש
גדול לפני אדניו
ונשא פנים כ־בו
נתן־יהוה תשועה
לארם והאיש היה
גבור חיל מצרע:

12O 5 2 וארם יצאו גדודים
וישבו מארץ ישראל
נערה קטנה ותהי
לפני אשת נעמן:

12O 5 3 ותאמר אל־גברתה
אחלי אדני לפני
הנביא אשר בשמרון
אז יאסף אתו
מצרעתו:

12O 5 4 ויבא ויגד לאדניו
לאמר כזאת וכזאת
דברה הנערה אשר
מארץ ישראל:

12O 5 5 ויאמר מלך־ארם
לך־בא ואשלחה ספר
אל־מלך ישראל וילך
ויקח בידו עשר
ככרי־כסף וששת
אלפים זהב ועשר
חליפות בגדים:

12O 5 6 ויבא הספר אל־מלך
ישראל לאמר ועתה
כבוא הספר הזה
אליך הנה שלחתי
אליך את־נעמן עבדי
ואספתו מצרעתו:

12O 5 7 ויהי כקרא

מלך־ישראל את־הספר

ויקרא בגדיו ויאמר

האלהים אני להמית

ולהחיות כִּי־זֶה שלח

אלי לאסף איש

מצרעתו כי

אך־דע־נא וראו

כִּי־מתאנה הוא לי:

120 5 8 ויהי כשמע אלישע

איש־האלהים כִּי־קרא

מלך־ישראל

את־בגדיו וישלח

אל־המלך לאמר למה

קרעת בגדיך יבא־נא

אלי וידע כי יש

נביא בישראל:

120 5 9 ויבא נעמן בסוסו

וברכבו ויעמד

פתח־הבית לאלישע:

120 5 10 וישלח אליו אלישע

מלאך לאמר הלוך

ורחצת שבע־פעמים

בירדן וישב בשרך

לך וטהר:

120 5 11 ויקצף נעמן וילך

ויאמר הנה אמרתי

אלי יצא יצוא ועמד

וקרא בשם־יהוה

אלהיו והניף ידו

אל־המקום ואסף

המצרע:

120 5 12 הלא טוב אבנה

ופרפר נהרות דמשק

מכל מימי ישראל

הלא־ארחץ בהם

וטהרתי ויפן וילך

בחמה:

120 5 13 ויגשו עבדיו

וידברו אליו

ויאמרו אבי דבר

גדול הנביא דבר

אליך הלוא תעשה

ואף כִּי־אמר אליך

			רחץ וטהר:
120	5	14	וירד ויטבל בירדן שבע פעמים כדבר איש האלהים וישב בשרו כבשר נער קטן ויטהר:
120	5	15	וישב אל־איש האלהים הוא וכל־מחנהו ויבא ויעמד לפניו ויאמר הנה־נא ידעתי כי אין אלהים בכל־הארץ כי אם־בישראל ועתה קח־נא ברכה מאת עבדך:
120	5	16	ויאמר חי־יהוה אשר־עמדתי לפניו אם־אקח ויפצר־בו לקחת וימאן:
120	5	17	ויאמר נעמן ולא יתן־נא לעבדך משא צמד־פרדים אדמה כי לוא־יעשה עוד עבדך עלה וזבח לאלהים אחרים כי אם־ליהוה:
120	5	18	לדבר הזה יסלח יהוה לעבדך בבוא אדני בית־רמון להשתחות שמה והוא נשען על־ידי והשתחוייתי בית רמן בהשתחוייתי בית רמן יסלח־נא יהוה לעבדך בדבר הזה:
120	5	19	ויאמר לו לך לשלום וילך מאתו כברת־ארץ:
120	5	20	ויאמר גיחזי נער אלישע איש־האלהים הנה חשך אדני את־נעמן הארמי הזה

מקחת מידו את
אשר־ביא חי־יהוה
כִּי־אִם־רצתי אחריו
ולקחתי מאתו
מאומה:

120 5 21 וירדף גִּיחֲזִי אַחֲרִי
נַעֲמָן וִירָאָה נַעֲמָן
רֵץ אַחֲרָיו וַיִּפֹּל מֵעַל
הַמֶּרְכָּבָה לִקְרֹאתוֹ
וַיֹּאמֶר הַשְׁלוֹם:

120 5 22 וַיֹּאמֶר שְׁלוֹם אֲדֹנִי
שְׁלַחֲנִי לֵאמֹר הִנֵּה
עֵתָה זֶה בָּאוּ אֵלַי
שְׁנֵי־נַעֲרִים מֵהָר
אֶפְרַיִם מִבְּנֵי
הַנְּבִיאִים תְּנֶה־נָּא
לָהֶם כֶּכֶר־כֶּסֶף וְשֵׁתִי
חִלְפוֹת בַּגָּדִים:

120 5 23 וַיֹּאמֶר נַעֲמָן הוּאֹל
קַח כֶּכֶרִים וּפְרִיז־בו
וַיִּצֹר כֶּכֶרִים כֶּסֶף
בְּשְׁנֵי חֲרָטִים וְשֵׁתִי
חִלְפוֹת בַּגָּדִים וַיִּתֵּן
אֶל־שְׁנֵי נַעֲרָיו
וַיִּשְׂאוּ לִפְנָיו:

120 5 24 וַיָּבֹא אֶל־הָעֶפְלָ וַיִּקַּח
מִידָם וַיִּפְקֹד בַּבַּיִת
וַיִּשְׁלַח אֶת־הָאֲנָשִׁים
וַיֵּלְכוּ:

120 5 25 וְהוּא־בָּא וַיַּעֲמֵד
אֶל־אֲדֹנָיו וַיֹּאמֶר
אֵלָיו אֵלִישָׁע מֶאֱנָן
גִּיחֲזִי וַיֹּאמֶר לֹא־
הֵלֶךְ עִבְדְּךָ אִנִּי
וְאִנִּי:

120 5 26 וַיֹּאמֶר אֵלָיו לֹא־לִבִּי
הֵלֶךְ כֹּאשֶׁר הִפְךָ־אִישׁ
מֵעַל מֶרְכָּבָתוֹ לִקְרֹאתְךָ
הָעֵת לִקְחַת אֶת־הַכֶּסֶף
וְלִקְחַת בַּגָּדִים
וְזִיתִים וְכֶרֶם־
וְצֹאֵן וּבִקָּר וְעִבְדִּים
וְשִׁפְחוֹת:

12O	5	27	וצרעת נעמן תדבק־בך ובזרעך לעולם ויצא מלפניו מצרע כשלג:
12O	6	1	ויאמרו בני־הנביאים אל־אלישע הנה־נא המקום אשר אנחנו ישבים שם לפניך צר ממנו:
12O	6	2	נלכה־נא עד־הירדן ונקחה משם איש קורה אחת ונעשה־לנו שם מקום לשבת שם ויאמר לכו:
12O	6	3	ויאמר האחד הואל נא ולך את־עבדיך ויאמר אני אלך:
12O	6	4	וילך אתם ויבאו הירדנה ויגזרו העצים:
12O	6	5	ויהי האחד מפיל הקורה ואת־הברזל נפל אל־המים ויצעק ויאמר אהה אדני והוא שאול:
12O	6	6	ויאמר איש־האלהים אנה נפל ויראהו את־המקום ויקצב־עץ וישלך־שמה ויצף הברזל:
12O	6	7	ויאמר הרם לך וישלח ידו ויקחהו:
12O	6	8	ומלך ארם היה נלחם בישראל ויועץ אל־עבדיו לאמר אל־מקום פלני אלמני תחנתי:
12O	6	9	וישלח איש האלהים אל־מלך ישראל לאמר השמר מעבר המקום הזה כי־שם ארם

נחתים:

12O	6	10	וישלח מלך ישראל
אל־המקום אשר
אמר־לו איש־האלהים
והזהירה ונשמר שם
לא אחת ולא שתיים:
ויסער לב מלך־ארם
על־הדבר הזה ויקרא
אל־עבדיו ויאמר
אליהם הלוא תגידו
לי מי משלנו
אל־מלך ישראל:
ויאמר אחד מעבדיו
לוא אדני המלך
כי־אלישע הנביא
אשר בישראל יגיד
למלך ישראל
את־הדברים אשר
תדבר בחדר משכבך:
ויאמר לכו וראו
איכה הוא ואשלח
ואקחהו ויגד־לו
לאמר הנה בדתן:
וישלח־שמה סוסים
ורכב וחיל כבד
ויבאו לילה ויקפו
על־העיר:
וישכם משרת איש
האלהים לקום ויצא
והנה־חיל סובב
את־העיר וסוס ורכב
ויאמר נערו אליו
אזה אדני איכה
נעשה:
ויאמר אל־תירא כי
רבים אשר אתנו
מאשר אותם:
ויתפלל אלישע
ויאמר יהוה פקח־נא
את־עיניו ויראה
ויפקח יהוה את־
עיני הנער וירא
והנה ההר מלא |
|-----|---|----|--|

			סוסים ורכב אש סביבת אלישע:
12O	6	18	וירדו אליו ויתפלל אלישע אליהוה ויאמר הק־נא את־הגוי־הזה בסנורים ויכם בסנורים כדבר אלישע:
12O	6	19	ויאמר אלהם אלישע לא זה הדרך ולא זה העיר לכו אחרי ואוליכה אתכם אל־האיש אשר תבקשון וילך אותם שמרונה:
12O	6	20	ויהי כבאם שמרון ויאמר אלישע יהוה פקח את־עיני־אלה ויראו ויפקח יהוה את־עיניהם ויראו והנה בתוך שמרון:
12O	6	21	ויאמר מלך־ישראל אל־אלישע כראתו אותם האכה אכה אבי:
12O	6	22	ויאמר לא תכה האשר שבית בחרבך ובקשתך אתה מכה שים לחם ומים לפניהם ויאכלו וישתו וילכו אל־אדניהם:
12O	6	23	ויכרה להם כרה גדולה ויאכלו וישתו וישלחם וילכו אל־אדניהם ולא־ יספו עוד גדודי ארם לבוא בארץ ישראל:
12O	6	24	ויהי אחרי־כן ויקבץ בן־הדד מלך־ארם את־כל־מחנהו ויעל

			ויצר על־שמרון:
120	6	25	ויהי רעב גדול בשמרון והנה צרים עליה עד היות ראש־חמור בשמנים כסף ורבע הקב חריונים בחמשה־כסף:
120	6	26	ויהי מלך ישראל עבר על־החמה ואשה צעקה אליו לאמר הושיעה אדני המלך:
120	6	27	ויאמר אל־יושעך יהוה מאין אושיעך המן־הגרן או מן־היקב:
120	6	28	ויאמר־לה המלך מה־לך ותאמר האשה הזאת אמרה אלי תני את־בנך ונאכלנו היום ואת־בני נאכל מחר:
120	6	29	ונבשל את־בני ונאכלהו ואמר אליה ביום האחר תני את־בנך ונאכלנו ותחבא את־בנה:
120	6	30	ויהי כשמע המלך את־דברי האשה ויקרע את־בגדיו והוא עבר על־החמה וירא העם והנה השק על־בשרו מבית:
120	6	31	ויאמר כה־יעשה־לי אלהים וכה יוסף אם־יעמד ראש אלישע בן־שפט עליו היום:
120	6	32	ואלישע ישב בביתו והזקנים יושבים אתו וישלח איש מלפניו בטרם יבא המלאך אליו והוא אמר אל־הזקנים הראיתם

			כִּי־שָׁלַח בֶּן־הַמֶּרְצָח הַזֶּה לִהְסִיר אֶת־רֹאשִׁי רְאוּ כִּבָּא הַמֶּלֶאךָ סָגְרוּ הַדֹּלֶת וּלְחַצְתֶּם אֹתוֹ בַּדֹּלֶת הַלּוֹא קוֹל רִגְלֵי אֲדֹנָיו אַחֲרָיו: 120 6 33 עוֹדְנוּ מִדְּבַר עַמִּים וְהִנֵּה הַמֶּלֶאךָ יֵרֵד אֵלָיו וַיֹּאמֶר הַנְּהִיזָאת הָרַעָה מֵאֵת יְהוָה מִה־אוֹחִיל לִיהוֹה עוֹד: 120 7 1 וַיֹּאמֶר אֲלִישַׁע שָׁמְעוּ דְּבַר־יְהוָה כֹּה אָמַר יְהוָה כַּעַת מֵחָר סֵאֵה־סֵלֶת בַּשֶּׁקֶל וּסְאֹתִים שְׁעָרִים בַּשֶּׁקֶל בַּשֶּׁעַר שְׁמֵרוֹן: 120 7 2 וַיַּעַן הַשְּׁלִישׁ אֲשֶׁר־לְמֶלֶךְ נִשְׁעַן עַל־יָדוֹ אֶת־אִישׁ הָאֱלֹהִים וַיֹּאמֶר הִנֵּה יְהוָה עֹשֶׂה אֲרָבוֹת בַּשָּׁמַיִם הִיְהִיָּה הַדְּבַר הַזֶּה וַיֹּאמֶר הַנִּכְה רְאֵה בַּעֲיִנְיֶךָ וּמִשֵּׁם לֹא תֹאכַל: 120 7 3 וְאַרְבַּעַה אַנְשִׁים הָיוּ מִצָּרְעִים פֶּתַח הַשֶּׁעַר וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ מִה אֲנַחְנוּ יֹשְׁבִים פֹּה עַד־מָתָנוּ: 120 7 4 אִם־אֲמַרְנוּ נִבּוֹא הָעִיר וְהָרַעַב בַּעִיר וּמָתָנוּ שֵׁם וְאִם־יִשְׁבְּנוּ פֹה וּמָתָנוּ וְעַתָּה לָכוּ וּנִפְלֶה אֶל־מַחְנֵה אֲרָם אִם־יַחֲיִינוּ נַחֲיָה וְאִם־יָמִיתָנוּ וּמָתָנוּ: 120 7 5 וַיִּקְוּמוּ בַּנֶּשֶׁף לִבּוֹא אֶל־מַחְנֵה אֲרָם וַיִּבְּאוּ עַד־קִצֵּה מַחְנֵה אֲרָם
--	--	--	--

			והנה אין־ שם איש:
120	7	6	ואדני השמיע את־מחנה ארם קול רכב קול סוס קול חיל גדול ויאמרו איש אל־אחיו הנה שכר־עלינו מלך ישראל את־מלכי החתים ואת־מלכי מצרים לבוא עלינו:
120	7	7	ויקומו וינוסו בנשף ויעזבו את־אהליהם ואת־סוסייהם ואת־חמריהם המחנה כאשר־היא וינסו אל־נפשם:
120	7	8	ויבאו המצרעים האלה עד־קצה המחנה ויבאו אל־אהל אחד ויאכלו וישתו וישאו משם כסף וזהב ובגדים וילכו ויטמנו וישבו ויבאו אל־אהל אחר וישאו משם וילכו ויטמנו:
120	7	9	ויאמרו איש אל־רעהו לא־כן אנחנו עשים היום הזה יום־בשרה הוא ואנחנו מחשים וחכינו עד־אור הבקר ומצאנו עוון ועתה לכו ונבאה ונגידה בית המלך:
120	7	10	ויבאו ויקראו אל־שער העיר ויגידו להם לאמר באנו אל־מחנה ארם והנה אין־שם איש וקול אדם כי אם־הסוס אסור

			והחמור אסור ואהלים כאשר-המה:
120	7	11	ויקרא השערים ויגידו בית המלך פנימה:
120	7	12	ויקם המלך לילה ויאמר אל-עבדיו אגידה-נא לכם את אשר-עשו לנו ארם ידעו כי-רעבים אנחנו ויצאו מן-המחנה להחבה בהשדה לאמר כי-יצאו מן-העיר ונתפשם חיים ואל-העיר נבא:
120	7	13	ויען אחד מעבדיו ויאמר ויקחו-נא חמשה מן-הסוסים הנשארים אשר נשארו-בה הנם ככל-ההמון ישראל אשר נשארו-בה הנם ככל-ההמון ישראל אשר-תמו ונשלחה ונראה:
120	7	14	ויקחו שני רכב סוסים וישלח המלך אחרי מחנה-ארם לאמר לכו וראו:
120	7	15	וילכו אחריהם עד-הירדן והנה כל-הדרך מלאה בגדים וכלים אשר- השליכו ארם בהחפזם וישבו המלאכים ויגדו למלך:
120	7	16	ויצא העם ויבזו את מחנה ארם ויהי סאה-סלת בשקל וסאתים שערים בשקל כדבר יהוה:
120	7	17	והמלך הפקיד

את־השליש אשר־נשען

על־ידו על־השער

וירמסוהו העם בשער

וימת כאשר דבר איש

האלהים אשר דבר

ברדת המלך אליו:

12O 7 18 ויהי כדבר איש

האלהים אל־המלך

לאמר סאתים שערים

בשקל וסאה־סלת

בשקל יהיה כעת מחר

בשער שמרון:

12O 7 19 ויען השליש את־איש

האלהים ויאמר והנה

יהוה עשה ארבות

בשמים היהיה כדבר

הזה ויאמר הנך ראה

בעיניך ומשם לא

תאכל:

12O 7 20 ויהי־לו כן וירמסו

אתו העם בשער

וימת:

12O 8 1 ואלישע דבר

אל־האשה אשר־החיה

את־בנה לאמר קומי

ולכי אתי וביתך

וגורי באשר תגורי

כי־קרא יהוה לרעב

וגם־בא אל־הארץ

שבע שנים:

12O 8 2 ותקם האשה ותעש

כדבר איש האלהים

ותלך היא וביתה

ותגר בארץ־פלשתים

שבע שנים:

12O 8 3 ויהי מקצה שבע

שנים ותשב האשה

מארץ פלשתים ותצא

לצעק אל־המלך אל־

ביתה ואל־שדה:

12O 8 4 והמלך מדבר

אל־גחזי נער

אי־ש־האלהים לאמר

ספרה־נא לי את כל־
הגדלות אשר־עשה
אלישע:

120 8 5 ויהי הוא מספר
למלך את אשר־החיה
את־המת והנה האשה
אשר־החיה את־בנה
צעקת אל־המלך
על־ביתה ועל־שדה
ויאמר גחזי אדני
המלך זאת האשה
וזה־בנה אשר־החיה
אלישע:

120 8 6 וישאל המלך לאשה
ותספר־לו ויתן־לה
המלך סריס אחד
לאמר השיב את־
כל־אשר־לה ואת
כל־תבואת השדה
מיום עזבה את־הארץ
ועד־עתה:

120 8 7 ויבא אלישע דמשק
ובן־הדד מלך־ארם
חלה ויגד־לו לאמר
בא איש האלהים
עד־הנה:

120 8 8 ויאמר המלך
אל־חזזהאל קח בידך
מנחה ולך לקראת
איש האלהים ודרשת
את־יהוה מאותו
לאמר האחיה מחלי
זה:

120 8 9 וילך חזאל לקראתו
ויקח מנחה בידו
וכל־טוב דמשק משא
ארבעים גמל ויבא
ויעמד לפניו ויאמר
בנך בן־הדד
מלך־ארם שלחני
אליך לאמר האחיה
מחלי זה:

120 8 10 ויאמר אליו אלישע

			לך אמר־לא חיה תחיה והראני יהוה כי־מות ימות:
120	8	11	ויעמד את־פניו וישם עד־בש ויבך איש האלהים:
120	8	12	ויאמר חזאל מדוע אדני בכה ויאמר כי־ידעתי את אשר־תעשה לבני ישראל רעה מבצריהם תשלח באש ובחריהם בחרב תהרג ועלליהם תרטש והרתיהם תבקע:
120	8	13	ויאמר חזהאל כי מה עבדך הכלב כי יעשה הדבר הגדול הזה ויאמר אלישע הראני יהוה אתך מלך על־ארם:
120	8	14	וילך מאת אלישע ויבא אל־אדניו ויאמר לו מה־אמר לך אלישע ויאמר אמר לי חיה תחיה:
120	8	15	ויהי ממחרת ויקח המכבר ויטבל במים ויפרש על־פניו וימת וימלך חזהאל תחתיו:
120	8	16	ובשנת חמש ליורם בן־אחאב מלך ישראל ויהושפט מלך יהודה מלך יהורם בן־יהושפט מלך יהודה:
120	8	17	בן־שלשים ושתים שנה היה במלכו ושמנה שנה מלך בירושלם:
120	8	18	וילך בדרך מלכי ישראל כאשר עשו

			בית אחאב כי בת־אחאב היתה־לו לאשה ויעש הרע בעיני יהוה:
120	8	19	ולא־אבה יהוה להשחית את־יהודה למען דוד עבדו כאשר אמר־לו לתת לו ניר לבניו כל־הימים:
120	8	20	בימיו פשע אדום מתחת יד־יהודה וימלכו עליהם מלך:
120	8	21	ויעבר יורם צעירה וכל־הרכב עמו ויהי־הוא קם לילה ויכה את־אדום הסביב אליו ואת שרי הרכב וינס העם לאהליו:
120	8	22	ויפשע אדום מתחת יד־יהודה עד היום הזה אז תפשע לבנה בעת ההיא:
120	8	23	ויתר דברי יורם וכל־אשר עשה הלוא־הם כתובים על־ספר דברי הימים למלכי יהודה:
120	8	24	וישכב יורם עם־אבתיו ויקבר עם־אבתיו בעיר דוד וימלך אחזיהו בנו תחתיו:
120	8	25	בשנת שתי־עשרה שנה ליורם בן־אחאב מלך ישראל מלך אחזיהו בן־יהורם מלך יהודה:
120	8	26	בן־עשרים ושתים שנה אחזיהו במלכו ושנה אחת מלך בירושלם ושם אמו

			עתליהו בת־עמרי
			מלך ישראל:
120	8	27	וילך בדרך בית
			אחאב ויעש הרע
			בעיני יהוה כבית
			אחאב כי חתן בית־
			אחאב הוא:
120	8	28	וילך את־יורם
			בן־אחאב למלחמה
			עם־חזיהאל מלך־ארם
			ברמת גלעד ויכו
			ארמים את־יורם:
120	8	29	וישב יורם המלך
			להתרפא ביזרעאל
			מן־המכים אשר יכהו
			ארמים ברמה בהלחמו
			את־חזיהאל מלך ארם
			ואחזיהו בן־יהורם
			מלך יהודה ירד
			לראות את־יורם
			בן־אחאב ביזרעאל
			כי־חלה הוא:
120	9	1	ואלישע הנביא קרא
			לאחד מבני הנביאים
			ויאמר לו חגר
			מתניך וקח פך השמן
			הזה בידך ולך רמת
			גלעד:
120	9	2	ובאת שמה וראה־שם
			יהוא בן־יהושפט
			בן־נמשי ובאת
			והקמתו מתוך אחיו
			והביאת אתו חדר
			בחדר:
120	9	3	ולקחת פך־השמן
			ויצקת על־ראשו
			ואמרת כה־אמר יהוה
			משחתוך למלך אל־
			ישראל ופתחת הדלת
			ונסתה ולא תחכה:
120	9	4	וילך הנער הנער
			הנביא רמת גלעד:
120	9	5	ויבא והנה שרי

החיל ישבים ויאמר
דבר לי אליך השר
ויאמר יהוא אל-מי
מכלנו ויאמר אליך
השר:

ויקם ויבא הביתה 6 9 120
ויצק השמן אל-ראשו
ויאמר לו כה-אמר
יהוה אלהי ישראל
משחתוך למלך אל-עם
יהוה אל-ישראל:

והכיתה את-בית 7 9 120
אחאב אדניך ונקמתי
דמי עבדי הנביאים
ודמי כל-עבדי יהוה
מיד איזבל:

ואבד כל-בית אחאב 8 9 120
והכרתי לאחאב
משתין בקיר ועצור
ועזוב בישראל:

ונתתי את-בית אחאב 9 9 120
כבית ירבעם בן-נבט
וכבית בעשא
בן-אחיה:

ואת-איזבל יאכלו 10 9 120
הכלבים בחלק
יזרעאל ואין קבר
ויפתח הדלת וינס:

ויהוא יצא אל-עבדי 11 9 120
אדניו ויאמר לו
השלום מדוע
בא-המשגע הזה אליך
ויאמר אליהם אתם
ידעתם את-האיש
ואת-שיחו:

ויאמרו שקר הגד-נא 12 9 120
לנו ויאמר כזאת
וכזאת אמר אלי
לאמר כה אמר יהוה
משחתוך למלך
אל-ישראל:

וימהרו ויקחו איש 13 9 120
בגדו וישימו תחתיו

			אל־גֶּרֶם הַמַּעֲלוֹת וַיִּתְּקֵעוּ בַשּׁוֹפָר וַיֹּאמְרוּ מֶלֶךְ יְהוּא:
120	9	14	וַיִּתְּקֶשֶׁר יְהוּא בֶּן־יְהוֹשָׁפָט בֶּן־נִמְשִׁי אֶל־יֹרָם ויֹרָם הָיָה שֹׁמֵר בְּרֵמֶת גִּלְעָד הוּא וְכָל־יִשְׂרָאֵל מִפְּנֵי חֲזָאֵל מֶלֶךְ־אַרָם:
120	9	15	וַיֵּשֶׁב יְהוֹרָם הַמֶּלֶךְ לְהַתְּרַפָּא בִּיזְרַעְאֵל מִן־הַמָּכִים אֲשֶׁר יָכְהוּ אַרְמִים בַּהֲלַחְמוֹ אֶת־חֲזָאֵל מֶלֶךְ אַרָם וַיֹּאמֶר יְהוּא אִם־יֵשׁ נַפְשְׁכֶם אֶל־יֵצֵא פְּלִיט מִן־הָעִיר לִלְכַת לְגִיד בִּיזְרַעְאֵל:
120	9	16	וַיִּרְכַּב יְהוּא וַיֵּלֶךְ יִזְרַעְאֵלָה כִּי יוֹרָם שָׁכַב שָׁמָּה וְאַחֲזִיָּה מֶלֶךְ יְהוּדָה יָרַד לִרְאוֹת אֶת־יֹרָם:
	120	9	17 וְהִצֵּפָה עִמָּד עַל־הַמַּגְדָּל בִּיזְרַעְאֵל וַיֵּרָא אֶת־שַׁפְעַת יְהוּא בַּבָּאוּ וַיֹּאמֶר שַׁפְעַת אֲנִי רָאִיתִי וַיֹּאמֶר יְהוֹרָם קַח רֶכֶב וּשְׁלַח לְקִרְאָתָם וַיֹּאמֶר הַשְׁלוֹם:
	120	9	18 וַיֵּלֶךְ רֶכֶב הַסּוֹס לְקִרְאָתוֹ וַיֹּאמֶר כֹּה־אָמַר הַמֶּלֶךְ הַשְׁלוֹם וַיֹּאמֶר יְהוּא מַה־לָּךְ וּלְשָׁלוֹם סָב אֶל־אַחֲרָי וַיִּגַּד הִצֵּפָה לֵאמֹר בְּאֶ־הַמֶּלֶאךָ עַד־הֵם וְלֹא־שָׁב:
	120	9	19 וַיִּשְׁלַח רֶכֶב סוֹס שְׁנֵי וַיָּבֹא אֱלֹהֵם וַיֹּאמֶר כֹּה־אָמַר הַמֶּלֶךְ שְׁלוֹם וַיֹּאמֶר יְהוּא מַה־לָּךְ

ולשלום סב

אל־אחרי:

120 9 20 ויגד הצפה לאמר בא
עד־אליהם ולא־שב
והמנהג כמנהג יהוא
בן־נמשי כי בשגעון
ינהג:

120 9 21 ויאמר יהורם אסר
ויאסר רכבו ויצא
יהורם מלך־ישראל
ואחזיהו מלך־
יהודה איש ברכבו
ויצאו לקראת יהוא
וימצאהו בחלקת
נבות היזרעאלי:

120 9 22 ויהי כראות יהורם
את־יהוא ויאמר
השלום יהוא ויאמר
מה השלום עד־
זנוני איזבל אמך
וכשפיה הרבים:

120 9 23 ויהפך יהורם ידיו
וינס ויאמר
אל־אחזיהו מרמה
אחזיהו:

120 9 24 ויהוא מלא ידו
בקשת ויך את־יהורם
בין זרעיו ויצא
החצי מלבו ויכרע
ברכבו:

120 9 25 ויאמר אל־בדקר
שלשה שא השלכהו
בחלקת שדה נבות
היזרעאלי כִּי־זכר
אני ואתה את רכבים
צמדים אחרי אחאב
אביו ויהוה נשא
עליו את־המשא הזה:

120 9 26 אס־לא את־דמי נבות
ואת־דמי בניו
ראיתי אמש
נאם־יהוה ושלמתי
לך בחלקה הזאת

נאמ־יהוה ועתה שא
השלכּהו בחלקה כדבר
יהוה:

12O 9 27 ואחזיה מלך־יהודה
ראה וינס דרך בית
הגן וירדף אחריו
יהוא ויאמר גם־אתו
הכהו אל־המרכבה
במעלה־גור אשר
את־יבלעם וינס
מגדו וימת שם:

12O 9 28 וירכבו אתו עבדיו
ירושלמה ויקברו
אתו בקברתו
עם־אבתיו בעיר
דוד:

12O 9 29 ובשנת אחת עשרה
שנה ליורם בן־אחאב
מלך אחזיה
על־יהודה:

12O 9 30 ויבוא יהוא
יזרעאלה ואיזבל
שמעה ותשם בפוך
עיניה ותיטב
את־ראשה ותשקף בעד
החלון:

12O 9 31 ויהוא בא בשער
ותאמר השלום זמרי
הרג אדניו:

12O 9 32 וישא פניו
אל־החלון ויאמר מי
אתי מי וישקיפו
אליו שנים שלשה
סריסים:

12O 9 33 ויאמר שמטהו
וישמטוה ויז מדמה
אל־הקיר
ואל־הסוסים
וירמסנה:

12O 9 34 ויבא ויאכל וישת
ויאמר פקדו־נא
את־הארורה הזאת
וקברוה כי בת־מלך

היא:

120 9 35 וילכו לקברה
ולא־מצאו בה כי
אם־הגלגלת והרגלים
וכפות הידים:

120 9 36 וישבו ויגידו לו
ויאמר דבר־יהוה
הוא אשר דבר
ביד־עבדו אליהו
התשבי לאמר בחלק
יזרעאל יאכלו
הכלבים את־בשר
איזבל:

120 9 37 והית נבלת איזבל
כדמן על־פני השדה
בחלק יזרעאל אשר
לא־יאמרו זאת
איזבל:

120 10 1 ולאחאב שבעים בנים
בשמרון ויכתב יהוא
ספרים וישלח שמרון
אל־שרי יזרעאל
הזקנים ואל־האמנים
אחאב לאמר:

120 10 2 ועתה כבא הספר הזה
אליכם ואתכם בני
אדניכם ואתכם הרכב
והסוסים ועיר מבצר
והנשק:

120 10 3 וראיתם הטוב והישר
מבני אדניכם ושמתם
על־כסא אביו
והלחמו על־בית
אדניכם:

120 10 4 ויראו מאד מאד
ויאמרו הנה שני
המלכים לא עמדו
לפניו ואיך נעמד
אנחנו:

120 10 5 וישלח אשר־על־הבית
ואשר על־העיר
והזקנים והאמנים
אל־יהוא לאמר

			עבדיך אנחנו וכל אשר-תאמר אלינו נעשה לא-נמליך איש הטוב בעיניך עשה:
12O	10	6	ויכתב אליהם ספר שנית לאמר אם-לי אתם ולקלי אתם שמעים קחו את- ראשי אנשי בני-אדניכם ובאו אלי כעת מחר יזרעאלה ובני המלך שבעים איש את-גדלי העיר מגדלים אותם:
12O	10	7	ויהי כבא הספר אליהם ויקחו את-בני המלך וישחטו שבעים איש וישימו את-ראשיהם בדודים וישלחו אליו יזרעאלה:
12O	10	8	ויבא המלאך ויגדלו לאמר הביאו ראשי בני-המלך ויאמר שימו אתם שני צברים פתח השער עד-הבקר:
12O	10	9	ויהי בבקר ויצא ויעמד ויאמר אל-כל-העם צדקים אתם הנה אני קשרתי על-אדני ואהרגהו ומי הכה את-כל-אלה:
12O	10	10	דעו אפוא כי לא יפל מדבר יהוה ארצה אשר-דבר יהוה על-בית אחאב ויהוה עשה את אשר דבר ביד עבדו אליהו:
12O	10	11	ויך יהוא את כל-הנשאים

			לבית־אחאב ביזרעאל וכל־גדליו ומידעיו וכהניו עד־בלתי השאיר־לו שריד:
12O	10	12	ויקם ויבא וילך שמרון הוא בית־עקד הרעים בדרך:
12O	10	13	ויהוא מצא את־אחי אחזיהו מלך־יהודה ויאמר מי אתם ויאמרו אחי אחזיהו אנחנו ונרד לשלום בני־המלך ובני הגבירה:
12O	10	14	ויאמר תפשוּם חיים ויתפשוּם חיים וישחטוּם אל־בור בית־עקד ארבעים ושנים איש ולא־השאיר איש מהם:
12O	10	15	וילך משם וימצא את־יהונדב בן־רכב לקראתו ויברכהו ויאמר אליו היש את־לבבך ישר כאשר לבבי עם־לבבך ויאמר יהונדב יש יש תנה את־ידך ויתן ידו ויעלהו אליו אל־המרכבה:
12O	10	16	ויאמר לכה אתי וראה בקנאתי ליהוה וירכבו אתו ברכבו:
12O	10	17	ויבא שמרון ויך את־כל־הנשאים לאחאב בשמרון עד־השמידו כדבר יהוה אשר דבר אל־אליהו:
12O	10	18	ויקבץ יהוא את־כל־העם ויאמר אלהם אחאב עבד

			את־הבעל מעט יהוא יעבדנו הרבה:
12O	10	19	ועתה כל־נביאי הבעל כל־עבדיו וכל־כהניו קראו אלי איש אל־יפקד כי זבח גדול לי לבעל כל אשר־יפקד לא יחיה ויהוא עשה בעקבה למען האביד את־עבדי הבעל:
12O	10	20	ויאמר יהוא קדשו עצרה לבעל ויקראו:
12O	10	21	וישלח יהוא בכל־ישראל ויבאו כל־עבדי הבעל ולא־נשאר איש אשר לא־ בא ויבאו בית הבעל וימלא בית־הבעל פה לפה:
12O	10	22	ויאמר לאשר על־המלתחה הוצא לבוש לכל עבדי הבעל ויצא להם המלבוש:
12O	10	23	ויבא יהוא ויהונדב בן־רכב בית הבעל ויאמר לעבדי הבעל חפשו וראו פן־יש־פה עמכם מעבדי יהוה כי אם־עבדי הבעל לבדם:
12O	10	24	ויבאו לעשות זבחים ועלות ויהוא שם־לו בחוזן שמנים איש ויאמר האיש אשר־ימלט מן־האנשים אשר אני מביא על־ידיכם נפשו תחת נפשו:
12O	10	25	ויהי ככלתו לעשות העלה ויאמר יהוא

			לרצים ולשלשים באו
			הכום איש אל־יצא
			ויכום לפי־חרב
			וישלכו הרצים
			והשלשים וילכו
			עד־עיר בית־הבעל:
120	10	26	ויצאו את־מצבות
			בית־הבעל וישרפוה:
120	10	27	ויתצו את מצבת
			הבעל ויתצו את־בית
			הבעל וישמהו
			למחראות עד־היום:
120	10	28	וישמד יהוא
			את־הבעל מישראל:
120	10	29	רק חטאי ירבעם
			בן־נבט אשר החטיא
			את־ישראל לא־סר
			יהוא מאחריהם עגלי
			הזהב אשר בית־אל
			ואשר בדן:
120	10	30	ויאמר יהוה
			אלי־הוא יען
			אשר־הטיבת לעשות
			הישר בעיני ככל
			אשר בלבבי עשית
			לבית אחאב בני
			רבעים ישבו לך
			על־כסא ישראל:
120	10	31	ויהוא לא שמר ללכת
			בתורת־יהוה
			אלהי־ישראל
			בכל־לבבו לא סר
			מעל חטאות ירבעם
			אשר החטיא
			את־ישראל:
120	10	32	בימים ההם החל
			יהוה לקצות בישראל
			ויכם חזאל
			בכל־גבול ישראל:
120	10	33	מן־הירדן מזרח
			השמש את כל־ארץ
			הגלעד הגדי
			והראובני והמנשי

מערער אשר על־נחל

ארנן והגלעד

והבשן:

12O 10 34 ויתר דברי יהוא

וכל־אשר עשה

וכל־גבורתו

הלוא־הם כתובים

על־ספר דברי הימים

למלכי ישראל:

12O 10 35 וישכב יהוא

עם־אבתיו ויקברו

אתו בשמרון וימלך

יהואחז בנו תחתיו:

12O 10 36 והימים אשר מלך

יהוא על־ישראל

עשרים ושמנה־שנה

בשמרון:

12O 11 1 ועתליה אם אחזיהו

וראתה כי מת בנה

ותקם ותאבד את

כל־זרע הממלכה:

12O 11 2 ותקח יהושבע

בת־המלך־יורם אחות

אחזיהו את־יואש

בן־אחזיה ותגנב

אתו מתוך בני־המלך

הממותים אתו

ואת־מינקתו בחדר

המטות ויסתרו אתו

מפני עתליהו ולא

הומת:

12O 11 3 ויהי אתה בית יהוה

מתחבא שש שנים

ועתליה מלכת

על־הארץ:

12O 11 4 ובשנה השביעית שלח

יהוידע ויקח

את־שרי המאיות

לכרי ולרצים ויבא

אתם אליו בית יהוה

ויכרת להם ברית

וישבע אתם בבית

יהוה וירא אתם

			את־בן־המלך:
12O	11	5	ויצום לאמר זה הדבר אשר תעשון השלשית מכם באי השבת ושמרי משמרת בית המלך:
12O	11	6	והשלשית בשער סור והשלשית בשער אחר הרצים ושמרתם את־משמרת הבית מסח:
12O	11	7	ושתי הידות בכם כל יצאי השבת ושמרו את־משמרת בית־יהוה אל־המלך:
12O	11	8	והקפתם על־המלך סביב איש וכליו בידו והבא אל־השדרות יומת והיו את־המלך בצאתו ובבאו:
12O	11	9	ויעשו שרי המאיות ככל אשר־צוה יהוידע הכהן ויקחו איש את־אנשיו באי השבת עם יצאי השבת ויבאו אל־יהוידע הכהן:
12O	11	10	ויתן הכהן לשרי המאיות את־החנית ואת־השלטים אשר למלך דוד אשר בבית יהוה:
12O	11	11	ויעמדו הרצים איש וכליו בידו מכתף הבית הימנית עד־כתף הבית השמאלית למזבח ולבית על־המלך סביב:
12O	11	12	ויוצא את־בן־המלך ויתן עליו את־הנזר ואת־העדות וימלכו

אתו וימשחוהו

ויכו־כף ויאמרו

יחי המלך:

120 11 13 ותשמע עתליה

את־קול הרצין העם

ותבא אל־העם בית

יהוה:

120 11 14 ותרא והנה המלך

עמד על־העמוד

כמשפט והשרים

והחצצרות אל־המלך

וכל־עם הארץ שמח

ותקע בחצצרות

ותקרע עתליה

את־בגדיה ותקרא

קשר קשר:

120 11 15 ויצו יהוידע הכהן

את־שרי המיאות

פקדי החיל ויאמר

אליהם הוציאו אתה

אל־מבית לשדרת

והבא אחריה המת

בחרב כי אמר הכהן

אל־תומת בית יהוה:

120 11 16 וישמו לה ידים

ותבוא דרך־מבוא

הסוסים בית המלך

ותומת שם:

120 11 17 ויכרת יהוידע

את־הברית בין יהוה

ובין המלך ובין

העם להיות לעם

ליהוה ובין המלך

ובין העם:

120 11 18 ויבאו כל־עם הארץ

בית־הבעל ויתצוהו

את־מזבחתו

ואת־צלמיו שברו

היטב ואת מתן כהן

הבעל הרגו לפני

המזבחות וישם הכהן

פקדות על־בית

יהוה:

12O	11	19	ויקח את־שרי המאות ואת־הכרי ואת־הרצים ואת כל־עם הארץ וירידו את־המלך מבית יהוה ויבואו דרך־שער הרצים בית המלך וישב על־כסא המלכים:
12O	11	20	וישמח כל־עם־הארץ והעיר שקטה ואת־עת־ליהו המיתו בחרב בית מלך:
12O	12	1	בן־שבע שנים יהואש במלכו:
12O	12	2	בשנת־שבע ליהוא מלך יהואש וארבעים שנה מלך בירושלם ושם אמו צביה מבאר שבע:
12O	12	3	ויעש יהואש הישר בעיני יהוה כל־ימיו אשר הורהו יהוידע הכהן:
12O	12	4	רק הבמות לא־סרו עוד העם מזבחים ומקטרים בבמות:
12O	12	5	ויאמר יהואש אל־הכהנים כל כסף הקדשים אשר־יובא בית־יהוה כסף עובר איש כסף נפשות ערכו כל־כסף אשר יעלה על לב־איש להביא בית יהוה:
12O	12	6	יקחו להם הכהנים איש מאת מכרו והם יחזקו את־בדק הבית לכל אשר־ ימצא שם בדק:
12O	12	7	ויהי בשנת עשרים ושלש שנה למלך יהואש לא־חזקו

			הכהנים את־בדק הבית:
12O	12	8	ויקרא המלך יהואש ליהוידע הכהן ולכהנים ויאמר אלהם מדוע אינכם מחזקים את־בדק הבית ועתה אל־תקחו־כסף מאת מכריכם כִּי־לבדק הבית תתנהו:
	12O	12 9	ויאתו הכהנים לבלתי קחת־כסף מאת העם ולבלתי חזק את־בדק הבית:
12O	12	10	ויקח יהוידע הכהן ארון אחד ויקב חר בדלתו ויתן אתו אצל המזבח בימין בבוא־איש בית יהוה ונתנו־שמה הכהנים שמרי הסף את־כל־הכסף המובא בית־יהוה:
12O	12	11	ויהי כראותם כִּי־רב הכסף בארון ויעל ספר המלך והכהן הגדול ויצרו וימנו את־הכסף הנמצא בית־יהוה:
	12O	12 12	ונתנו את־הכסף המתכן על־יד עשי המלאכה הפקדים בית יהוה ויוציאהו לחרשי העץ ולבנים העשים בית יהוה:
	12O	12 13	ולגדרים ולחצבי האבן ולקנות עצים ואבני מחצב לחזק את־בדק בית־יהוה ולכל אשר־יצא על־הבית לחזקה:
12O	12	14	אך לא יעשה בית

יהוה ספות כסף
 מזמרות מזרקות
 חצצרות כל־כלי זהב
 וכל־כסף מן־הכסף
 המובא בית־יהוה:
 12O 12 15 כי־לעשי המלאכה
 יתנהו וחזקו־בו
 את־בית יהוה:
 12O 12 16 ולא יחשבו
 את־האנשים אשר
 יתנו את־הכסף
 על־ידם לתת לעשי
 המלאכה כי באמנה
 הם עשים:
 12O 12 17 כסף אשם וכסף
 חטאות לא יובא בית
 יהוה לכהנים יהיו:
 12O 12 18 אז יעלה חזאל מלך
 ארם וילחם על־גת
 וילכדה וישם חזאל
 פניו לעלות
 על־ירושלם:
 12O 12 19 ויקח יהואש
 מלך־יהודה את
 כל־הקדשים
 אשר־הקדישו יהושפט
 ויהורם ואחזיהו
 אבתיו מלכי יהודה
 ואת־קדשיו ואת
 כל־הזהב הנמצא
 באצרות בית־יהוה
 ובית המלך וישלח
 לחזאל מלך ארם
 ויעל מעל ירושלם:
 12O 12 20 ויתר דברי יואש
 וכל־אשר עשה
 הלו־א־הם כתובים
 על־ספר דברי הימים
 למלכי יהודה:
 12O 12 21 ויקמו עבדיו
 ויקשרו־קשר ויכו
 את־יואש בית מלא
 היורד סלא:

12O	12	22	<p>ויוזבד בן־שמעת ויהוזבד בן־שמר עבדיו הכהו וימת ויקברו אתו עם־ אבתיו בעיר דוד וימלך אמציה בנו תחתיו:</p>
12O	13	1	<p>בשנת עשרים ושלוש שנה ליואש בן־אחזיהו מלך יהודה מלך יהואחז בן־ יהוא על־ישראל בשמרון שבע עשרה שנה:</p>
12O	13	2	<p>ויעש הרע בעיני יהוה וילך אחר חטאת ירבעם בן־נבט אשר־החטיא את־ ישראל לא־סר ממנה:</p>
12O	13	3	<p>ויחר־אף יהוה בישראל ויתנם ביד חזאל מלך־ארם וביד בן־הדד בן־ חזאל כל־הימים:</p>
12O	13	4	<p>ויחל יהואחז את־פני יהוה וישמע אליו יהוה כי ראה את־לחץ ישראל כי־לחץ אתם מלך ארם:</p>
12O	13	5	<p>ויתן יהוה לישראל מושיע ויצאו מתחת יד־ארם וישבו בני־ישראל באהליהם כתמול שלשום:</p>
12O	13	6	<p>אך לא־סרו מחטאות בית־ירבעם אשר־החטי את־ישראל בה הלך וגם האשרה עמדה בשמרון:</p>
12O	13	7	<p>כי לא השאיר ליהואחז עם כי אם־חמשים פרשים</p>

			ועשרה רכב ועשרת אלפים רגלי כי אבדם מלך ארם וישמם כעפר לדש:
12O	13	8	ויתר דברי יהואחז וכל־אשר עשה וגבורתו הלוא־הם כתובים על־ספר דברי הימים למלכי ישראל:
	12O	13	9 וישכב יהואחז עם־אבתיו ויקברהו בשמרון וימלך יואש בנו תחתיו:
12O	13	10	בשנת שלשים ושבע שנה ליואש מלך יהודה מלך יהואש בן־יהואחז על־ ישראל בשמרון שש עשרה שנה:
	12O	13	11 ויעשה הרע בעיני יהוה לא סר מכל־חטאות ירבעם בן־נבט אשר־החטיא את־ישראל בה הלך:
	12O	13	12 ויתר דברי יואש וכל־אשר עשה וגבורתו אשר נלחם עם אמציה מלך־ יהודה הלוא־הם כתובים על־ספר דברי הימים למלכי ישראל:
	12O	13	13 וישכב יואש עם־אבתיו וירבעם ישב על־כסאו ויקבר יואש בשמרון עם מלכי ישראל:
	12O	13	14 ואלישע חלה את־חליו אשר ימות בו וירד אליו יואש מלך־ישראל ויבך על־פניו ויאמר אבי

			אבי רכב ישראל ופרשיו:
120	13	15	ויאמר לו אלישע קח קשת וחצים ויקח אליו קשת וחצים:
120	13	16	ויאמר למלך ישראל הרכב ידך על־הקשת וירכב ידו וישם אלישע ידיו על־ידי המלך:
120	13	17	ויאמר פתח החלון קדמה ויפתח ויאמר אלישע ירה ויור ויאמר חץ־תשועה ליהוה וחץ תשועה בארם והכית את־ארם באפק עד־כלה:
120	13	18	ויאמר קח החצים ויקח ויאמר למלך־ישראל הך־ארצה ויך שלוש־פעמים ויעמד:
120	13	19	ויקצף עליו איש האלהים ויאמר להכות חמש או־שש פעמים אז הכית את־ ארם עד־כלה ועתה שלוש פעמים תכה את־ארם:
	120	13 20	וימת אלישע ויקברו וגדודי מואב יבאו בארץ בא שנה:
120	13	21	ויהי הם קברים איש והנה ראו את־הגדוד וישליכו את־האיש בקבר אלישע וילך ויגע האיש בעצמות אלישע ויחי ויקם על־רגליו:
120	13	22	וחזאל מלך ארם לחץ את־ישראל כל ימי יהואחז:

12O	13	23	<p>ויחן יהוה אתם וירחמם ויפן אליהם למען בריתו את־אברהם יצחק ויעקב ולא אבה השחיתם ולא־השליכם מעל־פניו עד־עתה:</p>
12O	13	24	<p>וימת חזאל מלך־ארם וימלך בן־הדד בנו תחתיו:</p>
12O	13	25	<p>וישב יהואש בן־יהואחז ויקח את־הערים מיד בן־הדד בן־חזאל אשר לקח מיד יהואחז אביו במלחמה שלש פעמים הכהו יואש וישב את־ערי ישראל:</p>
12O	14	1	<p>בשנת שנים ליואש בן־יהואחז מלך ישראל מלך אמציהו בן־יואש מלך יהודה:</p>
12O	14	2	<p>בן־עשרים וחמש שנה היה במלכו ועשרים ותשע שנה מלך בירושלם ושם אמו יהועדין מן־ירושלם:</p>
12O	14	3	<p>ויעש הישר בעיני יהוה רק לא כדוד אביו ככל אשר־עשה יואש אביו עשה:</p>
12O	14	4	<p>רק הבמות לא־סרו עוד העם מזבחים ומקטרים בבמות:</p>
12O	14	5	<p>ויהי כאשר חזקה הממלכה בידו ויך את־עבדיו המכים את־המלך אביו:</p>
12O	14	6	<p>ואת־בני המכים לא המית ככתוב בספר</p>

תורת־משה אשר־צוה
 יהוה לאמר
 לא־יומתו אבות
 על־בנים ובנים
 לא־יומתו על־אבות
 כי אם־איש בחטאו
 ימות:

12O 14 7 הוא־הכה את־אדום
 בגי־המלח עשרת
 אלפים ותפש
 את־הסלע במלחמה
 ויקרא את־שמה
 יקתאל עד היום
 הזה:

12O 14 8 אז שלח אמציה
 מלאכים אל־יהואש
 בן־יהואחז בן־יהוא
 מלך ישראל לאמר
 לכה נתראה פנים:

12O 14 9 וישלח יהואש
 מלך־ישראל
 אל־אמציהו
 מלך־יהודה לאמר
 החוח אשר בלבנון
 שלח אל־הארז אשר
 בלבנון לאמר
 תנה־את־בתך לבני
 לאשה ותעבר חית
 השדה אשר בלבנון
 ותרמס את־החוח:

12O 14 10 הכה הכית את־אדום
 ונשאך לבך הכבד
 ושב בביתך ולמה
 תתגרה ברעה ונפלתה
 אתה ויהודה עמך:

12O 14 11 ולא־שמע אמציהו
 ויעל יהואש
 מלך־ישראל ויתראו
 פנים הוא ואמציהו
 מלך־יהודה בבית
 שמש אשר ליהודה:

12O 14 12 וינגף יהודה לפני
 ישראל וינסו איש

			לאהלו:
12O	14	13	ואת אמציהו מלך־יהודה בן־יהואש בן־אחזיהו תפש יהואש מלך־ישראל בבית שמש ויבאו ירושלם ויפרץ בחומת ירושלם בשער אפרים עד־שער הפנה ארבע מאות אמה: ולקח 14 14 12O את־כל־הזהב־והכסף ואת כל־הכלים הנמצאים בית־יהוה ובאצרות בית המלך ואת בני התערבות וישב שמרונה: 15 14 12O ויתר דברי יהואש אשר עשה וגבורתו ואשר נלחם עם אמציהו מלך־יהודה הלא־הם כתובים על־ספר דברי הימים למלכי ישראל: 16 14 12O וישכב יהואש עם־אבתיו ויקבר בשמרון עם מלכי ישראל וימלך ירבעם בנו תחתיו: 17 14 12O ויחי אמציהו בן־יואש מלך יהודה אחרי מות יהואש בן־יהואחז מלך ישראל חמש עשרה שנה: 18 14 12O ויתר דברי אמציהו הלא־הם כתובים על־ספר דברי הימים למלכי יהודה: 19 14 12O ויקשרו עליו קשר בירושלם וינס לכישא וישלחו

אחריו לכישה

וימתהו שם:

12O 14 20 וישאו אתו

על־הסוסים ויקבר

בירושלם עם־אבתיו

בעיר דוד:

12O 14 21 ויקחו כל־עם יהודה

את־עזריה והוא

בן־שש עשרה שנה

וימלכו אתו תחת

אביו אמציהו:

12O 14 22 הוא בנה את־אילת

וישבה ליהודה אחרי

שכב־המלך

עם־אבתיו:

12O 14 23 בשנת חמש־עשרה שנה

לאמציהו בן־יואש

מלך יהודה מלך

ירבעם בן־יואש

מלך־ישראל בשמרון

ארבעים ואחת שנה:

12O 14 24 ויעש הרע בעיני

יהוה לא סר

מכל־חטאות ירבעם

בן־נבט אשר החטיא

את־ישראל:

12O 14 25 הוא השיב את־גבול

ישראל מלבוא חמת

עד־ים הערבה כדבר

יהוה אלהי ישראל

אשר דבר ביד־עבדו

יונה בן־אמתי

הנביא אשר מגת

החפר:

12O 14 26 כי־ראה יהוה

את־עני ישראל מרה

מאד ואפס עצור

ואפס עזוב ואין

עזר לישראל:

12O 14 27 ולא־דבר יהוה

למחות את־שם ישראל

מתחת השמים

ויושיעם ביד ירבעם

			בן־יואש:
120	14	28	ויתר דברי ירבעם וכל־אשר עשה וגבורתו אשר־נלחם ואשר השיב את־ דמשק ואת־חמת ליהודה בישראל הלא־הם כתובים על־ספר דברי הימים למלכי ישראל:
	120	14	29 וישכב ירבעם עם־אבתיו עם מלכי ישראל וימלך זכריה בנו תחתיו:
120	15	1	בשנת עשרים ושבע שנה לירבעם מלך ישראל מלך עזריה בן־אמציה מלך יהודה:
120	15	2	בן־שש עשרה שנה היה במלכו וחמשים ושתים שנה מלך בירושלם ושם אמו יכליהו מירושלם:
120	15	3	ויעש הישר בעיני יהוה ככל אשר־עשה אמציהו אביו:
120	15	4	רק הבמות לא־סרו עוד העם מזבחים ומקטרים בבמות:
	120	15	5 וינגע יהוה את־המלך ויהי מצרע עד־יום מתו וישב בבית החפשית ויותם בן־המלך על־הבית שפט את־עם הארץ:
120	15	6	ויתר דברי עזריהו וכל־אשר עשה הלא־הם כתובים על־ספר דברי הימים למלכי יהודה:
	120	15	7 וישכב עזריה עם־אבתיו ויקברו

			אתו עמ־אבתיו בעיר דוד וימלך יותם בנו תחתיו:
120	15	8	בשנת שלשים ושמנה שנה לעזריהו מלך יהודה מלך זכריהו בן־ירבעם על־ ישראל בשמרון ששה חדשים:
	120	15	9 ויעש הרע בעיני יהוה כאשר עשו אבתיו לא סר מחטאות ירבעם בן־נבט אשר החטיא את־ישראל:
120	15	10	ויקשר עליו שלם בן־יבש ויכהו קבל־עם וימיתו וימלך תחתיו:
	120	15	11 ויתר דברי זכריה הנם כתובים על־ספר דברי הימים למלכי ישראל:
120	15	12	הוא דבר־יהוה אשר דבר אל־יהוה לאמר בני רביעים ישבו לך על־כסא ישראל ויהי־כן:
	120	15	13 שלום בן־יביש מלך בשנת שלשים ותשע שנה לעזיה מלך יהודה וימלך ירח־ימים בשמרון:
	120	15	14 ויעל מנחם בן־גדי מתרצה ויבא שמרון ויך את־שלום בן־יביש בשמרון וימיתו וימלך תחתיו:
	120	15	15 ויתר דברי שלום וקשרו אשר קשר הנם כתבים על־ספר דברי הימים למלכי

ישראל:

120 15 16 אז יכה־מנחם

את־תפסח

ואת־כל־אשר־בה

ואת־גבוליה מתרצה

כי לא פתח ויך את

כל־ההרותיה בקע:

120 15 17 בשנת שלשים ותשע

שנה לעזריה מלך

יהודה מלך מנחם

בן־גדי על־ ישראל

עשר שנים בשמרון:

120 15 18 ויעש הרע בעיני

יהוה לא סר מעל

חטאות ירבעם

בן־נבט אשר־החטיא

את־ישראל כל־ימיו:

120 15 19 בא פול מלך־אשור

על־הארץ ויתן מנחם

לפול אלף ככר־כסף

להיות ידיו אתו

להחזיק הממלכה

בידו:

120 15 20 ויצא מנחם את־הכסף

על־ישראל על

כל־גבורי החיל לתת

למלך אשור חמשים

שקלים כסף לאיש

אחד וישב מלך אשור

ולא־עמד שם בארץ:

120 15 21 ויתר דברי מנחם

וכל־אשר עשה

הלוא־הם כתובים

על־ספר דברי הימים

למלכי ישראל:

120 15 22 וישכב מנחם

עם־אבתיו וימלך

פקחיה בנו תחתיו:

120 15 23 בשנת חמשים שנה

לעזריה מלך יהודה

מלך פקחיה בן־מנחם

על־ישראל בשמרון

שנתיים:

120 15 24 ויעש הרע בעיני
יהוה לא סר מחטאות
ירבעם בן־נבט אשר
החטיא את־ישראל:

120 15 25 ויקשר עליו פקח
בן־רמליהו שלישו
ויכהו בשמרון
בארמון בית־מלך
את־ארגב ואת־האריה
ועמו חמשים איש
מבני גלעדים
וימיתו וימלך
תחתיו:

120 15 26 ויתר דברי פקחיה
וכל־אשר עשה הנם
כתובים על־ספר
דברי הימים למלכי
ישראל:

120 15 27 בשנת חמשים ושתים
שנה לעזריה מלך
יהודה מלך פקח
בן־רמליהו על־
ישראל בשמרון
עשרים שנה:

120 15 28 ויעש הרע בעיני
יהוה לא סר
מן־חטאות ירבעם
בן־נבט אשר החטיא
את־ישראל:

120 15 29 בימי פקח
מלך־ישראל בא תגלת
פלאסר מלך אשור
ויקח את־עיון ואת־
אבל בית־מעכה
ואת־ינוח ואת־קדש
ואת־חצור
ואת־הגלעד
ואת־הגלילה כל ארץ
נפתלי ויגלם
אשורה:

120 15 30 ויקשר־קשר הושע
בן־אלה על־פקח
בן־רמליהו ויכהו

			וימיתהו וימלך תחתיו בשנת עשרים ליותם בן־עזיה:
120	15	31	ויתר דברי־פקח וכל־אשר עשה הנם כתובים על־ספר דברי הימים למלכי ישראל:
120	15	32	בשנת שתים לפקח בן־רמליהו מלך ישראל מלך יותם בן־עזיהו מלך יהודה:
120	15	33	בן־עשרים וחמש שנה היה במלכו ושש־עשרה שנה מלך בירושלם ושם אמו ירושא בת־צדוק:
120	15	34	ויעש הישר בעיני יהוה ככל אשר־עשה עזיהו אביו עשה:
120	15	35	רק הבמות לא סרו עוד העם מזבחים ומקטרים בבמות הוא בנה את־שער בית־יהוה העליון:
120	15	36	ויתר דברי יותם אשר עשה הלא־הם כתובים על־ספר דברי הימים למלכי יהודה:
120	15	37	בימים ההם החל יהוה להשליח ביהודה רצין מלך ארם ואת פקח בן־ רמליהו:
120	15	38	וישכב יותם עם־אבתיו ויקבר עם־אבתיו בעיר דוד אביו וימלך אחז בנו תחתיו:
120	16	1	בשנת שבע־עשרה שנה לפקח בן־רמליהו

			מלך אחז בן־יוותם מלך יהודה:
120	16	2	בן־עשרים שנה אחז במלכו ושש־עשרה שנה מלך בירושלם ולא־עשה הישר בעיני יהוה אלהיו כדוד אביו:
120	16	3	וילך בדרך מלכי ישראל וגם את־בנו העביר באש כתעבות הגוים אשר הוריש יהוה אתם מפני בני ישראל:
120	16	4	ויזבח ויקטר בבמות ועל־הגבעות ותחת כל־עץ רענן:
120	16	5	אז יעלה רצין מלך־ארם ופקח בן־רמליהו מלך־ישראל ירושלם למלחמה ויצרו על־אחז ולא יכלו להלחם:
120	16	6	בעת ההיא השיב רצין מלך־ארם את־אילת לארם וינשל את־היהודים מאילות וארמים באו אילת וישבו שם עד היום הזה:
120	16	7	וישלח אחז מלאכים אל־תגלת פלסר מלך־אשור לאמר עבדך ובנך אני עלה והושעני מכף מלך־ארם ומכף מלך ישראל הקומים עלי:
120	16	8	ויקח אחז את־הכסף ואת־הזהב הנמצא בית יהוה ובאצרות בית המלך וישלח למלך־אשור שחד:

12O 16 9 וישמע אליו מלך
אשור ויעל מלך
אשור אל־דמשק
ויתפשה ויגלה קירה
ואת־רצין המית:

12O 16 10 וילך המלך אחז
לקראת תגלת פלאסר
מלך־אשור דומשק
וירא את־המזבח אשר
בדמשק וישלח המלך
אחז אל־אוריה הכהן
את־דמות המזבח
ואת־תבניתו
לכל־מעשהו:

12O 16 11 ויבן אוריה הכהן
את־המזבח ככל
אשר־שלח המלך אחז
מדמשק כן עשה
אוריה הכהן עד־בוא
המלך־אחז מדמשק:

12O 16 12 ויבא המלך מדמשק
וירא המלך
את־המזבח ויקרב
המלך על־המזבח
ויעל עליו:

12O 16 13 ויקטר את־עלתו
ואת־מנחתו ויסך
את־נסכו ויזרק
את־דם־השלמים אשר־
לו על־המזבח:

12O 16 14 ואת המזבח הנחשת
אשר לפני יהוה
ויקרב מאת פני
הבית מבין המזבח
ומבין בית יהוה
ויתן אתו על־ירך
המזבח צפונה:

12O 16 15 ויצוהו המלך־אחז
את־אוריה הכהן
לאמר על המזבח
הגדול הקטר את־
עלת־הבקר ואת־מנחת
הערב ואת־עלת המלך

ואת־מנחתו ואת עלת
 כל־עם הארץ ומנחתם
 ונסכיהם וכל־דם
 עלה וכל־דם־זבח
 עליו תזרק ומזבח
 הנחשת יהיה־לי
 לבקר:

120 16 16 ויעש אוריה הכהן
 ככל אשר־צוה המלך
 אחז:

120 16 17 ויקצץ המלך אחז
 את־המסגרות המכנות
 ויסר מעליהם
 ואת־הכיר ואת־הים
 הורד מעל הבקר
 הנחשת אשר תחתיה
 ויתן אתו על מרצפת
 אבנים:

120 16 18 ואת־מיסך השבת
 אשר־בנו בבית
 ואת־מבוא המלך
 החיצונה הסב בית
 יהוה מפני מלך
 אשור:

120 16 19 ויתר דברי אחז אשר
 עשה הלא־הם כתובים
 על־ספר דברי הימים
 למלכי יהודה:

120 16 20 וישכב אחז
 עם־אבתיו ויקבר
 עם־אבתיו בעיר דוד
 וימלך חזקיהו בנו
 תחתיו:

120 17 1 בשנת שנים עשרה
 לאחז מלך יהודה
 מלך הושע בן־אלה
 בשמרון על־ישראל
 תשע שנים:

120 17 2 ויעש הרע בעיני
 יהוה רק לא כמלכי
 ישראל אשר היו
 לפניו:

120 17 3 עליו עלה שלמנאסר

מלך אשור ויהי־לו
הושע עבד וישב לו
מנחה:

12O 17 4 וימצא מלך־אשור
בהושע קשר אשר שלח
מלאכים אל־סוא
מלך־מצרים ולא־
העלה מנחה למלך
אשור כשנה בשנה
ויעצרו מלך אשור
ויאסרוהו בית כלא:

12O 17 5 ויעל מלך־אשור
בכל־הארץ ויעל
שמרון ויצר עליה
שלוש שנים:

12O 17 6 בשנת התשיעית
להושע לכד
מלך־אשור את־שמרון
ויגל את־ישראל
אשורה וישב אתם
בחלח ובחבור נהר
גוזן וערי מדי:

12O 17 7 ויהי כ־חטאו
בני־ישראל ליהוה
אלהיהם המעלה אתם
מארץ מצרים מתחת
יד פרעה מלך־מצרים
וייראו אלהים
אחרים:

12O 17 8 וילכו בחקות הגוים
אשר הוריש יהוה
מפני בני ישראל
ומלכי ישראל אשר
עשו:

12O 17 9 ויחפאו בני־ישראל
דברים אשר לא־כן
על־יהוה אלהיהם
ויבנו להם במות
בכל־עריהם ממגדל
נוצרים עד־עיר
מבצר:

12O 17 10 ויצבו להם מצבות
ואשרים על כל־גבעה

			גבהה ותחת כל־עץ רענן:
12O	17	11	ויקטרו־שם בכל־במות כגוים אשר־הגלה יהוה מפניהם ויעשו דברים רעים להכעיס את־יהוה:
12O	17	12	ויעבדו הגללים אשר אמר יהוה להם לא תעשו את־הדבר הזה:
12O	17	13	ויעד יהוה בישראל וביהודה ביד כל־נביאו כל־חזה לאמר שבו מדרכיכם הרעים ושמרו מצותי חקותי ככל־התורה אשר צויתי את־אבותיכם ואשר שלחתי אליכם ביד עבדי הנביאים:
12O	17	14	ולא שמעו ויקשו את־ערפם כערף אבותם אשר לא האמינו ביהוה אלהיהם:
12O	17	15	וימאסו את־חקיו ואת־בריתו אשר כרת את־אבותם ואת עדותיו אשר העיד בם וילכו אחרי ההבל ויהבלו ואחרי הגוים אשר סביבתם אשר צוה יהוה אתם לבלתי עשות כהם:
12O	17	16	ויעזבו את־כל־מצות יהוה אלהיהם ויעשו להם מסכה שנים עגלים ויעשו אשירה וישתחוו לכל־צבא השמים ויעבדו את־הבעל:
12O	17	17	ויעבירו את־בניהם

			ואת־בנותיהם באש ויקסמו קסמים וינחשו ויתמכרו לעשות הרע בעיני יהוה להכעיסו:
120	17	18	ויתאנף יהוה מאד בישראל ויסרם מעל פניו לא נשאר רק שבט יהודה לבדו:
120	17	19	גם־יהודה לא שמר את־מצות יהוה אלהיהם וילכו בחקות ישראל אשר עשו:
	120	17	20 וימאס יהוה בכל־זרע ישראל ויענם ויתנם ביד־שסים עד אשר השליכם מפניו:
120	17	21	כי־קרע ישראל מעל בית דוד וימליכו את־ירבעם בן־נבט וידא ירבעם את־ישראל מאחרי יהוה והחטיאם חטאה גדולה:
	120	17	22 וילכו בני ישראל בכל־חטאות ירבעם אשר עשה לא־סרו ממנה:
120	17	23	עד אשר־הסיר יהוה את־ישראל מעל פניו כאשר דבר ביד כל־עבדיו הנביאים ויגל ישראל מעל אדמתו אשורה עד היום הזה:
	120	17	24 ויבא מלך־אשור מבבל ומכותה ומעוא ומחמת וספרוים וישב בערי שמרון תחת בני ישראל וירשו את־שמרון

וישבו בעריה:
 120 17 25 ויהי בתחלת שבתם
 שם לא יראו
 את־יהוה וישלח
 יהוה בהם
 את־האריות ויהיו
 הרגים בהם:
 120 17 26 ויאמרו למלך אשור
 לאמר הגוים אשר
 הגלית ותושב בערי
 שמרון לא ידעו
 את־משפט אלהי הארץ
 וישלח־בם
 את־האריות והנם
 ממיתים אותם כאשר
 אינם ידעים
 את־משפט אלהי
 הארץ:
 120 17 27 ויצו מלך־אשור
 לאמר הליכו שמה
 אחד מהכהנים אשר
 הגליתם משם וילכו
 וישבו שם וירם
 את־משפט אלהי
 הארץ:
 120 17 28 ויבא אחד מהכהנים
 אשר הגלו משמרון
 וישב בבית־אל ויהי
 מורה אתם איך
 ייראו את־יהוה:
 120 17 29 ויהיו עשים גוי
 גוי אלהיו ויניחו
 בבית הבמות אשר
 עשו השמרנים גוי
 גוי בעריהם אשר הם
 יושבים שם:
 120 17 30 ואנשי בבל עשו
 את־סכות בנות
 ואנשי־כות עשו
 את־נרגל ואנשי חמת
 עשו את־אשימא:
 120 17 31 והעוים עשו נבחז
 ואת־תרתק והספרוים

שרפים את־בניהם
 באש לאדרמלך
 וענמלך אלה ספרים:
 12O 17 32 ויהיו יראים
 את־יהוה ויעשו להם
 מקצותם כהני במות
 ויהיו עשים להם
 בבית הבמות:
 12O 17 33 את־יהוה היו יראים
 ואת־אלהיהם היו
 עבדים כמשפט הגוים
 אשר־הגלו אתם משם:
 12O 17 34 עד היום הזה הם
 עשים כמשפטים
 הראשנים אינם
 יראים את־יהוה
 ואינם עשים כחקתם
 וכמשפטם וכתורה
 וכמצוה אשר צוה
 יהוה את־בני יעקב
 אשר־ שם שמו
 ישראל:
 12O 17 35 ויכרת יהוה אתם
 ברית ויצום לאמר
 לא תיראו אלהים
 אחרים ולא־ תשתחוו
 להם ולא תעבדום
 ולא תזבחו להם:
 12O 17 36 כי אם־את־יהוה אשר
 העלה אתכם מארץ
 מצרים בכח גדול
 ובזרוע נטויה אתו
 תיראו ולו תשתחוו
 ולו תזבחו:
 12O 17 37 ואת־החקים
 ואת־המשפטים
 והתורה והמצוה אשר
 כתב לכם תשמרון
 לעשות כל־הימים
 ולא תיראו אלהים
 אחרים:
 12O 17 38 והברית אשר־כרתי
 אתכם לא תשכחו ולא

תִּירָאוּ אֱלֹהִים

אַחֲרֵיהֶם:

120 17 39 כִּי אִם־אֶת־יְהוָה

אֱלֹהֵיכֶם תִּירָאוּ וְהוּא

יִצִּיל אֶתְכֶם מִיָּד

כָּל־אֹיְבֵיכֶם:

120 17 40 וְלֹא שָׁמְעוּ כִּי

אִם־כַּמְשַׁפֵּטֶם הָרָאוּן

הֵם עֹשִׂים:

120 17 41 וַיְהִיו הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה

יֹרְאִים אֶת־יְהוָה

וְאֶת־פְּסִילֵיהֶם הָיוּ

עֹבְדִים גַּם־בְּנֵיהֶם

וּבְנֵי בְנֵיהֶם כְּאִשֶּׁר

עָשׂוּ אֲבֹתָם הֵם עֹשִׂים

עַד הַיּוֹם הַזֶּה:

120 18 1 וַיְהִי בִשְׁנַת שְׁלֹשׁ

לְהוֹשֵׁעַ בֶּן־אֵלֶּה מֶלֶךְ

יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ חִזְקִיָּה

בֶּן־אֲחָז מֶלֶךְ יְהוּדָה:

120 18 2 בֶּן־עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה

הָיָה בְּמִלְכוֹ וְעֶשְׂרִים

וְתִשְׁעַת שָׁנָה מֶלֶךְ

בִּירוּשָׁלַם וְשֵׁם אִמּוֹ

אֲבִי בִתְזֹכְרִיָּה:

120 18 3 וַיַּעַשׂ הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי

יְהוָה כְּכֹל אֲשֶׁר־עָשָׂה

דָּוִד אָבִיו:

120 18 4 הוּא הִסִּיר אֶת־הַבַּמּוֹת

וְשָׁבַר אֶת־הַמִּצֵּבֶת

וְכָרַת אֶת־הָאֲשֵׁרָה

וְכָתַת נָחֹשׁ הַנַּחֲשֶׁת

אֲשֶׁר־עָשָׂה מֹשֶׁה כִּי

עַד־הַיָּמִים הָהֵמָּה הָיוּ

בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מְקַטְרִים

לֹו וַיִּקְרָא־לֹו

נַחֲשֶׁתָן:

120 18 5 בִּיהוָה אֱלֹהֵי־יִשְׂרָאֵל

בָּטַח וְאַחֲרָיו לֹא־הָיָה

כְּמָהוּ בְּכֹל מַלְכֵי

יְהוּדָה וְאִשֶּׁר הָיוּ

לִפְנָיו:

120 18 6 וַיִּדְבֹּק בִּיהוָה לֹא־סָר

			מאחריו וישמר מצותיו אשר-צוה יהוה את-משה:
120	18	7	והיה יהוה עמו בכל אשר-יצא ישכיל וימרד במלך-אשור ולא עבדו:
120	18	8	הוא-הכה את-פלשתים עד-עזה ואת-גבוליה ממגדל נוצרים עד-עיר מבצר:
120	18	9	ויהי בשנה הרביעית למלך חזקיהו היא השנה השביעית להושע בן-אלה מלך ישראל עלה שלמנאסר מלך-אשור על-שמרון ויצר עליה:
120	18	10	וילכדה מקצה שלש שנים בשנת-שש לחזקיהו היא שנת-תשע להושע מלך ישראל נלכדה שמרון:
120	18	11	ויגל מלך-אשור את-ישראל אשורה וינחם בחלח ובחבור נהר גוזן וערי מדי:
120	18	12	על אשר לא-שמעו בקול יהוה אלהיהם ויעברו את-בריתו את כל-אשר צוה משה עבד יהוה ולא שמעו ולא עשו:
120	18	13	ובארבע עשרה שנה למלך חזקיהו עלה סנחריב מלך-אשור על כל-ערי יהודה הבצרות ויתפשם:
120	18	14	וישלח חזקיהו מלך-יהודה אל-מלך-אשור לכישה

לאמר חטאתי שוב
 מעלי את אשר־תתן
 עלי אשא וישם
 מלך־אשור על־חזקיה
 מלך־יהודה שלש
 מאות ככר־כסף
 ושלשים ככר זהב:
 12O 18 15 ויתן חזקיה
 את־כל־הכסף הנמצא
 בית־יהוה ובאצרות
 בית המלך:
 12O 18 16 בעת ההיא קצץ
 חזקיה את־דלתות
 היכל יהוה
 ואת־האמנות אשר
 צפה חזקיה מלך
 יהודה ויתנם למלך
 אשור:
 12O 18 17 וישלח מלך־אשור
 את־רתן
 ואת־רב־סריס
 ואת־רב־שקה
 מן־לכיש אל־המלך
 חזקיהו בחיל כבד
 ירושלם ויעלו
 ויבאו ירושלם
 ויעלו ויבאו
 ויעמדו בתעלת
 הברכה העליונה אשר
 במסלת שדה כובס:
 12O 18 18 ויקראו אל־המלך
 ויצא אלהם אליקים
 בן־חלקיהו אשר
 על־הבית ושבנה
 הספר ויואח בן־אסף
 המזכיר:
 12O 18 19 ויאמר אלהם רב־שקה
 אמר־נא אל־חזקיהו
 כה־אמר המלך הגדול
 מלך אשור מה
 הבטחון הזה אשר
 בטחת:
 12O 18 20 אמרת אך־דבר־שפתים

עצה וגבורה למלחמה
עתה על־מי בטחת כי
מרדת בי:

12O 18 21 עתה הנה בטחת לך
על־משענת הקנה
הרצוץ הזה
על־מצרים אשר יסמך
איש עליו ובא בכפו
ונקבה כן פרעה
מלך־מצרים
לכל־הבטחים עליו:

12O 18 22 וכי־תאמרון אלי
אלי־הוה אלהינו
בטחנו הלוא־הוא
אשר הסיר חזקיהו
את־במתיו
ואת־מזבחתי ויאמר
ליהודה ולירושלם
לפני המזבח הזה
תשתחוו בירושלם:

12O 18 23 ועתה התערב נא
את־אדני את־מלך
אשור ואתנה לך
אלפים סוסים אם־
תוכל לתת לך רכבים
עליהם:

12O 18 24 ואיך תשיב את פני
פחת אחד עבדי אדני
הקטנים ותבטח לך
על־מצרים לרכב
ולפרשים:

12O 18 25 עתה המבלעדי יהוה
עליתי על־המקום
הזה להשחתו יהוה
אמר אלי עלה
על־הארץ הזאת
והשחיתה:

12O 18 26 ויאמר אליקים
בן־חלקיהו ושבנה
ויואח אל־רב־שקה
דבר־נא אל־עבדיך
ארמית כי שמעים
אנחנו ואל־תדבר

			עמנו יהודית באזני העם אשר על־ החמה: ויאמר אליהם 27 18 12O רב־שקה העל אדניך ואליך שלחני אדני לדבר את־הדברים האלה הלא על־האנשים הישבים על־החמה לאכל את חריהם ולשתות את־ שיניהם עמכם:
			ויעמד רב־שקה 28 18 12O ויקרא בקול־גדול יהודית וידבר ויאמר שמעו דבר־ המלך הגדול מלך אשור:
			כה אמר המלך 29 18 12O אלי־שיא לכם חזקיהו כי־לא יוכל להציל אתכם מידו:
			ואלי־בטח אתכם 30 18 12O חזקיהו אלי־הוה לאמר הצל יצילנו יהוה ולא תנתן את־העיר הזאת ביד מלך אשור:
			אלי־תשמעו 31 18 12O אלי־חזקיהו כי כה אמר מלך אשור עשו־אתי ברכה וצאו אלי ואכלו איש־גפנו ואיש תאנתו ושתו איש מי־בורו:
			עדי־באי ולקחתי 32 18 12O אתכם אל־ארץ כארצכם ארץ דגן ותירוש ארץ לחם וכרמים ארץ זית יצהר ודבש וחיו ולא תמתו ואל־תשמעו

אל־חזקיהו כי־
 יסית אתכם לאמר
 יהוה יצילנו:
 12O 18 33 ההצל הצילו אלהי
 הגוים איש את־ארצו
 מיד מלך אשור:
 12O 18 34 איה אלהי חמת
 וארפד איה אלהי
 ספרוים הנע ועוה
 כי־הצילו את־
 שמרון מידי:
 12O 18 35 מי בכל־אלהי
 הארצות אשר־הצילו
 את־ארצם מידי
 כי־יציל יהוה את־
 ירושלם מידי:
 12O 18 36 והחרישו העם
 ולא־ענו אתו דבר
 כי־מצות המלך היא
 לאמר לא תענהו:
 12O 18 37 ויבא אליקים
 בן־חלקיה
 אשר־על־הבית ושבנא
 הספר ויואח בן־אסף
 המזכיר אל־חזקיהו
 קרועי בגדים ויגדו
 לו דברי רב־שקה:
 12O 19 1 ויהי כשמע המלך
 חזקיהו ויקרע
 את־בגדיו ויתכס
 בשק ויבא בית
 יהוה:
 12O 19 2 וישלח את־אליקים
 אשר־על־הבית ושבנא
 הספר ואת זקני
 הכהנים מתכסים
 בשקים אל־ישעיהו
 הנביא בן־אמוץ:
 12O 19 3 ויאמרו אליו כה
 אמר חזקיהו
 יום־צרה ותוכחה
 ונאצה היום הזה כי
 באו בנים עד־משבר

אולי ישמע יהוה 4 19 120

רַב־שָׁקָה אֲשֶׁר שָׁלְחוּ

לחרף אלהים חי

שמע יהוה אליך

ונשאת תפלה בעד

השארית הנמצאה:

ויבאו עבדי המלך

חזקיהו אל-ישעיהו:

וַיֹּאמֶר לָהֶם יֵשׁוּעַ הוּא

כה תאמרו

אל-אדניכם כה אמר

יְהוָה אֱלֹהֵי תִירָא מִפְּנֵי

הדברים אשר שמעת

אשר גדפן נערי

מֶלֶךְ-אֲשׁוּר אֶתִּי:

הַנָּיִי נָתַן בֶּן רוּחַ

וְשָׁמַע שְׁמוּעָה וַיֵּשֶׁב

לְאֶרְצוֹ וְהַפְּלִתִיו

בְּחֶרֶב בְּאֶרְצוֹ:

וַיֵּשֶׁב רַב־שָׂקָה וַיִּמְצָא

אֶת־מֶלֶךְ אֲשׁוּר וּלְחָם

על-לבנה כי שמע כי

נסע מלכיש:

וַיִּשְׁמַע אֶל־חֲרֻקָּהּ

מלך-כּוֹזֵז לֹא־מֵרָחֵק

יצא להלכת אחד

וייזער ווייזעלעך מלאכריה

אל-חזקיהו לאמר:

120 19 10 רב תאמרנו

אל-חזקיהו

מלך-יהודה לאמר

אל-יישאר אלהיד אינער

אחרי כן רמזנו לו לאמר

לא חזקו ירושלים

רייז מלך איזשור:

בן נח אשחא :

120 19 11 בנה אתה שמעתי את

אינער זינען מלרי אינער

לרל-הארצות

להקרימם ואחרי

תנצל:

120 19 12 ההצילו אתם אלהי
הגוים אשר שחתו
אבותי את־גוזן
ואת־חרן ורצף
ובני־עדן אשר
בתל־אשר:

120 19 13 איו מלך־חמת ומלך
ארפד ומלך לעיר
ספרוים הנע ועוה:

120 19 14 ויקח חזקיהו
את־הספרים מיד
המלאכים ויקראם
ויעל בית יהוה
ויפרשהו חזקיהו
לפני יהוה:

120 19 15 ויתפלל חזקיהו
לפני יהוה ויאמר
יהוה אלהי ישראל
ישב הכרבים אתה־
הוא האלהים לבדך
לכל ממלכות הארץ
אתה עשית את־השמים
ואת־הארץ:

120 19 16 הטה יהוה אזנך
ושמע פקח יהוה
עיניך וראה ושמע
את דברי סנחריב
אשר שלחו לחרף
אלהים חי:

120 19 17 אמנם יהוה החריבו
מלכי אשור
את־הגוים
ואת־ארצם:

120 19 18 ונתנו את־אלהיהם
באש כי לא אלהים
המה כי אם־מעשה
ידי־אדם עץ ואבן
ויאבדום:

120 19 19 ועתה יהוה אלהינו
הושיענו נא מידו
וידעו כל־ממלכות
הארץ כי אתה יהוה

			אלהים לבדך:
120	19	20	וישלח ישעיהו בן־אמוץ אל־חזקיהו לאמר כה־אמר יהוה אלהי ישראל אשר התפללת אלי אל־סנחרב מלך־אשור שמעתי:
120	19	21	זה הדבר אשר־דבר יהוה עליו בזה לך לעגה לך בתולת בת־ציון אחריך ראש הניעה בת ירושלם:
120	19	22	את־מי חרפת וגדפת ועל־מי הרימות קול ותשא מרום עיניך על־קדוש ישראל:
120	19	23	ביד מלאכיך חרפת אדני ותאמר ברכב רכבי אני עליתי מרום הרים ירכתי לבנון ואכרת קומת ארזיו מבחור ברשיו ואבואה מלון קצה יער כרמלו:
120	19	24	אני קרתי ושתיתי מים זרים ואחרב בכף־פעמי כל יארי מצור:
120	19	25	הלא־שמעת למרחוק אתה עשיתי למימי קדם ויצרתיה עתה הביאתיה ותהי להשות גלים נצים ערים בצרות:
120	19	26	וישביהן קצרי־יד חתו ויבשו היו עשב שדה וירק דשא חציר גגות ושדפה לפני קמה:
120	19	27	ושבתך וצאתך ובאך ידעתי ואת התרגזך אלי:

- 120 19 28 יען התרגזוך אלי
ושאננך עלה באזני
ושמתי חחי באפך
ומתגי בשפתיך
והשבתיך בדרך
אשר־באת בה:
- 120 19 29 וזה־לך האות אכול
השנה ספיח ובשנה
השנית סחיש ובשנה
השלישית זרעו
וקצרו ונטעו כרמים
ואכלו פרים:
- 120 19 30 ויספה פליטת
בית־יהודה הנשארה
שרש למטה ועשה פרי
למעלה:
- 120 19 31 כי מירושלם תצא
שארית ופליטה מהר
ציון קנאת יהוה
תעשה־זאת:
- 120 19 32 לכן כה־אמר יהוה
אל־מלך אשור לא
יבא אל־העיר הזאת
ולא־יורה שם חץ
ולא־יקדמנה מגן
ולא־ישפך עליה
סללה:
- 120 19 33 בדרך אשר־יבא בה
ישוב ואל־העיר
הזאת לא יבא
נאם־יהוה:
- 120 19 34 וגנותי אל־העיר
הזאת להושיעה
למעני ולמען דוד
עבדי:
- 120 19 35 ויהי בלילה ההוא
ויצא מלאך יהוה
ויך במחנה אשור
מאה שמונים וחמשה
אלף וישכימו בבקר
והנה כלם פגרים
מתים:
- 120 19 36 ויסע וילך וישב

			סנחריב מלך־אשור וישב בנינוה:
120	19	37	ויהי הוא משתחוה בית נסרך אלהיו ואדרמלך ושראצר הכהו בחרב והמה נמלטו ארץ אררט וימלך אסר־חדן בנו תחתיו:
120	20	1	בימים ההם חלה חזקיהו למות ויבא אליו ישעיהו בן־אמוץ הנביא ויאמר אליו כה־אמר יהוה צו לביתך כי מת אתה ולא תחיה:
	120	20	2 ויסב את־פניו אל־הקיר ויתפלל אל־יהוה לאמר:
120	20	3	אנה יהוה זכר־נא את אשר התהלכתי לפניך באמת ובלבב שלם והטוב בעיניך עשיתי ויבך חזקיהו בכי גדול:
120	20	4	ויהי ישעיהו לא יצא העיר התיכנה ודבר־יהוה היה אליו לאמר:
	120	20	5 שוב ואמרת אל־חזקיהו נגיד־עמי כה־אמר יהוה אלהי דוד אביך שמעתי את־תפלתך ראיתי את־דמעתך הנני רפא לך ביום השלישי תעלה בית יהוה:
120	20	6	והספתי על־ימיך חמש עשרה שנה ומכף מלך־אשור אצילך ואת העיר הזאת וגנותי על־העיר

			הזאת למעני ולמען דוד עבדי:
12O	20	7	ויאמר ישעיהו קחו דבלת תאנים ויקחו וישימו על־השחין ויחי:
12O	20	8	ויאמר חזקיהו אל־ישעיהו מה אות כי־ירפא יהוה לי ועליתי ביום השלישי בית יהוה:
12O	20	9	ויאמר ישעיהו זה־לך האות מאת יהוה כי יעשה יהוה את־הדבר אשר דבר הלך הצל עשר מעלות אם־ישוב עשר מעלות:
12O	20	10	ויאמר יחזקיהו נקל לצל לנטות עשר מעלות לא כי ישוב הצל אחרנית עשר מעלות:
12O	20	11	ויקרא ישעיהו הנביא אל־יהוה וישב את־הצל במעלות אשר ירדה במעלות אחז אחרנית עשר מעלות:
12O	20	12	בעת ההיא שלח בראדך בלאדן בן־בלאדן מלך־בבל ספרים ומנחה אל־ חזקיהו כי שמע כי חלה חזקיהו:
12O	20	13	וישמע עליהם חזקיהו ויראם את־כל־בית נכתה את־הכסף ואת־הזהב ואת־הבשמים ואת שמן הטוב ואת בית כליו ואת כל־אשר נמצא באוצרתיו לא־

			היה דבר אשר לא־הראם חזקיהו בביתו ובכל־ממשלתו:
120	20	14	ויבא ישעיהו הנביא אל־המלך חזקיהו ויאמר אליו מה אמרו האנשים האלה ומאין יבאו אליך ויאמר חזקיהו מארץ רחוקה באו מבבל:
120	20	15	ויאמר מה ראו בביתך ויאמר חזקיהו את כל־אשר בביתי ראו לא־היה דבר אשר לא־הראיתם באצرتי:
120	20	16	ויאמר ישעיהו אל־חזקיהו שמע דבר־יהוה:
120	20	17	הנה ימים באים ונשא כל־אשר בביתך ואשר אצרו אבתך עד־היום הזה בבלה לא־יותר דבר אמר יהוה:
120	20	18	ומבניך אשר יצאו ממך אשר תוליד יקח והיו סריסים בהיכל מלך בבל:
120	20	19	ויאמר חזקיהו אל־ישעיהו טוב דבר־יהוה אשר דברת ויאמר הלוא אם־ שלום ואמת יהיה בימי:
120	20	20	ויתר דברי חזקיהו וכל־גבורתו ואשר עשה את־הברכה ואת־התעלה ויבא את־המים העירה הלא־הם כתובים על־ספר דברי הימים

			למלכי יהודה:
12O	20	21	וישכב חזקיהו עם־אבתיו וימלך מנשה בנו תחתיו:
12O	21	1	בן־שנים עשרה שנה מנשה במלכו וחמשים וחמש שנה מלך בירושלם ושם אמו חפצי־בה:
12O	21	2	ויעש הרע בעיני יהוה כתועבת הגוים אשר הוריש יהוה מפני בני ישראל:
12O	21	3	וישב ויבן את־הבמות אשר אבד חזקיהו אביו ויקם מזבחת לבעל ויעש אשרה כאשר עשה אחאב מלך ישראל וישתחו לכל־צבא השמים ויעבד אתם:
12O	21	4	ובנה מזבחת בבית יהוה אשר אמר יהוה בירושלם אשים את־שמי:
12O	21	5	ויבן מזבחות לכל־צבא השמים בשתי חצרות בית־יהוה:
12O	21	6	והעביר את־בנו באש ועונן ונחש ועשה אוב וידענים הרבה לעשות הרע בעיני יהוה להכעיס:
12O	21	7	וישם את־פסל האשרה אשר עשה בבית אשר אמר יהוה אל־דוד ואל־שלמה בנו בבית הזה ובירושלם אשר בחרתי מכל שבטי ישראל אשים את־שמי לעולם:
12O	21	8	ולא אסיף להניד

רגל ישראל
מן־האדמה אשר נתתי
לאבותם רק
אם־ישמרו לעשות
ככל אשר צויתים
ולכל־התורה
אשר־צוה אתם עבדי
משה:

9 ולא שמעו ויתעם
12O 21
מנשה לעשות את־הרע
מן־הגוים אשר
השמיד יהוה מפני
בני ישראל:

10 וידבר יהוה
12O 21
ביד־עבדיו הנביאים
לאמר:

11 יען אשר עשה מנשה
12O 21
מלך־יהודה התעבות
האלה הרע מכל
אשר־עשו האמרי אשר
לפניו ויחטא
גם־את־יהודה
בגלוליו:

12 לכן כה־אמר יהוה
12O 21
אלהי ישראל הנני
מביא רעה
על־ירושלם ויהודה
אשר כל־שמעיו
תצלנה שתי אזניו:

13 ונטיתי על־ירושלם
12O 21
את קו שמרון
ואת־משקלת בית
אחאב ומחיתי את־
ירושלם כאשר־ימחה
את־הצלחת מחה והפך
על־פניה:

14 ונטשתי את שארית
12O 21
נחלתי ונתתים ביד
איביהם והיו לבז
ולמשסה לכל־
איביהם:

15 יען אשר עשו
12O 21
את־הרע בעיני

ויהיו מכעסים אתי
מן־היום אשר יצאו
אבותם ממצרים ועד
היום הזה:

12O 21 16 וגם דם נקי שפך
מנשה הרבה מאד עד
אשר־מלא את־ירושלם
פה לפה לבד מחטאתו
אשר החטיא
את־יהודה לעשות
הרע בעיני יהוה:

12O 21 17 ויתר דברי מנשה
וכל־אשר עשה
וחטאתו אשר חטא
הלא־הם כתובים על־
ספר דברי הימים
למלכי יהודה:

12O 21 18 וישכב מנשה
עם־אבתיו ויקבר
בגן־ביתו בגן־עזא
וימלך אמון בנו
תחתיו:

12O 21 19 בן־עשרים ושתים
שנה אמון במלכו
ושתים שנים מלך
בירושלם ושם אמו
משלמת בת־חרוץ
מן־יטבה:

12O 21 20 ויעש הרע בעיני
יהוה כאשר עשה
מנשה אביו:

12O 21 21 וילך בכל־הדרך
אשר־הלך אביו
ויעבד את־הגללים
אשר עבד אביו
וישתחו להם:

12O 21 22 ויעזב את־יהוה
אלהי אבתיו ולא
הלך בדרך יהוה:

12O 21 23 ויקשרו עבדי־אמון
עליו וימיתו
את־המלך בביתו:

12O 21 24 ויך עם־הארץ את

			כל־הקשרים על־המלך אמון וימליכו עם־הארץ את־ יאשיהו בנו תחתיו:
120	21	25	ויתר דברי אמון אשר עשה הלא־הם כתובים על־ספר דברי הימים למלכי יהודה:
120	21	26	ויקבר אתו בקברתו בגן־עזא וימלך יאשיהו בנו תחתיו:
120	22	1	בן־שמנה שנה יאשיהו במלכו ושלשים ואחת שנה מלך בירושלם ושם אמו ידידה בת־עדיה מבצקת:
120	22	2	ויעש הישר בעיני יהוה וילך בכל־דרך דוד אביו ולא־סר ימין ושמאול:
120	22	3	ויהי בשמנה עשרה שנה למלך יאשיהו שלח המלך את־שפן בן־אצליהו בן־ משלם הספר בית יהוה לאמר:
120	22	4	עלה אל־חלקיהו הכהן הגדול ויתם את־הכסף המובא בית יהוה אשר אספו שמרי הסף מאת העם:
120	22	5	ויתנה על־ייד עשי המלאכה המפקדים בבית יהוה ויתנו אתו לעשי המלאכה אשר בבית יהוה לחזק בדק הבית:
120	22	6	לחרשים ולבנים ולגדרים ולקנות עצים ואבני מחצב לחזק את־הבית:

- 120 22 7 אך לא־יחשב אתם
הכסף הנתן על־ידם
כי באמונה הם
עשים:
- 120 22 8 ויאמר חלקיהו הכהן
הגדול על־שפן הספר
ספר התורה מצאתי
בבית יהוה ויתן
חלקיה את־הספר
אל־שפן ויקראהו:
- 120 22 9 ויבא שפן הספר
אל־המלך וישב
את־המלך דבר ויאמר
התיכו עבדיך את־
הכסף הנמצא בבית
ויתנהו על־יד עשי
המלאכה המפקדים
בית יהוה:
- 120 22 10 ויגד שפן הספר
למלך לאמר ספר נתן
לי חלקיה הכהן
ויקראהו שפן לפני
המלך:
- 120 22 11 ויהי כשמע המלך
את־דברי ספר התורה
ויקרע את־בגדיו:
- 120 22 12 ויצו המלך
את־חלקיה הכהן
ואת־אחיקם בן־שפן
ואת־עכבור
בן־מיכיה ואת שפן
הספר ואת עשיה
עבד־המלך לאמר:
- 120 22 13 לכו דרשו את־יהוה
בעדי ובעד־העם
ובעד כל־יהודה
על־דברי הספר
הנמצא הזה
כִּי־גדולה חמת יהוה
אשר־היא נצתה בנו
על אשר לא־שמעו
אבתינו על־דברי
הספר הזה לעשות

			ככל־הכתוב עלינו:
120	22	14	וילך חלקיהו הכהן ואחיקם ועכבור ושפן ועשיה אל־חלדה הנביאה אשת שלם בן־תקוה בן־חרחס שמר הבגדים והיא ישבת בירושלם במשנה וידברו אליה:
	120	22	15 ותאמר אליהם כה־אמר יהוה אלהי ישראל אמרו לאיש אשר־שלח אתכם אלי:
120	22	16	כה אמר יהוה הנני מביא רעה אל־המקום הזה ועל־ישביו את כל־דברי הספר אשר קרא מלך יהודה:
	120	22	17 תחת אשר עזבוני ויקטרו לאלהים אחרים למען הכעיסני בכל מעשה ידיהם ונצתה חמתי במקום הזה ולא תכבה:
	120	22	18 ואל־מלך יהודה השלח אתכם לדרש את־יהוה כה תאמרו אליו כה־אמר יהוה אלהי ישראל הדברים אשר שמעת:
120	22	19	יען רך־לבבך ותכנע מפני יהוה בשמעך אשר דברתי על־המקום הזה ועל־ ישביו להיות לשמה ולקללה ותקרע את־בגדיך ותבכה לפני וגם אנכי שמעתי נאם־יהוה:
	120	22	20 לכן הנני אספך על־אבתיך ונאספת

אל־קברתיך בשלום
ולא־תראינה עיניך
בכל הרעה אשר־אני
מביא על־המקום הזה
וישיבו את־המלך
דבר:

1 23 120 וישלח המלך ויאספו
אליו כל־זקני
יהודה וירושלם:

2 23 120 ויעל המלך
בית־יהוה וכל־איש
יהודה וכל־ישיבי
ירושלם אתו
והכהנים והנביאים
וכל־העם למקטן
ועד־גדול ויקרא
באזניהם
את־כל־דברי ספר
הברית הנמצא בבית
יהוה:

3 23 120 ויעמד המלך
על־העמוד ויכרת
את־הברית לפני
יהוה ללכת אחר
יהוה ולשמר מצותיו
ואת־עדותיו
ואת־חקתיו בכל־לב
ובכל־נפש להקים
את־דברי הברית
הזאת הכתבים
על־הספר הזה ויעמד
כל־העם בברית:

4 23 120 ויצו המלך
את־חלקיהו הכהן
הגדול ואת־כהני
המשנה ואת־שמרי
הסף להוציא מהיכל
יהוה את כל־הכלים
העשויים לבעל
ולאשרה ולכל צבא
השמים וישרפם מחוץ
לירושלם בשדמות
קדרון ונשא

			את־עפרם בית־אל:
120	23	5	והשבית את־הכמרים אשר נתנו מלכי יהודה ויקטר בבמות בערי יהודה ומסבי ירושלם ואת־המקטרים לבעל לשמש ולירח ולמזלות ולכל צבא השמים:
120	23	6	ויצא את־האשרה מבית יהוה מחוץ לירושלם אל־נחל קדרון וישרף אתה בנחל קדרון וידק לעפר וישלך את־עפרה על־קבר בני העם:
120	23	7	ויתן את־בתי הקדשים אשר בבית יהוה אשר הנשים ארגות שם בתים לאשרה:
120	23	8	ויבא את־כל־הכהנים מערי יהודה ויטמא את־הבמות אשר קטרו־שמה הכהנים מגבע עד־באר שבע ונתן את־במות השערים אשר־פתח שער יהושע שר־ העיר אשר־על־שמאול איש בשער העיר:
120	23	9	אך לא יעלו כהני הבמות אל־מזבח יהוה בירושלם כי אם־אכלו מצות בתוך אחיהם:
120	23	10	וטמא את־התפת אשר בגי בני־הנם לבלתי להעביר איש את־בנו ואת־בתו באש למלך:
120	23	11	וישבת את־הסוסים

			אשר נתנו מלכי יהודה לשמש מבא בית־יהוה אל־ לשכת נתן־מלך הסריס אשר בפרורים ואת־מרכבות השמש שרף באש:
120	23	12	ואת־המזבחות אשר על־הגג עלית אחז אשר־עשו מלכי יהודה ואת־ המזבחות אשר־עשה מנשה בשתי חצרות בית־יהוה נתן המלך וירץ משם והשליך את־עפרם אל־נחל קדרון:
120	23	13	ואת־הבמות אשר על־פני ירושלם אשר מימין להר־המשחית אשר בנה שלמה מלך־ישראל לעשתרת שקץ צידנים ולכמוש שקץ מואב ולמלכם תועבת בני־עמון טמא המלך:
120	23	14	ושבר את־המצבות ויכרת את־האשרים וימלא את־מקומם עצמות אדם:
120	23	15	וגם את־המזבח אשר בבית־אל הבמה אשר עשה ירבעם בן־נבט אשר החטיא את־ישראל גם את־המזבח ההוא ואת־הבמה נתן וישרף את־הבמה הזק לעפר ושרף אשרה:
120	23	16	ויפן יאשיהו וירא את־הקברים אשר־שם בהר וישלח ויקח את־העצמות

מִן־הַקְּבָרִים וַיִּשְׂרֹף
עַל־הַמִּזְבֵּחַ וַיִּטְמְאֵהוּ
כַּדְּבַר יְהוָה אֲשֶׁר קָרָא
אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר
קָרָא אֶת־הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה:

12O 23 17 וַיֹּאמֶר מֶה הַצִּיּוֹן
הֲלוֹ אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה
וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו אֲנָשִׁי
הָעִיר הַקְּבֵר
אִישׁ־הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר־בָּא
מִיְּהוּדָה וַיִּקְרָא
אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עַל הַמִּזְבֵּחַ
בֵּית־אֵל:

12O 23 18 וַיֹּאמֶר הַנִּיחוּ לוֹ
אִישׁ אֶל־יָנֵעַ עֲצַמָּתָיו
וַיִּמְלְטוּ עֲצַמָּתָיו אֶת
עֲצָמוֹת הַנְּבִיא
אֲשֶׁר־בָּא מִשְׁמֶרֶת:

12O 23 19 וְגַם אֶת־כָּל־בְּתֵי
הַבָּמֹת אֲשֶׁר בְּעָרֵי
שְׁמֶרֶת אֲשֶׁר עָשׂוּ
מַלְכֵי יִשְׂרָאֵל לְהַכְעִיס
הַסִּיר יֹאשִׁיָּהוּ וַיַּעַשׂ
לָהֶם כְּכָל־הַמַּעֲשִׂים
אֲשֶׁר עָשָׂה בְּבֵית־אֵל:

12O 23 20 וַיִּזְבַּח אֶת־כָּל־כֹּהֲנֵי
הַבָּמֹת אֲשֶׁר־שָׁם
עַל־הַמִּזְבְּחוֹת וַיִּשְׂרֹף
אֶת־עֲצָמוֹת אָדָם
עֲלֵיהֶם וַיֵּשֶׁב
יְרוּשָׁלַם:

12O 23 21 וַיִּצֹּא הַמֶּלֶךְ
אֶת־כָּל־הָעָם לֵאמֹר
עָשׂוּ פֶסַח לַיהוָה
אֱלֹהֵיכֶם כַּכְּתוּב עַל
סֵפֶר הַבְּרִית הַזֶּה:

12O 23 22 כִּי לֹא נַעֲשֶׂה כַּפֶּסַח
הַזֶּה מִיָּמֵי הַשְּׁפָטִים
אֲשֶׁר שִׁפְטוּ אֶת־יִשְׂרָאֵל
וְכָל יְמֵי מַלְכֵי
יִשְׂרָאֵל וּמַלְכֵי

יהודה:

- 120 23 23 כי אם־בשמנה עשרה
שנה למלך יאשיהו
נעשה הפסח הזה
ליהוה בירושלם:
120 23 24 וגם את־האבות
ואת־הידענים
ואת־התרפים
ואת־הגללים ואת
כל־השקצים אשר
נראו בארץ יהודה
ובירושלם בער
יאשיהו למען הקים
את־דברי התורה
הכתבים על־הספר
אשר מצא חלקיהו
הכהן בית יהוה:
120 23 25 וכמהו לא־היה
לפניו מלך אשר־שב
אל־יהוה בכל־לבבו
ובכל־נפשו
ובכל־מאדו ככל
תורת משה ואחריו
לא־קם כמהו:
120 23 26 אך לא־שב יהוה
מחרון אפו הגדול
אשר־חרה אפו
ביהודה על כל־
הכעסים אשר הכעיסו
מנשה:
120 23 27 ויאמר יהוה גם
את־יהודה אסיר מעל
פני כאשר הסרתי
את־ישראל ומאסתי
את־העיר הזאת
אשר־בחרתי
את־ירושלם
ואת־הבית אשר
אמרתי יהיה שמי
שם:
120 23 28 ויתר דברי יאשיהו
וכל־אשר עשה
הלא־הם כתובים

על־ספר דברי הימים

למלכי יהודה:

12O 23 29 בימיו עלה פרעה

נכה מלך־מצרים

על־מלך אשור

על־נהר־פרת וילך

המלך יאשיהו

לקראתו וימיתו

במגדו כראתו אתו:

12O 23 30 וירכבהו עבדיו מת

ממגדו ויבאהו

ירושלם ויקברו

בקברתו ויקח עם־

הארץ את־יהואחז

בן־יאשיהו וימשחו

אתו וימליכו אתו

תחת אביו:

12O 23 31 בן־עשרים ושלש שנה

יהואחז במלכו

ושלשה חדשים מלך

בירושלם ושם אמו

חמוטל בת־ירמיהו

מלבנה:

12O 23 32 ויעש הרע בעיני

יהוה ככל אשר־עשו

אבתיו:

12O 23 33 ויאסרוהו פרעה נכה

ברבלה בארץ חמת

במלך בירושלם

ויתן־ענש על־הארץ

מאה ככר־כסף וככר

זהב:

12O 23 34 וימלך פרעה נכה

את־אליקים

בן־יאשיהו תחת

יאשיהו אביו ויסב

את־שמו יהויקים

ואת־יהואחז לקח

ויבא מצרים וימת

שם:

12O 23 35 והכסף והזהב נתן

יהויקים לפרעה אך

העריך את־הארץ לתת

את־הכסף על־פי
פרעה איש כערכו
נגש את־הכסף
ואת־הזהב את־עם
הארץ לתת לפרעה
נכה:

12O 23 36 בן־עשרים וחמש שנה
יהויקים במלכו
ואחת עשרה שנה מלך
בירושלם ושם אמו
זב־ידה בת־פדיה
מן־רומה:

12O 23 37 ויעש הרע בעיני
יהוה ככל אשר־עשו
אבתיו:

12O 24 1 בימיו עלה
נבכדנאצר מלך בבל
ויהי־לו יהויקים
עבד שלש שנים וישב
וימרד־בו:

12O 24 2 וישלח יהוה בו
את־גדודי כשדים
ואת־גדודי ארם ואת
גדודי מואב ואת
גדודי בני־עמון
וישלחם ביהודה
להאב־ידו כדבר יהוה
אשר דבר ביד עבדיו
הנביאים:

12O 24 3 אך על־פי יהוה
היתה ביהודה להסיר
מעל פניו בחטאת
מנשה ככל אשר עשה:

12O 24 4 וגם דם־הנקי אשר
שפך וימלא
את־ירושלם דם נקי
ולא־אבה יהוה
לסלח:

12O 24 5 ויתר דברי יהויקים
וכל־אשר עשה
הלא־הם כתובים
על־ספר דברי הימים
למלכי יהודה:

- 12O 24 6 וישכב יהויקים
עם־אבתיו וימלך
יהויכין בנו
תחתיו:
- 12O 24 7 ולא־הסיף עוד מלך
מצרים לצאת מארצו
כי־לקח מלך בבל
מנחל מצרים
עד־נהר־פרת כל אשר
היתה למלך מצרים:
- 12O 24 8 בן־שמנה עשרה שנה
יהויכין במלכו
ושלשה חדשים מלך
בירושלם ושם אמו
נחשתא בת־אלנתן
מירושלם:
- 12O 24 9 ויעש הרע בעיני
יהוה ככל אשר־עשה
אביו:
- 12O 24 10 בעת ההיא עלה עבדי
נבכדנאצר מלך־בבל
ירושלם ותבא העיר
במצור:
- 12O 24 11 ויבא נבוכדנאצר
מלך־בבל על־העיר
ועבדיו צרים עליה:
- 12O 24 12 ויצא יהויכין
מלך־יהודה על־מלך
בבל הוא ואמו
ועבדיו ושריו
וסריסיו ויקח אתו
מלך בבל בשנת שמנה
למלכו:
- 12O 24 13 ויוצא משם
את־כל־אוצרות בית
יהוה ואוצרות בית
המלך ויקצץ את־כל־
כלי הזהב אשר עשה
שלמה מלך־ישראל
בהיכל יהוה כאשר
דבר יהוה:
- 12O 24 14 והגלה
את־כל־ירושלם

ואת־כל־השרים ואת
כל־גבורי החיל
עשרה אלפים גולה
וכל־החרש והמסגר
לא נשאר זולת דלת
עם־הארץ:

12O 24 15 ויגל את־יהויכין
בבלה ואת־אם המלך
ואת־נשי המלך
ואת־סריסיו ואת
אולי הארץ הוליד
גולה מירושלם
בבלה:

12O 24 16 ואת כל־אנשי החיל
שבעת אלפים והחרש
והמסגר אלף הכל
גבורים עשי מלחמה
ויביאם מלך־בבל
גולה בבלה:

12O 24 17 וימלך מלך־בבל
את־מתניה דדו
תחתיו ויסב את־שמו
צדקיהו:

12O 24 18 בן־עשרים ואחת שנה
צדקיהו במלכו ואחת
עשרה שנה מלך
בירושלם ושם אמו
חמיטל בת־ירמיהו
מלבנה:

12O 24 19 ויעש הרע בעיני
יהוה ככל אשר־עשה
יהויקים:

12O 24 20 כי על־אף יהוה
היתה בירושלם
וביהודה עד־השלכו
אתם מעל פניו
וימרד צדקיהו במלך
בבל:

12O 25 1 ויהי בשנת התשיעית
למלכו בחדש העשירי
בעשור לחדש בא
נבכדנאצר מלך־בבל
הוא וכל־חילו

			על־ירושלם ויחן עליה ויבנו עליה דיק סביב:
120	25	2	ותבא העיר במצור עד עשתי עשרה שנה למלך צדקיהו:
120	25	3	בתשעה לחדש ויחזק הרעב בעיר ולא־היה לחם לעם הארץ:
120	25	4	ותבקע העיר וכל־אנשי המלחמה הלילה דרך שער בין החמתיים אשר על־גן המלך וכשדים על־העיר סביב וילך דרך הערבה:
120	25	5	וירדפו חיל־כשדים אחר המלך וישגו אתו בערבות ירחו וכל־חילו נפצו מעליו:
120	25	6	ויתפשו את־המלך ויעלו אתו אל־מלך בבל רבלתה וידברו אתו משפט:
120	25	7	ואת־בני צדקיהו שחטו לעיניו ואת־עיני צדקיהו עור ויאסרהו בנחשתיים ויבאהו בבל:
120	25	8	ובחדש החמישי בשבעה לחדש היא שנת תשע־עשרה שנה למלך נבכדנאצר מלך־בבל בא נבוזראדן רב־טבחים עבד מלך־בבל ירושלם:
120	25	9	וישרף את־בית־יהוה ואת־בית המלך ואת כל־בתי ירושלם ואת־כל־בית גדול

			שרף באש:
120	25	10	ואת־חומת ירושלם סביב נתצו כל־חיל כשדים אשר רב־טבחים:
120	25	11	ואת יתר העם הנשארים בעיר ואת־הנפלים אשר נפלו על־המלך בבל ואת יתר ההמון הגלה נבוזראדן רב־טבחים:
120	25	12	ומדלת הארץ השאיר רב־טבחים לכרמים וליגבים:
120	25	13	ואת־עמודי הנחשת אשר בית־יהוה ואת־המכנות ואת־ים הנחשת אשר בבית־יהוה שברו כשדים וישאו את־נחשתם בבלה:
120	25	14	ואת־הסירת ואת־היעים ואת־המזמרות ואת־הכפות ואת כל־כלי הנחשת אשר ישראל־בם לקחו:
120	25	15	ואת־המחתות ואת־המזרקות אשר זהב זהב ואשר־כסף כסף לקח רב־ טבחים:
120	25	16	העמודים שנים הים האחד והמכנות אשר־עשה שלמה לבית יהוה לא־היה משקל לנחשת כל־הכלים האלה:
120	25	17	שמנה עשרה אמה קומת העמוד האחד וכתרת עליו נחשת וקומת הכתרת שלש

			אמה ושבכה ורמנים על־הכתרת סביב הכל נחשת וכאלה לעמוד השני על־ השבכה:
120	25	18	ויקה רב־טבחים את־שריה כהן הראש ואת־צפניהו כהן משנה ואת־שלשת שמרי הסף:
120	25	19	ומן־העיר לקח סריס אחד אשר־הוא פקיד על־אנשי המלחמה וחמשה אנשים מראי פני־המלך אשר נמצאו בעיר ואת הספר שר הצבא המצבא את־עם הארץ וששים איש מעם הארץ הנמצאים בעיר:
120	25	20	ויקה אתם נבוזראדן רב־טבחים וילך אתם על־מלך בבל רבלתה:
120	25	21	ויך אתם מלך בבל וימיתם ברבלה בארץ חמת ויגל יהודה מעל אדמתו:
120	25	22	והעם הנשאר בארץ יהודה אשר השאיר נבוכדנאצר מלך בבל ויפקד עליהם את־גדליהו בן־אחיקם בן־שפן:
120	25	23	וישמעו כל־שרי החילים המה והאנשים כי־הפקיד מלך־בבל את־גדליהו ויבאו אל־גדליהו המצפה וישמעאל בן־נתניה ויוחנן בן־קרח ושריה בן־ תנחמת הנטפתי ויאזניהו

			בן־המעכתי המה ואנשיהם:
120	25	24	וישבע להם גדליהו ולאנשיהם ויאמר להם אל־תיראו מעבדי הכשדים שבו בארץ ועבדו את־מלך בבל ויטב לכם:
120	25	25	ויהי בחדש השביעי בא ישמעאל בן־נתניה בן־אלישמע מזרע המלוכה ועשרה אנשים אתו ויכו את־גדליהו וימת ואת־היהודים ואת־הכשדים אשר־ היו אתו במצפה:
120	25	26	ויקמו כל־העם מקטן ועד־גדול ושרי החילים ויבאו מצרים כי יראו מפני כשדים:
120	25	27	ויהי בשלשים ושבע שנה לגלות יהויכין מלך־יהודה בשנים עשר חדש בעשרים ושבעה לחדש נשא אויל מרדך מלך בבל בשנת מלכו את־ראש יהויכין מלך־יהודה מבית כלא:
120	25	28	וידבר אתו טבות ויתן את־כסאו מעל כסא המלכים אשר אתו בבבל:
120	25	29	ושנא את בגדי כלאו ואכל לחם תמיד לפניו כל־ימי חיו:
120	25	30	וארחתו ארחת תמיד נתנה־לו מאת המלך דבר־יום ביומו כל

ימי חיו:

130	1	1	אדם שת אנוש:
130	1	2	קִינָן מהללאל ירד:
130	1	3	חֲנוּךְ מתושלח למך:
130	1	4	נח שם חם ויפת:
130	1	5	בני יפת גמר ומגוג ומדי ויון ותבל ומשך ותירס:
130	1	6	ובני גמר אשכנז ודיפת ותוגרמה:
130	1	7	ובני יון אלישה ותרשישה כתים ורודנים:
130	1	8	בני חם כוש ומצרים פוט וכנען:
130	1	9	ובני כוש סבא וחוילה וסבתא ורעמא וסבתכא ובני רעמא שבא ודדן:
130	1	10	וכוש ילד את־נמרוד הוא החל להיות גבור בארץ:
130	1	11	ומצרים ילד את־לודיים ואת־ענמים ואת־להבים ואת־נפתחים:
130	1	12	ואת־פתרסים ואת־כסלחים אשר יצאו משם פלשתים ואת־כפתרים:
130	1	13	וכנען ילד את־צידון בכרו ואת־חת:
130	1	14	ואת־היבוסי ואת־האמרי ואת הגרגשי:
130	1	15	ואת־החזי ואת־הערקי ואת־הסיני:
130	1	16	ואת־הארודי ואת־הצמרי ואת־החמתי:

130	1	17	בני שם עילם ואשור וארפכשד ולוד וארם ועוץ וחול וגתר ומשך:
130	1	18	וארפכשד ילד את־שלח ושלח ילד את־עבר:
130	1	19	ולעבר ילד שני בנים שם האחד פלג כי בימיו נפלגה הארץ ושם אחיו יקטן:
130	1	20	ויקטן ילד את־אלמודד ואת־שלף ואת־חצרמות ואת־ירח:
130	1	21	ואת־הדורם ואת־אוזל ואת־דקלה:
130	1	22	ואת־עיבל ואת־אבימאל ואת־שבא:
130	1	23	ואת־אופיר ואת־חווילה ואת־יובב כל־אלה בני יקטן:
130	1	24	שם ארפכשד שלח:
130	1	25	עבר פלג רעו:
130	1	26	שרוג נחור תרח:
130	1	27	אברם הוא אברהם:
130	1	28	בני אברהם יצחק וישמעאל:
130	1	29	אלה תלדותם בכור ישמעאל נביות וקדר ואדבאל ומבשם:
130	1	30	משמע ודומה משא חדד ותימא:
130	1	31	יטור נפיש וקדמה אלה הם בני ישמעאל:
130	1	32	ובני קטורה פילגש אברהם ילדה את־זמרן ויקשן

			ומדן ומדין וישבק ושוח ובני יקשן שבא ודדן:
130	1	33	ובני מדין עיפה ועפר וחנוך ואבידע ואלדעה כל־אלה בני קטורה:
130	1	34	ויולד אברהם את־יצחק בני יצחק עשו וישראל:
130	1	35	בני עשו אליפז רעואל ויעוש ויעלם וקרח:
130	1	36	בני אליפז תימן ואומר צפי וגעתם קנז ותמנע ועמלק:
130	1	37	בני רעואל נחת זרח שמה ומזה:
130	1	38	ובני שעיר לוטן ושובל וצבעון וענה ודישן ואצר ודישן:
130	1	39	ובני לוטן חרי והומם ואחות לוטן תמנע:
130	1	40	בני שובל עלין ומנחת ועיבל שפי ואונם ובני צבעון איה וענה:
130	1	41	בני ענה דישון ובני דישון חמרן ואשבן ויתרן וכרן:
130	1	42	בני־אצר בלהן וזעון יעקן בני דישון עוזן וארן:
130	1	43	ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך־מלך לבני ישראל בלע בן־בעור ושם עירו דנהבה:
130	1	44	וימת בלע וימלך תחתיו יובב בן־זרח מבצרה:
130	1	45	וימת יובב וימלך

תחתיו חושם מארץ

התימני:

וימת חושם וימלך 46 1 130

תחתיו הדד בן־בדד

המכה את־מדין בשדה

מואב ושם עירו

עיות:

וימת הדד וימלך 47 1 130

תחתיו שמלה

ממשרקה:

וימת שמלה וימלך 48 1 130

תחתיו שאול מרחבות

הנהר:

וימת שאול וימלך 49 1 130

תחתיו בעל חנן

בן־עכבור:

וימת בעל חנן 50 1 130

וימלך תחתיו הדד

ושם עירו פעי ושם

אשתו מהיטבאל

בת־מטרד בת מי

זהב:

וימת הדד ויהיו 51 1 130

אלופי אדום אלוף

תמנע אלוף עליה

אלוף יתת:

אלוף אהליבמה אלוף 52 1 130

אלה אלוף פינן:

אלוף קנז אלוף 53 1 130

תימן אלוף מבצר:

אלוף מגדיאל אלוף 54 1 130

עירם אלה אלוף

אדום:

אלה בני ישראל 1 2 130

ראובן שמעון לוי

ויהודה יששכר

וזבלון:

דן יוסף ובנימן 2 2 130

נפתלי גד ואשר:

בני יהודה ער 3 2 130

ואונן ושלה שלושה

נולד לו מבת־שוע

הכנענית ויהי ער

			בכור יהודה רע
			בעיני יהוה
			וימיתהו:
130	2	4	ותמר כלתו ילדה לו
			את־פרץ ואת־זרח
			כל־בני יהודה
			חמשה:
130	2	5	בני־פרץ חצרון
			וחמול:
130	2	6	ובני זרח זמרי
			ואיתן והימן וכלכל
			ודרע כלם חמשה:
130	2	7	ובני כרמי עכר
			עוכר ישראל אשר
			מעל בחרם:
130	2	8	ובני איתן עזריה:
130	2	9	ובני חצרון אשר
			נולד־לו את־ירחמאל
			ואת־רם ואת־כלובי:
130	2	10	ורם הוליד
			את־עמינדב ועמינדב
			הוליד את־נחשון
			נשיא בני יהודה:
130	2	11	ונחשון הוליד
			את־שלמא ושלמא
			הוליד את־בעז:
130	2	12	ובעז הוליד
			את־עובד ועובד
			הוליד את־ישי:
130	2	13	ואישי הוליד
			את־בכרו את־אליאב
			ואבינדב השני
			ושמעא השלישי:
130	2	14	נתנאל הרביעי רדי
			החמישי:
130	2	15	אצם הששי דויד
			השבעי:
130	2	16	ואחזיתיהם צרויה
			ואביגיל ובני
			צרויה אבשי ויואב
			ועשה־אל שלשה:
130	2	17	ואביגיל ילדה
			את־עמשא ואבי עמשא

			יתר הישמעאלי:
13O	2	18	<p>וכלב בן־חצרון הוליד את־עזובה אשה ואת־יריעות ואלה בניה ישר ושובב וארדון:</p>
13O	2	19	<p>ותמת עזובה ויקח־לו כלב את־אפרת ותלד לו את־חור:</p>
13O	2	20	<p>וחור הוליד את־אורי ואורי הוליד את־בצלאל:</p>
13O	2	21	<p>ואחר בא חצרון אל־בת־מכיר אבי גלעד והוא לקחה והוא בן־ששים שנה ותלד לו את־שגוב:</p>
13O	2	22	<p>ושגוב הוליד את־יאיר ויהי־לו עשרים ושלוש ערים בארץ הגלעד:</p>
13O	2	23	<p>ויקח גשור־וארם את־חות יאיר מאתם את־קנת ואת־בנתיה ששים עיר כל־אלה בני מכיר אבי־גלעד:</p>
13O	2	24	<p>ואחר מות־חצרון בכלב אפרתה ואשת חצרון אביה ותלד לו את־אשחור אבי תקוע:</p>
13O	2	25	<p>ויהיו בני־ירחמאל בכור חצרון הבכור רם ובונה וארן ואצם אחיה:</p>
13O	2	26	<p>ותהי אשה אחרת לירחמאל ושמה עטרה היא אם אונם:</p>
13O	2	27	<p>ויהיו בני־רם בכור ירחמאל מעץ וימין ועקר:</p>

- 130 2 28 ויהיו בני־אונם
שמי וידע ובני שמי
נדב ואבישור:
130 2 29 ושם אשת אבישור
אביהיל ותלד לו
את־אחבן
ואת־מוליד:
130 2 30 ובני נדב סלד
ואפים וימת סלד לא
בנים:
130 2 31 ובני אפים ישעי
ובני ישעי ששן
ובני ששן אחלי:
130 2 32 ובני ידע אחי שמי
יתר ויונתן וימת
יתר לא בנים:
130 2 33 ובני יונתן פלת
וזא אלה היו בני
ירחמאל:
130 2 34 ולא־היה לששן בנים
כי אם־בנות ולששן
עבד מצרי ושמו
ירחע:
130 2 35 ויתן ששן את־בתו
לירחע עבדו לאשה
ותלד לו את־עתי:
130 2 36 ועתי הליד את־נתן
ונתן הוליד
את־זבד:
130 2 37 וזבד הוליד
את־אפלל ואפלל
הוליד את־עובד:
130 2 38 ועובד הוליד
את־יהוא ויהוא
הוליד את־עזריה:
130 2 39 ועזריה הליד
את־חלץ וחלץ הליד
את־אלעשה:
130 2 40 ואלעשה הליד
את־ססמי וססמי
הליד את־שלום:
130 2 41 ושלום הוליד
את־יקמיה ויקמיה

- הליד את־אלישמע:
 130 2 42 ובני כלב אחי
 ירחמאל מישע בכרו
 הוא אבי־זיף ובני
 מרשה אבי חברון:
 130 2 43 ובני חברון קרח
 ותפח ורקם ושמע:
 130 2 44 ושמע הוליד את־רחם
 אבי ירקעם ורקם
 הוליד את־שמי:
 130 2 45 ובן־שמי מעון
 ומעון אבי
 בית־צור:
 130 2 46 ועיפה פילגש כלב
 ילדה את־חרן
 ואת־מוצא ואת־גוז
 וחרן הליד את־
 גוז:
 130 2 47 ובני יהדי רגם
 ויותם וגישן ופלט
 ועיפה ושעף:
 130 2 48 פלגש כלב מעכה ילד
 שבר ואת־תרחנה:
 130 2 49 ותלד שעף אבי
 מדמנה את־שוא אבי
 מכבנה ואבי גבעא
 ובת־כלב עכסה:
 130 2 50 אלה היו בני כלב
 בן־חור בכור אפרתה
 שובל אבי קרית
 יערים:
 130 2 51 שלמא אבי בית־לחם
 חרף אבי בית־גדר:
 130 2 52 ויהיו בנים לשובל
 אבי קרית יערים
 הראה חצי המנחות:
 130 2 53 ומשפחות קרית
 יערים היתרי
 והפתי והשמתי
 והמשרעי מאלה יצאו
 הצרעתי והאשתאלי:
 130 2 54 בני שלמא בית לחם
 ונטופתי עטרות בית

			יואב וחצי המנחת הצרעי:
130	2	55	ומשפחות ספרים ישבו יעבץ תרעתים שמעתים שוכתים המה הקינים הבאים מחמת אבי בית־רכב:
130	3	1	ואלה היו בני דויד אשר נולד־לו בחברון הבכור אמנן לאחינעם היזרעאלית שני דניאל לאביגיל הכרמלית:
130	3	2	השלשי לאבשלום בן־מעכה בת־תלמי מלך גשור הרביעי אדניה בן־חגית:
130	3	3	החמישי שפטיה לאביטל הששי יתרעם לעגלה אשתו:
130	3	4	ששה נולד־לו בחברון וימלך־שם שבע שנים וששה חדשים ושלשים ושלוש שנה מלך בירושלם:
130	3	5	ואלה נולדו־לו בירושלים שמעא ושובב ונתן ושלמה ארבעה לבת־שוע בת־ עמיאל:
130	3	6	ויבחר ואלישמע ואליפלט:
130	3	7	ונגה ונפג ויפיע:
130	3	8	ואלישמע ואלידע ואליפלט תשעה:
130	3	9	כל בני דויד מלבד בני־פילגשים ותמר אחותם:
130	3	10	ובן־שלמה רחבעם אביה בנו אסא בנו יהושפט בנו:
130	3	11	יורם בנו אחזיהו

			בנו יואש בנו:
130	3	12	אמציהו בנו עזריה
			בנו יותם בנו:
	130	3	13 אחז בנו חזקיהו
			בנו מנשה בנו:
	130	3	14 אמון בנו יאשיהו
			בנו:
130	3	15	ובני יאשיהו הבכור
			יוחנן השני
			יהויקים השלשי
			צדקיהו הרביעי
			שלום:
	130	3	16 ובני יהויקים
			יכניה בנו צדקיה
			בנו:
	130	3	17 ובני יכניה אסר
			שאלתיאל בנו:
	130	3	18 ומלכירם ופדיה
			ושנאצר יקמיה
			הושמע ונדביה:
	130	3	19 ובני פדיה זרבבל
			ושמעזי ובן־זרבבל
			משלם וחנוניה
			ושלמית אחותם:
130	3	20	וחשבה ואהל וברכיה
			וחסדיה יושב חסד
			חמש:
	130	3	21 ובן־חנוניה פלטיה
			וישעיה בני רפיה
			בני ארנן בני
			עבדיה בני שכניה:
	130	3	22 ובני שכניה שמעיה
			ובני שמעיה חטוש
			ויגאל ובריה
			ונעריה ושפט ששה:
	130	3	23 ובן־נעריה
			אליועיני וחזקיה
			ועזריקם שלשה:
	130	3	24 ובני אליועיני
			הדיוהו ואלישיב
			ופליה ועקוב
			ויוחנן ודליה
			וענני שבעה:

- 130 4 1 בני יהודה פרץ
חצרון וכרמי וחור
ושובל:
- 130 4 2 וראיה בן־שובל
הוליד את־יחת ויחת
הליד את־אחומי
ואת־להד אלה
משפחות הצרעתי:
130 4 3 ואלה אבי עיטם
יזרעאל וישמא
וידבש ושם אחותם
הצללפוני:
- 130 4 4 ופנואל אבי גדר
ועזר אבי חושה אלה
בני־חור בכור
אפרתה אבי בית
לחם:
130 4 5 ולאשחור אבי תקוע
היו שתי נשים חלאה
ונערה:
130 4 6 ותלד לו נערה
את־אחזם ואת־חפר
ואת־תימני
ואת־האחשתרי אלה
בני נערה:
130 4 7 ובני חלאה צרת
יצחר ואתנן:
130 4 8 וקוץ הוליד
את־ענוב ואת־הצבבה
ומשפחות אחרחל
בן־הרום:
130 4 9 ויהי יעבץ נכבד
מאחיו ואמו קראה
שמו יעבץ לאמר כי
ילדתי בעצב:
130 4 10 ויקרא יעבץ לאלהי
ישראל לאמר אם־ברך
תברכני והרבית
את־גבולי והיתה
ידך עמי ועשית
מרעה לבלתי עצבי
ויבא אלהים את
אשר־שאל:

130	4	11	<p>וכלוב אחי־שוחה הוליד את־מחיר הוא אבי אשתון:</p>
130	4	12	<p>ואשתון הוליד את־בית רפא ואת־פסח ואת־תחנה אבי עיר נחש אלה אנשי רכה:</p>
130	4	13	<p>ובני קנז עתניאל ושריה ובני עתניאל חתת:</p>
130	4	14	<p>ומעונתי הוליד את־עפרה ושריה הוליד את־יואב אבי גיא חרשים כי חרשים היו:</p>
130	4	15	<p>ובני כלב בן־יפנה עירו אלה ונעם ובני אלה וקנז:</p>
130	4	16	<p>ובני יהללאל זיף וזיפה תיריא ואשראל:</p>
130	4	17	<p>ובן־עזרה יתר ומרד ועפר וילון ותהר את־מרים ואת־שמי ואת־ישבא אבי אשתמע:</p>
130	4	18	<p>ואשתו היהדיה ילדה את־ירד אבי גדור ואת־חבר אבי שוכו ואת־יקותיאל אבי זנוח ואלה בני בתיא בת־פרעה אשר לקח מרד:</p>
130	4	19	<p>ובני אשת הודיה אחות נחם אבי קעילה הגרמי ואשתמע המעכתי:</p>
130	4	20	<p>ובני שימון אמנון ורנה בן־חנן ותולון ובני ישעי זוחת ובן־זוחת:</p>
130	4	21	<p>בני שלה בן־יהודה</p>

ער אבי לכה ולעדה
אבי מרשה ומשפחות
בית־עבדת הבץ לבית
אשבע:

13O 4 22 ויוקים ואנשי כזבא
ויואש ושרף
אשר־בעלו למואב
וישבי לחם והדברים
עתיקים:

13O 4 23 המה היוצרים וישבי
נטעים וגדרה
עם־המלך במלאכתו
ישבו שם:

13O 4 24 בני שמעון נמואל
וימין יריב זרח
שאול:

13O 4 25 שלם בנו מבשם בנו
משמע בנו:

13O 4 26 ובני משמע חמואל
בנו זכור בנו שמעי
בנו:

13O 4 27 ולשמעי בנים ששה
עשר ובנות שש
ולאחיו אין בנים
רבים וכל משפחתם
לא הרבו עד־בני
יהודה:

13O 4 28 וישבו בבאר־שבע
ומולדה וחצר שועל:

13O 4 29 ובבלהה ובעצם
ובתולד:

13O 4 30 ובבתואל ובחרמה
ובציקלג:

13O 4 31 ובבית מרכבות
ובחצר סוסים ובבית
בראי ובשערים אלה
עריהם עד־מלך
דויד:

13O 4 32 וחצריהם עיטם ועין
רמון ותכן ועשן
ערים חמש:

13O 4 33 וכל־חצריהם אשר
סביבות הערים האלה

			עֲדִבְעַל זֹאת מוֹשְׁבָתָם וְהִתִּיחֶשֶׁם לָהֶם:
130	4	34	וּמִשׁוֹבֵב וּמִלֶּךְ וַיּוֹשֶׁה בֶּן־אֲמִצְיָה:
	130	4	35 וַיּוֹאֵל וַיְהוּא בֶּן־יֹשְׁבִיָּה בֶּן־שִׁרְיָה בֶּן־עֲשִׂיאל:
130	4	36	וְאֶלְיוֹעִינִי וַיַּעֲקֹבָה וַיִּשׁוּחִיָּה וַעֲשִׂיָּה וַעֲדִיאל וַיִּשִּׁמְאֵל וּבְנֵיהֶם:
	130	4	37 וַיִּזְזָא בֶּן־שַׁפְעִי בֶּן־אֶלּוֹן בֶּן־יִדְיָה בֶּן־שֹׁמְרִי בֶּן־שִׁמְעִיָּה:
130	4	38	אֱלֹהֵי הַבָּאִים בַּשְּׁמוֹת נִשְׂאִים בַּמִּשְׁפָּחוֹת וּבֵית אֲבוֹתֵיהֶם פָּרְצוּ לְרֹב:
	130	4	39 וַיֵּלְכוּ לַמְּבֹאֵר גִּדְרָה עַד לַמְּזִרְחָה הַגִּיאָה לְבַקֵּשׁ מִרְעָה לְצֹאֲנָם:
130	4	40	וַיִּמְצְאוּ מִרְעָה שֶׁמֶן וְטוֹב וְהָאָרֶץ רַחֲבַת יָדַיִם וְשִׁקְטָה וְשְׁלוֹהָ כִּי מִן־חֶמֶךְ הַיֹּשְׁבִים שֵׁם לִפְנֵיהֶם:
130	4	41	וַיָּבֹאוּ אֱלֹהֵי הַכְּתוּבִים בַּשְּׁמוֹת בִּימֵי יְחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ־יְהוּדָה וַיִּכּוּ אֶת־אֱהִלְיָהֻם וְאֶת־הַמַּעֲיָנִים אֲשֶׁר נִמְצְאוּ־שָׁמָּה וַיַּחֲרִימֵם עַד־הַיּוֹם הַזֶּה וַיֵּשְׁבוּ תַּחְתֵּיהֶם כִּי־מִרְעָה לְצֹאֲנָם שֵׁם:
130	4	42	וּמֵהֶם מִן־בְּנֵי שִׁמְעוֹן הָלְכוּ לְהָר שַׁעִיר אֲנָשִׁים חֲמֵשׁ מֵאוֹת וּפְלִטְיָה וְנַעֲרִיָּה וּרְפִיָּה וְעִזִּיאל בְּנֵי יִשְׁעִי בְּרֵאשֵׁם:
	130	4	43 וַיִּכּוּ אֶת־שֹׁאֲרֵיהֶם הַפְּלִטָּה לַעֲמֶלֶק וַיֵּשְׁבוּ

- שם עד היום הזה:
- 130 5 1 ובני ראובן
בכור־ישראל כי הוא
הבכור ובחללו
יצועי אביו נתנה
בכרתו לבני יוסף
בן־ישראל ולא
להתיחש לבכרה:
- 130 5 2 כי יהודה גבר
באחיו ולנגיד ממנו
והבכרה ליוסף:
- 130 5 3 בני ראובן בכור
ישראל חנוך ופלוא
חצרון וכרמי:
- 130 5 4 בני יואל שמעיה
בנו גוג בנו שמעי
בנו:
- 130 5 5 מיכה בנו ראיה בנו
בעל בנו:
- 130 5 6 בארה בנו אשר הגלה
תלגת פלנאסר מלך
אשר הוא נשיא
לראובני:
- 130 5 7 ואחיו למשפחתיו
בהתיחש לתלדוֹתם
הראש יעאל
וזכריהו:
- 130 5 8 ובלע בן־עוז
בן־שמע בן־יואל
הוא יושב בערער
ועד־נבו ובעל
מעון:
- 130 5 9 ולמזרח ישב
עד־לבוא מדברה
למן־הנהר פרת כי
מקניהם רבו בארץ
גלעד:
- 130 5 10 ובימי שאול עשו
מלחמה עם־הגֵּרָאִים
ויפלו בידם וישבו
באהליהם על־
כל־פני מזרח
לגלעד:

- 11 ובני־גד לנגדם
ישבו בארץ הבשן
עד־סלכה:
13O 5
- 12 יואל הראש ושפם
המשנה ויעני ושפט
בבשן:
13O 5
- 13 ואחיהם לבית
אבותיהם מיכאל
ומשלם ושבע ויורי
ויעכן וזיע ועבר
שבעה:
13O 5
- 14 אלה בני אביחיל
בן־חורי בן־ירוח
בן־גלעד בן־מיכאל
בן־יששי בן־יחדו
בן־בוז:
13O 5
- 15 אחי בן־עבדיאל
בן־גוני ראש לבית
אבותם:
13O 5
- 16 וישבו בגלעד בבשן
ובבנתיה
ובכל־מגרשי שרון
על־תוצאותם:
13O 5
- 17 כלם התיחשו בימי
יותם מלך־יהודה
ובימי ירבעם
מלך־ישראל:
13O 5
- 18 בני־ראובן וגדי
וחצי שבט־מנשה
מן־בני־חיל אנשים
נשאי מגן וחרב
ודרכי קשת ולמודי
מלחמה ארבעים
וארבעה אלף
ושבע־מאות וששים
יצאי צבא:
13O 5
- 19 ויעשו מלחמה
עם־ההגריאים ויטור
ונפיש ונודב:
13O 5
- 20 ויעזרו עליהם
וינתנו בידם
ההגריאים וכל
שעמהם כי לאלהים

			זעקו במלחמה ונעתור להם כי־בטחו בו:
130	5	21	וישבו מקניהם גמליהם חמשים אלף וצאן מאתים וחמשים אלף וחמורים אלפים ונפש אדם מאה אלף:
130	5	22	כי־חללים רבים נפלו כי מהאלהים המלחמה וישבו תחתיהם עד־הגלה:
130	5	23	ובני חצי שבט מנשה ישבו בארץ מבשן עד־בעל חרמון ושנir והר־חרמון המה רבו:
130	5	24	ואלה ראשי בית־אבותם ועפר וישעי ואליאל ועזריאל וירמיה והודויה ויחדיאל אנשים גבורי חיל אנשי שמות ראשים לבית אבותם:
130	5	25	וימעלו באלהי אבותיהם ויזנו אחרי אלהי עמ־הארץ אשר־השמיד אלהים מפניהם:
130	5	26	ויער אלהי ישראל את־רוח פול מלך־אשור ואת־רוח תלגת פלנسر מלך אשור ויגלם לראובני ולגדי ולחצי שבט מנשה ויביאם לחלח וחבור והרא ונהר גוזן עד היום הזה:
130	5	27	בני לוי גרשון קהת ומררי:

130	5	28	ובני קהת עמרם יצהר וחברון ועזיאל:
130	5	29	ובני עמרם אהרן ומשה ומרים ובני אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר:
130	5	30	אלעזר הוליד את־פינחס פינחס הליד את־אבישוע:
130	5	31	ואבישוע הוליד את־בקי ובקי הוליד את־עזי:
130	5	32	ועזי הוליד את־זרחיה וזרחיה הוליד את־מריות:
130	5	33	מריות הוליד את־אמריה ואמריה הוליד את־אחיטוב:
130	5	34	ואחיטוב הוליד את־צדוק וצדוק הוליד את־אחימעץ:
130	5	35	ואחימעץ הוליד את־עזריה ועזריה הוליד את־יוחנן:
130	5	36	ויוחנן הוליד את־עזריה הוא אשר כהן בבית אשר־בנה שלמה בירושלם:
130	5	37	ויולד עזריה את־אמריה ואמריה הוליד את־אחיטוב:
130	5	38	ואחיטוב הוליד את־צדוק וצדוק הוליד את־שלום:
130	5	39	ושלום הוליד את־חלקיה וחלקיה הוליד את־עזריה:
130	5	40	ועזריה הוליד את־שריה ושריה הוליד את־יהוצדק:
130	5	41	ויהוצדק הלך בהגלות יהוה

			את־יהודה וירושלם
			ביד נבכדנאצר:
130	6	1	בני לוי גרשם קהת
			ומררי:
	130	6	2 ואלה שמות
			בני־גרשום לבני
			ושמע:
	130	6	3 ובני קהת עמרם
			ויצהר וחברון
			ועזאל:
	130	6	4 בני מררי מחלי
			ומשי ואלה משפחות
			הלוי לאבותיהם:
	130	6	5 לגרשום לבני בנו
			יחת בנו זמה בנו:
	130	6	6 יואח בנו עדו בנו
			זרח בנו יאתרי
			בנו:
	130	6	7 בני קהת עמינדב
			בנו קרח בנו אסיר
			בנו:
	130	6	8 אלקנה בנו ואביסף
			בנו ואסיר בנו:
	130	6	9 תחת בנו אוריאל
			בנו עזיה בנו
			ושאול בנו:
	130	6	10 ובני אלקנה עמשי
			ואחימות:
	130	6	11 אלקנה בנו אלקנה
			צופי בנו ונחת
			בנו:
	130	6	12 אליאב בנו ירחם
			בנו אלקנה בנו:
	130	6	13 ובני שמואל הבכר
			ושני ואביה:
	130	6	14 בני מררי מחלי
			לבני בנו שמעי בנו
			עזה בנו:
	130	6	15 שמעא בנו חגיה בנו
			עשיה בנו:
	130	6	16 ואלה אשר העמיד
			דוד על־ידי־שיר
			בית יהוה ממנוח

הארון:

130	6	17	ויהיו משרתים לפני משכן אהל-מועד בשיר עד-בנות שלמה את-בית יהוה בירושלם ויעמדו כמשפטם על-עבודתם:
130	6	18	ואלה העמדים ובניהם מבני הקהתי הימן המשורר בן-יואל בן-שמואל:
130	6	19	בן-אלקנה בן-ירחם בן-אליאל בן-תוח:
130	6	20	בן-ציף בן-אלקנה בן-מחת בן-עמשי:
130	6	21	בן-אלקנה בן-יואל בן-עזריה בן-צפניה:
130	6	22	בן-תחת בן-אסיר בן-אביסף בן-קרח:
130	6	23	בן-יצהר בן-קהת בן-לוי בן-ישראל:
130	6	24	ואחיו אסף העמד על-ימינו אסף בן-ברכיהו בן-שמעא:
130	6	25	בן-מיכאל בן-בעשיה בן-מלכיה:
130	6	26	בן-אתני בן-זרח בן-עדיה:
130	6	27	בן-איתן בן-זמה בן-שמעי:
130	6	28	בן-יחת בן-גרשם בן-לוי:
130	6	29	ובני מררי אחיהם על-השמאול איתן בן-קיש בן-עבדי בן-מלוך:
130	6	30	בן-חשביה בן-אמציה בן-חלקיה:
130	6	31	בן-אמצי בן-בני בן-שמר:
130	6	32	בן-מחלי בן-מושי

			בן־מררי בן־לוי:
130	6	33	ואחיהם הלויים נתונים לכל־עבודת משכן בית האלהים:
130	6	34	ואהרן ובניו מקטירים על־מזבח העולה ועל־מזבח הקטרת לכל מלאכת קדש הקדשים ולכפר על־ישראל ככל אשר צוה משה עבד האלהים:
130	6	35	ואלה בני אהרן אלעזר בנו פינחס בנו אבישוע בנו:
130	6	36	בקי בנו עזי בנו זרחיה בנו:
130	6	37	מריות בנו אמריה בנו אחיטוב בנו:
130	6	38	צדוק בנו אחימעץ בנו:
130	6	39	ואלה מושבותם לטירותם בגבולם לבני אהרן למשפחת הקהתי כי להם היה הגורל:
130	6	40	ויתנו להם את־חברון בארץ יהודה ואת־מגרשיה סביבתיה:
130	6	41	ואת־שדה העיר ואת־חצריה נתנו לכלב בן־יפנה:
130	6	42	ולבני אהרן נתנו את־ערי המקלט את־חברון ואת־לבנה ואת־מגרשיה ואת־יתר ואת־אשתמע ואת־מגרשיה:
130	6	43	ואת־חילז ואת־מגרשיה את־דביר ואת־מגרשיה:

130	6	44	ואת־עשן ואת־מגרשיה ואת־בית שמש ואת־מגרשיה: וממטה בנימן את־גבע ואת־מגרשיה ואת־עלמת ואת־מגרשיה ואת־ענתות ואת־מגרשיה כל־עריהם שלש־עשרה עיר במשפחותיהם: ולבני קהת הנותרים ממשפחת המטה ממחצית מטה חצי מנשה בגורל ערים עשר: ולבני גרשום למשפחותם ממטה יששכר וממטה אשר וממטה נפתלי וממטה מנשה בבשן ערים שלוש עשרה: לבני מררי למשפחותם ממטה ראובן וממטה־גד וממטה זבולן בגורל ערים שתיים עשרה: ויתנו בני־ישראל ללויים את־הערים ואת־מגרשיהם: ויתנו בגורל ממטה בני־יהודה וממטה בני־שמעון וממטה בני בנימן את הערים האלה אשר־יקראו אתהם בשמות: וממשפחות בני קהת ויהי ערי גבולם ממטה אפרים: ויתנו להם את־ערי המקלט את־שכם
130	6	45	
130	6	46	
130	6	47	
130	6	48	
130	6	49	
130	6	50	
130	6	51	
130	6	52	

			ואת־מגרשיה בהר אפרים ואת־גזר ואת־מגרשיה:
130	6	53	ואת־ייקמעם ואת־מגרשיה ואת־בית חורון ואת־מגרשיה:
130	6	54	ואת־אילון ואת־מגרשיה ואת־גת־רמון ואת־מגרשיה:
130	6	55	וממחצית מטה מנשה את־ענר ואת־מגרשיה ואת־בלעם ואת־מגרשיה למשפחת לבני־קהת הנותרים:
130	6	56	לבני גרשום ממשפחת חצי מטה מנשה את־גולן בבשן ואת־מגרשיה ואת־ עשירות ואת־מגרשיה:
130	6	57	וממטה יששכר את־קדש ואת־מגרשיה את־דברת ואת־מגרשיה:
130	6	58	ואת־ראמות ואת־מגרשיה ואת־ענם ואת־מגרשיה:
130	6	59	וממטה אשר את־משל ואת־מגרשיה ואת־עבדון ואת־מגרשיה:
130	6	60	ואת־חוקק ואת־מגרשיה ואת־רחב ואת־מגרשיה:
130	6	61	וממטה נפתלי את־קדש בגליל ואת־מגרשיה ואת־חמון ואת־מגרשיה ואת־

			קרייתם ואת־מגרשיה:
130	6	62	לבני מררי הנותרים ממטה זבולן את־רמונו ואת־מגרשיה את־תבור ואת־ מגרשיה:
130	6	63	ומעבר לירדן ירחו למזרח הירדן ממטה ראובן את־בצר במדבר ואת־מגרשיה ואת־יהצה ואת־מגרשיה:
	130	6	64 ואת־קדמות ואת־מגרשיה ואת־מיפעת ואת־מגרשיה:
130	6	65	וממטה־גד את־ראמות בגלעד ואת־מגרשיה ואת־מחנים ואת־מגרשיה:
	130	6	66 ואת־חשבון ואת־מגרשיה ואת־יעזיר ואת־מגרשיה:
130	7	1	ולבני יששכר תולע ופואה ישיב ושמרון ארבעה:
	130	7	2 ובני תולע עזי ורפיה ויריאל ויחמי ויבשם ושמואל ראשים לבית־אבותם לתולע גבורי חיל לתלדותם מספרם בימי דויד עשרים־ושנים אלף ושש מאות:
	130	7	3 ובני עזי יזרחיה ובני יזרחיה מיכאל ועבדיה ויואל ישיה חמשה ראשים כלם:
130	7	4	ועליהם לתלדותם

			לבית אבותם גדודי צבא מלחמה שלשים וששה אלף כִּי הרבו נשים ובנים:
130	7	5	ואחיהם לכל משפחות יששכר גבורי חילים שמונים ושבעה אלף התיחשם לכל:
	130	7	6 בנימן בלע ובכר ידיעאל שלשה:
	130	7	7 ובני בלע אצבון ועזי ועזיאל וירימות ועירי חמשה ראשי בית אבות גבורי חילים והתיחשם עשרים ושנים אלף ושלשים וארבעה:
	130	7	8 ובני בכר זמירה ויועש ואליעזר ואליועיני ועמרי וירמות ואביה וענתות ועלמת כל־אלה בני־בכר:
	130	7	9 והתיחשם לתלדותם ראשי בית אבותם גבורי חיל עשרים אלף ומאתים:
	130	7	10 ובני ידיעאל בלהן ובני בלהן יעיש ובנימן ואהוד וכנענה וזיתן ותרשיש ואחישחר:
	130	7	11 כל־אלה בני ידיעאל לראשי האבות גבורי חילים שבעה־עשר אלף ומאתים יצאי צבא למלחמה:
	130	7	12 ושפם וחפם בני עיר חשם בני אחר:
	130	7	13 בני נפתלי יחציאל וגוני ויצר ושלום בני בלהה:

130	7	14	בני מנשה אשריאל אשר ילדה פילגשו הארמיה ילדה את־מכיר אבי גלעד:
130	7	15	ומכיר לקח אשה לחפים ולשפים ושם אחתו מעכה ושם השני צלפחד ותהינה לצלפחד בנות:
130	7	16	ותלד מעכה אשת־מכיר בן ותקרא שמו פרש ושם אחיו שרש ובניו אולם ורקם:
130	7	17	ובני אולם בִּדְן אלה בני גלעד בן־מכיר בן־מנשה:
130	7	18	ואחתו המלכת ילדה את־אישהוד ואת־אביעזר ואת־מחלה:
130	7	19	ויהיו בני שמידע אחין ושכם ולקחזי ואניעם:
130	7	20	ובני אפרים שותלח וברד בנו ותחת בנו ואלעדה בנו ותחת בנו:
130	7	21	וזבד בנו ושותלח בנו ועזר ואלעד והרגום אנשי־גת הנולדים בארץ כי ירדו לקחת את־מקניהם:
130	7	22	ויתאבל אפרים אביהם ימים רבים ויבאו אחיו לנחמו:
130	7	23	ויבא אל־אשתו ותהר ותלד בן ויקרא את־שמו בריעה כי ברעה היתה בביתו:
130	7	24	ובתו שארה ותבן את־בית־חורון

הַתַּחֲתוֹן וְאֶת־הַעֲלִיּוֹן

וְאֵת אֶזְנֵי שְׂאֵרָה:

130 7 25 וּרְפָח בְּנוֹ וְרִשְׁפִּי

וְתִלְחַח בְּנוֹ וְתַחֲנִן

בְּנוֹ:

130 7 26 לַעֲדֹן בְּנוֹ עֲמִיהוּד

בְּנוֹ אֲלִישָׁמַע בְּנוֹ:

130 7 27 נוֹן בְּנוֹ יְהוֹשֻׁעַ

בְּנוֹ:

130 7 28 וְאַחֲזָתָם וּמִשְׁבוֹתָם

בֵּית־אֵל וּבִנְתֵיהֶם

וּלְמִזְרַח נֶעְרָן

וּלְמַעֲרָב גִּזְרִי וּבִנְתֵיהֶם

וְשִׁכְמָם וּבִנְתֵיהֶם

עַד־עֵינָם וּבִנְתֵיהֶם:

130 7 29 וְעַל־יְדֵי בְנֵי־מִנְשָׁה

בֵּית־שֹׁאֵן וּבִנְתֵיהֶם

תַּעֲנֹךְ וּבִנְתֵיהֶם מִגְדוֹ

וּבִנְתֵיהֶם דּוֹר

וּבִנְתֵיהֶם בְּאֵלָה יִשְׁבּוּ

בְּנֵי יוֹסֵף

בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל:

130 7 30 בְּנֵי אֲשֶׁר יִמְנָה

וַיִּשׁוּהוּ וַיִּשְׁוִי

וּבְרִיעָה וְשֹׁרֵחַ

אַחֲוָתָם:

130 7 31 וּבְנֵי בְרִיעָה חֶבֶר

וּמִלְכִּיאֵל הוּא אָבִי

בְּרִזּוֹת:

130 7 32 וְחֶבֶר הוֹלִיד

אֶת־יִפְלָט וְאֶת־שׁוֹמֵר

וְאֶת־חֲוֹתָם וְאֵת שׁוֹעֵא

אַחֲוָתָם:

130 7 33 וּבְנֵי יִפְלָט פֶּסֶךְ

וּבִמְהֵל וַעֲשׂוֹת אֱלֹהִים

בְּנֵי יִפְלָט:

130 7 34 וּבְנֵי שֹׁמֵר אַחִי

וְרוּהַגָה יַחֲבֵה וְאַרְם:

130 7 35 וּבְנֵי־הַלֵּם אַחִיו צוֹפַח

וַיִּמְנַע וּשְׁלֹשׁ וַעֲמֵל:

130 7 36 בְּנֵי צוֹפַח סוּחַ

וְחֶרְנֶפֶר וְשׁוֹעֵל וּבְרִי

וַיִּמְרָה:

130	7	37	בצר והוד ושמא ושלשה ויתרן ובארא:
130	7	38	ובני יתר יפנה ופספה וארא:
130	7	39	ובני עלא ארח וחניאל ורציא:
130	7	40	כל־אלה בני־אשר ראשי בית־האבות ברורים גבורי חילים ראשי הנשיאים והתיחשם בצבא במלחמה מספרם אנשים עשרים וששה אלף:
130	8	1	ובנימן הוליד את־בלע בכרו אשבל השני ואחרח השלישי:
130	8	2	נוחה הרביעי ורפא החמישי:
130	8	3	ויהיו בנים לבלע אדר וגרא ואביהוד:
130	8	4	ואבישוע ונעמן ואחות:
130	8	5	וגרא ושפופן וחורם:
130	8	6	ואלה בני אחוד אלה הם ראשי אבות ליושבי גבע ויגלום אל־מנחת:
130	8	7	ונעמן ואחיה וגרא הוא הגלם והוליד את־עזא ואת־אחיחד:
130	8	8	ושחרים הוליד בשדה מואב מן־שלחו אתם חושים ואת־בערא נשיו:
130	8	9	ויולד מן־חדש אשתו את־יובב ואת־צביא ואת־מישא ואת־מלכם:
130	8	10	ואת־יעוץ ואת־שכיה

			ואת־מרמה אלה בניו
			ראשי אבות:
130	8	11	ומחשים הוליד
			את־אביטוב
			ואת־אלפעל:
130	8	12	ובני אלפעל עבר
			ומשעם ושמד הוא
			בנה את־אוננו
			ואת־לד ובנתיה:
130	8	13	וברעה ושמע המה
			ראשי האבות ליושבי
			אילון המה הבריוח
			את־יושבי גת:
130	8	14	ואחיו ששק וירמות:
130	8	15	וזבדיה וערד ועדר:
130	8	16	ומיכאל וישפה
			ויוחא בני בריעה:
130	8	17	וזבדיה ומשלם
			וחזקי וחבר:
130	8	18	וישמרי ויזליאה
			ויובב בני אלפעל:
130	8	19	ויקים וזכרי
			וזבדי:
130	8	20	ואליעני וצלתי
			ואליאל:
130	8	21	ועדיה ובראיה
			ושמרת בני שמעי:
130	8	22	וישפן ועבר
			ואליאל:
130	8	23	ועבדון וזכרי
			וחנן:
130	8	24	וחנניה ועילם
			וענתתיה:
130	8	25	ויפדיה ופניאל בני
			ששק:
130	8	26	ושמשרי ושחריה
			ועתליה:
130	8	27	ויערשיה ואליה
			וזכרי בני ירחם:
130	8	28	אלה ראשי אבות
			לתלדותם ראשים אלה
			ישבו בירושלם:
130	8	29	ובגבעון ישבו אבי

			גבעון ושם אשתו מעכה:
130	8	30	ובנו הבכור עבדון וצור וקיש ובעל ונדב:
130	8	31	וגדור ואחיו וזכר:
	130	8 32	ומקלות הוליד את־שמאה ואף־המה נגד אחיהם ישבו בירושלם עם־ אחיהם:
130	8	33	ונר הוליד את־קיש וקיש הוליד את־שאול ושאול הוליד את־יהונתן ואת־מלכ־ישוע ואת־אבינדב ואת־אשבעל:
130	8	34	ובן־יהונתן מריב בעל ומריב בעל הוליד את־מיכה:
130	8	35	ובני מיכה פיתון ומלך ותארע ואחז:
	130	8 36	ואחז הוליד את־יהועדה ויהועדה הוליד את־עלמת ואת־עזמות ואת־ זמרי וזמרי הוליד את־מוצא:
	130	8 37	ומוצא הוליד את־בנעא רפה בנו אלעשה בנו אצל בנו:
130	8	38	ולאצל ששה בנים ואלה שמותם עזריקם בכרו וישמעאל ושעריה ועבדיה וחנן כל־אלה בני אצל:
	130	8 39	ובני עשק אחיו אולם בכרו יעוש השני ואל־יפלט השלישי:

13O 8	40	ויהיו בני־אולם אנשים גברי־חיל דרכי קשת ומרבים בנים ובני בנים מאה וחמשים כל־אלה מבני בנימן:
13O 9	1	וכל־ישראל התיחשו והנם כתובים על־ספר מלכי ישראל ויהודה הגלו לבבל במעלם:
13O 9	2	והיושבים הראשנים אשר באחזתם בעריהם ישראל הכהנים הלויים והנתינים:
13O 9	3	ובירושלם ישבו מִן־בני יהודה ומִן־בני בנימן ומִן־בני אפרים ומנשה:
13O 9	4	עוֹתֵי בֶן־עֲמִיֶהוּד בֶן־עֲמֵרִי בֶן־אֲמֵרִי בֶן־בְּנִימִן־בְּנֵי פֶרֶץ בֶן־יְהוּדָה:
13O 9	5	ומִן־הַשִּׁלּוֹנִי עֲשִׂיָּה הַבְּכוֹר וּבְנָיו:
13O 9	6	ומִן־בְּנֵי־זֶרַח יַעֲוָאל וַאֲחִיהֶם שִׁשְׁמָאוֹת וְתַשְׁעִים:
13O 9	7	ומִן־בְּנֵי בְנִימִן סְלוּא בֶן־מִשְׁלֵם בֶן־יְהוּדָה בֶן־הַסְּנָאָה:
13O 9	8	וַיְבַנֶּה בֶן־יִרְחָם וְאֵלָה בֶן־עֲזִי בֶן־מִכְרִי וּמִשְׁלֵם בֶן־שַׁפְטִיָּה בֶן־רַעְוָאל בֶן־יְבֻנְיָה:
13O 9	9	וַאֲחִיהֶם לְתַלְדוֹתָם תַּשֵּׁעַ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים וְשֵׁשׁ כָּל־אֵלֶּה אַנְשֵׁים רֹאשֵׁי אֲבוֹת לְבֵית אֲבֹתֵיהֶם:

130	9	10	ומן־הכהנים ידעיה ויהויריב ויכין:
130	9	11	ועזריה בן־חלקיה בן־משלם בן־צדוק בן־מריות בן־אחיטוב נגיד בית האלהים:
130	9	12	ועדיה בן־ירחם בן־פשחור בן־מלכיה ומעשי בן־עדיאל בן־יחזרה בן־משלם בן־משלמית בן־אמר:
130	9	13	ואחיהם ראשים לבית אבותם אלף ושבע מאות וששים גבורי חיל מלאכת עבודת בית־האלהים:
130	9	14	ומן־הלויים שמעיה בן־חשוב בן־עזריקם בן־חשביה מן־בני מררי:
130	9	15	ובקבקר חרש וגלל ומתניה בן־מיכא בן־זכרי בן־אסף:
130	9	16	ועבדיה בן־שמעיה בן־גלל בן־ידותון וברכיה בן־אסא בן־אלקנה היושב בחצרי נטופתי:
130	9	17	והשערים שלום ועקוב וטלמן ואחימן ואחיהם שלום הראש:
130	9	18	ועד־הנה בשער המלך מזרחה המה השערים למחנות בני לוי:
130	9	19	ושלום בן־קורא בן־אביסף בן־קרח ואחיו לבית־אביו הקרחים על מלאכת העבודה שמרי הספים לאהל ואבתיהם על־מחנה יהוה שמרי

המבוא:

130 9 20 ופינחס בן־אלעזר
נגיד היה עליהם

לפנים יהוה עמו:

130 9 21 זכריה בן משלמיה
שער פתח לאהל
מועד:

130 9 22 כלם הברורים
לשערים בספים
מאתים ושנים עשר
המה בחצריהם
התיחשם המה יסד
דויד ושמואל הראה
באמונתם:

130 9 23 והם ובניהם
על־השערים
לבית־יהוה
לבית־האהל
למשמרות:

130 9 24 לארבע רוחות יהיו
השערים מזרח ימה
צפונה ונגבה:

130 9 25 ואחיהם בחצריהם
לבוא לשבעת הימים
מעת אל־עת עם־אלה:

130 9 26 כי באמונה המה
ארבעת גברי השערים
הם הלויים והיו
על־הלשכות ועל
האצרות בית
האלהים:

130 9 27 וסביבות
בית־האלהים ילינו
כִּי־עליהם משמרת
והם על־המפתח
ולבקר לבקר:

130 9 28 ומהם על־כלי
העבודה כִּי־במספר
יביאום ובמספר
יוציאום:

130 9 29 ומהם ממנים
על־הכלים ועל
כל־כלי הקדש

			ועל־הסלת והיין והשמן והלבונה והבשמים:
130	9	30	ומן־בני הכהנים רקחי המרקחת לבשמים:
130	9	31	ומתתיה מן־הלויים הוא הבכור לשלם הקרחי באמונה על מעשה החבתיים:
130	9	32	ומן־בני הקהתי מן־אחיהם על־לחם המערכת להכין שבת שבת:
130	9	33	ואלה המשררים ראשי אבות ללויים בלשכת פטירים כ־יוםם ולילה עליהם במלאכה:
130	9	34	אלה ראשי האבות ללויים לתלדותם ראשים אלה ישבו בירושלם:
130	9	35	ובגבעון ישבו אבי־גבעון יעואל ושם אשתו מעכה:
130	9	36	ובנו הבכור עבדון וצור וקיש ובעל ונר ונדב:
130	9	37	וגדור ואחיו וזכריה ומקלות:
130	9	38	ומקלות הוליד את־שמאם ואף־הם נגד אחיהם ישבו בירושלם עם־אחיהם:
130	9	39	ונר הוליד את־קיש וקיש הוליד את־שאול ושאול הוליד את־יהונתן ואת־מלכ־שוע ואת־אבינדב ואת־אשבעל:
130	9	40	ובן־יהונתן מריב

			בעל ומרי־בעל הוליד את־מיכה:
13O	9	41	ובני מיכה פיתון ומלך ותחרע:
	13O	9	42 ואחז הוליד את־יערה ויערה הוליד את־עלמת ואת־עזמות ואת־זמרי וזמרי הוליד את־מוצא:
13O	9	43	ומוצא הוליד את־בנעא ורפיה בנו אלעשה בנו אצל בנו:
13O	9	44	ולאצל ששה בנים ואלה שמותם עזריקם בכרו וישמעאל ושעריה ועבדיה וחנן אלה בני אצל:
	13O	10	1 ופלשתים נלחמו בישראל וינס איש־ישראל מפני פלשתים ויפלו חללים בהר גלבע:
	13O	10	2 וידבקו פלשתים אחרי שאול ואחרי בניו ויכו פלשתים את־יונתן ואת־ אבינדב ואת־מלכ־ישוע בני שאול:
	13O	10	3 ותכבד המלחמה על־שאול וימצאהו המורים בקשת ויחל מִן־היורים:
	13O	10	4 ויאמר שאול אל־נשא כליו שלף חרבך ודקרני בה פן־יבאו הערלים האלה והתעללו־בי ולא אבה נשא כליו כי ירא מאד ויקח שאול את־החרב ויפל

עליה:

13O 10 5 וירא נשא־כליו כי
מת שאול ויפל
גם־הוא על־החרב
וימת:

13O 10 6 וימת שאול ושלשת
בניו וכל־ביתו
יחדו מתו:

13O 10 7 ויראו כל־איש
ישראל אשר־בעמק כי
נסו וכי־מתו שאול
ובניו ויעזבו

עריהם וינסו ויבאו
פלשתים וישבו בהם:
13O 10 8 ויהי ממחרת ויבאו
פלשתים לפשט

את־החללים וימצאו
את־שאול ואת־בניו
נפלים בהר גלבע:

13O 10 9 ויפשיטהו וישאו
את־ראשו ואת־כליו
וישלחו

בארץ־פלשתים סביב
לבשר את־עצביהם
ואת־העם:

13O 10 10 וישימו את־כליו
בית אלהיהם
ואת־גלגלתו תקעו
בית דגון:

13O 10 11 וישמעו כל יביש
גלעד את
כל־אשר־עשו פלשתים
לשאול:

13O 10 12 ויקומו כל־איש חיל
וישאו את־גופת
שאול ואת גופת
בניו ויביאום
יבישה ויקברו
את־עצמותיהם תחת
האלה ביבש ויצומו
שבעת ימים:

13O 10 13 וימת שאול במעלו
אשר מעל ביהוה

על־דבר יהוה אשר
לא־שמר וגם־ לשאול
באוב לדרוש:

13O 10 14 ולא־דרש ביהוה
וימיתו ויסב
את־המלוכה לדויד
בן־ישי:

13O 11 1 ויקבצו כל־ישראל
אל־דויד חברונה
לאמר הנה עצמך
ובשרך אנחנו:

13O 11 2 גם־תמול גם־שלשום
גם בהיות שאול מלך
אתה המוציא והמביא
את־ישראל ויאמר
יהוה אלהיך לך אתה
תרעה את־עמי
את־ישראל ואתה
תהיה נגיד על עמי
ישראל:

13O 11 3 ויבאו כל־זקני
ישראל אל־המלך
חברונה ויכרת להם
דויד ברית בחברון
לפני יהוה וימשחו
את־דויד למלך
על־ישראל כדבר
יהוה ביד־שמואל:

13O 11 4 וילך דויד
וכל־ישראל ירושלם
היא יבוס ושם
היבוס יישי הארץ:

13O 11 5 ויאמרו יישי יבוס
לדויד לא תבוא הנה
וילכד דויד
את־מצדת ציון היא
עיר דויד:

13O 11 6 ויאמר דויד כל־מכה
יבוס בראשונה
יהיה לראש ולשר
ויעל בראשונה יואב
בן־צרויה ויהי
לראש:

- 13O 11 7 וישב דויד במצד
על־כן קראו־לו עיר
דויד:
- 13O 11 8 ויבן העיר מסביב
מִן־המלוא
ועד־הסביב ויואב
יחיה את־שאר העיר:
- 13O 11 9 וילך דויד הלוך
וגדול ויהוה צבאות
עמו:
- 13O 11 10 ואלה ראשי הגבורים
אשר לדויד
המתחזקים עמו
במלכותו
עם־כל־ישראל
להמליכו כדבר יהוה
על־ישראל:
- 13O 11 11 ואלה מספר הגברים
אשר לדויד ישבעם
בן־חמוני ראש
השלושים הוא־ עורר
את־חניתו
על־שלש־מאות חלל
בפעם אחת:
- 13O 11 12 ואחריו אלעזר
בן־דודו האחוחי
הוא בשלושה
הגברים:
- 13O 11 13 הוא־היה עם־דויד
בפס דמים והפלשתים
נאספו־שם למלחמה
ותהי חלקת השדה
מלאה שעורים והעם
נסו מפני פלשתים:
- 13O 11 14 ויתיצבו
בתוך־החלקה
ויצילוה ויכו
את־פלשתים ויושע
יהוה תשועה גדולה:
- 13O 11 15 וירדו שלושה
מִן־השלושים ראש
על־הצר אל־דויד
אל־מערת עדלם

ומחנה פלשתים חנה

בעמק רפאים:

13O 11 16 ודויד אז במצודה

ונציב פלשתים אז

בבית לחם:

13O 11 17 ויתאו דויד ויאמר

מי ישקני מים מבור

בית־לחם אשר בשער:

13O 11 18 ויבקעו השלשה

במחנה פלשתים

וישאבו־מים מבור

בית־לחם אשר בשער

וישאו ויבאו

אל־דויד ולא־אבה

דויד לשתותם וינסך

אתם ליהוה:

13O 11 19 ויאמר חלילה לי

מאלהי מעשות זאת

הדם האנשים האלה

אשתה בנפשותם כי

בנפשותם הביאום

ולא אבה לשתותם

אלה עשו שלשת

הגבורים:

13O 11 20 ואבשי אחי־יואב

הוא היה ראש

השלושה והוא עורר

את־חניתו על־שלש

מאות חלל ולא־שם

בשלושה:

13O 11 21 מן־השלושה בשנים

נכבד ויהי להם לשר

ועד־השלושה לא־בא:

13O 11 22 בניה בן־יהוידע

בן־איש־חיל

רב־פעלים מן־קבצאל

הוא הכה את שני

אריאל מואב והוא

ירד והכה את־הארי

בתוך הבור ביום

השלג:

13O 11 23 והוא־הכה את־האיש

המצרי איש מדה חמש

באמה וביד המצרי
חנית כמנור ארגים
וירד אליו בשבט
ויגזל את־החנית
מיד המצרי ויהרגהו
בחניתו:

13O 11 24 אלה עשה בניהו
בן־יהוידע ולו־שם
בשלושה הגברים:

13O 11 25 מן־השלושים הנו
נכבד הוא
ואל־השלושה לא־בא
וישימהו דויד על־
משמעתו:

13O 11 26 וגבורי החילים
עשה־אל אחי יואב
אלחנן בן־דודו
מבית לחם:

13O 11 27 שמות ההרורי חלץ
הפלוגי:

13O 11 28 עירא בן־עקש
התקועי אביעזר
הענתותי:

13O 11 29 סבכי החשתי עילי
האחוחי:

13O 11 30 מהרי הנטפתי חלד
בן־בענה הנטופתי:

13O 11 31 איתי בן־ריבי
מגבעת בני בנימן
בניה הפרעתני:

13O 11 32 חורי מנחלי געש
אביאל הערבתי:

13O 11 33 עזמות הבחרומי
אליחבא השעלבני:

13O 11 34 בני השם הגזוני
יונתן בן־שגה
ההררי:

13O 11 35 אחיאם בן־שכר
ההררי אליפל
בן־אור:

13O 11 36 חפר המכרתי אחיה
הפלגי:

13O 11 37 חצרו הכרמלי נערי

			בן־אזבי:
130	11	38	יואל אחי נתן מבחר
			בן־הגרי:
130	11	39	צלק העמוני נחרי
			הברתי נשא כלי
			יואב בן־צרויה:
130	11	40	עירא היתרי גרב
			היתרי:
130	11	41	אוריה החתי זבד
			בן־אחלי:
130	11	42	עדינא בן־שיזא
			הראובני ראש
			לראובני ועליו
			שלושים:
	130	11	43 חנן בן־מעכה
			ויושפט המתני:
130	11	44	עזיא העשתרתי שמע
			ויעואל בני חותם
			הערערי:
130	11	45	ידיעאל בן־שמרי
			ויחא אחיו התיצי:
	130	11	46 אליאל המחויים
			ויריבי ויושויה
			בני אלנעם ויתמה
			המואבי:
	130	11	47 אליאל ועובד
			ויעשיאל המצביה:
	130	12	1 ואלה הבאים
			אל־דויד לציקלג
			עוד עצור מפני
			שאול בן־קיש והמה
			בגבורים עזרי
			המלחמה:
	130	12	2 נשקי קשת מימינים
			ומשמאלים באבנים
			ובחצים בקשת מאחי
			שאול מבנימן:
	130	12	3 הראש אחיעזר ויואש
			בני השמעה הגבעתי
			ויזואל ופלט בני
			עזמות וברכה ויהוא
			הענתתי:
	130	12	4 וישמעיה הגבעוני

			גבור בשלשים ועל־השלשים:
130	12	5	וירמיה ויחזיאל ויוחנן ויוזבד הגדרתי:
130	12	6	אלעוזי וירימות ובעליה ושמריהו ושפטיהו החריפי:
130	12	7	אלקנה וישיהו ועזראל ויועזר וישבעם הקרחים:
130	12	8	ויועאלה וזבדיה בני ירחם מן־הגדור:
130	12	9	ומן־הגדי נבדלו אל־דויד למצד מדברה גברי החיל אנשי צבא למלחמה ערכי צנה ורמח ופני אריה פניהם וכצבאים על־ההרים למהר:
130	12	10	עזר הראש עבדיה השני אליאב השלשי:
130	12	11	משמנה הרביעי ירמיה החמשי:
130	12	12	עתי הששי אליאל השבעי:
130	12	13	יוחנן השמיני אלזבד התשיעי:
130	12	14	ירמיהו העשירי מכבני עשתי עשר:
130	12	15	אלה מבני־גד ראשי הצבא אחד למאה הקטן והגדול לאלף:
130	12	16	אלה הם אשר עברו את־הירדן בחדש הראשון והוא ממלא על־כל־גדיתיו ויבריחו את־כל־העמקים למזרח ולמערב:
130	12	17	ויבאו מן־בני

בנימן ויהודה
עד־למצד לדויד:
13O 12 18 ויצא דויד לפניהם
ויען ויאמר להם
אם־לשלום באתם אלי
לעזרני יהיה־לי
עליכם לבב ליחד
ואם־לרמותני לצרי
בלא חמס בכפי ירא
אלהי אבותינו
ויוכח:
13O 12 19 ורוח לבשה את־עמשי
ראש השלושים לך
דויד ועמך בן־ישי
שלום שלום לך
ושלום לעזרך כי
עזרך אלהיך ויקבלם
דויד ויתנם בראשי
הגדוד:
13O 12 20 וממנשה נפלו
על־דויד בבאו
עם־פלשתים על־שאול
למלחמה ולא עזרם
כי בעצה שלחהו
סרני פלשתים לאמר
בראשינו יפול
אל־אדניו שאול:
13O 12 21 בלכתו אל־ציקלג
נפלו עליו ממנשה
עדנח ויוזבד
וידיעאל ומיכאל
ויוזבד ואליהוא
וצלתי ראשי האלפים
אשר למנשה:
13O 12 22 והמה עזרו עם־דויד
על־הגדוד כִּי־גבורי
חיל כלם ויהיו
שרים בצבא:
13O 12 23 כי לעת־יום ביום
יבאו על־דויד
לעזרו עד־למחנה
גדול כמחנה אלהים:
13O 12 24 ואלה מספרי ראשי

חמזעית אלף ולעזר

בלא־לב ולב:
130 12 35 ומנפתלי שרים אלף
ועמהם בצנה וחנית
שלשים ושבעה אלף:
130 12 36 ומן־הדני ערכי
מלחמה
עשרים־ושמונה אלף
ושש מאות:
130 12 37 ומאשר יוצאי צבא
לערך מלחמה ארבעים
אלף:
130 12 38 ומעבר לירדן
מן־הראובני והגדי
וחצי שבט מנשה בכל
כלי צבא מלחמה מאה
ועשרים אלף:
130 12 39 כל־אלה אנשי מלחמה
עדרי מערכה בלבב
שלם באו חברונה
להמליך את־דויד
על־כל־ישראל וגם
כל־שרית ישראל לב
אחד להמליך
את־דויד:
130 12 40 ויהי־שם עם־דויד
ימים שלושה אכלים
ושותים כ־הכינו
להם אחיהם:
130 12 41 וגם הקרובים־אליהם
עדי־שכר וזבלון
ונפתלי מביאים לחם
בחמורים ובגמלים
ובפרדים ובבקר
מאכל קמח דבלים
וצמוקים ויין־ושמן
ובקר וצאן לרב כי
שמחה בישראל:
130 13 1 ויועץ דויד עם־שרי
האלפים והמאות
לכל־נגיד:
130 13 2 ויאמר דויד לכל
קהל ישראל
אם־עליכם טוב

			ומן־יהוה אלהינו נפרצה נשלחה על־אחינו הנשארים בכל ארצות ישראל ועמהם הכהנים והלויים בערי מגרשיהם ויקבצו אלינו:
130	13	3	ונסבה את־ארון אלהינו אלינו כי־לא דרשנהו בימי שאול:
130	13	4	ויאמרו כל־הקהל לעשות כן כי־ישר הדבר בעיני כל־העם:
130	13	5	ויקהל דויד את־כל־ישראל מן־שיחור מצרים ועד־לבוא חמת להביא את־ארון האלהים מקרית יערים:
130	13	6	ויעל דויד וכל־ישראל בעלתה אל־קרית יערים אשר ליהודה להעלות משם את ארון האלהים יהוה יושב הכרובים אשר־נקרא שם:
130	13	7	וירכיבו את־ארון האלהים על־עגלה חדשה מבית אבינדב ועזא ואחיו נהגים בעגלה:
130	13	8	ודויד וכל־ישראל משחקים לפני האלהים בכל־עז ובשירים ובכנרות ובנבלים ובתפים ובמצלותים ובחצצרות:
130	13	9	ויבאו עד־גרן כידן

			וישלח עזא את־ידו לאחז את־הארון כי שמטו הבקר:
13O	13	10	ויחר־אף יהוה בעזא ויכהו על אשר־שלח ידו על־הארון וימת שם לפני אלהים:
13O	13	11	ויחר לדויד כִּי־פרץ יהוה פרץ בעזא ויקרא למקום ההוא פרץ עזא עד היום הזה:
	13O	13	12 ויירא דויד את־האלהים ביום ההוא לאמר היך אביא אלי את ארון האלהים:
	13O	13	13 ולא־הסיר דויד את־הארון אליו אל־עיר דויד ויטהו אל־בית עבד־אדם הגתי:
13O	13	14	וישב ארון האלהים עם־בית עבד אדם בביתו שלשה חדשים ויברך יהוה את־בית עבד־אדם ואת־כל־אשר־לו:
13O	14	1	וישלח חירם מלך־צר מלאכים אל־דויד ועצי ארזים וחרשי קיר וחרשי עצים לבנות לו בית:
	13O	14	2 וידע דויד כִּי־הכינו יהוה למלך על־ישראל כִּי־נשאת למעלה מלכותו בעבור עמו ישראל:
	13O	14	3 ויקח דויד עוד נשים בירושלם ויולד דויד עוד בנים ובנות:

13O	14	4	ואלה שמות הילודים אשר היו־לו בירושלם שמוע ושובב נתן ושלמה: ויבחר ואלישוע ואלפלט:
13O	14	5	ונגה ונפג ויפיע: ואלישמע ובעל־ידע ואליפלט:
13O	14	6	וישמעו פלשתים כ־נמשח דויד למלך על־כ־ישראל ויעלו כל־פלשתים לבקש את־דויד וישמע דויד ויצא לפניהם:
13O	14	7	ופלשתים באו ויפשטו בעמק רפאים:
13O	14	8	וישאל דויד באלהים לאמר האעלה על־פלשתיים ונתתם בידי ויאמר לו יהוה עלה ונתתים בידך:
13O	14	9	ויעלו בבעל־פרצים ויכם שם דויד ויאמר דויד פרץ האלהים את־אויבי בידי כפרץ מים על־כן קראו שם־המקום ההוא בעל־ פרצים:
13O	14	10	ויעזבו־שם את־אלהיהם ויאמר דויד וישרפו באש:
13O	14	11	ויסיפו עוד פלשתים ויפשטו בעמק:
13O	14	12	וישאל עוד דויד באלהים ויאמר לו האלהים לא תעלה אחריהם הסב מעליהם ובאת להם ממול הבכאים:
13O	14	13	
13O	14	14	

13O 14 15 ויהי כשמעך את־קול
 הצעדה בראשי
 הבכאים אז תצא
 במלחמה כִּי־יצא
 האלהים לפניך
 להכות את־מחנה
 פלשתים:
 13O 14 16 ויעש דויד כאשר
 צוהו האלהים ויכו
 את־מחנה פלשתים
 מגבעון ועד־גזרה:
 13O 14 17 ויצא שם־דויד
 בכל־הארצות ויהוה
 נתן את־פחדו
 על־כל־הגוים:
 13O 15 1 ויעש־לו בתים בעיר
 דויד ויכן מקום
 לארון האלהים
 ויט־לו אהל:
 13O 15 2 אז אמר דויד לא
 לשאת את־ארון
 האלהים כי
 אס־הלויים כִּי־בם
 בחר יהוה לשאת
 את־ארון יהוה
 ולשרתו עד־עולם:
 13O 15 3 ויקהל דויד
 את־כל־ישראל
 אל־ירושלם להעלות
 את־ארון יהוה
 אל־מקומו אשר־הכין
 לו:
 13O 15 4 ויאסף דויד את־בני
 אהרן ואת־הלויים:
 13O 15 5 לבני קהת אוריאל
 השר ואחיו מאה
 ועשרים:
 13O 15 6 לבני מררי עשיה
 השר ואחיו מאתים
 ועשרים:
 13O 15 7 לבני גרשום יואל
 השר ואחיו מאה
 ושלשים:

130	15	8	לבני אליצפן שמעיה השר ואחיו מאתים:
130	15	9	לבני חברון אליאל השר ואחיו שמונים:
130	15	10	לבני עזיאל עמינדב השר ואחיו מאה ושנים עשר:
130	15	11	ויקרא דויד לצדוק ולאביתר הכהנים וללויים לאוריאל עשיה ויואל שמעיה ואליאל ועמינדב:
130	15	12	ויאמר להם אתם ראשי האבות ללויים התקדשו אתם ואחיכם והעליתם את ארון יהוה אלהי ישראל אל־הכינותי לו:
130	15	13	כי למבראשונה לא אתם פרץ יהוה אלהינו בנו כ־לא דרשנהו כמשפט:
130	15	14	ויתקדשו הכהנים והלויים להעלות את־ארון יהוה אלהי ישראל:
130	15	15	וישאו בני־הלויים את ארון האלהים כאשר צוה משה כדבר יהוה בכתפם במטות עליהם:
130	15	16	ויאמר דויד לשרי הלויים להעמיד את־אחיהם המשררים בכל־שיר נבלים וכנרות ומצלתים משמיעים להרים־בקול לשמחה:
130	15	17	ויעמידו הלויים את הימן בן־יואל ומן־אחיו אסף בן־ברכיהו ומן־בני מררי אחיהם איתן

בן־קושיהו:

18 15 13O ועמהם אחיהם

המשנים זכריהו בן

ויעזיאל ושמירמות

ויחזיאל ועני אליאב

ובניהו ומעשיהו

ומתתיהו ואליפלהו

ומקניהו ועבד אדם

ויעיאל השערים:

19 15 13O והמשררים הימן אסף

ואיתן במצלותים

נחשת להשמיע:

20 15 13O וזכריה ועזיאל

ושמירמות ויחזיאל

ועני ואליאב

ומעשיהו ובניהו

בנבלים על־עלמות:

21 15 13O ומתתיהו ואליפלהו

ומקניהו ועבד אדם

ויעיאל ועזזיהו

בכנרות על־

השמינית לנצח:

22 15 13O וכנניהו שר־הלויים

במשא יסר במשא כי

מבין הוא:

23 15 13O וברכיה ואלקנה

שערים לארון:

24 15 13O ושבניהו ויושפט

ונתנאל ועמשי

וזכריהו ובניהו

ואליעזר הכהנים

מחצצרים בחצצרות

לפני ארון האלהים

ועבד אדם ויחיה

שערים לארון:

25 15 13O ויהי דויד וזקני

ישראל ושרי האלפים

ההלכים להעלות

את־ארון ברית־

יהוה מן־בית

עבד־אדם בשמחה:

26 15 13O ויהי בעזר האלהים

את־הלויים נשאי

			ארון ברית־יהוה ויזבחו שבעה־פרים ושבעה אילים: ודויד מכרבל במעיל בוץ וכל־הלויים הנשאים את־הארון והמשררים וכנניה השר המשא המשררים ועל־דויד אפוד בד: 130 15 27 וכל־ישראל מעלים את־ארון ברית־יהוה בתרועה ובקול שופר ובחצצרות ובמצלותים משמעים בנבלים וכנרות: 130 15 29 ויהי ארון ברית יהוה בא עד־עיר דויד ומיכל בת־שאול נשקפה בעד החלון ותרא את־המלך דויד מרקד ומשחק ותבז לו בלבה: 130 16 1 ויביאו את־ארון האלהים ויציגו אתו בתוך האהל אשר נטה־לו דויד ויקריבו עלות ושלמים לפני האלהים: 130 16 2 ויכל דויד מהעלות העלה והשלמים ויברך את־העם בשם יהוה: 130 16 3 ויחלק לכל־איש ישראל מאיש ועד־אשה לאיש ככר־לחם ואשפר ואשישה: 130 16 4 ויתן לפני ארון יהוה מן־הלויים משרתים ולהזכיר ולהודות ולהלל
--	--	--	---

			ליהוה אלהי ישראל:
130	16	5	אסף הראש ומשנהו זכריה יעיאל ושמירמות ויחזיאל ומתתיה ואליאב ובניהו ועבד אדם ויעיאל בכלי נבלים ובכנרות ואסף במצלתיים משמיע:
	130	16	6 ובניהו ויחזיאל הכהנים בחצצרות תמיד לפני ארון ברית־האלהים:
130	16	7	ביום ההוא אז נתן דויד בראש להדות ליהוה ביד־אסף ואחיו:
	130	16	8 הודו ליהוה קראו בשמו הודיעו בעמים עלילתיו:
	130	16	9 שירו לו זמרו־לו שיחו בכל־נפלאותיו:
130	16	10	התהללו בשם קדשו ישמח לב מבקשי יהוה:
	130	16	11 דרשו יהוה ועזו בקשו פניו תמיד:
130	16	12	זכרו נפלאותיו אשר עשה מפתיו ומשפטי־פיהו:
	130	16	13 זרע ישראל עבדו בני יעקב בחיריו:
	130	16	14 הוא יהוה אלהינו בכל־הארץ משפטיו:
	130	16	15 זכרו לעולם בריתו דבר צוה לאלף דור:
130	16	16	אשר כרת את־אברהם ושבועתו ליצחק:
	130	16	17 ויעמידה ליעקב לחק לישראל ברית עולם:
	130	16	18 לאמר לך אתן ארץ־כנען חבל נחלתכם:

130	16	19	בהיותכם מתי מספר כמעט וגרים בה:
	130	16	20 ויתהלכו מגוי אל־גוי ומממלכה אל־עם אחר:
	130	16	21 לא־הניח לאיש לעשקם ויוכח עליהם מלכים:
	130	16	22 אל־תגעו במשיחי ובנביאי אל־תרעו:
	130	16	23 שירו ליהוה כל־הארץ בשרו מיום־אל־יום ישועתו:
	130	16	24 ספרו בגוים את־כבודו בכל־העמים נפלאותיו:
	130	16	25 כי גדול יהוה ומהלל מאד ונורא הוא על־כל־אלהים:
	130	16	26 כי כל־אלהי העמים אלילים ויהוה שמים עשה:
	130	16	27 הוד והדר לפניו עז וחדוה במקמו:
	130	16	28 הבו ליהוה משפחות עמים הבו ליהוה כבוד ועז:
	130	16	29 הבו ליהוה כבוד שמו שאו מנחה ובאו לפניו השתחוו ליהוה בהדרת־קדש:
	130	16	30 חילו מלפניו כל־הארץ אף־תכון תבל בל־תמוט:
	130	16	31 ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים יהוה מלך:
	130	16	32 ירעם הים ומלואו יעלץ השדה וכל־אשר־בו:
	130	16	33 אז ירננו עצי היער

מלפני יהוה כי־בא
לשפוט את־הארץ:
13O 16 34 הודו ליהוה כי טוב
כי לעולם חסדו:
13O 16 35 ואמרו הושיענו
אלהי ישענו וקבצנו
והצילנו מן־הגוים
להדות לשם קדשך
להשתבח בתהלתך:
13O 16 36 ברוך יהוה אלהי
ישראל מן־העולם
ועד העלם ויאמרו
כל־העם אמן והלל
ליהוה:
13O 16 37 ויעזב־שם לפני
ארון ברית־יהוה
לאסף ולאחיו לשרת
לפני הארון תמיד
לדבר־יום ביום:
13O 16 38 ועבד אדם ואחיהם
ששים ושמונה ועבד
אדם בן־ייתון
וחסה לשערים:
13O 16 39 ואת צדוק הכהן
ואחיו הכהנים לפני
משכן יהוה בבמה
אשר בגבעון:
13O 16 40 להעלות עלות ליהוה
על־מזבח העלה תמיד
לבקר ולערב
ולכל־הכתוב בתורת
יהוה אשר צוה
על־ישראל:
13O 16 41 ועמהם הימן
וידותון ושאר
הברורים אשר נקבו
בשמות להדות ליהוה
כי לעולם חסדו:
13O 16 42 ועמהם הימן
וידותון חצצרות
ומצלתיים למשמיעים
וכלי שיר האלהים
ובני ידותון לשער:

13O	16	43	<p>ויילכו כל־העם איש לביתו ויסב דויד לברך את־ביתו:</p>
13O	17	1	<p>ויהי כאשר ישב דויד בביתו ויאמר דויד אל־נתן הנביא הנה אנכי יושב בבית הארזים וארון ברית־יהוה תחת יריעות:</p>
13O	17	2	<p>ויאמר נתן אל־דויד כל אשר בלבבך עשה כי האלהים עמך:</p>
13O	17	3	<p>ויהי בלילה ההוא ויהי דבר־אלהים אל־נתן לאמר:</p>
13O	17	4	<p>לך ואמרת אל־דויד עבדי כה אמר יהוה לא אתה תבנה־לי הבית לשבת:</p>
13O	17	5	<p>כי לא ישבתי בבית מִן־היום אשר העליתי את־ישראל עד היום הזה ואהיה מאהל אל־אהל וממשכן:</p>
13O	17	6	<p>בכל אשר־התהלכתי בכל־ישראל הדבר דברתי את־אחד שפטי ישראל אשר צויתי לרעות את־עמי לאמר למה לא־בניתם לי בית ארזים:</p>
13O	17	7	<p>ועתה כה־תאמר לעבדי לדויד כה אמר יהוה צבאות אני לקחתיך מִן־הנוה מִן־אחרי הצאן להיות נגיד על עמי ישראל:</p>
13O	17	8	<p>ואהיה עמך בכל אשר הלכת ואכרית את־כל־אויביך</p>

			מפניך ועשיתי לך שם כשם הגדולים אשר בארץ:
130	17	9	ושמתי מקום לעמי ישראל ונטעתיהו ושכן תחתיו ולא ירגז עוד ולא־ יוסיפו בני־עולה לבלתו כאשר בראשונה:
130	17	10	ולמימים אשר צויתי שפטים על־עמי ישראל והכנעתי את־כל־אויביך ואגד לך ובית יבנה־לך יהוה:
130	17	11	והיה כִּי־מלאו ימך ללכת עם־אבתיך והקימותי את־זרעך אחריך אשר יהיה מבניך והכינותי את־מלכותו:
130	17	12	הוא יבנה־לי בית וכננתי את־כסאו עד־עולם:
130	17	13	אני אהיה־לו לאב והוא יהיה־לי לבן וחסדי לא־אסיר מעמו כאשר הסירותי מאשר היה לפניך:
130	17	14	והעמדתיהו בביתי ובמלכותי עד־העולם וכסאו יהיה נכון עד־עולם:
130	17	15	ככל הדברים האלה וככל החזון הזה כן דבר נתן אל־דויד:
130	17	16	ויבא המלך דויד וישב לפני יהוה ויאמר מִי־אני יהוה אלהים ומי ביתי כי הביאתני עד־הלם:
130	17	17	ותקטן זאת בעיניך

אלהים ותדבר
 על־בית־עבדך
 למרחוק וראיתיני
 כתור האדם המעלה
 יהוה אלהים:
 13O 17 18 מה־יוסיף עוד דויד
 אליך לכבוד
 את־עבדך ואתה
 את־עבדך ידעת:
 13O 17 19 יהוה בעבור עבדך
 וכלבך עשית את
 כל־הגדולה הזאת
 להדיע את־כל־
 הגדלות:
 13O 17 20 יהוה אין כמוך
 ואין אלהים זולתך
 בכל אשר־שמענו
 באזנינו:
 13O 17 21 ומי כעמך ישראל
 גוי אחד בארץ אשר
 הלך האלהים לפדות
 לו עם לשום לך שם
 גדלות ונראות לגרש
 מפני עמך אשר־פדית
 ממצרים גוים:
 13O 17 22 ותתן את־עמך ישראל
 לך לעם עד־עולם
 ואתה יהוה היית
 להם לאלהים:
 13O 17 23 ועתה יהוה הדבר
 אשר דברת על־עבדך
 ועל־ביתו יאמן
 עד־עולם ועשה כאשר
 דברת:
 13O 17 24 ויאמן ויגדל שמך
 עד־עולם לאמר יהוה
 צבאות אלהי ישראל
 אלהים לישראל
 ובית־דויד עבדך
 נכון לפניך:
 13O 17 25 כי אתה אלהי גלית
 את־אזן עבדך לבנות
 לו בית על־כן מצא

			עבדך להתפלל לפניך:
13O	17	26	ועתה יהוה אתה־הוא האלהים ותדבר על־עבדך הטובה הזאת:
13O	17	27	ועתה הואלת לברך את־בית עבדך להיות לעולם לפניך כי־אתה יהוה ברכת ומברך לעולם:
13O	18	1	ויהי אחרי־כן ויך דויד את־פלשתים ויכניעם ויקח את־גת ובנתיה מיד פלשתים:
13O	18	2	ויך את־מואב ויהיו מואב עבדים לדויד נשאי מנחה:
	13O	18	3 ויך דויד את־הדדעזר מלך־צובה חמתה בלכתו להציב ידו בנהר־פרת:
13O	18	4	וילכד דויד ממנו אלף רכב ושבעת אלפים פרשים ועשרים אלף איש רגלי ויעקר דויד את־כל־הרכב ויותר ממנו מאה רכב:
13O	18	5	ויבא ארם דרמשק לעזור להדדעזר מלך צובה ויך דויד בארם עשרים־ושנים אלף איש:
13O	18	6	וישם דויד בארם דרמשק ויהי ארם לדויד עבדים נשאי מנחה ויושע יהוה לדויד בכל אשר הלך:
13O	18	7	ויקח דויד את שלטי

			הזהב אשר היו על עבדי הדדעזר ויביאם ירושלם:
130	18	8	ומטבחת ומכון ערי הדדעזר לקח דויד נחשת רבה מאד בה עשה שלמה את־יָם הנחשת ואת־העמודים ואת כלי הנחשת:
130	18	9	וישמע תעו מלך חמת כי הכה דויד את־כל־חיל הדדעזר מלך־צובה:
130	18	10	וישלח את־הדורם־בנו אל־המלך־דויד לשאול־לו לשלום ולברכו על אשר נלחם בהדדעזר ויכהו כ־איש מלחמות תעו היה הדדעזר וכל כלי זהב וכסף ונחשת:
130	18	11	גם־אתם הקדיש המלך דויד ליהוה עם־הכסף והזהב אשר נשא מכל־הגוים מאדום וממואב ומבני עמון ומפלשתים ומעמלק:
130	18	12	ואבשי בן־צרויה הכה את־אדום בגיא המלח שמונה עשר אלף:
130	18	13	וישם באדום נציבים ויהיו כל־אדום עבדים לדויד ויושע יהוה את־דויד בכל אשר הלך:
130	18	14	וימלך דויד על־כל־ישראל ויהי עשה משפט וצדקה לכל־עמו:

13O 18 15 ויואב בן־צרויה
 על־הצבא ויהושפט
 בן־אחילוד מזכיר:
 13O 18 16 וצדוק בן־אחיטוב
 ואבימלך בן־אביתר
 כהנים ושושא סופר:
 13O 18 17 ובניהו בן־יהוידע
 על־הכרתי והפלתי
 ובני־דויד הראשנים
 ליד המלך:
 13O 19 1 ויהי אחרי־כן וימת
 נחש מלך בני־עמון
 וימלך בנו תחתיו:
 13O 19 2 ויאמר דויד
 אעשה־חסד עם־חנון
 בן־נחש כי־עשה
 אביו עמי חסד
 וישלח דויד מלאכים
 לנחמו על־אביו
 ויבאו עבדי דויד
 אל־ארץ בני־עמון
 אל־חנון לנחמו:
 13O 19 3 ויאמרו שרי
 בני־עמון לחנון
 המכבד דויד
 את־אביך בעיניך
 כי־שלח לך מנחמים
 הלא בעבור לחקר
 ולהפך ולרגל הארץ
 באו עבדיו אליך:
 13O 19 4 ויקח חנון את־עבדי
 דויד ויגלחם ויכרת
 את־מדויהם בחצי
 עד־המפשעה וישלחם:
 13O 19 5 וילכו ויגידו
 לדויד על־האנשים
 וישלח לקראתם
 כי־היו האנשים
 נכלמים מאד ויאמר
 המלך שבו בירחו עד
 אשר־יצמח זקנכם
 ושבתם:
 13O 19 6 ויראו בני עמון כי

			התבאשו עמ־דויד וישלח חנון ובני עמון אלף ככר־ כסף לשכר להם מן־ארם נהרים ומן־ארם מעכה ומצובה רכב ופרשים:
130	19	7	וישכרו להם שנים ושלשים אלף רכב ואת־מלך מעכה ואת־עמו ויבאו ויחנו לפני מידבא ובני עמון נאספו מעריהם ויבאו למלחמה:
130	19	8	וישמע דויד וישלח את־יואב ואת כל־צבא הגבורים:
130	19	9	ויצאו בני עמון ויערכו מלחמה פתח העיר והמלכים אשר־באו לבדם בשדה:
130	19	10	וירא יואב כי־היתה פני־המלחמה אליו פנים ואחור ויבחר מכל־בחור בישראל ויערך לקראת ארם:
130	19	11	ואת יתר העם נתן ביד אבשי אחיו ויערכו לקראת בני עמון:
130	19	12	ויאמר אם־תחזק ממני ארם והיית לי לתשועה ואם־בני עמון יחזקו ממך והושעתיך:
130	19	13	חזק ונתחזקה בעד־עמנו ובעד ערי אלהינו ויהוה הטוב בעיניו יעשה:
130	19	14	ויגש יואב והעם אשר־עמו לפני ארם

למלחמה וינוסו

מפניו:

ובני עמון ראו 15 19 130

כי־נס ארם וינוסו

גם־הם מפני אבשי

אחיו ויבאו העירה

ויבא יואב ירושלם:

וירא ארם כי נגפו 16 19 130

לפני ישראל וישלחו

מלאכים ויוציאו

את־ארם אשר מעבר

הנהר ושופך שר־צבא

הדדעזר לפניהם:

ויגד לדויד ויאסף 17 19 130

את־כל־ישראל ויעבר

הירדן ויבא אלהם

ויערך אלהם ויערך

דויד לקראת ארם

מלחמה וילחמו עמו:

וינס ארם מלפני 18 19 130

ישראל ויהרג דויד

מארם שבעת אלפים

רכב וארבעים אלף

איש רגלי ואת שופך

שר־הצבא המית:

ויראו עבדי הדדעזר 19 19 130

כי נגפו לפני

ישראל וישלימו

עם־דויד ויעבדהו

ולא־אבה ארם

להושיע

את־בני־עמון עוד:

ויהי לעת תשובת 1 20 130

השנה לעת צאת

המלכים וינהג יואב

את־חיל הצבא וישחת

את־ארץ בני־עמון

ויבא ויצר את־רבה

ודויד ישב בירושלם

ויך יואב את־רבה

ויהרסה:

ויקח דויד 2 20 130

את־עטרת־מלכם מעל

			ראשו וימצאה משקל ככר־זהב ובה אבן יקרה ותהי על־ראש דויד ושלל העיר הוציא הרבה מאד:
13O	20	3	ואת־העם אשר־בה הוציא וישר במגרה ובחריצי הברזל ובמגרות וכן יעשה דויד לכל ערי בני־עמון וישב דויד וכל־העם ירושלם:
13O	20	4	ויהי אחרי־כן ותעמד מלחמה בגזר עם־פלשתים אז הכה סבכי החשתי את־ ספי מילדי הרפאים ויכנעו:
13O	20	5	ותהי־עוד מלחמה את־פלשתים ויך אלחנן בן־יעור את־לחמי אחי גלית הגתי ועץ חניתו כמנור ארגים:
13O	20	6	ותהי־עוד מלחמה בגת ויהי איש מדה ואצבעתיו שש־ושש עשרים וארבע וגם־הוא נולד להרפא:
13O	20	7	ויחרף את־ישראל ויכהו יהונתן בן־שמעא אחי דויד:
13O	20	8	אל נולדו להרפא בגת ויפלו ביד־דויד וביד־עבדיו:
13O	21	1	ויעמד שטן על־ישראל ויסת את־דויד למנות את־ישראל:
13O	21	2	ויאמר דויד

אל־יואב ואל־שרי
העם לכו ספרו
את־ישראל מבאר שבע
ועד־ דן והביאו
אלי ואדעה
את־מספרם:

13O 21 3 ויאמר יואב יוסף
יהוה על־עמו כהם
מאה פעמים הלא
אדני המלך כלם
לאדני לעבדים למה
יבקש זאת אדני למה
יהיה לאשמה
לישראל:

13O 21 4 ודבר־המלך חזק
על־יואב ויצא יואב
ויתהלך בכל־ישראל
ויבא ירושלם:

13O 21 5 ויתן יואב את־מספר
מפקד־העם אל־דויד
ויהי כל־ישראל אלף
אלפים ומאה אלף
איש שלף חרב
ויהודה ארבע מאות
ושבעים אלף איש
שלף חרב:

13O 21 6 ולוי ובנימן לא
פקד בתוכם כי־נתעב
דבר־המלך את־יואב:

13O 21 7 וירע בעיני האלהים
על־הדבר הזה ויך
את־ישראל:

13O 21 8 ויאמר דויד
אל־האלהים חטאתי
מאד אשר עשיתי
את־הדבר הזה ועתה
העבר־נא את־עוון
עבדך כי נסכלתי
מאד:

13O 21 9 וידבר יהוה אל־גד
חזה דויד לאמר:

13O 21 10 לך ודברת אל־דויד
לאמר כה אמר יהוה

שלוש אני נטה עליך
בחר־לך אחת מהנה
ואעשה־לך:

11 21 13O ויבא גד אל־דויד
ויאמר לו כה־אמר
יהוה קבל־לך:

12 21 13O ואם־שלוש שנים רעב
ואם־שלשה חדשים
נספה מפני־צריך
וחרב אויבך למשגת
ואם־שלשת ימים חרב
יהוה ודבר בארץ
ומלאך יהוה משחית
בכל־ גבול ישראל
ועתה ראה מה־אשיב
את־שלחי דבר:

13 21 13O ויאמר דויד אל־גד
צר־לי מאד אפלה־נא
ביד־יהוה כִּי־רבים
רחמיו מאד
וביד־אדם אל־אפל:

14 21 13O ויתן יהוה דבר
בישראל ויפל
מישראל שבעים אלף
איש:

15 21 13O וישלח האלהים מלאך
לירושלם להשחיתה
וכהשחית ראה יהוה
וינחם על־ הרעה
ויאמר למלאך
המשחית רב עתה הרף
ידך ומלאך יהוה
עמד עם־גרן ארנן
היבوسی:

16 21 13O וישא דויד
את־עיניו וירא
את־מלאך יהוה עמד
בין הארץ ובין
השמים וחרבו שלופה
בידו נטויה
על־ירושלם ויפל
דויד והזקנים
מכסים בשקים

על־פניהם:

17 ויאמר דויד 21 13O

אל־האלהים הלא אני
אמרתי למנות בעם
ואני־הוא אשר־

חטאתי והרע הרעותי
ואלה הצאן מה עשו
יהוה אלהי תהי נא
ידך בי ובבית אבי
ובעמך לא למגפה:

18 ומלאך יהוה אמר 21 13O

אל־גד לאמר לדויד
כי יעלה דויד

להקים מזבח ליהוה
בגרן ארנן היבסי:

19 ויעל דויד בדבר־גד 21 13O

אשר דבר בשם יהוה:

20 וישב ארנן וירא 21 13O

את־המלאך וארבעת
בניו עמו מתחבאים
וארנן דש חטים:

21 ויבא דויד עד־ארנן 21 13O

ויבט ארנן וירא
את־דויד ויצא

מן־הגרן וישתחו
לדויד אפים ארצה:

22 ויאמר דויד 21 13O

אל־ארנן תנה־לי
מקום הגרן

ואבנה־בו מזבח
ליהוה בכסף מלא

תנהו לי ותעצר
המגפה מעל העם:

23 ויאמר ארנן 21 13O

אל־דויד קח־לך
ויעש אדני המלך

הטוב בעיניו ראה
נתתי הבקר לעלות

והמורגים לעצים
והחטים למנחה הכל

נתתי:

24 ויאמר המלך דויד 21 13O

לארנן לא כ־קנה

אקנה בכסף מלא כי
לא־אשא אשר־ לך
ליהוה והעלות עולה
חנם:

130 21 25 ויתן דויד לארנן
במקום שקלי זהב
משקל שש מאות:

130 21 26 ויבן שם דויד מזבח
ליהוה ויעל עלות
ושלמים ויקרא
אל־יהוה ויענהו
באש מן־השמים על
מזבח העלה:

130 21 27 ויאמר יהוה למלאך
וישב חרבו
אל־נדנה:

130 21 28 בעת ההיא בראות
דויד כִּי־ענהו יהוה
בגרן ארנן היבوسی
ויזבח שם:

130 21 29 ומשכן יהוה
אשר־עשה משה במדבר
ומזבח העולה בעת

ההיא בבמה בגבעון:
130 21 30 ולא־יכל דויד ללכת
לפניו לדרש אלהים
כי נבעת מפני חרב
מלאך יהוה:

130 22 1 ויאמר דויד זה הוא
בית יהוה האלהים
וזה־מזבח לעלה
לישראל:

130 22 2 ויאמר דויד לכנוס
את־הגרים אשר בארץ
ישראל ויעמד חצבים
לחצוב אבני גזית
לבנות בית האלהים:

130 22 3 וברזל לרב למסמרים
לדלתות השערים
ולמחברות הכין
דויד ונחשת לרב
אין משקל:

130 22 4 ועצי ארזים לאין

			מספר כי הביאו הצידנים והצרים עצי ארזים לרב לדויד:
130	22	5	ויאמר דויד שלמה בני נער ורך והבית לבנות ליהוה להגדיל למעלה לשם ולתפארת לכל־הארצות אכינה נא לו ויכן דויד לרב לפני מותו:
130	22	6	ויקרא לשלמה בנו ויצוהו לבנות בית ליהוה אלהי ישראל:
130	22	7	ויאמר דויד לשלמה בנו אני היה עם־לבבי לבנות בית לשם יהוה אלהי:
130	22	8	ויהי עלי דבר־יהוה לאמר דם לרב שפכת ומלחמות גדלות עשית לא־תבנה בית לשמי כי דמים רבים שפכת ארצה לפני:
130	22	9	הנה־בן נולד לך הוא יהיה איש מנוחה והנחותי לו מכל־אויביו מסביב כי שלמה יהיה שמו ושלום ושקט אתן על־ישראל בימיו:
130	22	10	הוא־יבנה בית לשמי והוא יהיה־לי לבן ואני־לו לאב והכינותי כסא מלכותו על־ישראל עד־עולם:
130	22	11	עתה בני יהי יהוה עמך והצלחת ובנית בית יהוה אלהיך כאשר דבר עליך:
130	22	12	אך יתן־לך יהוה

שכל ובינה ויצוך
על־ישראל ולשמור
את־תורת יהוה
אלהיך:

13O 22 13 אז תצליח אִם־תשמור
לעשות את־החקים
ואת־המשפטים אשר
צוה יהוה את־ משה
על־ישראל חזק ואמץ
אל־תירא ואל־תחת:

13O 22 14 והנה בעניי
הכינותי לבית־יהוה
זהב ככרים מאה־אלף
וכסף אלף אלפים
ככרים ולנחשת
ולברזל אין משקל
כי לרב היה ועצים
ואבנים הכינותי
ועליהם תוסיף:

13O 22 15 ועמך לרב עשי
מלאכה חצבים וחרשי
אבן ועץ וכל־חכם
בכל־מלאכה:

13O 22 16 לזהב לכסף ולנחשת
ולברזל אין מספר
קום ועשה ויהי
יהוה עמך:

13O 22 17 ויצו דויד לכל־שרי
ישראל לעזר לשלמה
בנו:

13O 22 18 הלא יהוה אלהיכם
עמכם והניח לכם
מסביב כי נתן בידי
את יִשְׁבִי הארץ
ונכבשה הארץ לפני
יהוה ולפני עמו:

13O 22 19 עתה תנו לבבכם
ונפשכם לדרוש
ליהוה אלהיכם
וקומו ובנו
את־מקדש יהוה
האלהים להביא
את־ארון ברית־יהוה

			וכלי קדש האלהים לבית הנבנה לשם־יהוה:
130	23	1	ודויד זקן ושבע ימים וימלך את־שלמה בנו על־ישראל:
130	23	2	ויאסף את־כל־שרי ישראל והכהנים והלויים:
130	23	3	ויספרו הלויים מבן שלשים שנה ומעלה ויהי מספרם לגלגלתם לגברים שלשים ושמונה אלף:
130	23	4	מאלה לנצח על־מלאכת בית־יהוה עשרים וארבעה אלף ושטרים ושפטים ששת אלפים:
130	23	5	וארבעת אלפים שערים וארבעת אלפים מהללים ליהוה בכלים אשר עשיתי להלל:
130	23	6	ויחלקם דויד מחלקות לבני לוי לגרשון קהת ומררי:
130	23	7	לגרשני לעדן ושמע:
130	23	8	בני לעדן הראש יחיאל וזתם ויואל שלשה:
130	23	9	בני שמעי שלמות וחזיאל והרן שלשה אלה ראשי האבות ללעדן:
130	23	10	ובני שמעי יחת זינא ויעוש ובריעה אלה בני־שמעי ארבעה:
130	23	11	ויהי־יחת הראש וזיזה השני ויעוש

			ובריעה לא־הרבו בנים ויהיו לבית אב לפקדה אחת:
130	23	12	בני קהת עמרם יצהר חברון ועזיאל ארבעה:
	130	23	13 בני עמרם אהרן ומשה ויבדל אהרן להקדישו קדש קדשים הוא־ובניו עד־ עולם להקטיר לפני יהוה לשרתו ולברך בשמו עד־עולם:
130	23	14	ומשה איש האלהים בניו יקראו על־שבט הלוי:
	130	23	15 בני משה גרשם ואליעזר:
130	23	16	בני גרשום שבואל הראש:
130	23	17	ויהיו בני־אליעזר רחביה הראש ולא־היה לאליעזר בנים אחרים ובני רחביה רבו למעלה:
130	23	18	בני יצהר שלמית הראש:
130	23	19	בני חברון יריהו הראש אמריה השני יחזיאל השלישי ויקמעם הרביעי:
130	23	20	בני עזיאל מיכה הראש וישיה השני:
130	23	21	בני מררי מחלי ומושי בני מחלי אלעזר וקיש:
	130	23	22 וימת אלעזר ולא־היו לו בנים כי אס־בנות וישאום בני־קיש אחיהם:
130	23	23	בני מושי מחלי ועדר וירמות שלשה:
130	23	24	אלה בני־לוי לבית

אבתיהם ראשי האבות

לפקודיהם במספר

שמות לגלגלתם עשה

המלאכה לעבדת בית

יהוה מבן עשרים

שנה ומעלה:

130 23 25 כי אמר דויד הניח

יהוה אלהי־ישראל

לעמו וישכן

בירושלם עד־

לעולם:

130 23 26 וגם ללויים

אין־לשאת את־המשכן

ואת־כל־כליו

לעבדתו:

130 23 27 כי בדברי דויד

האחרנים המה מספר

בני־לוי מבן עשרים

שנה ולמעלה:

130 23 28 כי מעמדם ליד־בני

אהרן לעבדת בית

יהוה על־החצרות

ועל־הלשכות

ועל־טהרת לכל־קדש

ומעשה עבדת בית

האלהים:

130 23 29 וללחם המערכת

ולסלת למנחה

ולרקיקי המצות

ולמחבת ולמרבכת

ולכל־משורה ומדה:

130 23 30 ולעמד בבקר בבקר

להדות ולהלל ליהוה

וכן לערב:

130 23 31 ולכל העלות עלות

ליהוה לשבתות

לחדשים ולמעדים

במספר כמשפט עליהם

תמיד לפני יהוה:

130 23 32 ושמרו את־משמרת

אהל־מועד ואת

משמרת הקדש ומשמרת

בני אהרן אחיהם

			לעבדת בית יהוה:
13O	24	1	ולבני אהרן מחלקותם בני אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר:
13O	24	2	וימת נדב ואביהוא לפני אביהם ובנים לא־היו להם ויכהנו אלעזר ואיתמר:
13O	24	3	ויחלקם דויד וצדוק מִן־בני אלעזר ואחזימלך מִן־בני איתמר לפקדתם בעבדתם:
13O	24	4	וימצאו בני־אלעזר רבים לראשי הגברים מִן־בני איתמר ויחלקום לבני אלעזר ראשים לבית־אבות ששה עשר ולבני איתמר לבית אבותם שמונה:
13O	24	5	ויחלקום בגורלות אלה עם־אלה כי־היו שרי־קדש ושרי האלהים מבני אלעזר ובבני איתמר:
13O	24	6	ויכתבם שמעיה בן־נתנאל הסופר מִן־הלוי לפני המלך והשרים וצדוק הכהן ואחזימלך בן־אביתר וראשי האבות לכהנים וללויים בית־אב אחד אחז לאלעזר ואחז אחז לאיתמר:
13O	24	7	ויצא הגורל הראשון ליהויריב לידעיה השני:
13O	24	8	לחרם השלישי לשערים הרבעי:
13O	24	9	למלכיה החמישי

			למימן הששי:
13O	24	10	להקוץ השבעי לאביה השמיני:
	13O	24	11 לישוע התשעי לשכניהו העשרי:
13O	24	12	לאלישיב עשתי עשר ליקים שנים עשר:
	13O	24	13 לחפה שלשה עשר לישבאב ארבעה עשר:
13O	24	14	לבלגה חמשה עשר לאמר ששה עשר:
	13O	24	15 לחזיר שבעה עשר להפצץ שמונה עשר:
13O	24	16	לפתחיה תשעה עשר ליחזקאל העשרים:
	13O	24	17 ליכין אחד ועשרים לגמול שנים ועשרים:
	13O	24	18 לדליהו שלשה ועשרים למעזיהו ארבעה ועשרים:
13O	24	19	אלה פקדתם לעבדתם לבוא לבית־יהוה כמשפטם ביד אהרן אביהם כאשר צוהו יהוה אלהי ישראל:
	13O	24	20 ולבני לוי הנותרים לבני עמרם שובאל לבני שובאל יחזיהו:
	13O	24	21 לרחביהו לבני רחביהו הראש ישיה:
13O	24	22	ליצהרי שלמות לבני שלמות יחת:
	13O	24	23 ובני יריהו אמריהו השני יחזיאל השלישי יקמעם הרביעי:
	13O	24	24 בני עזיאל מיכה לבני מיכה שמור:
	13O	24	25 אחי מיכה ישיה לבני ישיה זכריהו:
	13O	24	26 בני מררי מחלי

			ומושי בני יעזיהו
			בנו:
130	24	27	בני מררי ליעזיהו
			בנו ושהם וזכור
			ועברי:
130	24	28	למחלי אלעזר
			ולא־היה לו בנים:
130	24	29	לקיש בני־קיש
			ירחמאל:
130	24	30	ובני מושי מחלי
			ועדר וירימות אלה
			בני הלויים לבית
			אבתיהם:
130	24	31	ויפילו גם־הם
			גורלות לעמת אחיהם
			בני־אהרן לפני
			דויד המלך וצדוק
			ואחימלך וראשי
			האבות לכהנים
			וללויים אבות הראש
			לעמת אחיו הקטן:
130	25	1	ויבדל דויד ושרי
			הצבא לעבדה לבני
			אסף והימן וידותון
			הנביאים בכנרות
			בנבלים ובמצלותים
			ויהי מספרם אנשי
			מלאכה לעבדתם:
130	25	2	לבני אסף זכור
			ויוסף ונתניה
			ואשראלה בני אסף
			על יד־אסף הנבא
			על־ ידי המלך:
130	25	3	ליותון בני
			יותון גדליהו
			וצרי וישעיהו
			חשביהו ומתתיהו
			ששה על ידי אביהם
			יותון בכנור הנבא
			על־הדות והלל
			ליהוה:
130	25	4	להימן בני הימן
			בקהו מתניהו

עזיאל שבואל
וירימות חנניה
חנני אליאתה גדלתי
ורממתי עזר ישבקשה
מלותי הותיר
מחזיאות:

130 25 5 כל־אלה בנים להימן
חזה המלך בדברי
האלהים להרים קרן
ויתן האלהים להימן
בנים ארבעה עשר
ובנות שלוש:

130 25 6 כל־אלה על־ידי
אביהם בשיר בית
יהוה במצלותים
נבלים וכנרות
לעבדת בית האלהים
על ידי המלך אסף
וידותון והימן:

130 25 7 ויהי מספרם
עם־אחיהם
מלמדי־שיר ליהוה
כל־המבין מאתים
שמונים ושמונה:

130 25 8 ויפילו גורלות
משמרת לעמדת כקטן
כגדול מבין
עם־תלמיד:

130 25 9 ויצא הגורל הראשון
לאסף ליוסף גדליהו
השני הוא־ואחיו
ובניו שנים עשר:

130 25 10 השלשי זכור בניו
ואחיו שנים עשר:

130 25 11 הרביעי ליצרי בניו
ואחיו שנים עשר:

130 25 12 החמישי נתניהו
בניו ואחיו שנים
עשר:

130 25 13 הששי בקיהו בניו
ואחיו שנים עשר:

130 25 14 השבעי ישראלה בניו
ואחיו שנים עשר:

130	25	15	השמיני ישעיהו בניו ואחיו שנים עשר:
130	25	16	התשיעי מתניהו בניו ואחיו שנים עשר:
130	25	17	העשירי שמעי בניו ואחיו שנים עשר:
130	25	18	עשתי-עשר עזראל בניו ואחיו שנים עשר:
130	25	19	השנים עשר לחשביה בניו ואחיו שנים עשר:
130	25	20	לשלשה עשר שובאל בניו ואחיו שנים עשר:
130	25	21	לארבעה עשר מתתיהו בניו ואחיו שנים עשר:
130	25	22	לחמשה עשר לירמות בניו ואחיו שנים עשר:
130	25	23	לששה עשר לחנניהו בניו ואחיו שנים עשר:
130	25	24	לשבעה עשר לישבקשה בניו ואחיו שנים עשר:
130	25	25	לשמונה עשר לחנני בניו ואחיו שנים עשר:
130	25	26	לתשעה עשר למלותי בניו ואחיו שנים עשר:
130	25	27	לעשרים לאליתה בניו ואחיו שנים עשר:
130	25	28	לאחד ועשרים להותיר בניו ואחיו שנים עשר:
130	25	29	לשנים ועשרים לגדלתי בניו ואחיו

			שנים עשר:
130	25	30	לשלשה ועשרים למחזיאות בניו ואחיו שנים עשר:
130	25	31	לארבעה ועשרים לרוממתי עזר בניו ואחיו שנים עשר:
130	26	1	למחלקות לשערים לקרחים משלמיהו בן־קרא מן־בני אסף:
130	26	2	ולמשלמיהו בנים זכריהו הבכור ידיעאל השני זבדיהו השלישי יתניאל הרביעי:
130	26	3	עילם החמישי יהוחנן הששי אליהועיני השביעי:
130	26	4	ולעבד אדם בנים שמעיה הבכור יהוזבד השני יואח השלישי ושכר הרביעי ונתנאל החמישי:
130	26	5	עמיאל הששי יששכר השביעי פעלתי השמיני כי ברכו אלהים:
130	26	6	ולשמעיה בנו נולד בנים הממשלים לבית אביהם כ־גבורי חיל המה:
130	26	7	בני שמעיה עתני ורפאל ועובד אלזבד אחיו בני־חיל אליהו וסמכיהו:
130	26	8	כל־אלה מבני עבד אדם המה ובניהם ואחיהם איש־חיל בכח לעבדה ששים ושנים לעבד אדם:
130	26	9	ולמשלמיהו בנים ואחים בני־חיל

			שמונה עשר:
130	26	10	ולחסה מן־בני־מררי בנים שמרי הראש כי לא־היה בכור וישימהו אביהו לראש:
	130	26	11 חלקיהו השני טבליהו השלשי זכריהו הרבעי כל־בנים ואחים לחסה שלשה עשר:
	130	26	12 לאלה מחלקות השערים לראשי הגברים משמרות לעמת אחיהם לשרת בבית יהוה:
	130	26	13 ויפילו גורלות כקטן כגדול לבית אבותם לשער ושער:
	130	26	14 ויפל הגורל מזרחה לשלמיהו וזכריהו בנו יועץ בשכל הפילו גורלות ויצא גורלו צפונה:
	130	26	15 לעבד אדם נגבה ולבניו בית האספים:
	130	26	16 לשפים ולחסה למערב עם שער שלכת במסלה העולה משמר לעמת משמר:
	130	26	17 למזרח הלויים ששה לצפונה ליום ארבעה לנגבה ליום ארבעה ולאספים שנים שנים:
	130	26	18 לפרבר למערב ארבעה למסלה שנים לפרבר:
	130	26	19 אלה מחלקות השערים לבני הקרחי ולבני מררי:
	130	26	20 והלויים אחיה על־אוצרות בית

האלהים ולאצרות

הקדשים:

130 26 21 בני לעדן בני

הגרשני ללעדן ראשי

האבות ללעדן

הגרשני יחיאלי:

130 26 22 בני יחיאלי זתם

ויואל אחיו

על-אצרות בית

יהוה:

130 26 23 לעמרמי ליצהרי

לחברוני לעזיאלי:

130 26 24 ושבאל בן-גרשום

בן-משה נגיד

על-האצרות:

130 26 25 ואחיו לאליעזר

רחביהו בנו

וישעיהו בנו וירם

בנו וזכרי בנו

ושלמות בנו:

130 26 26 הוא שלמות ואחיו

על כל-אצרות

הקדשים אשר הקדיש

דויד המלך וראשי

האבות לשרי-האלפים

והמאות ושרי הצבא:

130 26 27 מן-המלחמות

ומן-השלל הקדישו

לחזק לבית יהוה:

130 26 28 וכל ההקדיש שמואל

הראה ושאול בן-קיש

ואבנר בן-נר ויואב

בן-צרויה כל

המקדיש על

יד-שלמית ואחיו:

130 26 29 ליצהרי כנניהו

ובניו למלאכה

החיצונה על-ישראל

לשטרים ולשפטים:

130 26 30 לחברוני חשביהו

ואחיו בני-חיל אלף

ושבע-מאות על פקדת

ישראל מעבר לירדן

			מערבה לכל מלאכת יהוה ולעבדת המלך: לחברוני יריה הראש לחברוני לתלדתיו לאבות בשנת הארבעים למלכות דויד נדרשו וימצא בהם גבורי חיל ביעזיר גלעד: ואחיו בני־חיל
130	26	31	אלפים ושבע מאות ראשי האבות ויפקידם דויד המלך על־הראובני והגדי וחצי שבט המנשי לכל־דבר האלהים ודבר המלך: ובני ישראל למספרם ראשי האבות ושרי האלפים והמאות ושטריהם המשרתים את־המלך לכל דבר המחלקות הבאה והיצאת חדש בחדש לכל חדשי השנה המחלקת האחת עשרים וארבעה אלף: על המחלקת הראשונה לחדש הראשון ישבעם בן־זבדיאל ועל מחלקתו עשרים וארבעה אלף: מן־בני־פרץ הראש לכל־שרי הצבאות לחדש הראשון: ועל מחלקת החדש השני דודי האחוחי ומחלקתו ומקלות הנגיד ועל מחלקתו עשרים וארבעה אלף: שר הצבא השלישי לחדש השלישי בניהו בן־יהוידע הכהן
		32	
130	26		
		1	
130	27		
		2	
130	27		
		3	
130	27		
		4	
130	27		
		5	

			ראש ועל מחלקתו עשרים וארבעה אלף: הוא בניהו גבור השלשים ועל־השלשים ומחלקתו עמיזבד בנו:
130	27	6	הרביעי לחדש הרביעי עשה־אל אחי יואב וזבדיה בנו אחריו ועל מחלקתו עשרים וארבעה אלף:
130	27	8	החמישי לחדש החמישי השר שמהות היזרח ועל מחלקתו עשרים וארבעה אלף:
130	27	9	הששי לחדש הששי עירא בן־עקש התקועי ועל מחלקתו עשרים וארבעה אלף:
130	27	10	השביעי לחדש השביעי חלץ הפלוני מן־בני אפרים ועל מחלקתו עשרים וארבעה אלף:
130	27	11	השמיני לחדש השמיני סבכי החשתי לזרחי ועל מחלקתו עשרים וארבעה אלף:
130	27	12	התשיעי לחדש התשיעי אביעזר הענתתי לבנימיני ועל מחלקתו עשרים וארבעה אלף:
130	27	13	העשירי לחדש העשירי מהרי הנטופתי לזרחי ועל מחלקתו עשרים וארבעה אלף:
130	27	14	עשתי־עשר לעשתי־עשר החדש בניה הפרעתוני מן־בני אפרים ועל מחלקתו עשרים

			וארבעה אלף:
130	27	15	השנים עשר לשנים עשר החדש חלדי הנטופתי לעתניאל ועל מחלקתו עשרים וארבעה אלף:
130	27	16	ועל שבטי ישראל לראובני נגיד אליעזר בן־זכרי לשמעוני שפטיהו בן־מעכה:
	130	27	17 ללוי חשביה בן־קמואל לאהרן צדוק:
130	27	18	ליהודה אליהו מאחי דויד ליששכר עמרי בן־מיכאל:
	130	27	19 לזבולן ישמעיהו בן־עבדיהו לנפתלי ירימות בן־עזריאל:
130	27	20	לבני אפרים הושע בן־עוזיהו לחצי שבט מנשה יואל בן־פדיהו:
130	27	21	לחצי המנשה גלעדה ידו בן־זכריהו לבנימן יעשיאל בן־אבנר:
130	27	22	לדן עזראל בן־ירחם אלה שרי שבטי ישראל:
	130	27	23 ולא־נשא דויד מספרם למבן עשרים שנה ולמטה כי אמר יהוה להרבות את־ישראל ככוכבי השמים:
130	27	24	יואב בן־צרויה החל למנות ולא כלה ויהי בזאת קצף על־ישראל ולא עלה המספר במספר דברי־הימים למלך

דויד:

130 27 25 ועל אצרות המלך

עזמות בן-עדיאל

ועל האצרות בשדה

בערים ובכפרים

ובמגדלות יהונתן

בן-עזיהו:

130 27 26 ועל עשי מלאכת

השדה לעבדת האדמה

עזרי בן-כלוב:

130 27 27 ועל-הכרמים שמעי

הרמתי ועל שבכרמים

לאצרות היין זבדי

השפמי:

130 27 28 ועל-הזיתים

והשקמים אשר בשפלה

בעל חנן הגדרי

ועל-אצרות השמן

יועש:

130 27 29 ועל-הבקר הרעים

בשרון שטרי השרוני

ועל-הבקר בעמקים

שפט בן-עדלי:

130 27 30 ועל-הגמלים אוביל

הישמעלי

ועל-האתנות יחדיהו

המרנתי:

130 27 31 ועל-הצאן יזיז

ההגרי כל-אלה שרי

הרכוש אשר למלך

דויד:

130 27 32 ויהונתן דוד-דויד

יועץ איש-מבין

וסופר הוא ויחיאל

בן-חכמוני עם-בני

המלך:

130 27 33 ואחיתפל יועץ למלך

וחושי הארכי רע

המלך:

130 27 34 ואחרי אחיתפל

יהוידע בן-בניהו

ואביתר ושר-צבא

למלך יואב:

ויקהל דויד 1 28 130
את־כל־שרי ישראל
שרי השבטים ושרי
המחלקות המשרתים
את־המלך ושרי
האלפים ושרי המאות
ושרי

כל־רכוש־ומקנה
למלך ולבניו עם־
הסריסים והגבורים
ולכל־גבור חיל
אל־ירושלם:

ויקם דויד המלך 2 28 130
על־רגליו ויאמר
שמעוני אחי ועמי
אני עם־לבבי לבנות
בית מנוחה לארון
ברית־יהוה ולהדם
רגלי אלהינו
והכינותי לבנות:

והאלהים אמר לי 3 28 130
לא־תבנה בית לשמי
כי איש מלחמות אתה
ודמים שפכת:

ויבחר יהוה אלהי 4 28 130
ישראל בי מכל
בית־אבי להיות
למלך על־ישראל
לעולם כי ביהודה
בחר לנגיד ובבית
יהודה בית אבי
ובבני אבי בי רצה
להמליך
על־כל־ישראל:

ומכל־בני כי רבים 5 28 130
בנים נתן לי יהוה
ויבחר בשלמה בני
לשבת על־כסא מלכות
יהוה על־ישראל:

ויאמר לי שלמה בנך 6 28 130
הוא־יבנה ביתי
וחצרותי כִּי־בחרתי
בו לי לבן ואני

			אֱהִי־לֹו לֵאב:
130	28	7	וְהַכִּינוּתִי אֶת־מַלְכוּתוֹ עַד־לְעוֹלָם אִם־יִחְזַק לַעֲשׂוֹת מִצּוֹתִי וּמִשְׁפָּטֵי כִּיּוֹם הַזֶּה:
130	28	8	וְעַתָּה לַעֲיִנִי כָּל־יִשְׂרָאֵל קָה־לִּיהוָה וּבְאֲזָנֵי אֱלֹהֵינוּ שִׁמְרוּ וּדְרֹשׁוּ כָּל־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְמַעַן תִּירֶשׁוּ אֶת־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה וְהַנַּחֲלָתָם לְבָנֵיכֶם אַחֲרֵיכֶם עַד־עוֹלָם:
130	28	9	וְאַתָּה שְׁלֹמֶה־בְּנִי דַע אֶת־אֱלֹהֵי אֲבִיךָ וְעַבְדָּהוּ בְּלֵב שָׁלֵם וּבִנְפֶשׁ חַפְצָה כִּי כָל־ לְבָבוֹת דּוֹרֵשׁ יְהוָה וְכָל־יִצָּר מַחֲשָׁבוֹת מִבֵּין אִם־תִּדְרֹשׁנוּ יִמְצָא לְךָ וְאִם־ תַּעֲזֹבנוּ יִזְנִיחַךְ לְעַד:
130	28	10	רֹאה עַתָּה כִּי־יְהוָה בָּחַר בְּךָ לְבָנוֹת־בֵּית לְמִקְדָּשׁ חֹזֶק וְעֹשֶׂה:
130	28	11	וַיִּתֵּן דּוֹיֵד לְשֹׁלְמָה בְּנוֹ אֶת־תְּבִנִית הָאוֹלָם וְאֶת־בֵּיתוֹ וּגְנֻזָּכִיו וְעֲלִיתָיו וְחִזְדָּרָיו הַפְּנִימִים וּבֵית הַכִּפְרֹת:
130	28	12	וְתִבְנִית כָּל אֲשֶׁר הִיא בְּרוּחַ עֲמֹו לַחֲצֹרוֹת בֵּית־יְהוָה וּלְכָל־הַלְשָׁכוֹת סָבִיב לְאַצְרוֹת בֵּית הָאֱלֹהִים וּלְאַצְרוֹת הַקִּדְשִׁים:
130	28	13	וּלְמַחֲלָקוֹת הַכְּהֻנִּים וְהַלְוִיִּם וְלְכָל־מַלְאָכָה עֹבֹדֵת בֵּית־יְהוָה

			ולכל־כלי עבודת בית־יהוה:
130	28	14	לזהב במשקל לזהב לכל־כלי עבודה ועבודה לכל כלי הכסף במשקל לכל־ כלי עבודה ועבודה:
130	28	15	ומשקל למנרות הזהב ונרתיהם זהב במשקל־מנורה ומנורה ונרתיה ולמנרות הכסף במשקל למנורה ונרתיה כעבודת מנורה ומנורה:
130	28	16	ואת־הזהב משקל לשלחנות המערכת לשלחן ושלחן וכסף לשלחנות הכסף:
130	28	17	והמזלגות והמזרקות והקשות זהב טהור ולכפורי הזהב במשקל לכפור וכפור ולכפורי הכסף במשקל לכפור וכפור:
130	28	18	ולמזבח הקטרת זהב מזקק במשקל ולתבנית המרכבה הכרבים זהב לפרשים וסככים על־ארון ברית־יהוה:
130	28	19	הכל בכתב מיד יהוה עלי השכיל כל מלאכות התבנית:
130	28	20	ויאמר דויד לשלמה בנו חזק ואמץ ועשה אל־תירא ואל־תחת כי יהוה אלהים אלהי עמך לא ירפך ולא יעזבך עד־לכלות כל־מלאכת עבודת בית־יהוה:

130	28	21	<p>והנה מחלקות הכהנים והלויים לכל־עבודת בית האלהים ועמך בכל־ מלאכה לכל־נדיב בחכמה לכל־עבודה והשרים וכל־העם לכל־דבר־יך:</p>
130	29	1	<p>ויאמר דויד המלך לכל־הקהל שלמה בני אחד בחר־בו אלהים נער ורך והמלאכה גדולה כי לא לאדם הבירה כי ליהוה אלהים:</p>
130	29	2	<p>וככל־כחי הכינותי לבית־אלהי הזהב לזהב והכסף לכסף והנחשת לנחשת הברזל לברזל והעצים לעצים אבני־שהם ומלואים אבני־פוך ורקמה וכל אבן יקרה ואבני־שיש לרב:</p>
130	29	3	<p>ועוד ברצותי בבית אלהי יש־לי סגלה זהב וכסף נתתי לבית־אלהי למעלה מכל־הכינותי לבית הקדש:</p>
130	29	4	<p>שלשת אלפים ככרי זהב מזהב אופיר ושבעת אלפים ככר־כסף מזקק לטוח קירות הבתים:</p>
130	29	5	<p>לזהב לזהב ולכסף לכסף ולכל־מלאכה ביד חרשים ומי מתנדב למלאות ידו היום ליהוה:</p>
130	29	6	<p>ויתנדבו שרי האבות ושרי שבטי ישראל</p>

			ושרי האלפים והמאות ולשרי מלאכת המלך: ויתנו לעבודת
130	29	7	בית־האלהים זהב ככרים חמשת־אלפים ואזרכנים רבו וכסף ככרים עשרת אלפים ונחשת רבו ושמונת אלפים ככרים וברזל מאה־ אלף ככרים: והנמצא אתו אבנים נתנו לאוצר בית־יהוה על יד־יחיאל הגרשני: וישמחו העם
130	29	9	על־התנדבם כי בלב שלם התנדבו ליהוה וגם דויד המלך שמח שמחה גדולה: ויברך דויד
130	29	10	את־יהוה לעיני כל־הקהל ויאמר דויד ברוך אתה יהוה אלהי ישראל אבינו מעולם ועד־עולם: לך יהוה הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי־כל בשמים ובארץ לך יהוה הממלכה והמתנשא לכל לראש: והעשר והכבוד
130	29	12	מלפניך ואתה מושל בכל ובידך כח וגבורה ובידך לגדל ולחזק לכל: ועתה אלהינו מודים אנחנו לך ומהללים לשם תפארתך: וכי מי אני ומי עמי כי־נעצר כח
130	29	13	
130	29	14	

			להתנדב כזאת
			כי־ממך הכל ומידך
			נתנו לך:
130	29	15	כי־גרים אנחנו
			לפניך ותושבים
			ככל־אבתינו כצל
			ימינו על־הארץ
			ואין מקוה:
130	29	16	יהוה אלהינו כל
			ההמון הזה אשר
			הכיננו לבנות־לך
			בית לשם קדשך מידך
			היא ולך הכל:
130	29	17	וידעתי אלהי כי
			אתה בחן לבב
			ומישרים תרצה אני
			בישר לבבי התנדבתי
			כל־אלה ועתה עמך
			הנמצאו־פה ראיתי
			בשמחה להתנדב־לך:
130	29	18	יהוה אלהי אברהם
			יצחק וישראל
			אבתינו שמרה־זאת
			לעולם ליצר מחשבות
			לבב עמך והכן לבבם
			אליך:
130	29	19	ולשלמה בני תן לבב
			שלם לשמור מצותיך
			עדותיך וחקיך
			ולעשות הכל ולבנות
			הבירה
			אשר־הכינתי:
130	29	20	ויאמר דויד
			לכל־הקהל ברכו־נא
			את־יהוה אלהיכם
			ויברכו כל־הקהל
			ליהוה אלהי אבותיהם
			ויקדו וישתחוו
			ליהוה ולמלך:
130	29	21	ויזבחו ליהוה
			זבחים ויעלו עלות
			ליהוה למחרת היום
			ההוא פרים אלף

			אילים אלף כבשים אלף ונסכיהם וזבחים לרב לכל־ישראל: ויאכלו וישתו לפני יהוה ביום ההוא בשמחה גדולה וימליכו שנית לשלמה בן־דוד וימשחו ליהוה לנגיד ולצדוק לכהן:
130	29	22	וישב שלמה על־כסא יהוה למלך תחת־דוד אביו ויצלח וישמעו אליו כל־ישראל:
130	29	23	וכל־השרים והגברים וגם כל־בני המלך דוד נתנו יד תחת שלמה המלך:
130	29	24	ויגדל יהוה את־שלמה למעלה לעיני כל־ישראל ויתן עליו הוד מלכות אשר לא־היה על־כל־מלך לפניו על־ישראל:
130	29	25	ודויד בן־ישי מלך על־כל־ישראל:
130	29	26	והימים אשר מלך על־ישראל ארבעים שנה בחברון מלך שבע שנים ובירושלם מלך שלשים ושלוש:
130	29	27	וימת בשיבה טובה שבע ימים עשר וכבוד וימלך שלמה בנו תחתיו:
130	29	28	ודברי דויד המלך הראשנים והאחרנים הנם כתובים על־דברי שמואל
130	29	29	

הראה ועל־דברי נתן
הנביא ועל־דברי גד
החזה:

13O 29 30 עם כל־מלכותו
וגבורתו והעתים
אשר עברו עליו
ועל־ישראל ועל כל־
ממלכות הארצות:

14O 1 1 ויתחזק שלמה
בן־דוד על־מלכותו
ויהוה אלהיו עמו
ויגדלהו למעלה:

14O 1 2 ויאמר שלמה
לכל־ישראל לשרי
האלפים והמאות
ולשפטים ולכל נשיא
לכל־ישראל ראשי
האבות:

14O 1 3 וילכו שלמה
וכל־הקהל עמו לבמה
אשר בגבעון כִּי־שם
היה אהל מועד
האלהים אשר עשה
משה עבד־יהוה
במדבר:

14O 1 4 אבל ארון האלהים
העלה דויד מקרית
יערים בהכין לו
דויד כי נטה־לו
אהל בירושלם:

14O 1 5 ומזבח הנחשת אשר
עשה בצלאל בן־אורי
בן־חור שם לפני
משכן יהוה וידרשהו
שלמה והקהל:

14O 1 6 ויעל שלמה שם
על־מזבח הנחשת
לפני יהוה אשר
לאהל מועד ויעל
עליו עלות אלף:

14O 1 7 בלילה ההוא נראה
אלהים לשלמה ויאמר
לו שאל מה אתן־לך:

14O	1	8	<p>ויאמר שלמה לאלהים אתה עשית עם־דויד אבי חסד גדול והמלכתני תחתיו: עתה יהוה אלהים יאמן דברך עם דויד אבי כי אתה המלכתני על־עם רב כעפר הארץ:</p>
14O	1	9	<p>עתה חכמה ומדע תן־לי ואצאה לפני העם־הזה ואבואה כי־מי ישפט את־ עמך הזה הגדול:</p>
14O	1	10	<p>ועתה חכמה ומדע תן־לי ואצאה לפני העם־הזה ואבואה כי־מי ישפט את־ עמך הזה הגדול:</p>
14O	1	11	<p>ויאמר־אלהים לשלמה יען אשר היתה זאת עם־לבבך ולא־שאלת עשר נכסים וכבוד ואת נפש שנאיך וגם־ימים רבים לא שאלת ותשאל־לך חכמה ומדע אשר תשפוט את־עמי אשר המלכתך עליו:</p>
14O	1	12	<p>החכמה והמדע נתון לך ועשר ונכסים וכבוד אתן־לך אשר לא־היה כן למלכים אשר לפניך ואחריך לא יהיה־כן:</p>
14O	1	13	<p>ויבא שלמה לבמה אשר־בגבעון ירושלם מלפני אהל מועד וימלך על־ישראל:</p>
14O	1	14	<p>ויאסף שלמה רכב ופרשים ויהי־לו אלף וארבע־מאות רכב ושנים־עשר אלף פרשים ויניחם בערי הרכב ועם־המלך בירושלם:</p>
14O	1	15	<p>ויתן המלך את־הכסף ואת־הזהב בירושלם</p>

			כאבנים ואת הארזים נתן כשקמים אשר-בשפלה לרב:
14O	1	16	ומוצא הסוסים אשר לשלמה ממצרים ומקוא סחרי המלך מקוא יקחו במחיר:
	14O	1	17 ויעלו ויוציאו ממצרים מרכבה בשש מאות כסף וסוס בחמשים ומאה וכן לכל-מלכי החתים ומלכי ארם בידם יוציאו:
14O	1	18	ויאמר שלמה לבנות בית לשם יהוה ובית למלכותו:
14O	2	1	ויספר שלמה שבעים אלף איש סבל ושמונים אלף איש חצב בהר ומנצחים עליהם שלשת אלפים ושש מאות:
	14O	2	2 וישלח שלמה אל-חורם מלך-צר לאמר כאשר עשית עם-דוד אבי ותשלח-לו ארזים לבנות-לו בית לשבת בו:
14O	2	3	הנה אני בונה-בית לשם יהוה אלהי להקדיש לו להקטיר לפניו קטרת- סמים ומערכת תמיד ועלות לבקר ולערב לשבתות ולחדשים ולמועדי יהוה אלהינו לעולם זאת על-ישראל:
14O	2	4	והבית אשר-אני בונה גדול כ-גדול אלהינו מכל-האלהים:

14O	2	5	ומי יעצר־כח לבנות־לו בית כי השמים ושמי השמים לא יכלכלהו ומי אני אשר אבנה־לו בית כי אם־להקטיר לפניו:
14O	2	6	ועתה שלח־לי איש־חכם לעשות בזהב ובכסף ובנחשת ובברזל ובארגון וכרמיל ותכלת וידע לפתח פתוחים עם־החכמים אשר עמי ביהודה ובירושלם אשר הכין דויד אבי:
14O	2	7	ושלח־לי עצי ארזים ברושים ואלגומים מהלבנון כי אני ידעתי אשר עבדיך יודעים לכרות עצי לבנון והנה עבדי עם־עבדיך:
14O	2	8	ולהכין לי עצים לרב כי הבית אשר־אני בונה גדול והפלא:
14O	2	9	והנה לחטבים לכרתי העצים נתתי חטים מכות לעבדיך כרים עשרים אלף ושערים כרים עשרים אלף ויין בתים עשרים אלף ושמן בתים עשרים אלף:
14O	2	10	ויאמר חורם מלך־צר בכתב וישלח אל־שלמה באהבת יהוה את־עמו נתנך עליהם מלך:
14O	2	11	ויאמר חורם ברוך יהוה אלהי ישראל

			אשר עשה את־השמים ואת־הארץ אשר נתן לדויד המלך בן חכם יודע שכל ובינה אשר יבנה־בית ליהוה ובית למלכותו:
140	2	12	ועתה שלחתי איש־חכם יודע בינה לחורם אבי:
140	2	13	בן־אשה מן־בנות דן ואביו איש־צרי יודע לעשות בזה־ב־ובכסף בנחשת בברזל באבנים ובעצים בארגמן בתכלת ובבוץ ובכרמיל ולפתח כל־פתוח ולחשב כל־מחשבת אשר ינתן־לו עם־חכמך וחכמי אדני דויד אביך:
140	2	14	ועתה החטים והשערים השמן והיין אשר אמר אדני ישלח לעבדיו:
140	2	15	ואנחנו נכרת עצים מן־הלבנון ככל־צרכך ונביאם לך רפסדות על־ים יפו ואתה תעלה אתם ירושלם:
140	2	16	ויספר שלמה כל־האנשים הגירים אשר בארץ ישראל אחרי הספר אשר ספרם דויד אביו וימצאו מאה וחמשים אלף ושלשת אלפים ושש מאות:
140	2	17	ויעש מהם שבעים אלף סבל ושמנים

אלף חצב בהר ושלשת
אלפים ושש מאות
מנצחים להעביר
את־העם:

14O 3 1 ויחל שלמה לבנות
את־בית־יהוה
בירושלם בהר
המוריה אשר נראה
לדוד אביו אשר
הכין במקום דויד
בגרן ארנן היבوسی:

14O 3 2 ויחל לבנות בחדש
השני בשני בשנת
ארבע למלכותו:

14O 3 3 ואלה הוסד שלמה
לבנות את־בית
האלהים הארך אמות
במדה הראשונה אמות
ששים ורחב אמות
עשרים:

14O 3 4 והאולם אשר על־פני
הארץ על־פני
רחב־הבית אמות
עשרים והגבה מאה
ועשרים ויצפהו
מפנימה זהב טהור:

14O 3 5 ואת הבית הגדול
חפה עץ ברושים
ויחפהו זהב טוב
ויעל עליו תמרים
ושרשרות:

14O 3 6 ויצף את־הבית אבן
יקרה לתפארת והזהב
זהב פרוים:

14O 3 7 ויחף את־הבית
הקרות הספים
וקירותיו ודלתותיו
זהב ופתח כרובים
על־ הקירות:

14O 3 8 ויעש את־בית־קדש
הקדשים ארכו
על־פני רחב־הבית
אמות עשרים ורחבו

אמות עשרים ויחפהו
זהב טוב לככרים שש
מאות:

9 ומשקל למסמרות
לשקלים חמשים זהב
והעליות חפה זהב:

10 ויעש בבית־קדש
הקדשים כרובים
שנים מעשה צעצעים
ויצפו אתם זהב:

11 וכנפי הכרובים
ארכם אמות עשרים
כנף האחד לאמות
חמש מגעת לקיר
הבית והכנף האחרת
אמות חמש מגיע
לכנף הכרוב האחר:

12 וכנף הכרוב האחד
אמות חמש מגיע
לקיר הבית והכנף
האחרת אמות חמש
דבקה לכנף הכרוב
האחר:

13 כנפי הכרובים האלה
פרשים אמות עשרים
והם עמדים
על־רגליהם ופניהם
לבית:

14 ויעש את־הפרכת
תכלת וארגמן
וכרמיל ובוץ ויעל
עליו כרובים:

15 ויעש לפני הבית
עמודים שנים אמות
שלשים וחמש ארך
והצפת אשר־על־
ראשו אמות חמש:

16 ויעש שרשרות בדביר
ויתן על־ראש
העמדים ויעש
רמונים מאה ויתן
בשרשרות:

17 ויקם את־העמודים

			על־פני ההיכל אחד מימין ואחד מהשמאול ויקרא שם־ הימיני יכין ושם השמאלי בעז:
14O	4	1	ויעש מזבח נחשת עשרים אמה ארכו ועשרים אמה רחבו ועשר אמות קומתו: ויעש את־הים מוצק עשר באמה משפתו אל־שפתו עגול סביב וחמש באמה קומתו וקו שלשים באמה יסב אתו סביב:
14O	4	3	ודמות בקרים תחת לו סביב סביב סובבים אתו עשר באמה מקיפים את־ הים סביב שנים טורים הבקר יצוקים במצקתו:
14O	4	4	עומד על־שנים עשר בקר שלשה פנים צפונה ושלשה פנים ימה ושלשה פנים נגבה ושלשה פנים מזרחה והים עליהם מלמעלה וכל־אחריהם ביתה:
14O	4	5	ועביו טפח ושפתו כמעשה שפת־כוס פרח שושנה מחזיק בתים שלשת אלפים יכיל:
14O	4	6	ויעש כיורים עשרה ויתן חמשה מימין וחמשה משמאול לרחצה בהם את־ מעשה העולה ידיחו בם והים לרחצה לכהנים בו:
14O	4	7	ויעש את־מנרות הזהב עשר כמשפטם

			ויתן בהיכל חמש מימין וחמש משמאל:
14O	4	8	ויעש שלחנות עשרה וינח בהיכל חמשה מימין וחמשה משמאל ויעש מזרקי זהב מאה:
14O	4	9	ויעש חצר הכהנים והעזרה הגדולה ודלתות לעזרה ודלתותיהם צפה נחשת:
14O	4	10	ואת־הים נתן מכתף הימנית קדמה ממול נגבה:
14O	4	11	ויעש חורם את־הסירות ואת־היעים ואת־המזרקות ויכל חירם לעשות את־ המלאכה אשר עשה למלך שלמה בבית האלהים:
14O	4	12	עמודים שנים והגלות והכתרות על־ראש העמודים שתיים והשבכות שתיים לכסות את־שתי גלות הכתרות אשר על־ראש העמודים:
14O	4	13	ואת־הרמונים ארבע מאות לשתי השבכות שנים טורים רמונים לשבכה האחת לכסות את־שתי גלות הכתרות אשר על־פני העמודים:
14O	4	14	ואת־המכנות עשה ואת־הכירות עשה על־המכנות:
14O	4	15	את־הים אחד ואת־הבקר שנים־עשר

תחתיו:

16 ואת־הסירות
14O 4 ואת־היעים

ואת־המזלגות
ואת־כל־כליהם עשה
חורם אביו למלך
שלמה לבית יהוה
נחשת מרוק:

17 בככר הירדן יצקם
14O 4 המלך בעבי האדמה
בין סכות ובין
צרדתה:

18 ויעש שלמה
14O 4 כל־הכלים האלה לרב
מאד כי לא נחקר
משקל הנחשת:

19 ויעש שלמה את
14O 4 כל־הכלים אשר בית
האלהים ואת מזבח
הזהב ואת־השלחנות
ועליהם לחם הפנים:

20 ואת־המנרות
14O 4 ונרתיהם לבערם
כמשפט לפני הדביר
זהב סגור:

21 והפרח והנרות
14O 4 והמלקחים זהב הוא
מכלות זהב:

22 והמזמרות והמזרקות
14O 4 והכפות והמחתות
זהב סגור ופתח
הבית דלתותיו
הפנימיות לקדש
הקדשים ודלתי הבית
להיכל זהב:

1 ותשלם כל־המלאכה
14O 5 אשר־עשה שלמה לבית
יהוה ויבא שלמה
את־קדשי דויד אביו
ואת־הכסף ואת־הזהב
ואת־כל־הכלים נתן
באצרות בית
האלהים:

- 140 5 2 אז יקהיל שלמה
את־זקני ישראל
ואת־כל־ראשי המטות
נשיאי האבות לבני
ישראל אל־ירושלם
להעלות את־ארון
ברית־יהוה מעיר
דויד היא ציון:
- 140 5 3 ויקהלו אל־המלך
כל־איש ישראל בחג
הוא החדש השבעי:
- 140 5 4 ויבאו כל זקני
ישראל וישאו הלויים
את־הארון:
- 140 5 5 ויעלו את־הארון
ואת־אהל מועד
ואת־כל־כלי הקדש
אשר באהל העלו אתם
הכהנים הלויים:
- 140 5 6 והמלך שלמה
וכל־עדת ישראל
הנועדים עליו לפני
הארון מזבחים צאן
ובקר אשר לא־יספרו
ולא ימנו מרב:
- 140 5 7 ויביאו הכהנים
את־ארון ברית־יהוה
אל־מקומו אל־דביר
הבית אל־קדש
הקדשים אל־תחת
כנפי הכרובים:
- 140 5 8 ויהיו הכרובים
פרשים כנפים
על־מקום הארון
ויכסו הכרובים על־
הארון ועל־בדיו
מלמעלה:
- 140 5 9 ויאריכו הבדים
ויראו ראשי הבדים
מן־הארון על־פני
הדביר ולא יראו
החוצה ויהי־שם עד
היום הזה:

14O	5	10	אין בארון רק שני הלחות אשר־נתן משה בחרב אשר כרת יהוה עם־בני ישראל בצאתם ממצרים:
14O	5	11	ויהי בצאת הכהנים מִן־הקדש כי כל־הכהנים הנמצאים התקדשו אין לשמור למחלקות:
14O	5	12	והלויים המשררים לכלם לאסף להימן לידתון ולבניהם ולאחיהם מלבשים בוץ במצלותים ובנבלים וכנרות עמדים מזרח למזבח ועמהם כהנים למאה ועשרים מחצירים בחצצרות:
14O	5	13	ויהי כאחד למחצצרים ולמשררים להשמיע קול־אחד להלל ולהדות ליהוה וכהרים קול בחצצרות ובמצלותים ובכלי השיר ובהלל ליהוה כי טוב כי לעולם חסדו והבית מלא ענן בית יהוה:
14O	5	14	ולא־יכלו הכהנים לעמוד לשרת מפני הענן כִּי־מלא כבוד־יהוה את־בית האלהים:
14O	6	1	אז אמר שלמה יהוה אמר לשכון בערפל:
	14O	6	2 ואני בניתי בית־זבל לך ומכון לשבתך עולמים:
14O	6	3	ויסב המלך את־פניו ויברך את כל־קהל ישראל וכל־קהל

			ישראל עומד:
14O	6	4	ויאמר ברוך יהוה אלהי ישראל אשר דבר בפיו את דויד אבי ובידיו מלא לאמר:
14O	6	5	מִן־הַיּוֹם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶת־עַמִּי מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא־בַחֲרָתִי בַעִיר מְכֻלָּה שְׁבֹטֵי יִשְׂרָאֵל לְבָנוֹת בֵּית לַהֲיֹת שְׁמִי שָׁם וְלֹא־בַחֲרָתִי בְּאִישׁ לַהֲיֹת נָגִיד עַל־עַמִּי יִשְׂרָאֵל:
14O	6	6	וּבַחֲרָתִי בִירוּשָׁלַם לַהֲיֹת שְׁמִי שָׁם וּבַחֲרָתִי בְּדוֹיֵד לַהֲיֹת עַל־עַמִּי יִשְׂרָאֵל:
14O	6	7	וַיְהִי עַם־לִבָּב דּוֹיֵד אֲבִי לְבָנוֹת בֵּית לַשֵּׁם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:
14O	6	8	וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי דָוִיד אֲבִי יַעֲקֹב אֲשֶׁר הָיָה עַם־לִבָּב לְבָנוֹת בֵּית לַשֵּׁם הַטִּיבוֹת כִּי הָיָה עַם־לִבָּב:
14O	6	9	רַק אַתָּה לֹא תִבְנֶה הַבַּיִת כִּי בִנְךָ הַיּוֹצֵא מִחֲלָצֶיךָ הוֹאִיבֶנָה הַבַּיִת לַשֵּׁם:
14O	6	10	וַיִּקֶּם יְהוָה אֶת־דְּבָרֹו אֲשֶׁר דָּבַר וַאֲקֻם תַּחַת דּוֹיֵד אֲבִי וְאֶשֶׁב עַל־כִּסֵּא יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר דָּבַר יְהוָה וְאֶבְנֶה הַבַּיִת לַשֵּׁם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:
14O	6	11	וְאֲשִׁים שָׁם אֶת־הָאֲרוֹן אֲשֶׁר־שָׁם בְּרִית יְהוָה אֲשֶׁר כָּרַת עִם־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

14O	6	12	ויעמד לפני מזבח יהוה נגד כל־קהל ישראל ויפרש כפיו:
14O	6	13	כי־עשה שלמה כיור נחשת ויתנהו בתוך העזרה חמש אמות ארכו וחמש אמות רחבו ואמות שלוש קומתו ויעמד עליו ויברך על־ברכיו נגד כל־קהל ישראל ויפרש כפיו השמימה:
14O	6	14	ויאמר יהוה אלהי ישראל אין־כמוך אלהים בשמים ובארץ שמר הברית והחסד לעבדיך ההלכים לפניך בכל־לבם:
14O	6	15	אשר שמרת לעבדך דויד אבי את אשר־דברת לו ותדבר בפיו ובידך מלאת כיום הזה:
14O	6	16	ועתה יהוה אלהי ישראל שמר לעבדך דויד אבי את אשר דברת לו לאמר לא־יכרת לך איש מלפני יושב על־כסא ישראל רק אם־ישמרו בניך את־דרכם ללכת בתורתי כאשר הלכת לפני:
14O	6	17	ועתה יהוה אלהי ישראל יאמן דברך אשר דברת לעבדך לדויד:
14O	6	18	כי האמנם ישב אלהים את־האדם על־הארץ הנה שמים ושמי השמים לא יכלכלוך אף

כי־הבית הזה אשר
בניתי:

19 ופנית אל־תפלת
עבדך ואל־תחנתו
יהוה אלהי לשמע
אל־הרנה ואל־
התפלה אשר עבדך
מתפלל לפניך:

20 להיות עיניך פתחות
אל־הבית הזה יומם
ולילה אל־המקום
אשר אמרת לשום שמך
שם לשמוע אל־התפלה
אשר יתפלל עבדך
אל־המקום הזה:

21 ושמעת אל־תחנוני
עבדך ועמך ישראל
אשר יתפללו
אל־המקום הזה ואתה
תשמע ממקום שבתך
מך־השמים ושמעת
וסלחת:

22 אם־יחטא איש לרעהו
ונשא־בו אלה
להאלתו ובא אלה
לפני מזבחך בבית
הזה:

23 ואתה תשמע
מך־השמים ועשית
ושפטת את־עבדיך
להשיב לרשע לתת
דרכו בראשו
ולהצדיק צדיק לתת
לו כצדקתו:

24 ואם־ינגף עמך
ישראל לפני אויב
כי יחטאו־לך ושב
והודו את־שמך
והתפללו והתחנונו
לפניך בבית הזה:

25 ואתה תשמע
מך־השמים וסלחת
לחטאת עמך ישראל

			והשיבותם אליהאדמה אשר־נתתה להם ולאבתייהם:	
140	6	26	בהעצר השמים ולא־יהיה מטר כי יחטאו־לך והתפללו אליהמקום הזה הודו את־שמך מחטאתם ישובון כי תענם:	
140	6	27	ואתה תשמע השמים וסלחת לחטאת עבדיך ועמך ישראל כי תורם אליהדרך הטובה אשר ילכו־בה ונתתה מטר על־ארצך אשר־נתתה לעמך לנחלה:	
140	6	28	רעב כי־יהיה בארץ דבר כי־יהיה שדפון וירקון ארבה וחסיל כי יהיה כי יצר־לו אויביו בארץ שעריו כל־נגע וכל־מחלה:	
140	6	29	כל־תפלה כל־תחנונה אשר יהיה לכל־האדם ולכל עמך ישראל אשר ידעו איש נגעו ומכאבו ופרש כפיו אליהבית הזה:	
	140	6	30	ואתה תשמע מן־השמים מכון שבתך וסלחת ונתתה לאיש ככל־דרכיו אשר תדע את־לבבו כי אתה לבדך ידעת את־לבב בני האדם:
140	6	31	למען ייראוך ללכת בדרכיך כל־הימים אשר־הם חיים על־פני האדמה אשר נתתה לאבתינו:	
140	6	32	וגם אל־הנכרי אשר	

לא מעמד ישראל הוא
ובא מארץ רחוקה
למען שמך הגדול
וידך החזקה וזרועך
הנטויה ובאו
והתפללו אל־הבית
הזה:

14O 6 33 ואתה תשמע

מִן־הַשָּׁמַיִם מִמְּכוֹן
שִׁבְתְּךָ וַעֲשִׂית כָּכָל
אֲשֶׁר־יִקְרָא אֵלֶיךָ
הַנִּכְרִי לְמַעַן יֵדְעוּ
כִּלְעַמִּי הָאָרֶץ
אֶת־שִׁמְךָ וּלִירְאָה אֶתְךָ
כַּעֲמֶךָ יִשְׂרָאֵל וּלְדַעַת
כִּי־שִׁמְךָ נִקְרָא
עַל־הַבַּיִת הַזֶּה אֲשֶׁר
בִּנִּיתִי:

14O 6 34 כִּי־יֵצֵא עַמְּךָ לְמִלְחָמָה

עַל־אוֹיְבָיו בְּדֶרֶךְ
אֲשֶׁר תִּשְׁלַחֻם וְהַתְּפַלְּלוּ
אֵלֶיךָ דֶּרֶךְ הָעִיר
הַזֹּאת אֲשֶׁר בַּחֲרַת בָּהּ
וְהַבַּיִת אֲשֶׁר־בִּנִּיתִי
לְשִׁמְךָ:

14O 6 35 וּשְׁמַעַת מִן־הַשָּׁמַיִם

אֶת־תְּפִלָּתָם
וְאֶת־תְּחִנָּתָם וַעֲשִׂית
מִשְׁפָּטָם:

14O 6 36 כִּי יַחְטְאוּ־לְךָ כִּי

אֵין אָדָם אֲשֶׁר
לֹא־יַחְטֹא וְאִנֶּפֶת בָּם
וְנָתַתָּם לִפְנֵי אוֹיֵב
וּשְׁבוּם שׁוֹבִיָּהֶם
אֶל־אָרֶץ רַחוּקָה אוֹ
קְרוֹבָה:

14O 6 37 וְהָשִׁיבוּ אֶל־לִבָּם

בָּאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבוּ־שָׁם
וּשְׁבוּ וְהִתְחַנְּנוּ אֵלֶיךָ
בָּאָרֶץ שָׁבִים לֵאמֹר
חָטְאוּנוּ הָעֻוִּינוּ
וּרְשַׁעְנוּ:

14O 6 38 וּשְׁבוּ אֵלֶיךָ בְּכָל־לֵבָם

ובכל־נפשם בארץ
שבים אשר־שבו אתם
והתפללו דרך ארצם
אשר נתתה לאבותם
והעיר אשר בחרת
ולבית אשר־בניתי
לשמך:

14O 6 39 ושמעת מן־השמים
ממכון שבתך
את־תפלתם

ואת־תחנוניהם ועשית
משפטם וסלחת לעמך
אשר חטאו־לך:

14O 6 40 עתה אלהי יהו־נא
עיניך פתחות
ואזניך קשבות

לתפלת המקום הזה:

14O 6 41 ועתה קומה יהוה
אלהים לנוחך אתה
וארון עזך כהניך
יהוה אלהים ילבשו
תשועה וחסדיך
ישמחו בטוב:

14O 6 42 יהוה אלהים אל־תשב
פני משיחך זכרה
לחסדי דויד עבדך:

14O 7 1 וככלות שלמה
להתפלל והאש ירדה
מהשמים ותאכל העלה
והזבחים וכבוד

יהוה מלא את־הבית:

14O 7 2 ולא יכלו הכהנים
לבוא אל־בית יהוה
כי־מלא כבוד־יהוה
את־בית יהוה:

14O 7 3 וכל בני ישראל
ראים ברדת האש
וכבוד יהוה
על־הבית וכרעו
אפים ארצה
על־הרצפה וישתחוו
והודות ליהוה כי
טוב כי לעולם

			חסדו:
140	7	4	והמלך וכל־העם זבחים זבח לפני יהוה:
140	7	5	ויזבח המלך שלמה את־זבח הבקר עשרים ושנים אלף וצאן מאה ועשרים אלף ויחנכו את־בית האלהים המלך וכל־העם:
	140	7	6 והכהנים על־משמרותם עמדים והלויים בכל־י־שיר יהוה אשר עשה דויד המלך להדות ליהוה כי־לעולם חסדו בהלל דויד בידם והכהנים מחצצרים נגדם וכל־ישראל עמדים:
140	7	7	ויקדש שלמה את־תוך החצר אשר לפני בית־יהוה כי־עשה שם העלות ואת חלבי השלמים כי־מזבח הנחשת אשר עשה שלמה לא יכול להכיל את־העלה ואת־המנחה ואת־החלבים:
	140	7	8 ויעש שלמה את־החג בעת ההיא שבעת ימים וכל־ישראל עמו קהל גדול מאד מלבוא חמת עד־נחל מצרים:
	140	7	9 ויעשו ביום השמיני עצרת כי חנכת המזבח עשו שבעת ימים והחג שבעת ימים:
140	7	10	וביום עשרים ושלושה

			<p>לחדש השביעי שלח את־העם לאה־ליהם שמחים וטובי לב על־הטובה אשר עשה יהוה לדויד ולשלמה ולישׂראל עמו:</p>
140	7	11	<p>ויכל שלמה את־בית יהוה ואת־בית המלך ואת כל־הבא על־לב שלמה לעשות בבית־יהוה ובביתו הצליח:</p>
140	7	12	<p>וירא יהוה אל־שלמה בלילה ויאמר לו שמעתי את־תפלתך ובחרתי במקום הזה לי לבית זבח:</p>
140	7	13	<p>הן אעצר השמים ולא־יהיה מטר והן־אצוה על־חגב לאכול הארץ ואם־ אשלח דבר בעמי:</p>
140	7	14	<p>ויכנעו עמי אשר נקרא־שמי עליהם ויתפללו ויבקשו פני וישבו מדרכיהם הרעים ואני אשמע מן־השמים ואסלח לחטאתם וארפא את־ארצם:</p>
140	7	15	<p>עתה עיני יהיו פתחות ואזני קשבות לתפלת המקום הזה:</p>
140	7	16	<p>ועתה בחרתי והקדשתי את־הבית הזה להיות־שמי שם עד־עולם והיו עיני ולבי שם כל־הימים:</p>
140	7	17	<p>ואתה א־תלך לפני כאשר הלך דויד אביך ולעשות ככל אשר צויתך וחקי ומשפטי תשמור:</p>

14O	7	18	והקימותי את כסא מלכותך כאשר כרתי לדויד אביך לאמר לא־יכרת לך איש מושל בישראל: ואם־תשובון אתם ועזבתם חקותי ומצותי אשר נתתי לפניכם והלכתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחוויתם להם:
14O	7	19	ונתשמים מעל אדמתי אשר נתתי להם ואת־הבית הזה אשר הקדשתי לשמי אשליך מעל פני ואתננו למשל ולשנינה בכל־העמים:
14O	7	20	והבית הזה אשר היה עליון לכל־עבר עליו ישם ואמר במה עשה יהוה ככה לארץ הזאת ולבית הזה:
14O	7	21	ואמרו על אשר עזבו את־יהוה אלהי אבותיהם אשר הוציאם מארץ מצרים ויחזיקו באלהים אחרים וישתחוו להם ויעבדום על־כן הביא עליהם את כל־ הרעה הזאת:
14O	8	1	ויהי מקץ עשרים שנה אשר בנה שלמה את־בית יהוה ואת־ביתו:
14O	8	2	והערים אשר נתן חורם לשלמה בנה שלמה אתם ויושב שם את־בני ישראל:
14O	8	3	וילך שלמה חמת צובה ויחזק עליה:

- ויבן את־תדמר 4 8 14O
במדבר ואת כל־ערי
המסכנות אשר בנה
בחמת:
- ויבן את־בית חורון 5 8 14O
העליון ואת־בית
חורון התחתון ערי
מצור חומות דלתים
ובריח:
- ואת־בעלת ואת 6 8 14O
כל־ערי המסכנות
אשר היו לשלמה ואת
כל־ערי הרכב ואת
ערי הפרשים ואת
כל־חשק שלמה אשר
חשק לבנות בירושלם
ובלבנון ובכל ארץ
ממשלתו:
- כל־העם הנותר 7 8 14O
מן־החתי והאמרי
והפרזי והחוי
והיבوسی אשר לא
מישראל המה:
- מן־בניהם אשר 8 8 14O
נותרו אחריהם בארץ
אשר לא־כלום בני
ישראל ויעלם שלמה
למס עד היום הזה:
- ומן־בני ישראל אשר 9 8 14O
לא־נתן שלמה
לעבדים למלאכתו
כִּי־המה אנשי מלחמה
ושרי שלישיו ושרי
רכבו ופרשיו:
- ואלה שרי הנציבים 10 8 14O
אשר־למלך שלמה
חמשים ומאתים
הרדים בעם:
- ואת־בת־פרעה העלה 11 8 14O
שלמה מעיר דויד
לבית אשר בנה־לה
כי אמר לא־ תשב
אשה לי בבית דויד

			מלך־ישראל כִּי־קדש המה אשר־באה אליהם אֵרוֹן יְהוָה:
14O	8	12	אִזְ הָעֵלָה שְׁלֹמֹה עֲלוֹת לִיהוָה עַל מִזְבֵּחַ יְהוָה אֲשֶׁר בָּנָה לִפְנֵי הָאוֹלָם:
14O	8	13	וּבִדְבַר־יּוֹם בְּיוֹם לְהַעֲלוֹת כְּמִצּוֹת מֹשֶׁה לְשִׁבְתוֹת וּלְחֻדְשִׁים וּלְמוֹעֲדוֹת שְׁלוֹשׁ פַּעֲמִים בַּשָּׁנָה בַּחֹג הַמִּצּוֹת וּבַחֹג הַשִּׁבְעוֹת וּבַחֹג הַסִּכּוֹת:
14O	8	14	וַיַּעֲמֵד כְּמִשְׁפָּט דּוֹד־אֲבִיו אֶת־מַחֲלָקוֹת הַכֹּהֲנִים עַל־עֲבֹדָתָם וְהַלּוּיִם עַל־מִשְׁמֹרוֹתָם לְהַלֵּל וּלְשֹׁרֵת נֶגֶד הַכֹּהֲנִים לְדְבַר־יּוֹם בְּיוֹמוֹ וְהַשּׁוֹעֲרִים בְּמַחֲלָקוֹתָם לְשַׁעַר וּשְׁעַר כִּי כֵן מִצּוֹת דּוֹיֵד אִישׁ־הָאֱלֹהִים:
14O	8	15	וְלֹא סָרוּ מִצּוֹת הַמֶּלֶךְ עַל־הַכֹּהֲנִים וְהַלּוּיִם לְכָל־דְּבַר וּלְאַצְרוֹת:
14O	8	16	וַתֵּכֶן כָּל־מִלָּאכָתָא שְׁלֹמֹה עַד־הַיּוֹם מוֹסֵד בֵּית־יְהוָה וְעַד־כִּלְתּוֹ שָׁלֵם בֵּית יְהוָה:
14O	8	17	אִזְ הֵלֶךְ שְׁלֹמֹה לְעִצְיוֹן־גִּבֹּר וְאֶל־אֵילוֹת עַל־שִׁפְתָא הַיָּם בָּאֶרֶץ אֲדוֹם:
14O	8	18	וַיִּשְׁלַח־לוֹ חֹרֵם בִּיד־עֲבָדָיו אוֹנִיּוֹת וְעֲבָדִים יוֹדְעֵי יָם וַיָּבֹאוּ עִם־עֲבָדָיו שְׁלֹמֹה אוֹפִירָה וִיקָחוּ מִשֶּׁם אַרְבַּע־מֵאוֹת וּחֲמִשִּׁים כֹּכַר זָהָב

			ויביאו אל־המלך שלמה:
140	9	1	ומלכת־שבא שמעה את־שמע שלמה ותבוא לנסות את־שלמה בחידות בירושלם בחיל כבד מאד וגמלים נשאים בשמים וזהב לרב ואבן יקרה ותבוא אל־ שלמה ותדבר עמו את כל־אשר היה עם־לבבה:
140	9	2	ויגד־לה שלמה את־כל־דבריה ולא־נעלם דבר משלמה אשר לא הגיד לה:
140	9	3	ותרא מלכת־שבא את חכמת שלמה והבית אשר בנה:
140	9	4	ומאכל שלחנו ומושב עבדיו ומעמד משרתיו ומלבושיהם ומשקיו ומלבושיהם ועליתו אשר יעלה בית יהוה ולא־היה עוד בה רוח:
140	9	5	ותאמר אל־המלך אמת הדבר אשר שמעתי בארצי על־דבריך ועל־חכמתך:
140	9	6	ולא־האמנתי לדבריהם עד אשר־באתי ותראינה עיני והנה לא הגד־לי חצי מרבית חכמתך יספת על־השמועה אשר שמעתי:
140	9	7	אשרי אנשיך ואשרי עבדיך אלה העמדים לפניך תמיד ושמעים

את־חכמתך:

14O 9 8 יהי יהוה אלהיך

ברוך אשר חפץ בך

לתתך על־כסאו למלך

ליהוה אלהיך באהבת

אלהיך את־ישראל

להעמידו לעולם

ויתנך עליהם למלך

לעשות משפט וצדקה:

14O 9 9 ותתן למלך מאה

ועשרים ככר זהב

ובשמים לרב מאד

ואבן יקרה ולא היה

כבשם ההוא

אשר־נתנה מלכת־שבא

למלך שלמה:

14O 9 10 וגם־עבדי חירם

ועבדי שלמה

אשר־הביאו זהב

מאופיר הביאו עצי

אלגומים ואבן

יקרה:

14O 9 11 ויעש המלך את־עצי

האלגומים מסלות

לבית־יהוה ולבית

המלך וכנרות

ונבלים לשרים

ולא־נראו כהם

לפנים בארץ יהודה:

14O 9 12 והמלך שלמה נתן

למלכת־שבא

את־כל־חפצה אשר

שאלה מלבד

אשר־הביאה אל־המלך

ותהפך ותלך לארצה

היא ועבדיה:

14O 9 13 ויהי משקל הזהב

אשר־בא לשלמה בשנה

אחת שש מאות וששים

ושש ככרי זהב:

14O 9 14 לבד מאנשי התרים

והסחרים מביאים

וכל־מלכי ערב

			ופחות הארץ מביאים זהב וכסף לשלמה:
140	9	15	ויעש המלך שלמה מאתים צנה זהב שחוט שש מאות זהב שחוט יעלה על־ הצנה האחת:
140	9	16	ושלש־מאות מגנים זהב שחוט שלש מאות זהב יעלה על־המגן האחת ויתנם המלך בבית יער הלבנון:
140	9	17	ויעש המלך כסא־שן גדול ויצפהו זהב טהור:
140	9	18	ושש מעלות לכסא וכבש בזהב לכסא מאחזים וידות מזה ומזה על־מקום השבת ושנים אריות עמדים אצל הידות:
140	9	19	ושנים עשר אריות עמדים שם על־שש המעלות מזה ומזה לא־נעשה כן לכל־ממלכה:
140	9	20	וכל כלי משקה המלך שלמה זהב וכל כלי בית־יער הלבנון זהב סגור אין כסף נחשב בימי שלמה למאומה:
140	9	21	כי־אניות למלך הלכות תרשיש עם עבדי חורם אחת לשלוש שנים תבואנה אניות תרשיש נשאות זהב וכסף שנהבים וקופים ותוכיים:
140	9	22	ויגדל המלך שלמה מכל מלכי הארץ לעשר וחכמה:
140	9	23	וכל מלכי הארץ

			מבקשים את־פני שלמה לשמע את־חכמתו אשר־נתן האלהים בלבו:
140	9	24	והם מביאים איש מנחתו כלי כסף וכלי זהב ושלמות נשק ובשמים סוסים ופרדים דבר־שנה בשנה:
140	9	25	ויהי לשלמה ארבעת אלפים אריות סוסים ומרכבות ושנים־עשר אלף פרשים ויניחם בערי הרכב ועם־המלך בירושלם:
	140	9 26	ויהי מושל בכל־המלכים מן־הנהר ועד־ארץ פלשתים ועד גבול מצרים:
140	9	27	ויתן המלך את־הכסף בירושלם כאבנים ואת הארזים נתן כשקמים אשר־ בשפלה לרב:
	140	9 28	ומוציאים סוסים ממצרים לשלמה ומכל־הארצות:
140	9	29	ושאר דברי שלמה הראשנים והאחרונים הלא־הם כתובים על־דברי נתן הנביא ועל־נבואת אחיה השילוני ובחזות יעדי החזה על־ירבעם בן־נבט:
	140	9 30	וימלך שלמה בירושלם על־כל־ישראל ארבעים שנה:
	140	9 31	וישכב שלמה עם־אבתיו ויקברהו

			בעיר דויד אביו וימלך רחבעם בנו תחתיו:
14O	10	1	וילך רחבעם שכמה כי שכם באו כל־ישראל להמליך אתו:
14O	10	2	ויהי כשמע ירבעם בן־נבט והוא במצרים אשר ברח מפני שלמה המלך וישב ירבעם ממצרים:
14O	10	3	וישלחו ויקראו־לו ויבא ירבעם וכל־ישראל וידברו אל־רחבעם לאמר:
14O	10	4	אביך הקשה את־עלנו ועתה הקל מעבדת אביך הקשה ומעלו הכבד אשר־נתן עלינו ונעבדך:
14O	10	5	ויאמר אלהם עוד שלשת ימים ושובו אלי וילך העם:
14O	10	6	ויועץ המלך רחבעם את־הזקנים אשר־היו עמדים לפני שלמה אביו בהיתו חי לאמר איך אתם נועצים להשיב לעם־הזה דבר:
14O	10	7	וידברו אליו לאמר אם־תהיה לטוב להעם הזה ורציתם ודברת אלהם דברים טובים והיו לך עבדים כל־הימים:
14O	10	8	ויעזב את־עצת הזקנים אשר יעצהו ויועץ את־הילדים אשר גדלו אתו העמדים לפניו:

14O	10	9	<p>ויאמר אלהם מה אתם נועצים ונשיב דבר את־העם הזה אשר דברו אלי לאמר הקל מִן־העל אשר־נתן אביך עלינו:</p>
14O	10	10	<p>וידברו אתו הילדים אשר גדלו אתו לאמר כה־תאמר לעם אשר־דברו אליך לאמר אביך הכביד את־עלנו ואתה הקל מעלינו כה תאמר אלהם קטני עבה ממתני אבי:</p>
14O	10	11	<p>ועתה אבי העמים עליכם על כבד ואני אסיף על־עלכם אבי יסר אתכם בשוטים ואני בעקרבים:</p>
14O	10	12	<p>ויבא ירבעם וכל־העם אל־רחבעם ביום השלשי כאשר דבר המלך לאמר שובו אלי ביום השלשי:</p>
14O	10	13	<p>ויענם המלך קשה ויעזב המלך רחבעם את עצת הזקנים:</p>
14O	10	14	<p>וידבר אלהם כעצת הילדים לאמר אכביד את־עלכם ואני אסיף עליו אבי יסר אתכם בשוטים ואני בעקרבים:</p>
14O	10	15	<p>ולא־שמע המלך אל־העם כִּי־היתה נסבה מעם האלהים למען הקים יהוה את־דברו אשר דבר ביד אחיהו השלוני אל־ירבעם בן־נבט:</p>
14O	10	16	<p>וכל־ישראל כי</p>

			<p>לא־שמע המלך להם וישיבו העם את־המלך לאמר מה־לנו חלק בדויד ולא־נחלה בבן־ישי איש לאהליך ישראל עתה ראה ביתך דויד וילך כל־ישראל לאהליו:</p>
14O	10	17	<p>ובני ישראל הישבים בערי יהודה וימלך עליהם רחבעם:</p>
14O	10	18	<p>וישלח המלך רחבעם את־הדרם אשר על־המס וירגמו־בו בני־ישראל אבן וימת והמלך רחבעם התאמץ לעלות במרכבה לנוס ירושלם:</p>
14O	10	19	<p>ויפגעו ישראל בבית דויד עד היום הזה:</p>
14O	11	1	<p>ויבא רחבעם ירושלם ויקהל את־בית יהודה ובנימן מאה ושמונים אלף בחור עשה מלחמה להלחם עם־ישראל להשיב את־הממלכה לרחבעם:</p>
	11	2	<p>ויהי דבר־יהוה אל־שמעיהו איש־האלהים לאמר:</p>
14O	11	3	<p>אמר אל־רחבעם בן־שלמה מלך יהודה ואל כל־ישראל ביהודה ובנימן לאמר:</p>
	11	4	<p>כה אמר יהוה לא־תעלו ולא־תלחמו עם־אחיכם שובו איש לביתו כי מאתי נהיה הדבר הזה וישמעו את־דברי</p>

יהוה וישבו מלכת

אל־ירבעם:

14O 11 5 וישב רחבעם

בירושלם ויבן ערים

למצור ביהודה:

14O 11 6 ויבן את־בית־לחם

ואת־עיטם

ואת־תקוע:

14O 11 7 ואת־בית־צור

ואת־שוכו

ואת־עדלם:

14O 11 8 ואת־גת ואת־מרשה

ואת־זיף:

14O 11 9 ואת־אדורים

ואת־לכיש

ואת־עזקה:

14O 11 10 ואת־צרעה

ואת־אילון

ואת־חברון אשר

ביהודה ובבנימן

ערי מצרות:

14O 11 11 ויחזק את־המצרות

ויתן בהם נגידים

ואצרות מאכל ושמן

ויין:

14O 11 12 ובכל־עיר ועיר

צנות ורמחים

ויחזקם להרבה מאד

ויהי־לו יהודה

ובנימן:

14O 11 13 והכהנים והלויים

אשר בכל־ישראל

התיצבו עליו

מכל־גבולם:

14O 11 14 כי־עזבו הלויים

את־מגרשיהם ואחזתם

וילכו ליהודה

ולירושלם כי־

הזניחם ירבעם

ובניו מכהן ליהוה:

14O 11 15 ויעמד־לו כהנים

לבמות ולשעירים

ולעגלים אשר עשה:

14O 11 16 ואחריהם מכל שבטי
 ישראל הנתנים
 את־לבכם לבקש
 את־יהוה אלהי
 ישראל באו ירושלם
 לזבוח ליהוה אלהי
 אבותיהם:
 14O 11 17 ויחזקו את־מלכות
 יהודה ויאמצו
 את־רחבעם בן־שלמה
 לשנים שלוש כי
 הלכו בדרך דויד
 ושלמה לשנים שלוש:
 14O 11 18 ויקח־לו רחבעם אשה
 את־מחלת בן־ירימות
 בן־דויד אביהיל
 בת־אליאב בן־ישי:
 14O 11 19 ותלד לו בנים
 את־יעוש ואת־שמריה
 ואת־זהם:
 14O 11 20 ואחריה לקח
 את־מעכה בת־אבשלום
 ותלד לו את־אביה
 ואת־עתי ואת־זיזא
 ואת־שלמית:
 14O 11 21 ויאהב רחבעם
 את־מעכה בת־אבשלום
 מכל־נשיו ופילגשיו
 כי נשים
 שמונה־עשרה נשא
 ופילגשים ששים
 ויולד עשרים
 ושמונה בנים וששים
 בנות:
 14O 11 22 ויעמד לראש רחבעם
 את־אביה בן־מעכה
 לנגיד באחיו כי
 להמליכו:
 14O 11 23 ויבן ויפרץ
 מכל־בניו
 לכל־ארצות יהודה
 ובנימן לכל ערי
 המצרות ויתן להם

			המזון לרב וישאל המון נשים:
140	12	1	ויהי כהכין מלכות רחבעם וכחזקתו עזב את־תורת יהוה וכל־ישראל עמו:
140	12	2	ויהי בשנה החמישית למלך רחבעם עלה שישק מלך־מצרים על־ירושלם כי מעלו ביהוה:
140	12	3	באלף ומאתים רכב ובששים אלף פרשים ואין מספר לעם אשר־באו עמו ממצרים לובים סכיים וכושים:
	140	12	4 וילכד את־ערי המצרות אשר ליהודה ויבא עד־ירושלם:
140	12	5	ושמעיה הנביא בא אל־רחבעם ושרי יהודה אשר־נאספו אל־ירושלם מפני שישק ויאמר להם כה־אמר יהוה אתם עזבתם אתי ואף־אני עזבתי אתכם ביד־ שישק:
140	12	6	ויכנעו שרי־ישראל והמלך ויאמרו צדיק יהוה:
	140	12	7 ובראות יהוה כי נכנעו היה דבר־יהוה אל־שמעיה לאמר נכנעו לא אשחיתם ונתתי להם כמעט לפליטה ולא־תתך חמתי בירושלם ביד־שישק:
	140	12	8 כי יהיו־לו לעבדים וידעו עבודתי ועבודת ממלכות

הארצות:

ויעל שישק 9 12 14O

מלך-מצרים

על-ירושלם ויקח

את-אצרות בית-יהוה

ואת-אצרות בית

המלך את-הכל לקח

ויקח את-מגני הזהב

אשר עשה שלמה:

ויעש המלך רחבעם 10 12 14O

תחתיהם מגני נחשת

והפקיד על-יד שרי

הרצים השמרים פתח

בית המלך:

ויהי מדי-בוא המלך 11 12 14O

בית יהוה באו

הרצים ונשאום

והשבום אל-תא

הרצים:

ובהכנעו שב ממנו 12 12 14O

אף-יהוה ולא

להשחית לכלה וגם

ביהודה היה דברים

טובים:

ויתחזק המלך רחבעם 13 12 14O

בירושלם וימלך כי

בן-ארבעים ואחת

שנה רחבעם במלכו

ושבע עשרה שנה מלך

בירושלם העיר

אשר-בחר יהוה לשום

את-שמו שם מכל

שבטי ישראל ושם

אמו נעמה העמנית:

ויעש הרע כי לא 14 12 14O

הכין לבו לדרוש

את-יהוה:

ודברי רחבעם 15 12 14O

הראשנים והאחרונים

הלא-הם כתובים

בדברי שמעיה הנביא

ועדו החזה להתיחש

ומלחמות רחבעם

			וירבעם כל־הימים:
14O	12	16	וישכב רחבעם עם־אבתיו ויקבר בעיר דויד וימלך אביה בנו תחתיו:
14O	13	1	בשנת שמונה עשרה למלך ירבעם וימלך אביה על־יהודה:
14O	13	2	שלוש שנים מלך בירושלם ושם אמו מיכיהו בת־אוריאל מן־גבעה ומלחמה היתה בין אביה ובין ירבעם:
14O	13	3	ויאסר אביה את־המלחמה בחיל גבורי מלחמה ארבע־מאות אלף איש בחזר וירבעם ערך עמו מלחמה בשמונה מאות אלף איש בחזר גבור חיל:
14O	13	4	ויקם אביה מעל להר צמרים אשר בהר אפרים ויאמר שמעוני ירבעם וכל־ ישראל:
14O	13	5	הלא לכם לדעת כי יהוה אלהי ישראל נתן ממלכה לדויד על־ישראל לעולם לו ולבניו ברית מלח:
14O	13	6	ויקם ירבעם בן־נבט עבד שלמה בן־דויד וימרד על־אדניו:
14O	13	7	ויקבצו עליו אנשים רקים בני בליעל ויתאמצו על־רחבעם בן־שלמה ורחבעם היה נער ורך־לבב ולא התחזק לפניהם:
14O	13	8	ועתה אתם אמרים להתחזק לפני ממלכת

יהוה ביד בני דויד
ואתם המון רב
ועמכם עגלי זהב
אשר עשה לכם ירבעם
לאלהים:

14O 13 9 הלא הדחתם את־כהני
יהוה את־בני אהרן
והלויים ותעשו לכם
כהנים כעמי הארצות
כל־הבא למלא ידו
בפר בן־בקר ואילם
שבעה והיה כהן ללא
אלהים:

14O 13 10 ואנחנו יהוה
אלהינו ולא עזבנהו
וכהנים משרתים
ליהוה בני אהרן
והלויים במלאכת:

14O 13 11 ומקטרים ליהוה
עלות בבקר־בבקר
ובערב־בערב
וקטרת־סמים ומערכת
לחם על־השלחן
הטהור ומנורת הזהב
ונרתיה לבער בערב
בערב כ־שמרים
אנחנו את־משמרת
יהוה אלהינו ואתם
עזבתם אתו:

14O 13 12 והנה עמנו בראש
האלהים וכהניו
וחצצרות התרועה
להריע עליכם בני
ישראל אל־תלחמו
עם־יהוה
אלהי־אבותיכם כ־לא
תצליחו:

14O 13 13 וירבעם הסב
את־המארב לבוא
מאחריהם ויהיו
לפני יהודה והמארב
מאחריהם:

14O 13 14 ויפנו יהודה והנה

			להם המלחמה פנים ואחור ויצעקו ליהוה והכהנים מחצצרים בחצצרות:
140	13	15	ויריעו איש יהודה ויהי בהריע איש יהודה והאלהים נגף את־ירבעם וכל־ישראל לפני אביה ויהודה:
140	13	16	וינוסו בני־ישראל מפני יהודה ויתנם אלהים בידם:
140	13	17	ויכו בהם אביה ועמו מכה רבה ויפלו חללים מישראל חמש־מאות אלף איש בחור:
140	13	18	ויכנעו בני־ישראל בעת ההיא ויאמצו בני יהודה כי נשענו על־יהוה אלהי אבותיהם:
140	13	19	וירדף אביה אחרי ירבעם וילכד ממנו ערים את־בית־אל ואת־בנותיה ואת־ישנה ואת־בנותיה ואת־עפרון ובנתיה:
140	13	20	ולא־עצר כח־ירבעם עוד בימי אביהו ויגפהו יהוה וימת:
140	13	21	ויתחזק אביהו וישא־לו נשים ארבע עשרה ויולד עשרים ושנים בנים ושש עשרה בנות:
140	13	22	ויתר דברי אביה ודרכיו ודבריו כתובים במדרש הנביא עדו:
140	13	23	וישכב אביה

			עם־אבתיו ויקברו אתו בעיר דויד וימלך אסא בנו תחתיו בימיו שקטה הארץ עשר שנים:
14O	14	1	ויעש אסא הטוב והישר בעיני יהוה אלהיו:
14O	14	2	ויסר את־מזבחות הנכר והבמות וישבר את־המצבות ויגדע את־האשרים:
14O	14	3	ויאמר ליהודה לדרוש את־יהוה אלהי אבותיהם ולעשות התורה והמצוה:
14O	14	4	ויסר מכל־ערי יהודה את־הבמות ואת־החמנים ותשקט הממלכה לפניו:
14O	14	5	ויבן ערי מצורה ביהודה כִּי־שקטה הארץ ואין־עמו מלחמה בשנים האלה כִּי־הניח יהוה לו:
14O	14	6	ויאמר ליהודה נבנה את־הערים האלה ונסב חומה ומגדלים דלתים ובריחים עודנו הארץ לפנינו כי דרשנו את־יהוה אלהינו דרשנו וינח לנו מסביב ויבנו ויצליחו:
14O	14	7	ויהי לאסא חיל נשא צנה ורמח מיהודה שלש מאות אלף ומבנימן נשאי מגן ודרכי קשת מאתים ושמונים אלף כל־אלה גבורי חיל:
14O	14	8	ויצא אליהם זרח

הכושי בחיל אלף
אלפים ומרכבות שלש
מאות ויבא עד־
מרשה:

9 ויצא אסא לפניו
ויערכו מלחמה בגיא
צפתה למרשה:

10 ויקרא אסא אל־יהוה
אלהיו ויאמר יהוה
אינ־עמך לעזור בין
רב לאין כח עזרנו
יהוה אלהינו
כי־עליך נשענו
ובשמך באנו
על־ההמון הזה יהוה
אלהינו אתה
אל־יעצר עמך אנוש:

11 ויגף יהוה
את־הכושים לפני
אסא ולפני יהודה
וינסו הכושים:

12 וירדפם אסא והעם
אשר־עמו עד־לגרר
ויפל מכושים לאין
להם מחיה כי־
נשברו לפני־יהוה
ולפני מחנהו וישאו
שלל הרבה מאד:

13 ויכו את כל־הערים
סביבות גרר כי־היה
פחד־יהוה עליהם
ויבזו את־
כל־הערים כי־בזה
רבה היתה בהם:

14 וגם־אהלי מקנה הכו
וישבו צאן לרב
וגמלים וישבו
ירושלם:

1 ועזריהו בן־עודד
היתה עליו רוח
אלהים:

2 ויצא לפני אסא
ויאמר לו שמעוני

			אסא וכל־יהודה ובנימן יהוה עמכם בהיותכם עמו ואם־תדרשהו ימצא לכם ואם־תעזבהו יעזב אתכם:
140	15	3	וימים רבים לישראל ללא אלהי אמת וללא כהן מורה וללא תורה:
	140	15	4 וישב בצר־לו על־יהוה אלהי ישראל ויבקשהו וימצא להם:
140	15	5	ובעתים ההם אין שלום ליוצא ולבא כי מהומת רבות על כל־יושבי הארצות:
	140	15	6 וכתתו גוי־בגוי ועיר בעיר כי־אלהים הממם בכל־צרה:
	140	15	7 ואתם חזקו ואל־ירפו ידיכם כי יש שכר לפעלתכם:
140	15	8	וכשמע אסא הדברים האלה והנבואה עדד הנביא התחזק ויעבר השקוצים מכל־ארץ יהודה ובנימן ומן־הערים אשר לכד מהר אפרים ויחדש את־מזבח יהוה אשר לפני אולם יהוה:
140	15	9	ויקבץ את־כל־יהודה ובנימן והגרים עמהם מאפרים ומנשה ומשמעון כי־נפלו עליו מישראל לרב בראתם כי־יהוה אלהיו עמו:
140	15	10	ויקבצו ירושלם בחדש השלישי לשנת

חמש־עשרה למלכות

אסא:

11 15 14O ויזבחו ליהוה ביום
ההוא מן־השלל
הביאו בקר שבע
מאות וצאן שבעת
אלפים:

12 15 14O ויבאו בברית לדרוש
את־יהוה אלהי
אבותיהם בכל־לבבם
ובכל־נפשם:

13 15 14O וכל אשר לא־ידרש
ליהוה אלהי־ישראל
יומת למן־קטן
ועד־גדול למאיש
ועד־אשה:

14 15 14O וישבעו ליהוה בקול
גדול ובתרועה
ובחצצרות
ובשופרות:

15 15 14O וישמחו כלי־הודה
עליה־שבעה כי
בכל־לבבם נשבעו
ובכל־רצונם בקשהו
וימצא להם וינח
יהוה להם מסביב:

16 15 14O וגם־מעכה אם אסא
המלך הסירה מגבירה
אשר־עשתה לאשרה
מפלצת ויכרת אסא
את־מפלצתה וידק
וישרף בנחל קדרון:

17 15 14O והבמות לא־סרו
מישראל רק לבב־אסא
היה שלם כל־ימיו:

18 15 14O ויבא את־קדשי אביו
וקדשיו בית האלהים
כסף וזהב וכלים:

19 15 14O ומלחמה לא היתה עד
שנת־שלשים וחמש
למלכות אסא:

1 16 14O בשנת שלשים ושש
למלכות אסא עלה

בעשא מלך־ישראל
על־יהודה ויבן את־
הרמה לבלתי תת
יוצא ובא לאסא מלך
יהודה:

14O 16 2 ויצא אסא כסף וזהב
מאצרות בית יהוה
ובית המלך וישלח
אל־בן־הדד מלך ארם
היושב בדרמשק
לאמר:

14O 16 3 ברית ביני ובינך
ובין אבי ובין
אביך הנה שלחתי לך
כסף וזהב לך הפר
בריתך את־בעשא מלך
ישראל ויעלה מעלי:

14O 16 4 וישמע בן הדד
אל־המלך אסא וישלח
את־שרי החילים
אשר־לו אל־ערי
ישראל ויכו
את־עיון ואת־דן
ואת אבל מים ואת
כל־מסכנות ערי
נפתלי:

14O 16 5 ויהי כשמע בעשא
ויחדל מבנות
את־הרמה וישבת
את־מלאכתו:

14O 16 6 ואסא המלך לקח
את־כל־יהודה וישאו
את־אבני הרמה
ואת־עציה אשר בנה
בעשא ויבן בהם

14O 16 7 את־גבע ואת־המצפה:
ובעת ההיא בא חנני
הראה אל־אסא מלך
יהודה ויאמר אליו
בהשענך על־ מלך
ארם ולא נשענת
על־יהוה אלהיך
על־כן נמלט חיל

			מלך־ארם מידך:
14O	16	8	הלא הכושים והלובים היו לחיל לרב לרכב ולפרשים להרבה מאד ובהשענך עליהוה נתנם בידך:
14O	16	9	כי יהוה עיניו משטטות בכל־הארץ להתחזק עם־לבבם שלם אליו נסכלת על־זאת כי מעתה יש עמך מלחמות:
14O	16	10	ויכעס אסא אל־הראה ויתנהו בית המהפכת כי־בזעף עמו על־זאת וירצץ אסא מן־העם בעת ההיא:
14O	16	11	והנה דברי אסא הראשונים והאחרונים הנם כתובים על־ספר המלכים ליהודה וישראל:
14O	16	12	ויחלא אסא בשנת שלושים ותשע למלכותו ברגליו עד־למעלה חליו וגם־ בחליו לא־דרש את־יהוה כי ברפאים:
14O	16	13	וישכב אסא עם־אבתיו וימת בשנת ארבעים ואחת למלכו:
14O	16	14	ויקברהו בקברתיו אשר כרה־לו בעיר דויד וישכיבהו במשכב אשר מלא בשמים וזנים מרקחים במרקחת מעשה וישרפו־לו שרפה גדולה

עד־למאד:

14O 17 1 וימלך יהושפט בנו
תחתיו ויתחזק

על־ישראל:

14O 17 2 ויתן־חיל בכל־ערי
יהודה הבצרות ויתן
נציבים בארץ יהודה
ובערי אפרים אשר
לכד אסא אביו:

14O 17 3 ויהי יהוה
עם־יהושפט כי הלך
בדרכי דויד אביו
הראשנים ולא דרש
לבעלים:

14O 17 4 כי לאלהי אביו דרש
ובמצותיו הלך ולא
כמעשה ישראל:

14O 17 5 ויכן יהוה
את־הממלכה בידו
ויתנו כל־יהודה
מנחה ליהושפט
ויהי־לו עשר־וכבוד
לרב:

14O 17 6 ויגבה לבו בדרכי
יהוה ועוד הסיר
את־הבמות
ואת־האשרים
מיהודה:

14O 17 7 ובשנת שלוש למלכו
שלח לשריו לבן־חיל
ולעבדיה ולזכריה
ולנתנאל ולמיכיהו
ללמד בערי יהודה:

14O 17 8 ועמהם הלויים
שמעיהו ונתניהו
וזבדיהו ועשהאל
ושמרימות ויהונתן
ואדניהו וטוביהו
וטוב אדוניה הלויים
ועמהם אלישמע
ויהורם הכהנים:

14O 17 9 וילמדו ביהודה
ועמהם ספר תורת

יהוה ויסבו

בכל־ערי יהודה

וילמדו בעם:

14O 17 10 ויהי פחד יהוה על

כל־ממלכות הארצות

אשר סביבות יהודה

ולא נלחמו

עם־יהושפט:

14O 17 11 ומן־פלשתים מביאים

ליהושפט מנחה וכסף

משא גם הערביאים

מביאים לו צאן

אילים שבעת אלפים

ושבע מאות ותישים

שבעת אלפים ושבע

מאות:

14O 17 12 ויהי יהושפט הלך

וגדל עד־למעלה

ויבן ביהודה

בירניות וערי

מסכנות:

14O 17 13 ומלאכה רבה היה לו

בערי יהודה ואנשי

מלחמה גבורי חיל

בירושלם:

14O 17 14 ואלה פקדתם לבית

אבותיהם ליהודה

שרי אלפים עדנה

השר ועמו גבורי

חיל שלש מאות אלף:

14O 17 15 ועל־ידו יהוחנן

השר ועמו מאתים

ושמונים אלף:

14O 17 16 ועל־ידו עמסיה

בן־זכרי המתנדב

ליהוה ועמו מאתים

אלף גבור חיל:

14O 17 17 ומן־בנימן גבור

חיל אלידע ועמו

נשק־קשת ומגן

מאתים אלף:

14O 17 18 ועל־ידו יהוזבד

ועמו מאה־ושמונים

			אלף חלוצי צבא:
14O	17	19	אלה המשרתים את־המלך מלבד אשר־נתן המלך בערי המבצר בכל־יהודה:
14O	18	1	ויהי ליהושפט עשר וכבוד לרב ויתחתן לאחאב:
14O	18	2	וירד לקץ שנים אל־אחאב לשמרון ויזבח־לו אחאב צאן ובקר לרב ולעם אשר עמו ויסיתהו לעלות אל־רמות גלעד:
14O	18	3	ויאמר אחאב מלך־ישראל אל־יהושפט מלך יהודה התלך עמי רמת גלעד ויאמר לו כמוני כמוך וכעמך עמי ועמך במלחמה:
14O	18	4	ויאמר יהושפט אל־מלך ישראל דרש־נא כיום את־דבר יהוה:
14O	18	5	ויקבץ מלך־ישראל את־הנבאים ארבע מאות איש ויאמר אלהם הנלך אל־רמת גלעד למלחמה אם־אחדל ויאמרו עלה ויתן האלהים ביד המלך:
14O	18	6	ויאמר יהושפט האין פה נביא ליהוה עוד ונדרשה מאתו:
14O	18	7	ויאמר מלך־ישראל אל־יהושפט עוד איש־אחד לדרוש את־יהוה מאתו ואני שנאתיהו כי־איננו מתנבא עלי לטובה כי כלימיו לרעה

			הוא מיכיהו בן־
			ימלא ויאמר יהושפט
			אלי־יאמר המלך כן:
140	18	8	ויקרא מלך ישראל
			אלי־סרים אחד ויאמר
			מהר מיכהו
			בן־ימלא:
140	18	9	ומלך ישראל
			ויהושפט מלך־יהודה
			יושבים איש
			על־כסאו מלבשים
			בגדים ויושבים בגרן
			פתח שער שמרון
			וכל־הנביאים
			מתנבאים לפניהם:
140	18	10	ויעש לו צדקיהו
			בן־כנענה קרני
			ברזל ויאמר כה־אמר
			יהוה באלה תנגח
			את־ארם עד־כלותם:
140	18	11	וכל־הנבאים נבאים
			כן לאמר עלה רמת
			גלעד והצלח ונתן
			יהוה ביד המלך:
140	18	12	והמלאך אשר־הלך
			לקרא למיכיהו דבר
			אליו לאמר הנה
			דברי הנבאים פה־
			אחד טוב אלי־המלך
			ויהי־נא דברך כאחד
			מהם ודברת טוב:
140	18	13	ויאמר מיכיהו
			חי־יהוה כי
			את־אשר־יאמר אלהי
			אתו אדבר:
140	18	14	ויבא אלי־המלך
			ויאמר המלך אליו
			מיכה הנלך אל־רמת
			גלעד למלחמה אם־
			אחדל ויאמר עלו
			והצליחו וינתנו
			בידכם:
140	18	15	ויאמר אליו המלך

			עֲד־כְּמָה פַּעֲמִים אֲנִי
			מִשְׁבִּיעַךְ אֲשֶׁר
			לֹא־תִדְבֹר אֵלַי רַק־
			אִמֶּת בִּשְׁם יְהוָה:
14O	18	16	וַיֹּאמֶר רֵאיוֹתִי
			אֶת־כָּל־יִשְׂרָאֵל
			נִפְּצִים עַל־הַהָרִים
			כִּצְאֹן אֲשֶׁר אֵין־לָהֶן
			רָעָה וַיֹּאמֶר יְהוָה
			לֹא־אֲדָנִים לֵאלֹהֶ
			יִשׁוּבוּ אִישׁ־לְבֵיתוֹ
			בְּשָׁלוֹם:
14O	18	17	וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל
			אֵל־יְהוֹשֻׁפָּט הֲלֹא
			אִמַּרְתִּי אֵלֶיךָ
			לֹא־יִתְּנָבָא עָלַי טוֹב
			כִּי אִם־לְרָעָה:
14O	18	18	וַיֹּאמֶר לָכֵן שָׁמְעוּ
			דְּבַר־יְהוָה רֵאיוֹתִי
			אֶת־יְהוָה יוֹשֵׁב
			עַל־כִּסְאוֹ וְכָל־צַבָּא
			הַשָּׁמַיִם עִמָּדִים
			עַל־יְמִינוֹ וּשְׁמָאלוֹ:
14O	18	19	וַיֹּאמֶר יְהוָה מִי
			יִפְתָּה אֶת־אַחֲבָב
			מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וַיַּעַל
			וַיַּפֵּל בְּרִמּוֹת גִּלְעָד
			וַיֹּאמֶר זֶה אָמַר כָּכָה
			וְזֶה אָמַר כָּכָה:
14O	18	20	וַיֵּצֵא הָרוּחַ וַיַּעֲמֵד
			לִפְנֵי יְהוָה וַיֹּאמֶר
			אֲנִי אֶפְתְּנוּ וַיֹּאמֶר
			יְהוָה אֵלָיו בְּמָה:
14O	18	21	וַיֹּאמֶר אֲצֹא וְהֵייתִי
			לְרוּחַ שָׁקֶר בְּפִי
			כָּל־נְבִיאָיו וַיֹּאמֶר
			תִּפְתָּה וּגְס־תּוֹכֵל צֹא
			וַעֲשֵׂה־כֵן:
14O	18	22	וַעֲתָה הִנֵּה נָתַן יְהוָה
			רוּחַ שָׁקֶר בְּפִי
			נְבִיאֶיךָ אֱלֹהֶ וַיְהוָה
			דְּבַר עֲלֶיךָ רָעָה:
14O	18	23	וַיִּגַּשׁ צִדְקִיָּהּ

			בן־כנענה ויך את־מיכיהו על־הלחי ויאמר אי זה הדרך עבר רוח־יהוה מאתי לדבר אתך:
140	18	24	ויאמר מיכיהו הנך ראה ביום ההוא אשר תבוא חדר בחדר להחבא:
140	18	25	ויאמר מלך ישראל קחו את־מיכיהו והשיבהו אל־אמון שר־העיר ואל־יואש בן־המלך:
140	18	26	ואמרתם כה אמר המלך שימו זה בית הכלא והאכלהו לחם לחץ ומים לחץ עד שובי בשלום:
140	18	27	ויאמר מיכיהו אם־שוב תשוב בשלום לא־דבר יהוה בי ויאמר שמעו עמים כלם:
140	18	28	ויעל מלך־ישראל ויהושפט מלך־יהודה אל־רמת גלעד:
140	18	29	ויאמר מלך ישראל אל־יהושפט התחפש ובוא במלחמה ואתה לבש בגדיך ויתחפש מלך ישראל ויבאו במלחמה:
140	18	30	ומלך ארם צוה את־שרי הרכב אשר־לו לאמר לא תלחמו את־הקטן את־ הגדול כי אם־את־מלך ישראל לבדו:
140	18	31	ויהי כראות שרי הרכב את־יהושפט והמה אמרו מלך

ישראל הוא ויסבו
עליו להלחם ויזעק
יהושפט ויהוה עזרו
ויסיתם אלהים
ממנו:

14O 18 32 ויהי כראות שרי
הרכב כי לא־היה
מלך ישראל וישבו
מאחריו:

14O 18 33 ואיש משך בקשת
לתמו ויך את־מלך
ישראל בין הדבקים
ובין השרין ויאמר
לרכב הפך ידיך
והוצאתני מן־המחנה
כי החליתי:

14O 18 34 ותעל המלחמה ביום
ההוא ומלך ישראל
היה מעמיד במרכבה
נכח ארם עד־ הערב
וימת לעת בוא
השמש:

14O 19 1 וישב יהושפט
מלך־יהודה אל־ביתו
בשלום לירושלם:

14O 19 2 ויצא אל־פניו יהוא
בן־חנני החזה
ויאמר אל־המלך
יהושפט הלרשע לעזר
ולשנאי יהוה תאהב
ובזאת עליך קצף
מלפני יהוה:

14O 19 3 אבל דברים טובים
נמצאו עמך כִּי־בערת
האשרות מן־הארץ
והכינות לבבך לדרש
האלהים:

14O 19 4 וישב יהושפט
בירושלם וישב ויצא
בעם מבאר שבע
עד־הר אפרים
וישיבם אל־יהוה
אלהי אבותיהם:

14O	19	5	ויעמד שפטים בארץ בכל־ערי יהודה הבצרות לעיר ועיר: ויאמר אל־השפטים ראו מה־אתם עשים כי לא לאדם תשפטו כי ליהוה ועמכם בדבר משפט:
14O	19	6	ועתה יהי פחד־יהוה עליכם שמרו ועשו כ־אין עם־יהוה אלהינו עולה ומשא פנים ומקח־שחד:
14O	19	7	וגם בירושלם העמיד יהושפט מן־הלויים והכהנים ומראשי האבות לישראל למשפט יהוה ולריב וישבו ירושלם:
14O	19	8	ויצו עליהם לאמר כה תעשון ביראת יהוה באמונה ובלבב שלם:
14O	19	9	וכל־ריב אשר־יבוא עליכם מאחיכם הישיבים בעריהם בין־דם לדם בין־ תורה למצוה לחקים ולמשפטים והזהרתם אתם ולא יאשמו ליהוה והיה־קצף עליכם ועל־אחיכם כה תעשון ולא תאשמו:
14O	19	10	והנה אמריהו כהן הראש עליכם לכל דבר־יהוה וזבדיהו בן־ישמעאל הנגיד לבית־יהודה לכל דבר־המלך ושטרים הלויים לפניכם חזקו ועשו ויהי יהוה עם־הטוב:
14O	19	11	

14O	20	1	<p>ויהי אחריכן באו בני־מואב ובני עמון ועמהם מהעמונים על־יהושפט למלחמה:</p>
14O	20	2	<p>ויבאו ויגידו ליהושפט לאמר בא עליך המון רב מעבר לים מארם והנם בחצצון תמר היא עין גדי:</p>
14O	20	3	<p>וירא ויתן יהושפט את־פניו לדרוש ליהוה ויקרא־צום על־כל־יהודה:</p>
14O	20	4	<p>ויקבצו יהודה לבקש מיהוה גם מכל־ערי יהודה באו לבקש את־יהוה:</p>
14O	20	5	<p>ויעמד יהושפט בקהל יהודה וירושלם בבית יהוה לפני החצר החדשה:</p>
14O	20	6	<p>ויאמר יהוה אלהי אבתינו הלא אתה־הוא אלהים בשמים ואתה מושל בכל ממלכות הגוים ובידך כח וגבורה ואין עמך להתיצב:</p>
14O	20	7	<p>הלא אתה אלהינו הורשת את־ישבי הארץ הזאת מלפני עמך ישראל ותתנה לזרע אברהם אהבך לעולם:</p>
14O	20	8	<p>וישבו־בה ויבנו לך בה מקדש לשמך לאמר:</p>
14O	20	9	<p>אם־תבוא עלינו רעה חרב שפוט ודבר ורעב נעמדה לפני הבית הזה ולפניך</p>

			כי שמך בבית הזה ונזעק אליך מצרתנו ותשמע ותושיע:
14O	20	10	ועתה הנה בני-עמון ומואב והרר-שעיר אשר לא-נתתה לישראל לבוא בהם בבאם מארץ מצרים כי סרו מעליהם ולא השמידום:
14O	20	11	והנה-הם גמלים עלינו לבוא לגרשנו מירשתך אשר הורשתנו:
14O	20	12	אלהינו הלא תשפטיבם כי אין בנו כח לפני ההמון הרב הזה הבא עלינו ואנחנו לא נדע מה-נעשה כי עליך עינינו:
14O	20	13	וכל-יהודה עמדים לפני יהוה גם-טפם נשיהם ובניהם:
14O	20	14	ויחזיאל בן-זכריהו בן-בניה בן-יעיאל בן-מתניה הלוי מן-בני אסף היתה עליו רוח יהוה בתוך הקהל:
14O	20	15	ויאמר הקשיבו כל-יהודה וישבי ירושלם והמלך יהושפט כה-אמר יהוה לכם אתם אל-תיראו ואל-תחתו מפני ההמון הרב הזה כי לא לכם המלחמה כי לאלהים:
14O	20	16	מחר רדו עליהם הנם עלים במעלה הציץ ומצאתם אתם בסוף הנחל פני מדבר

ירואל:

14O 20 17 לא לכם להלחם בזאת
התיצבו עמדו וראו
את־ישועת יהוה
עמכם יהודה
וירושלם אל־תיראו
ואל־תחתו מחר צאו
לפניהם ויהוה
עמכם:

14O 20 18 ויקד יהושפט אפים
ארצה וכל־יהודה
וישבי ירושלם נפלו
לפני יהוה להשתחות
ליהוה:

14O 20 19 ויקמו הלויים
מן־בני הקהתים
ומן־בני הקרחים
להלל ליהוה אלהי
ישראל בקול גדול
למעלה:

14O 20 20 וישכימו בבקר
ויצאו למדבר תקוע
ובצאתם עמד יהושפט
ויאמר שמעוני
יהודה וישבי
ירושלם האמינו
ביהוה אלהיכם
ותאמנו האמינו
בנביאיו והצליחו:

14O 20 21 ויועץ אל־העם
ויעמד משררים
ליהוה ומהללים
להדרת־קדש בצאת
לפני החלוץ ואמרים
הודו ליהוה כי
לעולם חסדו:

14O 20 22 ובעת החלו ברנה
ותהלה נתן יהוה
מארבים על־בני
עמון מואב והר־
שעיר הבאים ליהודה
וינגפו:

14O 20 23 ויעמדו בני עמון

			ומואב על־ישיבי הר־שעיר להחרים ולהשמיד וככלותם ביושבי שעיר עזרו איש־ברעהו למשחית:
14O	20	24	ויהודה בא על־המצפה למדבר ויפנו אל־ההמון והנם פגרים נפלים ארצה ואין פליטה: ויבא יהושפט ועמו לבז את־שללם וימצאו בהם לרב ורכוש ופגרים וכלי חמדות וינצלו להם לאין משא ויהיו ימים שלושה בזזים את־השלל כי רבי־הוא:
14O	20	26	וביום הרבעי נקהלו לעמק ברכה כ־שם ברכו את־יהוה על־כן קראו את־שם המקום ההוא עמק ברכה עד־היום: וישבו כל־איש יהודה וירושלם ויהושפט בראשם לשוב אל־ירושלם בשמחה כ־שמחם יהוה מאויביהם:
14O	20	28	ויבאו ירושלם בנבלים ובכנרות ובחצצרות אל־בית יהוה:
14O	20	29	ויהי פחד אלהים על כל־ממלכות הארצות בשמעם כי נלחם יהוה עם אויבי ישראל:
14O	20	30	ותשקט מלכות יהושפט וינח לו אלהיו מסביב:

וימלך יהושפט 31 20 14O

על־יהודה בן־שלשים
וחמש שנה במלכו
ועשרים וחמש שנה
מלך בירושלם ושם
אמו עזובה
בת־שלחי:

וילך בדרך אביו 32 20 14O

אסא ולא־סר ממנה
לעשות הישר בעיני
יהוה:

אך הבמות לא־סרו 33 20 14O

ועוד העם לא־הכינו
לבבם לאלהי
אבותיהם:

ויתר דברי יהושפט 34 20 14O

הראשנים והאחרנים
הנם כתובים בדברי
יהוא בן־חנני אשר
העלה על־ספר מלכי
ישראל:

ואחריכן אתחבר 35 20 14O

יהושפט מלך־יהודה
עם אחזיה
מלך־ישראל הוא
הרשיע לעשות:

ויחברו עמו לעשות 36 20 14O

אניות ללכת תרשיש
ויעשו אניות
בעציון גבר:

ויתנבא אליעזר 37 20 14O

בן־דדוהו ממרשה
על־יהושפט לאמר
כהתחברך עם־
אחזיהו פרץ יהוה
את־מעשיך וישברו
אניות ולא עצרו
ללכת אל־תרשיש:

וישכב יהושפט 1 21 14O

עם־אבתיו ויקבר
עם־אבתיו בעיר
דויד וימלך יהורם
בנו תחתיו:

- 14O 21 2 ולוֹ-אֲחִים בְּנֵי
יְהוֹשֻׁפֹּט עֲזָרְיָה
וַיְחִיאל וְזַכְרִיָּהוּ
וְעֲזַרְיָהוּ וּמִיכָאֵל
וּשְׁפָטְיָהוּ כָל־אֵלֶּה
בְּנֵי יְהוֹשֻׁפֹּט
מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל:
- 14O 21 3 וַיֵּתֶן לָהֶם אֲבִיהֶם
מִתְּנוֹת רַבּוֹת לְכֶסֶף
וּלְזָהָב וּלְמַגְדָּנוֹת
עִם־עָרֵי מִצְרוֹת
בִּיהוּדָה וְאֶת־הַמַּמְלָכָה
נָתַן לַיהוֹרָם כִּי־הוּא
הַבְּכוֹר:
- 14O 21 4 וַיִּקֶּם יְהוֹרָם
עַל־מַמְלַכְתּוֹ אֲבִיו
וַיִּתְּחַזֵּק וַיִּהְרַג
אֶת־כָּל־אֲחָיו בַּחֶרֶב
וְגַם מִשְׁרֵי יִשְׂרָאֵל:
- 14O 21 5 בֶּן־שְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם
שָׁנָה יְהוֹרָם בָּמָלְכוֹ
וּשְׁמוֹנֶה שָׁנִים מֶלֶךְ
בִּירוּשָׁלַם:
- 14O 21 6 וַיֵּלֶךְ בְּדֶרֶךְ מַלְכֵי
יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר עָשׂוּ
בֵּית אַחְאָב כִּי
בֶת־אַחְאָב הִיטָה לוֹ
אֲשֶׁה וַיַּעַשׂ הָרַע
בְּעֵינֵי יְהוָה:
- 14O 21 7 וּלְאַ־אֲבֵה יְהוָה
לְהַשְׁחִית אֶת־בֵּית
דָּוִיד לְמַעַן הַבְּרִית
אֲשֶׁר כָּרַת לְדָוִיד
וּכְאֲשֶׁר אָמַר לְתֵת לוֹ
נִיר וּלְבָנָיו
כָּל־הַיָּמִים:
- 14O 21 8 בִּימֵיו פָּשַׁע אָדָם
מִתַּחַת יַד־יְהוּדָה
וַיִּמְלִיכּוּ עֲלֵיהֶם
מֶלֶךְ:
- 14O 21 9 וַיַּעֲבֵר יְהוֹרָם
עִם־שָׂרָיו וְכָל־הָרֶכֶב
עִמּוֹ וַיְהִי קָם לַיְלָה

ויך את־אדום הסובב
אליו ואת שרי
הרכב:

14O 21 10 ויפשע אדום מתחת
יד־יהודה עד היום
הזה אז תפשע לבנה
בעת ההיא מתחת ידו
כי עזב את־יהוה
אלהי אבתיו:

14O 21 11 גם־הוא עשה־במות
בהרי יהודה ויון
את־ישבי ירושלם
וידח את־יהודה:

14O 21 12 ויבא אליו מכתב
מאליהו הנביא לאמר
כה אמר יהוה אלהי
דויד אביך תחת אשר
לא־הלכת בדרכי
יהושפט אביך
ובדרכי אסא
מלך־יהודה:

14O 21 13 ותלך בדרך מלכי
ישראל ותזנה
את־יהודה ואת־ישבי
ירושלם כהזנות בית
אחאב וגם את־אחיך
בית־אביך הטובים
ממך הרגת:

14O 21 14 הנה יהוה נגף מגפה
גדולה בעמך ובבניך
ובנשיך
ובכל־רכושך:

14O 21 15 ואתה בחליים רבים
במחלה מעיך
עד־יצאו מעיך
מן־החלי ימים על־
ימים:

14O 21 16 ויער יהוה
על־יהורם את רוח
הפלשתים והערבים
אשר על־יד כושים:

14O 21 17 ויעלו ביהודה
ויבקעוה וישבו את

כל־הרכוש הנמצא
לבית־המלך וגם־
בניו ונשיו ולא
נשאר־לו בן כי
אם־יהואחז קטן
בניו:

14O 21 18 ואחרי כל־זאת נגפו
יהוה במעיו לחלי
לאין מרפא:

14O 21 19 ויהי לימים מימים
וכעת צאת הקץ
לימים שנים יצאו
מעיו עם־חליו וימת
בתחלאים רעים
ולא־עשו לו עמו

שרפה כשרפת אבתיו:

14O 21 20 בן־שלשים ושתים
היה במלכו ושמונה
שנים מלך בירושלם
וילך בלא חמדה
ויקברוהו בעיר דויד
ולא בקברות
המלכים:

14O 22 1 וימליכו יושבי
ירושלם את־אחזיהו
בנו הקטן תחתיו כי
כל־הראשנים הרג
הגדוד הבא בערבים
למחנה וימלך
אחזיהו בן־יהורם
מלך יהודה:

14O 22 2 בן־ארבעים ושתים
שנה אחזיהו במלכו
ושנה אחת מלך
בירושלם ושם אמו
עתליהו בת־עמרי:

14O 22 3 גם־הוא הלך בדרכי
בית אחאב כי אמו
היתה יועצתו
להרשיע:

14O 22 4 ויעש הרע בעיני
יהוה כבית אחאב
כי־המה היו־לו

			<p>יועצים אחרי מות אביו למשחית לו:</p>
140	22	5	<p>גם בעצתם הלך וילך את־יהורם בן־אחאב מלך ישראל למלחמה על־חזאל מלך־ארם ברמות גלעד ויכו הרמים את־יורם:</p>
	140	22	6 <p>וישב להתרפא ביזרעאל כי המכים אשר הכהו ברמה בהלחמו את־חזאל מלך ארם ועזריהו בן־יהורם מלך יהודה ירד לראות את־יהורם בן־אחאב ביזרעאל כי־חלה הוא:</p>
	140	22	7 <p>ומאלהים היתה תבוסת אחזיהו לבוא אלי־יורם ובבאו יצא עם־יהורם אל־ יהוא בן־נמשי אשר משחו יהוה להכרית את־בית אחאב:</p>
	140	22	8 <p>ויהי כהשפט יהוא עם־בית אחאב וימצא את־שרי יהודה ובני אחי אחזיהו משרתים לאחזיהו ויהרגם:</p>
	140	22	9 <p>ויבקש את־אחזיהו וילכדהו והוא מתחבא בשמרון ויבאהו אלי־הוא וימתהו ויקברהו כי אמרו בן־יהושפט הוא אשר־דרש את־יהוה בכל־לבבו ואין לבית אחזיהו לעצר כח לממלכה:</p>
	140	22	10 <p>ועתליהו אם אחזיהו ראתה כי מת בנה ותקם ותדבר</p>

			את־כל־זרע הממלכה לבית יהודה:
14O	22	11	ותקח יהושבעת בת־המלך את־יואש בן־אחזיהו ותגנב אתו מתוך בני־ המלך המומתים ותתן אתו ואת־מינקתו בחדר המטות ותסתירהו יהושבעת בת־המלך יהורם אשת יהוידע הכהן כי היא היתה אחות אחזיהו מפני עתליהו ולא המיתתהו:
14O	22	12	ויהי אתם בבית האלהים מתחבא שש שנים ועתליה מלכת על־הארץ:
14O	23	1	ובשנה השבעית התחזק יהוידע ויקח את־שרי המאות לעזריהו בן־ירחם ולישמעאל בן־יהוחנן ולעזריהו בן־עובד ואת־מעשיהו בן־עדיהו ואת־ אלישפט בן־זכרי עמו בברית:
14O	23	2	ויסבו ביהודה ויקבצו את־הלויים מכל־ערי יהודה וראשי האבות לישראל ויבאו אל־ירושלם:
14O	23	3	ויכרת כל־הקהל ברית בבית האלהים עם־המלך ויאמר להם הנה בן־המלך ימלך כאשר דבר יהוה על־בני דויד:

14O 23 4 זה הדבר אשר תעשו
השלשית מכם באי
השבת לכהנים
וללויים לשערי
הספים:

14O 23 5 והשלשית בבית המלך
והשלשית בשער
היסוד וכל־העם
בחצרות בית יהוה:

14O 23 6 ואל־יבוא בית־יהוה
כי אס־הכהנים
והמשרתים ללויים
המה יבאו כ־קדש
המה וכל־העם ישמרו
משמרת יהוה:

14O 23 7 והקיפו הלויים
את־המלך סביב איש
וכליו בידו והבא
אל־הבית יומת והיו
את־המלך בבאו
ובצאתו:

14O 23 8 ויעשו הלויים
וכל־יהודה ככל
אשר־צוה יהוידע
הכהן ויקחו איש
את־אנשיו באי
השבת עם יוצאי
השבת כי לא פטר
יהוידע הכהן
את־המחלקות:

14O 23 9 ויתן יהוידע הכהן
לשרי המאות
את־החניתים
ואת־המגנות
ואת־השלטים אשר
למלך דויד אשר בית
האלהים:

14O 23 10 ויעמד את־כל־העם
ואיש שלחו בידו
מכתף הבית הימנית
עד־כתף הבית
השמאלית למזבח
ולבית על־המלך

סביב:

ויוציאו 11 23 14O

את־בן־המלך ויתנו

עליו את־הנזר

ואת־העדות וימליכו

אתו וימשחהו

יהוידע ובניו

ויאמרו יחי המלך:

ותשמע עתליהו 12 23 14O

את־קול העם הרצים

והמהללים את־המלך

ותבוא אל־העם בית

יהוה:

ותרא והנה המלך 13 23 14O

עומד על־עמודו

במבוא והשרים

והחצצרות על־המלך

וכל־עם הארץ שמח

ותוקע בחצצרות

והמשוררים בכלי

השיר ומודיעים

להלל ותקרע עתליהו

את־בגדיה ותאמר

קשר קשר:

ויוצא יהוידע הכהן 14 23 14O

את־שרי המאות

פקודי החיל ויאמר

אלהם הוציאוה

אל־מבית השדרות

והבא אחריה יומת

בחרב כי אמר הכהן

לא תמיתוה בית

יהוה:

וישימו לה ידיים 15 23 14O

ותבוא אל־מבוא

שער־הסוסים בית

המלך וימיתוה שם:

ויכרת יהוידע ברית 16 23 14O

בינו ובין כל־העם

ובין המלך להיות

לעם ליהוה:

ויבאו כל־העם 17 23 14O

בית־הבעל ויתצוהו

			ואת־מזבחתיו
			ואת־צלמיו שברו
			ואת מתן כהן הבעל
			הרגו לפני
			המזבחות:
14O	23	18	וישם יהוידע פקדת
			בית יהוה ביד
			הכהנים הלויים אשר
			חלק דויד על־ בית
			יהוה להעלות עלות
			יהוה ככתוב בתורת
			משה בשמחה ובשיר
			על ידי דויד:
14O	23	19	ויעמד השוערים
			על־שערי בית יהוה
			ולא־יבא טמא
			לכל־דבר:
14O	23	20	ויקה את־שרי המאות
			ואת־האדירים
			ואת־המושלים בעם
			ואת כל־עם הארץ
			ויורד את־המלך
			מבית יהוה ויבאו
			בתוך־שער העליון
			בית המלך ויושיבו
			את־המלך על כסא
			הממלכה:
14O	23	21	וישמחו כל־עם־הארץ
			והעיר שקטה
			ואת־עתליהו המיתו
			בחרב:
14O	24	1	בן־שבע שנים יאש
			במלכו וארבעים שנה
			מלך בירושלם ושם
			אמו צביה מבאר
			שבע:
14O	24	2	ויעש יואש הישר
			בעיני יהוה כל־ימי
			יהוידע הכהן:
14O	24	3	וישא־לו יהוידע
			נשים שתים ויולד
			בנים ובנות:
14O	24	4	ויהי אחריכן היה

			עם־לב יואש לחדש את־בית יהוה:
14O	24	5	ויקבץ את־הכהנים והלויים ויאמר להם צאו לערי יהודה וקבצו מכל־ ישראל כסף לחזק את־בית אלהיכם מדי שנה בשנה ואתם תמהרו לדבר ולא מהרו הלויים:
	14O	24	6 ויקרא המלך ליהוידע הראש ויאמר לו מדוע לא־דרשת על־הלויים להביא מיהודה ומירושלם את־משאת משה עבד־יהוה והקהל לישראל לאהל העדות:
14O	24	7	כי עתליהו המרשעת בניה פרצו את־בית האלהים וגם כל־קדשי בית־יהוה עשו לבעלים:
14O	24	8	ויאמר המלך ויעשו ארון אחד ויתנהו בשער בית־יהוה חוצה:
	14O	24	9 ויתנו־קול ביהודה ובירושלם להביא ליהוה משאת משה עבד־האלהים על־ ישראל במדבר:
14O	24	10	וישמחו כל־השרים וכל־העם ויביאו וישליכו לארון עד־לכלה:
	14O	24	11 ויהי בעת יביא את־הארון אל־פקדת המלך ביד הלויים וכראותם כי־רב הכסף ובא סופר

			המלך ופקיד כהן הראש ויערו את־הארון וישא־הו וישיבהו אל־מקמו כה עשו ליום ביום ויאספו־כסף לרב:
14O	24	12	ויתנהו המלך ויהודע אל־עושה מלאכת עבודת בית־יהוה ויהיו שכרים חצבים וחרשים לחדש בית יהוה וגם לחרשי ברזל ונחשת לחזק את־בית יהוה:
14O	24	13	ויעשו עשי המלאכה ותעל ארוכה למלאכה בידם ויעמידו את־בית האלהים על־מתכנתו ויאמצהו:
14O	24	14	וככלותם הביאו לפני המלך ויהודע את־שאר הכסף ויעשהו כלים לבית־ יהוה כלי שרת והעלות וכפות וכלי זהב וכסף ויהיו מעלים עלות בבית־ יהוה תמיד כל ימי יהודע:
14O	24	15	ויזקן יהודע וישבע ימים וימת בן־מאה ושלשים שנה במותו:
14O	24	16	ויקברו בעיר־דויד עם־המלכים כִּי־עשה טובה בישראל ועם האלהים וביתו:
14O	24	17	ואחרי מות יהודע באו שרי יהודה וישתחוּ למלך אז שמע המלך אליהם:

14O	24	18	<p>ויעזבו את־בית יהוה אלהי אבותיהם ויעבדו את־האשרים ואת־העצבים ויהי־קצף על־יהודה וירושלם באשמתם זאת:</p>
14O	24	19	<p>וישלח בהם נבאים להשיבם אל־יהוה ויעידו בם ולא האזינו:</p>
14O	24	20	<p>ורוח אלהים לבשה את־זכריה בן־יהוידע הכהן ויעמד מעל לעם ויאמר להם כה אמר האלהים למה אתם עברים את־מצות יהוה ולא תצליחו כי־עזבתם את־יהוה ויעזב אתכם:</p>
14O	24	21	<p>ויקשרו עליו וירגמהו אבן במצות המלך בחצר בית יהוה:</p>
14O	24	22	<p>ולא־זכר יואש המלך החסד אשר עשה יהוידע אביו עמו ויהרג את־בנו וכמותו אמר ירא יהוה וידרש:</p>
14O	24	23	<p>ויהי לתקופת השנה עלה עליו חיל ארם ויבאו אל־יהודה וירושלם וישחיתו את־כל־שרי העם מעם וכל־שללם שלחו למלך דרמשק:</p>
14O	24	24	<p>כי במצער אנשים באו חיל ארם ויהוה נתן בידם חיל לרב מאד כי עזבו את־יהוה אלהי</p>

אבותיהם ואת־יואש

עשו שפטים:

14O 24 25 ובלכתם ממנו

כי־עזבו אתו

במחליים רבים

התקשרו עליו עבדיו

בדמי בני יהודע

הכהן ויהרגהו

על־מטתו וימת

ויקברוהו בעיר דויד

ולא קברוהו בקברות

המלכים:

14O 24 26 ואלה המתקשרים

עליו זבד בן־שמעת

העמונית ויהוזבד

בן־שמרית המואבית:

14O 24 27 ובניו ורב המשא

עליו ויסוד בית

האלהים הנם כתובים

על־מדרש ספר

המלכים וימלך

אמצייהו בנו תחתיו:

14O 25 1 בן־עשרים וחמש שנה

מלך אמצייהו ועשרים

ותשע שנה מלך

בירושלם ושם אמו

יהועדן מירושלים:

14O 25 2 ויעש הישר בעיני

יהוה רק לא בלבב

שלם:

14O 25 3 ויהי כאשר חזקה

הממלכה עליו ויהרג

את־עבדיו המכים

את־המלך אביו:

14O 25 4 ואת־בניהם לא המית

כי ככתוב בתורה

בספר משה אשר־צוה

יהוה לאמר

לא־ימותו אבות

על־בנים ובנים

לא־ימותו על־אבות

כי איש בחטאו

ימותו:

- 140 25 5 ויקבץ אמציהו
את־יהודה ויעמידם
לביט־אבות לשרי
האלפים ולשרי
המאות לכל־יהודה
ובנימן ויפקדם
למבן עשרים שנה
ומעלה וימצאם שלש־
מאות אלף בחור
יוצא צבא אחז רמח
וצנה:
- 140 25 6 וישכר מישראל מאה
אלף גבור חיל במאה
ככר־כסף:
- 140 25 7 ואיש האלהים בא
אליו לאמר המלך
אלי־בא עמך צבא
ישראל כי אין יהוה
עם־ישראל כל בני
אפרים:
- 140 25 8 כי אם־בא אתה עשה
חזק למלחמה יכשילך
האלהים לפני אויב
כי יש־כח באלהים
לעזור ולהכשיל:
- 140 25 9 ויאמר אמציהו לאיש
האלהים ומה־לעשות
למאת הככר אשר
נתתי לגדוד ישראל
ויאמר איש האלהים
יש ליהוה לתת לך
הרבה מזה:
- 140 25 10 ויבדילם אמציהו
להגדוד אשר־בא
אליו מאפרים ללכת
למקומם ויחר אפם
מאד ביהודה וישבו
למקומם בחרי־אף:
- 140 25 11 ואמציהו התחזק
וינהג את־עמו וילך
גיא המלח ויך
את־בני־שעיר עשרת
אלפים:

- 140 25 12 ועשרת אלפים חיים
שבו בני יהודה
ויביאום לראש הסלע
וישליכום
מראש־הסלע וכלם
נבקעו:
- 140 25 13 ובני הגדוד אשר
השיב אמציהו מלכת
עמו למלחמה ויפשטו
בערי יהודה משמרון
ועד־בית חורון
ויכו מהם שלשת
אלפים ויבזו בזה
רבה:
- 140 25 14 ויהי אחרי בוא
אמציהו מהכות
את־אדומים ויבא
את־אלהי בני שעיר
ויעמידם לו לאלהים
ולפניהם ישתחוה
ולהם יקטר:
- 140 25 15 ויחר־אף יהוה
באמציהו וישלח
אליו נביא ויאמר
לו למה דרשת את־
אלהי העם אשר
לא־הצילו את־עמם
מידך:
- 140 25 16 ויהי בדברו אליו
ויאמר לו הליועץ
למלך נתנוך חדל־לך
למה יכוך ויחדל
הנביא ויאמר ידעתי
כי־יעץ אלהים
להשחיתך כי־עשית
זאת ולא שמעת
לעצתי:
- 140 25 17 ויועץ אמציהו מלך
יהודה וישלח
אל־יואש בן־יהואחז
בן־יהוא מלך ישראל
לאמר לך נתראה
פנים:

וישלח יואש 18 25 140

מלך־ישראל

אל־אמציהו

מלך־יהודה לאמר

החוח אשר בלבנון

שלח אל־הארז אשר

בלבנון לאמר

תנה־את־בתך לבני

לאשה ותעבר חית

השדה אשר בלבנון

ותרמס את־החוח:

אמרת הנה הכית 19 25 140

את־אדום ונשאך לבך

להכביד עתה שבה

בביתך למה תתגרה

ברעה ונפלת אתה

ויהודה עמך:

ולא־שמע אמציהו כי 20 25 140

מהאלהים היא למען

תתם ביד כי דרשו

את אלהי אדום:

ויעל יואש 21 25 140

מלך־ישראל ויתראו

פנים הוא ואמציהו

מלך־יהודה בבית

שמש אשר ליהודה:

וינגף יהודה לפני 22 25 140

ישראל וינסו איש

לאהליו:

ואת אמציהו 23 25 140

מלך־יהודה בן־יואש

בן־יהואחז תפש

יואש מלך־ישראל

בבית שמש ויביאהו

ירושלם ויפרץ

בחומת ירושלם משער

אפרים עד־שער

הפונה ארבע מאות

אמה:

וכל־הזהב והכסף 24 25 140

ואת כל־הכלים

הנמצאים

בבית־האלהים

עם־עבד אדום
ואת־אצרות בית
המלך ואת בני
התערבות וישב
שמרון:

140 25 25 ויחי אמציהו
בן־יואש מלך יהודה
אחרי מות יואש
בן־יהואחז מלך
ישראל חמש עשרה
שנה:

140 25 26 ויתר דברי אמציהו
הראשנים והאחרונים
הלא הנם כתובים
על־ספר מלכי־יהודה
וישראל:

140 25 27 ומעת אשר־סר
אמציהו מאחרי יהוה
ויקשרו עליו קשר
בירושלם וינס
לכישא וישלחו
אחריו לכישא
וימיתו שם:

140 25 28 וישאאו עליה־סוסים
ויקברו אתו
עם־אבתיו בעיר
יהודה:

140 26 1 ויקחו כל־עם יהודה
את־עזיהו והוא
בן־שש עשרה שנה
וימליכו אתו תחת
אביו אמציהו:

140 26 2 הוא בנה את־אילות
וישיבה ליהודה
אחרי שכב־המלך
עם־אבתיו:

140 26 3 בן־שש עשרה שנה
עזיהו במלכו
וחמשים ושתים שנה
מלך בירושלם ושם
אמו יכיליה
מן־ירושלם:

140 26 4 ויעש הישר בעיני

יהוה ככל אשר־עשה
אמציהו אביו:

14O 26 5 ויהי לדרש אלהים
בימי זכריהו המבין
בראת האלהים ובימי
דרשו את־יהוה
הצליחו האלהים:

14O 26 6 ויצא וילחם
בפלשתים ויפרץ
את־חומת גת ואת
חומת יבנה ואת
חומת אשדוד ויבנה
ערים באשדוד
ובפלשתים:

14O 26 7 ויעזרהו האלהים
על־פלשתים
ועל־הערביים
הישיבים בגור־בעל
והמעונים:

14O 26 8 ויתנו העמונים
מנחה לעזיהו וילך
שמו עד־לבוא מצרים
כי החזיק עד־
למעלה:

14O 26 9 ויבן עזיהו מגדלים
בירושלם על־שער
הפנה ועל־שער הגיא
ועל־המקצוע
ויחזקם:

14O 26 10 ויבן מגדלים במדבר
ויחצב ברות רבים
כי מקנה־רוב היה לו
ובשפלה ובמישור
אכרים וכרמים
בהרים ובכרמל
כי־אהב אדמה היה:

14O 26 11 ויהי לעזיהו חיל
עשה מלחמה יוצאי
צבא לגדוד במספר
פקדתם ביד יעואל
הסופר ומעשיהו
השוטר על
יד־חנניהו משרי

המלך:

- 14O 26 12 כל מספר ראשי האבות לגבורי חיל אלפים ויש מאות:
ועל־ידם חיל צבא שלש מאות אלף ושבעת אלפים וחמש מאות עושי מלחמה בכח חיל לעזר למלך על־האויב:
- 14O 26 14 ויכן להם עזיהו לכל־הצבא מגנים ורמחים וכובעים ושרינות וקשתות ולאבני קלעים:
- 14O 26 15 ויעש בירושלם חשבנות מחשבת חושב להיות על־המגדלים ועל־הפנות לירוא בחצים ובאבנים גדלות ויצא שמו עד־למרחוק כי־הפליא להעזר עד כי־חזק:
- 14O 26 16 וכחזקתו גבה לבו עד־להשחית וימעל ביהוה אלהיו ויבא אל־היכל יהוה להקטיר על־מזבח הקטרת:
- 14O 26 17 ויבא אחריו עזריהו הכהן ועמו כהנים ליהוה שמונים בני־חיל:
- 14O 26 18 ויעמדו על־עזיהו המלך ויאמרו לו לא־לך עזיהו להקטיר ליהוה כי לכהנים בני־אהרן המקדשים להקטיר צא מן־המקדש כי מעלת ולא־לך לכבוד מיהוה אלהים:

14O 26 19 ויזעף עזיהו ובידו
מקטרת להקטיר
ובזעפו עם־הכהנים
והצרעת זרחה במצחו
לפני הכהנים בבית
יהוה מעל למזבח
הקטרת:

14O 26 20 ויפן אליו עזריהו
כהן הראש
וכל־הכהנים
והנה־הוא מצרע
במצחו ויבהלוהו
משם וגם־הוא נדחף
לצאת כי נגעו
יהוה:

14O 26 21 ויהי עזיהו המלך
מצרע עד־יום מותו
וישב בית החפשות
מצרע כי נגזר מבית
יהוה ויותם בנו
על־בית המלך שופט
את־עם הארץ:

14O 26 22 ויתר דברי עזיהו
הראשנים והאחרנים
כתב ישעיהו
בן־אמוץ הנביא:

14O 26 23 וישכב עזיהו
עם־אבתיו ויקברו
אתו עם־אבתיו בשדה
הקבורה אשר למלכים
כי אמרו מצורע הוא
וימלך יותם בנו
תחתיו:

14O 27 1 בן־עשרים וחמש שנה
יותם במלכו
ושש־עשרה שנה מלך
בירושלם ושם אמו
ירושה בת־צדוק:

14O 27 2 ויעש הישר בעיני
יהוה ככל אשר־עשה
עזיהו אביו רק
לא־בא אל־היכל
יהוה ועוד העם

משחיתים:

14O 27 3 הוא בנה את־שער
בית־יהוה העליון
ובחומת העפל בנה
לרב:

14O 27 4 וערים בנה
בהר־יהודה ובחרשים
בנה בירניות
ומגדלים:

14O 27 5 והוא נלחם עם־מלך
בני־עמון ויחזק
עליהם ויתנוללו
בני־עמון בשנה
ההיא מאה ככר־כסף
ועשרת אלפים כרים
חטים ושעורים עשרת
אלפים זאת השיבו
לו בני עמון ובשנה
השנית והשלשית:

14O 27 6 ויתחזק יותם כי
הכין דרכיו לפני
יהוה אלהיו:

14O 27 7 ויתר דברי יותם
וכל־מלחמתיו
ודרכיו הנם כתובים
על־ספר מלכי־
ישראל ויהודה:

14O 27 8 בן־עשרים וחמש שנה
היה במלכו
ושש־עשרה שנה מלך
בירושלם:

14O 27 9 וישכב יותם
עם־אבתיו ויקברו
אתו בעיר דויד
וימלך אחז בנו
תחתיו:

14O 28 1 בן־עשרים שנה אחז
במלכו ושש־עשרה
שנה מלך בירושלם
ולא־עשה הישר
בעיני יהוה כדויד
אביו:

14O 28 2 וילך בדרכי מלכי

			ישראל וגם מסכות עשה לבעלים:
140	28	3	והוא הקטיר בגיא בן־הנם ויבער את־בניו באש כתעבות הגוים אשר הריש יהוה מפני בני ישראל:
140	28	4	ויזבח ויקטר בבמות ועל־הגבעות ותחת כל־עץ רענן:
140	28	5	ויתנהו יהוה אלהיו ביד מלך ארם ויכו־בו וישבו ממנו שביה גדולה ויביאו דרמשק וגם ביד־מלך ישראל נתן ויך־בו מכה גדולה:
	140	28 6	ויהרג פקח בן־רמליהו ביהודה מאה ועשרים אלף ביום אחד הכל בני־ חיל בעזבם את־יהוה אלהי אבותם:
140	28	7	ויהרג זכרי גבור אפרים את־מעשיהו בן־המלך ואת־עזריקם נגיד הבית ואת־אלקנה משנה המלך:
140	28	8	וישבו בני־ישראל מאחיהם מאתים אלף נשים בנים ובנות וגם־שלל רב בזו מהם ויביאו את־השלל לשמרון:
	140	28 9	ושם היה נביא ליהוה עדד שמו ויצא לפני הצבא הבא לשמרון ויאמר להם הנה בחמת יהוה אלהי־אבותיכם על־יהודה נתנם

בידכם ותהרגו־בם

בזעף עד לשמים

הגיע:

14O 28 10 ועתה בני־יהודה

וירושלם אתם אמרים

לכבש לעבדים

ולשפחות לכם הלא

רק־אתם עמכם אשמות

ליהוה אלהיכם:

14O 28 11 ועתה שמעוני

והשיבו השביה אשר

שביתם מאחיכם כי

חרון אף־יהוה

עליכם:

14O 28 12 ויקמו אנשים מראשי

בני־אפרים עזריהו

בן־יהוחנן ברכיהו

בן־משלמות

ויחזקיהו בן־שלם

ועמשא בן־חדלי

על־הבאים מן־הצבא:

14O 28 13 ויאמרו להם

לא־תביאו את־השביה

הנה כי לאשמת יהוה

עלינו אתם אמרים

להסיף על־חטאתינו

ועל־אשמתינו

כי־רבה אשמה לנו

וחרון אף על־

ישראל:

14O 28 14 ויעזב החלוץ

את־השביה ואת־הבזה

לפני השרים

וכל־הקהל:

14O 28 15 ויקמו האנשים

אשר־נקבו בשמות

ויחזיקו בשביה

וכל־מערמיהם

הלבישו מן־השלל

וילבשום וינעלום

ויאכלום וישקום

ויסכום וינהלום

בחמרים לכל־כושל

			ויביאום ירחו עיר־התמרים אצל אחיהם וישבו שמרון:
14O	28	16	בעת ההיא שלח המלך אחז על־מלכי אשור לעזר לו:
			ועוד אדומים באו ויכו ביהודה וישבו־שבי:
14O	28	18	ופלשתים פשטו בערי השפלה והנגב ליהודה וילכדו את־בית־שמש ואת־ אילון ואת־הגדרות ואת־שוכו ובנותיה ואת־תמנה ובנותיה ואת־גמזו ואת־ בנתיה וישבו שם:
			כי־הכניע יהוה את־יהודה בעבור אחז מלך־ישראל כי הפריע ביהודה ומעול מעל ביהוה:
14O	28	20	ויבא עליו תלגת פלנאסר מלך אשור ויצר לו ולא חזקו:
14O	28	21	כי־חלק אחז את־בית יהוה ואת־בית המלך והשרים ויתן למלך אשור ולא לעזרה לו:
			ובעת הצר לו ויוסף למעול ביהוה הוא המלך אחז:
14O	28	23	ויזבח לאלהי דרמשק המכים בו ויאמר כי אלהי מלכ־ארם הם מעזרים אותם להם אזבח ויעזרוני והם היורלו להכשילו ולכל־ישראל:
14O	28	24	ויאסף אחז את־כלי

בית־האלהים ויקצץ
את־כלי בית־האלהים
ויסגר את־דלתות
בית־יהוה ויעש לו
מזבחות בכל־פנה
בירושלם:

14O 28 25 ובכל־עיר ועיר
ליהודה עשה במות
לקטר לאלהים אחרים
ויכעס את־יהוה
אלהי אבתיו:

14O 28 26 ויתר דבריו
וכל־דרכיו הראשנים
והאחרונים הנם
כתובים על־ספר
מלכי־יהודה
וישראל:

14O 28 27 וישכב אחז
עם־אבתיו ויקברהו
בעיר בירושלם כי
לא הביאהו לקברי
מלכי ישראל וימלך
יחזקיהו בנו
תחתיו:

14O 29 1 יחזקיהו מלך
בן־עשרים וחמש שנה
ועשרים ותשע שנה
מלך בירושלם ושם
אמו אביה
בת־זכריהו:

14O 29 2 ויעש הישר בעיני
יהוה ככל אשר־עשה
דויד אביו:

14O 29 3 הוא בשנה הראשונה
למלכו בחדש הראשון
פתח את־דלתות
בית־יהוה ויחזקם:

14O 29 4 ויבא את־הכהנים
ואת־הלויים ויאספם
לרחוב המזרח:

14O 29 5 ויאמר להם שמעוני
הלויים עתה התקדשו
וקדשו את־בית יהוה

			אלהי אבתיכם והוציאו את־הנדה מִן־הַקֹּדֶשׁ:
140	29	6	כִּי־מֵעַלּוֹ אֲבֹתֵינוּ וַעֲשׂוּ הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה־אֱלֹהֵינוּ וַיַּעֲזְבֵהוּ וַיִּסְבּוּ פָנֵיהֶם מִמֶּשְׁכֵּן יְהוָה וַיִּתְנוּ־עֲרָף:
140	29	7	גַּם סָגְרוּ דִלְתוֹת הָאוֹלָם וַיִּכְבּוּ אֶת־הַנִּרְוֹת וּקְטֹרֶת לֹא הִקְטִירוּ וְעֹלָה לֹא־ הָעִלּוּ בַּקֹּדֶשׁ לֵאלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:
140	29	8	וַיְהִי קֶצֶף יְהוָה עַל־יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם וַיִּתְּנָם לְזוּעָה לְשֹׁמֵה וּלְשֹׁרֵקָה כֹּאשֶׁר אִתָּם רֹאשִׁים בְּעֵינֵיכֶם:
140	29	9	וַהֲנֵה נִפְּלוּ אֲבוֹתֵינוּ בַּחֶרֶב וּבִנְיָנוּ וּבְנוֹתֵינוּ וּנְשֵׁינוּ בְּשִׁבִי עַל־זֹאת:
140	29	10	עֲתָה עִם־לִבִּי לְכָרוֹת בְּרִית לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּשֶׁב מִמֶּנּוּ חֶרֶן אִפּוֹ:
140	29	11	בְּנֵי עֲתָה אֶל־תִּשְׁלּוּ כִּי־בַכְּכֶם בָּחַר יְהוָה לְעַמֹּד לִפְנֵי לְשֹׁרֵתוֹ וּלְהִיּוֹת לוֹ מִשְׁרָתִים וּמִקְטָרִים:
140	29	12	וַיִּקְמוּ הַלְוִיִּם מַחַת בֶּן־עֲמָשִׁי וַיּוֹאֵל בֶּן־עֲזַרְיָהוּ מִן־בְּנֵי הַקֹּהֲתִי וּמִן־בְּנֵי מֵרָרִי קִישׁ בֶּן־עֲבָדִי וְעֲזַרְיָהוּ בֶן־יְהִלְיָאֵל וּמִן־הַגֵּרְשָׁנִי יוֹאָח בֶּן־זִמְהָ וְעֵדֶן בֶּן־יֹאחָח:
140	29	13	וּמִן־בְּנֵי אֲלִיצַפָּן

			שמרי ויעואל ומן־בני אסף זכריהו ומתניהו:
14O	29	14	ומן־בני הימן יחואל ושמעי ומן־בני ידותון שמעיה ועזיאל:
14O	29	15	ויאספו את־אחיהם ויתקדשו ויבאו כמצות־המלך בדברי יהוה לטהר בית יהוה:
14O	29	16	ויבאו הכהנים לפנימה בית־יהוה לטהר ויוציאו את כל־הטמאה אשר מצאו בהיכל יהוה לחצר בית יהוה ויקבלו הלויים להוציא לנחל־קדרון חוצה:
14O	29	17	ויחלו באחד לחדש הראשון לקדש וביום שמונה לחדש באו לאולם יהוה ויקדשו את־בית־יהוה לימים שמונה וביום ששה עשר לחדש הראשון כלו:
14O	29	18	ויבואו פנימה אל־חזקיהו המלך ויאמרו טהרנו את־כל־בית יהוה את־מזבח העולה ואת־כל־כליו ואת־שלחן המערכת ואת־כל־כליו:
14O	29	19	ואת כל־הכלים אשר הזניח המלך אחז במלכותו במעלו הכנו והקדשנו והגם לפני מזבח יהוה:
14O	29	20	וישכם יחזקיהו המלך ויאסף את שרי

העיר ויעל בית

יהוה:

14O 29 21 ויביאו פרים־שבעה

ואילים שבעה

וכבשים שבעה

וצפירי עזים שבעה

לחטאת על־הממלכה

ועל־המקדש

ועל־יהודה ויאמר

לבני אהרן הכהנים

להעלות על־מזבח

יהוה:

14O 29 22 וישחטו הבקר

ויקבלו הכהנים

את־הדם ויזרקו

המזבחה וישחטו

האילים ויזרקו הדם

המזבחה וישחטו

הכבשים ויזרקו הדם

המזבחה:

14O 29 23 ויגישו את־שעירי

החטאת לפני המלך

והקהל ויסמכו

ידיהם עליהם:

14O 29 24 וישחטום הכהנים

ויחטאו את־דמם

המזבחה לכפר

על־כל־ישראל כי

לכל־ישראל אמר

המלך העולה

והחטאת:

14O 29 25 ויעמד את־הלויים

בית יהוה במצלותים

בנבלים ובכנרות

במצות דויד וגד

חזה־המלך ונתן

הנביא כי ביד־יהוה

המצוה ביד־נביאיו:

14O 29 26 ויעמדו הלויים בכלי

דויד והכהנים

בחצצרות:

14O 29 27 ויאמר חזקיהו

להעלות העלה

להמזבח ובעת החל
 העולה החל
 שיר־יהוה והחצצרות
 ועל־ידי כלי דויד
 מלך־ישראל:
 14O 29 28 וכל־הקהל משתחוים
 והשיר משורר
 והחצצרות מחצצרים
 הכל עד לכלות
 העלה:
 14O 29 29 וככלות להעלות
 כרעו המלך
 וכל־הנמצאים אתו
 וישתחוו:
 14O 29 30 ויאמר יחזקיהו
 המלך והשרים ללויים
 להלל ליהוה בדברי
 דויד ואסף החזה
 ויהללו עד־לשמחה
 ויקדו וישתחוו:
 14O 29 31 ויען יחזקיהו
 ויאמר עתה מלאתם
 ידכם ליהוה גשו
 והביאו זבחים
 ותודות לבית יהוה
 ויביאו הקהל זבחים
 ותודות וכל־נדיב
 לב עלות:
 14O 29 32 ויהי מספר העלה
 אשר הביאו הקהל
 בקר שבעים אילים
 מאה כבשים מאתם
 לעלה ליהוה
 כל־אלה:
 14O 29 33 והקדשים בקר שש
 מאות וצאן שלשת
 אלפים:
 14O 29 34 רק הכהנים היו
 למעט ולא יכלו
 להפשיט
 את־כל־העלות
 ויחזקום אחיהם
 הלויים עד־כלות

			המלאכה ועד יתקדשו הכהנים כי הלויים ישרי לבב להתקדש מהכהנים:
14O	29	35	וגם־עלה לרב בחלבי השלמים ובנסכים לעלה ותכון עבודת בית־יהוה:
14O	29	36	וישמח יחזקיהו וכל־העם על ההכין האלהים לעם כי בפתאם היה הדבר:
14O	30	1	וישלח יחזקיהו על־כל־ישראל ויהודה וגם־אגרות כתב על־אפרים ומנשה לבוא לבית־יהוה בירושלם לעשות פסח ליהוה אלהי ישראל:
14O	30	2	ויועץ המלך ושריו וכל־הקהל בירושלם לעשות הפסח בחדש השני:
14O	30	3	כי לא יכלו לעשתו בעת ההיא כי הכהנים לא־התקדשו למדי והעם לא־ נאספו לירושלם:
14O	30	4	ויישר הדבר בעיני המלך ובעיני כל־הקהל:
14O	30	5	ויעמידו דבר להעביר קול בכל־ישראל מבאר־שבע ועד־דן לבוא לעשות פסח ליהוה אלהי־ישראל בירושלם כי לא לרב עשו ככתוב:
14O	30	6	וילכו הרצים באגרות מיד המלך ושריו בכל־ישראל

			<p>ויהודה וכמצות המלך לאמר בני ישראל שובו אל־יהוה אלהי אברהם יצחק וישראל וישב אל־הפליטה הנשארת לכם מכף מלכי אשור:</p>
14O	30	7	<p>ואל־תהיו כאבותיכם וכאח־יכם אשר מעלו ביהוה אלהי אבותיהם ויתנם לשמה כאשר אתם ראים:</p>
14O	30	8	<p>עתה אל־תקשו ערפכם כאבותיכם תנו־יד ליהוה ובאו למקדשו אשר הקדיש לעולם ועבדו את־יהוה אלהיכם וישב מכם חרון אפו:</p>
14O	30	9	<p>כי בשובכם על־יהוה אחיכם ובניכם לרחמים לפני שוביהם ולשוב לארץ הזאת כ־חֲנוּן ורחום יהוה אלהיכם ולא־יסיר פנים מכם אם־תשובו אליו:</p>
14O	30	10	<p>ויהיו הרצים עברים מעיר לעיר בארץ־אפרים ומנשה ועד־זבלון ויהיו משחיקים עליהם ומלעגים בהם:</p>
14O	30	11	<p>אך־אנשים מאשר ומנשה ומזבלון נכנעו ויבאו לירושלם:</p>
14O	30	12	<p>גם ביהודה היתה יד האלהים לתת להם לב אחד לעשות מצות המלך והשרים בדבר</p>

יהוה:

14O 30 13 ויאספו ירושלם
עם־רב לעשות את־חג
המצות בחדש השני
קהל לרב מאד:

14O 30 14 ויקמו ויסירו
את־המזבחות אשר
בירושלם ואת
כל־המקטרות הסירו
וישליכו לנחל
קדרון:

14O 30 15 וישחטו הפסח
בארבעה עשר לחדש
השני והכהנים
והלויים נכלמו
ויתקדשו ויביאו
עלות בית יהוה:

14O 30 16 ויעמדו על־עמדם
כמשפטם כתורת משה
איש־האלהים הכהנים
זרקים את־הדם מיד
הלויים:

14O 30 17 כי־רבת בקהל אשר
לא־התקדשו והלויים
על־שחיטת הפסחים
לכל לא טהור
להקדיש ליהוה:

14O 30 18 כי מרבית העם רבת
מאפרים ומנשה
יששכר וזבלון לא
הטהרו כי־אכלו
את־הפסח בלא ככתוב
כי התפלל יחזקיהו
עליהם לאמר יהוה
הטוב יכפר בעד:

14O 30 19 כל־לבבו הכין
לדרוש האלהים יהוה
אלהי אבותיו ולא
כטהרת הקדש:

14O 30 20 וישמע יהוה
אלי־יחזקיהו וירפא
את־העם:

14O 30 21 ויעשו בני־ישראל

הנמצאים בירושלם
את־חג המצות שבעת
ימים בשמחה גדולה
ומהללים ליהוה יום
ביום הלויים
והכהנים בכל־עז
ליהוה:

14O 30 22 וידבר יחזקיהו
על־לב כל־הלויים
המשכילים שכל־טוב
ליהוה ויאכלו
את־המועד שבעת
הימים מזבחים זבחי
שלמים ומתודים
ליהוה אלהי
אבותיהם:

14O 30 23 ויועצו כל־הקהל
לעשות שבעת ימים
אחרים ויעשו
שבעת־ימים שמחה:

14O 30 24 כי חזקיהו
מלך־יהודה הרים
לקהל אלף פרים
ושבעת אלפים צאן
והשרים הרימו לקהל
פרים אלף וצאן
עשרת אלפים
ויתקדשו כהנים
לרב:

14O 30 25 וישמחו כל־קהל
יהודה והכהנים
והלויים וכל־הקהל
הבאים מישראל
והגרים הבאים מארץ
ישראל והיושבים
ביהודה:

14O 30 26 ותהי שמחה־גדולה
בירושלם כי מימי
שלמה בן־דוד מלך
ישראל לא כזאת
בירושלם:

14O 30 27 ויקמו הכהנים
הלויים ויברכו

את־העם וישמע
בקולם ותבוא תפלתם
למעון קדשו לשמים:

140 31 1 וככלות כל־זאת
יצאו כל־ישראל
הנמצאים לערי
יהודה וישברו
המצבות ויגדעו
האשרים וינתצו
את־הבמות
ואת־המזבחת
מכל־יהודה ובנימן
ובאפרים ומנשה
עד־לכלה וישבו
כל־בני ישראל איש
לאחזתו לעריהם:

140 31 2 ויעמד יחזקיהו
את־מחלקות הכהנים
והלויים על־מחלקותם
איש כפי עבדתו
לכהנים וללויים
לעלה ולשלמים לשרת
ולהלות ולהלל
בשערי מחנות יהוה:

140 31 3 ומנת המלך
מן־רכושו לעלות
לעלות הבקר והערב
והעלות לשבתות
ולחדשים ולמעדים
ככתוב בתורת יהוה:

140 31 4 ויאמר לעם ליושבי
ירושלם לתת מנת
הכהנים והלויים
למען יחזקו בתורת
יהוה:

140 31 5 וכפרץ הדבר הרבו
בני־ישראל ראשית
דגן תירוש ויצהר
ודבש וכל תבואת
שדה ומעשר הכל לרב
הביאו:

140 31 6 ובני ישראל ויהודה
היושבים בערי

יהודה גמ־הם מעשר
בקר וצאן ומעשר
קדשים המקדשים
ליהוה אלהיהם
הביאו ויתנו ערמות
ערמות:

14O 31 7 בחדש השלשי החלו
הערמות ליסוד
ובחדש השביעי כלו:

14O 31 8 ויבאו יחזקיהו
והשרים ויראו
את־הערמות ויברכו
את־יהוה ואת עמו
ישראל:

14O 31 9 וידרש יחזקיהו
על־הכהנים והלויים
על־הערמות:

14O 31 10 ויאמר אליו עזריהו
הכהן הראש לבית
צדוק ויאמר מהחל
התרומה לביא
בית־יהוה אכול
ושבוע והותר
עד־לרוב כי יהוה
ברך את־עמו והנותר
את־ההמון הזה:

14O 31 11 ויאמר יחזקיהו
להכין לשכות בבית
יהוה ויכינו:

14O 31 12 ויביאו את־התרומה
והמעשר והקדשים
באמונה ועליהם
נגיד כונניהו הלוי
ושמעי אחיהו משנה:

14O 31 13 ויחיאל ועזזיהו
ונחת ועשהאל
וירימות ויוזבד
ואליאל ויסמכיהו
ומחת ובניהו
פקידים מיד
כונניהו ושמעי
אחיו במפקד
יחזקיהו המלך

			ועזריהו נגיד בית־האלהים:
14O	31	14	וקורא בן־ימנה הלוי השוער למזרחה על נדבות האלהים לתת תרומת יהוה וקדשי הקדשים:
14O	31	15	ועל־ידו עדן ומנימן וישוע ושמעיהו אמריהו ושכניהו בערי הכהנים באמונה לתת לאחיהם במחלקות כגדול כקטן:
14O	31	16	מלבד התיחשם לזכרים מבן שלוש שנים ולמעלה לכל־הבא לבית־יהוה לדבר־יום ביומו לעבודתם במשמרותם כמחלקותיהם:
14O	31	17	ואת התיחש הכהנים לבית אבותיהם והלויים מבן עשרים שנה ולמעלה במשמרותיהם במחלקותיהם:
14O	31	18	ולהתיחש בכל־טפם נשיהם ובניהם ובנותיהם לכל־קהל כי באמונתם יתקדשו־קדש:
14O	31	19	ולבני אהרן הכהנים בשדי מגרש עריהם בכל־עיר ועיר אנשים אשר נקבו בשמות לתת מנות לכל־זכר בכהנים ולכל־התיחש בלויים:
14O	31	20	ויעש כזאת יחזקיהו בכל־יהודה ויעש הטוב והישר והאמת לפני יהוה אלהיו:

- 14O 31 21 ובכל־מעשה אשר־החל
בעבודת בית־האלהים
ובתורה ובמצוה
לדרש לאלהיו
בכל־לבבו עשה
והצליח:
- 14O 32 1 אחרי הדברים והאמת
האלה בא סנחריב
מלך־אשור ויבא
ביהודה ויחן על־
הערים הבצרות
ויאמר לבקעם אליו:
- 14O 32 2 וירא יחזקיהו
כי־בא סנחריב
ופניו למלחמה
על־ירושלם:
- 14O 32 3 ויועץ עם־שריו
וגבריו לסתום
את־מימי העינות
אשר מחוץ לעיר
ויעזרוהו:
- 14O 32 4 ויקבצו עם־רב
ויסתמו
את־כל־המעינות
ואת־הנחל השוטף
בתוך־הארץ לאמר
למה יבואו מלכי
אשור ומצאו מים
רבים:
- 14O 32 5 ויתחזק ויבן
את־כל־החומה
הפרוצה ויעל
על־המגדלות ולחוצה
החומה אחרת ויחזק
את־המלוא עיר דויד
ויעש שלח לרב
ומגנים:
- 14O 32 6 ויתן שרי מלחמות
על־העם ויקבצם
אליו אל־רחוב שער
העיר וידבר על־
לבבם לאמר:
- 14O 32 7 חזקו ואמצו

אל־תִּירָאוּ ואל־תַּחֲתוּ
מִפְּנֵי מֶלֶךְ אַשּׁוּר
וּמִלְּפָנֵי כָל־הַהֶמוֹן
אֲשֶׁר־עִמּוֹ כִּי־עַמּוֹ
רַב מֵעַמּוֹ:

8 עִמּוֹ זָרוּעַ בָּשָׂר
וְעַמּוֹ יִהְיֶה אֱלֹהֵינוּ
לְעִזְרָנוּ וּלְהַלָּחֵם
מִלַּחֲמָתָנוּ וּיִסְמְכוּ
הָעָם עַל־דְּבָרִי
יַחֲזִיקֵהוּ
מֶלֶךְ־יִהוּדָה:

9 אַחֵר זֶה שֶׁלַּח סִנְחָרִיב
מֶלֶךְ־אַשּׁוּר עֲבָדִיו
יְרוּשָׁלַיִם וְהוּא
עַל־לִכְיֵשׁ וְכָל־
מִמְשַׁלְתּוֹ עִמּוֹ
עַל־יַחֲזִיקֵהוּ מֶלֶךְ
יִהוּדָה
וְעַל־כָּל־יִהוּדָה אֲשֶׁר
בִּירוּשָׁלַם לֵאמֹר:

10 כֹּה אָמַר סִנְחָרִיב מֶלֶךְ
אַשּׁוּר עַל־מָה אַתֶּם
בְּטָחִים וְיֹשְׁבִים
בְּמִצּוֹר בִּירוּשָׁלַם:
11 הֲלֹא יַחֲזִיקֵהוּ מִסִּית
אַתְכֶּם לַתֵּת אֶתְכֶּם
לְמוֹת בְּרַעַב וּבִצְמָא
לֵאמֹר יִהְיֶה אֱלֹהֵינוּ
יִצִּילֵנוּ מִכַּף מֶלֶךְ
אַשּׁוּר:

12 הֲלֹא־הוּא יַחֲזִיקֵהוּ
הַסִּיר אֶת־בְּמִתּוֹ
וְאֶת־מִזְבַּחַתּוֹ וַיֹּאמֶר
לְיִהוּדָה וּלְיִירוּשָׁלַם
לֵאמֹר לִפְנֵי מִזְבַּח
אֶחָד תִּשְׁתַּחֲווּ וְעָלִיו
תִּקְטִירוּ:

13 הֲלֹא תִדְעוּ מָה עָשִׂיתִי
אֲנִי וְאַבּוֹתַי לְכָל־
עַמֵּי הָאָרְצוֹת הַיְכוֹל
יִכְלוּ אֱלֹהֵי גוֹי
הָאָרְצוֹת לְהַצִּיל

			את־ארצם מידי:
140	32	14	מי בכל־אלהי הגוים האלה אשר החרימו אבותי אשר יכול להציל את־ עמו מידי כי יוכל אלהיכם להציל אתכם מידי:
140	32	15	ועתה אל־ישיא אתכם חזקיהו ואל־יסית אתכם כזאת ואל־תאמינו לו כי־ לא יוכל כל־אלוה כל־גוי וממלכה להציל עמו מידי ומיד אבותי אף כי אלהיכם לא־יצילו אתכם מידי:
140	32	16	ועוד דברו עבדיו על־יהוה האלהים ועל יחזקיהו עבדו:
140	32	17	וספרים כתב לחרף ליהוה אלהי ישראל ולאמר עליו לאמר כאלהי גוי הארצות אשר לא־הצילו עמם מידי כן לא־יציל אלהי יחזקיהו עמו מידי:
140	32	18	ויקראו בקול־גדול יהודית על־עם ירושלם אשר על־החומה ליראם ולבהלם למען ילכדו את־העיר:
140	32	19	וידברו אל־אלהי ירושלם כעל אלהי עמי הארץ מעשה ידי האדם:
140	32	20	ויתפלל יחזקיהו המלך וישעיהו בן־אמוץ הנביא על־זאת ויזעקו

השמים:

14O 32 21 וישלח יהוה מלאך
ויכחד כל-גבור חיל
ונגיד ושר במחנה
מלך אשור וישב
בבשת פנים לארצו
ויבא בית אלהיו
ומיצאו מעיו שם
הפילהו בחרב:

14O 32 22 ויושע יהוה
את-יחזקיהו ואת
ישבי ירושלם מיד
סנחריב מלך-אשור
ומיד-כל וינהלם
מסביב:

14O 32 23 ורבים מביאים מנחה
ליהוה לירושלם
ומגדנות ליחזקיהו
מלך יהודה וינשא
לעיני כל-הגוים
מאחרי-כן:

14O 32 24 בימים ההם חלה
יחזקיהו עד-למות
ויתפלל אל-יהוה
ויאמר לו ומופת
נתן לו:

14O 32 25 ולא-כגמל עליו
השיב יחזקיהו כי
גבה לבו ויהי עליו
קצף ועל- יהודה
וירושלם:

14O 32 26 ויכנע יחזקיהו
בגבה לבו הוא
וישבי ירושלם
ולא-בא עליהם קצף
יהוה בימי
יחזקיהו:

14O 32 27 ויהי ליחזקיהו עשר
וכבוד הרבה מאד
ואצרות עשה-לו
לכסף ולזהב ולאבן
יקרה ולבשמים
ולמגנים ולכל כלי

חמדה:

14O 32 28 ומסכנות לתבואת
דגן ותירוש ויצהר
וארות לכל־בהמה
ובהמה ועדרים
לאורות:

14O 32 29 וערים עשה לו
ומקנה־צאן ובקר
לרב כי נתן־לו
אלהים רכוש רב
מאד:

14O 32 30 והוא יחזקיהו סתם
את־מוצא מימי
גיחון העליון
ויישרם למטה־מערבה
לעיר דויד ויצלח
יחזקיהו
בכל־מעשהו:

14O 32 31 וכן במליצי שרי
בבל המשלחים עליו
לדרש המופת אשר
היה בארץ עזבו
האלהים לנסותו
לדעת כל־בלבבו:

14O 32 32 ויתר דברי יחזקיהו
וחסדיו הנם כתובים
בחזון ישעיהו
בן־אמוץ הנביא
על־ספר מלכ־יהודה
וישראל:

14O 32 33 וישכב יחזקיהו
עם־אבתיו ויקברהו
במעלה קברי
בני־דויד וכבוד
עשו־לו במותו
כל־יהודה וישבי
ירושלם וימלך מנשה
בנו תחתיו:

14O 33 1 בן־שנים עשרה שנה
מנשה במלכו וחמשים
וחמש שנה מלך
בירושלם:

14O 33 2 ויעש הרע בעיני

יהוה כתועבות
הגוים אשר הוריש
יהוה מפני בני
ישראל:

וישב ויבן 3 33 14O
את־הבמות אשר נתן
יחזקיהו אביו ויקם
מזבחות לבעלים
ויעש אשרות וישתחו
לכל־צבא השמים
ויעבד אתם:

ובנה מזבחות בבית 4 33 14O
יהוה אשר אמר יהוה
בירושלם יהיה־שמי
לעולם:

ויבן מזבחות 5 33 14O
לכל־צבא השמים
בשתי חצרות
בית־יהוה:

והוא העביר 6 33 14O
את־בניו באש בגי
בן־הנם ועונן ונחש
וכשף ועשה אוב
וידעוני הרבה
לעשות הרע בעיני
יהוה להכעיסו:

וישם את־פסל הסמל 7 33 14O
אשר עשה בבית
האלהים אשר אמר
אלהים אל־דויד
ואל־שלמה בנו בבית
הזה ובירושלם אשר
בחרתי מכל שבטי
ישראל אשים את־
שמי לעילום:

ולא אוסיף להסיר 8 33 14O
את־רגל ישראל מעל
האדמה אשר העמדתי
לאבתיכם רק
אם־ישמרו לעשות את
כל־אשר צויתים
לכל־התורה והחקים
והמשפטים ביד־

משה:

140 33 9 ויתע מנשה

את־יהודה וישבי
ירושלם לעשות רע
מִן־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר
הַשִּׁמִּיד יְהוָה מִפְּנֵי
בְנֵי יִשְׂרָאֵל:

140 33 10 וידבר יהוה

אֶל־מִנְשֵׁה וְאֶל־עַמּוֹ
וְלֹא הִקְשִׁיבוּ:

140 33 11 ויבא יהוה עליהם

אֶת־שְׂרֵי הַצָּבָא אֲשֶׁר
לַמֶּלֶךְ אֲשׁוּר וַיִּלְכְּדוּ
אֶת־מִנְשֵׁה בַּחֲחִים
וַיֹּאסְרוּהוּ בַּנְּחֹשֶׁתִּים
וַיּוֹלִיכֵהוּ בַּבִּלָּה:

140 33 12 וכהצר לו חלה

אֶת־פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיו
וַיִּכְנַע מְאֹד מִלִּפְנֵי
אֱלֹהֵי אֲבֹתָיו:

140 33 13 ויתפלל אליו ויעתר

לוֹ וַיִּשְׁמַע תַּחֲנֻתוֹ
וַיִּשִׁיבֵהוּ יְרוּשָׁלַם
לְמַלְכוּתוֹ וַיִּדַּע מִנְשֵׁה
כִּי יְהוָה הוּא
הָאֱלֹהִים:

140 33 14 ואחרי־כן בנה חומה

חִיצוֹנָה לְעִיר־דָּוִיד
מֵעֶרְבָה לְגִיחֹן בְּנַחַל
וּלְבוֹא בִשְׁעַר הַדְּגִים
וּסְבָב לַעֲפֹל וַיִּגְבֶּיהָ
מְאֹד וַיִּשֶׂם שְׂרֵי־חֵיל
בְּכָל־הָעָרִים הַבְּצֻרוֹת
בִּיהוּדָה:

140 33 15 ויסר את־אלהי הנכר

וְאֶת־הַסֵּמֶל מִבֵּית
יְהוָה וְכָל־הַמִּזְבְּחוֹת
אֲשֶׁר בָּנָה בָּהֶר
בֵּית־יְהוָה וּבִירוּשָׁלַם
וַיִּשְׁלַךְ חוּצָה לְעִיר:

140 33 16 ויכן את־מזבח יהוה

וַיִּזְבַּח עָלָיו זִבְחֵי
שְׁלָמִים וַתּוֹדָה וַיֹּאמֶר

ליהודה לעבוד

את־יהוה אלהי

ישראל:

14O 33 17 אבל עוד העם זבחים

בבמות רק ליהוה

אלהיהם:

14O 33 18 ויתר דברי מנשה

ותפלתו אל־אלהיו

ודברי החזים

המדברים אליו בשם

יהוה אלהי ישראל

הנם על־דברי מלכי

ישראל:

14O 33 19 ותפלתו והעתר־לו

וכל־חטאתו ומעלו

והמקמות אשר בנה

בהם במות והעמיד

האשרים והפסלים

לפני הכנעו הנם

כתובים על דברי

חוזי:

14O 33 20 וישכב מנשה

עם־אבתיו ויקברהו

ביתו וימלך אמון

בנו תחתיו:

14O 33 21 בן־עשרים ושתים

שנה אמון במלכו

ושתים שנים מלך

בירושלם:

14O 33 22 ויעש הרע בעיני

יהוה כאשר עשה

מנשה אביו

ולכל־הפסילים אשר

עשה מנשה אביו זבח

אמון ויעבדם:

14O 33 23 ולא נכנע מלפני

יהוה כהכנע מנשה

אביו כי הוא אמון

הרבה אשמה:

14O 33 24 ויקשרו עליו עבדיו

וימיתו בביתו:

14O 33 25 ויכו עם־הארץ את

כל־הקשרים על־המלך

			אמון וימליכו עם־הארץ את־ יאשיהו בנו תחתיו:
140	34	1	בן־שמונה שנים יאשיהו במלכו ושלשים ואחת שנה מלך בירושלם:
140	34	2	ויעש הישר בעיני יהוה וילך בדרכי דוד אביו ולא־סר ימין ושמאול:
140	34	3	ובשמונה שנים למלכו והוא עודנו נער החל לדרוש לאלהי דוד אביו ובשתיים עשרה שנה החל לטהר את־יהודה וירושלם מן־הבמות והאשרים והפסלים והמסכות:
140	34	4	וינתצו לפניו את מזבחות הבעלים והחמנים אשר־למעלה מעליהם גדע והאשרים והפסלים והמסכות שבר והדק ויזרק על־פני הקברים הזבחים להם:
140	34	5	ועצמות כהנים שרף על־מזבחותים ויטהר את־יהודה ואת־ירושלם:
140	34	6	ובערי מנשה ואפרים ושמעון ועד־נפתלי בהר בתיהם סביב:
140	34	7	וינתץ את־המזבחות ואת־האשרים והפסלים כתת להדק וכל־החמנים גדע בכל־ארץ ישראל וישב לירושלם:
140	34	8	ובשנת שמונה עשרה

למלכו לטהר הארץ
והבית שלח את־שפן
בן־אצליהו
ואת־מעשיהו
שר־העיר ואת יואח
בן־יואחז המזכיר
לחזק את־בית יהוה
אלהיו:

9 34 14O ויבאו אל־חלקיהו
הכהן הגדול ויתנו
את־הכסף המובא
בית־אלהים אשר
אספו־הלויים שמרי
הסף מיד מגשה
ואפרים ומכל שארית
ישראל ומכל־יהודה
ובנימן וישבי
ירושלם:

10 34 14O ויתנו על־יד עשה
המלאכה המפקדים
בבית יהוה ויתנו
אתו עושי המלאכה
אשר עשים בבית
יהוה לבדוק ולחזק
הבית:

11 34 14O ויתנו לחרשים
ולבנים לקנות אבני
מחצב ועצים
למחברות ולקרות
את־הבתים אשר
השחיתו מלכי
יהודה:

12 34 14O והאנשים עשים
באמונה במלאכה
ועליהם מפקדים יחת
ועבדיהו הלויים
מן־בני מררי
וזכריה ומשלם
מן־בני הקהתים
לנצח והלויים
כל־מבין בכלי־
שיר:

13 34 14O ועל הסבלים

			ומנצחים לכל עשה מלאכה לעבודה ועבודה ומהלום סופרים ושטרים ושוערים:
14O	34	14	ובהוציאם את־הכסף המובא בית יהוה מצא חלקיהו הכהן את־ספר תורת־יהוה ביד־משה:
14O	34	15	ויען חלקיהו ויאמר אל־שפן הסופר ספר התורה מצאתי בבית יהוה ויתן חלקיהו את־הספר אל־שפן:
14O	34	16	ויבא שפן את־הספר אל־המלך וישב עוד את־המלך דבר לאמר כל אשר־נתן ביד־עבדיך הם עשים:
14O	34	17	ויתכו את־הכסף הנמצא בבית־יהוה ויתנוהו על־יד המפקדים ועל־יד עושי המלאכה:
14O	34	18	ויגד שפן הסופר למלך לאמר ספר נתן לי חלקיהו הכהן ויקרא־בו שפן לפני המלך:
14O	34	19	ויהי כשמע המלך את דברי התורה ויקרע את־בגדיו:
	14O	34	20 ויצו המלך את־חלקיהו ואת־אחיקם בן־שפן ואת־עבדון בן־מיכה ואת שפן הסופר ואת עשיה עבד־המלך לאמר:
14O	34	21	לכו דרשו את־יהוה בעדי ובעד הנשאר

בישראל וביהודה
על־דברי הספר אשר
נמצא כִּי־גדולה
חמת־יהוה אשר נתכה
בנו על אשר
לא־שמרו אבותינו
את־דבר יהוה לעשות
ככל־הכתוב על־הספר
הזה:

14O 34 22 וילך חלקיהו ואשר
המלך אל־חלדה
הנביאה אשת שלם
בן־תוקהת בן־חסרה
שומר הבגדים והיא
יושבת בירושלם
במשנה וידברו אליה
כזאת:

14O 34 23 ותאמר להם כה־אמר
יהוה אלהי ישראל
אמרו לאיש אשר־שלח
אתכם אלי:

14O 34 24 כה אמר יהוה הנני
מביא רעה על־המקום
הזה ועל־יושביו את
כל־האלות הכתובות
על־הספר אשר קראו
לפני מלך יהודה:

14O 34 25 תחת אשר עזבוני
ויקטירו לאלהים
אחרים למען
הכעיסני בכל מעשי
ידיהם ותתך חמתי
במקום הזה ולא
תכבה:

14O 34 26 ואל־מלך יהודה
השלח אתכם לדרוש
ביהוה כה תאמרו
אליו כה־אמר יהוה
אלהי ישראל הדברים
אשר שמעת:

14O 34 27 יען רך־לבבך ותכנע
מלפני אלהים בשמעך
את־דבריו על־המקום

			הזה ועל־ישביו ותכנע לפני ותקרע את־בגדיך ותבך לפני וגם־אני שמעתי נא־יְהוָה: הנני אספך 28 אל־אבתיך ונאספת אל־קברתיך בשלום ולא־תראינה עיניך בכל הרעה אשר אני מביא על־המקום הזה ועל־ישביו וישיבו את־המלך דבר: וישלח המלך ויאסף את־כל־זקני יהודה וירושלם: ויעל המלך 30 בית־יְהוָה וכל־איש יהודה וישבי ירושלם והכהנים והלויים וכל־העם מגדול ועד־קטן ויקרא באזניהם את־כל־דברי ספר הברית הנמצא בית יְהוָה: ויעמד המלך 31 על־עמדו ויכרת את־הברית לפני יְהוָה ללכת אחרי יְהוָה ולשמור את־מצותיו ועדותיו וחקיו בכל־לבבו ובכל־נפשו לעשות את־דברי הברית הכתובים על־הספר הזה: ויעמד את כל־הנמצא 32 בירושלם ובנימן ויעשו יושבי ירושלם כברית אלהים אלהי אבותיהם: ויסר יאשיהו 33
14O	34		
14O	34	29	
14O	34		
14O	34		
14O	34		
14O	34		
14O	34		

את־כל־התועבות
מכל־הארצות אשר
לבני ישראל ויעבד
את כל־הנמצא
בישראל לעבוד
את־יהוה אלהיהם
כל־ימיו לא סרו
מאחרי יהוה אלהי
אבותיהם:

140 35 1 ויעש יאשיהו
בירושלם פסח ליהוה
וישחטו הפסח
בארבעה עשר לחדש
הראשון:

140 35 2 ויעמד הכהנים
על־משמרותם ויחזקם
לעבודת בית יהוה:

140 35 3 ויאמר ללויים
המבונים לכל־ישראל
הקדושים ליהוה תנו
את־ארון־הקדש בבית
אשר בנה שלמה
בן־דויד מלך ישראל
אין־לכם משא בכתף
עתה עבדו את־יהוה
אלהיכם ואת עמו
ישראל:

140 35 4 והכונו
לבית־אבותיכם
כמחלקותיכם בכתב
דויד מלך ישראל
ובמכתב שלמה בנו:

140 35 5 ועמדו בקדש לפלגות
בית האבות לאחיכם
בני העם וחלקת
בית־אב ללויים:

140 35 6 ושחטו הפסח
והתקדשו והכינו
לאחיכם לעשות
כדבר־יהוה
ביד־משה:

140 35 7 וירם יאשיהו לבני
העם צאן כבשים

			ובני־עזים הכל לפסחים לכל־הנמצא למספר שלשים אלף ובקר שלשת אלפים אלה מרכוש המלך:
140	35	8	ושריו לנדבה לעם לכהנים וללויים הרימו חלקיה וזכריהו ויחיאֵל נגידי בית האלהים לכהנים נתנו לפסחים אלפים ושש מאות ובקר שלש מאות:
140	35	9	וכונניהו ושמעיהו ונתנאל אחיו וחשביהו ויעיאל ויוזבד שרי הלויים הרימו ללויים לפסחים חמשת אלפים ובקר חמש מאות:
140	35	10	ותכון העבודה ויעמדו הכהנים על־עמדם והלויים על־מחלקותם כמצות המלך:
140	35	11	וישחטו הפסח ויזרקו הכהנים מידם והלויים מפשיטים:
140	35	12	ויסירו העלה לתתם למפלגות לבית־אבות לבני העם להקריב ליהוה ככתוב בספר משה וכן לבקר:
140	35	13	ויבשלו הפסח באש כמשפט והקדשים בשלו בסירות ובדודים ובצלחות ויריצו לכל־בני העם:
140	35	14	ואחר הכינו להם ולכהנים כי הכהנים

			בני אהרן בהעלות העולה והחלבים עד-לילה והלויים הכינו להם ולכהנים בני אהרן:
140	35	15	והמשררים בני-אסף על-מעמדם כמצות דויד ואסף והימן וידתון חוזה המלך והשערים לשער ושער אין להם לסור מעל עבדתם כִּי-אחיהם הלויים הכינו להם:
140	35	16	ותכון כל-עבודת יהוה ביום ההוא לעשות הפסח והעלות עלות על מזבח יהוה כמצות המלך יאשיהו:
140	35	17	ויעשו בני-ישראל הנמצאים את-הפסח בעת ההיא ואת-חג המצות שבעת ימים:
140	35	18	ולא-נעשה פסח כמהו בישראל מימי שמואל הנביא וכל-מלכי ישראל לא-עשו כפסח אשר-עשה יאשיהו והכהנים והלויים וכל-יהודה וישראל הנמצא ויושבי ירושלם:
140	35	19	בשמונה עשרה שנה למלכות יאשיהו נעשה הפסח הזה:
140	35	20	אחרי כל-זאת אשר הכין יאשיהו את-הבית עלה נכו מלך-מצרים להלחם בכרכמיש על-פרת ויצא לקראתו יאשיהו:
140	35	21	וישלח אליו מלאכים

לאמר מה־לי ולך
מלך יהודה לא־עליך
אתה היום כי
אל־בית מלחמתי
ואלהים אמר לבהלני
חדל־לך מאלהים
אשר־עמי ואל־
ישחיתך:

140 35 22 ולא־הסב יאשיהו
פניו ממנו כי
להלחם־בו התחפש
ולא שמע אל־דברי
נכו מפי אלהים
ויבא להלחם בבקעת
מגדו:

140 35 23 וירו הירים למלך
יאשיהו ויאמר המלך
לעבדיו העבירוני
כי החליתי מאד:

140 35 24 ויעבירוהו עבדיו
מִן־המרכבה
וירכיבהו על רכב
המשנה אשר־לו
ויוליכהו ירושלם
וימת ויקבר בקברות
אבתיו וכל־יהודה
וירושלם מתאבלים
על־יאשיהו:

140 35 25 ויקונן ירמיהו
על־יאשיהו ויאמרו
כל־השרים והשרות
בקינותיהם על־
יאשיהו עד־היום
ויתנום לחק
על־ישראל והנם
כתובים על־הקירות:

140 35 26 ויתר דברי יאשיהו
וחסדיו ככתוב
בתורת יהוה:

140 35 27 ודבריו הראשנים
והאחרנים הנם
כתובים על־ספר
מלכ־ישראל

ויהודה:

- 14O 36 1 ויקחו עמ־הארץ
את־יהואחז
בן־יאשיהו
וימליכו תחת־אביו
בירושלם:
- 14O 36 2 בן־שלוש ועשרים
שנה יואחז במלכו
ושלשה חדשים מלך
בירושלם:
- 14O 36 3 ויסירהו מלך־מצרים
בירושלם ויענש
את־הארץ מאה
ככר־כסף וככר זהב:
- 14O 36 4 וימלך מלך־מצרים
את־אליקים אחיו
על־יהודה וירושלם
ויסב את־שמו
יהויקים ואת־יואחז
אחיו לקח נכו
ויביאהו מצרימה:
- 14O 36 5 בן־עשרים וחמש שנה
יהויקים במלכו
ואחת עשרה שנה מלך
בירושלם ויעש הרע
בעיני יהוה אלהיו:
- 14O 36 6 עליו עלה
נבוכדנאצר מלך בבל
ויאסרהו בנחשתים
להליכו בבבל:
- 14O 36 7 ומכלי בית יהוה
הביא נבוכדנאצר
לבבל ויתנם בהיכלו
בבבל:
- 14O 36 8 ויתר דברי יהויקים
ותעבתיו אשר־עשה
והנמצא עליו הנם
כתובים על־ ספר
מלכי ישראל ויהודה
וימלך יהויכין בנו
תחתיו:
- 14O 36 9 בן־שמונה שנים
יהויכין במלכו

ושלשה חדשים ועשרת
ימים מלך בירושלם
ויעש הרע בעיני
יהוה:

14O 36 10 ולתשובת השנה שלח
המלך נבוכדנאצר
ויבאהו בבלה
עם־כלי חמדת בית־
יהוה וימלך
את־צדקיהו אחיו
על־יהודה וירושלם:

14O 36 11 בן־עשרים ואחת שנה
צדקיהו במלכו ואחת
עשרה שנה מלך
בירושלם:

14O 36 12 ויעש הרע בעיני
יהוה אלהיו לא
נכנע מלפני ירמיהו
הנביא מפי יהוה:

14O 36 13 וגם במלך
נבוכדנאצר מרד אשר
השביעו באלהים
ויקש את־ערפו
ויאמץ את־לבבו
משוב אל־יהוה אלהי
ישראל:

14O 36 14 גם כל־שרי הכהנים
והעם הרבו
למעול־מעל ככל
תעבות הגוים
ויטמאו את־בית
יהוה אשר הקדיש
בירושלם:

14O 36 15 וישלח יהוה אלהי
אבותיהם עליהם ביד
מלאכיו השכם ושלוח
כי־חמל על־עמו
ועל־מעונו:

14O 36 16 ויהיו מלעבים
במלאכי האלהים
ובוזים דבריו
ומתעתעים בנבאיו
עד עלות חמת־יהוה

			בעמו עד־לאין מרפא:
140	36	17	ויעל עליהם את־מלך כשדיים ויהרג בחוריהם בחרב בבית מקדשם ולא חמל על־בחור ובתולה זקן וישש הכל נתן בידו:
	140	36	18 וכל כלי בית האלהים הגדלים והקטנים ואצרות בית יהוה ואצרות המלך ושריו הכל הביא בבל:
	140	36	19 וישרפו את־בית האלהים וינתצו את חומת ירושלם וכל־ארמנותיה שרפו באש וכל־כלי מחמדיה להשחית:
	140	36	20 ויגל השארית מִן־החרב אל־בבל ויהיו־לו ולבניו לעבדים עד־מלך מלכות פרס:
	140	36	21 למלאות דבר־יהוה בפי ירמיהו עד־רצתה הארץ את־שבתותיה כלי־מי השמה שבתה למלאות שבעים שנה:
	140	36	22 ובשנת אחת לכורש מלך פרס לכלות דבר־יהוה בפי ירמיהו העיר יהוה את־רוח כורש מלך־פרס ויעבר־קול בכל־מלכותו וגם־במכתב לאמר:
150	1	1	ובשנת אחת לכורש מלך פרס לכלות דבר־יהוה מפי

			<p>ירמיה העיר יהוה את־רוח כרש מלך־פרס ויעבר־קול בכל־מלכותו וגם־במכתב לאמר: כה אמר כרש מלך פרס כל ממלכות הארץ נתן לי יהוה אלהי השמים והוא־ פקד עלי לבנות־לו בית בירושלם אשר ביהודה:</p>
150	1	2	<p>מִי־בכם מכל־עמו יהי אלהיו עמו ויעל לירושלם אשר ביהודה ויבן את־ בית יהוה אלהי ישראל הוא האלהים אשר בירושלם:</p>
	150	1	<p>4 וכל־הנשאר מכל־המקמות אשר הוא גר־שם ינשאוהו אנשי מקמו בכסף ובזהב וברכוש ובבהמה עם־הנדבה לבית האלהים אשר בירושלם:</p>
150	1	5	<p>ויקומו ראשי האבות ליהודה ובנימן והכהנים והלויים לכל העיר האלהים את־רוחו לעלות לבנות את־בית יהוה אשר בירושלם:</p>
150	1	6	<p>וכל־סביבתיהם חזקו בידיהם בכל־כסף בזהב ברכוש ובבהמה ובמגדנות לבד על־כל־התנדב:</p>
150	1	7	<p>והמלך כורש הוציא את־כלי בית־יהוה אשר הוציא נבוכדנצר מירושלם</p>

150	1	8	<p>ויתנם בבית אלהיו: ויוציאם כורש מלך פרס על־יד מתרדת הגזבר ויספרם לששבצר הנשיא ליהודה:</p>
150	1	9	<p>ואלה מספרם אגרטלי זהב שלשים אגרטלי־כסף אלף מחלפים תשעה ועשרים:</p>
150	1	10	<p>כפורי זהב שלשים כפורי כסף משנים ארבע מאות ועשרה כלים אחרים אלף:</p>
150	1	11	<p>כל־כלים לזהב ולכסף חמשת אלפים וארבע מאות הכל העלה ששבצר עם העלות הגולה מבבל לירושלם:</p>
150	2	1	<p>ואלה בני המדינה העלים משבי הגולה אשר הגלה נבוכדנצור מלך־בבל לבבל וישובו לירושלם ויהודה איש לעירו:</p>
150	2	2	<p>אשר־באו עם־זרבבל ישוע נחמיה שריה רעליה מרדכי בלשן מספר בגוי רחום בענה מספר אנשי עם ישראל:</p>
150	2	3	<p>בני פרעש אלפים מאה שבעים ושנים:</p>
150	2	4	<p>בני שפטיה שלש מאות שבעים ושנים:</p>
150	2	5	<p>בני ארח שבע מאות חמשה ושבעים:</p>
150	2	6	<p>בני־פחת מואב לבני ישוע יואב אלפים שמנה מאות ושנים</p>

עשר:

150 2 7 בני עילם אלף

מאתים חמשים

וארבעה:

150 2 8 בני זתוא תשע מאות

וארבעים וחמשה:

150 2 9 בני זכי שבע מאות

וששים:

150 2 10 בני שש מאות

ארבעים ושנים:

150 2 11 בני בבי שש מאות

עשרים ושלשה:

150 2 12 בני עזגד אלף

מאתים עשרים

ושנים:

150 2 13 בני אדניקם שש

מאות ששים וששה:

150 2 14 בני בגוי אלפים

חמשים וששה:

150 2 15 בני עדין ארבע

מאות חמשים

וארבעה:

150 2 16 בני־אטר ליחזקיה

תשעים ושמנה:

150 2 17 בני בצוי שלש מאות

עשרים ושלשה:

150 2 18 בני יורה מאה

ושנים עשר:

150 2 19 בני חשם מאתים

עשרים ושלשה:

150 2 20 בני גבר תשעים

וחמשה:

150 2 21 בני בית־לחם מאה

עשרים ושלשה:

150 2 22 אנשי נטפה חמשים

וששה:

150 2 23 אנשי ענתות מאה

עשרים ושמנה:

150 2 24 בני עזמות ארבעים

ושנים:

150 2 25 בני קרית ערים

כפירה ובארות שבע

מאות וארבעים

			ושלשה:
150	2	26	בני הרמה וגבע שש מאות עשרים ואחד:
	150	27	אנשי מכמס מאה עשרים ושנים:
150	2	28	אנשי בית־אל והעי מאתים עשרים ושלשה:
	150	29	בני נבו חמשים ושנים:
	150	30	בני מגביש מאה חמשים ושלשה:
150	2	31	בני עילם אחר אלף מאתים חמשים וארבעה:
150	2	32	בני חרם שלש מאות ועשרים:
	150	33	בני־לד חדיד ואונו שבע מאות עשרים וחמשה:
150	2	34	בני ירחו שלש מאות ארבעים וחמשה:
	150	35	בני סנאה שלשת אלפים ושש מאות ושלשים:
	150	36	הכהנים בני ידעיה לבית ישוע תשע מאות שבעים ושלשה:
150	2	37	בני אמר אלף חמשים ושנים:
	150	38	בני פשחור אלף מאתים ארבעים ושבעה:
150	2	39	בני חרם אלף ושבעה עשר:
	150	40	הלויים בני־ישוע וקדמיאל לבני הודויה שבעים וארבעה:
150	2	41	המשררים בני אסף מאה עשרים ושמנה:
	150	42	בני השערים בני־שלום בני־אטר

			בני־טלמון
			בני־עקוב בני
			חטיטא בני שבי הכל
			מאה שלשים ותשעה:
150	2	43	הנתינים בני־ציחא
			בני־חשופא בני
			טבעות:
150	2	44	בני־קֶרס בני־סיעהא
			בני פדון:
150	2	45	בני־לבנה בני־חגבה
			בני עקוב:
150	2	46	בני־חגב בני־שמלי
			בני חגן:
150	2	47	בני־גדל בני־גחר
			בני ראיה:
	150	2	48 בני־רצין
			בני־נקודא בני
			גזם:
150	2	49	בני־עזא בני־פסח
			בני בסי:
	150	2	50 בני־אסנה
			בני־מענים בני
			נפסים:
	150	2	51 בני־בקבוק
			בני־חקופא בני
			חרחור:
	150	2	52 בני־בצלות
			בני־מחידא בני
			חרשא:
	150	2	53 בני־ברקוס
			בני־סירא
			בני־תמח:
	150	2	54 בני נציה בני
			חטיפא:
150	2	55	בני עבדי שלמה
			בני־סטי בני־הספרת
			בני פרודא:
	150	2	56 בני־יעלה
			בני־דרקון בני
			גדל:
	150	2	57 בני שפטיה
			בני־חטיל בני פכרת
			הצביים בני אמי:

150	2	58	כל־הנתינים ובני עבדי שלמה שלש מאות תשעים ושנים:
150	2	59	ואלה העלים מתל מלח תל חרשא כרוב אדן אמר ולא יכלו להגיד בית־אבותם וזרעם אם מישראל הם:
150	2	60	בני־דליה בני־טוביה בני נקודא שש מאות חמשים ושנים:
150	2	61	ומבני הכהנים בני חביה בני הקוץ בני ברזלי אשר לקח מבנות ברזלי הגלעדי אשה ויקרא על־שמן:
150	2	62	אלה בקשו כתבם המתיחסים ולא נמצאו ויגאלו מִן־הכהנה:
150	2	63	ויאמר התרשתא להם אשר לא־יאכלו מקדש הקדשים עד עמד כהן לאורים ולתמים:
150	2	64	כל־הקהל כאחד ארבע רבוא אלפים שלש־מאות ששים:
150	2	65	מלבד עבדיהם ואמהתיהם אלה שבעת אלפים שלש מאות שלשים ושבעה ולהם משררים ומשררות מאתים:
150	2	66	סוסיהם שבע מאות שלשים וששה פרדיהם מאתים ארבעים וחמשה:
150	2	67	גמליהם ארבע מאות שלשים וחמשה חמרים ששת אלפים שבע

			מאות ועשרים:
150	2	68	ומראשי האבות בבואם לבית יהוה אשר בירושלם התנדבו לבית האלהים להעמידו על־מכוננו:
150	2	69	ככחם נתנו לאוצר המלאכה זהב דרכמונים שש־רבאות ואלף וכסף מנים חמשת אלפים וכתנת כהנים מאה:
150	2	70	וישבו הכהנים והלויים ומן־העם והמשררים והשוערים והנתינים בעריהם וכל־ישראל בעריהם:
150	3	1	ויגע החדש השביעי ובני ישראל בערים ויאספו העם כאיש אחד אל־ירושלם:
	150	3 2	ויקם ישוע בן־יוצדק ואחיו הכהנים וזרבבל בן־שאלתיאל ואחיו ויבנו את־מזבח אלהי ישראל להעלות עליו עלות ככתוב בתורת משה איש־האלהים:
	150	3 3	ויכינו המזבח על־מכונתיו כי באימה עליהם מעמי הארצות ויעל עליו עלות ליהוה עלות לבקר ולערב:
150	3	4	ויעשו את־חג הסכות ככתוב ועלת יום ביום במספר כמשפט דבר־יום ביומו:
150	3	5	ואחריכן עלת תמיד ולחדשים

			ולכל־מועדי יהוה המקדשים ולכל מתנדב נדבה ליהוה:
150	3	6	מיום אחד לחדש השביעי החלו להעלות עלות ליהוה והיכל יהוה לא יסד:
150	3	7	ויתנו־כסף לחצבים ולחרשים ומאכל ומשתה ושמן לצדנים ולצרים להביא עצי ארזים מן־הלבנון אל־ים יפוא כרשיון כורש מלך־פרס עליהם:
150	3	8	ובשנה השנית לבואם אל־בית האלהים לירושלם בחדש השני החלו זרבבל בן־שאלתיאל וישוע בן־יוצדק ושאר אחיהם הכהנים והלויים וכל־הבאים מהשבי ירושלם ויעמידו את־הלויים מבן עשרים שנה ומעלה לנצח על־מלאכת בית־יהוה:
150	3	9	ויעמד ישוע בניו ואחיו קדמיאל ובניו בני־יהודה כאחד לנצח על־עשה המלאכה בבית האלהים בני חנדד בניהם ואחיהם הלויים:
150	3	10	ויסדו הבנים את־היכל יהוה ויעמידו הכהנים מלבשים בחצצרות והלויים בני־אסף

			במצלתים להלל את־יהוה על־ידי דויד מלך־ישראל:
150	3	11	ויענו בהלל ובהודת ליהוה כי טוב כי־לעולם חסדו על־ישראל וכל־העם הריעו תרועה גדולה בהלל ליהוה על הוסד בית־יהוה:
150	3	12	ורבים מהכהנים והלויים וראשי האבות הזקנים אשר ראו את־הבית הראשון ביסדו זה הבית בעיניהם בכים בקול גדול ורבים בתרועה בשמחה להרים קול:
150	3	13	ואין העם מכירים קול תרועת השמחה לקול בכי העם כי העם מריעים תרועה גדולה והקול נשמע עד־למרחוק:
150	4	1	וישמעו צרי יהודה ובנימן כי־בני הגולה בונים היכל ליהוה אלהי ישראל:
150	4	2	ויגשו אל־זרבבל ואל־ראשי האבות ויאמרו להם נבנה עמכם כי ככם נדרוש לאלהיכם ולא אנחנו זבחים מימי אסר חדן מלך אשור המעלה אתנו פה:
150	4	3	ויאמר להם זרבבל וישוע ושאר ראשי האבות לישראל לא־לכם ולנו לבנות בית לאלהינו כי אנחנו יחד נבנה

			ליהוה אלהי ישראל כאשר צונו המלך כורש מלך-פרס:
150	4	4	ויהי עם-הארץ מרפים ידי עם-יהודה ומבלהים אותם לבנות:
150	4	5	וסכרים עליהם יועצים להפר עצתם כל-ימי כורש מלך פרס ועד-מלכות דריוש מלך-פרס:
150	4	6	ובמלכות אחשורוש בתחלת מלכותו כתבו שטנה על-ישיבי יהודה וירושלם:
150	4	7	ובימי ארתחששתא כתב בשלם מתרדת טבאל ושאר כנותו על-ארתחששתא מלך פרס וכתב הנשתון כתוב ארמית ומתרגם ארמית:
150	4	8	רחום בעל-טעם ושמשי ספרא כתבו אגרה חדה על-ירושלם לארתחששתא מלכא כנמא:
150	4	9	אדין רחום בעל-טעם ושמשי ספרא ושאר כנותהון דיניא ואפרסתכיא טרפליא אפרסיא ארכוי בבליא שושנכיא דהוא עלמיא:
150	4	10	ושאר אמיא די הגלי אסנפר רבא ויקירא והותב המו בקריה די שמרין ושאר עבר-נהרה וכענת:
150	4	11	דנה פרשגן אגרתא די שלחו עלוהי

על־ארתחששתא מלכא

עבדיך אנש עבר־

נהרה וכענת:

12 4 150 ידיע להוא למלכא

די יהודיא די סלקו

מן־לותך עלינא אתו

לירושלם קריתא

מרדתא ובאישתא

בנין ושורי אשכללו

ואשיא יחיטו:

13 4 150 כען ידיע להוא

למלכא די הן קריתא

דך תתבנא ושוריה

ישתכללון מנדה־בלו

והלך לא ינתנון

ואפתם מלכים

תהנזק:

14 4 150 כען כל־קבל די־מלח

היכלא מלחנא וערות

מלכא לא אריך־לנא

למחזא על־דנה

שלחנא והודענא

למלכא:

15 4 150 די יבקר

בספר־דכרניא די

אבהתך ותהשכח בספר

דכרניא ותנדע די

קריתא דך קריא

מרדא ומהנזקת

מלכין ומדנן

ואשתדור עבדין

בגוה מן־ יומת

עלמא על־דנה קריתא

דך החרבת:

16 4 150 מהודעין אנחנה

למלכא די הן קריתא

דך תתבנא ושוריה

ישתכללון לקבל דנה

חלק בעבר נהרא לא

איתי לך:

17 4 150 פתגמא שלח מלכא

על־רחום בעל־טעם

ושמשי ספרא ושאר

			כנותהון די יתבין בשמרין ושאר עבר-נהרה שלם וכעת:
150	4	18	נשתונא די שלחתון עלינא מפרש קרי קדמי:
	150	4	19 ומני שים טעם ובקרו והשכחו די קריתא דך מן-יומת עלמא על-מלכין מתנשאה ומרד ואשתדור מתעבד-בה:
150	4	20	ומלכין תקיפין הוו על-ירושלם ושליטין בכל עבר נהרה ומדה בלו והלך מתיבב להון:
	150	4	21 כען שימו טעם לבטלא גבריא אלך וקריתא דך לא תתבנא עד-מני טעמא יתשם:
	150	4	22 וזהירין הוו שלו למעבד על-דנה למה ישגא חבלא להנזקת מלכין:
150	4	23	אדין מן-די פרשגן נשתונא די ארתחששתא מלכא קרי קדם-רחום ושמשי ספרא וכנותהון אזלו בבהילו לירושלם על-יהודיא ובטלו המו באדרע וחיל:
150	4	24	באדין בטלת עבידת בית-אלהא די בירושלם והות בטלא עד שנת תרתין למלכות דריוש מלך-פרס:
150	5	1	והתנבי חגי נביאה

וזכריה בר־עדוא
נביאיא על־יהודיא
די ביהוד ובירושלם
בשם אלה ישראל
עליהון:

150 5 2 באדין קמו זרבבל
בר־שאלתיאל וישוע
בר־יוצדק ושריו
למבנא בית אלהא די
בירושלם ועמהון
נביאיא די־אלהא
מסעדין להון:

150 5 3 בה־זמנא אתא
עליהון תתני פחת
עבר־נהרה ושתר
בוזני וכנותהון
וכן אמרין להם
מ־שם לכם טעם
ביתא דנה לבנא
ואשרנא דנה
לשכללה:

150 5 4 אדין כנמא אמרנא
להם מ־א־נ־ן שמהת
גבריא די־דנה
בנינא בנין:

150 5 5 ועין אלההם הות
על־שבי יהודיא
ולא־בטלו המו
עד־טעמא לדירוש
יהך ואדין יתיבון
נשתונא על־דנה:

150 5 6 פרשגן אגרתא
די־שלח תתני פחת
עבר־נהרה ושתר
בוזני וכנותה
אפרסכיא די בעבר
נהרה על־דירוש
מלכא:

150 5 7 פתגמא שלחו עלוהי
וכדנה כתיב בגוה
לדירוש מלכא שלמא
כלא:

150 5 8 ידיע להוא למלכא

			די־אזלנא ליהוד מדינתא לבית אלהא רבא והוא מתבנא אבן גלל ואע מתשם בכתליא ועבידתא דך אספרנא מתעבדא ומצלח בידהם:
150	5	9	אדין שאלנא לשביא אלך כנמא אמרנא להם מן־שם לכם טעם ביתא דנה למבניה ואשרנא דנה לשכללה:
150	5	10	ואף שמהתהם שאלנא להם להודעותך די נכתב שם־גבריא די בראשיהם:
	150	5	11 וכנמא פתגמא התיבונא לממר אנחנא המו עבדוהי די־אלה שמיא וארעא ובנין ביתא די־הוא בנה מקדמת דנה שנין שגיאן ומלך לישראל רב בנהי ושכללה:
150	5	12	להן מן־די הרגזו אבהתנא לאלה שמיא יהב המו ביד נבוכדנצר מלך־בבל כסדיא וביתה דנה סתרה ועמה הגלי לבבל:
150	5	13	ברם בשנת חדה לכורש מלכא די בבל כורש מלכא שם טעם בית־אלהא דנה לבנא:
	150	5	14 ואף מאניא די־בית־אלהא די דהבה וכספא די נבוכדנצר הנפק מן־ היכלא די בירושלם

			והיכל המו להיכלא די בבל הנפק המו כורש מלכא מן- היכלא די בבל ויהיבו לשבצר שמה די פחה שמה:
150	5	15	ואמר-לה אלה מאניא שא אזל-אחת המו בהיכלא די בירושלם ובית אלהא יתבנא על-אתרה:
150	5	16	אדין ששבצר דך אתא יהב אשיא די-בית אלהא די בירושלם ומן-אדין ועד-כען מתבנא ולא שלם:
150	5	17	וכען הן על-מלכא טב יתבקר בבית גנזיא די-מלכא תמה די בבבל הן איתי די-מן-כורש מלכא שים טעם למבנא בית-אלהא דך בירושלם ורעות מלכא על-דנה ישלח עלינא:
150	6	1	באדין דריוש מלכא שם טעם ובקרו בבית ספריא די גנזיא מהחתינ תמה בבבל:
150	6	2	והשתכח באחמתא בבירתא די במדי מדינתה מגלה חדה וכן-כתיב בגוה דכרונה:
150	6	3	בשנת חדה לכורש מלכא כורש מלכא שם טעם בית-אלהא בירושלם ביתא יתבנא אתר די-דבחין דבחין ואשוהי מסובלין רומה אמין שתין

			פתיא אמין שתיין:
150	6	4	נדבכין דייאבן גלל תלתא ונדבך דייאע חדת ונפקתא מן־בית מלכא תתיהב:
150	6	5	ואף מאני בית־אלהא די דהבה וכספא די נבוכדנצר הנפק מן־היכלא דיי־ בירושלם והיבל לבבל יהתיבון ויהך להיכלא דיי־בירושלם לאתרה ותחת בבית אלהא:
150	6	6	כען תתני פחת עבר־נהרה שתר בוזני וכנותהון אפרסכיא די בעבר נהרה רחיקין הוו מן־תמה:
150	6	7	שבקו לעבידת בית־אלהא דך פחת יהודיא ולשבי יהודיא בית־אלהא דך יבנון על־אתרה:
150	6	8	ומני שים טעם למא די־תעבדון עם־שבי יהודיא אלך למבנא בית־אלהא דך ומנכסי מלכא די מדת עבר נהרה אספרנא נפקתא תהוא מתיבא לגבריא אלך די־לא לבטלא:
150	6	9	ומה חשחן ובני תורין ודכרין ואמרין לעלון לאלה שמיא חנטין מלח חמר ומשח כמאמר כהניא דיי־בירושלם להוא מתיב להם יום ביום די־לא שלו:

150	6	10	די־להון מהקרבין ניחוחין לאלה שמיא ומצלין לחיי מלכא ובנוהי:
150	6	11	ומני שים טעם די כל־אנש די יהשנא פתגמא דנה יתנסח אע מן־ביתה וזקיף יתמחא עלהי וביתה נולו יתעבד על־דנה:
150	6	12	ואלהא די שכן שמה תמה ימגר כל־מלך ועם די ישלח ידה להשניה לחבלה בית־אלהא דך די בירושלם אנה דריוש שמת טעם אספרנא יתעבד:
150	6	13	אדין תתני פחת עבר־נהרה שתר בוזני וכנותהון לקבל די־שלח דריוש מלכא כנמא אספרנא עבדו:
150	6	14	ושבי יהודיא בנין ומצלחין בנבואת חגי נביאה וזכריה בר־עדוא ובנו ושכללו מן־טעם אלה ישראל ומטעם כורש ודריוש וארתחששתא מלך פרס:
150	6	15	ושיציא ביתה דנה עד יום תלתה לירח אדר די־היא שנת־שת למלכות דריוש מלכא:
150	6	16	ועבדו בני־ישראל כהניא ולויא ושאר בני־גלותא חנכת בית־אלהא דנה בחדוה:

150	6	17	והקרבו לחנכת בית־אלהא דנה תורין מאה זכרין מאתין אמרין ארבע מאה וצפירי עזין לחטיא על־כל־ישראל תרי־עשר למנין שבטי ישראל:
150	6	18	והקימו כהניא בפלגתהון ולויא במחלקתהון על־עבידת אלהא די בירושלם ככתב ספר משה:
150	6	19	ויעשו בני־הגולה את־הפסח בארבעה עשר לחדש הראשון:
150	6	20	כי הטהרו הכהנים והלויים כאחד כלם טהורים וישחטו הפסח לכל־בני הגולה ולאחיהם הכהנים ולהם:
150	6	21	ויאכלו בני־ישראל השבים מהגולה וכל הנבדל מטמאת גוי־הארץ אלהם לדרש ליהוה אלהי ישראל:
150	6	22	ויעשו חג־מצות שבעת ימים בשמחה כי שמחם יהוה והסב לב מלך־אשור עליהם לחזק ידיהם במלאכת בית־האלהים אלהי ישראל:
150	7	1	ואחר הדברים האלה במלכות ארתחשסתא מלך־פרס עזרא בן־שריה בן־עזריה בן־חלקיה:
150	7	2	בן־שלום בן־צדוק בן־אחיטוב:

150	7	3	בן־אמריה בן־עזריה בן־מרים:
150	7	4	בן־זרחיה בן־עזי בן־בקי:
150	7	5	בן־אבישוע בן־פינחס בן־אלעזר בן־אהרן הכהן הראש:
150	7	6	הוא עזרא עלה מבבל והוא־ספר מהיר בתורת משה אשר־נתן יהוה אלהי ישראל ויתן־לו המלך כיד־יהוה אלהיו עליו כל בקשתו:
150	7	7	ויעלו מבני־ישראל ומן־הכהנים והלויים והמשררים והשערים והנתינים אל־ירושלם בשנת־שבע לארתחשסתא המלך:
150	7	8	ויבא ירושלם בחדש החמישי היא שנת השביעית למלך:
150	7	9	כי באחד לחדש הראשון הוא יסד המעלה מבבל ובאחד לחדש החמישי בא אל־ירושלם כיד־אלהיו הטובה עליו:
150	7	10	כי עזרא הכין לבבו לדרוש את־תורת יהוה ולעשת וללמד בישראל חק ומשפט:
150	7	11	וזה פרשגן הנשתון אשר נתן המלך ארתחשסתא לעזרא הכהן הספר ספר דברי מצות־יהוה וחקיו על־ישראל:
150	7	12	ארתחשסתא מלך

			מלכיא לעזרא כהנא ספר דתא די־אלה שמיא גמיר וכענת:
150	7	13	מני שים טעם די כל־מתנדב במלכותי מן־עמה ישראל וכהנוהי ולויא למהך לירושלם עמך יהך:
150	7	14	כל־קבל די מן־קדם מלכא ושבעת יעטהי שליח לבקרא על־יהוד ולירושלם בדת אלהך די בידך:
150	7	15	ולהיבלה כסף ודהב די־מלכא ויעטוהי התנדבו לאלה ישראל די בירושלם משכנה:
150	7	16	וכל כסף ודהב די תהשכח בכל מדינת בבל עם התנדבות עמא וכהניא מתנדבין לבית אלההם די בירושלם:
150	7	17	כל־קבל דנה אספרנא תקנא בכספא דנה תורין דכרין אמרין ומנחתהון ונסכיהון ותקרב המו על־מדבחה די בית אלהכם די בירושלם:
150	7	18	ומה די עליך ועל־אחייך ייטב בשאר כספא ודהבה למעבד כרעות אלהכם תעבדון:
150	7	19	ומאניא די־מתיהבין לך לפלחן בית אלהך השלם קדם אלה ירושלם:
150	7	20	ושאר חשחות בית אלהך די יפל־לך למנתן תנתן מן־בית

			גנזי מלכא:
150	7	21	ומני אנה ארתחשסתא מלכא שים טעם לכל גזבריא די בעבר נהרה די כל־ די ישאלנכון עזרא כהנה ספר דתא די־אלה שמיא אספרנא יתעבד:
150	7	22	עד־כסף ככרין מאה ועד־חנטין כרין מאה ועד־חמר בתין מאה ועד־ בתין משח מאה ומלח די־לא כתב:
150	7	23	כל־די מן־טעם אלה שמיא יתעבד אדרזדא לבית אלה שמיא די־למה להוא קצף על־מלכות מלכא ובנוהי:
150	7	24	ולכם מהודעין די כל־כהניא ולויא זמריא תרעיא נתיניא ופלחי בית אלהא דנה מנדה בלו והלך לא שליט למרמא עליהם:
150	7	25	ואנת עזרא כחכמת אלהך די־בידך מני שפטין ודינין די־להון דאנין לכל־עמה די בעבר נהרה לכל־ידעי דתי אלהך ודי לא ידע תהודעון:
150	7	26	וכל־די־לא להוא עבד דתא די־אלהך ודתא די מלכא אספרנא דינה להוא מתעבד מנה הן למות הן לשרשו הן־לענש נכסין ולאסורין:

150	7	27	ברוך יהוה אלהי אבותינו אשר נתן כזאת בלב המלך לפאר את־בית יהוה אשר בירושלם:
150	7	28	ועלי הטה־חסד לפני המלך ויועציו ולכל־שרי המלך הגברים ואני התחזקתי כיד־יהוה אלהי עלי ואקבצה מישראל ראשים לעלות עמי:
150	8	1	ואלה ראשי אבותיהם והתיחשם העלים עמי במלכות ארתחשסתא המלך מבבל:
150	8	2	מבני פינחס גרשם מבני איתמר דניאל מבני דויד חטוש:
150	8	3	מבני שכניה מבני פרעש זכריה ועמו התיחש לזכרים מאה וחמשים:
150	8	4	מבני פחת מואב אליהועיני בן־זרחיה ועמו מאתים הזכרים:
150	8	5	מבני שכניה בן־יחזיאל ועמו שלש מאות הזכרים:
150	8	6	ומבני עדין עבד בן־יונתן ועמו חמשים הזכרים:
150	8	7	ומבני עילם ישעיה בן־עתליה ועמו שבעים הזכרים:
150	8	8	ומבני שפטיה זבדיה בן־מיכאל ועמו שמנים הזכרים:
150	8	9	מבני יואב עבדיה בן־יחזיאל ועמו מאתים ושמנה עשר

			הזכרים:
150	8	10	ומבני שלומית בן־יוסף ועמו מאה וששים הזכרים:
150	8	11	ומבני בבי זכריה בן־בבי ועמו עשרים ושמנה הזכרים:
150	8	12	ומבני עזגד יוחנן בן־הקטן ועמו מאה ועשרה הזכרים:
150	8	13	ומבני אדניקם אחרנים ואלה שמותם אליפלט יעאל ושמעיה ועמהם ששים הזכרים:
150	8	14	ומבני בגוי עותי וזבוד ועמו שבעים הזכרים:
150	8	15	ואקבצם אל־הנהר הבא אל־אהוא ונחנה שם ימים שלשה ואבינה בעם ובכהנים ומבני לוי לא־מצאתי שם:
150	8	16	ואשלחה לאליעזר לאריאל לשמעיה ולאלנתן וליריב ולאלנתן ולנתן ולזכריה ולמשלם ראשים וליויריב ולאלנתן מבינים:
150	8	17	ואוצאה אותם על־אדו הראש בכספיא המקום ואשימה בפיהם דברים לדבר אל־אדו אחיו הנתונים בכספיא המקום להביא־לנו משרתים לבית אלהינו:
150	8	18	ויביאו לנו כיד־אלהינו הטובה עלינו איש שכל

מבני מחלי בן־לוי
בן־ישראל ושרביה
ובניו ואחיו שמנה
עשר:

150 8 19 ואת־חשביה ואתו
ישעיה מבני מררי
אחיו ובניהם
עשרים:

150 8 20 ומן־הנתינים שנתן
דויד והשרים לעבדת
הלויים נתינים
מאתים ועשרים כלם
נקבו בשמות:

150 8 21 ואקרא שם צום
על־הנהר אהוא
להתענות לפני
אלהינו לבקש ממנו
דרך ישרה לנו
ולטפנו
ולכל־רכושנו:

150 8 22 כי בשתי לשאול
מן־המלך חיל
ופרשים לעזרנו
מאויב בדרך
כי־אמרנו למלך
לאמר יד־אלהינו
על־כל־מבקשיו
לטובה ועזו ואפו
על כל־עזביו:

150 8 23 ונצומה ונבקשה
מאלהינו על־זאת
ויעתר לנו:

150 8 24 ואבדילה משרי
הכהנים שנים עשר
לשרביה חשביה
ועמהם מאחיהם
עשרה:

150 8 25 ואשקולה להם
את־הכסף ואת־הזהב
ואת־הכלים תרומת
בית־אלהינו ההרימו
המלך ויעציו ושריו
וכל־ישראל

			הנמצאים:
150	8	26	ואשקלה עליידם כסף ככרים שש־מאות וחמשים וכלי־כסף מאה לככרים זהב מאה ככר:
150	8	27	וכפרי זהב עשרים לאדרכנים אלף וכלי נחשת מצהב טובה שנים חמודת כזהב:
150	8	28	ואמרה אלהם אתם קדש ליהוה והכלים קדש והכסף והזהב נדבה ליהוה אלהי אבתיכם:
150	8	29	שקדו ושמרו עד־תשקלו לפני שרי הכהנים והלויים ושרי־האבות לישראל בירושלם הלשכות בית יהוה:
150	8	30	וקבלו הכהנים והלויים משקל הכסף והזהב והכלים להביא לירושלם לבית אלהינו:
150	8	31	ונסעה מנהר אהוא בשנים עשר לחדש הראשון ללכת ירושלם ויד־אלהינו היתה עלינו ויצילנו מכף אויב ואורב על־הדרך:
150	8	32	ונבוא ירושלם ונשב שם ימים שלשה:
150	8	33	וביום הרביעי נשקל הכסף והזהב והכלים בבית אלהינו על יד־מרמות בן־אוריה הכהן ועמו אלעזר בן־פינחס ועמהם יוזבד בן־ישוע ונועדיה בן־בנוי

			הלויים:
150	8	34	במספר במשקל לכל ויכתב כל־המשקל בעת ההיא:
150	8	35	הבאים מהשבי בני־הגולה הקריבו עלות לאלהי ישראל פרים שנים־עשר על־כל־ישראל אילים תשעים וששה כבשים שבעים ושבעה צפירי חטאת שנים עשר הכל עולה ליהוה:
150	8	36	ויתנו את־דתי המלך לאחשדרפני המלך ופחוות עבר הנהר ונשאו את־העם ואת־בית־האלהים:
150	9	1	וככלות אלה נגשו אלי השרים לאמר לא־נבדלו העם ישראל והכהנים והלויים מעמי הארצות כתועבתיהם לכנעני החתי הפרזי היבوسی העמני המאבי המצרי והאמרי:
150	9	2	כי־נשאו מבנתיהם להם ולבניהם והתערבו זרע הקדש בעמי הארצות ויד השרים והסגנים היתה במעל הזה ראשונה:
150	9	3	וכשמעי את־הדבר הזה קרעתי את־בגדי ומעילי ואמרטה משער ראשי וזקני ואשבה משומם:
150	9	4	ואלי יאספו כל חרד בדברי אלהי־ישראל על מעל הגולה ואני

			ישב משומם עד למנחת הערב:
150	9	5	ובמנחת הערב קמתי מתעניתי ובקרעי בגדי ומעילי ואכרעה על־ברכי ואפרשה כפי אליהוה אלהי:
150	9	6	ואמרה אלהי בשתי ונכלמתי להרים אלהי פני אליך כי עונתינו רבו למעלה ראש ואשמתנו גדלה עד לשמים:
150	9	7	מימי אבותינו אנחנו באשמה גדלה עד היום הזה ובעונתינו נתנו אנחנו מלכינו כהנינו ביד מלכי הארצות בחרב בשבי ובבזה ובבשת פנים כהיום הזה:
150	9	8	ועתה כמעט־רגע היתה תחנה מאת יהוה אלהינו להשאיר לנו פליטה ולתת־לנו יתד במקום קדשו להאיר עינינו אלהינו ולתתנו מחיה מעט בעבדתנו:
150	9	9	כי־עבדים אנחנו ובעבדתנו לא עזבנו אלהינו ויט־עלינו חסד לפני מלכי פרס לתת־לנו מחיה לרומם את־בית אלהינו ולהעמיד את־חרבתיו ולתת־לנו גדר ביהודה ובירושלם:
150	9	10	ועתה מה־נאמר

			אלהינו אחרי־זאת כי עזבנו מצותיך:
150	9	11	אשר צוית ביד עבדיך הנביאים לאמר הארץ אשר אתם באים לרשתה ארץ נדה היא בנדת עמי הארצות בתועבתיהם אשר מלאוה מפה אל־פה בטמאתם:
150	9	12	ועתה בנותיכם אל־תתנו לבניהם ובנתיהם אל־תשאו לבניכם ולא־תדרשו שלמם וטובתם עד־עולם למען תחזקו ואכלתם את־טוב הארץ והורשתם לבניכם עד־עולם:
150	9	13	ואחרי כל־הבא עלינו במעשינו הרעים ובאשמתנו הגדלה כי אתה אלהינו חשכת למטה מעוננו ונתתה לנו פליטה כזאת:
150	9	14	הנשוב להפר מצותיך ולהתחתן בעמי התעבות האלה הלוא תאנף־בנו עד־ כלה לאין שארית ופליטה:
150	9	15	יהוה אלהי ישראל צדיק אתה כי־נשארנו פליטה כהיום הזה הננו לפניך באשמתינו כי אין לעמוד לפניך על־זאת:
150	10	1	וכהתפלל עזרא וכהתודתו בכה ומתנפל לפני בית

			האלהים נקבצו אליו מישראל קהל רב־מאד אנשים ונשים וילדים כִּי־בכו העם הרבה־בכה: ויען שכניה
150	10	2	בן־יחיאל מבני עולם ויאמר לעזרא אנחנו מעלנו באלהינו ונשב נשים נכריות מעמי הארץ ועתה יש־מקוה לישראל על־זאת: ועתה נכרת־ברית לאלהינו להוציא כל־נשים והנולד מהם בעצת אדני והחרדים במצות אלהינו וכתורה יעשה:
150	10	4	קום כִּי־עליך הדבר ואנחנו עמך חזק ועשה:
150	10	5	ויקם עזרא וישבע את־שרי הכהנים הלויים וכל־ישראל לעשות כדבר הזה וישבעו:
150	10	6	ויקם עזרא מלפני בית האלהים וילך אל־לשכת יהוחנן בן־אלישיב וילך שם לחם לא־אכל ומים לא־שתה כי מתאבל על־מעל הגולה:
150	10	7	ויעבירו קול ביהודה וירושלם לכל בני הגולה להקבץ ירושלם:
150	10	8	וכל אשר לא־יבוא לשלשת הימים כעצת השרים והזקנים יחרם כל־רכושו

			והוא יבדל מקהל הגולה:
150	10	9	ויקבצו כל־אנשי־יהודה ובנימן ירושלם לשלשת הימים הוא חדש התשיעי בעשרים בחדש וישבו כל־העם ברחוב בית האלהים מרעידים על־הדבר ומהגשמים:
150	10	10	ויקם עזרא הכהן ויאמר אלהם אתם מעלתם ותשיבו נשים נכריות להוסיף על־אשמת ישראל: ועתה תנו תודה ליהוה אלהי־אבותיכם ועשו רצונו והבדלו מעמי הארץ ומן־הנשים הנכריות:
150	10	12	ויענו כל־הקהל ויאמרו קול גדול כן כדבר־ך עלינו לעשות:
150	10	13	אבל העם רב והעת גשמים ואין כח לעמוד בחוץ והמלאכה לא־ליום אחד ולא לשנים כי־הרבינו לפשע בדבר הזה:
150	10	14	יעמדו־נא שרינו לכל־הקהל וכל אשר בערינו ההשיב נשים נכריות יבא לעתים מזמנים ועמהם זקני־עיר ועיר ושפטיה עד להשיב חרון אף־אלהינו ממנו עד לדבר הזה:
150	10	15	אך יונתן בן־עשהאל

			ויחזיה בן־תקוה עמדו על־זאת ומשלם ושבתי הלוי עזרם:
150	10	16	ויעשורכן בני הגולה ויבדלו עזרא הכהן אנשים ראשי האבות לבית אבתם וכלם בשמות וישבו ביום אחד לחדש העשירי לדריוש הדבר:
150	10	17	ויכלו בכל אנשים ההשיבו נשים נכריות עד יום אחד לחדש הראשון:
150	10	18	וימצא מבני הכהנים אשר השיבו נשים נכריות מבני ישוע בן־יוצדק ואחיו מעשיה ואליעזר ויריב וגדליה:
150	10	19	ויתנו ידם להוציא נשיהם ואשמים איל־צאן על־אשמתם:
150	10	20	ומבני אמר חנני וזבדיה:
150	10	21	ומבני חרם מעשיה ואליה ושמעיה ויחיאל ועזיה:
150	10	22	ומבני פשחור אליועיני מעשיה ישמעאל נתנאל יוזבד ואלעשה:
150	10	23	ומן־הלויים יוזבד ושמעזי וקליה הוא קליטא פתחיה יהודה ואליעזר:
150	10	24	ומן־המשררים אלישיב ומן־השערים שלם וטלם ואורי:
150	10	25	ומישראל מבני פרעש רמיה ויזיה ומלכיה ומימן ואלעזר

			ומלכיה ובניה:
150	10	26	ומבני עילם מתניה זכריה ויחיאל ועבדי וירמות ואליה:
	150	10	27 ומבני זתוא אליועני אלישיב מתניה וירמות וזבד ועזיזא:
150	10	28	ומבני בבי יהוחנן חנניה זבי עתלי:
150	10	29	ומבני בני משלם מלוך ועדיה ישוב ושאל ירמות:
150	10	30	ומבני פחת מואב עדנא וכלל בניה מעשיה מתניה בצלאל ובנוי ומנשה:
150	10	31	ובני חרם אליעזר ישיה מלכיה שמעיה שמעון:
150	10	32	בנימן מלוך שמריה:
	150	10	33 מבני חשם מתני מתתה זבד אליפלט ירמי מנשה שמעי:
	150	10	34 מבני בני מעדי עמרם ואואל:
150	10	35	בניה בדיה כלה:
	150	10	36 וניה מרמות אלישיב:
150	10	37	מתניה מתני ויעשו:
	150	10	38 ובני ובנוי שמעי:
	150	10	39 ושלמיה ונתן ועדיה:
150	10	40	מכנדבי ששי שרי:
	150	10	41 עזראל ושלמיהו שמריה:
150	10	42	שלום אמריה יוסף:
	150	10	43 מבני נבו יעיאל מתתיה זבד זבינא ידו ויואל בניה:
150	10	44	כל-אלה נשאו נשים נכריות ויש מהם

			נשים וישימו בנים:
160	1	1	דברי נחמיה בן־כליה ויהי בחדש־כסלו שנת עשרים ואני הייתי בשושן הבירה:
160	1	2	ויבא חנני אחד מאחי הוא ואנשים מיהודה ואשאלם על־היהודים הפליטה אשר־נשארו מן־השבי ועל־ירושלם:
160	1	3	ויאמרו לי הנשאים אשר־נשארו מן־השבי שם במדינה ברעה גדלה ובחרפה וחומת ירושלם מפרצת ושעריה נצתו באש:
160	1	4	ויהי כשמעי את־הדברים האלה ישבתי ואבכה ואתאבלה ימים ואהי צם ומתפלל לפני אלהי השמים:
160	1	5	ואמר אנא יהוה אלהי השמים האל הגדול והנורא שמר הברית וחסד לאהביו ולשמרי מצותיו:
160	1	6	תהי נא אזנך־קשבת ועיניך פתוחות לשמע אל־תפלת עבדך אשר אנכי מתפלל לפניך היום יומם ולילה על־בני ישראל עבדיך ומתודה על־חטאות בני־ישראל אשר חטאנו לך ואני ובית־אבי חטאנו:
160	1	7	חבל חבלנו לך ולא־שמרנו את־המצות

			ואת־החקים
			ואת־המשפטים אשר
			צוית את־משה עבדך:
16O	1	8	זכר־נא את־הדבר
			אשר צוית את־משה
			עבדך לאמר אתם
			תמעלו אני אפיץ
			אתכם בעמים:
16O	1	9	ושבתם אלי ושמרתם
			מצותי ועשיתם אתם
			אם־יהיה נדחכם
			בקצה השמים משם
			אקבצם והבואתם
			אל־המקום אשר
			בחרתי לשכן את־שמי
			שם:
16O	1	10	והם עבדיך ועמך
			אשר פדית בכחך
			הגדול ובידך
			החזקה:
16O	1	11	אנא אדני תהי נא
			אזנך־קשבת אל־תפלת
			עבדך ואל־תפלת
			עבדיך החפצים
			ליראה את־שמך
			והצליחה־נא לעבדך
			היום ותנהו לרחמים
			לפני האיש הזה
			ואני הייתי משקה
			למלך:
16O	2	1	ויהי בחדש ניסן
			שנת עשרים
			לארתחשסתא המלך
			יין לפניו ואשא
			את־ היין ואתנה
			למלך ולא־הייתי רע
			לפניו:
16O	2	2	ויאמר לי המלך
			מדוע פניך רעים
			ואתה אינך חולה
			אין זה כִּי־אם רע
			לב ואירא הרבה
			מאד:

16O 2 3 ואמר למלך המלך
לעולם יחיה מדוע
לא־ירעו פני אשר
העיר בית־קברות
אבתי חרבה ושעריה
אכלו באש:

16O 2 4 ויאמר לי המלך
על־מה־זה אתה מבקש
ואתפלל אל־אלהי
השמים:

16O 2 5 ואמר למלך
אם־על־המלך טוב
ואם־יטב עבדך
לפניך אשר תשלחני
אל־ יהודה אל־עיר
קברות אבתי
ואבננה:

16O 2 6 ויאמר לי המלך
והשגל יושבת אצלו
עד־מתי יהיה מהלכך
ומתי תשוב וייטב
לפני־המלך וישלחני
ואתנה לו זמן:

16O 2 7 ואומר למלך
אם־על־המלך טוב
אגרות יתנול־י
על־פחוות עבר הנהר
אשר יעבירוני עד
אשר־אבוא
אל־יהודה:

16O 2 8 ואגרת אל־אסף שמר
הפרדס אשר למלך
אשר יתן־לי עצים
לקרות את־שערי
הבירה אשר־לבית
ולחומת העיר ולבית
אשר־אבוא אליו
ויתן־לי המלך כִּיד־
אלהי הטובה עלי:

16O 2 9 ואבוא אל־פחוות
עבר הנהר ואתנה
להם את אגרות המלך
וישלח עמי המלך

			שרי חיל ופרשים:
16O	2	10	וישמע סנבלט החרני וטוביה העבד העמני וירע להם רעה גדלה אשר־בא אדם לבקש טובה לבני ישראל: ואבוא אל־ירושלם ואהי־שם ימים שלשה:
16O	2	12	ואקום לילה אני ואנשים מעט עמי ולא־הגדתי לאדם מה אלהי נתן אל־לבי לעשות לירושלם ובהמה אין עמי כי אם־הבהמה אשר אני רכב בה:
16O	2	13	ואצאה בשער־הגיא לילה ואל־פני עין התנין ואל־שער האשפת ואהי שבר בחומת ירושלם אשר־המפרוצים ושעריה אכלו באש:
16O	2	14	ואעבר אל־שער העין ואל־ברכת המלך ואין־מקום לבהמה לעבר תחתי:
16O	2	15	ואהי עלה בנחל לילה ואהי שבר בחומה ואשוב ואבוא בשער הגיא ואשוב:
16O	2	16	והסגנים לא ידעו אנה הלכתי ומה אני עשה וליהודים ולכהנים ולחרים ולסגנים וליתר עשה המלאכה עד־כן לא הגדתי:
16O	2	17	ואומר אלהם אתם ראים הרעה אשר אנחנו בה אשר ירושלם חרבה

ושעריה נצתו באש
לכו ונבנה את־חומת
ירושלם ולא־נהיה
עוד חרפה:

16O 2 18 ואגיד להם את־יד
אלהי אשר־היא טובה
עלי ואף־דברי המלך
אשר אמר־ לי
ויאמרו נקום
ובנינו ויחזקו
ידיהם לטובה:

16O 2 19 וישמע סנבלט החרני
וטביה העבד העמוני
וגשם הערבי וילעגו
לנו ויבזו עלינו
ויאמרו מה־הדבר
הזה אשר אתם עשים
העל המלך אתם
מרדים:

16O 2 20 ואשיב אותם דבר
ואומר להם אלהי
השמים הוא יצליח
לנו ואנחנו עבדיו
נקום ובנינו ולכם
אין־חלק וצדקה
וזכרון בירושלם:

16O 3 1 ויקם אלישיב הכהן
הגדול ואחיו
הכהנים ויבנו
את־שער הצאן המה
קדשוהו ויעמידו
דלתתיו ועד־מגדל
המאה קדשוהו עד
מגדל חננאל:

16O 3 2 ועל־ידו בנו אנשי
ירחו ועל־ידו בנה
זכור בן־אמרי:

16O 3 3 ואת שער הדגים בנו
בני הסנאה המה
קרוהו ויעמידו
דלתתיו מנעוליו
ובריחיו:

16O 3 4 ועל־ידם החזיק

			מרמות בן־אוריה בן־הקוץ ועל־ידם החזיק משלם בן־ ברכיה בן־משיזבאל ועל־ידם החזיק צדוק בן־בענא: ועל־ידם החזיקו
160	3	5	התקועים ואדיריהם לא־הביאו צורם בעבדת אדניהם: ואת שער הישנה החזיקו ויידע בן־פסח ומשלם בן־בסודיה המה קרוהו ויעמידו דלתתיו ומנעליו ובריחיו: ועל־ידם החזיק מלטיה הגבעני וידון המרנתי אנשי גבעון והמצפה לכסא פחת עבר הנהר: על־ידו החזיק עזיאל בן־חרהיה צורפים ועל־ידו החזיק חנניה בן־ הרקחים ויעזבו ירושלם עד החומה הרחבה: ועל־ידם החזיק רפיה בן־חור שר חצי פלך ירושלם: ועל־ידם החזיק ידיה בן־חרומף ונגד ביתו ועל־ידו החזיק חטוש בן־ חשבניה: מדה שנית החזיק מלכיה בן־חרם וחשוב בן־פחת מואב ואת מגדל התנורים: ועל־ידו החזיק שלום בן־הלוחש שר
160	3	6	
160	3	7	
160	3	8	
160	3	9	
160	3	10	
160	3	11	
160	3	12	

			חצי פלך ירושלם הוא ובנותיו:
160	3	13	את שער הגיא החזיק חנון וישבי זנוח המה בנוהו ויעמידו דלתתיו מנעליו ובריחיו ואלף אמה בחומה עד שער השפות:
160	3	14	ואת שער האשפות החזיק מלכיה בן־רכב שר פלך בית־הכרם הוא יבננו ויעמיד דלתתיו מנעליו ובריחיו:
160	3	15	ואת שער העין החזיק שלון בן־כל־חזה שר פלך המצפה הוא יבננו ויטללנו ויעמידו דלתתיו מנעליו ובריחיו ואת חומת ברכת השלח לגן־ המלך ועד־המעלות היורדות מעיר דויד:
160	3	16	אחריו החזיק נחמיה בן־עזבוק שר חצי פלך בית־צור עד־נגד קברי דויד ועד־הברכה העשויה ועד בית הגברים:
160	3	17	אחריו החזיקו הלויים רחום בן־בני על־ידו החזיק חשביה שר־חצי־פלך קעילה לפלכו:
160	3	18	אחריו החזיקו אחיהם בוי בן־חננד שר חצי פלך קעילה:
160	3	19	ויחזק על־ידו עזר בן־ישוע שר המצפה

			מדה שנית מנגד עלת הנשק המקצע:
160	3	20	אחריו החרה החזיק ברוך בן־זבי מדה שנית מן־המקצוע עד־פתח בית אלישיב הכהן הגדול:
160	3	21	אחריו החזיק מרמות בן־אוריה בן־הקוץ מדה שנית מפתח בית אלישיב ועד־תכלית בית אלישיב:
	160	3	22 ואחריו החזיקו הכהנים אנשי הככר:
160	3	23	אחריו החזיק בנימן וחשוב נגד ביתם אחריו החזיק עזריה בן־מעשיה בן־ענניה אצל ביתו:
160	3	24	אחריו החזיק בנוי בן־חנדד מדה שנית מבית עזריה עד־המקצוע ועד־ הפנה:
160	3	25	פלל בן־אוזי מנגד המקצוע והמגדל היוצא מבית המלך העליון אשר לחצר המטרה אחריו פדיה בן־פרעש:
	160	3	26 והנתינים היו ישבים בעפל עד נגד שער המים למזרח והמגדל היוצא:
	160	3	27 אחריו החזיקו התקעים מדה שנית מנגד המגדל הגדול היוצא ועד חומת העפל:
160	3	28	מעל שער הסוסים החזיקו הכהנים איש לנגד ביתו:
160	3	29	אחריו החזיק צדוק

			בן־אמר נגד ביתו ואחריו החזיק שמעיה בן־שכניה שמר שער המזרח:
160	3	30	אחרי החזיק חנניה בן־שלמיה וחנן בן־צלף הששי מדה שני אחריו החזיק משלם בן־ברכיה נגד נשכתו:
160	3	31	אחרי החזיק מלכיה בן־הצרפי עד־בית הנתינים והרכלים נגד שער המפקד ועד עלית הפנה:
160	3	32	ובין עלית הפנה לשער הצאן החזיקו הצרפים והרכלים:
160	3	33	ויהי כאשר שמע סנבלט כי־אנחנו בונים את־החומה ויחר לו ויכעס הרבה וילעג על־היהודים:
160	3	34	ויאמר לפני אחיו וחיל שמרון ויאמר מה היהודים האמללים עשים היעזבו להם היזבחו היכלו ביום היחיו את־האבנים מערמות העפר והמה שרופות:
160	3	35	וטוביה העמני אצלו ויאמר גם אשר־הם בונים אם־יעלה שועל ופרץ חומת אבניהם:
160	3	36	שמע אלהינו כי־היינו בוזת והשב חרפתם אל־ראשם ותנם לבזה בארץ שביה:
160	3	37	ואל־תכס על־עונם

			<p>וחטאתם מלפניך אל־תמחה כי הכעיסו לנגד הבונים:</p>
16O	3	38	<p>ונבנה את־החומה ותקשר כל־החומה עד־חציה ויהי לב לעם לעשות:</p>
16O	4	1	<p>ויהי כאשר שמע סנבלט וטוביה והערבים והעמנים והאשדודים כִּי־עלתה ארוכה לחמות ירושלם כִּי־החלו הפרצים להסתם ויחר להם מאד:</p>
16O	4	2	<p>ויקשרו כלם יחדו לבוא להלחם בירושלם ולעשות לו תועה:</p>
16O	4	3	<p>ונתפלל אל־אלהינו ונעמיד משמר עליהם יוםם ולילה מפניהם:</p>
16O	4	4	<p>ויאמר יהודה כשל כח הסבל והעפר הרבה ואנחנו לא נוכל לבנות בחומה:</p>
16O	4	5	<p>ויאמרו צרינו לא ידעו ולא יראו עד אשר־נבוא אל־תוכם והרגנום והשבתנו את־המלאכה:</p>
16O	4	6	<p>ויהי כאשר־באו היהודים הישבים אצלם ויאמרו לנו עשר פעמים מכל־ המקמות אשר־תשובו עלינו:</p>
16O	4	7	<p>ואעמיד מתחתיות למקום מאחרי לחומה בצחחיים ואעמיד את־העם למשפחות עם־חרבתיהם רמחיהם</p>

			וקשתיהם:
16O	4	8	וארא ואקום ואמר אל־החרים ואל־הסגנים ואל־יתר העם אל־תיראו מפניהם את־אדני הגדול והנורא זכרו והלחמו על־אחיכם בניכם ובנתיכם נשיכם ובתיכם:
16O	4	9	ויהי כאשר־שמעו אויבינו כִּי־נודע לנו ויפר האלהים את־עצתם ונשוב כלנו אל־החומה איש אל־מלאכתו:
16O	4	10	ויהי מן־היום ההוא חצי נערי עשים במלאכה וחצים מחזיקים והרמחים המגנים והקשתות והשרינים והשרים אחרי כל־בית יהודה:
16O	4	11	הבונים בחומה והנשאים בסבל עמשים באחת ידו עשה במלאכה ואחת מחזקת השלח:
16O	4	12	והבונים איש חרבו אסורים על־מתניו ובונים והתוקע בשופר אצלי:
16O	4	13	ואמר אל־החרים ואל־הסגנים ואל־יתר העם המלאכה הרבה ורחבה ואנחנו נפרדים על־החומה רחוקים איש מאחיו:
16O	4	14	במקום אשר תשמעו את־קול השופר שמה

			תקבצו אלינו אלהינו ילחם לנו: ואנחנו עשים
16O	4	15	במלאכה וחצים מחזיקים ברמחים מעלות השחר עד צאת הכוכבים:
16O	4	16	גם בעת ההיא אמרתי לעם איש ונערו ילינו בתוך ירושלם והיורלנו הלילה משמר והיום מלאכה:
16O	4	17	ואין אני ואחי ונערי ואנשי המשמר אשר אחרי אין־אנחנו פשטים בגדינו איש שלחו המים:
16O	5	1	ותהי צעקת העם ונשיהם גדולה אל־אחיהם היהודים:
16O	5	2	ויש אשר אמרים בנינו ובנתינו אנחנו רבים ונקחה דגן ונאכלה ונחיה:
16O	5	3	ויש אשר אמרים שדתינו וכרמינו ובתינו אנחנו ערבים ונקחה דגן ברעב:
16O	5	4	ויש אשר אמרים לוינו כסף למדת המלך שדתינו וכרמינו:
16O	5	5	ועתה כבשר אחינו בשרנו כבניהם בנינו והנה אנחנו כבשים את־בנינו ואת־בנתינו לעבדים ויש מבנתינו נכבשות ואין לאל ידנו ושדתינו וכרמינו לאחרים:

- 160 5 6 ויחר לי מאד כאשר
שמעתי את־זעקתם
ואת הדברים האלה:
160 5 7 וימלך לבי עלי
ואריבה את־החרים
ואת־הסגנים ואמרה
להם משא איש־
באחיו אתם נשאים
ואתן עליהם קהלה
גדולה:
160 5 8 ואמרה להם אנחנו
קנינו את־אחינו
היהודים הנמכרים
לגוים כדי בנו
וגם־אתם תמכרו
את־אחיכם
ונמכרו־לנו
ויחרישו ולא מצאו
דבר:
160 5 9 ויאמר לא־טוב הדבר
אשר־אתם עשים הלוא
ביראת אלהינו תלכו
מחרפת הגוים
אויבינו:
160 5 10 וגם־אני אחי ונערי
נשים בהם כסף ודגן
נעזבה־נא את־המשא
הזה:
160 5 11 השיבו נא להם
כהיום שדתיהם
כרמיהם זיתיהם
ובתיהם ומאת הכסף
והדגן התירוש
והיצהר אשר אתם
נשים בהם:
160 5 12 ויאמרו נשיב ומהם
לא נבקש כן נעשה
כאשר אתה אומר
ואקרא את־הכהנים
ואשביעם לעשות
כדבר הזה:
160 5 13 גם־חצני נעיתי
ואמרה ככה ינער

האלהים את־כל־האיש
 אשר לא־יקים
 את־הדבר הזה מביתו
 ומיגיעו וככה יהיה
 נעור ורק ויאמרו
 כל־הקהל אמן
 ויהללו את־יהוה
 ויעש העם כדבר
 הזה:

14 גם מיום אשר־צוה
 אתי להיות פחם
 בארץ יהודה משנת
 עשרים ועד שנת
 שלשים ושתים
 לארתחשסתא המלך
 שנים שתיים עשרה
 אני ואחי לחם הפחה
 לא אכלתי:

15 והפחות הראשנים
 אשר־לפני הכבידו
 על־העם ויקחו מהם
 בלחם ויין אחר
 כסף־שקלים ארבעים
 גם נעריהם שלטו
 על־העם ואני
 לא־עשיתי כן מפני
 יראת אלהים:

16 וגם במלאכת החומה
 הזאת החזקתי ושדה
 לא קנינו וכל־נערי
 קבוצים שם
 על־המלאכה:

17 והיהודים והסגנים
 מאה וחמשים איש
 והבאים אלינו
 מן־הגוים אשר־
 סביבתינו
 על־שלחני:

18 ואשר היה נעשה
 ליום אחד שור אחד
 צאן שש־בררות
 וצפרים נעשו־לי
 ובין עשרת ימים

			בכל־יין להרבה ועם־זה לחם הפחה לא בקשתי כ־כבדה העבדה על־העם הזה:
160	5	19	זכרה־לי אלהי לטובה כל אשר־עשיתי על־העם הזה:
160	6	1	ויהי כאשר נשמע לסנבלט וטוביה ולגשם הערבי וליתר איבינו כי בניתי את־החומה ולא־נותר בה פרץ גם עד־העת ההיא דלתות לא־העמדתי בשערים:
160	6	2	וישלח סנבלט וגשם אלי לאמר לכה ונועדה יחדו בכפירים בבקעת אוננו והמה חשבים לעשות לי רעה:
160	6	3	ואשלחה עליהם מלאכים לאמר מלאכה גדולה אני עשה ולא אוכל לרדת למה תשבת המלאכה כאשר ארפה וירדתי אליכם:
160	6	4	וישלחו אלי כדבר הזה ארבע פעמים ואשיב אותם כדבר הזה:
160	6	5	וישלח אלי סנבלט כדבר הזה פעם חמישית את־נערו ואגרת פתוחה בידו:
160	6	6	כתוב בה בגוים נשמע וגשמו אמר אתה והיהודים חשבים למרוד על־כן אתה בונה החומה ואתה הוה להם למלך

			כדברים האלה:
160	6	7	<p>וגם־נביאים העמדת לקרא עליך בירושלם לאמר מלך ביהודה ועתה ישמע למלך כדברים האלה ועתה לכה ונועצה יחדו:</p>
160	6	8	<p>ואשלחה אליו לאמר לא נהיה כדברים האלה אשר אתה אומר כי מלבך אתה בודאם:</p>
160	6	9	<p>כי כלם מיראים אותנו לאמר ירפו ידיהם מן־המלאכה ולא תעשה ועתה חזק את־ידי:</p>
160	6	10	<p>ואני־באתי בית שמעיה בן־דליה בן־מהיטבאל והוא עצור ויאמר נועד אל־בית האלהים אל־תוך ההיכל ונסגרה דלתות ההיכל כי באים להרגך ולילה באים להרגך:</p>
160	6	11	<p>ואמרה האיש כמוני יברח ומי כמוני אשר־יבוא אל־ההיכל וחי לא אבוא:</p>
160	6	12	<p>ואכירה והנה לא־אלהים שלחו כי הנבואה דבר עלי וטוביה וסנבלט שכרו:</p>
160	6	13	<p>למען שכור הוא למען־אירא ואעשה־כן וחסאתי והיה להם לשם רע למען יחרפוני:</p>
160	6	14	<p>זכרה אלהי לטוביה ולסנבלט כמעשיו</p>

			אלה וגם לנועדיה הנביאה וליתר הנביאים אשר היו מיראים אותי:
160	6	15	ותשלם החומה בעשרים וחמשה לאול לחמשים ושנים יום:
160	6	16	ויהי כאשר שמעו כל־אויבינו ויראו כל־הגוים אשר סביבתינו ויפלו מאד בעיניהם וידעו כי מאת אלהינו נעשתה המלאכה הזאת:
160	6	17	גם בימים ההם מרבים חרי יהודה אגרתיהם הולכות על־טוביה ואשר לטוביה באות אליהם:
160	6	18	כי־רבים ביהודה בעלי שבועה לו כי־חתן הוא לשכניה בן־ארח ויהונן בנו לקח את־בת־משלם בן ברכיה:
160	6	19	גם טובתיו היו אמרים לפני ודברי היו מוציאים לו אגרות שלח טוביה ליראני:
160	7	1	ויהי כאשר נבנתה החומה ואעמיד הדלתות ויפקדו השוערים והמשררים והלויים:
160	7	2	ואצוה את־חנני אחי ואת־חנניה שר הבירה על־ירושלם כי־הוא כאיש אמת

			וירא את־האלהים מרבים:
160	7	3	ויאמר להם לא יפתחו שערי ירושלם עד־חם השמש ועד הם עמדים יגיפו הדלתות ואחזו והעמיד משמרות ישבי ירושלם איש במשמרו ואיש נגד ביתו:
160	7	4	והעיר רחבת ידיים וגדולה והעם מעט בתוכה ואין בתים בנוים:
160	7	5	ויתן אלהי אל־לבי ואקבצה את־החרים ואת־הסגנים ואת־העם להתיחש ואמצא ספר היחש העולים בראשונה ואמצא כתוב בו:
160	7	6	אלה בני המדינה העלים משבי הגולה אשר הגלה נבוכדנצר מלך בבל וישובו לירושלם וליהודה איש לעירו:
160	7	7	הבאים עם־זרבבל ישוע נחמיה עזריה רעמיה נחמני מרדכי בלשן מספרת בגוי נחום בענה מספר אנשי עם ישראל:
160	7	8	בני פרעש אלפים מאה ושבעים ושנים:
160	7	9	בני שפטיה שלש מאות שבעים ושנים:
160	7	10	בני ארח שש מאות חמשים ושנים:
160	7	11	בני־פחת מואב לבני ישוע ויואב אלפים ושמנה מאות שמנה

			עשר:
160	7	12	בני עילם אלף מאתים חמשים וארבעה:
160	7	13	בני זתוא שמנה מאות ארבעים וחמשה:
160	7	14	בני זכי שבע מאות וששים:
160	7	15	בני בנוי שש מאות ארבעים ושמנה:
160	7	16	בני בבי שש מאות עשרים ושמנה:
160	7	17	בני עזגד אלפים שלש מאות עשרים ושנים:
160	7	18	בני אדניקם שש מאות ששים ושבעה:
160	7	19	בני בגוי אלפים ששים ושבעה:
160	7	20	בני עדין שש מאות חמשים וחמשה:
160	7	21	בני־אטר לחזקיה תשעים ושמנה:
160	7	22	בני חשם שלש מאות עשרים ושמנה:
160	7	23	בני בצוי שלש מאות עשרים וארבעה:
160	7	24	בני חריף מאה שנים עשר:
160	7	25	בני גבעון תשעים וחמשה:
160	7	26	אנשי בית־לחם ונטפה מאה שמנים ושמנה:
160	7	27	אנשי ענתות מאה עשרים ושמנה:
160	7	28	אנשי בית־עזמות ארבעים ושנים:
160	7	29	אנשי קרית יערים כפירה ובארות שבע מאות ארבעים ושלשה:

160	7	30	אנשי הרמה וגבע שש מאות עשרים ואחד:
160	7	31	אנשי מכמס מאה ועשרים ושנים:
160	7	32	אנשי בית־אל והעי מאה עשרים ושלשה:
160	7	33	אנשי נבו אחר חמשים ושנים:
160	7	34	בני עילם אחר אלף מאתים חמשים וארבעה:
160	7	35	בני חרם שלש מאות ועשרים:
160	7	36	בני ירחו שלש מאות ארבעים וחמשה:
160	7	37	בני־לד חדיד ואונו שבע מאות ועשרים ואחד:
160	7	38	בני סנאה שלשת אלפים תשע מאות ושלשים:
160	7	39	הכהנים בני ידעיה לבית ישוע תשע מאות שבעים ושלשה:
160	7	40	בני אמר אלף חמשים ושנים:
160	7	41	בני פשחור אלף מאתים ארבעים ושבעה:
160	7	42	בני חרם אלף שבעה עשר:
160	7	43	הלויים בני־ישוע לקדמיאל לבני להודוה שבעים וארבעה:
160	7	44	המשררים בני אסף מאה ארבעים ושמנה:
160	7	45	השערים בני־שלום בני־אטר בני־טלמן בני־עקוב בני חטיטא בני שבי מאה שלשים ושמנה:
160	7	46	הנתינים בני־צחא

בני־חשפא בני

טבעות:

בני־קירס בני־סיעא 47 7 160

בני פדון:

בני־לבנה בני־חגבה 48 7 160

בני שלמי:

בני־חנן בני־גדל 49 7 160

בני־גחר:

בני־ראיה בני־רצין 50 7 160

בני נקודא:

בני־גזם בני־עזא 51 7 160

בני פסח:

בני־בסי 52 7 160

בני־מעונים בני

נפושסים:

בני־בקבוק 53 7 160

בני־חקופא בני

חרחור:

בני־בצלית 54 7 160

בני־מחידא בני

חרשא:

בני־ברקוס 55 7 160

בני־סיסרא

בני־תמח:

בני נצח בני 56 7 160

חטיפא:

בני עבדי שלמה 57 7 160

בני־סוטי

בני־סופרת בני

פרידא:

בני־יעלא 58 7 160

בני־דרקון בני

גדל:

בני שפטיה 59 7 160

בני־חטיל בני פכרת

הצביים בני אמון:

כל־הנתינים ובני 60 7 160

עבדי שלמה שלש

מאות תשעים ושנים:

ואלה העולים מתל 61 7 160

מלח תל חרשא כרוב

אדון ואמר ולא

יכלו להגיד

			בית־אבותם וזרעם אם מישראל הם:
160	7	62	בני־דליה בני־טוביה בני נקודא שש מאות וארבעים ושנים:
160	7	63	ומן־הכהנים בני חביה בני הקוץ בני ברזלי אשר לקח מבנות ברזלי הגלעדי אשה ויקרא על־שמם:
160	7	64	אלה בקשו כתבם המתייחסים ולא נמצא ויגאלו מן־הכהנה:
160	7	65	ויאמר התרשתא להם אשר לא־יאכלו מקדש הקדשים עד עמד הכהן לאורים ותומים:
160	7	66	כל־הקהל כאחד ארבע רבוא אלפים שלש־מאות וששים:
160	7	67	מלבד עבדיהם ואמהתיהם אלה שבעת אלפים שלש מאות שלשים ושבעה ולהם משררים ומשררות מאתים וארבעים וחמשה:
160	7	68	גמלים ארבע מאות שלשים וחמשה חמרים ששת אלפים שבע מאות ועשרים:
160	7	69	ומקצת ראשי האבות נתנו למלאכה התרשתא נתן לאוצר זהב דרכמנים אלף מזרקות חמשים כתנות כהנים שלשים וחמש מאות:
160	7	70	ומראשי האבות נתנו לאוצר המלאכה זהב

			<p>דרכמונים שתי רבות וכסף מנים אלפים ומאתים:</p>
160	7	71	<p>ואשר נתנו שארית העם זהב דרכמונים שתי רבוא וכסף מנים אלפים וכתנת כהנים ששים ושבעה:</p>
	160	72	<p>וישבו הכהנים והלויים והשוערים והמשררים ומן־העם והנתינים וכל־ ישראל בעריהם ויגע החדש השביעי ובני ישראל בעריהם:</p>
	160	8 1	<p>ויאספו כל־העם כאיש אחד אל־הרחוב אשר לפני שער־המים ויאמרו לעזרא הספר להביא את־ספר תורת משה אשר־צוה יהוה את־ישראל:</p>
	160	8 2	<p>ויביא עזרא הכהן את־התורה לפני הקהל מאיש ועד־אשה וכל מבין לשמע ביום אחד לחדש השביעי:</p>
	160	8 3	<p>ויקרא־בו לפני הרחוב אשר לפני שער־המים מן־האור עד־מחצית היום נגד האנשים והנשים והמבינים ואזני כל־העם אל־ספר התורה:</p>
	160	8 4	<p>ויעמד עזרא הספר על־מגדל־עץ אשר עשו לדבר ויעמד אצלו מתתיה ושמע ועניה ואוריה וחלקיה ומעשיה על־ימינו ומשמאלו</p>

פדיה ומישאל

ומלכיה וחשם

וחשבדנה זכריה

משלם:

160 8 5 ויפתח עזרא הספר

לעיני כל־העם

כי־מעל כל־העם היה

וכפתחו עמדו כל־

העם:

160 8 6 ויברך עזרא

את־יהוה האלהים

הגדול ויענו

כל־העם אמן אמן

במעל ידיהם ויקדו

וישתחו ליהוה אפים

ארצה:

160 8 7 וישוע ובני ושרביה

ימין עקוב שבתי

הודיה מעשיה קליטא

עזריה יוזבד חנן

פלאיה והלויים

מבינים את־העם

לתורה והעם

על־עמדם:

160 8 8 ויקראו בספר בתורת

האלהים מפרש ושום

שכל ויבינו במקרא:

160 8 9 ויאמר נחמיה הוא

התרשתא ועזרא הכהן

הספר והלויים

המבינים את־העם

לכל־העם היום

קדש־הוא ליהוה

אלהיכם אל־תתאבלו

ואל־תבכו כי בוכים

כל־העם כשמעם

את־דברי התורה:

160 8 10 ויאמר להם לכו

אכלו משמנים ושתו

ממתקים ושלחו מנות

לאין נכון לו

כי־קדוש היום

לאדנינו ואל־תעצבו

כי־חדות יהוה היא

מעזכם:

16O 8 11 והלויים מחשים

לכל־העם לאמר הסו

כי היום קדש

ואל־תעצבו:

16O 8 12 וילכו כל־העם לאכל

ולשתות ולשלח מנות

ולעשות שמחה גדולה

כי הבינו בדברים

אשר הודיעו להם:

16O 8 13 וביום השני נאספו

ראשי האבות

לכל־העם הכהנים

והלויים אל־עזרא

הספר ולהשכיל

אל־דברי התורה:

16O 8 14 וימצאו כתוב בתורה

אשר צוה יהוה

ביד־משה אשר ישבו

בני־ישראל בסכות

בחג בחדש השביעי:

16O 8 15 ואשר ישמיעו

ויעבירו קול

בכל־עריהם

ובירושלם לאמר צאו

ההר והביאו

עלי־זית ועלי־עץ

שמן ועלי הדס ועלי

תמרים ועלי עץ עבת

לעשות סכת ככתוב:

16O 8 16 ויצאו העם ויביאו

ויעשו להם סכות

איש על־גגו

ובחצרתיהם ובחצרות

בית האלהים וברחוב

שער המים וברחוב

שער אפרים:

16O 8 17 ויעשו כל־הקהל

השבים מן־השבי

סכות וישבו בסכות

כי לא־עשו מימי

ישוע בן־נון כן

			בני ישראל עד היום ההוא ותהי שמחה גדולה מאד:
160	8	18	ויקרא בספר תורת האלהים יום ביום מִן־הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן עַד הַיּוֹם הָאֲחֵרוֹן וַיַּעֲשׂוּ־חֵג שִׁבְעַת יָמִים וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ כַּמִּשְׁפָּט:
	160	9	1 וביום עשרים וארבעה לחדש הזה נֶאֱסָפוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּצוּם וּבִשְׁקִים וְאִדְמָה עֲלֵיהֶם:
160	9	2	ויבדלו זרע ישראל מכל בני נכר וַיַּעֲמְדוּ וַיִּתְּנוּ עַל־חַטֹּאתֵיהֶם וְעוֹנוֹת אֲבֹתֵיהֶם:
	160	9	3 ויקומו על־עמדם ויקראו בספר תורת יהוה אלהיהם רבעית היום ורבעית מִתּוֹדִים וּמִשְׁתַּחֲוִיִּם לַיהוָה אֱלֹהֵיהֶם:
	160	9	4 ויקם על־מעלה הלויים ישוע ובני קדמיאל שבניה בני שרביה בני כנני וַיִּזְעֲקוּ בִקּוֹל גָּדוֹל אֱלֹהֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ הַלּוִיִּם יִשׁוּעַ וְקַדְמִיאֵל בְּנֵי חֲשַׁבְנִיָּה שֶׁרְבִיָּה הוֹדִיָּה שֶׁבְנִיָּה פִתְחִיָּה קוּמוּ בָּרְכוּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם מִן־הָעוֹלָם עַד־הָעוֹלָם וַיְבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדְךָ וּמְרוֹמְךָ עַל־כָּל־בְּרָכָה וְתַהֲלָה:
160	9	6	אתה־הוא יהוה לבדך את עשית את־השמים

שמי השמים
 וכל־צבאם הארץ
 וכל־אשר עליה
 הימים וכל־אשר בהם
 ואתה מחיה את־כלם
 וצבא השמים לך
 משתחוים:

160 9 7 אתה־הוא יהוה
 האלהים אשר בחרת
 באברם והוצאתו
 מאור כשדים ושמת
 שמו אברהם:

160 9 8 ומצאת את־לבבו
 נאמן לפניך וכרות
 עמו הברית לתת
 את־ארץ הכנעני
 החתי האמרי והפרזי
 והיבوسی והגרגשי
 לתת לזרעו ותקם
 את־דבריך כי צדיק
 אתה:

160 9 9 ותרא את־עני
 אבתינו במצרים
 ואת־זעקתם שמעת
 עלי־ם־סוף:

160 9 10 ותתן אתת ומפתים
 בפרעה ובכל־עבדיו
 ובכל־עם ארצו כי
 ידעת כי הזידו
 עליהם ותעש־לך שם
 כהיום הזה:

160 9 11 והים בקעת לפניהם
 ויעברו בתוך־הים
 ביבשה ואת־רדפיהם
 השלכת במצולת
 כמו־אבן במים
 עזים:

160 9 12 ובעמוד ענן הנחיתם
 יומם ובעמוד אש
 לילה להאיר להם
 את־הדרך אשר
 ילכו־בה:

160 9 13 ועל־הר־סיני ירדת

			<p>ודבר עמהם משמים ותתן להם משפטים ישרים ותורות אמת חקים ומצות טובים:</p>
16O	9	14	<p>ואת־שבת קדשך הודעת להם ומצוות וחקים ותורה צוית להם ביד משה עבדך:</p>
16O	9	15	<p>ולחם משמים נתתה להם לרעבם ומים מסלע הוצאת להם לצמאם ותאמר להם לבוא לרשת את־הארץ אשר־נשאת את־ידך לתת להם:</p>
16O	9	16	<p>והם ואבתינו הזידו ויקשו את־ערפם ולא שמעו אל־מצותיך:</p>
16O	9	17	<p>וימאנו לשמע ולא־זכרו נפלאתיך אשר עשית עמהם ויקשו את־ערפם ויתנור־ראש לשוב לעבדתם במרים ואתה אלוה סליחות חנון ורחום ארך־אפים ורב־חסד ולא עזבתם:</p>
16O	9	18	<p>אף כִּי־עשו להם עגל מסכה ויאמרו זה אלהיך אשר העלך ממצרים ויעשו נאצות גדלות:</p>
16O	9	19	<p>ואתה ברחמיך הרבים לא עזבתם במדבר את־עמוד הענן לא־סר מעליהם ביוםם להנחתם בהדרך ואת־עמוד האש בלילה להאיר להם ואת־הדרך אשר ילכו־בה:</p>
16O	9	20	<p>ורוחך הטובה נתת</p>

להשכילם ומנך
לא־מנעת מפיהם
ומים נתתה להם
לצמאם:

160 9 21 וארבעים שנה
כלכלתם במדבר לא
חסרו שלמתייהם לא
בלו ורגליהם לא
בצקו:

160 9 22 ותתן להם ממלכות
ועממים ותחלקם
לפאה ויירשו
את־ארץ סיחון ואת־
ארץ מלך חשבון
ואת־ארץ עוג
מלך־הבשן:

160 9 23 ובניהם הרבית
ככבי השמים
ותביאם אל־הארץ
אשר־אמרת לאבתיהם
לבוא לרשת:

160 9 24 ויבאו הבנים
ויירשו את־הארץ
ותכנע לפנייהם
את־ישיבי הארץ
הכנענים ותתנם
בידם ואת־מלכיהם
ואת־עממי הארץ
לעשות בהם כרצונם:

160 9 25 וילכדו ערים בצרות
ואדמה שמנה ויירשו
בתים מלאים־כל־טוב
ברות חצובים כרמים
וזיתים ועץ מאכל
לרב ויאכלו וישבעו
וישמינו ויתעדנו
בטובך הגדול:

160 9 26 וימרו וימרדו בך
וישלוך את־תורתך
אחרי גום
ואת־נביאיך הרגו
אשר־ העידו בם
להשיבם אליך ויעשו

			נאצות גדולת:
16O	9	27	ותתנם ביד צריהם ויצרו להם ובעת צרתם יצעקו אליך ואתה משמים תשמע וכרחמך הרבים תתן להם מושיעים ויושיעום מיד צריהם:
16O	9	28	וכנוח להם ישובו לעשות רע לפניך ותעזבם ביד איביהם וירדו בהם וישובו ויזעקוך ואתה משמים תשמע ותצילם כרחמך רבות עתים:
16O	9	29	ותעד בהם להשיבם אל־תורתך והמה הזידו ולא־שמעו למצותיך ובמשפטיך חטאו־בם אשר־יעשה אדם וחיה בהם ויתנו כתף סוררת וערפם הקשו ולא שמעו:
16O	9	30	ותמשך עליהם שנים רבות ותעד בם ברוחך ביד־נביאיך ולא האזינו ותתנם ביד עמי הארצת:
16O	9	31	וברחמך הרבים לא־עשיתם כלה ולא עזבתם כי אל־חנון ורחום אתה:
16O	9	32	ועתה אלהינו האל הגדול הגבור והנורא שומר הברית והחסד אל־ימעט לפניך את כל־התלאה אשר־מצאתנו למלכינו לשרינו ולכהנינו ולנביאנו ולאבתינו ולכל־עמך

מימי מלכי אשור עד

היום הזה:

16O 9 33 ואתה צדיק על

כל־הבא עלינו

כי־אמת עשית

ואנחנו הרשענו:

16O 9 34 ואת־מלכינו שרינו

כהנינו ואבתינו לא

עשו תורתך ולא

הקשיבו אל־ מצותיך

ולעדותיך אשר

העידת בהם:

16O 9 35 והם במלכותם

ובטובך הרב

אשר־נתת להם ובארץ

הרחבה והשמנה אשר־

נתת לפניהם לא

עבדוך ולא־שבו

ממעלליהם הרעים:

16O 9 36 הנה אנחנו היום

עבדים והארץ

אשר־נתתה לאבתינו

לאכל את־פריה ואת־

טובה הנה אנחנו

עבדים עליה:

16O 9 37 ותבואתה מרבה

למלכים אשר־נתתה

עלינו בחטאותינו

ועל גויתינו משלים

ובבהמתנו כרצונם

ובצרה גדולה

אנחנו:

16O 10 1 ובכל־זאת אנחנו

כרתים אמנה וכתבים

ועל החתום שרינו

לוינו כהנינו:

16O 10 2 ועל החתומים נחמיה

התרשתא בן־חכליה

וצדקיה:

16O 10 3 שריה עזריה ירמיה:

16O 10 4 פשחור אמריה

מלכיה:

16O 10 5 חטוש שבניה מלוך:

160	10	6	חרם מרמות עבדיה:
160	10	7	דניאל גנתון ברוך:
160	10	8	משלם אביה מימן:
160	10	9	מעזיה בלגי שמעיה
			אלה הכהנים:
160	10	10	והלויים וישוע
			בן־אזניה בנוי
			מבני חנדד קדמיאל:
160	10	11	ואחיהם שבניה
			הודיה קליטא פלאיה
			חנן:
160	10	12	מיכא רחוב חשביה:
160	10	13	זכור שרביה שבניה:
160	10	14	הודיה בני בנינו:
160	10	15	ראשי העם פרעש פחת
			מואב עילם זתוא
			בני:
160	10	16	בני עזגד בבי:
160	10	17	אדניה בגוי עדין:
160	10	18	אטר חזקיה עזור:
160	10	19	הודיה חשם בצי:
160	10	20	חריף ענתות נובי:
160	10	21	מגפיעש משלם חזיר:
160	10	22	משיזבאל צדוק
			ידוע:
160	10	23	פלטיה חנן עניה:
160	10	24	הושע חנניה חשוב:
160	10	25	הלוחש פלחא שובק:
160	10	26	רחום חשבנה מעשיה:
160	10	27	ואחיה חנן ענן:
160	10	28	מלוך חרם בענה:
160	10	29	ושאר העם הכהנים
			הלויים השוערים
			המשררים הנתינים
			וכל־הנבדל מעמי
			הארצות אל־תורת
			האלהים נשיהם
			בניהם ובנתיהם כל
			יודע מביין:
160	10	30	מחזיקים על־אחיהם
			אדיריהם ובאים
			באלה ובשבועה ללכת
			בתורת האלהים אשר

			נתנה ביד משה עבד־האלהים ולשמור ולעשות את־כל־מצות יהוה אדנינו ומשפטיו וחקיו:
16O	10	31	ואשר לא־נתן בנתינו לעמי הארץ ואת־בנתיהם לא נקח לבנינו:
16O	10	32	ועמי הארץ המביאים את־המקחות וכל־שבר ביום השבת למכור לא־נקח מהם בשבת וביום קדש ונטש את־השנה השביעית ומשא כל־יד:
16O	10	33	והעמדנו עלינו מצות לתת עלינו שלשית השקל בשנה לעבדת בית אלהינו:
16O	10	34	ללחם המערכת ומנחת התמיד ולעולת התמיד השבתות החדשים למועדים ולקדשים ולחטאות לכפר על־ישראל וכל מלאכת בית־אלהינו:
16O	10	35	והגורלות הפלנו על־קרבן העצים הכהנים הלויים והעם להביא לבית אלהינו לבית־אבתינו לעתים מזמנים שנה בשנה לבער על־מזבח יהוה אלהינו ככתוב בתורה:
16O	10	36	ולהביא את־בכורי אדמתנו ובכורי כל־פרי כל־עץ שנה בשנה לבית יהוה:
16O	10	37	ואת־בכרות בנינו ובהמתינו ככתוב בתורה ואת־בכורי

			בקרינו וצאנינו להביא לבית אלהינו לכהנים המשרתים בבית אלהינו: ואת־ראשית 38 10 16O עריסתינו ותרומתינו ופרי כל־עץ תירוש ויצהר נביא לכהנים אל־לשכות בית־אלהינו ומעשר אדמתנו ללויים והם הלויים המעשרים בכל ערי עבדתנו: והיה הכהן בן־אהרן 39 10 16O עם־הלויים בעשר הלויים והלויים יעלו את־מעשר המעשר לבית אלהינו אל־הלשכות לבית האוצר: כי אל־הלשכות 40 10 16O יביאו בני־ישראל ובני הלוי את־תרומת הדגן התירוש והיצהר ושם כלי המקדש והכהנים המשרתים והשוערים והמשררים ולא נעזב את־בית אלהינו: וישבו שרי־העם 1 11 16O בירושלם ושאר העם הפילו גורלות להביא אחד מן־ העשרה לשבת בירושלם עיר הקדש ותשע הידות בערים: ויברכו העם לכל 2 11 16O האנשים המתנדבים לשבת בירושלם: ואלה ראשי המדינה 3 11 16O אשר ישבו בירושלם ובערי יהודה ישבו
--	--	--	--

			איש באחזתו בעריהם ישראל הכהנים והלויים והנתינים ובני עבדי שלמה: ובירושלם ישבו מבני יהודה ומבני בנימן מבני יהודה עתיה בן־עזיה בן־זכריה בן־אמריה בן־שפטיה בן־מהללאל מבני־פרץ:
16O	11	4	ומעשיה בן־ברוך בן־כל־חזה בן־חזיה בן־עדיה בן־יוריה בן־זכריה בן־שלני:
16O	11	5	כל־בני־פרץ הישבים בירושלם ארבע מאות ששים ושמנה אנשי־חיל:
16O	11	6	ואלה בני בנימן סלא בן־משלם בן־יועד בן־פדיה בן־קוליה בן־מעשיה בן־איתאל בן־ישעיה:
16O	11	7	ואחריו גבי סלי תשע מאות עשרים ושמנה:
16O	11	8	ויואל בן־זכרי פקיד עליהם ויהודה בן־סנואה על־העיר משנה:
16O	11	9	מִן־הַכֹּהֲנִים ידעיה בן־יוריה יכין:
16O	11	10	שריה בן־חלקיה בן־משלם בן־צדוק בן־מריות בן־אחיטוב נגד בית האלהים:
16O	11	11	ואחיהם עשי המלאכה לבית שמנה מאות
16O	11	12	

			עשרים ושנים ועדיה בן־ירחם בן־פלליה בן־אמצי בן־זכריה בן־פשחור בן־מלכיה:
160	11	13	ואחיו ראשים לאבות מאתים ארבעים ושנים ועמשסי בן־עזראל בן־אחזי בן־משלמות בן־אמר:
160	11	14	ואחיהם גבורי חיל מאה עשרים ושמנה ופקיד עליהם זבדיאל בן־ הגדולים:
160	11	15	ומן־הלויים שמעיה בן־חשוב בן־עזריקם בן־חשביה בן־בוני:
	160	11	16 ושבתי ויוזבד על־המלאכה החיצנה לבית האלהים מראשי הלויים:
160	11	17	ומתניה בן־מיכה בן־זבדי בן־אסף ראש התחלה יהודה לתפלה ובקבוקיה משנה מאחיו ועבדא בן־שמוע בן־גלל בן־ידיתון:
160	11	18	כל־הלויים בעיר הקדש מאתים שמנים וארבעה:
160	11	19	והשוערים עקוב טלמון ואחיהם השמרים בשערים מאה שבעים ושנים:
160	11	20	ושאר ישראל הכהנים הלויים בכל־ערי יהודה איש בנחלתו:
160	11	21	והנתינים יושבים בעפל וציחא וגשפא על־הנתינים:
	160	11	22 ופקיד הלויים

			בירושלם עזי
			בן־בני בן־חשביה
			בן־מתניה בן־מיכא
			מבני אסף המשררים
			לנגד מלאכת
			בית־האלהים:
160	11	23	כי־מצות המלך
			עליהם ואמנה
			על־המשררים
			דבר־יום ביומו:
160	11	24	ופתחיה בן־משיזבאל
			מבני־זרח בן־יהודה
			ליד המלך לכל־דבר
			לעם:
160	11	25	ואל־החצרים בשדתם
			מבני יהודה ישבו
			בקרית הארבע
			ובנתיה ובדיבן
			ובנתיה וביקבצאל
			וחצריה:
160	11	26	ובישוע ובמולדה
			ובבית פלט:
160	11	27	ובחצר שועל ובבאר
			שבע ובנתיה:
160	11	28	ובצקלג ובמכנה
			ובבנתיה:
160	11	29	ובעין רמון ובצרעה
			ובירמות:
160	11	30	זנח עדלם וחצריהם
			לכיש ושדתיה עזקה
			ובנתיה ויחנו
			מבאר־שבע עד־
			גי־הנחם:
160	11	31	ובני בנימן מגבע
			מכמש ועיה ובית־אל
			ובנתיה:
160	11	32	ענתות נב ענניה:
160	11	33	חצור רמה גתים:
160	11	34	חדיד צבעים נבלט:
160	11	35	לד ואונו גי
			החרשים:
160	11	36	ומן־הלויים מחלקות
			יהודה לבנימין:

160	12	1	ואלה הכהנים והלויים אשר עלו עם־זרובבל בן־שאלתיאל וישוע שריה ירמיה עזרא:
160	12	2	אמריה מלוך חטוש:
160	12	3	שכניה רחם מרמת:
160	12	4	עדוא גנתוי אביה:
160	12	5	מימין מעדיה בלגה:
160	12	6	שמעיה ויורירב ידעיה:
160	12	7	סלו עמוק חלקיה ידעיה אלה ראשי הכהנים ואחיהם בימי ישוע:
160	12	8	והלויים ישוע בנוי קדמיאל שרביה יהודה מתניה על־הידות הוא ואחיו:
160	12	9	ובקבקיה וענו אחיהם לנגדם למשמרות:
160	12	10	וישוע הוליד את־יויקים ויויקים הוליד את־אלישיב ואלישיב את־ יוידע:
160	12	11	ויידע הוליד את־יונתן ויונתן הוליד את־ידוע:
160	12	12	ובימי יויקים היו כהנים ראשי האבות לשריה מריה לירמיה חנניה:
160	12	13	לעזרא משלם לאמריה יהוחנן:
160	12	14	למלוכי יונתן לשבניה יוסף:
160	12	15	לחרם עדנא למריות חלקי:
160	12	16	לעדיא זכריה לגנתון משלם:

16O	12	17	לאביה זכרי למנימין למועדיה פלטי:
16O	12	18	לבלגה שמוע לשמעיה יהונתן:
16O	12	19	ולויריב מתני לידעיה עזי:
16O	12	20	לסלי קלי לעמוק עבר:
16O	12	21	לחלקיה חשביה לידעיה נתנאל:
16O	12	22	הלויים בימי אלישיב יוידע ויוחנן וידוע כתובים ראשי אבות והכהנים על־מלכות דריוש הפרסי:
16O	12	23	בני לוי ראשי האבות כתובים על־ספר דברי הימים ועד־ימי יוחנן בן־ אלישיב:
16O	12	24	וראשי הלויים חשביה שרביה וישוע בן־קדמיאל ואחיהם לנגדם להלל להודות במצות דויד איש־האלהים משמר לעמת משמר:
16O	12	25	מתניה ובקבקיה עבדיה משלם טלמון עקוב שמרים שוערים משמר באספי השערים:
16O	12	26	אלה בימי יויקים בן־ישוע בן־יוצדק ובימי נחמיה הפחה ועזרא הכהן הסופר:
16O	12	27	ובחנכת חומת ירושלם בקשו את־הלויים מכל־מקומתם להביאם לירושלם לעשת חנכה

ושמחה ובתודות
 ובשיר מצלתיים
 נבלים ובכנורות:
 16O 12 28 ויאספו בני
 המשררים ומן־הככר
 סביבות ירושלם
 ומן־חצרי נטפתי:
 16O 12 29 ומבית הגלגל
 ומשדות גבע ועזמות
 כי חצרים בנו להם
 המשררים סביבות
 ירושלם:
 16O 12 30 ויטהרו הכהנים
 והלויים ויטהרו
 את־העם ואת־השערים
 ואת־החומה:
 16O 12 31 ואעלה את־שרי
 יהודה מעל לחומה
 ואעמידה שתי תודת
 גדולת ותהלכת
 לימין מעל לחומה
 לשער האשפת:
 16O 12 32 וילך אחריהם
 הושעיה וחצי שרי
 יהודה:
 16O 12 33 ועזריה עזרא
 ומשלם:
 16O 12 34 יהודה ובנימן
 ושמעיה וירמיה:
 16O 12 35 ומבני הכהנים
 בחצצרות זכריה
 בן־יונתן בן־שמעיה
 בן־מתניה בן־
 מיכיה בן־זכור
 בן־אסף:
 16O 12 36 ואחיו שמעיה
 ועזראל מללי גללי
 מעי נתנאל ויהודה
 חנני בכלי־שיר
 דויד איש האלהים
 ועזרא הסופר
 לפניהם:
 16O 12 37 ועל שער העין

ונגדם עלו
על-מעלות עיר דויד
במעלה לחומה מעל
לבית דויד ועד שער
המים מזרח:

16O 12 38 והתודה השנית
ההולכת למואל ואני
אחריה וחצי העם
מעל להחומה מעל
למגדל התנורים ועד
החומה הרחבה:

16O 12 39 ומעל לשער-אפרים
ועל-שער הישנה
ועל-שער הדגים
ומגדל חננאל ומגדל
המאה ועד שער הצאן
ועמדו בשער המטרה:

16O 12 40 ותעמדה שתי התודת
בבית האלהים ואני
וחצי הסגנים עמי:

16O 12 41 והכהנים אליקים
מעשיה מנימין
מיכיה אליועיני
זכריה חנניה
בחצצרות:

16O 12 42 ומעשיה ושמעיה
ואלעזר ועזי
ויהוחנן ומלכיה
ועילם ועזר
וישמיעו המשררים
ויזרחיה הפקיד:

16O 12 43 ויזבחו ביום-ההוא
זבחים גדולים
וישמחו כי האלהים
שמחם שמחה גדולה
וגם הנשים והילדים
שמחו ותשמע שמחת
ירושלם מרחוק:

16O 12 44 ויפקדו ביום ההוא
אנשים על-הנשכות
לאוצרות לתרומות
לראשית ולמעשרות
לכנוס בהם לשדי

			הערים מנאות התורה לכהנים וללויים כי שמחת יהודה על־הכהנים ועל־הלויים העמדים:
16O	12	45	וישמרו משמרת אלהיהם ומשמרת הטהרה והמשררים והשערים כמצות דויד שלמה בנו:
16O	12	46	כי־בימי דויד ואסף מקדם ראש המשררים ושיר־תהלה והדות לא־להים:
16O	12	47	וכל־ישראל בימי זרבבל ובימי נחמיה נתנים מניות המשררים והשערים דבר־יום ביומו ומקדשים ללויים והלויים מקדשים לבני אהרן:
16O	13	1	ביום ההוא נקרא בספר משה באזני העם ונמצא כתוב בו אשר לא־יבוא עמני ומאבי בקהל הא־להים עד־עולם:
16O	13	2	כי לא קדמו את־בני ישראל בלחם ובמים וישכר עליו את־בלעם לקללו ויהפך א־להינו הקללה לברכה:
16O	13	3	ויהי כשמעם את־התורה ויבדילו כל־ערב מִישראל:
16O	13	4	ולפני מזה אלישיב הכהן נתון בלשכת בית־א־להינו קרוב לטוביה:
16O	13	5	ויעש לו לשכה גדולה ושם היו

			לפנים נתנים
			את־המנחה הלבונה
			והכלים ומעשר הדגן
			התירוש והיצהר
			מצות הלויים
			והמשררים והשערים
			ותרומת הכהנים:
160	13	6	ובכל־זה לא הייתי
			בירושלם כי בשנת
			שלשים ושתים
			לארתחשסתא מלך־
			בבל באתי אל־המלך
			ולקץ ימים נשאלתי
			מך־המלך:
160	13	7	ואבוא לירושלם
			ואבינה ברעה אשר
			עשה אלישיב לטוביה
			לעשות לו נשכה
			בחצרי בית האלהים:
160	13	8	וירע לי מאד
			ואשליכה את־כל־כלי
			בית־טוביה החוץ
			מך־הלשכה:
160	13	9	ואמרה ויטהרו
			הלשכות ואשיבה שם
			כלי בית האלהים
			את־המנחה והלבונה:
160	13	10	ואדעה כי־מניות
			הלויים לא נתנה
			ויברחו איש־לשדהו
			הלויים והמשררים
			עשי המלאכה:
160	13	11	ואריבה את־הסגנים
			ואמרה מדוע נעזב
			בית־האלהים ואקבצם
			ואעמדם על־ עמדם:
160	13	12	וכל־יהודה הביאו
			מעשר הדגן והתירוש
			והיצהר לאוצרות:
160	13	13	ואוצרה על־אוצרות
			שלמיה הכהן וצדוק
			הסופר ופדיה
			מך־הלויים ועל־ ידם

חנן בן־זכור

בן־מתניה כי

נאמנים נחשבו

ועליהם לחלק

לאחיהם:

16O 13 14 זכרה־לי אלהי

על־זאת ואל־תמח

חסדי אשר עשיתי

בבית אלהי

ובמשמריו:

16O 13 15 בימים ההמה ראיתי

ביהודה דרכים־גתות

בשבת ומביאים

הערמות ועמסים

על־החמרים ואף־יין

ענבים ותאנים

וכל־משא ומביאים

ירושלם ביום השבת

ואעיד ביום מכרם

ציד:

16O 13 16 והצרים ישבו בה

מביאים דאג

וכל־מכר ומכרים

בשבת לבני יהודה

ובירושלם:

16O 13 17 ואריבה את חרי

יהודה ואמרה להם

מה־הדבר הרע הזה

אשר אתם עשים

ומחללים את־יום

השבת:

16O 13 18 הלוא כה עשו

אבתיכם ויבא

אלהינו עלינו את

כל־הרעה הזאת ועל

העיר הזאת ואתם

מוסיפים חרון

על־ישראל לחלל

את־השבת:

16O 13 19 ויהי כאשר צללו

שערי ירושלם לפני

השבת ואמרה ויסגרו

הדלתות ואמרה אשר

לא יפתחום עד אחר
השבת ומנערי
העמדותי על־השערים
לא־יבוא משא ביום
השבת:

16O 13 20 וילינו הרכלים
ומכרי כל־ממכר
מחוץ לירושלם פעם
ושתים:

16O 13 21 ואעידה בהם ואמרה
אליהם מדוע אתם
לנים נגד החומה
אם־תשנו יד אשלח
בכם מן־העת ההיא
לא־באו בשבת:

16O 13 22 ואמרה ללוי אשר
יהיו מטהרים ובאים
שמרים השערים לקדש
את־יום השבת
גם־זאת זכרה־לי
אלהי וחוסה עלי
כרב חסדך:

16O 13 23 גם בימים ההם
ראיתי את־היהודים
השיבו נשים
אשדודיות עמוניות
מואביות:

16O 13 24 ובניהם חצי מדבר
אשדודית ואינם
מכירים לדבר
יהודית וכלשון עם
ועם:

16O 13 25 ואריב עמם ואקללם
ואכה מהם אנשים
ואמרטם ואשביעם
באלהים אם־תתנו
בנתיכם לבניהם
ואם־תשאו מבנתיהם
לבניכם ולכם:

16O 13 26 הלוא על־אלה
חטא־שלמה מלך
ישראל ובגוים
הרבים לא־היה מלך

			כמהו ואהוב לאלהיו היה ויתנהו אלהים מלך על-כל-ישראל גם-אותו החטיאו הנשים הנכריות:
16O	13	27	ולכם הנשמע לעשת את כל-הרעה הגדולה הזאת למעל באלהינו להשיב נשים נכריות:
	16O	13	28 ומבני יודע בן-אלישיב הכהן הגדול חתן לסנבלט החרני ואבריהו מעלי:
16O	13	29	זכרה להם אלהי על גאלי הכהנה וברית הכהנה והלויים:
16O	13	30	וטהרתים מכל-נכר ואעמידה משמרות לכהנים וללויים איש במלאכתו:
	16O	13	31 ולקרבן העצים בעתים מזמנות ולבכורים זכרה-לי אלהי לטובה:
17O	1	1	ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהדו ועד-כוש שבע ועשרים ומאה מדינה:
	17O	1	2 בימים ההם כשבת המלך אחשורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה:
17O	1	3	בשנת שלוש למלכו עשה משתה לכל-שריו ועבדיו חיל פרס ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו:
	17O	1	4 בהראתו את-עשר כבוד מלכותו ואת-יקר תפארת

			גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום: ובמלואת הימים האלה עשה המלך לכל־העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד־קטן משתה שבעת ימים בחצר גנת ביתן המלך:
170	1	5	
			חור כרפס ותכלת אחוז בחבלי־בז וארגמן על־גלילי כסף ועמודי שש מטות זהב וכסף על רצפת בהט־ושש וזר וסחרת:
170	1	6	
			והשקות בכלי זהב וכלים מכלים שונים ויין מלכות רב כיד המלך:
170	1	7	
			והשתיה כדת אין אנס כ־יכן יסד המלך על כל־רב ביתו לעשות כרצון איש־ואיש:
170	1	8	
			גם ושתי המלכה עשתה משתה נשים בית המלכות אשר למלך אחשורוש:
170	1	9	
			ביום השביעי כטוב לב־המלך ביין אמר למהומן בזתא חרבונא בגתא ואבגתא זתר וכרכס שבעת הסריסים המשרתים את־פני המלך אחשורוש:
170	1	10	
			להביא את־ושתי המלכה לפני המלך בכתר מלכות להראות העמים והשרים את־יפיה כ־טובת
170	1	11	

			מראה היא:
170	1	12	ותמאן המלכה ושתי לבוא בדבר המלך אשר ביד הסריסים ויקצף המלך מאד וחמתו בערה בו:
170	1	13	ויאמר המלך לחכמים ידעי העתים כי־כן דבר המלך לפני כל־ידעי דת ודין:
170	1	14	והקרב אליו כרשנא שתר אדמתא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי פרס ומדי ראי פני המלך הישיבים ראשנה במלכות:
170	1	15	כדת מה־לעשות במלכה ושתי על אשר לא־עשתה את־מאמר המלך אחשורוש ביד הסריסים:
170	1	16	ויאמר מומכן לפני המלך והשרים לא על־המלך לבדו עותה ושתי המלכה כי על־כל־השרים ועל־כל־העמים אשר בכל־מדינות המלך אחשורוש:
170	1	17	כי־יצא דבר־המלכה על־כל־הנשים להבזות בעליהן בעיניהן באמרם המלך אחשורוש אמר להביא את־ושתי המלכה לפניו ולא־באה:
170	1	18	והיום הזה תאמרנה שרות פרס־ומדי אשר שמעו את־דבר המלכה לכל שרי המלך וכדי בזיון וקצף:

17O	1	19	אם־על־המלך טוב יצא דבר־מלכות מלפניו ויכתב בדתי פרס־ומדי ולא יעבור אשר לא־תבוא ושתי לפני המלך אחשורוש ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה:
17O	1	20	ונשמע פתגם המלך אשר־יעשה בכל־מלכותו כי רבה היא וכל־הנשים יתנו יקר לבעליהן למגדול ועד־קטן:
17O	1	21	וייטב הדבר בעיני המלך והשרים ויעש המלך כדבר ממוכן:
17O	1	22	וישלח ספרים אל־כל־מדינות המלך אל־מדינה ומדינה ככתבה ואל־עם ועם כלשונו להיות כל־איש שרר בביתו ומדבר כלשון עמו:
17O	2	1	אחר הדברים האלה כשך חמת המלך אחשורוש זכר את־ושתִי ואת אשר־עשתה ואת אשר־נגזר עליה:
17O	2	2	ויאמרו נערי־המלך משרתיו יבקשו למלך נערות בתולות טובות מראה:
17O	2	3	ויפקד המלך פקידים בכל־מדינות מלכותו ויקבצו את־כל־נערה־בתולה טובת מראה אל־שושן הבירה אל־בית הנשים אל־יד הגא סריס המלך שמר

			הנשים ונתון תמרקיהן:
17O	2	4	והנערה אשר תיטב בעיני המלך תמלך תחת ושתי וייטב הדבר בעיני המלך ויעש כן:
17O	2	5	איש יהודי היה בשושן הבירה ושמו מרדכי בן יאיר בן־שמעי בן־קיש איש ימיני:
17O	2	6	אשר הגלה מירושלים עם־הגלה אשר הגלתה עם יכניה מלך־יהודה אשר הגלה נבוכדנצר מלך בבל:
17O	2	7	ויהי אמן את־הדסה היא אסתר בת־דדו כי אין לה אב ואם והנערה יפת־תאר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקחה מרדכי לו לבת:
17O	2	8	ויהי בהשמע דבר־המלך ודתו ובהקבץ נערות רבות אל־שושן הבירה אל־ יד הגי ותלקח אסתר אל־בית המלך אל־יד הגי שמר הנשים:
17O	2	9	ותיטב הנערה בעיניו ותשא חסד לפניו ויבהל את־מרוקיה ואת־מנותה לתת לה ואת שבע הנערות הראיות לתת־לה מבית המלך וישנה ואת־נערותיה לטוב בית הנשים:
17O	2	10	לא־הגידה אסתר

			את־עמה ואת־מולדתה כי מרדכי צוה עליה אשר לא־ תגיד:
17O	2	11	ובכל־יום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית־הנשים לדעת את־שלום אסתר ומה־יעשה בה:
17O	2	12	ובהגיע תר נערה ונערה לבוא אל־המלך אחשורוש מקץ היות לה כדת הנשים שנים עשר חדש כי כן ימלאו ימי מרוקיהן ששה חדשים בשמן המר וששה חדשים בבשמים ובתמרוקי הנשים:
17O	2	13	ובזה הנערה באה אל־המלך את כל־אשר תאמר ינתן לה לבוא עמה מבית הנשים עד־בית המלך:
17O	2	14	בערב היא באה ובבקר היא שבה אל־בית הנשים שני אלי־ד שעשגז סריס המלך שמר הפילגשים לא־תבוא עוד אל־המלך כי אס־חפץ בה המלך ונקראה בשם:
17O	2	15	ובהגיע תר־אסתר בת־אביחיל דד מרדכי אשר לקח־לו לבת לבוא אל־ המלך לא בקשה דבר כי אם את־אשר יאמר הגי סריס־המלך שמר הנשים ותהי אסתר נשאת חן בעיני כל־ראיה:
17O	2	16	ותלקח אסתר

			אל־המלך אחשורוש אל־בית מלכותו בחדש העשירי הוא־חדש טבת בשנת־שבע למלכותו:
17O	2	17	ויהב המלך את־אסתר מכל־הנשים ותשא־הן וחסד לפניו מכל־הבתולות וישם כתר־מלכות בראשה וימליכה תחת ושת:
17O	2	18	ויעש המלך משתה גדול לכל־שריו ועבדיו את משתה אסתר והנחה למדינות עשה ויתן משאת כיד המלך:
17O	2	19	ובהקבץ בתולות שנית ומרדכי ישב בשער־המלך:
17O	2	20	אין אסתר מגדת מולדתה ואת־עמה כאשר צוה עליה מרדכי ואת־מאמר מרדכי אסתר עשה כאשר היתה באמנה אתו:
17O	2	21	בימים ההם ומרדכי יושב בשער־המלך קצף בגתן ותרש שני־סריסי המלך משמרי הסף ויבקשו לשלח יד במלך אחשורש:
17O	2	22	ויודע הדבר למרדכי ויגד לאסתר המלכה ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי:
17O	2	23	ויבקש הדבר וימצא ויתלו שניהם על־עץ ויכתב בספר דברי הימים לפני המלך:

- 170 3 1 אחר הדברים האלה
גדל המלך אחשורוש
את־המן בן־המדתא
האגגי וינשאהו
וישם את־כסאו מעל
כל־השרים אשר אתו:
170 3 2 וכל־עבדי המלך
אשר־בשער המלך
כרעים ומשתחווים
להמן כי־כן צוה־לו
המלך ומרדכי לא
יכרע ולא ישתחוה:
170 3 3 ויאמרו עבדי המלך
אשר־בשער המלך
למרדכי מדוע אתה
עובר את מצות
המלך:
170 3 4 ויהי באמרם אליו
יום ויום ולא שמע
אליהם ויגידו להמן
לראות היעמדו דברי
מרדכי כי־הגיד להם
אשר־הוא יהודי:
170 3 5 וירא המן כי־אין
מרדכי כרע ומשתחוה
לו וימלא המן חמה:
170 3 6 ויבז בעיניו לשלח
יד במרדכי לבדו
כי־הגידו לו את־עם
מרדכי ויבקש המן
להשמיד
את־כל־היהודים אשר
בכל־מלכות אחשורוש
עם מרדכי:
170 3 7 בחדש הראשון
הוא־חדש ניסן בשנת
שתים עשרה למלך
אחשורוש הפיל פור
הוא הגורל לפני
המן מיום ליום
ומחדש לחדש
שנים־עשר הוא־חדש
אדר:

170 3 8 ויאמר המן למלך
אחשורוש ישנו
עם־אחד מפזר ומפרד
בין העמים בכל
מדינות מלכותך
ודתיהם שנות
מכל־עם ואת־דתי
המלך אינם עשים
ולמלך אין־שוה
להניחם:

170 3 9 אם־על־המלך טוב
יכתב לאבדם ועשרת
אלפים ככר־כסף
אשקול על־ידי עשי
המלאכה להביא
אל־גנזי המלך:

170 3 10 ויסר המלך
את־טבעתו מעל ידו
ויתנה להמן
בן־המדתא האגגי
צרר היהודים:

170 3 11 ויאמר המלך להמן
הכסף נתון לך והעם
לעשות בו כטוב
בעיניך:

170 3 12 ויקראו ספרי המלך
בחדש הראשון
בשלושה עשר יום בו
ויכתב ככל־אשר־
צוה המן אל
אחשדרפני־המלך
ואל־הפחות אשר
על־מדינה ומדינה
ואל־שרי עם ועם
מדינה ומדינה
ככתבה ועם ועם
כלשונו בשם המלך
אחשורש נכתב ונחתם
בטבעת המלך:

170 3 13 ונשלוח ספרים ביד
הרצים
אל־כל־מדינות המלך
להשמיד להרג ולאבד

			את־כל־היהודים מנער ועד־זקן טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר לחדש שנים־עשר הוא־חדש אדר ושללם לבוז:
17O	3	14	פתשגן הכתב להנתן דת בכל־מדינה ומדינה גלוי לכל־העמים להיות עתדים ליום הזה:
17O	3	15	הרצים יצאו דחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה והמלך והמן ישבו לשתות והעיר שושן נבוכה:
	17O	4	1 ומרדכי ידע את־כל־אשר נעשה ויקרע מרדכי את־בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויזעק זעקה גדולה ומרה:
	17O	4	2 ויבוא עד לפני שער־המלך כי אין לבוא אל־שער המלך בלבוש שק:
	17O	4	3 ובכל־מדינה ומדינה מקום אשר דבר־המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי ומספד שק ואפר יצע לרבים:
	17O	4	4 ותבואינה נערות אסתר וסריסיה ויגידו לה ותתחלחל המלכה מאד ותשלח בגדים להלביש את־מרדכי ולהסיר שקו מעליו ולא קבל:
	17O	4	5 ותקרא אסתר להתך

			מסריסי המלך אשר העמיד לפניו ותצוהו על־מרדכי לדעת מה־זה ועל־מה־זה:
17O	4	6	ויצא התך אל־מרדכי אל־רחוב העיר אשר לפני שער־המלך:
17O	4	7	ויגד־לו מרדכי את כל־אשר קרהו ואת פרשת הכסף אשר אמר המן לשקול על־גנזי המלך ביהודיים לאבדם:
17O	4	8	ואת־פתשגן כתב־הדת אשר־נתן בשושן להשמידם נתן לו להראות את־אסתר ולהגיד לה ולצוות עליה לבוא אל־המלך להתחנן־לו ולבקש מלפניו על־ עמה:
17O	4	9	ויבוא התך ויגד לאסתר את דברי מרדכי:
17O	4	10	ותאמר אסתר להתך ותצוהו אל־מרדכי:
17O	4	11	כל־עבדי המלך ועם־מדינות המלך ידעים אשר כל־איש ואשה אשר יבוא־ אל־המלך אל־החצר הפנימית אשר לא־יקרא אחת דתו להמית לבד מאשר יושיט־לו המלך את־שרביט הזהב וחיה ואני לא נקראתי לבוא אל־המלך זה שלושים יום:
17O	4	12	ויגידו למרדכי את דברי אסתר:

170	4	13	<p>ויאמר מרדכי להשיב אל־אסתר אל־תדמי בנפשך להמלט בית־המלך מכל־ היהודים:</p>
170	4	14	<p>כי אם־החרש תחרישי בעת הזאת רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר ואת ובית־אביך תאבדו ומי יודע אם־לעת כזאת הגעת למלכות:</p>
170	4	15	<p>ותאמר אסתר להשיב אל־מרדכי:</p>
	170	4	<p>16 לך כנוס את־כל־היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל־תאכלו ואל־ תשתו שלשת ימים לילה ויום גם־אני ונערתי אצום כן ובכן אבוא אל־ המלך אשר לא־כדת וכאשר אבדתי אבדתי:</p>
170	4	17	<p>ויעבר מרדכי ויעש ככל אשר־צוה עליו אסתר:</p>
170	5	1	<p>ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעמד בחצר בית־המלך הפנימית נכח בית המלך והמלך יושב על־כסא מלכותו בבית המלכות נכח פתח הבית:</p>
170	5	2	<p>ויהי כראות המלך את־אסתר המלכה עמדת בחצר נשאה חן בעיניו ויושט המלך</p>

			לאסתר את־שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט:
170	5	3	ויאמר לה המלך מה־לך אסתר המלכה ומה־בקשתך עד־חצי המלכות וינתן לך:
170	5	4	ותאמר אסתר אם־על־המלך טוב יבוא המלך והמן היום אל־המשתה אשר־ עשיתי לו:
170	5	5	ויאמר המלך מהרו את־המן לעשות את־דבר אסתר ויבא המלך והמן אל־ המשתה אשר־עשתה אסתר:
170	5	6	ויאמר המלך לאסתר במשתה היין מה־שאלתך וינתן לך ומה־בקשתך עד־ חצי המלכות ותעש:
170	5	7	ותען אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי:
170	5	8	אם־מצאתי חן בעיני המלך ואם־על־המלך טוב לתת את־שאלתי ולעשות את־ בקשתי יבוא המלך והמן אל־המשתה אשר אעשה להם ומחר אעשה כדבר המלך:
170	5	9	ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב וכראות המן את־מרדכי בשער המלך ולא־קם ולא־זע ממנו וימלא המן על־מרדכי חמה:
170	5	10	ויתאפק המן ויבוא אל־ביתו וישלח

			ויבא את־אהביו ואת־זרש אשתו:
170	5	11	ויספר להם המן את־כבוד עשרו ורב בניו ואת כל־אשר גדלו המלך ואת אשר נשאו על־השרים ועבדי המלך:
170	5	12	ויאמר המן אף לא־הביאה אסתר המלכה עם־המלך אל־המשתה אשר־עשתה כי אס־אותי וגם־למחר אני קרוא־לה עם־המלך:
170	5	13	וכל־זה איננו שוה לי בכל־עת אשר אני ראה את־מרדכי היהודי יושב בשער המלך:
170	5	14	ותאמר לו זרש אשתו וכל־אהביו יעשו־עץ גבה חמשים אמה ובבקר אמר למלך ויתלו את־מרדכי עליו ובא־עם־המלך אל־המשתה שמח וייטב הדבר לפני המן ויעש העץ:
170	6	1	בלילה ההוא נדדה שנת המלך ויאמר להביא את־ספר הזכרנות דברי הימים ויהיו נקראים לפני המלך:
170	6	2	וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי על־בגתנא ותרש שני סריסי המלך משמרי הסף אשר בקשו לשלח יד במלך אחשוורוש:
170	6	3	ויאמר המלך מה־נעשה יקר

- וגדולה למרדכי
על־זה ויאמרו נערי
המלך משרתיו
לא־נעשה עמו דבר:
17O 6 4 ויאמר המלך מי
בחצר והמן בא לחצר
בית־המלך החיצונה
לאמר למלך לתלות
את־מרדכי על־העץ
אשר־הכין לו:
17O 6 5 ויאמרו נערי המלך
אליו הנה המן עמד
בחצר ויאמר המלך
יבוא:
17O 6 6 ויבוא המן ויאמר
לו המלך מה־לעשות
באיש אשר המלך חפץ
ביקרו ויאמר המן
בלבו למי יחפץ
המלך לעשות יקר
יותר ממני:
17O 6 7 ויאמר המן אל־המלך
איש אשר המלך חפץ
ביקרו:
17O 6 8 יביאו לבוש מלכות
אשר לבש־בו המלך
וסוס אשר רכב עליו
המלך ואשר נתן כתר
מלכות בראשו:
17O 6 9 ונתון הלבוש והסוס
על־יד־איש משרי
המלך הפרתמים
והלבשו את־האיש
אשר המלך חפץ
ביקרו והרכיבהו
על־הסוס ברחוב
העיר וקראו לפניו
ככה יעשה לאיש אשר
המלך חפץ ביקרו:
17O 6 10 ויאמר המלך להמן
מהר קח את־הלבוש
ואת־הסוס כאשר
דברת ועשה־כן

			למרדכי היהודי היושב בשער המלך אל־תפל דבר מכל אשר דברת:
17O	6	11	ויקח המן את־הלבוש ואת־הסוס וילבש את־מרדכי וירכיבהו ברחוב העיר ויקרא לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו:
17O	6	12	וישב מרדכי אל־שער המלך והמן נדחף אל־ביתו אבל וחפוי ראש:
17O	6	13	ויספר המן לזרש אשתו ולכל־אהביו את כל־אשר קרהו ויאמרו לו חכמיו וזרש אשתו אם מזרע היהודים מרדכי אשר החלות לנפל לפניו לא־ תוכל לו כי־נפול תפול לפניו:
17O	6	14	עודם מדברים עמו וסריסי המלך הגיעו ויבהלו להביא את־המן אל־ המשתה אשר־עשתה אסתר:
17O	7	1	ויבא המלך והמן לשתות עם־אסתר המלכה:
17O	7	2	ויאמר המלך לאסתר גם ביום השני במשתה היין מה־שאלתך אסתר המלכה ותנתן לך ומה־בקשתך עד־חצי המלכות ותעש:
17O	7	3	ותען אסתר המלכה ותאמר אם־מצאתי חן בעיניך המלך

ואם־על־המלך טוב
תנתן־לי נפשי
בשאלתי ועמי
בבקשתי:

170 7 4 כי נמכרנו אני
ועמי להשמיד להרוג
ולאבד ואלו לעבדים
ולשפחות נמכרנו
החרשתי כי אין הצר
שוה בנזק המלך:

170 7 5 ויאמר המלך
אחשורוש ויאמר
לאסתר המלכה מי
הוא זה ואי־זה הוא
אשר־מלאו לבו
לעשות כן:

170 7 6 ותאמר־אסתר איש צר
ואויב המן הרע הזה
והמן נבעת מלפני
המלך והמלכה:

170 7 7 והמלך קם בחמתו
ממשתה היין אל־גנת
הביתן והמן עמד
לבקש על־נפשו
מאסתר המלכה כי
ראה כי־כלתה אליו
הרעה מאת המלך:

170 7 8 והמלך שב מגנת
הביתן אל־בית משתה
היין והמן נפל
על־המטה אשר אסתר
עליה ויאמר המלך
הגם לכבוש
את־המלכה עמי בבית
הדבר יצא מפי המלך
ופני המן חפו:

170 7 9 ויאמר חרבונה אחד
מן־הסריסים לפני
המלך גם הנה־העץ
אשר־עשה המן
למרדכי אשר
דבר־טוב על־המלך
עמד בבית המן גבה

			חמשים אמה ויאמר המלך תלהו עליו: ויתלו את־המן 10
170	7		על־העץ אשר־הכין למרדכי וחמת המלך שככה:
170	8	1	ביום ההוא נתן המלך אחשורוש לאסתר המלכה את־בית המן צרר היהודיים ומרדכי בא לפני המלך כי־הגידה אסתר מה הוא־לה:
170	8	2	ויסר המלך את־טבעתו אשר העביר מהמן ויתנה למרדכי ותשם אסתר את־מרדכי על־בית המן:
170	8	3	ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותפל לפני רגליו ותבך ותתחנן־לו להעביר את־רעת המן האגגי ואת מחשבתו אשר חשב על־היהודים:
170	8	4	ויושט המלך לאסתר את שרבט הזהב ותקם אסתר ותעמד לפני המלך:
170	8	5	ותאמר אם־על־המלך טוב ואם־מצאתי חן לפניו וכשר הדבר לפני המלך וטובה אני בעיניו יכתב להשיב את־הספרים מחשבת המן בן־המדתא האגגי אשר כתב לאבד את־היהודים אשר בכל־מדינות המלך:
170	8	6	כי איככה אוכל

וראיתי ברעה
אשר־ימצא את־עמי
ואיככה אוכל
וראיתי באבדן
מולדתי:

7 ויאמר המלך אחשורש
8 לאסתר המלכה
9 ולמרדכי היהודי
10 הנה בית־המן נתתי
11 לאסתר ואתו תלו
12 על־העץ על אשר־שלח
13 ידו ביהודיים:

8 ואתם כתבו
9 על־היהודים כטוב
10 בעיניכם בשם המלך
11 וחתמו בטבעת המלך
12 כי־כתב אשר־נכתב
13 בשם־המלך ונחתום
14 בטבעת המלך אין
15 להשיב:

9 ויקראו ספרי־המלך
10 בעת־ההיא בחדש
11 השלישי הוא־חדש
12 סיון בשלושה
13 ועשרים בו ויכתב
14 ככל־אשר־צוה מרדכי
15 אל־היהודים ואל
16 האחשדרפנים־
17 והפחות ושרי
18 המדינות אשר מהדו
19 ועד־כוש שבע
20 ועשרים ומאה מדינה
21 מדינה ומדינה
22 ככתבה ועם ועם
23 כלשנו ואל־היהודים
24 ככתבם וכלשונם:

10 ויכתב בשם המלך
11 אחשורש ויחתם
12 בטבעת המלך וישלח
13 ספרים ביד הרצים
14 בסוסים רכבי הרכש
15 האחשתרנים בני
16 הרמכים:

17O	8	11	<p>אשר נתן המלך ליהודים אשר בכל-עיר-ועיר להקהל ולעמד על-נפשם להשמיד ולהרג ולאבד את-כל-חיל עם ומדינה הצרים אתם טף ונשים ושללם לבז:</p>
17O	8	12	<p>ביום אחד בכל-מדינות המלך אחשורוש בשלושה עשר לחדש שנים-עשר הוא-חדש אדר:</p>
17O	8	13	<p>פתשגן הכתב להנתן דת בכל-מדינה ומדינה גלוי לכל-העמים ולהיות היהודיים עתודים ליום הזה להנקם מאיביהם:</p>
17O	8	14	<p>הרצים רכבי הרכש האחשתרנים יצאו מבהלים ודחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה:</p>
17O	8	15	<p>ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גדולה ותכריך בוץ וארגמן והעיר שושן צהלה ושמחה:</p>
17O	8	16	<p>ליהודים היתה אורה ושמחה וששן ויקר:</p>
17O	8	17	<p>ובכל-מדינה ומדינה ובכל-עיר ועיר מקום אשר דבר-המלך ודתו מגיע שמחה וששון ליהודים משתה ויום טוב ורבים מעמי הארץ מתייהדים כ-נפל</p>

פחד־היהודים

עליהם:

170 9 1 ובשנים עשר חדש

הוא־חדש אדר

בשלושה עשר יום בו

אשר הגיע דבר־

המלך ודתו להעשות

ביום אשר שברו

איבי היהודים

לשלוט בהם ונהפוך

הוא אשר ישלטו

היהודים המה

בשנאיהם:

170 9 2 נקהלו היהודים

בעריהם בכל־מדינות

המלך אחשורוש לשלח

יד במבקשי רעתם

ואיש לא־עמד

לפניהם כי־נפל

פחדם על־כל־העמים:

170 9 3 וכל־שרי המדינות

והאחשדרפנים

והפחות ועשי

המלאכה אשר למלך

מנשאים את־היהודים

כי־נפל פחד־מרדכי

עליהם:

170 9 4 כי־גדול מרדכי

בבית המלך ושמעו

הולך בכל־המדינות

כיהאיש מרדכי

הולך וגדול:

170 9 5 ויכו היהודים

בכל־איביהם

מכת־חרב והרג

ואבדן ויעשו

בשנאיהם כרצונם:

170 9 6 ובשושן הבירה הרגו

היהודים ואבד חמש

מאות איש:

170 9 7 ואת פרשנדתא ואת

דלפון ואת אספתא:

170 9 8 ואת פורתא ואת

			אדליא ואת ארדתא:
170	9	9	ואת פרמשתא ואת אריסי ואת ארידי ואת ויזתא:
170	9	10	עשרת בני המן בן־המדתא צרר היהודים הרגו ובבזה לא שלחו את־ידם:
170	9	11	ביום ההוא בא מספר ההרוגים בשושן הבירה לפני המלך:
170	9	12	ויאמר המלך לאסתר המלכה בשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש ואת עשרת בני־המן בשאר מדינות המלך מה עשו ומה־שאלתך וינתן לך ומה־בקשתך עוד ותעש:
170	9	13	ותאמר אסתר אם־על־המלך טוב ינתן גם־מחר ליהודים אשר בשושן לעשות כדת היום ואת עשרת בני־המן יתלו על־העץ:
170	9	14	ויאמר המלך להעשות כן ותנתן דת בשושן ואת עשרת בני־המן תלו:
170	9	15	ויקהלו היהודיים אשר־בשושן גם ביום ארבעה עשר לחדש אדר ויהרגו בשושן שלש מאות איש ובבזה לא שלחו את־ידם:
170	9	16	ושאר היהודים אשר במדינות המלך נקהלו ועמד

			על־נפשם ונוח מאיביהם והרוג בשנאיהם חמשה ושבעים אלף ובבזה לא שלחו את־ידם:
170	9	17	ביום־שלושה עשר לחדש אדר ונוח בארבעה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה:
			והיהודיים
170	9	18	אשר־בשושן נקהלו בשלושה עשר בו ובארבעה עשר בו ונוח בחמשה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה:
			על־כן היהודים
170	9	19	הפרוזים הישבים בערי הפרזות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר שמחה ומשתה ויום טוב ומשלוח מנות איש לרעהו:
			ויכתב מרדכי
170	9	20	את־הדברים האלה וישלח ספרים אל־כל־היהודים אשר בכל־מדינות המלך אחשוורוש הקרובים והרחוקים:
			לקים עליהם להיות
170	9	21	עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת יום־חמשה עשר בו בכל־שנה ושנה:
			כימים אשר־נחו בהם
170	9	22	היהודים מאיביהם והחדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאכל ליום טוב לעשות אותם ימי

			משתה ושמחה ומשלח מנות איש לרעהו ומתנות לאבינים:
17O	9	23	וקבל היהודים את אשר־החלו לעשות ואת אשר־כתב מרדכי אליהם:
17O	9	24	כי המן בן־המדתא האגגי צרר כל־היהודים חשב על־היהודים לאבדם והפל פור הוא הגורל להמם ולאבדם:
17O	9	25	ובבאה לפני המלך אמר עמ־הספר ישוב מחשבתו הרעה אשר־חשב על־ היהודים על־ראשו ותלו אתו ואת־בניו על־העץ:
17O	9	26	על־כן קראו לימים האלה פורים על־שם הפור על־כן על־כל־דברי האגרת הזאת ומה־ראו על־ככה ומה הגיע אליהם:
17O	9	27	קימו וקבל היהודים עליהם ועל־זרעם ועל כל־הנלוים עליהם ולא יעבור להיות עשים את שני הימים האלה ככתבם וכזמנם בכל־שנה ושנה:
17O	9	28	והימים האלה נזכרים ונעשים בכל־דור ודור משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו

			מתוך היהודים וזכרם לא־יסוף מזרעם:
170	9	29	ותכתב אסתר המלכה בת־אביחיל ומרדכי היהודי את־כל־תקף לקים את אגרת הפרים הזאת השנית:
	170	9	30 וישלח ספרים אל־כל־היהודים אל־שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אחשורוש דברי שלום ואמת:
170	9	31	לקים את־ימי הפרים האלה בזמניהם כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה וכאשר קימו על־נפשם ועל־זרעם דברי הצומות וזעקתם:
	170	9	32 ומאמר אסתר קים דברי הפרים האלה ונכתב בספר:
170	10	1	וישם המלך אחשרש מס על־הארץ ואיי הים:
	170	10	2 וכל־מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלוא־הם כתובים על־ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס:
	170	10	3 כי מרדכי היהודי משנה למלך אחשורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אחיו דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל־זרעו:
180	1	1	איש היה בארץ־עוץ איוב שמו והיה

האיש ההוא תם וישר
וירא אלהים וסר
מרע:

180 1 2 ויולדו לו שבעה
בנים ושלוש בנות:

180 1 3 ויהי מקנהו שבעת
אלפי־צאן ושלושת
אלפי גמלים וחמש
מאות צמד־בקר וחמש
מאות אתונות ועבדה
רבה מאד ויהי האיש
ההוא גדול
מכל־בני־קדם:

180 1 4 והלכו בניו ועשו
משתה בית איש יומו
ושלחו וקראו לשלושת
אחיהם לאכל
ולשתות עמהם:

180 1 5 ויהי כי הקיפו ימי
המשתה וישלח איוב
ויקדשם והשכים
בבקר והעלה עלות
מספר כלם כי אמר
איוב אולי חטאו
בני וברכו אלהים
בלבבם ככה יעשה
איוב כל־הימים:

180 1 6 ויהי היום ויבאו
בני האלהים להתיצב
על־יהוה ויבוא
גם־השטן בתוכם:

180 1 7 ויאמר יהוה
אל־השטן מאין תבא
ויען השטן את־יהוה
ויאמר משוט בארץ
ומהתהלך בה:

180 1 8 ויאמר יהוה
אל־השטן השמת לבך
על־עבדי איוב כי
אין כמהו בארץ איש
תם וישר ירא אלהים
וסר מרע:

180 1 9 ויען השטן את־יהוה

			ויאמר החנם ירא אויב אלהים:
180	1	10	הלא־את שכת בעדו ובעד־ביתו ובעד כל־אשר־לו מסביב מעשה ידיו ברכת ומקנהו פרץ בארץ: ואולם שלח־נא ידך וגע בכל־אשר־לו אם־לא על־פניך יברכך:
	180	1	12 ויאמר יהוה אל־השטן הנה כל־אשר־לו בידך רק אליו אל־תשלח ידך ויצא השטן מעם פני יהוה:
	180	1	13 ויהי היום ובניו ובנתיו אכלים ושתיים יין בבית אחיהם הבכור:
180	1	14	ומלאך בא אל־אויב ויאמר הבקר היו חרשות והאתנות רעות על־ידיהם:
	180	1	15 ותפל שבא ותקחם ואת־הנערים הכו לפי־חרב ואמלטה רק־אני לבדי להגיד לך:
	180	1	16 עוד זה מדבר וזה בא ויאמר אש אלהים נפלה מן־השמים ותבער בצאן ובנערים ותאכלם ואמלטה רק־אני לבדי להגיד לך:
	180	1	17 עוד זה מדבר וזה בא ויאמר כשדים שמו שלשה ראשים ויפשטו על־ הגמלים ויקחום ואת־הנערים הכו לפי־חרב

			ואמלטה רק־אני לבדי להגיד לך:
18O	1	18	עד זה מדבר וזה בא ויאמר בניך ובנותיך אכלים ושתים יין בבית אחיהם הבכור:
18O	1	19	והנה רוח גדולה באה מעבר המדבר ויגע בארבע פנות הבית ויפל על־ הנערים וימותו ואמלטה רק־אני לבדי להגיד לך:
18O	1	20	ויקם איוב ויקרע את־מעלו ויגז את־ראשו ויפל ארצה וישתחו:
18O	1	21	ויאמר ערם יצתי מבטן אמי וערם אשוב שמה יהוה נתן ויהוה לקח יהי שם יהוה מברך:
18O	1	22	בכל־זאת לא־חטא איוב ולא־נתן תפלה לאֱלֹהִים:
18O	2	1	ויהי היום ויבאו בני האֱלֹהִים להתיצב על־יהוה ויבוא גם־השטן בתכם להתיצב על־יהוה:
18O	2	2	ויאמר יהוה אל־השטן אי מזה תבא ויען השטן את־יהוה ויאמר משט בארץ ומהתהלך בה:
18O	2	3	ויאמר יהוה אל־השטן השמת לבך אל־עבדי איוב כי אין כמהו בארץ איש תם וישר ירא אֱלֹהִים וסר מרע ועדנו מחזיק בתמתו

			ותסיתני בו לבלעו חנם:
180	2	4	ויען השטן את־יהוה ויאמר עור בעד־עור וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו:
180	2	5	אולם שלח־נא ידך וגע אל־עצמו ואל־בשרו אם־לא אל־פניך יברכך:
	180	2	6 ויאמר יהוה אל־השטן הנו בידך אך את־נפשו שמר:
180	2	7	ויצא השטן מאת פני יהוה ויך את־איוב בשחין רע מכף רגלו עד קדקדו:
	180	2	8 ויקח־לו חרש להתגרד בו והוא ישב בתוך־האפר:
180	2	9	ותאמר לו אשתו עדך מחזיק בתמתך ברך אלהים ומת:
	180	2	10 ויאמר אליה כדבר אחת הנבלות תדברי גם את־הטוב נקבל מאת האלהים ואת־הרע לא נקבל בכל־זאת לא־חטא איוב בשפתיו:
180	2	11	וישמעו שלשת רעי איוב את כל־הרעה הזאת הבאה עליו ויבאו איש ממקמו אליפז התימני ובלדד השוחי וצופר הנעמתי ויועדו יחדו לבוא לנוד־לו ולנחמו:
180	2	12	וישאו את־עיניהם מרחוק ולא הכירהו וישאו קולם ויבכו ויקראו איש מעלו

			ויזרקו עפר על־ראשיהם השמימה:
180	2	13	וישבו אתו לארץ שבעת ימים ושבעת לילות ואין־דבר אליו דבר כי ראו כי־גדל הכאב מאד: אחרי־כן פתח איוב את־פיהו ויקלל את־יומו:
180	3	1	ויען איוב ויאמר: יאבד יום אולד בו והלילה אמר הרה גבר:
180	3	2	היום ההוא יהי חשך אל־ידרשהו אלוה ממעל ואל־תופע עליו נהרה:
180	3	3	יגאלהו חשך וצלמות תשכן־עליו עננה יבעתהו כמרירי יום:
180	3	4	הלילה ההוא יקחהו אפל אל־יחד בימי שנה במספר ירחים אל־יבא:
180	3	5	הנה הלילה ההוא יהי גלמוד אל־תבא רננה בו:
180	3	6	יקבהו אררי־יום העתידים ערר לויתן:
180	3	7	יחשכו כוכבי נשפו יקו־לאור ואין ואל־יראה בעפעפי־שחר:
180	3	8	כי לא סגר דלתי בטני ויסתר עמל מעיני:
180	3	9	למה לא מרחם אמות מבטן יצאתי ואגוע:
180	3	10	מדוע קדמוני ברכים ומה־שדים כי אינק:
180	3	11	
180	3	12	

180	3	13	כי־עתה שכבתי ואשקוט ישנתי אז ינוח לי:
180	3	14	עם־מלכים ויעצי ארץ הבנים חרבות למו:
180	3	15	או עם־שרים זהב להם הממלאים בתיהם כסף:
180	3	16	או כנפל טמון לא אהיה כעללים לא־ראו אור:
180	3	17	שם רשעים חדלו רגז ושם ינוחו יגיעי כח:
180	3	18	יחד אסירים שאננו לא שמעו קול נגש:
180	3	19	קטן וגדול שם הוא ועבד חפשי מאדניו:
180	3	20	למה יתן לעמל אור וחיים למרי נפש:
180	3	21	המחכים למות ואיננו ויחפרהו ממטמונים:
180	3	22	השמחים אלי־גיל ישישו כי ימצאו־קבר:
180	3	23	לגבר אשר־דרכו נסתרה ויסך אלוה בעדו:
180	3	24	כי־לפני לחמי אנחתי תבא ויתכו כמים שאגתי:
180	3	25	כי פחד פחדתי ויאתיני ואשר יגרתי יבא לי:
180	3	26	לא שלותי ולא שקטתי ולא־נחתי ויבא רגז:
180	4	1	ויען אליפז התימני ויאמר:
180	4	2	הנסה דבר אליך תלאה ועצר במלין

			מי יוכל:
180	4	3	הנה יסרת רבים וידים רפות תחזק:
180	4	4	כושל יקימון מליך וברכים כרעות תאמץ:
180	4	5	כי עתה תבוא אליך ותלא תגע עדיך ותבהל:
180	4	6	הלא יראתך כסלתך תקותך ותם דרכיך:
180	4	7	זכר־נא מי הוא נקי אבד ואיפה ישרים נכחדו:
180	4	8	כאשר ראיתי חרשי און וזרעי עמל יקצרהו:
180	4	9	מנשמת אלוה יאבדו ומרוח אפו יכלו:
180	4	10	שאגת אריה וקול שחל ושני כפירים נתעו:
180	4	11	ליש אבד מבלי־טרף ובני לביא יתפרדו:
180	4	12	ואלי דבר יגנב ותקח אזני שמץ מנהו:
180	4	13	בשעפים מחזינות לילה בנפל תרדמה על־אנשים:
180	4	14	פחד קראני ורעדה ורב עצמותי הפחיד:
180	4	15	ורוח על־פני יחלף תסמר שערות בשרי:
180	4	16	יעמד ולא־אכיר מראהו תמונה לנגד עיני דממה וקול אשמע:
180	4	17	האנוש מאלוה יצדק אם מעשהו יטהר־גבר:
180	4	18	הן בעבדיו לא יאמין ובמלאכיו

			ישים תהלה:
180	4	19	אף שכני בתי־חמר אשר־בעפר יסודם ידכאום לפני־עש:
180	4	20	מבקר לערב יכתו מבלי משים לנצח יאבדו:
180	4	21	הלא־נסע יתרם במ ימותו ולא בחכמה:
180	5	1	קרא־נא היש עונך ואל־מי מקדשים תפנה:
180	5	2	כי־לאויל יהרג־כעש ופתה תמית קנאה:
180	5	3	אני־ראיתי אויל משריש ואקוב נוהו פתאם:
180	5	4	ירחקו בניו מישע וידכאו בשער ואין מציל:
180	5	5	אשר קצירו רעב יאכל ואל־מצנים יקחהו ושאף צמים חילם:
180	5	6	כי לא־יצא מעפר און ומאדמה לא־יצמח עמל:
180	5	7	כי־אדם לעמל יולד ובני־רשף יגביהו עוף:
180	5	8	אולם אני אדרש אל־אל ואל־אלהים אשים דברתי:
180	5	9	עשה גדלות ואין חקר נפלאות עד־אין מספר:
	180	5	10 הנתן מטר על־פני־ארץ ושלח מים על־פני חוצות:
180	5	11	לשום שפלים למרום וקדרים שגבו ישע:
180	5	12	מפר מחשבות ערומים ולא־תעשינה ידיהם

			תושיה:
180	5	13	לכד חכמים בערמם ועצת נפתלים נמהרה:
180	5	14	יומם יפגשו־חשך וכלילה ימששו בצהרים:
180	5	15	וישע מחרב מפיהם ומיד חזק אביון:
180	5	16	ותהי לדל תקוה ועלתה קפצה פיה:
180	5	17	הנה אשרי אנוש יוכחנו אלוה ומוסר שדי אל־תמאס:
180	5	18	כי הוא יכאיב ויחבש ימחץ וידו תרפינה:
180	5	19	בשש צרות יצילך ובשבע לא־יגע בך רע:
180	5	20	ברעב פדך ממות ובמלחמה מידי חרב:
180	5	21	בשוט לשון תחבא ולא־תירא משד כי יבוא:
180	5	22	לשד ולכפן תשחק ומחית הארץ אל־תירא:
180	5	23	כי עס־אבני השדה בריתך וחית השדה השלמה־לך:
180	5	24	וידעת כי־שלום אהלך ופקדת נוך ולא תחטא:
180	5	25	וידעת כי־רוב זרעך וצאצאיך כעשב הארץ:
180	5	26	תבוא בכלח אלי־קבר כעלות גדיש בעתו:
180	5	27	הנה־זאת חקרנוה כן־היא שמענה ואתה דע־לך:
180	6	1	ויען איוב ויאמר:

180	6	2	לו שקול ישקל כעשי והיתי במאזנים ישאוריחד:
180	6	3	כי־עתה מחול ימים יכבד על־כן דברי לעו:
180	6	4	כי חצי שדי עמדי אשר חמתם שתה רוחי בעותי אלוה יערכוני:
180	6	5	הינה־ק־פרא עלי־דשא אם יגעה־שור על־בלילו:
180	6	6	היאכל תפל מבלי־מלח אם־יש־טעם בריר חלמות:
180	6	7	מאנה לנגוע נפשי המה כדוי לחמי:
180	6	8	מי־יתן תבוא שאלתי ותקותי יתן אלוה:
180	6	9	ויאל אלוה וידכאני יתר ידו ויבצעני:
180	6	10	ותהי עוד נחמתי ואסלדה בחילה לא יחמול כי־לא כחדתי אמרי קדוש:
180	6	11	מה־כחי כי־איחל ומה־קצי כי־אאריך נפשי:
180	6	12	אם־כח אבנים כחי אם־בשרי נחוש:
180	6	13	האם אין עזרתי בי ותשיה נדחה ממני:
180	6	14	למס מרעהו חסד ויראת שדי יעזוב:
180	6	15	אחי בגדו כמו־נחל כאפיק נחלים יעברו:
180	6	16	הקדרים מני־קרח עלימו יתעלם־שלג:
180	6	17	בעת יזרבו נצמתו בחמו נדעכו

			ממקומם:
180	6	18	ילפתו ארחות דרכם יעלו בתהו ויאבדו:
180	6	19	הביטו ארחות תמא הליכת שבא קוֹלְמוֹ:
180	6	20	בשו כִּי־בטח באו עדיה ויחפרו:
180	6	21	כִּי־עתה הייתם לא תראו חתת ותיראו:
180	6	22	הכִּי־אמרתי הבו לי ומכחכם שחדו בעדי:
180	6	23	ומלטוני מיד־צר ומיד עריצים תפדוני:
180	6	24	הורוני ואני אחריש ומה־שגיתי הבינו לי:
180	6	25	מה־נמרצו אמרי־ישר ומה־יוכיח הוכח מכם:
180	6	26	הלהוכח מלים תחשבו ולרוח אמרי נאש:
180	6	27	אֶף־על־ייתום תפילו ותכרו על־ריעכם:
180	6	28	ועתה הואילו פנו־בי ועל־פניכם אם־אכזב:
180	6	29	שבו־נא אל־תהי עולה ושבי עוד צדק־יבה:
180	6	30	היש־בלשוני עולה אם־חכי לא־יבין הוות:
180	7	1	הלא־צבא לאנוש על־ארץ וכימי שכיר ימיו:
180	7	2	כעבד ישא־פֶצל וכשכיר יקוה פעלו:
180	7	3	כן הנחלתי לי ירחי־שוא ולילות עמל מנו־לי:
180	7	4	אם־שכבתי ואמרתי

			מתי אקום ומדד־ערב ושבעתי נדדים עדי־נשף:
180	7	5	לבש בשרי רמה וגיש עפר עורי רגע וימאס:
	180	7	6 ימי קלו מני־ארג ויכלו באפס תקוה:
		180	7 7 זכר כי־רוח חיי לא־תשוב עיני לראות טוב:
	180	7	8 לא־תשורני עין ראי עיניך בי ואינני:
		180	7 9 כלה ענן וילך כן יורד שאול לא יעלה:
	180	7	10 לא־ישוב עוד לביתו ולא־יכירנו עוד מקמו:
	180	7	11 גם־אני לא אחשך פי אדברה בצר רוחי אשיחה במר נפשי:
		180	7 12 היס־אני אס־תנין כי־תשים עלי משמר:
		180	7 13 כי־אמרתי תנחמני ערשי ישא בשיחי משכבי:
		180	7 14 וחתתני בחלמות ומחזינות תבעתני:
		180	7 15 ותבחר מחנק נפשי מות מעצמותי:
		180	7 16 מאסתי לא־לעלם אחיה חדל ממני כי־הבל ימי:
		180	7 17 מה־אנוש כי תגדלנו וכי־תשית אליו לבך:
		180	7 18 ותפקדנו לבקרים לרגעים תבחננו:
		180	7 19 כמה לא־תשעה ממני לא־תרפני עד־בלעי רקי:
		180	7 20 חטאתי מה אפעל לך

			נצר האדם למה שמתני למפגע לך ואהיה עלי למשא:
180	7	21	ומה לא-תשא פשעי ותעביר את-עוני כי-עתה לעפר אשכב ושחרתני ואינני:
180	8	1	ויען בלדד השוחי ויאמר:
180	8	2	עד-אן תמלל-אלה ורוח כביר אמרי-פוך:
180	8	3	האל יעות משפט ואם-שדי יעות-צדק:
180	8	4	אם-בניך חטאו-לו וישלחם ביד-פשעם:
180	8	5	אם-אתה תשחר אל-אל ואל-שדי תתחנן:
180	8	6	אם-יזך וישר אתה כי-עתה יעיר עליך ושלם נות צדקך:
180	8	7	והיה ראשיתך מצער ואחריתך ישגה מאד:
180	8	8	כי-שאל-נא לדר רישון וכוונן לחקר אבותם:
180	8	9	כי-תמול אנחנו ולא נדע כי צל ימינו עלי-ארץ:
180	8	10	הלא-הם יורוך יאמרו לך ומלבם יוצאו מלים:
180	8	11	היגאה-גמא בלא בצה ישגה-אחו בלי-מים:
180	8	12	עדנו באבו לא יקטף ולפני כל-חציר ייבש:
180	8	13	כן ארחות כל-שכחי אל ותקות חנף תאבד:
180	8	14	אשר-יקוט כסלו ובית עכביש מבטחו:
180	8	15	ישען על-ביתו ולא

			יעמד יחזיק בו ולא יקום:
180	8	16	רטב הוא לפני־שמש ועל גנתו ינקתו תצא:
180	8	17	על־גל שרשיו יסבכו בית אבנים יחזה: אם־יבלענו ממקומו וכחש בו לא ראיתך:
180	8	18	הן־הוא משוש דרכו ומעפר אחר יצמחו: הן־אל לא ימאס־תם ולא־יחזיק ביד־מרעים:
180	8	19	עד־ימלה שחוק פוך ושפת־ך תרועה: שנא־ך ילבשו־בשת ואהל רשעים איננו: ויען איוב ויאמר:
180	8	20	אמנם ידעתי כ־כן ומה־יצדק אנוש עם־אל:
180	9	1	אם־יחפץ לריב עמו לא־יעננו אחת מני־אלף:
180	9	2	חכם לבב ואמין כח מ־הקשה אליו וישלם:
180	9	3	המעתיק הרים ולא ידעו אשר הפכם באפו:
180	9	4	המרגיז ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון: האמר לחרס ולא יזרח ובעד כוכבים יחתם:
180	9	5	נטה שמים לבדו ודורך על־במתי ים: עשה־עש כסיל וכימה וחדרי תמן:
180	9	6	עשה גדלות עד־אין חקר ונפלאות
180	9	7	
180	9	8	
180	9	9	
180	9	10	

			עד־אין מספר:
180	9	11	הן יעבר עלי ולא אראה ויחלף ולא־אבין לו:
180	9	12	הן יחתף מי ישיבנו מי־אמר אליו מה־תעשה:
180	9	13	אלוה לא־ישיב אפו תחתו שחחו עזרי רהב:
180	9	14	אף כי־אנכי אעננו אבחרה דברי עמו:
180	9	15	אשר א־צדקתי לא אענה למשפטי אתחנן:
180	9	16	א־קראתי ויענני לא־אאמין כי־אזין קולי:
180	9	17	אשר־בשערה ישופני והרבה פצעי חנם:
180	9	18	לא־יתנני השב רוחי כי ישבעני ממררים:
180	9	19	א־לכח אמיץ הנה וא־למשפט מי יועידני:
180	9	20	א־אצדק פי ירשיעני ת־אני ויעקשני:
180	9	21	ת־אני לא־אדע נפשי אמאס חיי:
180	9	22	אחת היא על־כן אמרתי תם ורשע הוא מכלה:
180	9	23	א־שוט ימית פתאם למסת נקים ילעג:
180	9	24	ארץ נתנה ביד־רשע פני־שפטיה יכסה א־לא אפוא מי־הוא:
180	9	25	וימי קלו מני־רץ ברחו לא־ראו טובה:
180	9	26	חלפו ע־אניות אבה כנשר יטוש

			עלי-אכל:
180	9	27	אם-אמרי אשכחה שיחי אעזבה פני ואבליגה:
180	9	28	יגרתי כל-עצבתי ידעתי כי-לא תנקני:
180	9	29	אנכי ארשע למה-זה הבל איגע:
	180	9 30	אם-התרחצתי במור-שלג והזכותי בבר כפי:
180	9	31	אז בשחת תטבלני ותעבוני שלמותי:
180	9	32	כי-לא-איש כמני אעננו נבוא יחדו במשפט:
	180	9 33	לא יש-בינינו מוכיח ישת ידו על-שנינו:
180	9	34	יסר מעלי שבטו ואמתו אל-תבעתני:
180	9	35	אדברה ולא איראנו כי לא-כן אנכי עמדי:
180	10	1	נקטה נפשי בחיי אעזבה עלי שיחי אדברה במר נפשי:
	180	10 2	אמר אל-אלוה אל-תרשיעני הודיעני על מה-תריבני:
180	10	3	הטוב לך כי-תעשק כי-תמאס יגיע כפיך ועל-עצת רשעים הופעת:
	180	10 4	העיני בשר לך אם-כראות אנוש תראה:
180	10	5	הכימי אנוש ימיד אם-שנותיך כימי גבר:
180	10	6	כי-תבקש לעוני

			ולחטאתי תדרוש:
180	10	7	על־דעתך כִּי־לא ארשע ואין מידך מציל:
	180	10	8 ידיך עצבוני ויעשוני יחד סביב ותבלעני:
	180	10	9 זכר־נא כִּי־כחמר עשיתני ואל־עפר תשיבני:
	180	10	10 הלא כחלב תתיכני וכגבנה תקפיאני:
	180	10	11 עור ובשר תלבישני ובעצמות וגידים תסככני:
	180	10	12 חיים וחסד עשית עמדי ופקדתך שמרה רוחי:
	180	10	13 ואלה צפנת בלבבך ידעתי כִּי־זאת עמך:
	180	10	14 אִם־חטאתי ושמרתני ומעוני לא תנקני:
	180	10	15 אִם־רשעתי אללי לי וצדקתי לא־אשא ראשי שבע קלון וראה עניי:
	180	10	16 ויגאה כשחל תצודני ותשב תתפלא־בי:
	180	10	17 תחדש עדיך נגדי ותרב כעשך עמדי חליפות וצבא עמי:
	180	10	18 ולמה מרחם הצאתני אגוע ועין לא־תראני:
	180	10	19 כאשר לא־הייתי אֵהיה מבטן לקבר אובל:
	180	10	20 הלא־מעט ימי יחדל ישית ממני ואבליגה מעט:
	180	10	21 בטרם אלך ולא אשוב אל־ארץ חשך וצלמות:

180	10	22	ארץ עיפתה כמו אפל צלמות ולא סדרים ותפע כמו־אפל:
180	11	1	ויען צפר הנעמתי ויאמר:
180	11	2	הרב דברים לא יענה ואם־איש שפתים יצדק:
180	11	3	בדיך מתים יחרישו ותלעג ואין מכלם:
180	11	4	ותאמר זך לקחי ובר הייתי בעיניך:
180	11	5	ואולם מי־יתן אלוה דבר ויפתח שפתיו עמך:
180	11	6	ויגד־לך תעלמות חכמה כי־כפלים לתושיה ודע כי־ישיה לך אלוה מעונך:
180	11	7	החקר אלוה תמצא אם עד־תכלית שדי תמצא:
180	11	8	גבהי שמים מה־תפעל עמקה משאול מה־תדע:
180	11	9	ארכה מארץ מדה ורחבה מני־ים:
180	11	10	אם־יחלף ויסגיר ויקהיל ומי ישיבנו:
180	11	11	כי־הוא ידע מתי־שוא וירא־און ולא יתבונן:
180	11	12	ואיש נבוב ילבב ועיר פרא אדם יולד:
180	11	13	אם־אתה הכינות לבך ופרשת אליו כפך:
180	11	14	אם־און בידך הרחיקהו ואל־תשכן באהליך עולה:
180	11	15	כי־אז תשא פניך ממום והיית מצק

			ולא תירא:
180	11	16	כי־אתה עמל תשכח כמים עברו תזכר:
180	11	17	ומצהרים יקום חלד תעפה כבקר תהיה:
180	11	18	ובטחת כי־יש תקוה וחפרת לבטח תשכב:
180	11	19	ורבצת ואין מחריד וחלו פניך רבים:
	180	11	20 ועיני רשעים תכלינה ומנוס אבד מנהם ותקותם מפח־נפש:
180	12	1	ויען איוב ויאמר:
180	12	2	אמנם כי אתם־עם ועמכם תמות חכמה:
180	12	3	גם־לי לבב כמוכם לא־נפל אנכי מכם ואת־מי־אין כמו־אלה:
180	12	4	שחק לרעהו אהיה קרא לאלוה ויענהו שחוק צדיק תמים:
180	12	5	לפיד בוז לעשתות שאנן נכון למועדי רגל:
	180	12	6 ישליו אהלים לשדדים ובטחות למרגיזי אל לאשר הביא אלוה בידו:
	180	12	7 ואולם שאל־נא בהמות ותרך ועוף השמים ויגד־לך:
180	12	8	או שיח לארץ ותרך ויספרו לך דגי הים:
180	12	9	מי לא־ידע בכל־אלה כי יד־יהוה עשתה זאת:
	180	12	10 אשר בידו נפש כל־חי ורוח כל־בשר־איש:
180	12	11	הלא־אזן מלין תבחן

			והך אכל יטעם־לו:
180	12	12	בישישים חכמה וארך ימים תבונה:
	180	12	13 עמו חכמה וגבורה לו עצה ותבונה:
180	12	14	הן יהרוס ולא יבנה יסגר על־איש ולא יפתח:
	180	12	15 הן יעצר במים ויבשו וישלחם ויהפכו ארץ:
	180	12	16 עמו עז ותושיה לו שגג ומשגה:
180	12	17	מוליך יועצים שולל ושפטים יהולל:
	180	12	18 מוסר מלכים פתח ויאסר אזור במתניהם:
	180	12	19 מוליך כהנים שולל ואתנים יסלף:
180	12	20	מסיר שפה לנאמנים וטעם זקנים יקח:
	180	12	21 שופך בוז על־נדיבים ומזיח אפיקים רפה:
	180	12	22 מגלה עמקות מני־חשך ויצא לאור צלמות:
	180	12	23 משגיא לגוים ויאבדם שטח לגוים וינחם:
	180	12	24 מסיר לב ראשי עם־הארץ ויתעם בתהו לא־דרך:
180	12	25	ימשו־חשך ולא־אור ויתעם כשכור:
	180	13	1 הן־כל ראתה עיני שמעה אזני ותבן לה:
	180	13	2 כדעתכם ידעתי גם־אני לא־נפל אנכי מכם:
	180	13	3 אולם אני אל־שדי

			אדבר והוכח אל־אל
			אחפץ:
180	13	4	ואולם אתם
			טפלי־שקר רפאי אלל
			כלכם:
180	13	5	מי־יתן החרש
			תחרישון ותהי לכם
			לחכמה:
180	13	6	שמעו־נא תוכחתי
			ורבות שפתי
			הקשיבו:
180	13	7	הלאל תדברו עולה
			ולו תדברו רמיה:
180	13	8	הפניו תשאון
			אם־לאל תריבון:
180	13	9	הטוב כ־יחקר אתכם
			אם־כהתל באנוש
			תהתלו בו:
180	13	10	הוכח יוכיח אתכם
			אם־בסתר פנים
			תשאון:
180	13	11	הלא שאתו תבעת
			אתכם ופחדו יפל
			עליכם:
180	13	12	זכרניכם משלי־אפר
			לגבי־חמר גביכם:
180	13	13	החרישו ממני
			ואדברה־אני ויעבר
			עלי מה:
180	13	14	על־מה אשא בשרי
			בשני ונפשי אשים
			בכפי:
180	13	15	הן יקטלני לא איחל
			אך־דרכי אל־פניו
			אוכיח:
180	13	16	גם־הוא־לי לישועה
			כ־לא לפניו חנף
			יבוא:
180	13	17	שמעו שמוע מלתי
			ואחותי באזניכם:
180	13	18	הנה־נא ערכתי משפט
			ידעתי כ־אני
			אצדק:

180	13	19	מִי־הוּא יִרִיב עַמְדִּי כִּי־עַתָּה אַחֲרַיִשׁ וְאִגּוּעַ:
180	13	20	אֲךְ־שֵׁתִּים אֶל־תַּעַשׂ עַמְדִּי אִזּוּ מִפְּנִיךָ לֹא אֶסְתֵּר:
180	13	21	כַּפֶּךָ מֵעֲלֵי הָרַחֵק וְאִמְתֵּךְ אֶל־תִּבְעַתְּנִי:
180	13	22	וְקֹרָא וְאִנְכִי אֶעֱנֶה אֶרְאֶדְבֵּר וְהִשִּׁיבְנִי:
180	13	23	כִּמָּה לִּי עֹנּוֹת וְחַטָּאוֹת פֶּשְׁעִי וְחַטָּאתִי הִדִּיעֲנִי:
180	13	24	לִמָּה־פְּנִיךָ תִּסְתִּיר וְתִחְשַׁבְנִי לְאוֹיֵב לְךָ:
180	13	25	הָעֵלָה נִדְף תַּעְרוֹץ וְאֶת־קֶשׁ יִבֶּשׁ תִּרְדֹּף:
180	13	26	כִּי־תִכְתֹּב עָלַי מִרְרוֹת וְתוֹרִישֵׁנִי עֹנּוֹת נַעֲוִרִי:
180	13	27	וְתִשֶּׂם בְּסֹד רַגְלִי וְתִשְׁמֹר כָּל־אַרְחוֹתַי עַל־שְׂרִשֵּׁי רַגְלִי תִּתְחַקֶּה:
180	13	28	וְהוּא כִּרְקֵב יִבְלֶה כִּבְגָד אֲכָלוּ עֵשׂ:
180	14	1	אָדָם יִלּוֹד אִשָּׁה קֶצֶר יָמִים וְשִׁבְע־רָגֹז:
180	14	2	כִּצִּיץ יֵצֵא וַיִּמַּל וַיִּבְרַח כֶּצֶל וְלֹא יַעֲמֹד:
180	14	3	אֶף־עַל־זֶה פִּקַּחַת עֵינֶךָ וְאֵתִי תִּבְיֹא בִּמְשַׁפֵּט עֵמֶךָ:
180	14	4	מִי־יִתֵּן טְהוֹר מִטְמֵא לֹא אֶחָד:
180	14	5	אִם חֲרוּצִים יָמָיו מִסִּפְר־חֲדָשָׁיו אֶתְךָ חָקוּ עֲשִׂית וְלֹא יַעֲבֹר:
180	14	6	שַׁעַה מֵעֲלָיו וַיַּחְדֵּל עַד־יִרְצָה כֶּשֶׁכֶּר יֹמָיו:

18O	14	7	כי יש לעץ תקוה אם־יכרת ועוד יחליף וינקתו לא תחדל:
18O	14	8	אם־יזקין בארץ שרשו ובעפר ימות גזעו:
18O	14	9	מריח מים יפרח ועשה קציר כמ־נטע:
18O	14	10	וגבר ימות ויחלש ויגוע אדם ואיו:
18O	14	11	אזל־מים מני־ים ונהר יחרב ויבש:
18O	14	12	ואיש שכב ולא־יקום עד־בלתי שמים לא יקיצו ולא־יערו משנתם:
18O	14	13	מי יתן בשאול תצפני תסתירני עד־שוב אפך תשית לי חק ותזכרני:
18O	14	14	אם־ימות גבר היחיה כל־ימי צבאי איחל עד־בוא חליפתי:
18O	14	15	תקרא ואנכי אענך למעשה ידיך תכסף:
18O	14	16	כי־עתה צעדי תספור לא־תשמור על־חטאתי:
18O	14	17	חתם בצרור פשעי ותטפל על־עוני:
18O	14	18	ואולם הר־נופל יבול וצור יעתק ממקמו:
18O	14	19	אבנים שחקו מים תשטף־ספיחיה עפר־ארץ ותקות אנוש האבדת:
18O	14	20	תתקפהו לנצח ויהלך משנה פניו ותשלחהו:
18O	14	21	יכבדו בניו ולא

			ידע ויצערו
			ולא־יבין למו:
180	14	22	אך־בשרו עליו יכאב
			ונפשו עליו תאבל:
180	15	1	ויען אליפז התימני
			ויאמר:
180	15	2	החכם יענה דעת־רוח
			וימלא קדים בטנו:
180	15	3	הוכח בדבר לא
			יסכון ומלים
			לא־יועיל במ:
180	15	4	אף־אתה תפר יראה
			ותגרע שיחה
			לפני־אל:
180	15	5	כי יאלף עונך פיך
			ותבחר לשון
			ערומים:
180	15	6	ירשיעך פיך
			ולא־אני ושפתיך
			יענו־בך:
180	15	7	הראישון אדם תולד
			ולפני גבעות
			חוללת:
180	15	8	הבסוד אלוה תשמע
			ותגרע אליך חכמה:
180	15	9	מה־ידעת ולא נדע
			תבין ולא־עמנו
			הוא:
180	15	10	גם־שב גם־ישיש בנו
			כביר מאביך ימים:
180	15	11	המעט ממך תנחמות
			אל ודבר לאט עמך:
180	15	12	מה־יקחך לבך
			ומה־ירזמון עיניך:
180	15	13	כי־תשיב אל־אל
			רוחך והצאת מפך
			מלין:
180	15	14	מה־אנוש כי־יזכה
			וכי־יצדק ילוד
			אשה:
180	15	15	הן בקדשו לא יאמין
			ושמים לא־זכו
			בעיניו:

180 15 16 אף כִּי־נִתְעַב וְנֹאֲלַח
 אִישׁ־שֶׁתָּה כְּמִים
 עוֹלָה:
 180 15 17 אַחֲוֶךְ שִׁמְעֵ־לִי
 וְזֶה־חֲזִיתִי וְאֶסְפְּרָה:
 180 15 18 אֲשֶׁר־חֲכָמִים יִגִּדּוּ
 וְלֹא כַחֲדוֹ מֵאֲבוֹתָם:
 180 15 19 לָהֶם לְבָדָם נִתְּנָה
 הָאָרֶץ וְלֹא־עֶבֶר זֶר
 בְּתוֹכָם:
 180 15 20 כְּלִימֵי רָשָׁע הוּא
 מִתְחוֹלָל וּמִסְפֵּר שְׁנִים
 נִצְפָּנוּ לַעֲרִיץ:
 180 15 21 קוֹל־פְּחָדִים בְּאֶזְנוֹ
 בְּשָׁלוֹם שׁוֹדֵד
 יִבּוֹאֵנוּ:
 180 15 22 לֹא־יֵאֱמִין שׁוֹב
 מִנִּי־חֶשֶׁךְ וְצָפוּ הוּא
 אֶל־יִחְרַב:
 180 15 23 נָדָד הוּא לֶלְחֶם אִיהָ
 יָדַע כִּי־נִכּוֹן בִּידּוֹ
 יוֹם־חֶשֶׁךְ:
 180 15 24 יִבְעֲתָהּ צָר וּמִצּוֹקָה
 תִּתְקַפֶּהּ כְּמֶלֶךְ עֵתִיד
 לְכִידּוֹר:
 180 15 25 כִּי־נָטָה אֶל־אֵל יָדוֹ
 וְאֶל־שָׂדֵי יִתְגַּבֵּר:
 180 15 26 יֵרוּץ אֵלָיו בְּצוֹאֵר
 בַּעֲבֵי גְבֵי מִגְנִיּוֹ:
 180 15 27 כִּי־כִסֶּה פָּנָיו בַּחֲלָבוֹ
 וַיַּעַשׂ פִּימָה
 עֲלִי־כֶסֶל:
 180 15 28 וַיִּשְׁכּוֹן עָרִים
 נִכְחָדוֹת בָּתִּים
 לֹא־יֵשְׁבוּ לָמוֹ אֲשֶׁר
 הִתְעַתְּדוּ לַגָּלִים:
 180 15 29 לֹא־יַעֲשֶׂר וְלֹא־יִקּוֹם
 חִילוֹ וְלֹא־יִטָּה לָאָרֶץ
 מִנְּלָם:
 180 15 30 לֹא־יִסּוֹר מִנִּי־חֶשֶׁךְ
 יִנְקָתוֹ תִּיבֵשׁ שְׁלֵהֲבַת
 וַיִּסּוֹר בְּרוּחַ פִּיּוֹ:
 180 15 31 אֶל־יֵאֱמֵן בִּשְׁוֹ נִתְּעָה

			כִּי־שׁוּא תִהְיֶה תְּמֹרְתּוֹ:
180	15	32	בְּלֹא־יּוֹמוֹ תִּמְלֹא וּכְפַתּוֹ לֹא רַעֲנָנָה:
180	15	33	יַחֲמֹס כִּגְפֶן בְּסֶרֶוֹ וַיִּשְׁלַךְ כִּזִּית נִצְתּוֹ:
180	15	34	כִּי־עֲדַת חֲנָף גִּלְמוּד וְאֵשׁ אֲכָלָה אֶהֱלִי־שָׁחַד:
180	15	35	הִרָה עֵמֶל וַיִּלְד אֹוֶן וּבִטְנָם תִּכְיֶן מֶרְמָה:
180	16	1	וַיַּעַן אִיּוֹב וַיֹּאמֶר:
180	16	2	שָׁמַעְתִּי כֹאלֶה רַבּוֹת מִנְחָמִי עֵמֶל כֻּלְכֶם:
180	16	3	הִקְזָן לְדַבְרֵי־רוּחַ אוֹ מִה־יִּמְרִיצֶךָ כִּי תַעֲנֶה:
180	16	4	גַּם אֲנִכִּי כַכֶּם אֲדַבְּרָה לֹו־יֵשׁ נִפְשְׁכֶם תַּחַת נִפְשֵׁי אַחֲבִירָה עֲלֵיכֶם בְּמַלִּים וְאֲנִיעָה עֲלֵיכֶם בְּמוֹ רֹאשִׁי:
180	16	5	אֲאֻמָּצְכֶם בְּמוֹר־פִּי וְנִיד שְׁפַתִּי יַחֲשֹׁךְ:
180	16	6	אִם־אֲדַבְּרָה לֹא־יַחֲשֹׁךְ כֹּאבִי וְאֶחָדְלָה מִה־מְנִי יִהְלֹךְ:
180	16	7	אֶךְ־עֵתָה הֲלֹאנִי הַשְׁמוֹת כֻּל־עַדְתִּי:
180	16	8	וּתְקַמְטֵנִי לְעַד הִיא וַיִּקָּם בִּי כַחֲשֵׁי בִפְנִי יַעֲנֶה:
180	16	9	אִפּוֹ טֶרֶף וַיִּשְׁטַמְנִי חֶרֶק עָלַי בִּשְׁנֵי צָרִי יִלְטוּשׁ עֵינָיו לִי:
180	16	10	פָּעָרוּ עָלַי בִּפְיָהֶם בַּחֲרָפָה הִכּוּ לַחֲיִי יַחַד עָלַי יִתְמַלְאוּן:
180	16	11	יִסְגִּירֵנִי אֶל אֵל עֹוִיל וְעַל־יָדָי רָשָׁעִים יִרְטֵנִי:
180	16	12	שְׁלוֹ הִיִּיתִי וַיִּפְרַרְנִי וְאֶחָז

			בערפי ויפצפצני ויקימני לו למטרה:
180	16	13	יסבו עלי רביו יפלח כליותי ולא יחמול ישפך לארץ מררתי:
180	16	14	יפרצני פרץ על־פני־פרץ ירץ עלי כגבור:
180	16	15	שק תפרתי עלי גלדי ועללתי בעפר קרני:
180	16	16	פני חמרמרה מני־בכי ועל עפעפי צלמות:
180	16	17	על לא־חמס בכפי ותפלתי זכה:
180	16	18	ארץ אל־תכסי דמי ואל־יהי מקום לזעקתי:
180	16	19	גם־עתה הנה־בשמים עדי ושהדי במרומים:
180	16	20	מליצי רעי אל־אלוה דלפה עיני:
180	16	21	ויוכח לגבר עם־אלוה ובן־אדם לרעהו:
180	16	22	כי־שנות מספר יאתיו וארח לא־אשוב אהלך:
180	17	1	רוחי חבלה ימי נזעכו קברים לי:
180	17	2	אם־לא התלים עמדי ובהמרותם תלן עיני:
180	17	3	שימה־נא ערבני עמך מי הוא לידי יתקע:
180	17	4	כי־לבם צפנת משכל על־כן לא תרמם:
180	17	5	לחלק יגיד רעים ועיני בניו תכלנה:
180	17	6	והצגני למשל עמים ותפת לפנים אהיה:

180	17	7	ותכה מכעש עיני ויצרי כצל כלם:
180	17	8	ישמו ישרים על־זאת ונקי על־חנף יתערר:
180	17	9	ויאחז צדיק דרכו וטהר־ידיים יסיף אמץ:
180	17	10	ואולם כלם תשבו ובאו נא ולא־אמצא בכם חכם:
180	17	11	ימי עברו זמתי נתקו מורשי לבבי:
180	17	12	לילה ליום ישימו אור קרוב מפני־חשך:
180	17	13	אם־אקוה שאול ביתי בחשך רפדתי יצועי:
180	17	14	לשחת קראתי אבי אתה אמי ואחתי לרמה:
180	17	15	ואיה אפו תקותי ותקוטי מי ישורנה:
180	17	16	בדי שאל תרדנה אם־יחד על־עפר נחת:
180	18	1	ויען בלדד השחי ויאמר:
180	18	2	עד־אנה תשימון קנצי למלין תבינו ואחר נדבר:
180	18	3	מדוע נחשבנו כבהמה נטמינו בעיניכם:
180	18	4	טרף נפשו באפו הלמענך תעזב ארץ ויעתק־צור ממקמו:
180	18	5	גם אור רשעים ידעך ולא־יגה שביב אשו:
180	18	6	אור חשך באהלו ונרו עליו ידעך:
180	18	7	יצרו צעדי אונו ותשליכהו עצתו:
180	18	8	כי־שלח ברשת

			ברגליו ועל־שבכה יתהלך:
180	18	9	יאחזו בעקב פח יחזק עליו צמים:
	180	18	10 טמון בארץ חבלו ומלכדתו עלי נתיב:
180	18	11	סביב בעתהו בלהות והפיצהו לרגליו:
	180	18	12 יה־רעב אנו ואיד נכון לצלעו:
	180	18	13 יאכל בדי עורו יאכל בדיו בכור מות:
180	18	14	ינתק מאהלו מבטחו ותצעדהו למלך בלהות:
	180	18	15 תשכון באהלו מבלי־לו יזרה על־נוהו גפרית:
180	18	16	מתחת שרשיו יבשו וממעל ימל קצירו:
180	18	17	זכרו־אבד מני־ארץ ולא־שם לו על־פני־חוץ:
	180	18	18 יהדפהו מאור אל־חשך ומתבל ינדהו:
180	18	19	לא נין לו ולא־נכד בעמו ואין שריד במגוריו:
	180	18	20 על־יומו נשמו אחרנים וקדמנים אחזו שער:
180	18	21	אך־אלה משכנות עול וזה מקום לא־ידע־אל:
180	19	1	ויען איוב ויאמר:
	180	19	2 עד־אנה תוגיון נפשי ותדכאונני במלים:
	180	19	3 זה עשר פעמים תכלימוני לא־תבשו תהכרו־לי:

180	19	4	ואף־אמנם שגיתי אתי תלין משוגתי:
180	19	5	אם־אמנם עלי תגדילו ותוכיחו עלי חרפתי:
180	19	6	דע־אפו כי־אלוה עותני ומצודו עלי הקיף:
180	19	7	הן אצעק חמס ולא אענה אשוע ואין משפט:
180	19	8	ארחי גדר ולא אעבור ועל נתיבותי חשך ישים:
180	19	9	כבודי מעלי הפשיט ויסר עטרת ראשי:
180	19	10	יתצני סביב ואלך ויסע כעץ תקותי:
180	19	11	ויחר עלי אפו ויחשבני לו כצריו:
180	19	12	יחד יבאו גדודיו ויסלו עלי דרכם ויחנו סביב לאהלי:
180	19	13	אחי מעלי הרחיק וידעי אך־זרו ממני:
180	19	14	חדלו קרובי ומידעי שכחוני:
180	19	15	גרי ביתי ואמהתי לזר תחשבני נכרי הייתי בעיניהם:
180	19	16	לעבדי קראתי ולא יענה במו־פי אתחנן־לו:
180	19	17	רוחי זרה לאשתי וחנתי לבני בטני:
180	19	18	גם־עוילים מאסו בי אקומה וידברו־בי:
180	19	19	תעבוני כל־מתי סודי וזה־אהבתי נהפכו־בי:
180	19	20	בעורי ובבשרי דבקה עצמי ואתמלטה בעור

			שני:
180	19	21	חנני חנני אתם רעי כי יד־אלוה נגעה בי:
180	19	22	למה תרדפני כמו־אל ומבשרי לא תשבעו:
	180	19	23 מי־יתן אפו ויכתבון מלי מי־יתן בספר ויחקו:
180	19	24	בעט־ברזל ועפרת לעד בצור יחצבון:
	180	19	25 ואני ידעתי גאלי חי ואחרון על־עפר יקום:
	180	19	26 ואחר עורי נקפוזאת ומבשרי אחזה אלוה:
180	19	27	אשר אני אחזה־לי ועיני ראו ולא־זר כלו כליתי בחקי:
	180	19	28 כי תאמרו מה־נרדף־לו ושרש דבר נמצא־בי:
180	19	29	גורו לכם מפני־חרב כי־חמה עונות חרב למען תדעון שדין:
	180	20	1 ויען צפר הנעמתי ויאמר:
	180	20	2 לכן שעפי ישיבוני ובעבור חושי בי:
180	20	3	מוסר כלמתי אשמע ורוח מבינתי יענני:
	180	20	4 הזאת ידעת מני־עד מני שים אדם עלי־ארץ:
	180	20	5 כי רננת רשעים מקרוב ושמחת חנף עדי־רגע:
	180	20	6 אם־יעלה לשמים שיאו וראשו לעב יגיע:

180	20	7	כגללו לנצח יאבד ראיו יאמרו איו:
180	20	8	כחלום יעוף ולא ימצאוהו וידד כחזיון לילה:
180	20	9	עין שזפתו ולא תוסיף ולא־עוד תשורנו מקומו:
180	20	10	בניו ירצו דלים וידיו תשבנה אונו:
180	20	11	עצמותיו מלאו עלומו ועמו על־עפר תשכב:
180	20	12	אם־תמתיק בפיו רעה יכחידנה תחת לשונו:
180	20	13	יחמל עליה ולא יעזבנה וימנענה בתוך חכו:
180	20	14	לחמו במעיו נהפך מרורת פתנים בקרבו:
180	20	15	חיל בלע ויקאנו מבטנו יורשנו אל:
180	20	16	ראש־פתנים יינק תהרגהו לשון אפעה:
180	20	17	אל־ירא בפלגות נהרי נחלי דבש וחמאה:
180	20	18	משיב יגע ולא יבלע כחיל תמורתו ולא יעלס:
180	20	19	כי־רצץ עזב דלים בית גזל ולא יבנהו:
180	20	20	כי לא־ידע שלו בבטנו בחמודו לא ימלט:
180	20	21	אין־שריד לאכלו על־כן לא־יחיל טובו:
180	20	22	במלאות שפקו יצר לו כל־יד עמל

תבואנו:

18O 20 23 יהי למלא בטנו
ישלחו־בו חרון אפו
וימטר עלימו

בלחומו:

18O 20 24 יברח מנשק ברזל
תחלפהו קשת נחושה:

18O 20 25 שלף ויצא מגוה
וברק ממרתו יהלך
עליו אמים:

18O 20 26 כלי־חשך טמון
לצפונו תאכלהו אש
לא־נפח ירע שריד
באהלו:

18O 20 27 יגלו שמים עונו
וארץ מתקוממה לו:

18O 20 28 יגל יבול ביתו
נגרות ביום אפו:

18O 20 29 זה חלק־אדם רשע
מאלהים ונחלת אמרו
מאל:

18O 21 1 ויען איוב ויאמר:

18O 21 2 שמעו שמוע מלתי
ותהי־זאת
תנחומתיכם:

18O 21 3 שאוני ואנכי אדבר
ואחר דברי תלעיג:

18O 21 4 האנכי לאדם שיחי
ואם־מדוע לא־תקצר
רוחי:

18O 21 5 פנו־אלי והשמו
ושימו יד על־פה:

18O 21 6 ואם־זכרתי ונבהלתי
ואחז בשרי פלצות:

18O 21 7 מדוע רשעים יחיו
עתקו גם־גברו חיל:

18O 21 8 זרעם נכון לפניהם
עמם וצאצאיהם
לעיניהם:

18O 21 9 בתיהם שלום מפחד
ולא שבט אלוה
עליהם:

18O 21 10 שורו עבר ולא יגעל

			תפלט פרתו ולא תשכל:
180	21	11	ישלחו כצאן עויליהם וילדיהם ירקדון:
180	21	12	ישאו כתף וכנור וישמחו לקול עוגב:
180	21	13	יבלו בטוב ימיהם וברגע שאול יחתו:
180	21	14	ויאמרו לאל סור ממנו ודעת דרכיך לא חפצנו:
180	21	15	מה־שדי כ־נעבדנו ומה־נועיל כי נפגע־בו:
180	21	16	הן לא בידם טובם עצת רשעים רחקה מני:
180	21	17	כמה נר־רשעים ידעך ויבא עלימו אידם חבלים יחלק באפו:
	180	21	18 יהיו כתבן לפני־רוח וכמץ גנבתו סופה:
180	21	19	אלוה יצפן־לבניו אוננו ישלם אליו וידע:
180	21	20	יראו עינו כידו ומחמת שדי ישתה:
180	21	21	כי מה־חפצו בביתו אחריו ומספר חדשיו חצצו:
180	21	22	הלאל ילמד־דעת והוא רמים ישפוט:
180	21	23	זה ימות בעצם תמו כלו שלאנן ושליו:
180	21	24	עטיניו מלאו חלב ומח עצמותיו ישקה:
180	21	25	וזה ימות בנפש מרה ולא־אכל בטובה:
180	21	26	יחד על־עפר ישכבו ורמה תכסה עליהם:
	180	21	27 הן ידעתי

מחשבותיכם ומזמות

עלי תחמסו:

180 21 28 כי תאמרו איה

בית־נדיב ואיה אהל

משכנות רשעים:

180 21 29 הלא שאלתם עוברי

דרך ואתתם לא

תנכרו:

180 21 30 כי ליום איד יחשך

רע ליום עברות

יובלו:

180 21 31 מי־יגיד על־פניו

דרכו והוא־עשה מי

ישלם־לו:

180 21 32 והוא לקברות יובל

ועל־גדיש ישקוד:

180 21 33 מתקו־לו רגבי נחל

ואחריו כל־אדם

ימשוך ולפניו אין

מספר:

180 21 34 ואיך תנחמוני הבל

ותשובתיכם

נשאר־מעל:

180 22 1 ויען אליפז התמני

ויאמר:

180 22 2 הלאל יסכן־גבר

כ־יסכן עלימו

משכיל:

180 22 3 החפץ לשדי כי תצדק

ואם־בצע כ־יתתם

דרכיך:

180 22 4 המיראתך יכיהך

יבוא עמך במשפט:

180 22 5 הלא רעתך רבה

ואין־קץ לעונתיך:

180 22 6 כ־תחבל אחיך חנם

ובגדי ערומים

תפשיט:

180 22 7 לא־מים עיף תשקה

ומרעב תמנע־לחם:

180 22 8 ואיש זרוע לו הארץ

ונשוא פנים ישב

בה:

180	22	9	אלמנות שלחת ריקם וזרעות יתמים ידכא:
180	22	10	עליכן סביבותיך פחים ויבהלך פחד פתאם:
180	22	11	אורחשך לא־תראה ושפעת־מים תכסך:
180	22	12	הלא־אלוה גבה שמים וראה ראש כוכבים כי־רמו:
180	22	13	ואמרת מה־ידע אל הבעד ערפל ישפוט:
180	22	14	עבים סתר־לו ולא יראה וחוג שמים יתהלך:
180	22	15	הארח עולם תשמר אשר דרכו מתי־און:
180	22	16	אשר־קמטו ולא־עת נהר יוצק יסודם:
180	22	17	האמרים לאל סור ממנו ומה־יפעל שדי למו:
180	22	18	והוא מלא בתיהם טוב ועצת רשעים רחקה מני:
180	22	19	יראו צדיקים וישמחו ונקי ילעג־למו:
180	22	20	אם־לא נכחד קימנו ויתרם אכלה אש:
180	22	21	הסכן־נא עמו ושלם בהם תבואתך טובה:
180	22	22	קח־נא מפיו תורה ושים אמריו בלבבך:
180	22	23	אם־תשוב עד־שדי תבנה תרחיק עולה מאהלך:
180	22	24	ושית־על־עפר בצר ובצור נחלים אופיר:
180	22	25	והיה שדי בצריך וכסף תועפות לך:

180	22	26	כִּי־אֵז עַל־שְׂדֵי תִּתְעַנֵּג וּתִשָּׂא אֶל־אֱלֹהֵי פָנֶיךָ:
180	22	27	תַּעֲתִיר אֵלָיו וּשְׁמַעַךְ וּנְדַרְיֶךָ תִּשְׁלַם:
180	22	28	וּתְגַזֵּר־אֹמֶר וּיְקַם לְךָ וְעַל־דְּרֹכֶיךָ נִגָּה אוֹר:
180	22	29	כִּי־הִשְׁפִּילוּ וּתֹאמַר גּוֹה וְשַׁח עֵינַיִם יוֹשֵׁעַ:
180	22	30	יִמְלֹט אִי־נֶקִי וְנִמְלֹט בְּבֵר כַּפִּיךָ:
180	23	1	וַיַּעַן אִיּוֹב וַיֹּאמֶר:
180	23	2	גַּם־הַיּוֹם מְרִי שָׁחִי יְדֵי כַבְדָּה עַל־אֲנַחְתִּי:
180	23	3	מִי־יִתֵּן יָדַעְתִּי וְאִמְצָאֵהוּ אֲבוֹא עַד־תִּכּוֹנְנֵנוּ:
180	23	4	אֶעֱרֹכָה לִפְנֵי מִשְׁפָּט וּפִי אֲמַלֵּא תוֹכַחוֹת:
180	23	5	אֲדַעַה מְלִים יַעֲנֵנִי וְאֲבִינָה מִה־יֹּאמַר לִי:
180	23	6	הַבִּרְבִּיכָה יִרְיֵב עַמְדִּי לֹא אֶךְ־הוּא יִשֵּׁם בִּי:
180	23	7	שֵׁם יִשְׂרָאֵל נֹכַח עַמּוֹ וְאִפְלֹטָה לְנִצָּחַ מִשְׁפָּטִי:
180	23	8	הֵן קָדַם אֶהְלֵךְ וְאֵינְנִי וְאַחֲזֹר וְלֹא־אֲבִין לוֹ:
180	23	9	שִׁמְאוֹל בַּעֲשָׂתוֹ וְלֹא־אֲחֹז יַעֲטֹף יָמִין וְלֹא אֶרְאֶה:
180	23	10	כִּי־יִדַּע דֶּרֶךְ עַמְדִּי בַּחֲנֹנִי כִּזְהַב אֲצֹא:
180	23	11	בִּאֲשֶׁרוֹ אֲחֹזָה רַגְלִי דֶּרֶכִּי שְׁמֵרְתִּי וְלֹא־אֲט:
180	23	12	מִצּוֹת שִׁפְתָיו וְלֹא אֲמִישׁ מִחֻקֵּי צַפְנָתִי

אמר־פיו:

180 23 13 והוא באחד ומי
ישיבנו ונפשו אותה
ויעש:

180 23 14 כי ישלים חקי
וכהנה רבות עמו:
180 23 15 על־כן מפניו אבהל
אתבונן ואפחד
ממנו:

180 23 16 ואל הרך לבי ושדי
הבהילני:

180 23 17 כי־לא נצמתי
מפני־חשך ומפני
כסה־אפל:

180 24 1 מדוע משדי
לא־נצפנו עתים
וידעו לא־חזו
ימיו:

180 24 2 גבלות ישיגו עדר
גזלו וירעו:

180 24 3 חמור יתומים ינהגו
יחבלו שור אלמנה:

180 24 4 יטו אביונים מדרך
יחד חבאו
עני־ארץ:

180 24 5 הן פראים במדבר
יצאו בפעלם משחרי
לטרף ערבה לו לחם
לנערים:

180 24 6 בשדה בלילו יקצירו
וכרם רשע ילקשו:

180 24 7 ערום ילינו מבלי
לבוש ואין כסות
בקרה:

180 24 8 מזרם הרים ירטבו
ומבלי מחסה
חבק־צור:

180 24 9 יגזלו משד יתום
ועל־עני יחבלו:

180 24 10 ערום הלכו בלי
לבוש ורעבים נשאו
עמר:

180 24 11 בין־שורתם יצהירו

יקבים דרכו

ויצמאו:

180 24 12 מעיר מתים ינאקו

ונפש-חללים תשוע

ואלוה לא-ישים

תפלה:

180 24 13 המה היו במרדי-אור

לא-הכירו דרכיו

ולא ישבו

בנתיבתיו:

180 24 14 לאור יקום רוצח

יקטל-עני ואביון

ובלילה יהי כגנב:

180 24 15 ועין נאף שמרה נשף

לאמר לא-תשורני

עין וסתר פנים

ישים:

180 24 16 חתר בחשך בתים

יומם חתמו-למו

לא-ידעו אור:

180 24 17 כי יחדו בקר למו

צלמות כייכיר

בלהות צלמות:

180 24 18 קל-הוא על-פני-מים

תקלל חלקתם בארץ

לא-יפנה דרך

כרמים:

180 24 19 ציה גס-חם יגזלו

מימי-שלג שאול

חטאו:

180 24 20 ישכזהו רחם מתקו

רמה עוד לא-יזכר

ותשבר כעץ עולה:

180 24 21 רעה עקרה לא תלד

ואלמנה לא ייטיב:

180 24 22 ומשך אבירים בכחו

יקום ולא-יאמין

בחיין:

180 24 23 יתן-לו לבטח וישען

ועיניהו

על-דרכיהם:

180 24 24 רומו מעט ואיננו

והמכו ככל יקפצון

			וכראש שבלת ימלו:
180	24	25	ואם־לא אפו מי
			יכזיבני וישם לאל
			מלתי:
180	25	1	ויען בלדד השחי
			ויאמר:
180	25	2	המשל ופחד עמו עשה
			שלום במרומיו:
180	25	3	היש מספר לגדודיו
			ועל־מי לא־יקום
			אורהו:
180	25	4	ומה־יצדק אנוש
			עם־אל ומה־יזכה
			ילוד אשה:
180	25	5	הן עד־ירח ולא
			יאהיל וכוכבים
			לא־זכו בעיניו:
180	25	6	אף כי־אנוש רמה
			ובן־אדם תולעה:
180	26	1	ויען איוב ויאמר:
180	26	2	מה־עזרת ללא־כח
			הושעת זרוע לא־עז:
180	26	3	מה־יעצת ללא חכמה
			ותושיה לרב הודעת:
180	26	4	את־מי הגדת מלין
			ונשמת־מי יצאה
			ממך:
180	26	5	הרפאים יחוללו
			מתחת מים ושכניהם:
180	26	6	ערום שאול נגדו
			ואין כסות לאבדון:
180	26	7	נטה צפון על־תהו
			תלה ארץ
			על־בלי־מה:
180	26	8	צרר־מים בעביו
			ולא־נבקע ענן
			תחתם:
180	26	9	מאחז פני־כסה פרשז
			עליו עננו:
180	26	10	חק־חג על־פני־מים
			עד־תכלית אור
			עם־חשך:
180	26	11	עמודי שמים ירופפו

			ויתמהו מגערתו:
180	26	12	בכחו רגע הים ובתובנתו מחץ רהב:
180	26	13	ברוחו שמים שפרה חללה ידו נחש בריח:
180	26	14	הן־אלה קצות דרכו ומה־שמץ דבר נשמע־בו ורעם גבורתו מי יתבונן:
180	27	1	ויסף איוב שאת משלו ויאמר:
180	27	2	חי־אל הסיר משפטי ושדי המר נפשי:
180	27	3	כי־כל־עוד נשמתי בי ורוח אלוה באפי:
180	27	4	אם־תדברנה שפתי עולה ולשוני אם־יהגה רמיה:
180	27	5	חלילה לי אם־אצדיק אתכם עד־אגוע לא־אסיר תמתי ממני:
180	27	6	בצדקתי החזקתי ולא ארפה לא־יחרף לבבי מימי:
180	27	7	יהי כרשע איבי ומתקוממי כעול:
180	27	8	כי מה־תקות חנף כי יבצע כי ישל אלוה נפשו:
180	27	9	הצעקתו ישמע אל כי־תבוא עליו צרה:
180	27	10	אם־על־שדי יתענג יקרא אלוה בכל־עת:
180	27	11	אורה אתכם ביד־אל אשר עם־שדי לא אכחד:
180	27	12	הן־אתם כלכם חזיתם ולמה־זה הבל תהבלו:
180	27	13	זה חלק־אדם רשע

			עם־אל ונחלת
			עריצים משדי יקחו:
180	27	14	אם־ירבו בניו
			למ־חרב וצאצאיו
			לא ישבעו־לחם:
180	27	15	שרידו במות יקברו
			ואלמנתיו לא
			תבכינה:
180	27	16	אם־יצבר כעפר כסף
			וכחמר יכין מלבוש:
180	27	17	יכין וצדיק ילבש
			וכסף נקי יחלק:
180	27	18	בנה כעש ביתו
			וכסכה עשה נצר:
180	27	19	עשיר ישכב ולא
			יאסף עיניו פקח
			ואיננו:
180	27	20	תשיגהו כמים בלהות
			לילה גנבתו סופה:
180	27	21	ישאהו קדים וילך
			וישערהו ממקמו:
180	27	22	וישלך עליו ולא
			יחמל מידו ברוח
			יברח:
180	27	23	ישפק עלימו כפימו
			וישרק עליו ממקמו:
180	28	1	כי יש לכסף מוצא
			ומקום לזהב יזקו:
180	28	2	ברזל מעפר יקח
			ואבן יצוק נחושה:
180	28	3	קץ שם לחשך
			ולכל־תכלית הוא
			חוקר אבן אפל
			וצלמות:
180	28	4	פרץ נחל מעם־גר
			הנשכחים מני־רגל
			דלו מאנוש נעו:
180	28	5	ארץ ממנה יצא־לחם
			ותחתיה נהפך
			כמו־אש:
180	28	6	מקום־ספיר אבניה
			ועפרת זהב לו:
180	28	7	נתיב לא־ידעו עיט

			ולא שזפתו עין איה:
180	28	8	לא־הדריכהו בני־שחץ לא־עדה עליו שחל:
180	28	9	בחלמיש שלח ידו הפך משרש הרים:
180	28	10	בצורות יארים בקע וכל־יקר ראתה עינו:
180	28	11	מבכי נהרות חבש ותעלמה יצא אור:
180	28	12	והחכמה מאין תמצא ואי זה מקום בינה:
180	28	13	לא־ידע אנוש ערכה ולא תמצא בארץ החיים:
180	28	14	תהום אמר לא בי־היא וים אמר אין עמדי:
180	28	15	לא־יתן סגור תחתיה ולא ישקל כסף מחירה:
180	28	16	לא־תסלה בכתם אופיר בשהם יקר וספיר:
180	28	17	לא־יערכנה זהב וזכוכית ותמורתה כל־פז:
180	28	18	ראמות וגביש לא יזכר ומשך חכמה מפנינים:
180	28	19	לא־יערכנה פטדת־כוש בכתם טהור לא תסלה:
180	28	20	והחכמה מאין תבוא ואי זה מקום בינה:
180	28	21	ונעלמה מעיני כל־חי ומעוף השמים נסתרה:
180	28	22	אבדון ומות אמרו באזנינו שמענו שמעה:

180	28	23	אלהים הבין דרכה והוא ידע את־מקומה:
180	28	24	כי־הוא לקצות־הארץ יביט תחת כל־השמים יראה:
180	28	25	לעשות לרוח משקל ומים תכן במדה:
180	28	26	בעשתו למטר חק ודרך לחזיון קלות:
180	28	27	אז ראה ויספרה הכינה וגם־חקרה:
180	28	28	ויאמר לאדם הן יראת אדני היא חכמה וסור מרע בינה:
180	29	1	ויסוף איוב שאת משלו ויאמר:
180	29	2	מי־יתנני כירחי־קדם כימי אלוה ישמרני:
180	29	3	בהלו נרו עלי ראשי לאורו אלך חשך:
180	29	4	כאשר הייתי בימי חרפי בסוד אלוה עלי אהלי:
180	29	5	בעוד שדי עמדי סביבותי נערי:
180	29	6	ברחץ הליכי בחמה וצור יצוק עמדי פלגי־שמן:
180	29	7	בצאתי שער עלי־קרת ברחוב אכין מושבי:
180	29	8	ראוני נערים ונחבאו וישישים קמו עמדו:
180	29	9	שרים עצרו במלים וכף ישימו לפיהם:
180	29	10	קול־נגידים נחבאו ולשונם לחכם דבקה:
180	29	11	כי אזן שמעה ותאשרני ועין ראתה ותעידני:

18O	29	12	כי־אמלט עני משוע ויתום ולא־עזר לו:
18O	29	13	ברכת אבד עלי תבא ולב אלמנה ארנן:
18O	29	14	צדק לבשתי וילבשני כמעיל וצניף משפטי:
18O	29	15	עינים הייתי לעור ורגלים לפסח אני:
18O	29	16	אב אנכי לאביונים ורב לא־ידעתי אחקרהו:
18O	29	17	ואשברה מתלעות עול ומשנוי אשליך טרף:
18O	29	18	ואמר עם־קני אגוע וכחול ארבה ימים:
18O	29	19	שרשי פתוח אלי־מים וטל ילין בקצירי:
18O	29	20	כבודי חדש עמדי וקשתי בידי תחליף:
18O	29	21	לי־שמעו ויחלו וידמו למו עצתי:
18O	29	22	אחרי דברי לא ישנו ועלימו תטף מלתי:
18O	29	23	ויחלו כמטר לי ופיהם פערו למלקוש:
18O	29	24	אשחק אלהם לא יאמינו ואור פני לא יפילון:
18O	29	25	אבחר דרכם ואשב ראש ואשכון כמלך בגדוד כאשר אבלים ינחם:
18O	30	1	ועתה שחקו עלי צעירים ממני לימים אשר־מאסתי אבותם לשית עם־כלבי צאני:
18O	30	2	גם־כח ידיהם למה לי עלימו אבד כלח:
18O	30	3	בחסר ובכפן גלמוד הערקים ציה אמש

			שואה ומשאה:
180	30	4	הקטפים מלוח עלי־שיח ושרש רתמים לחמם:
180	30	5	מִן־גו יגרשו יריעו עלימו כגנב:
180	30	6	בערוץ נחלים לשכן חרי עפר וכפים:
180	30	7	בין־שיחים ינהקו תחת חרול יספחו:
180	30	8	בני־נבל גם־בני בלי־שם נכאו מִן־הארץ:
180	30	9	ועתה נגינתם הייתי ואהי להם למלה:
180	30	10	תעבוני רחקו מני ומפני לא־חשכו רק:
180	30	11	כי־יתרו פתח ויענני ורסן מפני שלחו:
180	30	12	עלי־ימין פרחח יקומו רגלי שלחו ויסלו עלי ארחות אידם:
180	30	13	נתסו נתיבתי להותי יעילו לא עזר למו:
180	30	14	כפרץ רחב יאתיו תחת שאה התגלגלו:
180	30	15	ההפך עלי בלהות תרדף כרוח נדבתי וכעב עברה ישעתי:
180	30	16	ועתה עלי תשתפך נפשי יאחזוני ימי־עני:
180	30	17	לילה עצמי נקר מעלי וערקי לא ישכבון:
180	30	18	ברב־כח יתחפש לבושי כפי כתנתי יאזרני:
180	30	19	הרני לחמר ואתמשל כעפר ואפר:
180	30	20	אשוע אליך ולא

			תענני עמדתי
			ותתבנן בי:
180	30	21	תהפך לאכזר לי
			בעצם ידך תשטמני:
180	30	22	תשאני אל־רוח
			תרכיבני ותמגגני
			תשוה:
180	30	23	כי־ידעתי מות
			תשיבני ובית מועד
			לכל־חי:
180	30	24	אך לא־בעי ישלח־יד
			אם־בפידו להן שוע:
180	30	25	אם־לא בכיתי
			לקשה־יום עגמה
			נפשי לאביון:
180	30	26	כי טוב קויתי ויבא
			רע ואיחלה לאור
			ויבא אפל:
180	30	27	מעז רתחו ולא־דמו
			קדמני ימי־עני:
180	30	28	קדר הלכתי בלא חמה
			קמתי בקהל אשוע:
180	30	29	אח הייתי לתנים
			ורע לבנות יענה:
180	30	30	עורי שחר מעלי
			ועצמי־חרה
			מני־חרב:
180	30	31	ויהי לאבל כנרי
			ועגבי לקול בכים:
180	31	1	ברית כרתי לעיני
			ומה אתבונן
			על־בתולה:
180	31	2	ומה חלק אלוה ממעל
			ונחלת שדי ממרמים:
180	31	3	הלא־איד לעול ונכר
			לפעלי און:
180	31	4	הלא־הוא יראה דרכי
			וכל־צעדי יספור:
180	31	5	אם־הלכתי עם־שוא
			ותחש על־מרמה
			רגלי:
180	31	6	ישקלני במאזני־צדק
			וידע אלוה תמתי:

- 180 31 7 אם תטה אשרי מני
הדרך ואחר עיני
הלך לבי ובכפי דבק
מאום:
- 180 31 8 אזרעה ואחר יאכל
וצאצאי ישרשו:
- 180 31 9 אם־נפתה לבי
על־אשה ועל־פתח
רעי ארבתי:
- 180 31 10 תטחן לאחר אשתי
ועליה יכרעון
אחרין:
- 180 31 11 כי־הוא זמה והיא
עון פלילים:
- 180 31 12 כי אש היא
עד־אבדון תאכל
ובכל־תבואתי תשרש:
- 180 31 13 אם־אמאס משפט עבדי
ואמתי ברבם עמדי:
- 180 31 14 ומה אעשה כי־יקום
אל וכי־יפקד מה
אשיבנו:
- 180 31 15 הלא־בבטן עשני
עשהו ויכננו ברחם
אחד:
- 180 31 16 אם־אמנע מחפץ דלים
ועיני אלמנה אכלה:
- 180 31 17 ואכל פתי לבדי
ולא־אכל יתום
ממנה:
- 180 31 18 כי מנעורי גדלני
כאב ומבטן אמי
אנחנה:
- 180 31 19 אם־אראה אוֹבד מבלי
לבוש ואין כסות
לאביון:
- 180 31 20 אם־לא ברכוני חלצו
ומגז כבשי יתחמם:
- 180 31 21 אם־הניפותי
על־יתום ידי
כי־אראה בשער
עזרתי:
- 180 31 22 כתפי משכמה תפול

			ואזרעי מקנה תשבר:
180	31	23	כי פחד אלי איד אל ומשאתו לא אוכל:
180	31	24	אם־שמתני זהב כסלי ולכתם אמרתי מבטחי:
180	31	25	אם־אשמח כי־רב חילי וכי־כביר מצאה ידי:
180	31	26	אם־אראה אור כי יהל וירח יקר הלך:
180	31	27	ויפת בסתר לבי ותשק ידי לפי:
180	31	28	גם־הוא עון פלילי כי־כחשתי לאל ממעל:
180	31	29	אם־אשמח בפיד משנאי והתעררתי כי־מצאו רע:
180	31	30	ולא־נתתי לחטא חכי לשאל באלה נפשו:
180	31	31	אם־לא אמרו מתי אהלי מי־יתן מבשרו לא נשבע:
180	31	32	בחוז לא־ילין גר דלתי לארח אפתח:
180	31	33	אם־כסיתי כאדם פשעי לטמון בחבי עוני:
180	31	34	כי אערוץ המון רבה ובוז־משפחות יחתני ואדם לא־אצא פתח:
180	31	35	מי יתן־לי שמע לי הן־תוי שדי יענני וספר כתב איש ריבי:
180	31	36	אם־לא על־שכמי אשאנו אענדנו עטרות לי:
180	31	37	מספר צעדי אגידנו כמו־נגיד אקרבנו:
180	31	38	אם־עלי אדמתי תזעק ויחד תלמיה

יבכיון:

180 31 39 אם־כחה אכלתי
בלי־כסף ונפש

בעליה הפחתי:

180 31 40 תחת חטה יצא חוח
ותחת־שערה באשה

תמו דברי איוב:

180 32 1 וישבתו שלשת
האנשים האלה מענות

את־איוב כי הוא

צדיק בעיניו:

180 32 2 ויחר אף אליהוא
בן־ברכאל הבוזי

ממשפחת רם באיוב

חרה אפו על־צדקו

נפשו מאלהים:

180 32 3 ובשלשת רעיו חרה
אפו על אשר

לא־מצאו מענה

וירשיעו את־איוב:

180 32 4 ואליהו חכה
את־איוב בדברים כי

זקנים־המה ממנו

לימים:

180 32 5 וירא אליהוא כי
אין מענה בפי שלשת

האנשים ויחר אפו:

180 32 6 ויען אליהוא
בן־ברכאל הבוזי

ויאמר צעיר אני

לימים ואתם ישישים

על־כן זחלתי ואירא

מחות דעי אתכם:

180 32 7 אמרתי ימים ידברו
ורב שנים ידיעו

חכמה:

180 32 8 אכן רוח־היא באנוש
ונשמת שדי תבינם:

180 32 9 לא־רבים יחכמו
וזקנים יבינו

משפט:

180 32 10 לכן אמרתי שמעה־לי
אחזה דעי אף־אני:

180	32	11	הן הוחלתי לדבר־יכם אזין עד־תבונתיכם עד־תחקרון מלין:
180	32	12	ועדיכם אתבונן והנה אין לאיוב מוכיח עונה אמריו מכם:
180	32	13	פן־תאמרו מצאנו חכמה אל ידפנו לא־איש:
180	32	14	ולא־ערך אלי מלין ובאמריכם לא אשיבנו:
180	32	15	חתו לא־ענו עוד העתיקו מהם מלים:
180	32	16	והוחלתי כ־לא ידברו כי עמדו לא־ענו עוד:
180	32	17	אענה אף־אני חלקי אחזה דעי אף־אני:
180	32	18	כי מלתי מלים הציקתני רוח בטני:
180	32	19	הנה־בטני כיין לא־יפתח כאבות חדשים יבקע:
180	32	20	אדברה וירוח־לי אפתח שפתי ואענה:
180	32	21	אלי־נא אשא פני־איש ואל־אדם לא אכנה:
180	32	22	כי לא ידעתי אכנה כמעט ישאני עשני:
180	33	1	ואולם שמע־נא איוב מלי וכל־דברי האזינה:
180	33	2	הנה־נא פתחתי פי דברה לשוני בחכי:
180	33	3	ישר־לבי אמרי ודעת שפתי ברור מללו:
180	33	4	רוח־אל עשתני ונשמת שדי תחיני:
180	33	5	אם־תוכל השיבני ערכה לפני התיצבה:
180	33	6	הן־אני כפיך לאל

			מחמר קרצתי
			גם־אני:
180	33	7	הנה אמתִי לא תבעתך ואכפי עליך לא־יכבד:
	180	33	8 אך אמרת באזני וקול מלין אשמע:
180	33	9	זך אני בלי פשע חף אנכי ולא עון לי:
	180	33	10 הן תנואות עלי ימצא יחשבני לאויב לו:
180	33	11	ישם בסד רגלי ישמר כל־ארחתי:
	180	33	12 הן־זאת לא־צדקת אענך כִּי־רבה אלוה מאנוש:
	180	33	13 מדוע אליו ריבות כי כל־דבריו לא־יענה:
180	33	14	כִּי־באחת ידבר־אל ובשתים לא ישורנה:
	180	33	15 בחלום חזיון לילה בנפל תרדמה על־אנשים בתנומות עלי משכב:
180	33	16	אז יגלה און אנשים ובמסרם יחתם:
	180	33	17 להסיר אדם מעשה וגוה מגבר יכסה:
180	33	18	יחשך נפשו מני־שחת וחיתו מעבר בשלח:
	180	33	19 והוכח במכאוב על־משכבו וריב עצמיו אתן:
	180	33	20 וזהמתו חיתו לחם ונפשו מאכל תאוה:
	180	33	21 יכל בשרו מראי ושפי עצמותיו לא ראו:
180	33	22	ותקרב לשחת נפשו וחיתו לממתיים:
	180	33	23 אם־יש עליו מלאך

			מליץ אחד מני־אלף להגיד לאדם ישרו:
180	33	24	ויחננו ויאמר פדעהו מרדת שחת מצאתי כפר:
180	33	25	רטפש בשרו מנער ישוב לימי עלומיו:
180	33	26	יעתר אל־אלוה וירצהו וירא פניו בתרועה וישב לאנוש צדקתו:
180	33	27	ישר על־אנשים ויאמר חטאתי וישר העויתי ולא־שוה לי:
180	33	28	פדה נפשי מעבר בשחת וחיתי באור תראה:
180	33	29	הן־כל־אלה יפעל־אל פעמים שלוש עם־גבר:
180	33	30	להשיב נפשו מני־שחת לאור באור החיים:
180	33	31	הקשב איוב שמע־לי החרש ואנכי אדבר:
180	33	32	אם־יש־מלין השיבני דבר כִּי־חפצתי צדקך:
180	33	33	אם־אין אתה שמע־לי החרש ואאלפך חכמה:
180	34	1	ויען אליהוא ויאמר:
180	34	2	שמעו חכמים מלי וידעים האזינו לי:
180	34	3	כִּי־אזן מלין תבחן וחך יטעם לאכל:
180	34	4	משפט נבחרה־לנו נדעה בינינו מה־טוב:
180	34	5	כִּי־אמר איוב צדקתי ואל הסיר משפטי:
180	34	6	על־משפטי אכזב

			אנוש חצי בלי־פשע:
180	34	7	מי־גבר כאיוב ישתה־לעג כמים:
180	34	8	וארח לחברה עם־פעלי און וללכת עם־אנשי־רשע:
180	34	9	כי־אמר לא יסכן־גבר ברצתו עם־אלהים:
180	34	10	לכן אנשי לבב שמעו לי חללה לאל מרשע ושדי מעול:
180	34	11	כי פעל אדם ישלם־לו וכארח איש ימצאנו:
180	34	12	אף־אמנם אל לא־ירשיע ושדי לא־יעות משפט:
180	34	13	מי־פקד עליו ארצה ומי שם תבל כלה:
180	34	14	אם־ישים אליו לבו רוחו ונשמתו אליו יאסף:
180	34	15	יגוע כל־בשר יחד ואדם על־עפר ישוב:
180	34	16	ואם־בינה שמעה־זאת האזינה לקול מלי:
180	34	17	האף שונא משפט יחבוש ואם־צדיק כביר תרשיע:
180	34	18	האמר למלך בליעל רשע אל־נדיבים:
180	34	19	אשר לא־נשא פני שרים ולא נכר־שוע לפני־דל כי־מעשה ידיו כלם:
180	34	20	רגע ימתו וחצות לילה יגעשו עם ויעברו ויסירו אביר לא ביד:
180	34	21	כי־עיניו על־דרכי־איש וכל־צעדיו יראה:

180	34	22	אִין־חֶשֶׁךְ וְאִין צִלְמוֹת לְהַסְתֵּר שֵׁם פְּעֻלֵי אוֹן:
180	34	23	כִּי לֹא עַל־אִישׁ יִשִּׁים עוֹד לְהִלֵּךְ אֶל־אֵל בְּמִשְׁפָּט:
180	34	24	יִרְעַ כַּבִּירִים לֹא־חֶקֶר וַיַּעֲמֵד אַחֲרֵיהֶם תַּחְתָּם:
180	34	25	לִכֵּן יִכִּיר מַעֲבָדֵיהֶם וְהַפֶּךְ לַיְלָה וַיִּדְכְּאוּ:
180	34	26	תַּחַת־רִשְׁעִים סָפְקָם בְּמָקוֹם רָאִים:
180	34	27	אֲשֶׁר עַל־כֵּן סָרוּ מֵאַחֲרָיו וְכָל־דַּרְכָּיו לֹא הִשְׁכִּילוּ:
180	34	28	לְהַבִּיאַ עָלָיו צַעֲקַת־דָּל וְצַעֲקַת עֲנִיִּים יִשְׁמַע:
180	34	29	וְהוּא יִשְׁקֹט וּמִי יִרְשַׁע וַיִּסְתֵּר פָּנָיו וּמִי יִשׁוּרְנוּ וְעַל־גּוֹי וְעַל־אָדָם יַחַד:
180	34	30	מִמֶּלֶךְ אָדָם חֲנָף מִמִּקְשֵׁי עָם:
180	34	31	כִּי־אֶל־אֵל הָאָמַר נִשְׁאַתִּי לֹא אַחֲבֹל:
180	34	32	בְּלַעֲדֵי אַחֲזָה אֶתָּה הֲרָנִי אִם־עוֹל פְּעַלְתִּי לֹא אֶסִּיף:
180	34	33	הַמַּעֲמֵךְ יִשְׁלַמְנָה כִּי־מֵאֲסַת כִּי־אַתָּה תִּבְחָר וּלֹא־אֲנִי וּמִה־יִדְעַת דְּבָר:
180	34	34	אֲנָשִׁי לִבִּי יֹאמְרוּ לִי וְגִבֹּר חֲכָם שָׁמַע לִי:
180	34	35	אִיּוֹב לֹא־בִדְעַת יִדְבֹר וּדְבָרָיו לֹא בַהֲשִׁכִּיל:
180	34	36	אֲבִי יִבְחֹן אִיּוֹב עַד־נִצָּחַ עַל־תְּשֻׁבַּת בְּאֲנָשֵׁי־אוֹן:
180	34	37	כִּי יִסִּיף עַל־חֲטָאוֹ פֶּשַׁע בִּינִינוּ יִסְפּוֹק

			וירב אמריו לאל:
180	35	1	ויען אליהו ויאמר:
180	35	2	הזאת חשבת למשפט
			אמרת צדקי מאל:
180	35	3	כי־תאמר
			מה־יסכן־לך
			מה־אעיל מחטאתי:
180	35	4	אני אשיבך מלין
			ואת־רעיך עמך:
180	35	5	הבט שמים וראה
			ושור שחקים גבהו
			ממך:
180	35	6	אם־חטאת
			מה־תפעל־בו ורבו
			פשעיך מה־תעשה־לו:
180	35	7	אם־צדקת מה־תתן־לו
			או מה־מידך יקח:
180	35	8	לא־ישכמוך רשעך
			ולבן־אדם צדקתך:
180	35	9	מרב עשוקים יזעיקו
			ישועו מזרוע רבים:
180	35	10	ולא־אמר איה אלוה
			עשי נתן זמרות
			בלילה:
180	35	11	מלפנו מבהמות ארץ
			ומעוף השמים
			יחכמנו:
180	35	12	שם יצעקו ולא יענה
			מפני גאון רעים:
180	35	13	אך־שוא לא־ישמע אל
			ושדי לא ישורנה:
180	35	14	אף כי־תאמר לא
			תשורנו דין לפניו
			ותחולל לו:
180	35	15	ועתה כי־אין פקד
			אפו ולא־ידע בפש
			מאד:
180	35	16	ואיוב הבל
			יפצה־פיהו
			בבלי־דעת מלין
			יכבר:
180	36	1	ויסף אליהוא
			ויאמר:

180	36	2	כתר־לי זעיר ואחוך כי עוד לאלוה מלים:
180	36	3	אשא דעי למרחוק ולפעלי אתן־צדק:
180	36	4	כי־אמנם לא־שקר מלי תמים דעות עמד:
180	36	5	הן־אל כביר ולא ימאס כביר כח לב:
180	36	6	לא־יחיה רשע ומשפט עניים יתן:
180	36	7	לא־יגרע מצדיק עיניו ואת־מלכים לכסא וישיבם לנצח ויגבהו:
180	36	8	ואם־אסורים בזקים ילכדון בחבלי־עני:
180	36	9	ויגד להם פעלם ופשעיהם כי יתגברו:
180	36	10	ויגל אזנם למוסר ויאמר כי־ישבון מאון:
180	36	11	אם־ישמעו ויעבדו יכלו ימיהם בטוב ושניהם בנעימים:
180	36	12	ואם־לא ישמעו בשלח יעברו ויגועו בבלי־דעת:
180	36	13	וחנפ־לב ישימו אף לא ישועו כי אסרם:
180	36	14	תמת בנער נפשם וחיתם בקדשים:
180	36	15	יחלץ עני בעניו ויגל בלחץ אזנם:
180	36	16	ואף הסיתך מפ־יצר רחב לא־מוצק תחתיה ונחת שלחנך מלא דשן:
180	36	17	ודין־רשע מלאת דין ומשפט יתמכו:
180	36	18	כי־חמה פן־יסיתך

			בספק ורב־כפר אלייטך:
180	36	19	היערך שועך לא בצר וכל מאמציי־כח:
180	36	20	אל־תשאף הלילה לעלות עמים תחתם:
180	36	21	השמר אל־תפן אל־און כי־על־זה בחרת מעני:
180	36	22	הן־אל ישגיב בכחו מי כמהו מורה:
180	36	23	מי־פקד עליו דרכו ומי־אמר פעלת עולה:
180	36	24	זכר כי־תשגיא פעלו אשר שררו אנשים:
180	36	25	כל־אדם חזו־בו אנוש יביט מרחוק:
180	36	26	הן־אל שגיא ולא נדע מספר שניו ולא־חקר:
180	36	27	כי יגרע נטפיי־מים יזקו מטר לאדו:
180	36	28	אשר־יזלו שחקים ירעפו עלי אדם רב:
180	36	29	אף אם־יבין מפרשי־עב תשאות סכתו:
180	36	30	הן־פרש עליו אורו ושרשי הים כסה:
180	36	31	כי־בם ידין עמים יתן־אכל למכביר:
180	36	32	על־כפים כסה־אור ויצו עליה במפגיע:
180	36	33	יגיד עליו רעו מקנה אף על־עולה:
180	37	1	אף־לזאת יחרד לבי ויתר ממקומו:
180	37	2	שמעו שמוע ברגז קלו והגה מפיו יצא:
180	37	3	תחת־כל־השמים ישרהו ואורו

			על־כנפות הארץ:
180	37	4	אחריו ישאג־קול ירעם בקול גאונו ולא יעקבם כ־ישמע קולו:
180	37	5	ירעם אל בקולו נפלאות עשה גדלות ולא נדע:
180	37	6	כי לשלג יאמר הוא ארץ וגשם מטר וגשם מטרות עזו:
180	37	7	ביד־כל־אדם יחתום לדעת כל־אנשי מעשהו:
180	37	8	ותבא חיה במו־ארב ובמעונתיה תשכן:
180	37	9	מ־החדר תבוא סופה וממזרים קרה:
180	37	10	מנשמת־אל יתן־קרח ורחב מים במוצק:
180	37	11	אף־ברי יטריח עב יפיץ ענן אורו:
180	37	12	והוא מסבות מתהפך בתחבולתו לפעלם כל אשר יצום על־פני תבל ארצה:
180	37	13	אם־לשבט אם־לארצו אם־לחסד ימצאהו:
180	37	14	האזינה זאת איוב עמד והתבונן נפלאות אל:
180	37	15	התדע בשום־אלוה עליהם והופיע אור עננו:
180	37	16	התדע על־מפלשי־עב מפלאות תמים דעים:
180	37	17	אשר־בגדיך חמים בהשקט ארץ מדרום:
180	37	18	תרקיע עמו לשחקים חזקים כראי מוצק:
180	37	19	הודיענו מה־נאמר לו לא־נערך מפני־חשך:

180	37	20	היספר־לו כי אדבר אם־אמר איש כי יבלע:
180	37	21	ועתה לא ראו אור בהיר הוא בשחקים ורוח עברה ותטהרם:
180	37	22	מצפון זהב יאתה על־אלוה נורא הוד:
180	37	23	שדי לא־מצאנהו שגי־א־כח ומשפט ורב־צדקה לא יענה:
180	37	24	לכן יראוהו אנשים לא־יראה כל־חכמי־לב:
180	38	1	ויען־יהוה את־איוב מנהסערה ויאמר:
180	38	2	מי זה מחשיך עצה במלין בלי־דעת:
180	38	3	אזר־נא כגבר חלציך ואשאלך והודיעני:
	180	38	4 איפה היית ביסדי־ארץ הגד אם־ידעת בינה:
	180	38	5 מי־שם ממדיה כי תדע או מי־נטה עליה קו:
180	38	6	על־מה אדניה הטבעו או מי־ירה אבן פנתה:
180	38	7	ברן־יחד כוכבי בקר ויריעו כל־בני אלהים:
	180	38	8 ויסך בדלתים ים בגיחו מרחם יצא:
	180	38	9 בשומי ענן לבשו וערפל חתלתו:
	180	38	10 ואשבר עליו חקי ואשים בריח ודלתים:
	180	38	11 ואמר עד־פה תבוא ולא תסיף ופא־י־שית בגאון גליך:
	180	38	12 המימך צוית בקר

			ידעתה שחר מקמו:
180	38	13	לאחז בכנפות הארץ וינערו רשעים ממנה:
180	38	14	תתהפך כחמר חותם ויתצבו כמו לבוש:
180	38	15	וימנע מרשעים אורם וזרוע רמה תשבר:
180	38	16	הבאת עד־נבכיים ובחקר תהום התהלכת:
180	38	17	הנגלו לך שערי־מות ושערי צלמות תראה:
	180	38	18 התבוננת עד־רחבי־ארץ הגד אם־ידעת כלה:
	180	38	19 אי־זה הדרך ישכן־אור וחשך אי־זה מקמו:
180	38	20	כי תקחנו אל־גבולו וכי־תבין נתיבות ביתו:
180	38	21	ידעת כי־אז תולד ומספר ימיך רבים:
180	38	22	הבאת אל־אצרות שלג ואצרות ברד תראה:
180	38	23	אשר־חשכתי לעת־צר ליום קרב ומלחמה:
180	38	24	אי־זה הדרך יחלק אור יפץ קדים על־ארץ:
180	38	25	מי־פלג לשטף תעלה ודרך לחזיון קלות:
	180	38	26 להמטיר על־ארץ לא־איש מדבר לא־אדם בו:
180	38	27	להשביע שאה ומשאה ולהצמיח מצא דשא:
	180	38	28 היש־למטר אב או מי־הוליד אגלי־טל:
180	38	29	מבטן מי יצא הקרח וכפר שמים מי ילדו:

180	38	30	כאבן מים יתחבאו ופני תהום יתלכדו:
180	38	31	התקשר מעדנות כימה אור־משכות כסיל תפתח:
180	38	32	התציא מזרות בעתו ועיש על־בניה תנחם:
180	38	33	הידעת חקות שמים אם־תשים משטרו בארץ:
180	38	34	התרים לעב קולך ושפעת־מים תכסך:
180	38	35	התשלח ברקים וילכו ויאמרו לך הננו:
180	38	36	מי־שת בטחות חכמה או מי־נתן לשכוי בינה:
180	38	37	מי־יספר שחקים בחכמה ונבלי שמים מי ישכיב:
180	38	38	בצקת עפר למוצק ורגבים ידבקו:
180	38	39	התצוד ללביא טרף וחית כפירים תמלא:
180	38	40	כי־ישחו במעונות ישבו בסכה למו־ארב:
180	38	41	מי יכין לערב צידו כי־ילדו אל־אל ישועו יתעו לבל־יאכל:
180	39	1	הידעת עת לדת יעלי־סלע חלל אילות תשמר:
180	39	2	תספר ירחים תמלאנה וידעת עת לדתנה:
180	39	3	תכרענה ילדיהן תפלחנה חבליהם תשלחנה:
180	39	4	יחלמו בניהם ירבו בבר יצאו ולא־ישבו למו:

180	39	5	מִי־שֶׁלַח פֶּרָא חִפְשִׁי וּמִסְרוֹת עֶרֶוֹד מִי פֶּתַח:
180	39	6	אֲשֶׁר־שִׁמְתִי עֶרְבָה בֵּיתוֹ וּמִשְׁכְּנוֹתָיו מִלְחָה:
180	39	7	יִשְׁחַק לַהֲמוֹן קָרִיָּה תִּשְׁאוֹת נוֹגֵשׁ לֹא יִשְׁמַע:
180	39	8	יִתּוֹר הָרִים מִרְעָהוּ וְאַחֲרַיִךְ כָּל־יִירוֹק יִדְרוֹשׁ:
180	39	9	הַיֵּאֱבָה רִים עֲבֹדָךְ אִם־יִלִּין עַל־אֲבוֹסֶךָ:
180	39	10	הַתְּקַשְׁרֵ־רִים בַּתֶּלֶם עֲבָתוֹ אִם־יִשְׁדֹּד עֲמָקִים אַחֲרֶיךָ:
180	39	11	הַתְּבַטְּחֵ־בוּ כִּי־רַב כַּחוֹ וְתַעֲזֹב אֱלֹיוֹ יִגִּיעַךְ:
180	39	12	הַתְּאֲמִין בּוֹ כִּי־יִשׁוּב זֶרַעַךְ וְגִרְנֶךָ יֵאֲסֹף:
180	39	13	כִּנְף־רִנְנִים נַעֲלָסָה אִם־אֲבֵרָה חֲסִידָהּ וְנִצָּה:
180	39	14	כִּי־תַעֲזֹב לָאָרֶץ בְּצִיָּה וְעַל־עֵפֶר תַּחֲמֹם:
180	39	15	וְתִשְׁכַּח כִּי־רַגְלִי תִּזְוֶרָה וְחֵית הַשָּׂדֶה תִּדְוֶשָׁה:
180	39	16	הַקְּשִׁיחַ בְּנִיָּה לִלְאֵלָהּ לִרְיֵק יִגִּיעָהּ בְּלִי־פַחַד:
180	39	17	כִּי־הִשָּׂה אֱלֹהִים חֲכָמָה וְלֹא־חָלַק לָהּ בְּבִינָה:
180	39	18	כַּעַת בְּמִרוֹם תִּמְרִיא תִּשְׁחַק לְסוֹס וּלְרִכְבּוֹ:
180	39	19	הַתִּתֵּן לְסוֹס גְּבוּרָה הַתְּלַבִּישׁ צוּאָרוֹ רַעְמָה:
180	39	20	הַתְּרַעִישֵׁנוּ כְּאֶרְבָּה הוֹד נִחְרוּ אִימָה:
180	39	21	יַחֲפְרוּ בַעֲמָק וַיִּשִׁישׁ

			בכח יצא
			לקראת־נשק:
180	39	22	ישחק לפחד ולא יחת ולא־ישוב מפני־חרב:
180	39	23	עליו תרנה אשפה להב חנית וכידון:
	180	39	24 ברעש ורגז יגמא־ארץ ולא־יאמין כי־קול שופר:
180	39	25	בדי שפר יאמר האח ומרחוק יריח מלחמה רעם שרים ותרועה:
180	39	26	המבינתך יאבר־נץ יפרש כנפו לתימן:
180	39	27	אם־על־פיך יגביה נשר וכי ירים קנו:
180	39	28	סלע ישכן ויתלנן על־שן־סלע ומצודה:
	180	39	29 משם חפר־אכל למרחוק עיניו יביטו:
180	39	30	ואפרחו יעלעו־דם ובאשר חללים שם הוא:
180	40	1	ויען יהוה את־איוב ויאמר:
180	40	2	הרב עם־שדי יסור מוכיח אלוה יעננה:
180	40	3	ויען איוב את־יהוה ויאמר:
180	40	4	הן קלתי מה אשיבך ידי שמתי למו־פי:
	180	40	5 אחת דברתי ולא אענה ושתים ולא אוסף:
180	40	6	ויען־יהוה את־איוב מנסערה ויאמר:
180	40	7	אזר־נא כגבר חלצ־ך אשאלך והודיעני:
	180	40	8 האף תפר משפטי תרשיעני למען

תצדק:

- 180 40 9 ואם־זרוע כאל לך
ובקול כמהו תרעם:
- 180 40 10 עדה נא גאון וגבה
והוד והדר תלבש:
- 180 40 11 הפץ עברות אפך
וראה כל־גאה
והשפילהו:
- 180 40 12 ראה כל־גאה
הכניעהו והדך
רשעים תחתם:
- 180 40 13 טמנם בעפר יחד
פניהם חבש בטמון:
- 180 40 14 וגם־אני אודך
כי־תושע לך ימינך:
- 180 40 15 הנה־נא בהמות
אשר־עשיתי עמך
חציר כבקר יאכל:
- 180 40 16 הנה־נא כחו במתניו
ואנו בשרירי בטנו:
- 180 40 17 יחפץ זנבו כמו־ארז
גידי פחדו ישרגו:
- 180 40 18 עצמיו אפיקי נחושה
גרמיו כמטיל ברזל:
- 180 40 19 הוא ראשית דרכי־אל
העשו יגש חרבו:
- 180 40 20 כי־בול הרים
ישאו־לו וכל־חית
השדה ישחקו־שם:
- 180 40 21 תחת־צאלים ישכב
בסתר קנה ובצה:
- 180 40 22 יסכהו צאלים צללו
יסבוהו ערבי־נחל:
- 180 40 23 הן יעשק נהר לא
יחפוז יבטח
כי־יגיה ירדן
אל־פיהו:
- 180 40 24 בעיניו יקחנו
במוקשים ינקב־אף:
- 180 40 25 תמשך לויתן בחכה
ובחבל תשקיע לשנו:
- 180 40 26 התשים אגמון באפו
ובחוח תקוב לחיו:

180	40	27	הירבה אליך תחנונים אם ידבר אליך רכות:
180	40	28	היכרת ברית עמך תקחנו לעבד עולם:
180	40	29	התשחק־בו כצפור ותקשרנו לנערותיך:
180	40	30	יכרו עליו חברים יחצוהו בין כנענים:
180	40	31	התמלא בשכות עורו ובצלצל דגים ראשו:
180	40	32	שים־עליו כפך זכר מלחמה אל־תוסף:
180	41	1	הן־תחלתו נכזבה הגם אל־מראיו יטל:
180	41	2	לא־אכזר כי יעורנו ומי הוא לפני יציב:
180	41	3	מי הקדימני ואשלם תחת כל־השמים לי־הוא:
180	41	4	לא־אחריש בדיו ודבר־גבורות וחין ערכו:
180	41	5	מי־גלה פני לבושו בכפל רסנו מי יבוא:
180	41	6	דלתי פניו מי פתח סביבות שניו אימה:
180	41	7	גאווה אפיקי מגנים סגור חותם צר:
180	41	8	אחד באחד יגשו ורוח לא־יבוא ביניהם:
180	41	9	איש־באחיהו ידבקו יתלכדו ולא יתפרדו:
180	41	10	עטישתיו תהל אור ועיניו כעפעפ־שחר:
180	41	11	מפיו לפידים יהלכו כידודי אש יתמלטו:

180	41	12	מנחיריו יצא עשן כדוד נפוח ואגמן:
180	41	13	נפשו גחלים תלהט ולהב מפיו יצא:
180	41	14	בצוארו ילין עז ולפניו תדוץ דאבה:
180	41	15	מפלי בשרו דבקו יצוק עליו בלימוט:
180	41	16	לבו יצוק כמו־אבן ויצוק כפלח תחתית:
180	41	17	משתו יגורו אלים משברים יתחטאו:
180	41	18	משיגהו חרב בלי תקום חנית מסע ושריה:
180	41	19	יחשב לתבן ברזל לעץ רקבון נחושה:
180	41	20	לא־יבריחנו בן־קשת לקש נהפכו־לו אבני־קלע:
180	41	21	כקש נחשבו תותח וישחק לרעש כידון:
180	41	22	תחתיו חדודי חרש ירפד חרוץ עלי־טיט:
180	41	23	ירתיח כסיר מצולה ים ישים כמרקחה:
180	41	24	אחריו יאיר נתיב יחשב תהום לשיבה:
180	41	25	אינ־על־עפר משלו העשו לבלי־חת:
180	41	26	את־כל־גבה יראה הוא מלך על־כל־בני־שחץ:
180	42	1	ויען איוב את־יהוה ויאמר:
180	42	2	ידעת כי־כל תוכל ולא־יבצר ממך מזמה:
180	42	3	מי זה מעלים עצה בלי דעת לכן הגדתי ולא אבין נפלאות

			ממני ולא אדע:
180	42	4	שמע-נא ואנכי אדבר אשאלך והודיעני:
180	42	5	לשמע-אזן שמעתיך ועתה עיני ראתך:
180	42	6	על-כן אמאס ונחמתי על-עפר ואפר:
180	42	7	ויהי אחר דבר יהוה את-הדברים האלה אל-איוב ויאמר יהוה אל-אליפז התימני חרה אפי בך ובשני רעיך כי לא דברתם אלי נכונה כעבדי איוב:
180	42	8	ועתה קחו-לכם שבעה-פרים ושבעה אילים ולכו אל-עבדי איוב והעליתם עולה בעדכם ואיוב עבדי יתפלל עליכם כי אם-פניו אשא לבלתי עשות עמכם נבלה כי לא דברתם אלי נכונה כעבדי איוב:
180	42	9	וילכו אליפז התימני ובלדד השוחי צפר הנעמתי ויעשו כאשר דבר אליהם יהוה וישא יהוה את-פני איוב:
180	42	10	ויהוה שב את-שבית איוב בהתפללו בעד רעהו ויסף יהוה את-כל-אשר לאיוב למשנה:
180	42	11	ויבאו אליו כל-אחיו וכל-אחיתיו וכל-ידעיו לפנים ויאכלו עמו לחם בביתו וינדו לו

			וינחמו אתו על
			כל־הרעה אשר־הביא
			יהוה עליו ויתנור־
			לו איש קשיטה אחת
			ואיש נזם זהב אחד:
180	42	12	ויהוה ברך
			את־אחרית איוב
			מראשתו ויהי־לו
			ארבעה עשר אלף צאן
			וששת אלפים גמלים
			ואלף־צמד בקר ואלף
			אתונות:
180	42	13	ויהי־לו שבענה
			בנים ושלוש בנות:
180	42	14	ויקרא שם־האחת
			ימימה ושם השנית
			קציעה ושם השלישית
			קרן הפוך:
180	42	15	ולא נמצא נשים
			יפות כבנות איוב
			בכל־הארץ ויתן להם
			אביהם נחלה בתוך
			אחיהם:
180	42	16	ויחי איוב
			אחרי־זאת מאה
			וארבעים שנה וירא
			את־בניו ואת־בני
			בניו ארבעה דורות:
180	42	17	וימת איוב זקן
			ושבע ימים:
190	1	1	אשר־יהאיש אשר לא
			הלך בעצת רשעים
			ובדרך חטאים לא
			עמד ובמושב לצים
			לא ישב:
190	1	2	כי אם בתורת יהוה
			חפצו ובתורתו יהגה
			יומם ולילה:
190	1	3	והיה כעץ שתול
			על־פלגי מים אשר
			פריו יתן בעתו
			ועלהו לא־יבול וכל
			אשר־יעשה יצליח:

190	1	4	לא־כן הרשעים כי אם־כמץ אשר־תדפנו רוח:
190	1	5	על־כן לא־יקמו רשעים במשפט וחטאים בעדת צדיקים:
190	1	6	כי־יודע יהוה דרך צדיקים ודרך רשעים תאבד:
190	2	1	למה רגשו גוים ולאמים יהגור־יק: יטיצבו מלכי־ארץ ורוזנים נוסדו־יחד על־יהוה ועל־משיחו:
190	2	3	ננתקה את־מוסרותימו ונשליכה ממנו עבתימו:
190	2	4	יושב בשמים ישחק אדני ילעג־למו:
190	2	5	אז ידבר אלימו באפו ובחרונו יבהלמו:
190	2	6	ואני נסכתי מלכי על־ציון הר־קדשי:
190	2	7	אספרה אל חק יהוה אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך:
190	2	8	שאל ממני ואתנה גוים נחלתך ואחזתך אפסי־ארץ:
190	2	9	תרעם בשבט ברזל ככלי יוצר תנפצם:
190	2	10	ועתה מלכים השכילו הוסרו שפטי ארץ:
190	2	11	עבדו את־יהוה ביראה וגילו ברעדה:
190	2	12	נשקו־בר פן־יאנף ותאבדו דרך כי־יבער כמעט אפו

			אשרי כלי־חוסי בו:
190	3	1	מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו:
190	3	2	יהוה מה־רבו צרי רבים קמים עלי:
190	3	3	רבים אמרים לנפשי אין ישועתה לו באלהים סלה:
190	3	4	ואתה יהוה מגן בעדי כבודי ומרים ראשי:
190	3	5	קולי אלי־הוה אקרא ויענני מהר קדשו סלה:
190	3	6	אני שכבתי ואישנה הקיצותי כי יהוה יסמכני:
190	3	7	לא־אירא מרבבות עם אשר סביב שתו עלי:
190	3	8	קומה יהוה הושיעני אלהי כִּי־הכית את־כל־איבי לחי שני רשעים שברת:
190	3	9	ליהוה הישועה על־עמך ברכתך סלה:
190	4	1	למנצח בנגינות מזמור לדוד:
190	4	2	בקראי ענני אלהי צדקי בצר הרחבת לי חנני ושמע תפלתי:
190	4	3	בני איש עד־מה כבודי לכלמה תאהבון ריק תבקשו כזב סלה:
190	4	4	ודעו כִּי־הפלה יהוה חסיד לו יהוה ישמע בקראי אליו:
190	4	5	רגזו ואל־תחטאו אמרו בלבבכם על־משכבכם ודמו סלה:
190	4	6	זבחו זבחי־צדק ובטחו אלי־הוה:

190	4	7	רבים אמרים מי־ראנו טוב נסה־עלינו אור פניך יהוה:
190	4	8	נתתה שמחה בלבי מעַת דגנִם ותירושִם רבו:
190	4	9	בשלום יחדו אשכבה ואישן כ־אתה יהוה לבדד לבטח תושיבני:
190	5	1	למנצח א־הנחילות מזמור לדוד:
190	5	2	אמרי האזינה יהוה בינה הגיגי:
190	5	3	הקשיבה לקול שועי מלכי ואלהי כ־אליך אתפלל:
190	5	4	יהוה בקר תשמע קולי בקר אַעֲרֹךְ־לך ואצפה:
190	5	5	כי לא א־חֲפֹץ רשע אתה לא יגֹרֵךְ רע:
190	5	6	לֹא־יִתְצֻבו הוללים לנגד עֵינֶיךָ שְׁנֹאת כ־פְעֹלֵי אוֹן:
190	5	7	תֹאבֵד דְּבָרֵי כֹזֵב אִישׁ־דְּמִים וּמִרְמָה יִתְעַב יְהוֹה:
190	5	8	ואני ברַב חֶסֶדֶךָ אֲבֹא בִיתְךָ אֲשַׁתְּחוּה א־הִיכַל־קֹדֶשְׁךָ בִּירְאֶתְךָ:
190	5	9	יהוה נַחֲנִי בַצְדִּיקְךָ לִמְעַן שׁוֹרְרֵי הוֹשֵׁר לִפְנֵי דֶרֶכְךָ:
190	5	10	כי אֵין בִּפְיָהּ נִכּוֹנָה קֶרֶבֶם הוֹת קִבְר־פְּתוּחַ גְּרוֹנִם לְשׁוֹנָם יַחֲלִיקוֹן:
190	5	11	הַאֲשִׁימָם אֱלֹהִים יִפְלוּ מִמַּעֲצוֹתֵיהֶם בֶּרֶב פִּשְׁעֵיהֶם הִדְיָחְמוּ

			כי־מרו בכ:
190	5	12	וישמחו כל־חוסי בכ לעולם ירננו ותסך עלימו ויעלצו בכ אהבי שמך:
190	5	13	כי־אתה תברך צדיק יהוה כצנה רצון תעטרנו:
190	6	1	למנצח בנגינות על־השמינית מזמור לדוד:
190	6	2	יהוה אל־באפך תוכיחני ואל־בחמתך תיסרני:
190	6	3	חנני יהוה כי אמלל אני רפאני יהוה כי נבהלו עצמי:
190	6	4	ונפשי נבהלה מאד ואת יהוה עד־מתי:
190	6	5	שובה יהוה חלצה נפשי הושיעני למען חסדך:
190	6	6	כי אין במות זכרך בשואל מי יודה־לך:
190	6	7	יגעתי באנחותי אשחה בכל־לילה מטתי בדמעתי ערשי אמסה:
190	6	8	עששה מכעס עיני עתקה בכל־צוררי:
190	6	9	סורו ממני כל־פעלי און כי־שמע יהוה קול בכיי:
190	6	10	שמע יהוה תחנותי יהוה תפלתי יקח:
190	6	11	יבשו ויבהלו מאד כל־איבי ישבו יבשו רגע:
190	7	1	שגיון לדוד אשר־שר ליהוה על־דברי־כוש בן־ימיני:
190	7	2	יהוה אלהי בכ חסיתי הושיעני מכל־רדפי והצילני:

190	7	3	פן־יטרף כאריה נפשי פרק ואין מציל:
190	7	4	יהוה אלהי אם־עשיתי זאת אם־ישׁעול בכפי:
190	7	5	אם־גמלתי שולמי רע ואחלצה צוררי ריקם:
190	7	6	ירדף אויב נפשי וישג וירמס לארץ חיי וכבודי לעפר ישכן סלה:
190	7	7	קומה יהוה באפך הנשא בעברות צוררי ועורה אלי משפט צוית:
190	7	8	ועדת לאמים תסובבך ועליה למרום שובה:
190	7	9	יהוה ידין עמים שפטני יהוה כצדקי וכתמי עלי:
190	7	10	יגמר־נא רע רשעים ותכונן צדיק ובחן לבות וכליות אלהים צדיק:
190	7	11	מגני על־אלהים מושיע ישרי־לב:
190	7	12	אלהים שופט צדיק ואל זעם בכל־יום:
190	7	13	אם־לא ישוב חרבו ילטוש קשתו דרך ויכוננה:
190	7	14	ולו הכין כלי־מות חציו לדלקים יפעל:
190	7	15	הנה יחבל־און והרה עמל וילד שקר:
190	7	16	בור כרה ויחפרהו ויפל בשחת יפעל:
190	7	17	ישוב עמלו בראשו ועל קדקדו חמסו ירד:
190	7	18	אודה יהוה כצדקו

			ואזמרה שם־יהוה עליון:
190	8	1	למנצח על־הגתית מזמור לדוד:
	190	8	2 יהוה אדנינו מה־אדיר שמך בכל־הארץ אשר תנה הודך על־השמים:
190	8	3	מפי עוללים וינקים יסדת עז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם:
190	8	4	כי־אראה שמך מעשי אצבעתיך ירח וכוכבים אשר כוננתה:
190	8	5	מה־אנוש כי־תזכרנו ובן־אדם כי תפקדנו:
	190	8	6 ותחסרהו מעט מאלהים וכבוד והדר תעטרהו:
190	8	7	תמשילהו במעשי ידיך כל שתה תחת־רגליו:
190	8	8	צנה ואלפים כלם וגם בהמות שדי:
190	8	9	צפור שמים ודגי הים עבר ארחות ימים:
	190	8	10 יהוה אדנינו מה־אדיר שמך בכל־הארץ:
190	9	1	למנצח עלמות לבן מזמור לדוד:
190	9	2	אודה יהוה בכל־לבי אספרה כל־נפלאותיך:
190	9	3	אשמחה ואעלצה בך אזמרה שמך עליון:
190	9	4	בשוב־אויבי אחר יכשלו ויאבדו מפניך:

190	9	5	כי־עשית משפטי ודיני יִשְׁבֵּת לִכְסֵּא שׁוֹפֵט צֶדֶק:
190	9	6	גִּעְרַת גּוֹיִם אֲבֹדָת רִשְׁעֵי שָׁמַם מַחִית לְעוֹלָם וְעַד:
190	9	7	הָאוֹיֵב תִּמּוּ חֲרָבוֹת לִנְצָחָ וְעָרִים נִתְּשֹׁת אֲבָד זִכְרָם הִמָּה:
190	9	8	וַיְהִי הָעוֹלָם יֹשֵׁב כּוֹנֵן לְמִשְׁפַּט כִּסְאוֹ:
190	9	9	וְהוּא יִשְׁפֹּט־תְּבֵל בְּצֶדֶק יִדִּין לְאֲמִים בְּמִישְׁרִים:
190	9	10	וַיְהִי יְהוָה מִשְׁגֵּב לְדָךְ מִשְׁגֵּב לַעֲתוֹת בְּצָרָה:
190	9	11	וַיִּבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שֹׁמֵךְ כִּי לֹא־עֲזַבְתָּ דְּרִשֶׁיךָ יְהוָה:
190	9	12	זָמְרוּ לִיהוָה יֹשֵׁב צִיּוֹן הִגִּידוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתָיו:
190	9	13	כִּי־דָרַשׁ דָּמִים אוֹתָם זָכַר לֹא־שָׁכַח צַעֲקַת עֲנִיִּים:
190	9	14	חֲנַנִּי יְהוָה רֹאֵה עֲנִי מִשְׁנְאֵי מְרוֹמָמִי מִשְׁעָרֵי מוֹת:
190	9	15	לְמַעַן אֲסַפְּרָה כָּל־תְּהִלָּתְךָ בְּשַׁעְרֵי בֵּת־צִיּוֹן אֲגִילָה בִּישׁוּעָתְךָ:
190	9	16	טִבְעוּ גּוֹיִם בִּשְׁחַת עֲשׂוּ בְרִשְׁת־זֹו טִמְנוּ נִלְכְּדָה רַגְלָם:
190	9	17	נוֹדַע יְהוָה מִשְׁפַּט עֲשֵׂה בַּפֶּעַל כִּפּוֹ נוֹקֵשׁ רִשְׁעֵי הַגּוֹיִן סִלָּה:
190	9	18	יִשׁוּבוּ רִשְׁעִים לְשֹׂאוֹלָה כָּל־גּוֹיִם שִׁכְחֵי אֱלֹהִים:

190	9	19	כי לא לנצח ישכח אביון תקות ענוים תאבד לעד:
190	9	20	קומה יהוה אליעז אנוש ישפטו גוים על־פניך:
190	9	21	שיתה יהוה מורה להם ידעו גוים אנוש המה סלה:
190	10	1	למה יהוה תעמד ברחוק תעלים לעתות בצרה:
190	10	2	בגאות רשע ידלק עני יתפשו במזמות זו חשבו:
190	10	3	כ־הלל רשע על־תאות נפשו ובצע ברך נאץ יהוה:
190	10	4	רשע כגבה אפו בלי־דרש אין אלהים כל־מזמותיו:
190	10	5	יחילו דרכו בכל־עת מרום משפטיך מנגדו כל־צורריו יפיה בהם:
190	10	6	אמר בלבו בל־אמוט לדר ודר אשר לא־ברע:
190	10	7	אלה פיהו מלא ומרמות ותך תחת לשונו עמל ואון:
190	10	8	ישב במארב חצרים במסתרים יהרג נקי עיניו לחלכה יצפנו:
190	10	9	יארב במסתר כאריה בסכה יארב לחטוף עני יחטף עני במשכו ברשתו:
190	10	10	ודכה ישח ונפל בעצומיו חלכאים:
190	10	11	אמר בלבו שכח אל הסתיר פניו בל־ראה

			לנצח:
190	10	12	קומה יהוה אל נשא ידך אל־תשכח עניים:
190	10	13	על־מה נאץ רשע אלהים אמר בלבו לא תדרש:
190	10	14	ראתה כִּי־אתה עמל וכעס תביט לתת בידך עליך יעזב חלכה יתום אתה היית עוזר:
190	10	15	שבר זרוע רשע ורע תדרוש־רשעו בל־תמצא:
190	10	16	יהוה מלך עולם ועד אבדו גוים מארצו:
190	10	17	תאות ענוים שמעת יהוה תכין לבם תקשיב אזנך:
190	10	18	לשפט יתום ודך בל־יוסיף עוד לערץ אנוש מן־הארץ:
190	11	1	למנצח לדוד ביהוה חסיתי איך תאמרו לנפשי נודו הרכם צפור:
190	11	2	כי הנה הרשעים ידרכון קשת כוננו חצם על־יתר לירות במו־אפל לישרי־ לב:
190	11	3	כי השתות יהרסון צדיק מה־פעל:
190	11	4	יהוה בהיכל קדשו יהוה בשמים כסאו עיניו יחזו עפעפיו יבחנו בני אדם:
190	11	5	יהוה צדיק יבחן ורשע ואהב חמס שנאה נפשו:
190	11	6	ימטר על־רשעים פחים אש וגפרית

ורוח זלעפות מנת

כוסם:

190 11 7 כִּי־צִדִּיק יְהוּה

צדקות אהב ישר

יחזו פנימו:

190 12 1 לַמִּנְצָח עַל־הַשְּׁמִינִית

מזמור לדוד:

190 12 2 הוֹשִׁיעָה יְהוּה

כִּי־גָמַר חֲסִיד

כִּי־פָסוּ אֲמוֹנִים

מבני אדם:

190 12 3 שׁוֹא יִדְבְּרוּ אִישׁ

אֶת־רַעְהוּ שֶׁפֶת חֲלָקוֹת

בלב ולב ידברו:

190 12 4 יִכְרַת יְהוּה כָּל־שִׁפְתֵי

חֲלָקוֹת לִשׁוֹן מִדְּבַר־ת

גדלות:

190 12 5 אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשְׁנֵנוּ

נִגְבִּיר שִׁפְתֵינוּ אֲתָנוּ

מי אדון לנו:

190 12 6 מִשָּׁד עֲנִיִּים מֵאֲנַקֶּת

אֲבִיוֹנִים עֲתָה אֲקוּם

יאמר יהוה אשית

בישע יפיח לו:

190 12 7 אֲמֵרוֹת יְהוּה אֲמֵרוֹת

טֹהֲרוֹת כֶּסֶף צָרוּף

בַּעֲלִיל לָאָרֶץ מִזְקָק

שבעתים:

190 12 8 אֶת־הַיְהוּה תִּשְׁמְרֵם

תִּצְרְנוּ מִן־הַדּוֹר זֶה

לעולם:

190 12 9 סִבִּיב רִשְׁעִים

יִתְהַלְכוּן כֶּרֶם זֵלוֹת

לבני אדם:

190 13 1 לַמִּנְצָח מִזְמוֹר לְדָוִד:

190 13 2 עַד־אֲנָה יְהוּה

תִּשְׁכַּחֲנִי נֹצֵחַ עַד־אֲנָה

תִּסְתִּיר אֶת־פָּנֶיךָ

ממני:

190 13 3 עַד־אֲנָה אֲשִׁית עֲצוֹת

בִּנְפְשִׁי יִגּוֹן בִּלְבָבִי

יוֹמָם עַד־אֲנָה יֵרוּם

איבי עלי:

190	13	4	הביטה ענני יהוה אלהי האירה עיני פן־אישן המות:
190	13	5	פן־יאמר איבי יכלתיו צרי יגילו כי אמוט:
190	13	6	ואני בחסדך בטחתי יגל לבי בישועתך אשירה ליהוה כי גמל עלי:
190	14	1	למנצח לדוד אמר נבל בלבו אין אלהים השחיתו התעיבו עלילה אין עשה־טוב:
190	14	2	יהוה משמים השקיף על־בני־אדם לראות היש משכיל דרש את־אלהים:
190	14	3	הכל סר יחדו נאלחו אין עשה־טוב אין גם־אחד:
190	14	4	הלא ידעו כל־פעלי און אכלי עמי אכלו לחם יהוה לא קראו:
190	14	5	שם פחדו פחד כי־אלהים בדור צדיק:
190	14	6	עצת־עני תבישו כי יהוה מחסהו:
190	14	7	מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו יגל יעקב ישמח ישראל:
190	15	1	מזמור לדוד יהוה מי־יגור באהלך מי־ישכן בהר קדשך:
190	15	2	הולך תמים ופעל צדק ודבר אמת בלבבו:
190	15	3	לא־רגל על־לשנו לא־עשה לרעהו רעה וחרפה לא־נשא

			על־קרבו:
190	15	4	נבזה בעיניו נמאס ואת־יראי יהוה יכבד נשבע להרע ולא ימר:
190	15	5	כספו לא־נתן בנשך ושחזר על־נקי לא לקח עשה־אלה לא ימוט לעולם:
190	16	1	מכתם לדוד שמרני אל כ־יחסיתי בכ:
190	16	2	אמרת ליהוה אדני אתה טובתי בל־עליך:
190	16	3	לקדושים אשר־בארץ המה ואדירי כל־חפצ־יבם:
190	16	4	ירבו עצבותם אחר מהרו בל־אסיך נסכיהם מדם ובל־אשא את־שמותם על־שפתי:
190	16	5	יהוה מנת־חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי:
190	16	6	חבלים נפל־לי בנעמים אף־נחלת שפרה עלי:
190	16	7	אברך את־יהוה אשר יעצני אף־לילות יסרוני כליותי:
190	16	8	שויתי יהוה לנגדי תמיד כי מימיני בל־אמוט:
190	16	9	לכן שמח לבי ויגל כבודי אף־בשרי ישכן לבטח:
190	16	10	כי לא־תעזב נפשי לשאול לא־תתן חסידך לראות שחת:
190	16	11	תודיעני ארח חיים שבע שמחות את־פניך נעמות בימינך נצח:

190	17	1	תפלה לדוד שמעה יהוה צדק הקשיבה רנתי האזינה תפלתי בלא שפתי מרמה:
190	17	2	מלפניך משפטי יצא עיניך תחזינה מישרים:
190	17	3	בחנת לבי פקדת לילה צרפתי בל־תמצא זמתי בל־יעבר־פי:
190	17	4	לפעלות אדם בדבר שפתיך אני שמרתי ארחות פריץ:
190	17	5	תמך אשרי במעגלותיך בל־נמוטו פעמי:
190	17	6	אני־קראתיך כי־תענני אל הט־אזנך לי שמע אמרתי:
190	17	7	הפלה חסדיך מושיע חוסים ממתקוממים בימינך:
190	17	8	שמרני כאישון בת־עין בצל כנפיד תסתירני:
190	17	9	מפני רשעים זו שדוני איבי בנפש יקיפו עלי:
190	17	10	חלבמו סגרו פימו דברו בגאות:
190	17	11	אשרינו עתה סבבוני עיניהם ישיתו לנטות בארץ:
190	17	12	דמינו כאריה יכסוף לטרוף וככפיר ישב במסתרים:
190	17	13	קומה יהוה קדמה פניו הכריעהו פלטה נפשי מרשע חרבך:
190	17	14	ממתים ידך יהוה ממתים מחלד חלקם

בחיים וצפינך תמלא
בטנם ישבעו בנים
והניחו יתרם
לעולליהם:

15 17 190 אני בצדק אחזה
פניך אשבעה בהקיץ
תמונתך:

1 18 190 למנצח לעבד יהוה
לדוד אשר דבר
ליהוה את־דברי
השירה הזאת ביום
הציל־יהוה אותו
מכף כל־איביו ומיד
שאול:

2 18 190 ויאמר ארחמך יהוה
חזקי:

3 18 190 יהוה סלעי ומצודתי
ומפלטי אלי צורי
אחסה־בו מגני
וקרן־ישעי משגבי:

4 18 190 מהלל אקרא יהוה
ומן־איבי אושע:

5 18 190 אפפוני חבלי־מות
ונחלי בליעל
יבעתוני:

6 18 190 חבלי שאול סבבוני
קדמוני מוקשי מות:
7 18 190 בצר־לי אקרא יהוה
ואל־אלהי אשוע
ישמע מהיכלו קולי
ושועתי לפניו תבוא
באזניו:

8 18 190 ותגעש ותרעש הארץ
ומוסדי הרים ירגזו
ויתגעשו כי־חרה
לו:

9 18 190 עלה עשן באפו
ואש־מפיו תאכל
גחלים בערו ממנו:

10 18 190 ויט שמים וירד
וערפל תחת רגליו:

11 18 190 וירכב על־כרוב
ויעף וידא

			על־כנפי־רוח:
190	18	12	ישת חשך סתרו סביבותיו סכתו חשכת־מים עבי שחקים:
190	18	13	מנגה נגדו עביו עברו ברד וגח־לי־אש:
190	18	14	וירעם בשמים יהוה ועליון יתן קלו ברד וגח־לי־אש:
190	18	15	וישלח חציו ויפיצם וברקים רב ויהמם:
190	18	16	ויראו אפיקי מים ויגלו מוסדות תבל מגערתך יהוה מנשמת רוח אפך:
190	18	17	ישלח ממרום יקחני ימשני ממים רבים:
190	18	18	יצילני מאיבי עז ומשנאי כ־אמצו ממני:
190	18	19	יקדמוני ביום־אידי ויהי־יהוה למשען לי:
190	18	20	ויוציאני למרחב יחלצני כי חפץ בי:
190	18	21	יגמלני יהוה כצדקי כבר ידי ישיב לי:
190	18	22	כ־שמרתי דרכי יהוה ולא־רשעתי מאלהי:
190	18	23	כי כל־משפטיו לנגדי וחקתיו לא־אסיר מני:
190	18	24	ואהי תמים עמו ואשתמר מעוני:
190	18	25	וישב־יהוה לי כצדקי כבר ידי לנגד עיניו:
190	18	26	עם־חסיד תתחסד עם־גבר תמים תתמם:
190	18	27	עם־נבר תתברר

			ועם־עקש תתפתל:
190	18	28	כי־אתה עם־עני תושיע ועינים רמות תשפיל:
190	18	29	כי־אתה תאיר נרי יהוה אלהי יגיה חשכי:
190	18	30	כי־בך ארץ גדוד ובאלהי אדלג־שור:
190	18	31	האל תמים דרכו אמרת־יהוה צרופה מגן הוא לכל החסים בו:
190	18	32	כי מי אלוה מבלעדי יהוה ומי צור זולתי אלהינו:
190	18	33	האל המאזרני חיל ויתן תמים דרכי:
190	18	34	משוה רגלי כאילות ועל במתי יעמידני:
190	18	35	מלמד ידי למלחמה ונחתה קשת־נחושה זרועתי:
190	18	36	ותתן־לי מגן ישעך וימינך תסעדני וענותך תרבני:
190	18	37	תרחיב צעדי תחתי ולא מעדו קרסלי:
190	18	38	ארדוף אויבי ואשיגם ולא־אשוב עד־כלותם:
190	18	39	אמחצם ולא־יכלו קום יפלו תחת רגלי:
190	18	40	ותאזרני חיל למלחמה תכריע קמי תחתי:
190	18	41	ואיבי נתתה לי ערף ומשנאי אצמיתם:
190	18	42	ישועו ואין־מושיע עלי־הוה ולא ענם:
190	18	43	ואשחקם כעפר על־פני־רוח כטיט

			חוצות אריקם:
190	18	44	תפלטני מריבי עם תשימני לראש גוים עם לא־ידעתי יעבדוני:
190	18	45	לשמע אֶזֶן ישמעו לי בני־נכר יכחשו־לי:
190	18	46	בני־נכר יבלו ויחרגו ממסגרותיהם:
190	18	47	חי־יהוה וברוך צורי וירום אלוהי ישעי:
190	18	48	האל הנותן נקמות לי וידבר עמים תחתי:
190	18	49	מפלטִי מאיבי אף מִן־קמי תרוממני מאיש חמס תצילני:
190	18	50	על־כן אודך בגוים יהוה ולשמך אזמרה:
190	18	51	מגדל ישועות מלכו ועשה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד־עולם:
190	19	1	למנצח מזמור לדוד:
190	19	2	השמים מספרים כבוד־אל ומעשה ידיו מגיד הרקיע:
190	19	3	יום ליום יביע אמר ולילה ללילה יחוו־דעת:
190	19	4	אין־אמר ואין דברים בלי נשמע קולם:
190	19	5	בכל־הארץ יצא קום ובקצה תבל מליהם לשמש שם־אהל בהם:
190	19	6	והוא כחתן יצא מחפתו ישיש כגבור לרוץ ארח:
190	19	7	מקצה השמים מוצאו ותקופתו על־קצותם

190	19	8	ואין נסתר מחמתו: תורת יהוה תמימה משיבת נפש עדות יהוה נאמנה מחכימת פתי:
190	19	9	פקודי יהוה ישרים משמחי־לב מצות יהוה ברה מאירת עינים:
190	19	10	יראת יהוה טהורה עומדת לעד משפטי־יהוה אמת צדקו יחדו:
190	19	11	הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים:
190	19	12	גם־עבדך נזהר בהם בשמרם עקב רב:
190	19	13	שגיאות מי־יבין מנסתרות נקני:
190	19	14	גם מזדים חשך עבדך אלי־משלובי אז איתם ונקיתי מפשע רב:
190	19	15	יהיו לרצון אמרי־פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:
190	20	1	למנצח מזמור לדוד:
190	20	2	יענך יהוה ביום צרה ישגבך שם אלהי יעקב:
190	20	3	ישלח־עזרך מקדש ומציון יסעדך:
190	20	4	יזכר כל־מנחתך ועולתך ידשנה סלה:
190	20	5	יתן־לך כלבבך וכל־עצתך ימלא:
190	20	6	נרננה בישועתך ובשם־אלהינו נדגל ימלא יהוה כל־משאלותיך:
190	20	7	עתה ידעתי כי

			הושיע יהוה משיחו יענהו משמי קדשו בגברות ישע ימינו:
190	20	8	אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם־יהוה אלהינו נזכיר:
190	20	9	המה כרעו ונפלו ואנחנו קמנו ונתעודד:
190	20	10	יהוה הושיעה המלך יעננו ביום־קראנו:
190	21	1	למנצח מזמור לדוד:
	190	21	2 יהוה בעזך ישמח־מלך ובישועתך מה־יגיל מאד:
190	21	3	תאות לבו נתתה לו וארשת שפתיו בלי־מנעת סלה:
190	21	4	כי־תקדמנו ברכות טוב תשית לראשו עטרת פז:
190	21	5	חיים שאל ממך נתתה לו ארך ימים עולם ועד:
	190	21	6 גדול כבודו בישועתך הוד והדר תשוה עליו:
190	21	7	כי־תשיתהו ברכות לעד תחדהו בשמחה את־פניך:
190	21	8	כי־המלך בטח ביהוה ובחסד עליון בלי־מוט:
	190	21	9 תמצא ידך לכל־איביך ימינך תמצא שנאיך:
190	21	10	תשיתמו כתנור אש לעת פניך יהוה באפו יבלעם ותאכלם אש:
190	21	11	פרימו מארץ תאבד וזרעם מבני אדם:

190	21	12	כִּי־נָטוּ עָלֶיךָ רָעָה חֲשַׁבּוּ מִזְמָה בְּלִי־וָכֶלֶד:
190	21	13	כִּי תִשְׁתַּמּוּ שָׁכֶם בְּמִיתְרֶיךָ תִּכּוֹנֵן עַל־פְּנֵיהֶם:
190	21	14	רֹמְמָה יִהְיֶה בַעֲזָךְ נִשְׁרָה וְנִזְמָרָה גְּבוּרָתְךָ:
190	22	1	לִמְנַצַּח עַל־אֵילַת הַשָּׁחַר מִזְמוֹר לְדָוִד:
190	22	2	אֵלֵי אֵלֵי לִמָּה עֲזַבְתָּנִי רַחֲוֹק מִיִּשְׁוּעָתִי דְּבָרִי שֶׁאֵגִתִּי:
190	22	3	אֱלֹהֵי אֶקְרָא יוֹמָם וְלַיְלָה תַעֲנֶה וּלְיֵלֶה וְלֹא־דוֹמִיָּה לִי:
190	22	4	וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תִּהְלֹת יִשְׂרָאֵל:
190	22	5	בַּךְ בִּטְחוּ אֲבֹתֵינוּ בִּטְחוּ וּתְפַלְטֵמוּ:
190	22	6	אֵלֶיךָ זַעֲקוּ וְנִמְלָטוּ בַּךְ בִּטְחוּ וְלֹא־בּוֹשׁוּ:
190	22	7	וְאַנְכִי תוֹלַעַת וְלֹא־אִישׁ חֶרֶפַת אָדָם וּבְזוּי עָם:
190	22	8	כִּלְיָרָאִי יִלְעָגוּ לִי יִפְטִירוּ בִשְׁפָה יִנִּיעוּ רָאשׁ:
190	22	9	גֹּל אֱלִי־הוּהוּ יִפְלֹטְהוּ יִצִּילְהוּ כִּי חִפֵּץ בּוֹ:
190	22	10	כִּי־אַתָּה גַּחִי מִבֶּטֶן מִבְּטִיחִי עַל־שָׂדֵי אֲמִי:
190	22	11	עָלֶיךָ הִשְׁלַכְתִּי מֵרַחֵם מִבֶּטֶן אֲמִי אֵלֵי אַתָּה:
190	22	12	אֱלִי־תִרְחַק מִמֶּנִּי כִּי־צָרָה קְרוּבָה כִּי־אֵין עֹזָר:
190	22	13	סִבְבוּנִי פְרִים רַבִּים אֲבִירִי בִשָּׁן כְּתֻרוּנִי:
190	22	14	פָּצוּ עָלַי פִּיהֶם אֲרִיָּה

טרף ושאג:

15 כמים נשפכתי 22 190

והתפרדו כל־עצמותי

היה לבי כדונג נמס

בתוך מעי:

16 יבש כחרש כחי 22 190

ולשוני מדבק

מלקוחי ולעפר־מות

תשפתי:

17 כי סבבוני כלבים 22 190

עדת מרעים הקיפוני

כארי ידי ורגלי:

18 אספר כל־עצמותי 22 190

המה יביטו

ירא־בי:

19 יחלקו בגדי להם 22 190

ועל־לבושי יפילו

גורל:

20 ואתה יהוה אל־תרחק 22 190

אילותי לעזרתי

חושה:

21 הצילה מחרב נפשי 22 190

מיד־כלב יחידתי:

22 הושיעני מפי אריה 22 190

ומקרני רמים

עניתני:

23 אספרה שמך לאחי 22 190

בתוך קהל אהללך:

24 יראי יהוה הללוהו 22 190

כל־זרע יעקב

כבדוהו וגורו ממנו

כל־זרע ישראל:

25 כי לא־בזה ולא שקץ 22 190

ענות עני

ולא־הסתיר פניו

ממנו ובשועו אליו

שמע:

26 מאתך תהלתי בקהל 22 190

רב נדרי אשלם נגד

יראיו:

27 יאכלו ענוים 22 190

וישבעו יהללו יהוה

דרשיו יחי לבבכם

לעד:

190	22	28	יזכרו וישבו אליהוה כל־אפסי־ארץ וישתחוּו לפניך כל־משפחות גוים:
190	22	29	כי ליהוה המלוכה ומשל בגוים:
190	22	30	אכלו וישתחוּו כל־דשני־ארץ לפניו יכרעו כל־יורדי עפר ונפשו לא חיה:
190	22	31	זרע יעבדנו יספר לאדני לדור:
190	22	32	יבאו ויגידו צדקתו לעם נולד כי עשה:
190	23	1	מזמור לדוד יהוה רעי לא אחסר:
190	23	2	בנאות דשא ירביצני על־מי מנחות ינהלני:
190	23	3	נפשי ישובב ינחני במעגלי־צדק למען שמו:
190	23	4	גם כִּי־אלך בגיא צלמות לא־אירא רע כִּי־אתה עמדי שבטך ומשענתך המה ינחמני:
190	23	5	תערך לפני שלחן נגד צררי דשנת בשמן ראשי כוסי רויה:
190	23	6	אך טוב וחסד ירדפוני כל־ימי חיי ושבתי בבית־יהוה לארך ימים:
190	24	1	לדוד מזמור ליהוה הארץ ומלואה תבל וישבי בה:
190	24	2	כִּי־הוא על־ימים יסדה ועל־נהרות

			יכוננה:
190	24	3	מייעלה בהרייהוה ומייקום במקום קדשו:
190	24	4	נקי כפים ובר־לבב אשר לא־נשא לשוא נפשי ולא נשבע למרמה:
190	24	5	ישא ברכה מאת יהוה וצדקה מאלהי ישעו:
190	24	6	זה דור דרשו מבקשי פניך יעקב סלה:
190	24	7	שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבוא מלך הכבוד:
190	24	8	מי זה מלך הכבוד יהוה עזוז וגבור יהוה גבור מלחמה:
190	24	9	שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד:
190	24	10	מי הוא זה מלך הכבוד יהוה צבאות הוא מלך הכבוד סלה:
190	25	1	לדוד אליך יהוה נפשי אשא:
190	25	2	אלהי בך בטחתי אל־אבושה אל־יעלצו איבי לי:
190	25	3	גם כל־קוֹיך לא יבשו יבשו הבוגדים ריקם:
190	25	4	דרכיך יהוה הודיעני ארחותיך למדני:
190	25	5	הדריכני באמתך ולמדני כִּי־אתה אלהי ישעי אותך קויתי כל־היום:
190	25	6	זכר־רחמיך יהוה וחסדיך כי מעולם המה:

190	25	7	חטאות נעורי ופשעי אל־תזכר כחסדך זכר־לי־אתה למען טובך יהוה:
190	25	8	טוב־וישר יהוה על־כן יורה חטאים בדרך:
190	25	9	ידרך ענוים במשפט וילמד ענוים דרכו:
190	25	10	כל־ארחות יהוה חסד ואמת לנצרי בריתו ועדתיו:
190	25	11	למען־שמך יהוה וסלחת לעוני כי רבי־הוא:
190	25	12	מי־זה האיש ירא יהוה יורנו בדרך יבחר:
190	25	13	נפשו בטוב תלין וזרעו יירש ארץ:
190	25	14	סוד יהוה ליראיו ובריתו להודיעם:
190	25	15	עיני תמיד אל־יהוה כי הוא־יוציא מרשת רגלי:
190	25	16	פנה־אלי וחנני כי־יחיד ועני אני:
190	25	17	צרות לבבי הרחיבו ממצוקותי הוציאני:
190	25	18	ראה עניי ועמלי ושא לכל־חטאותי:
190	25	19	ראה־אויבי כי־רבו ושנאת חמס שנאוני:
190	25	20	שמרה נפשי והצילני אל־אבוש כי־חסיתי בך:
190	25	21	תס־וישר יצרוני כי קויתיך:
190	25	22	פדה אלהים את־ישראל מכל צרותיו:
190	26	1	לדוד שפטני יהוה כי־אני בתמי הלכתי

וביהוה בטחתי לא
אמעד:

190262בחנני יהוה ונסני
צרופה כליותי
ולבי:

190263כי־חסדך לנגד עיני
והתהלכתי באמתך:
לא־ישבתי

190264עם־מתי־שוא ועם
נעלמים לא אבוא:

190265שנאתי קהל מרעים
ועם־רשעים לא אשב:

190266ארחץ בנקיון כפי
ואסבבה את־מזבחך
יהוה:

190267לשמע בקול תודה
ולספר
כל־נפלאותיך:

190268יהוה אהבתי מעון
ביתך ומקום משכן
כבודך:

190269אלי־תאסף עם־חטאים
נפשי ועם־אנשי
דמים חיי:

1902610אשר־בידיהם זמה
וימינם מלאה שחד:

1902611ואני בתמי אלך
פדני וחנוני:

1902612רגלי עמדה במישור
במקהלים אברך
יהוה:

190271לדוד יהוה אורי
וישעי ממי אירא
יהוה מעוז־חיי ממי
אפחד:

190272בקרב עלי מרעים
לאכל את־בשרי צרי
ואיבי לי המה כשלו
ונפלו:

190273אם־תחנה עלי מחנה
לא־יירא לבי
אם־תקום עלי מלחמה
בזאת אני בוטח:

- 190 27 4 אחת שאלתי
מאת־יהוה אותה
אבקש שבתי
בבית־יהוה כליימי
חיי לחזות
בנעם־יהוה ולבקר
בהיכלו:
- 190 27 5 כי יצפנני בסכה
ביום רעה יסתרני
בסתר אהלו בצור
ירוממני:
- 190 27 6 ועתה ירום ראשי על
איבי סביבותי
ואזבחה באהלו זבחי
תרועה אשירה
ואזמרה ליהוה:
- 190 27 7 שמע־יהוה קולי
אקרא וחנוני וענני:
190 27 8 לך אמר לבי בקשו
פני את־פניך יהוה
אבקש:
- 190 27 9 אל־תסתר פניך ממני
אל־תט־באף עבדך
עזרתי היית
אל־תטשני ואל־
תעזבני אלהי ישעי:
- 190 27 10 כִּי־אבי ואמי
עזבוני ויהוה
יאספני:
- 190 27 11 הורני יהוה דרכך
ונחני בארץ מישור
למען שוררי:
- 190 27 12 אל־תתנני בנפש צרי
כי קמו־בי עדי־שקר
ויפח חמס:
- 190 27 13 לולא האמנתי לראות
בטוב־יהוה בארץ
חיים:
- 190 27 14 קוה אל־יהוה חזק
ויאמץ לבך וקוה
אל־יהוה:
- 190 28 1 לדוד אליך יהוה
אקרא צורי אל־תחרש

ממני פן־תחשה ממני
ונמשלתי עם־ יורדי
בור:

2 28 190 שמע קול תחנוני
בשועי אליך בנשאי
ידי אל־דביר קדשך:

3 28 190 אל־תמשכני
עם־רשעים ועם־פעלי
און דברי שלום
עם־רעיהם ורעה
בלבבם:

4 28 190 תן־להם כפעלם וכרע
מעלליהם כמעשה
ידיהם תן להם השב
גמולם להם:

5 28 190 כי לא יבינו
אל־פעלת יהוה
ואל־מעשה ידיו
יהרסם ולא יבנם:

6 28 190 ברוך יהוה כי־שמע
קול תחנוני:

7 28 190 יהוה עזי ומגני בו
בטח לבי ונעזרתי
ויעלז לבי ומשירי
אהודנו:

8 28 190 יהוה עז־למו ומעוז
ישועות משיחו הוא:

9 28 190 הושיעה את־עמך
וברך את־נחלתך
ורעם ונשאם
עד־העולם:

1 29 190 מזמור לדוד הבו
ליהוה בני אלים
הבו ליהוה כבוד
ועז:

2 29 190 הבו ליהוה כבוד
שמו השתחוו ליהוה
בהדרת־קדש:

3 29 190 קול יהוה על־המים
אל־הכבוד הרעים
יהוה על־מים רבים:

4 29 190 קול־יהוה בכח קול
יהוה בהדר:

190	29	5	קול יהוה שבר ארזים וישבר יהוה את־ארזי הלבנון:
190	29	6	וירקידם כמו־עגל לבנון ושרין כמו בן־ראמים:
190	29	7	קול־יהוה חצב להבות אש:
190	29	8	קול יהוה יחיל מדבר יחיל יהוה מדבר קדש:
190	29	9	קול יהוה יחולל אילות ויחשף יערות ובהיכלו כלו אמר כבוד:
190	29	10	יהוה למבול ישב וישב יהוה מלך לעולם:
190	29	11	יהוה עז לעמו יתן יהוה יברך את־עמו בשלום:
190	30	1	מזמור שיר־חנכת הבית לדוד:
190	30	2	ארוממך יהוה כי דליתני ולא־שמחת איבי לי:
190	30	3	יהוה אלהי שועתי אליך ותרפאני:
190	30	4	יהוה העלית מן־שאול נפשי חייתני מיורדי־בור:
190	30	5	זמרו ליהוה חסידיו והודו לזכר קדשו:
190	30	6	כי רגע באפו חיים ברצונו בערב ילין בכי ולבקר רנה:
190	30	7	ואני אמרתי בשלוי בל־אמוט לעולם:
190	30	8	יהוה ברצונך העמדתה להררי עז הסתרת פניך הייתי נבהל:

190	30	9	אליך יהוה אקרא ואל־אדני אתחנן:
190	30	10	מה־בצע בדמי ברדתי אל־שחת היודך עפר היגיד אמתך:
190	30	11	שמע־יהוה וחנני יהוה היה־עזר לי:
190	30	12	הפכת מספדי למחול לי פתחת שקי ותאזרני שמחה:
190	30	13	למען יזמרך כבוד ולא ידם יהוה אלהי לעולם אודך:
190	31	1	למנצח מזמור לדוד:
190	31	2	בך יהוה חסיתי אל־אבושה לעולם בצדקתך פלטני:
190	31	3	הטה אלי אזנך מהרה הצילני היה לי לצור־מעוז לבית מצודות להושיעני:
190	31	4	כי־סלעי ומצודתי אתה ולמען שמך תנחני ותנהלני:
190	31	5	תוציאני מרשת זו טמנו לי כי־אתה מעוזי:
190	31	6	בידך אפקיד רוחי פדיתה אותי יהוה אל אמת:
190	31	7	שנאתי השמרים הבלי־שוא ואני אל־יהוה בטחתי:
190	31	8	אגילה ואשמחה בחסדך אשר ראית את־עניי ידעת בצרות נפשי:
190	31	9	ולא הסגרתני ביד־אויב העמדת במרחב רגלי:
190	31	10	חנני יהוה כי צר־לי עששה בכעס עיני נפשי ובטני:

- 190 31 11 כי כלו ביגון חיי
ושנותי באנחה כשל
בעוני כחי ועצמי
עששו:
- 190 31 12 מכל־צררי הייתי
חרפה ולשכני מאד
ופחד למידעי ראי
בחוזן נדדו ממני:
- 190 31 13 נשכחתי כמת מלב
הייתי ככלי אבד:
- 190 31 14 כי שמעתי דבת רבים
מגור מסביב בהוסדם
יחד עלי לקחת נפשי
זממו:
- 190 31 15 ואני עליך בטחתי
יהוה אמרתי אלהי
אתה:
- 190 31 16 בידך עתתי הצילני
מיד־אויבי ומרדפי:
- 190 31 17 האירה פניך
על־עבדך הושיעני
בחסדך:
- 190 31 18 יהוה אל־אבושה כי
קראתיך יבשו רשעים
ידמו לשאול:
- 190 31 19 תאלמנה שפתי שקר
הדברות על־צדיק
עתק בגאווה ובוז:
- 190 31 20 מה רב־טובך
אשר־צפנת ליראיך
פעלת לחסים בכ נגד
בני אדם:
- 190 31 21 תסתירם בסתר פניך
מרכסי איש תצפנם
בסכה מריב לשנות:
- 190 31 22 ברוך יהוה כי
הפליא חסדו לי
בעיר מצור:
- 190 31 23 ואני אמרתי בחפזי
נגרזתי מנגד עיניך
אכן שמעת קול
תחנוני בשועי
אליך:

190	31	24	אהבו את־יהוה כל־חסידי־ו אמונים נצר יהוה ומשלם על־יתר עשה גאווה:
190	31	25	חזקו ויאמץ לבבכם כל־המיחלים ליהוה:
190	32	1	לדוד משכיל אשרי נשוי־פשע כסוי חטאה:
190	32	2	אשרי אדם לא יחשב יהוה לו עון ואין ברוחו רמיה:
190	32	3	כי־החרשתי בלו עצמי בשאגתי כל־היום:
190	32	4	כי יומם ולילה תכבד עלי ידך נהפך לשדי בחרבני קיץ סלה:
190	32	5	חטאתי אודיעך ועוני לא־כסיתי אמרתי אודה עלי פשעי ליהוה ואתה נשאת עון חטאתי סלה:
190	32	6	על־זאת יתפלל כל־חסיד אליך לעת מצא רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו:
190	32	7	אתה סתר לי מצר תצרני רני פלט תסובבני סלה:
190	32	8	אשכילך ואורך בדרך־זו תלך איעצה עליך עיני:
190	32	9	אל־תהיו כסוס כפרד אין הבין במתגורסן עדיו לבלום בל קרב אליך:
190	32	10	רבים מכאובים לרשע והבוטח ביהוה חסד

			יסובבנו:
190	32	11	שמחו ביהוה וגילו צדיקים והרנינו כל־ישרי־לב:
190	33	1	רננו צדיקים ביהוה לישרים נאווה תהלה:
190	33	2	הודו ליהוה בכנור בנבל עשור זמרו־לו:
190	33	3	שירו־לו שיר חדש היטיבו נגן בתרועה:
190	33	4	כי־ישר דברי־הוה וכל־מעשהו באמונה:
190	33	5	אהב צדקה ומשפט חסד יהוה מלאה הארץ:
190	33	6	בדבר יהוה שמים נעשו וברוח פיו כל־צבאם:
190	33	7	כנס כנד מי הים נתן באצרות תהומות:
190	33	8	ייראו מיהוה כל־הארץ ממנו יגורו כל־ישבי תבל:
190	33	9	כי הוא אמר ויהי הוא־צוה ויעמד:
190	33	10	יהוה הפיר עצת־גוים הניא מחשבות עמים:
190	33	11	עצת יהוה לעולם תעמד מחשבות לכו לדר ודר:
190	33	12	אשרי הגוי אשר־יהוה אלהיו העם בחר לנחלה לו:
190	33	13	משמים הביט יהוה ראה את־כל־בני האדם:
190	33	14	ממכון־שבתו השגיח אל כל־ישבי הארץ:

190	33	15	היצר יחד לבם המבין אל-כל-מעשיהם:
190	33	16	איך-המלך נושע ברב-חיל גבור לא-ינצל ברב-כח:
190	33	17	שקר הסוס לתשועה וברב חילו לא ימלט:
190	33	18	הנה עין יהוה אל-יראיו למיחלים לחסדו:
190	33	19	להציל ממות נפשם ולחיותם ברעב:
190	33	20	נפשנו חכתה ליהוה עזרנו ומגננו הוא:
190	33	21	כי-בו ישמח לבנו כי בשם קדשו בטחנו:
190	33	22	יהי-חסדך יהוה עלינו כאשר יחלנו לך:
190	34	1	לדוד בשנותו את-טעמו לפני אבימלך ויגרשהו וילך:
190	34	2	אברכה את-יהוה בכל-עת תמיד תהלתו בפי:
190	34	3	ביהוה תתהלל נפשי ישמעו ענוים וישמחו:
190	34	4	גדלו ליהוה אתי ונרוממה שמו יחדו:
190	34	5	דרשתי את-יהוה וענני ומכל-מגורותי הצילני:
190	34	6	הביטו אליו ונהרו ופניהם אלי-יחפרו:
190	34	7	זה עני קרא ויהוה שמע ומכל-צרותיו הושיעו:

- חנה מלאך־יהוה
סביב ליראיו
ויחלצם:
190 34 8
- טעמו וראו כי־טוב
יהוה אשרי הגבר
יחסה־בו:
190 34 9
- יראו את־יהוה
קדשיו כי־אין
מחסור ליראיו:
190 34 10
- כפירים רשו ורעבו
ודרשי יהוה
לא־יחסרו כל־טוב:
190 34 11
- לכ־בנים שמעו־לי
יראת יהוה אלמדכם:
190 34 12
- מי־האיש החפץ חיים
אהב ימים לראות
טוב:
190 34 13
- נצר לשונך מרע
ושפת־ך מדבר מרמה:
190 34 14
- סור מרע ועשה־טוב
בקש שלום ורדפהו:
190 34 15
- עיני יהוה
אל־צדיקים ואזניו
אל־שועתם:
190 34 16
- פני יהוה בעשי רע
להכרית מארץ זכרם:
190 34 17
- צעקו ויהוה שמע
ומכל־צרותם הצילם:
190 34 18
- קרוב יהוה
לנשבר־יֵלֵב
ואת־דכא־יֵרוּחַ
יושיע:
190 34 19
- רבות רעות צדיק
ומכלם יצילנו
יהוה:
190 34 20
- שמר כל־עצמותיו
אחת מהנה לא
נשברה:
190 34 21
- תמותת רשע רעה
ושנאי צדיק יאשמו:
190 34 22
- פודה יהוה נפש
עבדיו ולא יאשמו
כל־החסים בו:
190 34 23

190	35	1	לדוד ריבה יהוה את־יריבי לחם את־לחמי:
190	35	2	החזק מגן וצנה וקומה בעזרתי:
190	35	3	והרק חנית וסגר לקראת רדפי אמר לנפשי ישעתך אני:
190	35	4	יבשו ויכלמו מבקשי נפשי יסגו אחור ויחפרו חשבי רעתי:
190	35	5	יהיו כמץ לפני־רוח ומלאך יהוה דוחה:
190	35	6	יהי־דרכם חשך וחלקלקות ומלאך יהוה רדפם:
190	35	7	כי־חנם טמנו־לי שחת רשתם חנם חפרו לנפשי:
190	35	8	תבואהו שואה לא־ידע ורשתו אשר־טמן תלכדו בשואה יפל־בה:
190	35	9	ונפשי תגיל ביהוה תשיש בישועתו:
190	35	10	כל עצמותי תאמרנה יהוה מי כמוך מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מגזלו:
190	35	11	יקומון עדי חמס אשר לא־ידעתי ישאלוני:
190	35	12	ישלמוני רעה תחת טובה שכול לנפשי:
190	35	13	ואני בחלותם לבושי שק עניתי בצום נפשי ותפלתי על־חיקי תשוב:
190	35	14	כרע־כאח לי התהלכתי כאבל־אם קדר שחותי:
190	35	15	ובצלעי שמחו

			ונאספו נאספו עלי
			נכים ולא ידעתי
			קרעו ולא־דמו:
190	35	16	בחנפי לעגי מעוג
			חרק עלי שנימו:
190	35	17	אדני כמה תראה
			השיבה נפשי משאיהם
			מכפירים יחידתי:
190	35	18	אודך בקהל רב בעם
			עצום אהללך:
190	35	19	אלי־שמחולי איבי
			שקר שנאי חנם
			יקרצו־עין:
190	35	20	כי לא שלום ידברו
			ועל רגע־ארץ דברי
			מרמות יחשבון:
190	35	21	וירחיבו עלי פיהם
			אמרו האח האח ראתה
			עינינו:
190	35	22	ראיתה יהוה
			אל־תחרש אדני
			אל־תרחק ממני:
190	35	23	העירה והקיצה
			למשפטי אלהי ואדני
			לריבי:
190	35	24	שפטני כצדקך יהוה
			אלהי
			ואל־ישמחולי:
190	35	25	אלי־אמרו בלבם האח
			נפשנו אל־יאמרו
			בלענוהו:
190	35	26	יבשו ויחפרו יחדו
			שמחי רעתי
			ילבשו־בשת וכלמה
			המגדילים עלי:
190	35	27	ירנו וישמחו חפצי
			צדקי ויאמרו תמיד
			יגדל יהוה החפץ
			שלום עבדו:
190	35	28	ולשוני תהגה צדקך
			כל־היום תהלתך:
190	36	1	למנצח לעבד־יהוה
			לדוד:

190	36	2	נאם־פשע לרשע בקרב לבי אין־פחד אלהים לנגד עיניו:
190	36	3	כי־חליק אליו בעיניו למצא עונו לשנא:
190	36	4	דבר־יפיו און ומרמה חדל להשכיל להיטיב:
190	36	5	און יחשב על־משכבו יתיצב על־דרך לא־טוב רע לא ימאס:
190	36	6	יהוה בהשמים חסדך אמונתך עד־שחקים:
190	36	7	צדקתך כהררי־אל משפטך תהום רבה אדם־יובהמה תושיע יהוה:
190	36	8	מה־יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל כנפיך יחסיון:
190	36	9	יריין מדשן ביתך ונחל עדניך תשקם:
190	36	10	כי־עמך מקור חיים באורך נראה־אור:
190	36	11	משך חסדך לידעיך וצדקתך לישרי־לב:
190	36	12	אל־תבואני רגל גאווה ויד־רשעים אל־תגדני:
190	36	13	שם נפלו פעלי און דחו ולא־יכלו קום:
190	37	1	לדוד אל־תתחר במרעים אל־תקנא בעשי עולה:
190	37	2	כי כחציר מהרה ימלו וכירק דשא יבולון:
190	37	3	בטח ביהוה ועשה־טוב שכן־ארץ ורעה אמונה:
190	37	4	והתענג על־יהוה

			ויתן־לך משאלת לבך:
190	37	5	גול על־יהוה דרכך ובטח עליו והוא יעשה:
190	37	6	והוציא כאור צדקך ומשפטך כצהרים:
190	37	7	דום ליהוה והתחולל לו אל־תתחר במצליח דרכו באיש עשה מזמות:
190	37	8	הרף מאף ועזב חמה אל־תתחר אך־להרע:
190	37	9	כי־מרעים יכרתון וקוי יהוה המה יירשו־ארץ:
190	37	10	ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על־מקומו ואיננו:
190	37	11	וענוים יירשו־ארץ והתענגו על־רב שלום:
190	37	12	זמם רשע לצדיק וחרק עליו שניו:
190	37	13	אדני ישחק־לו כי־ראה כי־יבא יומו:
190	37	14	חרב פתחו רשעים ודרכו קשתם להפיל עני ואביון לטבוח ישרי־דרך:
190	37	15	חרבם תבוא בלבם וקשתותם תשברנה:
190	37	16	טוב־מעט לצדיק מהמון רשעים רבים:
190	37	17	כי זרועות רשעים תשברנה וסומך צדיקים יהוה:
190	37	18	יודע יהוה ימי תמימם ונחלתם לעולם תהיה:
190	37	19	לא־יבשו בעת רעה ובימי רעבון

ישבעו:

- 190 37 20 כי רשעים יאבדו
ואיבי יהוה כיקר
כרים כלו בעשן
כלו:
- 190 37 21 לזה רשע ולא ישלם
וצדיק חונן ונותן:
- 190 37 22 כי מברכיו יירשו
ארץ ומקלליו
יכרתו:
- 190 37 23 מיהוה מצעדי־גבר
כוננו ודרכו יחפץ:
- 190 37 24 כי־יפל לא־יוטל
כי־יהוה סומך ידו:
- 190 37 25 נער הייתי
גם־זקנתי
ולא־ראיתי צדיק
נעזב וזרעו
מבקש־לחם:
- 190 37 26 כל־היום חונן
ומלוה וזרעו
לברכה:
- 190 37 27 סור מרע ועשה־טוב
ושכן לעולם:
- 190 37 28 כי יהוה אהב משפט
ולא־יעזב
את־חסידי־ו לעולם
נשמרו וזרע רשעים
נכרת:
- 190 37 29 צדיקים יירשו־ארץ
וישכנו לעד עליה:
- 190 37 30 פי־צדיק יהגה חכמה
ולשונו תדבר משפט:
- 190 37 31 תורת אלהיו בלבו
לא תמעד אשריו:
- 190 37 32 צופה רשע לצדיק
ומבקש להמיתו:
- 190 37 33 יהוה לא־יעזבנו
בידו ולא ירשיענו
בהשפטו:
- 190 37 34 קוה אל־יהוה ושמר
דרכו וירוממך לרשת
ארץ בהכרת רשעים

			תראה:
190	37	35	ראיתי רשע עריץ ומתערה כאזרח רענן:
190	37	36	ויעבר והנה איננו ואבקשהו ולא נמצא:
190	37	37	שמריתם וראה ישר כי־אחרית לאיש שלום:
190	37	38	ופשעים נשמדו יחדו אחרית רשעים נכרתה:
190	37	39	ותשועת צדיקים מיהוה מעוזם בעת צרה:
190	37	40	ויעזרם יהוה ויפלטם יפלטם מרשעים ויושיעם כי־חסו בו:
190	38	1	מזמור לדוד להזכיר:
190	38	2	יהוה אל־בקצפך תוכיחני ובחמתך תיסרני:
190	38	3	כי־חציך נחתו בי ותנחת עלי ידך:
190	38	4	אין־מתם בבשרי מפני זעמך אין־שלום בעצמי מפני חטאתי:
190	38	5	כי עונתי עברו ראשי כמשא כבד יכבדו ממני:
190	38	6	הבאישו נמקו חבורתי מפני אולתי:
190	38	7	נעויתי שחתי עד־מאד כל־היום קדר הלכתי:
190	38	8	כי־כסלי מלאו נקלה ואין מתם בבשרי:
190	38	9	נפוגותי ונדכיתי עד־מאד שאגתי

			מנהמת לבי:
190	38	10	אדני נגדך
			כל־תאותי ואנחותי
			ממך לא־נסתרה:
190	38	11	לבי סחרחר עזבני
			כחי ואור־עיני
			גם־הם אין אתי:
190	38	12	אהבי ורעי מנגד
			נגעי יעמדו וקרובי
			מרחק עמדו:
190	38	13	וינקשו מבקשי נפשי
			ודרשי רעתי דברו
			הוות ומרמות
			כל־היום יהגו:
190	38	14	ואני כחרש לא אשמע
			וכאלם לא
			יפתח־פיו:
190	38	15	ואהי כאיש אשר
			לא־שמע ואין בפיו
			תוכחות:
190	38	16	כי־לך יהוה הוחלתי
			אתה תענה אדני
			אלהי:
190	38	17	כי־אמרתי
			פן־ישמחו־לי במוט
			רגלי עלי הגדילו:
190	38	18	כי־אני לצלע נכון
			ומכאובי נגדי
			תמיד:
190	38	19	כי־עוני אגיד אדאג
			מחטאתי:
190	38	20	ואיבי חיים עצמו
			ורבו שנאי שקר:
190	38	21	ומשלמי רעה תחת
			טובה ישטנוני תחת
			רדופי־טוב:
190	38	22	אל־תעזבני יהוה
			אלהי אל־תרחק
			ממני:
190	38	23	חושה לעזרתי אדני
			תשועתי:
190	39	1	למנצח לידיתון
			מזמור לדוד:

- 190 39 2 אמרתי אשמרה דרכי
מחטוא בלשוני
אשמרה לפי מחסום
בעד רשע לנגדי:
- 190 39 3 נאלמתי דומיה
החשיתי משוב וכאבי
נעכר:
- 190 39 4 חם־לבי בקרבי
בהגיגי תבער־אש
דברתי בלשוני:
- 190 39 5 הודיעני יהוה קצי
ומדת ימי מה־היא
אדעה מה־חדל אני:
- 190 39 6 הנה טפחות נתתה
ימי וחלדי כאין
נגדך אך כל־הבל
כל־אדם נצב סלה:
- 190 39 7 אך־בצלם יתהלך־איש
אך־הבל יהמיון
יצבר ולא־ידע
מי־אספם:
- 190 39 8 ועתה מה־קויתי
אדני תוחלתי לך
היא:
- 190 39 9 מכל־פשעי הצילני
חרפת נבל
אל־תשימני:
- 190 39 10 נאלמתי לא אפתח־פי
כי אתה עשית:
- 190 39 11 הסר מעלי נגעך
מתגרת ידך אני
כליתי:
- 190 39 12 בתוכחות על־עון
יסרת איש ותמס כעש
חמודו אך הבל
כל־אדם סלה:
- 190 39 13 שמעה־תפלתי יהוה
ושועתי האזינה
אל־דמעתי אל־תחרש
כי גר אנכי עמך
תושב ככל־אבותי:
- 190 39 14 השע ממני ואבליגה
בטרם אלך ואינני:

- 190 40 1 למנצח לדוד מזמור:
- 190 40 2 קוה קויתי יהוה
ויט אלי וישמע
שועתי:
- 190 40 3 ויעלני מבור שאון
מטיט הון ויקם
על־סלע רגלי כונן
אשרי:
- 190 40 4 ויתן בפי שיר חדש
תהלה לאלהינו יראו
רבים וייראו
ויבטחו ביהוה:
- 190 40 5 אשרי הגבר אשר־שם
יהוה מבטחו
ולא־פנה אל־רהבים
ושטי כזב:
- 190 40 6 רבות עשית אתה
יהוה אלהי נפלאתיך
ומחשבתך אלינו
אין ערך אליך
אגידה ואדברה עצמו
מספר:
- 190 40 7 זבח ומנחה לא־חפצת
אזנים כרית לי
עולה וחטאה לא
שאלת:
- 190 40 8 אז אמרתי הנה־באתי
במגלת־ספר כתוב
עלי:
- 190 40 9 לעשות־רצונך אלהי
חפצתי ותורתך בתוך
מעיי:
- 190 40 10 בשרתי צדק בקהל רב
הנה שפתי לא אכלא
יהוה אתה ידעת:
- 190 40 11 צדקתך לא־כסיתי
בתוך לבי אמונתך
ותשועתך אמרתי
לא־כחזתי חסדך
ואמתך לקהל רב:
- 190 40 12 אתה יהוה לא־תכלא
רחמיך ממני חסדך
ואמתך תמיד

יצרוני:

- 190 40 13 כי אפפו־עלי רעות
עד־אין מספר
השיגוני עונתי
ולא־יכלתי לראות
עצמו משערות ראשי
ולבי עזבני:
- 190 40 14 רצה יהוה להצילני
יהוה לעזרתי חושה:
- 190 40 15 יבשו ויחפרו יחד
מבקשי נפשי לספותה
יסגו אחור ויכלמו
חפצי רעתי:
- 190 40 16 ישמו על־עקב בשתם
האמרים לי האח
האח:
- 190 40 17 ישישו וישמחו בכך
כל־מבקשיך יאמרו
תמיד יגדל יהוה
אהבי תשועתך:
- 190 40 18 ואני עני ואביון
אדני יחשב לי
עזרתי ומפלטי אתה
אלהי אל־תאחר:
- 190 41 1 למנצח מזמור לדוד:
- 190 41 2 אשרי משכיל אל־דל
ביום רעה ימלטהו
יהוה:
- 190 41 3 יהוה ישמרהו
ויחיהו יאשר בארץ
ואל־תתנהו בנפש
איביו:
- 190 41 4 יהוה יסעדנו
על־ערש דוי
כל־משכבו הפכת
בחליו:
- 190 41 5 אני־אמרתי יהוה
חנני רפאה נפשי
כי־חטאתי לך:
- 190 41 6 אויבי יאמרו רע לי
מתי ימות ואבד
שמו:
- 190 41 7 ואם־בא לראות שוא

			ידבר לבו יקבץ־און לו יצא לחוץ ידבר:
190	41	8	יחד עלי יתלחשו כל־שנאי עלי יחשבו רעה לי:
190	41	9	דבר־בליעל יצוק בו ואשר שכב לא־יוסף לקום:
190	41	10	גם־איש שלומי אשר־בטחתי בו אוכל לחמי הגדיל עלי עקב:
190	41	11	ואתה יהוה חנני והקימני ואשלמה להם:
190	41	12	בזאת ידעתי כי־חפצת בי כי לא־יריע איבי עלי:
190	41	13	ואני בתמי תמכת בי ותציבני לפניך לעולם:
190	41	14	ברוך יהוה אלהי ישראל מהעולם ועד העולם אמן ואמן:
190	42	1	למנצח משכיל לבני־קרח:
190	42	2	כאיל תערג על־אפיקי־מים כן נפשי תערג אליך אלהים:
190	42	3	צמאה נפשי לאלהים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלהים:
190	42	4	היתה־לי דמعتי לחם יוםם ולילה באמר אלי כל־היום איה אלהיך:
190	42	5	אלה אזכרה ואשפכה עלי נפשי כי אעבר בסך אדם עד־בית אלהים בקול־ רנה ותודה המון חוגג:
190	42	6	מה־תשתוחחי נפשי

ותהמי עלי הוחילי
לאלהים כִּי־עוד
אודנו ישועות
פניו:

190 42 7 אלהי עלי נפשי
תשתוחח על־כן
אזכרך מארץ ירדן
וחרמונים מהר
מצער:

190 42 8 תהום־אל־תהום קורא
לקול צנור־ך
כל־משבר־ך וגליך
עלי עברו:

190 42 9 יומם יצוה יהוה
חסדו ובלילה שירה
עמי תפלה לאל חיי:

190 42 10 אומרה לאל סלעי
למה שכחתני
למה־קדר אלך בלחץ
אויב:

190 42 11 ברצח בעצמותי
חרפוני צוררי
באמרם אלי כל־היום
איה אלהיך:

190 42 12 מה־תשתוחחי נפשי
ומה־תהמי עלי
הוחילי לאלהים
כִּי־עוד אודנו
ישועת פני ואלהי:

190 43 1 שפטני אלהים וריבה
ריבי מגוי לא־חסיד
מאיש־מרמה ועולה
תפלטני:

190 43 2 כִּי־אתה אלהי מעוזי
למה זנחתני
למה־קדר אתהלך
בלחץ אויב:

190 43 3 שלח־אורך ואמתך
המה ינחוני
יביאוני
אל־הר־קדשך
ואל־משכנותיך:

190 43 4 ואבואה אל־מזבח

			אלהים אל־אל שמחת גילי ואודך בכנור אלהים אלהי:
190	43	5	מה־תשתוחחי נפשי ומה־תהמי עלי הוחילי לאלהים כי־עוד אודנו ישועת פני ואלהי:
190	44	1	למנצח לבני־קרח משכיל:
190	44	2	אלהים באזנינו שמענו אבותינו ספרו־לנו פעל פעלת בימיהם בימי קדם:
190	44	3	אתה ידך גוים הורשת ותטעם תרע לאמים ותשלחם:
190	44	4	כי לא בחרבם ירשו ארץ וזרועם לא־הושיעה למו כי־ימינך וזרועך ואור פניך כי רציתם:
190	44	5	אתה־הוא מלכי אלהים צוה ישועות יעקב:
190	44	6	בך צרינו נגח בשמך נבוס קמינו:
190	44	7	כי לא בקשתי אבטח וחרבי לא תושיעני:
190	44	8	כי הושעתנו מצרינו ומשנאינו הבישות:
190	44	9	באלהים הללנו כל־היום ושמך לעולם נודה סלה:
190	44	10	אף־זנחת ותכלימנו ולא־תצא בצבאותינו:
190	44	11	תשיבנו אחור מני־צר ומשנאינו שסו למו:
190	44	12	תתננו כצאן מאכל ובגוים זריתנו:

190	44	13	תמכר־עמך בלא־הון ולא־רבית במחיריהם:
190	44	14	תשימנו חרפה לשכנינו לעג וקלס לסביבותינו:
190	44	15	תשימנו משל בגוים מנוד־ראש בל־אמים:
190	44	16	כל־היום כלמתי נגדי ובשת פני כסתני:
190	44	17	מקול מחרף ומגדף מפני אויב ומתנקם:
190	44	18	כל־זאת באתנו ולא שכחנוך ולא־שקרנו בבריתך:
190	44	19	לא־נסוג אחור לבנו ותט אשרינו מני ארחך:
190	44	20	כי דכיתנו במקום תנים ותכס עלינו בצלמות:
190	44	21	אם־שכחנו שם אלהינו ונפרש כפינו לאל זר:
190	44	22	הלא אלהים יחקר־זאת כי־הוא ידע תעלמות לב:
190	44	23	כי־עליך הרגנו כל־היום נחשבנו כצאן טבחה:
190	44	24	עורה למה תישן אדני הקיצה אל־תזנח לנצח:
190	44	25	למה־פניך תסתיר תשכח ענינו ולחצנו:
190	44	26	כי שחה לעפר נפשנו דבקה לארץ בטננו:
190	44	27	קומה עזרתה לנו ופדנו למען חסדך:
190	45	1	למנצח על־ששנים לבני־קרח משכיל

			שיר ידידת:
190	45	2	רחש לבי דבר טוב אמר אני מעשי למלך לשוני עט סופר מהיר:
190	45	3	יפיפית מבני אדם הוצק חן בשפתותיך על־כן ברכך אלהים לעולם:
190	45	4	חגור־חרבך על־ירך גבור הודך והדרך:
190	45	5	והדרך צלח רכב על־דבר־אמת וענוה־צדק ותורך נוראות ימינך:
190	45	6	חציך שנונים עמים תחת־יך יפלו בלב אויבי המלך:
190	45	7	כסאך אלהים עולם ועד שבט מישר שבט מלכותך:
190	45	8	אהבת צדק ותשנא רשע על־כן משחך אלהים אלהיך שמן ששון מחבריך:
190	45	9	מר־ואהלות קציעות כל־בגדתיך מן־היכלי שן מני שמחוך:
190	45	10	בנות מלכים ביקרותיך נצבה שגל לימינך בכתם אופיר:
190	45	11	שמע־בת וראי והטי אזנך ושכחי עמך ובית אביך:
190	45	12	ויתאו המלך יפך כ־הוא אדניך והשתחוו־לו:
190	45	13	ובת־צר במנחה פניך יחלו עשירי עם:
190	45	14	כל־כבודה בת־מלך פנימה ממשבצות זהב

לבושה:

190 45 15 לרקמות תובל למלך
בתולות אחריה

רעותיה מובאות לך:

190 45 16 תובלנה בשמחת וגיל
תבאינה בהיכל מלך:

190 45 17 תחת אבתיך יהיו
בניך תשיתמו לשרים
בכל־הארץ:

190 45 18 אזכירה שמך בכל־דר
וּדְר עֲלִיכֶן עַמִּים
יְהוּדָךְ לַעֲלֹם וְעַד:

190 46 1 למנצח לבני־קרח
על־עלמות שיר:

190 46 2 אלהים לנו מחסה
ועז עזרה בצרות
נמצא מאד:

190 46 3 על־כן לא־נירא
בהמיר ארץ ובמוט
הרים בלב ימים:

190 46 4 יהמו יחמרו מימיו
ירעשו־הרים בגאותו
סלה:

190 46 5 נהר פלגיו ישמחו
עיר־אלהים קדש
משכני עליון:

190 46 6 אלהים בקרבה
בל־תמוט יעזרה
אלהים לפנות בקר:

190 46 7 המו גוים מטו
ממלכות נתן בקולו
תמוג ארץ:

190 46 8 יהוה צבאות עמנו
משגב־לנו אלהי
יעקב סלה:

190 46 9 לכו־חזו מפעלות
יהוה אשר־שם שמות
בארץ:

190 46 10 משבית מלחמות
עד־קצה הארץ קשת
ישבר וקצץ חנית
עגלות ישרף באש:

190 46 11 הרפו ודעו כי־אנכי

			אלהים ארום בגוים
			ארום בארץ:
190	46	12	יהוה צבאות עמנו
			משגב־לנו אלהי
			יעקב סלה:
190	47	1	למנצח לבני־קרח
			מזמור:
190	47	2	כל־העמים תקעו־כף
			הריעו לאלהים בקול
			רנה:
190	47	3	כי־יהוה עליון
			נורא מלך גדול
			על־כל־הארץ:
190	47	4	ידבר עמים תחתינו
			ולאמים תחת
			רגלינו:
190	47	5	יבחר־לנו
			את־נחלתנו את גאון
			יעקב אשר־אהב סלה:
190	47	6	עלה אלהים בתרועה
			יהוה בקול שופר:
190	47	7	זמרו אלהים זמרו
			זמרו למלכנו זמרו:
190	47	8	כי מלך כל־הארץ
			אלהים זמרו משכיל:
190	47	9	מלך אלהים על־גוים
			אלהים ישב על־כסא
			קדשו:
190	47	10	נדיבי עמים נאספו
			עם אלהי אברהם כי
			לאלהים מגני־ארץ
			מאד נעלה:
190	48	1	שיר מזמור
			לבני־קרח:
190	48	2	גדול יהוה ומהלל
			מאד בעיר אלהינו
			הר־קדשו:
190	48	3	יפה נוף משוש
			כל־הארץ הר־ציון
			ירכתי צפון קרית
			מלך רב:
190	48	4	אלהים בארמנותיה
			נודע למשגב:

190	48	5	כי־הנה המלכים נועדו עברו יחדו:
190	48	6	המה ראו כן תמהו נבהלו נחפזו:
190	48	7	רעדה אחזתם שם חיל כיולדה:
190	48	8	ברוח קדים תשבר אניות תרשיש:
190	48	9	כאשר שמענו כן ראינו בעיר־יהוה צבאות בעיר אלהינו אלהים יכוננה עד־עולם סלה:
190	48	10	דמינו אלהים חסדך בקרב היכלך:
190	48	11	כשמך אלהים כן תהלתך על־קצוי־ארץ צדק מלאה ימינך:
190	48	12	ישמח הר־ציון תגלנה בנות יהודה למען משפטיך:
190	48	13	סבו ציון והקיפיה ספרו מגדליה:
190	48	14	שיתו לבכם לחילה פסגו ארמנותיה למען תספרו לדור אחרון:
190	48	15	כי זה אלהים אלהינו עולם ועד הוא ינהגנו על־מות:
190	49	1	למנצח לבני־קרח מזמור:
190	49	2	שמעו־זאת כל־העמים האזינו כל־ישבי חלד:
190	49	3	גם־בני אדם גם־בני־איש יחד עשיר ואביון:
190	49	4	פי ידבר חכמות והגות לבי תבונות:
190	49	5	אטה למשל אזני אפתח בכנור חידתי:

190	49	6	למה אירא בימי רע עון עקבי יסובני:
190	49	7	הבטחים על־חילם וברב עשרם יתהללו:
190	49	8	אח לא־פדה יפדה איש לא־יתן לאלהים כפרו:
190	49	9	ויקר פדיון נפשם וחדל לעולם:
190	49	10	ויחיי־עוד לנצח לא יראה השחת:
190	49	11	כי יראה חכמים ימותו יחד כסיל ובער יאבדו ועזבו לאחרים חילם:
190	49	12	קרבם בתימו לעולם משכנתם לדר ודר קראו בשמותם עלי אדמות:
190	49	13	ואדם ביקר בל־ילין נמשל כבהמות נדמו:
190	49	14	זה דרכם כסל למו ואחריהם בפיהם ירצו סלה:
190	49	15	כצאן לשאול שתו מות ירעם וירדו במ ישרים לבקר וצירם לבלות שאול מזבל לו:
190	49	16	אך־אלהים יפדה נפשי מיד־שאול כי יקחני סלה:
190	49	17	אל־תירא כי־יעשר איש כי־ירבה כבוד ביתו:
190	49	18	כי לא במותו יקח הכל לא־ירד אחריו כבודו:
190	49	19	כי־נפשו בחייו יברך ויודך כי־יטיב לך:
190	49	20	תבוא עד־דור אבותיו עד־נצח לא

יראו־אור:

- 190 49 21 אדם ביקר ולא יבין
נמשל כבהמות נדמו:
- 190 50 1 מזמור לאסף אל
אלהים יהוה דבר
ויקרא־ארץ
ממזרח־שמש
עד־מבאו:
- 190 50 2 מציון מכלל־יפי
אלהים הופיע:
- 190 50 3 יבא אלהינו
ואל־יחרש אש־לפניו
תאכל וסביביו
נשערה מאד:
- 190 50 4 יקרא אל־השמים מעל
ואל־הארץ לדין
עמו:
- 190 50 5 אספו־לי חסידי
כרתי בריתי
על־זבח:
- 190 50 6 ויגידו שמים צדקו
כי־אלהים שפט הוא
סלה:
- 190 50 7 שמעה עמי ואדברה
ישראל ואעידה בך
אלהים אלהיך אנכי:
- 190 50 8 לא על־זבחיך
אוכיחך ועולתיך
לנגדי תמיד:
- 190 50 9 לא־אקח מביתך פר
ממכלאתיך עתודים:
- 190 50 10 כי־לי כל־חיתו־יער
בהמות בהררי־אלף:
- 190 50 11 ידעתי כל־עוף הרים
וזיו שדי עמדי:
- 190 50 12 אם־ארעב לא־אמר לך
כי־לי תבל ומלאה:
- 190 50 13 האוכל בשר אבירים
ודם עתודים אשתה:
- 190 50 14 זבח לאלהים תודה
ושלם לעליון
נדריך:
- 190 50 15 וקראני ביום צרה

			אחלצך ותכבדני:
190	50	16	ולרשע אמר אלהים מה־לך לספר חקי ותשא בריתי עלי־פיך:
190	50	17	ואתה שנאת מוסר ותשלך דברי אחר־יך:
190	50	18	אם־ראית גנב ותרץ עמו ועם מנאפים חלקך:
190	50	19	פיך שלחת ברעה ולשונך תצמיד מרמה:
190	50	20	תשב באח־יך תדבר בבן־אמך תתן־דפי:
190	50	21	אלה עשית והחרשת דמית היות־אהיה כמוך או־יחך ואערכה לעיניך:
190	50	22	בינו־נא זאת שכחי אלוה פן־אטרף ואין מציל:
190	50	23	זבח תודה יכבדני ושם דרך אראנו בישע אלהים:
190	51	1	למנצח מזמור לדוד:
	190	51	2 בבוא־אליו נתן הנביא כאשר־בא אל־בת־שבע:
190	51	3	חנני אלהים כחסדך כרב רחמ־יך מזה פשעי:
190	51	4	הרבה כבסני מעוני ומחטאתי טהרני:
190	51	5	כי־פשעי אני אדע וחטאתי נגדי תמיד:
190	51	6	לך לבדך חטאתי והרע בעיניך עשיתי למען תצדק בדברך תזכה בשפטך:
190	51	7	הן־בעוון חוללתי ובחטא יחמתני אמי:
190	51	8	הן־אמת חפצת בטחות

			ובסתם חכמה
			תודיעני:
190	51	9	תחטאני באזוב
			ואטהר תכבסני
			ומשלג אלבין:
190	51	10	תשמיעני ששון
			ושמחה תגלנה עצמות
			דכית:
190	51	11	הסתר פניך מחטאי
			וכל־עונתי מחה:
190	51	12	לב טהור ברא־לי
			אלהים ורוח נכון
			חדש בקרבי:
190	51	13	אל־תשליכני מלפניך
			ורוח קדשך אל־תקח
			ממני:
190	51	14	השיבה לי ששון
			ישעך ורוח נדיבה
			תסמכני:
190	51	15	אלמדה פשעים דרכיך
			וחטאים אליך
			ישובו:
190	51	16	הצילני מדמים
			אלהים אלהי תשועתי
			תרנן לשוני צדקתך:
190	51	17	אדני שפתי תפתח
			ופי יגיד תהלתך:
190	51	18	כי לא־תחפץ זבח
			ואתנה עולה לא
			תרצה:
190	51	19	זבחי אלהים רוח
			נשברה לב־נשבר
			ונדכה אלהים לא
			תבזה:
190	51	20	היטיבה ברצונך
			את־ציון תבנה
			חומות ירושלם:
190	51	21	אז תחפץ זבחי־צדק
			עולה וכליל אז
			יעלו על־מזבחך
			פרים:
190	52	1	למנצח משכיל לדוד:
190	52	2	בבוא דואג האדמי

			ויגד לשאול ויאמר לו בא דוד אל־בית אחימלך:
190	52	3	מה־תתהלל ברעה הגבור חסד אל כל־היום:
190	52	4	הוות תחשב לשונך כתער מלטש עשה רמיה:
190	52	5	אהבת רע משוב שקר מדבר צדק סלה:
190	52	6	אהבת כל־דברי־בלע לשון מרמה:
190	52	7	גם־אל יתצך לנצח יחתך ויסחך מאהל ושרשך מארץ חיים סלה:
190	52	8	ויראו צדיקים וייראו ועליו ישחקו:
190	52	9	הנה הגבר לא ישים אלהים מעוזו ויבטח ברב עשרו יעז בהותו:
190	52	10	ואני כזית רענן בבית אלהים בטחתי בחסד־אלהים עולם ועד:
190	52	11	אודך לעולם כי עשית ואקוה שמך כי־טוב נגד חסידיך:
190	53	1	למנצח על־מחלת משכיל לדוד:
190	53	2	אמר נבל בלבו אין אלהים השחיתו והתעיבו עול אין עשה־טוב:
190	53	3	אלהים משמים השקיף על־בני אדם לראות היש משכיל דרש את־אלהים:
190	53	4	כלו סג יחדו נאלחו

			אין עשה־טוב אין גם־אחד:
190	53	5	הלא ידעו פעלי און אכלי עמי אכלו לחם אלהים לא קראו:
	190	53	6 שם פחד־פחד לא־היה פחד כי־אלהים פזר עצמות חנך הבשתה כי־אלהים מאסם:
190	53	7	מי יתן מציון ישעות ישראל בשוב אלהים שבות עמו יגל יעקב ישמח ישראל:
	190	54	1 למנצח בנגינת משכיל לדוד:
	190	54	2 בבוא הזיפים ויאמרו לשאול הלא דוד מסתתר עמנו:
	190	54	3 אלהים בשמך הושיעני ובגבורתך תדינני:
190	54	4	אלהים שמע תפלתי האזינה לאמרי־פי:
	190	54	5 כי זרים קמו עלי ועריצים בקשו נפשי לא שמו אלהים לנגדם סלה:
	190	54	6 הנה אלהים עזר לי אדני בסמכי נפשי:
	190	54	7 ישוב הרע לשררי באמתך הצמיתם:
	190	54	8 בנדבה אזבחה־לך אודה שמך יהוה כי־טוב:
190	54	9	כי מכל־צרה הצילני ובאיבי ראתה עיני:
	190	55	1 למנצח בנגינת משכיל לדוד:
	190	55	2 האזינה אלהים תפלתי ואל־תתעלם מתחנוני:

190	55	3	הקשיבה לי וענני אריד בשיחי ואהימה:
190	55	4	מקול אויב מפני עקת רשע כיימיטו עלי און ובאף ישטמוני:
190	55	5	לבי יחיל בקרבי ואימות מות נפלו עלי:
190	55	6	יראה ורעד יבא בי ותכסני פלצות:
190	55	7	ואמר מייתן-לי אבר כיונה אעופה ואשכנה:
190	55	8	הנה ארחיק נדד אלין במדבר סלה:
190	55	9	אחישה מפלט לי מרוח סעה מסער:
190	55	10	בלע אדני פלג לשונם כיראיתי חמס וריב בעיר:
190	55	11	יומם ולילה יסובבה על-חומתיה ואון ועמל בקרבה:
190	55	12	הוות בקרבה ולא-ימיש מרחבה תך ומרמה:
190	55	13	כי לא-אויב יחרפני ואשא לא-משנאי עלי הגדיל ואסתר ממנו:
190	55	14	ואתה אנוש כערכי אלופי ומידעי:
190	55	15	אשר יחדו נמתיק סוד בבית אלהים נהלך ברגש:
190	55	16	ישימות עלימו ירדו שאול חיים כירעות במגורם בקרבם:
190	55	17	אני אל-אלהים אקרא ויהוה יושיעני:
190	55	18	ערב ובקר וצהרים אשיחה ואהמה וישמע

קולי:

- 190 55 19 פדה בשלום נפשי
מקרב־לי כִּי־ברבים
היו עמדי:
- 190 55 20 ישמע אל ויענם
וישב קדם סלה אשר
אין חליפות למו
ולא יראו אלהים:
- 190 55 21 שלח ידיו בשלמיו
חלל בריתו:
- 190 55 22 חלקו מחמאת פיו
וקרב־לבו רכו
דבריו משמן והמה
פתחות:
- 190 55 23 השלך עלי־הוה יהבך
והוא יכלכלך
לא־יתן לעולם מוט
לצדיק:
- 190 55 24 ואתה אלהים תורדם
לבאר שחת אנשי
דמים ומרמה
לא־יחצו ימיהם
ואני אבטח־בך:
- 190 56 1 למנצח על־יונת אלם
רחקים לדוד מכתם
באחז אתו פלשתים
בגת:
- 190 56 2 חנני אלהים
כִּי־שאפני אנוש
כל־היום לחם
ילחצני:
- 190 56 3 שאפו שוררי
כל־היום כִּי־רבים
לחמים לי מרום:
- 190 56 4 יום אירא אני אליך
אבטח:
- 190 56 5 באלהים אהלל דברו
באלהים בטחתי לא
אירא מה־יעשה בשר
לי:
- 190 56 6 כל־היום דברי
יעצבו עלי
כל־מחשבתם לרע:

190	56	7	יגורו יצפינו המה עקבי ישמרו כאשר קוו נפשי:
190	56	8	על־און פל־למו באף עמים הורד אלהים:
190	56	9	נדי ספרתה אתה שימה דמעתי בנאדך הלא בספרתך:
190	56	10	אז ישובו אויבי אחור ביום אקרא זה־ידעתי כי־אלהים לי:
190	56	11	באלהים אהלל דבר ביהוה אהלל דבר:
190	56	12	באלהים בטחתי לא אירא מה־יעשה אדם לי:
190	56	13	עלי אלהים נדריך אשלם תודת לך:
190	56	14	כי הצלת נפשי ממות הלא רגלי מדחי להתהלך לפני אלהים באור החיים:
190	57	1	למנצח אל־תשחת לדוד מכתם בברחו מפני־שאול במערה:
190	57	2	חנני אלהים חנני כי בך חסיה נפשי ובצל־כנפיך אחסה עד יעבר הוות:
190	57	3	אקרא לאלהים עליון לאל גמר עלי:
190	57	4	ישלח משמים ויושיעני חרף שאפי סלה ישלח אלהים חסדו ואמתו:
190	57	5	נפשי בתוך לבאם אשכבה להטים בני־אדם שניהם חנית וחצים ולשונם חרב חדה:
190	57	6	רומה על־השמים

אלהים על כל־הארץ

כבודך:

190 57 7 רשת הכינו לפעמי

כפף נפשי כרו לפני

שיחה נפלו בתוכה

סלה:

190 57 8 נכון לבי אלהים

נכון לבי אשירה

ואזמרה:

190 57 9 עורה כבודי עורה

הנבל וכנור אעירה

שחר:

190 57 10 אודך בעמים אדני

אזמרך בל־אמים:

190 57 11 כי־גדל עד־שמים

חסדך ועד־שחקים

אמתך:

190 57 12 רומה על־שמים

אלהים על כל־הארץ

כבודך:

190 58 1 למנצח אל־תשחת

לדוד מכתם:

190 58 2 האמנם אלם צדק

תדברון מישרים

תשפטו בני אדם:

190 58 3 אף־בלב עולת

תפעלון בארץ חמס

ידיכם תפלסון:

190 58 4 זרו רשעים מרחם

תעו מבטן דברי

כזב:

190 58 5 חמת־למו כדמות

חמת־נחש כמו־פתן

חרש יאטם אזנו:

190 58 6 אשר לא־ישמע לקול

מלחשים חובר חברים

מחכם:

190 58 7 אלהים הרס־שנימו

בפימו מלתעות

כפירים נתן יהוה:

190 58 8 ימאסו כמו־מים

יתהלכו־למו ידרך

חצו כמו יתמללו:

190	58	9	כמו שבלול תמס יהלך נפל אשת בל-חזו שמש:
190	58	10	בטרם יבינו סירתיכם אטד כמו-חי כמו-חרון ישערנו:
190	58	11	ישמח צדיק כי-חזה נקם פעמיו ירחץ בדם הרשע:
190	58	12	ויאמר אדם אך-פרי לצדיק אך יש-אלהים שפטים בארץ:
190	59	1	למנצח אל-תשחת לדוד מכתם בשלח שאול וישמרו את-הבית להמיתו:
190	59	2	הצילני מאיבי אלהי ממתקוממי תשגבני:
190	59	3	הצילני מפעלי און ומאנשי דמים הושיעני:
190	59	4	כי הנה ארבו לנפשי יגורו עלי עזים לא-פשעי ולא-חטאתי יהוה:
190	59	5	בלי-עון ירוצון ויכוננו עורה לקראתי וראה:
190	59	6	ואתה יהוה-אלהים צבאות אלהי ישראל הקיצה לפקד כל-הגוים אל-תחן כל-בגדי און סלה:
190	59	7	ישובו לערב יהמו ככלב ויסובבו עיר:
190	59	8	הנה יביעון בפיהם חרבות בשפתותיהם כי-מי שמע:
190	59	9	ואתה יהוה תשחק-למו תלעג לכל-גוים:
190	59	10	עזו אליך אשמרה

			כי־אלהים משגבי:
190	59	11	אלהי חסדו יקדמני אלהים יראני בשררי:
190	59	12	אל־תהרגם פן־ישכחו עמי הניעמו בחילך והורידמו מגגנו אדני:
	190	59	13 חטאת־פימו דבר־שפתימו וילכדו בגאונם ומאלה ומכחש יספרו:
190	59	14	כלה בחמה כלה ואינמו וידעו כי־אלהים משל ביעקב לאפסי הארץ סלה:
190	59	15	וישובו לערב יהמו ככלב ויסובבו עיר:
190	59	16	המה ינועון לאכל אם־לא ישבעו וילינו:
	190	59	17 ואני אשיר עזך וארנן לבקר חסדך כי־היית משגב לי ומנוס ביום צר־ לי:
	190	59	18 עזי אליך אזמרה כי־אלהים משגבי אלהי חסדי:
190	60	1	למנצח על־שושן עדות מכתם לדוד ללמד:
190	60	2	בהצותו את ארם נהרים ואת־ארם צובה וישב יואב ויך את־אדום בגיא־ מלח שנים עשר אלף:
	190	60	3 אלהים זנחתנו פרצתנו אנפת תשובב לנו:
190	60	4	הרעשתה ארץ פצמתה רפה שבריה כי־מטה:

190	60	5	הראיתה עמך קשה השקיתנו יין תרעלה:
190	60	6	נתתה ליראיך נס להתנוסס מפני קשט סלה:
190	60	7	למען יחלצון ידידיך הושיעה ימינך ועננו:
190	60	8	אלהים דבר בקדשו אעלוה אחלקה שכם ועמק סכות אמדד:
190	60	9	לי גלעד ולי מנשה ואפרים מעוז ראשי יהודה מחקקי:
190	60	10	מואב סיר רחצי על־אדום אשליך נעלי עלי פלשת התרעעי:
190	60	11	מי יבלני עיר מצור מי נחני עד־אדום:
190	60	12	הלא־אתה אלהים זנחתנו ולא־תצא אלהים בצבאותינו:
190	60	13	הבה־לנו עזרת מצר ושוא תשועת אדם:
190	60	14	באלהים נעשה־חיל והוא יבוס צרינו:
190	61	1	למנצח על־נגינת לדוד:
190	61	2	שמעה אלהים רנתי הקשיבה תפלתי:
190	61	3	מקצה הארץ אליך אקרא בעטף לבי בצור־ירום ממני תנחני:
190	61	4	כי־היית מחסה לי מגדל־עז מפני אויב:
190	61	5	אגורה באהלך עולמים אחסה בסתר כנפיד סלה:
190	61	6	כי־אתה אלהים שמעת

			לנדרי נתת ירשת יראי שמך:
190	61	7	ימים על־ימי־מלך תוסיף שנותיו כמו־דר ודר:
190	61	8	ישב עולם לפני אלהים חסד ואמת מן ינצרהו:
190	61	9	כן אזמרה שמך לעד לשלמי נדרי יום יום:
190	62	1	למנצח על־ידותון מזמור לדוד:
190	62	2	אך אל־אלהים דומיה נפשי ממנו ישועתי:
190	62	3	אך־הוא צורי וישועתי משגבי לא־אמוט רבה:
190	62	4	עד־אנה תהותתו על איש תרצחו כלכם כקיר נטוי גדר הדחוייה:
190	62	5	אך משאתו יעצו להדיח ירצו כזב בפיו יברכו ובקרבם יקללו־סלה:
190	62	6	אך לאלהים דומי נפשי כי־ממנו תקותי:
190	62	7	אך־הוא צורי וישועתי משגבי לא אמוט:
190	62	8	על־אלהים ישעי וכבודי צור־עזי מחסי באלהים:
190	62	9	בטחו בו בכל־עת עם שפכו־לפניו לבבכם אלהים מחסה־לנו סלה:
190	62	10	אך הבל בני־אדם כזב בני איש במאזנים לעלות המה מהבל יחד:

190	62	11	אל־תבטחו בעשק ובגזל אל־תהבלו חיל כִּי־ינוב אל־תשיתו לב: אחת דבר אלהים שתיס־זו שמעתי כי עז לאלהים: ולך־אדני חסד כִּי־אתה תשלם לאיש כמעשהו:
190	63	1	מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה:
190	63	2	אלהים אלי אתה אשחרך צמאה לך נפשי כמה לך בשרי בארץ־ציה ועיף בלי־מים:
190	63	3	כן בקדש חזיתך לראות עזך וכבודך: כִּי־טוב חסדך מחיים שפתי ישבחונך:
190	63	5	כן אברכך בחיי בשמך אשא כפי: כמו חלב ודשן תשבע נפשי ושפתי רננות יהלל־פי:
190	63	7	אם־זכרתך על־יצועי באשמרות אהגה־בך:
190	63	8	כִּי־היית עזרתה לי ובצל כנפִיךָ ארנן:
190	63	9	דבקה נפשי אחרִיךָ בי תמכה ימינך:
190	63	10	והמה לשואה יבקשו נפשי יבאו בתחתיות הארץ:
190	63	11	יגירהו על־ידי־חרב מנת שעלים יהיו:
190	63	12	והמלך ישמח באלהים יתהלל כל־הנשבע בו כי יסכר פי דובר־שקר:
190	64	1	למנצח מזמור לדוד:

- 190 64 2 שמע־אלהים קולי
בשיחי מפחד אויב
תצר חיי:
- 190 64 3 תסתירני מסוד
מרעים מרגשת פעלי
און:
- 190 64 4 אשר שננו כחרב
לשונם דרכו חצם
דבר מר:
- 190 64 5 לירות במסתרים תם
פתאם ירהו ולא
ייראו:
- 190 64 6 יחזקו־למו דבר רע
יספרו לטמון
מוקשים אמרו מי
יראה־למו:
- 190 64 7 יחפשו־עולת תמנו
חפש מחפש וקרב איש
ולב עמק:
- 190 64 8 וירם אלהים חץ
פתאום היו מכותם:
- 190 64 9 וכשילוהו עלימו
לשונם יתנדדו
כל־ראה במ:
- 190 64 10 וייראו כל־אדם
ויגידו פעל אלהים
ומעשהו השכילו:
- 190 64 11 ישמח צדיק ביהוה
וחסה בו ויתהללו
כל־ישרי־לב:
- 190 65 1 למנצח מזמור לדוד
שיר:
- 190 65 2 לך דמיה תהלה
אלהים בציון ולך
ישלם־גדר:
- 190 65 3 שמע תפלה עדיך
כל־בשר יבאו:
- 190 65 4 דברי עונת גברו
מני פשעינו אתה
תכפרם:
- 190 65 5 אשרי תבחר ותקרב
ישכן חצריך נשבעה
בטוב ביתך קדש

			היכלך:
190	65	6	נוראות בצדק תעננו אלהי ישענו מבטח כל־קצוֹי־ארץ וים רחקים:
	190	65	7 מכין הרים בכחו נאזר בגבורה:
190	65	8	משביח שאון ימים שאון גליהם והמון לאמים:
	190	65	9 וייראו ישבי קצות מאותתיך מוצאי־בקר וערב תרנין:
190	65	10	פקדת הארץ ותשקקה רבת תעשרנה פלג אלהים מלא מים תכין דגנם כִּי־ כן תכינה:
	190	65	11 תלמיה רוה נחת גדודיה ברביבים תמגגנה צמחה תברך:
190	65	12	עטרת שנת טובתך ומעגליך ירעפון דשן:
	190	65	13 ירעפו נאות מדבר וגיל גבעות תחגרנה:
	190	65	14 לבשו כרים הצאן ועמקים יעטפו־בר יתרועעו אף־ישירו:
190	66	1	למנצח שיר מזמור הריעו לאלהים כל־הארץ:
	190	66	2 זמרו כבוד־שמו שימו כבוד תהלתו:
	190	66	3 אמרו לאלהים מה־נורא מעשיך ברב עזך יכחשו לך איביך:
190	66	4	כל־הארץ ישתחוו לך ויזמרו־לך יזמרו שמך סלה:
	190	66	5 לכו וראו מפעלות

			אלהים נורא עלילה על-בני אדם:
190	66	6	הפך ים ליבשה בנהר יעברו ברגל שם נשמחה-בו:
190	66	7	משל בגבורתו עולם עיניו בגוים תצפינה הסוררים אל-ירימו למו סלה:
190	66	8	ברכו עמים אלהינו והשמיעו קול תהלתו:
190	66	9	השם נפשנו בחיים ולא-נתן למוט רגלנו:
190	66	10	כי-בחנונו אלהים צרפתנו כצרף-כסף:
190	66	11	הבאתנו במצודה שמת מועקה במתנינו:
190	66	12	הרכבת אנוש לראשנו באנו-באש ובמים ותוציאנו לרויה:
190	66	13	אבוא ביתך בעולות אשלם לך נדרי:
190	66	14	אשר-פצו שפתי ודבר-פי בצר-לי:
190	66	15	עלות מחים אעלה-לך עם-קטרת אילים אעשה בקר עם-עתודים סלה:
190	66	16	לכו-שמעו ואספרה כל-יראי אלהים אשר עשה לנפשי:
190	66	17	אליו פי-קראתי ורומם תחת לשוני:
190	66	18	און אמ-ראיתי בלבי לא ישמע אדני:
190	66	19	אכן שמע אלהים הקשיב בקול תפלתי:
190	66	20	ברוך אלהים אשר לא-הסיר תפלתי וחסדו מאתי:
190	67	1	למנצח בנגינת

			מזמור שיר:
190	67	2	אלהים יחנונו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה:
190	67	3	לדעת בארץ דרכך בכל־גוים ישועתך:
190	67	4	יודוך עמים אלהים יודוך עמים כלם:
190	67	5	ישמחו וירננו לאמים כִּי־תשפט עמים מישור ולאמים בארץ תנחם סלה:
190	67	6	יודוך עמים אלהים יודוך עמים כלם:
190	67	7	ארץ נתנה יבולה יברכנו אלהים אלהינו:
190	67	8	יברכנו אלהים וייראו אתו כל־אפסי־ארץ:
190	68	1	למנצח לדוד מזמור שיר:
190	68	2	יקום אלהים יפוצו אויביו וינוסו משנאיו מפניו:
190	68	3	כהנדף עשן תנדף כהמס דונג מפני־אש יאבדו רשעים מפני אלהים:
190	68	4	וצדיקים ישמחו יעלצו לפני אלהים וישישו בשמחה:
190	68	5	שירו לאלהים זמרו שמו סלו לרכב בערבות ביה שמו ועלזו לפניו:
190	68	6	אבי יתומים ודין אלמנות אלהים במעון קדשו:
190	68	7	אלהים מושב יחידים ביתה מוציא אסירים בכושרות אך סוררים שכנו

צחיחה:

אלהים בצאתך לפני
עמך בצעדך בישימון
סלה:

190 68 9 ארץ רעשה אף־שמים
נטפו מפני אלהים
זה סיני מפני
אלהים אלהי ישראל:

190 68 10 גשם נדבות תניף
אלהים נחלתך ונלאה
אתה כוננתה:

190 68 11 חיתך ישבור־בה תכין
בטובתך לעני
אלהים:

190 68 12 אדני יתן־אמר
המבשרות צבא רב:

190 68 13 מלכי צבאות ידדון
ידדון ונות בית
תחלק שלל:

190 68 14 אס־תשכבון בין
שפתים כנפי יונה
נחפה בכסף
ואברותיה בירקרק
חרוץ:

190 68 15 בפרש שדי מלכים בה
תשלג בצלמון:

190 68 16 הר־אלהים הר־בשן
הר גבננים הר־בשן:

190 68 17 למה תרצדון הרים
גבננים ההר חמד
אלהים לשבתו
אף־יהוה ישכן
לנצח:

190 68 18 רכב אלהים רבתיים
אלפי שנאן אדני במ
סיני בקדש:

190 68 19 עלית למרום שבית
שבי לקחת מתנות
באדם ואף סוררים
לשכן יה אלהים:

190 68 20 ברוך אדני יום יום
יעמס־לנו האל
ישועתנו סלה:

190	68	21	האל לנו אל למושעות וליהוה אדני למות תוצאות:
190	68	22	אך־אלהים ימחץ ראש איביו קדקד שער מתהלך באשמיו:
190	68	23	אמר אדני מבשן אשיב אשיב ממצלות ים:
190	68	24	למען תמחץ רגלך בדם לשון כלביך מאיבים מנהו:
190	68	25	ראו הליכותיך אלהים הליכות אלי מלכי בקדש:
190	68	26	קדמו שרים אחר נגנים בתוך עלמות תופפות:
190	68	27	במקהלות ברכו אלהים יהוה ממקור ישראל:
190	68	28	שם בנימן צעיר רדם שרי יהודה רגמתם שרי זבלון שרי נפתלי:
190	68	29	צוה אלהיך עזך עוזה אלהים זו פעלת לנו:
190	68	30	מהיכלך על־ירושלם לך יובילו מלכים שי:
190	68	31	גער חית קנה עדת אבירים בעגלי עמים מתרפס ברצי־כסף בזר עמים קרבות יחפצו:
190	68	32	יאתיו חשמנים מני מצרים כוש תריץ ידיו לאלהים:
190	68	33	ממלכות הארץ שירו לאלהים זמרו אדני סלה:
190	68	34	לרכב בשמי שמי־קדם

הן יתן בקולו קול

עז:

190 68 35 תנו עז לאלהים

על־ישראל גאותו

ועזו בשחקים:

190 68 36 נורא אלהים

ממקדשיך אל ישראל

הוא נתן עז

ותעצמות לעם ברוך

אלהים:

190 69 1 למנצח על־שושנים

לדוד:

190 69 2 הושיעני אלהים כי

באו מים עד־נפש:

190 69 3 טבעתי ביון מצולה

ואין מעמד באתי

במעמקי־מים ושבלת

שטפתי:

190 69 4 יגעתי בקראי נחר

גרוני כלו עיני

מיחל לאלהי:

190 69 5 רבו משערות ראשי

שנאי חנם עצמו

מצמיתי איבי שקר

אשר לא־גזלתי אז

אשיב:

190 69 6 אלהים אתה ידעת

לאולתי ואשמותי

ממך לא־נכחדו:

190 69 7 אלי־בשו בי קוֹיך

אדני יהוה צבאות

אלי־יכלמו בי

מבקשיך אלהי

ישראל:

190 69 8 כי־עליך נשאתי

חרפה כסתה כלמה

פני:

190 69 9 מוזר הייתי לאחי

ונכרי לבני אמי:

190 69 10 כי־קנאת ביתך

אכלתני וחרפות

חורפִיך נפלו עלי:

190 69 11 ואבכה בצום נפשי

			ותהי לחרפות לי:
190	69	12	ואתנה לבושי שק ואהי להם למשל:
190	69	13	ישיחו בי ישבי שער ונגינות שותי שכר:
190	69	14	ואני תפלת־לך יהוה עת רצון אלהים ברב־חסדך ענני באמת ישעך:
190	69	15	הצילני מטיט ואל־אטבעה אנצלה משנאי וממעמקי־מים:
190	69	16	אל־תשטפני שבלת מים ואל־תבלעני מצולה ואל־תאטר־עלי באר פיה:
190	69	17	ענני יהוה כִּי־טוב חסדך כרב רחמך פנה אלי:
190	69	18	ואל־תסתר פניך מעבדך כִּי־צר־לי מהר ענני:
190	69	19	קרבה אל־נפשי גאלה למען איבי פדני:
190	69	20	אתה ידעת חרפתי ובשתי וכלמתי נגדך כל־צוררי:
190	69	21	חרפה שברה לבי ואנושה ואקוה לנוד ואין ולמנחמים ולא מצאתי:
190	69	22	ויתנו בברותי ראש ולצמאי ישקוני חמץ:
190	69	23	יהי־שלחנם לפניהם לפח ולשלומים למוקש:
190	69	24	תחשכנה עיניהם מראות ומתניהם תמיד המעד:
190	69	25	שפך־עליהם זעמך

190	69	26	וחרון אפך ישיגם: תהי־טירתם נשמה באהליהם אלי־יהי ישב:
190	69	27	כי־אתה אשר־הכית רדפו ואל־מכאוב חלליך יספרו:
190	69	28	תנה־עון על־עונם ואל־יבאו בצדקתך:
190	69	29	ימחו מספר חיים ועם צדיקים אל־יכתבו:
190	69	30	ואני עני וכואב ישועתך אלהים תשגבני:
190	69	31	אהללה שם־אלהים בשיר ואגדלנו בתודה:
190	69	32	ותיטב ליהוה משור פר מקרן מפריס:
190	69	33	ראו ענוים ישמחו דרשי אלהים ויחי לבבכם:
190	69	34	כי־שמע אל־אביונים יהוה ואת־אסיריו לא בזה:
190	69	35	יהללוהו שמים וארץ ימים וכל־רמש במ:
190	69	36	כי אלהים יושיע ציון ויבנה ערי יהודה וישבו שם וירשוה:
190	69	37	וזרע עבדיו ינחלוה ואהבי שמו ישכנו־בה:
190	70	1	למנצח לדוד להזכיר:
190	70	2	אלהים להצילני יהוה לעזרתי חושה:
190	70	3	יבשו ויחפרו מבקשי נפשי יסגו אחור ויכלמו חפצי רעתי:
190	70	4	ישובו על־עקב בשתם

190	70	5	האמרים האז האז: ישישו וישמחו בכ כל־מבקשיך ויאמרו תמיד יגדל אלהים אהבי ישועתך:
190	70	6	ואני עני ואביון אלהים חושה־לי עזרי ומפלטי אתה יהוה אל־תאחר:
190	71	1	בך־יהוה חסיתי אל־אבושה לעולם:
190	71	2	בצדקתך תצילני ותפלטני הטה־אלי אזנך והושיעני:
190	71	3	היה לי לצור מעון לבוא תמיד צוית להושיעני כ־סלעי ומצודתי אתה:
190	71	4	אלהי פלטני מיד רשע מכף מעול וחומץ:
190	71	5	כ־אתה תקוטי אדני יהוה מבטחי מנעורי:
190	71	6	עליך נסמכתי מבטן ממעי אמי אתה גוזי בך תהלתי תמיד:
190	71	7	כמופת הייתי לרבים ואתה מחסי־עז:
190	71	8	ימלא פי תהלתך כל־היום תפארתך:
190	71	9	אל־תשליכני לעת זקנה ככלות כחי אל־תעזבני:
190	71	10	כ־אמרו אויבי לי ושמרי נפשי נועצו יחדו:
190	71	11	לאמר אלהים עזבו רדפו ותפשוהו כ־אין מציל:
190	71	12	אלהים אל־תרחק ממני אלהי לעזרתי חיתה:

190	71	13	יבשו יכלו שטני נפשי יעטו חרפה וכלמה מבקשי רעתי:
190	71	14	ואני תמיד איחל והוספתי על־כל־תהלתך:
190	71	15	פי יספר צדקתך כל־היום תשועתך כי לא ידעתי ספרות:
190	71	16	אבוא בגברות אדני יהוה אזכיר צדקתך לבדך:
190	71	17	אלהים למדתני מנעורי ועד־הנה אגיד נפלאותיך:
190	71	18	וגם עד־זקנה ושיבה אלהים אל־תעזבני עד־אגיד זרועך לדור לכל־יבוא גבורתך:
190	71	19	וצדקתך אלהים עד־מרום אשר־עשית גדלות אלהים מי כמוך:
190	71	20	אשר הראיתנו צרות רבות ורעות תשוב תחיינו ומתהמות הארץ תשוב תעלני:
190	71	21	תרב גדלתי ותסב תנחמני:
190	71	22	גם־אני אודך בכל־ינבל אמתך אלהי אזמרה לך בכנור קדוש ישראל:
190	71	23	תרננה שפתי כי אזמרה־לך ונפשי אשר פדית:
190	71	24	גם־לשוני כל־היום תהגה צדקתך כ־יבשו כ־יחפרו מבקשי רעתי:
190	72	1	לשלמה אלהים משפטיך למלך תן

			וצדקתך לבן־מלך:
190	72	2	ידין עמך בצדק וענייך במשפט:
190	72	3	ישאו הרים שלום לעם וגבעות בצדקה:
190	72	4	ישפט עניי־עם יושיע לבני אביון וידכא עושק:
190	72	5	ייראוך עם־שמש ולפני ירח דור דורים:
190	72	6	ירד כמטר על־גז כרביבים זרזיף ארץ:
190	72	7	יפרח־בימיו צדיק ורב שלום עד־בלי ירח:
190	72	8	וירד מים עד־ים ומנהר עד־אפסי־ארץ:
190	72	9	לפניו יכרעו ציים ואיביו עפר ילחכו:
190	72	10	מלכי תרשיש ואיים מנחה ישיבו מלכי שבא וסבא אשכר יקריבו:
190	72	11	וישתחוּ־לו כל־מלכים כל־גוים יעבדוהו:
190	72	12	כי־יציל אביון משוע ועני ואין־עזר לו:
190	72	13	יחס על־דל ואביון ונפשות אביונים יושיע:
190	72	14	מתוך ומחמס יגאל נפשם וייקר דמם בעיניו:
190	72	15	ויחי ויתן־לו מזהב שבא ויתפלל בעדו תמיד כל־היום יברכנהו:
190	72	16	יהי פסת־בר בארץ

			בראש הרים ירעש כלבנון פריו ויציצו מעיר כעשב הארץ:
190	72	17	יהי שמו לעולם לפני־שמש ינין שמו ויתברכו בו כל־גוים יאשרוהו:
190	72	18	ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות לבדו:
190	72	19	וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את־כל הארץ אמן ואמן:
190	72	20	כלו תפלות דוד בן־ישי:
190	73	1	מזמור לאסף אך טוב לישראל אלהים לברי לבב:
190	73	2	ואני כמעט נטוי רגלי כאין שפכה אשרי:
190	73	3	כי־קנאתי בהוללים שלום רשעים אראה:
190	73	4	כי אין חרצבות למותם ובריא אולם:
190	73	5	בעמל אנוש אינמו ועם־אדם לא ינגעו:
190	73	6	לכן ענקתמו גאווה יעטף־שית חמס למו:
190	73	7	יצא מחלב עינמו עברו משכיות לבב:
190	73	8	ימיקו וידברו ברע עשק ממרום ידברו:
190	73	9	שתו בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ:
190	73	10	לכן ישיב עמו הלם ומי מלא ימצו למו:
190	73	11	ואמרו איכה ידע־אל ויש דעה בעליון:
190	73	12	הנה־אלה רשעים ושלוי עולם

השגור־חיל:

190	73	13	אך־ריק זכיתי לבבי
וארחץ בנקיון כפי:
190	73	14	ואהי נגוע כל־היום
ותוכחתי לבקרים:
190	73	15	אם־אמרתי אספרה
כמו הנה דור בניך
בגדתי:
190	73	16	ואחשבה לדעת זאת
עמל היא בעיני:
	190	73	17 עד־אבוא
אל־מקדש־אל אבינה
לאחריתם:
190	73	18	אך בחלקות תשית
למו הפלתם
למשואות:
190	73	19	איך היו לשמה כרגע
ספו תמו מן־בלהות:
190	73	20	כחלום מהקיץ אדני
בעיר צלמם תבזה:
	190	73	21 כי יתחמץ לבבי
וכליותי אשתונן:
190	73	22	ואני־בער ולא אדע
בהמות הייתי עמך:
	190	73	23 ואני תמיד עמך
אחזות ביד־ימיני:
190	73	24	בעצתך תנחני ואחר
כבוד תקחני:
190	73	25	מי־לי בשמים ועמך
לא־חפצתי בארץ:
	190	73	26 כלה שארי ולבבי
צור־לבבי וחלקי
אלהים לעולם:
	190	73	27 כי־הנה רחקיך
יאבדו הצמתה
כל־זונה ממך:
190	73	28	ואני קרבת אלהים
לי־טוב שתי באדני
יהוה מחסי לספר
כל־מלאכותיך:
190	74	1	משכיל לאסף למה
אלהים זנחת לנצח
יעשן אפך בצאן

			מרעיתך:
190	74	2	זכר עדתך קניית קדם גאלת שבט נחלתך הר־ציון זה שכנת בו:
	190	74	3 הרימה פעמיך למשאות נצח כל־הרע אויב בקדש:
190	74	4	שאגו צרריך בקרב מועדך שמו אותם אתות:
190	74	5	יודע כמביא למעלה בסבך־עץ קרדמות:
	190	74	6 ועת פתוחיה יחד בכשיל וכילפת יהלמון:
190	74	7	שלחו באש מקדשך לארץ חללו משכן־שמך:
	190	74	8 אמרו בלבם נינם יחד שרפו כל־מועד־אל בארץ:
190	74	9	אותתינו לא ראינו אין־עוד נביא ולא־אתנו ידע עד־מה:
190	74	10	עד־מתי אלהים יחרף צר ינאץ אויב שמך לנצח:
	190	74	11 למה תשיב ירך וימינך מקרב חוקך כלה:
190	74	12	ואלהים מלכי מקדם פעל ישועות בקרב הארץ:
190	74	13	אתה פוררת בעוז ים שברת ראשי תנינים על־המים:
	190	74	14 אתה רצצת ראשי לויתן תתננו מאכל לעם לצייים:
	190	74	15 אתה בקעת מעין ונחל אתה הובשת

			נהרות איתן:
190	74	16	לך יום אף־לך לילה אתה הכינות מאור ושמש:
	190	74	17 אתה הצבת כל־גבולות ארץ קיץ וחרף אתה יצרתם:
190	74	18	זכר־זאת אויב חרף יהוה ועם נבל נאצו שמך:
190	74	19	אל־תתן לחית נפש תורך חית ענייך אל־תשכח לנצח:
190	74	20	הבט לברית כי מלאו מחשכי־ארץ נאות חמס:
190	74	21	אל־ישב דך נכלם עני ואביון יהללו שמך:
190	74	22	קומה אלהים ריבה ריבך זכר חרפתך מני־נבל כל־היום:
190	74	23	אל־תשכח קול צרריך שאון קמיך עלה תמיד:
190	75	1	למנצח אל־תשחת מזמור לאסף שיר:
190	75	2	הודינו לך אלהים הודינו וקרוב שמך ספרו נפלאותיך:
190	75	3	כי אקח מועד אני מישרים אשפט:
	190	75	4 נמגים ארץ וכל־ישביה אנכי תכנתי עמודיה סלה:
190	75	5	אמרתי להוללים אל־תהללו ולרשעים אל־תרימו קרן:
190	75	6	אל־תרימו למרום קרנכם תדברו בצואר עתק:
190	75	7	כי לא ממוצא וממערב ולא ממדבר

הרים:

- 190 75 8 כי־אלהים שפט זה
ישפיל וזה ירים:
- 190 75 9 כי כוס ביד־יהוה
ויין חמר מלא מסך
ויגר מזה אך־שמריה
ימצו ישתו כל
רשעי־ארץ:
- 190 75 10 ואני אגיד לעלם
אזמרה לאלהי יעקב:
190 75 11 וכל־קרני רשעים
אגדע תרוממנה
קרנות צדיק:
- 190 76 1 למנצח בנגינת
מזמור לאסף שיר:
- 190 76 2 נודע ביהודה אלהים
בישראל גדול שמו:
- 190 76 3 ויהי בשלם סכו
ומעונתו בציון:
- 190 76 4 שמה שבר רשפי־קשת
מגן וחרב ומלחמה
סלה:
- 190 76 5 נאור אתה אדיר
מהררי־טרף:
- 190 76 6 אשתוללו אבירי לב
נמו שנתם ולא־מצאו
כל־אנשי־חיל
ידיהם:
- 190 76 7 מגערתך אלהי יעקב
נרדם ורכב וסוס:
- 190 76 8 אתה נורא אתה
ומי־יעמד לפניך
מאז אפך:
- 190 76 9 משמים השמעת דין
ארץ יראה ושקטה:
- 190 76 10 בקום־למשפט אלהים
להושיע
כל־ענוי־ארץ סלה:
- 190 76 11 כי־חמת אדם תודך
שארית חמת תחגר:
- 190 76 12 נדרו ושלמו ליהוה
אלהיכם כל־סביביו
יובילו שי למורא:

190	76	13	יבצר רוח נגידים נורא למלכי־ארץ: למנצח על־ידי־תון לאסף מזמור:
190	77	1	קולי אל־אלהים ואצעקה קולי אל־אלהים והאזין אלי:
190	77	2	ביום צרתי אדני דרשתי ידי לילה נגרה ולא תפוג מאנה הנחם נפשי:
190	77	3	אזכרה אלהים ואהמיה אשיחה ותתעטף רוחי סלה:
190	77	4	אחזת שמרות עיני נפעמתי ולא אדבר: חשבתי ימים מקדם שנות עולמים:
190	77	5	אזכרה נגינתי בלילה עם־לבבי אשיחה ויחפש רוחי: הלעולמים יזנח אדני ולא־יסיף לרצות עוד:
190	77	6	האפס לנצח חסדו גמר אמר לדר ודר: השכח חנות אל אם־קפץ באף רחמיו סלה:
190	77	7	ואמר חלותי היא שנות ימין עליון: אזכיר מעללי־יה כי־אזכרה מקדם פלאך:
190	77	8	והגיתי בכל־פעלך ובעלילותיך אשיחה: אלהים בקדש דרכך מי־אל גדול כאלהים:
190	77	9	אתה האל עשה פלא הודעת בעמים עזך: גאלת בזרוע עמך
190	77	10	
190	77	11	
190	77	12	
190	77	13	
190	77	14	
190	77	15	
190	77	16	

			בני־יעקב ויוסף סלה:
190	77	17	ראוך מים אלהים ראוך מים יחילו אף ירגזו תהמות:
190	77	18	זרמו מים עבות קול נתנו שחקים אף־חצצ־יך יתהלכו:
190	77	19	קול רעמך בגלגל האירו ברקים תבל רגזה ותרעש הארץ:
190	77	20	בים דרכך ושביליך במים רבים ועקבותיך לא נדעו:
190	77	21	נחית כצאן עמך ביד־משה ואהרן:
190	78	1	משכיל לאסף האזינה עמי תורתי הטו אזנכם לאמרי־פי:
190	78	2	אפתחה במשל פי אביעה חידות מני־קדם:
190	78	3	אשר שמענו ונדעם ואבותינו ספרו־לנו:
190	78	4	לא נכחד מבניהם לדור אחרון מספרים תהלות יהוה ועוזו ונפלאותיו אשר עשה:
190	78	5	ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל אשר צוה את־אבותינו להודיעם לבניהם:
190	78	6	למען ידעו דור אחרון בנים יולדו יקמו ויספרו לבניהם:
190	78	7	וישימו באלהים כסלם ולא ישכחו מעללי־אל ומצותיו ינצרו:

190	78	8	ולא יהיו כאבותם דור סורר ומרה דור לא־הכין לבו ולא־נאמנה את־אל רוחו:
190	78	9	בני־אפרים נושקי רומי־קשת הפכו ביום קרב:
190	78	10	לא שמרו ברית אלהים ובתורתו מאנו ללכת:
190	78	11	וישכחו עלילותיו ונפלאותיו אשר הראם:
190	78	12	נגד אבותם עשה פלא בארץ מצרים שדה־צען:
190	78	13	בקע ים ויעבירם ויצב־מים כמו־נד:
190	78	14	וינחם בענן יומם וכל־הלילה באור אש:
190	78	15	יבקע צרים במדבר וישק כתהמות רבה:
190	78	16	ויוצא נוזלים מסלע ויורד כנהרות מים:
190	78	17	ויוסיפו עוד לחטא־לו למרות עליון בציה:
190	78	18	וינסו־אל בלבבם לשאל־אכל לנפשם:
190	78	19	וידברו באלהים אמרו היוכל אל לערך שלחן במדבר:
190	78	20	הן הכה־צור ויזובו מים ונחלים ישטפו הגם־לחם יוכל תת אם־יכין שאר לעמו:
190	78	21	לכן שמע יהוה ויתעבר ואש נשקה ביעקב וגם־אף עלה בישראל:
190	78	22	כי לא האמינו

			באלהים ולא בטחו בישועתו:
190	78	23	ויצו שחקים ממעל ודלתי שמים פתח:
	190	78	24 וימטר עליהם מן לאכל ודגן־שמים נתן למו:
190	78	25	לחם אבירים אכל איש צידה שלח להם לשבע:
	190	78	26 יסע קדים בשמים וינהג בעזו תימן:
190	78	27	וימטר עליהם כעפר שאר וכחול ימים עוף כנף:
	190	78	28 ויפל בקרב מחנהו סביב למשכנתיו:
190	78	29	ויאכלו וישבעו מאד ותאותם יבא להם:
190	78	30	לא־זרו מתאותם עוד אכלם בפיהם:
190	78	31	ואף אלהים עלה בהם ויהרג במשמניהם ובחורי ישראל הכריע:
	190	78	32 בכל־זאת חטאו־עוד ולא־האמינו בנפלאותיו:
	190	78	33 ויכל־בהבל ימיהם ושנותם בבהלה:
190	78	34	אם־הרגם ודרשוהו ושבו ושחרו־אל:
	190	78	35 ויזכרו כי־אלהים צורם ואל עליון גאלם:
	190	78	36 ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו־לו:
190	78	37	ולבם לא־נכון עמו ולא נאמנו בבריתו:
	190	78	38 והוא רחום יכפר עון ולא־ישחית והרבה להשיב אפו ולא־יעיר כל־

			חמתו:
190	78	39	ויזכר כִּי־בשר המה רוח הולך ולא ישוב:
190	78	40	כמה ימרוהו במדבר יעציבוהו בשימון:
	190	78 41	וישובו וינסו אל וקדוש ישראל התוו:
	190	78 42	לא־זכרו את־ידו יום אשר־פדם מני־צר:
190	78	43	אשר־שם במצרים אותותיו ומופתיו בשדה־צען:
190	78	44	ויהפך לדם יאריהם ונזליהם בל־ישתיון:
	190	78 45	ישלח בהם ערב ויאכלם וצפרדע ותשחיתם:
190	78	46	ויתן לחסיל יבולם ויגיעם לארבה:
	190	78 47	יהרג בברד גפנם ושקמותם בחנמל:
190	78	48	ויסגר לברד בעירם ומקניהם לרשפים:
190	78	49	ישלח־בם חרון אפו עברה וזעם וצרה משלחת מלאכי רעים:
	190	78 50	יפלס נתיב לאפו לא־חשך ממות נפשם וחיתם לדבר הסגיר:
	190	78 51	ויך כל־בכור במצרים ראשית אונים באה־לי־חם:
	190	78 52	ויסע כצאן עמו וינהגם כעדר במדבר:
190	78	53	וינחם לבטח ולא פחדו ואת־אויביהם כסה הים:
190	78	54	ויביאם אל־גבול קדשו הר־זה קנתה

ימינו:

190	78	55	ויגרש מפניהם גוים ויפילם בחבל נחלה וישכן באהליהם שבטי ישראל:
190	78	56	וינסו וימרו את־אלהים עליון ועדותיו לא שמרו:
190	78	57	ויסגו ויבגדו כאבותם נהפכו כקשת רמיה:
190	78	58	ויכעיסוהו בבמותם ובפסיליהם יקניאוהו:
190	78	59	שמע אלהים ויתעבר וימאס מאד בישראל:
190	78	60	ויטש משכן שלו אהל שכן באדם:
190	78	61	ויתן לשבי עזו ותפארתו ביד־צר:
190	78	62	ויסגר לחרב עמו ובנחלתו התעבר:
190	78	63	בחוריו אכלה־אש ובתולתיו לא הוללו:
190	78	64	כהניו בחרב נפלו ואלמנתיו לא תבכינה:
190	78	65	ויקץ כישן אדני כגבור מתרונן מיין:
190	78	66	ויך־צוריו אחור חרפת עולם נתן למו:
190	78	67	וימאס באהל יוסף ובשבט אפרים לא בחר:
190	78	68	ויבחר את־שבט יהודה את־הר ציון אשר אהב:
190	78	69	ויבן כמורמים מקדשו כארץ יסדה לעולם:

190	78	70	ויבחר בדוד עבדו ויקחהו ממכלאת צאן:
190	78	71	מאחר עלות הביאו לרעות ביעקב עמו ובישראל נחלתו:
190	78	72	וירעם כתם לבבו ובתבונות כפיו ינחם:
190	79	1	מזמור לאסף אלהים באו גוים בנחלתך טמאו את־היכל קדשך שמו את־ירושלם לעיים:
190	79	2	נתנו את־נבלת עבדיך מאכל לעוף השמים בשר חסידיך לחית־ארץ:
190	79	3	שפכו דמם כמים סביבות ירושלם ואין קובר:
190	79	4	היינו חרפה לשכנינו לעג וקלס לסביבותינו:
190	79	5	עד־מה יהוה תאנף לנצח תבער כמו־אש קנאתך:
190	79	6	שפך חמתך אל־הגוים אשר לא־ידעוך ועל ממלכות אשר בשמך לא קראו:
190	79	7	כי אכל את־יעקב ואת־נוהו השמו:
190	79	8	אל־תזכר־לנו עונת ראשנים מהר יקדמונו רחמך כי דלוננו מאד:
190	79	9	עזרנו אלהי ישענו על־דבר כבוד־שמך והצילנו וכפר על־חטאתינו למען שמך:
190	79	10	למה יאמרו הגוים

			איה אלהיהם יודע בגיים לעינינו נקמת דם־עבדיך השפוך:
190	79	11	תבוא לפניך אנקת אסיר כגדל זרועך הותר בני תמותה: והשב לשכנינו שבעתים אל־חיקם חרפתם אשר חרפוך אדני:
190	79	13	ואנחנו עמך וצאן מרעיתך נודה לך לעולם לדר ודר נספר תהלתך:
190	80	1	למנצח אל־ששנים עדות לאסף מזמור:
190	80	2	רעה ישראל האזינה נהג כצאן יוסף ישב הכרובים הופיעה: לפני אפרים ובנימן ומנשה עוררה את־גבורתך ולכה לישעתה לנו:
190	80	4	אלהים השיבנו והאר פניך ונושעה:
190	80	5	יהוה אלהים צבאות עד־מתי עשנת בתפלת עמך:
190	80	6	האכלתם לחם דמעה ותשקמו בדמעות שליש:
190	80	7	תשימנו מדון לשכנינו ואיבינו ילעגו־למו:
190	80	8	אלהים צבאות השיבנו והאר פניך ונושעה:
190	80	9	גפן ממצרים תסיע תגרש גוים ותטעה:
190	80	10	פנית לפניך ותשרש שרשיה ותמלא־ארץ:
190	80	11	כסו הרים צלה

			וענפיה ארזיאל:
190	80	12	תשלח קצירה עדיים ואל־נהר יונקותיה:
	190	80	13 למה פרצת גזריה וארוה כל־עברי דרך:
190	80	14	יכרסמנה חזיר מיער וזיו שדי ירענה:
	190	80	15 אלהים צבאות שוב־נא הבט משמים וראה ופקד גפן זאת:
	190	80	16 וכנה אשר־נטעה ימינך ועל־בן אמצתה לך:
190	80	17	שרפה באש כסוחה מגערת פניך יאבדו:
	190	80	18 תהי־ידך על־איש ימינך על־בן־אדם אמצת לך:
	190	80	19 ולא־נסוג ממך תחינו ובשמך נקרא:
190	80	20	יהוה אלהים צבאות השיבנו האר פניך ונושעה:
	190	81	1 למנצח על־הגתית לאסף:
	190	81	2 הרנינו לאלהים עוזנו הריעו לאלהי יעקב:
190	81	3	שאו־זמרה ותנו־תף כנור נעים עמ־נבל:
	190	81	4 תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו:
190	81	5	כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב:
	190	81	6 עדות ביהוסף שמו בצאתו על־ארץ מצרים שפת לא־ידעתי אשמע:
190	81	7	הסירותי מסבל שכמו כפיו מדוד תעברנה:
190	81	8	בצרה קראת ואחלצך

			אענך בסתר רעם
			אבחנך על-מי מריבה
			סלה:
190	81	9	שמע עמי ואעידה בך
			ישראל אם-תשמע-לי:
190	81	10	לא-יהיה בך אל זר
			ולא תשתחוה לאל
			נכר:
190	81	11	אנכי יהוה אלהיך
			המעלך מארץ מצרים
			הרחב-פיך ואמלאהו:
190	81	12	ולא-שמע עמי לקולי
			וישראל לא-אבה לי:
190	81	13	ואשלחהו בשרירות
			לבם ילכו
			במועצותיהם:
190	81	14	לו עמי שמע לי
			ישראל בדרכי
			יהלכו:
190	81	15	כמעט אויביהם
			אכניע ועל צריהם
			אשיב ידי:
190	81	16	משנאי יהוה
			יכחשו-לו ויהי עתם
			לעולם:
190	81	17	ויאכילהו מחלב חטה
			ומצור דבש אשביעך:
190	82	1	מזמור לאסף אלהים
			נצב בעד-ת־אל בקרב
			אלהים ישפט:
190	82	2	עד-מתי תשפטו-עול
			ופני רשעים
			תשאו-סלה:
190	82	3	שפטו-דל ויתום עני
			ורש הצדיקו:
190	82	4	פלטו-דל ואביון
			מיד רשעים הצילו:
190	82	5	לא ידעו ולא יבינו
			בחשכה יתהלכו
			ימוטו כל-מוסדי
			ארץ:
190	82	6	אני-אמרתי אלהים
			אתם ובני עליון

כלכם:

190	82	7	אכן כאדם תמותון
וכאחד השרים תפלו:
190	82	8	קומה אלהים שפטה
הארץ כי־אתה תנחל
בכל־הגוים:
190	83	1	שיר מזמור לאסף:
190	83	2	אלהים אל־דמ־לך
אל־תחרש ואל־תשקט
אל:
190	83	3	כי־הנה אויבך
יהמיון ומשנאיך
נשאו ראש:
190	83	4	על־עמך יערימו סוד
ויתעצו
על־צפוניך:
190	83	5	אמרו לכו ונכחידם
מגוי ולא־יזכר
שם־ישראל עוד:
190	83	6	כי נועצו לב יחדו
עליך ברית יכרתו:
190	83	7	אהלי אדום
וישמעאלים מואב
והגרים:
190	83	8	גבל ועמון ועמלק
פלשת עמ־ישיבי צור:
190	83	9	גם־אשור נלוה עמם
היו זרוע לבני־לוט
סלה:
190	83	10	עשה־להם כמדין
כסיסרא כיבין בנחל
קישון:
190	83	11	נשמדו בעין־דאר
היו דמן לאדמה:
190	83	12	שיתמו נדיבמו כערב
וכזאב וכזבח
וכצלמנע
כל־נסיכמו:
190	83	13	אשר אמרו נירשה
לנו את נאות
אלהים:
190	83	14	אלהי שיתמו כגלגל
כקש לפני־רוח:

190	83	15	כאש תבער־יער וכלהבה תלהט הרים:
190	83	16	כן תרדפם בסערך ובסופתך תבהלם:
190	83	17	מלא פניהם קלון ויבקשו שמך יהוה:
190	83	18	יבשו ויבהלו עדי־עד ויחפרו ויאבדו:
190	83	19	וידעו כי־אתה שמך יהוה לבדך עליון על־כל־הארץ:
190	84	1	למנצח על־הגתית לבני־קרח מזמור:
190	84	2	מה־ידידות משכנותיך יהוה צבאות:
190	84	3	נכספה וגם־כלתה נפשי לחצרות יהוה לבי ובשרי ירננו אל אל־חי:
190	84	4	גם־צפור מצאה בית ודרור קן לה אשר־שתה אפרחיה את־מזבחותיך יהוה צבאות מלכי ואלהי:
190	84	5	אשרי יושבי ביתך עוד יהללוך סלה:
190	84	6	אשרי אדם עוז־לו בך מסלות בלכבם:
190	84	7	עברי בעמק הבכא מעין ישיתוהו גם־ברכות יעטה מורה:
190	84	8	ילכו מחיל אל־חיל יראה אל־אלהים בציון:
190	84	9	יהוה אלהים צבאות שמעה תפלתי האזינה אלהי יעקב סלה:
190	84	10	מגננו ראה אלהים והבט פני משיחך:
190	84	11	כי טוב־יום בחצריך

			מאלף בחרתי הסתופף
			בבית אלהי מדור
			באהלי רשע:
190	84	12	כי שמש ומגן יהוה
			אלהים חן וכבוד
			יתן יהוה לא
			ימנע טוב להלכים
			בתמים:
190	84	13	יהוה צבאות אשרי
			אדם בטח בך:
190	85	1	למנצח לבני־קרח
			מזמור:
190	85	2	רצית יהוה ארצך
			שבת שבות יעקב:
190	85	3	נשאת עון עמך כסית
			כל־חטאתם סלה:
190	85	4	אספת כל־עברתך
			השיבות מחרון אפך:
190	85	5	שובנו אלהי ישענו
			והפר כעסך עמנו:
190	85	6	הלעולם תאנף־בנו
			תמשך אפך לדר ודר:
190	85	7	הלא־אתה תשוב
			תחינו ועמך
			ישמחו־בך:
190	85	8	הראנו יהוה חסדך
			וישעך תתן־לנו:
190	85	9	אשמעה מה־ידבר האל
			יהוה כי ידבר שלום
			אל־עמו ואל־חסידיו
			ואל־ ישובו לכסלה:
190	85	10	אך קרוב ליראיו
			ישעו לשכן כבוד
			בארצנו:
190	85	11	חסד־ואמת נפגשו
			צדק ושלום נשקו:
190	85	12	אמת מארץ תצמח
			וצדק משמים נשקף:
190	85	13	גם־יהוה יתן הטוב
			וארצנו תתן יבולה:
190	85	14	צדק לפניו יהלך
			וישם לדרך פעמיו:
190	86	1	תפלה לדוד

			הטה־יהוה אזנך ענני כ־עני ואביון אני:
190	86	2	שמרה נפשי כ־חסיד אני הושע עבדך אתה אלהי הבוטח אליך: חנני אדני כי אליך אקרא כל־היום: שמח נפש עבדך כי אליך אדני נפשי אשא:
			כ־אתה אדני טוב וסלח ור־חסד לכל־קראיך: האזינה יהוה תפלתי והקשיבה בקול תחנונותי:
190	86	6	ביום צרתי אקראך כי תענני: אין־כמוך באלהים אדני ואין כמעשיך: כל־גוים אשר עשית יבואו וישתחוו לפניך אדני ויכבדו לשמך:
190	86	10	כ־גדול אתה ועשה נפלאות אתה אלהים לבדך: הורני יהוה דרכך אהלך באמתך יחד לבבי ליראה שמך: אודך אדני אלהי בכל־לבבי ואכבדה שמך לעולם:
190	86	11	כ־חסדך גדול עלי והצלת נפשי משאול תחתיה: אלהים זדים קמו־עלי ועדת עריצים בקשו נפשי ולא שמוך לנגדם: ואתה אדני אל־רחום וחנון ארך אפים
190	86	12	
190	86	13	
190	86	14	
190	86	15	

			ורב־חסד ואמת:
190	86	16	פנה אלי וחנני
			תנה־עוזך לעבדך
			והושיעה לבן־אמתך:
190	86	17	עשה־עמי אות לטובה
			ויראו שנאי ויבשו
			כי־אתה יהוה
			עזרתני ונחמתני:
190	87	1	לבני־קרח מזמור
			שיר יסודתו
			בהררי־קדש:
190	87	2	אהב יהוה שערי
			ציון מכל משכנות
			יעקב:
190	87	3	נכבדות מדבר בך
			עיר האלהים סלה:
190	87	4	אזכיר רהב ובבל
			לידעי הנה פלשת
			וצור עמ־כוש זה
			ילד־שם:
190	87	5	ולציון יאמר איש
			ואיש ילד־בה והוא
			יכוננה עליון:
190	87	6	יהוה יספר בכתוב
			עמים זה ילד־שם
			סלה:
190	87	7	ושרים כחללים
			כל־מעיני בך:
190	88	1	שיר מזמור לבני
			קרח למנצח על־מחלת
			לענות משכיל להימן
			האזרחי:
190	88	2	יהוה אלהי ישועתי
			יום־צעקתי בלילה
			נגדך:
190	88	3	תבוא לפניך תפלתי
			הטה־אזנך לרנתי:
190	88	4	כי־שבעה ברעות
			נפשי וחיי לשאול
			הגיעו:
190	88	5	נחשבתי עמ־יורדי
			בור הייתי כגבר
			אין־איל:

190	88	6	במתים חפשי כמו חללים שכבי קבר אשר לא זכרתם עוד והמה מידך נגזרו:
190	88	7	שתני בבור תחתיות במחשכים במצלות:
190	88	8	עלי סמכה חמתך וכל-משברריך ענית סלה:
190	88	9	הרחקת מידעי ממני שתני תועבות למו כלא ולא אצא:
190	88	10	עיני דאבה מני עני קראתיך יהוה בכל-יום שטחתי אליך כפי:
190	88	11	הלמתים תעשה-פלא אם-רפאים יקומו יודוך סלה:
190	88	12	היספר בקבר חסדך אמונתך באבדון:
190	88	13	היודע בחשך פלאך וצדקתך בארץ נשיה:
190	88	14	ואני אליך יהוה שועתי ובבקר תפלתי תקדמך:
190	88	15	למה יהוה תזנח נפשי תסתיר פניך ממני:
190	88	16	עני אני וגוע מנער נשאתי אמיך אפונה:
190	88	17	עלי עברו חרוניך בעותיך צמתותני:
190	88	18	סבוני כמים כל-היום הקיפו עלי יחד:
190	88	19	הרחקת ממני אהב ורע מידעי מחשך:
190	89	1	משכיל לאיתן האזרחי:
190	89	2	חסדי יהוה עולם אשירה לדר ודר אודיע אמונתך בפי:

190	89	3	כי־אמרתי עולם חסד יבנה שמים תכן אמונתך בהם:
190	89	4	כרתי ברית לבחירי נשבעתי לדוד עבדי: עד־עולם אכין זרעך ובניתי לד־ודור כסאך סלה:
190	89	6	וידו שמים פלאך יהוה אף־אמונתך בקהל קדשים:
190	89	7	כי מי בשחק יערך ליהוה ידמה ליהוה בבני אלים:
190	89	8	אל נערץ בסוד־קדשים רבה ונורא על־כל־סביביו:
190	89	9	יהוה אלהי צבאות מ־כמוך חסין יה ואמונתך סביבותיך:
190	89	10	אתה מושל בגאות הים בשוא גליו אתה תשבחם:
190	89	11	אתה זכאת כחלל רהב בזרוע עזך פזרת אויביך:
190	89	12	לך שמים אף־לך ארץ תבל ומלאה אתה יסדתם:
190	89	13	צפון וימין אתה בראתם תבור וחרמון בשמך ירננו:
190	89	14	לך זרוע עם־גבורה תעז ידך תרום ימינך:
190	89	15	צדק ומשפט מכון כסאך חסד ואמת יקדמו פניך:
190	89	16	אשרי העם יודעי תרועה יהוה באור־פניך יהלכון:
190	89	17	בשמך יגילון

			כל־היום ובצדקתך ירמו:
190	89	18	כִּי־תפארת עזמו אתה וברצנך תרים קרננו:
	190	89	19 כי ליהוה מגננו ולקדוש ישראל מלכנו:
	190	89	20 אז דברת־בחזון לחסידך ותאמר שויתי עזר על־גבור הרימותי בחור מעם:
	190	89	21 מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו:
	190	89	22 אשר ידי תכון עמו אף־זרועי תאמצנו:
	190	89	23 לא־ישא אויב בו ובן־עולה לא יעננו:
	190	89	24 וכתותי מפניו צריו ומשנאיו אגוף:
	190	89	25 ואמונתי וחסדי עמו ובשמי תרום קרנו:
		190	89 26 ושמתי בים ידו ובנהרות ימינו:
		190	89 27 הוא יקראני אבי אתה אלי וצור ישועתי:
	190	89	28 אף־אני בכור אתנהו עליון למלכי־ארץ:
		190	89 29 לעולם אשמור־לו חסדי ובריתי נאמנת לו:
		190	89 30 ושמתי לעד זרעו וכסאו כימי שמים:
		190	89 31 אם־יעזבו בניו תורתי ובמשפטי לא ילכון:
		190	89 32 אם־חקתי יחללו ומצותי לא ישמרו:
		190	89 33 ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עונם:
		190	89 34 וחסדי לא־אפיר

			מעמו ולא־אשקר באמונתי:
190	89	35	לא־אחלל בריתי ומוצא שפתי לא אשנה:
190	89	36	אחת נשבעתי בקדשי אם־לדוד אכזב:
190	89	37	זרעו לעולם יהיה וכסאו כשמש נגדי:
190	89	38	כירח יכון עולם ועד בשחק נאמן סלה:
190	89	39	ואתה זנחת ותמאס התעברת עם־משיחך:
190	89	40	נארתה ברית עבדך חללת לארץ נזרו:
190	89	41	פרצת כל־גדרתיו שמת מבצריו מחתה:
190	89	42	שסהו כל־עברי דרך היה חרפה לשכניו:
190	89	43	הרימות ימין צריו השמחת כל־אויביו:
190	89	44	אף־תשיב צור חרבו ולא הקימתו במלחמה:
190	89	45	השבת מטהרו וכסאו לארץ מגרתה:
190	89	46	הקצרת ימי עלומיו העטית עליו בושה סלה:
190	89	47	עד־מה יהוה תסתר לנצח תבער כמו־אש חמתך:
190	89	48	זכר־אני מה־חלד על־מה־שוא בראת כל־בני־אדם:
190	89	49	מי גבר יחיה ולא יראה־מות ימלט נפשו מיד־שאול סלה:
190	89	50	איה חסדיך הראשנים אדני נשבעת לדוד באמונתך:

- 190 89 51 זכר אדני חרפת
עבדיך שאתי בחיקי
כל־רבים עמים:
- 190 89 52 אשר חרפו אויביך
יהוה אשר חרפו
עקבות משיחך:
- 190 89 53 ברוך יהוה לעולם
אמן ואמן:
- 190 90 1 תפלה למשה
איש־האלהים אדני
מעון אתה היית לנו
בדר ודר:
- 190 90 2 בטרם הרים ילדו
ותחולל ארץ ותבל
ומעולם עד־עולם
אתה אל:
- 190 90 3 תשב אנוש עד־דכא
ותאמר שובו
בני־אדם:
- 190 90 4 כי אלף שנים
בעיניך כיום אתמול
כי יעבר ואשמורה
בלילה:
- 190 90 5 זרמתם שנה יהיו
בבקר כחציר יחלף:
- 190 90 6 בבקר יציץ וחלף
לערב ימולל ויבש:
- 190 90 7 כִּי־כלינו באפך
ובחמתך נבהלנו:
- 190 90 8 שת עונתינו לנגדך
עלמנו למאור פניך:
- 190 90 9 כי כל־ימינו פנו
בעברתך עלינו
שנינו כמו־הגה:
- 190 90 10 ימי־שנותינו בהם
שבעים שנה ואם
בגבורת שמונים שנה
ורהבם עמל ואון
כִּי־גז חיש ונעפה:
- 190 90 11 מי־יודע עז אפך
וכיראתך עברתך:
- 190 90 12 למנות ימינו כן
הודע ונבא לבב

חכמה:

190	90	13	שובה יהוה עֲדִמְתִּי
והנחם על־עבדיך:
190	90	14	שבענו בבקר חסדך
ונרננה ונשמחה
בכל־ימינו:
190	90	15	שמחנו כימות
עניתנו שנות ראינו
רעה:
190	90	16	יראה אל־עבדיך
פעלך והדרך
על־בניהם:
190	90	17	ויהי נעם אדני
אלהינו עלינו
ומעשה ידינו כוננה
עלינו ומעשה ידינו
כוננהו:
190	91	1	ישב בסתר עליון
בצל שדי יתלונן:
190	91	2	אמר ליהוה מחסי
ומצודתי אלהי
אבטח־בו:
190	91	3	כי הוא יצילך מפח
יקוש מדבר הוות:
190	91	4	באברתו יסך לך
ותחת־כנפיו תחסה
צנה וסחרה אמתו:
190	91	5	לא־תירא מפחד לילה
מחץ יעוף יומם:
190	91	6	מדבר באפל יהלך
מקטב ישוד צהרים:
190	91	7	יפל מצדך אלף
ורבבה מימינך אליך
לא יגש:
190	91	8	רק בעיניך תביט
ושלמת רשעים תראה:
190	91	9	כי־אתה יהוה מחסי
עליון שמת מעונך:
190	91	10	לא־תאנה אליך רעה
ונגע לא־יקרב
באהלך:
190	91	11	כי מלאכיו יצוה־לך
לשמרך בכל־דרכיך:

190	91	12	על־כפים ישאונך פן־תגף באבן רגלך:
190	91	13	על־שחל ופתן תדרך תרמס כפיר ותנין:
190	91	14	כי בי חשק ואפֿלטהו אשגבהו כ־ידע שמי:
190	91	15	יקראני ואענהו עמו־אנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו:
190	91	16	ארך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי:
190	92	1	מזמור שיר ליום השבת:
190	92	2	טוב להדות ליהוה ולזמר לשמך עליון:
190	92	3	להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות:
190	92	4	על־עשור ועל־נבל עלי הגיון בכנור:
190	92	5	כי שמחתני יהוה בפעלך במעשי ידיך ארנן:
190	92	6	מה־גדלו מעשיך יהוה מאד עמקו מחשבת־ך:
190	92	7	איש־בער לא ידע וכסיל לא־יבין את־זאת:
190	92	8	בפרח רשעים כמו עשב ויציצו כל־פעלי און להשמדם עדי־עד:
190	92	9	ואתה מרום לעלם יהוה:
190	92	10	כי הנה איביך יהוה כ־הנה איביך יאבדו יתפרדו כל־פעלי און:
190	92	11	ותרם כראים קרני בלתי בשמן רענן:
190	92	12	ותבט עיני בשורי בקמים עלי מרעים

			תשמענה אזני:
190	92	13	צדיק כתמר יפרח כארז בלבנון ישגה:
190	92	14	שתולים בבית יהוה בחצרות אלהינו יפריחו:
190	92	15	עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו:
190	92	16	להגיד כִּי־ישר יהוה צורי ולא־עלתה בו:
190	93	1	יהוה מלך גאות לבש לבש יהוה עז התאזר אֶפְתָּחֹן תבל בל־תמוט:
190	93	2	נכון כסאך מאז מעולם אתה:
190	93	3	נשאו נהרות יהוה נשאו נהרות קולם ישאו נהרות דכים:
190	93	4	מקלות מים רבים אדירים משבריים אדיר במרום יהוה:
190	93	5	עדתיך נאמנו מאד לביתך נאוה־קדש יהוה לארך ימים:
190	94	1	אל־נקמות יהוה אל נקמות הופיע:
190	94	2	הנשא שפט הארץ השב גמול על־גאים:
190	94	3	עֲדַמְתִּי רשעים יהוה עֲדַמְתִּי רשעים יעלזו:
190	94	4	יביעו ידברו עתק יתאמרו כל־פעלי און:
190	94	5	עמך יהוה ידכאו ונחלתך יענו:
190	94	6	אלמנה וגר יהרגו ויתומים ירצחו:
190	94	7	ויאמרו לא יראה־יה ולא־יבין אלהי יעקב:

- 190 94 8 בינו בערים בעם
וכסילים מתי
תשכילו:
- 190 94 9 הנטע און הלא ישמע
אם-יצר עין הלא
יביט:
- 190 94 10 היסר גוים הלא
יוכיח המלמד אדם
דעת:
- 190 94 11 יהוה ידע מחשבות
אדם כיהמה הבל:
- 190 94 12 אשרי הגבר
אשר-תסרנו יה
ומתורתך תלמדנו:
- 190 94 13 להשקיט לו מימי רע
עד יכרה לרשע שחת:
- 190 94 14 כי לא-יטש יהוה
עמו ונחלתו לא
יעזב:
- 190 94 15 כיעד-צדק ישוב
משפט ואחריו
כל-ישרי-לב:
- 190 94 16 מייקום לי
עם-מרעים מיייתיב
לי עם-פעלי און:
- 190 94 17 לולי יהוה עזרתה
לי כמעט שכנה דומה
נפשי:
- 190 94 18 אם-אמרתי מטה רגלי
חסדך יהוה יסעדני:
- 190 94 19 ברב שרעפי בקרבי
תנחומיך ישעשעו
נפשי:
- 190 94 20 היחברך כסא הוות
יצר עמל עלי-חק:
- 190 94 21 יגודו על-נפש צדיק
ודם נקי ירשיעו:
- 190 94 22 ויהי יהוה לי
למשגב ואלהי לצור
מחסי:
- 190 94 23 וישב עליהם
את-אונם וברעתם
יצמיתם יצמיתם

			יהוה אלהינו:
190	95	1	לכו נרננה ליהוה נריעה לצור ישענו:
190	95	2	נקדמה פניו בתודה בזמרות נריע לו:
190	95	3	כי אל גדול יהוה ומלך גדול על-כל-אלהים:
190	95	4	אשר בידו מחקרי-ארץ ותועפות הרים לו:
190	95	5	אשר-לו הים והוא עשהו ויבשת ידיו יצרו:
190	95	6	באו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני-יהוה עשנו:
190	95	7	כי הוא אלהינו ואנחנו עם מרעיתו וצאן ידו היום אם-בקלו תשמעו:
190	95	8	אלי-תקשו לבבכם כמריבה כיום מסה במדבר:
190	95	9	אשר נסוני אבותיכם בחנוני גמ-ראו פעלי:
190	95	10	ארבעים שנה אקוט בדור ואמר עם תעי לבב הם והם לא-ידעו דרכי:
190	95	11	אשר-נשבעתי באפי אם-יבאון אלי-מנוחתי:
190	96	1	שירו ליהוה שיר חדש שירו ליהוה כלי-הארץ:
190	96	2	שירו ליהוה ברכו שמו בשרו מיום-ליום ישועתו:
190	96	3	ספרו בגוים כבודו בכלי-העמים נפלאותיו:

190	96	4	כי גדול יהוה ומהלל מאד נורא הוא על-כל-אלהים:
190	96	5	כי כל-אלהי העמים אלילים ויהוה שמים עשה:
190	96	6	הודוהדר לפניו עז ותפארת במקדשו:
190	96	7	הבו ליהוה משפחות עמים הבו ליהוה כבוד ועז:
190	96	8	הבו ליהוה כבוד שמו שאור־מנחה ובאור לחצרותיו:
190	96	9	השתחו ליהוה בהדרת־קדש חילו מפניו כל־הארץ:
190	96	10	אמרו בגוים יהוה מלך אף־תכון תבל בל־תמוט ידין עמים במישרים:
190	96	11	ישמחו השמים ותגל הארץ ירעם הים ומלאו:
190	96	12	יעלז שדי וכל־אשר־בו אז ירננו כל־עצי־יער:
190	96	13	לפני יהוה כי בא כי בא לשפט הארץ ישפט־תבל בצדק ועמים באמונתו:
190	97	1	יהוה מלך תגל הארץ ישמחו איים רבים:
190	97	2	ענן וערפל סביביו צדק ומשפט מכון כסאו:
190	97	3	אש לפניו תלך ותלהט סביב צריו:
190	97	4	האירו ברקיו תבל ראתה ותחל הארץ:
190	97	5	הרים כדונג נמסו מלפני יהוה מלפני אדון כל־הארץ:

190	97	6	הגידו השמים צדקו וראו כל־העמים כבודו:
190	97	7	יבשו כל־עבדי פסל המתהללים באלילים השתחוּו־לו כל־אלהים:
190	97	8	שמעה ותשמח ציון ותגלנה בנות יהודה למען משפטיך יהוה:
190	97	9	כי־אתה יהוה עליון על־כל־הארץ מאד נעלית על־כל־אלהים:
190	97	10	אהבי יהוה שנאו רע שמר נפשות חסידיו מיד רשעים יצילם:
190	97	11	אור זרע לצדיק ולישרי־לב שמחה:
190	97	12	שמחו צדיקים ביהוה והודו לזכר קדשו:
190	98	1	מזמור שירו ליהוה שיר חדש כי־נפלאות עשה הושיעה־לו ימינו וזרוע קדשו:
190	98	2	הודיע יהוה ישועתו לעיני הגוים גלה צדקתו:
190	98	3	זכר חסדו ואמונתו לבית ישראל ראו כל־אפסי־ארץ את ישועת אלהינו:
190	98	4	הריעו ליהוה כל־הארץ פצחו ורננו וזמרו:
190	98	5	זמרו ליהוה בכנור בכנור וקול זמרה:
190	98	6	בחצצרות וקול שופר הריעו לפני המלך יהוה:
190	98	7	ירעם הים ומלאו תבל וישבי בה:
190	98	8	נהרות ימחאו־כף

190	98	9	יחד הרים ירננו: לפני־יהוה כי בא לשפט הארץ ישפט־תבל בצדק ועמים במישרים: יהוה מלך ירגזו עמים ישב כרובים תנוט הארץ: יהוה בציון גדול ורם הוא על־כל־העמים: יודו שמך גדול ונורא קדוש הוא: ועז מלך משפט אהב אתה כוננת מישרים משפט וצדקה ביעקב אתה עשית: רוממו יהוה אלהינו והשתחוּו להדם רגליו קדוש הוא: משה ואהרן בכהניו ושמואל בקראי שמו קראים אל־יהוה והוא יענם: בעמוד ענן ידבר אליהם שמרו עדתיו וחק נתן־למו: יהוה אלהינו אתה עניתם אל נשא היית להם ונקם על־עלילותם: רוממו יהוה אלהינו והשתחוּו להר קדשו כ־קדוש יהוה אלהינו: מזמור לתודה הריעו ליהוה כל־הארץ: עבדו את־יהוה בשמחה באו לפניו ברננה: דעו כ־יהוה הוא אלהים הוא־עשנו ולא אנחנו עמו
190	99	1	
190	99	2	
190	99	3	
190	99	4	
190	99	5	
190	99	6	
190	99	7	
190	99	8	
190	99	9	
190	100	1	
190	100	2	
190	100	3	

			וצאן מרעיתו:
190	100	4	באו שערינו בתודה חצרתיו בתהלה הודו־לו ברכו שמו:
190	100	5	כי־טוב יהוה לעולם חסדו ועד־דר ודר אמונתו:
	190	101	1 לדוד מזמור חסד־ומשפט אשירה לך יהוה אזמרה:
190	101	2	אשכילה בדרך תמים מתי תבוא אלי אתהלך בתם־לבבי בקרב ביתי:
190	101	3	לא־אשית לנגד עיני דבר־בליעל עשה־סטים שנאתי לא ידבק בי:
190	101	4	לבב עקש יסור ממני רע לא אדע:
190	101	5	מלושני בסתר רעהו אותו אצמית גבה־עינים ורחב לבב אתו לא אוכל:
	190	101	6 עיני בנאמני־ארץ לשבת עמדי הלך בדרך תמים הוא ישרתני:
190	101	7	לא־ישב בקרב ביתי עשה רמיה דבר שקרים לא־יכון לנגד עיני:
	190	101	8 לבקרים אצמית כל־רשעי־ארץ להכרית מעיר־יהוה כל־פעלי און:
190	102	1	תפלה לעני כי־יעטף ולפני יהוה ישפך שיחו:
190	102	2	יהוה שמעה תפלתי ושועתי אליך תבוא:
190	102	3	אל־תסתר פניך ממני ביום צר לי

			הטה־אלי אֶזְנֶךָ בַּיּוֹם אֶקְרָא מִהֵר עֲנֵנִי: כִּי־כָלוּ בַעֲשָׁן יָמַי וְעֲצָמוֹתַי כַּמּוֹרֶקֶד נִחְרוּ:
190	102	4	
			הוֹכֵה־כַעֲשָׁב וַיִּבֶשׁ לִבִּי כִּי־שָׁכַחְתִּי מֵאֲכָל לֶחֶמִי:
190	102	5	
			מִקּוֹל אֲנַחְתִּי דְּבָקָה עֲצָמַי לְבִשְׁרִי: דְּמִיתִי לִקְאֵת מְדַבֵּר הַיִּיתִי כְּכּוֹס חֲרֻבוֹת: שָׁקַדְתִּי וַאֲהִיָּה כַּצֹּפֹר בּוֹדֵד עַל־גִּגִּי:
190	102	6	
			כִּלְיֵהַיּוֹם חֲרָפוֹנִי אוֹיְבֵי מִהוֹלָלִי בִּי נִשְׁבַּעוּ:
190	102	7	
			כִּי־אֶפֶר כֶּלֶחֶם אֲכַלְתִּי וְשָׁקוּי בִּבְכִי מִסַּכְתִּי: מִפְּנֵי־זַעַמְךָ וְקִצְפְּךָ כִּי נִשְׁאַתְנִי וְתִשְׁלִיכֵנִי:
190	102	8	
			יָמַי כָּצַל נְטוּי וְאֲנִי כַעֲשָׁב אִיבֶשׁ: וְאַתָּה יְהוָה לַעֲוֹלָם תֵּשֵׁב וְזִכְרְךָ לְדֹר וְדֹר:
190	102	9	
			אַתָּה תִּקּוֹם תִּרְחֹם צִיּוֹן כִּי־עָתָּה לַחֲנָנָה כִּי־בָא מוֹעֵד: כִּי־רָצוּ עֲבָדֶיךָ אֶת־אֲבֹנֶיהָ וְאֶת־עֲפָרָהּ יִחַנְנוּ:
190	102	10	
			וַיִּירָאוּ גוֹיִם אֶת־שֵׁם יְהוָה וְכָל־מַלְכֵי הָאָרֶץ אֶת־כְּבוֹדְךָ: כִּי־בָנָה יְהוָה צִיּוֹן נִרְאָה בְּכָבוֹדוֹ:
190	102	11	
			פָּנָה אֶל־תַּפְּלַת הָעֲרֵעַר וְלֹא־בִזָּה אֶת־תַּפְּלָתָם: תִּכְתֹּב זֹאת לְדֹר אֲחֵרוֹן וְעַם נִבְרָא יִהְלִלֶיהָ:
190	102	12	
190	102	13	
190	102	14	
190	102	15	
190	102	16	
190	102	17	
190	102	18	
190	102	19	

190	102	20	כי־השקיף ממרום קדשו יהוה משמים אל־ארץ הביט:
190	102	21	לשמע אנקת אסיר לפתח בני תמותה:
190	102	22	לספר בציון שם יהוה ותהלתו בירושלם:
190	102	23	בהקבץ עמים יחדו וממלכות לעבד את־יהוה:
190	102	24	ענה בדרך כחו קצר ימי:
190	102	25	אמר אלי אל־תעלני בחצי ימי בדור דורים שנותיך:
190	102	26	לפנים הארץ יסדת ומעשה ידיך שמים:
190	102	27	המה יאבדו ואתה תעמד וכלם כבגד יבלו כלבוש תחליפם ויחלפו:
190	102	28	ואתה־הוא ושנותיך לא יתמו:
190	102	29	בני־עבדיך ישכנו וזרעם לפניך יכון:
190	103	1	לדוד ברכי נפשי את־יהוה וכל־קרבי את־שם קדשו:
190	103	2	ברכי נפשי את־יהוה ואל־תשכחי כל־גמוליו:
190	103	3	הסלח לכל־עונכי הרפא לכל־תחלואיכי:
190	103	4	הגואל משחת חייכי המעטרכי חסד ורחמים:
190	103	5	המשביע בטוב עדיך תתחדש כנשר נעורכי:
190	103	6	עשה צדקות יהוה ומשפטים לכל־עשוקים:

- 190 103 7 יודיע דרכיו למשה
לבני ישראל
עלילותיו:
- 190 103 8 רחום וחנון יהוה
ארץ אפים ורבי־חסד:
190 103 9 לא־לנצח יריב ולא
לעולם יטור:
- 190 103 10 לא כחטאינו עשה
לנו ולא כעונתינו
גמל עלינו:
- 190 103 11 כי כגבה שמים
על־הארץ גבר חסדו
על־יראיו:
- 190 103 12 כרחק מזרח ממערב
הרחיק ממנו
את־פשעינו:
- 190 103 13 כרחם אב על־בנים
רחם יהוה
על־יראיו:
- 190 103 14 כי־הוא ידע יצרנו
זכור כי־עפר
אנחנו:
- 190 103 15 אנוש כחציר ימיו
כציץ השדה כן
יציץ:
- 190 103 16 כי רוח עברה־בו
ואיננו ולא־יכירנו
עוד מקומו:
- 190 103 17 וחסד יהוה מעולם
ועד־עולם על־יראיו
וצדקתו לבני בנים:
- 190 103 18 לשמרי בריתו
ולזכרי פקדיו
לעשותם:
- 190 103 19 יהוה בשמים הכין
כסאו ומלכותו בכל
משלה:
- 190 103 20 ברכו יהוה מלאכיו
גברי כח עשי דברו
לשמע בקול דברו:
- 190 103 21 ברכו יהוה
כל־צבאיו משרתיו
עשי רצונו:

- 190 103 22 ברכו יהוה
כל־מעשיו
בכל־מקמות ממשלתו
ברכי נפשי
את־יהוה:
- 190 104 1 ברכי נפשי את־יהוה
יהוה אלהי גדלת
מאד הוד והדר
לבשת:
- 190 104 2 עטה־אור כשלמה
נוטה שמים כיריעה:
- 190 104 3 המקרה במים
עליותיו השם־עבים
רכובו המהלך
על־כנפי־רוח:
- 190 104 4 עשה מלאכיו רוחות
משרתיו אש להט:
- 190 104 5 יסד־ארץ על־מכוניה
בל־תמוט עולם ועד:
- 190 104 6 תהום כלבוש כסיתו
על־הרים
יעמדו־מים:
- 190 104 7 מן־גערתך ינוסון
מן־קול רעמך
יחפזון:
- 190 104 8 יעלו הרים ירדו
בקעות אל־מקום זה
יסדת להם:
- 190 104 9 גבול־שמת
בל־יעברון
בל־ישובון לכסות
הארץ:
- 190 104 10 המשלח מעינים
בנחלים בין הרים
יהלכון:
- 190 104 11 ישקו כל־חיתו שדי
ישברו פראים צמאם:
- 190 104 12 עליהם עוף־השמים
ישכון מבין עפאים
יתנו־קול:
- 190 104 13 משקה הרים
מעליותיו מפרי
מעשיך תשבע הארץ:

190	104	14	מצמיח חציר לבהמה ועשב לעבדת האדם להוציא לחם מן־הארץ:
190	104	15	ויין ישמח לבב־אנוש להצהיל פנים משמן ולחם לבב־אנוש יסעד:
190	104	16	ישבעו עצי יהוה ארזי לבנון אשר נטע:
190	104	17	אשר־שם צפרים יקננו חסידה ברושים ביתה:
190	104	18	הרים הגבהים ליעלים סלעים מחסה לשפנים:
190	104	19	עשה ירח למועדים שמש ידע מבואו:
190	104	20	תשת־חשך ויהי לילה בו־תרמש כל־חיתו־יער:
190	104	21	הכפירים שאגים לטרף ולבקש מאל אכלם:
190	104	22	תזרח השמש יאספון ואל־מעונתם ירבצון:
190	104	23	יצא אדם לפעלו ולעבדתו עדי־ערב:
190	104	24	מה־רבו מעשיך יהוה כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קנינך:
190	104	25	זה הים גדול ורחב ידים שם־רמש ואין מספר חיות קטנות עם־גדלות:
190	104	26	שם אניות יהלכון לויתן זה־יצרת לשחק־בו:
190	104	27	כלם אליך ישברון לתת אכלם בעתו:
190	104	28	תתן להם ילקטון

			תפתח ידך ישבעון טוב:	
190	104	29	תסתיר פניך יבהלון תסף רוחם יגועון ואל־עפרם ישובון:	
190	104	30	תשלח רוחך יבראון ותחדש פני אדמה:	
	190	104	31 יהי כבוד יהוה לעולם ישמח יהוה במעשיו:	
190	104	32	המביט לארץ ותרעד יגע בהרים ויעשנו:	
190	104	33	אשירה ליהוה בחיי אזמרה לאלהי בעודי:	
	190	104	34 יערב עליו שיחי אנכי אשמח ביהוה:	
		190	104	35 יתמו חטאים מן־הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את־יהוה הללו־יה:
190	105	1	הודו ליהוה קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו:	
190	105	2	שירו־לו זמרו־לו שיחו בכל־נפלאותיו:	
190	105	3	התהללו בשם קדשו ישמח לב מבקשי יהוה:	
	190	105	4 דרשו יהוה ועזו בקשו פניו תמיד:	
		190	105	5 זכרו נפלאותיו אשר־עשה מפתיו ומשפטי־פיו:
190	105	6	זרע אברהם עבדו בני יעקב בחיריו:	
	190	105	7 הוא יהוה אלהינו בכל־הארץ משפטיו:	
	190	105	8 זכר לעולם בריתו דבר צוה לאלף דור:	
190	105	9	אשר כרת את־אברהם	

			ושבועתו לישחק:
190	105	10	ויעמידה ליעקב לחק לישראל ברית עולם:
	190	105 11	לאמר לך אתן את־ארץ־כנען חבל נחלתכם:
190	105	12	בהיותם מתי מספר כמעט וגרים בה:
	190	105 13	ויתהלכו מגוי אל־גוי מממלכה אל־עם אחר:
190	105	14	לא־הניח אדם לעשקם ויוכח עליהם מלכים:
	190	105 15	אל־תגעו במשיחי ולנביאי אל־תרעו:
190	105	16	ויקרא רעב על־הארץ כל־מטה־לחם שבר:
	190	105 17	שלח לפניהם איש לעבד נמכר יוסף:
	190	105 18	ענו בכבל רגליו ברזל באה נפשו:
	190	105 19	עד־עת בא־דברו אמרת יהוה צרפתהו:
190	105	20	שלח מלך ויתירהו משל עמים ויפתחהו:
	190	105 21	שמו אדון לביתו ומשל בכל־קנינו:
	190	105 22	לאסר שריו בנפשו וזקניו יחכם:
190	105	23	ויבא ישראל מצרים ויעקב גר בארץ־חם:
	190	105 24	ויפר את־עמו מאד ויעצמהו מצריו:
190	105	25	הפך לבם לשנא עמו להתנכל בעבדיו:
190	105	26	שלח משה עבדו אהרן אשר בחר־בו:
	190	105 27	שמו־בם דברי אתותיו ומפתים בארץ חם:
190	105	28	שלח חשך ויחשך ולא־מרו את־דברו:

190	105	29	הפך את־מימיהם לדם וימת את־דגתם:
190	105	30	שרץ ארצם צפרדעים בחדרי מלכיהם:
190	105	31	אמר ויבא ערב כנים בכל־גבולם:
190	105	32	נתן גשמייהם ברד אש להבות בארצם:
190	105	33	ויך גפנם ותאנתם וישבר עץ גבולם:
190	105	34	אמר ויבא ארבה וילק ואין מספר:
190	105	35	ויאכל כל־עשב בארצם ויאכל פרי אדמתם:
190	105	36	ויך כל־בכור בארצם ראשית לכל־אונם:
190	105	37	ויוציאם בכסף וזהב ואין בשבטיו כושל:
190	105	38	שמח מצרים בצאתם כי־נפל פחדם עליהם:
190	105	39	פרש ענן למסך ואש להאיר לילה:
190	105	40	שאל ויבא שלו ולחם שמים ישביעם:
190	105	41	פתח צור ויזובו מים הלכו בציות נהר:
190	105	42	כי־זכר את־דבר קדשו את־אברהם עבדו:
190	105	43	ויוצא עמו בששון ברנה את־בחיריו:
190	105	44	ויתן להם ארצות גוים ועמל לאמים יירשו:
190	105	45	בעבור ישמרו חקיו ותורתיו ינצרו הללו־יה:
190	106	1	הללויה הודו ליהוה כי־טוב כי לעולם חסדו:

- 190 106 2 מי ימלל גבורות
יהוה ישמיע
כל־תהלתו:
- 190 106 3 אשרי שמרי משפט
עשה צדקה בכל־עת:
- 190 106 4 זכרני יהוה ברצון
עמך פקדני
בישועתך:
- 190 106 5 לראות בטובת
בחיריך לשמח בשמחת
גויך להתהלל
עם־נחלתך:
- 190 106 6 חטאנו עם־אבותינו
העוינו הרשענו:
- 190 106 7 אבותינו במצרים
לא־השכילו
נפלאותיך לא זכרו
את־רב חסדיך וימרו
עליים בימ־סוף:
- 190 106 8 ויושיעם למען שמו
להודיע את־גבורתו:
- 190 106 9 ויגער בימ־סוף
ויחרב ויוליכם
בתהמות כמדבר:
- 190 106 10 ויושיעם מיד שונא
ויגאלם מיד אויב:
- 190 106 11 ויכסו־מים צריהם
אחד מהם לא נותר:
- 190 106 12 ויאמינו בדבריו
ישירו תהלתו:
- 190 106 13 מהרו שכחו מעשיו
לא־חכו לעצתו:
- 190 106 14 ויתאו תאוה במדבר
וינסו־אל בישמון:
- 190 106 15 ויתן להם שאלתם
וישלח רזון בנפשם:
- 190 106 16 ויקנאו למשה במחנה
לאהרן קדוש יהוה:
- 190 106 17 תפתח־ארץ ותבלע
דתן ותכס על־עדת
אבירם:
- 190 106 18 ותבער־אש בעדתם
להבה תלהט רשעים:

- 190 106 19 יעשו־עגל בחרב
וישתחוו למסכה:
- 190 106 20 וימירו את־כבודם
בתבנית שור אכל
עשב:
- 190 106 21 שכחו אל מושיעם
עשה גדלות במצרים:
- 190 106 22 נפלאות בארץ חם
נוראות על־ים־סוף:
- 190 106 23 ויאמר להשמידם
לולי משה בחירו
עמד בפרץ לפניו
להשיב חמתו
מהשחית:
- 190 106 24 וימאסו בארץ חמדה
לא־האמינו לדברו:
- 190 106 25 וירגנו באהליהם לא
שמעו בקול יהוה:
- 190 106 26 וישא ידו להם
להפיל אותם במדבר:
- 190 106 27 ולהפיל זרעם בגוים
ולזרותם בארצות:
- 190 106 28 ויצמדו לבעל פעור
ויאכלו זבחי מתים:
- 190 106 29 וכעיסו במעלליהם
ותפרץ־בם מגפה:
- 190 106 30 ויעמד פינחס ויפלל
ותעצר המגפה:
- 190 106 31 ותחשב לו לצדקה
לדר ודר עד־עולם:
- 190 106 32 ויקציפו על־מי
מריבה וירע למשה
בעבורם:
- 190 106 33 כי־המרו את־רוחו
ויבטא בשפתיו:
- 190 106 34 לא־השמידו
את־העמים אשר אמר
יהוה להם:
- 190 106 35 ויתערבו בגוים
וילמדו מעשיהם:
- 190 106 36 ויעבדו את־עצביהם
ויהיו להם למוקש:
- 190 106 37 ויזבחו את־בניהם

ואת־בנותיהם

לשדים:

190 106 38 וישפכו דם נקי

דם־בניהם ובנותיהם

אשר זבחו לעצבי

כנען ותחנף הארץ

בדמים:

190 106 39 ויטמאו במעשיהם

ויזנו במעלליהם:

190 106 40 ויחר־אף יהוה בעמו

ויתעב את־נחלתו:

190 106 41 ויתנם ביד־גוים

וימשלו בהם

שנאיהם:

190 106 42 וילחצום אויביהם

ויכנעו תחת ידם:

190 106 43 פעמים רבות יצילם

והמה ימרו בעצתם

וימכו בעונם:

190 106 44 וירא בצר להם

בשמעו את־רנתם:

190 106 45 ויזכר להם בריתו

וינחם כרב חסדו:

190 106 46 ויתן אותם לרחמים

לפני כל־שוביהם:

190 106 47 הושיענו יהוה

אלהינו וקבצנו

מִן־הַגּוֹיִם לַהַדּוֹת

לשם קדשך להשתבח

בתהלתך:

190 106 48 ברוך־יהוה אלהי

ישראל מִן־הָעוֹלָם

ועד העולם ואמר

כל־העם אמן הללו־

יה:

190 107 1 הדו ליהוה כִּי־טוֹב

כי לעולם חסדו:

190 107 2 יאמרו גאוּלי יהוה

אשר גאלם מיד־צר:

190 107 3 ומארצות קבצם

ממזרח וממערב

מצפון ומים:

190 107 4 תעו במדבר בישימון

- דרך עיר מושב לא
מצאו:
- 190 107 5 רעבים גם-צמאים
נפשם בהם תתעטף:
- 190 107 6 ויצעקו אליהוה
בצר להם
ממצוקותיהם יצילם:
- 190 107 7 וידריכם בדרך ישרה
ללכת אל-עיר מושב:
- 190 107 8 יודו ליהוה חסדו
ונפלאותיו לבני
אדם:
- 190 107 9 כי-השביע נפש שקקה
ונפש רעבה
מלא-טוב:
- 190 107 10 ישבי חשך וצלמות
אסירי עני וברזל:
- 190 107 11 כי-המרו אמרי-אל
ועצת עליון נאצו:
- 190 107 12 ויכנע בעמל לבם
כשלו ואין עזר:
- 190 107 13 ויזעקו אליהוה
בצר להם ממצוקותיהם
יושיעם:
- 190 107 14 יוציאם מחשך
וצלמות ומוסרותיהם
ינתק:
- 190 107 15 יודו ליהוה חסדו
ונפלאותיו לבני
אדם:
- 190 107 16 כי-שבר דלתות נחשת
ובריחי ברזל גדע:
- 190 107 17 אולים מדרך פשעם
ומעונותיהם יתענו:
- 190 107 18 כל-אכל תתעב נפשם
ויגיעו עד-שערי
מות:
- 190 107 19 ויזעקו אליהוה
בצר להם ממצוקותיהם
יושיעם:
- 190 107 20 ישלח דברו וירפאם
וימלט משחיתותם:
- 190 107 21 יודו ליהוה חסדו

			ונפלאותיו לבני אדם:
190	107	22	ויזבחו זבחי תודה ויספרו מעשיו ברנה:
190	107	23	יורדי הים באניות עשי מלאכה במים רבים:
190	107	24	המה ראו מעשי יהוה ונפלאותיו במצולה:
190	107	25	ויאמר ויעמד רוח סערה ותרומם גליו:
190	107	26	יעלו שמים ירדו תהומות נפשם ברעה תתמוגג:
190	107	27	יחוגו וינועו כשכור וכל־חכמתם תתבלע:
190	107	28	ויצעקו אל־יהוה בצר להם וממצוקתיהם יוציאם:
190	107	29	יקם סערה לדממה ויחשו גליהם:
190	107	30	וישמחו כִּי־ישתקו וינחם אל־מחוז חפצם:
190	107	31	יודו ליהוה חסדו ונפלאותיו לבני אדם:
190	107	32	וירממוהו בקה־ל־עם ובמושב זקנים יהללוהו:
190	107	33	ישם נהרות למדבר ומצאי מים לצמאון:
190	107	34	ארץ פרי למלחה מרעת ישבי בה:
190	107	35	ישם מדבר לאגם־מים וארץ ציה למצאי מים:
190	107	36	ויושב שם רעבים ויכוננו עיר מושב:
190	107	37	ויזרעו שדות ויטעו

			כרמים ויעשו פרי תבואה:
190	107	38	ויברכם וירבו מאד ובהמתם לא ימעט:
190	107	39	וימעטו וישחו מעצר רעה ויגון:
190	107	40	שפך בוז על־נדיבים ויתעם בתהו לא־דרך:
190	107	41	וישגב אביון מעוני וישם כצאן משפחות:
190	107	42	יראו ישרים וישמחו וכל־עולה קפצה פיה:
190	107	43	מי־חכם וישמר־אלה ויתבוננו חסדי יהוה:
190	108	1	שיר מזמור לדוד:
	190	108 2	נכון לבי אלהים אשירה ואזמרה אף־כבודי:
190	108	3	עורה הנבל וכנור אעירה שחר:
190	108	4	אודך בעמים יהוה ואזמרך בל־אמים:
190	108	5	כי־גדול מעל־שמים חסדך ועד־שחקים אמתך:
190	108	6	רומה על־שמים אלהים ועל כל־הארץ כבודך:
	190	108 7	למען יחלצון ידידיך הושיעה ימינך וענני:
190	108	8	אלהים דבר בקדשו אעלזה אחלקה שכם ועמק סכות אמדד:
190	108	9	לי גלעד לי מנשה ואפרים מעוז ראשי יהודה מחקקי:
190	108	10	מואב סיר רחצי על־אדום אשליך נעלי על־פלשת

אתרועע:

190	108	11	מי יבלני עיר מבצר
מי נחני עד־אדום:
190	108	12	הלא־אלהים זנחתנו
ולא־תצא אלהים
בצבאתינו:
190	108	13	הבה־לנו עזרת מצר
ושוא תשועת אדם:
190	108	14	באלהים נעשה־חיל
והוא יבוס צרינו:
190	109	1	למנצח לדוד מזמור
אלהי תהלתי
אל־תחרש:
190	109	2	כי פי רשע
ופי־מרמה עלי פתחו
דברו אתי לשון
שקר:
190	109	3	ודברי שנאה סבבוני
וילחמוני חנם:
190	109	4	תחת־אהבתי ישטנוני
ואני תפלה:
190	109	5	וישימו עלי רעה
תחת טובה ושנאה
תחת אהבתי:
190	109	6	הפקד עליו רשע
ושטן יעמד
על־ימינו:
190	109	7	בהשפטו יצא רשע
ותפלתו תהיה
לחטאה:
190	109	8	יהיו־ימיו מעטים
פקדתו יקח אחר:
190	109	9	יהיו־בניו יתומים
ואשתו אלמנה:
190	109	10	ונוע ינועו בניו
ושאלו ודרשו
מחרבותיהם:
190	109	11	ינקש נושה
לכל־אשר־לו ויבז
זרים יגיעו:
190	109	12	אל־יהי־לו משך חסד
ואל־יהי חונן
ליתומיו:

- 190 109 13 יהי־אחריתו להכרית
בדור אחר ימח שמם:
- 190 109 14 יזכר עון אבתיו
אל־יהוה וחטאת אמו
אל־תמח:
- 190 109 15 יהיו נגד־יהוה
תמיד ויכרת מארץ
זכרם:
- 190 109 16 יען אשר לא זכר
עשות חסד וירדף
איש־עני ואביון
ונכאה לבב למותת:
- 190 109 17 ויאהב קללה
ותבואהו ולא־חפץ
בברכה ותרחק ממנו:
- 190 109 18 וילבש קללה כמדו
ותבא כמים בקרבו
וכשמן בעצמותיו:
- 190 109 19 תהי־לו כבגד יעטה
ולמזח תמיד יחגרה:
- 190 109 20 זאת פעלת שטני מאת
יהוה והדברים רע
על־נפשי:
- 190 109 21 ואתה יהוה אדני
עשה־אתי למען שמך
כי־טוב חסדך
הצילני:
- 190 109 22 כי־עני ואביון
אנכי ולבי חלל
בקרבי:
- 190 109 23 כצל־כנטותו נהלכתי
ננערתי כארבה:
- 190 109 24 ברכי כשלו מצום
ובשרי כחש משמן:
- 190 109 25 ואני הייתי חרפה
להם יראוני יניעון
ראשם:
- 190 109 26 עזרני יהוה אלהי
הושיעני כחסדך:
- 190 109 27 וידעו כי־ידך זאת
אתה יהוה עשיתה:
- 190 109 28 יקלל־המה ואתה
תברך קמו ויבשו

			ועבדך ישמח:
190	109	29	ילבשו שוטני כלמה ויעטו כמעיל בשתם:
190	109	30	אודה יהוה מאד בפי ובתוך רבים אהללנו:
	190	109	31 כי־יעמד לימין אביון להושיע משפטי נפשו:
	190	110	1 לדוד מזמור נאם יהוה לאדני שב לימיני עד־אשית איביך הדם לרגליך:
190	110	2	מטה־עזך ישלח יהוה מציון רדה בקרב איביך:
	190	110	3 עמך נדבת ביום חילך בהדרי־קדש מרחם משחר לך טל ילדתיך:
	190	110	4 נשבע יהוה ולא ינחם את־ה־כהן לעולם על־דברתי מלכ־צדק:
190	110	5	אדני על־ימינך מחץ ביום־אפו מלכים:
	190	110	6 ידין בגוים מלא גויות מחץ ראש על־ארץ רבה:
	190	110	7 מנחל בדרך ישתה על־כן ירים ראש:
190	111	1	הללו יה אודה יהוה בכל־לבב בסוד ישרים ועדה:
	190	111	2 גדלים מעשי יהוה דרושים לכל־חפציהם:
	190	111	3 הוד־והדר פעלו וצדקתו עמדת לעד:
190	111	4	זכר עשה לנפלאתיו חנון ורחום יהוה:
	190	111	5 טרף נתן ליראיו יזכר לעולם בריתו:

- 190 111 6 כח מעשיו הגיד
לעמו לתת להם נחלת
גוים:
- 190 111 7 מעשי ידיו אמת
ומשפט נאמנים
כל־פקודיו:
- 190 111 8 סמוכים לעד לעולם
עשויים באמת וישר:
- 190 111 9 פדות שלח לעמו
צוה־לעולם בריתו
קדוש ונורא שמו:
- 190 111 10 ראשית חכמה יראת
יהוה שכל טוב
לכל־עשיהם תהלתו
עמדת לעד:
- 190 112 1 הללו יה אשר־איש
ירא את־יהוה
במצותיו חפץ מאד:
- 190 112 2 גבור בארץ יהיה
זרעו דור ישרים
יברך:
- 190 112 3 הון־ועשר בביתו
וצדקתו עמדת לעד:
- 190 112 4 זרח בחשך אור
לישרים חנון ורחום
וצדיק:
- 190 112 5 טוב־איש חונן
ומלוה יכלכל דבריו
במשפט:
- 190 112 6 כי־לעולם לא־ימוט
לזכר עולם יהיה
צדיק:
- 190 112 7 משמועה רעה לא
יירא נכון לבו בטח
ביהוה:
- 190 112 8 סמוך לבו לא יירא
עד אשר־יראה
בצריו:
- 190 112 9 פזר נתן לאביונים
צדקתו עמדת לעד
קרנו תרום בכבוד:
- 190 112 10 רשע יראה וכעס
שניו יחרק ונמס

			תאות רשעים תאבד:
190	113	1	הללו יה הללו עבדי יהוה הללו את־שם יהוה:
190	113	2	יהי שם יהוה מברך מעלה ועד־עולם:
	190	113 3	ממזרח־שמש עד־מבואו מהלל שם יהוה:
	190	113 4	רם עלי־כל־גוים יהוה על השמים כבודו:
	190	113 5	מי כיהוה אלהינו המגביהי לשבת:
	190	113 6	המשפילי לראות בשמים ובארץ:
	190	113 7	מקימי מעפר דל מאשפת ירים אביון:
	190	113 8	להושיבי עם־נדיבים עם נדיבי עמו:
	190	113 9	מושיבי עקרת הבית אם־הבנים שמחה הללו־יה:
190	114	1	בצאת ישראל ממצרים בית יעקב מעם לעז:
	190	114 2	היתה יהודה לקדשו ישראל ממשלותיו:
		190 114 3	הים ראה וינס הירדן יסב לאחור:
	190	114 4	ההרים רקדו כאילים גבעות כבני־צאן:
	190	114 5	מה־לך הים כי תנוס הירדן תסב לאחור:
		190 114 6	ההרים תרקדו כאילים גבעות כבני־צאן:
	190	114 7	מלפני אדון חולי ארץ מלפני אלוה יעקב:
		190 114 8	ההפכי הצור אגם־מים חלמיש למעינו־מים:
	190	115 1	לא לנו יהוה לא

			לנו כִּי־לשמך תן כבוד על־חסדך על־אמתך:
190	115	2	למה יאמרו הגוים אִיה־נָא אלהיהם:
190	115	3	ואלהינו בשמים כל אשר־חפץ עשה:
190	115	4	עצביהם כסף וזהב מעשה ידי אדם:
190	115	5	פֶּה־לָהֶם ולא ידברו עינים להם ולא יראו:
190	115	6	אזנים להם ולא ישמעו אף להם ולא יריחוֹן:
190	115	7	ידיהם ולא ימישון רגליהם ולא יהלכו לֹא־יִהְיוּ בגרונם:
190	115	8	כמוהם יהיו עשיהם כל אשר־בטח בהם:
190	115	9	ישראל בטח ביהוה עזרם ומגנם הוא:
190	115	10	בית אהרן בטחו ביהוה עזרם ומגנם הוא:
190	115	11	יראי יהוה בטחו ביהוה עזרם ומגנם הוא:
190	115	12	יהוה זכרנו יברך יברך את־בית ישראל יברך את־בית אהרן:
190	115	13	יברך יראי יהוה הקטנים עַם־הַגְּדֹלִים:
190	115	14	יסף יהוה עליכם עליכם ועל־בניכם:
190	115	15	ברוכים אתם ליהוה עשה שמים וארץ:
190	115	16	השמים שמים ליהוה והארץ נתן לבני־אדם:
190	115	17	לא המתים יהלל־יָיָה ולא כל־ירדי דומה:
190	115	18	ואנחנו נברך יְהוָה

			מעתה ועד־עולם הלל־יה:
190	116	1	אהבתי כִּי־שמע יהוה את־קולי תחנוני:
190	116	2	כִּי־הטה אזנו לי ובימי אקרא:
190	116	3	אפפוני חבלי־מות ומצרי שאל מצאוני צרה ויגון אמצא:
190	116	4	ובשם־יהוה אקרא אנה יהוה מלטה נפשי:
190	116	5	חנון יהוה וצדיק ואלהינו מרחם:
190	116	6	שמר פתאים יהוה דלותי ולי יהושיע:
190	116	7	שובי נפשי למנוחיכי כִּי־יהוה גמל עליכי:
190	116	8	כי חלצת נפשי ממות את־עיני מן־דמעה את־רגלי מדחי:
190	116	9	אתהלך לפני יהוה בארצות החיים:
190	116	10	האמנתי כי אדבר אני עניתי מאד:
190	116	11	אני אמרתי בחפזי כל־האדם כזב:
190	116	12	מה־אשיב ליהוה כל־תגמולוהי עלי:
190	116	13	כוס־ישועות אשא ובשם יהוה אקרא:
190	116	14	נדרי ליהוה אשלם נגדה־נא לכל־עמו:
190	116	15	יקר בעיני יהוה המותה לחסידיו:
190	116	16	אנה יהוה כִּי־אני עבדך אני־עבדך בן־אמתך פתחת למוסרי:
190	116	17	לך־אזבח זבח תודה ובשם יהוה אקרא:

190	116	18	נדרי ליהוה אשלם נגדה־נא לכל־עמו:
190	116	19	בחצרות בית יהוה בתוככי ירושלם הלל־ו־יה:
190	117	1	הללו את־יהוה כל־גוים שבחוהו כל־האמים:
190	117	2	כי גבר עלינו חסדו ואמת־יהוה לעולם הלל־ו־יה:
190	118	1	הודו ליהוה כ־טוב כי לעולם חסדו:
190	118	2	יאמר־נא ישראל כי לעולם חסדו:
190	118	3	יאמרו־נא בית־אהרן כי לעולם חסדו:
190	118	4	יאמרו־נא יראי יהוה כי לעולם חסדו:
190	118	5	מ־המצר קראתי יה ענני במרחב יה:
190	118	6	יהוה לי לא אירא מה־יעשה לי אדם:
190	118	7	יהוה לי בעזרי ואני אראה בשנאי:
190	118	8	טוב לחסות ביהוה מבטח באדם:
190	118	9	טוב לחסות ביהוה מבטח בנדיבים:
190	118	10	כל־גוים סבבוני בשם יהוה כי אמילם:
190	118	11	סבוני גם־סבבוני בשם יהוה כי אמילם:
190	118	12	סבוני כדבורים דעכו כאש קוצים בשם יהוה כי אמילם:
190	118	13	דחה דחיתני לנפל ויהוה עזרני:
190	118	14	עזי וזמרת יה

			ויהי־לי לישועה:
190	118	15	קול רנה וישועה באה־לי צדיקים ימין יהוה עשה חיל:
190	118	16	ימין יהוה רוממה ימין יהוה עשה חיל:
190	118	17	לא אמות כ־אחיה ואספר מעשי יה:
	190	118 18	יסר יסרני יה ולמות לא נתנני:
190	118	19	פתח־לי שער־צדק אבא־בם אודה יה:
	190	118 20	זה־שער ליהוה צדיקים יבאו בו:
	190	118 21	אודך כי עניתני ותהי־לי לישועה:
	190	118 22	אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה:
190	118	23	מאת יהוה היתה זאת היא נפלאת בעינינו:
	190	118 24	זה־היום עשה יהוה נגילה ונשמחה בו:
	190	118 25	אנא יהוה הושיעה נא אנא יהוה הצליחה נא:
190	118	26	ברוך הבא בשם יהוה ברכנוכם מבית יהוה:
	190	118 27	אל יהוה ויאר לנו אסרו־חג בעבתים עד־קרנות המזבח:
	190	118 28	אלי אתה ואודך אלהי ארוממך:
190	118	29	הודו ליהוה כ־טוב כי לעולם חסדו:
	190	119 1	אשרי תמימ־דרך ההלכים בתורת יהוה:
	190	119 2	אשרי נצרי עדתיו בכל־לב ידרשוהו:
190	119	3	אף לא־פעלו עולה

- בדרכיו הלכו:
190 119 4 אתה צויתה פקדיך
לשמר מאד:
190 119 5 אחלי יכנו דרכי
לשמר חקיך:
190 119 6 אז לא־אבוש בהביטי
אל־כל־מצותיך:
190 119 7 אודך בישר לבב
בלמדי משפטי צדקך:
190 119 8 את־חקיך אשמר
אל־תעזבני עד־מאד:
190 119 9 במה יזכה־נער
את־ארחו לשמר
כדברך:
190 119 10 בכל־לבי דרשתיך
אל־תשגני ממצותיך:
190 119 11 בלבי צפנתי אמרתך
למען לא אחטא־לך:
190 119 12 ברוך אתה יהוה
למדני חקיך:
190 119 13 בשפתי ספרתי כל
משפטי־פיך:
190 119 14 בדרך עדותיך ששתי
כעל כל־הון:
190 119 15 בפקדיך אשיחה
ואביטה ארחתיך:
190 119 16 בחקתיך אשתעשע לא
אשכח דברך:
190 119 17 גמל על־עבדך אחיה
ואשמרה דברך:
190 119 18 גל־עיני ואביטה
נפלאות מתורתך:
190 119 19 גר אנכי בארץ
אל־תסתר ממני
מצותיך:
190 119 20 גרסה נפשי לתאבה
אל־משפטיך בכל־עת:
190 119 21 גערת זדים ארורים
השגים ממצותיך:
190 119 22 גל מעלי חרפה ובוז
כי עדתיך נצרתי:
190 119 23 גם ישבו שרים בי
נדברו עבדך ישיח

			בחקיק:
190	119	24	גם־עדותך שעשעי אנשי עצתי:
190	119	25	דבקה לעפר נפשי חיני כדברך:
190	119	26	דרכי ספרתי ותענני למדני חקיק:
190	119	27	דרך־פקודיך הבינני ואשיחה בנפלאותיך:
190	119	28	דלפה נפשי מתוגה קימני כדברך:
190	119	29	דרך־שקר הסר ממני ותורתך חנני:
190	119	30	דרך־אמונה בחרתי משפטיך שויתי:
190	119	31	דבקתי בעדותך יהוה אל־תבישני:
190	119	32	דרך־מצותיך ארוץ כי תרחיב לבי:
190	119	33	הורני יהוה דרך חקיך ואצרנה עקב:
190	119	34	הבינני ואצרה תורתך ואשמרנה בכל־לב:
190	119	35	הדריכני בנתיב מצותיך כי־בו חפצתי:
190	119	36	הט־לבי אל־עדותיך ואל אל־בצע:
190	119	37	העבר עיני מראות שוא בדרכך חיני:
190	119	38	הקם לעבדך אמרתך אשר ליראתך:
190	119	39	העבר חרפתי אשר יגרתי כי משפטיך טובים:
190	119	40	הנה תאבתי לפקדיך בצדקתך חיני:
190	119	41	ויבאני חסדך יהוה תשועתך כאמרתך:
190	119	42	ואענה חרפי דבר כי־בטחתי בדברך:
190	119	43	ואל־תצל מפי

			דבר־אמת עד־מאד כי למשפטך יחלתי:
190	119	44	ואשמרה תורתך תמיד לעולם ועד:
190	119	45	ואתהלכה ברחבה כי פקדיך דרשתי:
190	119	46	ואדברה בעדתיך נגד מלכים ולא אבוש:
190	119	47	ואשתעשע במצותיך אשר אהבתי:
	190	119	48 ואשא־כפי אל־מצותיך אשר אהבתי ואשיחה בחקיך:
190	119	49	זכר־דבר לעבדך על אשר יחלתי:
	190	119	50 זאת נחמתי בעניי כי אמרתך חיתני:
	190	119	51 זדים הליצני עד־מאד מתורתך לא נטייתי:
	190	119	52 זכרתי משפטיך מעולם יהוה ואתנחם:
	190	119	53 זלעפה אחזתני מרשעים עזבי תורתך:
190	119	54	זמרות היו־לי חקיך בבית מגורי:
190	119	55	זכרתי בלילה שמך יהוה ואשמרה תורתך:
	190	119	56 זאת היתה־לי כי פקדיך נצרתי:
	190	119	57 חלקי יהוה אמרתי לשמר דבריך:
190	119	58	חליתי פניך בכל־לב חנני כאמרתך:
190	119	59	חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל־עדתיך:
190	119	60	חשתי ולא התמהמהתי לשמר מצותיך:
	190	119	61 חבלי רשעים עודני

- תורתך לא שכחתי:
190 119 62 חצות־לילה אקום
להודות לך על
משפטי צדקך:
190 119 63 חבר אני לכל־אשר
יראוך ולשמרי
פקודיך:
190 119 64 חסדך יהוה מלאה
הארץ חקיך למדני:
190 119 65 טוב עשית עם־עבדך
יהוה כדברך:
190 119 66 טוב טעם ודעת
למדני כי במצותיך
האמנתי:
190 119 67 טרם אענה אני שגג
ועתה אמרתך שמרתי:
190 119 68 טוב־אתה ומטיב
למדני חקיך:
190 119 69 טפלו עלי שקר זדים
אני בכל־לב אצר
פקודיך:
190 119 70 טפש כחלב לבם אני
תורתך שעשעתי:
190 119 71 טוב־לי כי־עניתי
למען אלמד חקיך:
190 119 72 טוב־לי תורת־פִּיך
מאלפי זהב וכסף:
190 119 73 ידיך עשוני
ויכוננוני הבינני
ואלמדה מצותיך:
190 119 74 יראיך יראוני
וישמחו כי לדברך
יחלתי:
190 119 75 ידעתי יהוה כי־צדק
משפטיך ואמונה
עניתני:
190 119 76 יהי־נא חסדך
לנחמני כאמרתך
לעבדך:
190 119 77 יבאוני רחמך
ואחיה כי־תורתך
שעשעי:
190 119 78 יבשו זדים כי־שקר

			עוֹתוֹנִי אֲנִי אֲשִׁיחַ בִּפְקוּדֶיךָ:
190	119	79	יָשׁוּבוּ לִי יִרְאִיךָ וַיִּדְעוּ עֲדָתֶיךָ:
190	119	80	יִהְיֶה-לִּבִּי תָמִים בַּחֲקִיךָ לִמְעַן לֹא אֲבוֹשׁ:
190	119	81	כִּלְתָּה לַתְּשׁוּעָתְךָ נַפְשִׁי לְדַבְרְךָ יַחֲלֹתִי:
190	119	82	כֹּל עֵינִי לֹא-מֵרְתֵךְ לֵאמֹר מִתִּי תִנְחַמְנִי:
190	119	83	כִּי-הֵייתִי כְּנָאֵד בְּקִיטוֹר חֲקִיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי:
190	119	84	כִּמָּה יִמְיַעֲבֹדְךָ מִתִּי תַעֲשֶׂה בְּרַדְפִּי מִשְׁפָּט:
190	119	85	כְּרוּ-לִי זָדִים שִׁיחֹת אֲשֶׁר לֹא כְּתוּרְתְךָ:
190	119	86	כִּלְ-מִצּוֹתֶיךָ אֲמוֹנָה שָׁקֵר רַדְפוֹנִי עֲזָרְנִי:
190	119	87	כַּמַּעֵט כְּלוֹנִי בָאָרֶץ וְאֲנִי לֹא-עֲזַבְתִּי פְּקוּדֶיךָ:
190	119	88	כַּחֲסֹדֶךָ חֲיִנִּי וְאֲשִׁמְרָה עֲדוֹת פִּיךָ:
190	119	89	לְעוֹלָם יִהְיֶה דְּבָרְךָ נִצָּב בַּשָּׁמַיִם:
190	119	90	לְדֹר וְדֹר אֲמוֹנֶתְךָ כּוֹנֶנֶת אֶרֶץ וְתַעֲמֹד:
190	119	91	לְמִשְׁפָּטֶיךָ עֲמְדוֹ הַיּוֹם כִּי הִכַּל עֲבָדֶיךָ:
190	119	92	לִוְלֵי תוֹרַתְךָ שַׁעֲשַׁעִי אֲז אֲבַדְתִּי בְּעֵינַי:
190	119	93	לְעוֹלָם לֹא-אֲשַׁכַּח פְּקוּדֶיךָ כִּי בָם חֵייתִנִּי:
190	119	94	לִךְ-אֲנִי הוֹשִׁיעֵנִי כִּי פְּקוּדֶיךָ דִּרְשָׁתִּי:
190	119	95	לִי קוֹו רְשָׁעִים לְאֲבֹדְנִי עֲדָתֶיךָ אֲתַבּוֹנֶן:
190	119	96	לְכָל תַּכְלָה רֵאִיתִי קֶץ רַחֲבָה מִצּוֹתְךָ מְאֹד:

- 190 119 97 מה־אהבתי תורתך
כל־היום היא
שיחתי:
- 190 119 98 מאיבי תחכמני
מצותך כי לעולם
היא־לי:
- 190 119 99 מכל־מלמדי השכלתי
כי עדותיך שיחה
לי:
- 190 119 100 מזקנים אתבונן כי
פקודיך נצרתי:
- 190 119 101 מכל־ארח רע כלאתי
רגלי למען אשמר
דברך:
- 190 119 102 ממשפטיך לא־סרתי
כי־אתה הורתני:
- 190 119 103 מה־נמלצו לחכי
אמרתך מדבש לפי:
- 190 119 104 מפקודיך אתבונן
על־כן שנאתי
כל־ארח שקר:
- 190 119 105 נר־לרגלי דברך
ואור לנתיבתי:
- 190 119 106 נשבעתי ואקימה
לשמר משפטי צדקך:
- 190 119 107 נעניתי עד־מאד
יהוה חייני כדברך:
- 190 119 108 נדבות פי רצה־נא
יהוה ומשפטיך
למדני:
- 190 119 109 נפשי בכפי תמיד
ותורתך לא שכחתי:
- 190 119 110 נתנו רשעים פח לי
ומפקודיך לא
תעיתי:
- 190 119 111 נחלתי עדותיך
לעולם כי־ששון לבי
המה:
- 190 119 112 נטיתי לבי לעשות
חקיך לעולם עקב:
- 190 119 113 סעפים שנאתי
ותורתך אהבתי:
- 190 119 114 סתרי ומגני אתה

לדברך יחלתי:
 190 119 115 סורו־ממני מרעים
 ואצרה מצות אלהי:
 190 119 116 סמכני כאמרתך
 ואחיה ואל־תבישני
 משברי:
 190 119 117 סעדני ואושעה
 ואשעה בחקיך תמיד:
 190 119 118 סלית כל־שוגים
 מחקיך כִּי־שקר
 תרמיתם:
 190 119 119 סגים השבת
 כל־רשעי־ארץ לכן
 אהבתי עדתיך:
 190 119 120 סמר מפחדך בשרי
 וממשפטיך יראתי:
 190 119 121 עשיתי משפט וצדק
 בל־תניחני לעשקי:
 190 119 122 ערב עבדך לטוב
 אל־יעשקני זדים:
 190 119 123 עיני כלו לישועתך
 ולאמרת צדקך:
 190 119 124 עשה עם־עבדך כחסדך
 וחקיך למדני:
 190 119 125 עבדך־אני הבינני
 ואדעה עדתיך:
 190 119 126 עת לעשות ליהוה
 הפרו תורתך:
 190 119 127 עלי־כן אהבתי
 מצותיך מזהב ומפז:
 190 119 128 עלי־כן כל־פקודי כל
 ישרתי כל־ארח שקר
 שנאתי:
 190 119 129 פלאות עדותיך
 עלי־כן נצרתם נפשי:
 190 119 130 פתח דבריך יאיר
 מבין פתיים:
 190 119 131 פי־פערתי ואשאפה
 כי למצותיך יאבתי:
 190 119 132 פנה־אלי וחנני
 כמשפט לאהבי שמך:
 190 119 133 פעמי הכן באמרתך
 ואל־תשלט־בי

כל־און:

190 119 134 פדני מעשק אדם

ואשמרה פקודיך:

190 119 135 פניך האר בעבדך

ולמדני את־חקיך:

190 119 136 פלגי־מים ירדו

עיני על לא־שמרו

תורתך:

190 119 137 צדיק אתה יהוה

וישר משפטיך:

190 119 138 צוית צדק עדתיך

ואמונה מאד:

190 119 139 צמתני קנאתי

כי־שכחו דבריך

צרי:

190 119 140 צרופה אמרתך מאד

ועבדך אהבה:

190 119 141 צעיר אנכי ונבזה

פקדיך לא שכחתי:

190 119 142 צדקתך צדק לעולם

ותורתך אמת:

190 119 143 צר־ומצוק מצאוני

מצותיך שעשעי:

190 119 144 צדק עדותיך לעולם

הבינני ואחיה:

190 119 145 קראתי בכל־לב ענני

יהוה חקיך אצרה:

190 119 146 קראתיך הושיעני

ואשמרה עדתיך:

190 119 147 קדמתי בנשף ואשועה

לדבריך יחלתי:

190 119 148 קדמו עיני אשמרות

לשיח באמרתך:

190 119 149 קולי שמעה כחסדך

יהוה כמשפטך חניני:

190 119 150 קרבו רדפי זמה

מתורתך רחקו:

190 119 151 קרוב אתה יהוה

וכל־מצותיך אמת:

190 119 152 קדם ידעתי מעדתיך

כי לעולם יסדתם:

190 119 153 ראה־עניי וחלצני

כי־תורתך לא

שכחתי:

- 190 119 154 ריבה ריבי וגאלני
לאמרתך חניני:
- 190 119 155 רחוק מרשעים ישועה
כי־חקיך לא דרשו:
- 190 119 156 רחמיך רבים יהוה
כמשפטיך חניני:
- 190 119 157 רבים רדפי וצרי
מעדותיך לא נטיתי:
- 190 119 158 ראיתי בגדים
ואתקוטטה אשר
אמרתך לא שמרו:
- 190 119 159 ראה כי־פקודיך
אהבתי יהוה כחסדך
חניני:
- 190 119 160 ראש־דברך אמת
ולעולם כל־משפט
צדקך:
- 190 119 161 שרים רדפוני חנם
ומדברייך פחד לבי:
- 190 119 162 שש אנכי על־אמרתך
כמוצא שלל רב:
- 190 119 163 שקר שנאתי ואתעבה
תורתך אהבתי:
- 190 119 164 שבע ביום הללתיך
על משפטי צדקך:
- 190 119 165 שלום רב לאהבי
תורתך ואין־למו
מכשול:
- 190 119 166 שברתי לישועתך
יהוה ומצותיך
עשיתי:
- 190 119 167 שמרה נפשי עדתיך
ואהבם מאד:
- 190 119 168 שמרתי פקודיך
ועדתיך כי כל־דרכי
נגדך:
- 190 119 169 תקרב רנתי לפניך
יהוה כדברך
הבינני:
- 190 119 170 תבוא תחנתי לפניך
כאמרתך הצילני:
- 190 119 171 תבענה שפתי תהלה

			כי תלמדני חקיד:
190	119	172	תען לשוני אמרתך
			כי כל־מצותיך צדק:
190	119	173	תהי־ידך לעזרני כי
			פקודיך בחרתי:
190	119	174	תאבתי לישועתך
			יהוה ותורתך
			שעשעי:
190	119	175	תח־נפשי ותהללך
			ומשפטך יעזרני:
190	119	176	תעיתי כשה אבד בקש
			עבדך כי מצותיך לא
			שכחתי:
190	120	1	שיר המעלות
			אל־יהוה בצרתה לי
			קראתי ויענני:
190	120	2	יהוה הצילה נפשי
			משפת־שקר מלשון
			רמיה:
190	120	3	מה־יתן לך
			ומה־יסיף לך לשון
			רמיה:
190	120	4	חצי גבור שנונים
			עם גחלי רתמים:
190	120	5	אויה־לי כ־גרתי
			משך שכנתי עם־אהלי
			קדר:
190	120	6	רבת שכנה־לה נפשי
			עם שונא שלום:
190	120	7	אני־שלום וכי אדבר
			המה למלחמה:
190	121	1	שיר למעלות אשא
			עיני אל־ההרים
			מאין יבא עזרי:
190	121	2	עזרי מעם יהוה עשה
			שמים וארץ:
190	121	3	אל־יתן למוט רגלך
			אל־ינום שמרך:
190	121	4	הנה לא־ינום ולא
			יישן שומר ישראל:
190	121	5	יהוה שמרך יהוה
			צלך על־יד ימינך:
190	121	6	יומם השמש לא־יככה

			וירח בלילה:
190	121	7	יהוה ישמרך מכל־רע ישמר את־נפשך:
190	121	8	יהוה ישמר־צאתך ובואך מעתה ועד־עולם:
190	122	1	שיר המעלות לדוד שמחתי באמרים לי בית יהוה נלך:
190	122	2	עמדות היו רגלינו בשעריך ירושלם:
190	122	3	ירושלם הבנויה כעיר שחברה־לה יחדו:
190	122	4	ששם עלו שבטים שבטי־יה עדות לישראל להדות לשם יהוה:
190	122	5	כי שמה ישבו כסאות למשפט כסאות לבית דויד:
190	122	6	שאלו שלום ירושלם ישליו אהביך:
190	122	7	יהי־שלום בחילך שלוה בארמנותיך:
190	122	8	למען אחי ורעי אדברה־נא שלום בך:
190	122	9	למען בית־יהוה אלהינו אבקשה טוב לך:
190	123	1	שיר המעלות אליך נשאתי את־עיני הישבי בשמים:
190	123	2	הנה כעיני עבדים אלי־ד אדוניהם כעיני שפחה אלי־ד גברתה כן עינינו אלי־הוה אלהינו עד שיחננו:
190	123	3	חננו יהוה חננו כי־רב שבענו בוז:
190	123	4	רבת שבעה־לה נפשנו הלעג השאננים הבוז

לגאונים:

- 190 124 1 שיר המעלות לדוד
לולי יהוה שהיה
לנו יאמר־נא
ישראל:
- 190 124 2 לולי יהוה שהיה
לנו בקום עלינו
אדם:
- 190 124 3 אזי חיים בלעונו
בחרות אפם בנו:
- 190 124 4 אזי המים שטפנו
נחלה עבר
על־נפשונו:
- 190 124 5 אזי עבר על־נפשונו
המים הזידונים:
- 190 124 6 ברוך יהוה שלא
נתננו טרף לשניהם:
- 190 124 7 נפשנו כצפור נמלטה
מפח יוקשים הפח
נשבר ואנחנו
נמלטנו:
- 190 124 8 עזרנו בשם יהוה
עשה שמים וארץ:
- 190 125 1 שיר המעלות הבטחים
ביהוה כהר־ציון
לא־ימוט לעולם
ישב:
- 190 125 2 ירושלם הרים סביב
לה ויהוה סביב
לעמו מעתה
ועד־עולם:
- 190 125 3 כי לא ינוח שבט
הרשע על גורל
הצדיקים למען
לא־ישלחו הצדיקים
בעולתה ידיהם:
- 190 125 4 היטיבה יהוה
לטובים ולישרים
בלבותם:
- 190 125 5 והמטים עקלקלותם
יוליכם יהוה
את־פעלי האון שלום
על־ישראל:

190	126	1	שיר המעלות בשוב יהוה את־שיבת ציון היינו כחלמים:
190	126	2	אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה אז יאמרו בגוים הגדיל יהוה לעשות עם־אלה:
190	126	3	הגדיל יהוה לעשות עמנו היינו שמחים:
	190	126	4 שובה יהוה את־שבותנו כאפיקים בנגב:
190	126	5	הזרעים בדמעה ברנה יקצרו:
190	126	6	הלוך ילך ובכה נשא משך־הזרע בא־יבוא ברנה נשא אלמתיו:
190	127	1	שיר המעלות לשלמה אם־יהוה לא־יבנה בית שוא עמלו בוניו בו אם־ יהוה לא־ישמר־עיר שוא שקד שומר:
190	127	2	שוא לכם משכימי קום מאחרי־שבת אכלי לחם העצבים כן יתן לידידו שנא:
190	127	3	הנה נחלת יהוה בנים שכר פרי הבטן:
190	127	4	כחצים ביד־גבור כן בני הנעורים:
190	127	5	אשרי הגבר אשר מלא את־אשפתו מהם לא־יבשו כי־ידברו את־אויבים בשער:
190	128	1	שיר המעלות אשרי כל־ירא יהוה ההלך בדרכיו:
190	128	2	יגיע כפך כי תאכל אשריך וטוב לך:

190	128	3	אשתך כגפן פריה בירכתי ביתך בניך כשתלי זיתים סביב לשלחנך:
190	128	4	הנה כי־כן יברך גבר ירא יהוה:
190	128	5	יברכך יהוה מציון וראה בטוב ירושלם כל ימי חיך:
190	128	6	וראה־בנים לבניך שלום על־ישראל:
190	129	1	שיר המעלות רבת צררוני מנעורי יאמר־נא ישראל:
190	129	2	רבת צררוני מנעורי גם לא־יכלו לי:
190	129	3	על־גבי חרשו חרשים האריכו למענותם:
190	129	4	יהוה צדיק קצץ עבות רשעים:
190	129	5	יבשו ויסגו אחר כל שנאי ציון:
190	129	6	יהיו כחציר גגות שקדמת שלף יבש:
190	129	7	שלא מלא כפו קוצר וחצנו מעמר:
190	129	8	ולא אמרו העברים ברכת־יהוה אליכם ברכנו אתכם בשם יהוה:
190	130	1	שיר המעלות ממעמקים קראתיך יהוה:
190	130	2	אדני שמעה בקולי תהינה אזניך קשבות לקול תחנוני:
190	130	3	אם־עונות תשמר־יה אדני מי יעמד:
190	130	4	כי־עמך הסליחה למען תורא:
190	130	5	קויתי יהוה קותה נפשי ולדברו

הוחלתי:

190 130 6 נפשי לאדני משמרים
לבקר שמרים לבקר:

190 130 7 יחל ישראל אליהוה
כי־עם־יהוה החסד
והרבה עמו פדות:

190 130 8 והוא יפדה
את־ישראל מכל
עונתיו:

190 131 1 שיר המעלות לדוד
יהוה לא־גבה לבי
ולא־רמו עיני
ולא־הלכתי בגדלות
ובנפלאות ממני:

190 131 2 א־לֹא שויתי
ודוממתי נפשי כגמל
עלי אמו כגמל עלי
נפשי:

190 131 3 יחל ישראל אליהוה
מעתה ועד־עולם:

190 132 1 שיר המעלות
זכור־יהוה לדוד את
כל־ענותו:

190 132 2 אשר נשבע ליהוה
נדר לאביר יעקב:

190 132 3 א־אבא באהל ביתי
א־אעלה על־ערש
יצועי:

190 132 4 א־אתן שנת לעיני
לעפעפי תנומה:

190 132 5 עד־אמצא מקום
ליהוה משכנות
לאביר יעקב:

190 132 6 הנה־שמענוה באפרתה
מצאנוה בשדי־יער:

190 132 7 נבואה למשכנותיו
נשתחוה להדם
רגליו:

190 132 8 קומה יהוה למנוחתך
אתה וארון עזך:

190 132 9 כהניך ילבשו־צדק
וחסידיך ירננו:

190 132 10 בעבור דוד עבדך

			אל־תשב פני משיחך:
190	132	11	נשבע־יהוה לדוד אמת לא־ישוב ממנה מפרי בטנך אשית לכסא־לך:
190	132	12	אם־ישמרו בניך בריתי ועדתי זו אלמדם גם־בניהם עדי־עד ישבו לכסא־ לך:
190	132	13	כי־בחר יהוה בציון אוה למושב לו:
190	132	14	זאת־מנוחתי עדי־עד פה־אשב כי אותיה:
190	132	15	צידה ברך אברך אביוניה אשביע לחם:
190	132	16	וכהניה אלביש ישע וחסידיה רנן ירננו:
190	132	17	שם אצמיח קרן לדוד ערכתי נר למשיחי:
190	132	18	אויביו אלביש בשת ועליו יציץ נזרו:
190	133	1	שיר המעלות לדוד הנה מה־טוב ומה־נעים שבת אחים גם־יחד:
190	133	2	כשמן הטוב על־הראש ירד על־הזקן זקן־אהרן שירד על־פי מדותיו:
190	133	3	כטל־חרמון שירד על־הררי ציון כי שם צוה יהוה את־הברכה חיים עד־ העולם:
190	134	1	שיר המעלות הנה ברכו את־יהוה כל־עבדי יהוה העמדים בבית־יהוה בלילות:
190	134	2	שאו־ידכם קדש

			וברכו את־יהוה:
190	134	3	יברכך יהוה מציון עשה שמים וארץ:
	190	135	1 הללו יה הללו את־שם יהוה הללו עבדי יהוה:
190	135	2	שעמדים בבית יהוה בחצרות בית אלהינו:
	190	135	3 הללו־יה כ־טוב יהוה זמרו לשמו כי נעים:
190	135	4	כ־יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו:
	190	135	5 כי אני ידעתי כ־גדול יהוה ואדנינו מכל־אלהים:
190	135	6	כל אשר־חפץ יהוה עשה בשמים ובארץ בימים וכל־הומות:
190	135	7	מעלה נשאים מקצה הארץ ברקים למטר עשה מוצא־רוח מאוצרותיו:
190	135	8	שהכה בכורי מצרים מאדם עד־בהמה:
190	135	9	שלח אתות ומפתים בתוככי מצרים בפרעה ובכל־עבדיו:
	190	135	10 שהכה גוים רבים והרג מלכים עצומים:
190	135	11	לסיחון מלך האמרי ולעוג מלך הבשן ולכל ממלכות כנען:
	190	135	12 ונתן ארצם נחלה נחלה לישראל עמו:
190	135	13	יהוה שמך לעולם יהוה זכרך לד־ודר:
190	135	14	כ־ידין יהוה עמו ועל־עבדיו יתנחם:

190	135	15	עצבי הגוים כסף וזהב מעשה ידי אדם:
190	135	16	פה־להם ולא ידברו עינים להם ולא יראו:
190	135	17	אזנים להם ולא יאזינו אף אין־יש־רוח בפיהם:
190	135	18	כמוהם יהיו עשיהם כל אשר־בטח בהם:
190	135	19	בית ישראל ברכו את־יהוה בית אהרן ברכו את־יהוה:
190	135	20	בית הלוי ברכו את־יהוה יראי יהוה ברכו את־יהוה:
190	135	21	ברוך יהוה מציון שכן ירושלם הללו־יה:
190	136	1	הודו ליהוה כ־טוב כי לעולם חסדו:
190	136	2	הודו לאלהי האלהים כי לעולם חסדו:
190	136	3	הודו לאדני האדנים כי לעולם חסדו:
190	136	4	לעשה נפלאות גדלות לבדו כי לעולם חסדו:
190	136	5	לעשה השמים בתבונה כי לעולם חסדו:
190	136	6	לרקע הארץ עלי־המים כי לעולם חסדו:
190	136	7	לעשה אורים גדלים כי לעולם חסדו:
190	136	8	את־השמש לממשלת ביום כי לעולם חסדו:
190	136	9	את־הירח וכוכבים לממשלות בלילה כי לעולם חסדו:
190	136	10	למכה מצרים בבכוריהם כי לעולם

			חסדו:
190	136	11	ויוצא ישראל מתוכם כי לעולם חסדו:
	190	136 12	ביד חזקה ובזרוע נטויה כי לעולם חסדו:
		190 136 13	לגזר ים־סוף לגזרים כי לעולם חסדו:
	190	136 14	והעביר ישראל בתוכו כי לעולם חסדו:
	190	136 15	ונער פרעה וחילו בים־סוף כי לעולם חסדו:
	190	136 16	למוליך עמו במדבר כי לעולם חסדו:
	190	136 17	למכה מלכים גדלים כי לעולם חסדו:
		190 136 18	ויהרג מלכים אדירים כי לעולם חסדו:
	190	136 19	לסיחון מלך האמרי כי לעולם חסדו:
	190	136 20	ולעוג מלך הבשן כי לעולם חסדו:
		190 136 21	ונתן ארצם לנחלה כי לעולם חסדו:
	190	136 22	נחלה לישראל עבדו כי לעולם חסדו:
		190 136 23	שבשפלנו זכר לנו כי לעולם חסדו:
	190	136 24	ויפרקנו מצרינו כי לעולם חסדו:
	190	136 25	נתן לחם לכל־בשר כי לעולם חסדו:
	190	136 26	הודו לאל השמים כי לעולם חסדו:
		190 137 1	על נהרות בבל שם ישבנו גם־בכינו בזכרנו את־ציון:
		190 137 2	על־ערבים בתוכה תלינו כנרותינו:

- 190 137 3 כי שם שאלונו
שובינו דברי־שיר
ותוללינו שמחה
שירו לנו משיר
ציון:
- 190 137 4 איך נשיר
את־שיר־יהוה על
אדמת נכר:
- 190 137 5 אם־אשכחך ירושלם
תשכח ימיני:
- 190 137 6 תדבק־לשוני לחכי
אם־לא אזכרכי
אם־לא אעלה
את־ירושלם על ראש
שמחתי:
- 190 137 7 זכר יהוה לבני
אדום את יום
ירושלם האמרים ערו
ערו עד היסוד בה:
- 190 137 8 בת־בבל השדודה
אשרי שישלם־לך
את־גמולך שגמלת
לנו:
- 190 137 9 אשרי שיאחז ונפץ
את־עלליך אל־הסלע:
- 190 138 1 לדוד אודך בכל־לבי
נגד אלהים אזמרך:
- 190 138 2 אשתחווה אל־היכל
קדשך ואודה את־שמך
על־חסדך ועל־אמתך
כי־הגדלת על־
כל־שמך אמרתך:
- 190 138 3 ביום קראתי ותענני
תרהבני בנפשי עז:
- 190 138 4 יודוך יהוה
כל־מלכי־ארץ כי
שמעו אמרי־פִיך:
- 190 138 5 וישירו בדרכי יהוה
כי גדול כבוד
יהוה:
- 190 138 6 כי־רם יהוה ושפל
יראה וגבה ממרחק
יידע:

190	138	7	אם־אלך בקרב צרה תחיני על אף איבי תשלח ידך ותושיעני ימינך:
190	138	8	יהוה יגמר בעדי יהוה חסדך לעולם מעשי ידיך אל־תרף: למנצח לדוד מזמור יהוה חקרתני ותדע:
190	139	1	אתה ידעת שבתי וקומי בנתה לרעי מרחוק:
190	139	3	ארחי ורבעי זרית וכל־דרכי הסכנתה: כי אין מלה בלשוני הן יהוה ידעת כלה:
190	139	5	אחור וקדם צרתני ותשת עלי כפכה: פלאיה דעת ממני נשגבה לא־אוכל לה:
190	139	7	אנה אלך מרוחק ואנה מפניך אברח: אם־אסק שמים שם אתה ואציעה שאול הנך:
190	139	9	אשא כנפי־שחר אשכנה באחרית ים: גם־שם ידך תנחני ותאחזני ימינך:
190	139	11	ואמר אֶךְ־חשך ישופני ולילה אור בעדני:
190	139	12	גם־חשך לא־יחשיך ממך ולילה כיום יאיר כחשיכה כאורה:
190	139	13	כי־אתה קנית כליתי תסכני בבטן אמי: אודך על כי נוראות נפליתי נפלאים מעשיך ונפשי ידעת מאד:
190	139	15	לא־נכחד עצמי ממך

אשר-עשיתי בסתר

רקמתי בתחתיות

ארץ:

190 139 16 גלמי ראו עיניך

ועל-ספרך כלם

יכתבו ימים יצרו

ולא אחד בהם:

190 139 17 ולי מה-יקרו רעך

אל מה עצמו

ראשיהם:

190 139 18 אספרם מחול ירבון

הקיצתי ועודי עמך:

190 139 19 אמ-תקטל אלוה רשע

ואנשי דמים סורו

מני:

190 139 20 אשר יאמרך למזמה

נשא לשוא עריך:

190 139 21 הלוא-משנאיך יהוה

אשנא ובתקוממיך

אתקוטט:

190 139 22 תכלית שנאה שנאתים

לאויבים היו לי:

190 139 23 חקרני אל ודע לבבי

בחנני ודע שרעפי:

190 139 24 וראה אמ-דרך-עצב

בי ונחני בדרך

עולם:

190 140 1 למנצח מזמור לדוד:

190 140 2 חלצני יהוה מאדם

רע מאיש חמסים

תנצרני:

190 140 3 אשר חשבו רעות בלב

כל-יום יגורו

מלחמות:

190 140 4 שננו לשונם

כמו-נחש חמת עכשוב

תחת שפתימו סלה:

190 140 5 שמרני יהוה מידי

רשע מאיש חמסים

תנצרני אשר חשבו

לדחות פעמי:

190 140 6 טמנו-גאים פח לי

וחבלים פרשו רשת

			ליד־מעגל מקשים שתול־לי סלה:
190	140	7	אמרתי ליהוה אלי אתה האזינה יהוה קול תחנוני:
	190	140	8 יהוה אדני עז ישועתי סכתה לראשי ביום נשק:
190	140	9	אל־תתן יהוה מאויי רשע זממו אל־תפק ירומו סלה:
	190	140	10 ראש מסבי עמל שפתימו יכסומו:
190	140	11	ימיטו עליהם גחלים באש יפלם במהמרות בלי־קומו:
190	140	12	איש לשון בלי־כון בארץ איש־חמס רע יצודנו למדחפת:
190	140	13	ידעת כי־יעשה יהוה דין עני משפט אבינים:
	190	140	14 אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את־פניך:
190	141	1	מזמור לדוד יהוה קראתיך חושה לי האזינה קולי בקראי־לך:
190	141	2	תכון תפלתי קטרת לפניך משאת כפי מנחת־ערב:
190	141	3	שיתה יהוה שמרה לפי נצרה על־דל שפתי:
190	141	4	אל־תט־לבי לדבר רע להתעולל עללות ברשע את־אישים פעלי־און ובל־ אלחם במנעמיהם:
190	141	5	יהלמני צדיק חסד ויוכיחני שמן ראש אליני ראשי

			כי־עוד ותפלתי ברעותיהם:
190	141	6	נשמטו בידי־סלע שפטיהם ושמעו אמרי כי נעמו:
190	141	7	כמו פלח ובקע בארץ נפזרו עצמינו לפי שאול:
190	141	8	כי אליך יהוה אדני עיני בכה חסיתי אל־תער נפשי:
190	141	9	שמרני מידי פח יקשו לי ומקשות פעלי און:
190	141	10	יפלו במכמרי רשעים יחד אנכי עד־אעבור:
190	142	1	משכיל לדוד בהיותו במערה תפלה:
190	142	2	קולי אל־יהוה אזעק קולי אל־יהוה אתחנן:
190	142	3	אשפך לפניו שיחי צרתי לפניו אגיד:
190	142	4	בהתעטף עלי רוחי ואתה ידעת נתיבתי באר־ח־זו אהלך טמנו פח לי:
190	142	5	הביט ימין וראה ואין־לי מכיר אבד מנוס ממני אין דורש לנפשי:
190	142	6	זעקתי אליך יהוה אמרתי אתה מחסי חלקי בארץ החיים:
190	142	7	הקשיבה אל־רנתי כי־דלותי מאד הצילני מרדפי כי אמצו ממני:
190	142	8	הוציאה ממסגר נפשי להודות את־שמך בי יכתרו צדיקים כי תגמל עלי:

- 190 143 1 מזמור לדוד יהוה
שמע תפילתי האזינה
אל־תחנוני באמנתך
ענני בצדקתך:
- 190 143 2 ואל־תבוא במשפט
את־עבדך כי
לא־יצדק לפניך
כל־חי:
- 190 143 3 כי רדף אויב נפשי
דכא לארץ חיתי
הושיבני במחשכים
כמתי עולם:
- 190 143 4 ותתעטף עלי רוחי
בתוכי ישתומם לבי:
- 190 143 5 זכרתי ימים מקדם
הגיתי בכל־פעלך
במעשה ידיך אשוחח:
- 190 143 6 פרשתי ידי אליך
נפשי כארץ־עיפה לך
סלה:
- 190 143 7 מהר ענני יהוה
כלתה רוחי אל־תסתר
פניך ממני ונמשלתי
עם־ירדי בור:
- 190 143 8 השמיעני בבקר חסדך
כי־בך בטחתי
הודיעני דרך־זו
אלך כי־אליך נשאתי
נפשי:
- 190 143 9 הצילני מאיבי יהוה
אליך כסתי:
- 190 143 10 למדני לעשות רצונך
כי־אתה אלוהי רוחך
טובה תנחני בארץ
מישור:
- 190 143 11 למען־שמך יהוה
תחיני בצדקתך
תוציא מצרה נפשי:
- 190 143 12 ובחסדך תצמית איבי
והאבדת כל־צררי
נפשי כי אני עבדך:
- 190 144 1 לדוד ברוך יהוה
צורי המלמד ידי

			לקרב אצבעותי למלחמה:
190	144	2	חסדי ומצודתי משגבי ומפלטי לי מגני ובו חסיתי הרודד עמי תחתי:
190	144	3	יהוה מה־אדם ותדעהו בן־אנוש ותחשבהו:
190	144	4	אדם להבל דמה ימיו כצל עובר:
190	144	5	יהוה הט־שמך ותרד גע בהרים ויעשנו:
190	144	6	ברוק ברק ותפיצם שלח חציך ותהמם:
190	144	7	שלח ידיך ממרום פצני והצילני ממים רבים מיד בני נכר:
190	144	8	אשר פיהם דבר־שוא וימינם ימין שקר:
190	144	9	אלהים שיר חדש אשירה לך בנבל עשור אזמרה־לך:
190	144	10	הנותן תשועה למלכים הפוצה את־דוד עבדו מחרב רעה:
190	144	11	פצני והצילני מיד בני־נכר אשר פיהם דבר־שוא וימינם ימין שקר:
190	144	12	אשר בנינו כנטעים מגדלים בנעוריהם בנותינו כזוית מחטבות תבנית היכל:
190	144	13	מזוינו מלאים מפיקים מזן אל־זן צאוננו מאליפות מרבבות בחוצותינו:
190	144	14	אלופינו מסבלים אין־פרץ ואין יוצאת ואין צוחה

ברחבתינו:

- 190 144 15 אשרי העם שככה לו
אשרי העם שיהוה
אלהיו:
- 190 145 1 תהלה לדוד ארוממך
אלוהי המלך ואברכה
שמך לעולם ועד:
- 190 145 2 בכל־יום אברכך
ואהללה שמך לעולם
ועד:
- 190 145 3 גדול יהוה ומהלל
מאד ולגדלתו אין
חקר:
- 190 145 4 דור לדור ישבח
מעשיך וגבורתיך
יגידו:
- 190 145 5 הדר כבוד הודך
ודברי נפלאותיך
אשיחה:
- 190 145 6 ועזוז נוראתיך
יאמרו וגדולתיך
אספרנה:
- 190 145 7 זכר רב־טובך יביעו
וצדקתך ירננו:
- 190 145 8 חנון ורחום יהוה
ארך אפים
וגדל־חסד:
- 190 145 9 טוב־יהוה לכל
ורחמיו
על־כל־מעשיו:
- 190 145 10 יודוך יהוה
כל־מעשיך וחסידיך
יברכוכה:
- 190 145 11 כבוד מלכותך יאמרו
וגבורתך יזכרו:
- 190 145 12 להודיע לבני האדם
גבורתו וכבוד הדר
מלכותו:
- 190 145 13 מלכותך מלכות
כל־עלמים וממשלתך
בכל־דור ודור:
- 190 145 14 סומך יהוה
לכל־הנפלים וזוקף

			לכל־הכפופים:
190	145	15	עיני־כל אליך
			ישברו ואתה
			נותן־להם את־אכלם
			בעתו:
190	145	16	פותח את־ידך
			ומשביע לכל־חי
			רצון:
190	145	17	צדיק יהוה
			בכל־דרכיו וחסיד
			בכל־מעשיו:
190	145	18	קרוב יהוה
			לכל־קראיו לכל אשר
			יקראהו באמת:
190	145	19	רצון־יראיו יעשה
			ואת־שועתם ישמע
			ויושיעם:
190	145	20	שומר יהוה
			את־כל־אהביו ואת
			כל־הרשעים ישמיד:
190	145	21	תהלת יהוה ידבר־פי
			ויברך כל־בשר שם
			קדשו לעולם ועד:
190	146	1	הללו־יה הללי נפשי
			את־יהוה:
190	146	2	אהללה יהוה בחיי
			אזמרה לאלהי
			בעודי:
190	146	3	אל־תבטחו בנדיבים
			בבן־אדם שאין לו
			תשועה:
190	146	4	תצא רוחו ישב
			לאדמתו ביום ההוא
			אבדו עשתגתיו:
190	146	5	אשרי שאל יעקב
			בעזרו שברו
			על־יהוה אלהיו:
190	146	6	עשה שמים וארץ
			את־הים
			ואת־כל־אשר־בם
			השמר אמת לעולם:
190	146	7	עשה משפט לעשוקים
			נתן לחם לרעבים

			יהוה מתיר אסורים:
190	146	8	יהוה פקח עורים
			יהוה זקף כפופים
			יהוה אהב צדיקים:
190	146	9	יהוה שמר את־גרים
			יתום ואלמנה יעודד
			ודרך רשעים יעות:
190	146	10	ימלך יהוה לעולם
			אלהיך ציון לדר
			ודר הללו־יה:
190	147	1	הללו יה כי־טוב
			זמרה אלהינו
			כי־נעים נאווה
			תהלה:
190	147	2	בונה ירושלם יהוה
			נדחי ישראל יכנס:
190	147	3	הרפא לשבורי לב
			ומחבש לעצבותם:
190	147	4	מונה מספר לכוכבים
			לכלם שמות יקרא:
190	147	5	גדול אדונינו
			ורב־כח לתבונתו
			אין מספר:
190	147	6	מעודד ענוים יהוה
			משפיל רשעים
			עדי־ארץ:
190	147	7	ענו ליהוה בתודה
			זמרו לאלהינו
			בכנור:
190	147	8	המכסה שמים בעבים
			המכין לארץ מטר
			המצמיח הרים חציר:
190	147	9	נותן לבהמה לחמה
			לבני ערב אשר
			יקראו:
190	147	10	לא בגבורת הסוס
			יחפץ לא־בשוקי
			האיש ירצה:
190	147	11	רוצה יהוה
			את־יראיו
			את־המיחלים לחסדו:
190	147	12	שבחי ירושלם
			את־יהוה הללי

אלהיך ציון:

190 147 13 כי־חזק בריחי

שעריך ברך בניך

בקרבך:

190 147 14 השם־גבולך שלום

חלב חטים ישביעך:

190 147 15 השלח אמרתו ארץ

עד־מהרה ירוץ

דברו:

190 147 16 הנתן שלג כצמר

כפור כאפר יפזר:

190 147 17 משליך קרחו כפתים

לפני קרתו מי

יעמד:

190 147 18 ישלח דברו וימסם

ישב רוחו

יזלו־מים:

190 147 19 מגיד דברו ליעקב

חקיו ומשפטיו

לישראל:

190 147 20 לא עשה כן לכל־גוי

ומשפטים בלי־דעום

הללו־יה:

190 148 1 הללו יה הללו

את־יהוה מן־השמים

הללוהו במרומים:

190 148 2 הללוהו כל־מלאכיו

הללוהו כל־צבאו:

190 148 3 הללוהו שמש וירח

הללוהו כל־כוכבי

אור:

190 148 4 הללוהו שמי השמים

והמים אשר מעל

השמים:

190 148 5 יהללו את־שם יהוה

כי הוא צוה

ונבראו:

190 148 6 ויעמידם לעד לעולם

חק־נתן ולא יעבור:

190 148 7 הללו את־יהוה

מן־הארץ תנינים

וכל־תהמות:

190 148 8 אש וברד שלג

			וקיטור רוח סערה עשה דברו:
190	148	9	ההרים וכל־גבעות עץ פרי וכל־ארזים:
190	148	10	החיה וכל־בהמה רמש וצפור כנף:
	190	148 11	מלכ־ארץ וכל־לאמים שרים וכל־שפטי ארץ:
190	148	12	בחורים וגם־בתולות זקנים עם־נערים:
190	148	13	יהללו את־שם יהוה כי־נשגב שמו לבדו הודו על־ארץ ושמים:
	190	148 14	וירם קרן לעמו תהלה לכל־חסידי לבני ישראל עם־קרבו הללו־יה:
	190	149 1	הללו יה שירו ליהוה שיר חדש תהלתו בקהל חסידים:
190	149	2	ישמח ישראל בעשיו בני־ציון יגילו במלכם:
	190	149 3	יהללו שמו במחול בתף וכנור יזמרו־לו:
190	149	4	כי־רוצה יהוה בעמו יפאר עוים בישועה:
	190	149 5	יעלזו חסידים בכבוד ירננו על־משכבותם:
190	149	6	רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם:
190	149	7	לעשות נקמה בגוים תוכחת בל־אמים:
190	149	8	לאסר מלכיהם בזקים ונכבדיהם בכבלי ברזל:
	190	149 9	לעשות בהם משפט

			כתוב הדר הוא לכל-חסידי הללויה:
190	150	1	הללו יה הללואל בקדשו הללוהו ברקיע עזו:
190	150	2	הללוהו בגבורתיו הללוהו כרב גדלו:
190	150	3	הללוהו בתקע שופר הללוהו בנבל וכנור:
190	150	4	הללוהו בתף ומחול הללוהו במנים ועוגב:
190	150	5	הללוהו בצלצלי-שמע הללוהו בצלצלי תרועה:
190	150	6	כל הנשמה תהלל יה הללויה:
200	1	1	משלי שלמה בן-דוד מלך ישראל:
200	1	2	לדעת חכמה ומוסר להבין אמרי בינה:
200	1	3	לקחת מוסר השכל צדק ומשפט ומישרים:
200	1	4	לתת לפתאים ערמה לנער דעת ומזמה:
200	1	5	ישמע חכם ויוסף לקח ונבון תחבלות יקנה:
200	1	6	להבין משל ומליצה דברי חכמים וחידתם:
200	1	7	יראת יהוה ראשית דעת חכמה ומוסר אווילים בזו:
200	1	8	שמע בני מוסר אביך ואל-תטש תורת אמך:
200	1	9	כי לוית חן הם לראשך וענקים לגרגרתיך:
200	1	10	בני אם-יפתוך

			חטאים אל־תבא:
200	1	11	אם־יאמרו לכה אתנו נארבה לדם נצפנה לנקי חנם:
200	1	12	נבלעם כשאול חיים ותמימים כיורדי בור:
200	1	13	כל־הון יקר נמצא נמלא בתינו שלל:
200	1	14	גורלך תפיל בתוכנו כיס אחד יהיה לכלנו:
200	1	15	בני אל־תלך בדרך אתם מנע רגלך מנתיבתם:
200	1	16	כי רגליהם לרע ירוצו וימהרו לשפך־דם:
200	1	17	כ־חנם מזרה הרשת בעיני כל־בעל כנף:
200	1	18	והם לדמם יארבו יצפנו לנפשתם:
200	1	19	כן ארחות כל־בצע בצע את־נפש בעליו יקח:
200	1	20	חכמות בחוץ תרנה ברחבות תתן קולה:
200	1	21	בראש המיות תקרא בפתחי שערים בעיר אמריה תאמר:
200	1	22	עד־מתי פתים תאהבו פתי ולצים לצון חמדו להם וכסילים ישנאו־דעת:
200	1	23	תשובו לתוכחתי הנה אביעה לכם רוחי אודיעה דברי אתכם:
200	1	24	יען קראתי ותמאנו נטיתי ידי ואין מקשיב:
200	1	25	ותפרעו כל־עצתי ותוכחתי לא אביתם:
200	1	26	גם־אני באידכם

			אשחק אלעג בבא פחדכם:
200	1	27	בבא כשאווה פחדכם ואידכם כסופה יאתה בבא עליכם צרה וצוקה:
	200	1	28 אז יקראנני ולא אענה ישחרנני ולא ימצאנני:
200	1	29	תחת כִּי־שנאו דעת ויראת יהוה לא בחרו:
200	1	30	לא־אבו לעצתי נאצו כל־תוכחתי:
200	1	31	ויאכלו מפרי דרכם וממעצתיהם ישבעו:
	200	1	32 כי משובת פתים תהרגם ושלות כסילים תאבדם:
200	1	33	ושמע לי ישכן־בטח ושאנן מפחד רעה:
	200	2	1 בני אִם־תקח אמרי ומצותי תצפן אתך:
200	2	2	להקשיב לחכמה אזנך תטה לבך לתבונה:
200	2	3	כי אם לבינה תקרא לתבונה תתן קולך:
200	2	4	אִם־תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה:
200	2	5	אז תבין יראת יהוה ודעת אלהים תמצא:
	200	2	6 כִּי־יהוה יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:
200	2	7	וצפן לישרים תושיה מגן להלכי תם:
200	2	8	לנצר ארחות משפט ודרך חסידו ישמר:
200	2	9	אז תבין צדק ומשפט ומישרים כל־מעגל־טוב:
200	2	10	כִּי־תבוא חכמה בלבך ודעת לנפשך ינעם:
	200	2	11 מזמה תשמר עליך

			תבונה תנצרכה:
200	2	12	להצילך מדרך רע מאיש מדבר תהפכות:
200	2	13	העזבים ארחות ישר ללכת בדרכי־חשך:
200	2	14	השמחים לעשות רע יגילו בתהפכות רע:
200	2	15	אשר ארחתיהם עקשים ונלוזים במעגלותם:
200	2	16	להצילך מאשה זרה מנכריה אמריה החליקה:
200	2	17	העזבת אלוף נעוריה ואת־ברית אלהיה שכחה:
200	2	18	כי שחה אל־מות ביתה ואל־רפאים מעגלתיה:
200	2	19	כל־באיה לא ישובון ולא־ישיגו ארחות חיים:
200	2	20	למען תלך בדרך טובים וארחות צדיקים תשמר:
	200	2	21 כי־ישרים ישכנו־ארץ ותמימים יותרו בה:
200	2	22	ורשעים מארץ יכרתו ובוגדים יסחו ממנה:
200	3	1	בני תורתי אל־תשכח ומצותי יצר לבך:
200	3	2	כי ארך ימים ושנות חיים ושלום יסיפו לך:
200	3	3	חסד ואמת אל־יעזבך קשרם על־גרגרותיך כתבם על־לוח לבך:
200	3	4	ומצא־חן ושכל־טוב בעיני אלהים ואדם:
	200	3	5 בטח אליהוה בכל־לבך ואל־בינתך אל־תשען:

200	3	6	בכל־דרכיך דעהו והוא יישר ארחתיך:
200	3	7	אל־תהי חכם בעיניך ירא את־יהוה וסור מרע:
200	3	8	רפאות תהי לשרך ושקוי לעצמותיך:
200	3	9	כבד את־יהוה מהונך ומראשית כל־תבואתך:
200	3	10	וימלאו אסמך שבע ותירוש יקביך יפרצו:
200	3	11	מוסר יהוה בני אל־תמאס ואל־תקץ בתוכחתו:
200	3	12	כי את אשר יאהב יהוה יוכיח וכאב את־בן ירצה:
200	3	13	אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק תבונה:
200	3	14	כי טוב סחרה מסחר־כסף ומחרוץ תבואתה:
200	3	15	יקרה היא מפניים וכל־חפצך לא ישוּבָה:
200	3	16	ארך ימים בימינה בשמאולה עשר וכבוד:
200	3	17	דרכיה דרכי־נעם וכל־נתיבותיה שלום:
200	3	18	עץ־חיים היא למחזיקים בה ותמכיה מאשר:
200	3	19	יהוה בחכמה יסד־ארץ כונן שמים בתבונה:
200	3	20	בדעתו תהומות נבקעו ושחקים ירעפו־טל:
200	3	21	בני אל־לזו

			מעיניך נצר תשיה ומזמה:
200	3	22	ויהיו חיים לנפשך וחן לגרתיך:
200	3	23	אז תלך לבטח דרכך ורגלך לא תגוף:
200	3	24	אם־תשכב לא־תפחד ושכבת וערבה שנתך:
200	3	25	אלי־תירא מפחד פתאם ומשאת רשעים כי תבא:
200	3	26	כי־יהוה יהיה בכסלך ושמר רגלך מלכד:
200	3	27	אלי־תמנע־טוב מבעליו בהיות לאל ידיך לעשות:
200	3	28	אלי־תאמר לרעיך לך ושוב ומחר אתן ויש אתך:
200	3	29	אלי־תחרש על־רעך רעה והוא־יושב לבטח אתך:
200	3	30	אלי־תרוב עם־אדם חנם אם־לא גמלך רעה:
200	3	31	אלי־תקנא באיש חמס ואלי־תבחר בכל־דרכיו:
200	3	32	כי תועבת יהוה נלוז ואת־ישרים סודו:
200	3	33	מארת יהוה בבית רשע ונוה צדיקים יברך:
200	3	34	אם־ללצים הוא־יליץ ולעניים יתן־חן:
200	3	35	כבוד חכמים ינחלו וכסילים מרים קלון:
200	4	1	שמעו בנים מוסר אב והקשיבו לדעת בינה:

200	4	2	כי לקח טוב נתתי לכם תורתִי אל־תעזבו:
200	4	3	כִּי־בן הייתי לאבי רך ויחיד לפני אמי:
200	4	4	וירני ויאמר לי יתמך־דברי לבך שמר מצותי וחיה:
200	4	5	קנה חכמה קנה בינה אל־תשכח ואל־תט מאמרי־פי:
200	4	6	אל־תעזבה ותשמרך אהבה ותצרך:
200	4	7	ראשית חכמה קנה חכמה ובכל־קנינך קנה בינה:
200	4	8	סלסלה ותרוממך תכבדך כי תחבקנה:
200	4	9	תתן לראשך לוית־חן עטרת תפארת תמגנך:
200	4	10	שמע בני וקח אמרי וירבו לך שנות חיים:
200	4	11	בדרך חכמה הרתיך הדרכתיך במעגלי־ישר:
200	4	12	בלכתך לא־יצר צעדך ואם־תרוץ לא תכשל:
200	4	13	החזק במוסר אל־תרף נצרה כִּי־היא חייך:
200	4	14	בארץ רשעים אל־תבא ואל־תאשר בדרך רעים:
200	4	15	פרעהו אל־תעבר־בו שטה מעליו ועבור:
200	4	16	כי לא ישנו אס־לא ירעו ונגזלה שנתם אס־לא יכשולו:
200	4	17	כי לחמו לחם רשע ויין חמסים ישתו:
200	4	18	וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור

			עד־נכון היום:
200	4	19	דרך רשעים כאפלה לא ידעו במה יכשלו:
200	4	20	בני לדברי הקשיבה לאמרי הט־אזנך:
200	4	21	אל־יליזו מעיניך שמרם בתוך לבבך:
200	4	22	כי־חיים הם למצאיהם ולכל־בשרו מרפא:
200	4	23	מכל־משמר נצר לבך כי־ממנו תוצאות חיים:
200	4	24	הסר ממך עקשות פה ולזות שפתים הרחק ממך:
200	4	25	עיניך לנכח יביטו ועפעפיך יישרו נגדך:
200	4	26	פלס מעגל רגלך וכל־דרכיך יכנו:
200	4	27	אל־תט־ימין ושמאול הסר רגלך מרע:
200	5	1	בני לחכמתי הקשיבה לתבונתי הט־אזנך:
200	5	2	לשמר מזמות ודעת שפתיך ינצרו:
200	5	3	כי נפת תטפנה שפתי זרה וחלק משמן חכה:
200	5	4	ואחריתה מרה כלענה חזה כחרב פיות:
200	5	5	רגליה ירדות מות שאול צעדיה יתמכו:
200	5	6	ארח חיים פן־תפלס נעו מעגלתיה לא תדע:
200	5	7	ועתה בנים שמעו־לי ואל־תסורו מאמרי־פי:
200	5	8	הרחק מעליה דרכך ואל־תקרב אל־פתח

			ביתה:
200	5	9	פן־תתן לאחרים הודך ושנתיך לאכזרי:
200	5	10	פן־ישבעו זרים כחך ועצבך בבית נכרי:
200	5	11	ונהמת באחריתך בכלות בשרך ושארך:
200	5	12	ואמרת איך שנאתי מוסר ותוכחת נאץ לבי:
200	5	13	ולא־שמעתי בקול מורי ולמלמדי לא־הטיתי אזני:
200	5	14	כמעט הייתי בכל־רע בתוך קהל ועדה:
200	5	15	שתה־מים מבורך ונזלים מתוך בארך:
200	5	16	יפוצו מעינתך חוצה ברחבות פלגי־מים:
200	5	17	יהי־לך לבדך ואין לזרים אתך:
200	5	18	יהי־מקורך ברוך ושמח מאשת נעורך:
200	5	19	אילת אהבים ויעלת־חן דדיה ירוך בכל־עת באהבתה תשגה תמיד:
200	5	20	ולמה תשגה בני בזרה ותחבק חק נכריה:
200	5	21	כי נכח עיני יהוה דרכי־איש וכל־מעגלתיו מפלס:
200	5	22	עוונותיו ילכדנו את־הרשע ובחבלי חטאתו יתמך:
200	5	23	הוא ימות באין מוסר וברב אולתו ישגה:
200	6	1	בני א־ע־רבת לרעך תקעת לזר כפיד:

200	6	2	נוקשת באמרי־פיד נלכדת באמרי־פיד:
200	6	3	עשה זאת אפוא בני והנצל כי באת בכף־רעך לך התרפס ורחב רעידך:
200	6	4	אל־תתן שנה לעיניך ותנומה לעפעפידך:
200	6	5	הנצל כצבי מיד וכצפור מיד יקוש:
200	6	6	לך־אל־נמלה עצל ראה דרכיה וחכם:
200	6	7	אשר אין־לה קצין שטר ומשל:
200	6	8	תכין בקיץ לחמה אגרה בקציר מאכלה:
200	6	9	עד־מתי עצל תשכב מתי תקום משנתך:
200	6	10	מעט שנות מעט תנומות מעט חבק ידים לשכב:
200	6	11	ובא־כמהלך ראשך ומחסרך כאיש מגן:
200	6	12	אדם בליעל איש און הולך עקשות פה:
200	6	13	קרץ בעינו מלל ברגלו מרה באצבעתיו:
200	6	14	תהפכות בלבו חרש רע בכל־עת מדנים ישלח:
200	6	15	עלי־כן פתאם יבוא אידו פתע ישבר ואין מרפא:
200	6	16	שש־הנה שנא יהוה ושבע תועבות נפשו:
200	6	17	עינים רמות לשון שקר וידים שפכות דם־נקי:
200	6	18	לב חרש מחשבות און רגלים ממהרות לרוץ לרעה:
200	6	19	יפיח כזבים עד שקר

ומשלח מדנים בין

אחים:

200	6	20	נצר בני מצות אביך ואל־תטש תורת אמך:
200	6	21	קשרם על־לבך תמיד ענדם על־גרגרתך:
200	6	22	בהתהלכך תנחה אתך בשכבך תשמר עליך והקיצות היא תשיחך:
200	6	23	כי נר מצוה ותורה אור ודרך חיים תוכחות מוסר:
200	6	24	לשמרך מאשת רע מחלקת לשון נכריה:
200	6	25	אל־תחמד יפיה בלבבך ואל־תקחך בעפעפיה:
200	6	26	כי בעד־אשה זונה עד־ככר לחם ואשת איש נפש יקרה תצוד:
200	6	27	היחתה איש אש בחקו ובגדיו לא תשרפנה:
200	6	28	אם־יהלך איש על־הגחלים ורגליו לא תכוינה:
200	6	29	כן הבא אל־אשת רעהו לא ינקה כל־הנגע בה:
200	6	30	לא־יבוזו לגנב כי יגנוב למלא נפשו כי ירעב:
200	6	31	ונמצא ישלם שבעתים את־כל־הון ביתו יתן:
200	6	32	נאף אשה חסר־לב משחית נפשו הוא יעשנה:
200	6	33	נגע־וקלון ימצא וחרפתו לא תמחה:
200	6	34	כִּי־קנאה חמת־גבר

			ולא־יחמול ביום נקם:
200	6	35	לא־ישא פני כל־כפר ולא־יאבה כי תרבה־שחד:
	200	7	1 בני שמר אמרי ומצותי תצפן אתך:
	200	7	2 שמר מצותי וחיה ותורתי כאישון עיניך:
	200	7	3 קשרם על־אצבעתיך כתבם על־לוח לבך:
	200	7	4 אמר לחכמה אחתי את ומדע לבינה תקרא:
	200	7	5 לשמרך מאשה זרה מנכריה אמריה החליקה:
	200	7	6 כי בחלון ביתי בעד אשנבי נשקפתי:
	200	7	7 וארא בפתאים אבינה בבנים נער חסר־לב:
	200	7	8 עבר בשוק אצל פנה ודרך ביתה יצעד:
	200	7	9 בנשף־בערב יום באישון לילה ואפלה:
	200	7	10 והנה אשה לקראתו שית זונה ונצרת לב:
	200	7	11 המיה היא וסררת בביתה לא־ישכנו רגליה:
	200	7	12 פעם בחוץ פעם ברחבות ואצל כל־פנה תארב:
	200	7	13 והחזיקה בו ונשקה־לו העזה פניה ותאמר לו:
	200	7	14 זבחי שלמים עלי היום שלמתי נדרי:
	200	7	15 על־כן יצאתי לקראתך לשחר פניך ואמצאך:

200	7	16	מרבדים רבדתי ערשי חטבות אטון מצרים:
200	7	17	נפתי משכבי מר אהלים וקנמון:
200	7	18	לכה נרוה דדים עדהבקר נתעלסה באהבים:
200	7	19	כי אין האיש בביתו הלך בדרך מרחוק:
200	7	20	צורוהכסף לקח בידו ליום הכסא יבא ביתו:
200	7	21	הטתו ברב לקחה בחלק שפתיה תדיחנו:
200	7	22	הולך אחריה פתאם כשור אל־טבח יבוא וכעכס אל־מוסר אויל:
200	7	23	עד יפלה חץ כבדו כמהר צפור אל־פח ולא־ידע כי־בנפשו הוא:
200	7	24	ועתה בנים שמעו־לי והקשיבו לאמרי־פי:
200	7	25	אלישט אל־דרכיה לבך אל־תתע בנתיבותיה:
200	7	26	כי־רבים חללים הפילה ועצמים כל־הרגיה:
200	7	27	דרכי שאול ביתה ירדות אל־חדרי־מות:
200	8	1	הלא־חכמה תקרא ותבונה תתן קולה:
200	8	2	בראש־מרומים עלי־דרך בית נתיבות נצבה:
200	8	3	ליד־שערים לפי־קרת מבוא פתחים תרנה:
200	8	4	אליכם אישים אקרא וקולי אל־בני אדם:

200	8	5	הבינו פתאים ערמה וכסילים הבינו לב:
200	8	6	שמעו כִּי־נגידים אדבר ומפתח שפתי מישרים:
200	8	7	כִּי־אמת יהגה חכי ותועבת שפתי רשע:
200	8	8	בצדק כִּל־אמרי־פי אין בהם נפתל ועקש:
200	8	9	כלם נכחים למבין וישרים למצאי דעת:
200	8	10	קח־מוסרי ואל־כסף ודעת מחרוץ נבחר:
200	8	11	כִּי־טובה חכמה מפנינים וכל־חפצים לא ישוֹר־בה:
200	8	12	אני־חכמה שכנתי ערמה ודעת מזמות אמצא:
200	8	13	יראת יהוה שנאת רע גאה וגאון ודרך רע ופי תהפכות שנאתי:
200	8	14	לִי־עצה ותושיה אני בינה לי גבורה:
200	8	15	בי מלכים ימלכו ורוזנים יחקקו צדק:
200	8	16	בי שרים ישרו ונדיבים כל־שפטי צדק:
200	8	17	אני אהביה אהב ומשחרי ימצאנני:
200	8	18	עשר־וכבוד אתי הון עתק וצדקה:
200	8	19	טוב פריי מחרוץ ומפז ותבואתי מכסף נבחר:
200	8	20	באר־ח־צדקה אהלך בתוך נתיבות משפט:
200	8	21	להנחיל אהבי יש ואצרתיהם אמלא:
200	8	22	יהוה קנני ראשית

			דרכו קדם מפעליו מאז:
200	8	23	מעולם נסכתי מראש מקדמי־ארץ:
200	8	24	באין־תהמות חוללתי באין מעינות נכבדי־מים:
200	8	25	בטרם הרים הטבעו לפני גבעות חוללתי:
200	8	26	עד־לא עשה ארץ וחוצות וראש עפרות תבל:
200	8	27	בהכינו שמים שם אני בחוקו חוג על־פני תהום:
200	8	28	באמצו שחקים ממעל בעזוז עינות תהום:
200	8	29	בשומו לים חקו ומים לא יעברו־פיו בחוקו מוסדי ארץ:
200	8	30	ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשעים יום יום משחקת לפניו בכל־עת:
200	8	31	משחקת בתבל ארצו ושעשעי את־בני אדם:
200	8	32	ועתה בנים שמעו־לי ואשרי דרכי ישמרו:
200	8	33	שמעו מוסר וחכמו ואל־תפרעו:
200	8	34	אשרי אדם שמע לי לשקד על־דלתתי יום יום לשמר מזוזת פתחי:
200	8	35	כי מצאי מצאי חיים ויפק רצון מיהוה:
200	8	36	וחטאי חמס נפשו כל־משנאי אהבו מות:
200	9	1	חכמות בנתה ביתה חצבה עמודיה שבעה:

200	9	2	טבחה טבחה מסכה יינה אף ערכה שלחנה:
200	9	3	שלחה נערתיה תקרא על־גפי מרמי קרת:
200	9	4	מִי־פתי יסר הנה חסר־לב אמרה לו:
200	9	5	לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי:
200	9	6	עזבו פתאים וחיו ואשרו בדרך בינה:
200	9	7	יסר לץ לקח לו קלון ומוכיח לרשע מומו:
200	9	8	אל־תוכח לץ פן־ישנאך הוכח לחכם ויאהבך:
200	9	9	תן לחכם ויחכם־עוד הודע לצדיק ויוסף לקח:
200	9	10	תחלת חכמה יראת יהוה ודעת קדשים בינה:
200	9	11	כי־בי ירבו ימיך ויוסיפו לך שנות חיים:
200	9	12	אם־חכמת חכמת לך ולצת לבדך תשא:
200	9	13	אשת כסילות המיה פתיות ובל־ידעה מה:
200	9	14	וישבה לפתח ביתה על־כסא מרמי קרת:
200	9	15	לקרא לעברי־דרך המישרים ארחותם:
200	9	16	מִי־פתי יסר הנה וחסר־לב ואמרה לו:
200	9	17	מים־גנובים ימתקו ולחם סתרים ינעם:
200	9	18	ולא־ידע כי־רפאים שם בעמקי שאול קראה:
200	10	1	משלי שלמה בן חכם

			ישמח-אב ובן כסיל תוגת אמו: לא-יועילו אוצרות רשע וצדקה תציל ממות:
200	10	2	
			לא-ירעיב יהוה נפש צדיק והות רשעים יהדף:
200	10	3	
			ראש עשה כפ-רמיה ויד חרוצים תעשיר: אגר בקיץ בן משכיל נרדם בקציר בן מביש:
200	10	4	
200	10	5	
			ברכות לראש צדיק ופי רשעים יכסה חמס:
200	10	6	
			זכר צדיק לברכה ושם רשעים ירקב: חכם-לב יקח מצות ואויל שפתים ילבט: הולך בתם ילך בטח ומעקש דרכיו יודע:
200	10	7	
200	10	8	
200	10	9	
			קרץ עין יתן עצבת ואויל שפתים ילבט: מקור חיים פי צדיק ופי רשעים יכסה חמס:
200	10	10	
200	10	11	
			שנאה תעורר מדנים ועל כל-פשעים תכסה אהבה:
200	10	12	
			בשפתי נבון תמצא חכמה ושבט לגו חסר-לב: חכמים יצפנו-דעת ופי-אויל מחתה קרבה:
200	10	13	
200	10	14	
			הון עשיר קרית עזו מחתת דלים רישם: פעלת צדיק לחיים תבואת רשע לחטאת: ארח לחיים שומר מוסר ועוזב תוכחת מתעה:
200	10	15	
200	10	16	
200	10	17	

200	10	18	מכסה שנאה שפתי־שקר ומוצא דבה הוא כסיל:
200	10	19	ברב דברים לא יחדל־פשע וחשך שפתיו משכיל:
200	10	20	כסף נבחר לשון צדיק לב רשעים כמעט:
200	10	21	שפתי צדיק ירעו רבים ואוילים בחסר־לב ימותו:
200	10	22	ברכת יהוה היא תעשיר ולא־יוסף עצב עמה:
200	10	23	כשחוק לכסיל עשות זמה וחכמה לאיש תבונה:
200	10	24	מגורת רשע היא תבואנו ותאות צדיקים יתן:
200	10	25	כעבור סופה ואין רשע וצדיק יסוד עולם:
200	10	26	כחמץ לשנים וכעשן לעינים כן העצל לשלחיו:
200	10	27	יראת יהוה תוסיף ימים ושנות רשעים תקצרנה:
200	10	28	תוחלת צדיקים שמחה ותקות רשעים תאבד:
200	10	29	מעוז לתם דרך יהוה ומחתה לפעלי און:
200	10	30	צדיק לעולם בלי־מוט ורשעים לא ישכנו־ארץ:
200	10	31	פי־צדיק ינוב חכמה ולשון תהפכות תכרת:
200	10	32	שפתי צדיק ידעון רצון ופי רשעים תהפכות:

200	11	1	מאזני מרמה תועבת יהוה ואבן שלמה רצונו:
200	11	2	בא־זדון ויבא קלון ואת־צנועים חכמה:
200	11	3	תמת ישרים תנחם וסלף בוגדים ושדם:
200	11	4	לא־יועיל הון ביום עברה וצדקה תציל ממות:
200	11	5	צדקת תמים תישר דרכו וברשעתו יפל רשע:
200	11	6	צדקת ישרים תצילם ובהות בגדים ילכדו:
200	11	7	במות אדם רשע תאבד תקוה ותוחלת אונים אבדה:
200	11	8	צדיק מצרה נחלץ ויבא רשע תחתיו:
200	11	9	בפה חנף ישחת רעהו ובדעת צדיקים יחלצו:
200	11	10	בטוב צדיקים תעלץ קריה ובאבד רשעים רנה:
200	11	11	בברכת ישרים תרום קרת ובפי רשעים תהרס:
200	11	12	בז־לרעהו חסר־לב ואיש תבונות יחריש:
200	11	13	הולך רכיל מגלה־סוד ונאמן־רוח מכסה דבר:
200	11	14	באין תחבלות יפל־עם ותשועה ברב יועץ:
200	11	15	רע־ירוע כ־ערב זר ושנא תקעים בוטח:
200	11	16	אשת־חן תתמך כבוד

ועריצים

יתמכו-עשר:

200 11 17 גמל נפשו איש חסד

ועכר שארו אכזרי:

200 11 18 רשע עשה פעלת-שקר

וזרע צדקה שכר

אמת:

200 11 19 כן-צדקה לחיים

ומרדף רעה למותו:

200 11 20 תועבת יהוה

עקשי-לב ורצונו

תמימי דרך:

200 11 21 יד ליד לא-ינקה רע

וזרע צדיקים נמלט:

200 11 22 נזם זהב באף חזיר

אשה יפה וסרת טעם:

200 11 23 תאות צדיקים

אך-טוב תקות רשעים

עברה:

200 11 24 יש מפזר ונוסף עוד

וחושך מישר

אך-למחסור:

200 11 25 נפש-ברכה תדשן

ומרוה גם-הוא

יורא:

200 11 26 מנע בר יקבהו לאום

וברכה לראש משביר:

200 11 27 שחר טוב יבקש רצון

ודרש רעה תבואנו:

200 11 28 בוטח בעשרו הוא

יפל וכעלה צדיקים

יפרחו:

200 11 29 עוכר ביתו

ינחל-רוח ועבד

אויל לחכם-לב:

200 11 30 פרי-צדיק עץ חיים

ולקח נפשות חכם:

200 11 31 הן צדיק בארץ ישלם

אף כירשע וחוטא:

200 12 1 אהב מוסר אהב דעת

ושנא תוכחת בער:

200 12 2 טוב יפיק רצון

מיהוה ואיש מזמות

			ירשיע:
200	12	3	לא־יכון אדם ברשע ושרש צדיקים בלי־מוט:
200	12	4	אשת־חיל עטרת בעלה וכרקב בעצמותיו מבישה:
200	12	5	מחשבות צדיקים משפט תחבלות רשעים מרמה:
200	12	6	דברי רשעים ארב־דם ופי ישרים יצילם:
200	12	7	הפוך רשעים ואינם ובית צדיקים יעמד:
200	12	8	לפי־שכלו יהלל־איש ונעוה־לב יהיה לבוז:
200	12	9	טוב נקלה ועבד לו ממתכבד וחסר־לחם:
200	12	10	יודע צדיק נפש בהמתו ורחמי רשעים אכזרי:
200	12	11	עבד אדמתו ישבע־לחם ומרדף ריקים חסר־לב:
200	12	12	חמד רשע מצוד רעים ושרש צדיקים יתן:
200	12	13	בפשע שפתים מוקש רע ויצא מצרה צדיק:
200	12	14	מפרי פי־איש ישבע־טוב וגמול ידי־אדם ישוב לו:
200	12	15	דרך אויל ישר בעיניו ושמע לעצה חכם:
200	12	16	אויל ביום יודע כעסו וכסה קלון ערום:
200	12	17	יפיח אמונה יגיד צדק ועד שקרים מרמה:
200	12	18	יש בוטה כמדקרות

			חרב ולשון חכמים
			מרפא:
200	12	19	שפת־אמת תכון לעד ועד־ארגיעה לשון
			שקר:
200	12	20	מרמה בלב־חרשי רע וליעצי שלום שמחה:
200	12	21	לא־יאנה לצדיק כל־און ורשעים
			מלאו רע:
200	12	22	תועבת יהוה שפת־שקר ועשי
			אמונה רצונו:
200	12	23	אדם ערום כסה דעת ולב כסילים יקרא
			אולת:
200	12	24	יד־חרוצים תמשול ורמיה תהיה למס:
200	12	25	דאגה בלב־איש ישחנה ודבר טוב
			ישמחנה:
200	12	26	יתר מרעהו צדיק ודרך רשעים תתעם:
200	12	27	לא־יחרך רמיה צידו והון־אדם יקר
			חרוץ:
200	12	28	באר־ח־צדקה חיים ודרך נתיבה
			אל־מות:
200	13	1	בן חכם מוסר אב ולץ לא־שמע גערה:
200	13	2	מפרי פי־איש יאכל טוב ונפש בגדים
			חמס:
200	13	3	נצר פיו שמר נפשו פשק שפתיו
			מחתה־לו:
200	13	4	מתאוה ואין נפשו עצל ונפש חרצים
			תדשן:
200	13	5	דבר־שקר ישנא צדיק ורשע יבאיש
			ויחפיר:

200	13	6	צדקה תצר תמ־דרך ורשעה תסלף חטאת:
200	13	7	יש מתעשר ואין כל מתרושש והון רב:
200	13	8	כפר נפש־איש עשרו ורש לא־שמע גערה:
200	13	9	אור־צדיקים ישמח ונר רשעים ידעך:
200	13	10	רק־בזדון יתן מצה ואת־נועצים חכמה:
200	13	11	הון מהבל ימעט וקבץ על־יד ירבה:
200	13	12	תוחלת ממשכה מחלה־לב ועץ חיים תאווה באה:
200	13	13	בז לדבר יחבל לו וירא מצוה הוא ישלם:
200	13	14	תורת חכם מקור חיים לסור ממקשי מות:
200	13	15	שכל־טוב יתן־חן ודרך בגדים איתן:
200	13	16	כל־ערום יעשה בדעת וכסיל יפרש אולת:
200	13	17	מלאך רשע יפל ברע וציר אמונים מרפא:
200	13	18	ריש וקלון פורע מוסר ושומר תוכחת יכבד:
200	13	19	תאווה נהיה תערב לנפש ותועבת כסילים סור מרע:
200	13	20	הלוך את־חכמים וחכם ורעה כסילים ירוע:
200	13	21	חטאים תרדף רעה ואת־צדיקים ישלם־טוב:
200	13	22	טוב ינחיל בני־בנים וצפון לצדיק חיל חוטא:
200	13	23	רב־אכל ניר ראשים

			ויש נספה בלא משפט:
200	13	24	חושך שבטו שונא בנו ואהבו שחרו מוסר:
200	13	25	צדיק אכל לשבע נפשו ובטן רשעים תחסר:
200	14	1	חכמות נשים בנתה ביתה ואולת בידיה תהרסנו:
200	14	2	הולך בישרו ירא יהוה ונלוז דרכיו בוזהו:
200	14	3	בפי־אוויל חטר גאווה ושפתי חכמים תשמורם:
200	14	4	באין אלפים אבוס בר ורבי־בואות בכח שור:
200	14	5	עד אמונים לא יכזב ויפיח כזבים עד שקר:
200	14	6	בקש־לץ חכמה ואין ודעת לנבון נקל:
200	14	7	לך מנגד לאיש כסיל ובל־ידעת שפתי־דעת:
200	14	8	חכמת ערום הבין דרכו ואולת כסילים מרמה:
200	14	9	אולים יליץ אשם ובין ישרים רצון:
200	14	10	לב יודע מרת נפשו ובשמחתו לא־יתערב זר:
200	14	11	בית רשעים ישמד ואהל ישרים יפריח:
200	14	12	יש דרך ישר לפני־איש ואחריתה דרכי־מות:
200	14	13	גם־בשחוק יכאב־לב ואחריתה שמחה

			תוגה:
200	14	14	מדרכיו ישבע סוג לב ומעליו איש טוב:
200	14	15	פתי יאמין לכל־דבר וערום יבין לאשרו:
200	14	16	חכם ירא וסר מרע וכסיל מתעבר ובוטח:
200	14	17	קצר־אפים יעשה אולת ואיש מזמות ישנא:
200	14	18	נחלו פתאים אולת וערומים יכתרו דעת:
200	14	19	שחו רעים לפני טובים ורשעים על־שערי צדיק:
200	14	20	גם־לרעהו ישנא רש ואהבי עשיר רבים:
200	14	21	בז־לרעהו חוטא ומחונן עניים אשריו:
200	14	22	הלוא־יתעו חרשי רע וחסד ואמת חרשי טוב:
200	14	23	בכל־עצב יהיה מותר ודבר־שפתים אך־למחסור:
200	14	24	עטרת חכמים עשרם אולת כסילים אולת:
200	14	25	מציל נפשות עד אמת ויפח כזבים מרמה:
200	14	26	ביראת יהוה מבטח־עז ולבניו יהיה מחסה:
200	14	27	יראת יהוה מקור חיים לסור ממקשי מות:
200	14	28	ברב־עם הדרת־מלך ובאפס לאם מחתת רזון:
200	14	29	ארך אפים רב־תבונה

			וקצר־רוח מרים
			אולת:
200	14	30	חיי בשרים לב מרפא
			ורקב עצמות קנאה:
200	14	31	עשק־דל חרף עשהו
			ומכבדו חנן אביון:
200	14	32	ברעתו ידחה רשע
			וחסה במותו צדיק:
200	14	33	בלב נבון תנוח
			חכמה ובקרר כסילים
			תודע:
200	14	34	צדקה תרומם־גוי
			וחסד לאמים חטאת:
200	14	35	רצון־מלך לעבד
			משכיל ועברתו תהיה
			מביש:
200	15	1	מענה־רך ישיב חמה
			ודבר־עצב יעלה־אף:
200	15	2	לשון חכמים תיטיב
			דעת ופי כסילים
			יביע אולת:
200	15	3	בכל־מקום עיני
			יהוה צפות רעים
			וטובים:
200	15	4	מרפא לשון עץ חיים
			וסלף בה שבר ברוח:
200	15	5	אויל ינאץ מוסר
			אביו ושמר תוכחת
			יערם:
200	15	6	בית צדיק חסן רב
			ובתבואת רשע
			נעכרת:
200	15	7	שפתי חכמים יזרו
			דעת ולב כסילים
			לא־כן:
200	15	8	זבח רשעים תועבת
			יהוה ותפלת ישרים
			רצונו:
200	15	9	תועבת יהוה דרך
			רשע ומרדף צדקה
			יאהב:
200	15	10	מוסר רע לעזב ארח
			שונא תוכחת ימות:

200	15	11	שאול ואבדון נגד יהוה אף כי־לבות בני־אדם:
200	15	12	לא יאהב־לץ הוכח לו אלי־חכמים לא ילך:
200	15	13	לב שמח ייטב פנים ובעצבת־לב רוח נכאה:
200	15	14	לב נבון יבקש־דעת ופני כסילים ירעה אולת:
200	15	15	כל־ימי עני רעים וטוב־לב משתה תמיד:
200	15	16	טוב־מעט ביראת יהוה מאוצר רב ומהומה בו:
200	15	17	טוב ארחת ירק ואהבה־שם משור אבוס ושנאה־בו:
200	15	18	איש חמה יגרה מדון וארך אפים ישקיט ריב:
200	15	19	דרך עצל כמשכת חזק וארח ישרים סללה:
200	15	20	בן חכם ישמח־אב וכסיל אדם בוזה אמו:
200	15	21	אולת שמחה לחסר־לב ואיש תבונה יישר־לכת:
200	15	22	הפר מחשבות באין סוד וברב יועצים תקום:
200	15	23	שמחה לאיש במענה־פיו ודבר בעתו מה־טוב:
200	15	24	ארח חיים למעלה למשכיל למען סור משאול מטה:
200	15	25	בית גאים יסח יהוה ויצב גבול אלמנה:

200	15	26	תועבת יהוה מחשבות רע וטהרים אמרי־נעם:
200	15	27	עכר ביתו בוצע בצע ושונא מתנת יחיה:
	200	15	28 לב צדיק יהגה לענות ופי רשעים יביע רעות:
200	15	29	רחוק יהוה מרשעים ותפלת צדיקים ישמע:
	200	15	30 מאור־עינים ישמח־לב שמועה טובה תדשן־עצם:
200	15	31	אזן שמעת תוכחת חיים בקרב חכמים תלין:
200	15	32	פורע מוסר מואס נפשו ושומע תוכחת קונה לב:
200	15	33	יראת יהוה מוסר חכמה ולפני כבוד ענוה:
200	16	1	לאדם מערכי־לב ומיהוה מענה לשון:
200	16	2	כל־דרכי־איש זך בעיניו ותכן רוחות יהוה:
200	16	3	גל אל־יהוה מעשיך ויכנו מחשבותיך:
	200	16	4 כל פעל יהוה למענהו וגם־רשע ליום רעה:
	200	16	5 תועבת יהוה כל־גבה־לב יד ליד לא ינקה:
200	16	6	בחסד ואמת יכפר עון וביראת יהוה סור מרע:
	200	16	7 ברצות יהוה דרכי־איש גם־אויביו ישלם אתו:

200	16	8	טוב־מעט בצדקה מרב תבואות בלא משפט:
200	16	9	לב אדם יחשב דרכו ויהוה יכין צעדו:
200	16	10	קסם על־שפתי־מלך במשפט לא ימעל־פיו:
200	16	11	פלס ומאזני משפט ליהוה מעשהו כל־אבני־כיס:
200	16	12	תועבת מלכים עשות רשע כי בצדקה יכון כסא:
200	16	13	רצון מלכים שפתי־צדק ודבר ישרים יאהב:
200	16	14	חמת־מלך מלאכי־מות ואיש חכם יכפרנה:
200	16	15	באורי־פני־מלך חיים ורצונו כעב מלקוש:
200	16	16	קנה־חכמה מה־טוב מחרוץ וקנות בינה נבחר מכסף:
200	16	17	מסלת ישרים סור מרע שמר נפשו נצר דרכו:
200	16	18	לפני־שבר גאון ולפני כשלון גבה רוח:
200	16	19	טוב שפל־רוח את־עניים מחלק שלל את־גאים:
200	16	20	משכיל על־דבר ימצא־טוב ובוטח ביהוה אשריו:
200	16	21	לחכם־לב יקרא נבון ומתק שפתים יסיף לקח:
200	16	22	מקור חיים שכל בעליו ומוסר אולים אולת:
200	16	23	לב חכם ישכיל פיהו ועל־שפתיו יסיף

			לקח:
200	16	24	צוף־דבש אמרי־נעם מתוק לנפש ומרפא לעצם:
	200	16 25	יש דרך ישר לפני־איש ואחריתה דרכי־מות:
200	16	26	נפש עמל עמלה לו כי־אכף עליו פיהו:
200	16	27	איש בליעל כרה רעה ועל־שפתיו כאש צרבת:
200	16	28	איש תהפכות ישלח מדון ונרגן מפריד אלוף:
200	16	29	איש חמס יפתה רעהו והוליכו בדרך לא־טוב:
	200	16 30	עצה עיניו לחשב תהפכות קרץ שפתיו כלה רעה:
200	16	31	עטרת תפארת שיבה בדרך צדקה תמצא:
	200	16 32	טוב ארך אפים מגבור ומשל ברוחו מלכד עיר:
	200	16 33	בחיק יוטל את־הגורל ומיהוה כל־משפטו:
	200	17 1	טוב פת חרבה ושל־ה־בה מבית מלא זבחי־ריב:
200	17	2	עבד־משכיל ימשל בבן מביש ובתוך אחים יחלק נחלה:
200	17	3	מצרף לכסף וכור לזהב ובחן לבות יהוה:
	200	17 4	מרע מקשיב על־שפת־און שקר מזין על־לשון הות:
200	17	5	לעג לרש חרף עשהו שמח לאיד לא ינקה:

200	17	6	עטרת זקנים בני בנים ותפארת בנים אבותם:
200	17	7	לא־נאווה לנבל שפת־יתר אף כי־לנדיב שפת־שקר:
200	17	8	אבן־חן השחד בעיני בעליו אל־כל־אשר יפנה ישכיל:
200	17	9	מכסה־פשע מבקש אהבה ושנה בדבר מפריד אלוף:
200	17	10	תחת גערה במבין מהכות כסיל מאה:
200	17	11	אך־מרי יבקש־רע ומלאך אכזרי ישלח־בו:
200	17	12	פגוש דב שכול באיש ואל־כסיל באולתו:
200	17	13	משיב רעה תחת טובה לא־תמיש רעה מביתו:
200	17	14	פוטר מים ראשית מדון ולפני התגלע הריב נטוש:
200	17	15	מצדיק רשע ומרשיע צדיק תועבת יהוה גם־שניהם:
200	17	16	למה־זה מחיר ביד־כסיל לקנות חכמה ולב־אין:
200	17	17	בכל־עת אהב הרע ואח לצרה יולד:
200	17	18	אדם חסר־לב תוקע כף ערב ערבה לפני רעהו:
200	17	19	אהב פשע אהב מצה מגביה פתחו מבקש־שבר:
200	17	20	עקש־לב לא ימצא־טוב ונהפך בלשונו יפול ברעה:
200	17	21	ילד כסיל לתוגה לו

			ולא־ישמח אבי נבל:
200	17	22	לב שמח ייטב גהה ורוח נכאה תיבש־גרם:
200	17	23	שחד מחיק רשע יקח להטות ארחות משפט:
200	17	24	את־פני מבין חכמה ועיני כסיל בקצה־ארץ:
200	17	25	כעס לאביו בן כסיל וממר לילדתו:
	200	17	26 גם ענוש לצדיק לא־טוב להכות נדיבים על־ישר:
200	17	27	חושך אמריו יודע דעת וקר־רוח איש תבונה:
200	17	28	גם אויל מחריש חכם יחשב אטם שפתיו נבון:
200	18	1	לתאווה יבקש נפרד בכל־תושיה יתגלע:
	200	18	2 לא־יחפץ כסיל בתבונה כי אמ־בהתגלות לבו:
	200	18	3 בבוא־רשע בא גם־בוז ועם־קלון חרפה:
200	18	4	מים עמקים דברי פי־איש נחל נבע מקור חכמה:
	200	18	5 שאת פני־רשע לא־טוב להטות צדיק במשפט:
200	18	6	שפתי כסיל יבאו ברייב ופיו למהלמות יקרא:
200	18	7	פי־כסיל מחתה־לו ושפתיו מוקש נפשו:
	200	18	8 דברי נרגן כמתלהמים והם ירדו חדרי־בטן:
200	18	9	גם מתרפה במלאכתו

			אח הוא לבעל
			משחית:
200	18	10	מגדל־עז שם יהוה
			בור־רוץ צדיק
			ונשגב:
200	18	11	הון עשיר קרית עזו
			וכחומה נשגבה
			במשכיתו:
200	18	12	לפני־שבר יגבה
			לב־איש ולפני כבוד
			ענוה:
200	18	13	משיב דבר בטרם
			ישמע אולת היא־לו
			וכלמה:
200	18	14	רוח־איש יכלכל
			מחלהו ורוח נכאה
			מי ישאנה:
200	18	15	לב נבון יקנה־דעת
			ואזן חכמים
			תבקש־דעת:
200	18	16	מתן אדם ירחיב לו
			ולפני גדלים
			ינחנו:
200	18	17	צדיק הראשון בריבו
			יבא־רעהו וחקרו:
200	18	18	מדינים ישבית
			הגורל ובין עצומים
			יפריד:
200	18	19	אח נפשע מקרית־עז
			ומדונים כבריח
			ארמון:
200	18	20	מפרי פי־איש תשבע
			בטנו תבואת שפתיו
			ישבע:
200	18	21	מות וחיים
			ביד־לשון ואהביה
			יאכל פריה:
200	18	22	מצא אשה מצא טוב
			ויפק רצון מיהוה:
200	18	23	תחנונים ידבר־רש
			ועשיר יענה עזות:
200	18	24	איש רעים להתרעע
			ויש אהב דבק מאח:

200	19	1	טוב־רש הולך בתמו מעקש שפתיו והוא כסיל:
200	19	2	גם בלא־דעת נפש לא־טוב ואץ ברגלים חוטא:
200	19	3	אולת אדם תסלף דרכו ועל־יהוה יזעף לבו:
200	19	4	הון יסיף רעים רבים ודל מרעהו יפרד:
200	19	5	עד שקרים לא ינקה ויפיח כזבים לא ימלט:
200	19	6	רבים יחלו פני־נדיב וכל־הרע לאיש מתן:
200	19	7	כל אחי־רש שנאהו אף כי מרעהו רחקו ממנו מרדף אמרים לא־המה:
200	19	8	קנה־לב אהב נפשו שמר תבונה למצא־טוב:
200	19	9	עד שקרים לא ינקה ויפיח כזבים יאבד:
200	19	10	לא־נאווה לכסיל תענוג אף כי־לעבד משל בשרים:
200	19	11	שכל אדם האריך אפו ותפארתו עבר על־פשע:
200	19	12	נהם ככפיר זעף מלך וכטל על־עשב רצונו:
200	19	13	הות לאביו בן כסיל ודלף טרד מדיני אשה:
200	19	14	בית והון נחלת אבות ומיהוה אשה משכלת:
200	19	15	עצלה תפיל תרדמה

			ונפש רמיה תרעב:
200	19	16	שמר מצוה שמר נפשו בוזה דרכיו יומת:
	200	19	17 מלוה יהוה חונן דל וגמלו ישלם־לו:
		200	19 18 יסר בנך כ־יש תקוה ואל־המיתו אל־תשא נפשך:
	200	19	19 גר־לחמה נשא ענש כי אס־תציל ועוד תוסף:
200	19	20	שמע עצה וקבל מוסר למען תחכם באחריתך:
		200	19 21 רבות מחשבות בלב־איש ועצת יהוה היא תקום:
	200	19	22 תאות אדם חסדו וטוב־רש מאיש כזב:
		200	19 23 יראת יהוה לחיים ושבע ילין בל־יפקד רע:
200	19	24	טמן עצל ידו בצלחת גם־אל־פיהו לא ישיבנה:
		200	19 25 לץ תכה ופתי יערם והוכיח לנבון יבין דעת:
	200	19	26 משדד־אב יבריה אם בן מביש ומחפיר:
		200	19 27 חדל־בני לשמע מוסר לשגות מאמר־דעת:
		200	19 28 עד בליעל יליץ משפט ופי רשעים יבלע־און:
	200	19	29 נכונו ללצים שפטים ומהלמות לגו כסילים:
		200	20 1 לץ היין המה שכר וכל־שגה בו לא יחכם:
		200	20 2 נהם ככפיר אימת מלך מתעברו חוטא

			נפשו:
200	20	3	כבוד לאיש שבת מריב וכל־אוויל יתגלע:
200	20	4	מחרף עצל לא־יחרש ישאל בקציר ואין:
200	20	5	מים עמקים עצה בלב־איש ואיש תבונה ידלנה:
200	20	6	רב־אדם יקרא איש חסדו ואיש אמונים מי ימצא:
200	20	7	מתהלך בתמו צדיק אשרי בניו אחריו:
	200	20	8 מלך יושב על־כסא־דין מזרה בעיניו כל־רע:
200	20	9	מ־יֵאמֶר זכיתי לבי טהרתי מחטאתי:
200	20	10	אבן ואבן איפה ואיפה תועבת יהוה גם־שניהם:
	200	20	11 גם במעלליו יתנכר־נער אם־זך ואם־ישר פעלו:
200	20	12	אזן שמעת ועין ראה יהוה עשה גם־שניהם:
200	20	13	אל־תאהב שנה פן־תורש פקח עיניך שבע־לחם:
200	20	14	רע רע יאמר הקונה ואזל לו אז יתהלל:
200	20	15	יש זהב ורב־פנינים וכלי יקר שפתי־דעת:
200	20	16	לקח־בגדו כ־ערב זר ובעד נכרים חבלהו:
200	20	17	ערב לאיש לחם שקר ואחר ימלא־פיהו חציץ:
200	20	18	מחשבות בעצה תכון

			ובתחבולות עשה מלחמה:
200	20	19	גולה-סוד הולך רכיל ולפתה שפתיו לא תתערב:
200	20	20	מקלל אביו ואמו ידעך נרו באישון חשך:
200	20	21	נחלה מבחלת בראשנה ואחריתה לא תברך:
200	20	22	אל-תאמר אשלמה-רע קוה ליהוה וישע לך:
200	20	23	תועבת יהוה אבן ואבן ומאזני מרמה לא-טוב:
200	20	24	מיהוה מצעדי-גבר ואדם מה-יבין דרכו:
200	20	25	מוקש אדם ילע קדש ואחר נדרים לבקר:
200	20	26	מזרה רשעים מלך חכם וישב עליהם אופן:
200	20	27	נר יהוה נשמת אדם חפש כל-חדרי-בטן:
200	20	28	חסד ואמת יצרו-מלך וסעד בחסד כסאו:
200	20	29	תפארת בחורים כחם והדר זקנים שיבה:
200	20	30	חברות פצע תמריק ברע ומכות חדרי-בטן:
200	21	1	פלגי-מים לב-מלך ביד-יהוה על-כל-אשר יחפץ יטנו:
200	21	2	כל-דרך-איש ישר בעיניו ותכן לבות יהוה:
200	21	3	עשה צדקה ומשפט נבחר ליהוה מזבח:
200	21	4	רום-עינים ורחב-לב

			נר רשעים חטאת:
200	21	5	מחשבות חרוץ אך-למותר וכל-אין אך-למחסור:
200	21	6	פעל אוצרות בלשון שקר הבל נדף מבקשי-מות:
200	21	7	שד-רשעים יגורם כי מאנו לעשות משפט:
200	21	8	הפכפך דרך איש וזר וזך ישר פעלו:
	200	21	9 טוב לשבת על-פנת-גג מאשת מדינים ובית חבר:
200	21	10	נפש רשע אות-ה-רע לא-יחן בעיניו רעהו:
200	21	11	בענש-לץ יחכם-פתי ובהשכיל לחכם יקח-דעת:
	200	21	12 משכיל צדיק לבית רשע מסלף רשעים לרע:
200	21	13	אטם אזנו מזעקת-דל גם-הוא יקרא ולא יענה:
200	21	14	מתן בסתר יכפה-אף ושחד בחק חמה עזה:
200	21	15	שמחה לצדיק עשות משפט ומחתה לפעלי און:
200	21	16	אדם תועה מדרך השכל בקהל רפאים ינוח:
200	21	17	איש מחסור אהב שמחה אהב יין-ושמן לא יעשיר:
200	21	18	כפר לצדיק רשע ותחת ישרים בוגד:
200	21	19	טוב שבת בארץ-מדבר מאשת מדונים וכעס:
200	21	20	אוצר נחמד ושמן בנוה חכם וכסיל

			אדם יבלענו:
200	21	21	רדף צדקה וחסד ימצא חיים צדקה וכבוד:
200	21	22	עיר גברים עלה חכם וירד עז מבטחה:
200	21	23	שמר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו:
200	21	24	זד יהיר לץ שמו עושה בעברת זדון:
200	21	25	תאות עצל תמיתנו כי־מאנו ידיו לעשות:
200	21	26	כל־היום התאווה תאווה וצדיק יתן ולא יחשך:
200	21	27	זבח רשעים תועבה אף כי־בזמה יביאנו:
200	21	28	עד־כזבים יאבד ואיש שומע לנצח ידבר:
200	21	29	העז איש רשע בפניו וישר הוא יכין דרכיו:
200	21	30	אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד יהוה:
200	21	31	סוס מוכן ליום מלחמה וליהוה התשועה:
200	22	1	נבחר שם מעשר רב מכסף ומזהב חן טוב:
200	22	2	עשיר ורש נפגשו עשה כלם יהוה:
200	22	3	ערום ראה רעה ויסתר ופתיים עברו ונענשו:
200	22	4	עקב ענוה יראת יהוה עשר וכבוד וחיים:
200	22	5	צנים פחים בדרך

			עקש שומר נפשו ירחק מהם:
200	22	6	חנך לנער על-פי דרכו גם כייזקין לא-יסור ממנה:
200	22	7	עשיר ברשים ימשול ועבד לזה לאיש מלוה:
	200	22	8 זורע עולה יקצור-און ושבת עברתו יכלה:
200	22	9	טוב-עין הוא יברך כי-נתן מלחמו לדל:
200	22	10	גרש לץ ויצא מדון וישבת דין וקלון:
200	22	11	אהב טהור-לב חן שפתיו רעהו מלך:
	200	22	12 עיני יהוה נצרו דעת ויסלף דברי בגד:
200	22	13	אמר עצל ארי בחוץ בתוך רחבות ארצח:
200	22	14	שוחה עמקה פי זרות זעום יהוה יפול-שם:
	200	22	15 אולת קשורה בלב-נער שבת מוסר ירחיקנה ממנו:
200	22	16	עשק דל להרבות לו נתן לעשיר אך-למחסור:
200	22	17	הט אזנך ושמע דברי חכמים ולבך תשית לדעת:
200	22	18	כי-נעים כי-תשמרם בבטנך יכנו יחדו על-שפתיך:
200	22	19	להיות ביהוה מבטחך הודעתך היום אף-אתה:
	200	22	20 הלא כתבתי לך שלשום במעצות ודעת:

200	22	21	להודיעך קשט אמרי אמת להשיב אמרים אמת לשלחך:
200	22	22	אל־תגזל־דל כי דל־הוא ואל־תדכא עני בשער:
200	22	23	כי־יהוה יריב ריבם וקבע את־קבעיהם נפש:
200	22	24	אל־תתרע את־בעל אף ואת־איש חמות לא תבוא:
200	22	25	פן־תאלף ארחתו ולקחת מוקש לנפשך:
200	22	26	אל־תהי בתקעי־כף בערבים משאות:
200	22	27	אם־אין־לך לשלם למה יקח משכבך מתחת־יך:
200	22	28	אל־תסג גבול עולם אשר עשו אבות־יך:
200	22	29	חזית איש מהיר במלאכתו לפני־מלכים יתיצב בלי־יציצב לפני חשכים:
200	23	1	כי־תשב ללחום את־מושל בין תבין את־אשר לפניך:
200	23	2	ושמת שכינ בלעך אם־בעל נפש אתה:
200	23	3	אל־תתאו למטעמותיו והוא לחם כזבים:
200	23	4	אל־תיגע להעשיר מבינתך חדל:
200	23	5	התעוף עיניך בו ואיננו כי עשה יעשה־לו כנפים כנשר ועיף השמים:
200	23	6	אל־תלחם את־לחם רע עין ואל־תתאו למטעמתיו:
200	23	7	כי כמו־שער בנפשו

			כִּי־הוא אכל ושתה יאמר לך ולבו בל־עמך:
200	23	8	פתך־אכלת תקיאנה ושחת דבריך הנעימים:
	200	23	9 באזני כסיל אל־תדבר כ־יבוז לשכל מליך:
200	23	10	אל־תסג גבול עולם ובשדי יתומים אל־תבא:
	200	23	11 כ־גאלם חזק הוא־יריב את־ריבם אתך:
200	23	12	הביאה למוסר לבך ואזנך לאמרי־דעת:
200	23	13	אל־תמנע מנער מוסר כ־תכנו בשבט לא ימות:
	200	23	14 אתה בשבט תכנו ונפשו משאול תציל:
	200	23	15 בני אס־חכם לבך ישמח לבי גם־אני:
	200	23	16 ותעלזנה כליותי בדבר שפתיך מישרים:
	200	23	17 אלי־קנא לבך בחטאים כי אם־ביראת־יהוה כל־היום:
	200	23	18 כי אם־יש אחרית ותקותך לא תכרת:
	200	23	19 שמע־אתה בני וחכם ואשר בדרך לבך:
	200	23	20 אל־תהי בסבאי־יין בזללי בשר למו:
	200	23	21 כ־סבא וזולל יורש וקרעים תלביש נומה:
200	23	22	שמע לאביך זה ילדך ואל־תבוז כ־זקנה אמך:

200	23	23	אמת קנה ואל־תמכר חכמה ומוסר ובינה:
200	23	24	גול יגול אבי צדיק יולד חכם וישמח בו:
200	23	25	ישמח־אביך ואמך ותגל יולדתך:
200	23	26	תנה־בני לבך לי ועיניך דרכי תרצנה:
200	23	27	כי־שוחה עמקה זונה ובאר צרה נכריה:
200	23	28	אף־היא כחתף תארב ובוגדים באדם תוסף:
200	23	29	למי אוי למי אבוי למי מדונים למי שיח למי פצעים חנם למי חכללות עינים:
200	23	30	למאחרים על־היין לבאים לחקר ממסך:
200	23	31	אל־תרא יין כי יתאדם כי־יתן בכיס עינו יתהלך במישרים:
200	23	32	אחריתו כנחש ישך וכצפעני יפרש:
200	23	33	עיניך יראו זרות ולבך ידבר תהפכות:
200	23	34	והיית כשכב בלביים וכשכב בראש חבל:
200	23	35	הכוני בל־חליתי הלמוני בל־ידעתי מתי אקיץ אוסיף אבקשנו עוד:
200	24	1	אל־תקנא באנשי רעה ואל־תתאו להיות אתם:
200	24	2	כי־שד יהגה לבם ועמל שפתיהם תדברנה:
200	24	3	בחכמה יבנה בית ובתבונה יתכונן:

200	24	4	ובדעת חדרים ימלאו כל־הון יקר ונעים:
200	24	5	גבר־חכם בעוז ואיש־דעת מאמץ־כח:
200	24	6	כי בתחבולות תעשה־לך מלחמה ותשועה ברב יועץ:
200	24	7	ראמות לאויל חכמות בשער לא יפתח־פיהו:
200	24	8	מחשב להרע לו בעל־מזמות יקראו:
200	24	9	זמת אולת חטאת ותועבת לאדם ליץ:
200	24	10	התרפית ביום צרה צר כחכה:
200	24	11	הצל לקחים למות ומטים להרג אם־תחשוך:
200	24	12	כי־תאמר הן לא־ידענו זה הלא־תכן לבות הוא־יבין ונצר נפשך הוא ידע והשיב לאדם כפעלו:
200	24	13	אכל־בני דבש כי־טוב ונפת מתוק על־יֶחֶךְ:
200	24	14	כן דעה חכמה לנפשך אם־מצאת ויש אחרית ותקותך לא תכרת:
200	24	15	אל־תארב רשע לנוה צדיק אל־תשדד רבצו:
200	24	16	כי שבע יפול צדיק וקם ורשעים יכשלו ברעה:
200	24	17	בנפל אויביך אל־תשמח ובכשלו אלי־יגל לבך:
200	24	18	פן־יראה יהוה ורע בעיניו והשיב מעליו אפו:

200	24	19	אל־תתחר במרעים אל־תקנא ברשעים:
200	24	20	כי לא־תהיה אחרית לרע נר רשעים ידעך:
200	24	21	יר־א־ת־יהוה בני ומלך עַם־שונים אל־תתערב:
200	24	22	כ־פ־ת־אֵם יקום אידם ופיד שניהם מי יודע:
200	24	23	גם־אלה לחכמים הכר־פנים במשפט בל־טוב:
200	24	24	אמר לרשע צדיק אתה יקבהו עמים יזעמוהו לאמים:
200	24	25	ולמוכיחים ינעם ועליהם תבוא ברכת־טוב:
200	24	26	שפתים ישק משיב דברים נכחים:
200	24	27	הכן בחוץ מלאכתך ועתדה בשדה לך אחר ובנית ביתך:
200	24	28	אל־תהי עד־חנם ברעך והפתית בשפתיך:
200	24	29	אל־תאמר כאשר עשה־לי כן אעשה־לו אשיב לאיש כפעלו:
200	24	30	על־שדה איש־עצל עברתי ועל־כרם אדם חסר־לב:
200	24	31	והנה עלה כלו קמשנים כסו פניו חרלים וגדר אבניו נהרסה:
200	24	32	ואחזה אנכי אשית לבי ראיתי לקחתי מוסר:
200	24	33	מעט שנות מעט תנומות מעט חבק

			ידיים לשכב:
200	24	34	ובא־מתהלך רישך ומחסריך כאיש מגן:
200	25	1	גם־אלה משלי שלמה אשר העתיקו אנשי חזקיה מלך־יהודה:
200	25	2	כבוד אלהים הסתר דבר וכבוד מלכים חקר דבר:
200	25	3	שמים לרום וארץ לעמק ולב מלכים אין חקר:
200	25	4	הגו סיגים מכסף ויצא לצרף כלי:
200	25	5	הגו רשע לפני־מלך ויכון בצדק כסאו:
200	25	6	אל־תתהדר לפני־מלך ובמקום גדלים אל־תעמד:
200	25	7	כי טוב אמר־לך עלה הנה מהשפילך לפני נדיב אשר ראו עיניך:
200	25	8	אל־תצא לרב מהר פן מה־תעשה באחריתה בהכלים אתך רעך:
200	25	9	ריבך ריב את־רעך וסוד אחר אל־תגל:
200	25	10	פן־יחסדך שמע ודבתך לא תשוב:
200	25	11	תפוחי זהב במשכיות כסף דבר דבר על־אפניו:
200	25	12	נזם זהב וחלי־כתם מוכיח חכם על־אזן שמעת:
200	25	13	כצנת־שלג ביום קציר ציר נאמן לשלחיו ונפש אדניו ישיב:
200	25	14	נשיאים ורוח וגשם אין איש מתהלל במת־שקר:

200	25	15	בארך אפים יפתה קצין ולשון רכה תשבר-גרם:
200	25	16	דבש מצאת אכל דרך פן-תשבענו והקאתו:
200	25	17	הקר רגלך מבית רעך פן-ישבעך ושנאך:
200	25	18	מפיץ וחרב וחץ שנון איש ענה ברעהו עד שקר:
200	25	19	שן רעה ורגל מועדת מבטח בוגד ביום צרה:
200	25	20	מעדה בגד ביום קרה חמץ על-נתר ושר בשרים על לב-רע:
200	25	21	אם-רעב שנאך האכלהו לחם ואם-צמא השקהו מים:
200	25	22	כי גחלים אתה חתה על-ראשו ויהוה ישלם-לך:
200	25	23	רוח צפון תחולל גשם ופנים נזעמים לשון סתר:
200	25	24	טוב שבת על-פנת-גג מאשת מדונים ובית חבר:
200	25	25	מים קרים על-נפש עיפה ושמועה טובה מארץ מרחק:
200	25	26	מעין נרפש ומקור משחת צדיק מט לפני-רשע:
200	25	27	אכל דבש הרבות לא-טוב וחקר כבדם כבוד:
200	25	28	עיר פרוצה אין חומה איש אשר אין מעצר לרוחו:
200	26	1	כשלג בקיץ וכמטר בקציר כן לא-נאוה

			לכסיל כבוד:
200	26	2	כצפור לנוד כדרור לעוף כן קללת חנם לא תבא:
	200	26	3 שוט לסוס מתג לחמור ושבט לגו כסילים:
	200	26	4 אל־תען כסיל כאולתו פן־תשוה־לו גם־אתה:
	200	26	5 ענה כסיל כאולתו פן־יהיה חכם בעיניו:
	200	26	6 מקצה רגלים חמס שתה שלח דברים ביד־כסיל:
	200	26	7 דליו שקים מפסח ומשל בפי כסילים:
	200	26	8 כצורר אבן במרגמה כן־נותן לכסיל כבוד:
	200	26	9 חוח עלה ביד־שכור ומשל בפי כסילים:
	200	26	10 רב מחולל־כל ושכר כסיל ושכר עברים:
	200	26	11 ככלב שב על־קאו כסיל שונה באולתו:
	200	26	12 ראית איש חכם בעיניו תקוה לכסיל ממנו:
	200	26	13 אמר עצל שחל בדרך ארי בין הרחבות:
	200	26	14 הדלת תסוב על־צירה ועצל על־מטתו:
	200	26	15 טמן עצל ידו בצלחת נלאה להשיבה אל־פיו:
	200	26	16 חכם עצל בעיניו משבעה משיבי טעם:
	200	26	17 מחזיק באזני־כלב עבר מתעבר על־ריב לא־לו:
	200	26	18 כמתלהלה הירה זקים

			חצים ומות:
200	26	19	כַּן־אִישׁ רִמָּה אֶת־רַעְהוּ וְאָמַר הֲלֹא־מִשְׁחָק אֲנִי: בֶּאֱפֶס עֲצִים תִּכְבֶּה־אֵשׁ וּבֹאִין נִרְגֵּן יִשְׁתַּק מִדּוֹן: פָּחַם לִגְחָלִים וְעֲצִים לֵאשׁ וְאִישׁ מִדּוֹנִים לְחַרְחֹר־רִיב: דְּבָרֵי נִרְגֵּן כִּמְתִּלֵּה־מִים וְהֵם יִרְדּוּ חֲדָרֵי־בֶטֶן: כֶּסֶף סִיגִים מִצִּפֶּה עַל־חֶרֶשׁ שְׁפֹתִים דְּלָקִים וּלְב־רַע: בִּשְׁפָתוֹ יִנְכַּר שׁוֹנֵא וּבִקְרָבוֹ יִשִּׁית מִרְמָה: כִּי־יִחַנֵּן קוֹלוֹ אֶל־תֹּאמָנ־יָבוּ כִּי שֶׁבַע תּוֹעֲבוֹת בִּלְבוֹ: תִּכְסֶּה שְׁנֵאָה בִּמְשֹׁאוֹן תִּגְלֶה רַעְתּוֹ בִּקְהָל: כִּרְה־שַׁחַת בָּהּ יִפֹּל וּגְלָל אֲבֵן אֱלִיוֹ תִּשׁוּב: לְשׁוֹן־שֶׁקֶר יִשְׁנֵא דַּכּוֹ וּפֹה חֶלֶק יַעֲשֶׂה מִדְּחָה: אֶל־תִּתְהַלֵּל בְּיוֹם מָחָר כִּי לֹא־תִדַּע מֶה־יִּילָד יוֹם: יִהְלֹךְ זֶר וּלֹא־פִיךְ נִכְרִי וְאֶל־שְׁפֹתֶיךָ: כִּבְד־אֲבֵן וְנִטְלָה חֹל וְכַעַס אוֹיֵל כִּבְד מִשְׁנִיָּהֶם: אֲכֹזְרִיּוֹת חֲמָה וְשֹׁטֶף אֶף וּמִי יַעֲמֵד לִפְנֵי קִנְאָה: טוֹבָה תּוֹכַחַת מִגְלָה מֵאֲהָבָה מִסִּתְרָת: נֶאֱמָנִים פְּצַעֵי אוֹהֵב

ונעדרות נשיקות

שונא:

נפש שבעה תבוס נפת
ונפש רעבה כל־מר

מתוק:

כצפור נודדת
מִן־קנה כִּן־איש

נודד ממקומו:

שמן וקטרת ישמח־לב
ומתק רעהו
מעצת־נפש:

רעך ורעה אביך
אל־תעזב ובית אחיך
אל־תבוא ביום אידך
טוב שכן קרוב מאח
רחוק:

חכם בני ושמח לבי
ואשיבה חרפי דבר:

ערום ראה רעה נסתר
פתאים עברו נענשו:

קח־בגדו כִּי־ערב זר
ובעד נכריה חבלהו:

מברך רעהו בקול
גדול בבקר השכים
קללה תחשב לו:

דלף טורד ביום
סגריר ואשת מדונים
נשתוה:

צפניה צפן־רוח
ושמן ימינו יקרא:

ברזל בברזל יחד
ואיש יחד
פני־רעהו:

נצר תאנה יאכל
פריה ושמר אדניו
יכבד:

כמים הפנים לפנים
כן לבי־האדם לאדם:

שאול ואבדה לא
תשבענה ועיני האדם
לא תשבענה:

מצרף לכסף וכור
לזהב ואיש לפי

מהללו:

200	27	22	אם תכתוש־את־האוויל במכתש בתוך הריפות בעלי לא־תסור מעליו אולתו:
200	27	23	ידע תדע פני צאנך שית לבך לעדרים:
200	27	24	כי לא לעולם חסן ואם־נזר לדור דור:
200	27	25	גלה חציר ונראה־דשא ונאספו עשבות הרים:
200	27	26	כבשים ללבושך ומחיר שדה עתודים:
200	27	27	ודי חלב עזים ללחמך ללחם ביתך וחיים לנערו־תיך:
200	28	1	נסו ואין־רדף רשע וצדיקים ככפיר יבטח:
200	28	2	בפשע ארץ רבים שריה ובאדם מבין ידע כן יאריך:
200	28	3	גבר רש ועשק דלים מטר סחף ואין לחם:
200	28	4	עזבי תורה יהללו רשע ושמרי תורה יתגרו במ:
200	28	5	אנשי־רע לא־יבינו משפט ומבקשי יהוה יבינו כל:
200	28	6	טוב־רש הולך בתמו מעקש דרכים והוא עשיר:
200	28	7	נוצר תורה בן מבין ורעה זוללים יכלים אביו:
200	28	8	מרבה הונו בנשך ובתרבית לחונן דלים יקבצנו:
200	28	9	מסיר אזנו משמע תורה גם־תפלתו תועבה:

200	28	10	משגה ישרים בדרך רע בשחותו הוא־יפול ותמימים ינחלו־טוב:
200	28	11	חכם בעיניו איש עשיר ודל מבין יחקרנו:
200	28	12	בעלץ צדיקים רבה תפארת ובקום רשעים יחפש אדם:
200	28	13	מכסה פשעיו לא יצליח ומודה ועזב ירחם:
200	28	14	אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה לכו יפול ברעה:
200	28	15	ארי־נהם ודב שוקק משל רשע על עם־דל:
200	28	16	נגיד חסר תבונות ורב מעשקות שנאי בצע יאריך ימים:
200	28	17	אדם עשק בדם־נפש עד־בור ינוס אלי־תמכו־בו:
200	28	18	הולך תמים יושע ונעקש דרכים יפול באחת:
200	28	19	עבד אדמתו ישבע־לחם ומרדף רקים ישבע־ריש:
200	28	20	איש אמונות רב־ברכות ואץ להעשיר לא ינקה:
200	28	21	הכר־פנים לא־טוב ועל־פת־לחם יפשע־גבר:
200	28	22	נבהל להון איש רע עין ולא־ידע כי־חסר יבאנו:
200	28	23	מוכיח אדם אחרי חן ימצא ממחליק לשון:
200	28	24	גוזל אביו ואמו ואמר אין־פשע חבר

			הוא לאיש משחית:
200	28	25	רחב־נפש יגרה מדון ובוטח על־יהוה ידשן:
200	28	26	בוטח בלבו הוא כסיל והולך בחכמה הוא ימלט:
200	28	27	נותן לרש אין מחסור ומעלים עיניו רב־מארות:
200	28	28	בקום רשעים יסתר אדם ובאבדם ירבו צדיקים:
200	29	1	איש תוכחות מקשה־ערף פתע ישבר ואין מרפא:
200	29	2	ברבות צדיקים ישמח העם ובמשל רשע יאנח עם:
200	29	3	איש־אהב חכמה ישמח אביו ורעה זונות יאבד־הון:
200	29	4	מלך במשפט יעמיד ארץ ואיש תרומות יהרסנה:
200	29	5	גבר מחליק על־רעהו רשת פורש על־פעמיו:
200	29	6	בפשע איש רע מוקש וצדיק ירון ושמח:
200	29	7	ידע צדיק דין דלים רשע לא־יבין דעת:
200	29	8	אנשי לצון יפיחו קריה וחכמים ישיבו אף:
200	29	9	איש־חכם נשפט את־איש אויל ורגז ושחק ואין נחת:
200	29	10	אנשי דמים ישנאו־תם וישרים יבקשו נפשו:
200	29	11	כל־רוחו יוציא כסיל וחכם באחור

ישבחנה:

משל מקשיב 12 29 200
על־דבר־שקר

כל־משרתיו רשעים:

רש ואיש תככים 13 29 200
נפגשו מאיר־עיני

שניהם יהוה:

מלך שופט באמת 14 29 200
דלים כסאו לעד

יכון:

שבט ותוכחת יתן 15 29 200
חכמה ונער משלח

מביש אמו:

ברבות רשעים 16 29 200
ירבה־פשע וצדיקים

במפלתם יראו:

יסר בנך ויניחך 17 29 200
ויתן מעדנים

לנפשך:

באין חזון יפרע עם 18 29 200
ושמר תורה אשרהו:

בדברים לא־יוסר 19 29 200
עבד כִּי־יבין ואין

מענה:

חזית איש אץ 20 29 200
בדבריו תקוה לכסיל

ממנו:

מפנק מנער עבדו 21 29 200
ואחריתו יהיה

מנון:

איש־אף יגרה מדון 22 29 200
ובעל חמה רב־פשע:

גאות אדם תשפילנו 23 29 200
ושפל־רוח יתמך

כבוד:

חולק עם־גנב שונא 24 29 200
נפשו אלה ישמע ולא

יגיד:

חרדת אדם יתן מוקש 25 29 200
ובוטח ביהוה ישגב:

רבים מבקשים 26 29 200
פני־מושל ומיהוה

משפט־איש:

200	29	27	תועבת צדיקים איש עול ותועבת רשע ישר־דרך:
200	30	1	דברי אגור בן־יקה המשא נאם הגבר לא־תֵאל לא־תֵאל ואכל:
200	30	2	כי בער אנכי מאיש ולא־בינת אדם לי:
200	30	3	ולא־למדתי חכמה ודעת קדשים אדע:
200	30	4	מי עלה־שמים וירד מי אסף־רוח בחפניו מי צר־מים בשמלה מי הקים כל־אפסי־ארץ מה־שמו ומה־שם־בנו כי תדע:
200	30	5	כל־אמרת אלוה צרופה מגן הוא לחסים בו:
200	30	6	אל־תוסף על־דבריו פן־יוכיח בך ונכזבת:
200	30	7	שתים שאלתי מאתך אל־תמנע ממני בטרם אמות:
200	30	8	שוא ודבר־כזב הרחק ממני ראש ועשר אל־תתן־לי הטריפני לחם חקי:
200	30	9	פן אשבע וכחשתי ואמרתי מי יהוה ופן־אורש וגנבתי ותפשתי שם אלהי:
200	30	10	אל־תלשן עבד אל־אדנו פן־יקללך ואשמת:
200	30	11	דור אביו יקלל ואת־אמו לא יברך:
200	30	12	דור טהור בעיניו ומצאתו לא רחץ:
200	30	13	דור מה־רמו עיניו

			ועפעפיו ינשאו:
200	30	14	דור חרבות שניו ומאכלות מתלעתיו לאכל עניים מארץ ואביונים מאדם:
200	30	15	לעלוקה שתי בנות הב הב שלוש הנה לא תשבענה ארבע לא־אמרו הון:
200	30	16	שאול ועצר רחם ארץ לא־שבעה מים ואש לא־אמרה הון:
200	30	17	עין תלעג לאב ותבוז ליקה־ת־אם יקרוה ערבי־נחל ויאכלוה בני־נשר:
200	30	18	שלשה המה נפלאו ממני וארבע לא ידעתים:
200	30	19	דרך הנשר בשמים דרך נחש עלי צור דרך־אניה בלב־ים ודרך גבר בעלמה:
200	30	20	כן דרך אשה מנאפת אכלה ומחתה פיה ואמרה לא־פעלתי און:
200	30	21	תחת שלוש רגזה ארץ ותחת ארבע לא־תוכל שאת:
200	30	22	תחת־עבד כי ימלוך ונבל כי ישבע־לחם:
200	30	23	תחת שנואה כי תבעל ושפחה כי־תירש גברתה:
200	30	24	ארבעה הם קטני־ארץ והמה חכמים מחכמים:
200	30	25	הנמלים עם לא־עז ויכינו בקיץ לחמם:
200	30	26	שפנים עם לא־עצום וישימו בסלע ביתם:
200	30	27	מלך אין לארבה

			ויצא חצץ כלו:
200	30	28	שממית בידים תתפש והיא בהיכלי מלך:
200	30	29	שלשה המה מיטיבי צעד וארבעה מיטבי לכת:
200	30	30	ליש גבור בבהמה ולא־ישוב מפני־כל:
200	30	31	זרזיר מתנים אור־תיש ומלך אלקום עמו:
200	30	32	אם־נבלת בהתנשא ואם־זמות יד לפה:
200	30	33	כי מיץ חלב יוציא חמאה ומיץ־אף יוציא דם ומיץ אפים יוציא ריב:
200	31	1	דברי למואל מלך משא אשר־יסרתו אמו:
200	31	2	מה־ברי ומה־בר־בטני ומה בר־נדרי:
200	31	3	אל־תתן לנשים חילך ודרכיך למחות מלכין:
200	31	4	אל למלכים למואל אל למלכים שתויין ולרוזנים או שכר:
200	31	5	פן־ישתה וישכח מחקק וישנה דין כל־בני־עני:
200	31	6	תנו־שכר לאובד ויין למרי נפש:
200	31	7	ישתה וישכח רישו ועמלו לא יזכר־עוד:
200	31	8	פתח־פיק לאלם אל־דין כל־בני חלוף:
200	31	9	פתח־פיק שפט־צדק ודין עני ואביון:
200	31	10	אשת־חיל מי ימצא

ורחוק מפנינים

מכרה:

200	31	11	בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר:
200	31	12	גמלתהו טוב ולא־רע כל ימי חייה:
200	31	13	דרשה צמר ופשתים ותעש בחפץ כפיה:
200	31	14	היתה כאניות סוחר ממרחק תביא לחמה:
200	31	15	ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערתייה:
200	31	16	זממה שדה ותקחהו מפרי כפיה נטע כרם:
200	31	17	חגרה בעוז מתניה ותאמץ זרעותיה:
200	31	18	טעמה כ־טוב סחרה לא־יכבה בליל נרה:
200	31	19	ידיה שלחה בכישור וכפיה תמכו פלך:
200	31	20	כפה פרשה לעני וידיה שלחה לאביון:
200	31	21	לא־תירא לביתה משלג כי כל־ביתה לבש שנים:
200	31	22	מרבדים עשתה־לה שש וארגמן לבושה:
200	31	23	נודע בשערים בעלה בשבתו עם־זקני־ארץ:
200	31	24	סדין עשתה ותמכר וחגור נתנה לכנעני:
200	31	25	עז־זהדר לבושה ותשחק ליום אחרון:
200	31	26	פיה פתחה בחכמה ותורת־חסד על־לשונה:
200	31	27	צופיה הליכות ביתה ולחם עצלות לא

			תאכל:
200	31	28	קמו בניה ויאשרוה בעלה ויהללה:
200	31	29	רבות בנות עשו חיל ואת עלית על-כלנה:
200	31	30	שקר החן והבל היפי אשה יראת-יהוה היא תתהלל:
200	31	31	תנולה מפרי ידיה ויהללוה בשערים מעשיה:
210	1	1	דברי קהלת בן-דוד מלך בירושלם:
210	1	2	הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל:
210	1	3	מה-יתרון לאדם בכל-עמלו שיעמל תחת השמש:
210	1	4	דור הלך ודור בא והארץ לעולם עמדת:
210	1	5	זרח השמש ובא השמש ואל-מקומו שואף זרח הוא שם:
210	1	6	הולך אל-דרום וסובב אל-צפון סובב סבב הולך הרוח ועל-סביבתיו שב הרוח:
210	1	7	כל-הנחלים הלכים אל-הים והים איננו מלא אל-מקום שהנחלים הלכים שם הם שבים ללכת:
210	1	8	כל-הדברים יגעים לא-יוכל איש לדבר לא-תשבע עין לראות ולא-תמלא אזן משמע:
210	1	9	מה-שהיה הוא שיהיה ומה-שנעשה הוא שיעשה ואין כל-חדש תחת השמש:

21O	1	10	יש דבר שיאמר ראה־זה חדש הוא כבר היה לעלמים אשר היה מלפננו:
21O	1	11	אין זכרון לראשנים וגם לאחרנים שיהיו לא־יהיה להם זכרון עם שיהיו לאחרנה:
21O	1	12	אני קהלת הייתי מלך על־ישראל בירושלם:
21O	1	13	ונתתי את־לבי לדרוש ולתור בחכמה על כל־אשר נעשה תחת השמים הוא ענין רע נתן אלהים לבני האדם לענות בו:
21O	1	14	ראיתי את־כל־המעשים שנעשו תחת השמש והנה הכל הבל ורעות רוח:
21O	1	15	מעות לא־יוכל לתקן וחסרון לא־יוכל להמנות:
21O	1	16	דברתי אני עם־לבי לאמר אני הנה הגדלתי והוספתי חכמה על כל־אשר־ היה לפני על־ירושלם ולבי ראה הרבה חכמה ודעת:
21O	1	17	ואתנה לבי לדעת חכמה ודעת הוללות ושכלות ידעתי שגם־זה הוא רעיון רוח:
21O	1	18	כי ברב חכמה רב־כעס ויוסיף דעת יוסיף מכאוב:
21O	2	1	אמרתי אני בלבי

			לכה־נא אנסכה
			בשמחה וראה בטוב
			והנה גם־הוא הבל:
210	2	2	לשחוק אמרתי מהולל
			ולשמחה מה־זה עשה:
210	2	3	תרתי בלבי למשוך
			ביין את־בשרי ולבי
			נהג בחכמה ולאחז
			בסכלות עד
			אשר־אראה אי־זה
			טוב לבני האדם אשר
			יעשו תחת השמים
			מספר ימי חייהם:
210	2	4	הגדלתי מעשי בניתי
			לי בתים נטעתי לי
			כרמים:
210	2	5	עשיתי לי גנות
			ופרדסים ונטעתי
			בהם עץ כל־פרי:
210	2	6	עשיתי לי ברכות
			מים להשקות מהם
			יער צומח עצים:
210	2	7	קניתי עבדים
			ושפחות ובני־בית
			היה לי גם מקנה
			בקר וצאן הרבה היה
			לי מכל שהיו לפני
			בירושלם:
210	2	8	כנסתי לי גם־כסף
			וזהב וסגלת מלכים
			והמדינות עשיתי לי
			שרים ושרות
			ותענוגת בני האדם
			שדה ושדות:
210	2	9	וגדלתי והוספתי
			מכל שהיה לפני
			בירושלם אף חכמתי
			עמדה לי:
210	2	10	וכל אשר שאלו עיני
			לא אצלתי מהם
			לא־מנעתי את־לבי
			מכל־שמחה כי־ לבי
			שמח מכל־עמלי

וזה־היה חלקי

מכל־עמלי:

210 2 11 ופניתי אני

בכל־מעשי שעשו ידי

ובעמל שעמלתי

לעשות והנה הכל

הבל ורעות רוח

ואין יתרון תחת

השמש:

210 2 12 ופניתי אני לראות

חכמה והוללות

וסכלות כי מה האדם

שיבוא אחרי המלך

את אשר־כבר עשוהו:

210 2 13 וראיתי אני שיש

יתרון לחכמה

מ־הסכלות כיתרון

האור מ־החשך:

210 2 14 החכם עיניו בראשו

והכסיל בחשך הולך

וידעתי גם־אני

שמקרה אחד יקרה

את־כלם:

210 2 15 ואמרתי אני בלבי

כמקרה הכסיל

גם־אני יקרני ולמה

חכמתי אני אז יותר

ודברתי בלבי

שגם־זה הבל:

210 2 16 כי אין זכרון לחכם

עם־הכסיל לעולם

בשכבר הימים הבאים

הכל נשכח ואיך

ימות החכם

עם־הכסיל:

210 2 17 ושנאתי את־החיים

כי רע עלי המעשה

שנעשה תחת השמש

כי־הכל הבל ורעות

רוח:

210 2 18 ושנאתי אני

את־כל־עמלי שאני

עמל תחת השמש

			שאניחנו לאדם שיהיה אחרי:
21O	2	19	ומי יודע החכם יהיה או סכל וישלט בכל-עמלי שעמלתי ושחכמתי תחת השמש גם-זה הבל:
21O	2	20	וסבותי אני ליאש את-לבי על כל-העמל שעמלתי תחת השמש:
21O	2	21	כי-יש אדם שעמלו בחכמה ובדעת ובכשרון ולאדם שלא עמל-בו יתננו חלקו גם-זה הבל ורעה רבה:
21O	2	22	כי מה-הוה לאדם בכל-עמלו וברעיון לבו שהוא עמל תחת השמש:
21O	2	23	כי כלימיו מכאבים וכעס ענינו גם-בלילה לא-שכב לבו גם-זה הבל הוא:
21O	2	24	אין-טוב באדם שיאכל ושתה והראה את-נפשו טוב בעמלו גם-זה ראיתי אני כי מיד האלהים היא:
21O	2	25	כי מי יאכל ומי יחוש חוץ ממני:
21O	2	26	כי לאדם שטוב לפניו נתן חכמה ודעת ושמחה ולחוטא נתן ענין לאסוף ולכנוס לתת לטוב לפני האלהים גם-זה הבל ורעות רוח:
21O	3	1	לכל זמן ועת לכל-חפץ תחת השמים:

210	3	2	עת ללדת ועת למות עת לטעת ועת לעקור נטוע:
210	3	3	עת להרוג ועת לרפוא עת לפרוץ ועת לבנות:
210	3	4	עת לבכות ועת לשחוק עת ספוד ועת רקוד:
210	3	5	עת להשליך אבנים ועת כנוס אבנים עת לחבוק ועת לרחק מחבק:
210	3	6	עת לבקש ועת לאבד עת לשמור ועת להשליך:
210	3	7	עת לקרוע ועת לתפור עת לחשות ועת לדבר:
210	3	8	עת לאהב ועת לשנא עת מלחמה ועת שלום:
210	3	9	מה־יתרון העושה באשר הוא עמל:
210	3	10	ראיתי את־הענין אשר נתן אלהים לבני האדם לענות בו:
210	3	11	את־הכל עשה יפה בעתו גם את־העלם נתן בלבם מבלי אשר לא־ימצא האדם את־המעשה אשר־עשה האלהים מראש ועד־סוף:
210	3	12	ידעתי כי אין טוב בם כי אם־לשמוח ולעשות טוב בחייו:
210	3	13	וגם כל־האדם שיאכל ושתה וראה טוב בכל־עמלו מתת אלהים היא:
210	3	14	ידעתי כי כל־אשר

			יעשה האלהים הוא יהיה לעולם עליו אין להוסיף וממנו אין לגרע והאלהים עשה שיראו מלפניו:
210	3	15	מה־שהיה כבר הוא ואשר להיות כבר היה והאלהים יבקש את־נרדף:
210	3	16	ועוד ראיתי תחת השמש מקום המשפט שמה הרשע ומקום הצדק שמה הרשע:
210	3	17	אמרתי אני בלבי את־הצדיק ואת־הרשע ישפט האלהים כ־יעת לכל־חפץ ועל כל־המעשה שם:
210	3	18	אמרתי אני בלבי על־דברת בני האדם לברם האלהים ולראות שהם־בהמה המה להם:
210	3	19	כי מקרה בני־האדם ומקרה הבהמה ומקרה אחד להם כמות זה כן מות זה ורוח אחד לכל ומותר האדם מן־הבהמה אין כי הכל הבל:
210	3	20	הכל הולך אל־מקום אחד הכל היה מן־העפר והכל שב אל־העפר:
210	3	21	מי יודע רוח בני האדם העלה היא למעלה ורוח הבהמה הירדת היא למטה לארץ:
210	3	22	וראיתי כי אין טוב מאשר ישמח האדם במעשיו כ־הוא חלקו כי מי יביאנו

לראות במה שיהיה

אחריו:

21O 4 1 ושבתי אני ואראה

את־כל־העשקים אשר

נעשים תחת השמש

והנה דמעת העשקים

ואין להם מנחם

ומיד עשקיהם כח

ואין להם מנחם:

21O 4 2 ושבח אני את־המתים

שכבר מתו מן־החיים

אשר המה חיים

עדנה:

21O 4 3 וטוב משניהם את

אשר־עדן לא היה

אשר לא־ראה

את־המעשה הרע אשר

נעשה תחת השמש:

21O 4 4 וראיתי אני

את־כל־עמל ואת

כל־כשרון המעשה כי

היא קנאת־איש

מרעהו גם־זה הבל

ורעות רוח:

21O 4 5 הכסיל חבק את־ידי

ואכל את־בשרו:

21O 4 6 טוב מלא כף נחת

ממלא חפנים עמל

ורעות רוח:

21O 4 7 ושבתי אני ואראה

הבל תחת השמש:

21O 4 8 יש אחד ואין שני

גם בן ואח אין־לו

ואין קץ לכל־עמלו

גם־עיניו לא־תשבע

עשר ולמי אני עמל

ומחסר את־נפשי

מטובה גם־זה הבל

וענין רע הוא:

21O 4 9 טובים השנים

מן־האחד אשר

יש־להם שכר טוב

בעמלם:

21O	4	10	כי אם־יפלו האחד יקים את־חברו ואילו האחד שיפול ואין שני להקימו:
21O	4	11	גם אם־ישכבו שנים וחם להם ולאחד איך יחם:
21O	4	12	ואם־יתקפו האחד השנים יעמדו נגדו והחוט המשלש לא במהרה ינתק:
21O	4	13	טוב ילד מסכן וחכם ממלך זקן וכסיל אשר לא־ידע להזהר עוד:
21O	4	14	כי־מבית הסורים יצא למלך כי גם במלכותו נולד רש:
21O	4	15	ראיתי את־כל־החיים המהלכים תחת השמש עם הילד השני אשר יעמד תחתיו:
21O	4	16	אין־קץ לכל־העם לכל אשר־היה לפניהם גם האחרונים לא ישמחו־בו כי־ גם־זה הבל ורעיון רוח:
21O	4	17	שמר רגליך כאשר תלך אל־בית האלהים וקרוב לשמע מתת הכסילים זבח כי־אינם יודעים לעשות רע:
21O	5	1	אל־תבהל על־פיך ולבך אל־ימהר להוציא דבר לפני האלהים כי האלהים בשמים ואתה על־הארץ על־כן יהיו דבריך מעטים:
21O	5	2	כי בא החלום ברב

			ענין וקול כסיל ברב דברים:
210	5	3	כאשר תדר נדר לאלהים אל־תאחר לשלמו כי אין חפץ בכסילים את אשר־ תדר שלם:
210	5	4	טוב אשר לא־תדר משתדור ולא תשלם:
210	5	5	אל־תתן את־פיך לחטיא את־בשרך ואל־תאמר לפני המלאך כי שגגה היא למה יקצף האלהים על־קולך וחבל את־מעשה ידיך:
210	5	6	כי ברב חלמות והבלים ודברים הרבה כי את־האלהים ירא:
210	5	7	אם־עשק רש וגזל משפט וצדק תראה במדינה אל־תתמה על־החפץ כי גבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם:
210	5	8	ויתרון ארץ בכל היא מלך לשדה נעבד:
210	5	9	אהב כסף לא־ישבע כסף ומי־אהב בהמון לא תבואה גס־זה הבל:
210	5	10	ברבות הטובה רבו אוכליה ומה־כשרון לבעליה כי אם־ראית עיניו:
210	5	11	מתוקה שנת העבד אם־מעט ואם־הרבה יאכל והשבע לעשיר איננו מניח לו לישון:
210	5	12	יש רעה חולה ראיתי

			תחת השמש עשר שמור לבעליו לרעתו:
210	5	13	ואבד העשר ההוא בענין רע והוליד בן ואין בידו מאומה:
210	5	14	כאשר יצא מבטן אמו ערום ישוב ללכת כשבא ומאומה לא־ישא בעמלו שילך בידו:
210	5	15	וגם־זה רעה חולה כל־עמת שבא כן ילך ומה־יתרון לו שיעמל לרוח:
210	5	16	גם כל־ימיו בחשך יאכל וכעס הרבה וחליו וקצף:
210	5	17	הנה אשר־ראיתי אני טוב אשר־יפה לאכול־ולשתות ולראות טובה בכל־ עמלו שיעמל תחת־השמש מספר ימי־חיו אשר־נתן־לו האלהים כי־הוא חלקו:
210	5	18	גם כל־האדם אשר נתן־לו האלהים עשר ונכסים והשליטו לאכל ממנו ולשאת את־חלקו ולשמח בעמלו זה מתת אלהים היא:
210	5	19	כי לא הרבה יזכר את־ימי חייו כי האלהים מענה בשמחת לבו:
210	6	1	יש רעה אשר ראיתי תחת השמש ורבה היא על־האדם:
210	6	2	איש אשר יתן־לו האלהים עשר ונכסים

			<p> וּכְבוֹד וַאֲיֵנָנו חֹסֵר לְנַפְשׁוֹ מִכָּל אֲשֶׁר־יִתְּאוּהוּ וְלֹא־יִשְׁלִיטֵנוּ הָאֱלֹהִים לֹאכֹל מִמֶּנּוּ כִּי אִישׁ נִכְרִי יֹאכְלֵנוּ זֶה הֵבֶל וְחֹלִי רַע הוּא: </p>
210	6	3	<p> אֲסִיּוּלִיד אִישׁ מֵאֵה וּשְׁנַיִם רַבּוֹת יַחִיה וְרַב שִׁיְהִיו יִמִּי־שְׁנָיו וְנַפְשׁוֹ לֹא־ תִשָּׁבַע מִן־הַטּוֹבָה וְגַם־קְבוּרָה לֹא־הִיְתָה לוֹ אִמְרָתִי טוֹב מִמֶּנּוּ הַנֶּפֶל: </p>
210	6	4	<p> כִּי־הֵבֶל בָּא וּבַחֲשָׁךְ יֵלֶךְ וּבַחֲשָׁךְ שְׁמוֹ יִכְסֶה: </p>
210	6	5	<p> גַם־שֶׁמֶשׁ לֹא־רָאָה וְלֹא יָדַע נַחַת לִזְוֵה מִזֶּה: </p>
210	6	6	<p> וְאֵלּוֹ חַיָּה אֶלֶף שָׁנִים פַּעַמִּים וְטוֹבָה לֹא רָאָה הֵלֵא אֶל־מְקוֹם אֶחָד הַכֹּל הוֹלֵךְ: </p>
210	6	7	<p> כֹּל־עֵמֶל הָאָדָם לִפְיָהוּ וְגַם־הַנֶּפֶשׁ לֹא תִמְלָא: </p>
210	6	8	<p> כִּי מִה־יּוֹתֵר לַחֲכָם מִן־הַכֹּסִיל מִה־לַּעֲנִי יֹדַע לַהֲלֹךְ נֹגֵד הַחַיִּים: </p>
210	6	9	<p> טוֹב מֵרָאָה עֵינַיִם מִהֲלֹךְ־נֶפֶשׁ גַּם־זֶה הֵבֶל וְרַעוֹת רוּחַ: </p>
210	6	10	<p> מִה־שֶׁהִיָּה כָבֵד נִקְרָא שְׁמוֹ וְנוֹדַע אֲשֶׁר־הוּא אָדָם וְלֹא־יֻכַּל לַדִּין עִם שֶׁהַתְּקִיף מִמֶּנּוּ: </p>
210	6	11	<p> כִּי יִשְׁדַּבְּרִים הָרַבָּה מִרְבִּים הֵבֶל מִה־יֵּתֵר לָאָדָם: </p>
210	6	12	<p> כִּי מִי־יֹדַע מִה־טוֹב לָאָדָם בַּחַיִּים מִסֵּפֶר </p>

			ימִי־חַיִּי הַבֹּלֵו
			וַיַּעֲשֶׂם כְּצֵל אֲשֶׁר
			מִי־יִגִּיד לָאָדָם
			מִה־יִּהְיֶה אַחֲרָיו תַּחַת
			הַשָּׁמַשׁ:
210	7	1	טוֹב שֵׁם מִשְׁמָן טוֹב
			וַיּוֹם הַמּוֹת מִיּוֹם
			הוֹלָדוֹ:
	210	7	טוֹב לִלְכַת 2
			אֶל־בֵּית־אֲבֵל מַלְכַת
			אֶל־בֵּית מִשְׁתֵּה בֶּאֱשֶׁר
			הוּא סוֹף כֹּל־הָאָדָם
			וְהַחַי יִתֵּן אֶל־לִבּוֹ:
210	7	3	טוֹב כַּעַס מִשְׁחָק
			כִּי־בִרְעַ פָּנִים יִיטֵב
			לֵב:
210	7	4	לֵב חֲכָמִים בְּבֵית אֲבֵל
			וּלֵב כְּסִילִים בְּבֵית
			שִׁמְחָה:
210	7	5	טוֹב לִשְׁמַע גְּעֵרַת חֹכֶם
			מֵאִישׁ שֹׁמֵעַ שִׁיר
			כְּסִילִים:
	210	7	כִּי כִקּוֹל הַסִּירִים 6
			תַּחַת הַסִּיר כֵּן שָׁחַק
			הַכְּסִיל וְגַם־זֶה הַבֹּלֵו:
210	7	7	כִּי הָעֹשֶׂק יְהוֹלֵל חֹכֶם
			וַיֵּאבֹד אֶת־לֵב מִתְּנֶה:
	210	7	טוֹב אַחֲרִית דְּבַר 8
			מֵרֵאשִׁיתוֹ טוֹב
			אַרְךְ־רוּחַ מִגְּבֵה־רוּחַ:
	210	7	אֶל־תִּבְהַל בְּרוּחְךָ 9
			לִכְעוֹס כִּי כַּעַס בַּחִיק
			כְּסִילִים יִנּוּחַ:
	210	7	אֶל־תֹּאמַר מֶה הִיָּה 10
			שֶׁהֵימִים הָרֵאשֹׁנִים
			הָיוּ טוֹבִים מֵאֵלֶּה כִּי
			לֹא מִחֲכָמָה שְׁאֵלַת
			עַל־זֶה:
210	7	11	טוֹבָה חֲכָמָה עַם־נַחֲלָה
			וַיִּתֵּר לִרְאִי הַשָּׁמַשׁ:
	210	7	כִּי בִצֵּל הַחֲכָמָה בִּצֵּל 12
			הַכֶּסֶף וַיִּתְּרוֹן דַּעַת
			הַחֲכָמָה תַּחֲיָה בַּעֲלִיָּה:

210	7	13	ראה את־מעשה האלהים כי מי יוכל לתקן את אשר עותו:
210	7	14	ביום טובה היה בטוב וביום רעה ראה גם את־זה לעמת־זה עשה האלהים על־דברת שלא ימצא האדם אחריו מאומה:
210	7	15	את־הכל ראיתי בימי הבלי יש צדיק אבד בצדקו ויש רשע מאריך ברעתו:
210	7	16	אל־תהי צדיק הרבה ואל־תתחכם יותר למה תשומם:
210	7	17	אל־תרשע הרבה ואל־תהי סכל למה תמות בלא עתך:
210	7	18	טוב אשר תאחז בזה וגם־מזה אל־תנח את־ידך כי־ירא אלהים יצא את־ כלם:
210	7	19	החכמה תעז לחכם מעשרה שליטים אשר היו בעיר:
210	7	20	כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה־טוב ולא יחטא:
210	7	21	גם לכל־הדברים אשר ידברו אל־תתן לבך אשר לא־תשמע את־עבדך מקללך:
210	7	22	כי גם־פעמים רבות ידע לבך אשר גם־את קללת אחרים:
210	7	23	כל־זה נסיתי בחכמה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני:
210	7	24	רחוק מה־שהיה ועמק עמק מי ימצאנו:

210	7	25	סבותי אני ולבי לדעת ולתור ובקש חכמה וחשבון ולדעת רשע כסל והסכלות הוללות:
210	7	26	ומוצא אני מר ממות את־האשה אשר־היא מצודים וחרמים לבה אסורים ידיה טוב לפני האלהים ימלט ממנה וחוטא ילכד בה:
210	7	27	ראה זה מצאתי אמרה קהלת אחת לאחת למצא חשבון:
210	7	28	אשר עוד־בקשה נפשי ולא מצאתי אדם אחד מאלף מצאתי ואשה בכל־אלה לא מצאתי:
210	7	29	לבד ראה־זה מצאתי אשר עשה האלהים את־האדם ישר והמה בקשו חשבנות רבים:
210	8	1	מי כהחכם ומי יודע פשר דבר חכמת אדם תאיר פניו ועז פניו ישנא:
210	8	2	אני פיי־מלך שמור ועל דברת שבועת אלהים:
210	8	3	אל־תבהל מפניו תלך אל־תעמד בדבר רע כי כל־אשר יחפץ יעשה:
210	8	4	באשר דבר־מלך שלטון ומי יאמר־לו מה־תעשה:
210	8	5	שומר מצוה לא ידע דבר רע ועת ומשפט ידע לב חכם:
210	8	6	כי לכל־חפץ יש עת ומשפט כי־רעת האדם רבה עליו:

210	8	7	כי־איננו ידע מה־שיהיה כי כאשר יהיה מי יגיד לו:
210	8	8	אין אדם שליט ברוח לכלוא את־הרוח ואין שלטון ביום המות ואין משלחת במלחמה ולא־ימלט רשע את־בעליו:
210	8	9	את־כל־זה ראיתי ונתון את־לבי לכל־מעשה אשר נעשה תחת השמש עת אשר שלט האדם באדם לרע לו:
210	8	10	ובכן ראיתי רשעים קברים ובאו וממקום קדוש יהלכו וישתכחו בעיר אשר כן־עשו גם־זה הבל:
210	8	11	אשר אין־נעשה פתגם מעשה הרעה מהרה על־כן מלא לב בני־האדם בהם לעשות רע:
210	8	12	אשר חטא עשה רע מאת ומאריך לו כי גם־יודע אני אשר יהיה־טוב ליראי האלהים אשר ייראו מלפניו:
210	8	13	וטוב לא־יהיה לרשע ולא־יארץ ימים כצל אשר איננו ירא מלפני אלהים:
210	8	14	יש־הבל אשר נעשה על־הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אלהם כמעשה הרשעים ויש רשעים שמגיע אלהם כמעשה הצדיקים אמרתי שגם־זה הבל:

210	8	15	<p>ושבַּחַתִּי אֲנִי</p> <p>אֶת־הַשִּׁמְחָה אֲשֶׁר</p> <p>אֵין־טוֹב לָאָדָם תַּחַת</p> <p>הַשֶּׁמֶשׁ כִּי אִם־לֵאכּוֹל</p> <p>וּלְשִׁתּוֹת וּלְשִׁמוּחַ</p> <p>וְהוּא יִלּוֹנוּ בַּעֲמָלוֹ</p> <p>יְמֵי חַיָּיו</p> <p>אֲשֶׁר־נִתְּן־לּוֹ הָאֱלֹהִים</p> <p>תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ:</p>
210	8	16	<p>כֹּאשֶׁר נָתַתִּי אֶת־לְבִי</p> <p>לְדַעַת חִכְמָה וּלְרֹאוֹת</p> <p>אֶת־הָעִנְיָן אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה</p> <p>עַל־הָאָרֶץ כִּי גַם</p> <p>בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה שָׁנָה</p> <p>בַּעֲיֵנָיו אֵינָנו רֹאֶה:</p>
210	8	17	<p>וּרְאִיתִי אֶת־כָּל־מַעֲשֵׂה</p> <p>הָאֱלֹהִים כִּי לֹא יוֹכֵל</p> <p>הָאָדָם לַמַּצּוֹא</p> <p>אֶת־הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה</p> <p>תַּחַת־הַשֶּׁמֶשׁ בְּשֵׁל אֲשֶׁר</p> <p>יַעֲמַל הָאָדָם לְבַקֵּשׁ</p> <p>וְלֹא יִמָּצָא וְגַם</p> <p>אִם־יֹאמֶר הַחֲכָם לְדַעַת</p> <p>לֹא יוֹכֵל לַמַּצָּא:</p>
210	9	1	<p>כִּי אֶת־כָּל־זֶה נָתַתִּי</p> <p>אֶל־לְבִי וּלְבוֹר</p> <p>אֶת־כָּל־זֶה אֲשֶׁר</p> <p>הַצַּדִּיקִים וְהַחֲכָמִים</p> <p>וְעַבְדֵיהֶם בְּיָד</p> <p>הָאֱלֹהִים גַּם־אֶהְבֶּה</p> <p>גַּם־שָׂנְאָה אֵין יוֹדַע</p> <p>הָאָדָם הַכֹּל לִפְנֵיהֶם:</p>
210	9	2	<p>הַכֹּל כֹּאשֶׁר לְכָל מִקְרָה</p> <p>אֶחָד לְצַדִּיק וּלְרָשָׁע</p> <p>לְטוֹב וּלְטָהוֹר וּלְטָמֵא</p> <p>וּלְזָבַח וּלְאֲשֶׁר אֵינָנו</p> <p>זֹבַח כְּטוֹב כְּחָטָא</p> <p>הַנִּשְׁבַּע כֹּאשֶׁר שְׂבוּעָה</p> <p>יֵרָא:</p>
210	9	3	<p>זֶה רַע בְּכָל</p> <p>אֲשֶׁר־נַעֲשֶׂה תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ</p> <p>כִּי־מִקְרָה אֶחָד לְכָל</p> <p>וְגַם לֵב בְּנִי־הָאָדָם</p>

			מלא־רע והוללות בלבכם בחייהם ואחריו אל־המתים:
210	9	4	כִּי־מִי אֲשֶׁר יִבְחַר אֶל כָּל־הַחַיִּים יֵשׁ בַּטַּחֲוֹן כִּי־לִכְלֹב חַי הוּא טוֹב מִן־הָאֲרִיָּה הַמֵּת:
210	9	5	כִּי הַחַיִּים יוֹדְעִים שִׁימְתוּ וְהַמֵּתִים אֵינָם יוֹדְעִים מֵאוֹמָה וְאֵין־עוֹד לָהֶם שָׂכָר כִּי נִשְׁכַּח זִכְרָם:
210	9	6	גַּם אֶהְבַּתֶּם גַּם־שִׁנְאַתֶּם גַּם־קִנְאַתֶּם כִּבְר אֲבֹדָה וְחִלַּק אֵין־לָהֶם עוֹד לְעוֹלָם בְּכָל אֲשֶׁר־נַעֲשֶׂה תַּחַת הַשָּׁמַשׁ:
210	9	7	לֶךְ אָכַל בְּשִׂמְחָה לַחֲמֶךְ וְשָׂתָה בְּלִב־טוֹב יֵינֶךְ כִּי כִבְר רָצָה הָאֱלֹהִים אֶת־מַעֲשֶׂיךָ:
210	9	8	בְּכָל־עֵת יִהְיוּ בְּגִדֶיךָ לְבָנִים וְשִׁמֵּן עַל־רֹאשְׁךָ אֶל־יִיחֹסֶר:
210	9	9	רֹאה חַיִּים עַם־אִשָּׁה אֲשֶׁר־אֶהְבַּת כָּל־יָמַי חַיִּי הַבֶּלֶךְ אֲשֶׁר נִתַּן־לְךָ תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ כָּל יָמַי הַבֶּלֶךְ כִּי הוּא חִלַּקְךָ בַּחַיִּים וּבַעֲמַלְךָ אֲשֶׁר־אַתָּה עֹמֵל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ:
210	9	10	כָּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲשׂוֹת בַּכֹּחַךְ עֲשֵׂה כִּי אֵין מַעֲשֶׂה וְחִשְׁבוֹן וְדַעַת וְחִכְמָה בְּשִׂאוֹל אֲשֶׁר אַתָּה הַלֵּךְ שָׁמָּה:
210	9	11	שְׁבִתִּי וְרֹאה תַּחַת־הַשָּׁמֶשׁ כִּי לֹא לְקָלִים הַמְרוּץ וְלֹא לְגִבּוֹרִים הַמִּלְחָמָה

			<p>וגם לא לחכמים לחם וגם לא לנבנים עשר וגם לא לידעים חן כי־עת ופגע יקרה את־כלם:</p>
210	9	12	<p>כי גם לא־ידע האדם את־עתו כדגים שנאחזים במצודה רעה וכצפרים האחזות בפח כהם יוקשים בני האדם לעת רעה כשתפול עליהם פתאם:</p>
210	9	13	<p>גם־זה ראיתי חכמה תחת השמש וגדולה היא אלי:</p>
210	9	14	<p>עיר קטנה ואנשים בה מעט ובא־אליה מלך גדול וסבב אתה ובנה עליה מצודים גדלים:</p>
210	9	15	<p>ומצא בה איש מסכן חכם ומל־ט־הוא את־העיר בחכמתו ואדם לא זכר את־ האיש המסכן ההוא:</p>
210	9	16	<p>ואמרתי אני טובה חכמה מגבורה וחכמת המסכן בזויה ודבריו אינם נשמעים:</p>
210	9	17	<p>דברי חכמים בנחת נשמעים מזעקת מושל בכסילים:</p>
210	9	18	<p>טובה חכמה מכלי קרב וחוטא אחד יאבד טובה הרבה:</p>
210	10	1	<p>זבובי מות יבאיש יביע שמן רוקח יקר מחכמה מכבוד סכלות מעט:</p>
210	10	2	<p>לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו:</p>

21O	10	3	וגם־בדרך כשהסכל הלך לבו חסר ואמר לכל סכל הוא:
21O	10	4	אם־רוח המושל תעלה עליך מקומך אל־תנח כי מרפא יניח חטאים גדולים:
21O	10	5	יש רעה ראיתי תחת השמש כשגגה שיצא מלפני השליט:
21O	10	6	נתן הסכל במרומים רבים ועשירים בשפל ישבו:
21O	10	7	ראיתי עבדים על־סוסים ושרים הלכים כעבדים על־הארץ:
21O	10	8	חפר גומץ בו יפול ופרץ גדר ישכנו נחש:
21O	10	9	מסיע אבנים יעצב בהם בוקע עצים יסכן במ:
21O	10	10	אם־קהה הברזל והוא לא־פנים קלקל וחילים יגבר ויתרון הכשיר חכמה:
21O	10	11	אם־ישך הנחש בלוא־לחש ואין יתרון לבעל הלשון:
21O	10	12	דברי פי־חכם חן ושפתות כסיל תבלענו:
21O	10	13	תחלת דברי־פיהו סכלות ואחרית פיהו הוללות רעה:
21O	10	14	והסכל ירבה דברים לא־ידע האדם מה־שיהיה ואשר יהיה מאחריו מי יגיד לו:
21O	10	15	עמל הכסילים

			תיגענו אשר לא־ידע ללכת אל־עיר:
21O	10	16	אי־לך ארץ שמלכך נער ושריך בבקר יאכלו:
21O	10	17	אשריך ארץ שמלכך בן־חורים ושריך בעת יאכלו בגבורה ולא בשתי:
21O	10	18	בעצלתים ימך המקרה ובשפלות ידים ידלף הבית:
21O	10	19	לשחוק עשים לחם ויין ישמח חיים והכסף יענה את־הכל:
21O	10	20	גם במדעך מלך אל־תקלל ובחדרי משכבך אל־תקלל עשיר כי עוף השמים יוליך את־הקול ובעל הכנפים יגיד דבר:
21O	11	1	שלח לחמך על־פני המים כי־ברב הימים תמצאנו:
21O	11	2	תן־חלק לשבעה וגם לשמונה כי לא תדע מה־יהיה רעה על־הארץ:
21O	11	3	אם־ימלאו העבים גשם על־הארץ יריקו ואם־יפול עץ בדרום ואם בצפון מקום שיפול העץ שם יהוא:
21O	11	4	שמר רוח לא יזרע וראה בעבים לא יקצור:
21O	11	5	כאשר אינך יודע מה־דרך הרוח כעצמים בבטן המלאה ככה לא תדע את־

			מעשה האלהים אשר יעשה את־הכל:
21O	11	6	בבקר זרע את־זרעך ולערב אל־תנח ידך כי אינך יודע אי זה יכשר הזה או־זה ואם־שניהם כאחד טובים:
21O	11	7	ומתוק האור וטוב לעינים לראות את־השמש:
21O	11	8	כי אם־שנים הרבה יחיה האדם בכלם ישמח ויזכר את־ימי החשך כ־הרבה יהיו כל־שבא הבל:
21O	11	9	שמח בחור בילדותיך ויטיבך לבך בימי בחורותך והלך בדרכי לבך ובמראי עיניך ודע כי על־כל־אלה יביאך האלהים במשפט:
21O	11	10	והסר כעס מלבך והעבר רעה מבשרך כ־הילדות והשחרות הבל:
21O	12	1	וזכר את־בוראיך בימי בחורתיך עד אשר לא־יבאו ימי הרעה והגיעו שנים אשר תאמר איך־לי בהם חפץ:
21O	12	2	עד אשר לא־תחשך השמש והאור והירח והכוכבים ושבו העבים אחר הגשם:
21O	12	3	ביום שיזעו שמרי הבית והתעותו אנשי החיל ובטלו הטחנות כי מעטו וחשכו הראות בארבות:
21O	12	4	וסגרו דלתים בשוק

בשפל קול הטחנה
ויקום לקול הצפור
וישחו כל־בנות
השיר:

21O 12 5 גם מגבה יראו

וחתחתים בדרך
וינאץ השקד ויסתבל
החגב ותפר האביונה
כי־הלך האדם
אל־בית עולמו
וסבבו בשוק
הספדים:

21O 12 6 עד אשר לא־ירחק

חבל הכסף ותרץ גלת
הזהב ותשבר כד
על־המבוע ונרץ
הגלגל אל־הבור:

21O 12 7 וישב העפר על־הארץ

כשהיה והרוח תשוב
אל־האלהים אשר
נתנה:

21O 12 8 הבל הבלים אמר

הקוהלת הכל הבל:

21O 12 9 ויתר שהיה קהלת

חכם עוד למד־דעת
את־העם ואזן וחקר
תקן משלים הרבה:

21O 12 10 בקש קהלת למצא

דבר־יִחפץ וכתוב
ישר דברי אמת:

21O 12 11 דברי חכמים

כדרבנות וכמשמרות
נטועים בעלי אספות
נתנו מרעה אחד:

21O 12 12 ויתר מהמה בני

הזהר עשות ספרים
הרבה אין קץ ולהג
הרבה יגעת בשר:

21O 12 13 סוף דבר הכל נשמע

את־האלהים ירא
ואת־מצותיו שמור
כי־זה כל־האדם:

21O 12 14 כי את־כל־מעשה

האלהים יבא במשפט
על כל־נעלם אִם־טוב
ואם־רע:

220 1 1 שיר השירים אשר
לשלמה:

220 1 2 ישקני מנשיקות
פיהו כִּי־טובים
דדיך מיין:

220 1 3 לריח שמניך טובים
שמן תורק שמך
על־כן עלמות
אהבוך:

220 1 4 משכני אחריך נרוצה
הביאני המלך חדריו
נגילה ונשמחה בך
נזכירה דדיך מיין
מישרים אהבוך:

220 1 5 שחורה אני ונאווה
בנות ירושלם כאהלי
קדר כיריעות שלמה:

220 1 6 אל־תראוני שאני
שחרחרת ששזפתני
השמש בני אמי
נחרו־בי שמני נטרה
את־הכרמים כרמי
שלי לא נטרתי:

220 1 7 הגידה לי שאהבה
נפשי איכה תרעה
איכה תרביץ בצהרים
שלמה אהיה כעטיה
על עדרי חבריך:

220 1 8 אם־לא תדעי לך
היפה בנשים צאי־לך
בעקבי הצאן ורעי
את־גדי־יך על
משכנות הרעים:

220 1 9 לססתי ברכבי פרעה
דמיתך רעיתי:

220 1 10 נאוו לחיך בתרים
צוארך בחרוזים:

220 1 11 תורי זהב נעשה־לך
עם נקדות הכסף:

220 1 12 עד־שהמלך במסבו

			נרדדי נתן ריחו:
22O	1	13	צרור המר דודי לי
			בין שדי ילין:
22O	1	14	אשכל הכפר דודי לי
			בכרמי עין גדי:
22O	1	15	הנך יפה רעיתי הנך
			יפה עיניך יונים:
22O	1	16	הנך יפה דודי אף
			נעים אף-ערשנו
			רעננה:
22O	1	17	קרות בתינו ארזים
			רחיטנו ברותים:
22O	2	1	אני חבצלת השרון
			שושנת העמקים:
22O	2	2	כשושנה בין החוחים
			כן רעיתי בין
			הבנות:
22O	2	3	כתפוח בעצי היער
			כן דודי בין הבנים
			בצלו חמדתי וישבתי
			ופריו מתוק לחכי:
22O	2	4	הביאני אל-בית
			היין ודגלו עלי
			אהבה:
22O	2	5	סמכוני באשיות
			רפדוני בתפוחים
			כי-חולת אהבה אני:
22O	2	6	שמאלו תחת לראשי
			וימינו תחבקני:
22O	2	7	השבעתי אתכם בנות
			ירושלם בצבאות או
			באילות השדה
			אם-תעירו ואם-
			תעוררו את-האהבה
			עד שתחפץ:
22O	2	8	קול דודי הנה-זה
			בא מדלג על-ההרים
			מקפץ על-הגבעות:
22O	2	9	דומה דודי לצבי או
			לעפר האילים
			הנה-זה עומד אחר
			כתלנו משגיח מן-
			החלנות מציץ

			מִן־הַחֲרָכִים:
22O	2	10	עֲנֵה דוּדִי וְאָמַר לִי קוּמִי לְךָ רַעִיתִי יִפְתִּי וּלְכִי־לְךָ:
22O	2	11	כִּי־הִנֵּה הִסְתּוּ עֵבֶר הַגֶּשֶׁם חֶלֶף הַלֵּךְ לוֹ:
22O	2	12	הַנִּצְנִים נִרְאוּ בָאָרֶץ עַתָּה הַזְמִיר הִגִּיעַ וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בָּאֲרָצוֹ:
22O	2	13	הַתְּאֵנָה חֲנֻטָּה פָּגִיָּה וְהַגִּפְנִים סִמְדָּר נִתְּנוּ רֵיחַ קוּמִי לְכִי רַעִיתִי יִפְתִּי וּלְכִי־לְךָ:
22O	2	14	יוֹנָתִי בַּחֲגוּי הַסֹּלֶעַ בַּסֶּתֶר הַמְּדֻרָּגָה הָרְאִינִי אֶת־מְרָאֶיךָ הַשְׁמִיעִינִי אֶת־קוֹלְךָ כִּי־קוֹלְךָ עֶרֶב וּמְרָאֶיךָ נְאוּהָ:
22O	2	15	אֲחֻזּוֹתֵינוּ שׁוֹעֲלִים שׁוֹעֲלִים קִטְנִים מַחְבְּלִים כְּרָמִים וְכִרְמֵינוּ סִמְדָּר:
22O	2	16	דוּדִי לִי וְאֲנִי לוֹ הִרְעָה בְּשׁוֹשָׁנִים:
22O	2	17	עַד שִׁפּוֹחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים סָבָה דְּמַה־לְךָ דוּדִי לְצַבִּי אוֹ לַעֲפֹר הָאֵילִים עַל־הָרִי בָתֵּר:
22O	3	1	עַל־מִשְׁכְּבִי בַלִּילוֹת בִּקְשָׁתִי אֶת שְׂאֵהְבָה נִפְשִׁי בִּקְשָׁתִי וְלֹא מִצָּאָתִי:
22O	3	2	אֲקוּמָה נָא וְאֶסֹּבְבָהּ בְּעִיר בְּשׁוּקִים וּבְרַחְבוֹת אֲבִקְשָׁה אֶת שְׂאֵהְבָה נִפְשִׁי בִּקְשָׁתִי וְלֹא מִצָּאָתִי:
22O	3	3	מִצָּאוֹנֵי הַשְּׁמֵרִים הַסִּבְבִּים בְּעִיר אֶת

22O	3	4	<p>שאהבה נפשי ראיתם:</p> <p>כמעט שעברתי מהם</p> <p>עד שמצאתי את</p> <p>שאהבה נפשי אחזתיו</p> <p>ולא ארפנו עד-</p> <p>שהביאתיו אל-בית</p> <p>אמי ואל-חדר</p> <p>הורתי:</p>
22O	3	5	<p>השבעתי אתכם בנות</p> <p>ירושלם בצבאות או</p> <p>באילות השדה</p> <p>אם-תעירו ואם-</p> <p>תעוררו את-האהבה</p> <p>עד שתחפץ:</p>
	22O	3	6 <p>מי זאת עלה</p> <p>מן-המדבר כתימרות</p> <p>עשן מקטרת מור</p> <p>ולבונה מכל אבקת</p> <p>רוכל:</p>
22O	3	7	<p>הנה מטתו שלשלמה</p> <p>ששים גברים סביב</p> <p>לה מגברי ישראל:</p>
	22O	3	8 <p>כלם אחזי חרב</p> <p>מלמדי מלחמה איש</p> <p>חרבו על-ירכו מפחד</p> <p>בלילות:</p>
	22O	3	9 <p>אפריון עשה לו</p> <p>המלך שלמה מעצי</p> <p>הלבנון:</p>
	22O	3	10 <p>עמודיו עשה כסף</p> <p>רפידתו זהב מרכבו</p> <p>ארגמן תוכו רצוף</p> <p>אהבה מבנות</p> <p>ירושלם:</p>
	22O	3	11 <p>צאינה וראינה בנות</p> <p>ציון במלך שלמה</p> <p>בעטרה שעטרה-לו</p> <p>אמו ביום חתנתו</p> <p>וביום שמחת לבו:</p>
	22O	4	1 <p>הנך יפה רעיתי הנך</p> <p>יפה עיניך יונים</p> <p>מבעד לצמתך שערך</p> <p>כעדר העזים שגלשו</p>

			מהר גלעד:
22O	4	2	שניך כעדר הקצובות שעלו מן־הרחצה שכלם מתאימות ושכלה אין בהם:
22O	4	3	כחוט השני שפתתיך ומדבררך נאווה כפלה הרמון רקתך מבעד לצמתך:
22O	4	4	כמגדל דויד צוארך בנוי לתלפיות אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים:
22O	4	5	שני שדיך כשני עפרים תאומי צביה הרועים בשושנים:
22O	4	6	עד שיפוח היום ונסו הצללים אלך לי אל־הר המור ואל־גבעת הלבונה:
22O	4	7	כלך יפה רעיתי ומום אין בך:
22O	4	8	אתי מלבנון כלה אתי מלבנון תבואי תשורי מראש אמנה מראש שניר וחרמון ממענות אריות מהררי נמרים:
22O	4	9	לבבתני אחתי כלה לבבתיני באחד מעניך באחד ענק מצורניך:
22O	4	10	מה־יפו דדיך אחתי כלה מה־טבו דדיך מיין וריח שמניך מכל־בשמים:
22O	4	11	נפת תטפנה שפתותיך כלה דבש וחלב תחת לשונך וריח שלמתך כריח לבנון:
22O	4	12	גן נעול אחתי כלה גל נעול מעין חתום:

22O	4	13	שלחך פרדס רמונים עם פרי מגדים כפרים עם-נרדים:
22O	4	14	נרד וכרכם קנה וקנמון עם כל-עצי לבונה מר ואהללות עם כל-ראשי בשמים:
22O	4	15	מעין גנים באר מים חיים ונזלים מן-לבנון:
22O	4	16	עורי צפון ובואי תימן הפיחי גני יזלו בשמיו יבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו:
22O	5	1	באתי לגני אחתי כלה אריתי מורי עם-בשמי אכלתי יערי עם-דבשי שתיתי ייני עם-חלבי אכלו רעים שתו ושכרו דודים:
22O	5	2	אני ישנה ולבי ער קול דודי דופק פתח-לי אחתי רעיתי יונתי תמתי שראשי נמלא-טל קוצותי רסיסי לילה:
22O	5	3	פשטתי את-כתנתי איככה אלבשנה רחצתי את-רגלי איככה אטנפם:
22O	5	4	דודי שלח ידו מן-החר ומעי המו עליו:
22O	5	5	קמתי אני לפתח לדודי וידי נטפו-מור ואצבעתי מור עבר על כפות המנעול:
22O	5	6	פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר

			נפשי יצאה בדברו בקשתיהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני:
220	5	7	מצאני השמרים הסבבים בעיר הכוני פצעוני נשאו את־רדידי מעלי שמרי החמות:
220	5	8	השבעתי אתכם בנות ירושלם א־תמצאו את־דודי מה־תגידו לו שחולת אהבה אני:
220	5	9	מה־דודך מדוד היפה בנשים מה־דודך מדוד שככה השבעתנו:
220	5	10	דודי צח ואדום דגול מרבבה:
220	5	11	ראשו כתם פז קוצותיו תלתלים שחרות כעורב:
220	5	12	עיניו כיונים על־אפיקי מים רחצות בחלב ישבות על־מלאת:
220	5	13	לחיו כערוגת הבשם מגדלות מרקחים שפתותיו שושנים נטפות מור עבר:
220	5	14	ידיו גלילי זהב ממלאים בתרשיש מעיו עשת שן מעלפת ספירים:
220	5	15	שוקיו עמודי שש מיסדים על־אדני־פז מראהו כלבנון בחור כארזים:
220	5	16	חכו ממתקים וכלו מחמדים זה דודי וזה רעי בנות ירושלם:

- 220 6 1 אנה הלך דודך היפה
בנשים אנה פנה
דודך ונבקשנו עמך:
- 220 6 2 דודי ירד לגנו
לערוגות הבשם
לרעות בגנים וללקט
שושנים:
- 220 6 3 אני לדודי ודודי
לי הרעה בשושנים:
- 220 6 4 יפה את רעיתי
כתרצה נאווה
כירושלם אימה
כנדגלות:
- 220 6 5 הסבי עיניך מנגדי
שהם הרהיבני שערך
כעדר העזים שגלשו
מן־הגלעד:
- 220 6 6 שניך כעדר הרחלים
שעלו מן־הרחצה
שכלם מתאימות
ושכלה אין בהם:
- 220 6 7 כפלח הרמון רקתך
מבעד לצמתך:
- 220 6 8 ששים המה מלכות
ושמנים פילגשים
ועלמות אין מספר:
- 220 6 9 אחת היא יונתי
תמתי אחת היא לאמה
ברה היא ליולדתה
ראווה בנות ויאשרוה
מלכות ופילגשים
ויהללוה:
- 220 6 10 מי־זאת הנשקפה
כמו־שחר יפה כלבנה
ברה כחמה אימה
כנדגלות:
- 220 6 11 אל־גנת אגוז ירדתי
לראות באבי הנחל
לראות הפרחה הגפן
הנצו הרמנים:
- 220 6 12 לא ידעתי נפשי
שמתני מרכבות
עמי־נדיב:

220	7	1	שובי שובי השולמית שובי שובי ונחזה־בך מה־תחזו בשולמית כמחלת המחנים:
220	7	2	מה־יפו פעמיך בנעלים בת־נדיב חמוקי ירכיך כמו חלאים מעשה ידי אמן:
220	7	3	שררך אגן הסהר אלי־חסר המזג בטנך ערמת חטים סוגה בשושנים:
220	7	4	שני שדיך כשני עפרים תאמי צביה:
220	7	5	צוארך כמגדל השן עיניך ברכות בחשבון על־שער בת־רבים אפך כמגדל הלבנון צופה פני דמשק:
220	7	6	ראשך עליך ככרמל ודלת ראשך כארגמן מלך אסור ברה־טים:
220	7	7	מה־יפית ומה־נעמת אהבה בתענוגים:
220	7	8	זאת קומתך דמתה לתמר ושדיך לאשכלות:
220	7	9	אמרתי אעלה בתמר אחזה בסנסניו ויהי־נא שדיך כאשכלות הגפן וריח אפך כתפוחים:
220	7	10	וחכך כיין הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים:
220	7	11	אני לדודי ועלי תשוקתו:
220	7	12	לכה דודי נצא השדה נלינה בכפרים:

22O	7	13	נשכימה לכרמים נראה אם פרוחה הגפן פתח הסמדר הנצו הרמונים שם אתן את־דדי לך:
22O	7	14	הדודאים נתנו־ריח ועל־פתחינו כל־מגדים חדשים גם־ישנים דודי צפנתי לך:
22O	8	1	מי יתנך כאח לי יונק שדי אמי אמצאך בחוץ אשקך גם לא־יבוזו לי:
22O	8	2	אנהגך אביאך אל־בית אמי תלמדני אשקך מיין הרקח מעסיס רמני:
22O	8	3	שמאלו תחת ראשי וימינו תחבקני:
22O	8	4	השבעתי אתכם בנות ירושלם מה־תעירו ומה־תעררו את־האהבה עד שתחפץ:
22O	8	5	מי זאת עלה מן־המדבר מתרפקת על־דודה תחת התפוח עוררתיך שמה חבלתך אמך שמה חבלה ילדתך:
22O	8	6	שימני כחותם על־לבך כחותם על־זרועך כ־עזה כמות אהבה קשה כשאול קנאה רשפיה רשפי אש שלהבתיה:
22O	8	7	מים רבים לא יוכלו לכבות את־האהבה ונהרות לא ישטפוה אם־יתן איש את־כל־הון ביתו באהבה בוז יבוזו

לו:

- 22O 8 8 אחות לנו קטנה
ושדים אין לה
מה־נעשה לאחתנו
ביום שידבר־בה:
22O 8 9 אִם־חומה היא נבנה
עליה טירת כסף
ואם־דלת היא נצור
עליה לוח ארז:
22O 8 10 אני חומה ושדי
כמגדלות אז הייתי
בעיניו כמוצאת
שלום:
22O 8 11 כרם היה לשלמה
בבעל המון נתן
את־הכרם לנטרים
איש יבא בפריו אלף
כסף:
22O 8 12 כרמי שלי לפני
האלף לך שלמה
ומאתים לנטרים
את־פריו:
22O 8 13 היושבת בגנים
חברים מקשיבים
לקולך השמיעני:
22O 8 14 ברח דודי ודמה־לך
לצבי או לעפר
האילים על הרי
בשמים:
23O 1 1 חזון ישעיהו
בן־אמוץ אשר חזה
על־יהודה וירושלם
בימי עזיהו יותם
אחז יחזקיהו מלכי
יהודה:
23O 1 2 שמעו שמים והאזיני
ארץ כי יהוה דבר
בנים גדלתי
ורוממתי והם פשעו
בי:
23O 1 3 ידע שור קנהו
וחמור אבוס בעליו
ישראל לא ידע עמי

			לא התבונן:
23O	1	4	הוי גוי חטא עם כבד עון זרע מרעים בנים משחיתים עזבו את־יהוה נאצו את־קדוש ישראל נזרו אחור:
23O	1	5	על מה תכו עוד תוסיפו סרה כל־ראש לחלי וכל־לבב דוי:
23O	1	6	מכַּף־רגל ועד־ראש אי־בו מתם פצע וחבורה ומכה טריה לא־זרו ולא חבשו ולא רככה בשמן:
23O	1	7	ארצכם שממה עריכם שרפות אש אדמתכם לנגדכם זרים אכלים אתה ושממה כמהפכת זרים:
23O	1	8	ונותרה בת־ציון כסכה בכרם כמלונה במקשה כעיר נצורה:
23O	1	9	לולי יהוה צבאות הותיר לנו שריד כמעט כסדם היינו לעמרה דמינו:
23O	1	10	שמעו דבר־יהוה קציני סדם האזינו תורת אלהינו עם עמרה:
23O	1	11	למה־לי רב־זבחיכם יאמר יהוה שבעתי עלות אילים וחלב מריאים ודם פרים וכבשים ועתודים לא חפצתי:
23O	1	12	כי תבאו לראות פני מי־בקש זאת מידכם רמס חצרי:
23O	1	13	לא תוסיפו הביא מנחת־שוא קטרת תועבה היא לי חדש

			ושבת קרא מקרא לא־אוכל און ועצרה:
23O	1	14	חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי היו עלי לִטְרַח נִלְאִיתִי נְשָׂא: ובפרשכם כפיכם אעלים עיני מכם גם כִּי־תִרְבוּ תִפְלֶה אינני שמע ידיכם דמים מלאו:
23O	1	16	רחצו הזכו הסירו רע מעלליכם מנגד עיני חדלו הרע: למדו היטב דרשו משפט אשרו חמוץ שפטו יתום ריבו אלמנה:
23O	1	18	לכו־נא ונוכחה יאמר יהוה אִם־יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו אִם־ יאדימו כתולע כצמר יהיו:
23O	1	19	אִם־תֵּאָבוּ ושמעתם טוב הארץ תאכלו:
23O	1	20	ואִם־תִּמְאֲנוּ ומריתם חרב תאכלו כי פי יהוה דבר:
23O	1	21	איכה היתה לזונה קריה נאמנה מלאתי משפט צדק ילין בה ועתה מרצחים:
23O	1	22	כספך היה לסיגים סבאך מהול במים:
23O	1	23	שריך סוררים וחברי גנבים כלו אהב שחד ורדף שלמנים יתום לא ישפטו וריב אלמנה לא־יבוא אליהם:
23O	1	24	לכן נאם האדון יהוה צבאות אביר ישראל הוי אנחם

מצרי ואנקמה

מאויבי:

23O 1 25 ואשיבה ידי עליך

ואצרף כבר סיגך

ואסירה כל־בדיליך:

23O 1 26 ואשיבה שפטיך

כבראשנה ויעציך

כבתחלה אחרי־כן

יקרא לך עיר הצדק

קריה נאמנה:

23O 1 27 ציון במשפט תפדה

ושביה בצדקה:

23O 1 28 ושבר פשעים וחטאים

יחדו ועזבי יהוה

יכלו:

23O 1 29 כי יבשו מאילים

אשר חמדתם ותחפרו

מהגנות אשר בחרתם:

23O 1 30 כי תהיו כאלה נבלת

עלה וכגנה אשר־מים

אין לה:

23O 1 31 והיה החסן לנערת

ופעלו לניצוץ

ובערו שניהם יחדו

ואין מכבה:

23O 2 1 הדבר אשר חזה

ישעיהו בן־אמוץ

על־יהודה וירושלם:

23O 2 2 והיה באחרית הימים

נכון יהיה הר

בית־יהוה בראש

ההרים ונשא מגבעות

ונהרו אליו

כל־הגוים:

23O 2 3 והלכו עמים רבים

ואמרו לכו ונעלה

אל־הר־יהוה אל־בית

אלהי יעקב וירנו

מדרכיו ונלכה

בארחתיו כי מציון

תצא תורה

ודבר־יהוה

מירושלם:

- 23O 2 4 ושפט בין הגוים
והוכיח לעמים רבים
וכתתו חרבותם
לאתים וחניתותיהם
למזמרות לא־ישא
גוי אל־גוי חרב
ולא־ילמדו עוד
מלחמה:
- 23O 2 5 בית יעקב לכו
ונלכה באור יהוה:
- 23O 2 6 כי נטשתה עמך בית
יעקב כי מלאו מקדם
ועננים כפלשתים
ובילדי נכרים
ישפיקו:
- 23O 2 7 ותמלא ארצו כסף
וזהב ואין קצה
לאצרתיו ותמלא
ארצו סוסים ואין
קצה למרכבתיו:
- 23O 2 8 ותמלא ארצו אלילים
למעשה ידיו ישתחוו
לאשר עשו אצבעתיו:
- 23O 2 9 וישח אדם
וישפל־איש ואל־תשא
להם:
- 23O 2 10 בוא בצור והטמן
בעפר מפני פחד
יהוה ומהדר גאנו:
- 23O 2 11 עיני גבהות אדם
שפל ושח רום אנשים
ונשגב יהוה לבדו
ביום ההוא:
- 23O 2 12 כי יום ליהוה
צבאות על כל־גאה
ורם ועל כל־נשא
ושפל:
- 23O 2 13 ועל כל־ארזי
הלבנון הרמים
והנשאים ועל
כל־אלוני הבשן:
- 23O 2 14 ועל כל־ההרים
הרמים ועל

			כל־הגבעות הנשאות:
23O	2	15	ועל כל־מגדל גבה ועל כל־חומה בצורה:
23O	2	16	ועל כל־אניות תרשיש ועל כל־שכיות החמדה:
23O	2	17	ושח גבהות האדם ושפל רום אנשים ונשגב יהוה לבדו ביום ההוא:
23O	2	18	והאלילים כליל יחלף:
23O	2	19	ובאו במערות צרים ובמחלות עפר מפני פחד יהוה ומהדר גאוונו בקומו לערץ הארץ:
23O	2	20	ביום ההוא ישליך האדם את אלילי כספו ואת אלילי זהבו אשר עשו־לו להשתחות לחפר פרות ולעטלפים:
23O	2	21	לבוא בנקרות הצרים ובסעפי הסלעים מפני פחד יהוה ומהדר גאוונו בקומו לערץ הארץ:
23O	2	22	חדלו לכם מן־האדם אשר נשמה באפו כי־במה נחשב הוא:
23O	3	1	כי הנה האדון יהוה צבאות מסיר מירושלם ומיהודה משען ומשענה כל משען־לחם וכל משען־מים:
23O	3	2	גבור ואיש מלחמה שופט ונביא וקסם וזקן:
23O	3	3	שר־חמשים ונשוא פנים ויועץ וחכם

			חרשים ונבון לחש:
230	3	4	ונתתי נערים שריהם ותעלולים ימשלובם:
230	3	5	ונגש העם איש באיש ואיש ברעהו ירהבו הנער בזקן והנקלה בנכבד:
230	3	6	כי־תפש איש באחיו בית אביו שמלה לכה קצין תהיה־לנו והמכשלה הזאת תחת ידך:
230	3	7	ישא ביום ההוא לאמר לא־אהיה חבש ובביתי אין לחם ואין שמלה לא תשימני קצין עם:
230	3	8	כי כשלה ירושלם ויהודה נפל כי־לשונם ומעלליהם אליהוה למרות עני כבודו:
230	3	9	הכרת פניהם ענתה בם וחטאתם כסדם הגידו לא כחדו אוי לנפשם כי־גמלו להם רעה:
230	3	10	אמרו צדיק כי־טוב כי־פרי מעלליהם יאכלו:
230	3	11	אוי לרשע רע כי־גמול ידיו יעשה לו:
230	3	12	עמי נגשיו מעולל ונשים משלו בו עמי מאשריך מתעים ודרך ארחתיך בלעו:
230	3	13	נצב לריב יהוה ועמד לדין עמים:
230	3	14	יהוה במשפט יבוא עם־זקני עמו ושריו ואתם בערתם הכרם

			גזלת העני בבתיכם:
23O	3	15	מלכם תדכאו עמי ופני עניים תטחנו נאם־אדני יהוה צבאות:
23O	3	16	ויאמר יהוה יען כי גבהו בנות ציון ותלכנה נטוות גרון ומשקרות עינים הלוך וטפף תלכנה וברגליהם תעכסנה:
23O	3	17	ושפח אדני קדקד בנות ציון ויהוה פתהן יערה:
23O	3	18	ביום ההוא יסיר אדני את תפארת העכסים והשבבים והשהרנים:
23O	3	19	הנטיפות והשירות והרעלות:
23O	3	20	הפארים והצעדות והקשרים ובתי הנפש והלחשים:
23O	3	21	הטבעות ונזמי האף:
23O	3	22	המחלצות והמעטפות והמטפחות והחרוטים:
23O	3	23	והגלינים והסדינים והצניפות והרדידים:
23O	3	24	והיה תחת בשם מק יהיה ותחת חגורה נקפה ותחת מעשה מקשה קרחה ותחת פתיגיל מחגרת שק כי־תחת יפי:
23O	3	25	מתיך בחרב יפלו וגבורתך במלחמה:
23O	3	26	ואנו ואבלו פתחיה ונקתה לארץ תשב:
23O	4	1	והחזיקו שבע נשים באיש אחד ביום ההוא לאמר לחמנו

			נאכל ושמלתנו נלבש רק יקרא שמך עלינו אסף חרפתנו:
230	4	2	ביום ההוא יהיה צמח יהוה לצבי ולכבוד ופרי הארץ לגאון ולתפארת לפליטת ישראל:
230	4	3	והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו כל־הכתוב לחיים בירושלם:
230	4	4	אם רחץ אדני את צאת בנות־ציון ואת־דמי ירושלם ידיח מקרבה ברוח משפט וברוח בער:
230	4	5	וברא יהוה על כל־מכון הר־ציון ועל־מקראה ענן יומם ועשן ונגה אש להבה לילה כי על־כל־כבוד חפה:
230	4	6	וסכה תהיה לצל־יומם מחרב ולמחסה ולמסתור מזרם וממטר:
230	5	1	אשירה נא לידידי שירת דודי לכרמו כרם היה לידידי בקרן בן־שמן:
230	5	2	ויעזקהו ויסקלהו ויטעהו שרק ויבן מגדל בתוכו וגם־יקב חצב בו ויקו לעשות ענבים ויעש באשים:
230	5	3	ועתה יושב ירושלם ואיש יהודה שפט־נא ביני ובין כרמי:
230	5	4	מה־לעשות עוד

			לכרמי ולא עשיתי בו מדוע קויתי לעשות ענבים ויעש באשים:
230	5	5	ועתה אודיעה־נא אתכם את אשר־אני עשה לכרמי הסר משוכתו והיה לבער פרץ גדרו והיה למרמס:
230	5	6	ואשיתהו בתה לא יזמר ולא יעדר ועלה שמיר ושית ועל העבים אצוה מהמטיר עליו מטר:
230	5	7	כי כרם יהוה צבאות בית ישראל ואיש יהודה נטע שעשועיו ויקו למשפט והנה משפח לצדקה והנה צעקה:
230	5	8	הוי מגיעי בית בבית שדה בשדה יקריבו עד אפס מקום והושבתם לבדכם בקרב הארץ:
230	5	9	באזני יהוה צבאות אם־לא בתים רבים לשמה יהיו גדלים וטובים מאין יושב:
230	5	10	כי עשרת צמדי־כרם יעשו בת אחת וזרע חמר יעשה איפה:
230	5	11	הוי משכימי בבקר שכר ירדפו מאחרי בנשף יין ידליקם:
230	5	12	והיה כנור ונבל תף וחליל ויין משתיהם ואת פעל יהוה לא יביטו ומעשה ידיו לא ראו:
230	5	13	לכן גלה עמי מבלי־דעת וכבודו

			מתי רעב והמונו צחה צמא:
23O	5	14	לכן הרחיבה שאול נפשה ופערה פיה לבל־יִחַק וירד הדרה והמונה ושאוּנה ועלז בה:
	23O	5	15 וישח אדם וישפל־איש ועיני גבהים תשפלנה:
23O	5	16	ויגבה יהוה צבאות במשפט והאל הקדוש נקדש בצדקה:
23O	5	17	ורעו כבשים כדברם וחרבות מחים גרים יאכלו:
	23O	5	18 הוי משכי העון בחבלי השוא וכעבות העגלה חטאה:
23O	5	19	האמרים ימהר יחישה מעשהו למען נראה ותקרב ותבואה עצת קדוש ישראל ונדעה:
	23O	5	20 הוי האמרים לרע טוב ולטוב רע שמים חשך לאור ואור לחשך שמים מר למתוק ומתוק למר:
23O	5	21	הוי חכמים בעיניהם ונגד פניהם נבנים:
	23O	5	22 הוי גבורים לשתות יין ואנשי־חיל למסך שכר:
	23O	5	23 מצדיקי רשע עקב שחד וצדקת צדיקים יסירו ממנו:
23O	5	24	לכן כאכל קש לשון אש וחשש להבה ירפה שרשם כמק יהיה ופרחם כאבק יעלה כי מאסו את תורת יהוה צבאות ואת אמרת קדוש־ישראל

נאצו:

- 230 5 25 על־כן חרה אף־יהוה
בעמו ויט ידו עליו
ויכהו וירגזו
ההרים ותהי נבלתם
כסוּחה בקרב חוצות
בכל־זאת לא־שב אפו
ועוד ידו נטויה:
230 5 26 ונשא־נס לגוים
מרחוק ושרק לו
מקצה הארץ והנה
מהרה קל יבוא:
230 5 27 אינ־עיף ואין־כושל
בו לא ינום ולא
יישן ולא נפתח
אזור חלציו ולא
נתק שרוך נעליו:
230 5 28 אשר חציו שנונים
וכל־קשתתיו דרכות
פרסות סוסיו כצר
נחשבו וגלגליו
כסופה:
230 5 29 שאגה לו כלביא
ושאג ככפירים
וינהם ויאחזו טרף
ויפליט ואין מציל:
230 5 30 וינהם עליו ביום
ההוא כנהמת־ים
ונבט לארץ
והנה־חשך צר ואור
חשך בעריפיה:
230 6 1 בשנת־מות המלך
עזיהו ואראה
את־אדני ישב
על־כסא רם ונשא
ושוליו מלאים
את־ההיכל:
230 6 2 שרפים עמדים ממעל
לו שש כנפים שש
כנפים לאחד בשתים
יכסה פניו ובשתים
יכסה רגליו ובשתים
יעופף:

- 230 6 3 וקרא זה אל־זה
ואמר קדוש קדוש
קדוש יהוה צבאות
מלא כל־הארץ
כבודו:
- 230 6 4 וינעו אמות הספים
מקול הקורא והבית
ימלא עשן:
ואמר אוי־לי
- 230 6 5 כִּי־נִדְמִיתִי כִּי אִישׁ
טמא־שפתים אנכי
ובתוך עַם־טמא
שפתים אנכי יושב
כִּי אֶת־הַמֶּלֶךְ יְהוָה
צבאות ראו עיני:
- 230 6 6 ויעף אלי אחד
מִן־הַשֹּׁרְפִים ובידו
רצפה במלקחים לקח
מעל המזבח:
- 230 6 7 ויגע על־פי ויאמר
הנה נגע זה
על־שפתיך וסר עונך
וחטאתך תכפר:
- 230 6 8 ואשמע אֶת־קוֹל אֲדֹנָי
אמר אֶת־מִי אֲשַׁלַּח
וּמִי יִלַּךְ־לָנוּ ויאמר
הנני שלחני:
- 230 6 9 ויאמר לך ואמרת
לעם הזה שמעו שמוע
וּל־תִּבְיִנוּ וראו
ראו וּל־תִּדְעוּ:
- 230 6 10 הַשֶּׁמֶן לִב־הָעָם הַזֶּה
וּלְאֲזִנֵּי הַכֹּהֵן
וְעֵינָיו הַשֶּׁעַר
פָּתוּחָהּ בְּעֵינָיו
וּבְאֲזִנֵּי יִשְׁמַע
וּלְבָבוֹ יִבֵּן וְשָׁב
וּרְפָא לוֹ:
- 230 6 11 ואמר עַד־מָתִי אֲדֹנָי
וּיֹאמֶר עַד אֲשֶׁר
אֶם־שָׂאוּ עֲרִים מֵאֵין
יוֹשֵׁב וּבִתִּים מֵאֵין
אָדָם וְהָאֲדָמָה תִּשָּׂא

שממה:

ורחק יהוה את־האדם
ורבה העזובה בקרב

הארץ:

ועוד בה עשריה 13 6 230
ושבה והיתה לבער
כאלה וכאלון אשר
בשלכת מצבת במ זרע
קדש מצבתה:

ויהי בימי אחז 1 7 230
בן־יוותם בן־עזיהו
מלך יהודה עלה
רצין מלך־ארם ופקח
בן־רמליהו
מלך־ישראל ירושלם
למלחמה עליה ולא
יכל להלחם עליה:

ויגד לבית דוד 2 7 230
לאמר נחה ארם
על־אפרים וינע
לבבו ולבב עמו
כנוע עצי־יער
מפני־רוח:

ויאמר יהוה 3 7 230
אלי־שעיהו צא־נא
לקראת אחז אתה
ושאר ישוב בנך
אלי־קצה תעלת הברכה
העליונה אלי־מסלת
שדה כובס:

ואמרת אליו השמר 4 7 230
והשקט אל־תירא
ולבבך אל־ירך משני
זנבות האודים
העשנים האלה
בחרי־אף רצין וארם
ובן־רמליהו:

יען כִּי־יעץ עליך 5 7 230
ארם רעה אפרים
ובן־רמליהו לאמר:

נעלה ביהודה 6 7 230
ונקיצנה ונבקענה
אלינו ונמליך מלך

			בתוכה את בן־טבאל:
230	7	7	כה אמר אדני יהוה לא תקום ולא תהיה:
230	7	8	כי ראש ארם דמשק וראש דמשק רצין ובעוד ששים וחמש שנה יחת אפרים מעם:
230	7	9	וראש אפרים שמרון וראש שמרון בן־רמליהו אם לא תאמינו כי לא תאמנו:
230	7	10	ויוסף יהוה דבר אל־אחז לאמר:
230	7	11	שאל־לך אות מעם יהוה אלהיך העמק שאלה או הגבה למעלה:
230	7	12	ויאמר אחז לא־אשאל ולא־אנסה את־יהוה:
230	7	13	ויאמר שמעו־נא בית דוד המעט מכם הלאות אנשים כי תלאו גם את־אלהי:
230	7	14	לכן יתן אדני הוא לכם אות הנה העלמה הרה וילדת בן וקראת שמו עמנו אל:
230	7	15	חמאה ודבש יאכל לדעתו מאוס ברע ובחור בטוב:
230	7	16	כי בטרם ידע הנער מאס ברע ובחר בטוב תעזב האדמה אשר אתה קץ מפני שני מלכיה:
230	7	17	יביא יהוה עליך ועל־עמך ועל־בית אביך ימים אשר לא־באו למיום

			סור־אפרים מעל יהודה את מלך אשור:
23O	7	18	והיה ביום ההוא ישרק יהוה לזבוב אשר בקצה יארי מצרים ולדבורה אשר בארץ אשור:
23O	7	19	ובאו ונחו כלם בנחלי הבתות ובנקיקי הסלעים ובכל הנעצוצים ובכל הנהללים:
23O	7	20	ביום ההוא יגלח אדני בתער השכירה בעברי נהר במלך אשור את־הראש ושער הרגלים וגם את־הזקן תספה:
23O	7	21	והיה ביום ההוא יחיה־איש עגלת בקר ושתי־צאן:
23O	7	22	והיה מרב עשות חלב יאכל חמאה כי־חמאה ודבש יאכל כל־הנותר בקרב הארץ:
23O	7	23	והיה ביום ההוא יהיה כל־מקום אשר יהיה־שם אלף גפן באלף כסף לשמיר ולשית יהיה:
23O	7	24	בחצים ובקשת יבוא שמה כי־שמיר ושית תהיה כל־הארץ:
23O	7	25	וכל ההרים אשר במעדר יעדרון לא־תבוא שמה יראת שמיר ושית והיה למשלח שור ולמרמס שה:
23O	8	1	ויאמר יהוה אלי קח־לך גליון גדול

וּכְתַב עָלָיו בַּחֶרֶט
אֲנוּשׁ לְמַהֵר שְׁלַל חֹשׁ
בְּזֹ:

230 8 2 וְאֶעֱיֵדָה לִי עֵדִים
נֹאמְנִים אֶת אֹרִיָּה
הִכְהֵן וְאֶת־זִכְרִיהוּ
בֶּן יִבְרָכְיָהוּ:

230 8 3 וְאֶקְרַב אֶל־הַנְּבִיאָה
וְתֹהֵר וְתִלְדַּ בֶּן
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי
קְרֹא שְׁמוֹ מִהֵר שְׁלַל
חֹשׁ בְּזֹ:

230 8 4 כִּי בִטְרָם יָדַע הַנֶּעֱר
קְרֹא אָבִי וְאִמִּי יִשָּׂא
אֶת־חֵיל דְּמִשְׁקָ וְאֶת
שְׁלַל שְׁמֵרוֹן לִפְנֵי
מֶלֶךְ אֲשׁוּר:

230 8 5 וַיֹּסֶף יְהוָה דְּבַר אֵלַי
עוֹד לֵאמֹר:

230 8 6 יַעֲן כִּי מֵאֵס הָעָם
הַזֶּה אֶת מִי הַשְׁלַח
הַהֲלָכִים לֹאֵט וּמִשׁוֹשׁ
אֶת־רִצְיִן וּבֶן־
רַמְלִיָּהוּ:

230 8 7 וּלְכֵן הִנֵּה אֲדַנִּי
מַעֲלָה עֲלֵיהֶם אֶת־מִי
הַנֶּהָר הָעֲצוּמִים
וְהָרַבִּים אֶת־מֶלֶךְ
אֲשׁוּר וְאֶת־כָּל־כְּבוֹדוֹ
וְעֹלָה עַל־כָּל־אֲפִיקָיו
וְהֶלֶךְ
עַל־כָּל־גְּדוֹתָיו:

230 8 8 וְחִלַּף בִּיהוּדָה שֹׁטֶף
וְעֵבֶר עַד־צוּאָר יִגִּיעַ
וְהָיָה מִטּוֹת כְּנָפָיו
מִלֵּא רֹחַב־אֶרֶץ
עֲמֻנוֹ אֵל:

230 8 9 רַעַו עַמִּים וְחָתוּ
וְהֶאֱזִינוּ כָל

מִרְחַק־אֶרֶץ הַתְּאֲזֵרוּ
וְחָתוּ הַתְּאֲזֵרוּ וְחָתוּ:

230 8 10 עֲצוּ עֲצָה וְתִפֹּר דְּבָרוֹ
דְּבַר וְלֹא יִקּוּם כִּי

עמנו אל:

23O 8 11 כי כה אמר יהוה

אלי כחזקת היד

ויסרני מלכת בדרך

העם־הזה לאמר:

23O 8 12 לא־תאמרון קשר לכל

אשר־יאמר העם הזה

קשר ואת־מוראו

לא־תיראו ולא

תעריצו:

23O 8 13 את־יהוה צבאות אתו

תקדישו והוא

מוראכם והוא

מערצכם:

23O 8 14 והיה למקדש ולאבן

נגף ולצור מכשול

לשני בתי ישראל

לפח ולמוקש ליושב

ירושלם:

23O 8 15 וכשלו במ רבים

ונפלו ונשברו

ונוקשו ונלכדו:

23O 8 16 צור תעודה חתום

תורה בלמדי:

23O 8 17 וחכיתי ליהוה

המסתיר פניו מבית

יעקב וקויתי־לו:

23O 8 18 הגה אנכי והילדים

אשר נתן־לי יהוה

לאתות ולמופתים

בישראל מעם יהוה

צבאות השכן בהר

ציון:

23O 8 19 וכי־יאמרו אליכם

דרשו אל־האבות

ואל־הידענים

המצפצפים והמהגים

הלוא־עם אל־אלהיו

ידרש בעד החיים

אל־המתים:

23O 8 20 לתורה ולתעודה

אם־לא יאמרו כדבר

הזה אשר אין־לו

			שחר:
230	8	21	ועבר בה נקשה ורעב והיה כִּי־ירעב והתקצף וקלל במלכו ובאלהיו ופנה למעלה:
230	8	22	ואל־ארץ יביט והנה צרה וחשכה מעוף צוקה ואפלה מנדח:
230	8	23	כי לא מועף לאשר מוצק לה כעת הראשון הקל ארצה זבלון וארצה נפתלי והאחרון הכביד דרך הים עבר הירדן גליל הגוים:
230	9	1	העם ההלכים בחשך ראו אור גדול ישבי בארץ צלמות אור נגה עליהם:
230	9	2	הרבית הגוי לא הגדלת השמחה שמחו לפניך כשמחת בקציר כאשר יגילו בחלקם שלל:
230	9	3	כי את־על סבלו ואת מטה שכמו שבט הנגש בו החתת כיום מדין:
230	9	4	כי כל־סאון סאן ברעש ושמלה מגוללה בדמים והיתה לשרפה מאכלת אש:
230	9	5	כִּי־ילד ילד־לנו בן נתן־לנו ותהי המשרה על־שכמו ויקרא שמו פלא יועץ אל גבור אביעד שר־שלום:
230	9	6	למרבה המשרה ולשלום אין־קץ על־כסא דוד ועל־ממלכתו להכין

אתה ולסעדה במשפט

ובצדקה מעתה

ועד-עולם קנאת

יהוה צבאות

תעשה-זאת:

230 9 7 דבר שלח אדני

ביעקב ונפל

בישראל:

230 9 8 וידעו העם כלו

אפרים ויושב שמרון

בגאווה ובגדל לבב

לאמר:

230 9 9 לבנים נפלו וגזית

נבנה שקמים גדעו

וארזים נחליף:

230 9 10 וישגב יהוה את-צרי

רצין עליו

ואת-איביו יסכסך:

230 9 11 ארם מקדם ופלשתים

מאחור ויאכלו

את-ישראל בכל-פה

בכל-זאת לא-שב אפו

ועוד ידו נטויה:

230 9 12 והעם לא-שב

עד-המכהו ואת-יהוה

צבאות לא דרשו:

230 9 13 ויכרת יהוה מישראל

ראש וזנב כפה

ואגמון יום אחד:

230 9 14 זקן ונשוא-פנים

הוא הראש ונביא

מורה-שקר הוא

הזנב:

230 9 15 ויהיו מאשרי

העם-הזה מתעים

ומאשריו מבלעים:

230 9 16 על-כן על-בחוריו

לא-ישמח אדני

ואת-ימיו

ואת-אלמנתיו לא

ירחם כי כלו חנף

ומרע וכל-פה דבר

נבלה בכל-זאת

			לֹא־שָׁב אִפּוּ וְעוֹד יָדוּ נְטוּיָה:
23O	9	17	כִּי־בַעֲרָה כֹּאשׁ רִשְׁעָה שָׁמִיר וְשִׁית תֹּאכֹל וְתִצֵּת בַּסִּבְכִּי הִיעָר וַיִּתְּאֲבְכוּ גֵאוֹת עֶשֶׂן: בַּעֲבֶרֶת יְהוָה צְבָאוֹת נַעֲתַם אֶרֶץ וַיְהִי הָעָם כַּמֵּאֲכֹלֶת אִשׁ אִישׁ אֶל־אֲחָיו לֹא יִחְמְלוּ: וַיִּגְזֹר עַל־יָמִין 19 וְרַעַב וַיֹּאכֹל עַל־שִׁמְאוֹל וְלֹא שָׁבְעוּ אִישׁ בִּשְׂרָזָרְעוֹ יֹאכְלוּ:
23O	9	20	מִנְשָׁה אֶת־אֲפָרַיִם וְאֲפָרַיִם אֶת־מִנְשָׁה יַחֲדוּ הֵמָּה עַל־יְהוּדָה בְּכָל־זֹאת לֹא־שָׁב אִפּוּ וְעוֹד יָדוּ נְטוּיָה:
23O	10	1	הוּא הַחֲקִיקִים חֲקִיקַי־אֹן וּמִכְתָּבִים עֲמַל כְּתָבוֹ:
23O	10	2	לְהִטּוֹת מִדֵּין דָּלִים וּלְגַזֵּל מִשְׁפָּט עֲנִי עָמִי לִהְיוֹת אֱלֻמִּנוֹת שִׁלְלָם וְאֶת־יְתוּמִים יִבְזּוּ:
23O	10	3	וּמִה־תַּעֲשׂוּ לַיּוֹם פִּקְדָה וּלְשׂוֹאָה מִמֶּרְחָק תָּבוֹא עַל־מִי תְנוּסוֹ לְעִזְרָה וְאִנָּה תַעֲזֹבוּ כְּבוֹדְכֶם:
23O	10	4	בִּלְתִּי כֹרַע תַּחַת אֲסִיר וְתַחַת הַרוּגִים יִפְלוּ בְּכָל־זֹאת לֹא־שָׁב אִפּוּ וְעוֹד יָדוּ נְטוּיָה:
23O	10	5	הוּא אֲשׁוּר שִׁבְטֵי אֲפִי וּמִטֵּה־הוּא בִידֵם זַעֲמִי:
23O	10	6	בְּגוֹי חֲנָף אֲשַׁלְּחֵנוּ וְעַל־עַם עִבְרָתִי אֲצֻנּוּ לְשַׁלֵּל שִׁלָּל

			<p>ולבז בז ולשימו מרמס כחמר חוצות: והוא לא־כן ידמה ולבבו לא־כן יחשב כי להשמיד בלבבו ולהכרית גוים לא מעט:</p>
23O	10	7	
			<p>כי יאמר הלא שרי יחדו מלכים: הלא ככרכמיש כלנו אם־לא כארפד חמת אם־לא כדמשק שמרון:</p>
23O	10	8	
			<p>כאשר מצאה ידי לממלכת האליל ופסיליהם מירושלם ומשמרון:</p>
23O	10	9	
			<p>הלא כאשר עשיתי לשמרון ולאליה כן אעשה לירושלם ולעצביה:</p>
23O	10	10	
			<p>והיה כִּי־יבצע אדני את־כל־מעשהו בהר ציון ובירושלם אפקד על־פרי־גדל לבב מלך־אשור ועל־תפארת רום עיניו:</p>
23O	10	11	
			<p>כי אמר בכח ידי עשיתי ובחכמתי כי נבנותי ואסיר גבולת עמים ועתידתיהם שושתי ואוריד כאביר יושבים:</p>
23O	10	12	
			<p>ותמצא כקן ידי לחיל העמים וכאסף ביצים עזבות כל־הארץ אני אספתי ולא היה נדד כנף ופצה פה ומצפצף:</p>
23O	10	13	
			<p>היתפאר הגרזן על החצב בו אם־יתגדל</p>
23O	10	14	
23O	10	15	

			המשור על־מניפו
			כהניף שבט
			ואת־מרימיו כהרים
			מטה לא־עץ:
23O	10	16	לכן ישלח האדון
			יהוה צבאות
			במשמניו רזון ותחת
			כבדו יקד יקד
			כיקוד אש:
23O	10	17	והיה אור־ישראל
			לאש וקדושו ללהבה
			ובערה ואכלה שיתו
			ושמירו ביום אחד:
23O	10	18	וכבוד יערו וכרמלו
			מנפש ועד־בשר יכלה
			והיה כמסס נסס:
23O	10	19	ושאר עץ יערו מספר
			יהיו ונער יכתבם:
23O	10	20	והיה ביום ההוא
			לא־יוסיף עוד שאר
			ישראל ופליטת
			בית־יעקב להשען
			על־מכהו ונשען
			על־יהוה קדוש
			ישראל באמת:
23O	10	21	שאר ישוב שאר יעקב
			אל־אל גבור:
23O	10	22	כי אם־יהיה עמך
			ישראל כחול הים
			שאר ישוב בו כליון
			חרוץ שוטף צדקה:
23O	10	23	כי כלה ונחרצה
			אדני יהוה צבאות
			עשה בקרב כל־הארץ:
23O	10	24	לכן כה־אמר אדני
			יהוה צבאות
			אל־תירא עמי ישב
			ציון מאשור בשבט
			יככה ומטהו
			ישא־עליך בדרך
			מצרים:
23O	10	25	כי־עוד מעט מזער
			וכלה זעם ואפי

			על־תבליתם:
23O	10	26	ועורר עליו יהוה צבאות שוט כמכת מדין בצור עורב ומטהו על־הים ונשאו בדרך מצרים:
23O	10	27	והיה ביום ההוא יסור סבלו מעל שכמך ועלו מעל צוארך וחבל על מפני־שמן:
23O	10	28	בא על־עית עבר במגרון למכמש יפקיד כליו:
23O	10	29	עברו מעברה גבע מלון לנו חרדה הרמה גבעת שאול נסה:
23O	10	30	צהלי קולך בת־גלים הקשיבי לישא עניה ענתות:
23O	10	31	נדדה מדמנה ישבי הגבים העיזו:
23O	10	32	עוד היום בנב לעמד ינפף ידו הר בית־ציון גבעת ירושלם:
23O	10	33	הנה האדון יהוה צבאות מסעף פארה במערצה ורמי הקומה גדועים והגבהים ישפלו:
23O	10	34	ונקף סבכי היער בברזל והלבנון באדיר יפול:
23O	11	1	ויצא חטר מגזע ישי ונצר משרשיו יפרה:
23O	11	2	ונחה עליו רוח יהוה רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יהוה:
23O	11	3	והריחו ביראת יהוה

ולא־למראה עיניו
ישפוט ולא־למשמע
אזניו יוכיח:

23O 11 4 ושפט בצדק דלים
והוכיח במישור
לענוי־ארץ
והכה־ארץ בשבט פיו
וברוח שפתיו ימית
רשע:

23O 11 5 והיה צדק אזור
מתניו והאמונה
אזור חלציו:

23O 11 6 וגר זאב עִם־כבש
ונמר עִם־גדי ירבץ
ועגל וכפיר ומריא
יחדו ונער קטן נהג
בם:

23O 11 7 ופרה ודב תרעינה
יחדו ירבצו ילדיהן
ואריה כבקר
יאכל־תבן:

23O 11 8 ושעשע יונק על־חר
פתן ועל מאורת
צפעוני גמול ידו
הדה:

23O 11 9 לא־ירעו
ולא־ישחיתו בכל־הר
קדשי כִּי־מלאה הארץ
דעה את־יהוה כמים
לים מכסים:

23O 11 10 והיה ביום ההוא
שרש ישי אשר עמד
לנס עמים אליו
גוים ידרשו והיתה
מנחתו כבוד:

23O 11 11 והיה ביום ההוא
יוסיף אדני שנית
ידו לקנות את־שאר
עמו אשר ישאר
מאשור וממצרים
ומפתרוס ומכוש
ומעילם ומשנער
ומחמת ומאיי הים:

23O	11	12	ונשא נס לגוים ואסף נדחי ישראל ונפצות יהודה יקבץ מארבע כנפות הארץ:
23O	11	13	וסרה קנאת אפרים וצררי יהודה יכרתו אפרים לא־יקנא את־יהודה ויהודה לא־יצר את־אפרים:
23O	11	14	ועפו בכתף פלשתים ימה יחדו יבזו את־בני־קדם אדום ומואב משלוח ידם ובני עמון משמעתם:
23O	11	15	והחרים יהוה את לשון ים־מצרים והניף ידו על־הנהר בעים רוחו והכהו לשבעה נחלים והזריח בנעלים:
23O	11	16	והיתה מסלה לשאר עמו אשר ישאר מאשור כאשר היתה לישראל ביום עלתו מארץ מצרים:
23O	12	1	ואמרת ביום ההוא אודך יהוה כי אנפת בי ישב אפך ותנחמני:
23O	12	2	הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד כי־עזי וזמרת יה יהוה ויהי־לי לישועה:
23O	12	3	ושאבתם־מים בששון ממעיני הישועה:
23O	12	4	ואמרתם ביום ההוא הודו ליהוה קראו בשמו הודיעו בעמים עלילתיו הזכירו כי נשגב שמו:
23O	12	5	זמרו יהוה כי גאות עשה מידעת זאת

			בכל־הארץ:
23O	12	6	צהלי ורני יושבת ציון כִּי־גדול בקרֶבֶךְ קדוש ישראל:
23O	13	1	משא בבל אשר חזה ישעיהו בן־אמוץ:
23O	13	2	על ה־רִנְשִׁפָּה שאו־נס הרימו קול להם הניפו יד ויבאו פתחי נדיבים:
23O	13	3	אני צויתי למקדשי גם קראתי גבורי לאפי עליזי גאותי:
23O	13	4	קול המון בהרים דמות עֶם־רב קול שאון ממלכות גוים נאספים יהוה צבאות מפקד צבא מלחמה:
23O	13	5	באים מארץ מרחק מקצה השמים יהוה וכלי זעמו לחבל כל־הארץ:
23O	13	6	הילילו כי קרוב יום יהוה כשד משדי יבוא:
23O	13	7	על־כן כל־ידיים תרפינה וכל־לבב אנוש ימס:
23O	13	8	ונבהלו צירים וחבלים יאחזון כילדה יחילון איש אל־רעהו יתמהו פני להבים פניהם:
23O	13	9	הנה יום־יהוה בא אכזרי ועברה וחרון אף לשום הארץ לשמה וחטאיה ישמיד ממנה:
23O	13	10	כִּי־כוכבי השמים וכסיליהם לא יהלו אורם חשך השמש בצאתו וירח לא־ יגיה אורו:

- 23O 13 11 ופקדתי על־תבל רעה
ועל־רשעים עונם
והשבתי גאון זדים
וגאות עריצים
אשפיל:
- 23O 13 12 אוקיר אנוש מפז
ואדם מכתם אופיר:
- 23O 13 13 על־כן שמים ארגיז
ותרעש הארץ ממקומה
בעברת יהוה צבאות
וביום חרון אפו:
- 23O 13 14 והיה כצבי מדח
וכצאן ואין מקבץ
איש אל־עמו יפנו
ואיש אל־ארצו
ינוסו:
- 23O 13 15 כל־הנמצא ידקר
וכל־הנספה יפול
בחרב:
- 23O 13 16 ועלליהם ירטשו
לעיניהם ישסו
בתיהם ונשיהם
תשגלנה:
- 23O 13 17 הנני מעיר עליהם
את־מדי אשר־כסף לא
יחשבו וזהב לא
יחפצו־בו:
- 23O 13 18 וקשתות נערים
תרטשנה ופרי־בטן
לא ירחמו על־בנים
לא־תחוס עינם:
- 23O 13 19 והיתה בבל צבי
ממלכות תפארת גאון
כשדים כמהפכת
אלהים את־סדם
ואת־עמרה:
- 23O 13 20 לא־תשב לנצח ולא
תשכן עד־דור ודור
ולא־יהל שם ערבי
ורעים לא־ ירבצו
שם:
- 23O 13 21 ורבצו־שם ציים
ומלאו בתיהם אחים

			ושכנו שם בנות יענה ושעירים ירקדו־שם:
23O	13	22	וענה איים באלמנותיו ותנים בהיכלי ענג וקרוב לבוא עתה וימיה לא ימשכו:
23O	14	1	כי ירחם יהוה את־יעקב ובחר עוד בישראל והניחם על־אדמתם ונלוה הגר עליהם ונספחו על־בית יעקב:
23O	14	2	ולקחום עמים והביאום אל־מקומם והתנחלום בית־ישראל על אדמת יהוה לעבדים ולשפחות והיו שבים לשביהם ורדו בנגשיהם:
23O	14	3	והיה ביום הניח יהוה לך מעצבך ומרגזך ומן־העבדה הקשה אשר עבד־ך בך:
23O	14	4	ונשאת המשל הזה על־מלך בבל ואמרת איך שבת נגש שבתה מדהבה:
23O	14	5	שבר יהוה מטה רשעים שבט משלים:
23O	14	6	מכה עמים בעברה מכת בלתי סרה רדה באף גוים מרדף בלי חשך:
23O	14	7	נחה שקטה כל־הארץ פצחו רנה:
23O	14	8	גם־ברושים שמחו לך ארזי לבנון מאז שכבת לא־יעלה הכרת עלינו:
23O	14	9	שאול מתחת רגזה לך

			לקראת בואך עורר לך רפאים כל־עתודי ארץ הקים מכסאותם כל מלכי גוים:
23O	14	10	כלם יענו ויאמרו אליך גמ־אתה חלית כמונו אלינו נמשלת:
23O	14	11	הורד שאול גאונך המית נבליך תחתיך יצע רמה ומכסיך תולעה:
23O	14	12	איך נפלת משמים הילל בן־שחר נגדעת לארץ חולש על־גוים:
23O	14	13	ואתה אמרת בלבבך השמים אעלה ממעל לכוכבי־אל ארים כסאי ואשב בהר־ מועד בירכתי צפון:
23O	14	14	אעלה על־במתי עב אדמה לעליון:
23O	14	15	אך אל־שאול תורד אל־ירכתי־בור:
23O	14	16	ראיך אליך ישגיחו אליך יתבוננו הזה האיש מרגיז הארץ מרעיש ממלכות:
23O	14	17	שם תבל כמדבר ועריו הרס אסיריו לא־פתח ביתה:
23O	14	18	כל־מלכי גוים כלם שכבו בכבוד איש בביתו:
23O	14	19	ואתה השלכת מקברך כנצר נתעב לבוש הרגים מטעני חרב יורדי אל־ אבני־בור כפגר מובס:
23O	14	20	לא־תחד אתם בקבורה כי־ארצך שחת עמך

			הרגת לא־יקרא לעולם זרע מרעים:
23O	14	21	הכינו לבניו מטבח בעון אבותם בל־יקמו וירשו ארץ ומלאו פני־תבל ערים:
23O	14	22	וקמתי עליהם נאם יהוה צבאות והכרתי לבבל שם ושאר ונין ונכד נאם־ יהוה:
23O	14	23	ושמתי למורש קפד ואגמי־מים וטאטא־תיה במטאטא השמד נאם יהוה צבאות:
23O	14	24	נשבע יהוה צבאות לאמר אם־לא כאשר דמיתי כן היתה וכאשר יעצתי היא תקום:
23O	14	25	לשבר אשור בארצי ועל־הרי אבוסנו וסר מעליהם עלו וסבלו מעל שכמו יסור:
23O	14	26	זאת העצה היעוצה על־כל־הארץ וזאת היד הנטויה על־כל־הגוים:
23O	14	27	כי־יהוה צבאות יעץ ומי יפר וידו הנטויה ומי ישיבנה:
23O	14	28	בשנת־מות המלך אחז היה המשא הזה:
23O	14	29	אל־תשמחי פלשת כלך כי נשבר שבט מכך כי־משרש נחש יצא צפע ופריו שרף מעופף:
23O	14	30	ורעו בכורי דלים ואביונים לבטח

ירבצו והמתי ברעב

שרשך ושאריתך

יהרג:

23O 14 31 הלילי שער

זעקי־עיר נמוג

פלשת כלך כי מצפון

עשן בא ואין בודד

במועדיו:

23O 14 32 ומה־יענה

מלאכי־גוי כי יהוה

יסד ציון ובה יחסו

עניי עמו:

23O 15 1 משא מואב כי בליל

שדד ער מואב נדמה

כי בליל שדד

קיר־מואב נדמה:

23O 15 2 עלה הבית ודיבן

הבמות לבכי על־נבו

ועל מידבא מואב

ייליל בכל־ ראשיו

קרחה כל־זקן

גרועה:

23O 15 3 בחוצתיו חגרו שק

על גגותיה

וברחבתיה כלה

ייליל ירד בבכי:

23O 15 4 ותזעק חשבון

ואלעלה עד־יהץ

נשמע קולם על־כן

חלצי מואב יריעו

נפשו ירעה לו:

23O 15 5 לבי למואב יזעק

בריחה עד־צער עגלת

שלשיה כי מעלה

הלוחית בבכי

יעלה־בו כי דרך

חורנים זעקת־שבר

יעערו:

23O 15 6 כי־מי נמרים משמות

יהיו כי־יבש חציר

כלה דשא ירק לא

היה:

23O 15 7 על־כן יתרה עשה

			<p>ופקדתם על נחל הערבים ישאום: כִּי־הִקִּיפָה הַזַּעֲקָה אֶת־גְּבוּל מוֹאָב עַד־אֲגָלִים יִלְלֶתָהּ וּבֶאֱרֵא אֵילִים יִלְלֶתָהּ: כִּי מִי דִימוֹן מִלֹּאֵו דָּם כִּי־אִשִּׁית עַל־דִּימוֹן נוֹסֶפּוֹת לִפְלִיטַת מוֹאָב אֲרִיָּה וּלְשֹׂאֲרֵית אֲדָמָה: שְׁלַח־כָּר מִשְׁל־אֶרֶץ מִסְלַע מִדְּבָרָה אֱלֹהֶיךָ בַּת־צִיּוֹן: וְהִיָּה כְעוֹף־נוֹדֵד קָן מִשְׁלַח תְּהִי־נָה בְּנוֹת מוֹאָב מִעֲבֶרֶת לְאַרְנוֹן: הִבִּיאוּ עֵצָה עֲשׂוּ פְּלִילָה שִׁיתִּי כִּלְיִל צֶלֶךְ בְּתוֹךְ צֹהָרִים סֹתְרֵי נִדְחִים נִדָּד אֶל־תִּגְלִי: יִגּוּרוּ בְךָ נִדְחֵי מוֹאָב הוֹי־סֹתֵר לְמוֹ מִפְּנֵי שׁוֹדֵד כִּי־אֶפֶס הִמָּץ כֹּלָה שָׂדֵה תִּמּוֹ רִמְסֵם מִן־הָאֶרֶץ: וְהוֹכֵן בַּחֲסֵד כֶּסֶף וַיֵּשֶׁב עָלָיו בְּאֵמֶת בְּאַהֲלֵי דוֹד שֹׁפֵט וְדֹרֵשׁ מִשְׁפָּט וּמִהָרָה צֶדֶק: שָׁמַעְנוּ גְּאוֹן־מוֹאָב גֵּא מֵאֵד גְּאוֹתוֹ וּגְאוֹנוֹ וְעִבְרָתוֹ לֹא־כֵן בְּדִיּוֹ: לִכֵּן יִלְיֵל מוֹאָב לְמוֹאָב כֹּלָה יִלְיֵל לְאִשִּׁישֵׁי קִיר־חֶרֶשֶׁת תִּהְיֶה אֶךְ־נִכְאִים: כִּי שְׂדֵמוֹת חֲשֹׁבוֹן אֲמַלֵּל גִּפְּן שְׁבִמָּה בְּעֵלֵי גוֹיִם הִלְמוּ</p>
230	15	8	
230	15	9	
230	16	1	
230	16	2	
230	16	3	
230	16	4	
230	16	5	
230	16	6	
230	16	7	
230	16	8	

שרוקיה עד־יעזר
נגעו תעו מדבר
שלחותיה נטשו עברו
ים:

23O 16 9 על־כן אבכה בבכי
יעזר גפן שבמה
אריוך דמעתי חשבון
ואלעלה כי על־
קיצך ועל־קצירך
הידד נפל:

23O 16 10 ונאסף שמחה וגיל
מן־הכרמל ובכרמים
לא־ירנן לא ירעע
יין ביקבים
לא־ידרך הדרך הידד
השבתי:

23O 16 11 על־כן מעי למואב
ככנור יהמו וקרבי
לקיר חרש:

23O 16 12 והיה כִּי־נראה
כִּי־נלאה מואב
על־הבמה ובא
אל־מקדשו להתפלל
ולא יוכל:

23O 16 13 זה הדבר אשר דבר
יהוה אל־מואב מאז:

23O 16 14 ועתה דבר יהוה
לאמר בשלש שנים
כשני שכיר ונקלה
כבוד מואב בכל
ההמון הרב ושאר
מעט מזער לוא
כביר:

23O 17 1 משא דמשק הנה דמשק
מוסר מעיר והיתה
מעי מפלה:

23O 17 2 עזבות ערי ערער
לעדרים תהיינה
ורבצו ואין מחריד:

23O 17 3 ונשבת מבצר מאפרים
וממלכה מדמשק ושאר
ארם ככבוד
בני־ישראל יהיו

			נאם יהוה צבאות:
23O	17	4	והיה ביום ההוא ידל כבוד יעקב ומשמן בשרו ירזה:
23O	17	5	והיה כאסף קציר קמה וזרעו שבלים יקצור והיה כמלקט שבלים בעמק רפאים:
23O	17	6	ונשאר־בו עוללת כנקף זית שנים שלשה גרגרים בראש אמיר ארבעה חמשה בסעפיה פריה נאם־יהוה אלהי ישראל:
23O	17	7	ביום ההוא ישעה האדם על־עשהו ועיניו אל־קדוש ישראל תראינה:
23O	17	8	ולא ישעה אל־המזבחות מעשה ידיו ואשר עשו אצבעתיו לא יראה והאשרים והחמנים:
23O	17	9	ביום ההוא יהיו ערי מעזו כעזובת החרש והאמיר אשר עזבו מפני בני ישראל והיתה שממה:
23O	17	10	כי שכחת אלהי ישעך וצור מעזך לא זכרת על־כן תטעי גטעי נעמנים וזמרת זר תזרענו:
23O	17	11	ביום גטעך תשגשגי ובבקר זרעך תפריחי נד קציר ביום נחלה וכאב אנוש:
23O	17	12	הוי המון עמים רבים כהמות ימים יהמיון ושאון לאמים כשאון מים כבירים ישאון:

- 23O 17 13 לאמים כשאון מים
רבים ישאון וגער
בו ונס ממרחק ורדף
כמץ הרים לפני־רוח
וכגלגל לפני סופה:
23O 17 14 לעת ערב והנה בלהה
בטרם בקר איננו זה
חלק שוסינו וגורל
לבזינו:
23O 18 1 הוי ארץ צלצל
כנפים אשר מעבר
לנהר־י־כוש:
23O 18 2 השלח בים צירים
ובכל־י־גמא
על־פני־מים לכו
מלאכים קלים
אל־גוי ממשך ומורט
אל־עם נורא מן־הוא
והלאה גוי קו־קו
ומבוסה אשר־בזאו
נהרים ארצו:
23O 18 3 כלישבי תבל ושכני
ארץ כנשא־נס הרים
תראו וכתקע שופר
תשמעו:
23O 18 4 כי כה אמר יהוה
אלי אשקוטה ואביטה
במכוני כחם צח
על־י־אור כעב טל
בחם קציר:
23O 18 5 כי־לפני קציר
כתם־פרח ובסר גמל
יהיה נצה וכרת
הזלזלים במזמרות
ואת־הנטישות הסיר
התז:
23O 18 6 יעזבו יחדו לעיט
הרים ולבהמת הארץ
וקץ עליו העיט
וכל־בהמת הארץ
עליו תחרף:
23O 18 7 בעת ההיא יובל־שי
ליהוה צבאות עם

ממשך ומורט ומעם
 נורא מן־הוא והלאה
 גוי קור־קו ומבוסה
 אשר בזאו נהרים
 ארצו אל־מקום
 שם־יהוה צבאות
 הר־ציון:

230 19 1 משא מצרים הנה
 יהוה רכב על־עב קל
 ובא מצרים ונעו
 אלילי מצרים מפניו
 ולבב מצרים ימס
 בקרבו:

230 19 2 וסכסכתי מצרים
 במצרים ונלחמו
 איש־באחיו ואיש
 ברעהו עיר בעיר
 ממלכה בממלכה:

230 19 3 ונבקה רוח־מצרים
 בקרבו ועצתו אבלע
 ודרשו אל־האלילים
 ואל־האטים
 ואל־האבות
 ואל־הידענים:

230 19 4 וסכרתי את־מצרים
 ביד אדנים קשה
 ומלך עז ימשל־בם
 נאם האדון יהוה
 צבאות:

230 19 5 ונשתו־מים מהים
 ונהר יחרב ויבש:

230 19 6 והאזניחו נהרות
 דללו וחרבו יארי
 מצור קנה וסוף
 קמלו:

230 19 7 ערות על־יאור
 על־פי יאור וכל
 מזרע יאור ייבש
 נדף ואיננו:

230 19 8 ואנו הדיגים ואבלו
 כל־משליכי ביאור
 חכה ופרשי מכמרת
 על־פני־מים אמללו:

230	19	9	ובשו עבדי פשתים שריקות וארגים חורי:
230	19	10	והיו שתתיה מדכאים כל־עשי שכר אגמי־נפש:
230	19	11	אך־אולים שרי צען חכמי יעצי פרעה עצה נבערה איך תאמרו אל־פרעה בן־חכמים אני בן־מלכ־קדם:
230	19	12	אים אפוא חכמיך ויגידו נא לך וידעו מה־יעץ יהוה צבאות על־מצרים:
230	19	13	נואלו שרי צען נשאו שרי נף התעו את־מצרים פנת שבטיה:
230	19	14	יהוה מסך בקרבה רוח עוועים והתעו את־מצרים בכל־מעשהו כהתעות שכור בקיאו:
230	19	15	ולא־יהיה למצרים מעשה אשר יעשה ראש וזנב כפה ואגמון:
230	19	16	ביום ההוא יהיה מצרים כנשים וחרד ופחד מפני תנופת יד־יהוה צבאות אשר־הוא מניף עליו:
230	19	17	והיתה אדמת יהודה למצרים לחגא כל אשר יזכיר אתה אליו יפחד מפני עצת יהוה צבאות אשר־הוא יועץ עליו:
230	19	18	ביום ההוא יהיו חמש ערים בארץ

			מצרים מדברות שפת כנען ונשבעות ליהוה צבאות עיר ההרס יאמר לאחת:
23O	19	19	ביום ההוא יהיה מזבח ליהוה בתוך ארץ מצרים ומצבה אצל־גבולה ליהוה:
23O	19	20	והיה לאות ולעד ליהוה צבאות בארץ מצרים כ־יִצְעֶקוּ אֱלֹהֵי הוּה מִפְּנֵי לְחִצִּים ויִשְׁלַח לָהֶם מוֹשִׁיעַ וְרַב וְהַצִּילָם:
23O	19	21	וְנוֹדַע יְהוה לְמִצְרַיִם וידעו מצרים אֶת־יְהוה ביום ההוא וְעִבְדוּ זִבְחַ וּמִנְחָה וְנִדְרוֹ־נִדֵּר לַיהוה וְשָׁלְמוּ:
	23O	19 22	וְנִגַּף יְהוה אֶת־מִצְרַיִם נֶגֶף וּרְפוּאָה וְשִׁבּוֹ עַד־יְהוה וְנִעְתֵּר לָהֶם וּרְפָאֵם:
23O	19	23	ביום ההוא תהיה מַסְלָה מִמִּצְרַיִם אֲשׁוּרָה וּבֶאֱ־אֲשׁוּר בְּמִצְרַיִם וּמִצְרַיִם בְּאֲשׁוּר וְעִבְדוּ מִצְרַיִם אֶת־אֲשׁוּר:
23O	19	24	ביום ההוא יהיה יִשְׂרָאֵל שְׁלִישִׁיה לְמִצְרַיִם וּלְאֲשׁוּר בְּרַכָּה בְּקֶרֶב הָאָרֶץ:
23O	19	25	אֲשֶׁר בִּרְכוּ יְהוה צְבָאוֹת לֵאמֹר בְּרוּךְ עַמִּי מִצְרַיִם וּמַעֲשֵׂה יְדֵי אֲשׁוּר וְנַחֲלָתִי יִשְׂרָאֵל:
23O	20	1	בשנת בא תרתן אֲשִׁדּוּדָה בְּשִׁלַּח אֹתוֹ סֶרְגוֹן מֶלֶךְ אֲשׁוּר

			וילחם באשדוד וילכדה:
230	20	2	בעת ההיא דבר יהוה ביד ישעיהו בן־אמוץ לאמר לך ופתחת השק מעל מתניך ונעלך תחלץ מעל רגליך ויעש כן הלך ערום ויחף: 230 20 3 ויאמר יהוה כאשר הלך עבדי ישעיהו ערום ויחף שלש שנים אות ומופת על־מצרים ועל־כוש: 230 20 4 כן ינהג מלך־אשור את־שבי מצרים ואת־גלות כוש נערים וזקנים ערום ויחף וחשופי שת ערום מצרים: 230 20 5 וחתו ובשו מכוש מבטם ומן־מצרים תפארתם: 230 20 6 ואמר ישב האי הזה ביום ההוא הנה־כה מבטנו אשר־נסנו שם לעזרה להנצל מפני מלך אשור ואיך נמלט אנחנו: 230 21 1 משא מדבר־ים כסופות בנגב לחלף ממדבר בא מארץ נוראה: 230 21 2 חזות קשה הגד־לי הבוגד בוגד והשודד שודד עלי עילם צורי מדי כל־ אנחתה השבתי: 230 21 3 על־כן מלאו מתני חלחלה צירים אחזוני כצירי יולדה נעויתי משמע נבהלתי מראות:

230	21	4	תעה לבבי פלצות בעתתני את נשף חשקי שם לי לחרדה:
230	21	5	ערך השלחן צפה הצפית אכול שתה קומו השרים משחו מגן:
230	21	6	כי כה אמר אלי אדני לך העמד המצפה אשר יראה יגיד:
230	21	7	וראה רכב צמד פרשים רכב חמור רכב גמל והקשיב קשב רב־קשב:
230	21	8	ויקרא אריה על־מצפה אדני אנכי עמד תמיד יומם ועל־משמרתי אנכי נצב כל־הלילות:
230	21	9	והנה־זה בא רכב איש צמד פרשים ויען ויאמר נפלה נפלה בבל וכל־ פסילי אלהיה שבר לארץ:
230	21	10	מדשתי ובן־גרני אשר שמעתי מאת יהוה צבאות אלהי ישראל הגדתי לכם:
230	21	11	משא דומה אלי קרא משעיר שמר מה־מלילה שמר מה־מליל:
230	21	12	אמר שמר אתה בקר וגם־לילה אם־תבעיון בעיו שבו אתיו:
230	21	13	משא בערב ביער בערב תלינו ארחות דדנים:
230	21	14	לקראת צמא התיו מים ישבי ארץ תימא

			בלחמו קדמו נדד:
23O	21	15	כִּי־מִפְּנֵי חֲרָבוֹת נִדְדוּ מִפְּנֵי חֶרֶב נְטוּשָׁה וּמִפְּנֵי קֶשֶׁת דְּרוּכָה וּמִפְּנֵי כֶבֶד מִלְחָמָה:
23O	21	16	כִּי־כֹה אָמַר אֲדֹנִי אֵלַי בַּעֲוֹד שָׁנָה כְּשָׁנִי שָׁכִיר וְכֹלָה כָּל־כְּבוֹד קִדְרִי:
23O	21	17	וְשֹׁאֵר מִסִּפְר־קֶשֶׁת גְּבוּרִי בְנִי־קִדְרִי יִמְעֹטוּ כִּי יִהְיֶה אֱלֹהֵי־יִשְׂרָאֵל דָּבָר:
23O	22	1	מִשָּׂא גִיא חֲזִיוֹן מִה־לֶּךְ אֲפֹא כִּי־עֲלִית כֹּלךְ לִגְגֹת:
23O	22	2	תִּשְׁאוֹת מִלֵּאָה עִיר הוֹמִיָּה קָרִיָּה עֲלִיזָה חֲלָלִיךְ לֹא חֲלָלִי־חֶרֶב וְלֹא מִתִּי מִלְחָמָה:
23O	22	3	כָּל־קִצִּינִיךְ נִדְדוּ־יִחָד מִקֶּשֶׁת אִסְרוּ כָּל־נִמְצָאֶיךָ אִסְרוּ יִחָדוּ מִרְחוֹק בִּרְחוֹ:
23O	22	4	עַל־כֵּן אִמַּרְתִּי שְׁעוֹ מִנִּי אִמְרָר בְּבִכִּי אֶל־תֵּאִיצוּ לִנְחֻמִּי עַל־שָׂדַב בַּת־עַמִּי:
23O	22	5	כִּי יוֹם מִהוֹמָה וּמִבּוֹסָה וּמִבּוֹכָה לֵאדֹנִי יִהְיֶה צְבָאוֹת בְּגִיא חֲזִיוֹן מִקְרָקָר קָר וְשׁוֹעַ אֱלֹהֵהֶרֶץ:
23O	22	6	וְעִילָם נִשָּׂא אִשְׁפָּה בִּרְכַב אָדָם פְּרָשִׁים וְקִיר עֲרָה מִגֵּן:
23O	22	7	וַיְהִי מִבְּחַר־רַעַמְקִיךְ מִלֵּאוֹ רֶכֶב וְהַפְּרָשִׁים שֶׁת שֶׁתוֹ הַשְּׁעָרָה:
23O	22	8	וַיִּגַּל אֶת מִסַּךְ יְהוּדָה

			ותבט ביום ההוא אל־נשק בית היער: ואת בקיעי עיר־דוד ראיתם כִּי־רבו ותקבצו את־מי הברכה התחתונה: ואת־בתי ירושלם ספרתם ותתצו הבתים לבצר החומה: ומקוה עשיתם בין החמתיים למי הברכה הישנה ולא הבטתם אל־עשיה ויצרה מרחוק לא ראיתם: ויקרא אדני יהוה צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד ולקרחה ולחגר שק: והנה ששון ושמחה הרג בקר ושחט צאן אכל בשר ושתות יין אכול ושתו כי מחר נמות: ונגלה באזני יהוה צבאות אִם־יכפר העון הזה לכם עֲדַת־מתון אמר אדני יהוה צבאות: כה אמר אדני יהוה צבאות לִךְ־בא אל־הסכן הזה על־שבנא אשר על־ הבית: מה־לך פה ומי לך פה כִּי־חצבת לך פה קבר חצבי מרום קברו חקקי בסלע משכן לו: הנה יהוה מטלטלך טלטלה גבר ועטך עטה: צנוף יצנפך צנפה כדור אל־ארץ רחבת
23O	22	9	
23O	22	10	
23O	22	11	
23O	22	12	
23O	22	13	
23O	22	14	
23O	22	15	
23O	22	16	
23O	22	17	
23O	22	18	

			ידיים שמה תמות ושמה מרכבות כבודך קלון בית אדניך:
23O	22	19	והזפתך ממצבך וממעמדך יהרסך:
23O	22	20	והיה ביום ההוא וקראתי לעבדי לאליקים בן־חלקיהו:
23O	22	21	והלבשתיו כתנתך ואבנטך אחזקנו וממשלתך אתן בידו והיה לאב ליושב ירושלם ולבית יהודה:
23O	22	22	ונתתי מפתח בית־דוד על־שכמו ופתח ואין סגר וסגר ואין פתח:
23O	22	23	ותקעתיו יתד במקום נאמן והיה לכסא כבוד לבית אביו:
23O	22	24	ותלו עליו כל כבוד בית־אביו הצאצאים והצפעות כל כלי הקטן מכלי האגנות ועד כל־כלי הנבלים:
23O	22	25	ביום ההוא נאם יהוה צבאות תמוש היתד התקועה במקום נאמן ונגדעה ונפלה ונכרת המשא אשר־עליה כי יהוה דבר:
23O	23	1	משא צר הילילו אניות תרשיש כי־שדד מבית מבוא מארץ כתים נגלה־ למו:
23O	23	2	דמו ישבי אי סחר צידון עבר ים מלאוך:

- 23O 23 3 ובמים רבים זרע
שחר קציר יאור
תבואתה ותהי סחר
גוים:
- 23O 23 4 בושי צידון כִּי־אמר
ים מעוז הים לאמר
לא־חלתי ולא־ילדתי
ולא גדלתי בחורים
רוממתי בתולות:
- 23O 23 5 כאשר־שמע למצרים
יחילו כשמע צר:
- 23O 23 6 עברו תרשישה
הילילו ישבי אי:
- 23O 23 7 הזאת לכם עליזה
מימי־קדם קדמתה
יבלוה רגליה מרחוק
לגור:
- 23O 23 8 מי יעץ זאת על־צר
המעטירה אשר סחריה
שרים כנעניה
נכבדי־ארץ:
- 23O 23 9 יהוה צבאות יעצה
לחלל גאון כל־צבי
להקל
כל־נכבדי־ארץ:
- 23O 23 10 עברי ארצך כיאר
בת־תרשיש אין מזח
עוד:
- 23O 23 11 ידו נטה על־הים
הרגיז ממלכות יהוה
צוה אל־כנען לשמד
מעזניה:
- 23O 23 12 ויאמר לא־תוסיפי
עוד לעלוז המעשקה
בתולת בת־צידון
כתיים קומי עברי
גם־שם לא־ינוח לך:
- 23O 23 13 הן ארץ כשדים זה
העם לא היה אשור
יסדה לציים הקימו
בחיניו עררו
ארמנותיה שמה
למפלה:

- הילילו אניות 14 23 23O
תרשיש כי שדד
מעזכן:
- והיה ביום ההוא 15 23 23O
ונשכחת צר שבעים
שנה כימי מלך אחד
מקץ שבעים שנה
יהיה לצר כשירת
הזונה:
- קחי כנור סבי עיר 16 23 23O
זונה נשכחה היטיבי
נגן הרבי־שיר למען
תזכרי:
- והיה מקץ שבעים 17 23 23O
שנה יפקד יהוה
את־צר ושבה לאתננה
וזנתה את־כל־
ממלכות הארץ
על־פני האדמה:
- והיה סחרה ואתננה 18 23 23O
קדש ליהוה לא יאצר
ולא יחסן כי
לישבים לפני יהוה
יהיה סחרה לאכל
לשבעה ולמכסה
עתיק:
- הנה יהוה בוקק 1 24 23O
הארץ ובולקה ועוה
פניה והפיץ ישביה:
- והיה כעם ככהן 2 24 23O
כעבד כאדניו כשפחה
כגברתה כקונה
כמוכר כמלוה כלוה
כנשה כאשר נשא בו:
- הבוק תבוק הארץ 3 24 23O
והבוז תבוז כי
יהוה דבר את־הדבר
הזה:
- אבלה נבלה הארץ 4 24 23O
אמללה נבלה תבל
אמללו מרום
עם־הארץ:
- והארץ חנפה תחת 5 24 23O

			ישביה כי־עברו
			תורת חלפו חק הפרו
			ברית עולם:
23O	24	6	עלי־כן אלה אכלה
			ארץ ויאשמו ישבי
			בה עלי־כן חרו ישבי
			ארץ ונשאר אנוש
			מזער:
23O	24	7	אבל תירוש
			אמללה־גפן נאנחו
			כל־שמחי־לב:
23O	24	8	שבת משוש תפים חדל
			שאון עליזים שבת
			משוש כנור:
23O	24	9	בשיר לא ישתוריין
			ימר שכר לשתיו:
23O	24	10	נשברה קרית־תהו
			סגר כל־בית מבוא:
23O	24	11	צוחה עלי־היין
			בחוצות ערבה
			כל־שמחה גלה משוש
			הארץ:
23O	24	12	נשאר בעיר שמה
			ושאיה יכת־שער:
23O	24	13	כי כה יהיה בקרב
			הארץ בתוך העמים
			כנקף זית כעוללת
			אם־כלה בציר:
23O	24	14	המה ישאו קולם
			ירנו בגאון יהוה
			צהלו מים:
23O	24	15	עלי־כן בארים כבדו
			יהוה באיי הים שם
			יהוה אלהי ישראל:
23O	24	16	מכנף הארץ זמרת
			שמענו צבי לצדיק
			ואמר רזי־לי
			רזי־לי אוי לי
			בגדים בגדו ובגד
			בוגדים בגדו:
23O	24	17	פחד ופחת ופח עליך
			יושב הארץ:
23O	24	18	והיה הנס מקול

			הפחד יפל אל־הפחת והעולה מתוך הפחת ילכד בפח כִּי־ ארבות ממרום נפתחו וירעשו מוסדי ארץ:
23O	24	19	רעה התרעעה הארץ פור התפוררה ארץ מוט התמוטטה ארץ:
	23O	24	20 נוע תנוע ארץ כשכור והתנוודדה כמלונה וכבד עליה פשעה ונפלה ולא־ תסיף קום:
	23O	24	21 והיה ביום ההוא יפקד יהוה על־צבא המרום במרום ועל־מלכי האדמה על־האדמה:
	23O	24	22 ואספו אספה אסיר על־בור וסגרו על־מסגר ומרב ימים יפקדו:
23O	24	23	וחפרה הלבנה ובושה החמה כִּי־מלך יהוה צבאות בהר ציון ובירושלם ונגד זקניו כבוד:
	23O	25	1 יהוה אלהי אתה ארוממך אודה שמך כי עשית פלא עצות מרחוק אמונה אמן:
	23O	25	2 כי שמת מעיר לגל קריה בצורה למפלה ארמון זרים מעיר לעולם לא יבנה:
	23O	25	3 על־כן יכבדוך עם־עז קרית גוים עריצים יִירֹאוּךָ:
	23O	25	4 כִּי־היית מעוז לדל מעוז לאביון בצר־לו מחסה מזרם צל מחרב כי רוח עריצים כזרם קיר:

230	25	5	<p>כחרב בציון שאון זרים תכניע חרב בצל עב זמיר עריצים יענה:</p>
230	25	6	<p>ועשה יהוה צבאות לכל־העמים בהר הזה משתה שמנים משתה שמרים שמנים ממחים שמרים מזקקים:</p>
230	25	7	<p>ובלע בהר הזה פני־הלוט הלוט על־כל־העמים והמסכה הנסוכה על־כל־הגוים:</p>
230	25	8	<p>בלע המות לנצח ומחה אדני יהוה דמעה מעל כל־פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל־הארץ כי יהוה דבר:</p>
230	25	9	<p>ואמר ביום ההוא הנה אלהינו זה קוינו לו ויושיענו זה יהוה קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו:</p>
230	25	10	<p>כי־תנוח ידי־הוה בהר הזה ונדוש מואב תחתיו כהדוש מתבן במי מדמנה:</p>
230	25	11	<p>ופרש ידיו בקרבו כאשר יפרש השחה לשחות והשפיל גאותו עם ארבות ידיו:</p>
230	25	12	<p>ומבצר משגב חומתיך השח השפיל הגיע לארץ עד־עפר:</p>
230	26	1	<p>ביום ההוא יושר השיר־הזה בארץ יהודה עיר עז־לנו ישועה ישית חומות וחל:</p>

230	26	2	פתחו שערים ויבא גוי־צדיק שמר אמנים:
230	26	3	יצר סמוך תצר שלום שלום כי בכ בטוח:
230	26	4	בטחו ביהוה עדי־עד כי ביה יהוה צור עולמים:
230	26	5	כי השח ישבי מרום קריה נשגבה ישפילנה ישפילה עד־ארץ יגיענה עד־ עפר:
230	26	6	תרמסנה רגל רגלי עני פעמי דלים:
230	26	7	ארח לצדיק מישרים ישר מעגל צדיק תפלס:
230	26	8	אף ארח משפטיך יהוה קוינוך לשמך ולזכרך תאות־נפש:
230	26	9	נפשי אויתיך בלילה אף־רוחי בקרבי אשחרך כי כאשר משפטיך לארץ צדק למדו ישבי תבל:
230	26	10	יחן רשע בל־למד צדק בארץ נכחות יעול ובל־יראה גאות יהוה:
230	26	11	יהוה רמה ידך בלי־חזיון יחזו ויבשו קנאת־עם אף־אש צריך תאכלם:
230	26	12	יהוה תשפת שלום לנו כי גם כל־מעשינו פעלת לנו:
230	26	13	יהוה אלהינו בעלוננו אדנים זולתך לבד־בך נזכיר שמך:
230	26	14	מתים בל־יחיו

			רפאים בל־יקמו לכן פקדת ותשמידם ותאבד כל־זכר למו:
23O	26	15	יספת לגוי יהוה יספת לגוי נכבדת רחקת כל־קצוי־ארץ:
23O	26	16	יהוה בצר פקדוך צקון לחש מוסרך למו:
23O	26	17	כמו הרה תקריב ללדת תחיל תזעק בחבליה כן היינו מפניך יהוה:
23O	26	18	הרינו חלנו כמו ילדנו רוח ישועת בל־נעשה ארץ ובל־יפלו ישבי תבל:
23O	26	19	יחיו מתיך נבלתי יקומון הקיצו ורננו שכני עפר כי טל אורת טלך וארץ רפאים תפיל:
23O	26	20	לך עמי בא בחדריך וסגר דלתיך בעדך חבי כמעט־רגע עד־יעבור־זעם:
23O	26	21	כ־הנה יהוה יצא ממקומו לפקד עון ישב־הארץ עליו וגלתה הארץ את־ דמיה ולא־תכסה עוד על־הרוגיה:
23O	27	1	ביום ההוא יפקד יהוה בחרבו הקשה והגדולה והחזקה על לויתן נחש ברח ועל לויתן נחש עקלתון והרג את־התנין אשר בים:
23O	27	2	ביום ההוא כרם חמד ענ־לה:
23O	27	3	אני יהוה נצרה

לרגעים אשקנה פן

יפקד עליה לילה

ויום אצרנה:

חמה אין לי 4 27 23O

מי־יתנני שמיר שית

במלחמה אפשרה בה

אציתנה יחד:

או יחזק במעוזי 5 27 23O

יעשה שלום לי שלום

יעשה־לי:

הבאים ישרש יעקב 6 27 23O

יציץ ופרח ישראל

ומלאו פני־תבל

תנובה:

הכמכת מכהו הכהו 7 27 23O

אם־כהרג הרגיו

הרג:

בסאסאה בשלחה 8 27 23O

תריבנה הגה ברוחו

הקשה ביום קדים:

לכן בזאת יכפר 9 27 23O

עון־יעקב וזה

כל־פרי הסר חטאתו

בשומו כל־אבני

מזבח כאבני־גר

מנפצות לא־יקמו

אשרים וחמנים:

כי עיר בצורה בדד 10 27 23O

נוה משלח ונעזב

כמדבר שם ירעה עגל

ושם ירבץ וכלה

סעפיה:

ביבש קצירה תשברנה 11 27 23O

נשים באות מאירות

אותה כי לא

עם־בינות הוא

על־כן לא־ירחמנו

עשהו ויצרו לא

יחננו:

והיה ביום ההוא 12 27 23O

יחבט יהוה משבלת

הנהר עד־נחל מצרים

ואתם תלקטו לאחד

			אחד בני ישראל:
23O	27	13	והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האבדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים והשתחוו ליהוה בהר הקדש בירושלם:
23O	28	1	הוי עטרת גאות שכרי אפרים וציץ נבל צבי תפארתו אשר על־ראש גיא־ שמנים הלומי יין:
23O	28	2	הנה חזק ואמץ לאדני כזרם ברד שער קטב כזרם מים כבירים שטפים הניח לארץ ביד:
23O	28	3	ברגלים תרמסנה עטרת גאות שכורי אפרים:
23O	28	4	והיתה ציצת נבל צבי תפארתו אשר על־ראש גיא שמנים כבכורה בטרם קיץ אשר יראה הראה אותה בעודה בכפו יבלענה:
23O	28	5	ביום ההוא יהיה יהוה צבאות לעטרת צבי ולצפירת תפארה לשאר עמו:
23O	28	6	ולרוח משפט ליושב על־המשפט ולגבורה משיבי מלחמה שערה:
23O	28	7	וגם־אלה ביין שגו ובשכר תעו כהן ונביא שגו בשכר נבלעו מן־היין תעו מן־השכר שגו בראה פקו פליליה:
23O	28	8	כי כל־שלחנות מלאו קיא צאה בלי מקום:

- 23O 28 9 את־מי יורה דעה
ואת־מי יבין שמועה
גמולי מחלב עתיקי
משדים:
- 23O 28 10 כי צו לצו צו לקו
לקו לקו לקו
זעיר שם זעיר שם:
- 23O 28 11 כי בלעגי שפה
ובלשון אחרת ידבר
אל־העם הזה:
- 23O 28 12 אשר אמר אליהם זאת
המנוחה הניחו לעיף
וזאת המרגעה ולא
אבוא שמוע:
- 23O 28 13 והיה להם דבר־יהוה
צו לצו צו לקו
לקו לקו זעיר
שם זעיר שם למען
ילכו וכשלו אחור
ונשברו ונוקשו
ונלכדו:
- 23O 28 14 לכן שמעו דבר־יהוה
אנשי לצון משלי
העם הזה אשר
בירושלם:
- 23O 28 15 כי אמרתם כרתנו
ברית את־מות
ועם־שאול עשינו
חזה שיט שוטף כי־
עבר לא יבואנו כי
שמנו כזב מחסנו
ובשקר נסתרנו:
- 23O 28 16 לכן כה אמר אדני
יהוה הנני יסד
בציון אבן אבן בחן
פנת יקרת מוסד
מוסד המאמין לא
יחיש:
- 23O 28 17 ושמתי משפט לקו
וצדקה למשקלת ויעה
ברד מחסה כזב וסתר
מים ישטפו:
- 23O 28 18 וכפר בריתכם

			את־מות וחזותכם את־שאול לא תקום שוט שוטף כי יעבר והייתם לו למרמס:
23O	28	19	מדי עברו יקח אתכם כי־בבקר בבקר יעבר ביום ובלילה והיה רק־זועה הבין שמועה:
	23O	28	20 כי־קצר המצע מהשתרע והמסכה צרה כהתכנס:
23O	28	21	כי כהר־פרצים יקום יהוה כעמק בגבעון ירגז לעשות מעשהו זר מעשהו ולעבד עבדתו נכריה עבדתו:
	23O	28	22 ועתה אל־תתלוצצו פן־יחזקו מוסריכם כי־כלה ונחרצה שמעתי מאת אדני יהוה צבאות על־כל־הארץ:
	23O	28	23 האזינו ושמעו קולי הקשיבו ושמעו אמרתי:
	23O	28	24 הכל היום יחרש החרש לזרע יפתח וישדד אדמתו:
	23O	28	25 הלוא אמ־שוה פניה והפיץ קצח וכמן יזרק ושם חטה שורה ושערה נסמן וכסמת גבלתו:
	23O	28	26 ויסרו למשפט אלהיו יורנו:
	23O	28	27 כי לא בחרוץ יודש קצח ואופן עגלה על־כמן יוסב כי במטה יחבט קצח וכמן בשבט:
	23O	28	28 לחם יודק כי לא

			לנצח אדוש ידושנו והמם גלגל עגלתו ופרשיו לא־ ידקנו:
23O	28	29	גם־זאת מעם יהוה צבאות יצאה הפליא עצה הגדיל תושיה:
23O	29	1	הוי אריאל אריאל קרית חנה דוד ספו שנה על־שנה חגים ינקפו:
23O	29	2	והציקותי לאריאל והיתה תאניה ואניה והיתה לי כאריאל:
23O	29	3	וחניתי כדור עליך וצרתי עליך מצב והקימתי עליך מצרת:
23O	29	4	ושפלת מארץ תדברי ומעפר תשח אמרתך והיה כאוב מארץ קולך ומעפר אמרתך תצפצף:
23O	29	5	והיה כאבק דק המון זריך וכמץ עבר המון עריצים והיה לפתע פתאם:
23O	29	6	מעם יהוה צבאות תפקד ברעם וברעש וקול גדול סופה וסערה ולהב אש אוכלה:
23O	29	7	והיה כחלום חזון לילה המון כל־הגוים הצבאים על־אריאל וכל־צביה ומצדתה והמציקים לה:
23O	29	8	והיה כאשר יחלם הרעב והנה אוכל והקיץ וריקה נפשו וכאשר יחלם הצמא והנה שתה והקיץ והנה עיף ונפשו

שוקקה כן יהיה
המון כל־הגוים
הצבאים על־הר
ציון:

230 29 9 התמהמהו ותמהו
השתעשעו ושעו שכרו
ולא־יין נעו ולא
שכר:

230 29 10 כי־נסך עליכם יהוה
רוח תרדמה ויעצם
את־עיניכם
את־הנביאים ואת־

ראשיכם החזים כסה:
230 29 11 ותהי לכם חזות הכל
כדברי הספר החתום
אשר־יתנו אתו
אל־יודע הספר לאמר
קרא נא־זה ואמר לא
אוכל כי חתום הוא:

230 29 12 ונתן הספר על אשר
לא־ידע ספר לאמר
קרא נא־זה ואמר לא
ידעתי ספר:

230 29 13 ויאמר אדני יען כי
נגש העם הזה בפיו
ובשפתיו כבדוני
ולבו רחק ממני
ותהי יראתם אתי
מצות אנשים מלמדה:

230 29 14 לכן הנני יוסף
להפליא את־העם־הזה
הפלא ופלא ואבדה
חכמת חכמיו ובינת
נבניו תסתתר:

230 29 15 הוי המעמיקים
מיהוה לסתר עצה
והיה במחשך מעשיהם
ויאמרו מי ראנו
ומי יודענו:

230 29 16 הפככם אם־כחמר
היצר יחשב כי־יאמר
מעשה לעשהו לא
עשני ויצר אמר

			ליוצרו לא הבין:
23O	29	17	הלוא־עוד מעט מזער ושב לבנון לכרמל והכרמל ליער יחשב:
23O	29	18	ושמעו ביום־ההוא החרשים דברי־ספר ומאפל ומחשך עיני עורים תראינה:
23O	29	19	ויספו ענוים ביהוה שמחה ואביוני אדם בקדוש ישראל יגילו:
23O	29	20	כי־אפס עריץ וכלה לץ ונכרתו כל־שקדי און:
23O	29	21	מחטיאי אדם בדבר ולמוכיח בשער יקשון ויטו בתהו צדיק:
23O	29	22	לכן כה־אמר יהוה אל־בית יעקב אשר פדה את־אברהם לא־עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו:
23O	29	23	כי בראתו ילדיו מעשה ידי בקרבו יקדישו שמי והקדישו את־קדוש יעקב ואת־אלהי ישראל יעריצו:
23O	29	24	וידעו תעי־רוח בינה ורוגנים ילמדו־לקח:
23O	30	1	הוי בנים סוררים נאם־יהוה לעשות עצה ולא מני ולנסך מסכה ולא רוחי למען ספות חטאת על־חטאת:
23O	30	2	ההלכים לרדת מצרים ופי לא שאלו לעוז במעוז פרעה ולחסות

			בצל מצרים:
23O	30	3	והיה לכם מעוז פרעה לבשת והחסות בצל־מצרים לכלמה:
23O	30	4	כי־היו בצען שריו ומלא־כיו חנס יגיעו:
23O	30	5	כל הבאיש על־עם לא־יועילו למו לא לעזר ולא להועיל כי לבשת וגם־ לחרפה:
23O	30	6	משא בהמות נגב בארץ צרה וצוקה לביא וליש מהם אפעה ושרף מעופף ישאו על־כתף עירים חילהם ועל־דבשת גמלים אוצרתם על־עם לא יועילו:
23O	30	7	ומצרים הבל וריק יעזרו לכן קראתי לזאת רהב הם שבת:
23O	30	8	עתה בוא כתבה על־לוח אתם ועל־ספר חקה ותהי ליום אחרון לעד עד־עולם:
23O	30	9	כי עם מרי הוא בנים כחשים בנים לא־אבו שמוע תורת יהוה:
23O	30	10	אשר אמרו לראים לא תראו ולחזים לא תחזו־לנו נכחות דברו־לנו חלקות חזו מהתלות:
23O	30	11	סורו מני־דרך הטו מני־ארח השביתו מפנינו את־קדוש ישראל:
23O	30	12	לכן כה אמר קדוש ישראל יען מאסכם

בדבר הזה ותבטחו
בעשק ונלוז ותשענו
עליו:

23O 30 13 לכן יהיה לכם העון
הזה כפרץ נפל נבעה
בחומה נשגבה
אשר־פתאם לפתע
יבוא שברה:

23O 30 14 ושברה כשבר נבל
יוצרים כתות לא
יחמל ולא־ימצא
במכתתו חרש לחתות
אש מיקוד ולחשף
מים מגבא:

23O 30 15 כי כה־אמר אדני
יהוה קדוש ישראל
בשובה ונחת תושעון
בהשקט ובבטחה תהיה
גבורתכם ולא
אביתם:

23O 30 16 ותאמרו לא־כי
על־סוס ננוס על־כן
תנוסון ועל־קל
נרכב על־כן יקלו
רדפיכם:

23O 30 17 אלף אחד מפני גערת
אחד מפני גערת
חמשה תנסו עד
אם־נותרתם כתרן
על־ראש ההר וכנס
על־הגבעה:

23O 30 18 ולכן יחכה יהוה
לחננכם ולכן ירום
לרחמכם כ־אלהי
משפט יהוה אשרי
כל־חוכי לו:

23O 30 19 כ־עם בציון ישב
בירושלם בכו
לא־תבכה חנון יחנך
לקול זעקך כשמעתו
ענך:

23O 30 20 ונתן לכם אדני לחם
צר ומים לחץ

			ולא־יִכְנֹף עוֹד
			מִוֹרִיךְ וְהָיוּ עֵינָיֶךָ
			רְאוּת אֶת־מִוֹרִיךְ:
23O	30	21	וְאֶזְנֶיךָ תִּשְׁמַעְנָה דְּבַר
			מֵאַחֲרֶיךָ לֵאמֹר זֶה
			הַדֶּרֶךְ לָכֹּה בּוֹ כִּי
			תֵּאֱמִינוּ וְכִי
			תִּשְׁמְאִילוּ:
23O	30	22	וּטְמֵאתֶם אֶת־צְפוּי
			פְּסִילֵי כֶּסֶף
			וְאֶת־אֶפְדֹת מִסַּכֹּת
			זֶהְבֶּךָ תִּזְרֹם כְּמוֹ דוֹה
			צֵא תֹאמַר לוֹ:
23O	30	23	וְנָתַן מִטֵּר זֶרַעַךְ
			אֲשֶׁר־תִּזְרַע אֶת־הָאֲדָמָה
			וְלֶחֶם תְּבוֹאֵת הָאֲדָמָה
			וְהָיָה דֶּשֶׁן וְשֶׁמֶן
			יִרְעֶה מִקְנֶיךָ בְּיוֹם
			הַהוּא כִּר נֶרְחַב:
23O	30	24	וְהָאֵלֶפִים וְהָעִירִים
			עֲבָדֵי הָאֲדָמָה בַּלֵּיל
			חֲמִיץ יֹאכְלוּ
			אֲשֶׁר־זֶרַח בְּרַחֲת
			וּבִמְזֹרָה:
23O	30	25	וְהָיָה עַל־כִּלְיֵהָר גְּבָה
			וְעַל כִּלְגָּבָעָה נִשְׂאָה
			פִּלְגִּים יִבְלִי־מִים
			בְּיוֹם הָרֹג רֵב בִּנְפֹל
			מִגְדָּלִים:
23O	30	26	וְהָיָה אוֹר־הַלְּבָנָה
			כְּאוֹר הַחֲמָה וְאוֹר
			הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעֲתִים
			כְּאוֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים
			בְּיוֹם חֲבַשׁ יִהְיֶה
			אֶת־שֹׁבֵר עֲמוֹ וּמַחֲץ
			מִכְתּוֹ יִרְפָּא:
23O	30	27	הִנֵּה שֶׁמֶי־הוּא בָּא
			מִמֶּרְחֶק בְּעַר אָפוֹ
			וְכִבֵּד מִשְׁאָה שִׁפְתָיו
			מִלֹּא זַעַם וּלְשׁוֹנוֹ
			כֹּאֵשׁ אֲכַלֶּת:
23O	30	28	וּרְחוֹ כִּנְחַל שׁוֹטֵף
			עַד־צוּאֵר יִחְצֶה

			להנפה גוים בנפת שוא ורסן מתעה על לחיי עמים:
23O	30	29	השיר יהיה לכם כליל התקדש־חג ושמחת לבב כהולך בחליל לבוא בהר־ יהוה אל־צור ישראל:
23O	30	30	והשמיע יהוה את־הוד קולו ונחת זרועו יראה בזעף אף ולהב אש אוכלה נפץ וזרם ואבן ברד:
23O	30	31	כי־מקול יהוה יחת אשור בשבט יכה:
23O	30	32	והיה כל מעבר מטה מוסדה אשר יניח יהוה עליו בתפים ובכנרות ובמלחמות תנופה נלחם־בה:
23O	30	33	כי־ערוך מאתמול תפתה גם־הוא למלך הוכן העמיק הרחב מדרתה אש ועצים הרבה נשמת יהוה כנחל גפרית בערה בה:
23O	31	1	הוי הירדים מצרים לעזרה על־סוסים ישענו ויבטחו על־רכב כי רב ועל פרשים כי־עצמו מאד ולא שעו על־קדוש ישראל ואת־יהוה לא דרשו:
23O	31	2	וגם־הוא חכם ויבא רע ואת־דבריו לא הסיר וקם על־בית מרעים ועל־ עזרת פעלי און:
23O	31	3	ומצרים אדם ולא־אל

			<p>וסוסייהם בשר ולא־רוח ויהוה יטה ידו וכשל עוזר ונפל עזר ויחדו כלם יכליון:</p>
23O	31	4	<p>כי כה אמר־יהוה אלי כאשר יהגה האריה והכפיר על־טרפו אשר יקרא עליו מלא רעים מקולם לא יחת ומהמונם לא יענה כן ירד יהוה צבאות לצבא על־הר־ציון ועל־גבעתה:</p>
23O	31	5	<p>כצפרים עפות כן יגן יהוה צבאות על־ירושלם גנון והציל פסח והמליט:</p>
23O	31	6	<p>שובו לאשר העמיקו סרה בני ישראל:</p>
23O	31	7	<p>כי ביום ההוא ימאסון איש אלילי כספו ואלילי זהבו אשר עשו לכם ידיכם חטא:</p>
23O	31	8	<p>ונפל אשור בחרב לא־איש וחרב לא־אדם תאכלנו ונס לו מפני־חרב ובחוריו למס יהיו:</p>
23O	31	9	<p>וסלעו ממגור יעבור וחתו מנס שריו נאם־יהוה אשר־אור לו בציון ותנור לו בירושלם:</p>
23O	32	1	<p>הן לצדק ימלך־מלך ולשרים למשפט ישרו:</p>
23O	32	2	<p>והיה־איש כמחבא־רוח וסתר זרם כפלגי־מים בציון כצל סלע־כבד</p>

			בארץ עיפה:
23O	32	3	ולא תשעינה עיני ראים ואזני שמעים תקשבנה:
23O	32	4	ולבב נמהרים יבין לדעת ולשון עלגים תמהר לדבר צחות:
23O	32	5	לא־יקרא עוד לנבל נדיב ולכילי לא יאמר שוע:
23O	32	6	כי נבל נבלה ידבר ולבו יעשה־און לעשות חנף ולדבר אל־יהוה תועה להריק נפש רעב ומשקה צמא יחסיר:
23O	32	7	וכלי כליו רעים הוא זמות יעץ לחבל ענוים באמרי־שקר ובדבר אביון משפט:
23O	32	8	ונדיב נדיבות יעץ והוא על־נדיבות יקום:
23O	32	9	נשים שאננות קמנה שמענה קולי בנות בטחות האזנה אמרת־י:
23O	32	10	ימים על־שנה תרגזנה בטחות כי כלה בציר אסף בלי יבוא:
23O	32	11	חרדו שאננות רגזה בטחות פשטה וערה וחגורה על־חלצים:
23O	32	12	על־שדים ספדים על־שדי־חמד על־גפן פריה:
23O	32	13	על אדמת עמי קוץ שמיר תעלה כי על־כל־בתי משוש קריה עליזה:
23O	32	14	כי־ארמון נטש המון עיר עזב עפל ובחן

			היה בעד מערות עד־עולם משוב
			פראים מרעה עדרים:
23O	32	15	עד־יערה עלינו רוח ממרום והיה מדבר לכרמל וכרמל ליער יחשב:
23O	32	16	ושכן במדבר משפט וצדקה בכרמל תשב:
23O	32	17	והיה מעשה הצדקה שלום ועבדת הצדקה השקט ובטח עד־עולם:
23O	32	18	וישב עמי בנוה שלום ובמשכנות מבטחים ובמנוחת שאננות:
23O	32	19	וברד ברדת היער ובשפלה תשפל העיר:
23O	32	20	אשריכם זרעי על־כל־מים משלחי רגל־השור והחמור:
23O	33	1	הוי שודד ואתה לא שדוד ובוגד ולא־בגדו בו כהתמך שודד תושד כנלתך לבגד יבגדו־בך:
23O	33	2	יהוה חננו לך קוינו היה זרעם לבקרים אף־ישועתנו בעת צרה:
23O	33	3	מקול המון נדדו עמים מרוממתך נפצו גוים:
23O	33	4	ואסף שללכם אסף החסיל כמשק גבים שוקק בו:
23O	33	5	נשגב יהוה כי שכן מרום מלא ציון משפט וצדקה:
23O	33	6	והיה אמונת עתיך חסן ישועת חכמת ודעת יראת יהוה

- היא אוצרו:
- 23O 33 7 הן אראלם צעקו חצה
מלאכי שלום מר
יבכיון:
- 23O 33 8 נשמו מסלות שבת
עבר ארח הפר ברית
מאס ערים לא חשב
אנוש:
- 23O 33 9 אבל אמללה ארץ
החפיר לבנון קמל
היה השרון כערבה
ונער בשן וכרמל:
- 23O 33 10 עתה אקום יאמר
יהוה עתה ארומם
עתה אנשא:
- 23O 33 11 תהרו חשש תלדו קש
רוחכם אש תאכלכם:
23O 33 12 והיו עמים משרפות
שיד קוצים כסוחים
באש יצתו:
- 23O 33 13 שמעו רחוקים אשר
עשיתי ודעו קרובים
גברתי:
- 23O 33 14 פחדו בציון חטאים
אחזה רעדה חנפים
מי יגור לנו אש
אוכלה מי יגור
לנו מוקדי עולם:
- 23O 33 15 הלך צדקות ודבר
מישרים מאס בבצע
מעשקות נער כפיו
מתמך בשחד אטם
אזנו משמע דמים
ועצם עיניו מראות
ברע:
- 23O 33 16 הוא מרומים ישכן
מצדות סלעים משגבו
לחמו נתן מימיו
נאמנים:
- 23O 33 17 מלך ביפיו תחזינה
עיניך תראינה ארץ
מרחקים:
- 23O 33 18 לבך יהגה אימה איה

			ספר איה שקל איה
			ספר את־המגדלים:
23O	33	19	את־עם נועז לא
			תראה עם עמקי שפה
			משמוע נלעג לשון
			אין בינה:
23O	33	20	חזה ציון קרית
			מועדנו עיניך
			תראינה ירושלם נוה
			שאנן אהל בל־ יצען
			בל־יסע יתדתיו
			לנצח וכל־חבלי
			בל־ינתקו:
23O	33	21	כי אם־שם אדיר
			יהוה לנו
			מקום־נהרים יארים
			רחבי ידים בל־תלך
			בו אני־שיט וצי
			אדיר לא יעברנו:
23O	33	22	כי יהוה שפטנו
			יהוה מחקקנו יהוה
			מלכנו הוא
			יושיענו:
23O	33	23	נטשו חבליך
			בל־יחזקו כן־תרנם
			בל־פרשו נס אז חלק
			עד־שלל מרבה פסחים
			בזו בז:
23O	33	24	ובל־יאמר שכן
			חליתי העם הישב בה
			נשא עון:
23O	34	1	קרבו גוים לשמע
			ולאמים הקשיבו
			תשמע הארץ ומלאה
			תבל וכל־צאצאיה:
23O	34	2	כי קצף ליהוה
			על־כל־הגוים וחמה
			על־כל־צבאם החרים
			נתנם לטבח:
23O	34	3	וחלליהם ישלכו
			ופגריהם יעלה באשם
			ונמסו הרים מדמם:
23O	34	4	ונמקו כל־צבא

השמים ונגלו כספר
השמים וכל־צבאם
יבול כנבל עלה
מגפן וכנבלת
מתאנה:

23O 34 5 כי־רותה בשמים
חרבי הנה על־אדום
תרד ועל־עם חרמי
למשפט:

23O 34 6 חרב ליהוה מלאה דם
הדשנה מחלב מדם
כרים ועתודים מחלב
כליות אילים כי
זבח ליהוה בבצרה
וטבח גדול בארץ
אדום:

23O 34 7 וירדו ראמים עמם
ופרים עם־אבירים
ורותה ארצם מדם
ועפרם מחלב ידשן:

23O 34 8 כי יום נקם ליהוה
שנת שלומים לריב
ציון:

23O 34 9 ונהפכו נחליה לזפת
ועפרה לגפרית
והיתה ארצה לזפת
בערה:

23O 34 10 לילה ויומם לא
תכבה לעולם יעלה
עשנה מדור לדור
תחרב לנצח נצחים
אין עבר בה:

23O 34 11 וירשוה קאת וקפוד
וינשוף וערב
ישכנו־בה ונטה
עליה קו־תהו
ואבני־בהו:

23O 34 12 חריה ואין־שם
מלוכה יקראו
וכל־שריה יהיו
אפס:

23O 34 13 ועלתה ארמנתיה
סירים קמוש וחוח

במבצריה והיתה נוה
תנים חציר לבנות
יענה:

23O 34 14 ופגשו ציים
 את־איים ושעיר
 על־רעהו יקרא
 אך־שם הרגיעה
 לילית ומצאה לה
 מנוח:

23O 34 15 שמה קננה קפוז
 ותמלט ובקעה ודגרה
 בצלה אך־שם נקבצו
 דיות אשה רעותה:

23O 34 16 דרשו מעל־ספר יהוה
 וקראו אחת מהנה לא
 נעדרה אשה רעותה
 לא פקדו כ־פי הוא
 צוה ורוחו הוא
 קבצן:

23O 34 17 והוא־הפיל להן
 גורל וידו חלקתה
 להם בקו עד־עולם
 יירשוה לדור ודור
 ישכנו־בה:

23O 35 1 יששום מדבר וציה
 ותגל ערבה ותפרח
 כחבצלת:

23O 35 2 פרח תפרח ותגל אף
 גילת ורנן כבוד
 הלבנון נתן־לה הדר
 הכרמל והשרון המה
 יראו כבוד־יהוה
 הדר אלהינו:

23O 35 3 חזקו ידיים רפות
 וברכים כשלות
 אמצו:

23O 35 4 אמרו לנמהר־לב
 חזקו אל־תיראו הנה
 אלהיכם נקם יבוא
 גמול אלהים הוא
 יבוא וישעכם:

23O 35 5 אז תפקחנה עיני
 עורים ואזני חרשים

תפתחנה:

23O	35	6	אז ידלג כאיל פסח
ותרן לשון אלם
כי־נבקעו במדבר
מים ונחלים בערבה:
23O	35	7	והיה השרב לאגם
וצמאון למבועי מים
בנוה תנים רבצה
חציר לקנה וגמא:
23O	35	8	והיה־שם מסלול
ודרך ודרך הקדש
יקרא לה לא־יעברנו
טמא והוא־למו הלך
דרך ואילים לא
יתעו:
23O	35	9	לא־יהיה שם אריה
ופריץ חיות
בל־יעלנה לא תמצא
שם והלכו גאולים:
23O	35	10	ופדויי יהוה ישבון
ובאו ציון ברנה
ושמחת עולם
על־ראשם ששון
ושמחה ישיגו ונסו
יגון ואנחה:
23O	36	1	ויהי בארבע עשרה
שנה למלך חזקיהו
עלה סנחריב
מלך־אשור על
כל־ערי יהודה
הבצרות ויתפשם:
23O	36	2	וישלח מלך־אשור
את־רב־שקה מלכיש
ירושלמה אל־המלך
חזקיהו בחיל כבד
ויעמד בתעלת הברכה
העליונה במסלת שדה
כובס:
23O	36	3	ויצא אליו אליקים
בן־חלקיהו אשר
על־הבית ושבנא
הספר ויואח בן־
אסף המזכיר:

ויאמר אליהם 4 36 230
רבי־שקה אמרו־נא
אלי־חזקיהו כה־אמר
המלך הגדול מלך
אשור מה הבטחון
הזה אשר בטחת:

אמרתי 5 36 230
אך־דבר־שפתים עצה
וגבורה למלחמה עתה
על־מי בטחת כי
מרדת בי:

הנה בטחת על־משענת 6 36 230
הקנה הרצוץ הזה
על־מצרים אשר יסמך
איש עליו ובא בכפו
ונקבה כן פרעה
מלך־מצרים
לכל־הבטחים עליו:

וכי־תאמר אלי 7 36 230
אלי־הוה אלהינו
בטחנו הלוא־הוא
אשר הסיר חזקיהו
את־במתיו
ואת־מזבחתי ויאמר
ליהודה ולירושלם
לפני המזבח הזה
תשתחו:

ועתה התערב נא 8 36 230
את־אדני המלך אשור
ואתנה לך אלפים
סוסים אמ־תוכל לתת
לך רכבים עליהם:

ואיך תשיב את פני 9 36 230
פחת אחד עבדי אדני
הקטנים ותבטח לך
על־מצרים לרכב
ולפרשים:

ועתה המבלעדי יהוה 10 36 230
עליתי על־הארץ
הזאת להשחיתה יהוה
אמר אלי עלה
אלי־הארץ הזאת
והשחיתה:

ויאמר אליקים 11 36 23O
ושבנא ויואח

אל־רב־שקה דבר־נא

אל־עבדיך ארמית כי

שמעים אנחנו

ואל־תדבר אלינו

יהודית באזני העם

אשר על־החומה:

ויאמר רב־שקה האל 12 36 23O

אדניך ואליך שלחני

אדני לדבר

את־הדברים האלה

הלא על־האנשים

הישבים על־החומה

לאכל את־חראיהם

ולשתות את־שיניהם

עמכם:

ויעמד רב־שקה 13 36 23O

ויקרא בקול־גדול

יהודית ויאמר שמעו

את־דברי המלך

הגדול מלך אשור:

כה אמר המלך 14 36 23O

אלי־שא לכם חזקיהו

כי לא־יוכל להציל

אתכם:

ואל־יבטח אתכם 15 36 23O

חזקיהו אל־יהוה

לאמר הצל יצילנו

יהוה לא תנתן העיר

הזאת ביד מלך

אשור:

אל־תשמעו 16 36 23O

אל־חזקיהו כי כה

אמר המלך אשור

עשו־אתי ברכה וצאו

אלי ואכלו

איש־גפנו ואיש

תאנתו ושתו איש

מי־בורו:

עד־באי ולקחתי 17 36 23O

אתכם אל־ארץ

כארצכם ארץ דגן

			ותירוש ארץ לחם וכרמים:
23O	36	18	פן־יסית אתכם חזקיהו לאמר יהוה יצילנו ההצילו אלהי הגוים איש את־ארצו מיד מלך אשור:
23O	36	19	איה אלהי חמת וארפד איה אלהי ספרוים וכי־הצילו את־שמרון מידי:
23O	36	20	מי בכל־אלהי הארצות האלה אשר־הצילו את־ארצם מידי כי־יציל יהוה את־ירושלם מידי:
23O	36	21	ויחרישו ולא־ענו אתו דבר כי־מצות המלך היא לאמר לא תענהו:
23O	36	22	ויבא אליקים בן־חלקיהו אשר־על־הבית ושבנא הסופר ויואח בן־אסף המזכיר אל־חזקיהו קרועי בגדים ויגידו לו את דברי רב־שקה:
23O	37	1	ויהי כשמע המלך חזקיהו ויקרע את־בגדיו ויתכס בשק ויבא בית יהוה:
23O	37	2	וישלח את־אליקים אשר־על־הבית ואת שבנא הסופר ואת זקני הכהנים מתכסים בשקים אל־ישעיהו בן־אמוץ הנביא:
23O	37	3	ויאמרו אליו כה אמר חזקיהו

יום־צרה ותוכחה
 ונאצה היום הזה כי
 באו בנים עד־משבר
 וכח אין ללדה:
 230 37 4 אולי ישמע יהוה
 אלהיך את דברי
 רב־שקה אשר שלחו
 מלך־אשור אדניו
 לחרף אלהים חי
 והוכיח בדברים אשר
 שמע יהוה אלהיך
 ונשאת תפלה בעד
 השארית הנמצאה:
 230 37 5 ויבאו עבדי המלך
 חזקיהו אל־ישעיהו:
 230 37 6 ויאמר אליהם
 ישעיהו כה תאמרון
 אל־אדניכם כה אמר
 יהוה אל־תירא מפני
 הדברים אשר שמעת
 אשר גדפו נערי
 מלך־אשור אותי:
 230 37 7 הנני נותן בו רוח
 ושמע שמועה ושב
 אל־ארצו והפלתיו
 בחרב בארצו:
 230 37 8 וישב רב־שקה וימצא
 את־מלך אשור נלחם
 על־לבנה כי שמע כי
 נסע מלכיש:
 230 37 9 וישמע על־תרהקה
 מלך־כוש לאמר יצא
 להלחם אתך וישמע
 וישלח מלאכים
 אל־חזקיהו לאמר:
 230 37 10 כה תאמרון
 אל־חזקיהו
 מלך־יהודה לאמר
 אל־ישאך אלהיך אשר
 אתה בוטח בו לאמר
 לא תנתן ירושלם
 ביד מלך אשור:
 230 37 11 הנה אתה שמעת אשר

עשו מלכי אשור
לכל־הארצות
להחרימם ואתה
תנצל:

23O 37 12 ההצילו אותם אלהי
הגוים אשר השחיתו
אבותי את־גזון
ואת־חרן ורצף
ובני־עדן אשר
בתלשר:

23O 37 13 איה מלך־חמת ומלך
ארפד ומלך לעיר
ספרוים הנע ועוה:

23O 37 14 ויקח חזקיהו
את־הספרים מיד
המלאכים ויקראהו
ויעל בית יהוה
ויפרשהו חזקיהו
לפני יהוה:

23O 37 15 ויתפלל חזקיהו
אליהוה לאמר:

23O 37 16 יהוה צבאות אלהי
ישראל ישב הכרבים
אתה־הוא האלהים
לבדך לכל ממלכות
הארץ אתה עשית
את־השמים
ואת־הארץ:

23O 37 17 הטה יהוה אזנך
ושמע פקח יהוה
עינך וראה ושמע את
כל־דברי סנחריב
אשר שלח לחרף
אלהים חי:

23O 37 18 אמנם יהוה החריבו
מלכי אשור
את־כל־הארצות
ואת־ארצם:

23O 37 19 ונתן את־אלהיהם
באש כי לא אלהים
המה כי אם־מעשה
ידי־אדם עץ ואבן
ויאבדום:

230	37	20	ועתה יהוה אלהינו הושיענו מידו וידעו כל־ממלכות הארץ כי־אתה יהוה לבדך:
230	37	21	וישלח ישעיהו בן־אמוץ אל־חזקיהו לאמר כה־אמר יהוה אלהי ישראל אשר התפללת אלי אל־סנחריב מלך אשור:
230	37	22	זה הדבר אשר־דבר יהוה עליו בזה לך לעגה לך בתולת בת־ציון אחריך ראש הניעה בת ירושלם:
230	37	23	את־מי חרפת וגדפת ועל־מי הרימותה קול ותשא מרום עיניך אל־קדוש ישראל:
230	37	24	ביד עבדיך חרפת אדני ותאמר ברב רכבי אני עליתי מרום הרים ירכתי לבנון ואכרת קומת ארזיו מבחר ברשיו ואבוא מרום קצו יער כרמלו:
230	37	25	אני קרתי ושתייתי מים ואחרב בכף־פעמי כל יארי מצור:
230	37	26	הלוא־שמעת למרחוק אותה עשיתי מימי קדם ויצרתיה עתה הבאתיה ותהי להשאות גלים נצים ערים בצרות:
230	37	27	וישביהן קצרי־יד חתו ובשו היו עשב שדה וירק דשא חציר

גגות ושדמה לפני

קמה:

23O 37 28 ושבתך וצאתך ובואך
ידעתי ואת התרגזך
אלי:

23O 37 29 יען התרגזך אלי
ושאננך עלה באזני
ושמתי חחי באפך
ומתגי בשפתיך
והשיבתיך בדרך
אשר־באת בה:

23O 37 30 וזה־לך האות אכול
השנה ספיח ובשנה
השנית שחיס ובשנה
השלישית זרעו
וקצרו ונטעו כרמים
ואכול פרים:

23O 37 31 ויספה פליטת
בית־יהודה הנשארה
שרש למטה ועשה פרי
למעלה:

23O 37 32 כי מירושלם תצא
שארית ופליטה מהר
ציון קנאת יהוה
צבאות תעשה־ זאת:

23O 37 33 לכן כה־אמר יהוה
אל־מלך אשור לא
יבוא אל־העיר הזאת
ולא־יורה שם חץ
ולא־יקדמנה מגן
ולא־ישפך עליה
סללה:

23O 37 34 בדרך אשר־בא בה
ישוב ואל־העיר
הזאת לא יבוא
נאם־יהוה:

23O 37 35 וגנותי על־העיר
הזאת להושיעה
למעני ולמען דוד
עבדי:

23O 37 36 ויצא מלאך יהוה
ויכה במחנה אשור
מאה ושמנים וחמשה

אלף וישכימו בבקר
והנה כלם פגרים
מתים:

37 37 230 ויסע וילך וישב
סנחריב מלך־אשור
וישב בנינוה:

38 37 230 ויהי הוא משתחוה
בית נסרך אלהיו
ואדרמלך ושראצר
בניו הכהו בחרב
והמה נמלטו ארץ
אררט וימלך
אסר־חדן בנו
תחתיו:

1 38 230 בימים ההם חלה
חזקיהו למות ויבוא
אליו ישעיהו
בן־אמוץ הנביא
ויאמר אליו כה־אמר
יהוה צו לביתך כי
מת אתה ולא תחיה:

2 38 230 ויסב חזקיהו פניו
אל־הקיר ויתפלל
אל־יהוה:

3 38 230 ויאמר אנה יהוה
זכר־נא את אשר
התהלכתי לפניך
באמת ובלב שלם
והטוב בעיניך
עשיתי ויבך חזקיהו
בכי גדול:

4 38 230 ויהי דבר־יהוה
אל־ישעיהו לאמר:

5 38 230 הלוך ואמרת
אל־חזקיהו כה־אמר
יהוה אלהי דוד
אביך שמעתי
את־תפלתך ראיתי
את־דמעתך הנני
יוסף על־ימך חמש
עשרה שנה:

6 38 230 ומכף מלך־אשור
אצילך ואת העיר

			הזאת וגנותי על־העיר הזאת:
230	38	7	וזה־לך האות מאת יהוה אשר יעשה יהוה את־הדבר הזה אשר דבר:
230	38	8	הנני משיב את־צל המעלות אשר ירדה במעלות אחז בשמש אחרנית עשר מעלות ותשב השמש עשר מעלות במעלות אשר ירדה:
230	38	9	מכתב לחזקיהו מלך־יהודה בחלתו ויחי מחליו:
230	38	10	אני אמרתי בדמי ימי אלכה בשערי שאול פקדתי יתר שנותי:
230	38	11	אמרתי לא־אראה יה יה בארץ החיים לא־אביט אדם עוד עם־יושבי חדל:
230	38	12	דורי נסע ונגלה מני כאהל רעי קפדתי כארג חיי מדלה יבצעני מיום עד־לילה תשלימני:
230	38	13	שויתי עד־בקר כארי כן ישבר כל־עצמותי מיום עד־לילה תשלימני:
230	38	14	כסוס עגור כן אצפצף אהגה כיונה דלו עיני למרום אדני עשקה־לי ערבני:
230	38	15	מה־אדבר ואמר־לי והוא עשה אדדה כל־שנותי על־מר נפשי:
230	38	16	אדני עליהם יחיו

			ולכל־בהן חיי רוחי ותחלימני והחיני:
23O	38	17	הנה לשלום מר־לי מר ואתה חשקת נפשי משחת בלי כי השלכת אחרי גוך כל־חטאי:
23O	38	18	כי לא שאול תודך מות יהללך לא־ישברו יורדי־בור אל־אמתך:
23O	38	19	חי חי הוא יודך כמוני היום אב לבנים יודיע אל־אמתך:
23O	38	20	יהוה להושיעני ונגנתי נגן כל־ימי חיינו על־בית יהוה:
23O	38	21	ויאמר ישעיהו ישאו דבלת תאנים וימרחו על־השחין ויחי:
23O	38	22	ויאמר חזקיהו מה אות כי אעלה בית יהוה:
23O	39	1	בעת ההוא שלח מרדך בלאדן בן־בלאדן מלך־בבל ספרים ומנחה אל־ חזקיהו וישמע כי חלה ויחזק:
23O	39	2	וישמח עליהם חזקיהו ויראם את־בית נכתה את־הכסף ואת־הזהב ואת־הבשמים ואת השמן הטוב ואת כל־בית כליו ואת כל־אשר נמצא באצרתיו לא־ היה דבר אשר לא־הראם חזקיהו בביתו ובכל־ממשלתו:

- 23O 39 3 ויבא ישעיהו הנביא
אל־המלך חזקיהו
ויאמר אליו מה
אמרו האנשים האלה
ומאין יבאו אליך
ויאמר חזקיהו מארץ
רחוקה באו אלי
מבבל:
- 23O 39 4 ויאמר מה ראו
בביתך ויאמר
חזקיהו את כל־אשר
בביתי ראו לא־היה
דבר אשר
לא־הראיתים
באוצרתי:
- 23O 39 5 ויאמר ישעיהו
אל־חזקיהו שמע
דבר־יהוה צבאות:
- 23O 39 6 הגה ימים באים
ונשא כל־אשר בביתך
ואשר אצרו אבתך
עד־היום הזה בבל
לא־יותר דבר אמר
יהוה:
- 23O 39 7 ומבניך אשר יצאו
ממך אשר תוליד
יקחו והיו סריסים
בהיכל מלך בבל:
- 23O 39 8 ויאמר חזקיהו
אל־ישעיהו טוב
דבר־יהוה אשר דברת
ויאמר כי יהיה
שלום ואמת בימי:
- 23O 40 1 נחמו נחמו עמי
יאמר אלהיכם:
- 23O 40 2 דברו על־לב ירושלם
וקראו אליה כי
מלאה צבאה כי נרצה
עונה כי לקחה מיד
יהוה כפלים
בכל־חטאתיה:
- 23O 40 3 קול קורא במדבר
פנו דרך יהוה ישרו

			בערבה מסלה לאלהינו:
23O	40	4	כל־גיא ינשא וכל־הר וגבעה ישפלו והיה העקב למישור והרכסים לבקעה:
23O	40	5	ונגלה כבוד יהוה וראו כל־בשר יחדו כי פי יהוה דבר:
23O	40	6	קול אמר קרא ואמר מה אקרא כל־הבשר חציר וכל־חסדו כציץ השדה:
23O	40	7	יבש חציר נבל ציץ כי רוח יהוה נשבה בו אכן חציר העם:
23O	40	8	יבש חציר נבל ציץ ודבר־אלהינו יקום לעולם:
23O	40	9	על הר־גבה עלי־לך מבשרת ציון הרימי בכח קולך מבשרת ירושלם הרימי אל־תיראי אמרי לערי יהודה הנה אלהיכם:
23O	40	10	הנה אדני יהוה בחזק יבוא וזרעו משלה לו הנה שכרו אתו ופעלתו לפניו:
23O	40	11	כרעה עדרו ירעה בזרעו יקבץ טלאים ובחיקו ישא עלות ינהל:
23O	40	12	מי־מדד בשעלו מים ושמים בזרת תכן וכל בשלש עפר הארץ ושקל בפלס הרים וגבעות במאזנים:
23O	40	13	מי־תכן את־רוח יהוה ואיש עצתו יודיענו:

- 23O 40 14 את־מי נועץ
ויבינהו וילמדהו
בארח משפט וילמדהו
דעת ודרך תבונות
יודיענו:
- 23O 40 15 הן גוים כמר מדלי
וכשחק מאזנים
נחשבו הן איים כדק
יטול:
- 23O 40 16 ולבנון אין די בער
וחיתו אין די
עולה:
- 23O 40 17 כלי־הגוים כאין
נגדו מאפס ותהו
נחשבו־לו:
- 23O 40 18 ואל־מי תדמיון אל
ומה־דמות תערכו
לו:
- 23O 40 19 הפסל נסך חרש וצרף
בזהב ירקענו
ורתקות כסף צורף:
- 23O 40 20 המסכן תרומה עץ
לא־ירקב יבחר חרש
חכם יבקש־לו להכין
פסל לא ימוט:
- 23O 40 21 הלוא תדעו הלוא
תשמעו הלוא הגד
מראש לכם הלוא
הבינתם מוסדות
הארץ:
- 23O 40 22 הישב על־חוג הארץ
וישביה כחגבים
הנוטה כדק שמים
וימתחם כאהל לשבת:
- 23O 40 23 הנותן רוזנים לאין
שפטי ארץ כתהו
עשה:
- 23O 40 24 אף בל־נטעו אף
בל־זרעו אף בל־שרש
בארץ גזעם וגם־נשף
בהם ויבשו וסערה
כקש תשאם:
- 23O 40 25 ואל־מי תדמיוני

			ואשׁוּה יאמר קדושׁ:
23O	40	26	שא־מרוֹם עִינֵיכֶם וראוּ מִי־בְרָא אֱלֹהִים הַמוֹצִיא בַּמִּסְפֶּר צְבָאָם לְכֹלֶם בְּשֵׁם יְקָרָא מְרַב אוֹנִים וְאִמִּיץ כַּחַ אִישׁ לֹא נַעֲדָר:
23O	40	27	לְמָה תֹאמַר יַעֲקֹב וּתְדַבֵּר יִשְׂרָאֵל נִסְתֵּרָה דְּרָכֵי מִיְּהוָה וּמֵאֱלֹהֵי מִשְׁפָּטֵי יַעֲבֹר:
23O	40	28	הֲלוֹא יָדַעַת אִם־לֹא שָׁמַעַת אֱלֹהֵי עוֹלָם יְהוָה בּוֹרֵא קִצּוֹת הָאָרֶץ לֹא יִיעָף וְלֹא יִיגַע אֵין חֶקֶר לְתַבּוֹנָתוֹ:
23O	40	29	נָתַן לִיעָף כַּח וְלֹאֵין אוֹנִים עֲצֻמָּה יִרְבֶּה:
23O	40	30	וַיַּעֲפוּ נְעָרִים וַיִּגְעוּ וּבַחֲזָרִים כְּשׁוֹל יִכְשְׁלוּ:
23O	40	31	וְקוֹי יְהוָה יַחֲלִיפוּ כַּח יַעֲלוּ אֲבָר כְּנִשְׁרִים יִרְצוּ וְלֹא יִיגְעוּ יִלְכוּ וְלֹא יִיעֲפוּ:
23O	41	1	הַחֲרִישׁוּ אֵלֵי אֵיִם וְלֹאֲמִים יַחֲלִיפוּ כַּח יִגְשׁוּ אֲזִי יִדְבְּרוּ יַחֲדוּ לְמִשְׁפָּט נִקְרְבָה:
23O	41	2	מִי הָעִיר מִמְּזִרְחַ צִדִּיק יִקְרָאָהּ לְרַגְלוֹ יִתֵּן לְפָנָיו גּוֹיִם וּמַלְכִים יִרְדּוּ יִתֵּן כַּעֲפָר חֲרָבוֹ כִּקֵּשׁ נִדְף קִשְׁתּוֹ:
23O	41	3	יִרְדָּפָם יַעֲבֹר שְׁלוֹם אֲרָח בְּרַגְלָיו לֹא יָבוֹא:
23O	41	4	מִי־פֶעַל וַעֲשֵׂה קִרָּא הַדְּרוֹת מֵרֹאשׁ אֲנִי יְהוָה רֹאשׁוֹן וְאֶת־אַחֲרֵנִים

אני־הוא:

- 23O 41 5 ראו איים וייראו
קצות הארץ יחרדו
קרבו ויאתיון:
- 23O 41 6 איש את־רעהו יעזרו
ולאחיו יאמר חזק:
- 23O 41 7 ויחזק חרש את־צרף
מחליק פטיש
את־הולם פעם אמר
לדבק טוב הוא
ויחזקהו במסמרים
לא ימוט:
- 23O 41 8 ואתה ישראל עבדי
יעקב אשר בחרתיך
זרע אברהם אהבי:
- 23O 41 9 אשר החזקתיך מקצות
הארץ ומאציליה
קראתיך ואמר לך
עבדי־אתה בחרתיך
ולא מאסתיך:
- 23O 41 10 אל־תירא כי
עמך־אני אל־תשתע
כי־אני אלהיך
אמצתיך אף־עזרתך
אף־תמכתיך בימין
צדקי:
- 23O 41 11 הן יבשו ויכלמו כל
הנחרים בך יהיו
כאין ויאבדו אנשי
ריבך:
- 23O 41 12 תבקשם ולא תמצאם
אנשי מצתך יהיו
כאין וכאפס אנשי
מלחמתך:
- 23O 41 13 כי אני יהוה אלהיך
מחזיק ימינך האמר
לך אל־תירא אני
עזרתיך:
- 23O 41 14 אל־תיראי תולעת
יעקב מתי ישראל
אני עזרתיך
נאם־יהוה וגאלך
קדוש ישראל:

- 23O 41 15 הנה שמתוך למורג
חרוץ חדש בעל
פיפיות תדוש הרים
ותדק וגבעות כמץ
תשים:
- 23O 41 16 תזרם ורוח תשאם
וסערה תפיץ אותם
ואתה תגיל ביהוה
בקדוש ישראל
תתהלל:
- 23O 41 17 העניים והאביונים
מבקשים מים ואין
לשונם בצמא נשתה
אני יהוה אענם
אלהי ישראל לא
אעזבם:
- 23O 41 18 אפתח על־שפיים
נהרות ובתוך בקעות
מעינות אשים מדבר
לאגם־מים וארץ ציה
למוצאי מים:
- 23O 41 19 אתן במדבר ארז שטה
והדס ועץ שמן אשים
בערבה ברוש תדהר
ותאשור יחדו:
- 23O 41 20 למען יראו וידעו
וישימו וישכילו
יחדו כי יד־יהוה
עשתה זאת וקדוש
ישראל בראה:
- 23O 41 21 קרבו ריבכם יאמר
יהוה הגישו
עצמותיכם יאמר מלך
יעקב:
- 23O 41 22 יגישו ויגידו לנו
את אשר תקרינה
הראשנות מה הנה
הגידו ונשימה לבנו
ונדעה אחריתן או
הבאות השמיענו:
- 23O 41 23 הגידו האתיות
לאחור ונדעה כי
אלהים אתם

- אף־תיטיבו ותרעו
ונשתעה ונרא יחדו:
- 23O 41 24 הן־אתם מאין
ופעלכם מאפע תועבה
יבחר בכם:
- 23O 41 25 העירותי מצפון
ויאת ממזרח־שמש
יקרא בשמי ויבא
סגנים כמו־חמר
וכמו יוצר
ירמס־טיט:
- 23O 41 26 מי־הגיד מראש
ונדעה ומלפנים
ונאמר צדיק אף
אין־מגיד אף אין
משמיע אף אין־שמע
אמריכם:
- 23O 41 27 ראשון לציון הנה
הנם ולירושלם מבשר
אתן:
- 23O 41 28 וארא ואין איש
ומאלה ואין יועץ
ואשאלם וישיבו
דבר:
- 23O 41 29 הן כלם און אפס
מעשיהם רוח ותהו
נסכיהם:
- 23O 42 1 הן עבדי אתמך־בו
בחירי רצתה נפשי
נתתי רוحي עליו
משפט לגוים יוציא:
- 23O 42 2 לא יצעק ולא ישא
ולא־ישמיע בחוץ
קולו:
- 23O 42 3 קנה רצוץ לא ישבור
ופשתה כהה לא
יכבנה לאמת יוציא
משפט:
- 23O 42 4 לא יכהה ולא ירוץ
עד־ישים בארץ משפט
ולתורתו איים
ייחילו:
- 23O 42 5 כה־אמר האל יהוה

			בורא השמים ונוטיהם רקע הארץ וצאצאיה נתן נשמה לעם עליה ורוח להלכים בה:
23O	42	6	אני יהוה קראתיך בצדק ואחזק בידך ואצרך ואתנך לברית עם לאור גוים:
23O	42	7	לפקח עינים עורות להוציא ממסגר אסיר מבית כלא ישבי חשך:
23O	42	8	אני יהוה הוא שמי וכבודי לאחר לא־אתן ותהלתי לפסילים:
23O	42	9	הראשנות הנה־באו וחדשות אני מגיד בטרם תצמחנה אשמיע אתכם:
23O	42	10	שירו ליהוה שיר חדש תהלתו מקצה הארץ יורדי הים ומלאו איים וישביהם:
23O	42	11	ישאו מדבר ועריו חצרים תשב קדר ירנו ישבי סלע מראש הרים יצוחו:
23O	42	12	ישימו ליהוה כבוד ותהלתו באיים יגידו:
23O	42	13	יהוה כגבור יצא כאיש מלחמות יעיר קנאה יריע אף־יצריח על־איביו יתגבר:
23O	42	14	החשיתי מעולם אחריש אתאפק כיולדה אפעה אשם ואשאף יחד:
23O	42	15	אחריב הרים וגבעות

			וכל־עשבם אוביש ושמתי נהרות לאיים ואגמים אוביש:
230	42	16	והולכתי עורים בדרך לא ידעו בנתיבות לא־ידעו אדריכם אשים מחשך לפניהם לאור ומעקשים למישור אלה הדברים עשיתם ולא עזבתים:
230	42	17	נסגו אחור יבשו בשת הבטחים בפסל האמרים למסכה אתם אלהינו:
230	42	18	החרשים שמעו והעורים הביטו לראות:
230	42	19	מי עור כי א־עבדי וחרש כמלאכי אשלח מי עור כמשלם ועור כעבד יהוה:
230	42	20	ראית רבות ולא תשמר פקוח אזנים ולא ישמע:
230	42	21	יהוה חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר:
230	42	22	והוא ע־בזוז ושסוי הפח בחורים כלם ובבתי כלאים החבאו היו לבז ואין מציל משסה ואין־אמר השב:
230	42	23	מי בכם יאזין זאת יקשב וישמע לאחור:
230	42	24	מ־נתן למשוסה יעקב וישראל לבזזים הלוא יהוה זו חטאנו לו ולא־ אבו בדרכיו הלוך ולא שמעו בתורתו:
230	42	25	וישפך עליו חמה

- אפו ועזוז מלחמה
ותלהטו מסביב ולא
ידע ותבער- בו
ולא-ישים על-לב:
ועתה כה-אמר יהוה
בראך יעקב ויצרך
ישראל אל-תירא כי
גאלתיך קראתי בשמך
לי-אתה:
כי-תעבר במים
אתך-אני ובנהרות
לא ישטפוך כי-תלך
במוראש לא תכוה
ולהבה לא תבער-בך:
כי אני יהוה אלהיך
קדוש ישראל מושיעך
נתתי כפרך מצרים
כוש וסבא תחתך:
מאשר יקרת בעיני
נכבדת ואני אהבתיך
ואתן אדם תחתך
ולאמים תחת נפשך:
אל-תירא כי
אתך-אני ממזרח
אביא זרעך וממערב
אקבצך:
אמר לצפון תני
ולתימן אל-תכלאי
הביאי בני מרחוק
ובנותי מקצה הארץ:
כל הנקרא בשמי
ולכבודי בראתיו
יצרתיו אף-עשיתיו:
הוציא עם-עור
ועינים יש וחרשים
ואזנים למו:
כל-הגוים נקבצו
יחדו ויאספו לאמים
מי בהם יגיד זאת
וראשנות ישמיענו
יתנו עדיהם ויצדקו
וישמעו ויאמרו
אמת:

- אתם עדי נאמ־יהוה
ועבדי אשר בחרתי
למען תדעו ותאמינו
לי ותבינו כי־אני
הוא לפני לא־נוצר
אל ואחרי לא יהיה:
23O 43 11 אנכי אנכי יהוה
ואין מבלעדי
מושיע:
23O 43 12 אנכי הגדתי
והושעתי והשמעתי
ואין בכם זר ואתם
עדי נאמ־יהוה
ואני־אל:
23O 43 13 גם־מיום אני הוא
ואין מידי מציל
אפעל ומי ישיבנה:
23O 43 14 כה־אמר יהוה גאלכם
קדוש ישראל למענכם
שלחתי בבלה
והורדתי בריחים
כלם וכשדים באניות
רנתם:
23O 43 15 אני יהוה קדושכם
בורא ישראל מלככם:
23O 43 16 כה אמר יהוה הנותן
בים דרך ובמים
עזים נתיבה:
23O 43 17 המוציא רכב־וסוס
חיל ועזוז יחדו
ישכבו בל־יקומו
דעכו כפשתה כבו:
23O 43 18 אל־תזכרו ראשנות
וקדמניות
אל־תתבננו:
23O 43 19 הנני עשה חדשה עתה
תצמח הלוא תדעוה
אף אשים במדבר דרך
בישמון נהרות:
23O 43 20 תכבדני חית השדה
תנים ובנות יענה
כי־נתתי במדבר מים
נהרות בשימן

			להשקות עמי בחירי:
23O	43	21	עם־זו יצרתי לי תהלתי יספרו:
23O	43	22	ולא־אתי קראת יעקב כי־יגעת בי ישראל:
23O	43	23	לא־הביאת לי שה עלתיך וזבחיך לא כבדתני לא העבדתיך במנחה ולא הוגעתך בלבונה:
23O	43	24	לא־קנית לי בכסף קנה וחלב זבחיך לא הרויתני אך העבדתני בחטאותיך הוגעתני בעונתיך:
23O	43	25	אנכי אנכי הוא מחה פשעיך למעני וחטאתיך לא אזכר:
23O	43	26	הזכירני נשפטה יחד ספר אתה למען תצדק:
23O	43	27	אביך הראשון חטא ומליציך פשעו בי:
23O	43	28	ואחלל שרי קדש ואתנה לחרם יעקב וישראל לגדופים:
23O	44	1	ועתה שמע יעקב עבדי וישראל בחרתי בו:
23O	44	2	כה־אמר יהוה עשך ויצרך מבטן יעזרך אל־תירא עבדי יעקב וישרון בחרתי בו:
23O	44	3	כי אצק־מים על־צמא ונזלים על־יבשה אצק רוחי על־זרעך וברכתי על־ צאצאיך:
23O	44	4	וצמחו בבין חציר כערבים על־יבלי־מים:
23O	44	5	זה יאמר ליהוה אני וזה יקרא בשם־יעקב

וזה יכתב ידו
ליהוה ובשם ישראל
יכנה:

23O 44 6 כה־אמר יהוה
מלך־ישראל וגאלו
יהוה צבאות אני
ראשון ואני אחרון
ומבלעדי אין
אלהים:

23O 44 7 ומי־כמוני יקרא
ויגידה ויערכה לי
משומי עם־עולם
ואתיות ואשר תבאנה
יגידו למו:

23O 44 8 אל־תפחדו ואל־תרהו
הלא מאז השמעת־יך
והגדתי ואתם עדי
היש אלוה מבלעדי
ואין צור
בל־ידעתי:

23O 44 9 יצרי־פסל כלם תהו
וחמודיהם
בל־יועילו ועדיהם
המה בל־יראו ובל־
ידעו למען יבשו:

23O 44 10 מי־יצר אל ופסל
נסך לבלתי הועיל:

23O 44 11 הן כל־חבריו יבשו
וחרשים המה מאדם
יתקבצו כלם יעמדו
יפחדו יבשו יחד:

23O 44 12 חרש ברזל מעצד
ופעל בפחם ובמקבות
יצרהו ויפעלהו
בזרוע כחו גם־רעב
ואין כח לא־שתה
מים וייעף:

23O 44 13 חרש עצים נטה קו
יתארהו בשרד יעשהו
במקצעות ובמחוגה
יתארהו ויעשהו
כתבנית איש כתפארת
אדם לשבת בית:

- 23O 44 14 לכרת־לו ארזים
ויקח תרזה ואלון
ויאמץ־לו בעצי־יער
נטע ארן וגשם
יגדל:
- 23O 44 15 והיה לאדם לבער
ויקח מהם ויחם
אף־ישיק ואפה לחם
אף־יפעל־אל וישתחו
עשהו פסל
ויסגד־למו:
- 23O 44 16 חציו שרף במו־אש
על־חציו בשר יאכל
יצלה צלי וישבע
אף־יחם ויאמר האח
חמותי ראיתי אור:
- 23O 44 17 ושאריתו לאל עשה
לפסלו יסגוד־לו
וישתחו ויתפלל
אליו ויאמר הצילני
כי אלי אתה:
- 23O 44 18 לא ידעו ולא יבינו
כי טח מראות
עיניהם מהשכיל
לבתם:
- 23O 44 19 ולא־ישיב אל־לבו
ולא דעת ולא־תבונה
לאמר חציו שרפתי
במו־אש ואף אפיתי
על־גחליו לחם אצלה
בשר ואכל ויתרו
לתועבה אעשה לבול
עץ אסגוד:
- 23O 44 20 רעה אפר לב הותל
הטהו ולא־יציל
את־נפשו ולא יאמר
הלוא שקר בימיני:
- 23O 44 21 זכר־אלה יעקב
וישראל כי
עבדי־אתה יצרת־ך
עבד־לי אתה ישראל
לא תנשני:
- 23O 44 22 מחיתי כעב פשעיך

וכענן חטאותיך

שובה אלי כי

גאלתיך:

23O 44 23 רנו שמים כי־עשה

יהוה הריעו תחתיות

ארץ פצחו הרים רנה

יער וכל־ עץ בו

כי־גאל יהוה יעקב

ובישראל יתפאר:

23O 44 24 כה־אמר יהוה גאלך

ויצרך מבטן אנכי

יהוה עשה כל נטה

שמים לבדי רקע

הארץ מי אתי:

23O 44 25 מפר אתות בדים

וקסמים יהולל משיב

חכמים אחור ודעתם

ישכל:

23O 44 26 מקים דבר עבדו

ועצת מלאכיו ישלים

האמר לירושלם תושב

ולערי יהודה

תבנינה וחרבותיה

אקומם:

23O 44 27 האמר לצולה חרבי

ונהרתיך אוביש:

23O 44 28 האמר לכורש רעי

וכל־חפצי ישלם

ולאמר לירושלם

תבנה והיכל תוסד:

23O 45 1 כה־אמר יהוה

למשיחו לכורש

אשר־החזקתי בימינו

לרד־לפניו גוים

ומתני מלכים אפתח

לפתח לפניו דלתים

ושערים לא יסגרו:

23O 45 2 אני לפניך אלך

והדורים אושר

דלתות נחושה אשבר

ובריחי ברזל אגדע:

23O 45 3 ונתתי לך אוצרות

חשך ומטמני מסתרים

			למען תדע כי־אני יהוה הקורא בשמך אלהי ישראל:
230	45	4	למען עבדי יעקב וישראל בחירי ואקרא לך בשמך אכנך ולא ידעתני:
230	45	5	אני יהוה ואין עוד זולתי אין אלהים אאזרך ולא ידעתני:
230	45	6	למען ידעו ממזרח־שמש וממערבה כי־אפס בלעדי אני יהוה ואין עוד:
230	45	7	יוצר אור ובורא חשך עשה שלום ובורא רע אני יהוה עשה כל־אלה:
230	45	8	הרעיפו שמים ממעל ושחקים יזלו־צדק תפתח־ארץ ויפרו־ישע וצדקה תצמיח יחד אני יהוה בראתיו:
230	45	9	הוי רב את־יצרו חרש את־חרשי אדמה היאמר חמר ליצרו מה־תעשה ופעלך אין־ידיים לו:
230	45	10	הוי אמר לאב מה־תוליד ולאשה מה־תחילין:
230	45	11	כה־אמר יהוה קדוש ישראל ויצרו האתיות שאלוני על־בני ועל־פעל ידי תצוני:
230	45	12	אנכי עשיתי ארץ ואדם עליה בראתי אני ידי נטו שמים וכל־צבאם צויתי:
230	45	13	אנכי העירתהו בצדק וכל־דרכיו אישר

			הוא־יבנה עירי וגלותי ישלח לא במחיר ולא בשחד אמר יהוה צבאות:
230	45	14	כה אמר יהוה יגיע מצרים וסחר־כוש וסבאים אנשי מדה עליך יעברו ולך יהיו אחריך ילכו בזקים יעברו ואליך ישתחוו אליך יתפללו אך בכ אל ואין עוד אפס אלהים:
230	45	15	אכן אתה אל מסתתר אלהי ישראל מושיע:
	230	45	16 בושו וגם־נכלמו כלם יחדו הלכו בכלמה חרשי צירים:
230	45	17	ישראל נושע ביהוה תשועת עולמים לא־תבשו ולא־תכלמו עד־עולמי עד:
	230	45	18 כי כה אמר־יהוה בורא השמים הוא האלהים יצר הארץ ועשה הוא כוננה לא־תהו בראה לשבת יצרה אני יהוה ואין עוד:
	230	45	19 לא בסתר דברתי במקום ארץ חשך לא אמרתי לזרע יעקב תהו בקשוני אני יהוה דבר צדק מגיד מישרים:
230	45	20	הקבצו ובאו התנגשו יחדו פליטי הגוים לא ידעו הנשאים את־עץ פסלם ומתפללים אל־אל לא יושיע:
	230	45	21 הגידו והגישו אף

			<p>יועצו יחדו מי השמיע זאת מקדם מאז הגידה הלוא אני יהוה ואין-עוד אלהים מבלעדי אל-צדיק ומושיע אין זולתי:</p>
230	45	22	<p>פנו-אלי והושעו כל-אפסי-ארץ כי אני-אל ואין עוד:</p>
230	45	23	<p>בי נשבעתי יצא מפי צדקה דבר ולא ישוב כי-לי תכרע כל-ברך תשבע כל-לשון:</p>
230	45	24	<p>אך ביהוה לי אמר צדקות ועז עדיו יבוא ויבשו כל הנחרים בו:</p>
230	45	25	<p>ביהוה יצדקו ויתהללו כל-זרע ישראל:</p>
230	46	1	<p>כרע בל קרס נבו היו עצביהם לחיה ולבהמה נשאתיכם עמוסות משא לעיפה:</p>
230	46	2	<p>קרסו כרעו יחדו לא יכלו מלט משא ונפשם בשבי הלכה:</p>
230	46	3	<p>שמעו אלי בית יעקב וכל-שאריית בית ישראל העמסים מני-בטן הנשאים מני-רחם:</p>
230	46	4	<p>ועד-זקנה אני הוא ועד-שיבה אני אסבל אני עשיתי ואני אשא ואני אסבל ואמלט:</p>
230	46	5	<p>למי תדמיוני ותשוו ותמשלוני ונדמה:</p>
230	46	6	<p>הזלים זהב מכיס וכסף בקנה ישקלו ישכרו צורף ויעשהו</p>

			אל יסגדו אף־ ישתחוו:
23O	46	7	ישא־הו על־כתף יסבל־הו ויניח־הו תחתיו ויעמד ממקומו לא ימיש אף־ יצעק אליו ולא יענה מצרתו לא יושיע־נו:
23O	46	8	זכר־זאת והתאששו השיבו פושעים על־לב:
23O	46	9	זכרו ראשנות מעולם כי אנכי אל ואין עוד אלהים ואפס כמוני:
23O	46	10	מגיד מראשית אחרית ומקדם אשר לא־נעשו אמר עצתי תקום וכל־חפצי אעשה:
23O	46	11	קרא ממזרח עיט מארץ מרחק איש עצתו אף־דברתי אף־אביא־נה יצרתי אף־ אעשנה:
23O	46	12	שמעו אלי אבירי לב הרחוקים מצדקה:
23O	46	13	קרבתי צדקתי לא תרחק ותשועתי לא תאחר ונתתי בציון תשועה לישראל תפארתי:
23O	47	1	רדי ושבי על־עפר בתולת בת־בבל שבי־לארץ אין־כסא בת־כשדים כי לא תוסיפי יקראו־לך רכה וענגה:
23O	47	2	קחי רחים וטחני קמח גלי צמתך חשפי־שבל גלי־שוק עברי נהרות:
23O	47	3	תגל ערותך גם תראה

			חרפתך נקם אקח ולא אפגע אדם:
23O	47	4	גאלנו יהוה צבאות שמו קדוש ישראל:
23O	47	5	שבי דומם ובאי בחשך בת־כשדים כי לא תוסיפי יקראו־לך גברת ממלכות:
23O	47	6	קצפתי על־עמי חללתי נחלתי ואתנם בידך לא־שמת להם רחמים על־זקן הכבדת עלך מאד:
23O	47	7	ותאמרי לעולם אהיה גברת עד לא־שמת אלה על־לבך לא זכרת אחריתה:
23O	47	8	ועתה שמע־זאת עדינה היושבת לבטח האמרה בלבבה אני ואפסי עוד לא אשב אלמנה ולא אדע שכול:
23O	47	9	ותבאנה לך שתי־אלה רגע ביום אחד שכול ואלמן כתמם באו עליך ברב כשפך בעצמת חבריך מאד:
23O	47	10	ותבטחי ברעתך אמרת אין ראני חכמתך ודעתך היא שובבתך ותאמרי בלבך אני ואפסי עוד:
23O	47	11	ובא עליך רעה לא תדעי שחרה ותפל עליך הוה לא תוכלי כפרה ותבא עליך פתאם שואה לא תדעי:
23O	47	12	עמדי־נא בחבריך וברב כשפך באשר יגעת מנעוריך אולי

			תוכלי הועיל אולי תערוצי:
23O	47	13	נלאית ברב עצתיך יעמדו־נא ויושיעך הברו שמים החזים בכוכבים מודיעם לחדשים מאשר יבאו עליך:
23O	47	14	הנה היו כקש אש שרפתם לא־יצילו את־נפשם מיד להבה אין־גחלת לחמם אור לשבת נגדו:
23O	47	15	כן היו־לך אשר יגעת סחריך מנעור־ך איש לעברו תעו אין מושיעך:
23O	48	1	שמעו־זאת בית־יעקב הנקראים בשם ישראל וממי יהודה יצאו הנשבעים בשם יהוה ובאלהי ישראל יזכירו לא באמת ולא בצדקה:
23O	48	2	כי־מעיר הקדש נקראו ועל־אלהי ישראל נסמכו יהוה צבאות שמו:
23O	48	3	הראשנות מאז הגדתי ומפי יצאו ואשמיעם פתאם עשיתי ותבאנה:
23O	48	4	מדעתי כי קשה אתה וגיד ברזל ערפך ומצחך נחושה:
23O	48	5	ואגיד לך מאז בטרם תבוא השמעת־ך פן־תאמר עצבי עשם ופסלי ונסכי צום:
23O	48	6	שמעת חזה כלה ואתם הלוא תגידו השמעת־ך חדשות מעטה ונצרות ולא

ידעתם:

- 23O 48 7 עתה נבראו ולא מאז
ולפני־יום ולא
שמעתם פן־תאמר הנה
ידעתיך:
- 23O 48 8 גם לא־שמעת גם לא
ידעת גם מאז
לא־פתחה אזנך כי
ידעתי בגוד תבגוד
ופשע מבטן קרא לך:
23O 48 9 למען שמי אאריך
אפי ותהלתי
אחטם־לך לבלתי
הכריתך:
- 23O 48 10 הנה צרפתיך ולא
בכסף בחרתיך בכור
עני:
- 23O 48 11 למעני למעני אעשה
כי איך יחל וכבודי
לאחר לא־אתן:
- 23O 48 12 שמע אלי יעקב
וישראל מקראי
אני־הוא אני ראשון
אף אני אחרון:
- 23O 48 13 אף־ידי יסדה ארץ
וימיני טפחה שמים
קרא אני אליהם
יעמדו יחדו:
- 23O 48 14 הקבצו כלכם ושמעו
מי בהם הגיד
את־אלה יהוה אהבו
יעשה חפצו בבבל
וזרעו כשדים:
- 23O 48 15 אני אני דברתי
אף־קראתי הביאתי
והצליח דרכו:
- 23O 48 16 קרבו אלי שמעו־זאת
לא מראש בסתר
דברתי מעת היותה
שם אני ועתה אדני
יהוה שלחני ורוחו:
- 23O 48 17 כה־אמר יהוה גאלך
קדוש ישראל אני

			יהוה אלהיך מלמדך להועיל מדריךך בדרך תלך:
23O	48	18	לוא הקשבת למצותי ויהי כנהר שלומך וצדקתך כגלי הים:
	23O	48	19 ויהי כחול זרעך וצאצאי מעיך כמעתי לא־יכרת ולא־ישמד שמו מלפני:
	23O	48	20 צאו מבבל ברחו מכשדים בקול רנה הגידו השמיעו זאת הוציאוה עד־קצה הארץ אמרו גאל יהוה עבדו יעקב:
23O	48	21	ולא צמאו בחרבות הוליכם מים מצור הזיל למו ויבקע־צור ויזבו מים:
23O	48	22	אין שלום אמר יהוה לרשעים:
	23O	49	1 שמעו איים אלי והקשיבו לאמים מרחוק יהוה מבטן קראני ממעי אמי הזכיר שמי:
23O	49	2	וישם פי כחרב חדה בצל ידו החביאני וישימני לחץ ברור באשפתו הסתירני:
23O	49	3	ויאמר לי עבדי־אתה ישראל אשר־בך אתפאר:
	23O	49	4 ואני אמרתי לריק יגעתי לתהו והבל כחי כליתי אכן משפטי את־יהוה ופעלתי את־אלהי:
	23O	49	5 ועתה אמר יהוה יצרי מבטן לעבד לו

			<p>לשובב יעקב אליו וישראל לא יאסף ואכבד בעיני יהוה ואלהי היה עזי:</p>
230	49	6	<p>ויאמר נקל מהיותך לי עבד להקים את־שבטי יעקב ונצירי ישראל להשיב ונתתיך לאור גוים להיות ישועתי עד־קצה הארץ:</p>
230	49	7	<p>כה אמר־יהוה גאל ישראל קדושו לבזה־נפש למתעב גוי לעבד משלים מלכים יראו וקמו שרים וישתחוו למען יהוה אשר נאמן קדש ישראל ויבחרך:</p>
230	49	8	<p>כה אמר יהוה בעת רצון עניתיך וביום ישועה עזרתיך ואצרך ואתנך לברית עם להקים ארץ להנחיל נחלות שממות:</p>
230	49	9	<p>לאמר לאסורים צאו לאשר בחשך הגלו על־דרכים ירעו ובכל־שפיים מרעיתם:</p>
230	49	10	<p>לא ירעבו ולא יצמאו ולא־יכם שרב ושמש כי־מרחמם ינהגם ועל־מבועי מים ינהלם:</p>
230	49	11	<p>ושמתי כל־הרי לדרך ומסלתי ירמון:</p>
230	49	12	<p>הנה־אלה מרחוק יבאו והנה־אלה מצפון ומים ואלה מארץ סינים:</p>
230	49	13	<p>רנו שמים וגילי</p>

			ארץ יפצחו הרים רנה כִּי־נחם יהוה עמו ועניו ירחם:
23O	49	14	ותאמר ציון עזבני יהוה ואדני שכחני: התשכח אשה עולה מרחם בן־בטנה גם־אלה תשכחנה ואנכי לא אשכחך: הן על־כפים חקתיך חומתיך נגדי תמיד: מהרו בניך מהרסיך ומחרביך ממך יצאו:
23O	49	15	שאי־סביב עיניך וראי כלם נקבצו באו־לך חי־אני נאם־יהוה כי כלם כעדי תלבשי ותקשרים ככלה:
23O	49	16	כי חרבתיך ושממתיך וארץ הרסתיך כי עתה תצרי מיושב ורחקו מבלעיד:
23O	49	17	עוד יאמרו באזניך בני שכליך צר־לי המקום גשה־לי ואשבה:
23O	49	18	ואמרת בלבבך מי ילד־לי את־אלה ואני שכולה וגלמודה גלה וסורה ואלה מי גדל הן אני נשארתי לבדי אלה איפה הם:
23O	49	19	כה־אמר אדני יהוה הנה אשא אל־גוים ידי ואל־עמים ארים נסי והביאו בניך בחצן ובנתיך על־כתף תנשאנה:
23O	49	20	והיו מלכים אמניך ושרותיהם מיניקתיך אפים ארץ ישתחוו
23O	49	21	
23O	49	22	
23O	49	23	

			לך ועפר רגליך ילחכו וידעת כי־אני יהוה אשר לא־יבשו קוי: היקח מגבור מלקוח ואם־שבי צדיק ימלט:
23O	49	24	
			כי־כה אמר יהוה גם־שבי גבור יקח ומלקוח עריץ ימלט ואת־יריבך אנכי אריב ואת־בניך אנכי אושיע:
23O	49	25	
			והאכלתי את־מוניך את־בשרם וכעסיס דמם ישכרון וידעו כל־בשר כי אני יהוה מושיעך וגאלך אביר יעקב:
23O	50	1	
			כה אמר יהוה אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחתיה או מי מנושי אשר־ מכרתי אתכם לו הן בעונתיכם נמכרתם ובפשעיכם שלחה אמכם:
			מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה הקצור קצרה ידי מפדות ואם־ אין־בי כח להציל הן בגערתי אחריב ים אשים נהרות מדבר תבאש דגתם מאין מים ותמת בצמא:
23O	50	3	
			אלביש שמים קדרות ושק אשים כסותם:
23O	50	4	
			אדני יהוה נתן לי לשון למודים לדעת לעות את־יעף דבר יעיר בבקר בבקר

			יעיר לי אזן לשמע כלמודים:
23O	50	5	אדני יהוה פתח־לי אזן ואנכי לא מריתי אחור לא נסוגתי:
23O	50	6	גוי נתתי למכים ולחיי למרטים פני לא הסתרתי מכלמות ורק:
23O	50	7	ואדני יהוה יעזר־לי על־כן לא נכלמתי על־כן שמתי פני כחלמיש ואדע כי־לא אבוש:
23O	50	8	קרוב מצדיקי מי־יריב אתי נעמדה יחד מי־בעל משפטי יגש אלי:
23O	50	9	הן אדני יהוה יעזר־לי מי־הוא ירשיעני הן כלם כבגד יבלו עש יאכלם:
23O	50	10	מי בכם ירא יהוה שמע בקול עבדו אשר הלך חשכים ואין נגה לו יבטח בשם יהוה וישען באלהיו:
23O	50	11	הן כלכם קדחי אש מאזרי זיקות לכו באור אשכם ובזיקות בערתם מידי היתה־זאת לכם למעצבה תשכבון:
23O	51	1	שמעו אלי רדפי צדק מבקשי יהוה הביטו אל־צור חצבתם ואל־מקבת בור נקרתם:
23O	51	2	הביטו אל־אברהם אביכם ואל־שרה

			תחוללכם כִּי־אחד קראתיו ואברכהו וארבהו:
230	51	3	כִּי־נחם יהוה ציון נחם כל־חרבתי וישם מדברה כעדן וערבתי כגן־ יהוה ששון ושמחה ימצא בה תודה וקול זמרה:
230	51	4	הקשיבו אלי עמי ולאומי אלי האזינו כי תורה מאתי תצא ומשפטי לאור עמים ארגיע:
230	51	5	קרוב צדקי יצא ישעי וזרעי עמים ישפטו אלי איים יקוו ואל־זרעי ייחלון:
230	51	6	שאו לשמים עיניכם והביטו אל־הארץ מתחת כִּי־שמים כעשן נמלחו והארץ כבגד תבלה וישביה כמור־כן ימותון וישועתי לעולם תהיה וצדקתי לא תחת:
230	51	7	שמעו אלי ידעי צדק עם תורתי בלבם אל־תיראו חרפת אנוש ומגדפתם אל־ תחתו:
230	51	8	כי כבגד יאכלם עש וכצמר יאכלם סס וצדקתי לעולם תהיה וישועתי לדור דורים:
230	51	9	עורי עורי לבשי־עז זרוע יהוה עורי כימי קדם דרות עולמים הלוא את־

			היא המחצבת רהב מחוללת תנין:
23O	51	10	הלוא את־היא המחרבת ים מי תהום רבה השמה מעמקי־ים דרך לעבר גאולים:
23O	51	11	ופדויי יהוה ישובון ובאו ציון ברנה ושמחת עולם על־ראשם ששון ושמחה ישיגון נסו יגון ואנחה:
23O	51	12	אנכי אנכי הוא מנחמכם מ־את ותיראי מאנוש ימות ומבן־אדם חציר ינתן:
23O	51	13	ותשכח יהוה עשך נוטה שמים ויסד ארץ ותפחד תמיד כל־היום מפני חמת המציק כאשר כונן להשחית ואיה חמת המציק:
23O	51	14	מהר צעה להפתח ולא־ימות לשחת ולא יחסר לחמו:
23O	51	15	ואנכי יהוה אלהיך רגע הים ויהמו גליו יהוה צבאות שמו:
23O	51	16	ואשים דברי בפוך ובצל ידי כסיתוך לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמ־אתה:
23O	51	17	התעוררי התעוררי קומי ירושלם אשר שתית מיד יהוה את־כוס חמתו את־ קבעת כוס התרעלה שתית מצית:
23O	51	18	איך־מנהל לה

			מכל־בנים ילדה ואין מחזיק בידה מכל־בנים גדלה:
23O	51	19	שתיים הנה קראתיך מי ינוד לך השד והשבר והרעב והחרב מי אנחמך:
23O	51	20	בניך עלפו שכבו בראש כל־חוצות כתוא מכמר המלאים חמת־יהוה גערת אלהיך:
23O	51	21	לכן שמע־נא זאת עניה ושכרת ולא מיין:
23O	51	22	כה־אמר אדניך יהוה ואלהיך יריב עמו הנה לקחתי מידך את־כוס התרעלה את־קבעת כוס חמתי לא־תוסיפי לשתותה עוד:
23O	51	23	ושמתיה ביד־מוגיך אשר־אמרו לנפשך שחי ונעברה ותשימי כארץ גוך וכחוץ לעברים:
23O	52	1	עורי עורי לבשי עזך ציון לבשי בגדי תפארתך ירושלם עיר הקדש כי לא יוסיף יבא־בך עוד ערל וטמא:
23O	52	2	התנערי מעפר קומי שבי ירושלם התפתחו מוסרי צוארך שביה בת־ציון:
23O	52	3	כי־כה אמר יהוה חנם נמכרתם ולא בכסף תגאלו:
23O	52	4	כי כה אמר אדני יהוה מצרים

			<p>ירד-עמי בראשנה לגור שם ואשור באפס עשקו: ועתה מה-לי-פה נאמ-יהוה כי-לקח עמי חנם משלו יהילילו נאמ-יהוה ותמיד כל-היום שמי מנאץ:</p>
230	52	5	<p>לכן ידע עמי שמי לכן ביום ההוא כי-אני-הוא המדבר הנני:</p>
230	52	7	<p>מה-נאוו עלי-ההרים רגלי מבשר משמיע שלום מבשר טוב משמיע ישועה אמר לציון מלך אלהיך: קול צפיד נשאו קול יחדו ירננו כי עין בעין יראו בשוב יהוה ציון:</p>
230	52	8	<p>פצחו רננו יחדו חרבות ירושלם כי-נחם יהוה עמו גאל ירושלם:</p>
230	52	9	<p>חשף יהוה את-זרוע קדשו לעיני כל-הגוים וראו כל-אפסי-ארץ את ישועת אלהינו:</p>
230	52	10	<p>סורו סורו צאו משם טמא אל-תגעו צאו מתוכה הברו נשאי כלי יהוה:</p>
230	52	11	<p>כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכון כי-הלך לפניכם יהוה ומאספכם אלהי ישראל:</p>
230	52	12	<p>הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד:</p>
230	52	13	

23O	52	14	<p>כאשר שממו עליך רבים כן־משחת מאיש מראהו ותארו מבני אדם:</p>
23O	52	15	<p>כן יזה גוים רבים עליו יקפצו מלכים פיהם כי אשר לא־ספר להם ראו ואשר לא־שמעו התבוננו:</p>
23O	53	1	<p>מי האמין לשמעתנו וזרוע יהוה על־מי נגלתה:</p>
23O	53	2	<p>ויעל כיונק לפניו וכשרש מארץ ציה לא־תאר לו ולא הדר ונראהו ולא־מראה ונחמדהו:</p>
23O	53	3	<p>נבזה וחדל אישים איש מכאבות וידוע חלי וכמסתר פנים ממנו נבזה ולא חשבנהו:</p>
23O	53	4	<p>אכן חלינו הוא נשא ומכאבינו סבלם ואנחנו חשבנהו נגוע מכה אלהים ומענה:</p>
23O	53	5	<p>והוא מחלל מפשענו מדכא מעונתינו מוסר שלומנו עליו ובחברתו נרפא־ לנו:</p>
23O	53	6	<p>כלנו כצאן תעינו איש לדרכו פנינו ויהוה הפגיע בו את עון כלנו:</p>
23O	53	7	<p>נגש והוא נענה ולא יפתח־פיו כשה לטבח יובל וכרחל לפני גזזיה נאלמה ולא יפתח פיו:</p>
23O	53	8	<p>מעצר וממשפט לקח</p>

			<p>ואת־דורו מי ישוחח כי נגזר מארץ חיים מפשע עמי נגע למו: ויתן את־רשעים קברו ואת־עשיר במתיו על לא־חמס עשה ולא מרמה בפיו:</p>
23O	53	9	
		10	<p>ויהוה חפץ דכאו החלי אִם־תשים אשם נפשו יראה זרע יֹאריך ימים וחפץ יהוה בידו יצלח:</p>
23O	53	11	<p>מעמל נפשו יראה ישבע בדעתו יצדיק צדיק עבדי לרבים ועונתם הוא יסבל:</p>
23O	53	12	<p>לכן אחלק־לו ברבים ואת־עצומים יחלק שלל תחת אשר הערה למות נפשו ואת־פשעים נמנה והוא חטא־רבים נשא ולפשעים יפגיע:</p>
23O	54	1	<p>רני עקרה לא ילדה פצחי רנה וצהלי לא־חלה כִּי־רבים בני־שוממה מבני בעולה אמר יהוה:</p>
23O	54	2	<p>הרחיבי מקום אהלך ויריעות משכנותיך יטו אל־תחשכי האריכי מיתריך ויתדתיך חזקי:</p>
23O	54	3	<p>כִּי־ימין ושמאול תפרצי וזרעך גוים יירש וערים נשמות יושיבו:</p>
23O	54	4	<p>אל־תיראי כִּי־לא תבושי ואל־תכלמי כי לא תחפירי כי בשת עלומיך תשכחי וחרפת אלמנותיך לא</p>

תזכירי-עוד:

- 23O 54 5 כי בעליך עשיך
יהוה צבאות שמו
וגאלך קדוש ישראל
אלהי כל-הארץ
יקרא:
- 23O 54 6 כי-כאשה עזובה
ועצובת רוח קראך
יהוה ואשת נעורים
כי תמאס אמר
אלהיך:
- 23O 54 7 ברגע קטן עזבתיך
וברחמים גדלים
אקבצך:
- 23O 54 8 בשצף קצף הסתרתי
פני רגע ממך ובחסד
עולם רחמתיך אמר
גאלך יהוה:
- 23O 54 9 כי-מי נח זאת לי
אשר נשבעתי מעבר
מי-נח עוד על-הארץ
כן נשבעתי מקצף
עליך ומגער-בך:
- 23O 54 10 כי ההרים ימושו
והגבעות תמוטנה
וחסדי מאתך
לא-ימוש וברית
שלומי לא תמוט אמר
מרחמך יהוה:
- 23O 54 11 עניה סערה לא נחמה
הנה אנכי מרביץ
בפוך אבניך
ויסדתיך בספירים:
- 23O 54 12 ושמתי כדכד שמשתיך
ושעריך לאבני אקדח
וכל-גבולך
לאבני-חפץ:
- 23O 54 13 וכל-בניך למודי
יהוה ורב שלום
בניך:
- 23O 54 14 בצדקה תכונני רחמי
מעשק כי-לא תיראי
וממחתה כי לא-תקרר

אליך:

23O 54 15 הן גור יגור אפס

מאותי מי־גר אתך

עליך יפול:

23O 54 16 הן אנכי בראתי חרש

נפח באש פחם

ומוציא כלי למעשהו

ואנכי בראתי משחית

לחבל:

23O 54 17 כל־כלי יוצר עליך

לא יצלח וכל־לשון

תקום־אתך למשפט

תרשיעי זאת נחלת

עבדי יהוה וצדקתם

מאתי נאם־יהוה:

23O 55 1 הוי כל־צמא לכו

למים ואשר אין־לו

כסף לכו שברו

ואכלו ולכו שברו

בלוא־כסף ובלוא

מחיר יין וחלב:

23O 55 2 למה תשקלו־כסף

בלוא־לחם ויגיעכם

בלוא לשבעה שמעו

שמוע אלי ואכלו־

טוב ותתענג בדשן

נפשכם:

23O 55 3 הטו אזנכם ולכו

אלי שמעו ותחי

נפשכם ואכרתה לכם

ברית עולם חסדי

דוד הנאמנים:

23O 55 4 הן עד לאומים

נתתיו נגיד ומצוה

לאמים:

23O 55 5 הן גוי לא־תדע

תקרא וגוי

לא־ידעוך אליך

ירוצו למען יהוה

אלהיך ולקדוש

ישראל כי פארך:

23O 55 6 דרשו יהוה בהמצאו

קראהו בהיותו

קרוב:

- 230 55 7 יעזב רשע דרכו
ואיש און מחשבתי
וישב אל־יהוה
וירחמהו ואל־
אלהינו כ־ירבה
לסלוח:
- 230 55 8 כי לא מחשבתי
מחשבותיכם ולא
דרכיכם דרכי נאם
יהוה:
- 230 55 9 כ־גבהו שמים מארץ
כן גבהו דרכי
מדרכיכם ומחשבתי
ממחשבתיכם:
- 230 55 10 כי כאשר ירד הגשם
והשלג מן־השמים
ושמה לא ישוב כי
אם־הרוה את־הארץ
והולידה והצמיחה
ונתן זרע לזרע
ולחם לאכל:
- 230 55 11 כן יהיה דברי אשר
יצא מפי לא־ישוב
אלי ריקם כי
אם־עשה את־אשר
חפצתי והצליח אשר
שלחתיו:
- 230 55 12 כ־בשמחה תצאו
ובשלום תובלון
ההרים והגבעות
יפצחו לפניכם רנה
וכל־עצי השדה
ימחאו־כף:
- 230 55 13 תחת הנעצוץ יעלה
ברוש תחת הסרפד
יעלה הדס והיה
ליהוה לשם לאות
עולם לא יכרת:
- 230 56 1 כה אמר יהוה שמרו
משפט ועשו צדקה
כ־קרובה ישועתי
לבוא וצדקתי

להגלות:

- 230 56 2 אשרי אנוש
יעשה־זאת ובן־אדם
יחזיק בה שמר שבת
מחללו ושמר ידו
מעשות כל־רע:
230 56 3 ואל־יאמר בן־הנכר
הנלוה אל־יהוה
לאמר הבדל יבדילני
יהוה מעל עמו
ואל־יאמר הסריס הן
אני עץ יבש:
230 56 4 כִּי־כה אמר יהוה
לסריסים אשר ישמרו
את־שבתותי ובחרו
באשר חפצתי
ומחזיקים בבריתי:
230 56 5 ונתתי להם בביתי
ובחומתי יד ושם
טוב מבנים ומבנות
שם עולם את־ן לו
אשר לא יכרת:
230 56 6 ובני הנכר הנלוים
על־יהוה לשרתו
ולאהבה את־שם יהוה
להיות לו לעבדים
כל־שמר שבת מחללו
ומחזיקים בבריתי:
230 56 7 והביאותים אל־הר
קדשי ושמחתים בבית
תפלתי עולתיהם
וזבחיהם לרצון
על־מזבחי כי ביתי
בית־תפלה יקרא
לכל־העמים:
230 56 8 נאם אדני יהוה
מקבץ נדחי ישראל
עוד אקבץ עליו
לנקבציו:
230 56 9 כל חיתו שדי אתיו
לאכל כל־חיתו
ביער:
230 56 10 צפו עורים כלם לא

			ידעו כלם כלבים אלמים לא יוכלו לנבח הזים שכבים אהבי לנום:
23O	56	11	והכלבים עזי־נפש לא ידעו שבעה והמה רעים לא ידעו הבין כלם לדרכם פנו איש לבצעו מקצהו:
23O	56	12	אתיו אקח־יין ונסבאה שכר והיה כזה יום מחר גדול יתר מאד:
23O	57	1	הצדיק אבד ואין איש שם על־לב ואנשי־חסד נאספים באין מבין כי־ מפני הרעה נאסף הצדיק:
23O	57	2	יבוא שלום ינוחו על־משכבותם הלך נכחו:
23O	57	3	ואתם קרבו־הנה בני עננה זרע מנאף ותזנה:
23O	57	4	על־מי תתענגו על־מי תרחיבו פה תאריכו לשון הלוא־אתם ילדי־פשע זרע שקר:
23O	57	5	הנחמים באלים תחת כל־עץ רענן שחטי הילדים בנחלים תחת סעפי הסלעים:
23O	57	6	בחלקי־נחל חלקך הם הם גורלך גם־להם שפכת נסך העלית מנחה העל אלה אנחם:
23O	57	7	על ה־רגבה ונשא שמת משכבך גם־שם עלית לזבח זבח:
23O	57	8	ואחר הדלת והמזוזה

			שמת זכרונך כי מאתי גלית ותעלי הרחבת משכבך ותכרת־לך מהם אהבת משכבם יד חזית:
23O	57	9	ותשרי למלך בשמן ותרבי רקחך ותשלחי צריך עד־מרחק ותשפילי עד־שאול:
23O	57	10	ברב דרכך יגעת לא אמרת נואש חית ידך מצאת על־כן לא חלית:
23O	57	11	ואת־מי דאגת ותיראי כי תכזבי ואותי לא זכרת לא־שמת על־לבך הלא אני מחשה ומעלם ואותי לא תיראי:
23O	57	12	אני אגיד צדקתך ואת־מעשיך ולא יועילוך:
23O	57	13	בזעקך יצילך קבוציך ואת־כלם ישא־רוח יקח־הבל והחוסה בי ינח־ל־ ארץ ויירש הר־קדשי:
23O	57	14	ואמר סלו־סלו פנו־דרך הרימו מכשול מדרך עמי:
23O	57	15	כי כה אמר רם ונשא שכן עד וקדוש שמו מרום וקדוש אשכון ואת־דכא ושפל־רוח להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים:
23O	57	16	כי לא לעולם אריב ולא לנצח אקצוף כי־רוח מלפני יעטוף ונשמות אני

עשיתי:

- 23O 57 17 בעון בצעו קצפתי
ואכהו הסתר ואקצף
וילך שובב בדרך
לבו:
- 23O 57 18 דרכיו ראיתי
וארפאהו ואנחהו
ואשלם נחמים לו
ולאבליו:
- 23O 57 19 בורא נוב שפתים
שלום שלום לרחוק
ולקרוב אמר יהוה
ורפאתיו:
- 23O 57 20 והרשעים כים נגרש
כי השקט לא יוכל
ויגרשו מימיו רפש
וטיט:
- 23O 57 21 אין שלום אמר אלהי
לרשעים:
- 23O 58 1 קרא בגרון אל־תחשך
כשופר הרם קולך
והגד לעמי פשעם
ולבית יעקב חטאתם:
- 23O 58 2 ואותי יום יום
ידרשון ודעת דרכי
יחפצון כגוי
אשר־צדקה עשה
ומשפט אלהיו לא
עזב ישאלוני
משפטי־צדק קרבת
אלהים יחפצון:
- 23O 58 3 למה צמנו ולא ראית
ענינו נפשנו ולא
תדע הן ביום צמכם
תמצאו־חפץ
וכל־עצביכם תנגשו:
- 23O 58 4 הן לריב ומצה
תצומו ולהכות
באגרף רשע
לא־תצומו כיום
להשמיע במרום
קולכם:
- 23O 58 5 הכזה יהיה צום

אבחרהו יום ענות

אדם נפשו הלכף

כאגמן ראשו ושק

ואפר יציע הלזה

תקרא-צום ויום

רצון ליהוה:

230 58 6 הלוא זה צום

אבחרהו פתח חרצבות

רשע התר אגדות

מוטה ושלח רצוצים

חפשים וכל-מוטה

תנתקו:

230 58 7 הלוא פרס לרעב

לחמך ועניים

מרודים תביא בית

כי-תראה ערם

וכסיתו ומבשרך לא

תתעלם:

230 58 8 אז יבקע כשחר אורך

וארכתך מהרה תצמח

והלך לפניך צדקך

כבוד יהוה יאספך:

230 58 9 אז תקרא ויהוה

יענה תשוע ויאמר

הנני אמ-תסיר

מתוכך מוטה שלח

אצבע ודבר-און:

230 58 10 ותפק לרעב נפשך

ונפש נענה תשביע

וזרח בחשך אורך

ואפלתך כצהרים:

230 58 11 ונחך יהוה תמיד

והשביע בצחצחות

נפשך ועצמתך

יחליץ והיית כגן

רוה וכמוצא מים

אשר לא-יכזבו

מימיו:

230 58 12 ובנו ממך חרבות

עולם מוסדי

דור-ודור תקומם

וקרא לך גדר פרץ

משכב נתיבות לשבת:

- 230 58 13 אִם־תָּשִׁיב מִשְׁבֶּת רִגְלֶךָ
עֲשׂוֹת חֲפָצֶיךָ בַּיּוֹם
קִדְשֵׁי וּקְרֹאת לַשַּׁבָּת
עֲנֵג לִקְדוֹשׁ יְהוָה
מִכְבֵּד וּכְבֹּדְתוּ מַעֲשׂוֹת
דְּרָכֶיךָ מִמִּצּוֹא חֲפָצֶךָ
וּדְבַר דְּבַר:
- 230 58 14 אַז תִּתְעַנֵּג עַל־יְהוָה
וְהִרְכַּבְתִּיךָ עַל־בְּמוֹתַי
אֶרֶץ וְהֵאֱכַלְתִּיךָ נַחֲלַת
יַעֲקֹב אֲבִיךָ כִּי פִי
יְהוָה דְּבַר:
- 230 59 1 הֵן לֹא־קִצְרָה
יַד־יְהוָה מִהוֹשִׁיעַ
וְלֹא־כִבְדָּה אֶזְנוֹ
מִשְׁמוֹעַ:
- 230 59 2 כִּי אִם־עֲוֹנֹתֵיכֶם הִיוּ
מִבְדָּלִים בֵּינְכֶם לְבֵין
אֱלֹהֵיכֶם וַחֲטָאוֹתֵיכֶם
הִסְתִּירוּ פָנִים מִכֶּם
מִשְׁמוֹעַ:
- 230 59 3 כִּי כִפִּיכֶם נִגְאָלוּ
בָּדָם וְאַצְבָּעוֹתֵיכֶם
בַּעֲוֹן שִׁפְתוֹתֵיכֶם
דְּבַר־שִׁקֵּר לְשׁוֹנֵכֶם
עוֹלָה תִּהְיֶה:
- 230 59 4 אִין־קִרָּא בַּצֶּדֶק וְאִין
נִשְׁפָּט בְּאִמּוֹנָה בְּטוֹחַ
עַל־תִּהְיוּ וּדְבַר־שׂוֹא
הָרוּ עֵמֶל וְהוֹלִיד
אוֹן:
- 230 59 5 בִּיצֵי צַפְעוֹנִי בִקְעוֹ
וּקוֹרֵי עֲכָבִישׁ יֶאֱרָגוּ
הָאֵכֶל מִבִּיצֵיהֶם יָמוּת
וְהַזֹּרֶה תִּבְקַע אִפְעָה:
- 230 59 6 קוֹרִיהֶם לֹא־יִהְיוּ
לְבָגָד וְלֹא יִתְכַסּוּ
בִּמְעֻשֵׂיהֶם מַעֲשֵׂיהֶם
מַעֲשֵׂי־אוֹן וּפְעַל חָמָס
בְּכִפְיָהֶם:
- 230 59 7 רִגְלֵיהֶם לִרְעַ יִרְצוּ
וַיִּמָּהְרוּ לְשַׁפֵּךְ דָּם
נָקִי מִחֲשֹׁבוֹתֵיהֶם

			מחשבות און שד ושבר במסלותם:
23O	59	8	דרך שלום לא ידעו ואין משפט במעגלותם נתיבותיהם עקשו להם כל דרך בה לא ידע שלום:
23O	59	9	על־כן רחק משפט ממנו ולא תשיגנו צדקה נקוה לאור והנה־חשך לנגהות באפלות נהלך:
23O	59	10	נגששה כעורים קיר וכאין עינים נגששה כשלנו בצהרים כנשף באשמנים כמתים:
23O	59	11	נהמה כדבים כלנו וכיונים הגה נהגה נקוה למשפט ואין לישועה רחקה ממנו:
23O	59	12	כי־רבו פשעינו נגדך וחטאותינו ענתה בנו כי־פשעינו אתנו ועונתינו ידענום:
23O	59	13	פשע וכחש ביהוה ונסוג מאחר אלהינו דבר־עשק וסרה הרו והגו מלב דברי־שקר:
23O	59	14	והסג אחור משפט וצדקה מרחוק תעמד כי־כשלה ברחוב אמת ונכחה לא־ תוכל לבוא:
23O	59	15	ותהי האמת נעדרת וסר מרע משתולל וירא יהוה וירע בעיניו כי־אין משפט:
23O	59	16	וירא כי־אין איש וישתומם כי אין

מפגיע ותושע לו

זרעו וצדקתו היא

סמכתהו:

23O 59 17 וילבש צדקה כשרין

וכובע ישועה בראשו

וילבש בגדי נקם

תלבשת ויעט כמעיל

קנאה:

23O 59 18 כעל גמלות כעל

ישלם חמה לצריו

גמול לאיביו לאיים

גמול ישלם:

23O 59 19 וייראו ממערב

את־שם יהוה

וממזרח־שמש

את־כבודו כִּי־בוא

כנהר צר רוח יהוה

נססה בו:

23O 59 20 ובא לציון גואל

ולשבי פשע ביעקב

נאם יהוה:

23O 59 21 ואני זאת בריתי

אותם אמר יהוה

רוחי אשר עליך

ודברי אשר־שמתי

בפיך לא־ימושו

מפיך ומפי זרעך

ומפי זרע זרעך אמר

יהוה מעתה ועד־

עולם:

23O 60 1 קומי אורי כי בא

אורך וכבוד יהוה

עליך זרח:

23O 60 2 כִּי־הנה החשך

יכסה־ארץ וערפל

לאמים ועליך יזרח

יהוה וכבודו עליך

יראה:

23O 60 3 והלכו גוים לאורך

ומלכים לנגה זרחה:

23O 60 4 שאי־סביב עיניך

וראי כלם נקבצו

באו־לך בניך מרחוק

			יבאו ובנתיך על־צד תאמנה:
23O	60	5	אז תראי ונהרת ופחד ורחב לבבך כי־יהפך עליך המון ים חיל גוים יבאו לך:
23O	60	6	שפעת גמלים תכסך בכרי מדין ועיפה כלם משבא יבאו זהב ולבונה ישאו ותהלת יהוה יבשרו:
23O	60	7	כל־צאן קדר יקבצו לך אילי נביות ישרתונך יעלו על־רצון מזבחי ובית תפארתי אפאר:
23O	60	8	מי־אלה כעב תעופינה וכיונים אל־ארבתיהם:
23O	60	9	כי־לי אים יקוו ואניות תרשיש בראשנה להביא בניך מרחוק כספם וזהבם אתם לשם יהוה אלהיך ולקדוש ישראל כי פארך:
23O	60	10	ובנו בני־נכר חמתיך ומלכיהם ישרתונך כי בקצפי הכיתיך וברצוני רחמתיך:
23O	60	11	ופתחו שעריך תמיד יומם ולילה לא יסגרו להביא אליך חיל גוים ומלכיהם נהוגים:
23O	60	12	כי־הגוי והממלכה אשר לא־יעבדוך יאבדו והגוים חרב יחרבו:
23O	60	13	כבוד הלבנון אליך יבוא ברוש תדהר

			ותאשור יחדו לפאר מקום מקדשי ומקום רגלי אכבד:
23O	60	14	והלכו אליך שחוח בני מעניך והשתחוו על־כפות רגליך כל־מנאציך וקראו לך עיר יהוה ציון קדוש ישראל:
23O	60	15	תחת היותך עזובה ושנואה ואין עובר ושמתיך לגאון עולם משוש דור ודור:
23O	60	16	וינקת חלב גוים ושד מלכים תינקי וידעת כי אני יהוה מושיעך וגאלך אביר יעקב:
23O	60	17	תחת הנחשת אביא זהב ותחת הברזל אביא כסף ותחת העצים נחשת ותחת האבנים ברזל ושמתי פקדתך שלום ונגשיך צדקה:
23O	60	18	לא־ישמע עוד חמס בארצך שד ושבר בגבולך וקראת ישועה חומתיך ושעריך תהלה:
23O	60	19	לא־יהיה־לך עוד השמש לאור יומם ולנגה הירח לא־יאיר לך והיה־לך יהוה לאור עולם ואלהיך לתפארתך:
23O	60	20	לא־יבוא עוד שמשך וירחק לא יאסף כי יהוה יהיה־לך לאור עולם ושלמו ימי אבלך:
23O	60	21	ועמך כלם צדיקים

לעולם יירשו ארץ
נצר מטעו מעשה ידי
להתפאר:

23O 60 22 הקטן יהיה לאלף
והצעיר לגוי עצום
אני יהוה בעתה
אחישנה:

23O 61 1 רוח אדני יהוה עלי
יען משח יהוה אתי
לבשר ענוים שלחני
לחבש לנשברי־לב
לקרא לשבויים דרור
ולאסורים פקח־קוח:

23O 61 2 לקרא שנת־רצון
ליהוה ויום נקם
לאלהינו לנחם
כל־אבלים:

23O 61 3 לשום לאבלי ציון
לתת להם פאר תחת
אפר שמן ששון תחת
אבל מעטה תהלה תחת
רוח כהה וקרא להם
אילי הצדק מטע
יהוה להתפאר:

23O 61 4 ובנו חרבות עולם
שממות ראשנים
יקוממו וחדשו ערי
חרב שממות דור
ודור:

23O 61 5 ועמדו זרים ורעו
צאנכם ובני נכר
אכריכם וכרמיכם:

23O 61 6 ואתם כהני יהוה
תקראו משרתי
אלהינו יאמר לכם
חיל גוים תאכלו
ובכבודם תתימרו:

23O 61 7 תחת בשתכם משנה
וכלמה ירנו חלקם
לכן בארצם משנה
יירשו שמחת עולם
תהיה להם:

23O 61 8 כי אני יהוה אהב

			משפט שנא גזל בעולה ונתתי פעלתם באמת וברית עולם אכרות להם:
23O	61	9	ונודע בגוים זרעם וצאצאיהם בתוך העמים כל־ראיהם יכירום כי הם זרע ברך יהוה:
23O	61	10	שוש אשיש ביהוה תגל נפשי באלהי כי הלבישני בגדי־ישע מעיל צדקה יעטני כחתן יכהן פאר וככלה תעדה כליה:
23O	61	11	כי כארץ תוציא צמחה וכגנה זרועיה תצמיח כן אדני יהוה יצמיח צדקה ותהלה נגד כל־הגוים:
23O	62	1	למען ציון לא אחשה ולמען ירושלם לא אשקוט עד־יצא כנגה צדקה וישועתה כלפיד יבער:
23O	62	2	וראו גוים צדקך וכל־מלכים כבודך וקרא לך שם חדש אשר פי יהוה יקבנו:
23O	62	3	והיית עטרת תפארת ביד־יהוה וצנוף מלוכה בכף־אלהיך:
23O	62	4	לא־יאמר לך עוד עזובה ולא־רצך לא־יאמר עוד שממה כי לך יקרא חפצי־ בה ולא־רצך בעולה כי־חפץ יהוה בך וארצך תבעל:
23O	62	5	כי־יבעל בחור בתולה יבעלוך בניך

			ומשוש חתן על־כלה ישיש עליך אלהיך: על־חומתיך ירושלם הפקדתי שמרים כל־היום וכל־הלילה תמיד לא יחשו המזכרים את־יהוה אל־דמי לכם: 230 62 6
		7	ואל־תתנו דמי לו עד־יכונן ועד־ישים את־ירושלם תהלה בארץ: 230 62 8
		8	נשבע יהוה בימינו ובזרוע עזו אם־אתן את־דגנך עוד מאכל לאיביך ואם־ישתו בני־נכר תירושך אשר יגעת בו: 230 62 9
		9	כי מאספיו יאכלהו והללו את־יהוה ומקבציו ישתהו בחצרות קדשי: 230 62 10
		10	עברו עברו בשערים פנו דרך העם סלו סלו המסלה סקלו מאבן הרימו נס על־העמים: 230 62 11
		11	הנה יהוה השמיע אל־קצה הארץ אמרו לבת־ציון הנה ישעך בא הנה שכרו אתו ופעלתו לפניו: 230 62 12
		12	וקראו להם עס־הקדש גאולי יהוה ולך יקרא דרושה עיר לא נעזבה: 230 63 1
		1	מי־זה בא מאדום חמוץ בגדים מבצרה זה הדור בלבשו צעה ברב כחו אני מדבר בצדקה רב להושיע: 230 63 2
		2	מדוע אדם ללבושך

			ובגדיך כדרך בגת: פורה דרכתי לבדי ומעמים אין־איש אתי ואדרכם באפי וארמסם בחמתי ויז נצחם על־בגדי וכל־מלבושי אגאלתי:
230	63	3	
		4	כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה: ואביט ואין עזר ואשתומם ואין סומך ותושע לי זרעי וחמתי היא סמכתי:
230	63	5	
		6	ואבוס עמים באפי ואשכרם בחמתי ואוריד לארץ נצחם: חסדי יהוה אזכיר תהלת יהוה כעל כל אשר־גמלנו יהוה ורב־טוב לבית ישראל אשר־גמלם כרחמיו וכרב חסדיו:
230	63	6	
		7	ויאמר אך־עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע: בכל־צרתם לא צר ומלאך פניו הושיעם באהבתו ובחמלתו הוא גאלם וינטלם וינשאם כל־ימי עולם:
230	63	8	
		9	והמה מרו ועצבו את־רוח קדשו ויהפך להם לאויב הוא נלחם־בם: ויזכר ימי־עולם משה עמו איה המעלם מים את רעי צאנו איה השם בקרבנו את־רוח קדשו: מוליך לימין משה
230	63	10	
		11	
		12	

			זרוע תפארתו בוקע מים מפניהם לעשות לו שם עולם:
23O	63	13	מוליכם בתהמות כסוס במדבר לא יכשלו:
23O	63	14	כבהמה בבקעה תרד רוח יהוה תניחנו כן נהגת עמך לעשות לך שם תפארת:
23O	63	15	הבט משמים וראה מזבל קדשך ותפארתך איה קנאתך וגבורתך המון מעיך ורחמיך אלי התאפקו:
23O	63	16	כי־אתה אבינו כי אברהם לא ידענו וישראל לא יכירנו אתה יהוה אבינו גאלנו מעולם שמך:
23O	63	17	למה תתענו יהוה מדרכיך תקשיח לבנו מיראתך שוב למען עבדיך שבטי נחלתך:
23O	63	18	למצער ירשו עם־קדשך צרינו בוססו מקדשך:
23O	63	19	היינו מעולם לא־משלת במ לא־נקרא שמך עליהם לוא־קרעת שמים ירדת מפניך הרים נזלו:
23O	64	1	כקדח אש המסים מים תבעה־אש להודיע שמך לצריך מפניך גוים ירגזו:
23O	64	2	בעשותך נוראות לא נקוה ירדת מפניך הרים נזלו:
23O	64	3	ומעולם לא־שמעו לא האזינו עין לא־ראתה אלהים

			זולתך יעשה למחכה־ לו:
23O	64	4	פגעת את־שש ועשה צדק בדרכיך יזכרוך הַ־אתה קצפת ונחטא בהם עולם ונושע: ונהי כטמא כלנו וכבגד עדים כל־צדקתינו ונבל כעלה כלנו ועוננו כרוח ישאנו:
23O	64	6	ואין־קורא בשמך מתעורר להחזיק בך כי־הסתרת פניך ממנו ותמוגנו ביד־עוננו:
23O	64	7	ועתה יהוה אבינו אתה אנחנו החמר ואתה יצרנו ומעשה ידך כלנו:
23O	64	8	אל־תקצף יהוה עד־מאד ואל־לעד תזכר עון הן הבט־נא עמך כלנו:
23O	64	9	ערי קדשך היו מדבר ציון מדבר היתה ירושלם שממה:
23O	64	10	בית קדשנו ותפארתנו אשר הללוך אבתינו היה לשרפת אש וכל־מחמדינו היה לחרבה:
23O	64	11	העל־אלה תתאפק יהוה תחשה ותעננו עד־מאד:
23O	65	1	נדרשתי ללוא שאלו נמצאתי ללא בקשני אמרתי הנני הנני אל־גוי לא־קרא בשמי:
23O	65	2	פרשתי ידי כל־היום אל־עם סורר ההלכים

			הדרך לא־טוב אחר מחשבתיהם:
230	65	3	העם המכעיסים אותי על־פני תמיד זבחים בגנות ומקטרים על־הלבנים:
	230	65	4 הישבים בקברים ובנצורים ילינו האכלים בשר החזיר ופרק פגלים כליהם:
230	65	5	האמרים קרב אליך אל־תגש־בי כי קדשתיך אלה עשן באפי אש יקדת כל־ היום:
	230	65	6 הנה כתובה לפני לא אחשה כי אם־שלמתי ושלמתי על־חיקם:
	230	65	7 עונתיכם ועונת אבותיכם יחדו אמר יהוה אשר קטרו על־ההרים ועל־ הגבעות חרפוני ומדתי פעלתם ראשנה על־חיקם:
	230	65	8 כה אמר יהוה כאשר ימצא התירוש באשכול ואמר אל־תשחיתו כי ברכה בו כן אעשה למען עבדי לבלתי השחית הכל:
	230	65	9 והוצאתי מיעקב זרע ומיהודה יורש הרי וירשוה בחירי ועבדי ישכנו־ שמה:
		230 65	10 והיה השרון לנוה־צאן ועמק עכור לרבץ בקר לעמי אשר דרשוני:
	230	65	11 ואתם עזבי יהוה השכחים את־הר קדשי הערכים לגד שלחן

			והממלאים למני ממסך:
230	65	12	ומניתי אתכם לחרב וכלכם לטבח תכרעו יען קראתי ולא עניתם דברתי ולא שמעתם ותעשו הרע בעיני ובאשר לא־חפצתי בחרתם:
230	65	13	לכן כה־אמר אדני יהוה הנה עבדי יאכלו ואתם תרעבו הנה עבדי ישתו ואתם תצמאו הנה עבדי ישמחו ואתם תבשו:
230	65	14	הנה עבדי ירנו מטוב לב ואתם תצעקו מכאב לב ומשבר רוח תילילו:
230	65	15	והנחתם שמכם לשבועה לבחירי והמיתך אדני יהוה ולעבדיו יקרא שם אחר:
230	65	16	אשר המתברך בארץ יתברך באלהי אמן והנשבע בארץ ישבע באלהי אמן כי נשכחו הצרות הראשנות וכי נסתרו מעיני:
230	65	17	כי־הנני בורא שמים חדשים וארץ חדשה ולא תזכרנה הראשנות ולא תעלינה על־לב:
230	65	18	כי־אם־שישו וגילו עדי־עד אשר אני בורא כי הנני בורא את־ירושלם גילה ועמה משוש:
230	65	19	וגלתי בירושלם

			וששתי בעמי ולא־ישמע בה עוד קול בכי וקול זעקה:
230	65	20	לא־יהיה משם עוד עול ימים וזקן אשר לא־ימלא את־ימיו כי הנער בן־מאה שנה ימות והחוטא בן־מאה שנה יקלל: ובנו בתים וישבו ונטעו כרמים ואכלו פרים:
230	65	22	לא יבנו ואחר ישב לא יטעו ואחר יאכל כי־כימי העץ ימי עמי ומעשה ידיהם יבלו בחירי:
230	65	23	לא ייגעו לריק ולא ילדו לבהלה כי זרע ברוכי יהוה המה וצאצאיהם אתם:
230	65	24	והיה טרם־יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע:
230	65	25	זאב וטלה ירעו כאחד ואריה כבקר יאכל־תבן ונחש עפר לחמו לא־ירעו ולא־ישחיתו בכל־הר קדשי אמר יהוה:
230	66	1	כה אמר יהוה השמים כסאי והארץ הדם רגלי אי־זה בית אשר תבנו־לי ואי־זה מקום מנוחתי:
230	66	2	ואת־כל־אלה ידי עשתה ויהיו כל־אלה נאם־יהוה ואל־זה אביט אל־עני ונכה־רוח וחרד על־דברי:

- 230 66 3 שוחט השור מכה־איש
זובח השה ערף כלב
מעלה מנחה דם־חזיר
מזכיר לבנה מברך
און גסהמה בחרו
בדרכיהם ובשקוציהם
נפשם חפצה:
230 66 4 גם־אני אבחר
בתעלליהם ומגורתם
אביא להם יען
קראתי ואין עונה
דברתי ולא שמעו
ויעשו הרע בעיני
ובאשר לא־חפצתי
בחרו:
230 66 5 שמעו דבר־יהוה
החרדים אל־דברו
אמרו אחיכם שנאיכם
מנדיכם למען שמי
יכבד יהוה ונראה
בשמחתכם והם יבשו:
230 66 6 קול שאון מעיר קול
מהיכל קול יהוה
משלם גמול לאיביו:
230 66 7 בטרם תחיל ילדה
בטרם יבוא חבל לה
והמליטה זכר:
230 66 8 מי־שמע כזאת מי
ראה כאלה היוחל
ארץ ביום אחד
אם־יולד גוי פעם
אחת כי־חלה
גם־ילדה ציון
את־בניה:
230 66 9 האני אשביר ולא
אוליד יאמר יהוה
אם־אני המוליד
ועצרתי אמר אלהיך:
230 66 10 שמחו את־ירושלם
וגילו בה כל־אהביה
שישו אתה משוש
כל־המתאבלים עליה:
230 66 11 למען תינקו ושבעתם

			משד תנחמיה למען תמצו והתענגתם מזיז כבודה:
23O	66	12	כי־כה אמר יהוה הנני נטה־אליה כנהר שלום וכנחל שוטף כבוד גוים וינקתם על־צד תנשאו ועל־ברכים תשעשעו:
23O	66	13	כאיש אשר אמו תנחמנו כן אנכי אנחמכם ובירושלם תנחמו:
23O	66	14	וראיתם ושש לבכם ועצמותיכם כדשא תפרחנה ונודעה יד־יהוה את־עבדיו וזעם את־איביו:
23O	66	15	כי־הנה יהוה באש יבוא וכסופה מרכבתיו להשיב בחמה אפו וגערתו בלהבי־אש:
23O	66	16	כי באש יהוה נשפט ובחרבו את־כל־בשר ורבו חללי יהוה:
23O	66	17	המתקדשים והמטהרים אל־הגנות אחר אחד בתוך אכלי בשר החזיר והשקץ והעכבר יחדו יספו נאם־יהוה:
23O	66	18	ואנכי מעשיהם ומחשבתיים באה לקבץ את־כל־הגוים והלשנות ובאו וראו את־כבודי:
23O	66	19	ושמתי בהם אות ושלחתי מהם פליטים אל־הגוים תרשיש פול ולוד משכי קשת תבל ויון האיים

הרחקים אשר
לא־שמעו את־שמעי
ולא־ראו את־כבודי
והגידו את־כבודי
בגוים:

והביאו 20 66 23O
את־כל־אחיכם
מכל־הגוים מנחה
ליהוה בסוסים
וברכב ובצבים
ובפרדים ובכרכרות
על הר קדשי ירושלם
אמר יהוה כאשר
יביאו בני ישראל
את־המנחה בכלי
טהור בית יהוה:

וגם־מהם אקח 21 66 23O
לכהנים ללויים אמר
יהוה:

כי כאשר השמים 22 66 23O
החדשים והארץ
החדשה אשר אני עשה
עמדים לפני נאם־
יהוה כן יעמד
זרעכם ושמכם:

והיה מדי־חדש 23 66 23O
בחדשו ומדי שבת
בשבתו יבוא כל־בשר
להשתחות לפני אמר
יהוה:

ויצאו וראו בפגרי 24 66 23O
האנשים הפשעים בי
כי תולעתם לא תמות
ואשם לא תכבה והיו
דראון לכל־בשר:

דברי ירמיהו 1 1 24O
בן־חלקיהו
מן־הכהנים אשר
בענתות בארץ
בנימן:

אשר היה דבר־יהוה 2 1 24O
אליו בימי יאשיהו
בן־אמון מלך יהודה

			בשלש־עשרה שנה למלכו:
24O	1	3	ויהי בימי יהויקים בן־יאשיהו מלך יהודה עד־תם עשתי עשרה שנה לצדקיהו בן־יאשיהו מלך יהודה עד־גלות ירושלם בחדש החמישי:
24O	1	4	ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:
24O	1	5	בטרם אצורך בבטן ידעתוך ובטרם תצא מרחם הקדשתוך נביא לגוים נתתוך:
24O	1	6	ואמר אהה אדני יהוה הננה לא־ידעת דבר כִּי־נער אנכי:
24O	1	7	ויאמר יהוה אלי אל־תאמר נער אנכי כי על־כל־אשר אשלחך תלך ואת כל־ אשר אצוך תדבר:
24O	1	8	אל־תירא מפניהם כִּי־אתך אני להצלך נאם־יהוה:
24O	1	9	וישלח יהוה את־ידו ויגע על־פי ויאמר יהוה אלי הננה נתתי דברי בפיך:
24O	1	10	ראה הפקדתוך היום הזה על־הגוים ועל־הממלכות לנתוש ולנתוץ ולהאביד ולהרוס לבנות ולנטוע:
24O	1	11	ויהי דבר־יהוה אלי לאמר מה־אתה ראה ירמיהו ואמר מקל שקד אני ראה:
24O	1	12	ויאמר יהוה אלי היטבת לראות

כִּי־שָׁקַד אֲנִי
 עַל־דְּבָרִי לַעֲשֹׂתוֹ:
 24O 1 13 וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי
 שְׁנִית לֵאמֹר מָה אַתָּה
 רֹאה וְאֹמַר סִיר נְפֹחַ
 אֲנִי רֹאה וּפְנִי
 מִפְּנֵי צְפוֹנָה:
 24O 1 14 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי
 מִצָּפוֹן תִּפְתַּח הָרְעָה
 עַל כָּל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ:
 24O 1 15 כִּי הִנְנִי קָרָא
 לְכָל־מְשַׁפְּחוֹת מַמְלָכוֹת
 צְפוֹנָה נֹאמ־יְהוָה
 וּבָאוּ וּנְתַנּוּ אִישׁ
 כֶּסֶף פֶּתַח שַׁעֲרֵי
 יְרוּשָׁלַם וְעַל
 כָּל־חֹמְתֶיהָ סָבִיב
 וְעַל כָּל־עֲרֵי יְהוּדָה:
 24O 1 16 וּדְבַרְתִּי מִשְׁפָּטִי אוֹתָם
 עַל כָּל־רַעְתָם אֲשֶׁר
 עֲזָבוּנִי וַיִּקְטְרוּ
 לֵאלֹהִים אֲחֵרִים
 וַיִּשְׁתַּחֲווּ לַמַּעֲשִׂי
 יְדֵיהֶם:
 24O 1 17 וְאַתָּה תֹאזֵר מִתְּנִיךְ
 וּקְמַת וּדְבַרְתָּ אֵלֵיהֶם
 אֵת כָּל־אֲשֶׁר אֲנִכִּי
 אֲצוּךְ אֶל־תַּחַת
 מִפְּנֵיהֶם פֶּן־אֲחַתֶּךָ
 לִפְנֵיהֶם:
 24O 1 18 וְאֲנִי הִנֵּה נֹתֵתִיךָ
 הַיּוֹם לַעִיר מִבְּצָר
 וְלַעֲמוֹד בְּרֹזֶל
 וּלְחֲמוֹת נַחֲשָׁת
 עַל־כָּל־הָאָרֶץ לְמַלְכֵי
 יְהוּדָה לְשָׁרִיָּה
 לְכַהֲנִיָּה וְלַעַם הָאָרֶץ:
 24O 1 19 וּנְלַחֲמוּ אֵלֶיךָ
 וְלֹא־יִוָּכְלוּ לָךְ
 כִּי־אַתָּךְ אֲנִי
 נֹאמ־יְהוָה לְהַצִּילֶךָ:
 24O 2 1 וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי
 לֵאמֹר:

240	2	2	הלך וקראת באזני ירושלם לאמר כה אמר יהוה זכרתי לך חסד נעוריך אהבת כלולתיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה:
240	2	3	קדש ישראל ליהוה ראשית תבואתה כל־אכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם־ יהוה:
240	2	4	שמעו דבר־יהוה בית יעקב וכל־משפחות בית ישראל:
240	2	5	כה אמר יהוה מה־מצאו אבותיכם בי עול כי רחקו מעלי וילכו אחרי ההבל ויהבלו:
240	2	6	ולא אמרו איה יהוה המעלה אתנו מארץ מצרים המוליך אתנו במדבר בארץ ערבה ושוחה בארץ ציה וצלמות בארץ לא־עבר בה איש ולא־ישב אדם שם:
240	2	7	ואביא אתכם אל־ארץ הכרמל לאכל פריה וטובה ותבאו ותטמאו את־ארצי ונחלתי שמתם לתועבה:
240	2	8	הכהנים לא אמרו איה יהוה ותפשי התורה לא ידעוני והרעים פשעו בי והנביאים נבאו בבעל ואחרי לא־יועלו הלכו:
240	2	9	לכן עד אריב אתכם נאם־יהוה ואת־בני

			בניכם אריב:
24O	2	10	כי עברו איי כתיים וראו וקדר שלחו והתבוננו מאד וראו הן היתה כזאת:
24O	2	11	ההימיר גוי אלהים והמה לא אלהים ועמי המיר כבודו בלוא יועיל:
24O	2	12	שמו שמים על־זאת ושערו חרבו מאד נאם־יהוה:
24O	2	13	כי־שתיים רעות עשה עמי אתי עזבו מקור מים חיים לחצב להם בארות בארת נשברים אשר לא־יכלו המים:
24O	2	14	העבד ישראל אם־יליד בית הוא מדוע היה לבז:
24O	2	15	עליו ישאגו כפרים נתנו קולם וישיתו ארצו לשמה עריו נצתה מבלי ישב:
24O	2	16	גם־בני־נף ותחפנס ירעוך קדקד:
24O	2	17	הלוא־זאת תעשה־לך עזבך את־יהוה אלהיך בעת מוליכך בדרך:
24O	2	18	ועתה מה־לך לדרך מצרים לשתות מי שחור ומה־לך לדרך אשור לשתות מי נהר:
24O	2	19	תיסרך רעתך ומשבותיך תוכחך ודעי וראי כי־רע ומר עזבך את־יהוה אלהיך ולא פחדתי אליך נאם־אדני יהוה צבאות:
24O	2	20	כי מעולם שברתי

			עלך נתקתי מוסרתיך ותאמרי לא אעבד כי על-כל-גבעה גבעה ותחת כל-עץ רענן את צעה זנה:
24O	2	21	ואנכי נטעתיך שרק כלה זרע אמת ואיך נהפכת לי סורי הגפן נכריה:
24O	2	22	כי אמ-תכבסי בנתר ותרבי-לך ברית נכתם עונך לפני נאם אדני יהוה:
24O	2	23	איך תאמרי לא נטמאתי אחרי הבעלים לא הלכתי ראי דרכך בגיא דעי מה עשית בכרה קלה משרכת דרכיה:
24O	2	24	פרה למד מדבר באות נפשו שאפה רוח תאנתה מי ישיבנה כל-מבקשיה לא ייעפו בחדשה ימצאונה:
24O	2	25	מנעי רגלך מיחף וגורנך מצמאה ותאמרי נואש לוא כי-אהבתי זרים ואחריהם אלך:
24O	2	26	כבשת גנב כי ימצא כן הבישו בית ישראל המה מלכיהם שריהם וכהניהם ונביאיהם:
24O	2	27	אמרים לעץ אבי אתה ולאבן את ילדתי כי-פנו אלי ערף ולא פנים ובעת רעתם יאמרו קומה והושיענו:
24O	2	28	ואיה אלהיך אשר עשית לך יקומו

			אם־יושיעוך בעת רעתך כי מספר עריך היו אלהיך יהודה:
240	2	29	למה תריבו אלי כלכם פשעתם בי נאם־יהוה:
	240	2	30 לשוא הכיתי את־בניכם מוסר לא לקחו אכלה חרבכם נביאיכם כאריה משחית:
	240	2	31 הדור אתם ראו דבר־יהוה המדבר הייתי לישראל אם ארץ מאפליה מדוע אמרו עמי רדנו לוא־נבוא עוד אליך:
240	2	32	התשכח בתולה עדיה כלה קשריה ועמי שכחוני ימים אין מספר:
	240	2	33 מה־טיטבי דרכך לבקש אהבה לכן גם את־הרעות למדתי את־דרכיך:
	240	2	34 גם בכנפיך נמצאו דם נפשות אביונים נקיים לא־במחתרת מצאתים כי על־כל־אלה:
	240	2	35 ותאמרי כי נקיתי אך שב אפו ממני הנני נשפט אותך על־אמרך לא חטאתי:
240	2	36	מה־תזלי מאד לשנות את־דרכך גם ממצרים תבושי כאשר־בשת מאשור:
	240	2	37 גם מאת זה תצאי וידיך על־ראשך כי־מאס יהוה במבטחך ולא

			תצליחי להם:
240	3	1	לאמר הן ישלח איש את־אשתו והלכה מאתו והיתה לאיש־אחר הישוב אליה עוד הלוא חנוף תחנוף הארץ ההיא ואת זנית רעים רבים ושוב אלי נאם־ יהוה:
240	3	2	שאי־עיניך על־שפים וראי איפה לא שגלת על־דרכים ישבת להם כערבי במדבר ותחניפי ארץ בזנותיך וברעתך:
240	3	3	וימנעו רבבים ומלקוש לוא היה ומצח אשה זונה היה לך מאנת הכלם:
240	3	4	הלוא מעתה קראתי לי אבי אלוף נערי אתה:
240	3	5	הינטר לעולם אם־ישמר לנצח הנה דברתי ותעשי הרעות ותוכל:
240	3	6	ויאמר יהוה אלי בימי יאשיהו המלך הראית אשר עשתה משבה ישראל הלכה היא על־כל־הר גבה ואל־תחת כל־עץ רענן ותזני־שם:
240	3	7	ואמר אחרי עשותה את־כל־אלה אלי תשוב ולא־שבה ותראה בגודה אחותה יהודה:
240	3	8	וארא כי על־כל־אדות אשר נאפה משבה ישראל שלחתיה ואתן

			את־ספר כריתתיה אליה ולא יראה בגדה יהודה אחותה ותלך ותזן גמ־היא:
24O	3	9	והיה מקל זנותה ותחנף את־הארץ ותנאף את־האבן ואת־העץ:
24O	3	10	וגמ־בכל־זאת לא־שבה אלי בגודה אחותה יהודה בכל־לבה כי אמ־בשקר נאמ־יהוה:
24O	3	11	ויאמר יהוה אלי צדקה נפשה משבה ישראל מבגדה יהודה:
24O	3	12	הלך וקראת את־הדברים האלה צפונה ואמרת שובה משבה ישראל נאמ־ יהוה לוא־אפיל פני בכם כי־חסיד אני נאמ־יהוה לא אטור לעולם:
24O	3	13	אך דעי עונך כי ביהוה אלהיך פשעת ותפזרי את־דרכיך לזרים תחת כל־עץ רענן ובקולי לא־שמעתם נאמ־יהוה:
24O	3	14	שובו בנים שובבים נאמ־יהוה כי אנכי בעלתי בכם ולקחתי אתכם אחד מעיר ושנים ממשפחה והבאתי אתכם ציון:
24O	3	15	ונתתי לכם רעים כלבי ורעו אתכם דעה והשכיל:
24O	3	16	והיה כי תרבו ופריתם בארץ בימים

ההמה נאמ־יהוה
לא־יאמרו עוד ארון
ברית־יהוה ולא
יעלה על־לב ולא
יזכרו־בו ולא
יפקדו ולא יעשה
עוד:

17 בעת ההיא יקראו
לירושלם כסא יהוה
ונקוו אליה
כל־הגוים לשם יהוה
לירושלם ולא־ילכו
עוד אחרי שררות
לבם הרע:

18 בימים ההמה ילכו
בית־יהודה על־בית
ישראל ויבאו יחדו
מארץ צפון על־הארץ
אשר הנחלתי
את־אבותיכם:

19 ואנכי אמרתי איך
אשיתך בבנים
ואתן־לך ארץ חמדה
נחלת צבי צבאות
גוים ואמר אבי
תקראו־לי ומאחרי
לא תשובו:

20 אכן בגדה אשה מרעה
כן בגדתם בי בית
ישראל נאמ־יהוה:

21 קול על־שפיים נשמע
בכי תחנוני בני
ישראל כי העוו
את־דרכם שכחו
את־יהוה אלהיהם:

22 שובו בנים שובבים
ארפה משובתיכם
הננו אתנו לך כי
אתה יהוה אלהינו:

23 אכן לשקר מגבעות
המון הרים אכן
ביהוה אלהינו
תשועת ישראל:

24O 3	24	והבשת אכלה את־יגיע אבותינו מנעורינו את־צאנם ואת־בקרם את־ בניהם ואת־בנותיהם:
24O 3	25	נשכבה בבשתנו ותכסנו כלמתנו כי ליהוה אלהינו חטאנו אנחנו ואבותינו מנעורינו ועד־היום הזה ולא שמענו בקול יהוה אלהינו:
24O 4	1	אם־תשוב ישראל נאם־יהוה אלי תשוב ואם־תסיר שקוציך מפני ולא תנוד:
24O 4	2	ונשבעת חי־יהוה באמת במשפט ובצדקה והתברכו בו גוים ובו יתהללו:
24O 4	3	כי־כה אמר יהוה לאיש יהודה ולירושלם נירו לכם ניר ואל־תזרעו אל־ קוצים:
24O 4	4	המלו ליהוה והסרו ערלות לבבכם איש יהודה וישבי ירושלם פן־תצא כאש חמתי ובערה ואין מכבה מפני רע מעלליכם:
24O 4	5	הגידו ביהודה ובירושלם השמיעו ואמרו ותקעו שופר בארץ קראו מלאו ואמרו האספו ונבואה אל־ערי המבצר:
24O 4	6	שאו־נס ציונה העזו אל־תעמדו כי

			רעה אנכי מביא מצפון ושבר גדול:
24O	4	7	עלה אריה מסבכו ומשחית גוים נסע יצא ממקמו לשום ארצך לשמה עריך תצינה מאין יושב:
24O	4	8	על־זאת חגרו שקים ספדו והילילו כי לא־שב חרון אף־יהוה ממנו:
24O	4	9	והיה ביום־ההוא נאם־יהוה יאבד לבי־המלך ולב השרים ונשמו הכהנים והנביאים יתמהו:
24O	4	10	ואמר אהה אדני יהוה אכן השא השאת לעם הזה ולירושלם לאמר שלום יהיה לכם ונגעה חרב עד־הנפש:
24O	4	11	בעת ההיא יאמר לעם־הזה ולירושלם רוח צח שפיים במדבר דרך בת־עמי לוא לזרות ולוא להבר:
24O	4	12	רוח מלא מאלה יבוא לי עתה גם־אני אדבר משפטים אותם:
24O	4	13	הנה כעננים יעלה וכסופה מרכבותיו קלו מנשרים סוסיו אוי לנו כי שדדנו:
24O	4	14	כבסי מרעה לבך ירושלם למען תושעי עד־מתי תלין בקרבך מחשבות אונך:
24O	4	15	כי קול מגיד מדן ומשמיע און מהר אפרים:
24O	4	16	הזכירו לגוים הנה

השמיעו על־ירושלם
נצרים באים מארץ
המרחק ויתנו
על־ערי יהודה
קולם:

24O 4 17 כשמרי שדי היו
עליה מסביב כִּי־אתי
מרתה נאם־יהוה:

24O 4 18 דרכך ומעלליך עשו
אלה לך זאת רעתך
כי מר כי נגע
עד־לבך:

24O 4 19 מעי מעי אחולה
קירות לבי המה־לי
לבי לא אחריש כי
קול שופר שמעתי
נפשי תרועת מלחמה:

24O 4 20 שבר על־שבר נקרא
כי שדדה כל־הארץ
פתאם שדדו אהלי
רגע יריעתי:

24O 4 21 עד־מתי אראה־נס
אשמעה קול שופר:

24O 4 22 כי אויל עמי אותי
לא ידעו בנים
סכלים המה ולא
נבונים המה חכמים
המה להרע ולהיטיב
לא ידעו:

24O 4 23 ראיתי את־הארץ
והנה־תהו ובהו
ואל־השמים ואין
אורם:

24O 4 24 ראיתי ההרים והנה
רעשים וכל־הגבעות
התקלקלו:

24O 4 25 ראיתי והנה אין
האדם וכל־עוף
השמים נדדו:

24O 4 26 ראיתי והנה הכרמל
המדבר וכל־עריו
נתצו מפני יהוה
מפני חרון אפו:

24O	4	27	כִּי־כֹה אָמַר יְהוָה שִׁמְמָה תִּהְיֶה כָל־הָאָרֶץ וְכֹלֶה לֹא אַעֲשֶׂה: עַל־זֹאת תֵּאָבֵל הָאָרֶץ וְקִדְּרוּ הַשָּׁמַיִם מִמֶּעַל עַל כִּי־דִבַּרְתִּי זִמְתִּי וְלֹא נִחַמְתִּי וְלֹא־אֶשׁוּב מִמֶּנָּה:
24O	4	28	מִקּוֹל פֶּרֶשׁ וּרְמָה קֶשֶׁת בִּרְחַת כָּל־הָעִיר בָּאוּ בַּעֲבִים וּבַכִּפִּים עָלוּ כָל־הָעִיר עֲזוּבָה וְאִין־יֹשֵׁב בָּהֶן אִישׁ:
24O	4	29	וְאֵתִי שְׂדוּד מִה־תַּעֲשִׂי כִּי־תִלְבְּשִׁי שָׁנִי כִּי־תַעֲדִי עַד־יִזְהַב כִּי־תִקְרְעִי בַּפּוֹךְ עֵינֶיךָ לְשׂוֹא תִתִּיפִי מֵאֲסוּר־בֶּךָ עֲגָבִים נִפְשֶׁךָ יִבְקֶשׁוּ:
24O	4	30	כִּי קוֹל כַּחֲלוֹהַ שִׁמְעֵתִי צָרָה כַּמְּבַכִּירָה קוֹל בַּת־צִיּוֹן תִּתִּיפֶחַ תִּפְרֹשׁ כַּפֶּיהָ אֲוִי־נָא לִי כִי־עִיפָה נִפְשִׁי לְהִרְגִים:
24O	5	1	שׁוּטְטוּ בַּחֲצוֹת יְרוּשָׁלַם וּרְאוּ־נָא וּדְעוּ וּבִקְשׁוּ בִּרְחוּבֹתֶיהָ אֲס־תִּמְצְאוּ אִישׁ אֲס־יֵשׁ עֹשֶׂה מִשְׁפָּט מִבְּקֵשׁ אֲמוּנָה וְאִסְלַח לָהּ:
24O	5	2	וְאִם חִי־יֵהוּוֹה יֹאמְרוּ לִכֵּן לְשַׁקֵּר יִשְׁבַּעוּ:
24O	5	3	יְהוָה עֵינֶיךָ הִלּוּא לְאֲמוּנָה הִכִּיתָה אֶת־ וְלֹא־חָלּוּ כִלְיָתָם מֵאֲנֹו קַחַת מוֹסֵר חֲזָקוֹן פְּנִיָּהֶם מִסְלַע מֵאֲנֹו לְשׁוּב:

240	5	4	<p>ואני אמרתי</p> <p>אך־דלים הם נוֹאלוּ</p> <p>כי לא ידעו דרך</p> <p>יהוה משפט אלהיהם:</p>
240	5	5	<p>אלכה־לי אל־הגדלים</p> <p>ואדברה אותם כי</p> <p>המה ידעו דרך יהוה</p> <p>משפט אלהיהם אך</p> <p>המה יחדו שברו על</p> <p>נתקו מוסרות:</p>
240	5	6	<p>על־כן הכם אריה</p> <p>מיער זאב ערבות</p> <p>ישדדם נמר שקד</p> <p>על־עריהם כל־היוצא</p> <p>מהנה יטרף כי רבו</p> <p>פשעיהם עצמו</p> <p>משבותיהם:</p>
240	5	7	<p>אי לזאת אסלוח־לך</p> <p>בניך עזבוני</p> <p>וישבעו בלא אלהים</p> <p>ואשבע אותם וינאפו</p> <p>ובית זונה יתגדדו:</p>
240	5	8	<p>סוסים מיזנים</p> <p>משכים היו איש</p> <p>אל־אשת רעהו</p> <p>יצהלו:</p>
240	5	9	<p>העל־אלה לוא־אפקד</p> <p>נאם־יהוה ואם בגוי</p> <p>אשר־כזה לא תתנקם</p> <p>נפשי:</p>
240	5	10	<p>עלו בשרותיה ושחתו</p> <p>וכלה אל־תעשו</p> <p>הסירו נטישותיה כי</p> <p>לוא ליהוה המה:</p>
240	5	11	<p>כי בגוד בגדו בי</p> <p>בית ישראל ובית</p> <p>יהודה נאם־יהוה:</p>
240	5	12	<p>כחשו ביהוה ויאמרו</p> <p>לא־הוא ולא־תבוא</p> <p>עלינו רעה וחרב</p> <p>ורעב לוא נראה:</p>
240	5	13	<p>והנביאים יהיו</p> <p>לרוח והדבר אין</p>

			בהם כה יעשה להם:
240	5	14	<p>לכן כה־אמר יהוה אלהי צבאות יען דברכם את־הדבר הזה הנני נתן דברי בפיך לאש והעם הזה עצים ואכלתם:</p>
240	5	15	<p>הנני מביא עליכם גוי ממרחק בית ישראל נאם־יהוה גוי איתן הוא גוי מעולם הוא גוי לא־תדע לשנו ולא תשמע מה־ידבר:</p>
240	5	16	<p>אשפתו כקבר פתוח כלם גבורים:</p>
240	5	17	<p>ואכל קצירך ולחמך יאכלו בניך ובנותיך יאכל צאנך ובקרך יאכל גפנך ותאנתך ירשש ערי מבצריך אשר אתה בוטח בהנה בחרב:</p>
240	5	18	<p>וגם בימים ההמה נאם־יהוה לא־אעשה אתכם כלה:</p>
240	5	19	<p>והיה כי תאמרו תחת מה עשה יהוה אלהינו לנו את־כל־אלה ואמרת אליהם כאשר עזבתם אותי ותעבדו אלהי נכר בארצכם כן תעבדו זרים בארץ לא לכם:</p>
240	5	20	<p>הגידו זאת בבית יעקב והשמיעוה ביהודה לאמר:</p>
240	5	21	<p>שמעו־נא זאת עם סכל ואין לב עינים להם ולא יראו אזנים להם ולא ישמעו:</p>

24O	5	22	<p>האותי לא־תיראו נאם־יהוה אם מפני לא תחילו אשר־שמתי חול גבול לים חק־עולם ולא יעברנהו ויתגעשו ולא יוכלו והמו גליו ולא יעברנהו: ולעם הזה היה לב סורר ומורה סרו וילכו:</p>
24O	5	23	<p>ולא־אמרו בלבבם נירא נא את־יהוה אלהינו הנתן גשם וירה ומלקוש בעתו שבעות חקות קציר ישמר־לנו:</p>
24O	5	24	<p>עונותיכם הטו־אלה וחטאותיכם מנעו הטוב מכם:</p>
24O	5	25	<p>כי־נמצאו בעמי רשעים ישור כשך יקושים הציבו משחית אנשים ילכדו:</p>
24O	5	26	<p>ככלוב מלא עוף כן בתיהם מלאים מרמה על־כן גדלו ויעשירו:</p>
24O	5	27	<p>שמנו עשתו גם עברו דברי־רע דין לא־דנו דין יתום ויצליחו ומשפט אביונים לא שפטו:</p>
24O	5	28	<p>העל־אלה לא־אפקד נאם־יהוה אם בגוי אשר־כזה לא תתנקם נפשי:</p>
24O	5	29	<p>שמה ושערורה נהיתה בארץ:</p>
24O	5	30	<p>הנביאים נבאו־בשקר והכהנים ירדו על־ידיהם ועמי</p>
24O	5	31	

אהבו כן ומה־ תעשו

לאחריתה:

24O 6 1 העזו בני בנימן

מקרב ירושלם

ובתקוע תקעו שופר

ועל־בית הכרם שאו

משאת כי רעה נשקפה

מצפון ושבר גדול:

24O 6 2 הנוה והמענגה

דמיתי בת־ציון:

24O 6 3 אליה יבאו רעים

ועדריהם תקעו עליה

אהלים סביב רעו

איש את־ידו:

24O 6 4 קדשו עליה מלחמה

קומו ונעלה בצהרים

אוי לנו כי־פנה

היום כי ינטו

צללי־ערב:

24O 6 5 קומו ונעלה בלילה

ונשחיתה ארמנותיה:

24O 6 6 כי כה אמר יהוה

צבאות כרתו עצה

ושפכו על־ירושלם

סללה היא העיר

הפקד כלה עשק

בקרבה:

24O 6 7 כהקיר בור מימיה

כן הקרה רעתה חמס

ושד ישמע בה

על־פני תמיד חלי

ומכה:

24O 6 8 הוסרי ירושלם

פן־תקע נפשי ממך

פן־אשימך שממה ארץ

לוא נושבה:

24O 6 9 כה אמר יהוה צבאות

עולל יעוללו כגפן

שארית ישראל השב

ידך כבוצר

על־סלסלות:

24O 6 10 על־מי אדברה

ואעידה וישמעו הנה

ערלה אֶזְנֶם וְלֹא
יֻכְּלוּ לְהִקְשִׁיב הִנֵּה
דְּבַר־יְהוָה הִיָּה לָהֶם
לְחֶרֶף לֹא
יִחַפְּצוּ־בּוֹ:

24O 6 11 וְאֵת חֶמֶת יְהוָה
מִלֵּאֲתִי נִלְאִיתִי הַכִּיל
שֹׁפֶךְ עַל־עוֹלָל בַּחוּץ
וְעַל סוֹד בַּחוּרִים
יִחָדּוּ כִּי־גַם־אִישׁ
עִם־אִשָּׁה יִלְכְּדוּ זֶקֶן
עִם־מֶלֶא יָמִים:

24O 6 12 וְנִסְבּוּ בַתֵּיהֶם
לְאַחֲרִים שְׂדוֹת וְנָשִׁים
יִחָדּוּ כִּי־אִטָּה
אֶת־יָדַי עַל־יֹשְׁבֵי
הָאָרֶץ נֹאֲמִי־יְהוָה:

24O 6 13 כִּי מִקֶּטָּנִם
וְעַד־גְּדוֹלָם כָּלֹ
בּוֹצֵעַ בָּצַע וּמִנְבִּיא
וְעַד־כֹּהֵן כָּלֹ עָשָׂה
שֹׁקֵר:

24O 6 14 וִירְפְּאוּ אֶת־שֹׁבֵר עֲמִי
עַל־נִקְלָה לֵאמֹר שְׁלוֹם
שְׁלוֹם וְאִין שְׁלוֹם:

24O 6 15 הִבִּישׁוּ כִי תוֹעֵבָה
עָשׂוּ גַם־בּוֹשׁ
לֹא־יִבּוֹשׁוּ גַם־הַכֹּלִים
לֹא יִדְעוּ לִכֵּן יִפְּלוּ
בַּנְּפִלִים בַּעַת־פִּקְדוֹתַי
יִכְשְׁלוּ אִמֹר יְהוָה:

24O 6 16 כֹּה אִמֹר יְהוָה עֲמָדוֹ
עַל־דַּרְכִּים וְרָאוּ
וּשְׁאֲלוּ לִנְתִּיבוֹת עוֹלָם
אִי־זֶה דֶּרֶךְ הַטּוֹב
וּלְכוּ־בָהּ וּמִצְאוּ
מִרְגּוּעַ לִנְפֹשְׁכֶם
וַיֹּאמְרוּ לֹא נֶלֶךְ:

24O 6 17 וְהִקְמַתִּי עֲלֵיכֶם צָפִים
הִקְשִׁיבוּ לְקוֹל שׁוֹפֵר
וַיֹּאמְרוּ לֹא נִקְשִׁיב:

24O 6 18 לִכֵּן שָׁמְעוּ הַגּוֹיִם
וְדַעִי עַדָּה

			את־אשר־בם:
24O	6	19	שמעי הארץ הנה אנכי מביא רעה אל־העם הזה פרי מחשבותם כי על־ דברי לא הקשיבו ותורתי וימאסו־בה:
24O	6	20	למה־זה לי לבונה משבא תבוא וקנה הטוב מארץ מרחק עלותיכם לא לרצון וזבחיכם לא־ערבו לי:
24O	6	21	לכן כה אמר יהוה הנני נתן אל־העם הזה מכשלים וכשלו בם אבות ובנים יחדו שכן ורעו יאבדו:
24O	6	22	כה אמר יהוה הנה עם בא מארץ צפון וגוי גדול יעור מירכתי־ארץ:
24O	6	23	קשת וכידון יחזיקו אכזרי הוא ולא ירחמו קולם כים יהמה ועל־ סוסים ירכבו ערוך כאיש למלחמה עליך בת־ציון:
24O	6	24	שמענו את־שמעו רפו ידינו צרה החזיקתנו חיל כילדה:
24O	6	25	אל־תצאי השדה ובדרך אל־תלכי כי חרב לאיב מגור מסביב:
24O	6	26	בת־עמי חגרי־שק והתפלשי באפר אבל יחיד עשי לך מספד תמרורים כי פתאם יבא השדד עלינו:

24O	6	27	בחזן נתתיך בעמי מבצר ותדע ובחנת את־דרכם:
24O	6	28	כלם סרי סוררים הלכי רכיל נחשת וברזל כלם משחיתים המה:
24O	6	29	נחר מפח מאשתם עפרת לשוא צרף צרוף ורעים לא נתקו:
24O	6	30	כסף נמאס קראו להם כ־מאס יהוה בהם:
24O	7	1	הדבר אשר היה אל־ירמיהו מאת יהוה לאמר:
24O	7	2	עמד בשער בית יהוה וקראת שם את־הדבר הזה ואמרת שמעו דבר־יהוה כל־ יהודה הבאים בשערים האלה להשתחות ליהוה:
24O	7	3	כה־אמר יהוה צבאות אלהי ישראל היטיבו דרכיכם ומעלליכם ואשכנה אתכם במקום הזה:
24O	7	4	אל־תבטחו לכם אל־דברי השקר לאמר היכל יהוה היכל יהוה היכל יהוה המה:
24O	7	5	כי אם־היטיב תיטיבו את־דרכיכם ואת־מעלליכם אם־עשו תעשו משפט בין איש ובין רעהו:
24O	7	6	גר יתום ואלמנה לא תעשקו ודם נקי אל־תשפכו במקום הזה ואחרי אלהים

			אחרים לא תלכו לרע לכם:
24O	7	7	ושכנתי אתכם במקום הזה בארץ אשר נתתי לאבותיכם למן־עולם ועד־ עולם:
24O	7	8	הנה אתם בטחים לכם על־דברי השקר לבלתי הועיל:
24O	7	9	הגנב רצח ונאף והשבע לשקר וקטר לבעל והלך אחרי אלהים אחרים אשר לא־ידעתם:
24O	7	10	ובאתם ועמדתם לפני בבית הזה אשר נקרא־שמי עליו ואמרתם נצלנו למען עשות את כל־התועבות האלה:
24O	7	11	המערת פרצים היה הבית הזה אשר־נקרא־שמי עליו בעיניכם גם אנכי הנה ראיתי נאם־יהוה:
24O	7	12	כי לכו־נא אל־מקומי אשר בשילו אשר שכנתי שמי שם בראשונה וראו את אשר־עשיתי לו מפני רעת עמי ישראל:
24O	7	13	ועתה יען עשותכם את־כל־המעשים האלה נאם־יהוה ואדבר אליכם השכם ודבר ולא שמעתם ואקרא אתכם ולא עניתם:
24O	7	14	ועשיתי לבית אשר נקרא־שמי עליו אשר אתם בטחים בו ולמקום אשר־ נתתי

			לכם ולאבותיכם כאשר עשיתי לשלוי:
240	7	15	והשלכתי אתכם מעל פני כאשר השלכתי את־כל־אחיכם את כל־זרע אפרים:
	240	7	16 ואתה אל־תתפלל בעד־העם הזה ואל־תשא בעדם רנה ותפלה ואל־תפגע־בי כי־אינני שמע אתך:
240	7	17	האינך ראה מה המה עשים בערי יהודה ובחצות ירושלם:
240	7	18	הבנים מלקטים עצים והאבות מבערים את־האש והנשים לשות בצק לעשות כונים למלכת השמים והסך נסכים לאלהים אחרים למען הכעסני:
240	7	19	האתי הם מכעסים נאם־יהוה הלוא אתם למען בשת פניהם:
240	7	20	לכן כה־אמר אדני יהוה הנה אפי וחמתי נתכת אל־המקום הזה על־האדם ועל־הבהמה ועל־עץ השדה ועל־פרי האדמה ובערה ולא תכבה:
240	7	21	כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל עלותיכם ספו על־זבחיכם ואכלו בשר:
	240	7	22 כי לא־דברתי את־אבותיכם ולא צויתים ביום הוציא אותם מארץ מצרים על־דברי עולה

וזבח:

24O	7	23	כי אם־את־הדבר הזה
צויתי אותם לאמר
שמעו בקולי והייתי
לכם לאלהים ואתם
תהיו־לי לעם
והלכתם בכל־הדרך
אשר אצוה אתכם
למען ייטב לכם:
24O	7	24	ולא שמעו ולא־הטו
את־אזנם וילכו
במעצות בשררות לבם
הרע ויהיו לאחור
ולא לפנים:
24O	7	25	למ־היום אשר יצאו
אבותיכם מארץ
מצרים עד היום הזה
ואשלח אליכם
את־כל־עבדי
הנביאים יום השכם
ושלח:
24O	7	26	ולוא שמעו אלי ולא
הטו את־אזנם ויקשו
את־ערפם הרעו
מאבותם:
24O	7	27	ודברת אליהם
את־כל־הדברים האלה
ולא ישמעו אליך
וקראת אליהם ולא
יענוכה:
24O	7	28	ואמרת אליהם זה
הגוי אשר לו־א־שמעו
בקול יהוה אלהיו
ולא לקחו מוסר
אבדה האמונה
ונכרתה מפיהם:
24O	7	29	גזי נזרך והשליכי
ושאי על־שפים קינה
כי מאס יהוה ויטש
את־דור עברתו:
24O	7	30	כי־עשו בני־יהודה
הרע בעיני
נאום־יהוה שמו

שקוציהם בבית אשר-
נקרא-שמי עליו
לטמא:

24O 7 31 ובנו במות התפת
אשר בגיא בן-הנח
לשרף את-בניהם
ואת-בנותיהם באש
אשר לא צויתי ולא
עלתה על-לבי:

24O 7 32 לכן הנה-ימים באים
נאם-יהוה ולא-יאמר
עוד התפת וגיא
בן-הנח כי אם-גיא
ההרגה וקברו בתפת
מאין מקום:

24O 7 33 והיתה נבלת העם
הזה למאכל לעוף
השמים ולבהמת הארץ
ואין מחריד:

24O 7 34 והשבתי מערי יהודה
ומחצות ירושלם קול
ששון וקול שמחה
קול חתן וקול כלה
כי לחרבה תהיה
הארץ:

24O 8 1 בעת ההיא נאם-יהוה
ויציאו את-עצמות
מלכי-יהודה
ואת-עצמות-שריו
ואת-עצמות הכהנים
ואת עצמות הנביאים
ואת עצמות
יושבי-ירושלם
מקבריהם:

24O 8 2 ושטחום לשמש ולירח
ולכל צבא השמים
אשר אהבום ואשר
עבדום ואשר הלכו
אחריהם ואשר דרשום
ואשר השתחוו להם
לא יאספו ולא
יקברו לדמן על-פני
האדמה יהיו:

24O	8	3	ונבחר מות מחיים לכל השארית הנשארים מן־המשפחה הרעה הזאת בכל־ המקמות הנשארים אשר הדחתים שם נאם יהוה צבאות:
24O	8	4	ואמרת אליהם כה אמר יהוה היפלו ולא יקומו אם־ישוב ולא ישוב:
24O	8	5	מדוע שובבה העם הזה ירושלם משבה נצחת החזיקו בתרמית מאנו לשוב:
24O	8	6	הקשבתי ואשמע לוא־כן ידברו אין איש נחם על־רעתו לאמר מה עשיתי כלה שב במרצותם כסוס שוטף במלחמה:
24O	8	7	גם־חסידה בשמים ידעה מועדיה ותר וסוס ועגור שמרו את־עת באנה ועמי לא ידעו את משפט יהוה:
24O	8	8	איכה תאמרו חכמים אנחנו ותורת יהוה אתנו אכן הנה לשקר עשה עט שקר ספרים:
24O	8	9	הבישו חכמים חתו וילכדו הנה בדבר־יהוה מאסו וחכמת־מה להם:
24O	8	10	לכן אתן את־נשיהם לאחרים שדותיהם ליורשים כי מקטן ועד־גדול כלה בצע בצע מנביא ועד־כהן כלה עשה שקר:
24O	8	11	וירפו את־שבר בת־עמי על־נקלה

			לאמר שלום שלום ואין שלום:
24O	8	12	הבשו כי תועבה עשו גם־בוש לא־יבשו והכלם לא ידעו לכן יפלו בנפלים בעת פקדתם יכשלו אמר יהוה:
	24O	8	13 אסף אסיפם נאם־יהוה אין ענבים בגפן ואין תאנים בתאנה והעלה נבל ואתן להם יעברום:
24O	8	14	על־מה אנחנו יושבים האספו ונבוא אל־ערי המבצר ונדמה־שם כי יהוה אלהינו הדמנו וישקנו מי־ראש כי חטאנו ליהוה:
	24O	8	15 קוה לשלום ואין טוב לעת מרפה והנה בעתה:
	24O	8	16 מִדֵּן נשמע נחרת סוסיו מקול מִצְהָלוֹת אביריו רעשה כל־הארץ ויבואו ויאכלו ארץ ומלואה עיר וישבי בה:
24O	8	17	כי הנני משלח בכם נחשים צפענים אשר אין־להם לחש ונשכו אתכם נאם־יהוה:
	24O	8	18 מבליגיתי עלי יגון עלי לבי דוי:
	24O	8	19 הנה־קול שועת בת־עמי מארץ מרחקים היהוה אין בציון אִם־מלכה אין בה מדוע הכעסוני בפסליהם בהבלי נכר:

24O	8	20	עבר קציר כלה קיץ ואנחנו לוא נושענו:
24O	8	21	על־שבר בת־עמי השברתי קדרתי שמה החזקתני:
24O	8	22	הצרי אין בגלעד אם־רפא אין שם כי מדוע לא עלתה ארכת בת־עמי:
24O	8	23	מי־יתן ראשי מים ועיני מקור דמעה ואבכה יומם ולילה את חללי בת־עמי:
24O	9	1	מי־יתנני במדבר מלון ארחים ואעזבה את־עמי ואלכה מאתם כי כלם מנאפים עצרת בגדים:
24O	9	2	וידרכו את־לשונם קשתם שקר ולא לאמונה גברו בארץ כי מרעה אל־רעה יצאו ואתי לא־ידעו נאם־יהוה:
24O	9	3	איש מרעהו השמרו ועל־כל־אח אל־תבטחו כי כל־אח עקוב יעקב וכל־רע רכיל יהלך:
24O	9	4	ואיש ברעהו יהתלו ואמת לא ידברו למדו לשונם דבר־שקר העוה נלאו:
24O	9	5	שבתך בתוך מרמה במרמה מאנו דעת־אותי נאם־יהוה:
24O	9	6	לכן כה אמר יהוה צבאות הנני צורפם ובחנתיים כִּי־איך אעשה מפני בת־

עמי:

- 24O 9 7 חץ שוחט לשונם
מרמה דבר בפיו
שלום את־רעהו ידבר
ובקרבו ישים ארבו:
24O 9 8 העל־אלה
לא־אפקד־בם
נאם־יהוה אם בגוי
אשר־כזה לא תתנקם
נפשי:
24O 9 9 על־ההרים אשא בכי
ונהי ועל־נאות
מדבר קינה כי נצתו
מבלי־איש עבר ולא
שמעו קול מקנה
מעוף השמים
ועד־בהמה נדדו
הלכו:
24O 9 10 ונתתי את־ירושלם
לגלים מעון תנים
ואת־ערי יהודה אתן
שממה מבלי יושב:
24O 9 11 מי־האיש החכם ויבן
את־זאת ואשר דבר
פי־יהוה אליו
ויגדה על־מה אבדה
הארץ נצתה כמדבר
מבלי עבר:
24O 9 12 ויאמר יהוה
על־עזבם את־תורת־י
אשר נתתי לפניהם
ולא־שמעו בקולי
ולא־הלכו בה:
24O 9 13 וילכו אחרי שררות
לבם ואחרי הבעלים
אשר למדום אבותם:
24O 9 14 לכן כה־אמר יהוה
צבאות אלהי ישראל
הנני מאכילם
את־העם הזה לענה
והשקיתם מי־ראש:
24O 9 15 והפצותים בגוים
אשר לא ידעו המה

			ואבותם ושלחתי אחריהם את־החרב עד כלותי אותם:
240	9	16	כה אמר יהוה צבאות התבוננו וקראו למקוננות ותבואינה ואל־החכמות שלחו ותבואנה:
240	9	17	ותמהרנה ותשנה עלינו נהי ותרדנה עינינו דמעה ועפעפינו יזלו־ מים:
240	9	18	כי קול נהי נשמע מציון איך שדדנו בשנו מאד כ־עזבנו ארץ כי השליכו משכנותינו:
240	9	19	כ־שמענה נשים דבר־יהוה ותקח אזנכם דבר־פיו ולמדנה בנותיכם נהי ואשה רעותה קינה:
240	9	20	כ־עלה מות בחלונינו בא בארמנותינו להכרית עולל מחוץ בחורים מרחבות:
240	9	21	דבר כה נאמ־יהוה ונפלה נבלת האדם כדמן על־פני השדה וכעמיר מאחרי הקצר ואין מאסף:
240	9	22	כה אמר יהוה אל־יתהלל חכם בחכמתו ואל־יתהלל הגבור בגבורתו אל־ יתהלל עשיר בעשרו:
240	9	23	כי אם־בזאת יתהלל המתהלל השכל וידע אותי כי אני יהוה עשה חסד משפט

			וצדקה בארץ
			כי־באלה חפצתי
			נאמ־יהוה:
24O	9	24	הנה ימים באים
			נאמ־יהוה ופקדתי
			על־כל־מול בערלה:
24O	9	25	על־מצרים
			ועל־יהודה
			ועל־אדום ועל־בני
			עמון ועל־מואב ועל
			כל־קצוצי פאה
			הישבים במדבר כי
			כל־הגוים ערלים
			וכל־בית ישראל
			ערל־לב:
24O	10	1	שמעו את־הדבר אשר
			דבר יהוה עליכם
			בית ישראל:
24O	10	2	כה אמר יהוה
			אל־דרך הגוים
			אל־תלמדו ומאמות
			השמים אל־תחתו כי־
			יחתו הגוים מהמה:
24O	10	3	כי־חקות העמים הבל
			הוא כי־עץ מיער
			כרתו מעשה ידי־חרש
			במעצד:
24O	10	4	בכסף ובזהב ייפהו
			במסמרות ובמקבות
			יחזקום ולוא יפיק:
24O	10	5	כתמר מקשה המה ולא
			ידברו נשוא ינשוא
			כי לא יצעדו
			אל־תיראו מהם
			כי־לא ירעו
			וגם־היטיב אין
			אותם:
24O	10	6	מאין כמוך יהוה
			גדול אתה וגדול
			שמך בגבורה:
24O	10	7	מי לא יראך מלך
			הגוים כי לך יאתה
			כי בכל־חכמי הגוים

			ובכל־מלכותם מאין כמוך:
24O	10	8	ובאחת יבערו ויכסלו מוסר הבלים עץ הוא:
24O	10	9	כסף מרקע מתרשיש יובא וזהב מאופז מעשה חרש וידי צורף תכלת וארגמן לבושם מעשה חכמים כלם:
24O	10	10	ויהוה אלהים אמת הוא־אלהים חיים ומלך עולם מקצפו תרעש הארץ ולא־ יכלו גוים זעמו:
24O	10	11	כדנה תאמרון להום אלהיא די־שמיא וארקא לא עבדו יאבדו מארעא ומן־ תחות שמיא אלה:
24O	10	12	עשה ארץ בכחו מכין תבל בחכמתו ובתבונתו נטה שמים:
24O	10	13	לקול תתו המון מים בשמים ויעלה נשאים מקצה ארץ ברקים למטר עשה ויוצא רוח מאצרתיו:
24O	10	14	נבער כל־אדם מדעת הביש כל־צורף מפסל כי שקר נסכו ולא־רוח במ:
24O	10	15	הבל המה מעשה תעתעים בעת פקדתם יאבדו:
24O	10	16	לא־כאלה חלק יעקב כ־יוצר הכל הוא וישראל שבט נחלתו יהוה צבאות שמו:
24O	10	17	אספי מארץ כנעתך ישבתי במצור:

24O	10	18	כִּי־כֹה אָמַר יְהוָה הַנְּנִי קוֹלֵעַ אֶת־יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ בַּפֶּעַם הַזֹּאת וְהַצִּרּוֹתֵי לָהֶם לְמַעַן יִמְצְאוּ:
24O	10	19	אֹי לִי עַל־שִׁבְרִי נִחְלָה מִכְתִּי וְאֲנִי אִמְרָתִי אֵךְ זֶה חֲלִי וְאִשְׁאֲנוּ:
24O	10	20	אֶהְיֶה שֹׁדֵד וְכָל־מִיתְרִי נִתְקַן בְּנֵי יִצְאָנִי וְאִינָם אֵינ־נֹטֶה עוֹד אֶהְיֶה וּמִקְדָּשִׁי יִרְעוּתִי:
24O	10	21	כִּי נִבְעֲרוּ הָרָעִים וְאֶת־יְהוָה לֹא דָרְשׁוּ עַל־כֵּן לֹא הִשְׁכִּילוּ וְכָל־מִרְעִיתָם נִפְוצָה:
24O	10	22	קוֹל שְׁמוּעָה הִנֵּה בָאָה וְרַעַשׁ גָּדוֹל מֵאֶרֶץ צָפוֹן לְשׁוֹם אֶת־עָרֵי יְהוּדָה שְׁמָמָה מֵעוֹן תָּנִים:
24O	10	23	יִדְעֹתִי יְהוָה כִּי לֹא לָאָדָם דָּרְכוֹ לֹא־לְאִישׁ הַלֵּךְ וְהַכִּין אֶת־צַעְדּוֹ:
24O	10	24	יִסְרֹנִי יְהוָה אֶךְ־בְּמִשְׁפַּט אֶל־בְּאִפֶּךָ פָּן־תִּמְעַטְנִי:
24O	10	25	שֹׁפֵךְ חֶמֶתְךָ עַל־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא־יִדְעוּךָ וְעַל מִשְׁפַּחֹת אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ לֹא קָרְאוּ כִּי־אָכְלוּ אֶת־יַעֲקֹב וְאָכְלוּ וַיִּכְלְהוּ וְאֶת־נֹוֹהוּ הַשֵּׁמוֹ:
24O	11	1	הַדְּבַר אֲשֶׁר הָיָה אֶל־יִרְמְיָהוּ מֵאֵת יְהוָה לֵאמֹר:
24O	11	2	שָׁמְעוּ אֶת־דְּבָרֵי הַבְּרִית הַזֹּאת וּדְבַרְתֶּם אֶל־אִישׁ יְהוּדָה

ועל־ישבי ירושלם:
24O 11 3 ואמרת אליהם

כה־אמר יהוה אלהי
ישראל ארור האיש
אשר לא ישמע את־
דברי הברית הזאת:

24O 11 4 אשר צויתי
את־אבותיכם ביום
הוציא־אותם

מארץ־מצרים מכור
הברזל לאמר שמעו
בקולי ועשיתם אותם
ככל אשר־אצוה אתכם
והייתם לי לעם
ואנכי אהיה לכם
לאלהים:

24O 11 5 למען הקים
את־השבועה
אשר־נשבעתי

לאבותיכם לתת להם
ארץ זבת חלב ודבש
כיום הזה ואען
ואמר אמן יהוה:

24O 11 6 ויאמר יהוה אלי
קרא את־כל־הדברים
האלה בערי יהודה
ובחצות ירושלם
לאמר שמעו את־דברי
הברית הזאת ועשיתם
אותם:

24O 11 7 כי העד העדתי
באבותיכם ביום
העלותי אותם מארץ
מצרים ועד־היום
הזה השכם והעד

24O 11 8 לאמר שמעו בקולי:
ולא שמעו ולא־הטו
את־אזנם וילכו איש
בשרירות לבם הרע
ואביא עליהם
את־כל־דברי
הברית־הזאת
אשר־צויתי לעשות

			ולא עשו:
24O	11	9	<p>ויאמר יהוה אלי נמצא־קשר באיש יהודה ובישבי ירושלם:</p>
24O	11	10	<p>שבו על־עונת אבותם הראשנים אשר מאנו לשמוע את־דברי והמה הלכו אחרי אלהים אחרים לעבדם הפרו בית־ישראל ובית יהודה את־בריתי אשר כרתי את־אבותם:</p>
24O	11	11	<p>לכן כה אמר יהוה הנני מביא אליהם רעה אשר לא־יוכלו לצאת ממנה וזעקו אלי ולא אשמע אליהם:</p>
24O	11	12	<p>והלכו ערי יהודה וישבי ירושלם וזעקו אל־האלהים אשר הם מקטרים להם והושע לא־יושיעו להם בעת רעתם:</p>
24O	11	13	<p>כי מספר עריך היו אלהיך יהודה ומספר חצות ירושלם שמתם מזבחות לבשת מזבחות לקטר לבעל:</p>
24O	11	14	<p>ואתה אל־תתפלל בעד־העם הזה ואל־תשא בעדם רנה ותפלה כי אינני שמע בעת קראם אלי בעד רעתם:</p>
24O	11	15	<p>מה לידידי בביתי עשותה המזמתה הרבים ובשר־קדש יעברו מעליך כי רעתכי אז תעלזי:</p>
24O	11	16	<p>זית רענן יפה</p>

			פרי־תאר קרא יהוה שמך לקול המולה גדלה הצית אש עליה ורעו דליותיו:
24O	11	17	ויהוה צבאות הנוטע אותך דבר עליך רעה בגלל רעת בית־ישראל ובית יהודה אשר עשו להם להכעסני לקטר לבעל:
	24O	11	18 ויהוה הודיעני ואדעה אז הראיתני מעלליהם:
24O	11	19	ואני ככבש אלוף יובל לטבוח ולא־ידעתי כי־עלי חשבו מחשבות נשחיתה עץ בלחמו ונכרתנו מארץ חיים ושמו לא־יזכר עוד:
24O	11	20	ויהוה צבאות שפט צדק בחן כליות ולב אראה נקמתך מהם כי אליך גליתי את־ריבי:
24O	11	21	לכן כה־אמר יהוה על־אנשי ענתות המבקשים את־נפשך לאמר לא תנבא בשם יהוה ולא תמות בידנו:
24O	11	22	לכן כה אמר יהוה צבאות הנני פקד עליהם הבחורים ימתו בחרב בניהם ובנותיהם ימתו ברעב:
24O	11	23	ושארית לא תהיה להם כי־אביא רעה אל־אנשי ענתות שנת פקדתם:
24O	12	1	צדיק אתה יהוה כי

אריב אליך אך
משפטים אדבר אותך
מדוע דרך רשעים
צלחה שלו כל-בגדי
בגד:

24O 12 2 נטעתם גם-שרשו
ילכו גם-עשו פרי
קרוב אתה בפיהם
ורחוק מכליותיהם:

24O 12 3 ואתה יהוה ידעתי
תראני ובחנת לבי
אתך התקם כצאן
לטבחה והקדשם ליום
הרגה:

24O 12 4 עד-מתי תאבל הארץ
ועשב כל-השדה ייבש
מרעת ישבי-בה ספתה
בהמות ועוף כי
אמרו לא יראה
את-אחריתנו:

24O 12 5 כי את-רגלים רצתה
וילאוך ואיך תתחרה
את-הסוסים ובארץ
שלום אתה בוטח
ואיך תעשה בגאון
הירדן:

24O 12 6 כי גם-אחיך
ובית-אביך גם-המה
בגדו בכך גם-המה
קראו אחריך מלא
אל- תאמן במ
כי-ידברו אליך
טובות:

24O 12 7 עזבתי את-ביתי
נטשתי את-נחלתי
נתתי את-ידידות
נפשי בכף איביה:

24O 12 8 היתה-לי נחלתי
כאריה ביער נתנה
עלי בקולה על-כן
שנאתיה:

24O 12 9 העיט צבוע נחלתי
לי העיט סביב עליה

			לכו אספו כלי־חית השדה התיו לאכלה:
24O	12	10	רעים רבים שחתו כרמי בססו את־חלקתי נתנו את־חלקת חמדתי למדבר שממה:
24O	12	11	שמה לשממה אבלה עלי שממה נשמה כל־הארץ כי אין איש שם על־לב:
24O	12	12	על־כל־שפים במדבר באו שדדים כי חרב ליהוה אכלה מקצה־ארץ ועד־קצה הארץ אין שלום לכל־בשר:
24O	12	13	זרעו חטים וקצים קצרו נחלו לא יועלו ובשו מתבואתיכם מחרון אף־יהוה:
24O	12	14	כה אמר יהוה על־כל־שכני הרעים הנגעים בנחלה אשר־הנחלתי את־עמי את־ישראל הנני נתשם מעל אדמתם ואת־בית יהודה אתוש מתוכם:
24O	12	15	והיה אחרי נתשי אותם אשוב ורחמתי והשבתיים איש לנחלתו ואיש לארצו:
24O	12	16	והיה אם־למד ילמדו את־דרכי עמי להשבע בשמי חי־יהוה כאשר למדו את־עמי להשבע בבעל ונבנו בתוך עמי:
24O	12	17	ואם לא ישמעו ונתשתי את־הגוי

			ההוא נתוש ואבד נאם־יהוה:
24O	13	1	כה־אמר יהוה אלי הלוך וקנית לך אזור פשתים ושמתו על־מתניך ובמים לא תבאהו:
24O	13	2	ואקנה את־האזור כדבר יהוה ואשם על־מתני:
24O	13	3	ויהי דבר־יהוה אלי שנית לאמר:
24O	13	4	קח את־האזור אשר קנית אשר על־מתניך וקום לך פרטה וטמנהו שם בנקיק הסלע:
24O	13	5	ואלך ואטמנהו בפרת כאשר צוה יהוה אותי:
24O	13	6	ויהי מקץ ימים רבים ויאמר יהוה אלי קום לך פרטה וקח משם את־האזור אשר צויתך לטמנו־שם:
24O	13	7	ואלך פרטה ואחפר ואקח את־האזור מן־המקום אשר־טמנתיו שמה והנה נשחת האזור לא יצלח לכל:
24O	13	8	ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:
24O	13	9	כה אמר יהוה ככה אשחית את־גאון יהודה ואת־גאון ירושלם הרב:
24O	13	10	העם הזה הרע המאנים לשמוע את־דברי ההלכים בשררות לבם וילכו אחרי אלהים אחרים

לעבדם ולהשתחות

להם ויהי כאזור

הזה אשר לא־יצלח

לכל:

24O 13 11 כי כאשר ידבק

האזור אל־מתני־איש

כן הדבקתי אלי

את־כל־בית ישראל

ואת־כל־בית יהודה

נאם־יהוה להיות לי

לעם ולשם ולתהלה

ולתפארת ולא שמעו:

24O 13 12 ואמרת אליהם

את־הדבר הזה

כה־אמר יהוה אלהי

ישראל כל־נבל ימלא

יין ואמרו אליך

הידע לא נדע כי

כל־נבל ימלא יין:

24O 13 13 ואמרת אליהם

כה־אמר יהוה הנני

ממלא את־כל־ישובי

הארץ הזאת ואת־

המלכים הישבים

לדוד על־כסאו

ואת־הכהנים

ואת־הנביאים ואת

כל־ישובי ירושלם

שכרון:

24O 13 14 ונפצתים איש

אל־אחיו והאבות

והבנים יחדו

נאם־יהוה לא־אחמול

ולא־אחוס ולא

ארחם מהשחיתם:

24O 13 15 שמעו והאזינו

אל־תגבהו כי יהוה

דבר:

24O 13 16 תנו ליהוה אלהיכם

כבוד בטרם יחשך

ובטרם יתנגפו

רגליכם על־הרי נשף

וקויתם לאור ושמה

לצלמות ישית

לערפל:

24O 13 17 ואם לא תשמעוה

במסתרים תבכה־נפשי

מפני גוה ודמע

תדמע ותרד עיני

דמעה כי נשבה עדר

יהוה:

24O 13 18 אמר למלך ולגבירה

השפילו שבו כי ירד

מראשותיכם עטרת

תפארתכם:

24O 13 19 ערי הנגב סגרו

ואין פתח הגלת

יהודה כלה הגלת

שלומים:

24O 13 20 שאי עיניכם וראי

הבאים מצפון איה

העדר נתן־לך צאן

תפארתך:

24O 13 21 מה־תאמרי כ־יפקד

עליך ואת למדת אתם

עליך אלפים לראש

הלוא חבלים יאחזוך

כמו אשת לדה:

24O 13 22 וכי תאמרי בלבבך

מדוע קראני אלה

ברב עונך נגלו

שול־יך נחמסו

עקביך:

24O 13 23 היהפך כושי עורו

ונמר חברברתיו

גם־אתם תוכלו

להיטיב למדי הרע:

24O 13 24 ואפיצם כקש־עובר

לרוח מדבר:

24O 13 25 זה גורלך מנת־מדיך

מאתי נא־מ־יהוה אשר

שכחת אותי ותבטחי

בשקר:

24O 13 26 וגם־אני חשפתי

שול־יך על־פניך

ונראה קלונך:

24O	13	27	נאפיך ומצהלותיך זמת זנותך על-גבעות בשדה ראיתי שקוציך אוי לך ירושלם לא תטהרי אחרי מתי עד:
24O	14	1	אשר היה דבר־יהוה אל־ירמיהו על־דברי הבצרות:
24O	14	2	אבלה יהודה ושעריה אמללו קדרו לארץ וצוחת ירושלם עלתה:
24O	14	3	ואדריהם שלחו צעוריהם למים באו על־גבים לא־מצאו מים שבו כליהם ריקם בשו והכלמו וחפו ראשם:
24O	14	4	בעבור האדמה חתה כי לא־היה גשם בארץ בשו אכרים חפו ראשם:
24O	14	5	כי גמ־אילת בשדה ילדה ועזוב כי לא־היה דשא:
24O	14	6	ופראים עמדו על־שפים שאפו רוח כתנים כלו עיניהם כי־אין עשב:
24O	14	7	אם־עונינו ענו בנו יהוה עשה למען שמך כי־רבו משובתינו לך חטאנו:
24O	14	8	מקוה ישראל מושיעו בעת צרה למה תהיה כגר בארץ וכארח נטה ללון:
24O	14	9	למה תהיה כאיש נדהם כגבור לא־יוכל להושיע ואתה בקרבנו יהוה

			ושמך עלינו נקרא אל־תנחנו:
24O	14	10	כה־אמר יהוה לעם הזה כן אהבו לנוע רגליהם לא חשכו ויהוה לא רצם עתה יזכר עונם ויפקד חטאתם:
24O	14	11	ויאמר יהוה אלי אל־תתפלל בעד־העם הזה לטובה:
24O	14	12	כי יצמו אינני שמע אל־רנתם וכי יעלו עלה ומנחה אינני רצם כי בחרב וברעב ובדבר אנכי מכלה אותם:
24O	14	13	ואמר אהה אדני יהוה הנה הנבאים אמרים להם לא־תראו חרב ורעב לא־ יהיה לכם כִּי־שלום אמת אתן לכם במקום הזה:
24O	14	14	ויאמר יהוה אלי שקר הנבאים נבאים בשמי לא שלחתים ולא צויתים ולא דברתי אליהם חזון שקר וקסם ואלול ותרמות לבם המה מתנבאים לכם:
24O	14	15	לכן כה־אמר יהוה על־הנבאים הנבאים בשמי ואני לא־שלחתים והמה אמרים חרב ורעב לא יהיה בארץ הזאת בחרב וברעב יתמו הנבאים ההמה:
24O	14	16	והעם אשר־המה נבאים להם יהיו משלכים בחצות

ירושלם מפני הרעב
והחרב ואין מקבר
להמה המה נשיהם
ובניהם ובנתיהם
ושפכתי עליהם את־
רעתם:

24O 14 17 ואמרת אליהם
את־הדבר הזה תרדנה
עיני דמעה לילה
ויומם ואל־ תדמינה
כי שבר גדול נשברה
בתולת בת־עמי מכה
נחלה מאד:

24O 14 18 אם־יצאתי השדה
והנה חלל־י־חרב ואם
באתי העיר והנה
תחלואי רעב כ־
גם־נביא גם־כהן
סחרו אל־ארץ ולא
ידעו:

24O 14 19 המאס מאסת
את־יהודה אם־בציון
געלה נפשך מדוע
הכיתנו ואין לנו
מרפא קוה לשלום
ואין טוב ולעת
מרפא והנה בעתה:

24O 14 20 ידענו יהוה רשענו
עון אבותינו כי
חטאנו לך:

24O 14 21 אל־תנאץ למען שמך
אל־תנבל כסא כבודך
זכר אל־תפר בריתך
אתנו:

24O 14 22 היש בהבלי הגוים
מגשמים ואם־השמים
יתנו רבבים הלא
אתה־הוא יהוה
אלהינו ונקוה־לך
כ־אתה עשית
את־כל־אלה:

24O 15 1 ויאמר יהוה אלי
אם־יעמד משה

ושמואל לפני אין
נפשי אל־העם הזה
שלח מעל־פני
ויצאו:

240 15 2 והיה כִּי־יאמרו
אליך אנה נצא
ואמרת אליהם

כה־אמר יהוה אשר
למות למות ואשר
לחרב לחרב ואשר
לרעב לרעב ואשר
לשבי לשבי:

240 15 3 ופקדתי עליהם ארבע
משפחות נאם־יהוה
את־החרב להרג
ואת־הכלבים לסחב
ואת־עוף השמים
ואת־בהמת הארץ
לאכל ולהשחית:

240 15 4 ונתתם לזועה לכל
ממלכות הארץ בגלל
מנשה בן־יחזקיהו
מלך יהודה על
אשר־עשה בירושלם:

240 15 5 כי מִי־יחמל עליך
ירושלם ומי ינוד
לך ומי יסור לשאל
לשלם לך:

240 15 6 את נטשת אתי
נאם־יהוה אחור
תלכי ואט את־ידי
עליך ואשחיתך
נלאיתי הנחם:

240 15 7 ואזרם במזרה בשערי
הארץ שכלתי אבדתי
את־עמי מדרכיהם
לוא־שבו:

240 15 8 עצמו־לי אלמנתו
מחול ימים הבאתי
להם על־אם בחור
שדד בצהרים הפלתי
עליה פתאם עיר
ובהלות:

24O 15 9 אמללה ילדת השבעה
 נפחה נפשה באה
 שמשה בעד יומם
 בושה וחפרה
 ושאריתם לחרב אתן
 לפני איביהם
 נאמ־יהוה:
 24O 15 10 או־לי אמי כי
 ילדתני איש ריב
 ואיש מדון
 לכל־הארץ לא־נשיתי
 ולא־ נשו־בי כלה
 מקללוני:
 24O 15 11 אמר יהוה א־לא
 שרותך לטוב א־לוא
 הפגעתני בכ בעת־רעה
 ובעת צרה את־האיב:
 24O 15 12 הירע ברזל ברזל
 מצפון ונחשת:
 24O 15 13 חילך ואוצרותיך
 לבז אתן לא במחיר
 ובכל־חטאותיך
 ובכל־גבוליך:
 24O 15 14 והעברתי את־איביך
 בארץ לא ידעת
 כ־אש קדחה באפי
 עליכם תוקד:
 24O 15 15 אתה ידעת יהוה
 זכרני ופקדני
 והנקם לי מרדפי
 אל־לארך אפך תקחני
 דע שאתי עליך
 חרפה:
 24O 15 16 נמצאו דבריך ואכלם
 ויהי דבריך לי
 לששון ולשמחת לבבי
 כ־נקרא שמך עלי
 יהוה אלהי צבאות:
 24O 15 17 לא־ישבתי
 בסוד־משחקים ואעלז
 מפני ידך בדד
 ישבתי כ־זעם
 מלאתני:

24O	15	18	למה היה כאבי נצח ומכתי אנושה מאנה הרפא היו תהיה לי כמו אכזב מים לא נאמנו:
24O	15	19	לכן כה־אמר יהוה אם־תשוב ואשיבך לפני תעמד ואם־תוציא יקר מזולל כפי תהיה ישבו המה אליך ואתה לא־תשוב אליהם:
24O	15	20	ונתתיך לעם הזה לחומת נחשת בצורה ונלחמו אליך ולא־יוכלו לך כי־ אתך אני להושיעך ולהצילך נאם־יהוה:
24O	15	21	והצלתיך מיד רעים ופדתיך מכף ערצים:
24O	16	1	ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:
24O	16	2	לא־תקח לך אשה ולא־יהיו לך בנים ובנות במקום הזה:
24O	16	3	כי־כה אמר יהוה על־הבנים ועל־הבנות הילודים במקום הזה ועל־אמתם הילדות אותם ועל־אבותם המולדים אותם בארץ הזאת:
24O	16	4	ממותי תחלאים ימתו לא יספדו ולא יקברו לדמן על־פני האדמה יהיו ובחרב וברעב יכלו והיתה נבלתם למאכל לעוף השמים ולבהמת הארץ:
24O	16	5	כי־כה אמר יהוה

			אל־תבוא בית מרזח ואל־תלך לספוד ואל־תנד להם כִּי־ אספתי את־שלומי מאת העם־הזה נאם־יהוה את־החסד ואת־הרחמים:
24O	16	6	ומתו גדלים וקטנים בארץ הזאת לא יקברו ולא־יספדו להם ולא יתגדד ולא יקרח להם:
24O	16	7	ולא־יפרסו להם על־אבל לנחמו על־מת ולא־ישקו אותם כוס תנחומים על־אביו ועל־אמו:
24O	16	8	ובית־משתה לא־תבוא לשבת אותם לאכל ולשתות:
24O	16	9	כי כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל הנני משבית מִן־המקום הזה לעיניכם ובימיכם קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה:
24O	16	10	והיה כי תגיד לעם הזה את כל־הדברים האלה ואמרו אליך על־מה דבר יהוה עלינו את כל־הרעה הגדולה הזאת ומה עוננו ומה חטאתנו אשר חטאנו ליהוה אלהינו:
24O	16	11	ואמרת אליהם על אשר־עזבו אבותיכם אותי נאם־יהוה וילכו אחרי אלהים אחרים ויעבדום וישתחוו להם ואתי

עזבו ואת־תורתִי לא

שמרו:

24O 16 12 ואתם הרעתם לעשות

מאבותיכם והנכם

הלכים איש אחרי

שררות לכו־הרע

לבלתי שמע אלי:

24O 16 13 והטלתי אתכם מעל

הארץ הזאת על־הארץ

אשר לא ידעתם אתם

ואבותיכם

ועבדתם־שם

את־אלהים אחרים

יומם ולילה אשר

לא־אתן לכם חנינה:

24O 16 14 לכן הנה־ימים באים

נאם־יהוה ולא־יאמר

עוד חי־יהוה אשר

העלה את־בני

ישראל מארץ מצרים:

24O 16 15 כי אם־חי־יהוה אשר

העלה את־בני ישראל

מארץ צפון ומכל

הארצות אשר הדיחם

שמה והשבתים

על־אדמתם אשר נתתי

לאבותם:

24O 16 16 הנני שלח לדוגים

רבים נאם־יהוה

ודיגום ואחרי־כן

אשלח לרבים צידים

וצדום מעל כל־הר

ומעל כל־גבעה

ומנקיקי הסלעים:

24O 16 17 כי עיני

על־כל־דרכיהם לא

נסתרו מלפני

ולא־נצפן עונם

מנגד עיני:

24O 16 18 ושלמתי ראשונה

משנה עונם וחטאתם

על חללם את־ארצי

בנבלת שקוציהם

			ותועבותיהם מלאו את־נחלתִי:
24O	16	19	יהוה עזי ומעזי ומנוסי ביום צרה אליך גוים יבאו מאפסי־ארץ ויאמרו אך־שקר נחלו אבותינו הבל ואין־בם מועיל:
24O	16	20	היעשה־לו אדם אלהים והמה לא אלהים:
24O	16	21	לכן הנני מודיעם בפעם הזאת אודיעם את־ידי ואת־גבורתי וידעו כי־שמי יהוה:
24O	17	1	חטאת יהודה כתובה בעט ברזל בצפרן שמיר חרושה על־לוח לבם ולקרנות מזבחותיכם:
24O	17	2	כזכר בניהם מזבחותם ואשריהם על־עץ רענן על גבעות הגבהות:
24O	17	3	הררי בשדה חילך כל־אוצרותיך לבז אתן במתיך בחטאת בכל־גבוליך:
24O	17	4	ושמטתה ובך מנחלתך אשר נתתי לך והעבדתך את־איביך בארץ אשר לא־ידעת כי־אש קדחתם באפי עד־עולם תוקד:
24O	17	5	כה אמר יהוה ארור הגבר אשר יבטח באדם ושם בשר זרעו ומן־יהוה יסור לבו:
24O	17	6	והיה כערער בערבה ולא יראה כ־יבוא

			טוב ושכן חררים במדבר ארץ מלחה ולא תשב:
24O	17	7	ברוך הגבר אשר יבטח ביהוה והיה יהוה מבטחו:
24O	17	8	והיה כעץ שתול על־מים ועל־יובל ישלח שרשיו ולא ירא כִּי־יבא חם והיה עלהו רענן ובשנת בצרת לא ידאג ולא ימיש מעשות פרי:
24O	17	9	עקב הלב מכל ואנש הוא מי ידענו:
24O	17	10	אני יהוה חקר לב בחן כליות ולתת לאיש כדרכו כפרי מעלליו:
24O	17	11	קרא דגר ולא ילד עשה עשר ולא במשפט בחצי ימו יעזבנו ובאחריתו יהיה נבל:
24O	17	12	כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו:
24O	17	13	מקוה ישראל יהוה כל־עזביך יבשו יסורי בארץ יכתבו כי עזבו מקור מים־חיים את־יהוה:
24O	17	14	רפאני יהוה וארפא הושיעני ואושעה כי תהלתי אתה:
24O	17	15	הנה־המה אמרים אלי איה דבר־יהוה יבוא נא:
24O	17	16	ואני לא־אצתי מרעה אחריך ויום אנוש לא התאויתי אתה ידעת מוצא שפתי

נכח פניך היה:
24O 17 17 אל־תהיה־לי למחתה
מחסי־אתה ביום
רעה:
24O 17 18 יבשו רדפי
ואל־אבשה אני יחתו
המה ואל־אחתה אני
הביא עליהם יום
רעה ומשנה שברון
שברם:
24O 17 19 כה־אמר יהוה אלי
הלך ועמדת בשער
בני־עם אשר יבאו
בו מלכי יהודה
ואשר יצאו בו ובכל
שערי ירושלם:
24O 17 20 ואמרת אליהם שמעו
דבר־יהוה מלכי
יהודה וכל־יהודה
וכל ישבי ירושלם
הבאים בשערים
האלה:
24O 17 21 כה אמר יהוה השמרו
בנפשותיכם
ואל־תשאו משא ביום
השבת והבאתם בשערי
ירושלם:
24O 17 22 ולא־תוציאו משא
מבתים ביום השבת
וכל־מלאכה לא תעשו
וקדשתם את־יום
השבת כאשר צויתי
את־אבותיכם:
24O 17 23 ולא שמעו ולא הטו
את־אזנם ויקשו
את־ערפם לבלתי
שומע ולבלתי קחת
מוסר:
24O 17 24 והיה אם־שמע
תשמעון אלי
נאם־יהוה לבלתי
הביא משא בשערי
העיר הזאת ביום

השבת ולקדש את־יום
השבת לבלתי

עשות־בה כל־מלאכה:

24O 17 25 ובאו בשערי העיר
הזאת מלכים ושרים
ישבים על־כסא דוד
רכבים ברכב
ובסוסים המה
ושריהם איש יהודה
וישבי ירושלם
וישבה העיר־הזאת
לעולם:

24O 17 26 ובאו מערי־יהודה
ומסביבות ירושלם
ומארץ בנימן
ומן־השפלה ומן־
ההר ומן־הנגב
מבאים עולה וזבח
ומנחה ולבונה
ומבאי תודה בית
יהוה:

24O 17 27 ואם־לא תשמעו אלי
לקדש את־יום השבת
ולבלתי שאת משא
ובא בשערי ירושלם
ביום השבת והצתי
אש בשעריה ואכלה
ארמנות ירושלם ולא
תכבה:

24O 18 1 הדבר אשר היה
אלי־ירמיהו מאת
יהוה לאמר:

24O 18 2 קום וירדת בית
היוצר ושמה אשמיעך
את־דברי:

24O 18 3 וארד בית היוצר
והנהו עשה מלאכה
על־האבנים:

24O 18 4 ונשחת הכלי אשר
הוא עשה בחמר ביד
היוצר ושב ויעשהו
כלי אחר כאשר ישר
בעיני היוצר

			לעשות:
240	18	5	ויהי דבר־יהוה אלי לאמור:
	240	18	6 הכיוצר הזה לא־אוכל לעשות לכם בית ישראל נאם־יהוה הנה כחמר ביד היוצר כן־אתם בידי בית ישראל:
240	18	7	רגע אדבר על־גוי ועל־ממלכה לנתוש ולנתוץ ולהאביד:
	240	18	8 ושב הגוי ההוא מרעתו אשר דברתי עליו ונחמתי על־הרעה אשר חשבתי לעשות לו:
240	18	9	ורגע אדבר על־גוי ועל־ממלכה לבנת ולנטע:
240	18	10	ועשה הרעה בעיני לבלתי שמע בקולי ונחמתי על־הטובה אשר אמרתי להיטיב אותו:
	240	18	11 ועתה אמר־נא אל־איש־יהודה ועל־יושבי ירושלם לאמר כה אמר יהוה הנה אנכי יוצר עליכם רעה וחשב עליכם מחשבה שובו נא איש מדרכו הרעה והיטיבו דרכיכם ומעלליכם:
	240	18	12 ואמרו נואש כי־אחרי מחשבותינו נלך ואיש שררות לבו־הרע נעשה:
240	18	13	לכן כה אמר יהוה שאלו־נא בגוים מי שמע כאלה שעררת עשתה מאד בתולת

ישראל:

24O	18	14	היעזב מצור שדי שלג לבנון אם־ינתשו מים זרים קרים נוזלים:
24O	18	15	כי־שכחני עמי לשוא יקטרו ויכשלו בדרכיהם שבילי עולם ללכת נתיבות דרך לא סלולה:
24O	18	16	לשום ארצם לשמה שרוקת עולם כל עובר עליה ישם ויניד בראשו:
24O	18	17	כרוח־קדים אפיצם לפני אויב ערף ולא־פנים אראם ביום אידם:
24O	18	18	ויאמרו לכו ונחשבה על־ירמיהו מחשבות כי לא־תאבד תורה מכהן ועצה מחכם ודבר מנביא לכו ונכהו בלשון ואל־נקשיבה אל־כל־דבריו:
24O	18	19	הקשיבה יהוה אלי ושמע לקול יריבי:
24O	18	20	הישלם תחת־טובה רעה כי־כרו שוחה לנפשי זכר עמדי לפניך לדבר עליהם טובה להשיב את־חמתך מהם:
24O	18	21	לכן תן את־בניהם לרעב והגרם על־ידי־חרב ותהינה נשיהם שכלות ואלמנות ואנשיהם יהיו הרגי מות בחוריהם מכי־חרב במלחמה:
24O	18	22	תשמע זעקה מבתיהם

כִּי־תִּבְיֵא עֲלֵיהֶם
גְּדוּד פֶּתָאם כִּי־כָרוּ
שִׁיחָה לִלְכַּדְנִי וּפְחִים
טִמְנּוּ לִרְגְלִי:

24O 18 23 וְאַתָּה יְהוָה יָדַעַת
אֶת־כָּל־עֲצָתְךָ עָלַי
לְמוֹת אֶל־תִּכְפֹּר
עַל־עוֹנָם וְחַטָּאתָם
מִלִּפְנֵיךְ אֶל־תִּמְחֵה
וְהָיוּ מַכְשָׁלִים לִפְנֵיךְ
בַּעַת אַפְךָ עֹשֶׂה בָהֶם:

24O 19 1 כֹּה אָמַר יְהוָה הַלּוֹךְ
וְקָנִיתָ בְּקִבְקִי יוֹצֵר
חֶרֶשׁ וּמִזְקָנֵי הָעָם
וּמִזְקָנֵי הַכְּהֹנִים:

24O 19 2 וַיֵּצֵאת אֶל־גֵּיא
בֶּן־הֲנֹם אֲשֶׁר פָּתַח
שַׁעַר הַחֲרוֹסוֹת וּקְרָאתָ
שֵׁם אֶת־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־
אִדְּבַר אֵלֶיךָ:

24O 19 3 וַאֲמַרְתָּ שְׁמַעוּ
דְּבַר־יְהוָה מַלְכֵי
יְהוּדָה וַיִּשְׁבִּי
יְרוּשָׁלַם כֹּה־אָמַר
יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל הִנְנִי מֵבִיא
רָעָה עַל־הַמָּקוֹם הַזֶּה
אֲשֶׁר כָּל־שְׁמַעְיָה תִּצְלַנָּה
אֲזַנִּיו:

24O 19 4 יַעַן אֲשֶׁר עֲזַבְנִי
וַיִּנָּכְרוּ אֶת־הַמָּקוֹם
הַזֶּה וַיִּקְטְרוּ־בּו
לְאֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר
לֹא־יִדְעוּם הִמָּה
וַאֲבוֹתֵיהֶם וּמַלְכֵי
יְהוּדָה וּמִלְּאוּ
אֶת־הַמָּקוֹם הַזֶּה דָּם
נָקִים:

24O 19 5 וּבָנוּ אֶת־בָּמוֹת הַבַּעַל
לְשָׂרֵף אֶת־בְּנֵיהֶם בָּאֵשׁ
עֲלוֹת לְבַעַל אֲשֶׁר
לֹא־צוִיתִי וְלֹא
דִּבַּרְתִּי וְלֹא עָלְתָה

על־לבי:

24O 19 6 לכן הנה־ימים באים
נאם־יהוה ולא־יקרא
למקום הזה עוד
התפת וגיא בן־הנם
כי אם־גיא ההרגה:

24O 19 7 ובקתי את־עצת
יהודה וירושלם
במקום הזה והפלתיים
בחרב לפני איביהם
וביד מבקשי נפשם
ונתתי את־נבלתם
למאכל לעוף השמים
ולבהמת הארץ:

24O 19 8 ושמתי את־העיר
הזאת לשמה ולשרקה
כל עבר עליה ישם
וישרק על־כל־
מכתה:

24O 19 9 והאכלתיים את־בשר
בניהם ואת בשר
בנתיהם ואיש
בשר־רעהו יאכלו
במצור ובמצוק אשר
יציקו להם איביהם
ומבקשי נפשם:

24O 19 10 ושברת הבקבק לעיני
האנשים ההלכים
אותך:

24O 19 11 ואמרת אליהם
כה־אמר יהוה צבאות
ככה אשבר את־העם
הזה ואת־העיר הזאת
כאשר ישבר את־כלי
היוצר אשר לא־יוכל
להרפה עוד ובתפת
יקברו מאין מקום
לקבור:

24O 19 12 כן־אעשה למקום הזה
נאם־יהוה וליושביו
ולתת את־העיר הזאת
כתפת:

24O 19 13 והיו בתי ירושלם

ובתי מלכי יהודה
 כמקום התפת הטמאים
 לכל הבתים אשר
 קטרו על־גגתיהם
 לכל צבא השמים
 והסך נסכים לאלהים
 אחרים:

24O 19 14 ויבא ירמיהו מהתפת
 אשר שלחו יהוה שם
 להנבא ויעמד בחצר
 בית־יהוה ויאמר
 אל־כל־העם:

24O 19 15 כה־אמר יהוה צבאות
 אלהי ישראל הנני
 מבי אל־העיר הזאת
 ועל־כל־עריה את
 כל־הרעה אשר דברתי
 עליה כי הקשו
 את־ערפם לבלתי
 שמוע את־דברי:

24O 20 1 וישמע פשחור
 בן־אמר הכהן
 והוא־פקיד נגיד
 בבית יהוה
 את־ירמיהו נבא
 את־הדברים האלה:

24O 20 2 ויכה פשחור את
 ירמיהו הנביא ויתן
 אתו על־המהפכת אשר
 בשער בנימן העליון
 אשר בבית יהוה:

24O 20 3 ויהי ממחרת ויצא
 פשחור את־ירמיהו
 מן־המהפכת ויאמר
 אליו ירמיהו לא
 פשחור קרא יהוה
 שמך כי אם־מגור
 מסביב:

24O 20 4 כי כה אמר יהוה
 הנני נתנך למגור
 לך ולכל־אהביך
 ונפלו בחרב איביהם
 ועיניך ראות

			<p>ואת־כל־יהודה אתן ביד מלך־בבל והגלם בבלה והכם בחרב: ונתתי את־כל־חסן העיר הזאת ואת־כל־יגיעה ואת־כל־יקרה ואת כל־אוצרות מלכי יהודה אתן ביד איביהם ובזזום ולקחום והביאום בבלה:</p>
24O	20	5	
			<p>ואתה פשחור וכל ישבי ביתך תלכו בשבי ובבל תבוא ושם תמות ושם תקבר אתה וכל־אהביך אשר־נבאת להם בשקר:</p>
24O	20	6	
			<p>פתיני יהוה ואפת חזקתני ותוכל הייתי לשחוק כל־היום כלה לעג לי:</p>
24O	20	7	
			<p>כי־מדי אדבר אזעק חמס ושד אקרא כי־היה דבר־יהוה לי לחרפה ולקלס כל־היום:</p>
24O	20	8	
			<p>ואמרתי לא־אזכרנו ולא־אדבר עוד בשמו והיה בלבי כאש בערת עצר בעצמתי ונלאיתי כלכל ולא אוכל:</p>
24O	20	9	
			<p>כי שמעתי דבת רבים מגור מסביב הגידו ונגידנו כל אנוש שלומי שמרי צלעי אולי יפתה ונוכלה לו ונקחה נקמתנו ממנו:</p>
24O	20	10	
			<p>ויהוה אותי כגבור</p>
24O	20	11	

			עריץ על־כן רדפי יכשלו ולא יכלו בשו מאד כי לא השכילו כלמת עולם לא תשכח:
24O	20	12	ויהוה צבאות בחן צדיק ראה כליות ולב אראה נקמתך מהם כי אליך גליתי את־ריבי:
24O	20	13	שירו ליהוה הללו את־יהוה כי הציל את־נפש אביון מיד מרעים:
24O	20	14	ארור היום אשר ילדתי בו יום אשר־ילדתני אמי אלי־יהי ברוך:
24O	20	15	ארור האיש אשר בשר את־אבי לאמר ילד־לך בן זכר שמח שמחהו:
24O	20	16	והיה האיש ההוא כערים אשר־הפך יהוה ולא נחם ושמע זעקה בבקר ותרועה בעת צהרים:
24O	20	17	אשר לא־מותתני מרחם ותהי־לי אמי קברי ורחמה הרת עולם:
24O	20	18	למה זה מרחם יצאתי לראות עמל ויגון ויכלו בבשת ימי:
24O	21	1	הדבר אשר־היה אלי־ירמיהו מאת יהוה בשלח אליו המלך צדקיהו את־ פ־שחור בן־מלכיה ואת־צפניה בן־מעשיה הכהן לאמר:
24O	21	2	דרש־נא בעדנו

			את־יהוה כי נבוכדראצר מלך־בבל נלחם עלינו אולי יעשה יהוה אותנו ככל־נפלאותיו ויעלה מעלינו:
24O	21	3	ויאמר ירמיהו אליהם כה תאמרן אל־צדקיהו:
24O	21	4	כה־אמר יהוה אלהי ישראל הנני מסב את־כלי המלחמה אשר בידכם אשר אתם נלחמים במ את־מלך בבל ואת־הכשדים הצרים עליכם מחוץ לחומה ואספתי אותם אל־תוך העיר הזאת:
24O	21	5	ונלחמתי אני אתכם ביד נטויה ובזרוע חזקה ובאף ובחמה ובקצף גדול:
24O	21	6	והכיתי את־יושבי העיר הזאת ואת־האדם ואת־הבהמה בדבר גדול ימתו:
24O	21	7	ואחרי־כן נאמ־יהוה אתן את־צדקיהו מלך־יהודה ואת־עבדיו ואת־העם ואת־הנשואים בעיר הזאת מן־הדבר מן־החרב ומן־הרעב ביד נבוכדראצר מלך־בבל וביד איביהם וביד מבקשי נפשם והכם לפי־חרב לא־יחוס עליהם ולא יחמל ולא ירחם:
24O	21	8	ואל־העם הזה תאמר כה אמר יהוה הנני נתן לפניכם את־דרך

			החיים ואת־דרך המות:
24O	21	9	הישב בעיר הזאת ימות בחרב וברעב ובדבר והיוצא ונפל על־הכשדים הצרים עליכם יחיה והיתה־לו נפשו לשלל:
24O	21	10	כי שמתי פני בעיר הזאת לרעה ולא לטובה נאם־יהוה ביד־מלך בבל תנתן ושרפה באש:
24O	21	11	ולבית מלך יהודה שמעו דבר־יהוה:
24O	21	12	בית דוד כה אמר יהוה דינו לבקר משפט והצילו גזול מיד עושק פן־תצא כאש חמתי ובערה ואין מכבה מפני רע מעלליהם:
24O	21	13	הנני אליך ישבת העמק צור המישר נאם־יהוה האמרים מי־יחת עלינו ומי יבוא במעונותינו:
24O	21	14	ופקדתי עליכם כפרי מעלליכם נאם־יהוה והצתי אש ביערה ואכלה כל־סביביה:
24O	22	1	כה אמר יהוה רד בית־מלך יהודה ודברת שם את־הדבר הזה:
24O	22	2	ואמרת שמע דבר־יהוה מלך יהודה הישב על־כסא דוד אתה ועבדיך ועמך הבאים בשערים האלה:
24O	22	3	כה אמר יהוה עשו

משפט וצדקה והצילו
גזול מיד עשוק וגר
יתום ואלמנה
אל־תנו אל־תחמסו
ודם נקי אל־תשפכו
במקום הזה:

24O 22 4 כי אִם־עשו תעשו
את־הדבר הזה ובאו
בשערי הבית הזה
מלכים יושבים לדוד
על־כסאו רכבים
ברכב ובסוסים הוא
ועבדו ועמו:

24O 22 5 ואם לא תשמעו
את־הדברים האלה בי
נשבעתי נא־מ־יהוה
כִּי־לחרבה יהיה
הבית הזה:

24O 22 6 כִּי־כה אמר יהוה
על־בית מלך יהודה
גלעד אתה לי ראש
הלבנון אִם־לא
אשיתך מדבר ערים
לא נושבה:

24O 22 7 וקדשתי עליך
משחתים איש וכליו
וכרתו מבחר ארזיך
והפילו על־האש:

24O 22 8 ועברו גוים רבים
על העיר הזאת
ואמרו איש אל־רעהו
על־מה עשה יהוה
ככה לעיר הגדולה
הזאת:

24O 22 9 ואמרו על אשר עזבו
את־ברית יהוה
אלהיהם וישתחוו
לאלהים אחרים
ויעבדום:

24O 22 10 אל־תבכו למת
ואל־תגדו לו בכו
בכו להלך כי לא
ישוב עוד וראה את־

ארץ מולדתו:

24O 22 11 כי כה אמר־יהוה
אל־שלם בן־יאשיהו
מלך יהודה המלך
תחת יאשיהו אביו
אשר יצא מן־המקום
הזה לא־ישוב שם
עוד:

24O 22 12 כי במקום אשר־הגלו
אתו שם ימות
ואת־הארץ הזאת
לא־יראה עוד:

24O 22 13 הוי בנה ביתו
בלא־צדק ועליותיו
בלא משפט ברעהו
יעבד חנם ופעלו לא
יתן־לו:

24O 22 14 האמר אבנה־לי בית
מדות ועליות
מרוחים וקרע לו
חלוני וספון בארז
ומשוח בששר:

24O 22 15 התמלך כי אתה
מתחרה בארז אביך
הלוא אכל ושתה
ועשה משפט וצדקה
אז טוב לו:

24O 22 16 דן דין־עני ואביון
אז טוב הלוא־היא
הדעת אתי
נאמ־יהוה:

24O 22 17 כי אין עיניך ולבך
כי אם־על־בצעך ועל
דמ־הנקי לשפוך
ועל־העשק
ועל־המרוצה לעשות:

24O 22 18 לכן כה־אמר יהוה
אל־יהויקים
בן־יאשיהו מלך
יהודה לא־יספדו לו
הוי אחי והוי אחות
לא־יספדו לו הוי
אדון והוי הדה:

24O	22	19	קבורת חמור יקבר סחוב והשלך מהלאה לשערי ירושלם:
24O	22	20	עלי הלבנון וצעקי ובבשן תני קולך וצעקי מעברים כי נשברו כל־מאהביך:
24O	22	21	דברתי אליך בשלותיך אמרת לא אשמע זה דרכך מנעוריך כי לא־שמעת בקולי:
24O	22	22	כל־רעיך תרעה־רוח ומאהביך בשבי ילכו כי אז תבשי ונכלמת מכל רעתך:
24O	22	23	ישבתי בלבנון מקננתי בארזים מה־נחנת בבא־לך חבלים חיל כילדה:
24O	22	24	חי־אני נא־מ־יהוה כי א־מ־יהיה כניהו בן־יהויקים מלך יהודה חותם על־יד ימיני כי משם אתקנך:
24O	22	25	ונתתיך ביד מבקשי נפשך וביד אשר־אתה יגור מפניהם וביד נבוכדראצר מלך־בבל וביד הכשדים:
24O	22	26	והטלתי אתך ואת־אמך אשר ילדתך על הארץ אחרת אשר לא־ילדתם שם ושם תמותו:
24O	22	27	ועל־הארץ אשר־הם מנשאים את־נפשם לשוב שם שמה לא ישוּבו:
24O	22	28	העצב נבזה נפוץ האיש הזה כניהו א־מ־כלי אין חפץ בו

			מדוע הוטלו הוא וזרעו והשלכו על־הארץ אשר לא־ידעו:
24O	22	29	ארץ ארץ ארץ שמעי דבר־יהוה:
24O	22	30	כה אמר יהוה כתבו את־האיש הזה ערירי גבר לא־יצלח בימיו כי לא יצלח מזרעו איש ישב על־כסא דוד ומשל עוד ביהודה:
24O	23	1	הוי רעים מאבדים ומפצים את־צאן מרעיתי נאם־יהוה:
24O	23	2	לכן כה־אמר יהוה אלהי ישראל על־הרעים הרעים את־עמי אתם הפצתם את־ צאני ותדחום ולא פקדתם אתם הנני פקד עליכם את־רע מעלליכם נאם־ יהוה:
24O	23	3	ואני אקבץ את־שארית צאני מכל הארצות אשר־הדחתי אתם שם והשבתי אתהן על־נוהן ופרו ורבו:
24O	23	4	והקמתי עליהם רעים ורעום ולא־ייראו עוד ולא־יחתו ולא יפקדו נאם־ יהוה:
24O	23	5	הנה ימים באים נאם־יהוה והקמתי לדוד צמח צדיק ומלך מלך והשכיל ועשה משפט וצדקה בארץ:
24O	23	6	בימיו תושע יהודה וישראל ישכן לבטח

			וזה־שמו אשר־יקראו יהוה צדקנו:
24O	23	7	לכן הנה־ימים באים נאם־יהוה ולא־יאמרו עוד חיי־הוה אשר העלה את־בני ישראל מארץ מצרים:
24O	23	8	כי אם־חיי־הוה אשר העלה ואשר הביא את־זרע בית ישראל מארץ צפונה ומכל הארצות אשר הדחתים שם וישבו על־אדמתם:
24O	23	9	לנבאים נשבר לבי בקרבי רחפו כל־עצמותי הייתי כאיש שכור וכגבר עברו יין מפני יהוה ומפני דברי קדשו:
24O	23	10	כי מנאפים מלאה הארץ כ־מפני אלה אבלה הארץ יבשו נאות מדבר ותהי מרוצתם רעה וגבורתם לא־כן:
24O	23	11	כ־גם־נביא גם־כהן חנפו גם־בביתי מצאתי רעתם נאם־יהוה:
24O	23	12	לכן יהיה דרכם להם כחלקלקות באפלה ידחו ונפלו בה כ־אביא עליהם רעה שנת פקדתם נאם־יהוה:
24O	23	13	ובנביאי שמרון ראיתי תפלה הנבאו בבעל ויתעו את־עמי את־ישראל:
24O	23	14	ובנבאי ירושלם

ראיתי שערורה נאוף
והלך בשקר וחזקו
ידי מרעים
לבלתי־ישבו איש
מרעתו היו־לי כלם
כסדם וישביה
כעמרה:

15 לכן כה־אמר יהוה
24O 23 צבאות על־הנבאים
הנני מאכיל אותם
לענה והשקתים
מי־ראש כי מאת
נביאי ירושלם יצאה
חנפה לכל־הארץ:

16 כה־אמר יהוה צבאות
24O 23 אל־תשמעו על־דברי
הנבאים הנבאים לכם
מהבלים המה אתכם
חזון לבם ידברו לא
מפי יהוה:

17 אמרים אמור למנאצי
24O 23 דבר יהוה שלום
יהיה לכם וכל הלך
בשררות לבו אמרו
לא־תבוא עליכם
רעה:

18 כי מי עמד בסוד
24O 23 יהוה וירא וישמע
את־דברו מי־הקשיב
דברי וישמע:

19 הגה סערת יהוה חמה
24O 23 יצאה וסער מתחולל
על ראש רשעים
יחול:

20 לא ישוב אף־יהוה
24O 23 עד־עשתו ועד־הקימו
מזמות לבו באחרית
הימים תתבוננו בה
בינה:

21 לא־שלחתי
24O 23 את־הנבאים והם רצו
לא־דברתי אליהם
והם נבאו:

240	23	22	<p>ואם־עמדו בסודי וישמעו דברי את־עמי וישבום מדרכם הרע ומרע מעלליהם:</p>
240	23	23	<p>האלהי מקרב אני נאם־יהוה ולא אלהי מרחק:</p>
240	23	24	<p>אם־יסתר איש במסתרים ואני לא־אראנו נאם־יהוה הלוא את־השמים ואת־הארץ אני מלא נאם־יהוה:</p>
240	23	25	<p>שמעתי את אשר־אמרו הנבאים הנבאים בשמי שקר לאמר חלמתי חלמתי:</p>
240	23	26	<p>עד־מתי היש בלב הנבאים נבאי השקר ונביאי תרמת לבם:</p>
240	23	27	<p>החשבים להשכיח את־עמי שמי בחלומתם אשר יספרו איש לרעהו כאשר שכחו אבותם את־שמי בבעל:</p>
240	23	28	<p>הנביא אשר־אתו חלום יספר חלום ואשר דברי אתו ידבר דברי אמת מה־ לתבן את־הבר נאם־יהוה:</p>
240	23	29	<p>הלוא כה דברי כאש נאם־יהוה וכפטיש יפצץ סלע:</p>
240	23	30	<p>לכן הנני על־הנבאים נאם־יהוה מגנבי דברי איש מאת רעהו:</p>
240	23	31	<p>הנני על־הנביאם נאם־יהוה הלקחים</p>

לשונם וינאמו נאם:

24O 23 32 הנני על־נבאי

חלמות שקר

נאם־יהוה ויספרום

ויתעו את־עמי

בשקריהם ובפחזותם

ואנכי לא־שלחתים

ולא צויתים והועיל

לא־יועילו לעם־הזה

נאם־יהוה:

24O 23 33 וכי־ישאלך העם הזה

או־הנביא או־כהן

לאמר מה־משא יהוה

ואמרת אליהם

את־מה־משא ונטשתי

אתכם נאם־יהוה:

24O 23 34 והנביא והכהן והעם

אשר יאמר משא יהוה

ופקדתי על־האיש

ההוא ועל־ביתו:

24O 23 35 כה תאמרו איש

על־רעהו ואיש

אל־אחיו מה־ענה

יהוה ומה־דבר

יהוה:

24O 23 36 ומשא יהוה לא

תזכרו־עוד כי המשא

יהיה לאיש דברו

והפכתם את־דברי

אלהים חיים יהוה

צבאות אלהינו:

24O 23 37 כה תאמר אל־הנביא

מה־ענך יהוה

ומה־דבר יהוה:

24O 23 38 ואם־משא יהוה

תאמרו לכן כה אמר

יהוה יען אמרכם

את־הדבר הזה משא

יהוה ואשלח אליכם

לאמר לא תאמרו משא

יהוה:

24O 23 39 לכן הנני ונשיתי

אתכם נשא ונטשתי

			אתכם ואת־העיר אשר נתתי לכם ולאבותיכם מעל פני:
24O	23	40	ונתתי עליכם חרפת עולם וכלמות עולם אשר לא תשכח:
24O	24	1	הראני יהוה והנה שני דודאי תאנים מועדים לפני היכל יהוה אחרי הגלות נבוכדראצר מלך־בבל את־יכניהו בן־יהויקים מלך־יהודה ואת־שרי יהודה ואת־החרש ואת־המסגר מירושלם ויבאם בבל:
24O	24	2	הדוד אחד תאנים טבות מאד כתאני הבכרות והדוד אחד תאנים רעות מאד אשר לא־תאכלנה מרע:
24O	24	3	ויאמר יהוה אלי מה־אתה ראה ירמיהו ואמר תאנים התאנים הטבות טבות מאד והרעות רעות מאד אשר לא־תאכלנה מרע:
24O	24	4	ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:
24O	24	5	כה־אמר יהוה אלהי ישראל כתאנים הטבות האלה כן־אכיר את־גלות יהודה אשר שלחתי מן־המקום הזה ארץ כשדים לטובה:
24O	24	6	ושמתי עיני עליהם לטובה והשבתיים על־הארץ הזאת

			ובניתים ולא אהרס ונטעתים ולא אתוש: ונתתי להם לב לדעת אתי כי אני יהוה והיירלי לעם ואנכי אהיה להם לאלהים כיישבו אלי בכל לבם:
24O	24	7	וכתאנים הרעות אשר לא־תאכלנה מרע כי־כה אמר יהוה כן אתן את־צדקיהו מלך־יהודה ואת־שריו ואת שארית ירושלם הנשארים בארץ הזאת והישבים בארץ מצרים:
24O	24	9	ונתתים לזועה לרעה לכל ממלכות הארץ לחרפה ולמשל לשנינה ולקללה בכל־המקמות אשר־אדיחם שם:
24O	24	10	ושלחתי במ־את־החרב את־הרעב ואת־הדבר עד־תמם מעל האדמה אשר־נתתי להם ולאבותיהם:
24O	25	1	הדבר אשר־היה על־ירמיהו על־כל־עם יהודה בשנה הרבעית ליהויקים בן־ יאשיהו מלך יהודה היא השנה הראשנית לנבוכדראצר מלך בבל:
24O	25	2	אשר דבר ירמיהו הנביא על־כל־עם יהודה ואל כל־ישבי ירושלם לאמר:
24O	25	3	מן־שלש עשרה שנה

ליאשיהו בן־אמון

מלך יהודה ועד

היום הזה זה שלש

ועשרים שנה היה

דבר־יהוה אלי

ואדבר אליכם אשכים

ודבר ולא שמעתם:

24O 25 4 ושלח יהוה אליכם

את־כל־עבדיו

הנבאים השכם ושלח

ולא שמעתם ולא־

הטיתם את־אזנכם

לשמע:

24O 25 5 לאמר שוב־נא איש

מדרכו הרעה ומרע

מעלליכם ושב

על־האדמה אשר נתן

יהוה לכם

ולאבותיכם

למן־עולם

ועד־עולם:

24O 25 6 ואל־תלכו אחרי

אלהים אחרים לעבדם

ולהשתחות להם

ולא־תכעיסו אותי

במעשה ידיכם ולא

ארע לכם:

24O 25 7 ולא־שמעתם אלי

נאם־יהוה למען

הכעסוני במעשה

ידיכם לרע לכם:

24O 25 8 לכן כה אמר יהוה

צבאות יען אשר

לא־שמעתם את־דברי:

24O 25 9 הנני שלח ולקחתי

את־כל־משפחות צפון

נאם־יהוה

ואל־נבוכדראצר

מלך־בבל עבדי

והבאתים על־הארץ

הזאת ועל־ישיביה

ועל כל־הגוים האלה

סביב והחרמתים

			ושמתים לשמה ולשרקה ולחרבות עולם:
240	25	10	והאבדתי מהם קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה קול רחים ואור נר:
240	25	11	והיתה כל־הארץ הזאת לחרבה לשמה ועבדו הגוים האלה את־מלך בבל שבעים שנה:
240	25	12	והיה כמלאות שבעים שנה אפקד על־מלך־בבל ועל־הגוי ההוא נאם־יהוה את־עונם ועל־ארץ כשדים ושמתי אתו לשממות עולם:
240	25	13	והבאיתי על־הארץ ההיא את־כל־דברי אשר־דברתי עליה את כל־הכתוב בספר הזה אשר־נבא ירמיהו על־כל־הגוים:
240	25	14	כי עבדו־בם גס־המה גוים רבים ומלכים גדולים ושלמתי להם כפעלם וכמעשה ידיהם:
240	25	15	כי כה אמר יהוה אלהי ישראל אלי קח את־כוס היין החמה הזאת מידי והשקיתה אתו את־כל־הגוים אשר אנכי שלח אותך אליהם:
240	25	16	ושתו והתגעשו והתהללו מפני החרב אשר אנכי שלח בינתם:
240	25	17	ואקח את־הכוס מיד

			יהוה ואשקה את כל־הגוים אשר־שלחני יהוה אליהם:
240	25	18	את־ירושלם ואת־ערי יהודה ואת־מלכיה את־שריה לתת אתם לחרבה לשמה לשרקה ולקללה כיום הזה:
240	25	19	את־פרעה מלך־מצרים ואת־עבדיו ואת־שריו ואת־כל־עמו:
240	25	20	ואת כל־הערב ואת כל־מלכי ארץ העוז ואת כל־מלכי ארץ פלשתים ואת־ אשקלון ואת־עזה ואת־עקרון ואת שארית אשדוד:
240	25	21	את־אדום ואת־מואב ואת־בני עמון:
240	25	22	ואת כל־מלכי־צר ואת כל־מלכי צידון ואת מלכי האי אשר בעבר הים:
240	25	23	ואת־דדן ואת־תימא ואת־בוז ואת כל־קצוצי פאה:
240	25	24	ואת כל־מלכי ערב ואת כל־מלכי הערב השכנים במדבר:
240	25	25	ואת כל־מלכי זמרי ואת כל־מלכי עילם ואת כל־מלכי מדי:
240	25	26	ואת כל־מלכי הצפון הקרבים והרחקים איש אל־אחיו ואת כל־הממלכות הארץ אשר על־פני האדמה ומלך ששך ישתה אחריהם:
240	25	27	ואמרת אליהם

כה־אמר יהוה צבאות
אלהי ישראל שתו
ושכרו וקיו ונפלו
ולא תקומו מפני
החרב אשר אנכי שלח
ביניכם:

24O 25 28 והיה כי ימאנו
לקחת־הכוס מידך
לשתות ואמרת אליהם
כה אמר יהוה צבאות
שתו תשתו:

24O 25 29 כי הנה בעיר אשר
נקרא־שמי עליה
אנכי מחל להרע
ואתם הנקה תנקו לא
תנקו כי חרב אני
קרא על־כל־ישבי
הארץ נאם יהוה
צבאות:

24O 25 30 ואתה תנבא אליהם
את כל־הדברים האלה
ואמרת אליהם יהוה
ממרום ישאג וממעון
קדשו יתן קולו שאג
ישאג על־נוהו הידד
כדרכים יענה אל
כל־ישבי הארץ:

24O 25 31 בא שאון עד־קצה
הארץ כי ריב ליהוה
בגוים נשפט הוא
לכל־בשר הרשעים
נתנם לחרב
נאם־יהוה:

24O 25 32 כה אמר יהוה צבאות
הנה רעה יצאת מגוי
אל־גוי וסער גדול
יעור מירכתי־ארץ:

24O 25 33 והיו חללי יהוה
ביום ההוא מקצה
הארץ ועד־קצה הארץ
לא יספדו ולא
יאספו ולא יקברו
לדמן על־פני האדמה

יהיו:

240	25	34	הילילו הרעים
וזעקו והתפלשו
אדירי הצאן
כי־מלאו ימיכם
לטבוח ותפוצותיכם
ונפלתם ככלי חמדה:
240 25 35 ואבד מנוס
מן־הרעים ופליטה
מאדירי הצאן:
240 25 36 קול צעקת הרעים
ויללת אדירי הצאן
כי־שדד יהוה
את־מרעיתם:
240 25 37 ונדמו נאות השלום
מפני חרון
אף־יהוה:
240 25 38 עזב ככפיר סכו
כי־היתה ארצם לשמה
מפני חרון היונה
ומפני חרון אפו:
240 26 1 בראשית ממלכות
יהויקים בן־יאשיהו
מלך יהודה היה
הדבר הזה מאת יהוה
לאמר:
240 26 2 כה אמר יהוה עמד
בחצר בית־יהוה
ודברת על־כל־ערי
יהודה הבאים
להשתחות בית־יהוה
את כל־הדברים אשר
צויתך לדבר אליהם
אל־תגרע דבר:
240 26 3 אולי ישמעו וישבו
איש מדרכו הרעה
ונחמתי אל־הרעה
אשר אנכי חשב
לעשות להם מפני רע
מעלליהם:
240 26 4 ואמרת אליהם כה
אמר יהוה אם־לא
תשמעו אלי ללכת |
|-----|----|----|---|

			בתורתִי אשר נתתי לפניכם:
24O	26	5	לשמע על־דברי עבדי הנבאים אשר אנכי שלח אליכם והשכם ושלח ולא שמעתם: ונתתי את־הבית הזה כשלה ואת־העיר הזאתה אתן לקללה לכל גויי הארץ: וישמעו הכהנים והנבאים וכל־העם את־ירמיהו מדבר את־הדברים האלה בבית יהוה:
24O	26	6	ויהי ככלות ירמיהו לדבר את כל־אשר־צוה יהוה לדבר אל־כל־העם ויתפשו אתו הכהנים והנבאים וכל־העם לאמר מות תמות: מדוע נבית
24O	26	7	בשם־יהוה לאמר כשלו יהיה הבית הזה והעיר הזאת תחרב מאין יושב ויקהל כל־העם אל־ירמיהו בבית יהוה:
24O	26	8	וישמעו שרי יהודה את הדברים האלה ויעלו מבית־המלך בית יהוה וישבו בפתח שער־יהוה החדש:
24O	26	9	ויאמרו הכהנים והנבאים אל־השרים ואל־כל־העם לאמר משפט־מות לאיש הזה כי נבא אל־העיר הזאת כאשר שמעתם באזניכם:
24O	26	10	
24O	26	11	
24O	26	12	
24O	26	13	
24O	26	14	
24O	26	15	
24O	26	16	
24O	26	17	
24O	26	18	
24O	26	19	
24O	26	20	
24O	26	21	
24O	26	22	
24O	26	23	
24O	26	24	
24O	26	25	
24O	26	26	
24O	26	27	
24O	26	28	
24O	26	29	
24O	26	30	
24O	26	31	
24O	26	32	
24O	26	33	
24O	26	34	
24O	26	35	
24O	26	36	
24O	26	37	
24O	26	38	
24O	26	39	
24O	26	40	
24O	26	41	
24O	26	42	
24O	26	43	
24O	26	44	
24O	26	45	
24O	26	46	
24O	26	47	
24O	26	48	
24O	26	49	
24O	26	50	
24O	26	51	
24O	26	52	
24O	26	53	
24O	26	54	
24O	26	55	
24O	26	56	
24O	26	57	
24O	26	58	
24O	26	59	
24O	26	60	
24O	26	61	
24O	26	62	
24O	26	63	
24O	26	64	
24O	26	65	
24O	26	66	
24O	26	67	
24O	26	68	
24O	26	69	
24O	26	70	
24O	26	71	
24O	26	72	
24O	26	73	
24O	26	74	
24O	26	75	
24O	26	76	
24O	26	77	
24O	26	78	
24O	26	79	
24O	26	80	
24O	26	81	
24O	26	82	
24O	26	83	
24O	26	84	
24O	26	85	
24O	26	86	
24O	26	87	
24O	26	88	
24O	26	89	
24O	26	90	
24O	26	91	
24O	26	92	
24O	26	93	
24O	26	94	
24O	26	95	
24O	26	96	
24O	26	97	
24O	26	98	
24O	26	99	
24O	26	100	

ויאמר ירמיהו 12 26 24O
אל־כֹּל־הַשָּׂרִים
וּל־כֹּל־הָעָם לֵאמֹר
יְהוָה שִׁלַּחֲנִי לִהְנוּבָא
אֶל־הַבַּיִת הַזֶּה
וּלְהַעֲרִיר הַזֹּאת אֵת
כֹּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
שָׁמַעְתֶּם:

ועתה היטיבו 13 26 24O
דרכיכם ומעלליכם
ושמעו בקול יְהוָה
אלהיכם וינחם יְהוָה
אֶל־הָרָעָה אֲשֶׁר דִּבֶּר
עֲלֵיכֶם:

ואני הנני בידכם 14 26 24O
עֲשׂוּ־לִי כָטוֹב וְכִישׁוֹר
בְּעֵינֵיכֶם:

אך ידע תדעו כי 15 26 24O
אִם־מַמְתִּים אַתֶּם אֵתִי
כִי־דָם נָקִי אַתֶּם
נִתְּנִים עֲלֵיכֶם
וּלְהַעֲרִיר הַזֹּאת
וּלְיִשְׁבִּיָּה כִּי בִאֲמַת
שִׁלַּחֲנִי יְהוָה עֲלֵיכֶם
לִדְבַר בְּאָזְנֵיכֶם אֵת
כֹּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה:

ויאמרו השרים 16 26 24O
וְכֹל־הָעָם אֶל־הַכֹּהֲנִים
וּלְהַנְבִּיאִים
אֵין־לָאִישׁ הַזֶּה
מִשְׁפָּט־מוֹת כִּי בִשְׁם
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ דִּבֶּר
אֲלֵינוּ:

ויקמו אנשים מזקני 17 26 24O
הָאָרֶץ וַיֹּאמְרוּ
אֶל־כָּל־קַהֲלֵי הָעָם
לֵאמֹר:

מיכיה המורשתי היה 18 26 24O
נִבָּא בִימֵי חִזְקִיָּהוּ
מֶלֶךְ־יְהוּדָה וַיֹּאמֶר
אֶל־כָּל־עַם יְהוּדָה
לֵאמֹר כֹּה־אָמַר יְהוָה
צְבָאוֹת צִיּוֹן שְׂדֵה

			תחרש וירושלים
			עיים תהיה והר
			הבית לבמות יער:
240	26	19	ההמת המתהו חזקיהו
			מלך־יהודה
			וכל־יהודה הלא ירא
			את־יהוה ויחל
			את־פני יהוה וינחם
			יהוה אל־הרעה
			אשר־דבר עליהם
			ואנחנו עשים רעה
			גדולה
			על־נפשותינו:
240	26	20	וגם־איש היה מתנבא
			בשם יהוה אוריהו
			בן־שמעיהו מקרית
			היערים וינבא
			על־העיר הזאת
			ועל־הארץ הזאת ככל
			דברי ירמיהו:
	240	26 21	וישמע
			המלך־יהויקים
			וכל־גבוריו
			וכל־השרים
			את־דבריו ויבקש
			המלך המיתו וישמע
			אוריהו וירא ויברח
			ויבא מצרים:
	240	26 22	וישלח המלך
			יהויקים אנשים
			מצרים את אלנתן
			בן־עכבור ואנשים
			אתו אל־מצרים:
	240	26 23	ויוציאו את־אוריהו
			ממצרים ויבאהו
			אל־המלך יהויקים
			ויכהו בחרב וישלך
			את־נבלתו אל־קברי
			בני העם:
	240	26 24	אך יד אחיקם
			בן־שפן היתה
			את־ירמיהו לבלתי
			תת־אתו ביד־העם

- להמיתו:
- 24O 27 1 בראשית ממלכת
יהויקם בן־יאושיהו
מלך יהודה היה
הדבר הזה אל־
ירמיה מאת יהוה
לאמר:
- 24O 27 2 כה־אמר יהוה אלי
עשה לך מוסרות
ומטות ונתתם
על־צוארך:
- 24O 27 3 ושלחתם אל־מלך
אדום ואל־מלך מואב
ואל־מלך בני עמון
ואל־מלך צר
ואל־מלך צידון ביד
מלאכים הבאים
ירושלם אל־צדקיהו
מלך יהודה:
- 24O 27 4 וצוית אתם
אל־אדניהם לאמר
כה־אמר יהוה צבאות
אלהי ישראל כה
תאמרו אל־אדניכם:
- 24O 27 5 אנכי עשיתי
את־הארץ את־האדם
ואת־הבהמה אשר
על־פני הארץ בכחי
הגדול ובזרועי
הנטויה ונתתיה
לאשר ישר בעיני:
- 24O 27 6 ועתה אנכי נתתי
את־כל־הארצות האלה
ביד נבוכדנאצר
מלך־בבל עבדי וגם
את־חית השדה נתתי
לו לעבדו:
- 24O 27 7 ועבדו אתו
כל־הגוים ואת־בנו
ואת־בן־בנו עד
בא־עת ארצו גמ־הוא
ועבדו בו גוים
רבים ומלכים

גדלים:

24O 27 8 והיה הגוי והממלכה
אשר לא־יעבדו אתו
את־נבוכדנאצר
מלך־בבל ואת אשר
לא־יתן את־צוארו
בעל מלך בבל בחרב
וברעב ובדבר אפקד
על־הגוי ההוא
נאם־יהוה עד־תמי
אתם בידו:

24O 27 9 ואתם אל־תשמעו
אל־נביאיכם
ואל־קסמיכם ואל
חלמתיכם
ואל־ענניכם
ואל־כשפיכם אשר־הם
אמרים אליכם לאמר
לא תעבדו את־מלך
בבל:

24O 27 10 כי שקר הם נבאים
לכם למען הרחיק
אתכם מעל אדמתכם
והדחתי אתכם
ואבדתם:

24O 27 11 והגוי אשר יביא
את־צוארו בעל
מלך־בבל ועבדו
והנחתיו על־אדמתו
נאם־יהוה ועבדה
וישב בה:

24O 27 12 ואל־צדקיה
מלך־יהודה דברתי
ככל־הדברים האלה
לאמר הביאו את־
צואריכם בעל
מלך־בבל ועבדו אתו
ועמו וחיו:

24O 27 13 למה תמותו אתה
ועמך בחרב ברעב
ובדבר כאשר דבר
יהוה אל־הגוי אשר
לא־יעבד את־מלך

בבל:

24O 27 14 ואל־תשמעו אל־דברי
הנבאים האמרים
אליכם לאמר לא
תעבדו את־מלך בבל
כי שקר הם נבאים
לכם:

24O 27 15 כי לא שלחתים
נאם־יהוה והם
נבאים בשמי לשקר
למען הדיחי אתכם
ואבדתם אתם
והנבאים הנבאים
לכם:

24O 27 16 ואל־הכהנים
ואל־כל־העם הזה
דברתי לאמר כה אמר
יהוה אל־תשמעו אל־
דברי נביאיכם
הנבאים לכם לאמר
הנה כלי בית־יהוה
מושבים מבבלה עתה
מהרה כי שקר המה
נבאים לכם:

24O 27 17 אל־תשמעו אליהם
עבדו את־מלך־בבל
וחיו למה תהיה
העיר הזאת חרבה:

24O 27 18 ואם־נבאים הם
ואם־יש דבר־יהוה
אתם יפגעו־נא
ביהוה צבאות
לבלתי־ באו הכלים
הנותרים בבית־יהוה
ובית מלך יהודה
ובירושלם בבלה:

24O 27 19 כי כה אמר יהוה
צבאות אל־העמדים
ועל־הים
ועל־המכנות ועל
יתר הכלים הנותרים
בעיר הזאת:

24O 27 20 אשר לא־לקחם

נבוכדנאצר מלך בבל
בגלותו את־יכניה
בן־יהויקים
מלך־יהודה מירושלם
בבלה ואת כל־חרי
יהודה וירושלם:

24O 27 21 כי כה אמר יהוה
צבאות אלהי ישראל
על־הכלים הנותרים
בית יהוה ובית
מלך־יהודה
וירושלם:

24O 27 22 בבלה יובאו ושמה
יהיו עד יום פקדי
אתם נאם־יהוה
והעליתים והשיבתים
אל־המקום הזה:

24O 28 1 ויהי בשנה ההיא
בראשית ממלכת
צדקיה מלך־יהודה
בשנת הרבעית בחדש
החמישי אמר אלי
חנניה בן־עזור
הנביא אשר מגבעון
בבית יהוה לעיני
הכהנים וכל־העם
לאמר:

24O 28 2 כה־אמר יהוה צבאות
אלהי ישראל לאמר
שברתי את־על מלך
בבל:

24O 28 3 בעוד שנתים ימים
אני משיב אל־המקום
הזה את־כל־כלי בית
יהוה אשר לקח
נבוכדנאצר מלך־בבל
מן־המקום הזה
ויביאם בבל:

24O 28 4 ואת־יכניה
בן־יהויקים
מלך־יהודה
ואת־כל־גלות יהודה
הבאים בבלה אני

			משיב אל־המקום הזה נאמ־יהוה כי אשבר את־על מלך בבל: ויאמר ירמיה הנביא אל־חנניה הנביא לעיני הכהנים ולעיני כל־העם העמדים בבית יהוה: ויאמר ירמיה הנביא אמן כן יעשה יהוה יקם יהוה את־דבריו אשר נבאת להשיב כלי בית־יהוה וכל־הגולה מבבל אל־המקום הזה: אך־שמע־נא הדבר הזה אשר אנכי דבר באזניך ובאזני כל־העם: הנביאים אשר היו לפני ולפניך מנ־העולם וינבאו אל־ארצות רבות ועל־ממלכות גדלות למלחמה ולרעה ולדבר: הנביא אשר ינבא לשלום בבא דבר הנביא יודע הנביא אשר־שלחו יהוה באמת: ויקח חנניה הנביא את־המוטה מעל צואר ירמיה הנביא וישברהו: ויאמר חנניה לעיני כל־העם לאמר כה אמר יהוה ככה אשבר את־על נבכדנאצר מלך־בבל בעוד שנתיים ימים מעל־צואר כל־הגוים וילך ירמיה הנביא
24O	28	5	
24O	28	6	
24O	28	7	
24O	28	8	
24O	28	9	
24O	28	10	
24O	28	11	

לדרכו:

24O 28 12 ויהי דבר־יהוה
אל־ירמיה אחרי

שבור חנניה הנביא
את־המוטה מעל צואר
ירמיה הנביא לאמר:

24O 28 13 הלוך ואמרת
אל־חנניה לאמר כה
אמר יהוה מוטת עץ
שברת ועשית תחתיהן
מטות ברזל:

24O 28 14 כי כה־אמר יהוה
צבאות אלהי ישראל
על ברזל נתתי
על־צואר כל־הגוים
האלה לעבד
את־נבכדנאצר
מלך־בבל ועבדהו
וגם את־חית השדה
נתתי לו:

24O 28 15 ויאמר ירמיה הנביא
אל־חנניה הנביא
שמע־נא חנניה
לא־שלחך יהוה ואתה
הבטחת את־העם הזה
על־שקר:

24O 28 16 לכן כה אמר יהוה
הנני משלחך מעל
פני האדמה השנה
אתה מת כ־סרה
דברת אל־יהוה:

24O 28 17 וימת חנניה הנביא
בשנה ההיא בחדש
השביעי:

24O 29 1 ואלה דברי הספר
אשר שלח ירמיה
הנביא מירושלם
אל־יתר זקני הגולה
ואל־הכהנים
ואל־הנביאים
ואל־כל־העם אשר
הגלה נבוכדנאצר
מירושלם בבבל:

240	29	2	<p>אחרי צאת יכניה־המלך והגבירה והסריסים שרי יהודה וירושלם והחרש והמסגר מירושלם:</p>
240	29	3	<p>ביד אלעשה בן־שפן וגמריה בן־חלקיה אשר שלח צדקיה מלך־יהודה אל־ נבוכדנאצר מלך בבל בבלה לאמר:</p>
240	29	4	<p>כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל לכל־הגולה אשר־הגליתי מירושלם בבלה:</p>
240	29	5	<p>בנו בתים ושבו ונטעו גנות ואכלו את־פרין:</p>
240	29	6	<p>קחו נשים והולידו בנים ובנות וקחו לבניכם נשים ואת־בנותיכם תנו לאנשים ותלדנה בנים ובנות ורבו־שם ואל־תמעטו:</p>
240	29	7	<p>ודרשו את־שלום העיר אשר הגליתי אתכם שמה והתפללו בעדה אל־יהוה כי בשלומה יהיה לכם שלום:</p>
240	29	8	<p>כי כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל אל־ישיאו לכם נביאיכם אשר־ בקרבכם וקסמיכם ואל־תשמעו אל־חלמתיכם אשר אתם מחלמים:</p>
240	29	9	<p>כי בשקר הם נבאים</p>

			לכם בשמי לא שלחתים נאם־יהוה: כי־כה אמר יהוה כי לפי מלאת לבבל שבעים שנה אפקד אתכם והקמתי עליכם את־דברי הטוב להשיב אתכם אל־המקום הזה:
24O	29	10	כי אנכי ידעתי את־המחשבת אשר אנכי חשב עליכם נאם־יהוה מחשבות שלום ולא לרעה לתת לכם אחרית ותקוה: וקראתם אתי והלכתם והתפללתם אלי ושמעתי אליכם:
24O	29	11	ובקשתם אתי ומצאתם כי תדרשני בכל־לבבכם: ונמצאתי לכם נאם־יהוה ושבתי את־שביתכם וקבצתי אתכם מכל־הגוים ומכל־המקומות אשר הדחתי אתכם שם נאם־יהוה והשבתי אתכם אל־המקום אשר־הגליתי אתכם משם:
24O	29	12	כי אמרתם הקים לנו יהוה נבאים בבלה:
24O	29	13	כי־כה אמר יהוה אל־המלך היושב אל־כסא דוד ואל־כל־העם היושב בעיר הזאת אחיכם אשר לא־יצאו אתכם בגולה:
24O	29	14	כה אמר יהוה צבאות הנני משלח בם את־החרב את־הרעב
24O	29	15	
24O	29	16	
24O	29	17	

			ואת־הדבר ונתתי אותם כתאנים השערים אשר לא־תאכלנה מרע: ורדפתי אחריהם
240	29	18	בחרב ברעב ובדבר ונתתים לזועה לכל ממלכות הארץ לאלה ולשמה ולשרקה ולחרפה בכל־הגוים אשר־הדחתים שם: תחת אשר־לא־שמעו אל־דברי נאם־יהוה אשר שלחתי אליהם את־עבדי הנבאים השכם ושלח ולא שמעתם נאם־יהוה: ואתם שמעו
240	29	20	דבר־יהוה כל־הגולה אשר־שלחתי מירושלם בבלה: כה־אמר יהוה צבאות אלהי ישראל אל־אחאב בן־קוליה ואל־צדקיהו בן־ מעשיה הנבאים לכם בשמי שקר הנני נתן אתם ביד נבוכדראצר מלך־בבל והכם לעיניכם:
240	29	22	ולקח מהם קללה לכל גלות יהודה אשר בבבל לאמר ישמך יהוה כצדקיהו וכאחב אשר־קלם מלך־בבל באש: יען אשר עשו נבלה בישראל וינאפו את־נשי רעיהם וידברו דבר בשמי שקר אשר לוא צויתם ואנכי הוידע ועד נאם־יהוה:
240	29	23	

24O	29	24	ואל־שמעיהו הנחלמי תאמר לאמר:
24O	29	25	כה־אמר יהוה צבאות אלהי ישראל לאמר יען אשר אתה שלחת בשמכה ספרים אל־כל־העם אשר בירושלם ואל־צפניה בן־מעשיה הכהן ואל כל־הכהנים לאמר:
24O	29	26	יהוה נתנך כהן תחת יהוידע הכהן להיות פקדים בית יהוה לכל־איש משגע ומתנבא ונתתה אתו אל־המהפכת ואל־הצינןק:
24O	29	27	ועתה למה לא גערת בירמיהו הענתתי המתנבא לכם:
24O	29	28	כי על־כן שלח אלינו בבל לאמר ארכה היא בנו בתים ושבו ונטעו גנות ואכלו את־פריהן:
24O	29	29	ויקרא צפניה הכהן את־הספר הזה באזני ירמיהו הנביא:
24O	29	30	ויהי דבר־יהוה אלי־ירמיהו לאמר:
24O	29	31	שלח על־כל־הגולה לאמר כה אמר יהוה אל־שמעיה הנחלמי יען אשר נבא לכם שמעיה ואני לא שלחתיו ויבטח אתכם על־שקר:
24O	29	32	לכן כה־אמר יהוה הנני פקד על־שמעיה הנחלמי ועל־זרעו לא־יִהְיֶה לוֹ אִישׁ יושב בתוך־העם הזה ולא־יראה בטוב

אשר־אני עשה־לעמי

נאם־יהוה כִּי־סרה

דבר על־יהוה:

24O 30 1 הדבר אשר היה

אל־ירמיהו מאת

יהוה לאמר:

24O 30 2 כה־אמר יהוה אלהי

ישראל לאמר כתב־לך

את כל־הדברים

אשר־דברתי אליך

אל־ספר:

24O 30 3 כי הנה ימים באים

נאם־יהוה ושבתי

את־שבות עמי ישראל

ויהודה אמר יהוה

והשבתי את־הארץ

אשר־נתתי לאבותם

וירשוה:

24O 30 4 ואלה הדברים אשר

דבר יהוה אל־ישראל

ואל־יהודה:

24O 30 5 כִּי־כה אמר יהוה

קול חרדה שמענו

פחד ואין שלום:

24O 30 6 שאלו־נא וראו

אם־ילד זכר מדוע

ראיתי כל־גבר ידיו

על־חלציו כיולדה

ונהפכו כל־פנים

לירקון:

24O 30 7 הוי כי גדול היום

ההוא מאין כמהו

ועת־צרה היא ליעקב

וממנה יושע:

24O 30 8 והיה ביום ההוא

נאם יהוה צבאות

אשבר עלו מעל

צוארך ומוסרותיך

אנתק ולא־יעבדו־בו

עוד זרים:

24O 30 9 ועבדו את יהוה

אלהיהם ואת דוד

מלכם אשר אקים

להם:

24O 30 10 ואתה אל־תִּירָא עבדי
יעקב נאמ־יְהוָה
ואל־תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי
הנני מוֹשִׁיעַךְ מִרְחוֹק
ואת־זֶרַעְךָ מֵאֶרֶץ
שְׁבִים ושב יעקב
ושקט ושֶׁאֵנָּה וְאֵין
מִחְרִיד:

24O 30 11 כִּי־אתךָ אֲנִי
נאמ־יְהוָה לְהוֹשִׁיעַךְ
כִּי אַעֲשֶׂה כֹלָה
בְּכָל־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר
הַפְּצוּתִיךָ שֵׁם אַךְ אֶתְךָ
לֹא־אַעֲשֶׂה כֹלָה
וּיִסְרֹתִיךָ לְמִשְׁפָּט
וְנִקָּה לֹא אֲנַקֶּךָ:

24O 30 12 כִּי כֹה אָמַר יְהוָה
אֲנוֹשׁ לְשִׁבְרֶךָ נִחְלָה
מִכֶּתֶךָ:

24O 30 13 אֵינ־דֹּן דִּינְךָ לְמִזּוֹר
רַפְּאוֹת תַּעֲלֶה אֵין
לְךָ:

24O 30 14 כֹּל־מֵאֲהַבֶּיךָ שִׁכְחוּךָ
אוֹתְךָ לֹא יִדְרְשׁוּ כִּי
מִכַּת אוֹיֵב הִכִּיתִיךָ
מוֹסֵר אֲכֹזֵרִי עַל רֹב
עוֹנֶךָ עֲצַמוֹ חֲטָאֲתִיךָ:

24O 30 15 מֵה־תִּזְעַק עַל־שִׁבְרֶךָ
אֲנוֹשׁ מִכֶּאֱבֶךָ עַל רֹב
עוֹנֶךָ עֲצַמוֹ חֲטָאֲתִיךָ
עֲשִׂיתִי אֱלֹהֵי לְךָ:

24O 30 16 לֵכֵן כֹּל־אֲכַלֶּיךָ
יֵאֲכָלוּ וְכֹל־צָרִיךָ
כֹּלֵם בְּשִׁבִּי יִלְכוּ
וְהָיוּ שֹׂאֲסִיךָ לְמִשְׁסָה
וְכֹל־בְּזוּזֶיךָ אֶתְּךָ
לְבֹז:

24O 30 17 כִּי אַעֲלֶה אֶרְכָּה לְךָ
וּמִמְכּוֹתֶיךָ אֶרְפֹּאֶךָ
נאמ־יְהוָה כִּי נִדְחָה
קִרְאוּ לְךָ צִיּוֹן הִיא
דֹרֵשׁ אֵין לָהּ:

- 24O 30 18 כה אמר יהוה
הנני־שב שבות אהלי
יעקוב ומשכנתי
ארחם ונבנתה עיר
על־תלה וארמון
על־משפטו ישב:
24O 30 19 ויצא מהם תודה
וקול משחקים
והרבתיים ולא ימעטו
והכבדתיים ולא
יצערו:
24O 30 20 והיו בניו כקדם
ועדתו לפני תכון
ופקדתי על
כל־לחציו:
24O 30 21 והיה אדירו ממנו
ומשלו מקרבו יצא
והקרבתיו ונגש אלי
כי מי הוא־ זה ערב
את־לבו לגשת אלי
נאם־יהוה:
24O 30 22 והייתם לי לעם
ואנכי אהיה לכם
לאֱלֹהִים:
24O 30 23 הגה סערת יהוה חמה
יצאה סער מתגורר
על ראש רשעים
יחול:
24O 30 24 לא ישוב חרון
אף־יהוה עד־עשתו
ועד־הקימו מזמות
לבו באחרית הימים
תתבוננו בה:
24O 31 1 בעת ההיא נאם־יהוה
אהיה לאֱלֹהִים לכל
משפחות ישראל והמה
יהי־לי לעם:
24O 31 2 כה אמר יהוה מצא
חן במדבר עם שרידי
חרב הלוך להרגיעו
ישראל:
24O 31 3 מרחוק יהוה נראה
לי ואהבת עולם

			אהבתיך על־כן משכתיך חסד:
24O	31	4	עוד אבנך ונבנית בתולת ישראל עוד תעדי תפיך ויצאת במחול משחקים: עוד תטעי כרמים בהרי שמרון נטעו נטעים וחללו:
24O	31	5	כי ישׁיום קראו נצרים בהר אפרים קומו ונעלה ציון אל־יהוה אלהינו: כי־כה אמר יהוה רנו ליעקב שמחה וצהלו בראש הגוים השמיעו הללו ואמרו הושע יהוה את־עמך את שארית ישראל: הנני מביא אותם מארץ צפון וקבצתים מירכתי־ארץ במ עור ופסח הרה וילדת יחדו קהל גדול ישוּבו הנה:
24O	31	9	בבכי יבאו ובתחנונים אובילים אוליכם אל־נחלי מים בדרך ישר לא יכשלו בה כי־הייתי לישראל לאב ואפרים בכרי הוא:
24O	31	10	שמעו דבר־יהוה גוים והגידו באיים ממרחק ואמרו מזרה ישראל יקבצנו ושמרו כרעה עדרו: כי־פדה יהוה את־יעקב וגאלו מיד חזק ממנו:
24O	31	12	ובאו ורננו במרום־ציון ונהרו אל־טוב יהוה

על־דגן ועל־תירש

ועל־ יצהר

ועל־בני־צאן ובקר

והיתה נפשם כגן

רוה ולא־יוסיפו

לדאבה עוד:

24O 31 13 אז תשמח בתולה

במחול ובחרים

וזקנים יחדו

והפכתי אבלם לששון

ונחמתים ושמחתים

מיגונם:

24O 31 14 ורויתי נפש הכהנים

דשן ועמי את־טובי

ישבעו נאם־יהוה:

24O 31 15 כה אמר יהוה קול

ברמה נשמע נהי בכי

תמרורים רחל מבכה

על־בניה מאנה

להנחם על־בניה כי

איננו:

24O 31 16 כה אמר יהוה מנעי

קולך מבכי ועיניך

מדמעה כי יש שכר

לפעלתך נאם־ יהוה

ושבו מארץ אויב:

24O 31 17 ויש־תקוה לאחריתך

נאם־יהוה ושבו

בנים לגבולם:

24O 31 18 שמוע שמעתי אפרים

מתנודד יסרתני

ואוסר כעגל לא למד

השיבני ואשובה כי

אתה יהוה אלהי:

24O 31 19 כי־אחרי שובי

נחמתי ואחרי הודעי

ספקתי על־ירך בשתי

וגם־נכלמתי כי

נשאתי חרפת נעורי:

24O 31 20 הבן יקיר לי אפרים

אם ילד שעשעים

כי־מדי דברי בו

זכר אזכרנו עוד

על־כן המו מעי לו

רחם ארחמנו

נאם־יהוה:

24O 31 21 הציבי לך צינים

שמי לך תמרורים

שתי לבך למסלה דרך

הלכתי שובי בתולת

ישראל שבי אל־עריך

אלה:

24O 31 22 עד־מתי תתחמקין

הבת השובבה כִּי־ברא

יהוה חדשה בארץ

נקבה תסובב גבר:

24O 31 23 כה־אמר יהוה צבאות

אלהי ישראל עוד

יאמרו את־הדבר הזה

בארץ יהודה ובעריו

בשובי את־שבותם

יברכך יהוה

נוה־צדק הר הקדש:

24O 31 24 וישבו בה יהודה

וכל־עריו יחדו

אכרים ונסעו בעדר:

24O 31 25 כי הרויתי נפש

עיפה וכל־נפש דאבה

מלאתי:

24O 31 26 על־זאת הקיצתי

ואראה ושנתי ערבה

לי:

24O 31 27 הנה ימים באים

נאם־יהוה וזרעתי

את־בית ישראל

ואת־בית יהודה זרע

אדם וזרע בהמה:

24O 31 28 והיה כאשר שקדתי

עליהם לנתוש

ולנתוץ ולהרס

ולהאביד ולהרע כן

אשקד עליהם לבנות

ולנטוע נאם־יהוה:

24O 31 29 בימים ההם

לא־יאמרו עוד אבות

אכלו בסר ושני

בנים תקהינה:

24O 31 30 כי אם־איש בעונו

ימות כל־האדם האכל

הבסר תקהינה שניו:

24O 31 31 הנה ימים באים

נאם־יהוה וכרתי

את־בית ישראל

ואת־בית יהודה

ברית חדשה:

24O 31 32 לא כברית אשר כרתי

את־אבותם ביום

החזיקי בידם

להוציאם מארץ

מצרים אשר־המה

הפרו את־בריתי

ואנכי בעלתי במ

נאם־יהוה:

24O 31 33 כי זאת הברית אשר

אכרת את־בית ישראל

אחרי הימים ההם

נאם־יהוה נתתי

את־תורתי בקרבם

ועל־לבם אכתבנה

והייתי להם לאלהים

והמה יהיו־ לי

לעם:

24O 31 34 ולא ילמדו עוד איש

את־רעהו ואיש

את־אחיו לאמר דעו

את־יהוה כי־ כולם

ידעו אותי למקטנם

ועד־גדולם

נאם־יהוה כי אסלח

לעונם ולחטאתם לא

אזכר־עוד:

24O 31 35 כה אמר יהוה נתן

שמש לאור יומם חקת

ירח וכוכבים לאור

לילה רגע הים

ויהמו גליו יהוה

צבאות שמו:

24O 31 36 אם־ימשו החקים

האלה מלפני

נאמ־יהוה גם זרע
ישראל ישבתו מהיות
גוי לפני

כל־הימים:

24O 31 37 כה אמר יהוה

אם־ימדו שמים

מלמעלה ויחקרו

מוסדי־ארץ למטה

גם־אני אמאס

בכל־זרע ישראל

על־כל־אשר עשו

נאמ־יהוה:

24O 31 38 הנה ימים נאמ־יהוה

ונבנתה העיר ליהוה

ממגדל חננאל שער

הפנה:

24O 31 39 ויצא עוד קוה המדה

נגדו על גבעת גרב

ונסב געתה:

24O 31 40 וכל־העמק הפגרים

והדשן וכל־השרמות

עד־נחל קדרון

עד־פנת שער הסוסים

מזרחה קדש ליהוה

לא־ינתש ולא־יהרס

עוד לעולם:

24O 32 1 הדבר אשר־היה

אלי־ירמיהו מאת

יהוה בשנת העשרית

לצדקיהו מלך יהודה

היא השנה

שמנה־עשרה שנה

לנבוכדראצר:

24O 32 2 ואז חיל מלך בבל

צרים על־ירושלם

וירמיהו הנביא היה

כלוא בחצר המטרה

אשר בית־מלך

יהודה:

24O 32 3 אשר כלאו צדקיהו

מלך־יהודה לאמר

מדוע אתה נבא לאמר

כה אמר יהוה הנני

			נתן את־העיר הזאת ביד מלך־בבל ולכדה:
24O	32	4	וצדקיהו מלך יהודה לא ימלט מיד הכשדים כי הנתן ינתן ביד מלך־בבל ודבר־פיו עם־פיו ועיניו את־עיניו תראינה:
	24O	32	5 ובבל יולך את־צדקיהו ושם יהיה עד־פקדי אתו נאם־יהוה כי תלחמו את־הכשדים לא תצליחו:
24O	32	6	ויאמר ירמיהו היה דבר־יהוה אלי לאמר:
24O	32	7	הנה חנמאל בן־שלם דדך בא אליך לאמר קנה לך את־שדי אשר בענתות כי לך משפט הגאלה לקנות:
	24O	32	8 ויבא אלי חנמאל בן־דדי כדבר יהוה אל־חצר המטרה ויאמר אלי קנה נא את־שדי אשר־בענתות אשר בארץ בנימין כי־לך משפט הירשה ולך הגאלה קנה־לך ואדע כי דבר־יהוה הוא:
24O	32	9	ואקנה את־השדה מאת חנמאל בן־דדי אשר בענתות ואשקלה־לו את־הכסף שבעה שקלים ועשרה הכסף:
24O	32	10	ואכתב בספר ואחתם ואעד עדים ואשקל הכסף במאזנים:
24O	32	11	ואקח את־ספר המקנה

את־החתום המצוה

והחקים ואת־הגלוי:

24O 32 12 ואתן את־הספר

המקנה אל־ברוך

בן־נריה בן־מחסיה

לעיני חנמאל דדי

ולעיני העדים

הכתבים בספר המקנה

לעיני כל־היהודים

הישיבים בחצר

המטרה:

24O 32 13 ואצוה את ברוך

לעיניהם לאמר:

24O 32 14 כה־אמר יהוה צבאות

אלהי ישראל לקוח

את־הספרים האלה את

ספר המקנה הזה ואת

החתום ואת ספר

הגלוי הזה ונתתם

בכל־י־חרש למען

יעמדו ימים רבים:

24O 32 15 כי כה אמר יהוה

צבאות אלהי ישראל

עוד יקנו בתים

ושדות וכרמים בארץ

הזאת:

24O 32 16 ואתפלל אל־יהוה

אחרי תתי את־ספר

המקנה אל־ברוך

בן־נריה לאמר:

24O 32 17 אהה אדני יהוה הנה

אתה עשית את־השמים

ואת־הארץ בכחך

הגדול ובזרעך

הנטויה לא־יפלא

ממך כל־דבר:

24O 32 18 עשה חסד לאלפים

ומשלם עון אבות

אל־חיק בניהם

אחריהם האל הגדול

הגבור יהוה צבאות

שמו:

24O 32 19 גדל העצה ורב

העליליה אשר-עיניך
פקחות על-כל-דרכי
בני אדם לתת לאיש
כדרכיו וכפרי
מעלליו:

24O 32 20 אשר-שמת אתות
ומפתים בארץ-מצרים
עדה-יום הזה
ובישראל ובאדם
ותעשה-לך שם כיום
הזה:

24O 32 21 ותצא את-עמך
את-ישראל מארץ
מצרים באתות
ובמופתים וביד
חזקה ובאזרוע
נטויה ובמורא
גדול:

24O 32 22 ותתן להם את-הארץ
הזאת אשר-נשבעת
לאבותם לתת להם
ארץ זבת חלב ודבש:

24O 32 23 ויבאו וירשו אתה
ולא-שמעו בקולך
ובתרותך לא-הלכו
את כל-אשר צויתה
להם לעשות לא עשו
ותקרא אתם את
כל-הרעה הזאת:

24O 32 24 הנה הסללות באו
העיר ללכדה והעיר
נתנה ביד הכשדים
הנלחמים עליה מפני
החרב והרעב והדבר
ואשר דברת היה
והנך ראה:

24O 32 25 ואתה אמרת אלי
אדני יהוה קנה-לך
השדה בכסף והעד
עדים והעיר נתנה
ביד הכשדים:

24O 32 26 ויהי דבר-יהוה
אלי-ירמיהו לאמר:

24O 32 27 הנה אני יהוה אלהי
 כל־בשר הממני יפלא
 כל־דבר:
 24O 32 28 לכן כה אמר יהוה
 הנני נתן את־העיר
 הזאת ביד הכשדים
 וביד נבוכדראצר
 מלך־בבל ולכדה:
 24O 32 29 ובאו הכשדים
 הנלחמים על־העיר
 הזאת והציתו
 את־העיר הזאת באש
 ושרפוה ואת הבתים
 אשר קטרו
 על־גגותיהם לבעל
 והסכו נסכים
 לאלהים אחרים למען
 הכעסני:
 24O 32 30 כי־היו בני־ישראל
 ובני יהודה אך
 עשים הרע בעיני
 מנערתיהם כי
 בני־ישראל אך
 מכעסים אתי במעשה
 ידיהם נאם־יהוה:
 24O 32 31 כי על־אפי
 ועל־חמתי היתה לי
 העיר הזאת
 למן־היום אשר בנו
 אותה ועד היום הזה
 להסירה מעל פני:
 24O 32 32 על כל־רעת
 בני־ישראל ובני
 יהודה אשר עשו
 להכעסני המה
 מלכיהם שריהם
 כהניהם ונביאיהם
 ואיש יהודה וישבי
 ירושלם:
 24O 32 33 ויפנו אלי ערף ולא
 פנים ולמד אתם
 השכם ולמד ואינם
 שמעים לקחת מוסר:

וישימו שקוציהם
בבית אשר־נקרא־שמי
עליו לטמאוו:

ויבנו את־במות
הבעל אשר בגיא
בן־הנם להעביר
את־בניהם ואת־
בנותיהם למלך אשר
לא־צויתים ולא
עלתה על־לבי לעשות
התועבה הזאת למען
החטי את־יהודה:

ועתה לכן כה־אמר
יהוה אלהי ישראל
אל־העיר הזאת אשר
אתם אמרים נתנה
ביד מלך־בבל בחרב
וברעב ובדבר:

הנני מקבצם
מכל־הארצות אשר
הדחתים שם באפי
ובחמתי ובקצף גדול
והשבתי את־המקום
הזה והשבתי לטבח:

והיו לי לעם ואני
אהיה להם לאלהים:

ונתתי להם לב אחד
ודרך אחד ליראה
אותי כל־הימים
לטוב להם ולבניהם
אחריהם:

וכרתי להם ברית
עולם אשר לא־אשוב
מאחריהם להיטיבי
אותם ואת־יראתי
אתן בלבבם לבלתי
סור מעלי:

וששתי עליהם להטיב
אותם ונטעתי בארץ
הזאת באמת בכל־לבי
ובכל־נפשי:

כי־כה אמר יהוה
כאשר הבאתי אל־העם

			הזה את כל־הרעה הגדולה הזאת כן אנכי מביא עליהם את־כל־הטובה אשר אנכי דבר עליהם:
24O	32	43	ונקנה השדה בארץ הזאת אשר אתם אמרים שממה היא מאין אדם ובהמה נתנה ביד הכשדים:
24O	32	44	שדות בכסף יקנו וכתוב בספר וחתום והעד עדים בארץ בנימן ובסביבי ירושלם ובערי יהודה ובערי ההר ובערי השפלה ובערי הנגב כי־אשיב את־ שבותם נאמ־יהוה:
24O	33	1	ויהי דבר־יהוה אל־ירמיהו שנית והוא עודנו עצור בחצר המטרה לאמר:
24O	33	2	כה־אמר יהוה עשה יהוה יוצר אותה להכינה יהוה שמו:
24O	33	3	קרא אלי ואענך ואגידה לך גדלות ובצרות לא ידעתם:
24O	33	4	כי כה אמר יהוה אלהי ישראל על־בתי העיר הזאת ועל־בתי מלכי יהודה הנתצים אל־הסללות ואל־החרב:
24O	33	5	באים להלחם את־הכשדים ולמלאם את־פגרי האדם אשר־הכיתי באפי ובחמתי ואשר הסתרת פני מהעיר הזאת על כל־רעתם:
24O	33	6	הנני מעלה־לה ארכה

			ומרפא ורפאתים וגליתי להם עתרת שלום ואמת:
240	33	7	והשבתי את־שבות יהודה ואת שבות ישראל ובנתיים כבראשנה:
240	33	8	וטהרתים מכל־עונם אשר חטאו־לי וסלחתי לכול־עונותיהם אשר חטאו־לי ואשר פשעו בי:
240	33	9	והיתה לי לשם ששון לתהלה ולתפארת לכל גויי הארץ אשר ישמעו את־כל־ הטובה אשר אנכי עשה אתם ופחדו ורגזו על כל־הטובה ועל כל־השלום אשר אנכי עשה לה:
240	33	10	כה אמר יהוה עוד ישמע במקום־הזה אשר אתם אמרים חרב הוא מאין אדם ומאין בהמה בערי יהודה ובחצות ירושלם הנשמות מאין אדם ומאין יושב ומאין בהמה:
240	33	11	קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה קול אמרים הודו את־יהוה צבאות כי־טוב יהוה כי־לעולם חסדו מבאים תודה בית יהוה כי־אשיב את־ שבות־הארץ כבראשנה אמר יהוה:
240	33	12	כה־אמר יהוה צבאות עוד יהיה במקום

			הזה החרב מאין־אדם ועד־בהמה ובכל־עריו נזה רעים מרבצים צאן:
24O	33	13	בערי ההר בערי השפלה ובערי הנגב ובארץ בנימן ובסביבי ירושלם ובערי יהודה עד תעברנה הצאן על־ידי מונה אמר יהוה:
24O	33	14	הנה ימים באים נאם־יהוה והקמתי את־הדבר הטוב אשר דברתי אל־בית ישראל ועל־בית יהודה:
24O	33	15	בימים ההם ובעת ההיא אצמיח לדוד צמח צדקה ועשה משפט וצדקה בארץ:
24O	33	16	בימים ההם תושע יהודה וירושלם תשכון לבטח וזה אשר־יקרא־לה יהוה צדקנו:
24O	33	17	כי־כה אמר יהוה לא־יכרת לדוד איש ישב על־כסא בית־ישראל:
24O	33	18	ולכהנים הלויים לא־יכרת איש מלפני מעלה עולה ומקטיר מנחה ועשה־זבח כל־הימים:
24O	33	19	ויהי דבר־יהוה אל־ירמיהו לאמור:
24O	33	20	כה אמר יהוה אם־תפרו את־בריתי היום ואת־בריתי הלילה ולבלתי היות יומם־ולילה בעתם:

240	33	21	גם־בריתי תפר את־דוד עבדי מהיות־לו בן מלך על־כסאו ואת־הלויים הכהנים משרתי: אשר לא־יספר צבא השמים ולא ימד חול הים כן ארבה את־זרע דוד עבדי ואת־הלויים משרתי אתי:
240	33	22	ויהי דבר־יהוה אל־ירמיהו לאמר: הלוא ראית מה־העם הזה דברו לאמר שתי המשפחות אשר בחר יהוה בהם וימאסם ואת־עמי ינאצון מהיות עוד גוי לפניהם:
240	33	23	כה אמר יהוה א־לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא־שמתי: גם־זרע יעקוב ודוד עבדי אמאס מקחת מזרעו משלים אל־זרע אברהם ישחק ויעקב כ־אשוב את־שבותם ורחמתיים:
240	33	24	הדבר אשר־היה אל־ירמיהו מאת יהוה ונבוכדראצר מלך־בבל וכל־חילו וכל־ממלכות ארץ ממשלת ידו וכל־העמים נלחמים על־ירושלם ועל־כל־עריה לאמר: כה־אמר יהוה אלהי ישראל הלך ואמרת אל־צדקיהו מלך יהודה ואמרת אליו
240	34	1	כה־אמר יהוה אלהי ישראל הלך ואמרת אל־צדקיהו מלך יהודה ואמרת אליו
240	34	2	כה־אמר יהוה אלהי ישראל הלך ואמרת אל־צדקיהו מלך יהודה ואמרת אליו

כה אמר יהוה הנני
נתן את־העיר הזאת
ביד מלך־בבל ושרפה
באש:

24O 34 3 ואתה לא תמלט מידו
כי תפש תתפש ובידו
תנתן ועיניך
את־עיני מלך־בבל
תראינה ופיהו
את־פִּיךָ ידבר ובבל
תבוא:

24O 34 4 אך שמע דבר־יהוה
צדקיהו מלך יהודה
כה־אמר יהוה עליך
לא תמות בחרב:

24O 34 5 בשלום תמות
וכמשרפות אבותיך
המלכים הראשנים
אשר־היו לפניך כן
ישרפוך והוי
אדון יספדוך
כי־דבר אני־דברתי
נאם־יהוה:

24O 34 6 וידבר ירמיהו
הנביא אל־צדקיהו
מלך יהודה את
כל־הדברים האלה
בירושלם:

24O 34 7 וחיל מלך־בבל
נלחמים על־ירושלם
ועל כל־ערי יהודה
הנותרות אל־ לכיש
ואל־עזקה כי הנה
נשארו בערי יהודה
ערי מבצר:

24O 34 8 הדבר אשר־היה
אל־ירמיהו מאת
יהוה אחרי כרת
המלך צדקיהו ברית
את־ כל־העם אשר
בירושלם לקרא להם
דרור:

24O 34 9 לשלח איש את־עבדו

ואיש את־שפחתו
העברי והעבריה
חפשים לבלתי עבד־
בם ביהודי אחיהו
איש:

24O 34 10 וישמעו כל־השרים
וכל־העם אשר־באו
בברית לשלח איש
את־עבדו ואיש
את־שפחתו חפשים
לבלתי עבד־בם עוד
וישמעו וישלחו:

24O 34 11 וישבו אחרי־כן
וישבו את־העבדים
ואת־השפחות אשר
שלחו חפשים
ויכבשום לעבדים
ולשפחות:

24O 34 12 ויהי דבר־יהוה
אל־ירמיהו מאת
יהוה לאמר:

24O 34 13 כה־אמר יהוה אלהי
ישראל אנכי כרתי
ברית את־אבותיכם
ביום הוצאי אותם
מארץ מצרים מבית
עבדים לאמר:

24O 34 14 מקץ שבע שנים
תשלחו איש את־אחיו
העברי אשר־ימכר לך
ועבדך שש שנים
ושלחתו חפשי מעמך
ולא־שמעו אבותיכם
אלי ולא הטו
את־אזנם:

24O 34 15 ותשבו אתם היום
ותעשו את־הישר
בעיני לקרא דרור
איש לרעהו ותכרתו
ברית לפני בבית
אשר־נקרא שמי
עליו:

24O 34 16 ותשבו ותחללו

את־שמי ותשבו איש
את־עבדו ואיש
את־שפחתו אשר־
שלחתם חפשים לנפשם
ותכבשו אתם להיות
לכם לעבדים
ולשפחות:

17 לכן כה־אמר יהוה
אתם לא־שמעתם אלי
לקרא דרור איש
לאחיו ואיש לרעהו
הגני קרא לכם דרור
נאם־יהוה אל־החרב
אל־הדבר ואל־הרעב
ונתתי אתכם לזועה
לכל ממלכות הארץ:

18 ונתתי את־האנשים
העברים את־ברתי
אשר לא־הקימו
את־דברי הברית אשר
כרתו לפני העגל
אשר כרתו לשנים
ויעברו בין בתריו:

19 שרי יהודה ושרי
ירושלם הסרסים
והכהנים וכל עם
הארץ העברים בין
בתרי העגל:

20 ונתתי אותם ביד
איביהם וביד מבקשי
נפשם והיתה נבלתם
למאכל לעוף השמים
ולבהמת הארץ:

21 ואת־צדקיהו
מלך־יהודה
ואת־שריו אתן ביד
איביהם וביד מבקשי
נפשם וביד חיל מלך
בבל העלים מעליכם:

22 הגני מצוה
נאם־יהוה והשבתים
אל־העיר הזאת
ונלחמו עליה

ולכדוה ושרפה באש
ואת־ערי יהודה אתן
שממה מאין ישב:

240 35 1 הדבר אשר־היה
אל־ירמיהו מאת
יהוה בימי יהויקים
בן־יאשיהו מלך
יהודה לאמר:

240 35 2 הלוך אל־בית
הרכבים ודברת אותם
והבאותם בית יהוה
אל־אחת הלשכות
והשקית אותם יין:

240 35 3 ואקח את־יאזניה
בן־ירמיהו
בן־חבצניה
ואת־אחיו
ואת־כל־בניו ואת
כל־בית הרכבים:

240 35 4 ואבא אתם בית יהוה
אל־לשכת בני חנן
בן־יגדליהו איש
האלהים אשר־אצל
לשכת השרים אשר
ממעל ללשכת מעשיהו
בן־שלם שמר הסף:

240 35 5 ואתן לפני בני
בית־הרכבים גבעים
מלאים יין וכסות
ואמר אליהם שתו־
יין:

240 35 6 ויאמרו לא
נשתה־יין כי יונדב
בן־רכב אבינו צוה
עלינו לאמר לא
תשתו־יין אתם
ובניכם עד־עולם:

240 35 7 ובית לא־תבנו וזרע
לא־תזרעו וכרם
לא־תטעו ולא יהיה
לכם כי באהלים
תשבו כל־ימיכם
למען תחיו ימים

			רבים על-פני האדמה אשר אתם גרים שם: ונשמע בקול יהונדב בן-רכב אבינו לכל אשר צונו לבלתי שתות-יין כל- ימינו אנחנו נשינו בנינו ובנתינו:
240	35	8	
			ולבלתי בנות בתים לשבתנו וכרם ושדה וזרע לא יהיה-לנו:
240	35	9	
			ונשב באהלים ונשמע ונעש ככל אשר-צונו יונדב אבינו:
240	35	10	
			ויהי בעלות 11 נבוכדראצר מלך-בבל אל-הארץ ונאמר באו ונבוא ירושלם מפני חיל הכשדים ומפני חיל ארם ונשב בירושלם:
240	35	11	
			ויהי דבר-יהוה אל-ירמיהו לאמר:
240	35	12	
			כה-אמר יהוה צבאות אלהי ישראל הלך ואמרת לאיש יהודה וליושבי ירושלם הלוא תקחו מוסר לשמע אל-דברי נאם-יהוה:
240	35	13	
			הוקם את-דברי 14 יהונדב בן-רכב אשר-צוה את-בניו לבלתי שתות-יין ולא שתו עד-היום הזה כי שמעו את מצות אביהם ואנכי דברתי אליכם השכם ודבר ולא שמעתם אלי:
240	35	14	
			ואשלח אליכם 15 את-כל-עבדי הנבאים השכים ושלח לאמר
240	35	15	

שבו־נא איש מדרכו

הרעה והיטיבו

מעלליכם ואל־תלכו

אחרי אלהים אחרים

לעבדם ושבו

אל־האדמה אשר־נתתי

לכם ולאבתיכם ולא

הטיתם את־אזנכם

ולא שמעתם אלי:

24O 35 16 כי הקימו בני

יהונדב בן־רכב

את־מצות אביהם אשר

צום והעם הזה לא

שמעו אלי:

24O 35 17 לכן כה־אמר יהוה

אלהי צבאות אלהי

ישראל הנני מביא

אל־יהודה ואל

כל־יושבי ירושלם

את כל־הרעה אשר

דברתי עליהם יען

דברתי אליהם ולא

שמעו ואקרא להם

ולא ענו:

24O 35 18 ולבית הרכבים אמר

ירמיהו כה־אמר

יהוה צבאות אלהי

ישראל יען אשר

שמעתם על־מצות

יהונדב אביכם

ותשמרו

את־כל־מצותיו

ותעשו ככל אשר־

צוה אתכם:

24O 35 19 לכן כה אמר יהוה

צבאות אלהי ישראל

לא־יכרת איש

ליונדב בן־רכב עמד

לפני כל־הימים:

24O 36 1 ויהי בשנה הרביעת

ליהויקים

בן־יאשיהו מלך

יהודה היה הדבר

			הזה אל- ירמיהו מאת יהוה לאמר:
24O	36	2	קח-לך מגלת-ספר וכתבת אליה את כל-הדברים אשר-דברתי אליך על- ישראל ועל-יהודה ועל-כל-הגוים מיום דברתי אליך מימי יאשיהו ועד היום הזה:
24O	36	3	אולי ישמעו בית יהודה את כל-הרעה אשר אנכי חשב לעשות להם למען ישובו איש מדרכו הרעה וסלחתי לעונם ולחטאתם:
24O	36	4	ויקרא ירמיהו את-ברוך בן-נריה ויכתב ברוך מפי ירמיהו את כל-דברי יהוה אשר-דבר אליו על-מגלת-ספר:
24O	36	5	ויצוה ירמיהו את-ברוך לאמר אני עצור לא אוכל לבוא בית יהוה:
24O	36	6	ובאת אתה וקראת במגלה אשר-כתבת-מפי את-דברי יהוה באזני העם בית יהוה ביום צום וגם באזני כל-יהודה הבאים מעריהם תקראם:
24O	36	7	אולי תפל תחנתם לפני יהוה וישבו איש מדרכו הרעה כי-גדול האף והחמה אשר-דבר יהוה

			אל־העם הזה:
24O	36	8	ויעש ברוך בן־נריה ככל אשר־צוהו ירמיהו הנביא לקרא בספר דברי יהוה בית יהוה:
24O	36	9	ויהי בשנה החמשית ליהויקים בן־יאשיהו מלך־יהודה בחדש התשעי קראו צום לפני יהוה כל־העם בירושלם וכל־העם הבאים מערי יהודה בירושלם:
24O	36	10	ויקרא ברוך בספר את־דברי ירמיהו בית יהוה בלשכת גמריהו בן־שפן הספר בחצר העליון פתח שער בית־יהוה החדש באזני כל־העם:
	24O	36 11	וישמע מכיהו בן־גמריהו בן־שפן את־כל־דברי יהוה מעל הספר:
24O	36	12	וירד בית־המלך על־לשכת הספר והנה־שם כל־השרים יושבים אלישמע הספר ודליהו בן־שמעיהו ואלנתן בן־עכבור וגמריהו בן־שפן וצדקיהו בן־חנניהו וכל־השרים:
24O	36	13	ויגד להם מכיהו את כל־הדברים אשר שמע בקרא ברוך בספר באזני העם:
24O	36	14	וישלחו כל־השרים אל־ברוך את־יהודי

בן־נתניהו
בן־שלמיהו בן־כושי
לאמר המגלה אשר
קראת בה באזני העם
קחנה בידך ולך
ויקח ברוך בן־
נריהו את־המגלה
בידו ויבא אליהם:
24O 36 15 ויאמרו אליו שב נא
וקראנה באזנינו
ויקרא ברוך
באזניהם:
24O 36 16 ויהי כשמעם
את־כל־הדברים פחדו
איש אל־רעהו
ויאמרו אל־ברוך
הגיד נגיד למלך את
כל־הדברים האלה:
24O 36 17 ואת־ברוך שאלו
לאמר הגד־נא לנו
איך כתבת
את־כל־הדברים האלה
מפיו:
24O 36 18 ויאמר להם ברוך
מפיו יקרא אלי את
כל־הדברים האלה
ואני כתב על־הספר
בדיו:
24O 36 19 ויאמרו השרים
אל־ברוך לך הסתר
אתה וירמיהו ואיש
אל־ידע איפה אתם:
24O 36 20 ויבאו אל־המלך
חצרה ואת־המגלה
הפקדו בלשכת
אלישמע הספר
ויגידו באזני המלך
את כל־הדברים:
24O 36 21 וישלח המלך
את־יהודי לקחת
את־המגלה ויקחה
מלשכת אלישמע הספר
ויקראה יהודי

באזני המלך ובאזני

כל־השרים העמדים

מעל המלך:

24O 36 22 והמלך יושב בית

החרף בחדש התשיעי

ואת־האח לפניו

מבערת:

24O 36 23 ויהי כקרוא יהודי

שלוש דלתות וארבעה

יקרעה בתער הספר

והשלך אל־ האש אשר

אל־האח עד־תם

כל־המגלה על־האש

אשר על־האח:

24O 36 24 ולא פחדו ולא קרעו

את־בגדיהם המלך

וכל־עבדיו השמעים

את כל־ הדברים

האלה:

24O 36 25 וגם אלנתן ודליהו

וגמריהו הפגעו

במלך לבלתי שרף

את־המגלה ולא שמע

אליהם:

24O 36 26 ויצוה המלך

את־ירחמאל בן־המלך

ואת־שריהו

בן־עזריאל

ואת־שלמיהו

בן־עבדאל לקחת

את־ברוך הספר ואת

ירמיהו הנביא

ויסתרם יהוה:

24O 36 27 ויהי דבר־יהוה

אל־ירמיהו אחרי

שרף המלך את־המגלה

ואת־הדברים אשר

כתב ברוך מפי

ירמיהו לאמר:

24O 36 28 שוב קח־לך מגלה

אחרת וכתב עליה את

כל־הדברים הראשנים

אשר היו על־המגלה

הראשנה אשר שרף

יהויקים

מלך־יהודה:

24O 36 29 ועל־יהויקים

מלך־יהודה תאמר כה

אמר יהוה אתה שרפת

את־המגלה הזאת

לאמר מדוע כתבת

עליה לאמר בא־יבוא

מלך־בבל והשחית

את־הארץ הזאת

והשבית ממנה אדם

ובהמה:

24O 36 30 לכן כה־אמר יהוה

על־יהויקים מלך

יהודה לא־יהיה־לו

יושב על־כסא דוד

ונבלתו תהיה משלכת

לחרב ביום ולקרח

בלילה:

24O 36 31 ופקדתי עליו

ועל־זרעו

ועל־עבדיו את־עונם

והבאתי עליהם

ועל־ישבי ירושלם

ואל־איש יהודה את

כל־הרעה אשר־דברתי

אליהם ולא שמעו:

24O 36 32 וירמיהו לקח מגלה

אחרת ויתנה

אל־ברוך בן־נריהו

הספר ויכתב עליה

מפי ירמיהו את

כל־דברי הספר אשר

שרף יהויקים

מלך־יהודה באש

ועוד נוסף עליהם

דברים רבים כהמה:

24O 37 1 וימלך־מלך צדקיהו

בן־יאשיהו תחת

כניהו בן־יהויקים

אשר המליך

נבוכדראצר מלך־בבל

- בארץ יהודה:
240 37 2 ולא שמע הוא
ועבדיו ועם הארץ
אל־דברי יהוה אשר
דבר ביד ירמיהו
הנביא:
240 37 3 וישלח המלך צדקיהו
את־יהוכל בן־שלמיה
ואת־צפניהו
בן־מעשיה הכהן
אל־ירמיהו הנביא
לאמר התפלל־נא
בעדנו אל־יהוה
אלהינו:
240 37 4 וירמיהו בא ויצא
בתוך העם ולא־נתנו
אתו בית הכליא:
240 37 5 וחיל פרעה יצא
ממצרים וישמעו
הכשדים הצרים
על־ירושלם את־שמעם
ויעלו מעל ירושלם:
240 37 6 ויהי דבר־יהוה
אל־ירמיהו הנביא
לאמר:
240 37 7 כה־אמר יהוה אלהי
ישראל כה תאמרו
אל־מלך יהודה השלח
אתכם אלי לדרשני
הנה חיל פרעה היצא
לכם לעזרה שב
לארצו מצרים:
240 37 8 ושבו הכשדים
ונלחמו על־העיר
הזאת ולכדה ושרפה
באש:
240 37 9 כה אמר יהוה
אל־תשאון נפשותיכם
לאמר הלך ילכו
מעלינו הכשדים
כי־לא ילכו:
240 37 10 כי אם־הכיתם
כל־חיל כשדים

			הנלחמים אתכם ונשארו בם אנשים מדקרים איש באהלו יקומו ושרפו את־העיר הזאת באש: והיה בהעלות חיל הכשדים מעל ירושלם מפני חיל פרעה: ויצא ירמיהו מירושלם ללכת ארץ בנימן לחלק משם בתוך העם: ויהי־הוא בשער בנימן ושם בעל פקדת ושמׁו יראייה בן־שלמיה בן־ חנניה ויתפש את־ירמיהו הנביא לאמר אל־הכשדים אתה נפל: ויאמר ירמיהו שקר אינני נפל על־הכשדים ולא שמע אליו ויתפש יראייה בירמיהו ויבאהו אל־השרים: ויקצפו השרים על־ירמיהו והכו אתו ונתנו אותו בית האסור בית יהונתן הספר כי־אתו עשו לבית הכלא: כי בא ירמיהו אל־בית הבור ואל־החניות וישב־שם ירמיהו ימים רבים: וישלח המלך צדקיהו ויקחהו וישאלהו המלך בביתו בסתר ויאמר היש דבר מאת יהוה ויאמר ירמיהו
240	37	11	
240	37	12	
240	37	13	
240	37	14	
240	37	15	
240	37	16	
240	37	17	

			יש ויאמר ביד מלך־בבל תנתן:
240	37	18	ויאמר ירמיהו אל־המלך צדקיהו מה חטאתי לך ולעבדיך ולעם הזה כִּי־נתתם אותי אל־בית הכלא:
240	37	19	ואיו נביאיכם אשר־נבאו לכם לאמר לא־יבא מלך־בבל עליכם ועל הארץ הזאת:
240	37	20	ועתה שמע־נא אדני המלך תפל־נא תחנתי לפניך ואל־תשבני בית יהונתן הספר ולא אמות שם:
240	37	21	ויצוה המלך צדקיהו ויפקדו את־ירמיהו בחצר המטרה ונתן לו ככר־ לחם ליום מחוז האפים עד־תם כל־הלחם מן־העיר וישב ירמיהו בחצר המטרה:
240	38	1	וישמע שפטיה בן־מתן וגדליהו בן־פשחור ויוכל בן־שלמיהו ופשחור בן־מלכיה את־הדברים אשר ירמיהו מדבר אל־כל־העם לאמר:
240	38	2	כה אמר יהוה הישב בעיר הזאת ימות בחרב ברעב ובדבר והיצא אל־ הכשדים יחיה והיתה־לו נפשו לשלל וחי:
240	38	3	כה אמר יהוה הנתן תנתן העיר הזאת ביד חיל מלך־בבל ולכדה:

- 240 38 4 ויאמרו השרים
אל־המלך יומת נא
את־האיש הזה
כִּי־על־כן הוא־מרפא
את־ ידי אנשי
המלחמה הנשארים
בעיר הזאת ואת ידי
כל־העם לדבר אליהם
כדברים האלה כי
האיש הזה איננו
דרש לשלום לעם הזה
כי אם־לרעה:
- 240 38 5 ויאמר המלך צדקיהו
הנה־הוא בידכם
כִּי־אין המלך יוכל
אתכם דבר:
- 240 38 6 ויקחו את־ירמיהו
וישלוכו אותו
אל־הבור מלכיהו
בן־המלך אשר בחצר
המטרה וישלחו
את־ירמיהו בחבלים
ובבור אין־מים כי
אם־טיט ויטבע
ירמיהו בטיט:
- 240 38 7 וישמע עבד־מלך
הכושי איש סריס
והוא בבית המלך
כִּי־נתנו את־ירמיהו
אל־הבור והמלך
יושב בשער בנימן:
- 240 38 8 ויצא עבד־מלך מבית
המלך וידבר
אל־המלך לאמר:
- 240 38 9 אדני המלך הרעו
האנשים האלה את
כל־אשר עשו
לירמיהו הנביא את
אשר־ השליכו
אל־הבור וימת
תחתיו מפני הרעב
כי אין הלחם עוד
בעיר:

ויצוה המלך את
עבד־מלך הכושי
לאמר קח בידך מזה
שלשים אנשים
והעלית את־ירמיהו
הנביא מן־הבור
בטרם ימות:

ויקח עבד־מלך
את־האנשים בידו
ויבא בית־המלך
אל־תחת האוצר ויקח
משם בלוי הסחבות
ובלוי מלחים
וישלחם אל־ירמיהו
אל־הבור בחבלים:

ויאמר עבד־מלך
הכושי אל־ירמיהו
שים נא בלואי
הסחבות והמלחים
תחת אצלות ידיך
מתחת לחבלים ויעש
ירמיהו כן:

וימשכו את־ירמיהו
בחבלים ויעלו אותו
מן־הבור וישב
ירמיהו בחצר
המטרה:

וישלח המלך צדקיהו
ויקח את־ירמיהו
הנביא אליו
אל־מבוא השלישי
אשר בבית יהוה
ויאמר המלך
אל־ירמיהו שאל אני
אתך דבר אל־תכחז
ממני דבר:

ויאמר ירמיהו
אל־צדקיהו כי אגיד
לך הלוא המת
תמיתני וכי איעצך
לא תשמע אלי:

וישבע המלך צדקיהו
אל־ירמיהו בסתר

לֵאמֹר חַי־יְהוָה אֶת
אֲשֶׁר עָשָׂה־לָנוּ
אֶת־הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת
אִם־אֲמִיתָךְ וְאִם־אֲתָנָךְ
בִּיד הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה
אֲשֶׁר מִבְקָשִׁים אֶת־
נַפְשְׁךָ:

וַיֹּאמֶר יִרְמְיָהוּ 17 38 24O
אֶל־צִדְקִיָּהוּ כֹה־אָמַר
יְהוָה אֱלֹהֵי צְבָאוֹת
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אִם־
יֵצֵא תֵצֵא אֶל־שָׂרֵי
מֶלֶךְ־בָּבֶל וְחִיתָה
נַפְשְׁךָ וְהָעִיר הַזֹּאת
לֹא תִשְׁרָף בָּאֵשׁ וְחִיתָה
אַתָּה וּבֵיתְךָ:

וְאִם לֹא־תֵצֵא אֶל־שָׂרֵי 18 38 24O
מֶלֶךְ בָּבֶל וְנִתְּנָה
הָעִיר הַזֹּאת בְּיַד
הַכַּשְׂדִּים וְשִׂרְפוּהָ בָּאֵשׁ
וְאַתָּה לֹא־תִמְלֹט
מִיָּדָם:

וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ צִדְקִיָּהוּ 19 38 24O
אֶל־יִרְמְיָהוּ אֲנִי דָאֵג
אֶת־הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר
נָפְלוּ אֶל־הַכַּשְׂדִּים
פָּן־יִתְּנוּ אֵתִי בְיָדָם
וְהִתְעַלְלֻ־בִּי:

וַיֹּאמֶר יִרְמְיָהוּ לֹא 20 38 24O
יִתְּנוּ שְׂמֵעָנָא בְּקוֹל
יְהוָה לְאֲשֶׁר אֲנִי דֹבֵר
אֵלֶיךָ וַיֵּטֶב לְךָ
וְתָחִי נַפְשְׁךָ:

וְאִם־מֵאַן אַתָּה לִצְאָת 21 38 24O
זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר הִרְאֵנִי
יְהוָה:

וְהִנֵּה כָל־הַנָּשִׁים אֲשֶׁר 22 38 24O
נִשְׂאָרוּ בְּבֵית
מֶלֶךְ־יְהוּדָה מוֹצְאוֹת
אֶל־שָׂרֵי מֶלֶךְ בָּבֶל
וְהִנֵּה אֹמְרוֹת הַסִּיתוֹךְ
וַיְכֻלוּ לְךָ אֲנָשִׁי
שִׁלְמַךְ הִטְבְּעוּ בְּבֶן

רגלך נסגו אחור:
 24O 38 23 ואת־כל־נשיך
 ואת־בניך מוצאים
 אל־הכשדים ואתה
 לא־תמלט מידם כי
 ביד מלך־בבל תתפש
 ואת־העיר הזאת
 תשרף באש:
 24O 38 24 ויאמר צדקיהו
 אל־ירמיהו איש
 אל־ידע
 בדברים־האלה ולא
 תמות:
 24O 38 25 וכִי־ישמעו השרים
 כִּי־דברתי אתך ובאו
 אליך ואמרו אליך
 הגידה־נא לנו
 מה־דברת אל־המלך
 אל־תכחד ממנו ולא
 נמיתך ומה־דבר
 אליך המלך:
 24O 38 26 ואמרת אליהם
 מפיל־אני תחנתי
 לפני המלך לבלתי
 השיבני בית יהונתן
 למות שם:
 24O 38 27 ויבאו כל־השרים
 אל־ירמיהו וישאלו
 אתו ויגד להם
 ככל־הדברים האלה
 אשר צוה המלך
 ויחרשו ממנו כי
 לא־נשמע הדבר:
 24O 38 28 וישב ירמיהו בחצר
 המטרה עד־יום
 אשר־נלכדה ירושלם
 והיה כאשר נלכדה
 ירושלם:
 24O 39 1 בשנה התשעית
 לצדקיהו מלך־יהודה
 בחדש העשרי בא
 נבוכדראצר מלך־בבל
 וכל־חילו

אל־ירושלם ויצרו
עליה:

24O 39 2 בעשתי־עשרה שנה
לצדקיהו בחדש
הרביעי בתשעה לחדש

הבקעה העיר:
24O 39 3 ויבאו כל שרי

מלך־בבל וישבו
בשער התוך נרגל
שר־אצר סמגר־נבו
שר־ סכים רב־סריס
נרגל שר־אצר רב־מג
וכל־שארית שרי מלך
בבל:

24O 39 4 ויהי כאשר ראם
צדקיהו מלך־יהודה
וכל אנשי המלחמה
ויברחו ויצאו לילה
מן־העיר דרך גן
המלך בשער בין
החמתיים ויצא דרך
הערבה:

24O 39 5 וירדפו חיל־כשדים
אחריהם וישגו
את־צדקיהו בערבות
ירחו ויקחו אתו
ויעלהו
אל־נבוכדראצר
מלך־בבל רבלתה
בארץ חמת וידבר
אתו משפטים:

24O 39 6 וישחט מלך בבל
את־בני צדקיהו
ברבלה לעיניו ואת
כל־חרי יהודה שחט
מלך בבל:

24O 39 7 ואת־עיני צדקיהו
עור ויאסרהו
בנחשתים לביא אתו
בבלה:

24O 39 8 ואת־בית המלך
ואת־בית העם שרפו
הכשדים באש

ואת־חמות ירושלם

נתצו:

24O 39 9 ואת יתר העם

הנשארים בעיר

ואת־הנפלים אשר

נפלו עליו ואת יתר

העם הנשארים הגלה

נבוזר־אדן

רב־טבחים בבבל:

24O 39 10 ומן־העם הדלים אשר

אין־להם מאומה

השאיר נבוזראדן

רב־טבחים בארץ

יהודה ויתן להם

כרמים ויגבים ביום

ההוא:

24O 39 11 ויצו נבוכדראצר

מלך־בבל על־ירמיהו

ביד נבוזראדן

רב־טבחים לאמר:

24O 39 12 קחנו ועיניך שים

עליו ואל־תעש לו

מאומה רע כי אם

כאשר ידבר אליך כן

עשה עמו:

24O 39 13 וישלח נבוזראדן

רב־טבחים ונבושזבן

רב־סריס ונרגל

שר־אצר רב־מג וכל

רבי מלך־בבל:

24O 39 14 וישלחו ויקחו

את־ירמיהו מחצר

המטרה ויתנו אתו

אל־גדליהו בן־

אחיקם בן־שפן

להוצאהו אל־הבית

וישב בתוך העם:

24O 39 15 ואל־ירמיהו היה

דבר־יהוה בהיתו

עצור בחצר המטרה

לאמר:

24O 39 16 הלוך ואמרת

לעבד־מלך הכושי

			<p>לאמר כה־אמר יהוה צבאות אלהי ישראל הנני מבי את־דברי אל־העיר הזאת לרעה ולא לטובה והיו לפניך ביום ההוא: והצלתיך ביום־ההוא נאם־יהוה ולא תנתן ביד האנשים אשר־אתה יגור מפניהם:</p>
24O	39	17	<p>כי מלט אמלטך ובחרב לא תפל והיתה לך נפשך לשלל כי־בטחת בי נאם־ יהוה:</p>
24O	40	1	<p>הדבר אשר־היה אל־ירמיהו מאת יהוה אחר שלח אתו נבוזראדן רב־טבחים מ־הרמה בקחתו אתו והוא־אסור באזקים בתוך כל־גלות ירושלם ויהודה המגלים בבלה:</p>
24O	40	2	<p>ויקח רב־טבחים לירמיהו ויאמר אליו יהוה אלהיך דבר את־הרעה הזאת אל־המקום הזה:</p>
24O	40	3	<p>ויבא ויעש יהוה כאשר דבר כי־חטאתם ליהוה ולא־שמעתם בקולו והיה לכם דבר הזה:</p>
24O	40	4	<p>ועתה הנה פתחתיך היום מ־האזקים אשר על־ידך אם־טוב בעיניך לבוא אתי בבל בא ואשים את־עיני עליך ואם־רע בעיניך לבוא־אתי בבל חדל</p>

ראה כל־הארץ לפניך
אל־טוב ואל־הישר
בעיניך ללכת שמה
לך:

24O 40 5 ועודנו לא־ישוב
ושבה אל־גדליה
בן־אחיקם בן־שפן
אשר הפקיד מלך־
בבל בערי יהודה
ושב אתו בתוך העם
או אל־כל־הישר
בעיניך ללכת לך
ויתן־לו רב־טבחים
ארחה ומשאת
וישלחהו:

24O 40 6 ויבא ירמיהו
אל־גדליה בן־אחיקם
המצפתה וישב אתו
בתוך העם הנשארים
בארץ:

24O 40 7 וישמעו כל־שרי
החילים אשר בשדה
המה ואנשיהם
כי־הפקיד מלך־בבל
את־גדליהו
בן־אחיקם בארץ וכי
הפקיד אתו אנשים
ונשים וטף ומדלת
הארץ מאשר לא־הגלו
בבלה:

24O 40 8 ויבאו אל־גדליה
המצפתה וישמעאל
בן־נתניהו ויוחנן
ויונתן בני־קרח
ושריה בן־תנחמת
ובני עופי הנטפתי
ויזניהו בן־המעכתי
המה ואנשיהם:

24O 40 9 וישבע להם גדליהו
בן־אחיקם בן־שפן
ולאנשיהם לאמר
אל־תיראו מעבוד
הכשדים שבו בארץ

ועבדו את־מלך בבל
וייטב לכם:

24O 40 10 ואני הנני ישב
במצפה לעמד לפני
הכשדים אשר יבאו
אלינו ואתם אספו
יין וקיץ ושמן
ושמו בכליכם ושבו
בעריכם אשר־תפשתם:

24O 40 11 וגם כל־היהודים
אשר־במואב
ובבני־עמון ובאדום
ואשר בכל־הארצות
שמעו כי־נתן
מלך־בבל שארית
ליהודה וכי הפקיד
עליהם את־גדליהו
בן־אחיקם בן־שפן:

24O 40 12 וישבו כל־היהודים
מכל־המקמות אשר
נדחו־שם ויבאו
ארץ־יהודה אל־
גדליהו המצפתה
ויאספו יין וקיץ
הרבה מאד:

24O 40 13 ויוחנן בן־קרח
וכל־שרי החילים
אשר בשדה באו
אל־גדליהו המצפתה:

24O 40 14 ויאמרו אליו הידע
תדע כי בעליס מלך
בני־עמון שלח
את־ישמעאל בן־
נתניה להכתך נפש
ולא־האמין להם
גדליהו בן־אחיקם:

24O 40 15 ויוחנן בן־קרח אמר
אל־גדליהו בסתר
במצפה לאמר אלכה
נא ואכה את־
ישמעאל בן־נתניה
ואיש לא ידע למה
יככה נפש ונפצו

כל־יהודה הנקבצים
אליך ואבדה שארית
יהודה:

24O 40 16 ויאמר גדליהו
בן־אחיקם אל־יוחנן
בן־קרח אל־תעש
את־הדבר הזה כי־
שקר אתה דבר
אל־ישמעאל:

24O 41 1 ויהי בחדש השביעי
בא ישמעאל
בן־נתניה

בן־אלישמע מזרע
המלוכה ורבי המלך
ועשרה אנשים אתו
אל־גדליהו

בן־אחיקם המצפתה
ויאכלו שם לחם
יחדו במצפה:

24O 41 2 ויקם ישמעאל
בן־נתניה ועשרת
האנשים אשר־היו
אתו ויכו
את־גדליהו
בן־אחיקם בן־שפן
בחרב וימת אתו
אשר־הפקיד מלך־בבל
בארץ:

24O 41 3 ואת כל־היהודים
אשר־היו אתו
את־גדליהו במצפה
ואת־הכשדים אשר
נמצאו־שם את אנשי
המלחמה הכה
ישמעאל:

24O 41 4 ויהי ביום השני
להמית את־גדליהו
ואיש לא ידע:

24O 41 5 ויבאו אנשים משכם
משלו ומשמרון
שמנים איש מגלחי
זקן וקרעי בגדים
ומתגדדים ומנחה

ולבונה בידם להביא
בית יהוה:

24O 41 6 ויצא ישמעאל
בן־נתניה לקראתם
מן־המצפה הלך הלך
ובכה ויהי כפגש
אתם ויאמר אליהם
באו אל־גדליהו
בן־אחיקם:

24O 41 7 ויהי כבואם אל־תוך
העיר וישחטם
ישמעאל בן־נתניה
אל־תוך הבור הוא
והאנשים אשר־אתו:

24O 41 8 ועשרה אנשים
נמצאו־בם ויאמרו
אל־ישמעאל
אל־תמתנו
כִּי־ישׁ־לנו מטמנים
בשדה חטים ושערים
ושמן ודבש ויחדל
ולא המיתם בתוך
אחיהם:

24O 41 9 והבור אשר השליך
שם ישמעאל את
כל־פגרי האנשים
אשר הכה ביד־
גדליהו הוא אשר
עשה המלך אסא מפני
בעשא מלך־ישראל
אתו מלא ישמעאל
בן־נתניהו חללים:

24O 41 10 וישב ישמעאל
את־כל־שארית העם
אשר במצפה את־בנות
המלך ואת־כל־העם
הנשארים במצפה אשר
הפקיד נבוזראדן
רבי־טבחים
את־גדליהו בן־
אחיקם וישבם
ישמעאל בן־נתניה
וילך לעבר אל־בני

עמון:

וישמע יוחנן 11 41 24O

בן־קרח וכל־שרי
החילים אשר אתו את
כל־הרעה אשר עשה
ישמעאל בן־נתניה:

ויקחו 12 41 24O

את־כל־האנשים
וילכו להלחם
עם־ישמעאל
בן־נתניה וימצאו
אתו אל־מים רבים
אשר בגבעון:

ויהי כראות כל־העם 13 41 24O

אשר את־ישמעאל
את־יוחנן בן־קרח
ואת כל־שרי החילים
אשר אתו וישמחו:

ויסבו כל־העם 14 41 24O

אשר־שבה ישמעאל
מן־המצפה וישבו
וילכו אל־יוחנן
בן־קרח:

וישמעאל בן־נתניה 15 41 24O

נמלט בשמנה אנשים
מפני יוחנן וילך
אל־בני עמון:

ויקח יוחנן בן־קרח 16 41 24O

וכל־שרי החילים
אשר־אתו את
כל־שארית העם אשר
השיב מאת ישמעאל
בן־נתניה מן־המצפה
אחר הכה את־גדליה
בן־אחיקם גברים
אנשי המלחמה ונשים
וטף וסרסים אשר
השיב מגבעון:

וילכו וישבו בגרות 17 41 24O

כמוהם אשר־אצל בית
לחם ללכת לבוא
מצרים:

מפני הכשדים כי 18 41 24O

			יראו מפניהם כי־הכה ישמעאל בן־נתניה את־גדליהו בן־אחיקם אשר־הפקיד מלך־בבל בארץ:
24O	42	1	ויגשו כל־שרי החילים ויוחנן בן־קרח ויזניה בן־הושעיה וכל־העם מקטן ועד־גדול:
24O	42	2	ויאמרו אל־ירמיהו הנביא תפל־נא תחנתנו לפניך והתפלל בעדנו אל־ יהוה אלהיך בעד כל־השארית הזאת כי־נשארונו מעט מהרבה כאשר עיניך ראות אתנו:
24O	42	3	ויגד־לנו יהוה אלהיך את־הדרך אשר נלך־בה ואת־הדבר אשר נעשה:
24O	42	4	ויאמר אליהם ירמיהו הנביא שמעתי הנני מתפלל אל־יהוה אלהיכם כדבריכם והיה כל־הדבר אשר־יענה יהוה אתכם אגיד לכם לא־אמנע מכם דבר:
24O	42	5	והמה אמרו אל־ירמיהו יהי יהוה בנו לעד אמת ונאמן אם־לא ככל־הדבר אשר ישלחך יהוה אלהיך אלינו כן נעשה:
24O	42	6	אם־טוב ואם־רע בקול יהוה אלהינו

אשר אנו שלחים אתך
אליו נשמע למען
אשר ייטב־לנו כי
נשמע בקול יהוה
אלהינו:

24O 42 7 ויהי מקץ עשרת
ימים ויהי
דבר־יהוה
אל־ירמיהו:

24O 42 8 ויקרא אל־יוחנן
בן־קרח ואל כל־שרי
החילים אשר אתו
ולכל־העם למקטן
ועד־גדול:

24O 42 9 ויאמר אליהם
כה־אמר יהוה אלהי
ישראל אשר שלחתם
אתי אליו להפיל
תחנתכם לפניו:

24O 42 10 אם־שוב תשובו בארץ
הזאת ובניתי אתכם
ולא אהרס ונטעתי
אתכם ולא אתוש כי
נחמתי אל־הרעה אשר
עשיתי לכם:

24O 42 11 אל־תיראו מפני מלך
בבל אשר־אתם יראים
מפניו אל־תיראו
ממנו נאם־ יהוה
כי־אתכם אני
להושיע אתכם
ולהציל אתכם מידו:

24O 42 12 ואתן לכם רחמים
ורחם אתכם והשיב
אתכם אל־אדמתכם:

24O 42 13 ואם־אמרים אתם לא
נשב בארץ הזאת
לבלתי שמע בקול
יהוה אלהיכם:

24O 42 14 לאמר לא כי ארץ
מצרים נבוא אשר
לא־נראה מלחמה
וקול שופר לא נשמע

וללחם לא־נרעב ושם
נשב:

ועתה לכן שמעו 15 42 24O
דבר־יהוה שארית
יהודה כה־אמר יהוה
צבאות אלהי ישראל
אם־אתם שום תשמון
פניכם לבא מצרים
ובאתם לגור שם:

והיתה החרב אשר 16 42 24O
אתם יראים ממנה שם
תשיג אתכם בארץ
מצרים והרעב
אשר־אתם דאגים
ממנו שם ידבק
אחריכם מצרים ושם
תמתו:

ויהיו כל־האנשים 17 42 24O
אשר־שמו את־פניהם
לבוא מצרים לגור
שם ימותו בחרב
ברעב ובדבר
ולא־יהיה להם שריד
ופליט מפני הרעה
אשר אני מביא
עליהם:

כי כה אמר יהוה 18 42 24O
צבאות אלהי ישראל
כאשר נתך אפי
וחמתי על־ישיבי
ירושלם כן תתך
חמתי עליכם בבאכם
מצרים והייתם לאלה
ולשמה ולקללה
ולחרפה ולא־תראו
עוד את־המקום הזה:

דבר יהוה עליכם 19 42 24O
שארית יהודה
אל־תבאו מצרים ידע
תדעו כי־העידתי
בכם היום:

כי התעתים 20 42 24O
בנפשותיכם כי־אתם

שלחתם אתי אל־יהוה
אלהיכם לאמר התפלל
בעדנו אל־יהוה
אלהינו וככל אשר
יאמר יהוה אלהינו
כן הגד־לנו
ועשינו:

24O 42 21 ואגד לכם היום ולא
שמעתם בקול יהוה
אלהיכם ולכל

24O 42 22 אשר־שלחני אליכם:
ועתה ידע תדעו כי
בחרב ברעב ובדבר
תמותו במקום אשר
חפצתם לבוא לגור
שם:

24O 43 1 ויהי ככלות ירמיהו
לדבר אל־כל־העם
את־כל־דברי יהוה
אלהיהם אשר שלחו
יהוה אלהיהם אליהם
את כל־הדברים
האלה:

24O 43 2 ויאמר עזריה
בן־הושעיה ויוחנן
בן־קרח וכל־האנשים
הזדים אמרים אל־
ירמיהו שקר אתה
מדבר לא שלחך יהוה
אלהינו לאמר
לא־תבאו מצרים
לגור שם:

24O 43 3 כי ברוך בן־נריה
מסית אתך בנו למען
תת אתנו
ביד־הכשדים להמית
אתנו ולהגלות אתנו
בבל:

24O 43 4 ולא־שמע יוחנן
בן־קרח וכל־שרי
החילים וכל־העם
בקול יהוה לשבת
בארץ יהודה:

- 24O 43 5 ויקח יוחנן בן־קרח
וכל־שרי החילים את
כל־שארית יהודה
אשר־שבו מכל־הגוים
אשר נדחו־שם לגור
בארץ יהודה:
- 24O 43 6 את־הגברים
ואת־הנשים ואת־הטף
ואת־בנות המלך ואת
כל־הנפש אשר הניח
נבוזראדן רב־טבחים
את־גדליהו
בן־אחיקם בן־שפן
ואת ירמיהו הנביא
ואת־ברוך
בן־נריהו:
- 24O 43 7 ויבאו ארץ מצרים
כי לא שמעו בקול
יהוה ויבאו
עד־תחפנחס:
- 24O 43 8 ויהי דבר־יהוה
אל־ירמיהו בתחפנחס
לאמר:
- 24O 43 9 קח בידך אבנים
גדלות וטמנתם במלט
במלבן אשר בפתח
בית־פרעה בתחפנחס
לעיני אנשים
יהודים:
- 24O 43 10 ואמרת אליהם
כה־אמר יהוה צבאות
אלהי ישראל הנני
שלח ולקחתי את־
נבוכדראצר מלך־בבל
עבדי ושמתי כסאו
ממעל לאבנים האלה
אשר טמנתי ונטה
את־שפרורו עליהם:
- 24O 43 11 ובאה והכה את־ארץ
מצרים אשר למות
למות ואשר לשבי
לשבי ואשר לחרב
לחרב:

- 24O 43 12 והצתי אש בבתי
אלהי מצרים ושרפם
ושבם ועטה את־ארץ
מצרים כאשר־ יעטה
הרעה את־בגדו ויצא
משם בשלום:
- 24O 43 13 ושבר את־מצבות בית
שמש אשר בארץ
מצרים ואת־בתי
אלהי־מצרים ישרף
באש:
- 24O 44 1 הדבר אשר היה
אלי־ירמיהו אל
כל־היהודים הישבים
בארץ מצרים הישבים
במגדל ובתחפנחס
ובנף ובארץ פתרוס
לאמר:
- 24O 44 2 כה־אמר יהוה צבאות
אלהי ישראל אתם
ראיתם את כל־הרעה
אשר הבאתי
על־ירושלם ועל
כל־ערי יהודה והנם
חרבה היום הזה
ואין בהם יושב:
- 24O 44 3 מפני רעתם אשר עשו
להכעסני ללכת לקטר
לעבד לאלהים אחרים
אשר לא ידעום המה
אתם ואבתיכם:
- 24O 44 4 ואשלח אליכם
את־כל־עבדי
הנביאים השכים
ושלח לאמר אלי־נא
תעשו את דבר־התעבה
הזאת אשר שנאתי:
- 24O 44 5 ולא שמעו ולא־הטו
את־אזנם לשוב
מרעתם לבלתי קטר
לאלהים אחרים:
- 24O 44 6 ותתך חמתי ואפי
ותבער בערי יהודה

			ובחצות ירושלם ותהיינה לחרבה לשממה כיום הזה:
24O	44	7	ועתה כה־אמר יהוה אלהי צבאות אלהי ישראל למה אתם עשים רעה גדולה אל־נפשתכם להכרית לכם איש־ואשה עולל ויונק מתוך יהודה לבלתי הותיר לכם שארי־ת:
	24O	44	8 להכעסני במעשי ידיכם לקטר לאלהים אחרים בארץ מצרים אשר־אתם באים לגור שם למען הכרית לכם ולמען היותכם לקללה ולחרפה בכל גויי הארץ:
24O	44	9	השכחתם את־רעות אבותיכם ואת־רעות מלכי יהודה ואת רעות נשיו ואת רעתכם ואת רעת נשיכם אשר עשו בארץ יהודה ובחצות ירושלם:
24O	44	10	לא דכאו עד היום הזה ולא יראו ולא־הלכו בתורתי ובחקתי אשר־נתתי לפניכם ולפני אבותיכם:
24O	44	11	לכן כה־אמר יהוה צבאות אלהי ישראל הגני שם פני בכם לרעה ולהכרית את־כל־יהודה:
24O	44	12	ולקחתי את־שארי־ת יהודה אשר־שמו פניהם לבוא ארץ־מצרים לגור שם

ותמו כל בארץ
מצרים יפלו בחרב
ברעב יתמו מקטן
ועד־גדול בחרב
וברעב ימתו והיו
לאלה לשמה ולקללה
ולחרפה:

24O 44 13 ופקדתי על היושבים
בארץ מצרים כאשר
פקדתי על־ירושלם
בחרב ברעב ובדבר:

24O 44 14 ולא יהיה פליט
ושריד לשארית
יהודה הבאים
לגור־שם בארץ
מצרים ולשוב ארץ
יהודה אשר־המה
מנשאים את־נפשם
לשוב לשבת שם כי
לא־ישוּבו כי
אם־פִּלְטִים:

24O 44 15 ויענו את־ירמיהו
כל־האנשים הידעים
כִּי־מקטרות נשיהם
לא־להים אחרים
וכל־הנשים העמדות
קהל גדול וכל־העם
היֹשְׁבִים בארץ־מצרים
בפתרוס לאמר:

24O 44 16 הדבר אשר־דברת
אלינו בשם יהוה
איננו שמעים אליך:

24O 44 17 כי עשה נעשה
את־כל־הדבר
אשר־יצא מפינו
לקטר למלכת השמים
והסִיך־ לה נסכים
כאשר עשינו אנחנו
ואבתינו מלכינו
ושרינו בערי יהודה
ובחצות ירושלם
ונשבע־לחם ונהיה
טובים ורעה לא

			ראינו:
24O	44	18	ומן־אז חדלנו לקטר למלכת השמים והסך־לה נסכים חסרנו כל ובחרב וברעב תמנו:
24O	44	19	וכי־אנחנו מקטרים למלכת השמים ולהסך לה נסכים המבלעדי אנשינו עשינו לה כונים להעצבה והסך לה נסכים:
24O	44	20	ויאמר ירמיהו אל־כל־העם על־הגברים ועל־הנשים ועל־כל־העם הענים אתו דבר לאמר:
24O	44	21	הלוא את־הקטר אשר קטרתם בערי יהודה ובחצות ירושלם אתם ואבותיכם מלכיכם ושריכם ועם הארץ אתם זכר יהוה ותעלה על־לבו:
24O	44	22	ולא־יוכל יהוה עוד לשאת מפני רע מעלליכם מפני התועבת אשר עשיתם ותהי ארצכם לחרבה ולשמה ולקללה מאין יושב כהיום הזה:
24O	44	23	מפני אשר קטרתם ואשר חטאתם ליהוה ולא שמעתם בקול יהוה ובתרתו ובחקתיו ובעדותיו לא הלכתם על־כן קראת אתכם הרעה הזאת כיום הזה:
24O	44	24	ויאמר ירמיהו אל־כל־העם ואל כל־הנשים שמעו

			דבר־יהוה כל־יהודה אשר בארץ מצרים: כה־אמר יהוה־צבאות אלהי ישראל לאמר אתם ונשיכם ותדברנה בפיכם ובידיכם מלאתם לאמר עשה נעשה את־נדרינו אשר נדרנו לקטר למלכת השמים ולהסך לה נסכים הקים תקימנה את־נדריכם ועשה תעשינה את־ נדריכם:
24O	44	25	לכן שמעו דבר־יהוה כל־יהודה הישבים בארץ מצרים הנני נשבעתי בשמי הגדול אמר יהוה אם־יהיה עוד שמי נקרא בפי כל־איש יהודה אמר חי־אדני יהוה בכל־ארץ מצרים:
			הנני שקד עליהם לרעה ולא לטובה ותמו כל־איש יהודה אשר בארץ־מצרים בחרב וברעב עד־כלותם:
24O	44	28	ופליטי חרב ישבון מן־ארץ מצרים ארץ יהודה מתי מספר וידעו כל־שארית יהודה הבאים לארץ־מצרים לגור שם דבר־מי יקום ממני ומהם:
			וזאת־לכם האות נאם־יהוה כי־פקד אני עליכם במקום הזה למען תדעו כי קום יקומו דברי
24O	44	29	

עליכם לרעה:

24O 44 30 כה אמר יהוה הנני
נתן את־פרעה חפרע
מלך־מצרים ביד
איביו וביד מבקשי
נפשו כאשר נתתי
את־צדקיהו
מלך־יהודה ביד
נבוכדראצר מלך־בבל
איביו ומבקש נפשו:

24O 45 1 הדבר אשר דבר
ירמיהו הנביא
אל־ברוך בן־נריה
בכתבו את־הדברים
האלה על־ספר מפי
ירמיהו בשנה
הרבעית ליהויקים
בן־יאשיהו מלך
יהודה לאמר:

24O 45 2 כה־אמר יהוה אלהי
ישראל עליך ברוך:

24O 45 3 אמרת אויב־נא לי
כ־יִסֵּף יהוה יגון
על־מכאבי יגעתי
באנחותי ומנוחה לא
מצאתי:

24O 45 4 כה תאמר אליו כה
אמר יהוה הנה
אשר־בניתי אני הרס
ואת אשר־נטעתי אני
נתש ואת־כל־הארץ
היא:

24O 45 5 ואתה תבקש־לך
גדלות אל־תבקש כי
הנני מביא רעה
על־כל־בשר נאם־
יהוה ונתתי לך
את־נפשך לשלל על
כל־המקמות אשר
תלך־שם:

24O 46 1 אשר היה דבר־יהוה
אל־ירמיהו הנביא
על־הגוים:

- 24O 46 2 למצרים על־חיל
פרעה נכו מלך
מצרים אשר־היה
על־נהר־פרת בכרכמש
אשר הכה נבוכדראצר
מלך בבל בשנת
הרביעית ליהויקים
בן־יאשיהו מלך
יהודה:
- 24O 46 3 ערכו מגן וצנה
וגשו למלחמה:
- 24O 46 4 אסרו הסוסים ועלו
הפרשים והתיצבו
בכובעים מרקו
הרמחים לבשו
הסריגת:
- 24O 46 5 מדוע ראיתי המה
חתים נסגים אחור
וגבוריהם יכתו
ומנוס נסו ולא
הפנו מגור מסביב
נאם־יהוה:
- 24O 46 6 אל־ינוס הקל
ואל־ימלט הגבור
צפונה על־יד
נהר־פרת כשלו
ונפלו:
- 24O 46 7 מי־זה כיאר יעלה
כנהרות יתגעשו
מימיו:
- 24O 46 8 מצרים כיאר יעלה
וכנהרות יתגעשו
מים ויאמר אעלה
אכסה־ארץ אבידה
עיר וישבי בה:
- 24O 46 9 עלו הסוסים
והתהללו הרכב
ויצאו הגבורים כוש
ופוט תפשי מגן
ולודים תפשי דרכי
קשת:
- 24O 46 10 והיום ההוא לאדני
יהוה צבאות יום

נקמה להנקם מצריו
ואכלה חרב ושבעה
ורותה מדמם כי זבח
לאדני יהוה צבאות
בארץ צפון

אל־נהר־פרת:

24O 46 11 עלי גלעד וקחי צרי
בתולת בת־מצרים
לשוא הרביתי רפאות
תעלה אין לך:

24O 46 12 שמעו גוים קלונך
וצוחתך מלאה הארץ
כי־גבור בגבור
כשלו יחדיו נפלו
שניהם:

24O 46 13 הדבר אשר דבר יהוה
אל־ירמיהו הנביא
לבוא נבוכדראצר
מלך בבל להכות
את־ארץ מצרים:

24O 46 14 הגידו במצרים
והשמיעו במגדול
והשמיעו בנף
ובתחפנחס אמרו
התיצב והכן לך
כי־אכלה חרב
סביבך:

24O 46 15 מדוע נסחף אביריך
לא עמד כי יהוה
הדפו:

24O 46 16 הרבה כושל גמ־נפל
איש אל־רעהו
ויאמרו קומה ונשבה
אל־עמנו ואל־ארץ
מולדתנו מפני חרב
היונה:

24O 46 17 קראו שם פרעה
מלך־מצרים שאון
העביר המועד:

24O 46 18 חי־אני נאם־המלך
יהוה צבאות שמו כי
כתבור בהרים
וככרמל בים יבוא:

24O	46	19	כלי גולה עשי לך יושבת בת־מצרים כי־נף לשמה תהיה ונצתה מאין יושב:
24O	46	20	עגלה יפה־פיה מצרים קרץ מצפון בא בא:
24O	46	21	גם־שכריה בקרבה כעגלי מרבק כי־גם־המה הפנו נסו יחדיו לא עמדו כי יום אידם בא עליהם עת פקדתם:
24O	46	22	קולה כנחש ילך כי־בחיל ילכו ובקרדמות באו לה כחטבי עצים:
24O	46	23	כרתו יערה נאם־יהוה כי לא יחקר כי רבו מארבה ואין להם מספר:
24O	46	24	הבישה בת־מצרים נתנה ביד עם־צפון:
24O	46	25	אמר יהוה צבאות אלהי ישראל הנני פוקד אל־אמון מנא ועל־פרעה ועל־ מצרים ועל־אלהיה ועל־מלכיה ועל־פרעה ועל הבטחים בו:
24O	46	26	ונתתים ביד מבקשי נפשם וביד נבוכדראצר מלך־בבל וביד־עבדיו ואחרי־כן תשכן כימי־קדם נאם־יהוה:
24O	46	27	ואתה אל־תירא עבדי יעקב ואל־תחת ישראל כי הנני מושעך מרחוק ואת־ זרעך מארץ שבים

			ושב יעקוב ושקט ושאנן ואין מחריד: אתה אל־תירא עבדי יעקב נאמ־יהוה כי אתך אני כי אעשה כלה בכל־ הגוים אשר הדחתיך שמה ואתך לא־אעשה כלה ויסרתיך למשפט ונקה לא אנקך:
24O	46	28	
		1	אשר היה דבר־יהוה אל־ירמיהו הנביא אל־פלשתים בטרם יכה פרעה את־ עזה: כה אמר יהוה הנה־מים עלים מצפון והיו לנחל שוטף וישטפו ארץ ומלואה עיר וישבי בה וזעקו האדם והליל כל יושב הארץ:
24O	47	2	
		3	מקול שעטת פרסות אביריו מרעש לרכבו המון גלגליו לא־הפנו אבות אל־ בנים מרפיון ידים: על־היום הבא לשדוד את־כל־פלשתים להכרית לצר ולצידון כל שריד עזר כי־שדד יהוה את־פלשתים שארית אי כפתור:
24O	47	4	
		5	באה קרחה אל־עזה נדמתה אשקלון שארית עמקם עד־מתי תתגודדי:
24O	47	5	
		6	הוי חרב ליהוה עד־אנה לא תשקטי האספי אל־תערך הרגעי ודמי:
24O	47	6	
		7	איך תשקטי ויהוה
24O	47	7	

צוה־לה אל־אשקלון
ואל־חוף הים שם
יעדה:

24O 48 1 למואב כה־אמר יהוה
צבאות אלהי ישראל
הוי אל־נבו כי
שדדה הבישה נלכדה
קריתים הבישה
המשגב וחתה:

24O 48 2 אין עוד תהלת מואב
בחשבון חשבו עליה
רעה לכו ונכריתנה
מגוי גמ־ מדמן
תדמי אחר־ך תלך
חרב:

24O 48 3 קול צעקה מחרונים
שד ושבר גדול:

24O 48 4 נשברה מואב השמיעו
זעקה צעוריה:

24O 48 5 כי מעלה הלחות
בבכי יעלה־בכי כי
במורד חורנים צרי
צעקת־שבר שמעו:

24O 48 6 נסו מלטו נפשכם
ותהיינה כערוער
במדבר:

24O 48 7 כי יען בטחך
במעשיך ובאוצרותיך
גמ־את תלכדי ויצא
כמיש בגולה כהניו
ושריו יחד:

24O 48 8 ויבא שדד
אל־כל־עיר ועיר לא
תמלט ואבד העמק
ונשמד המישר אשר
אמר יהוה:

24O 48 9 תנו־ציץ למואב כי
נצא תצא ועריה
לשמה תהיינה מאין
יושב בהן:

24O 48 10 ארור עשה מלאכת
יהוה רמיה וארור
מנע חרבו מדם:

24O	48	11	שאנן מואב מנעוריו ושקט הוא אל־שמריו ולא־הורק מכלי אל־כלי ובגולה לא הלך על־כן עמד טעמו בו וריחו לא נמר:
24O	48	12	לכן הנה־ימים באים נאם־יהוה ושלחתי־לו צעים וצעהו וכליו יריקו ונבליהם ינפצו:
24O	48	13	ובש מואב מכמוש כאשר־בשו בית ישראל מבית אל מבטחם:
24O	48	14	איך תאמרו גבורים אנחנו ואנשי־חיל למלחמה:
24O	48	15	שדד מואב ועריה עלה ומבחר בחוריו ירדו לטבח נאם־המלך יהוה צבאות שמו:
24O	48	16	קרוב איד־מואב לבוא ורעתו מהרה מאד:
24O	48	17	נדו לו כל־סביביו וכל ידעי שמו אמרו איכה נשבר מטה־עז מקל תפארה:
24O	48	18	רדי מכבוד ישבי בצמא ישבת בת־דיבון כי־שדד מואב עלה בכ שחת מבצריך:
24O	48	19	אל־דרך עמדי וצפי יושבת ערוער שאל־ינס ונמלטה אמרי מה־נהיתה:
24O	48	20	הביש מואב כי־חתה הלילי וזעקי הגידו בארנון כי

			שדד מואב:
24O	48	21	ומשפט בא אל־ארץ המישר אל־חלון ואל־יהצה ועל־מופעת:
24O	48	22	ועל־דיבון ועל־נבו ועל־בית דבלתים:
24O	48	23	ועל קריתים ועל־בית גמול ועל־בית מעון:
24O	48	24	ועל־קריות ועל־בצרה ועל כל־ערי ארץ מואב הרחקות והקרבות:
24O	48	25	נגדעה קרן מואב וזרעו נשברה נאם יהוה:
24O	48	26	השכירהו כי על־יהוה הגדיל וספק מואב בקיאו והיה לשחק גס־הוא:
24O	48	27	ואם לוא השחק היה לך ישראל אם־בגנבים נמצאה כי־מדי דבר־ך בו תתנודד:
24O	48	28	עזבו ערים ושכנו בסלע ישבי מואב והיו כיונה תקנן בעברי פי־פחת:
24O	48	29	שמענו גאון־מואב גאה מאד גבהו וגאוננו וגאותו ורם לבו:
24O	48	30	אני ידעתי נאם־יהוה עברתו ולא־כן בדיו לא־כן עשו:
24O	48	31	על־כן על־מואב איליל ולמואב כלה אזעק אל־אנשי קיר־חרש יהגה:
24O	48	32	מבכי יעזר אבכה־לך

הגפן שבמה נטישתיך

עברו ים עד ים

יעזר נגעו על־קיצך

ועל־בצירך שדד

נפל:

24O 48 33 ונאספה שמחה וגיל
מכרמל ומארץ מואב
ויין מיקבים השבתי
לא־ידרך הידד הידד
לא הידד:

24O 48 34 מזעקת חשבון
עד־אלעלה עד־יהץ
נתנו קולם מצער
עד־חרנים עגלת
שלשיה כי גם־מי
נמרים למשמות
יהיו:

24O 48 35 והשבתי למואב
נאם־יהוה מעלה במה
ומקטיר לאלהיו:

24O 48 36 על־כן לבי למואב
כחללים יהמה ולבי
אל־אנשי קיר־חרש
כחללים יהמה
על־כן יתרת עשה
אבדו:

24O 48 37 כי כל־ראש קרחה
וכל־זקן גרעה על
כל־ידיים גדדת
ועל־מתנים שק:

24O 48 38 על כל־גגות מואב
וברחבתיה כלה מספד
כי־שברתי את־מואב
ככלי אין־חפץ בו
נאם־יהוה:

24O 48 39 איך חתה הילילו
איך הפנה־ערף מואב
בוש והיה מואב
לשחק ולמחתה
לכל־סביביו:

24O 48 40 כי־כה אמר יהוה
הנה כנשר ידאה
ופרש כנפיו

אל־מוֹאֵב:

24O 48 41 נִלְכְּדָה הַקְּרִיּוֹת

וְהַמְצָדוֹת נִתְּפְשָׁה

וְהָיָה לֵב גְּבוּרִי

מוֹאֵב בְּיוֹם הַהוּא

כֹּלֵב אִשָּׁה מִצְרָה:

24O 48 42 וְנִשְׁמַד מוֹאֵב מֵעַם כִּי

עַל־יְהוָה הַגְּדִיל:

24O 48 43 פָּחַד וּפָחַת וּפָח עַל־יָךְ

יּוֹשֵׁב מוֹאֵב

נֶאֱמַר־יְהוָה:

24O 48 44 הַנִּים מִפְּנֵי הַפָּחַד

יָפַל אֱלֹה־הַפָּחַת וְהַעֲלָה

מִן־הַפָּחַת יִלְכַּד בַּפָּח

כִּי־אֵבִיא אֵלֶיהָ

אֱל־מוֹאֵב שְׁנַת פְּקֻדָּתָם

נֶאֱמַר־יְהוָה:

24O 48 45 בְּצֵל חֲשֹׁבוֹן עָמְדוּ

מִכַּח נִסִּים כִּי־אֵשׁ

יֵצֵא מִחֲשֹׁבוֹן וּלְהַבִּה

מִבֵּין סִיחֹן וּתְאֹכֵל

פֶּאת מוֹאֵב וּקְדָקֵד

בְּנֵי שֹׁאֵן:

24O 48 46 אוֹיֵלֶךְ מוֹאֵב אֲבָד

עַם־כְּמוֹשׁ כִּי־לִקְחוּ

בְּנִיךְ בְּשָׁבִי וּבִנְתֶיךָ

בְּשִׁבְיָה:

24O 48 47 וּשְׁבַתִּי שְׁבוּת־מוֹאֵב

בְּאַחֲרִית הַיָּמִים

נֶאֱמַר־יְהוָה עַד־הֵנָּה

מִשְׁפַּט מוֹאֵב:

24O 49 1 לְבָנִי עֲמוֹן כֹּה אָמַר

יְהוָה הַבָּנִים אֵין

לְיִשְׂרָאֵל אִם־יִוְרֹשׁ

אֵין לוֹ מְדוּעַ יִרְשׁ

מֶלֶכָם אֲת־גֹּד וְעָמוּ

בְּעָרָיו יֵשֵׁב:

24O 49 2 לָכֵן הִנֵּה יָמִים בָּאִים

נֶאֱמַר־יְהוָה וְהִשְׁמַעְתִּי

אֶל־רַבֹּת בְּנֵי־עָמוֹן

תְּרוּעַת מִלְחָמָה וְהִיתָה

לְתֵל שְׁמָמָה וּבִנְתִּיהָ

בְּאֵשׁ תִּצְתַּנֶּה וִירֹשׁ

			<p>ישראל את־ירשיו אמר יהוה: הילילי חשבון כי שדדה־עי צעקנה בנות רבה חגרנה שקים ספדנה והתשוטטנה בגדרות כי מלכם בגולה ילך כהניו ושריו יחדיו:</p>
24O	49	3	
		4	<p>מה־תתהללי בעמקים זב עמקך הבת השובבה הבטחה באצרתיה מי יבוא אלי:</p>
24O	49	5	
		6	<p>הנני מביא עליך פחד נא־אדני יהוה צבאות מכל־סביביך ונדחתם איש לפניו ואין מקבץ לנדד: ואחר־יכן אשיב את־שבות בני־עמון נא־מ־יהוה:</p>
24O	49	7	
		8	<p>לאדום כה אמר יהוה צבאות האין עוד חכמה בתימן אבדה עצה מבנים נסרחה חכמתם:</p>
24O	49	8	
		9	<p>נסו הפנו העמיקו לשבת ישבי דדן כי איד עשו הבאתי עליו עת פקדתיו: א־בצרים באו לך לא ישארו עוללות א־גנבים בלילה השחיתו דים:</p>
24O	49	10	
		11	<p>כ־אני חשפתי את־עשו גליתי את־מסתריו ונחבה לא יוכל שדד זרעו ואחיו ושכניו ואיננו: עזבה יתמיך אני</p>
24O	49	11	

אחיה ואלמנתיך עלי

תבטחו:

24O 49 12 כי־כה אמר יהוה

הנה אשר־אין משפטם

לשתות הכוס שתו

ישתו ואתה הוא נקה

תנקה לא תנקה כי

שתה תשתה:

24O 49 13 כי בי נשבעתי

נאם־יהוה כי־לשמה

לחרפה לחרב ולקללה

תהיה בצרה

וכל־עריה תהיינה

לחרבות עולם:

24O 49 14 שמועה שמעתי מאת

יהוה וציר בגוים

שלוח התקבצו ובאו

עליה וקומו

למלחמה:

24O 49 15 כי־הנה קטן נתתיך

בגוים בזוי באדם:

24O 49 16 תפלצתך השיא אתך

זדון לבך שכני

בחגוי הסלע תפשי

מרום גבעה כי־

תגביה כנשר קנך

משם אורידך

נאם־יהוה:

24O 49 17 והיתה אדום לשמה

כל עבר עליה ישם

וישרק

על־כל־מכותה:

24O 49 18 כמהפכת סדם ועמרה

ושכניה אמר יהוה

לא־ישב שם איש

ולא־יגור בה

בן־אדם:

24O 49 19 הנה כאריה יעלה

מגאון הירדן

אל־נוה איתן

כי־ארגיעה אריצנו

מעליה ומי בחור

אליה אפקד כי מי

			כמוני ומי יעידני ומי־זה רעה אשר יעמד לפני:
24O	49	20	לכן שמעו עצתי־הוה אשר יעץ אל־אדום ומחשבותיו אשר חשב אל־ישבי תימן אם־לא יסחבום צעירי הצאן אם־לא ישים עליהם נוהם:
24O	49	21	מקול נפלם רעשה הארץ צעקה בים־סוף נשמע קולה:
24O	49	22	הנה כנשר יעלה וידאה ויפרש כנפיו על־בצרה והיה לב גבורי אדום ביום ההוא כלב אשה מצרה:
24O	49	23	לדמשק בושה חמת וארפד כי־שמעה רעה שמעו נמגו בים דאגה השקט לא יוכל:
24O	49	24	רפתה דמשק הפנתה לנוס ורטט החזיקה צרה וחבלים אחזתה כילודה:
24O	49	25	איך לא־עזבה עיר תהלה קרית משושי:
24O	49	26	לכן יפלו בחוריה ברחבתיה וכל־אנשי המלחמה ידמו ביום ההוא נאם יהוה צבאות:
24O	49	27	והצתי אש בחומת דמשק ואכלה ארמנות בן־הדד:
24O	49	28	לקדר ולממלכות חצור אשר הכה נבוכדראצור מלך־בבל כה אמר יהוה קומו עלו

			אל־קֹדֶר וּשְׁדָדוֹ אֶת־בְּנֵי־קֹדֶם:
24O	49	29	אֶהְיֶה לָהֶם וְצֹאנָם יִקְחוּ יִרְעוּתֵיהֶם וְכָל־כְּלִיָּהֶם וּגְמֻלָּיהֶם יִשְׁאוּ לָהֶם וּקְרָאוּ עֲלֵיהֶם מִגּוֹר מִסְבִּיב:
	24O	49	30 נִסּוּ נְדוּ מֵאֵד הַעֲמִיקוּ לַשַּׁבָּת יֹשְׁבֵי חֲצוֹר נֶאֱמַר־יְהוָה כִּי־יַעֲזֹב עֲלֵיכֶם נְבוֹכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ־בָּבֶל עָצָה וַחֲשָׁב עֲלֵיהֶם מִחֲשָׁבָה:
	24O	49	31 קוֹמוּ עֲלוּ אֶל־גּוֹי שְׁלִי יוֹשֵׁב לְבֶטֶחַ נֶאֱמַר־יְהוָה לֹא־דֹלֵתִים וְלֹא־בְרִית לוֹ בְּדָד יִשְׁכְּנוּ:
	24O	49	32 וְהָיוּ גְמֻלָּיהֶם לְבָז וְהָמוֹן מִקְנֵיהֶם לְשִׁלָּל וְזֵרֵתִים לְכָל־רוּחַ קְצוּצֵי פֶאֶה וּמְכַלְעֵבְרֵי אֲבִיָּא אֶת־אֲדָם נֶאֱמַר־יְהוָה:
	24O	49	33 וְהִיֵּתָה חֲצוֹר לְמַעוֹן תְּנִים שִׁמְמָה עַד־עוֹלָם לֹא־יֵשֵׁב שָׁם אִישׁ וְלֹא־יִגּוֹר בָּהּ בֶּן־אָדָם:
	24O	49	34 אֲשֶׁר הִיָּה דְבַר־יְהוָה אֶל־יִרְמְיָהוּ הַנָּבִיא אֶל־עֵילָם בְּרֹאשִׁית מַלְכוּת צְדָקִיָּה מֶלֶךְ־יְהוּדָה לֵאמֹר:
	24O	49	35 כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת הַנְּנִי שֹׁכֵר אֶת־קִשְׁתִּי עֵילָם רֹאשִׁית גְּבוֹרָתָם:
	24O	49	36 וְהִבֵּאתִי אֶל־עֵילָם אַרְבַּע רוּחוֹת מֵאַרְבַּע קְצוֹת הַשָּׁמַיִם וְזֵרֵתִים לְכָל הַרְחוֹת הָאֱלֹהִים

			ולא־יהיה הגוי אשר לא־יבוא שם נדחי עולם:
24O	49	37	והחתתי את־עילם לפני איביהם ולפני מבקשי נפשם והבאתי עליהם רעה את־חרון אפי נאמ־יהוה ושלחתי אחריהם את־החרב עד כלותי אותם:
24O	49	38	ושמתי כסאי בעילם והאבדתי משם מלך ושרים נאמ־יהוה:
24O	49	39	והיה באחרית הימים אשוב את־שבית עילם נאמ־יהוה:
24O	50	1	הדבר אשר דבר יהוה אל־בבל אל־ארץ כשדים ביד ירמיהו הנביא:
	24O	50 2	הגידו בגוים והשמיעו ושאו־נס השמיעו אל־תכחדו אמרו נלכדה בבל הביש בל חת מרדך הבישו עצביה חתו גלוליה:
24O	50	3	כי עלה עליה גוי מצפון הוא־ישית את־ארצה לשמה ולא־יהיה יושב בה מאדם ועד־בהמה נדו הלכו:
24O	50	4	בימים ההמה ובעת ההיא נאמ־יהוה יבאו בני־ישראל המה ובני־יהודה יחדו הלוך ובכו ילכו ואת־יהוה אלהיהם יבקשו:
24O	50	5	ציון ישאלו דרך הנה פניהם באו

ונלוו אל־יהוה

ברית עולם לא

תשכח:

24O 50 6 צאן אבדות היה עמי
רעיהם התעום הרים
שובבים מהר
אל־גבעה הלכו שכחו
רבצם:

24O 50 7 כל־מוצאיהם אכלום
וצריהם אמרו לא
נאשם תחת אשר חטאו
ליהוה נוה־ צדק
ומקוה אבותיהם
יהוה:

24O 50 8 נדו מתוך בבל
ומארץ כשדים יצאו
והיו כעתודים
לפני־צאן:

24O 50 9 כי הנה אנכי מעיר
ומעלה על־בבל
קהל־גוים גדלים
מארץ צפון וערכו
לה משם תלכד חציו
כגבור משכיל לא
ישוב ריקם:

24O 50 10 והיתה כשדים לשלל
כל־שלליה ישבעו
נאם־יהוה:

24O 50 11 כי תשמחי כי תעלזי
שסי נחלתי כי
תפושי כעגלה דשה
ותצהלי כאברים:

24O 50 12 בושה אמכם מאד
חפרה יולדתכם הנה
אחרית גוים מדבר
ציה וערבה:

24O 50 13 מקצף יהוה לא תשב
והיתה שממה כלה כל
עבר על־בבל ישם
וישרק על־
כל־מכותיה:

24O 50 14 ערכו על־בבל סביב
כל־דרכי קשת ידו

			אליה אל־תחמלו אל־חץ כי ליהוה חטאה:
24O	50	15	הריעו עליה סביב נתנה ידה נפלו אשויתיה נהרסו חומותיה כי נקמת יהוה היא הנקמו בה כאשר עשתה עשׂו־לה:
24O	50	16	כרתו זורע מבבל ותפש מגל בעת קציר מפני חרב היונה איש אל־עמו יפנו ואיש לארצו ינסו:
24O	50	17	שה פזורה ישראל אריות הדיחו הראשון אכלו מלך אשור וזה האחרון עצמו נבוכדראצר מלך בבל:
24O	50	18	לכן כה־אמר יהוה צבאות אלהי ישראל הנני פקד אל־מלך בבל ואל־ ארצו כאשר פקדתי אל־מלך אשור:
24O	50	19	ושבבתי את־ישראל אל־נוהו ורעה הכרמל והבשן ובהר אפרים והגלעד תשבע נפשו:
24O	50	20	בימים ההם ובעת ההיא נאם־יהוה יבקש את־עון ישראל ואיננו ואת־ חטאת יהודה ולא תמצאינה כי אסלח לאשר אשאיר:
24O	50	21	על־הארץ מרתים עלה עליה ואל־יושבי פקוד וחרב והחרם אחריהם נאם־ יהוה ועשה ככל אשר

צויתיד:

24O 50 22 קול מלחמה בארץ
ושבר גדול:

24O 50 23 איך נגדע וישבר
פטיש כל־הארץ איך
היתה לשמה בבל
בגוים:

24O 50 24 יקשתי לך
וגם־נלכדת בבל ואת
לא ידעת נמצאת
וגם־נתפשת כי
ביהוה התגרית:

24O 50 25 פתח יהוה את־אוצרו
ויוצא את־כלי זעמו
כי־מלאכה היא
לאדני יהוה צבאות
בארץ כשדים:

24O 50 26 באו־לה מקץ פתחו
מאבסיה סלוח
כמו־ערמים
והחרימוה

אל־תהי־לה שארית:

24O 50 27 חרבו כל־פריה ירדו
לטבח הוי עליהם
כי־בא יומם עת
פקדתם:

24O 50 28 קול נסים ופלטים
מארץ בבל להגיד
בציון את־נקמת
יהוה אלהינו נקמת
היכלו:

24O 50 29 השמיעו אל־בבל
רבים כל־דרכי קשת
חנו עליה סביב
אל־יהי־ פליטה
שלמו־לה כפעלה ככל
אשר עשתה עשו־לה
כי אל־יהוה זדה
אל־קדוש ישראל:

24O 50 30 לכן יפלו בחוריה
ברחבתיה וכל־אנשי
מלחמתה ידמו ביום
ההוא נאם־ יהוה:

24O	50	31	הגני אליך זדון נאם־אדני יהוה צבאות כי בא יומך עת פקדתיך:
24O	50	32	וכשל זדון ונפל ואין לו מקים והצתי אש בעריו ואכלה כל־סביבתיו:
24O	50	33	כה אמר יהוה צבאות עשוקים בני־ישראל ובני־יהודה יחדו וכל־שביהם החזיקו בם מאנו שלחם:
24O	50	34	גאלם חזק יהוה צבאות שמו ריב יריב את־ריבם למען הרגיע את־הארץ והרגיז לישבי בבל:
24O	50	35	חרב על־כשדים נאם־יהוה ואל־ישבי בבל ואל־שריה ואל־חכמיה:
24O	50	36	חרב אל־הבדים ונאלו חרב אל־גבוריה וחתו:
24O	50	37	חרב אל־סוסיו ואל־רכבו ואל־כל־הערב אשר בתוכה והיו לנשים חרב אל־אוצרתיה ובזזו:
24O	50	38	חרב אל־מימיה ויבשו כי ארץ פסלים היא ובאימים יתהללו:
24O	50	39	לכן ישבו ציים את־איים וישבו בה בנות יענה ולא־תשב עוד לנצח ולא תשכון עד־דור ודור:
24O	50	40	כמה־פכת אלהים את־סדם ואת־עמרה

			ואת־שכניה נאמ־יהוה לא־ישב שם איש ולא־יגור בה בן־אדם:
24O	50	41	הנה עם בא מצפון וגוי גדול ומלכים רבים יערו מירכתי־ארץ:
24O	50	42	קשת וכידן יחזיקו אכזרי המה ולא ירחמו קולם כי יהמה ועל־סוסים ירכבו ערוך כאיש למלחמה עליך בת־בבל:
24O	50	43	שמע מלך־בבל את־שמעם ורפו ידיו צרה החזיקתהו חיל כילדה:
24O	50	44	הנה כאריה יעלה מגאון הירדן אל־נוה איתן כי־ארגעה ארוצם מעליה ומי בחור אליה אפקד כי מי כמוני ומי יועדני ומי־זה רעה אשר יעמד לפני:
24O	50	45	לכן שמעו עצת־יהוה אשר יעץ אל־בבל ומחשבותיו אשר חשב אל־ארץ כשדים אם־לא יסחבום צעירי הצאן אם־לא ישים עליהם נוה:
24O	50	46	מקול נתפשה בבל נרעשה הארץ וזעקה בגוים נשמע:
24O	51	1	כה אמר יהוה הנני מעיר על־בבל ואל־ישבי לב קמי רוח משחית:
24O	51	2	ושלחתי לבבל זרים

			וזרוה ויבקקו את־ארצה כי־היו עליה מסביב ביום רעה:
24O	51	3	אל־יִדְרֹךְ יִדְרֹךְ הַדֶּרֶךְ קִשְׁתּוֹ וְאֶל־יִתְעַל בִּסְרִינוֹ וְאֶל־תַּחֲמִלוּ אֶל־בַּחֲרִיהַ הַחֲרִימוּ כֹל־צַבָּאָה:
24O	51	4	וּנְפְלוּ חֲלָלִים בָּאָרֶץ כְּשָׂדִים וּמִדְּקָרִים בַּחוּצוֹתֶיהָ:
24O	51	5	כִּי לֹא־אֵלֶמֶן יִשְׂרָאֵל וַיהוּדָה מֵאֱלֹהֵיו מִיְהוָה צַבָּאוֹת כִּי אֶרֶצָם מִלֵּאָה אִשָּׁם מִקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל:
24O	51	6	נִסּוּ מִתּוֹךְ בָּבֶל וּמִלְטוּ אִישׁ נַפְשׁוֹ אֶל־תִּדְמּוּ בַּעֲוֹנָה כִּי עַתָּה נִקְמָה הִיא לַיהוָה גַּמּוּל הוּא מִשְׁלֵם לָהּ:
24O	51	7	כּוֹס־זֶה־בִּבְבֶּל בִּיד־יְהוָה מִשְׁכֶּרֶת כֹּל־הָאָרֶץ מִיֵּינָה שְׁתּוֹ גּוֹיִם עַל־כֵּן יִתְהַלְלוּ גּוֹיִם:
24O	51	8	פֶּתְאֵם נִפְלָה בָּבֶל וּתִשְׁבֵּר הִילִילוּ עָלֶיהָ קִחוּ צָרִי לְמַכְאוּבָּה אוֹלֵי תִרְפָּא:
24O	51	9	רִפְּאוּ אֶת־בָּבֶל וְלֹא נִרְפְּתָה עֲזוּבָה וְנִלְךְ אִישׁ לָאָרֶץ כִּי־נִגַּע אֶל־הַשָּׁמַיִם מִשְׁפָּטָה וְנִשָּׂא עַד־שָׁחֻקִים:
24O	51	10	הוֹצִיא יְהוָה אֶת־צִדְקָתוֹ בָּאוּ וְנִסְפְּרָה בְּצִיּוֹן אֶת־מַעֲשֵׂה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ:
24O	51	11	הִבְרִיּוּ הַחֲצִיִּם מִלֵּאוֹ הַשְׁלֹטִים הָעִיר יְהוָה

את־רוח מלכי מדי
כִּי־על־בבל מזמתו
להשחיתה כִּי־נקמת
יהוה היא נקמת
היכלו:

24O 51 12 אל־חומת בבל
שאו־נס החזיקו
המשמר הקימו שמרים
הכינו הארבים כי
גם־זמם יהוה
גם־עשה את אשר־דבר

אל־ישבי בבל:
24O 51 13 שכנתי על־מים רבים
רבת אוצרת בא קצך
אמת בצעך:

24O 51 14 נשבע יהוה צבאות
בנפשו כי
אם־מלאתיך אדם
כילק וענו עליך
הידד:

24O 51 15 עשה ארץ בכחו מכין
תבל בחכמתו
ובתבונתו נטה
שמים:

24O 51 16 לקול תתו המון מים
בשמים ויעל נשאים
מקצה־ארץ ברקים
למטר עשה ויצא רוח
מאצרתיו:

24O 51 17 נבער כל־אדם מדעת
הביש כל־צרף מפסל
כי שקר נסכו
ולא־רוח במ:

24O 51 18 הבל המה מעשה
תעתעים בעת פקדתם
יאבדו:

24O 51 19 לא־כאלה חלק יעקוב
כִּי־יוצר הכל הוא
ושבט נחלתו יהוה
צבאות שמו:

24O 51 20 מפץ־אתה לי כלי
מלחמה ונפצתי בך
גוים והשחתי בך

ממלכות:

- 24O 51 21 ונפצתי בכ סוס
ורכבו ונפצתי בכ
רכב ורכבו:
24O 51 22 ונפצתי בכ איש
ואשה ונפצתי בכ
זקן ונער ונפצתי
בכ בחור ובתולה:
24O 51 23 ונפצתי בכ רעה
ועדרו ונפצתי בכ
אכר וצמדו ונפצתי
בכ פחות וסגנים:
24O 51 24 ושלמתי לבבל ולכל
יושבי כשדים את
כל־רעתם אשר־עשו
בציון לעיניכם נאם
יהוה:
24O 51 25 הנני אליך הר
המשחית נאם־יהוה
המשחית את־כל־הארץ
ונטיתי את־ידי
עליך וגלגלתיך
מן־הסלעים ונתתיך
להר שרפה:
24O 51 26 ולא־יקחו ממך אבן
לפנה ואבן למוסדות
כ־שמות עולם
תהיה נאם־יהוה:
24O 51 27 שאר־נס בארץ תקעו
שופר בגוים קדשו
עליה גוים השמיעו
עליה ממלכות אררט
מני ואשכנז פקדו
עליה טפסר
העל־סוס כילק
סמר:
24O 51 28 קדשו עליה גוים
את־מלכי מדי
את־פחותיה
ואת־כל־סגניה ואת
כל־ארץ ממשלתו:
24O 51 29 ותרעש הארץ ותחל
כי קמה על־בבל

מחשבות יהוה לשום
את־ארץ בבל לשמה
מאין יושב:

24O 51 30 חדלו גבורי בבל
להלחם ישבו במצדות
נשתה גבורתם היו
לנשים הציתו
משכנתיה נשברו
בר־יחיה:

24O 51 31 רץ לקראת־רץ ירוץ
ומגיד לקראת מגיד
להגיד למלך בבל
כ־נלכדה עירו
מקצה:

24O 51 32 והמעברות נתפשו
ואת־האגמים שרפו
באש ואנשי המלחמה
נבהלו:

24O 51 33 כי כה אמר יהוה
צבאות אלהי ישראל
בת־בבל כגרן עת
הדריכה עוד מעט
ובאה עת־הקציר לה:

24O 51 34 אכלנו הממנו
נבוכדראצר מלך בבל
הציגנו כלי ריק
בלענו כתנין מלא
כרשו מעדני
הדיחנו:

24O 51 35 חמסי ושארי על־בבל
תאמר ישבת ציון
ודמי אל־ישבי
כשדים תאמר
ירושלם:

24O 51 36 לכן כה אמר יהוה
הנני־רב את־יריבך
ונקמתי את־נקמתך
והחרבתי את־ימה
והבשתי את־מקורה:

24O 51 37 והיתה בבל לגלים
מעון־תנים שמה
ושרקה מאין יושב:

24O 51 38 יחדו ככפרים ישאגו

נערו כגורי אריות:

24O 51 39 בחמם אשית

את־משתייהם

והשכרתים למען

יעלזו וישנו

שנת־עולם ולא

יקיצו נאם יהוה:

24O 51 40 אורידם ככרים

לטבוח כאילים

עם־עתודים:

24O 51 41 איך נלכדה ששך

ותתפש תהלת

כל־הארץ איך היתה

לשמה בבל בגוים:

24O 51 42 עלה על־בבל הים

בהמון גליו נכסתה:

24O 51 43 היו עריה לשמה ארץ

ציה וערבה ארץ

לא־ישב בהן כל־איש

ולא־יעבר בהן

בן־אדם:

24O 51 44 ופקדתי על־בל בבבל

והצאתי את־בלעו

מפיו ולא־ינהרו

אליו עוד גוים

גם־חומת בבל נפלה:

24O 51 45 צאו מתוכה עמי

ומלטו איש את־נפשו

מחרון אף־יהוה:

24O 51 46 ופן־ירך לבבכם

ותיראו בשמועה

הנשמעת בארץ ובא

בשנה השמועה

ואחריו בשנה

השמועה וחמס בארץ

ומשל על־משל:

24O 51 47 לכן הנה ימים באים

ופקדתי על־פסילי

בבל וכל־ארצה תבוש

וכל־חלליה יפלו

בתוכה:

24O 51 48 ורננו על־בבל שמים

וארץ וכל אשר בהם

			כי מצפון יבוא־לה השודדים נאם־יהוה:
24O	51	49	גם־בבל לנפל חללי ישראל גם־לבבל נפלו חללי כל־הארץ:
24O	51	50	פלטים מחרב הלכו אל־תעמדו זכרו מרחוק את־יהוה וירושלם תעלה על־ לבבכם:
24O	51	51	בשנו כי־שמענו חרפה כסתה כלמה פנינו כי באו זרים על־מקדשי בית יהוה:
24O	51	52	לכן הנה־ימים באים נאם־יהוה ופקדתי על־פסיליה ובכל־ארצה יאנק חלל:
24O	51	53	כי־תעלה בבל השמים וכי תבצר מרום עזה מאתי יבאו שדדים לה נאם־ יהוה:
24O	51	54	קול זעקה מבבל ושבר גדול מארץ כשדים:
24O	51	55	כי־שדד יהוה את־בבל ואבד ממנה קול גדול והמו גליהם כמים רבים נתן שאון קולם:
24O	51	56	כי בא עליה על־בבל שודד ונלכדו גבוריה חתתה קשתותם כי אל גמלות יהוה שלם ישלם:
24O	51	57	והשכרתי שריה וחכמיה פחותיה וסגניה וגבוריה וישנו שנת־עולם

			ולא יקיצו נאם־המלך יהוה צבאות שמו:
24O	51	58	כה־אמר יהוה צבאות חמות בבל הרחבה ערער תתערער ושעריה הגבהים באש יצתו ויגעו עמים בדי־ריק ולאמים בדי־אש ויעפו:
24O	51	59	הדבר אשר־צוה ירמיהו הנביא את־שריה בן־נריה בן־מחסיה בלכתו את־ צדקיהו מלך־יהודה בבל בשנת הרבעית למלכו ושריה שר מנוחה:
24O	51	60	ויכתב ירמיהו את כל־הרעה אשר־תבוא אל־בבל אל־ספר אחד את כל־ הדברים האלה הכתבים אל־בבל:
24O	51	61	ויאמר ירמיהו אל־שריה כבאך בבל וראית וקראת את כל־הדברים האלה:
24O	51	62	ואמרת יהוה אתה דברת אל־המקום הזה להכריתו לבלתי היות־בו יושב למאדם ועד־בהמה כי־שממות עולם תהיה:
24O	51	63	והיה ככלתך לקרא את־הספר הזה תקשר עליו אבן והשלכתו אל־תוך פרת:
24O	51	64	ואמרת ככה תשקע בבל ולא־תקום מפני הרעה אשר אנכי מביא עליה ויעפו

עֲדֵהנָה דְּבָרִי

יִרְמְיָהוּ:

24O 52 1 בֶּן־עֲשָׂרִים וְאַחַת שָׁנָה
צִדְקִיָּהוּ בְּמָלְכוֹ וְאַחַת
עֲשָׂרָה שָׁנָה מֶלֶךְ
בִּירוּשָׁלַם וְשֵׁם אִמּוֹ
חַמְיֻטַל בִּתְיִרְמְיָהוּ
מִלְּבָנָה:

24O 52 2 וַיַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינַי
יְהוָה כְּכֹל אֲשֶׁר־עָשָׂה
יְהוֹיָקִים:

24O 52 3 כִּי עַל־אֶף יְהוָה
הִיתָה בִּירוּשָׁלַם
וַיהוּדָה עַד־הַשְּׁלִיכּוּ
אוֹתָם מֵעַל פְּנֵיו
וַיִּמְרֹד צִדְקִיָּהוּ בְּמֶלֶךְ
בָּבֶל:

24O 52 4 וַיְהִי בַשָּׁנָה הַתְּשַׁעִּית
לְמָלְכוֹ בַּחֹדֶשׁ הָעֲשִׁירִי
בַּעֲשׂוֹר לַחֹדֶשׁ בָּא
נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ־בָּבֶל
הוּא וְכָל־חֵילוֹ
עַל־יְרוּשָׁלַם וַיַּחֲנוּ
עָלֶיהָ וַיִּבְנוּ עָלֶיהָ
דֵּיק סָבִיב:

24O 52 5 וַתִּבָּא הָעִיר בְּמָצוֹר
עַד עָשָׂתִי עֲשָׂרָה שָׁנָה
לְמֶלֶךְ צִדְקִיָּהוּ:

24O 52 6 בַּחֹדֶשׁ הָרִבְעִי בַתְּשַׁעָה
לַחֹדֶשׁ וַיַּחֲזֶק הָרַעֲב
בָּעִיר וּלֹא־הָיָה לֶחֶם
לָעָם הָאָרֶץ:

24O 52 7 וַתִּבְקַע הָעִיר
וְכָל־אֲנָשֵׁי הַמִּלְחָמָה
יִבְרָחוּ וַיֵּצְאוּ מִן־הָעִיר
לַיְלָה דֶּרֶךְ שַׁעַר בֵּין־
הַחֲמָתִים אֲשֶׁר עַל־גֶּן
הַמֶּלֶךְ וְכַשְׁדִּים
עַל־הָעִיר סָבִיב
וַיֵּלְכוּ דֶּרֶךְ הָעֲרָבָה:

24O 52 8 וַיִּרְדְּפוּ חֵיל־כַּשְׁדִּים
אֲחֵרֵי הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁיִגּוּ
אֶת־צִדְקִיָּהוּ בַּעֲרֶבֶת

			ירחו וכל־חילו נפצו מעליו:
24O	52	9	ויתפשו את־המלך ויעלו אתו אל־מלך בבל רבלתה בארץ חמת וידבר אתו משפטים:
24O	52	10	וישחט מלך־בבל את־בני צדקיהו לעיניו וגם את־כל־שרי יהודה שחט ברבלתה:
24O	52	11	ואת־עיני צדקיהו עור ויאסרהו בנחשתים ויבאהו מלך־בבל בבלה ויתנהו בבית־הפקדת עד־יום מותו:
24O	52	12	ובחדש החמישי בעשור לחדש היא שנת תשע־עשרה שנה למלך נבוכדראצר מלך־בבל בא נבוזראדן רב־טבחים עמד לפני מלך־בבל בירושלם:
24O	52	13	וישרף את־בית־יהוה ואת־בית המלך ואת כל־בתי ירושלם ואת־כל־בית הגדול שרף באש:
24O	52	14	ואת־כל־חמות ירושלם סביב נתצו כל־חיל כשדים אשר את־רב־טבחים:
24O	52	15	ומדלות העם ואת־יתר העם הנשארים בעיר ואת־הנפלים אשר נפלו אל־מלך בבל ואת יתר האמון הגלה נבוזראדן רב־טבחים:

24O	52	16	ומדלות הארץ השאיר נבזראדן רב־טבחים לכרמים וליגבים:
24O	52	17	ואת־עמודי הנחשת אשר לבית־יהוה ואת־המכנות ואת־ים הנחשת אשר בבית־יהוה שברו כשדים וישאו את־כל־נחשתם בבלה:
24O	52	18	ואת־הסרות ואת־היעים ואת־המזמרות ואת־המזרקת ואת־הכפות ואת כל־ כלי הנחשת אשר־ישרתו בהם לקחו:
24O	52	19	ואת־הספים ואת־המחתות ואת־המזרקות ואת־הסירות ואת־המנרות ואת־ הכפות ואת־המנקיות אשר זהב זהב ואשר־כסף כסף לקח רב־טבחים:
24O	52	20	העמודים שנים הים אחד והבקר שנים־עשר נחשת אשר־תחת המכנות אשר עשה המלך שלמה לבית יהוה לא־היה משקל לנחשתם כל־הכלים האלה:
24O	52	21	והעמודים שמנה עשרה אמה קומה העמד האחד וחוט שתיים־עשרה אמה יסבנו ועביו ארבע אצבעות נבוב:
24O	52	22	וכתרת עליו נחשת וקומת הכתרת האחת

			חמש אמות ושבכה ורמונים על-
			הכותרת סביב הכל נחשת וכאלה לעמוד השני ורמונים:
240	52	23	ויהיו הרמנים תשעים וששה רוחה כל-הרמונים מאה על-השבכה סביב:
240	52	24	ויקח רב-טבחים את-שריה כהן הראש ואת-צפניה כהן המשנה ואת-שלשת שמרי הסף:
240	52	25	ומן-העיר לקח סריס אחד אשר-היה פקיד על-אנשי המלחמה ושבעה אנשים מראי פני-המלך אשר נמצאו בעיר ואת ספר שר הצבא המצבא את-עם הארץ וששים איש מעם הארץ הנמצאים בתוך העיר:
240	52	26	ויקח אותם נבוכדראדן רב-טבחים וילך אותם אל-מלך בבל רבלתה:
240	52	27	ויכה אותם מלך בבל וימתם ברבלה בארץ חמת ויגל יהודה מעל אדמתו:
240	52	28	זה העם אשר הגלה נבוכדראצר בשנת-שבע יהודים שלשת אלפים ועשרים ושלשה:
240	52	29	בשנת שמונה עשרה לנבוכדראצר מירושלם נפש שמנה מאות שלשים ושנים:
240	52	30	בשנת שלש ועשרים

			לנבוכדראצר הגלה נבוזראדן רב־טבחים יהודים נפש שבע מאות ארבעים וחמשה כל־נפש ארבעת אלפים ושש מאות: ויהי בשלשים ושבע שנה לגלות יהויכן מלך־יהודה בשנים עשר חדש בעשרים וחמשה לחדש נשא אויל מרדך מלך בבל בשנת מלכתו את־ראש יהויכין מלך־יהודה ויצא אותו מבית הכליא:
24O	52	31	וידבר אתו טבות ויתן את־כסאו ממעל לכסא מלכים אשר אתו בבבל:
24O	52	33	ושנה את בגדי כלאו ואכל לחם לפניו תמיד כל־ימי חיו:
24O	52	34	וארחתו ארחת תמיד נתנה־לו מאת מלך־בבל דבר־יום ביומו עד־יום מותו כל ימי חייו:
25O	1	1	איכה ישבה בדד העיר רבתי עם היתה כאלמנה רבתי בגוים שרתי במדינות היתה למס:
25O	1	2	בכו תבכה בלילה ודמעתה על לחיה אין־לה מנחם מכל־אהביה כל־רעהיה בגדו בה היו לה לאיבים:
25O	1	3	גלתה יהודה מעני ומרב עבדה היא ישבה בגוים לא מצאה מנוח כל־

			רדפיה השיגוה בין המצרים:
250	1	4	דרכי ציון אבלות מבלי באי מועד כל־שעריה שוממין כהניה נאנחים בתולתיה נוגות והיא מר־לה:
250	1	5	היו צריה לראש איביה שלו כ־יהוה הוגה על רב־פשעיה עולליה הלכו שבי לפני־צר:
250	1	6	ויצא מן בת־ציון כל־הדרה היו שריה כאילים לא־מצאו מרעה וילכו בלא־כח לפני רודף:
250	1	7	זכרה ירושלם ימי עניה ומרודיה כל מחמדיה אשר היו מימי קדם בנפל עמה ביד־צר ואין עוזר לה ראוה צרים שחקו על משבתה:
250	1	8	חטא חטאה ירושלם על־כן לנידה היתה כל־מכבדיה הזילוה כ־ראו ערותה גם־היא נאנחה ותשב אחור:
250	1	9	טמאתה בשוליה לא זכרה אחריתה ותרד פלאים אין מנחם לה ראה יהוה את־עניי כי הגדיל אויב:
250	1	10	ידו פרש צר על כל־מחמדיה כ־ראתה גוים באו מקדשה אשר צויתה לא־ יבאו בקהל לך:
250	1	11	כל־עמה נאנחים מבקשים לחם נתנו

			מחמודיהם באכל להשיב נפש ראה יהוה והביטה כי הייתי זוללה:
250	1	12	לוא אליכם כל־עברי דרך הביטו וראו אם־יש מכאוב כמכאבי אשר עולל לי אשר הוגה יהוה ביום חרון אפו:
250	1	13	ממרום שלח־אש בעצמתי וירדנה פרש רשת לרגלי השיבני אחור נתנני שממה כל־היום דוה:
250	1	14	נשקד על פשעי בידו ישתרגו עלו על־צוארי הכשיל כחי נתנני אדני בידי לא־אוכל קום:
250	1	15	סלה כל־אבירי אדני בקרבי קרא עלי מועד לשבר בחורי גת דרך אדני לבתולת בת־יהודה:
250	1	16	על־אלה אני בוכיה עיני עיני ירדה מים כי־רחק ממני מנחם משיב נפשי היו בני שוממים כי גבר אויב:
250	1	17	פרשה ציון בידיה אין מנחם לה צוה יהוה ליעקב סביביו צריו היתה ירושלם לנדה ביניהם:
250	1	18	צדיק הוא יהוה כי פיהו מריתי שמעו־נא כל־עמים וראו מכאבי בתולתי ובחורי הלכו בשבי:
250	1	19	קראתי למאהבי המה רמוני כהני וזקני

			בעיר גועו כי־בקשו אכל למו וישיבו את־נפשם:
250	1	20	ראה יהוה כי־צר־לי מעזי חמרמרו נהפך לבי בקרבי כי מרו מריתי מחוץ שכלה־חרב בבית כמות:
250	1	21	שמעו כי נאנחה אני אין מנחם לי כל־איבי שמעו רעתי ששו כי אתה עשית הבאת יום־קראת ויהיו כמוני:
250	1	22	תבא כל־רעתם לפניך ועולל למו כאשר עוללת לי על כל־פשעי כי־רבות אנחת ולבי דוי:
250	2	1	איכה יעיב באפו אדני את־בת־ציון השליך משמים ארץ תפארת ישראל ולא־זכר הדם־רגליו ביום אפו:
250	2	2	בלע אדני לא חמל את כל־נאות יעקב הרס בעברתו מבצרי בת־יהודה הגיע לארץ חלל ממלכה ושריה:
250	2	3	גדע בחרי־אף כל קרן ישראל השיב אחור ימינו מפני אויב ויבער ביעקב כאש להבה אכלה סביב:
250	2	4	דרך קשתו כאויב נצב ימינו כצר ויהרג כל מחמדי־עין באהל בת־ציון שפך כאש

			חמתו:
250	2	5	<p>היה אדני כאויב בלע ישראל בלע כל־ארמנותיה שחת מבצריו וירב בבת־ יהודה תאניה ואניה:</p>
250	2	6	<p>ויחמס כגן שכו שחת מועדו שכח יהוה בציון מועד ושבת וינאץ בזעם־ אפו מלך וכהן:</p>
250	2	7	<p>זנח אדני מזבחו נאר מקדשו הסגיר ביד־אויב חומת ארמנותיה קול נתנו בבית־יהוה כיום מועד:</p>
250	2	8	<p>חשב יהוה להשחית חומת בת־ציון נטה קו לא־השיב ידו מבלע ויאבל־חל וחומה יחדו אמללו:</p>
250	2	9	<p>טבעו בארץ שעריה אבד ושבר בריחיה מלכה ושריה בגוים אין תורה גם־ נביאיה לא־מצאו חזון מיהוה:</p>
250	2	10	<p>ישבו לארץ ידמו זקני בת־ציון העלו עפר על־ראשם חגרו שקים הורידו לארץ ראשן בתולת ירושלם:</p>
250	2	11	<p>כלו בדמעות עיני חמרמרו מעי נשפך לארץ כבדי על־שבר בת־עמי בעטף עולל ויונק ברחבות קריה:</p>
250	2	12	<p>לאמתם יאמרו איה דגן ויין בהתעטפם</p>

			כחלל ברחבות עיר בהשתפך נפשם אל־חיק אמתם:
250	2	13	מה־אעידך מה אדמה־לך הבת ירושלם מה אשוה־לך ואנחמך בתולת בת־ ציון כ־גדול כים שברך מי ירפא־לך:
250	2	14	נביאיך חזו לך שוא ותפל ולא־גלו על־עונך להשיב שביתך ויחזו לך משאות שוא ומדוחים:
250	2	15	ספקו עליך כפים כל־עברי דרך שרקו וינעו ראשם על־בת ירושלם הזאת העיר שיאמרו כלילת יפי משוש לכל־הארץ:
250	2	16	פצו עליך פיהם כל־אויביך שרקו ויחרקו־שן אמרו בלענו אך זה היום שקוינהו מצאנו ראינו:
250	2	17	עשה יהוה אשר זמם בצע אמרתו אשר צוה מימי־קדם הרס ולא חמל וישמח עליך אויב הרים קרן צריך:
250	2	18	צעק לבם אל־אדני חומת בת־ציון הורידו כנחל דמעה יוםם ולילה אל־ תתני פוגת לך אל־תדם בת־עינך:
250	2	19	קומי רני בליל לראש אשמרות שפכי כמים לבך נכח פני אדני שאי אליו

			כפיך על־נפש עולליך העטופים ברעב בראש כל־חוצות:
250	2	20	ראה יהוה והביטה למי עוללת כה אם־תאכלנה נשים פרים עללי טפחים אם־יהרג במקדש אדני כהן ונביא:
250	2	21	שכבו לארץ חוצות נער וזקן בתולתי ובחורי נפלו בחרב הרגת ביום אפך טבחת לא חמלת:
250	2	22	תקרא כיום מועד מגורי מסביב ולא היה ביום אף־יהוה פליט ושריד אשר־טפחתי ורביתי איבי כלם:
250	3	1	אני הגבר ראה עני בשבט עברתו:
250	3	2	אותי נהג וילך חשך ולא־אור:
250	3	3	אך בי ישב יהפך ידו כל־היום:
250	3	4	בלה בשרי ועורי שבר עצמותי:
250	3	5	בנה עלי ויקף ראש ותלאה:
250	3	6	במחשכים הושיבני כמתי עולם:
250	3	7	גדר בעדי ולא אצא הכביד נחשתי:
250	3	8	גם כי אזעק ואשוע שתם תפלתי:
250	3	9	גדר דרכי בגזית נתיבתי עוה:
250	3	10	דב ארב הוא לי אריה במסתרים:
250	3	11	דרכי סורר ויפשחני שמני שמם:

250	3	12	דרך קשתו ויציבני כמטרא לחץ:
250	3	13	הביא בכליותי בני אשפתו:
250	3	14	הייתי שחק לכל־עמי נגינתם כל־היום:
250	3	15	השביעני במרורים הרוני לענה:
250	3	16	ויגרס בחצץ שני הכפישני באפר:
250	3	17	ותזנח משלום נפשי נשיתי טובה:
250	3	18	ואמר אבד נצחי ותוחלתי מיהוה:
250	3	19	זכר־עניי ומרודי לענה וראש:
250	3	20	זכור תזכור ותשיח עלי נפשי:
250	3	21	זאת אשיב אל־לבי על־כן אוחיל:
250	3	22	חסדי יהוה כי לא־תמנו כי לא־כלו רחמיו:
250	3	23	חדשים לבקרים רבה אמונתך:
250	3	24	חלקי יהוה אמרה נפשי על־כן אוחיל לו:
250	3	25	טוב יהוה לקוו לנפש תדרשנו:
250	3	26	טוב ויחיל ודומם לתשועת יהוה:
250	3	27	טוב לגבר כִּי־ישא על בנעוריו:
250	3	28	ישב בדד וידם כי נטל עליו:
250	3	29	יתן בעפר פיהו אולי יש תקוה:
250	3	30	יתן למכהו לחי ישבע בחרפה:
250	3	31	כי לא יזנח לעולם אדני:
250	3	32	כי אס־הוגה ורחם

			כרב חסדו:
250	3	33	כי לא ענה מלבו ויגה בני־איש:
250	3	34	לדכא תחת רגליו כל אסירי ארץ:
250	3	35	להטות משפט־גבר נגד פני עליון:
250	3	36	לעות אדם בריבו אדני לא ראה:
250	3	37	מי זה אמר ותהי אדני לא צוה:
250	3	38	מפי עליון לא תצא הרעות והטוב:
250	3	39	מה־יתאונן אדם חי גבר על־חטאו:
250	3	40	נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה עד־יהוה:
250	3	41	נשא לבבנו אל־כפים אל־אל בשמים:
250	3	42	נחנו פשענו ומרינו אתה לא סלחת:
250	3	43	סכתה באף ותרדפנו הרגת לא חמלת:
250	3	44	סכותה בענן לך מעבור תפלה:
250	3	45	סחי ומאוס תשימנו בקרב העמים:
250	3	46	פצו עלינו פיהם כל־איבינו:
250	3	47	פחד ופחת היה לנו השאת והשבר:
250	3	48	פלגי־מים תרד עיני על־שבר בת־עמי:
250	3	49	עיני נגרה ולא תדמה מאין הפגות:
250	3	50	עד־ישקיף וירא יהוה משמים:
250	3	51	עיני עוללה לנפשי מכל בנות עירי:
250	3	52	צוד צדוני כצפור איבי חנם:
250	3	53	צמתו בבור חיי

			וידור־אבן בי:
250	3	54	צפּו־מים על־ראשי אמרתי נגזרתי:
250	3	55	קראתי שמך יהוה מבור תחתיות:
250	3	56	קולי שמעת אל־תעלם אזנך לרוחתי לשועתי:
250	3	57	קרבת ביום אקראך אמרת אל־תירא:
250	3	58	רבת אדני ריבי נפשי גאלת חיי:
250	3	59	ראיתה יהוה עותתי שפטה משפטי:
250	3	60	ראיתה כל־נקמתם כל־מחשבתם לי:
250	3	61	שמעת חרפתם יהוה כל־מחשבתם עלי:
250	3	62	שפתי קמי והגיונם עלי כל־היום:
250	3	63	שבתם וקימתם הביטה אני מנגינתם:
250	3	64	תשיב להם גמול יהוה כמעשה ידיהם:
250	3	65	תתן להם מגנת־לב תאלתך להם:
250	3	66	תרדף באף ותשמידם מתחת שמי יהוה:
250	4	1	איכה יועם זהב ישנא הכתם הטוב תשתפכנה אבני־קדש בראש כל־חוצות:
250	4	2	בני ציון היקרים המסלאים בפז איכה נחשבו לנבלי־חרש מעשה ידי יוצר:
250	4	3	גם־תנין חלצו שד היניקו גוריהן בת־עמי לאכזר כי ענים במדבר:
250	4	4	דבק לשון יונק אל־חכו בצמא עוללים שאלו לחם

250	4	5	פרש אין להם: האכלים למעדנים נשמו בחוצות האמנים עלי תולע חבקו אשפתות: ויגדל עון בת־עמי מחטאת סדם ההפוכה כמור־רגע ולא־חלו בה ידים: זכו נזיריה משלג צחו מחלב אדמו עצם מפנינים ספיר גזרתם:
250	4	8	חשך משחור תארם לא נכרו בחוצות צפד עורם על־עצמם יבש היה כעץ: טובים היו חללי־חרב מחללי רעב שהם יזובו מדקרים מתנובת שדי:
250	4	10	ידי נשים רחמניות בשלו ילדיהן היו לברות למו בשבר בת־עמי:
250	4	11	כלה יהוה את־חמתו שפך חרון אפו ויצת־אש בציון ותאכל יסודתיה:
250	4	12	לא האמינו מלכי־ארץ וכל ישרי תבל כי יבא צר ואויב בשערי ירושלם:
250	4	13	מחטאת נביאיה עונות כהניה השפכים בקרבה דם צדיקים:
250	4	14	נעו עורים בחוצות נגאלו בדם בלא יוכלו יגעו בלבשיהם:

250	4	15	סורו טמא קראו למו סורו סורו אל־תגעו כי נצו גם־נעו אמרו בגוים לא יוסיפו לגור:
250	4	16	פני יהוה חלקם לא יוסיף להביטם פני כהנים לא נשאו זקנים לא חננו:
250	4	17	עודינה תכלינה עינינו אל־עזרתנו הבל בצפיתנו צפינו אל־גוי לא יושע:
250	4	18	צדו צעדינו מלכת ברחבתינו קרב קצינו מלאו ימינו כי־בא קצינו:
250	4	19	קלים היו רדפינו מנשרי שמים על־ההרים דלקנו במדבר ארבו לנו:
250	4	20	רוח אפינו משיח יהוה נלכד בשחיתותם אשר אמרנו בצלו נחיה בגוים:
250	4	21	שישי ושמחי בת־אדום יושבתי בארץ עוץ גם־עליך תעבר־כוס תשכרי ותתערי:
250	4	22	תס־עונך בת־ציון לא יוסיף להגלותך פקד עונך בת־אדום גלה על־ חטאתיך:
250	5	1	זכר יהוה מה־היה לנו הביט וראה את־חרפתנו:
250	5	2	נחלתנו נהפכה לזרים בתינו לנכרים:
250	5	3	יתומים היינו אין אב אמתינו

			כאלמנות:
250	5	4	מימינו בכסף שתינו עצינו במחיר יבאו:
250	5	5	על צוארנו נרדפנו יגענו לא הונח-לנו:
250	5	6	מצרים נתנו יד אשור לשבע לחם: אבתינו חטאו אינם אנחנו עונתיהם סבלנו:
250	5	8	עבדים משלו בנו פרק אין מידם:
250	5	9	בנפשנו נביא לחמנו מפני חרב המדבר:
250	5	10	עורנו כתנור נכמרו מפני זלעפות רעב:
250	5	11	נשים בציון ענו בתלת בערי יהודה:
250	5	12	שרים בידם נתלו פני זקנים לא נהדרו:
250	5	13	בחורים טחון נשאו ונערים בעץ כשלו:
250	5	14	זקנים משער שבתו בחורים מנגינתם:
250	5	15	שבת משוש לבנו נהפך לאבל מחלנו:
250	5	16	נפלה עטרת ראשנו אוי-נא לנו כי חטאנו:
250	5	17	עליזה היה דוה לבנו על-אלה חשכו עינינו:
250	5	18	על הר-ציון ששמם שועלים הלכו-בו:
250	5	19	אתה יהוה לעולם תשב כסאך לדר ודור:
250	5	20	למה לנצח תשכחנו תעזבנו לארך ימים:
250	5	21	השיבנו יהוה אליך ונשוב חדש ימינו

			כקדם:
250	5	22	כי אם־מאס מאסתנו קצפת עלינו עד־מאד:
260	1	1	ויהי בשלשים שנה ברביעי בחמשה לחדש ואני בתוך־הגולה על־נהר־כבר נפתחו השמים ואראה מראות אלהים:
260	1	2	בחמשה לחדש היא השנה החמישית לגלות המלך יויכין:
260	1	3	היה היה דבר־יהוה אלי־חזקאל בן־בוזי הכהן בארץ כשדים על־נהר־כבר ותהי עליו שם יד־יהוה:
260	1	4	וארא והנה רוח סערה באה מן־הצפון ענן גדול ואש מתלקחת ונגה לו סביב ומתוכה כעין החשמל מתוך האש:
260	1	5	ומתוכה דמות ארבע חיות וזה מראהן דמות אדם להנה:
260	1	6	וארבעה פנים לאחת וארבע כנפים לאחת להם:
260	1	7	ורגליהם רגל ישרה וכף רגליהם ככף רגל עגל ונצצים כעין נחשת קלל:
260	1	8	וידו אדם מתחת כנפיהם על ארבעת רבעיהם ופניהם וכנפיהם לארבעתם:
260	1	9	חברת אשה אל־אחותה כנפיהם לא־יסבו בלכתן איש אל־עבר פניו ילכו:

- 26O 1 10 ודמות פניהם פני
אדם ופני אריה
אל־הימין לארבעתם
ופני־שור מהשמאול
לארבעתן ופני־נשר
לארבעתן:
- 26O 1 11 ופניהם וכנפיהם
פרדות מלמעלה לאיש
שתיים חברות איש
ושתיים מכסות את
גויתהנה:
- 26O 1 12 ואיש אל־עבר פניו
ילכו אל אשר
יהיה־שמה הרוח
ללכת ילכו לא יסבו
בלכתן:
- 26O 1 13 ודמות החיות
מראיהם כגחלי־אש
בערות כמראה
הלפדים היא מתהלכת
בין החיות ונגה
לאש ומן־האש יוצא
ברק:
- 26O 1 14 והחיות רצוא ושוב
כמראה הבזק:
- 26O 1 15 וארא החיות והנה
אופן אחד בארץ אצל
החיות לארבעת
פניו:
- 26O 1 16 מראה האופנים
ומעשיהם כעין
תרשיש ודמות אחד
לארבעתן ומראיהם
ומעשיהם כאשר יהיה
האופן בתוך האופן:
- 26O 1 17 על־ארבעת רבעיהן
בלכתם ילכו לא
יסבו בלכתן:
- 26O 1 18 וגביהן וגבה להם
ויראה להם וגבתם
מלאת עינים סביב
לארבעתן:
- 26O 1 19 ובלכת החיות ילכו

האופנים אצלם
ובהנשא החיות מעל
הארץ ינשאו

האופנים:

26O 1 20 על אשר יהיה־שם
הרוח ללכת ילכו
שמה הרוח ללכת
והאופנים ינשאו
לעמתם כי רוח החיה
באופנים:

26O 1 21 בלכתם ילכו ובעמדם
יעמדו ובהנשאם מעל
הארץ ינשאו
האופנים לעמתם כי
רוח החיה באופנים:

26O 1 22 ודמות על־ראשי
החיה רקיע כעין
הקרח הנורא נטוי
על־ראשיהם מלמעלה:

26O 1 23 ותחת הרקיע כנפיהם
ישרות אשה
אל־אחותה לאיש
שתים מכסות להנה
ולאיש שתים מכסות
להנה את גויתיהם:

26O 1 24 ואשמע את־קול
כנפיהם כקול מים
רבים כקול־שדי
בלכתם קול המלה
כקול מחנה בעמדם
תרפינה כנפיהן:

26O 1 25 ויהי־קול מעל
לרקיע אשר על־ראשם
בעמדם תרפינה
כנפיהן:

26O 1 26 וממעל לרקיע אשר
על־ראשם כמראה
אבן־ספיר דמות כסא
ועל דמות הכסא
דמות כמראה אדם
עליו מלמעלה:

26O 1 27 וארא כעין חשמל
כמראה־אש בית־לה

			סביב ממראה מתניו ולמעלה וממראה מתניו ולמטה ראיתי כמראה־אש ונגה לו סביב:
26O	1	28	כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם כן מראה הנגה סביב הוא מראה דמות כבוד־יהוה ואראה ואפל על־פני ואשמע קול מדבר:
26O	2	1	ויאמר אלי בן־אדם עמד על־רגליך ואדבר אתך:
26O	2	2	ותבא בי רוח כאשר דבר אלי ותעמדני על־רגלי ואשמע את מדבר אלי:
26O	2	3	ויאמר אלי בן־אדם שולח אני אותך אל־בני ישראל אל־גוים המורדים אשר מרדו־בי המה ואבותם פשעו בי עד־עצם היום הזה:
26O	2	4	והבנים קשי פנים וחזקי־לב אני שולח אותך אליהם ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה:
26O	2	5	והמה אם־ישמעו ואם־יחדלו כי בית מרי המה וידעו כי נביא היה בתוכם:
26O	2	6	ואתה בן־אדם אל־תירא מהם ומדבריהם אל־תירא כי סרבים וסלונים אותך ואל־עקרבים אתה יושב מדבריהם אל־תירא ומפניהם אל־תחת כי בית מרי

המה:

260 2 7 ודברת את־דברי
אליהם אם־ישמעו
ואם־יחדלו כי מרי

המה:

260 2 8 ואתה בן־אדם שמע
את אשר־אני מדבר
אליך אל־תהי־מרי
כבית המרי פצה פיך
ואכל את אשר־אני
נתן אליך:

260 2 9 ואראה והנה־יד
שלוחה אלי והנה־בו
מגלת־ספר:

260 2 10 ויפרש אותה לפני
והיא כתובה פנים
ואחור וכתוב אליה
קנים והגה והי:

260 3 1 ויאמר אלי בן־אדם
את אשר־תמצא אכול
אכול את־המגלה
הזאת ולך דבר
אל־בית ישראל:

260 3 2 ואפתח את־פי
ויאכלני את המגלה
הזאת:

260 3 3 ויאמר אלי בן־אדם
בטנך תאכל ומעיך
תמלא את המגלה
הזאת אשר אני נתן
אליך ואכלה ותהי
בפי כדבש למתוק:

260 3 4 ויאמר אלי בן־אדם
לך־בא אל־בית
ישראל ודברת בדברי
אליהם:

260 3 5 כי לא אל־עם עמקי
שפה וכבדי לשון
אתה שלוח אל־בית
ישראל:

260 3 6 לא אל־עמים רבים
עמקי שפה וכבדי
לשון אשר לא־תשמע

			דבריהם אם־לא אליהם שלחתיך המה ישמעו אליך:
260	3	7	ובית ישראל לא יאבו לשמע אליך כי־אינם אבים לשמע אלי כי כל־בית ישראל חזקי־מצח וקשי־לב המה:
260	3	8	הנה נתתי את־פניך חזקים לעמת פניהם ואת־מצחך חזק לעמת מצחם:
260	3	9	כשמיר חזק מצר נתתי מצחך לא־תירא אותם ולא־תחת מפניהם כי בית־ מרי המה:
260	3	10	ויאמר אלי בן־אדם את־כל־דברי אשר אדבר אליך קח בלבבך ובאזניך שמע:
260	3	11	ולך בא אל־הגולה אל־בני עמך ודברת אליהם ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה אם־ישמעו ואם־יחדלו:
260	3	12	ותשאני רוח ואשמע אחרי קול רעש גדול ברוך כבוד־יהוה ממקומו:
260	3	13	וקול כנפי החיות משיקות אשה אל־אחותה וקול האופנים לעמתם וקול רעש גדול:
260	3	14	ורוח נשאתני ותקחני ואלך מר בחמת רוחי וידי־הוה עלי חזקה:

260	3	15	<p>ואבוא אל־הגולה תל</p> <p>אביב הישבים</p> <p>אל־נהר־כבר ואשר</p> <p>המה יושבים שם</p> <p>ואשב שם שבעת ימים</p> <p>משמים בתוכם:</p>
260	3	16	<p>ויהי מקצה שבעת</p> <p>ימים ויהי</p> <p>דבר־יהוה אלי</p> <p>לאמר:</p>
260	3	17	<p>בן־אדם צפה נתתיך</p> <p>לבית ישראל ושמעת</p> <p>מפי דבר והזהרת</p> <p>אותם ממני:</p>
260	3	18	<p>באמרי לרשע מות</p> <p>תמות ולא הזהרתו</p> <p>ולא דברת להזהיר</p> <p>רשע מדרכו הרשעה</p> <p>לחיתו הוא רשע</p> <p>בעונו ימות ודמו</p> <p>מידך אבקש:</p>
260	3	19	<p>ואתה כי־הזהרת רשע</p> <p>ולא־שב מרשעו</p> <p>ומדרכו הרשעה הוא</p> <p>בעונו ימות ואתה</p> <p>את־נפשך הצלת:</p>
260	3	20	<p>ובשוב צדיק מצדקו</p> <p>ועשה עול ונתתי</p> <p>מכשול לפניו הוא</p> <p>ימות כי לא הזהרתו</p> <p>בחטאתו ימות ולא</p> <p>תזכרן צדקתו אשר</p> <p>עשה ודמו מידך</p> <p>אבקש:</p>
260	3	21	<p>ואתה כי הזהרתו</p> <p>צדיק לבלתי חטא</p> <p>צדיק והוא לא־חטא</p> <p>חיו יחיה כי נזהר</p> <p>ואתה את־נפשך</p> <p>הצלת:</p>
260	3	22	<p>ותהי עלי שם</p> <p>יד־יהוה ויאמר אלי</p> <p>קום צא אל־הבקעה</p>

			ושם אדבר אותך:
260	3	23	ואקום ואצא אל־הבקעה והנה־שם כבוד־יהוה עמד ככבוד אשר ראיתי על־ נהר־כבר ואפל על־פני:
260	3	24	ותבא־בי רוח ותעמדני על־רגלי וידבר אתי ויאמר אלי בא הסגר בתוך ביתך:
260	3	25	ואתה בן־אדם הנה נתנו עליך עבوتים ואסרוך בהם ולא תצא בתוכם:
260	3	26	ולשונך אדביק אל־חכך ונאלמת ולא־תהיה להם לאיש מוכיח כי בית מרי המה:
260	3	27	ובדברי אותך אפתח את־פִּיךָ ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה השמע ישמע והחדל יחדל כי בית מרי המה:
260	4	1	ואתה בן־אדם קח־לך לבנה ונתתה אותה לפניך וחקות עליה עיר את־ ירושלם:
260	4	2	ונתתה עליה מצור ובנית עליה דִּיק ושפכת עליה סללה ונתתה עליה מחנות ושים־עליה כרים סביב:
260	4	3	ואתה קח־לך מחבת ברזל ונתתה אותה קיר ברזל בינך ובין העיר והכינתה את־פניך אליה והיתה במצור וצרת

			עליה אות היא לבית ישראל:
26O	4	4	ואתה שכב על־צדך השמאלי ושמת את־עון בית־ישראל עליו מספר הימים אשר תשכב עליו תשא את־עונם:
26O	4	5	ואני נתתי לך את־שני עונם למספר ימים שלש־מאות ותשעים יום ונשאת עון בית־ישראל:
26O	4	6	וכלית את־אלה ושכבת על־צדך הימוני שנית ונשאת את־עון בית־יהודה ארבעים יום יום לשנה יום לשנה נתתיו לך:
26O	4	7	ואל־מצור ירושלם תכין פניך וזרעך חשופה ונבאת עליה:
26O	4	8	והנה נתתי עליך עבوتים ולא־תהפך מצדך אל־צדך עד־כלותך ימי מצורך:
26O	4	9	ואתה קח־לך חטין ושערים ופול ועדשים ודחן וכסמים ונתתה אותם בכלי אחד ועשית אותם לך ללחם מספר הימים אשר־אתה שוכב על־צדך שלש־ מאות ותשעים יום תאכלנו:
26O	4	10	ומאכלך אשר תאכלנו במשקול עשרים שקל ליום מעת עד־עת תאכלנו:
26O	4	11	ומים במשורה תשתה

			ששית ההין מעת עד־עת תשתה:
26O	4	12	ועגת שערים תאכלנה והיא בגללי צאת האדם תעגנה לעיניהם:
26O	4	13	ויאמר יהוה ככה יאכלו בני־ישראל את־לחמם טמא בגוים אשר אדיחם שם:
26O	4	14	ואמר אהה אדני יהוה הנה נפשי לא מטמאה ונבלה וטרפה לא־אכלתי מנעורי ועד־עתה ולא־בא בפי בשר פגול:
26O	4	15	ויאמר אלי ראה נתתי לך את־צפועי הבקר תחת גללי האדם ועשית את־ לחמך עליהם:
26O	4	16	ויאמר אלי בן־אדם הנני שבר מטה־לחם בירושלם ואכלו־לחם במשקל ובדאגה ומים במשורה ובשממון ישתו:
26O	4	17	למען יחסרו לחם ומים ונשמו איש ואחיו ונמקו בעונם:
26O	5	1	ואתה בן־אדם קח־לך חרב חדה תער הגלבים תקחנה לך והעברת על־ראשך ועל־זקנך ולקחת לך מאזני משקל וחלקתם:
26O	5	2	שלשית באור תבעיר בתוך העיר כמלאת ימי המצור ולקחת את־השלשית תכה בחרב סביבותיה

			והשלשית תזרה לרוח וחרב אריק אחריהם: ולקחת משם מעט במספר וצרת אותם בכנפיד:
260	5	3	
			ומהם עוד תקח והשלכת אותם אל־תוך האש ושרפת אתם באש ממנו תצא־אש אל־כל־בית ישראל:
260	5	4	
			כה אמר אדני יהוה זאת ירושלם בתוך הגוים שמתיה וסביבותיה ארצות: ותמר את־משפטי לרשעה מן־הגוים ואת־חקותי מן־הארצות אשר סביבותיה כי במשפטי מאסו וחקותי לא־הלכו בהם:
260	5	5	
			לכן כה־אמר אדני יהוה יען המנכם מן־הגוים אשר סביבותיכם בחקותי לא הלכתם ואת־משפטי לא עשיתם וכמשפטי הגוים אשר סביבותיכם לא עשיתם:
260	5	6	
			לכן כה אמר אדני יהוה הנני עליך גם־אני ועשיתי בתוכך משפטים לעניי הגוים:
260	5	7	
			ועשיתי בכך את אשר לא־עשיתי ואת אשר־לא־אעשה כמהו עוד יען כל־ תועבתיך:
260	5	8	
260	5	9	

- 260 5 10 לכן אבות יאכלו
בנים בתוכך ובנים
יאכלו אבותם
ועשיתי כך שפטים
וזריתי
את־כל־שאריך
לכל־רוח:
260 5 11 לכן חי־אני נאם
אדני יהוה אם־לא
יען את־מקדשי טמאת
בכל־שקוציך
ובכל־תועבתיך
וגם־אני אגרע
ולא־תחוס עיני
וגם־אני לא אחמול:
260 5 12 שלשתיך בדבר ימותו
וברעב יכלו בתוכך
והשלשית בחרב יפלו
סביבותיך והשלשית
לכל־רוח אזרה וחרב
אריק אחריהם:
260 5 13 וכלה אפי והנחותי
חמתי במ והנחמתי
וידעו כי־אני יהוה
דברתי בקנאתי
בכלותי חמתי במ:
260 5 14 ואתנך לחרבה
ולחרפה בגוים אשר
סביבותיך לעיני
כל־עובר:
260 5 15 והיתה חרפה וגדופה
מוסר ומשמה לגוים
אשר סביבותיך
בעשותי כך שפטים
באף ובחמה ובתכחות
חמה אני יהוה
דברתי:
260 5 16 בשלחי את־חצי הרעב
הרעים בהם אשר היו
למשחית אשר־אשלח
אותם לשחתכם ורעב
אסף עליכם ושברתי
לכם מטה־לחם:

260	5	17	ושלחתי עליכם רעב וחיה רעה ושכלך ודבר ודם יעבר־בך וחרב אביא עליך אני יהוה דברתי: ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:
260	6	1	בן־אדם שים פניך אל־הרי ישראל והנבא אליהם:
260	6	2	ואמרת הרי ישראל שמעו דבר־אדני יהוה כה־אמר אדני יהוה להרים ולגבעות לאפיקים ולגאית הנני אני מביא עליכם חרב ואבדתי במותיכם:
260	6	3	ונשמו מזבחותיכם ונשברו חמניכם והפלתי חלליכם לפני גלוליכם:
260	6	4	ונתתי את־פגרי בני ישראל לפני גלוליהם וזריתי את־עצמותיכם סביבות מזבחותיכם:
260	6	5	בכל מושבותיכם הערים תחרבנה והבמות תישמנה למען יחרבו ויאשמו מזבחותיכם ונשברו ונשבתו גלוליכם ונגדעו חמניכם ונמחו מעשיכם:
260	6	6	ונפל חלל בתוכם וידעתם כי־אני יהוה:
260	6	7	והותרתי בהיות לכם פליטי חרב בגוים בהזרותיכם בארצות:
260	6	8	וזכרו פליטיכם אותי בגוים אשר
260	6	9	

			<p>נשבו־שם אשר נשברתי את־לבם הזונה אשר־סר מעלי ואת עיניהם הזנות אחרי גלוליהם ונקטו בפניהם אל־הרעות אשר עשו לכל תועבתיהם:</p>
26O	6	10	<p>וידעו כי־אני יהוה לא אל־חנם דברתי לעשות להם הרעה הזאת:</p>
26O	6	11	<p>כה־אמר אדני יהוה הכה בכפך ורקע ברגלך ואמר־אח אל כל־תועבות רעות בית ישראל אשר בחרב ברעב ובדבר יפלו:</p>
26O	6	12	<p>הרחוק בדבר ימות והקרוב בחרב יפול והנשאר והנצור ברעב ימות וכליתי חמתי במ:</p>
26O	6	13	<p>וידעתם כי־אני יהוה בהיות חלליהם בתוך גלוליהם סביבות מזבחותיהם אל כל־גבעה רמה בכל ראשי ההרים ותחת כל־עץ רענן ותחת כל־אלה עבתה מקום אשר נתנו־שם ריח ניחח לכל גלוליהם:</p>
26O	6	14	<p>ונטיתי את־ידי עליהם ונתתי את־הארץ שממה ומשמה ממדבר דבלתה בכל מושבותיהם וידעו כי־אני יהוה:</p>
26O	7	1	<p>ויהי דבר־יהוה אלי</p>

לאמר:

260	7	2	ואתה בן־אדם
כה־אמר אדני יהוה
לאדמת ישראל קץ בא
הקץ על־ארבעת
כנפות הארץ:
עתה הקץ עליך
ושלחתי אפי בכך
ושפטתיך כדרכיך
ונתתי עליך את כל־
תועבתיך:
ולא־תחוס עיני
עליך ולא אחמול כי
דרכיך עליך אתן
ותועבותיך בתוכך
תהיין וידעתם
כי־אני יהוה:
כה אמר אדני יהוה
רעה אחת רעה הנה
באה:
קץ בא בא הקץ הקיץ
אליך הנה באה:
באה הצפירה אליך
יושב הארץ בא העת
קרוב היום מהומה
ולא־הד הרים:
עתה מקרוב אשפוך
חמתי עליך וכליתי
אפי בכך ושפטתיך
כדרכיך ונתתי עליך
את כל־תועבותיך:
ולא־תחוס עיני ולא
אחמול כדרכיך עליך
אתן ותועבותיך
בתוכך תהיין
וידעתם כי אני
יהוה מכה:
הנה היום הנה באה
יצאה הצפרה צץ
המטה פרח הזדון:
החמס קם למטה־רשע
לא־מהם ולא מהמונם
ולא מהמהם ולא־נה
260	7	3	
260	7	4	
260	7	5	
260	7	6	
260	7	7	
260	7	8	
260	7	9	
260	7	10	
260	7	11	

			בהם:
260	7	12	<p>בא העת הגיע היום הקונה אל־ישמח והמוכר אל־יתאבל כי חרון אל־כל־ המונה:</p>
260	7	13	<p>כי המוכר אל־הממכר לא ישוב ועוד בחיים חיתם כִּי־חזון אל־כל־ המונה לא ישוב ואיש בעונו חיתו לא יתחזקו:</p>
260	7	14	<p>תקעו בתקוע והכין הכל ואין הלך למלחמה כי חרוני אל־כל־המונה:</p>
260	7	15	<p>החרב בחוץ והדבר והרעב מבית אשר בשדה בחרב ימות ואשר בעיר רעב ודבר יאכלנו:</p>
260	7	16	<p>ופלטו פליטיהם והיו אל־ההרים כיוני הגאיות כלם המות איש בעונו:</p>
260	7	17	<p>כל־הידים תרפינה וכל־ברכים תלכנה מים:</p>
260	7	18	<p>וחגרו שקים וכסתה אותם פלצות ואל כל־פנים בושה ובכל־ראשיהם קרחה:</p>
260	7	19	<p>כספם בחוצות ישליכו וזהבם לנדה יהיה כספם וזהבם לא־יוכל להצילם ביום עברת יהוה נפשם לא ישבעו ומעיהם לא ימלאו כִּי־מכשול עונם היה:</p>
260	7	20	<p>וצבי עדיו לגאון</p>

			שמהו וצלמי תועבתם שקוציהם עשו בו על־כן נתתיו להם לנדה:
26O	7	21	ונתתיו ביד־הזרים לבז ולרשעי הארץ לשלל וחללה:
26O	7	22	והסבותי פני מהם וחללו את־צפוני ובאו־בה פריצים וחללוה:
26O	7	23	עשה הרתוק כי הארץ מלאה משפט דמים והעיר מלאה חמס:
26O	7	24	והבאתי רעי גוים וירשו את־בתיהם והשבתי גאון עזים ונחלו מקדשיהם:
26O	7	25	קפדה־בא ובקשו שלום ואין:
26O	7	26	הוה על־הוה תבוא ושמעה אל־שמועה תהיה ובקשו חזון מנביא ותורה תאבד מכהן ועצה מזקנים:
26O	7	27	המלך יתאבל ונשיא ילבש שממה וידי עם־הארץ תבהלנה מדרכם אעשה אותם ובמשפטיהם אשפטם וידעו כי־אני יהוה:
26O	8	1	ויהי בשנה הששית בששי בחמשה לחדש אני יושב בביתי וזקני יהודה יושבים לפני ותפל עלי שם יד אדני יהוה:
26O	8	2	ואראה והנה דמות כמראה־אש ממראה מתניו ולמטה אש וממתניו ולמעלה

			כמראה־זהר כעין החשמלה:
260	8	3	וישלח תבנית יד ויקחני בציצת ראשי ותשא אתי רוח בין־הארץ ובין השמים ותבא אתי ירושלמה במראות אלהים אל־פתח שער הפנימית הפונה צפונה אשר־שם מושב סמל הקנאה המקנה:
260	8	4	והנה־שם כבוד אלהי ישראל כמראה אשר ראיתי בבקעה:
260	8	5	ויאמר אלי בן־אדם שא־נא עיניך דרך צפונה ואשא עיני דרך צפונה והנה מצפון לשער המזבח סמל הקנאה הזה בבאה:
260	8	6	ויאמר אלי בן־אדם הראה אתה מהם עשים תועבות גדלות אשר בית־ישראל עשים פה לרחקה מעל מקדשי ועוד תשוב תראה תועבות גדלות:
260	8	7	ויבא אתי אל־פתח החצר ואראה והנה חר־אחד בקיר:
260	8	8	ויאמר אלי בן־אדם חתר־נא בקיר ואחתר בקיר והנה פתח אחד:
260	8	9	ויאמר אלי בא וראה את־התועבות הרעות אשר הם עשים פה:
260	8	10	ואבוא ואראה והנה כל־תבנית רמש ובהמה שקץ וכל־גלולי בית

ישראל מחקה

על־הקיר סביב

סביב:

260 8 11 ושב־עַיִם אִישׁ מִזְקְנֵי
בֵּית־יִשְׂרָאֵל

וַיִּזְנֶהוּ בֶן־שֹׁפָן

עֹמֵד בְּתוֹכָם עֹמְדִים

לִפְנֵיהֶם וְאִישׁ

מִקְטָרְתוֹ בִּידוֹ וְעֵתֶר

עֲנִי־הַקְטָרֶת עָלָה:

260 8 12 וַיֹּאמֶר אֵלַי הִרְאִית

בֶּן־אָדָם אֲשֶׁר זָקְנִי

בֵּית־יִשְׂרָאֵל עֹשִׂים

בַּחֲשֶׁךְ אִישׁ בַּחֲדָרֵי

מִשְׁכִּיתוֹ כִּי אֹמְרִים

אֵין יְהוָה רֹאֶה אֶתֵּנוּ

עֹזֵב יְהוָה אֶת־הָאָרֶץ:

260 8 13 וַיֹּאמֶר אֵלַי עוֹד

תָּשׁוּב תִּרְאֶה תוֹעֲבוֹת

גְּדֻלוֹת אֲשֶׁר־הֵמָּה

עֹשִׂים:

260 8 14 וַיָּבֹא אֵתִי אֶל־פֶּתַח

שַׁעַר בֵּית־יְהוָה אֲשֶׁר

אֶל־הַצִּפּוֹנָה וְהִנֵּה־שָׁם

הַנָּשִׁים יֹשְׁבוֹת מִבְּכוֹת

אֶת־הַתְּמוּזָה:

260 8 15 וַיֹּאמֶר אֵלַי הִרְאִית

בֶּן־אָדָם עוֹד תָּשׁוּב

תִּרְאֶה תוֹעֲבוֹת גְּדֻלוֹת

מֵאלֶּה:

260 8 16 וַיָּבֹא אֵתִי אֶל־חֹצֵר

בֵּית־יְהוָה הַפְּנִימִית

וְהִנֵּה־פֶתַח הֵיכַל

יְהוָה בֵּין הָאוֹלָם

וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ כְּעֹשְׂרִים

וְחִמְשָׁה אִישׁ אַחֲרֵיהֶם

אֶל־הֵיכַל יְהוָה

וּפְנֵיהֶם קִדְמָה וְהֵמָּה

מִשְׁתַּחֲוִיִּים קִדְמָה

לְשֶׁמֶשׁ:

260 8 17 וַיֹּאמֶר אֵלַי הִרְאִית

בֶּן־אָדָם הַנֶּקֶל לְבַיִת

יְהוּדָה מַעֲשׂוֹת

			את־התועבות אשר עשו־פה כִּי־מלאו את־הארץ חמס וישבו להכעיסני והנם שלחים את־הזמורה אל־אפם:
260	8	18	וגם־אני אעשה בחמה לא־תחוס עיני ולא אחמל וקראו באזני קול גדול ולא אשמע אותם:
260	9	1	ויקרא באזני קול גדול לאמר קרבו פקדות העיר ואיש כלי משחתו בידו:
260	9	2	והנה ששה אנשים באים מדרך־שער העליון אשר מפנה צפונה ואיש כלי מפצו בידו ואיש־אחד בתוכם לבש בדים וקסת הספר במתניו ויבאו ויעמדו אצל מזבח הנחשת:
260	9	3	וכבוד אלהי ישראל נעלה מעל הכרוב אשר היה עליו אל מפתן הבית ויקרא אל־האיש הלבש הבדים אשר קסת הספר במתניו:
260	9	4	ויאמר יהוה אלו עבר בתוך העיר בתוך ירושלם והתוית תו על־מצחות האנשים הנאנחים והנאנקים על כל־התועבות הנעשות בתוכה:
260	9	5	ולא־לה אמר באזני עברו בעיר אחריו והכו על־תחס

- עיניכם ואל־תחמלו:
 זקן בחור ובתולה
 26O 9 6 וטף ונשים תהרגו
 למשחית ועל־כל־איש
 אשר־עליו התו
 אל־תגשו וממקדשי
 תחלו ויחלו באנשים
 הזקנים אשר לפני
 הבית:
 26O 9 7 ויאמר אליהם טמאו
 את־הבית ומלאו
 את־החצרות חללים
 צאו ויצאו והכו
 בעיר:
 26O 9 8 ויהי כהכותם
 ונאשאר אני ואפלה
 על־פני ואזעק ואמר
 אהה אדני יהוה
 המשחית אתה את
 כל־שארית ישראל
 בשפך את־חמתך
 על־ירושלם:
 26O 9 9 ויאמר אלי עון
 בית־ישראל ויהודה
 גדול במאד מאד
 ותמלא הארץ דמים
 והעיר מלאה מטה כי
 אמרו עזב יהוה
 את־הארץ ואין יהוה
 ראה:
 26O 9 10 וגם־אני לא־תחוס
 עיני ולא אחמל
 דרכם בראשם נתתי:
 26O 9 11 והנה האיש לבש
 הבדים אשר הקסת
 במתניו משיב דבר
 לאמר עשיתי כאשר
 צויתני:
 26O 10 1 ואראה והנה
 אל־הרקיע אשר
 על־ראש הכרבים
 כאבן ספיר כמראה
 דמות כסא נראה

עליהם:

26O 10 2 ויאמר אליהאיש לבש
הבדים ויאמר בא
אליבינות לגלגל
אליחתת לכרוב ומלא
חפניך גחליאש
מבינות לכרבים
וזרק עליהעיר ויבא
לעיני:

26O 10 3 והכרבים עמדים
מימין לבית בבאו
האיש והענן מלא
אתהחצר הפנימית:

26O 10 4 וירם כבודיהוה
מעל הכרוב על מפתן
הבית וימלא הבית
אתהענן והחצר
מלאה אתנגה כבוד
יהוה:

26O 10 5 וקול כנפי הכרובים
נשמע עדהחצר
החיצנה כקול
אלישדי בדברו:

26O 10 6 ויהי בצותו
אתהאיש לבשהבדים
לאמר קח אש מבינות
לגלגל מבינות
לכרובים ויבא
ויעמד אצל האופן:

26O 10 7 וישלח הכרוב
אתידו מבינות
לכרובים אליהאש
אשר בינות הכרבים
וישא ויתן אליחפני
לבש הבדים ויקח
ויצא:

26O 10 8 וירא לכרבים תבנית
ידאדם תחת
כנפיהם:

26O 10 9 ואראה והנה ארבעה
אופנים אצל
הכרובים אופן אחד
אצל הכרוב אחד

			ואופן אחד אצל הכרוב אחד ומראה האופנים כעין אבן תרשיש:
26O	10	10	ומראהם דמות אחד לארבעתם כאשר יהיה האופן בתוך האופן:
26O	10	11	בלכתם אל־ארבעת רבעיהם ילכו לא יסבו בלכתם כי המקום אשר־יפנה הראש אחריו ילכו לא יסבו בלכתם:
26O	10	12	וכל־בשרם וגבהם וידיהם וכנפיהם והאופנים מלאים עינים סביב לארבעתם אופניהם:
26O	10	13	לאופנים להם קורא הגלגל באזני:
26O	10	14	וארבעה פנים לאחד פני האחד פני הכרוב ופני השני פני אדם והשלישי פני אריה והרביעי פני־נשר:
26O	10	15	וירמו הכרובים היא החיה אשר ראיתי בנהר־כבר:
26O	10	16	ובלכת הכרובים ילכו האופנים אצלם ובשאת הכרובים את־כנפיהם לרום מעל הארץ לא־יסבו האופנים גם־הם מאצלם:
26O	10	17	בעמדם יעמדו וברומם ירמו אותם כי רוח החיה בהם:
26O	10	18	ויצא כבוד יהוה מעל מפתן הבית ויעמד על־הכרובים:
26O	10	19	וישאו הכרובים

את־כנפיהם וירומו
מִן־הָאָרֶץ לְעֵינִי
בְּצִאתָם וְהָאֹפָנִים
לְעִמָּתָם וַיַּעֲמֵד פֶּתַח
שַׁעַר בֵּית־יְהוָה
הַקְדָּמוֹנִי וּכְבוֹד
אֱלֹהֵי־יִשְׂרָאֵל עָלֵיהֶם
מִלְמַעְלָה:

26O 10 20 היא החיה אשר
ראיתי תחת
אלהי־ישראל
בְּנֶהֱרֹכְכָּר וָאֲדַע כִּי
כְּרוּבִים הֵמָּה:

26O 10 21 ארבעה ארבעה פנים
לאחד וארבע כנפים
לאחד ודמות ידי
אדם תחת כנפיהם:

26O 10 22 ודמות פניהם המה
הפנים אשר ראיתי
עַל־נֶהֱרֹכְכָּר מֵרְאִיָּהֶם
וְאוֹתָם אִישׁ אֶל־עֶבֶר
פָּנָיו יִלְכּוּ:

26O 11 1 ותשא אתי רוח ותבא
אתי אל־שַׁעַר
בֵּית־יְהוָה הַקְדָּמוֹנִי
הַפּוֹנֶה קִדְמָה וְהִנֵּה
בַּפֶּתַח הַשַּׁעַר עֹשְׂרִים
וְחֲמִשָּׁה אִישׁ וָאֶרְאָה
בְּתוֹכָם אֶת־יֶאֱזַנְיָה
בֶּן־עֶזֶר וְאֶת־
פִּלְטִיָּהוּ בֶּן־בְּנִיָּהוּ
שְׂרֵי הָעָם:

26O 11 2 ויאמר אלי בן־אדם
אלה האנשים החשבים
אֹן וְהִיעֲצִים
עֲצַת־רָע בְּעִיר הַזֹּאת:

26O 11 3 האמרים לא בקרוב
בנות בתים היא
הסיר ואנחנו הבשר:

26O 11 4 לכן הנבא עליהם
הנבא בן־אדם:

26O 11 5 ותפל עלי רוח יהוה
ויאמר אלי אמר

כה־אמר יהוה כן
אמרתם בית ישראל
ומעלות רוחכם אני
ידעתיה:

26O 11 6 הרביתם חלליכם
בעיר הזאת ומלאתם
חוצתיה חלל:

26O 11 7 לכן כה־אמר אדני
יהוה חלליכם אשר
שמתם בתוכה המה
הבשר והיא הסיר
ואתכם הוציא
מתוכה:

26O 11 8 חרב יראתם וחרב
אביא עליכם נאם
אדני יהוה:

26O 11 9 והוצאתי אתכם
מתוכה ונתתי אתכם
ביד־זרים ועשיתי
בכם שפטים:

26O 11 10 בחרב תפלו על־גבול
ישראל אשפוט אתכם
וידעתם כי־אני
יהוה:

26O 11 11 היא לא־תהיה לכם
לסיר ואתם תהיו
בתוכה לבשר
אל־גבול ישראל
אשפט אתכם:

26O 11 12 וידעתם כי־אני
יהוה אשר בחקי לא
הלכתם ומשפטי לא
עשיתם וכמשפטי
הגוים אשר
סביבותיכם עשיתם:

26O 11 13 ויהי כהנבאי
ופלטיהו בן־בניה
מת ואפל על־פני
ואזעק קול־גדול
ואמר אהה אדני
יהוה כלה אתה עשה
את שארית ישראל:

26O 11 14 ויהי דבר־יהוה אלי

לאמר:

- 26O 11 15 בן־אדם אחיך אחיך
אנשי גאלתך
וכל־בית ישראל כלה
אשר אמרו להם ישבי
ירושלם רחקו מעל
יהוה לנו היא נתנה
הארץ למורשה:
26O 11 16 לכן אמר כה־אמר
אדני יהוה כי
הרחקתים בגוים וכי
הפיצותים בארצות
ואהי להם למקדש
מעט בארצות
אשר־באו שם:
26O 11 17 לכן אמר כה־אמר
אדני יהוה וקבצתי
אתכם מן־העמים
ואספתי אתכם מן־
הארצות אשר נפצותם
בהם ונתתי לכם
את־אדמת ישראל:
26O 11 18 ובאו־שמה והסירו
את־כל־שקוציה
ואת־כל־תועבותיה
ממנה:
26O 11 19 ונתתי להם לב אחד
ורוח חדשה אתן
בקרבכם והסרתי לב
האבן מבשרם ונתתי
להם לב בשר:
26O 11 20 למען בחקתי ילכו
ואת־משפטי ישמרו
ועשו אתם והיו־לי
לעם ואני אהיה להם
לאֱלֹהִים:
26O 11 21 ואל־לב שקוציהם
ותועבותיהם לבם
הלך דרכם בראשם
נתתי נאם אדני
יהוה:
26O 11 22 וישאו הכרובים
את־כנפיהם

			והאופנים לעמתם וכבוד אלהי־ישראל עליהם מלמעלה:
26O	11	23	ויעל כבוד יהוה מעל תוך העיר ויעמד על־ההר אשר מקדם לעיר:
26O	11	24	ורוח נשאתני ותביאני כשדימה אל־הגולה במראה ברוח אלהים ויעל מעלי המראה אשר ראיתי:
26O	11	25	ואדבר אל־הגולה את כל־דברי יהוה אשר הראני:
26O	12	1	ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:
26O	12	2	בן־אדם בתוך בית־המרי אתה ישב אשר עינים להם לראות ולא ראו אזנים להם לשמע ולא שמעו כי בית מרי הם:
26O	12	3	ואתה בן־אדם עשה לך כלי גולה וגלה יוםם לעיניהם וגלית ממקומך אל־ מקום אחר לעיניהם אולי יראו כי בית מרי המה:
26O	12	4	והוצאת כליך ככלי גולה יוםם לעיניהם ואתה תצא בערב לעיניהם כמוצאי גולה:
26O	12	5	לעיניהם חתר־לך בקיר והוצאת בו:
26O	12	6	לעיניהם על־כתף תשא בעלטה תוציא פניך תכסה ולא תראה את־הארץ כי־

			מופת נתתיך לבית ישראל:
260	12	7	ואעש כן כאשר צויתי כלי הוצאתי ככלי גולה יומם ובערב חתרת־לי בקיר ביד בעלטה הוצאתי על־כתף נשאתי לעיניהם:
260	12	8	ויהי דבר־יהוה אלי בבקר לאמר:
260	12	9	בן־אדם הלא אמרו אליך בית ישראל בית המרי מה אתה עשה:
260	12	10	אמר אליהם כה אמר אדני יהוה הנשיא המשא הזה בירושלם וכל־בית ישראל אשר־המה בתוכם:
260	12	11	אמר אני מופתכם כאשר עשיתי כן יעשה להם בגולה בשבי ילכו:
260	12	12	והנשיא אשר־בתוכם אל־כתף ישא בעלטה ויצא בקיר יחתרו להוציא בו פניו יכסה יען אשר לא־יראה לעין הוא את־הארץ:
260	12	13	ופרשתי את־רשתי עליו ונתפש במצודתי והבאתי אתו בבלה ארץ כשדים ואותה לא־יראה ושם ימות:
260	12	14	וכל אשר סביבתיו עזרה וכל־אגפיו אזרה לכל־רוח וחרב אריק אחריהם:
260	12	15	וידעו כי־אני יהוה בהפיצי אותם בגוים

וזריתי אותם

בארצות:

26O 12 16 והותרתי מהם אנשי
מספר מחרב מרעב
ומדבר למען יספרו
את־כל־ תועבותיהם
בגוים אשר־באו שם
וידעו כי־אני
יהוה:

26O 12 17 ויהי דבר־יהוה אלי
לאמר:

26O 12 18 בן־אדם לחמך ברעש
תאכל ומימך ברגזה
ובדאגה תשתה:

26O 12 19 ואמרת אל־עם הארץ
כה־אמר אדני יהוה
ליושבי ירושלם
אל־אדמת ישראל
לחמם בדאגה יאכלו
ומימיהם בשממון
ישתו למען תשם
ארצה ממלאה מחמס
כל־הישבים בה:

26O 12 20 והערים הנושבות
תחרבנה והארץ שממה
תהיה וידעתם
כי־אני יהוה:

26O 12 21 ויהי דבר־יהוה אלי
לאמר:

26O 12 22 בן־אדם מה־המשל
הזה לכם על־אדמת
ישראל לאמר יארכו
הימים ואבד
כל־חזון:

26O 12 23 לכן אמר אליהם
כה־אמר אדני יהוה
השבתי את־המשל הזה
ולא־ימשלו אתו עוד
בישראל כי אם־דבר
אליהם קרבו הימים
ודבר כל־חזון:

26O 12 24 כי לא יהיה עוד
כל־חזון שוא ומקסם

			חלק בתוך בית ישראל:
26O	12	25	כי אני יהוה אדבר את אשר אדבר דבר ויעשה לא תמשך עוד כי בימיכם בית המרי אדבר דבר ועשיתיו נאם אדני יהוה:
26O	12	26	ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:
	26O	12	27 בן־אדם הנה בית־ישראל אמרים החזון אשר־הוא חזה לימים רבים ולעתים רחוקות הוא נבא:
26O	12	28	לכן אמר אליהם כה אמר אדני יהוה לא־תמשך עוד כל־דברי אשר אדבר דבר ויעשה נאם אדני יהוה:
26O	13	1	ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:
	26O	13	2 בן־אדם הנבא אל־נביאי ישראל הנבאים ואמרת לנביאי מלבם שמעו דבר־ יהוה:
26O	13	3	כה אמר אדני יהוה הוי על־הנביאים הנבלים אשר הלכים אחר רוחם ולבלתי ראו:
	26O	13	4 כשעלים בחרבות נביאיך ישראל היו:
26O	13	5	לא עליתם בפרצות ותגדרו גדר על־בית ישראל לעמד במלחמה ביום יהוה:
26O	13	6	חזו שוא וקסם כזב האמרים נאם־יהוה ויהוה לא שלחם

260	13	7	<p>ויחלו לקים דבר: הלוא מחזה־שוא חזיתם ומקסם כזב אמרתם ואמרים נאם־יהוה ואני לא דברתי:</p>
260	13	8	<p>לכן כה אמר אדני יהוה יען דברכם שוא וחזיתם כזב לכן הנני אליכם נאם אדני יהוה:</p>
260	13	9	<p>והיתה ידי אל־הנביאים החזים שוא והקסמים כזב בסוד עמי לא־יהיו ובכתב בית־ישראל לא יכתבו ואל־אדמת ישראל לא יבאו וידעתם כי אני אדני יהוה:</p>
260	13	10	<p>יען וביען הטעו את־עמי לאמר שלום ואין שלום והוא בנה חיץ והנם טחים אתו תפל:</p>
260	13	11	<p>אמר אל־טחי תפל ויפל היה גשם שוטף ואתנה אבני אלגביש תפלנה ורוח סערות תבקע:</p>
260	13	12	<p>והנה נפל הקיר הלוא יאמר אליכם איה הטיח אשר טחתם:</p>
260	13	13	<p>לכן כה אמר אדני יהוה ובקעתי רוח־סערות בחמתי וגשם שטף באפי יהיה ואבני אלגביש בחמה לכלה:</p>
260	13	14	<p>והרסתי את־הקיר אשר־טחתם תפל והגעתיהו אל־הארץ</p>

ונגלה יסדו ונפלה

וכליתם בתוכה

וידעתם כי־אני

יהוה:

26O 13 15 וכליתי את־חמתי

בקיר ובטחים אתו

תפל ואמר לכם אין

הקיר ואין הטחים

אתו:

26O 13 16 נביאי ישראל

הנבאים אל־ירושלם

והחזים לה חזון

שלם ואין שלם נאם

אדני יהוה:

26O 13 17 ואתה בן־אדם שים

פניך אל־בנות עמך

המתנבאות מלבהן

והנבא עליהן:

26O 13 18 ואמרת כה־אמר אדני

יהוה הוי למתפרות

כסתות על כל־אצילי

ידי ועשות המספחות

על־ראש כל־קומה

לצודד נפשות

הנפשות תצודדנה

לעמי ונפשות לכנה

תחיינה:

26O 13 19 ותחללנה אתי

אל־עמי בשעלי

שערים ובפתותי לחם

להמית נפשות אשר

לא־תמותנה ולחיות

נפשות אשר

לא־תחיינה בכזבכם

לעמי שמעי כזב:

26O 13 20 לכן כה־אמר אדני

יהוה הנני

אל־כסתותיכנה אשר

אתנה מצדדות שם

את־הנפשות לפרחות

וקרעתי אתם מעל

זרועתיכם ושלחתי

את־הנפשות אשר אתם

מצדדות את־נפשים

לפרחת:

וקרעתי 21 13 26O

את־מספחתיכם

והצלתי את־עמי

מידכן ולא־יהיו

עוד בידכן למצודה

וידעתן כי־אני

יהוה:

יען הכאות לב־צדיק 22 13 26O

שקר ואני לא

הכאבתיו ולחזק ידי

רשע לבלתי־שוב

מדרכו הרע להחיתו:

לכן שוא לא תחזינה 23 13 26O

וקסם לא־תקסמנה

עוד והצלתי את־עמי

מידכן וידעתן

כי־אני יהוה:

ויבוא אלי אנשים 1 14 26O

מזקני ישראל וישבו

לפני:

ויהי דבר־יהוה אלי 2 14 26O

לאמר:

בן־אדם האנשים 3 14 26O

האלה העלו גלוליהם

על־לבם ומכשול

עונם נתנו נכח

פניהם האדרש אדרש

להם:

לכן דבר־אותם 4 14 26O

ואמרת אליהם

כה־אמר אדני יהוה

איש איש מבית

ישראל אשר יעלה

את־גלוליו אל־לבו

ומכשול עונו ישים

נכח פניו ובא אל־

הנביא אני יהוה

נעניתי לו בה ברב

גלוליו:

למען תפש 5 14 26O

את־בית־ישראל בלבם

			אשר נזרו מעלי בגלוליהם כלם:
26O	14	6	לכן אמר אל־בית ישראל כה אמר אדני יהוה שובו והשיבו מעל גלוליתכם ומעל כל־תועבתיכם השיבו פניכם:
26O	14	7	כי איש איש מבית ישראל ומהגר אשר־יגור בישראל וינזר מאחרי ויעל גלוליו אל־לבו ומכשול עונו ישים נכח פניו ובא אל־הנביא לדרש־לו בי אני יהוה נענה־לו בי:
26O	14	8	ונתתי פני באיש ההוא והשמתי־הו לאות ולמשלים והכרתיו מתוך עמי וידעתם כי־אני יהוה:
26O	14	9	והנביא כי־יפתה ודבר דבר אני יהוה פתיתי את הנביא ההוא ונטיתי את־ידי עליו והשמדתי מתוך עמי ישראל:
26O	14	10	ונשאו עונם כעון הדרש כעון הנביא יהיה:
26O	14	11	למען לא־יתעו עוד בית־ישראל מאחרי ולא־יטמאו עוד בכל־פשעיהם והיו לי לעם ואני אהיה להם לאלהים נאם אדני יהוה:
26O	14	12	ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:

- 26O 14 13 בן־אדם ארץ כי
תחטא־לי למעל־מעל
ונטיתי ידי עליה
ושברתי לה מטה־
לחם והשלחתי־בה
רעב והכרתי ממנה
אדם ובהמה:
26O 14 14 והיו שלשת האנשים
האלה בתוכה נח
דנאל ואיוב המה
בצדקתם ינצלו נפשם
נאם אדני יהוה:
26O 14 15 לו־חיה רעה אעביר
בארץ ושכלתה והיתה
שממה מבלי עובר
מפני החיה:
26O 14 16 שלשת האנשים האלה
בתוכה חי־אני נאם
אדני יהוה אס־בנים
ואס־בנות יצילו
המה לבדם ינצלו
והארץ תהיה שממה:
26O 14 17 או חרב אביא
על־הארץ ההיא
ואמרתי חרב תעבר
בארץ והכרתי ממנה
אדם ובהמה:
26O 14 18 ושלשת האנשים האלה
בתוכה חי־אני נאם
אדני יהוה לא
יצילו בנים ובנות
כי הם לבדם ינצלו:
26O 14 19 או דבר אשלח
אל־הארץ ההיא
ושפכתי חמתי עליה
בדם להכרית ממנה
אדם ובהמה:
26O 14 20 ונח דנאל ואיוב
בתוכה חי־אני נאם
אדני יהוה אס־בן
אס־בת יצילו המה
בצדקתם יצילו
נפשם:

26O 14 21 כי כה אמר אדני

יהוה אף כי־ארבעת

שפטי הרעים חרב

ורעב וחיה רעה

ודבר שלחתי

אלי־ירושלם להכרית

ממנה אדם ובהמה:

26O 14 22 והנה נותרה־בה

פלטה המוצאים בנים

ובנות הנם יוצאים

אליכם וראיתם

את־דרכם

ואת־עלילותם

ונחמתם על־הרעה

אשר הבאתי

על־ירושלם את

כל־אשר הבאתי

עליה:

26O 14 23 ונחמו אתכם

כי־תראו את־דרכם

ואת־עלילותם

וידעתם כי לא חנם

עשיתי את

כל־אשר־עשיתי בה

נאם אדני יהוה:

26O 15 1 ויהי דבר־יהוה אלי

לאמר:

26O 15 2 בן־אדם מה־יהיה

עץ־הגפן מכל־עץ

הזמורה אשר היה

בעצי היער:

26O 15 3 היקח ממנו עץ

לעשות למלאכה

אם־יקחו ממנו יתד

לתלות עליו

כל־כלי:

26O 15 4 הנה לאש נתן לאכלה

את שני קצותיו

אכלה האש ותוכו

נחר היצלח למלאכה:

26O 15 5 הנה בהיותו תמים

לא יעשה למלאכה אף

כי־אש אכלתהו ויחר

			ונעשה עוד למלאכה:
260	15	6	לכן כה אמר אדני יהוה כאשר עץ־הגפן בעץ היער אשר־נתתיו לאש לאכלה כן נתתי את־ישובי ירושלם: ונתתי את־פני בהם מהאש יצאו והאש תאכלם וידעתם כי־אני יהוה בשומי את־פני בהם:
260	15	7	ונתתי את־הארץ שממה יען מעלו מעל נאם אדני יהוה: ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:
260	16	1	בן־אדם הודע את־ירושלם את־תועבתיה:
260	16	2	ואמרת כה־אמר אדני יהוה לירושלם מכרתיך ומלדתיך מארץ הכנעני אביך האמרי ואמך חתית: ומולדותיך ביום הולדת אתך לא־כרת שרך ובמים לא־רחצת למשעי והמלח לא המלחת והחתל לא חתלת:
260	16	3	לא־חסה עליך עין לעשות לך אחת מאלה לחמלה עליך ותשלכי אל־פני השדה בגעל נפשך ביום הולדת אתך:
260	16	4	ואעבר עליך ואראך מתבוססת בדמיך ואמר לך בדמיך חיי ואמר לך בדמיך חיי:
260	16	5	רבבה כצמח השדה
260	16	6	
260	16	7	

נתתיך ותרבי
ותגדלי ותבאי בעדי
עדיים שדים נכנו
ושערך צמה ואת ערם
ועריה:

26O 16 8 ואעבר עליך ואראך
והנה עתך עת דדים
ואפרש כנפי עליך
ואכסה ערותך ואשבע
לך ואבוא בברית
אתך נאם אדני יהוה
ותהיי לי:

26O 16 9 וארחצך במים ואשטף
דמיך מעליך ואסכך
בשמן:

26O 16 10 ואלבישך רקמה
ואנעלך תחש ואחבשך
בשש ואכסך משי:

26O 16 11 ואעדך עדי ואתנה
צמידים על־ידיך
ורביד על־גרוונך:

26O 16 12 ואתן נזם על־אפך
ועגילים על־אזניך
ועטרת תפארת
בראשך:

26O 16 13 ותעדי זהב וכסף
ומלבושך ששי ומשי
ורקמה סלת ודבש
ושמן אכלתי ותיפי
במאד מאד ותצלחי
למלוכה:

26O 16 14 ויצא לך שם בגוים
ביפך כי כליל הוא
בהדרי אשר־שמתי
עליך נאם אדני
יהוה:

26O 16 15 ותבטחי ביפך
ותזני על־שמך
ותשפכי את־תזונותיך
על־כל־עובר לו־
יהי:

26O 16 16 ותקחי מבגדיך
ותעשי־לך במות

			טלאות ותזני עליהם לא באות ולא יהיה: ותקחי כלי תפארתך מזהבי ומכספי אשר נתתי לך ותעשי־לך צלמי זכר ותזני־בם:
260	16	17	ותקחי את־בגדי רקמתך ותכסים ושמני וקטרתי נתתי לפניהם:
260	16	19	ולחמי אשר־נתתי לך סלת ושמן ודבש האכלתיך ונתתיהו לפניהם לריח ניחח ויהי נאם אדני יהוה:
260	16	20	ותקחי את־בניך ואת־בנותיך אשר ילדת לי ותזבחים להם לאכול המעט מתזונתך:
260	16	21	ותשחטי את־בני ותתנים בהעביר אותם להם:
260	16	22	ואת כל־תועבתיך ותזנתיך לא זכרתי את־ימי נעוריך בהיותך ערם ועריה מתבוססת בדמך היית:
260	16	23	ויהי אחרי כל־רעתך אוי אוי לך נאם אדני יהוה:
260	16	24	ותבני־לך גב ותעשי־לך רמה בכל־רחוב:
260	16	25	אלי־כל־ראש דרך בנית רמתך ותתעבי את־יפיך ותפשקי את־רגליך לכל־ עובר ותרבי את־תזונתך:

26O	16	26	ותזני אל-בני-מצרים שכניך גדלי בשר ותרבי את-תזנותך להכעיסני:
26O	16	27	והנה נטיתי ידי עליך ואגרע חקך ואתנך בנפש שנאותיך בנות פלשתים הנכלמות מדרכך זמה:
26O	16	28	ותזני אל-בני אשור מבלתי שבעתך ותזנים וגם לא שבעת:
26O	16	29	ותרבי את-תזנותך אל-ארץ כנען כשדימה וגם-בזאת לא שבעת:
26O	16	30	מה אמלה לכתך נאם אדני יהוה בעשותך את-כל-אלה מעשה אשה-זונה שלטת:
26O	16	31	בבנותיך גבך בראש כל-דרך ורמתך עשיתי בכל-רחוב ולא-הייתי כזונה לקלס אתנן:
26O	16	32	האשה המנאפת תחת אישה תקח את-זרים:
26O	16	33	לכל-זנות יתנו-נדה ואת נתת את-נדניך לכל-מאהביך ותשחדי אותם לבוא אליך מסביב בתזנותיך:
26O	16	34	ויהי-בך הפך מן-הנשים בתזנותיך ואחריך לא זונה ובתתך אתנן ואתנן לא נתן-לך ותהי להפך:
26O	16	35	לכן זונה שמעי דבר-יהוה:

26O	16	36	כה־אמר אדני יהוה יען השפך נחשתך ותגלה ערותך בתזנותיך על־ מאהביך ועל כל־גלולי תועבותיך וכדמי בניך אשר נתת להם:
26O	16	37	לכן הנני מקבץ את־כל־מאהביך אשר ערבת עליהם ואת כל־אשר אהבת על כל־אשר שנאת וקבצתי אתם עליך מסביב וגליתי ערותך אלהם וראו את־כל־ערותך:
26O	16	38	ושפטתיך משפטי נאפות ושפכת דם ונתתיך דם חמה וקנאה:
26O	16	39	ונתתי אותך בידם והרסו גבך ונתצו רמתיך והפשיטו אותך בגדיך ולקחו כלי תפארתך והניחוך עירם ועריה:
26O	16	40	והעלו עליך קהל ורגמו אותך באבן ובתקוף בחרבותם:
26O	16	41	ושרפו בתיך באש ועשו־בך שפטים לעיני נשים רבות והשבתיך מזונה וגם־אתנן לא תתני־עוד:
26O	16	42	והנחתי חמתי בכך וסרה קנאתי ממך ושקטתי ולא אכעס עוד:
26O	16	43	יען אשר לא־זכרתי את־ימי נעוריך

			<p>ותרגזי־לי בכל־אלה וגם־אני הא דרכך בראש נתתי נאם אדני יהוה ולא עשיתי את־הזמה על כל־תועבתיך:</p>
26O	16	44	<p>הנה כל־המשל עליך ימשל לאמר כאמה בתה:</p>
26O	16	45	<p>בת־אמך את געלת אישה ובניה ואחות אחותך את אשר געלו אנשיהן ובניהן אמכן חתית ואביכן אמרי:</p>
26O	16	46	<p>ואחותך הגדולה שמרון היא ובנותיה היושבת על־שמאולך ואחותך הקטנה ממך היושבת מימינך סדם ובנותיה:</p>
26O	16	47	<p>ולא בדרכיהן הלכת ובתועבותיהן עשיתי כמעט קט ותשחתי מהן בכל־ דרכיך:</p>
26O	16	48	<p>חי־אני נאם אדני יהוה אם־עשתה סדם אחותך היא ובנותיה כאשר עשית את ובנותיך:</p>
26O	16	49	<p>הנה־זה היה עון סדם אחותך גאון שבעת־לחם ושלות השקט היה לה ולבנותיה ויד־עני ואביון לא החזיקה:</p>
26O	16	50	<p>ותגבהינה ותעשינה תועבה לפני ואסיר אתהן כאשר ראיתי:</p>
26O	16	51	<p>ושמרון כחצי חטאתיך לא חטאה ותרבי את־תועבותיך מהנה ותצדקי את־</p>

			אחותך
			בכל־תועבותיך אשר
			עשיתי:
26O	16	52	גם־את שאי כלמתך
			אשר פללת לאחותך
			בחטאתיך אשר־התעבת
			מהן תצדקנה ממך
			וגם־את בושי ושאי
			כלמתך בצדקתך
			אחיותך:
26O	16	53	ושבתי את־שביתהן
			את־שבית סדם
			ובנותיה ואת־שבית
			שמרון ובנותיה
			ושבית שביתך
			בתוכהנה:
26O	16	54	למען תשאי כלמתך
			ונכלמת מכל אשר
			עשית בנחמך אתן:
	26O	16	55 ואחותיך סדם
			ובנותיה תשבן
			לקדמתן ושמרון
			ובנותיה תשבן
			לקדמתן ואת
			ובנותיך תשבינה
			לקדמתכן:
	26O	16	56 ולוא היתה סדם
			אחותך לשמועה בפוך
			ביום גאוניך:
26O	16	57	בטרם תגלה רעתך
			כמו עת חרפת
			בנות־ארם
			וכל־סביבותיה בנות
			פלשתים השאטות
			אותך מסביב:
	26O	16	58 את־זמתך
			ואת־תועבותיך את
			נשאתים נאם יהוה:
26O	16	59	כי כה אמר אדני
			יהוה ועשית אותך
			כאשר עשית
			אשר־בזית אלה להפר
			ברית:

260	16	60	<p>וזכרתי אני את־בריתי אותך בימי נעורֶיךָ והקמותי לך ברית עולם:</p>
260	16	61	<p>וזכרת את־דרכיך ונכלמת בקחתך את־אחותיך הגדלות ממך אל־הקטנות ממך ונתתי אתהן לך לבנות ולא מבריתך:</p>
260	16	62	<p>והקימותי אני את־בריתי אתך וידעת כִּי־אני יהוה:</p>
260	16	63	<p>למען תזכרי ובשת ולא יהיה־לך עוד פתחון פה מפני כלמתך בכפרי־לך לכל־אשר עשית נאם אדני יהוה:</p>
260	17	1	<p>ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:</p>
260	17	2	<p>בן־אדם חוד חידה ומשל משל אל־בית ישראל:</p>
260	17	3	<p>ואמרת כה־אמר אדני יהוה הנשר הגדול גדול הכנפים ארך האבר מלא הנוצה אשר־לו הרקמה בא אל־הלבנון ויקח את־צמרת הארז:</p>
260	17	4	<p>את ראש יניקותיו קטף ויביאהו אל־ארץ כנען בעיר רכלים שמו:</p>
260	17	5	<p>ויקח מזרע הארץ ויתנהו בשדה־זרע קח על־מים רבים צפצפה שמו:</p>
260	17	6	<p>ויצמח ויהי לגפן סרחת שפלת קומה</p>

			לפנות דליותיו אליו ושרשיו תחתיו יהיו ותהי לגפן ותעש בדים ותשלח פארות:
26O	17	7	ויהי נשר־אחד גדול גדול כנפים ורב־נוצה והנה הגפן הזאת כפנה שרשיה עליו ודליותיו שלחה־לו להשקות אותה מערגות מטעה:
26O	17	8	אלי־שדה טוב אל־מים רבים היא שתולה לעשות ענף ולשאת פרי להיות לגפן אדרת:
26O	17	9	אמר כה אמר אדני יהוה תצלח הלוא את־שרשיה ינתק ואת־פריה יקוסס ויבש כל־טרפי צמחה תיבש ולא־בזרע גדולה ובעמ־רב למשאות אותה משרשיה:
26O	17	10	והנה שתולה התצלח הלוא כגעת בה רוח הקדים תיבש יבש על־ערגת צמחה תיבש:
26O	17	11	ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:
26O	17	12	אמר־נא לבית המרי הלא ידעתם מה־אלה אמר הנה־בא מלך־בבל ירושלם ויקה את־מלכה ואת־שריה ויבא אותם אליו בבלה:
26O	17	13	ויקה מזרע המלוכה ויכרת אתו ברית

			ויבא אתו באלה ואת־אילי הארץ לקח:
26O	17	14	להיות ממלכה שפלה לבלתי התנשא לשמר את־בריתו לעמדה:
	26O	17	15 וימרד־בו לשלח מלאכיו מצרים לתת־לו סוסים ועם־רב היצלח הימלט העשה אלה והפר ברית ונמלט:
	26O	17	16 חי־אני נאם אדני יהוה א־לא במקום המלך הממליך אתו אשר בזה את־אלתו ואשר הפר את־בריתו אתו בתוך־בבל ימות:
	26O	17	17 ולא בחיל גדול ובקהל רב יעשה אותו פרעה במלחמה בשפך סללה ובבנות דיק להכרית נפשות רבות:
	26O	17	18 ובזה אלה להפר ברית והנה נתן ידו וכל־אלה עשה לא ימלט:
	26O	17	19 לכן כה־אמר אדני יהוה חי־אני א־לא אלתי אשר בזה ובריתי אשר הפיר ונתתיו בראשו:
	26O	17	20 ופרשתי עליו רשתי ונתפש במצודתי והביאותיהו בבלה ונשפטתי אתו שם מעלו אשר מעל־בי:
	26O	17	21 ואת כל־מברחו בכל־אגפיו בחרב יפלו והנשארים לכל־רוח יפרשו

			וידעתם כי אני יהוה דברתי:
26O	17	22	כה אמר אדני יהוה ולקחתי אני מצמרת הארז הרמה ונתתי מראש ינקותיו רך אקטף ושתלתי אני על הר־גבה ותלול: בהר מרום ישראל אשתלנו ונשא ענף ועשה פרי והיה לארז אדיר ושכנו תחתיו כל צפור כל־כנף בצל דליותיו תשכנה:
26O	17	23	וידעו כל־עצי השדה כי אני יהוה השפלתי עץ גבה הגבהתי עץ שפל הובשתי עץ לח והפרחתי עץ יבש אני יהוה דברתי ועשיתי:
26O	17	24	ויהי דבר־יהוה אלי לאמר: מה־לכם אתם משלים את־המשל הזה על־אדמת ישראל לאמר אבות יאכלו בסר ושני הבנים תקהינה:
26O	18	1	חיי־אני נאם אדני יהוה אם־יהיה לכם עוד משל המשל הזה בישראל:
26O	18	2	הן כל־הנפשות לי הנה כנפש האב וכנפש הבן ל־יהנה הנפש החטאת היא תמות:
26O	18	3	ואיש כי־יהיה צדיק ועשה משפט וצדקה: אליה־הרים לא אכל
26O	18	4	
26O	18	5	
26O	18	6	

ועיניו לא נשא
אל-גלולי בית
ישראל ואת-אשת
רעהו לא טמא
ואל-אשה נדה לא
יקרב:

26O 18 7 ואיש לא יונה
חבלתו חוב ישיב
גזלה לא יגזל לחמו
לרעב יתן ועירם
יכסה-בגד:

26O 18 8 בנשך לא-יתן
ותרבית לא יקח
מעול ישיב ידו
משפט אמת יעשה בין
איש לאיש:

26O 18 9 בחקותי יהלך
ומשפטי שמר לעשות
אמת צדיק הוא חיה
יחיה נאם אדני
יהוה:

26O 18 10 והוליד בן-פריץ
שפך דם ועשה אח
מאחד מאלה:

26O 18 11 והוא את-כל-אלה לא
עשה כי גם
אל-ההרים אכל
ואת-אשת רעהו טמא:

26O 18 12 עני ואביון הונה
גזלות גזל חבל לא
ישיב ואל-הגלולים
נשא עיניו תועבה
עשה:

26O 18 13 בנשך נתן ותרבית
לקח וחי לא יחיה
את כל-התועבות
האלה עשה מות יומת
דמיו בו יהיה:

26O 18 14 והנה הוליד בן
וירא את-כל-חטאת
אביו אשר עשה
ויראה ולא יעשה
כהן:

- 26O 18 15 עליההרים לא אכל
ועיניו לא נשא
אל-גלולי בית
ישראל את-אשת רעהו
לא טמא:
- 26O 18 16 ואיש לא הונה חבל
לא חבל וגזלה לא
גזל לחמו לרעב נתן
וערום כסה- בגד:
- 26O 18 17 מעני השיב ידו נשך
ותרבית לא לקח
משפטי עשה בחקותי
הלך הוא לא ימות
בעון אביו חיה
יחיה:
- 26O 18 18 אביו כי-עשק עשק
גזל גזל אח ואשר
לא-טוב עשה בתוך
עמיו והנה-מת
בעונו:
- 26O 18 19 ואמרתם מדע לא-נשא
הבן בעון האב והבן
משפט וצדקה עשה את
כל- חקותי שמר
ויעשה אתם חיה
יחיה:
- 26O 18 20 הנפש החטאת היא
תמות בן לא-ישא
בעון האב ואב לא
ישא בעון הבן צדקת
הצדיק עליו תהיה
ורשעת רשע עליו
תהיה:
- 26O 18 21 והרשע כי ישוב
מכל-חטאתו אשר עשה
ושמר את-כל-חקותי
ועשה משפט וצדקה
חיה יחיה לא ימות:
- 26O 18 22 כל-פשעיו אשר עשה
לא יזכרו לו
בצדקתו אשר-עשה
יחיה:
- 26O 18 23 החפץ אחפץ מות רשע

			נאם אדני יהוה הלוא בשובו מדרכיו וחיה:
260	18	24	ובשוב צדיק מצדקתו ועשה עול ככל התועבות אשר-עשה הרשע יעשה וחי כל-צדקתו אשר-עשה לא תזכרנה במעלו אשר-מעל ובחטאתו אשר-חטא במ ימות: ואמרתם לא יתכן דרך אדני שמעו-נא בית ישראל הדרכי לא יתכן הלא דרכיכם לא יתכנו: בשוב-צדיק מצדקתו ועשה עול ומת עליהם בעולו אשר-עשה ימות: ובשוב רשע מרשעתו אשר עשה ויעש משפט וצדקה הוא את-נפשו יחיה: ויראה וישוב מכל-פשעיו אשר עשה חיו יחיה לא ימות: ואמרו בית ישראל לא יתכן דרך אדני הדרכי לא יתכנו בית ישראל הלא דרכיכם לא יתכן: לכן איש כדרכיו אשפט אתכם בית ישראל נאם אדני יהוה שובו והשיבו מכל-פשעיכם ולא-יהיה לכם למכשול עון: השליכו מעליכם את-כל-פשעיכם אשר פשעתם במ ועשו לכם לב חדש ורוח חדשה
		25	
260	18	26	
		27	
		28	
260	18	29	
		30	
260	18	31	

			ולמה תמתו בית ישראל:
260	18	32	כי לא אחפץ במות המת נאם אדני יהוה והשיבו וחיו:
	260	19	1 ואתה שא קינה אל־נשיאי ישראל:
260	19	2	ואמרת מה אמך לביא בין אריות רבצה בתוך כפרים רבתה גוריה:
	260	19	3 ותעל אחד מגריה כפיר היה וילמד לטרף־טרף אדם אכל:
260	19	4	וישמעו אליו גוים בשחתם נתפש ויבאהו בחחים אל־ארץ מצרים:
	260	19	5 ותרא כי נוחלה אבדה תקותה ותקח אחד מגריה כפיר שמתהו:
260	19	6	ויתהלך בתוך־אריות כפיר היה וילמד לטרף־טרף אדם אכל:
	260	19	7 וידע אלמנותיו ועריהם החריב ותשם ארץ ומלאה מקול שאגתו:
	260	19	8 ויתנו עליו גוים סביב ממדינות ויפרשו עליו רשתם בשחתם נתפש:
	260	19	9 ויתנהו בסוגר בחחים ויבאהו אל־מלך בבל יבאהו במצדות למען לא־ ישמע קולו עוד אל־הרי ישראל:
260	19	10	אמך כגפן בדמך על־מים שתולה פריה וענפה היתה ממים רבים:

26O	19	11	ויהי־וּלֶה מִטּוֹת עֹז אֶל־שְׁבִטֵי מִשְׁלִים וּתְגַבֶּה קוֹמָתוֹ עַל־בֵּין עֲבֹתִים וִירָא בְּגִבָּהוּ בָרַב דְּלִיתָיו: וּתְתַשׁ בַּחֲמָה לָאֶרֶץ הַשְׁלֹכָה וְרוּחַ הַקָּדִים הוֹבִישׁ פְּרִיָּה הַתִּפְרָקוֹ וַיִּבְשׁוּ מִטָּה עֹזָה אֵשׁ אֲכַלְתָּהּ: וְעַתָּה שְׁתוּלָה בַּמִּדְבָּר בָּאֶרֶץ צִיָּה וְצִמָּא: וּתְצַא אֵשׁ מִמִּטָּה בְּדִיָּה פְּרִיָּה אֲכַלָּה וְלֹא־הִיָּה בָּהּ מִטָּה־עֹז שְׁבֵט לְמִשּׁוּל קִינָה הִיא וְתִהְיֶה לְקִינָה: וַיְהִי בִשְׁנֵה הַשְּׁבִיעִית בַּחֲמִשִּׁי בַעֲשׂוֹר לַחֹדֶשׁ בְּאוֹ אֲנָשִׁים מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל לְדָרֵשׁ אֶת־יְהוָה וַיִּשְׁבּוּ לִפְנֵי: וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בֶּן־אָדָם דָּבַר אֶת־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כֹּה אָמַר אֲדֹנִי יְהוָה הַלְדָּרֵשׁ אֲתִי אַתֶּם בָּאִים חַי־אֲנִי אִם־אֲדָרֵשׁ לָכֶם נָאִם אֲדֹנִי יְהוָה: הַתִּשְׁפֹּט אַתֶּם הַתִּשְׁפּוֹט בֶּן־אָדָם אֶת־תּוֹעֵבֶת אֲבוֹתֶם הוֹדִיעֶם: וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כֹּה־אָמַר אֲדֹנִי יְהוָה בְּיוֹם בַּחֲרֵי בְיִשְׂרָאֵל וְאִשָּׁא יָדִי לְזָרַע בֵּית יַעֲקֹב וְאוֹדַע לָהֶם בָּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְאִשָּׁא יָדִי לָהֶם לֵאמֹר אֲנִי
26O	19	12	
26O	19	13	
26O	19	14	
26O	20	1	
26O	20	2	
26O	20	3	
26O	20	4	
26O	20	5	

			יהוה אלהיכם:
26O	20	6	ביום ההוא נשאתי ידי להם להוציאם מארץ מצרים אל־ארץ אשר־תרתי להם זבת חלב ודבש צבי היא לכל־הארצות:
26O	20	7	ואמר אלהם איש שקוצי עיניו השליכו ובגלולי מצרים אל־תטמאו אני יהוה אלהיכם:
26O	20	8	וימרו־בי ולא אבו לשמע אלי איש את־שקוצי עיניהם לא השליכו ואת־ גלולי מצרים לא עזבו ואמר לשפך חמתי עליהם לכלות אפי בהם בתוך ארץ מצרים:
26O	20	9	ואעש למען שמי לבלתי החל לעיני הגוים אשר־המה בתוכם אשר נודעתי אליהם לעיניהם להוציאם מארץ מצרים:
26O	20	10	ואוציאם מארץ מצרים ואבאם אל־המדבר:
26O	20	11	ואתן להם את־חקותי ואת־משפטי הודעתי אותם אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:
26O	20	12	וגם את־שבתותי נתתי להם להיות לאות ביני וביניהם לדעת כי אני יהוה מקדשם:
26O	20	13	וימרו־בי בית־ישראל במדבר

			<p>בחקותי לא־הלכו ואת־משפטי מאסו אשר יעשה אתם האדם וחי בהם ואת־שבתתי חללו מאד ואמר לשפך חמתי עליהם במדבר לכלותם: ואעשה למען שמי לבלתי החל לעיני הגוים אשר הוצאתים לעיניהם:</p>
26O	20	14	<p>וגם־אני נשאתי ידי להם במדבר לבלתי הביא אותם אל־הארץ אשר־נתתי זבת חלב ודבש צבי היא לכל־הארצות:</p>
26O	20	16	<p>יען במשפטי מאסו ואת־חקותי לא־הלכו בהם ואת־שבתותי חללו כי אחרי גלוליהם לבם הלך: ותחס עיני עליהם משחתם ולא־עשיתי אותם כלה במדבר:</p>
26O	20	18	<p>ואמר אל־בניהם במדבר בחוקי אבותיכם אל־תלכו ואת־משפטיהם אל־ תשמרו ובגלוליהם אל־תטמאו:</p>
26O	20	19	<p>אני יהוה אלהיכם בחקותי לכו ואת־משפטי שמרו ועשו אותם:</p>
26O	20	20	<p>ואת־שבתותי קדשו והיו לאות ביני וביניכם לדעת כי אני יהוה אלהיכם:</p>
26O	20	21	<p>וימרו־בי הבנים בחקותי לא־הלכו ואת־משפטי לא־שמרו לעשות אותם אשר</p>

יעשה אותם האדם
וחי בהם את־שבתותי
חללו ואמר לשפך
חמתי עליהם לכלות
אפי בם במדבר:

260 20 22 והשבתי את־ידי
ואעש למען שמי
לבלתי החל לעיני
הגוים אשר־הוצאתי
אותם לעיניהם:

260 20 23 גם־אני נשאתי
את־ידי להם במדבר
להפיץ אתם בגוים
ולזרות אותם
בארצות:

260 20 24 יען משפטי לא־עשו
וחקותי מאסו
ואת־שבתותי חללו
ואחרי גלולי אבותם
היו עיניהם:

260 20 25 וגם־אני נתתי להם
חקים לא טובים
ומשפטים לא יחיו
בהם:

260 20 26 ואטמא אותם
במתנותם בהעביר
כל־פטר רחם למען
אשמם למען אשר
ידעו אשר אני
יהוה:

260 20 27 לכן דבר אל־בית
ישראל בן־אדם
ואמרת אליהם כה
אמר אדני יהוה עוד
זאת גדפו אותי
אבותיכם במעלם בי
מעל:

260 20 28 ואביאם אל־הארץ
אשר נשאתי את־ידי
לתת אותה להם
ויראו כל־גבעה רמה
וכל־עץ עבת
ויזבחור־שם

			את־זבחיהם
			ויתנור־שם כעס
			קרבנם וישימו שם
			ריח ניחוחיהם
			ויסיכו שם
			את־נסכיהם:
26O	20	29	ואמר אלהם מה הבמה
			אשר־אתם הבאים שם
			ויקרא שמה במה עד
			היום הזה:
26O	20	30	לכן אמר אל־בית
			ישראל כה אמר אדני
			יהוה הבדרך
			אבותיכם אתם
			נטמאים ואחרי
			שקוציהם אתם זנים:
26O	20	31	ובשאת מתנתיכם
			בהעביר בניכם באש
			אתם נטמאים
			לכל־גלוליכם עד־
			היום ואני אדרש
			לכם בית ישראל
			חי־אני נאם אדני
			יהוה אם־אדרש לכם:
26O	20	32	והעלה על־רוחכם
			היו לא תהיה אשר
			אתם אמרים נהיה
			כגוים כמשפחות
			הארצות לשרת עץ
			ואבן:
26O	20	33	חי־אני נאם אדני
			יהוה אם־לא ביד
			חזקה ובזרוע נטויה
			ובחמה שפוכה אמלוך
			עליכם:
26O	20	34	והוצאתי אתכם
			מן־העמים וקבצתי
			אתכם מן־הארצות
			אשר נפוצתם במ ביד
			חזקה ובזרוע נטויה
			ובחמה שפוכה:
26O	20	35	והבאתי אתכם
			אל־מדבר העמים

			ונשפטתי אתכם שם פנים אל־פנים:
26O	20	36	כאשר נשפטתי את־אבותיכם במדבר ארץ מצרים כן אשפט אתכם נאם אדני יהוה:
26O	20	37	והעברתי אתכם תחת השכט והבאתי אתכם במסרת הברית:
26O	20	38	וברותי מכם המרדים והפושעים בי מארץ מגוריהם אוציא אותם ואל־ אדמת ישראל לא יבוא וידעתם כי־אני יהוה:
26O	20	39	ואתם בית־ישראל כה־אמר אדני יהוה איש גלוליו לכו עבדו ואחר אם־ אינכם שמעים אלי ואת־שם קדשי לא תחללו־עוד במתנותיכם ובגלוליכם:
26O	20	40	כי בהר־קדשי בהר מרום ישראל נאם אדני יהוה שם יעבדני כל־בית ישראל כלה בארץ שם ארצם ושם אדרוש את־תרומתיכם ואת־ראשית משאותיכם בכל־קדשיכם:
26O	20	41	בריה ניחח ארצה אתכם בהוציאי אתכם מן־העמים וקבצתי אתכם מן־הארצות אשר נפצתם בהם ונקדשתי בכם לעיני הגוים:

26O	20	42	<p>וידעתם כי־אני יהוה בהביאי אתכם אל־אדמת ישראל אל־הארץ אשר נשאתי את־ידי לתת אותה לאבותיכם: וזכרתם־שם את־דרכיכם ואת כל־עלילותיכם אשר נטמאתם בהם ונקטתם בפניכם בכל־רעותיכם אשר עשיתם:</p>
26O	20	43	<p>וידעתם כי־אני יהוה בעשותי אתכם למען שמי לא כדרכיכם הרעים וכעלילותיכם הנשחתות בית ישראל נאם אדני יהוה: ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:</p>
26O	21	1	<p>בן־אדם שים פניך דרך תימנה והטף אל־דרום והנבא אל־יער השדה נגב: ואמרת ליער הנגב שמע דבר־יהוה כה־אמר אדני יהוה הנני מצית־בך אש ואכלה בך כל־עץ־לח וכל־עץ יבש לא־תכבה להבת שלהבת ונצרבו־בה כל־ פנים מנגב צפונה:</p>
26O	21	2	<p>וראו כל־בשר כי אני יהוה בערתיה לא תכבה:</p>
26O	21	3	<p>ואמר אהה אדני יהוה המה אמרים לי הלא ממשל משלים הוא:</p>
26O	21	4	<p>ואמר אהה אדני יהוה המה אמרים לי הלא ממשל משלים הוא:</p>
26O	21	5	<p>ואמר אהה אדני יהוה המה אמרים לי הלא ממשל משלים הוא:</p>

- 26O 21 6 ויהי דבר־יהוה אלי
לאמר:
- 26O 21 7 בן־אדם שים פניך
אל־ירושלם והטף
אל־מקדשים והנבא
אל־אדמת ישראל:
- 26O 21 8 ואמרת לאדמת ישראל
כה אמר יהוה הנני
אליך והוצאתי חרבי
מתערה והכרתי ממך
צדיק ורשע:
- 26O 21 9 יען אשר־הכרתי ממך
צדיק ורשע לכן תצא
חרבי מתערה
אל־כל־בשר מנגב
צפון:
- 26O 21 10 וידעו כל־בשר כי
אני יהוה הוצאתי
חרבי מתערה לא
תשוב עוד:
- 26O 21 11 ואתה בן־אדם האנח
בשברון מתנים
ובמרירות תאנח
לעיניהם:
- 26O 21 12 והיה כִּי־אמרו
אליך על־מה אתה
נאנח ואמרת
אל־שמועה כִּי־באה
ונמס כל־לב ורפו
כל־ידיים וכהתה
כל־רוח וכל־ברכים
תלכנה מים הנה באה
ונהיתה נאם אדני
יהוה:
- 26O 21 13 ויהי דבר־יהוה אלי
לאמר:
- 26O 21 14 בן־אדם הנבא ואמרת
כה אמר אדני אמר
חרב חרב הוחדה
וגם־מרוטה:
- 26O 21 15 למען טבח טבח
הוחדה למען־היה־לה
ברק מרטה או נשיש

שבט בני מאסת

כל־עץ:

26O 21 16 ויתן אתה למרטה

לתפש בכף

היא־הוחדה חרב

והיא מרטה לתת

אותה ביד־ הורג:

26O 21 17 זעק והילל בן־אדם

כי־היא היתה בעמי

היא בכל־נשיאי

ישראל מגורי

אל־חרב היו את־עמי

לכן ספק אל־ירך:

26O 21 18 כי בחן ומה

אם־גם־שבט מאסת לא

יהיה נאם אדני

יהוה:

26O 21 19 ואתה בן־אדם הנבא

והך כף אל־כף

ותכפל חרב שלישתה

חרב חללים היא חרב

חלל הגדול החדרת

להם:

26O 21 20 למען למוג לב

והרבה המכשלים על

כל־שעריהם נתתי

אבחת־חרב אח עשויה

לברק מעטה לטבח:

26O 21 21 התאחדי הימני

השימי השמילי אנה

פניך מעדות:

26O 21 22 וגם־אני אכה כפי

אל־כפי והנחתי

חמתי אני יהוה

דברתי:

26O 21 23 ויהי דבר־יהוה אלי

לאמר:

26O 21 24 ואתה בן־אדם

שים־לך שנים דרכים

לבוא חרב מלך־בבל

מארץ אחד יצאו

שניהם ויד ברא

בראש דרך־עיר ברא:

26O	21	25	דרך תשים לבוא חרב את רבת בני־עמון ואת־יהודה בירושלם בצורה:
26O	21	26	כי־עמד מלך־בבל אל־אם הדרך בראש שני הדרכים לקסם־קסם קלקל בחצים שאל בתרפים ראה בכבד:
26O	21	27	בימינו היה הקסם ירושלם לשום כרים לפתח פה ברצח להרים קול בתרועה לשום כרים על־שערים לשפך סללה לבנות דיק:
26O	21	28	והיה להם כקסום־שוא בעיניהם שבעי שבעות להם והוא־מזכיר עון להתפש:
26O	21	29	לכן כה־אמר אדני יהוה יען הזכרכם עונכם בהגלות פשעיכם להראות חטאותיכם בכל עלילותיכם יען הזכרכם בכף תתפשו:
26O	21	30	ואתה חלל רשע נשיא ישראל אשר־בא יומו בעת עון קץ:
26O	21	31	כה אמר אדני יהוה הסיר המצנפת והרים העטרה זאת לא־זאת השפלה הגבה והגבה השפיל:
26O	21	32	עוה עוה עוה אשימנה גם־זאת לא היה עד־בא אשר־לו המשפט ונתתיו:
26O	21	33	ואתה בן־אדם הנבא ואמרת כה אמר אדני

יהוה אל־בני עמון
ואל־ חרפתם ואמרת
חרב חרב פתוחה
לטבח מרוטה להכיל
למען ברק:

26O 21 34 בחזות לך שוא
בקסם־לך כזב לתת
אותך אל־צוארי
חללי רשעים אשר־בא
יומם בעת עון קץ:

26O 21 35 השב אל־תערה במקום
אשר־נבראת בארץ
מכרותיך אשפט אתך:

26O 21 36 ושפכתי עליך זעמי
באש עברתי אפיח
עליך ונתתיך ביד
אנשים בערים חרשי
משחית:

26O 21 37 לאש תהיה לאכלה
דמך יהיה בתוך
הארץ לא תזכרי כי
אני יהוה דברתי:

26O 22 1 ויהי דבר־יהוה אלי
לאמר:

26O 22 2 ואתה בן־אדם התשפט
התשפט את־עיר
הדמים והודעתה את
כל־תועבותיה:

26O 22 3 ואמרת כה אמר אדני
יהוה עיר שפכת דם
בתוכה לבוא עתה
ועשתה גלולים עליה
לטמאה:

26O 22 4 בדמך אשר־שפכת
אשמת ובגלולך
אשר־עשית טמאת
ותקריבי ימך
ותבוא עד־שנותיך
על־כן נתתיך חרפה
לגוים וקלסה
לכל־הארצות:

26O 22 5 הקרבות והרחקות
ממך יתקלסו־בך

			טמאת השם רבת המהומה:
260	22	6	הנה נשיאי ישראל איש לזרעו היו בכ למען שפך־דם:
260	22	7	אב ואם הקלו בכ לגר עשו בעשק בתוכך יתום ואלמנה הונו בכ:
260	22	8	קדשי בזית ואת־שבתתי חללת:
260	22	9	אנשי רכיל היו בכ למען שפך־דם ואל־ההרים אכלו בכ זמה עשו בתוכך:
260	22	10	ערו־ת־אב גלה־בך טמאת הנדה ענו־בך:
260	22	11	ואיש את־אשת רעהו עשה תועבה ואיש את־כלתו טמא בזמה ואיש את־אחתו בת־אביו ענה־בך:
260	22	12	שחד לקחו־בך למען שפך־דם נשך ותרבית לקחת ותבצעי רעיך בעשק ואתי שכחת נאם אדני יהוה:
260	22	13	והנה הכיתי כפי אל־בצעך אשר עשית ועל־דמך אשר היו בתוכך:
260	22	14	היעמד לבך אם־תחזקנה ידיך לימים אשר אני עשה אותך אני יהוה דברתי ועשיתי:
260	22	15	והפיצותי אותך בגוים וזריתיך בארצות והתמתי טמאתך ממך:
260	22	16	ונחלת בכ לעיני גוים וידעת כִּי־אני יהוה:

ויהי דבר־יהוה אלי
לאמר:

בן־אדם היו־לי
בית־ישראל לסוג
כלם נחשת ובדיל
וברזל ועופרת בתוך
כור סגים כסף היו:

לכן כה אמר אדני
יהוה יען היות
כלכם לסגים לכן
הנני קבץ אתכם
אל־תוך ירושלם:

קבצת כסף ונחשת
וברזל ועופרת
ובדיל אל־תוך כור
לפחת־עליו אש
להנתיך כן אקבץ
באפי ובחמתי
והנחתי והתכתי
אתכם:

וכנסתי אתכם
ונפחתי עליכם באש
עברתי ונתכתם
בתוכה:

כהתוך כסף בתוך
כור כן תתכו בתוכה
וידעתם כי־אני
יהוה שפכתי חמתי
עליכם:

ויהי דבר־יהוה אלי
לאמר:

בן־אדם אמר־לה את
ארץ לא מטהרה היא
לא גשמה ביום זעם:

קשר נביאיה בתוכה
כארי שואג טרף טרף
נפש אכלו חסן ויקר
יקחו אלמנותיה
הרבו בתוכה:

כהגיה חמסו תורתי
ויחללו קדשי
בין־קדש לחל לא
הבדילו ובין־הטמא

לטהור לא הודיעו
ומשבתותי העלימו
עיניהם ואחל
בתוכם:

260 22 27 שריה בקרבה כזאבים
טרפי טרף לשפך־דם
לאבד נפשות למען
בצע בצע:

260 22 28 ונביאיה טחו להם
תפל חזים שוא
וקסמים להם כזב
אמרים כה אמר אדני
יהוה ויהוה לא
דבר:

260 22 29 עם הארץ עשקו עשק
וגזלו גזל ועני
ואביון הונו
ואת־הגר עשקו בלא
משפט:

260 22 30 ואבקש מהם איש
גדר־גדר ועמד בפרץ
לפני בעד הארץ
לבלתי שחתה ולא
מצאתי:

260 22 31 ואשפך עליהם זעמי
באש עברתי כליתים
דרכם בראשם נתתי
נאם אדני יהוה:

260 23 1 ויהי דבר־יהוה אלי
לאמר:

260 23 2 בן־אדם שטים נשים
בנות אס־אחת היו:

260 23 3 ותזנינה במצרים
בנעוריהן זנו שמה
מעכו שדיהן ושם
עשו דדי בתוליהן:

260 23 4 ושמותן אהלה
הגדולה ואהליבה
אחותה ותהיינה לי
ותלדנה בנים ובנות
ושמותן שמרון אהלה
וירושלם אהליבה:

260 23 5 ותזן אהלה תחת

			ותעגב על־מאהביה אל־אשור קרובים: לבשי תכלת פחות וסגנים בחורי חמד כלם פרשים רכבי סוסים:
260	23	6	
			ותתן תזנותיה עליהם מבחר בני־אשור כלם ובכל אשר־עגבה בכל־ גלוליהם נטמאה: ואת־תזנותיה
260	23	8	
			ממצרים לא עזבה כי אותה שכבו בנעוריה והמה עשו דדי בתוליה וישפכו תזנותם עליה: לכן נתתיה
260	23	9	
			ביד־מאהביה ביד בני אשור אשר עגבה עליהם: המה גלו ערותה בניה ובנותיה לקחו ואותה בחרב הרגו ותהי־שם לנשים ושפוטים עשו בה: ותרא אחותה אהליבה ותשחת עגבתה ממנה ואת־תזנותיה מזנוני אחותה:
260	23	12	
			אל־בני אשור עגבה פחות וסגנים קרבים לבשי מכלול פרשים רכבי סוסים בחורי חמד כלם: וארא כי נטמאה דרך אחד לשתייהן: ותוסף אל־תזנותיה ותרא אנשי מחקה על־הקיר צלמי כשדיים חקקים בששר: חגורי אזור
260	23	15	

			במתניהם סרוחי טבולים בראשיהם מראה שלשים כלם דמות בני־בבל כשדים ארץ מולדתם: ותעגב עליהם למראה עיניה ותשלח מלאכים אליהם כשדימה: ויבאו אליה 26O 23 17 בני־בבל למשכב דדים ויטמאו אותה בתזנותם ותטמא־בם ותקע נפשה מהם: ותגל תזנותיה ותגל את־ערותה ותקע נפשי מעליה כאשר נקעה נפשי מעל אחותה: ותרבה את־תזנותיה 26O 23 19 לזכר את־ימי נעוריה אשר זנתה בארץ מצרים: ותעגבה על פלגשיהם 26O 23 20 אשר בשר־חמורים בשרם וזרמת סוסים זרמתם: ותפקדי את זמת 26O 23 21 נעוריה בעשות ממצרים דדיך למען שדי נעוריך: לכן אהליבה כה־אמר 26O 23 22 אדני יהוה הנני מעיר את־מאהביך עליך את אשר־ נקעה נפשך מהם והבאתים עליך מסביב: בני בבל וכל־כשדים 26O 23 23 פקוד ושוע וקוע כל־בני אשור אותם בחורי חמד פחות וסגנים כלם שלשים וקרואים רכבי
--	--	--	--

סוסים כלם:

260 23 24 ובאו עליך הצן רכב
וגלגל ובקהל עמים
צנה ומגן וקובע

ישימו עליך סביב
ונתתי לפניהם משפט
ושפטוך במשפטיהם:

260 23 25 ונתתי קנאתי בך
ועשו אותך בחמה
אפך ואזניך יסירו
ואחריתך בחרב תפול
המה בניך ובנותיך
יקחו ואחריתך תאכל
באש:

260 23 26 והפשיטוך את־בגדיך
ולקחו כלי תפארתך:

260 23 27 והשבתי זמתך ממך
ואת־זנותך מארץ
מצרים ולא־תשאי
עיניך אליהם
ומצרים לא
תזכיר־עוד:

260 23 28 כי כה אמר אדני
יהוה הנני נתןך
ביד אשר שנאת ביד
אשר־נקעה נפשך
מהם:

260 23 29 ועשו אותך בשנאה
ולקחו כל־יגיעך
ועזבוך עירם ועריה
ונגלה ערות זנוניך
וזמתך ותזנותיך:

260 23 30 עשה אלה לך בזנותך
אחרי גוים על
אשר־נטמאת
בגלוליהם:

260 23 31 בדרך אחותך הלכת
ונתתי כוסה בידך:

260 23 32 כה אמר אדני יהוה
כוס אחותך תשתי
העמקה והרחבה תהיה
לצחק וללעג מרבה
להכיל:

260 23 33 שכרון ויגון תמלאי
 כוס שמה ושממה כוס
 אחותך שמרון:
 260 23 34 ושתיית אותה ומצית
 ואת־חרשיה תגרמי
 ושדיך תנתקי כי
 אני דברתי נאם
 אדני יהוה:
 260 23 35 לכן כה אמר אדני
 יהוה יען שכחת
 אותי ותשליכי אותי
 אחרי גוך וגם־את
 שאי זמתך
 ואת־תזנותיך:
 260 23 36 ויאמר יהוה אלי
 בן־אדם התשפוט
 את־אהלה
 ואת־אהליבה והגד
 להן את תועבותיהן:
 260 23 37 כי נאפו ודם
 בידיהן
 ואת־גלוליהן נאפו
 וגם את־בניהן אשר
 ילדו־לי העבירו
 להם לאכלה:
 260 23 38 עוד זאת עשו לי
 טמאו את־מקדשי
 ביום ההוא
 ואת־שבכותי חללו:
 260 23 39 ובשחטם את־בניהם
 לגלוליהם ויבאו
 אל־מקדשי ביום
 ההוא לחללו והנה־
 כה עשו בתוך ביתי:
 260 23 40 ואף כי תשלחנה
 לאנשים באים ממרחק
 אשר מלאך שלוח
 אליהם והנה־באו
 לאשר רחצת כחלת
 עיניך ועדית עדי:
 260 23 41 וישבת על־מטה
 כבודה ושלחן ערוך
 לפניה וקטרתי

ושמני שמת עליה:
 260 23 42 וקול המון שלו בה
 ואל־אנשים מרב אדם
 מובאים סובאים
 ממדבר ויתנו
 צמידים אל־ידיהן
 ועטרת תפארת
 על־ראשיהן:
 260 23 43 ואמר לבלה נאופים
 עת יזנה תזנותה
 והיא:
 260 23 44 ויבוא אליה כבוא
 אל־אשה זונה כן
 באו אל־אהלה
 ואל־אהליבה אשת
 הזמה:
 260 23 45 ואנשים צדיקים המה
 ישפטו אותהם משפט
 נאפות ומשפט שפכות
 דם כי נאפת הנה
 ודם בידיהן:
 260 23 46 כי כה אמר אדני
 יהוה העלה עליהם
 קהל ונתן אתהן
 לזעוה ולבז:
 260 23 47 ורגמו עליהן אבן
 קהל וברא אותהן
 בחרבותם בניהם
 ובנותיהם יהרגו
 ובתיהן באש ישרפו:
 260 23 48 והשבתי זמה
 מן־הארץ ונוסרו
 כל־הנשים ולא
 תעשינה כזמתכנה:
 260 23 49 ונתנו זמתכנה
 עליכן וחסאי
 גלוליכן תשאינה
 וידעתם כי אני
 אדני יהוה:
 260 24 1 ויהי דבר־יהוה אלי
 בשנה התשיעית בחדש
 העשירי בעשור לחדש
 לאמר:

260	24	2	בן־אדם כתוב־לך את־שם היום את־עצם היום הזה סמך מלך־בבל אל־ ירושלם בעצם היום הזה:
260	24	3	ומשל אל־בית־המרי משל ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה שפת הסיר שפת וגם־יצק בו מים:
260	24	4	אסף נתחיה אליה כל־נתח טוב ירך וכתף מבחר עצמים מלא:
260	24	5	מבחר הצאן לקוח וגם דור העצמים תחתיה רתח רתחיה גם־בשלו עצמיה בתוכה:
260	24	6	לכן כה־אמר אדני יהוה אוי עיר הדמים סיר אשר חלאתה בה וחלאתה לא יצאה ממנה לנתחיה לנתחיה הוציאה לא־נפל עליה גורל:
260	24	7	כי דמה בתוכה היה על־צחית סלע שמתהו לא שפכתהו על־הארץ לכסות עליו עפר:
260	24	8	להעלות חמה לנקם נקם נתתי את־דמה על־צחית סלע לבלתי הכסות:
260	24	9	לכן כה אמר אדני יהוה אוי עיר הדמים גם־אני אגדיל המדורה:
260	24	10	הרבה העצים הדלק האש התם הבשר והרקח המרקחה

- והעצמות יחרו:
- 26O 24 11 והעמידה על־גחליה
 רקה למען תחם וחרה
 נחשתה ונתכה בתוכה
 טמאתה תתם חלאתה:
- 26O 24 12 תאנים הלאַת
 ולא־תצא ממנה רבת
 חלאתה באש חלאתה:
- 26O 24 13 בטמאתך זמה יען
 טהרתיך ולא טהרת
 מטמאתך לא
 טהר־י־עוד
 עד־הניחי את־חמתי
 בך:
- 26O 24 14 אני יהוה דברתי
 באה ועשיתי
 לא־אפרע ולא־אחוס
 ולא אנחם כדרכיך
 וכעלילותיך שפטוך
 נאם אדני יהוה:
- 26O 24 15 ויהי דבר־יהוה אלי
 לאמר:
- 26O 24 16 בן־אדם הנני לקח
 ממך את־מחמד עיניך
 במגפה ולא תספד
 ולא תבכה ולוא
 תבוא דמעתך:
- 26O 24 17 האנק דם מתים אבל
 לא־תעשה פארך חבוש
 עליך ונעליך תשים
 ברגליך ולא תעטה
 על־שפם ולחם אנשים
 לא תאכל:
- 26O 24 18 ואדבר אל־העם בבקר
 ותמת אשתי בערב
 ואעש בבקר כאשר
 צויתי:
- 26O 24 19 ויאמרו אלי העם
 הלא־תגיד לנו
 מה־אלה לנו כי אתה
 עשה:
- 26O 24 20 ואמר אליהם
 דבר־יהוה היה אלי

לאמר:

26O 24 21 אמר לבית ישראל
כה־אמר אדני יהוה
הנני מחלל

את־מקדשי גאון
עזכם מחמד עיניכם
ומחמל נפשכם
ובניכם ובנותיכם
אשר עזבתם בחרב
יפלו:

26O 24 22 ועשיתם כאשר עשיתי
על־שפם לא תעטו
ולחם אנשים לא
תאכלו:

26O 24 23 ופארכם על־ראשיכם
ונעליכם ברגליכם
לא תספדו ולא תבכו
ונמקתם בעונתיכם
ונהמתם איש
אל־אחיו:

26O 24 24 והיה יחזקאל לכם
למופת ככל אשר־עשה
תעשו בבאה וידעתם
כי אני אדני יהוה:

26O 24 25 ואתה בן־אדם הלוא
ביום קחתי מהם
את־מעוזם משוב
תפארתם את־מחמד
עיניהם ואת־משא
נפשם בניהם
ובנותיהם:

26O 24 26 ביום ההוא יבוא
הפליט אליך
להשמעות אזנים:

26O 24 27 ביום ההוא יפתח
פיך את־הפליט
ותדבר ולא תאלם
עוד והיית להם
למופת וידעו
כי־אני יהוה:

26O 25 1 ויהי דבר־יהוה אלי
לאמר:

26O 25 2 בן־אדם שים פניך

אל־בני עמון והנבא
עליהם:

260 25 3 ואמרת לבני עמון
שמעו דבר־אדני
יהוה כה־אמר אדני
יהוה יען אמרך האח
אל־מקדשי כִּי־נחל
ואל־אדמת ישראל כי
נשמה ואל־בית
יהודה כי הלכו
בגולה:

260 25 4 לכן הנני נתנך
לבני־קדם למורשה
וישבו טירותיהם בך
ונתנו בך משכניהם
המה יאכלו פריך
והמה ישתו חלבך:

260 25 5 ונתתי את־רבה לנוה
גמלים ואת־בני
עמון למרבץ־צאן
וידעתם כִּי־אני
יהוה:

260 25 6 כי כה אמר אדני
יהוה יען מחאך יד
ורקעך ברגל ותשמח
בכל־שאטך בנפש
אל־אדמת ישראל:

260 25 7 לכן הנני נטיתי
את־ידי עליך
ונתתיך־לבג לגוים
והכרתיך מן־העמים
והאבדתיך
מן־הארצות אשמידך
וידעת כִּי־אני
יהוה:

260 25 8 כה אמר אדני יהוה
יען אמר מואב
ושעיר הנה
ככל־הגוים בית
יהודה:

260 25 9 לכן הנני פתח
את־כתף מואב
מהערים מעריו

			מקצו צבי ארץ בית הישימת בעל מעון וקריתמה:
260	25	10	לבני־קדם על־בני עמון ונתתיה למורשה למען לא־תזכר בני־עמון בגוים:
260	25	11	ובמואב אעשה שפטים וידעו כי־אני יהוה:
260	25	12	כה אמר אדני יהוה יען עשות אדום בנקם נקם לבית יהודה ויאשמו אשום ונקמו בהם:
260	25	13	לכן כה אמר אדני יהוה ונטתי ידי על־אדום והכרתי ממנה אדם ובהמה ונתתיה חרבה מתימן ודדנה בחרב יפלו:
260	25	14	ונתתי את־נקמתי באדום ביד עמי ישראל ועשו באדום כאפי וכחמתי וידעו את־נקמתי נאם אדני יהוה:
260	25	15	כה אמר אדני יהוה יען עשות פלשתים בנקמה וינקמו נקם בשאת בנפש למשחית איבת עולם:
260	25	16	לכן כה אמר אדני יהוה הנני נוטה ידי על־פלשתים והכרתי את־כרתים והאבדתי את־שארית חוף הים:
260	25	17	ועשיתי בם נקמות גדלות בתוכחות חמה וידעו כי־אני יהוה בתתי את־נקמתי

- בם:
260 26 1 ויהי בעשתי־עשרה
שנה באחד לחדש היה
דבר־יהוה אלי
לאמר:
260 26 2 בן־אדם יען
אשר־אמרה צר
על־ירושלם האח
נשברה דלתות העמים
נסבה אלי אמלאה
החרבה:
260 26 3 לכן כה אמר אדני
יהוה הנני עליך צר
והעליתי עליך גוים
רבים כהעלות הים
לגליו:
260 26 4 ושחתו חמות צר
והרסו מגדליה
וסחיתי עפרה ממנה
ונתתי אותה לצחיח
סלע:
260 26 5 משטח חרמים תהיה
בתוך הים כי אני
דברתי נאם אדני
יהוה והיתה לבז
לגוים:
260 26 6 ובנותיה אשר בשדה
בחרב תהרגנה וידעו
כי־אני יהוה:
260 26 7 כי כה אמר אדני
יהוה הנני מביא
אל־צר נבוכדראצר
מלך־בבל מצפון מלך
מלכים בסוס וברכב
ובפרשים וקהל
ועם־רב:
260 26 8 בנותיך בשדה בחרב
יהרג ונתן עליך
דיק ושפך עליך
סללה והקים עליך
צנה:
260 26 9 ומחי קבלו יתן
בחמותיך ומגדלתיך

			יתן בחרבותיו:
26O	26	10	משפעת סוסיו יכסך אבקם מקול פרש וגלגל ורכב תרעשנה חומותיך בבאו בשעריך כמבואי עיר מבקעה:
26O	26	11	בפרסות סוסיו ירמס את־כל־חוצותיך עמך בחרב יהרג ומצבות עזך לארץ תרד:
26O	26	12	ושללו חילך ובזזו רכלתך והרסו חומותיך ובתי חמדתך יתצו ואבניך ועציך ועפרך בתוך מים ישימו:
26O	26	13	והשבתי המון שיריך וקול כנוריך לא ישמע עוד:
26O	26	14	ונתתיך לצחיה סלע משטח חרמים תהיה לא תבנה עוד כי אני יהוה דברתי נאם אדני יהוה:
26O	26	15	כה אמר אדני יהוה לצור הלא מקול מפלתך באנק חלל בהרג הרג בתוכך ירעשו האיים:
26O	26	16	וירדו מעל כסאותם כל נשיאי הים והסירו את־מעיליהם ואת־בגדי רקמתם יפשטו חרדות ילבשו על־הארץ ישבו וחרדו לרגעים ושממו עליך:
26O	26	17	ונשאו עליך קינה ואמרו לך איך אבדת נושבת מימים העיר ההללה אשר היתה חזקה בים היא

			וישביה אשר־נתנו חתימתם לכל־יושביה:
26O	26	18	עתה יחרדו האין יום מפלתך ונבהלו האיים אשר־בים מצאתך:
26O	26	19	כי כה אמר אדני יהוה בתתי אתך עיר נחרבת כערים אשר לא־נושבו בהעלות עליך את־ההום וכסוך המים הרבים:
26O	26	20	והורדתיך את־יורדי בור אל־עם עולם והושבתיך בארץ תחתיות כחרבות מעולם את־יורדי בור למען לא תשבי ונתתי צבי בארץ חיים:
26O	26	21	בלהות אתנך ואינך ותבקשי ולא־תמצאי עוד לעולם נאם אדני יהוה:
26O	27	1	ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:
26O	27	2	ואתה בן־אדם שא על־צר קינה:
26O	27	3	ואמרת לצור הישבתי על־מבואת ים רכלת העמים אל־איים רבים כה אמר אדני יהוה צור את אמרת אני כלילת יפי:
26O	27	4	בלב ימים גבולך בניך כללו יפיך:
26O	27	5	ברושים משגיר בנו לך את כל־לחתיים ארז מלבנון לקחו לעשות תרן עליך:
26O	27	6	אלונים מבשן עשו משוטיך קרשך עשו־שן בת־אשרים

			מאיי כתים:
26O	27	7	שש־ברקמה ממצרים היה מפרשך להיות לך לנס תכלת וארגמן מאיי אלישה היה מכסך:
26O	27	8	ישבי צידון וארוד היו שטים לך חכמיד צור היו בך המה חבליך:
26O	27	9	זקני גבל וחכמיה היו בך מחזיקי בדקך כלי־אניות הים ומלחיהם היו בך לערב מערבך:
26O	27	10	פרס ולוד ופוט היו בחילך אנשי מלחמתך מגן וכובע תלו־בך המה נתנו הדרך:
26O	27	11	בני ארוד וחילך עלי־חומותיך סביב וגמדים במגדלותיך היו שלטיהם תלו עלי־חומותיך סביב המה כללו יפיד:
26O	27	12	תרשיש סחרתך מרב כל־הון בכסף ברזל בדיל ועופרת נתנו עזבוניך:
26O	27	13	יון תבל ומשך המה רכליך בנפש אדם וכלי נחשת נתנו מערבך:
26O	27	14	מבית תוגרמה סוסים ופרשים ופרדים נתנו עזבוניך:
26O	27	15	בני דדן רכליך איים רבים סחרת ידך קרנות שן והובנים השיבו אשכרך:
26O	27	16	ארם סחרתך מרב מעשיך בנפך ארגמן

			ורקמה ובוץ וראמת וכדכד נתנו בעזבוניך:
26O	27	17	יהודה וארץ ישראל המה רכליך בחטי מנית ופנג ודבש ושמן וצרי נתנו מערכך:
26O	27	18	דמשק סחרתך ברב מעשיך מרב כליהון ביין חלבון וצמר צחר:
26O	27	19	ודן ויון מאוזל בעזבוניך נתנו ברזל עשות קדה וקנה במערכך היה:
26O	27	20	דדן רכלתך בבגדייחפש לרכבה:
26O	27	21	ערב וכלינשיאי קדר המה סחרי ידך בכרים ואילים ועתודים במ סחריך:
26O	27	22	רכלי שבא ורעמה המה רכליך בראש כליבשם ובכליאבן יקרה וזהב נתנו עזבוניך:
26O	27	23	חרן וכנה ועדן רכלי שבא אשור כלמד רכלתך:
26O	27	24	המה רכליך במכללים בגלומי תכלת ורקמה ובגנזי ברמים בחבלים חבשים וארזים במרכלתך:
26O	27	25	אניות תרשיש שרותיך מערכך ותמלאי ותכבדי מאד בלב ימים:
26O	27	26	במים רבים הביאוך השטים אתך רוח הקדים שברך בלב ימים:

- 26O 27 27 הונך ועזבוניך
מערבך מלחין
וחבליך מחזיקי
בדקך וערבי מערבך
וכל- אנשי מלחמתך
אשר-בך ובכל-קהלך
אשר בתוכך יפלו
בלב ימים ביום
מפלתך:
- 26O 27 28 לקול זעקת חבליך
ירעשו מגרשות:
- 26O 27 29 וירדו מאניותיהם
כל תפשי משוט
מלחים כל חבלי הים
אל-הארץ יעמדו:
- 26O 27 30 והשמיעו עליך
בקולם ויזעקו מרה
ויעלו עפר
על-ראשיהם באפר
יתפלשו:
- 26O 27 31 והקריחו אליך קרחה
וחגרו שקים ובכו
אליך במר-נפש מספד
מר:
- 26O 27 32 ונשאו אליך בניהם
קינה וקוננו עליך
מי כצור כדמה בתוך
הים:
- 26O 27 33 בצאת עזבוניך
מימים השבעת עמים
רבים ברב הוניך
ומערביך העשרת
מלכי-ארץ:
- 26O 27 34 עת נשברת מימים
במעמקי-מים מערבך
וכל-קהלך בתוכך
נפלו:
- 26O 27 35 כל ישבי האיים
שממו עליך ומלכיהם
שערו שער רעמו
פנים:
- 26O 27 36 סחרים בעמים שרקו
עליך בלהות היית

			ואינך עד־עולם:
260	28	1	ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:
260	28	2	בן־אדם אמר לנגיד צר כה־אמר אדני יהוה יען גבה לבך ותאמר אל אני מושב אלהים ישבתי בלב ימים ואתה אדם ולא־אל ותתן לבך כלב אלהים:
260	28	3	הנה חכם אתה מדנאל כל־סתום לא עממוד:
260	28	4	בחכמתך ובתבונתך עשית לך חיל ותעש זהב וכסף באוצרותיך:
260	28	5	ברב חכמתך ברכתך הרבית חילך ויגבה לבבך בחילך:
260	28	6	לכן כה אמר אדני יהוה יען תתך את־לבבך כלב אלהים:
260	28	7	לכן הנני מביא עליך זרים עריצי גוים והריקו חרבותם עלי־פי חכמתך וחללו יפעתך:
260	28	8	לשחת יורדוך ומתה ממותי חלל בלב ימים:
260	28	9	האמר תאמר אלהים אני לפני הרגך ואתה אדם ולא־אל ביד מחלליך:
260	28	10	מותי ערלים תמות ביד־זרים כי אני דברתי נאם אדני יהוה:
260	28	11	ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:

- 260 28 12 בן־אדם שא קינה
על־מלך צור ואמרת
לו כה אמר אדני
יהוה אתה חותם
תכנית מלא חכמה
וכליל יפי:
- 260 28 13 בעדן גן־אלהים
היית כל־אבן יקרה
מסכתך אדם פטדה
ויהלם תרשיש שהם
וישפה ספיר נפך
וברקת וזהב מלאכת
תפיד ונקביך בכ
ביום הבראך כוננו:
- 260 28 14 את־כרוב ממשח
הסוכך ונתתיך בהר
קדש אלהים היית
בתוך אבני־אש
התהלכת:
- 260 28 15 תמים אתה בדרכיך
מיום הבראך
עד־נמצא עולתה בך:
- 260 28 16 ברב רכלתך מלו
תוכך חמס ותחטא
ואחללך מהר אלהים
ואבדך כרוב הסכך
מתוך אבני־אש:
- 260 28 17 גבה לבך ביפיד שחת
חכמתך על־יפעתך
על־ארץ השלכתיך
לפני מלכים נתתיך
לראוה בך:
- 260 28 18 מרב עוניך בעול
רכלתך חללת מקדשיך
ואוצא־אש מתוכך
היא אכלתך ואתנך
לאפר על־הארץ
לעיני כל־ראיך:
- 260 28 19 כל־יודעיך בעמים
שממו עליך בלהות
היית ואינך
עד־עולם:
- 260 28 20 ויהי דבר־יהוה אלי

לאמר:

26O 28 21 בן־אדם שים פניך
אל־צידון והנבא
עליה:

26O 28 22 ואמרת כה אמר אדני
יהוה הנני עליך
צידון ונכבדתי
בתוכך וידעו
כי־אני יהוה
בעשותי בה שפטים
ונקדשתי בה:

26O 28 23 ושלחתי־בה דבר ודם
בחוצותיה ונפלל
חלל בתוכה בחרב
עליה מסביב וידעו
כי־אני יהוה:

26O 28 24 ולא־יהיה עוד לבית
ישראל סלון ממאיר
וקוץ מכאב מכל
סביבתם השאטים
אותם וידעו כי אני
אדני יהוה:

26O 28 25 כה־אמר אדני יהוה
בקבצי את־בית
ישראל מן־העמים
אשר נפצו במ
ונקדשתי במ לעיני
הגוים וישבו
על־אדמתם אשר נתתי
לעבדי ליעקב:

26O 28 26 וישבו עליה לבטח
ובנו בתים ונטעו
כרמים וישבו לבטח
בעשותי שפטים בכל
השאטים אתם
מסביבותם וידעו כי
אני יהוה אלהיהם:

26O 29 1 בשנה העשירית
בעשרי בשנים עשר
לחדש היה דבר־יהוה
אלי לאמר:

26O 29 2 בן־אדם שים פניך
על־פרעה מלך מצרים

			והנבא עליו ועל־מצרים כלה:
260	29	3	דבר ואמרת כה־אמר אדני יהוה הנני עליך פרעה מלך־מצרים התנים הגדול הרבץ בתוך יאריו אשר אמר לי יארי ואני עשיתיני:
	260	29	4 ונתתי חזיים בלחיך והדבקתי דגת־יאריך בקשקשתיך והעליתיך מתוך יאריך ואת כל־דגת יאריך בקשקשתיך תדבק:
260	29	5	ונטשתיך המדברה אותך ואת כל־דגת יאריך על־פני השדה תפול לא תאסף ולא תקבץ לחית הארץ ולעוף השמים נתתיך לאכלה:
	260	29	6 וידעו כל־ישבי מצרים כי אני יהוה יען היותם משענת קנה לבית ישראל:
260	29	7	בתפשם בך בכפך תרוץ ובקעת להם כל־כתף ובהשענם עליך תשבר והעמדת להם כל־מתנים:
	260	29	8 לכן כה אמר אדני יהוה הנני מביא עליך חרב והכרתי ממך אדם ובהמה:
260	29	9	והיתה ארץ־מצרים לשממה וחרבה וידעו כי־אני יהוה יען אמר יאר לי ואני עשיתי:
	260	29	10 לכן הנני אליך ואל־יאריך ונתתי

- את־ארץ מצרים
לחרבות חרב שממה
ממגדל סונה
ועד־גבול כוש:
- 26O 29 11 לא תעבר־בה רגל
אדם ורגל בהמה לא
תעבר־בה ולא תשב
ארבעים שנה:
- 26O 29 12 ונתתי את־ארץ
מצרים שממה בתוך
ארצות נשמות ועריה
בתוך ערים מחרבות
תהיין שממה ארבעים
שנה והפצתי
את־מצרים בגוים
וזריתים בארצות:
- 26O 29 13 כי כה אמר אדני
יהוה מקץ ארבעים
שנה אקבץ את־מצרים
מִן־העמים אשר־נפצו
שמה:
- 26O 29 14 ושבתי את־שבות
מצרים והשבתי אתם
ארץ פתרוס על־ארץ
מכורתם והיו שם
ממלכה שפלה:
- 26O 29 15 מִן־הממלכות תהיה
שפלה ולא־תתנשא
עוד על־הגוים
והמעטתים לבלתי
רדות בגוים:
- 26O 29 16 ולא יהיה־עוד לבית
ישראל למבטח מזכיר
עון בפנותם אחריהם
וידעו כי אני אדני
יהוה:
- 26O 29 17 ויהי בעשרים ושבע
שנה בראשון באחד
לחדש היה דבר־יהוה
אלי לאמר:
- 26O 29 18 בן־אדם נבוכדראצר
מלך־בבל העביד
את־חילו עבדה גדלה

אל־צַר כֹּל־רֹאשׁ
מִקְרָח וְכֹל־כֶּתֶף
מִרוּטָה וּשְׂכָר לֹא־הִיָּה
לוֹ וּלְחִילוֹ מִצָּר
עַל־הָעֲבֹדָה אֲשֶׁר־עָבַד
עָלֶיהָ:

26O 29 19 לִכְן כֹּה אָמַר אֲדֹנִי
יְהוָה הִנְנִי נָתַן
לְנִבְכַּדְרָאצַּר
מֶלֶךְ־בָּבֶל אֶת־אַרְצָךְ
מִצָּרִים וּנְשָׂא הִמָּנָה
וּשְׁלַל שְׁלָלָה וּבִזָּז
בָּזָה וְהִיתָה שְׂכָר
לְחִילוֹ:

26O 29 20 פָּעַלְתָּ אֲשֶׁר־עָבַד בָּהּ
נָתַתִּי לוֹ אֶת־אַרְצָךְ
מִצָּרִים אֲשֶׁר עָשׂוּ לִי
נָאֻם אֲדֹנִי יְהוָה:

26O 29 21 בְּיוֹם הַהוּא אֲצַמִּיחַ
קֶרֶן לְבֵית יִשְׂרָאֵל
וּלְךָ אֶתֶּן פֶּתַח־חַוֶּן־פֶּה
בְּתוֹכָם וִידְעוּ
כִּי־אֲנִי יְהוָה:

26O 30 1 וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי
לֵאמֹר:

26O 30 2 בֶּן־אָדָם הִנְבֵּא וְאָמַרְתָּ
כֹּה אָמַר אֲדֹנִי יְהוָה
הַיְלִילוּ הָהָ לַיּוֹם:

26O 30 3 כִּי־קִרְוֵב יוֹם וְקִרְוֵב
יוֹם לִיהוָה יוֹם עָנָן
עֵת גּוֹיִם יִהְיֶה:

26O 30 4 וּבָאָה חֲרֵב בַּמִּצָּרִים
וְהִיתָה חֲלָחֳלָה בְּכוֹשׁ
בְּנֶפֶל חֲלָל בַּמִּצָּרִים
וּלְקַחְתוּ הַמּוֹנֶה
וּנְהַרְסוּ יְסוּדֹתֶיהָ:

26O 30 5 כּוֹשׁ וּפּוֹט וְלוֹד
וְכֹל־הָעֵרֶב וְכוֹב
וּבְנֵי אֶרֶץ הַבְּרִית
אִתָּם בַּחֲרֵב יִפְּלוּ:

26O 30 6 כֹּה אָמַר יְהוָה וּנְפְלוּ
סַמְכֵי מִצָּרִים וִירֹד
גֵּאוֹן עֲזָה מִמַּגְדָּל

			סונה בחרב יפלו־בה נאם אדני יהוה:
26O	30	7	ונשמו בתוך ארצות נשמות ועריו בתוך־ערם נחרבות תהיינה:
26O	30	8	וידעו כי־אני יהוה בתתי־אש במצרים ונשברו כל־עזריה:
26O	30	9	ביום ההוא יצאו מלאכים מלפני בצים להחריד את־כוש בטח והיתה חלחלה בהם ביום מצרים כי הנה באה:
26O	30	10	כה אמר אדני יהוה והשבתי את־המון מצרים ביד נבוכדראצר מלך־בבל:
26O	30	11	הוא ועמו אתו עריצי גוים מובאים לשחת הארץ והריקו חרבותם על־ מצרים ומלאו את־הארץ חלל:
26O	30	12	ונתתי יארים חרבה ומכרתי את־הארץ ביד־רעים והשמתי ארץ ומלאה ביד־זרים אני יהוה דברתי:
26O	30	13	כה־אמר אדני יהוה והאבדתי גלולים והשבתי אלילים מנף ונשיא מארץ־ מצרים לא יהיה־עוד ונתתי יראה בארץ מצרים:
26O	30	14	והשמתי את־פ־תרוס ונתתי אש בצען ועשיתי שפטים בנא:
26O	30	15	ושפכתי חמתי על־סין מעוז מצרים

			והכרתי את־המון נא:
26O	30	16	ונתתי אש במצרים חול תחיל סין ונא תהיה להבקע ונף צרי יומם:
26O	30	17	בחורי און ופי־בסת בחרב יפלו והנה בשבי תלכנה:
26O	30	18	ובתחפנחס חשך היום בשבר־ישם את־מטות מצרים ונשבת־בה גאון עזה היא ענן יכסנה ובנותיה בשבי תלכנה:
26O	30	19	ועשיתי שפטים במצרים וידעו כי־אני יהוה:
26O	30	20	ויהי באחת עשרה שנה בראשון בשבעה לחדש היה דבר־יהוה אלי לאמר:
26O	30	21	בן־אדם את־זרוע פרעה מלך־מצרים שברתי והנה לא־חבשה לתת רפאות לשום חתול לחבשה לחזקה לתפש בחרב:
26O	30	22	לכן כה־אמר אדני יהוה הנני אל־פרעה מלך־מצרים ושברתי את־זרעתי את־החזקה ואת־הנשברת והפלתי את־החרב מידו:
26O	30	23	והפצותי את־מצרים בגוים וזריתם בארצות:
26O	30	24	וחזקתי את־זרעות מלך בבל ונתתי את־חרבי בידו ושברתי את־זרעות פרעה ונאק נאקות

חלל לפניו:

26O 30 25 והחזקתי את־זרעות
מלך בבל וזרעות
פרעה תפלנה וידעו
כי־אני יהוה בתתי
חרבי ביד מלך־בבל
ונטה אותה אל־ארץ
מצרים:

26O 30 26 והפצותי את־מצרים
בגוים וזריתי אותם
בארצות וידעו
כי־אני יהוה:

26O 31 1 ויהי באחת עשרה
שנה בשלישי באחד
לחדש היה דבר־יהוה
אלי לאמר:

26O 31 2 בן־אדם אמר
אל־פרעה מלך־מצרים
ואל־המונו אל־מי
דמית בגדלך:

26O 31 3 הנה אשור ארז
בלבנון יפה ענף
וחרש מצל וגבה
קומה ובין עבתיים
היתה צמרתו:

26O 31 4 מים גדלוהו תהום
רממתהו את־נהרתיה
הלך סביבות מטעה
ואת־תעלתיה שלחה
אל כל־עצי השדה:

26O 31 5 על־כן גבהא קמתו
מכל עצי השדה
ותרבינה סרעפתיו
ותארכנה פארתו
ממים רבים בשלחו:

26O 31 6 בסעפתיו קננו
כל־עוף השמים ותחת
פארתיו ילדו כל
חית השדה ובצלו
ישבו כל גוים
רבים:

26O 31 7 וייף בגדלו בארך
דליותיו כי־היה

- שרשו אל־מים רבים:
- 26O 31 8 ארזים לא־עממהו
בגן־אלהים ברושים
לא דמו אל־סעפתיו
וערמנים לא־ היו
כפארתיו כל־עץ
בגן־אלהים לא־דמה
אליו ביפיו:
- 26O 31 9 יפה עשיתיו ברב
דליותיו ויקנאהו
כל־עצי־עדן אשר
בגן האלהים:
- 26O 31 10 לכן כה אמר אדני
יהוה יען אשר גבהת
בקומה ויתן צמרתו
אל־בין עבותים ורם
לבבו בגבהו:
- 26O 31 11 ואתנהו ביד איל
גוים עשו יעשה לו
כרשעו גרשתהו:
- 26O 31 12 ויכרתהו זרים
עריצי גוים ויטשהו
אל־ההרים
ובכל־גאיות נפלו
דליותיו ותשברנה
פארתיו בכל אפיקי
הארץ וירדו מצלו
כל־עמי הארץ
ויטשהו:
- 26O 31 13 על־מפלתו ישכנו
כל־עוף השמים
ואל־פארתיו היו כל
חית השדה:
- 26O 31 14 למען אשר לא־יגבהו
בקומתם כל־עצי־מים
ולא־יתנו את־צמרתם
אל־בין עבתיים
ולא־יעמדו אליהם
בגבהם כל־שתי מים
כי־כלם נתנו למות
אל־ארץ תחתית בתוך
בני אדם אל־יורדי
בור:

26O 31 15 כה־אמר אדני יהוה
ביום רדתו שאולה
האבלתי כסתי עליו
את־ההום ואמנע
נהרותיה ויכלאו
מים רבים ואקדר
עליו לבנון
וכל־עצי השדה עליו
עלפה:

26O 31 16 מקול מפלתו הרעשתי
גוים בהורדי אתו
שאולה את־יורדי
בור וינחמו בארץ
תחתית כל־עצי־עדן
מבחר וטוב־לבנון
כל־שתי מים:

26O 31 17 גם־הם אתו ירדו
שאולה אל־חללי־חרב
וזרעו ישבו בצלו
בתוך גוים:

26O 31 18 אל־מי דמית ככה
בכבוד ובגדל
בעצי־עדן והורדת
את־עצי־עדן אל־ארץ
תחתית בתוך ערלים
תשכב את־חללי־חרב
הוא פרעה
וכל־המונה נאם
אדני יהוה:

26O 32 1 ויהי בשתי עשרה
שנה בשני־עשר חדש
באחד לחדש היה
דבר־יהוה אלי
לאמר:

26O 32 2 בן־אדם שא קינה
על־פרעה מלך־מצרים
ואמרת אליו כפיר
גוים נדמית ואתה
כתנים בימים ותגח
בנהרותיך
ותדלח־מים ברגליך
ותרפס נהרותם:

26O 32 3 כה אמר אדני יהוה

ופרשתי עליך
את־רשתי בקהל עמים
רבים והעלוך

בחרמי:

26O 32 4 ונטשתיך בארץ
על־פני השדה אטילך
והשכנתי עליך
כל־עוף השמים
והשבעתי ממך חית
כל־הארץ:

26O 32 5 ונתתי את־בשרך
על־ההרים ומלאתי
הגאות רמותך:

26O 32 6 והשקיתי ארץ צפתך
מדמך אל־ההרים
ואפקים ימלאון
ממך:

26O 32 7 וכסיתי בכבותך
שמים והקדדתי
את־ככביהם שמש
בענן אכסנו וירח
לא־ יאיר אורו:

26O 32 8 כל־מאורי אור
בשמים אקדירם עליך
ונתתי חשך על־ארצך
נאם אדני יהוה:

26O 32 9 והכעסתי לב עמים
רבים בהביאי שברך
בגוים על־ארצות
אשר לא־ידעתם:

26O 32 10 והשמותי עליך עמים
רבים ומלכיהם
ישערו עליך שער
בעופפי חרבי על־
פניהם וחרדו
לרגעים איש לנפשו
ביום מפלתך:

26O 32 11 כי כה אמר אדני
יהוה חרב מלך־בבל
תבואך:

26O 32 12 בחרבות גבורים
אפיל המונך עריצי
גוים כלם ושדדו

את־גאון מצרים
ונשמד כל־המונה:
והאבדתי 13 32 260

את־כל־בהמתה מעל
מים רבים ולא
תדלחם רגל־אדם עוד
ופרסות בהמה לא
תדלחם:

אז אשקיע מימיהם 14 32 260
ונהרותם כשמן
אוליך נאם אדני
יהוה:

בתתי את־ארץ מצרים 15 32 260
שממה ונשמה ארץ
ממלאה בהכותי
את־כל־יושבי בה
וידעו כי־אני
יהוה:

קינה היא וקוננה 16 32 260
בנות הגוים תקוננה
אותה על־מצרים
ועל־כל־המונה
תקוננה אותה נאם
אדני יהוה:

ויהי בשתי עשרה 17 32 260
שנה בחמשה עשר
לחדש היה דבר־יהוה
אלי לאמר:

בן־אדם נהה 18 32 260
על־המון מצרים
והורדהו אותה
ובנות גוים אדרם
אל־ארץ תחתיות
את־יורדי בור:

ממי נעמת רדה 19 32 260
והשכבה את־ערלים:

בתוך חללי־חרב 20 32 260
יפלו חרב נתנה
משכו אותה
וכל־המוניה:

ידברו־לו אלי 21 32 260
גבורים מתוך שאול
את־עזריו ירדו

			שכבו הערלים חללי-
			חרב:
260	32	22	שם אשור וכל־קהלה סביבותיו קברתיו כלם חללים הנפלים בחרב:
260	32	23	אשר נתנו קברתיה בירכתי־בור ויהי קהלה סביבות קברתה כלם חללים נפלים בחרב אשר־נתנו חתיית בארץ חיים:
260	32	24	שם עילם וכל־המונה סביבות קברתה כלם חללים הנפלים בחרב אשר־ ירדו ערלים אל־ארץ תחתיות אשר נתנו חתיתם בארץ חיים וישאו כלמתם את־יורדי בור:
260	32	25	בתוך חללים נתנו משכב לה בכל־המונה סביבותיו קברתה כלם ערלים חללי־חרב כי־נתן חתיתם בארץ חיים וישאו כלמתם את־יורדי בור בתוך חללים נתן:
260	32	26	שם משך תבל וכל־המונה סביבותיו קברותיה כלם ערלים מחללי חרב כי־ נתנו חתיתם בארץ חיים:
260	32	27	ולא ישכבו את־גבורים נפלים מערלים אשר ירדו־שאול בכלי־מלחמתם ויתנו את־חרבותם תחת ראשיהם ותהי עונתם על־עצמותם כי־חתיית

			גבורים בארץ חיים:
260	32	28	ואתה בתוך ערלים תשבר ותשכב את־חללי־חרב:
260	32	29	שמה אדום מלכיה וכל־נשיאיה אשר־נתנו בגבורתם את־חללי־חרב המה את־ערלים ישכבו ואת־ירדי בור:
260	32	30	שמה נסיכי צפון כלם וכל־צדני אשר־ירדו את־חללים בחיתתם מגבורתם בושים וישכבו ערלים את־חללי־חרב וישאו כלמתם את־ירדי בור:
260	32	31	אותם יראה פרעה ונחם על־כל־המונה חללי־חרב פרעה וכל־חילו נאם אדני יהוה:
260	32	32	כי־נתתי את־חיתיו בארץ חיים והשכב בתוך ערלים את־חללי־חרב פרעה וכל־המונה נאם אדני יהוה:
260	33	1	ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:
260	33	2	בן־אדם דבר אל־בני־עמך ואמרת אליהם ארץ כי־אביא עליה חרב ולקחו עם־הארץ איש אחד מקציהם ונתנו אתו להם לצפה:
260	33	3	וראה את־החרב באה על־הארץ ותקע בשופר והזהיר את־העם:
260	33	4	ושמע השמע את־קול

			השופר ולא נזהר ותבוא חרב ותקחהו דמו בראשו יהיה:
260	33	5	את קול השופר שמע ולא נזהר דמו בו יהיה והוא נזהר נפשו מלט:
			והצפה כי־יראה את־החרב באה ולא־תקע בשופר והעם לא־נזהר ותבוא חרב ותקח מהם נפש הוא בעונו נלקח ודמו מיד־הצפה אדרש:
260	33	7	ואתה בן־אדם צפה נתתיך לבית ישראל ושמעת מפי דבר והזהרת אתם ממני:
260	33	8	באמרי לרשע רשע מות תמות ולא דברת להזהיר רשע מדרכו הוא רשע בעונו ימות ודמו מידך אבקש:
260	33	9	ואתה כי־הזהרת רשע מדרכו לשוב ממנה ולא־שב מדרכו הוא בעונו ימות ואתה נפשך הצלת:
260	33	10	ואתה בן־אדם אמר אל־בית ישראל כן אמרתם לאמר כי־פשעינו וחטאתינו עלינו ובם אנחנו נמקים ואיך נחיה:
260	33	11	אמר אליהם חי־אני נאם אדני יהוה אם־אחפץ במות הרשע כי אם־בשוב רשע מדרכו וחיה שובו שובו מדרכיכם

			הרעים ולמה תמותו בית ישראל:
260	33	12	ואתה בן־אדם אמר אל־בני־עמך צדקת הצדיק לא תצילנו ביום פשעו ורשעת הרשע לא־יכשל בה ביום שובו מרשעו וצדיק לא יוכל לחיות בה ביום חטאתו:
260	33	13	באמרי לצדיק חיה יחיה והוא־בטח על־צדקתו ועשה עול כל־צדקתו לא תזכרנה ובעולו אשר־עשה בו ימות:
260	33	14	ובאמרי לרשע מות תמות ושב מחטאתו ועשה משפט וצדקה:
260	33	15	חבל ישיב רשע גזלה ישלם בחקות החיים הלך לבלתי עשות עול חיו יחיה לא ימות:
260	33	16	כל־חטאתו אשר חטא לא תזכרנה לו משפט וצדקה עשה חיו יחיה:
260	33	17	ואמרו בני עמך לא יתכן דרך אדני והמה דרכם לא־יתכן:
260	33	18	בשוב־צדיק מצדקתו ועשה עול ומת בהם:
260	33	19	ובשוב רשע מרשעתו ועשה משפט וצדקה עליהם הוא יחיה:
260	33	20	ואמרתם לא יתכן דרך אדני איש כדרכיו אשפוט אתכם בית ישראל:
260	33	21	ויהי בשתי עשרה

שנה בעשרי בחמשה
לחדש לגלותנו
בא־אלי הפליט
מירושלם לאמר הכתה
העיר:

260 33 22 ויד־יהוה היתה אלי
בערב לפני בוא
הפליט ויפתח את־פי
עד־בוא אלי בבקר
ויפתח פי ולא
נאלמתי עוד:

260 33 23 ויהי דבר־יהוה אלי
לאמר:

260 33 24 בן־אדם ישבי
החרבות האלה
על־אדמת ישראל
אמרים לאמר אחד
היה אברהם ויירש
את־הארץ ואנחנו
רבים לנו נתנה
הארץ למורשה:

260 33 25 לכן אמר אליהם
כה־אמר אדני יהוה
על־הדם תאכלו
ועינכם תשאו אל־
גלוליכם ודם תשפכו
והארץ תירשו:

260 33 26 עמדתם על־חרבכם
עשיתן תועבה ואיש
את־אשת רעהו טמאתם
והארץ תירשו:

260 33 27 כה־תאמר אלהם
כה־אמר אדני יהוה
חיי־אני אם־לא אשר
בחרבות בחרב יפלו
ואשר על־פני השדה
לחיה נתתיו לאכלו
ואשר במצדות
ובמערות בדבר
ימותו:

260 33 28 ונתתי את־הארץ
שממה ומשמה ונשבת
גאון עזה ושממו

הרי ישראל מאין
עובר:
260 33 29 וידעו כי־אני יהוה
בתתי את־הארץ שממה
ומשמה על
כל־תועבתם אשר
עשו:
260 33 30 ואתה בן־אדם בני
עמך הנדברים בך
אצל הקירות ובפתחי
הבתים ודבר־ חד
את־אחד איש
את־אחיו לאמר
בא־נא ושמעו מה
הדבר היוצא מאת
יהוה:
260 33 31 ויבואו אליך
כמבוא־עם וישבו
לפניך עמי ושמעו
את־דבריך ואותם לא
יעשו כי־עגבים
בפיהם המה עשים
אחרי בצעם לבם
הלך:
260 33 32 והנך להם כשיר
עגבים יפה קול
ומטב נגן ושמעו
את־דבריך ועשים
אינם אותם:
260 33 33 ובבאה הנה באה
וידעו כי נביא היה
בתוכם:
260 34 1 ויהי דבר־יהוה אלי
לאמר:
260 34 2 בן־אדם הנבא
על־רועי ישראל
הנבא ואמרת אליהם
לרעים כה אמר אדני
יהוה הוי
רעיי־ישראל אשר היו
רעים אותם הלוא
הצאן ירעו הרעים:
260 34 3 את־החלב תאכלו

ואת־הצמר תלבשו
הבריאָה תזכחו הצאן
לא תרעו:

260 34 4 את־הנחלות לא
חזקתם ואת־החולה
לא־רפאתם ולנשברת
לא חבשתם ואת־
הנדחת לא השבתם
ואת־האבדת לא
בקשתם ובחזקה
רדיתם אתם ובפרך:

260 34 5 ותפוצינה מבלי רעה
ותהיינה לאכלה
לכל־חית השדה
ותפוצינה:

260 34 6 ישגו צאני
בכל־ההרים ועל
כל־גבעה רמה ועל
כל־פני הארץ נפצו
צאני ואין דורש
ואין מבקש:

260 34 7 לכן רעים שמעו
את־דבר יהוה:

260 34 8 חי־אני נאם אדני
יהוה אִם־לא יען
היות־צאני לבז
ותהיינה צאני
לאכלה לכל־חית
השדה מאין רעה
ולא־דרשו רעי
את־צאני וירעו
הרעים אותם
ואת־צאני לא רעו:

260 34 9 לכן הרעים שמעו
דבר־יהוה:

260 34 10 כה־אמר אדני יהוה
הנני אֱלֹה־הרעים
ודרשתי את־צאני
מידם והשבתים
מרעות צאן
ולא־ירעו עוד
הרעים אותם והצלתי
צאני מפיהם

			ולא־תהיין להם לאכלה:
26O	34	11	כי כה אמר אדני יהוה הנני־אני וּדְרַשְׁתִּי אֶת־צֹאנִי וּבְקֵרְתִּים:
26O	34	12	כְּבִקְרַת רְעָה עֲדָרוּ בְיוֹם־הַיּוֹתוּ בְּתוֹךְ־צֹאנֵנוּ נִפְרָשׁוּת כֵּן אֲבַקֵּר אֶת־צֹאנִי וְהִצַּלְתִּי אֹתָהֶם מִכָּל־הַמְּקוֹמֹת אֲשֶׁר נִפְצְזוּ שָׁם בְּיוֹם עֲנָן וְעֵרְפָל:
26O	34	13	וְהוֹצֵאתִים מִן־הָעַמִּים וּקְבִצְתִּים מִן־הָאָרְצוֹת וְהַבִּיאתִים אֶל־אֲדֹמָתָם וְרַעִיתִים אֶל־הָרִי יִשְׂרָאֵל בְּאַפִּיקִים וּבְכָל מוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ:
26O	34	14	בְּמִרְעֵה־טוֹב אֶרְעָה אֹתָם וּבְהָרִי מִרוֹם־יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה נֹהֵם שָׁם תִּרְבֹּצְנָה בְּנוֹה טוֹב וּמִרְעָה שֶׁמֶן תִּרְעִינָה אֶל־הָרִי יִשְׂרָאֵל:
26O	34	15	אֲנִי אֶרְעָה צֹאנִי וְאֲנִי אֲרַבִּיצֵם נֹאֵם אֲדֹנִי יְהוָה:
26O	34	16	אֶת־הָאֲבֹדֹת אֲבַקֵּשׁ וְאֶת־הַנִּדְחֹת אֲשִׁיב וְלִנְשַׁבֵּרֹת אֲחַבֵּשׁ וְאֶת־הַחֹלֵה אֲחֻזֵּק וְאֶת־הַשֹּׁמְנֶה וְאֶת־הַחֻזְקָה אֲשַׁמִּיד אֶרְעֶנָּה בְּמִשְׁפָּט:
26O	34	17	וְאַתְנָה צֹאנִי כֹה אֹמַר אֲדֹנִי יְהוָה הַנְּנִי שֹׁפֵט בֵּין־שֵׁה לִשֵׁה לְאִילִים וּלְעִתּוּדִים:
26O	34	18	הַמַּעֲט מִכֶּם הַמִּרְעָה הַטוֹב תִּרְעֻוּ וְיִתֵּר

מרעִיכֶם תִּרְמָסוּ
 בִּרְגְלֵיכֶם וּמִשְׁקַע־מִים
 תִּשְׁתּוּ וְאֵת הַנּוֹתָרִים
 בִּרְגְלֵיכֶם תִּרְפְּשׁוּן׃
 26O 34 19 וְצֹאנִי מִרְמָס רְגְלֵיכֶם
 תִּרְעִינָה וּמִרְפֹּשׁ
 רְגְלֵיכֶם תִּשְׁתִּינָה׃
 26O 34 20 לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנִי
 יְהוָה אֱלֹהִים
 הַנְּנִי־אֲנִי וּשְׁפֹטֵתִי
 בֵּין־שֵׁה בָרִיָּה וּבֵין
 שֵׁה רְזָה׃
 26O 34 21 יֵעַן בְּצַד וּבִכְתָּף
 תִּהְדָּפוּ וּבִקְרָנֵיכֶם
 תִּנְגַּחוּ כֹל־הַנְּחָלוֹת
 עַד אֲשֶׁר הִפִּיצוּתֶם
 אוֹתָנָה אֱלֹה־חֹוצָה׃
 26O 34 22 וְהוֹשַׁעְתִּי לְצֹאנִי
 וּלֹא־תִהְיֶינָה עוֹד
 לְבֹז וּשְׁפֹטֵתִי בֵּין שֵׁה
 לְשֵׁה׃
 26O 34 23 וְהִקְמַתִּי עֲלֵיהֶם רָעָה
 אֶחָד וּרְעָה אֶתְהֶן אֵת
 עַבְדִּי דוֹיֵד הוּא
 יִרְעָה אֹתָם
 וְהוֹאֲיָהֶּהּ לָהֶן
 לְרָעָה׃
 26O 34 24 וְאֲנִי יְהוָה אֱהִיָּה
 לָהֶם לְאֱלֹהִים וְעַבְדִּי
 דוֹד נָשִׂיא בְּתוֹכָם
 אֲנִי יְהוָה דִּבַּרְתִּי׃
 26O 34 25 וּכְרַתִּי לָהֶם בְּרִית
 שְׁלוֹם וְהִשְׁבַּתִּי
 חִיָּה־רָעָה מִן־הָאָרֶץ
 וַיֵּשְׁבוּ בַּמִּדְבָּר לְבֹטָח
 וַיִּשְׁנוּ בִּיעָרִים׃
 26O 34 26 וּנְתַתִּי אוֹתָם
 וּסְבִיבוֹת גְּבַעְתִּי
 בִּרְכָה וְהוֹרַדְתִּי הַגֶּשֶׁם
 בַּעֲתוֹ גֶּשֶׁמִּי בִּרְכָה
 יִהְיוּ׃
 26O 34 27 וְנָתַן עֵץ הַשֹּׁדֶה
 אֶת־פִּרְיוֹ וְהָאָרֶץ תֵּתֵן

			יבולה והיו על־אדמתם לבטח וידעו כי־אני יהוה בשברי את־מטות עלם והצלתיים מיד העבדים בהם:
260	34	28	ולא־יהיו עוד בז לגוים וחית הארץ לא תאכלם וישבו לבטח ואין מחריד: והקמתי להם מטע לשם ולא־יהיו עוד אספי רעב בארץ ולא־ישאו עוד כלמת הגוים:
260	34	30	וידעו כי אני יהוה אלהיהם אתם והמה עמי בית ישראל נאם אדני יהוה:
260	34	31	ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם אני אלהיכם נאם אדני יהוה:
260	35	1	ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:
260	35	2	בן־אדם שים פניך על־הר שעיר והנבא עליו:
260	35	3	ואמרת לו כה אמר אדני יהוה הנני אליך הר־שעיר ונטיתי ידי עליך ונתתיך שממה ומשמה:
260	35	4	עריך חרבה אשים ואתה שממה תהיה וידעת כי־אני יהוה:
260	35	5	יען היות לך איבת עולם ותגר את־בני־ישראל על־ידי־חרב בעת אידם בעת עון קץ:

- 260 35 6 לכן חי־אני נאם
אדני יהוה כִּי־לדם
אעשך ודם ירדפך
אם־לא דם שנאת ודם
ירדפך:
- 260 35 7 ונתתי את־הר שעיר
לשממה ושממה
והכרתי ממנו עבר
ושב:
- 260 35 8 ומלאתי את־הריו
חלליו גבעותיך
וגאותיך
וכל־אפיקיך
חלל־יחרב יפלו
בהם:
- 260 35 9 שממות עולם אתנך
ועריך לא תישבנה
וידעתם כִּי־אני
יהוה:
- 260 35 10 יען אמרך את־שני
הגוים ואת־שתי
הארצות לי תהיינה
וירשונה ויהוה שם
היה:
- 260 35 11 לכן חי־אני נאם
אדני יהוה ועשיתי
כאפך וכקנאתך אשר
עשיתה משנאתיך במ
ונודעתי במ כאשר
אשפטך:
- 260 35 12 וידעת כִּי־אני יהוה
שמעתי
את־כל־נאצותיך אשר
אמרת על־הרי ישראל
לאמר שממה לנו
נתנו לאכלה:
- 260 35 13 ותגדילו עלי בפיכם
והערתם עלי
דבריכם אני שמעתי:
- 260 35 14 כה אמר אדני יהוה
כשמח כל־הארץ שממה
אעשה־לך:
- 260 35 15 כשמחתך לנחלת

בית־ישראל על
אשר־שממה כן
אעשה־לך שממה תהיה
הר־שעיר וכל־אדום
כלה וידעו כי־אני
יהוה:

26O 36 1 ואתה בן־אדם הנבא
אל־הרי ישראל
ואמרת הרי ישראל
שמעו דבר־יהוה:

26O 36 2 כה אמר אדני יהוה
יען אמר האויב
עליכם האח ובמות
עולם למורשה היתה
לנו:

26O 36 3 לכן הנבא ואמרת כה
אמר אדני יהוה יען
ביען שמות ושאף
אתכם מסביב
להיותכם מורשה
לשארית הגוים
ותעלו על־שפת לשון
ודבת־עם:

26O 36 4 לכן הרי ישראל
שמעו דבר־אדני
יהוה כה־אמר אדני
יהוה להרים
ולגבעות לאפיקים
ולגאיות ולחרבות
השממות ולערים
הנעזבות אשר היו
לבז וללעג לשארית
הגוים אשר מסביב:

26O 36 5 לכן כה־אמר אדני
יהוה אם־לא באש
קנאתי דברתי
על־שארית הגוים
ועל־אדום כלא אשר
נתנו־את־ארצי להם
למורשה בשמחת
כל־לבב בשאט נפש
למען מגרשה לבז:

26O 36 6 לכן הנבא על־אדמת

			ישראל ואמרת להרים ולגבעות לאפיקים ולגאיות כה־אמר אדני יהוה הנני בקנאתי ובחמתי דברתי יען כלמת גוים נשאתם:
260	36	7	לכן כה אמר אדני יהוה אני נשאתי את־ידי אם־לא הגוים אשר לכם מסביב המה כלמתם ישאו:
260	36	8	ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראל כי קרבו לבוא:
260	36	9	כי הנני אליכם ופניתי אליכם ונעבדתם ונזרעתם:
260	36	10	והרביתי עליכם אדם כל־בית ישראל כלה ונשבו הערים והחרבות תבנינה:
260	36	11	והרביתי עליכם אדם ובהמה ורבו ופרו והושבתי אתכם כקדמותיכם והטבתי מראשתיכם וידעתם כי־אני יהוה:
260	36	12	והולכתי עליכם אדם את־עמי ישראל וירשוך והיית להם לנחלה ולא־תוסף עוד לשכלם:
260	36	13	כה אמר אדני יהוה יען אמרים לכם אכלת אדם אתי ומשכלת גויך היית:
260	36	14	לכן אדם לא־תאכלי עוד וגויך לא תכשלי־עוד נאם אדני יהוה:

- 260 36 15 ולא־אשמיע אליך
עוד כלמת הגוים
וחרפת עמים לא
תשאי־עוד וגוין
לא־תכשלי עוד נאם
אדני יהוה:
- 260 36 16 ויהי דבר־יהוה אלי
לאמר:
- 260 36 17 בן־אדם בית ישראל
ישבים על־אדמתם
ויטמאו אותה בדרכם
ובעלילותם כטמאת
הגדה היתה דרכם
לפני:
- 260 36 18 ואשפך חמתי עליהם
על־הדם אשר־שפכו
על־הארץ ובגלוליהם
טמאוה:
- 260 36 19 ואפיץ אתם בגוים
ויזרו בארצות
כדרכם וכעלילותם
שפטתים:
- 260 36 20 ויבוא אל־הגוים
אשר־באו שם ויחללו
את־שם קדשי באמר
להם עם־יהוה אלה
ומארצו יצאו:
- 260 36 21 ואחמל על־שם קדשי
אשר חללוהו בית
ישראל בגוים
אשר־באו שמה:
- 260 36 22 לכן אמר
לבית־ישראל כה אמר
אדני יהוה לא
למענכם אני עשה
בית ישראל כי
אם־לשם־קדשי אשר
חללתם בגוים
אשר־באתם שם:
- 260 36 23 וקדשתי את־שמי
הגדול המחלל בגוים
אשר חללתם בתוכם
וידעו הגוים

			כִּי־אֲנִי יְהוָה נֹאֵם
			אֲדַנִּי יְהוָה בַּהֲקֹדְשִׁי
			בְּכֶם לְעִינֵיהֶם:
26O	36	24	וּלְקַחְתִּי אֶתְכֶם
			מִן־הַגּוֹיִם וּקְבַצְתִּי
			אֶתְכֶם מִכָּל־הָאֲרָצוֹת
			וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל־
			אֶדְמַתְכֶם:
26O	36	25	וּזְרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִים
			טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם מִכָּל
			טְמֵאוֹתֵיכֶם
			וּמִכָּל־גְּלוּלֵיכֶם אֶטְהַר
			אֶתְכֶם:
26O	36	26	וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חָדָשׁ
			וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֵּן
			בְּקִרְבְּכֶם וְהִסֵּרְתִּי
			אֶת־לֵב הָאִבֵּן מִבְּשָׂרְכֶם
			וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בָּשָׂר:
26O	36	27	וְאֶת־רוּחִי אֶתֵּן
			בְּקִרְבְּכֶם וְעָשִׂיתִי אֵת
			אֲשֶׁר־בְּחַקִּי תִלְכוּ
			וּמִשְׁפָּטִי תִשְׁמְרוּ
			וְעָשִׂיתֶם:
26O	36	28	וַיֵּשְׁבֹתֶם בָּאָרֶץ אֲשֶׁר
			נָתַתִּי לְאֲבֹתֵיכֶם
			וְהֵייתֶם לִי לְעָם
			וְאֲנִכִּי אֶהְיֶה לָכֶם
			לֵאלֹהִים:
26O	36	29	וְהוֹשַׁעְתִּי אֶתְכֶם מִכָּל
			טְמֵאוֹתֵיכֶם וּקְרָאתִי
			אֶל־הַדָּגֵן וְהָרִבִּיתִי
			אֹתוֹ וְלֹא־אֶתֵּן עֲלֵיכֶם
			רָעָב:
26O	36	30	וְהָרִבִּיתִי אֶת־פְּרִי
			הָעֵץ וְתִנּוּבַת הַשָּׂדֶה
			לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא תִקְחוּ
			עוֹד חֶרֶפַת רָעָב
			בְּגוֹיִם:
26O	36	31	וְזָכַרְתֶּם אֶת־דְּרָכֵיכֶם
			הָרָעִים וּמַעַלְלֵיכֶם
			אֲשֶׁר לֹא־טוֹבִים
			וּנְקַטְתֶּם בְּפָנֵיכֶם עַל
			עוֹנֹתֵיכֶם וְעַל

			תועבותיכם:
260	36	32	לא למענכם אני־עשה נאם אדני יהוה יודע לכם בושו והכלמו מדרכיכם בית ישראל:
260	36	33	כה אמר אדני יהוה ביום טהרי אתכם מכל עונותיכם והושבתי את־ הערים ונבנו החרבות:
260	36	34	והארץ הנשמה תעבד תחת אשר היתה שממה לעיני כל־עובר:
260	36	35	ואמרו הארץ הלזו הנשמה היתה כגן־עדן והערים החרבות והנשמות והנהרסות בצורות ישבו:
260	36	36	וידעו הגוים אשר ישארו סביבותיכם כי אני יהוה בניתי הנהרסות נטעתי הנשמה אני יהוה דברתי ועשיתי:
260	36	37	כה אמר אדני יהוה עוד זאת אדרש לבית־ישראל לעשות להם ארבה אתם כצאן אדם:
260	36	38	כצאן קדשים כצאן ירושלם במועדיה כן תהיינה הערים החרבות מלאות צאן אדם וידעו כי־אני יהוה:
260	37	1	היתה עלי יד־יהוה ויוצאני ברוח יהוה ויניחני בתוך הבקעה והיא מלאה עצמות:
260	37	2	והעבירני עליהם

סביב סביב והנה
רבות מאד על־פני
הבקעה והנה יבשות
מאד:

26O 37 3 ויאמר אלי בן־אדם
התחיינה העצמות
האלה ואמר אדני
יהוה אתה ידעת:

26O 37 4 ויאמר אלי הנבא
על־העצמות האלה
ואמרת אליהם
העצמות היבשות
שמעו דבר־יהוה:

26O 37 5 כה אמר אדני יהוה
לעצמות האלה הנה
אני מביא בכם רוח
וחייתם:

26O 37 6 ונתתי עליכם גדים
והעלתי עליכם בשר
וקרמתי עליכם עור
ונתתי בכם רוח
וחייתם וידעתם
כי־אני יהוה:

26O 37 7 ונבאתי כאשר צויתי
ויהי־קול כהנבאי
והנה־רעש ותקרבו
עצמות עצם
אל־עצמו:

26O 37 8 וראיתי והנה־עליהם
גדים ובשר עלה
ויקרום עליהם עור
מלמעלה ורוח אין
בהם:

26O 37 9 ויאמר אלי הנבא
אל־הרוח הנבא
בן־אדם ואמרת
אל־הרוח כה־אמר
אדני יהוה מארבע
רוחות באי הרוח
ופחי בהרוגים האלה
ויחיו:

26O 37 10 והנבאתי כאשר צוני
ותבוא בהם הרוח

ויחיו ויעמדו
 על־רגליהם חיל
 גדול מאד־מאד:
 260 37 11 ויאמר אלי בן־אדם
 העצמות האלה
 כל־בית ישראל המה
 הנה אמרים יבשו
 עצמותינו ואבדה
 תקותנו נגזרנו
 לנו:
 260 37 12 לכן הנבא ואמרת
 אליהם כה־אמר אדני
 יהוה הנה אני פתח
 את־קברותיכם
 והעליתי אתכם
 מקברותיכם עמי
 והבאתי אתכם
 אל־אדמת ישראל:
 260 37 13 וידעתם כי־אני
 יהוה בפתחי
 את־קברותיכם
 ובהעלותי אתכם
 מקברותיכם עמי:
 260 37 14 ונתתי רוחי בכם
 וחיייתם והנחתם
 אתכם על־אדמתכם
 וידעתם כי־אני
 יהוה דברתי ועשיתי
 נאם־יהוה:
 260 37 15 ויהי דבר־יהוה אלי
 לאמר:
 260 37 16 ואתה בן־אדם קח־לך
 עץ אחד וכתב עליו
 ליהודה ולבני
 ישראל חברו ולקח
 עץ אחד וכתוב עליו
 ליוסף עץ אפרים
 וכל־בית ישראל
 חברו:
 260 37 17 וקרב אתם אחד
 אל־אחד לך לעץ אחד
 והיו לאחדים בידך:
 260 37 18 וכאשר יאמרו אליך

			בני עמך לאמר הלוא־תגיד לנו מה־אלה לך:
260	37	19	דבר אלהם כה־אמר אדני יהוה הנה אני לקח את־עץ יוסף אשר ביד־אפרים ושבטי ישראל חברו ונתתי אותם עליו את־עץ יהודה ועשיתם לעץ אחד והיו אחד בידי:
	260	37	20 והיו העצים אשר־תכתב עליהם בידך לעיניהם:
260	37	21	ודבר אליהם כה־אמר אדני יהוה הנה אני לקח את־בני ישראל מבין הגוים אשר הלכו־שם וקבצתי אתם מסביב והבאתי אותם אל־אדמתם:
	260	37	22 ועשיתי אתם לגוי אחד בארץ בהרי ישראל ומלך אחד יהיה לכלם למלך ולא יהיה־עוד לשני גוים ולא יחצו עוד לשתי ממלכות עוד:
	260	37	23 ולא יטמאו עוד בגלוליהם ובשקוציהם ובכל פשעיהם והושעתי אתם מכל מושבתיהם אשר חטאו בהם וטהרתי אותם והיו־לי לעם ואני אהיה להם לאלהים:
	260	37	24 ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהיה לכלם ובמשפטי ילכו וחקתי ישמרו ועשו אותם:

260	37	25	<p>וישבו על־הארץ אשר נתתי לעבדי ליעקב אשר ישבו־בה אבותיכם וישבו עליה המה ובניהם ובני בניהם עד־עולם ודוד עבדי נשיא להם לעולם: וכרתי להם ברית שלום ברית עולם יהיה אותם ונתתים והרביתי אותם ונתתי את־מקדשי בתוכם לעולם:</p>
260	37	26	<p>והיה משכני עליהם והייתי להם לאלהים והמה יהי־לי לעם: וידעו הגוים כי אני יהוה מקדש את־ישראל בהיות מקדשי בתוכם לעולם:</p>
260	37	27	<p>ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:</p>
260	37	28	<p>בן־אדם שים פניך אל־גוג ארץ המגוג נשיא ראש משך ותבל והנבא עליו:</p>
260	38	1	<p>ואמרת כה אמר אדני יהוה הנני אליך גוג נשיא ראש משך ותבל:</p>
260	38	2	<p>ושובבתיך ונתתי חחים בלחיך והוצאתי אותך ואת־כל־חילך סוסים ופרשים לבשי מכלול כלם קהל רב צנה ומגן תפשי חרבות כלם:</p>
260	38	3	<p>פרס כוש ופוט אתם כלם מגן וכובע:</p>
260	38	4	<p>גמר וכל־אגפיה בית</p>

			תוגרמה ירכתי צפון ואת־כל־אגפיו עמים רבים אתך:
260	38	7	הכן והכן לך אתה וכל־קהלך הנקהלים עליך והיית להם למשמר:
260	38	8	מימים רבים תפקד באחרית השנים תבוא אל־ארץ משובבת מחרב מקבצת מעמים רבים על הרי ישראל אשר־היו לחרבה תמיד והיא מעמים הוצאה וישבו לבטח כלם:
260	38	9	ועלית כשאה תבוא כענן לכסות הארץ תהיה אתה וכל־אגפך ועמים רבים אותך:
260	38	10	כה אמר אדני יהוה והיה ביום ההוא יעלו דברים על־לבבך וחשבת מחשבת רעה:
260	38	11	ואמרת אעלה על־ארץ פרזות אבוא השקטים ישבי לבטח כלם ישבים באין חומה ובריח ודלתים אין להם:
260	38	12	לשלל שלל ולבז בז להשיב ידך על־חרבות נושבת ואל־עם מאסף מגוים עשה מקנה וקנין ישבי על־טבור הארץ:
260	38	13	שבא ודדן וסחרי תרשיש וכל־כפריה יאמרו לך הלשלל שלל אתה בא הלבז

			בז הקהלת קהלך לשאת כסף וזהב לקחת מקנה וקנין לשלל שלל גדול:
26O	38	14	לכן הנבא בן־אדם ואמרת לגוג כה אמר אדני יהוה הלווא ביום ההוא בשבת עמי ישראל לבטח תדע:
26O	38	15	ובאת ממקומך מירכתי צפון אתה ועמים רבים אתך רכבי סוסים כלם קהל גדול וחיל רב:
26O	38	16	ועלית על־עמי ישראל כענן לכסות הארץ באחרית הימים תהיה והבאותיך על־ארצי למען דעת הגוים אתי בהקדשי בך לעיניהם גוג:
26O	38	17	כה־אמר אדני יהוה האתה־הוא אשר־דברתי בימים קדמונים ביד עבדי נביאי ישראל הנבאים בימים ההם שנים להביא אתך עליהם:
26O	38	18	והיה ביום ההוא ביום בוא גוג על־אדמת ישראל נאם אדני יהוה תעלה חמתי באפי:
26O	38	19	ובקנאתי באש־עברתי דברתי אם־לא ביום ההוא יהיה רעש גדול על אדמת ישראל:
26O	38	20	ורעשו מפני דגי הים ועוף השמים וחית השדה

			<p>וכל־הרמש הרמש על־ האדמה וכל האדם אשר על־פני האדמה ונהרסו ההרים ונפלו המדרגות וכל־ חומה לארץ תפול:</p>
260	38	21	<p>וקראתי עליו לכל־הרי חרב נאם אדני יהוה חרב איש באחיו תהיה:</p>
260	38	22	<p>ונשפטתי אתו בדבר ובדם וגשם שוטף ואבני אלגביש אש וגפרית אמטיר עליו ועל־אגפיו ועל־עמים רבים אשר אתו:</p>
260	38	23	<p>והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי לעיני גוים רבים וידעו כי־אני יהוה:</p>
260	39	1	<p>ואתה בן־אדם הנבא על־גוג ואמרת כה אמר אדני יהוה הנני אליך גוג נשיא ראש משך ותבל:</p>
260	39	2	<p>ושבבתיך וששאתיך והעליתיך מירכתי צפון והבאותך על־הרי ישראל:</p>
260	39	3	<p>והכיתי קשתך מיד שמאולך וחציך מיד ימינך אפיל:</p>
260	39	4	<p>על־הרי ישראל תפול אתה וכל־אגפך ועמים אשר אתך לעיט צפור כל־ כנף וחית השדה נתתיך לאכלה:</p>
260	39	5	<p>על־פני השדה תפול כי אני דברתי נאם</p>

- אדני יהוה:
- 260 39 6 ושלחתי־אש במגוג
ובישבי האיים לבטח
וידעו כי־אני
יהוה:
- 260 39 7 ואת־שם קדשי אודיע
בתוך עמי ישראל
ולא־אחל
את־שם־קדשי עוד
וידעו הגוים
כי־אני יהוה קדוש
בישראל:
- 260 39 8 הנה באה ונהיתה
נאם אדני יהוה הוא
היום אשר דברתי:
- 260 39 9 ויצאו ישבי ערי
ישראל ובערו
והשיקו בנשק ומגן
וצנה בקשת ובחצים
ובמקל יד וברמח
ובערו בהם אש שבע
שנים:
- 260 39 10 ולא־ישאו עצים
מן־השדה ולא יחטבו
מן־היערים כי בנשק
יבערו־אש ושללו
את־שלליהם ובזזו
את־בזזיהם נאם
אדני יהוה:
- 260 39 11 והיה ביום ההוא
אתן לגוג מקום־שם
קבר בישראל גי
העברים קדמת הים
וחסמת היא
את־העברים וקברו
שם את־גוג
ואת־כל־המונה
וקראו גיא המון
גוג:
- 260 39 12 וקברום בית ישראל
למען טהר את־הארץ
שבעה חדשים:
- 260 39 13 וקברו כל־עם הארץ

			והיה להם לשם יום הכבדי נאם אדני יהוה:
260	39	14	ואנשי תמיד יבדילו עברים בארץ מקברים את־העברים את־הנותרים על־ פני הארץ לטהרה מקצה שבעה־חדשים יחקרו:
260	39	15	ועברו העברים בארץ וראה עצם אדם ובנה אצלו ציון עד קברו אתו המקברים אל־גיא המון גוג: וגם שם־עיר המונה וטהרו הארץ:
260	39	16	ואתה בן־אדם כה־אמר אדני יהוה אמר לצפור כל־כנף ולכל חית השדה הקבצו ובאו האספו מסביב על־זבחי אשר אני זבח לכם זבח גדול על הרי ישראל ואכלתם בשר ושתיתם דם:
260	39	18	בשר גבורים תאכלו ודם־נשיאי הארץ תשתו אילים כרים ועתודים פרים מריאי בשן כלם:
260	39	19	ואכלתם־חלב לשבעה ושתיתם דם לשכרון מזבחי אשר־זבחתי לכם:
260	39	20	ושבעתם על־שלחני סוס ורכב גבור וכל־איש מלחמה נאם אדני יהוה:
260	39	21	ונתתי את־כבודי בגוים וראו כל־הגוים את־משפטי

			אשר עשיתי ואת־
			ידי אשר־שמתי בהם:
260	39	22	וידעו בית ישראל
			כי אני יהוה
			אלהיהם מן־היום
			ההוא והלאה:
260	39	23	וידעו הגוים כי
			בעונם גלו
			בית־ישראל על אשר
			מעל־יבי ואסתר פני
			מהם ואתנם ביד
			צריהם ויפלו בחרב
			כלם:
260	39	24	כטמאתם וכפשעיהם
			עשיתי אתם ואסתר
			פני מהם:
260	39	25	לכן כה אמר אדני
			יהוה עתה אשיב
			את־שבית יעקב
			ורחמתי כל־בית
			ישראל וקנאתי לשם
			קדשי:
260	39	26	ונשו את־כלמתם
			ואת־כל־מעלם אשר
			מעל־יבי בשבתם
			על־אדמתם לבטח
			ואין מחריד:
260	39	27	בשובבי אותם
			מן־העמים וקבצתי
			אתם מארצות איביהם
			ונקדשתי במ לעיני
			הגוים רבים:
260	39	28	וידעו כי אני יהוה
			אלהיהם בהגלותי
			אתם אל־הגוים
			וכנסתים על־אדמתם
			ולא־אותיר עוד מהם
			שם:
260	39	29	ולא־אסתיר עוד פני
			מהם אשר שפכתי
			את־רוחי על־בית
			ישראל נאם אדני
			יהוה:

- 26O 40 1 בעשרים וחמש שנה
לגלותנו בראש השנה
בעשור לחדש בארבע
עשרה שנה אחר אשר
הכתה העיר בעצם
היום הזה היתה עלי
יד־יהוה ויבא אתי
שמה:
- 26O 40 2 במראות אלהים
הביאני אל־ארץ
ישראל ויניחני
אל־הר גבה מאד
ועליו כמבנה־עיר
מגב:
- 26O 40 3 ויביא אותי שמה
והנה־איש מראהו
כמראה נחשת
ופתיל־פשתים בידו
וקנה המדה והוא
עמד בשער:
- 26O 40 4 וידבר אלי האיש
בן־אדם ראה בעיניך
ובאזניך שמע ושים
לבך לכל אשר־אני
מראה אותך כי למען
הראותכה הבאתה הנה
הגד את־כל־אשר־אתה
ראה לבית ישראל:
- 26O 40 5 והנה חומה מחוץ
לבית סביב סביב
וביד האיש קנה
המדה שש־אמות באמה
וטפח וימד את־רחב
הבנין קנה אחד
וקומה קנה אחד:
- 26O 40 6 ויבוא אל־שער אשר
פניו דרך הקדימה
ויעל במעלותו וימד
את־סף השער קנה
אחד רחב ואת סף
אחד קנה אחד רחב:
- 26O 40 7 והתא קנה אחד ארך
וקנה אחד רחב ובין

			התאים חמש אמות וסף השער מאצל אולם השער מהבית קנה אחד:
26O	40	8	וימד את־אלם השער מהבית קנה אחד:
26O	40	9	וימד את־אלם השער שמנה אמות ואילו שתיים אמות ואלם השער מהבית:
26O	40	10	ותאי השער דרך הקדים שלשה מפה ושלשה מפה מדה אחת לשלשתם ומדה אחת לאילם מפה ומפו:
26O	40	11	וימד את־רחב פתח־השער עשר אמות ארך השער שלוש עשרה אמות:
26O	40	12	וגבול לפני התאות אמה אחת ואמה־אחת גבול מפה והתא שש־אמות מפו ושש אמות מפו:
26O	40	13	וימד את־השער מגג התא לגגו רחב עשרים וחמש אמות פתח נגד פתח:
26O	40	14	ויעש את־אילים ששים אמה ואל־איל החצר השער סביב סביב:
26O	40	15	ועל פני השער היאתון על־לפני אלם השער הפנימי חמשים אמה:
26O	40	16	וחלנות אטמות אל־התאים ואל אליהמה לפנימה לשער סביב סביב וכן לאלמות וחלונות סביב סביב לפנימה ואל־איל

תמרים:

26O 40 17 ויביאני אל־החצר

החיצונה והנה

לשכות ורצפה עשוי

לחצר סביב סביב

שלשים לשכות

אל־הרצפה:

26O 40 18 והרצפה אל־כתף

השערים לעמת ארך

השערים הרצפה

התחתונה:

26O 40 19 וימד רחב מלפני

השער התחתונה לפני

החצר הפנימי מחוץ

מאה אמה הקדים

והצפון:

26O 40 20 והשער אשר פניו

דרך הצפון לחצר

החיצונה מדד ארכו

ורחבו:

26O 40 21 ותאו שלושה מפו

ושלשה מפו ואילו

ואלמו היה כמדת

השער הראשון חמשים

אמה ארכו ורחב חמש

ועשרים באמה:

26O 40 22 וחלונו ואלמו

ותמרו כמדת השער

אשר פניו דרך

הקדים ובמעלות שבע

יעלו־בו ואילמו

לפניהם:

26O 40 23 ושער לחצר הפנימי

נגד השער לצפון

ולקדים וימד משער

אל־שער מאה אמה:

26O 40 24 ויולכני דרך הדרום

והנה־שער דרך

הדרום ומדד אילו

ואילמו כמדות

האלה:

26O 40 25 וחלונים לו

ולאילמו סביב סביב

			כהחלנות האלה
			חמשים אמה ארך
			ורחב חמש ועשרים
			אמה:
26O	40	26	ומעלות שבעה עלותו
			ואלמו לפניהם
			ותמרים לו אחד מפו
			ואחד מפו אל-
			אילו:
26O	40	27	ושער לחצר הפנימי
			דרך הדרום וימד
			משער אל-השער דרך
			הדרום מאה אמות:
26O	40	28	ויביאני אל-חצר
			הפנימי בשער הדרום
			וימד את-השער
			הדרום כמדות האלה:
26O	40	29	ותאו ואילו ואלמו
			כמדות האלה
			וחלונות לו ולאמו
			סביב סביב חמשים
			אמה ארך ורחב
			עשרים וחמש אמות:
26O	40	30	ואלמות סביב סביב
			ארך חמש ועשרים
			אמה ורחב חמש
			אמות:
26O	40	31	ואלמו אל-חצר
			החצונה ותמרים
			אל-אילו ומעלות
			שמונה מעלו:
26O	40	32	ויביאני אל-החצר
			הפנימי דרך הקדים
			וימד את-השער
			כמדות האלה:
26O	40	33	ותאו ואלו ואלמו
			כמדות האלה
			וחלונות לו ולאמו
			סביב סביב ארך
			חמשים אמה ורחב
			חמש ועשרים אמה:
26O	40	34	ואלמו לחצר
			החיצונה ותמרים

			אל־אלו מִפּוּ וּמִפּוּ וּשְׁמִנָה מַעֲלוֹת מַעֲלוֹ: וַיִּבְיֵאֵנִי אֶל־שַׁעַר הַצִּפּוֹן וּמִדָּד כִּמְדוֹת הָאֵלֶּה:
26O	40	35	תָּאוּ אֱלֹהֵי וָאֱלֹמוֹ וַחֲלוֹנוֹת לֹו סָבִיב סָבִיב אֶרֶךְ חֲמֻשִּׁים אִמָּה וּרְחֹב חֲמֻשׁ וְעֹשְׂרִים אִמָּה:
26O	40	36	וַאֲיִלֹּו לַחֲצַר הַחֲצִיזֹנָה וּתְמָרִים אֶל־אֵילֹו מִפּוּ וּמִפּוּ וּשְׁמִנָה מַעֲלוֹת מַעֲלוֹ: וּלְשֹׁכָה וּפִתְחָה בְּאֵילִים הַשַּׁעֲרִים שֵׁם יִדְיָחוּ אֶת־הָעֵלֶּה:
26O	40	37	וּבְאֵלֶם הַשַּׁעַר שְׁנַיִם שְׁלַחְנוֹת מִפּוּ וּשְׁנַיִם שְׁלַחְנוֹת מִפָּה לְשַׁחוּט אֵלֵיהֶם הָעוֹלָה וְהַחֲטָאת וְהָאֵשֶׁם:
26O	40	38	וְאֶל־הַכֶּתֶף מַחֲצֵה לְעוֹלָה לַפֶּתַח הַשַּׁעַר הַצִּפּוֹנָה שְׁנַיִם שְׁלַחְנוֹת וְאֶל־הַכֶּתֶף הָאַחֶרֶת אֲשֶׁר לְאֵלֶם הַשַּׁעַר שְׁנַיִם שְׁלַחְנוֹת:
26O	40	39	אַרְבַּעַת שְׁלַחְנוֹת מִפָּה וְאַרְבַּעַת שְׁלַחְנוֹת מִפָּה לְכֶתֶף הַשַּׁעַר שְׁמוֹנָה שְׁלַחְנוֹת אֵלֵיהֶם יִשְׁחָטוּ:
26O	40	40	וְאַרְבַּעַת שְׁלַחְנוֹת לְעוֹלָה אֲבִנֵי גִזִּית אֶרֶךְ אִמָּה אַחַת וַחֲצִי וּרְחֹב אִמָּה אַחַת וַחֲצִי וּגְבֵה אִמָּה אַחַת אֵלֵיהֶם וַיִּנְיָחוּ אֶת־הַכִּלִּים אֲשֶׁר יִשְׁחָטוּ אֶת־הָעוֹלָה בָּם וְהִזְבַּח:
26O	40	41	וְהַשְׁפֵּתִים טַפַּח אֶחָד
26O	40	42	
26O	40	43	

מוכנים בבית סביב

סביב ואל־השלחנות

בשר הקרבן:

26O 40 44 ומחוצה לשער

הפנימי לשכות שרים

בחצר הפנימי אשר

אל־כתף שער הצפון

ופניהם דרך הדרום

אחד אל־כתף שער

הקדים פני דרך

הצפן:

26O 40 45 וידבר אלי זה

הלשכה אשר פניה

דרך הדרום לכהנים

שמרי משמרת הבית:

26O 40 46 והלשכה אשר פניה

דרך הצפון לכהנים

שמרי משמרת המזבח

המה בני־ צדוק

הקרבים מבני־לוי

אל־יהוה לשרתו:

26O 40 47 וימד את־החצר ארך

מאה אמה ורחב מאה

אמה מרבעת והמזבח

לפני הבית:

26O 40 48 ויבאני אל־אלם

הבית וימד אל אלם

חמש אמות מפה וחמש

אמות מפה ורחב

השער שלש אמות מפו

ושלש אמות מפו:

26O 40 49 ארך האלם עשרים

אמה ורחב עשתי

עשרה אמה ובמעלות

אשר יעלו אליו

ועמדים אל־האילים

אחד מפה ואחד מפה:

26O 41 1 ויביאני אל־ההיכל

וימד את־האילים

שש־אמות רחב־מפו

ושש־אמות־רחב מפו

רחב האהל:

26O 41 2 ורחב הפתח עשר

			אמות וכתפות הפתח
			חמש אמות מפו וחמש
			אמות מפו וימד
			ארכו ארבעים אמה
			ורחב עשרים אמה:
26O	41	3	ובא לפנימה וימד
			איל־הפתח שתיים
			אמות והפתח שש
			אמות ורחב הפתח
			שבע אמות:
26O	41	4	וימד את־ארכו
			עשרים אמה ורחב
			עשרים אמה אל־פני
			ההיכל ויאמר אלי
			זה קדש הקדשים:
26O	41	5	וימד קיר־הבית שש
			אמות ורחב הצלע
			ארבע אמות סביב
			סביב לבית סביב:
26O	41	6	והצלעות צלע
			אל־צלע שלוש
			ושלשים פעמים
			ובאות בקיר
			אשר־לבית לצלעות
			סביב סביב להיות
			אחוזים ולא־יהיו
			אחוזים בקיר הבית:
26O	41	7	ורחבה ונסבה למעלה
			למעלה לצלעות כי
			מוסב־הבית למעלה
			למעלה סביב סביב
			לבית על־כן
			רחב־לבית למעלה
			וכן התחתונה יעלה
			על־העליונה
			לתיכונה:
26O	41	8	וראיתי לבית גבה
			סביב סביב מיסדות
			הצלעות מלו הקנה
			שש אמות אצילה:
26O	41	9	רחב הקיר אשר־לצלע
			אל־החוץ חמש אמות
			ואשר מנח בית

			צלעות אשר לבית:
26O	41	10	ובין הלשכות רחב עשרים אמה סביב לבית סביב סביב:
26O	41	11	ופתח הצלע למנח פתח אחד דרך הצפון ופתח אחד לדרום ורחב מקום המנח חמש אמות סביב סביב:
26O	41	12	והבנין אשר אל־פני הגזרה פאת דרך־הים רחב שבעים אמה וקיר הבנין חמש־אמות רחב סביב סביב וארכו תשעים אמה:
26O	41	13	ומדד את־הבית ארך מאה אמה והגזרה והבניה וקירותיה ארך מאה אמה:
26O	41	14	ורחב פני הבית והגזרה לקדים מאה אמה:
26O	41	15	ומדד ארך־הבנין אל־פני הגזרה אשר על־אחריה ואתוקיהא מפו ומפו מאה אמה וההיכל הפנימי ואלמי החצר:
26O	41	16	הספים והחלונים האטמות והאתיקים סביב לשלשתם נגד הסף שחיף עץ סביב סביב והארץ עדה־החלונות והחלונות מכסות:
26O	41	17	על־מעל הפתח ועדה־בית הפנימי ולחוץ ואל־כל־הקיר סביב סביב בפנימי ובחיצון מדות:
26O	41	18	ועשוי כרובים

ותמרים ותמרה
בין־כרוב לכרוב
ושנים פנים לכרוב:
26O 41 19 ופני אדם אל־התמרה
מפו ופני־כפיר
אל־התמרה מפו עשוי
אל־כל־הבית סביב
סביב:
26O 41 20 מהארץ עד־מעל הפתח
הכרובים והתמרים
עשויים וקיר ההיכל:
26O 41 21 ההיכל מזוזת רבעה
ופני הקדש המראה
כמראה:
26O 41 22 המזבח עץ שלוש
אמות גבה וארכו
שתיים־אמות
ומקצעותיו לו
וארכו וקירתיו עץ
וידבר אלי זה
השלחן אשר לפני
יהוה:
26O 41 23 ושתיים דלתות להיכל
ולקדש:
26O 41 24 ושתיים דלתות
לדלתות שתיים
מוסבות דלתות שתיים
לדלת אחת ושתי
דלתות לאחרת:
26O 41 25 ועשויה אליהן
אל־דלתות ההיכל
כרובים ותמרים
כאשר עשויים לקירות
ועב עץ אל־פני
האולם מהחוץ:
26O 41 26 וחלונים אטמות
ותמרים מפו ומפו
אל־כתפות האולם
וצלעות הבית
והעבים:
26O 42 1 ויוצאני אל־החצר
החיצונה הדרך דרך
הצפון ויבאני

			אל־הלשכה אשר נגד הגזרה ואשר־נגד הבנין אל־הצפון:
26O	42	2	אל־פני־ארך אמות המאה פתח הצפון והרחב חמשים אמות:
26O	42	3	נגד העשרים אשר לחצר הפנימי ונגד רצפה אשר לחצר החיצונה אתיק אל־ פני־אתיק בשלשים:
26O	42	4	ולפני הלשכות מהלך עשר אמות רחב אל־הפנימית דרך אמה אחת ופתחיהם לצפון:
26O	42	5	והלשכות העליונת קצרות כ־יוכלו אתיקים מהנה מהתחתנות ומהתכנות בנין:
26O	42	6	כי משלשות הנה ואין להן עמודים כעמודי החצרות על־כן נאצל מהתחתנות ומהתיכנות מהארץ:
26O	42	7	וגדר אשר־לחוץ לעמדת הלשכות דרך החצר החיצונה אל־פני הלשכות ארכו חמשים אמה:
26O	42	8	כ־ארך הלשכות אשר לחצר החיצונה חמשים אמה והנה על־פני ההיכל מאה אמה:
26O	42	9	ומתחתה לשכות האלה המבוא מהקדים בבוא להנה מהחצר החצנה:
26O	42	10	ברחב גדר החצר דרך הקדים אל־פני הגזרה ואל־פני הבנין לשכות:

26O	42	11	<p>ודרך לפניהם כמראה הלשכות אשר דרך הצפון כארכן כן רחבן וכל מוצאיהן וכמשפטיהן וכפתחיהן:</p>
26O	42	12	<p>וכפתחי הלשכות אשר דרך הדרום פתח בראש דרך דרך בפני הגדרת הגינה דרך הקדים בבואן:</p>
26O	42	13	<p>ויאמר אלי לשכות הצפון לשכות הדרום אשר אל־פני הגזרה הנה לשכות הקדש אשר יאכל־שם הכהנים אשר־קרובים ליהוה קדשי הקדשים שם יניחו קדשי הקדשים והמנחה והחטאת והאשם כי המקום קדש:</p>
26O	42	14	<p>בבאם הכהנים ולא־יצאו מהקדש אל־החצר החיצונה ושם יניחו בגדיהם אשר־ישרתו בהן כ־קדש הנה ילבשו בגדים אחרים וקרבו אל־אשר לעם:</p>
26O	42	15	<p>וכלה את־מדות הבית הפנימי והוציאני דרך השער אשר פניו דרך הקדים ומדדו סביב סביב:</p>
26O	42	16	<p>מדד רוח הקדים בקנה המדה חמש־אמות קנים בקנה המדה סביב:</p>
26O	42	17	<p>מדד רוח הצפון חמש־מאות קנים בקנה המדה סביב:</p>
26O	42	18	<p>את רוח הדרום מדד</p>

			חמש־מאות קנים בקנה המדה:
26O	42	19	סבב אל־רוח הים מדד חמש־מאות קנים בקנה המדה:
26O	42	20	לארבע רוחות מדדו חומה לו סביב סביב ארך חמש מאות ורחב חמש מאות להבדיל בין הקדש לחל:
26O	43	1	ויולכני אל־השער שער אשר פנה דרך הקדים:
26O	43	2	והנה כבוד אלהי ישראל בא מדרך הקדים וקולו כקול מים רבים והארץ האירה מכבדו:
26O	43	3	וכמראה המראה אשר ראיתי כמראה אשר־ראיתי בבאי לשחת את־העיר ומראות כמראה אשר ראיתי אל־נהר־כבר ואפל אל־פני:
26O	43	4	וכבוד יהוה בא אל־הבית דרך שער אשר פניו דרך הקדים:
26O	43	5	ותשאני רוח ותביאני אל־החצר הפנימי והנה מלא כבוד־יהוה הבית:
26O	43	6	ואשמע מדבר אלי מהבית ואיש היה עמד אצלי:
26O	43	7	ויאמר אלי בן־אדם את־מקום כסאי ואת־מקום כפות רגלי אשר אשכן־שם בתוך בני־ישראל לעולם ולא יטמאו עוד בית־ישראל שם

			קדשי המה ומלכיהם בזנותם ובפגרי מלכיהם במותם:
26O	43	8	בתתם ספם את־ספי ומזוזתם אצל מזוזתי והקיר בני וביניהם וטמאו את־שם קדשי בתועבותם אשר עשו ואכל אתם באפי:
	26O	43	9 עתה ירחקו את־זנותם ופגרי מלכיהם ממני ושכנתי בתוכם לעולם:
26O	43	10	אתה בן־אדם הגד את־בית־ישראל את־הבית ויכלמו מעונותיהם ומדדו את־תכנית:
26O	43	11	ואם־נכלמו מכל אשר־עשו צורת הבית ותכונתו ומוצאיו ומובאיו וכל־ צורתו ואת כל־חקתיו וכל־צורתו וכל־תורתו הודע אותם וכתב לעיניהם וישמרו את־כל־צורתו ואת־כל־חקתיו ועשו אותם:
	26O	43	12 זאת תורת הבית על־ראש ההר כל־גבלו סביב סביב קדש קדשים הנה־זאת תורת הבית:
26O	43	13	ואלה מדות המזבח באמות אמה אמה וטפח וחיק האמה ואמה־רחב וגבולה אל־שפתה סביב זרת

האחד וזה גב

המזבח:

ומחיק הארץ 14 43 26O

עדיהעזרה התחתונה

שתים אמות ורחב

אמה אחת ומהעזרה

הקטנה עדיהעזרה

הגדולה ארבע אמות

ורחב האמה:

וההראל ארבע אמות 15 43 26O

ומהאראיל ולמעלה

הקרנות ארבע:

והאראיל שתים עשרה 16 43 26O

ארך בשתים עשרה

רחב רבוע אל ארבעת

רבעיו:

והעזרה ארבע עשרה 17 43 26O

ארך בארבע עשרה

רחב אל ארבעת

רבעיה והגבול סביב

אותה חצי האמה

והחיקלה אמה סביב

ומעלתהו פנות

קדים:

ויאמר אלי בן־אדם 18 43 26O

כה אמר אדני יהוה

אלה חקות המזבח

ביום העשותו

להעלות עליו עולה

ולזרק עליו דם:

ונתתה אל־הכהנים 19 43 26O

הלויים אשר הם מזרע

צדוק הקרבים אלי

נאם אדני יהוה

לשרתני פר בן־בקר

לחטאת:

ולקחת מדמו ונתתה 20 43 26O

על־ארבע קרנתיו

ואל־ארבע פנות

העזרה ואל־ הגבול

סביב וחטאת אותו

וכפרתהו:

ולקחת את הפר 21 43 26O

			החטאת ושרפו במפקד הבית מחוץ למקדש:
26O	43	22	וביום השני תקריב שעיר־עזים תמים לחטאת וחטאו את־המזבח כאשר חטאו בפר:
26O	43	23	בכלותך מחטא תקריב פר בן־בקר תמים ואיל מן־הצאן תמים:
26O	43	24	והקרבתם לפני יהוה והשליכו הכהנים עליהם מלח והעלו אותם עלה ליהוה:
26O	43	25	שבעת ימים תעשה שעיר־חטאת ליום ופר בן־בקר ואיל מן־הצאן תמימים יעשו:
26O	43	26	שבעת ימים יכפרו את־המזבח וטהרו אתו ומלאו ידו:
26O	43	27	ויכלו את־הימים והיה ביום השמיני והלאה יעשו הכהנים על־המזבח את־עולותיכם ואת־שלמיכם ורצאתי אתכם נאם אדני יהוה:
26O	44	1	וישב אתי דרך שער המקדש החיצון הפנה קדים והוא סגור:
26O	44	2	ויאמר אלי יהוה השער הזה סגור יהיה לא יפתח ואיש לא־יבא בו כי יהוה אלהי־ישראל בא בו והיה סגור:
26O	44	3	את־הנשיא נשיא הוא ישב־בו לאכול־לחם לפני יהוה מדרך

			אלם השער יבוא ומדרכו יצא:
26O	44	4	ויביאני דרך־שער הצפון אל־פני הבית וארא והנה מלא כבוד־יהוה את־בית יהוה ואפל אל־פני: ויאמר אלי יהוה
26O	44	5	בן־אדם שים לבך וראה בעיניך ובאזניך שמע את כל־אשר אני מדבר אתך לכל־חקות בית־יהוה ולכל־תורתו ושמע לבך למבוא הבית בכל מוצאי המקדש: ואמרת אל־מרי
26O	44	6	אל־בית ישראל כה אמר אדני יהוה רב־לכם מכל־ תועבותיכם בית ישראל:
26O	44	7	בהביאכם בני־נכר ערל־לב וערלי בשר להיות במקדשי לחללו את־ביתי בהקריבכם את־לחמי חלב ודם ויפרו את־בריתי אל כל־תועבותיכם: ולא שמרתם משמרת קדשי ותשימון לשמרי משמרתי במקדשי לכם:
26O	44	8	כה־אמר אדני יהוה כל־בן־נכר ערל לב וערל בשר לא יבוא אל־מקדשי לכל־בן־נכר אשר בתוך בני ישראל:
26O	44	9	כי אס־הלויים אשר רחקו מעלי בתעות
26O	44	10	

ישראל אשר תעו
מעלי אחרי גלוליהם
ונשאו עונם:

26O 44 11 והיו במקדשי
משרתים פקדות
אל־שערי הבית
ומשרתים את־הבית
המה ישחטו את־העלה
ואת־הזבח לעם והמה
יעמדו לפניהם
לשרתם:

26O 44 12 יען אשר ישרתו
אותם לפני גלוליהם
והיו לבית־ישראל
למכשול עון על־כן
נשאתי ידי עליהם
נאם אדני יהוה
ונשאו עונם:

26O 44 13 ולא־יגשו אלי לכהן
לי ולגשת
על־כל־קדשי
אל־קדשי הקדשים
ונשאו כלמתם
ותועבותם אשר עשו:

26O 44 14 ונתתי אותם שמרי
משמרת הבית לכל
עבדתו ולכל אשר
יעשה בו:

26O 44 15 והכהנים הלויים בני
צדוק אשר שמרו
את־משמרת מקדשי
בתעות בני־ישראל
מעלי המה יקרבו
אלי לשרתני ועמדו
לפני להקריב לי
חלב ודם נאם אדני
יהוה:

26O 44 16 המה יבאו אל־מקדשי
והמה יקרבו
אל־שלחני לשרתני
ושמרו את־משמרת־י:

26O 44 17 והיה בבואם
אל־שערי החצר

הפנימית בגדי
פשתים ילבשו
ולא־יעלה עליהם
צמר בשרתם בשערי
החצר הפנימית
וביתה:

26O 44 18 פארי פשתים יהיו
על־ראשם ומכנסי
פשתים יהיו
על־מתניהם לא
יחגרו ביזע:

26O 44 19 ובצאתם אל־החצר
החיצונה אל־החצר
החיצונה אל־העם
יפשטו את־ בגדיהם
אשר־המה משרתם במ
והניחו אותם בלשכת
הקדש ולבשו בגדים
אחרים ולא־יקדשו
את־העם בבגדיהם:

26O 44 20 וראשם לא יגלחו
ופרע לא ישלחו
כסום יכסמו
את־ראשיהם:

26O 44 21 ויין לא־ישתו
כל־כהן בבואם
אל־החצר הפנימית:

26O 44 22 ואלמנה וגרושה
לא־יקחו להם לנשים
כי אם־בתולת מזרע
בית ישראל והאלמנה
אשר תהיה אלמנה
מכהן יקחו:

26O 44 23 ואת־עמי יורו בין
קדש לחל ובין־טמא
לטהור יודעם:

26O 44 24 ועל־ריב המה יעמדו
לשפט במשפטי
ושפטהו ואת־תורת
ואת־חקתי בכל־
מועדי ישמרו
ואת־שבתותי יקדשו:

26O 44 25 ואל־מת אדם לא

יבוא לטמאה כי
אם־לאב ולאם ולבן
ולבת לאח ולאחות
אשר־לא־היתה לאיש
יטמאו:

26O 44 26 ואחרי טהרתו שבעת
ימים יספרו־לו:

26O 44 27 וביום באו אל־הקדש
אל־החצר הפנימית
לשרת בקדש יקריב
חטאתו נאם אדני
יהוה:

26O 44 28 והיתה להם לנחלה
אני נחלתם ואחזה
לא־תתנו להם

בישראל אני אחזתם:

26O 44 29 המנחה והחטאת
והאשם המה יאכלום
וכל־חרם בישראל
להם יהיה:

26O 44 30 וראשית כל־בכורי
כל וכל־תרומת כל
מכל תרומותיכם
לכהנים יהיה
וראשית ערסותיכם
תתנו לכהן להניח
ברכה אל־ביתך:

26O 44 31 כל־נבלה וטרפה
מן־העוף ומן־הבהמה
לא יאכלו הכהנים:

26O 45 1 ובהפילכם את־הארץ
בנחלה תרימו תרומה
ליהוה קדש מן־הארץ
ארך חמשה ועשרים
אלף ארך ורחב עשרה
אלף קדש־הוא

בכל־גבולה סביב:

26O 45 2 יהיה מזה אל־הקדש
חמש מאות בחמש
מאות מרבע סביב
וחמשים אמה מגרש
לו סביב:

26O 45 3 ומן־המדה הזאת

תמוד ארך חמש
ועשרים אלף ורחב
עשרת אלפים וכו'
יהיה המקדש קדש
קדשים:

260 45 4 קדש מן־הארץ הוא
לכהנים משרתי

המקדש יהיה הקרבים
לשרת את־יהוה והיה
להם מקום לבתים
ומקדש למקדש:

260 45 5 וחמשה ועשרים אלף
ארך ועשרת אלפים
רחב יהיה ללוים
משרתי הבית להם

לאחזה עשרים לשכת:

260 45 6 ואחזת העיר תתנו
חמשת אלפים רחב
וארך חמשה ועשרים
אלף לעממת תרומת
הקדש לכל־בית
ישראל יהיה:

260 45 7 ולנשיא מזה ומזה
לתרומת הקדש
ולאחזת העיר
אל־פני תרומת־הקדש
ואל־ פני אחזת

העיר מפאת־ים ימה
ומפאת־קדמה קדימה
וארך לעמות אחד
החלקים מגבול ים
אל־גבול קדימה:

260 45 8 לארץ יהיה־לו
לאחזה בישראל
ולא־יונו עוד
נשיאי את־עמי
והארץ יתנו
לבית־ישראל
לשבטיהם:

260 45 9 כה־אמר אדני יהוה
רב־לכם נשיאי
ישראל חמס ושד
הסירו ומשפט וצדקה

עשו הרימו גרשתיכם
מעל עמי נאם אדני
יהוה:

260 45 10 מאזני־צדק
ואיפת־צדק ובת־צדק
יהי לכם:

260 45 11 האיפה והבת תכן
אחד יהיה לשאת
מעשר החמר הבת
ועשירת החמר האיפה
אל־החמר יהיה
מתכנתו:

260 45 12 והשקל עשרים גרה
עשרים שקלים חמשה
ועשרים שקלים עשרה
וחמשה שקל המנה
יהיה לכם:

260 45 13 זאת התרומה אשר
תרימו ששית האיפה
מחמר החטים וששיתם
האיפה מחמר
השערים:

260 45 14 וחק השמן הבת השמן
מעשר הבת מן־הכר
עשרת הבתים חמר
כי־עשרת הבתים
חמר:

260 45 15 ושה־אחת מן־הצאן
מן־המאתים ממשקה
ישראל למנחה
ולעולה ולשלמים
לכפר עליהם נאם
אדני יהוה:

260 45 16 כל העם הארץ יהיו
אל־התרומה הזאת
לנשיא בישראל:

260 45 17 ועל־הנשיא יהיה
העולות והמנחה
והנסך בחגים
ובחדשים ובשבתות
בכל־ מועדי בית
ישראל הוא־יעשה
את־החטאת

			ואת־המנחה
			ואת־העולה ואת־
			השלמים לכפר בעד
			בית־ישראל:
260	45	18	כה־אמר אדני יהוה
			בראשון באחד לחדש
			תקח פר־בן־בקר
			תמים וחטאת
			את־המקדש:
260	45	19	ולקח הכהן מדם
			החטאת ונתן
			אל־מזוזת הבית
			ואל־ארבע פנות
			העזרה למזבח
			ועל־מזוזת שער
			החצר הפנימית:
260	45	20	וכן תעשה בשבעה
			בחדש מאיש שגה
			ומפתי וכפרתם
			את־הבית:
260	45	21	בראשון בארבעה עשר
			יום לחדש יהיה לכם
			הפסח חג שבעות
			ימים מצות יאכל:
260	45	22	ועשה הנשיא ביום
			ההוא בעדו ובעד
			כל־עם הארץ פר
			חטאת:
260	45	23	ושבעת ימי־החג
			יעשה עולה ליהוה
			שבעת פרים ושבעת
			אילים תמימים ליום
			שבעת הימים וחטאת
			שעיר עזים ליום:
260	45	24	ומנחה איפה לפר
			ואיפה לאיל יעשה
			ושמן הין לאיפה:
260	45	25	בשביעי בחמשה עשר
			יום לחדש בחג יעשה
			כאלה שבעת הימים
			כחטאת כעלה וכמנחה
			וכשמן:
260	46	1	כה־אמר אדני יהוה

שער החצר הפנימית
הפנה קדים יהיה
סגור ששת ימי
המעשה וביום השבת
יפתח וביום החדש
יפתח:

260 46 2 ובא הנשיא דרך
אולם השער מחוץ
ועמד על-מזוזת
השער ועשו הכהנים
את-עולתו
ואת-שלמיו והשתחוה
על-מפתן השער ויצא
והשער לא-יסגר עד-
הערב:

260 46 3 והשתחוו עמ-הארץ
פתח השער ההוא
בשבתות ובחדשים
לפני יהוה:

260 46 4 והעלה אשר-יקרב
הנשיא ליהוה ביום
השבת ששה כבשים
תמימים ואיל תמים:

260 46 5 ומנחה איפה לאיל
ולכבשים מנחה מתת
ידו ושמן הין
לאיפה:

260 46 6 וביום החדש פר
בן-בקר תמימים וששת
כבשם ואיל תמימים
יהיו:

260 46 7 ואיפה לפר ואיפה
לאיל יעשה מנחה
ולכבשים כאשר תשיג
ידו ושמן הין
לאיפה:

260 46 8 ובבוא הנשיא דרך
אולם השער יבוא
ובדרכו יצא:

260 46 9 ובבוא עמ-הארץ
לפני יהוה במועדים
הבא דרך-שער צפון
להשתחות יצא

דרך־שער נגב והבא
דרך־שער נגב יצא
דרך־שער צפונה לא
ישוב דרך השער
אשר־בא בו כי נכחו
יצאו:

26O 46 10 והנשיא בתוכם
בבואם יבוא ובצאתם
יצאו:

26O 46 11 ובחגים ובמועדים
תהיה המנחה איפה
לפר ואיפה לאיל
ולכבשים מתת ידו
ושמן הין לאיפה:

26O 46 12 וכייעשה הנשיא
נדבה עולה
אור־שלמים נדבה
ליהוה ופתח לו את
השער הפנה קדים
ועשה את־עלתו
ואת־שלמיו כאשר
יעשה ביום השבת
ויצא וסגר את־השער
אחרי צאתו:

26O 46 13 וכבש בן־שנתו תמים
תעשה עולה ליום
ליהוה בבקר בבקר
תעשה אתו:

26O 46 14 ומנחה תעשה עליו
בבקר בבקר ששית
האיפה ושמן שלישית
ההין לרס את־הסלת
מנחה ליהוה חקות
עולם תמיד:

26O 46 15 ועשו את־הכבש
ואת־המנחה
ואת־השמן בבקר
בבקר עולת תמיד:

26O 46 16 כה־אמר אדני יהוה
כי־יתן הנשיא מתנה
לאיש מבניו נחלתו
היא לבניו תהיה
אחזתם היא בנחלה:

- 26O 46 17 וכִּי־יִתֵּן מִתְּנָה
מִנְחָלָתוֹ לְאֶחָד
מֵעֲבָדָיו וְהִיתָה לוֹ
עַד־שֶׁנֶּת הַדְּרוֹר וּשְׁבַת
לְנָשִׂיא אֶךְ נִחְלָתוֹ
בְּנָיו לָהֶם תִּהְיֶה:
26O 46 18 וְלֹא־יִקַּח הַנָּשִׂיא
מִנְחָלָת הָעָם לְהוֹנֵתָם
מֵאֲחֻזָּתָם מֵאֲחֻזָּתוֹ
יִנְחַל אֶת־בְּנָיו לְמַעַן
אֲשֶׁר לֹא־יִפְצוּ עִמִּי
אִישׁ מֵאֲחֻזָּתוֹ:
26O 46 19 וַיְבִיאֵנִי בַּמִּבּוֹא אֲשֶׁר
עַל־כֶּתֶף הַשַּׁעַר
אֱלֹהֵי־לְשָׁכוֹת הַקֹּדֶשׁ
אֱלֹהֵי־הַכֹּהֲנִים הַפְּנוּת
צִפּוֹנָה וְהַנֶּהֱשֵׁם
מִקּוֹם בִּירְכָתָם יָמָּה:
26O 46 20 וַיֹּאמֶר אֵלַי זֶה
הַמִּקּוֹם אֲשֶׁר
יִבְשׁוּ־שָׁם הַכֹּהֲנִים
אֶת־הָאֵשׁ וְאֶת־הַחֹטֵאת
אֲשֶׁר יֵאָפוּ אֶת־הַמִּנְחָה
לְבִלְתִּי הוֹצִיא
אֱלֹהֵי־הַחֹצֵר הַחִיצוֹנָה
לְקַדֵּשׁ אֶת־הָעָם:
26O 46 21 וַיּוֹצִיאֵנִי אֱלֹהֵי־הַחֹצֵר
הַחִיצוֹנָה וַיַּעֲבִירֵנִי
אֶל־אַרְבַּעַת מְקָצוּעֵי
הַחֹצֵר וְהֵנָּה חֹצֵר
בַּמִּקְצָע הַחֹצֵר חֹצֵר
בַּמִּקְצָע הַחֹצֵר:
26O 46 22 בְּאַרְבַּעַת מְקָצְעוֹת
הַחֹצֵר חֹצְרוֹת קִטְרוֹת
אַרְבַּעִים אֶרֶךְ וּשְׁלֹשִׁים
רָחֵב מִדָּה אֶחָת
לְאַרְבַּעַתָּם מֵהַקְצָעוֹת:
26O 46 23 וְטוֹר סָבִיב בָּהֶם
סָבִיב לְאַרְבַּעַתָּם
וּמִבְּשָׁלוֹת עֲשׂוּי מִתַּחַת
הַטִּירוֹת סָבִיב:
26O 46 24 וַיֹּאמֶר אֵלַי אֱלֹהֵי בֵּית
הַמִּבְּשָׁלִים אֲשֶׁר

			יבשלורשם משרתי הבית את־זבח העם: וישבני אל־פתח הבית והנה־מים יצאים מתחת מפתן הבית קדימה כי־פני הבית קדים והמים ירדו מתחת מכתף הבית הימנית מנגב למזבח:
26O	47	1	ויוצאני דרך־שער צפונה ויסבני דרך חוץ אל־שער החוץ דרך הפונה קדים והנה־מים מפכים מן־הכתף הימנית:
26O	47	2	בצאת־האיש קדים וקו בידו וימד אלף באמה ויעברני במים מי אפסים:
26O	47	3	וימד אלף ויעברני במים מים ברכים וימד אלף ויעברני מי מתנים:
26O	47	4	וימד אלף נחל אשר לא־אוכל לעבר כי־גאו המים מי שחו נחל אשר לא־ יעבר:
26O	47	5	ויאמר אלי הראית בן־אדם ויולכני וישבני שפת הנחל:
26O	47	6	בשובני והנה אל־שפת הנחל עץ רב מאד מזה ומזה:
26O	47	7	ויאמר אלי המים האלה יוצאים אל־הגלילה הקדמונה וירדו על־הערבה ובאו הימה אל־הימה המוצאים ונרפאו המים:
26O	47	8	והיה כל־נפש חיה
26O	47	9	

אשר־ישרץ אל
כל־אשר יבוא שם
נחלים יחיה והיה
הדגה רבה מאד כי
באו שמה המים האלה
וירפאו וחי כל
אשר־יבוא שמה
הנחל:

26O 47 10 והיה יעמדו עליו
דוגים מעין גדי
ועד־עין עגלים
משטוח לחרמים יהיו
למינה תהיה דגתם
כדגת הים הגדול
רבה מאד:

26O 47 11 בצאתו וגבאיו ולא
ירפאו למלח נתנו:

26O 47 12 ועל־הנחל יעלה
על־שפתו מזה ומזה
כל־עץ־מאכל
לא־יבול עלהו ולא־
יתם פריו לחדשיו
יבכר כי מימיו
מן־המקדש המה
יוצאים והיו פריו
למאכל ועלהו
לתרופה:

26O 47 13 כה אמר אדני יהוה
גה גבול אשר
תנחלו את־הארץ
לשני עשר שבטי
ישראל יוסף חבלים:

26O 47 14 ונחלתם אותה איש
כאחיו אשר נשאתי
את־ידי לתתה
לאבתיכם ונפלה
הארץ הזאת לכם
בנחלה:

26O 47 15 וזה גבול הארץ
לפאת צפונה מן־הים
הגדול הדרך חתלן
לבוא צדדה:

26O 47 16 חמת ברותה סברים

אשר בין־גבול דמשק
ובין גבול חמת חצר
התיכון אשר

אל־גבול חורן:

26O 47 17 והיה גבול מן־הים
חצר עינן גבול
דמשק וצפון צפונה
וגבול חמת ואת פאת
צפון:

26O 47 18 ופאת קדים מבין
חורן ומבין־דמשק
ומבין הגלעד ומבין
ארץ ישראל הירדן
מגבול על־הים
הקדמוני תמדו ואת
פאת קדימה:

26O 47 19 ופאת נגב תימנה
מתמר עד־מי מריבות
קדש נחלה אל־הים
הגדול ואת
פאת־תימנה נגבה:

26O 47 20 ופאת־ים הים הגדול
מגבול עד־נכח לבוא
חמת זאת פאת־ים:

26O 47 21 וחלקתם את־הארץ
הזאת לכם לשבטי
ישראל:

26O 47 22 והיה תפלו אותה
בנחלה לכם ולהגרים
הגרים בתוכם
אשר־הולדו בנים
בתוכם והיו לכם
כאזרח בבני ישראל
אתכם יפלו בנחלה
בתוך שבטי ישראל:

26O 47 23 והיה בשבט אשר־גר
הגר אתו שם תתנו
נחלתו נאם אדני
יהוה:

26O 48 1 ואלה שמות השבטים
מקצה צפונה אל־יד
דרך־חתלן לבוא־חמת
חצר עינן גבול

			דמשק צפונה אל־יד חמת והי־לו פאת־קדים הים דן אחד:
26O	48	2	ועל גבול דן מפאת קדים עד־פאת־ימה אשר אחד:
26O	48	3	ועל גבול אשר מפאת קדימה ועד־פאת־ימה נפתלי אחד:
26O	48	4	ועל גבול נפתלי מפאת קדמה עד־פאת־ימה מנשה אחד:
26O	48	5	ועל גבול מנשה מפאת קדמה עד־פאת־ימה אפרים אחד:
26O	48	6	ועל גבול אפרים מפאת קדים ועד־פאת־ימה ראובן אחד:
26O	48	7	ועל גבול ראובן מפאת קדים עד־פאת־ימה יהודה אחד:
26O	48	8	ועל גבול יהודה מפאת קדים עד־פאת־ימה תהיה התרומה אשר־תרימו חמשה ועשרים אלף רחב וארך כאחד החלקים מפאת קדימה עד־פאת־ימה והיה המקדש בתוכו:
26O	48	9	התרומה אשר תרימו ליהוה ארך חמשה ועשרים אלף ורחב עשרת אלפים:
26O	48	10	ולאלה תהיה תרומת־הקדש לכהנים צפונה חמשה ועשרים אלף וימה רחב עשרת

			אלפים וקדימה רחב עשרת אלפים ונגבה ארץ חמשה ועשרים אלף והיה מקדשיהוה בתוכו:
260	48	11	לכהנים המקדש מבני צדוק אשר שמרו משמרתו אשר לא־תעו בתעות בני ישראל כאשר תעו הלויים: והיתה להם תרומיה מתרומת הארץ קדש קדשים אל־גבול הלויים:
260	48	13	והלויים לעמת גבול הכהנים חמשה ועשרים אלף ארץ ורחב עשרת אלפים כל־ארץ חמשה ועשרים אלף ורחב עשרת אלפים: ולא־ימכרו ממנו ולא ימר ולא יעבור ראשית הארץ כִּי־קדש ליהוה:
260	48	15	וחמשת אלפים הנותר ברחב על־פני חמשה ועשרים אלף חל־הוא לעיר למושב ולמגרש והיתה העיר בתוכה:
260	48	16	ואלה מדותיה פאת צפון חמש מאות וארבעת אלפים ופאת־נגב חמש חמש מאות וארבעת אלפים ומפאת קדים חמש מאות וארבעת אלפים ופאת־ימה חמש מאות וארבעת אלפים: והיה מגרש לעיר צפונה חמשים ומאתים ונגבה חמשים ומאתים
260	48	17	

			וקדימה חמשים ומאתים וימה חמשים ומאתים:
260	48	18	והנותר בארך לעמת תרומת הקדש עשרת אלפים קדימה ועשרת אלפים ימה והיה לעמת תרומת הקדש והיתה תבואתה ללחם לעבדי העיר: והעבד העיר
	260	48	19 יעבדוהו מכל שבטי ישראל:
260	48	20	כל־התרומה חמשה ועשרים אלף בחמשה ועשרים אלף רביעית תרימו את־תרומת הקדש אל־אחזת העיר:
260	48	21	והנותר לנשיא מזה ומזה לתרומת־הקדש ולאחזת העיר אל־פני חמשה ועשרים אלף תרומה עד־גבול קדימה וימה על־פני חמשה ועשרים אלף על־ גבול ימה לעמת חלקים לנשיא והיתה תרומת הקדש ומקדש הבית בתוכה:
	260	48	22 ומאחזת הלויים ומאחזת העיר בתוך אשר לנשיא יהיה בין גבול יהודה ובין גבול בנימן לנשיא יהיה:
260	48	23	ויתר השבטים מפאת קדימה עד־פאת־ימה בנימן אחד:
	260	48	24 ועל גבול בנימן מפאת קדימה עד־פאת־ימה שמעון

אחד:

26O 48 25 ועל גבול שמעון
מפאת קדימה
עד־פאת־ימה יששכר

אחד:

26O 48 26 ועל גבול יששכר
מפאת קדימה
עד־פאת־ימה זבולן

אחד:

26O 48 27 ועל גבול זבולן
מפאת קדמה
עד־פאת־ימה גד

אחד:

26O 48 28 ועל גבול גד
אל־פאת נגב תימנה
והיה גבול מתמר מי
מריבת קדש נחלה
על־הים הגדול:

26O 48 29 זאת הארץ
אשר־תפילו מנחלה
לשבטי ישראל ואלה
מחלקותם נאם אדני
יהוה:

26O 48 30 ואלה תוצאת העיר
מפאת צפון חמש
מאות וארבעת אלפים
מדה:

26O 48 31 ושערי העיר
על־שמות שבטי
ישראל שערים שלושה
צפונה שער ראובן
אחד שער יהודה אחד
שער לוי אחד:

26O 48 32 ואל־פאת קדימה חמש
מאות וארבעת אלפים
ושערים שלשה ושער
יוסף אחד שער
בנימן אחד שער דן
אחד:

26O 48 33 ופאת־נגבה חמש
מאות וארבעת אלפים
מדה ושערים שלשה
שער שמעון אחד שער

			יששכר אחד שער זבולן אחד:
26O	48	34	פאת־ימה חמש מאות וארבעת אלפים שעריהם שלשה שער גד אחד שער אשר אחד שער נפתלי אחד:
26O	48	35	סביב שמנה עשר אלף ושם־העיר מיום יהוה שמה:
27O	1	1	בשנת שלוש למלכות יהויקים מלך־יהודה בא נבוכדנאצר מלך־בבל ירושלם ויצר עליה:
27O	1	2	ויתן אדני בידו את־יהויקים מלך־יהודה ומקצת כלי בית־האלהים ויביאם ארץ־שנער בית אל־היו ואת־הכלים הביא בית אוצר אל־היו:
27O	1	3	ויאמר המלך לאשפנז רב סריסיו להביא מבני ישראל ומזרע המלוכה ומן־ הפרתמים:
27O	1	4	ילדים אשר אין־בהם כל־מאום וטובי מראה ומשכילים בכל־חכמה וידעי דעת ומביני מדע ואשר כח בהם לעמד בהיכל המלך וללמד ספר ולשון כשדים:
27O	1	5	וימן להם המלך דבר־יום ביומו מפת־בג המלך ומיין משתיו ולגדלם שנים שלוש ומקצתם יעמדו לפני המלך:

270	1	6	ויהי בהם מבני יהודה דניאל חנניה מישאל ועזריה:
270	1	7	וישם להם שר הסריסים שמות וישם לדניאל בלטשאצר ולחנניה שדרך ולמישאל מישך ולעזריה עבד נגו:
270	1	8	וישם דניאל על־לבו אשר לא־יתגאל בפתבג המלך וביין משתיו ויבקש משר הסריסים אשר לא יתגאל:
270	1	9	ויתן האלהים את־דניאל לחסד ולרחמים לפני שר הסריסים:
270	1	10	ויאמר שר הסריסים לדניאל ירא אני את־אדני המלך אשר מנה את־מאכלכם ואת־משתיכם אשר למה יראה את־פניכם זעפים מן־הילדים אשר כגילכם וחיבתם את־ראשי למלך:
270	1	11	ויאמר דניאל אל־המלצר אשר מנה שר הסריסים על־דניאל חנניה מישאל ועזריה:
270	1	12	נס־נא את־עבדיך ימים עשרה ויתנור־לנו מן־הזרעים ונאכלה ומים ונשתה:
270	1	13	ויראו לפניך מראינו ומראה הילדים האכלים את פתבג המלך וכאשר תראה עשה

			עם־עבדיך:
27O	1	14	וישמע להם לדבר הזה וינסם ימים עשרה:
27O	1	15	ומקצת ימים עשרה נראה מראיהם טוב ובריאי בשר מן־כל־הילדים האכלים את פתבג המלך:
27O	1	16	ויהי המלצר נשא את־פתבגם ויין משתיהם ונתן להם זרענים:
27O	1	17	והילדים האלה ארבעתם נתן להם האלהים מדע והשכל בכל־ספר וחכמה ודניאל הבין בכל־חזון וחלמות:
27O	1	18	ולמקצת הימים אשר־אמר המלך להביאם ויביאם שר הסריסים לפני נבכדנצר:
27O	1	19	וידבר אתם המלך ולא נמצא מכלם כדניאל חנניה מישאל ועזריה ויעמדו לפני המלך:
27O	1	20	וכל דבר חכמת בינה אשר־בקש מהם המלך וימצאם עשר ידות על כל־החרטמים האשפים אשר בכל־מלכותו:
27O	1	21	ויהי דניאל עד־שנת אחת לכורש המלך:
27O	2	1	ובשנת שתיים למלכות נבכדנצר חלם נבכדנצר חלמות ותתפעם רוחו ושנתו נהיתה עליו:

- 270 2 2 ויאמר המלך לקרא
לחרטמים ולאשפים
ולמכשפים ולכשדים
להגיד למלך חלמתיו
ויבאו ויעמדו לפני
המלך:
- 270 2 3 ויאמר להם המלך
חלום חלמתי ותפעם
רוחי לדעת
את־החלום:
- 270 2 4 וידברו הכשדים
למלך ארמית מלכא
לעלמין חיי אמר
חלמא לעבדיך ופשרא
נחוא:
- 270 2 5 ענה מלכא ואמר
לכשדיא מלתא מני
אזדא הן לא
תהודעונני חלמא
ופשרה הדמין
תתעבדון ובתיכון
נולי יתשמון:
- 270 2 6 והן חלמא ופשרה
תהחון מתנן ונבזבה
ויקר שגיא תקבלון
מן־קדמי להן חלמא
ופשרה החוני:
- 270 2 7 ענו תנינות ואמרין
מלכא חלמא יאמר
לעבדוהי ופשרה
נהחיה:
- 270 2 8 ענה מלכא ואמר
מן־יצייב ידע אנה
די עדנא אנתון
זבנין כל־קבל די
חזיתון די אזדא
מני מלתא:
- 270 2 9 די הן־חלמא לא
תהודענני חדה־היא
דתכון ומלה כדבה
ושחיתה הזמנתון
למאמר קדמי עד די
עדנא ישתנא להן

חלמא אמרו לי

ואנדע די פשרה

תהוונני:

ענו כשדיא 10 2 270

קדם-מלכא ואמרינ

לא-איתי אנש

על-יבשתא די מלת

מלכא יוכל להחוייה

כל-קבל די כל-מלך

רב ושליט מלה כדנה

לא שאל לכל-חרטם

ואשף וכשדי:

ומלתא די-מלכה שאל 11 2 270

יקירה ואחרן לא

איתי די יחונה קדם

מלכא להן אלהין די

מדרהון עם-בשרא לא

איתוהי:

כל-קבל דנה מלכא 12 2 270

בנס וקצף שגיא

ואמר להובדה לכל

חכימי בבל:

ודתא נפקת וחכימיא 13 2 270

מתקטלין ובעו

דניאל וחברוהי

להתקטלה:

באדין דניאל התיב 14 2 270

עטא וטעם לאריוך

רב-טבחיא די מלכא

די נפק לקטלה

לחכימי בבל:

ענה ואמר לאריוך 15 2 270

שליטא די-מלכא

על-מה דתא מהחצפה

מן-קדם מלכא אדין

מלתא הודע אריוך

לדניאל:

ודניאל על ובעה 16 2 270

מן-מלכא די זמן

ינתן-לה ופשרא

להחוייה למלכא:

אדין דניאל לביתה 17 2 270

אזל ולחנניה מישאל

ועזריה חברוהי

מלתא הודע:

18 2 270 ורחמין למבעא

מך־קדם אלה שמיא

על־רזה דנה די לא

יהבדון דניאל

וחברוהי עם־שאר

חכימי בבל:

19 2 270 אדין לדניאל בחזוא

די־ליליא רזה גלי

אדין דניאל ברך

לאלה שמיא:

20 2 270 ענה דניאל ואמר

להוא שמה די־אלהא

מברך מן־עלמא

ועד־עלמא די חכמתא

וגבורתא די

לה־היא:

21 2 270 והוא מהשנא עדניא

וזמניא מהעדה

מלכין ומהקים

מלכין יהב חכמתא

לחכימין ומנדעא

לידעי בינה:

22 2 270 הוא גלא עמיקתא

ומסתרתא ידע מה

בחשוכא ונהירא עמה

שרא:

23 2 270 לך אלה אבהתי

מהודא ומשבח אנה

די חכמתא וגבורתא

יהבת לי וכען

הודעתני די־בעינא

מנך די־מלת מלכא

הודעתנא:

24 2 270 כל־קבל דנה דניאל

על על־אריוך די

מני מלכא להובדה

לחכימי בבל אזל

וכן אמר־לה לחכימי

בבל אל־תהובד

העלני קדם מלכא

ופשרא למלכא אחוא:

270 2 25 אדין אריוך

בהתבהלה הנעל
לדניאל קדם מלכא
וכן אמר־לה
די־השכחת גבר
מן־בני גלותא די
יהוד די פשרא
למלכא יהודע:

270 2 26 ענה מלכא ואמר

לדניאל די שמה
בלטשאצר האיתך
כהל להודעתני חלמא
די־חזית ופשרה:

270 2 27 ענה דניאל קדם

מלכא ואמר רזה
די־מלכא שאל לא
חכימין אשפין
חרטמין גזרין
יכלין להחזיה
למלכא:

270 2 28 ברם איתי אלה

בשמיא גלא רזין
והודע למלכא
נבוכדנצר מה די
להוא באחרית יומיא
חלמך וחזוי ראשך
על־משכבך דנה הוא:

270 2 29 אנתה מלכא רעיונך

על־משכבך סלקו מה
די להוא אחרי דנה
וגלא רזיא הודעך
מה־די להוא:

270 2 30 ואנה לא בחכמה

די־איתי בי
מן־כל־חייא רזא
דנה גלי לי להן
על־דברת די פשרא
למלכא יהודעון
ורעיוני לבבך
תנדע:

270 2 31 אנתה מלכא חזה

הוית ואלו צלם חד
שגיא צלמא דכן רב

			וזיוה יתיר קאם לקבלך ורוה דחיל: הוא צלמא ראשה די־דהב טב חדוהי ודרעוהי די כסף מעוהי וירכתה די נחש:
27O	2	32	
			שקוהי די פרזל רגלוהי מנהון די פרזל ומנהון די חסף:
27O	2	33	
			חזה הוית עד די התגזרת אבן די־לא בידין ומחת לצלמא על־רגלוהי די פרזלא וחספא והדקת המון:
27O	2	34	
			באדין דקו כחדה פרזלא חספא נחשא כספא ודהבא והוו כעור מן־אדריי קיט ונשא המון רוחא וכל־אתר לא־השתכח להון ואבנא די־מחת לצלמא הות לטור רב ומלת כל־ארעא:
27O	2	35	
			דנה חלמא ופשרה נאמר קדם־מלכא:
27O	2	36	
			אנתה מלכא מלך מלכיא די אלה שמיא מלכותא חסנא ותקפא ויקרא יהב־לך:
27O	2	37	
			ובכל־די דארין בני־אנשא חיות ברא ועוף־שמיא יהב בידך והשלטך בכלהון אנתה הוא ראשה די דהבא:
27O	2	38	
			ובתרך תקום מלכו אחרי ארעא מנך ומלכו תליתיא אחרי די נחשא די תשלט בכל־ארעא:
27O	2	39	

- 270 2 40 ומלכו רביעיה תהוא
תקיפה כפרזלא
כל־קבל די פרזלא
מהדק וחשל כלא
וכפרזלא די־מרעע
כל־אלין תדק ותרע:
270 2 41 ודי־חזיתה רגליא
ואצבעתא מנהון חסף
די־פחר ומנהון
פרזל מלכו פליגה
תהוה ומן־נצבתא די
פרזלא להוא־בה
כל־קבל די חזיתה
פרזלא מערב בחסף
טינא:
270 2 42 ואצבעת רגליא
מנהון פרזל ומנהון
חסף מן־קצת מלכותא
תהוה תקיפה ומנה
תהוה תבירה:
270 2 43 די חזית פרזלא
מערב בחסף טינא
מתערבין להון בזרע
אנשא ולא־להון
דבקין דנה עמידנה
הא־כדי פרזלא לא
מתערב עמידהספא:
270 2 44 וביומיהון די
מלכיא אנון יקים
אלה שמיא מלכו די
לעלמין לא תתחבל
ומלכותה לעם אחרן
לא תשתבק תדק
ותסיף כל־אלין
מלכותא והיא תקום
לעלמיה:
270 2 45 כל־קבל די־חזית די
מטורא אתגזרת אבן
די־לא בידין והדקת
פרזלא נחשא חספא
כספא ודהבא אלה רב
הודע למלכא מה די
להוא אחרי דנה

ויציב חלמא ומהימן
פשרה:

באדין מלכא 46 2 270

נבוכדנצר נפל
על־אנפוהי ולדניאל
סגד ומנחה וניחחין
אמר לנסכה לה:

ענה מלכא לדניאל 47 2 270

ואמר מן־קשט די
אלהכון הוא אלה
אלהין ומרא מלכין
וגלה רזין די יכלת
למגלא רזה דנה:

אדין מלכא לדניאל 48 2 270

רבי ומתנן רברבן
שגיאן יהב־לה
והשלטה על כל־
מדינת בבל
ורב־סגנין על
כל־חכימי בבל:

ודניאל בעא 49 2 270

מן־מלכא ומני על
עבדתא די מדינת
בבל לשדרך מישך
ועבד נגו ודניאל
בתרע מלכא:

נבוכדנצר מלכא עבד 1 3 270

צלם די־דהב רומה
אמין שתין פתיה
אמין שת אקימה
בבקעת דורא במדינת
בבל:

ונבוכדנצר מלכא 2 3 270

שלח למכנש
לאחשדרפניא סגניא
ופחותא אדרגזריא
גדבריא דתבריא
תפתיא וכל שלטני
מדינתא למתא לחנכת
צלמא די הקים
נבוכדנצר מלכא:

באדין מתכנשין 3 3 270

אחשדרפניא סגניא

			<p> וּפְחוּתָא אֲדִרְגָזְרִיא גְּדִבְרִיא דְּתִבְרִיא תַּפְתִּיא וְכָל שְׁלֹטְנִי מְדִינַתָּא לַחֲנֻכַּת צִלְמָא דִּי הַקִּים נְבוּכַדְנֶצַּר מֶלֶכָא וְקִאֲמִין לִקְבֹּל צִלְמָא דִּי הַקִּים נְבוּכַדְנֶצַּר: </p>
270	3	4	<p> וּכְרוּזָא קִרָּא בַּחִיל לְכוּן אֲמַרִין עֲמַמְיָא אֲמִיא וּלְשֹׁנִיא: בַּעֲדָנָא דִּי־תִשְׁמַעוּן קֹל קִרְנָא מִשְׁרוּקִיתָא קִיתְרוּס סַבְכָּא פְּסִנְתְּרִין סוּמְפְנִיָּה וְכָל זִנִּי זְמִרָא תַּפְלוּן וְתִסְגְּדוּן לְצִלְמִי דִּהֲבָא דִּי הַקִּים נְבוּכַדְנֶצַּר מֶלֶכָא: וּמִן־דִּי־לֹא יִפֹּל וְיִסְגֹּד בַּה־שַׁעֲתָא יִתְרַמָּא לְגֹוֹא־אֲתוּן נֹרָא יִקְדַּתָּא: כָּל־קִבְלָא דְנָה בַּה־זְמַנָּא כְּדִי שְׁמַעִין כָּל־עֲמַמְיָא קֹל קִרְנָא מִשְׁרוּקִיתָא קִיתְרִס שַׁבְכָּא פְּסִנְטְרִין וְכָל זִנִּי זְמִרָא נִפְלִין כָּל־עֲמַמְיָא אֲמִיא וּלְשֹׁנִיא סְגִדִין לְצִלְמִי דִּהֲבָא דִּי הַקִּים נְבוּכַדְנֶצַּר מֶלֶכָא: כָּל־קִבְלָא דְנָה בַּה־זְמַנָּא קִרְבּוּ גְּבַרִין כְּשַׁדְּאִין וְאִכְלוּ קִרְצִיָּהוּן דִּי יְהוּדִיא: עֲנוּ וְאֲמַרִין לְנְבוּכַדְנֶצַּר מֶלֶכָא מֶלֶכָא לְעִלְמִין חַיִּי: אֲנַתָּה מֶלֶכָא שְׁמַת טַעַם דִּי כָּל־אֲנָשׁ דִּי־יִשְׁמַע </p>
270	3	5	
270	3	6	
270	3	7	
270	3	8	
270	3	9	
270	3	10	

קל קרנא משרקיתא

קיתרס שבכא

פסנתרין וסיפניה

וכל זני זמרא יפל

ויסגד לצלם דהבא:

ומן־די־לא יפל 11 3 270

ויסגד יתרמא

לגוא־אתון נורא

יקדתא:

איתי גברין 12 3 270

יהודאין די־מנית

יתהון על־עבידת

מדינת בבל שדרך

מישך ועבד נגו

גבריא אלך לא־שמו

עליך מלכא טעם

לא־להיך לא פלחין

ולצלם דהבא די

הקימת לא סגדין:

באדין נבוכדנצר 13 3 270

ברגז וחמה אמר

להיתיה לשדרך מישך

ועבד נגו באדין

גבריא אלך היתיו

קדם מלכא:

ענה נבכדנצר ואמר 14 3 270

להון הצדא שדרך

מישך ועבד נגו

לא־להי לא איתיכון

פלחין ולצלם דהבא

די הקימת לא

סגדין:

כען הן איתיכון 15 3 270

עתידין די בעדנא

די־תשמעון קל קרנא

משרוקיתא קיתרס

שבכא פסנתרין

וסומפניה וכל זני

זמרא תפלון

ותסגדון לצלמא די־

עבדת והן לא

תסגדון בה־שעתה

תתרמון לגוא־אתון

			נורא יקדתא ומן־הוא אלה די ישיזבנכון מן־ידי:
270	3	16	ענו שדרך מישך ועבד נגו ואמרין למלכא נבוכדנצר לא־חשחין אנחנה על־דנה פתגם להתבותך:
270	3	17	הן איתי אלהנא די־אנחנא פלחין יכל לשיזבותנא מן־אתון נורא יקדתא ומן־ידך מלכא ישיזב:
270	3	18	והן לא ידיע להוא־לך מלכא די לא־היך לא־איתנא פלחין ולצלם דהבא די הקימת לא נסגד:
270	3	19	באדין נבוכדנצר התמלי חמא וצלם אנפוהי אשתנו על־שדרך מישך ועבד נגו ענה ואמר למזא לאתונא חד־שבעה על די חזה למזיה:
270	3	20	ולגברין גברי־חיל די בחילה אמר לכפתה לשדרך מישך ועבד נגו למרמא לאתון נורא יקדתא:
270	3	21	באדין גבריא אלך כפתו בסרבליהון פטישיהון וכרבליהון ולבשיהון ורמיו לגוא־אתון נורא יקדתא:
270	3	22	כל־קבל דנה מן־די מלת מלכא מחצפה ואתונא אזה יתירא גבריא אלך די הסקו

			לשדרך מישך ועבד נגו קטל המון שביבא די נורא:
270	3	23	וגבריא אלך תלתהון שדרך מישך ועבד נגו נפלו לגוא-אתון-נורא יקדתא מכפתין:
			אדין נבוכדנצר מלכא תוה וקם בהתבהלה ענה ואמר להדברוהי הלא גברין תלתא רמינא לגוא-נורא מכפתין ענין ואמרין למלכא יציבא מלכא:
270	3	25	ענה ואמר הא-אנה חזה גברין ארבעה שרין מהלכין בגוא-נורא וחבל לא-איתי בהון ורוה די רביעיא דמה לבר-אלהין:
			באדין קרב נבוכדנצר לתרע אתון נורא יקדתא ענה ואמר שדרך מישך ועבד-נגו עבדוהי די-אלהא עליא פקו ואתו באדין נפקין שדרך מישך ועבד נגו מן-גוא נורא:
270	3	27	ומתכנשין אחשדרפניא סגניא ופחותא והדברי מלכא חזין לגבריא אלך די לא-שלט נורא בגשמהון ושער ראשהון לא התחרך וסרבליהון לא שנו ורית נור לא עדת בהון:

270	3	28	ענה נבוכדנצר ואמר ברוך אלההון די־שדרך מישך ועבד נגו די־שלח מלאכה ושיזב לעבדוהי די התרחצו עלוהי ומלת מלכא שניו ויהבו גשמיהון די לא־יפלחון ולא־יסגדון לכל־אלה להן לא־לההון:
270	3	29	ומני שים טעם די כל־עם אמה ולשן די־יאמר שלה על אלההון די־שדרך מישך ועבד נגוא הדמין יתעבד וביתה נולי ישתוה כל־קבל די לא איתי אלה אחרן די־יכל להצלה כדנה:
270	3	30	באדין מלכא הצלח לשדרך מישך ועבד נגו במדינת בבל:
270	3	31	נבוכדנצר מלכא לכל־עממא אמיא ולשניא די־דארין בכל־ארעא שלמכון ישגא:
270	3	32	אתיא ותמהיא די עבד עמי אלהא עליא שפר קדמי להחזיה:
270	3	33	אתוהי כמה רברבין ותמהוהי כמה תקיפין מלכותה מלכות עלם ושלטנה עם־דר ודר:
270	4	1	אנה נבוכדנצר שלה הוית בביתי ורענן בהיכלי:
270	4	2	חלם חזית וידחלנני והרהרין על־משכבי

			<p>וחזוי ראשי יבהלנני:</p>
27O	4	3	<p>ומני שים טעם להנעלה קדמי לכל חכימי בבל די־פשר חלמא יהודענני:</p>
27O	4	4	<p>באדין עללין חרטמיא אשפיא כשדיא וגזריא וחלמא אמר אנה קדמיהון ופשרה לא־מהודעין לי:</p>
27O	4	5	<p>ועד אחרין על קדמי דניאל די־שמה בלטשאצר כשם אלהי ודי רוח־אלהין קדישין בה וחלמא קדמוהי אמרת:</p>
27O	4	6	<p>בלטשאצר רב חרטמיא די אנה ידעת די רוח אלהין קדישין בך וכל־רוז לא־אנס לך חזוי חלמי די־חזית ופשרה אמר:</p>
27O	4	7	<p>וחזוי ראשי על־משכבי חזה הוית ואלו אילן בגוא ארעא ורומה שגיא:</p>
27O	4	8	<p>רבה אילנא ותקף ורומה ימטא לשמיא וחזותה לסוף כל־ארעא:</p>
27O	4	9	<p>עפיה שפיר ואנבה שגיא ומזון לכל־א־בה תחתוהי תטלל חיות ברא ובענפוהי ידרון צפרי שמיא ומנה יתזין כל־בשרא:</p>
27O	4	10	<p>חזה הוית בחזוי ראשי על־משכבי ואלו עיר וקדיש</p>

			מִן־שְׁמִיָּא נַחַת:
27O	4	11	קֹרָא בַּחִיל וְכֵן אָמַר גְּדוֹ אֵילָנָא וְקִצְצוּ עֲנַפּוּהִי אַתְרוּ עִפְיָה וּבְדַרוּ אֲנָבָה תִּנְד חִיּוּתָא מִן־תַּחְתּוּהִי וּצְפֵרִיָּא מִן־עֲנַפּוּהִי:
27O	4	12	בְּרַם עֵקֶר שְׂרֻשׁוּהִי בֶּאֱרֵעָא שְׁבִקוּ וּבֶאֱסוּר דִּי־פֶרְזֵל וְנַחֲשׁ בְּדַתָּא דִּי בְּרָא וּבִטְל שְׁמִיָּא יִצְטָבַע וְעַם־חִיּוּתָא חֲלָקָה בַּעֲשָׁב אֲרֵעָא:
27O	4	13	לִבְבָהּ מִן־אֲנוּשָׁא יִשְׁנֹן וְלִבָּב חַיּוּהּ יִתְיַב לָהּ וּשְׁבַעָה עֲדָנִין יַחְלֻפֹן עֲלוּהִי:
27O	4	14	בְּגִזְרַת עִירִין פִּתְגָמָא וּמֵאֲמַר קִדִּישִׁין שְׂאֵלְתָא עַד־דְּבִרַת דִּי יִנְדַּעֹן חֵיָּא דִּי־שְׁלִיט עֲלֵיָּא בְּמַלְכוּת אֲנוּשָׁא וְלִמְן־דִּי יִצְבֹּא יִתְנַנֵּה וּשְׁפֹל אֲנָשִׁים יִקִּים עֲלֵיהּ:
27O	4	15	דְּנָה חֲלָמָא חֲזִית אָנָּה מַלְכָּא נְבוּכַדְנֶצַּר וְאַנְתָּה בִּלְטָשָׁאֲצַר פִּשְׂרָא אָמַר כֹּל־קִבֵּל דִּי כֹל־חֲכִימִי מַלְכוּתִי לֹא־יִכְלִין פִּשְׂרָא לְהוֹדַעְתָּנִי וְאַנְתָּה כֹּהֵל דִּי רוּחַ־ אֱלֹהִין קִדִּישִׁין בְּךָ:
27O	4	16	אֲדִין דְּנִיָּאל דִּי־שָׁמָּה בִּלְטָשָׁאֲצַר אֲשִׁתּוּמָם כְּשַׁעָה חֲדָה וְרַעִינָהּ יִבְהַלְנָה עֲנָה מַלְכָּא וְאָמַר בִּלְטָשָׁאֲצַר חֲלָמָא וּפִשְׂרָא אֲלִי־יִבְהַלֵּךְ

			ענה בלִטְשֶׁאצֶר וְאָמַר מֵרָאִי חֲלֵמָא לִשְׁנַאֲךָ וּפְשֶׁרָה לְעֶרִיךְ:
27O	4	17	אֵילְנָא דִּי חֲזִית דִּי רְבָה וְתִקָּף וְרֹמָה יִמְטָא לִשְׁמִיא וְחֲזוּתָהּ לְכָל־אַרְעָא:
27O	4	18	וְעַפְיָה שְׁפִיר וְאַנְבָּה שְׁגִיָּא וּמִזּוּן לְכָל־בָּה תַּחְתּוּהִי תְדוּר חַיּוֹת בְּרָא וּבַעֲנָפוּהִי יִשְׁכֵּן צִפְרֵי שְׁמִיא:
27O	4	19	אַנְתֶּה־הוּא מֶלֶכָא דִּי רְבִית וְתִקְפַּת וְרִבּוּתָךְ רְבַת וּמִטַּת לִשְׁמִיא וּשְׁלִטְנָךְ לְסוּף אַרְעָא:
27O	4	20	וְדִי חֲזָה מֶלֶכָא עִיר וְקִדִּישׁ נַחַת מִן־שְׁמִיא וְאָמַר גְּדוּ אֵילְנָא וְחַבְלוּהִי בְרֵם עֵקֶר שְׁרֻשׁוּהִי בְּאַרְעָא שְׁבָקוּ וּבְאַסוּר דִּי־פְרוּזֵל וְנַחֲשׁ בְּדַתְאָא דִּי בְרָא וּבִטֵּל שְׁמִיא יִצְטָבַע וְעַם־חַיּוֹת בְּרָא חֲלָקָה עַד דִּי־שִׁבְעָה עֲדָנִין יַחֲלֹפוּן עֲלוּהִי:
27O	4	21	דְּנָה פִּשְׁרָא מֶלֶכָא וְגִזְרַת עֲלִיא הִיא דִּי מִטַּת עַל־מֵרָאִי מֶלֶכָא:
27O	4	22	וְלֶךְ טְרַדִּין מִן־אַנְשָׁא וְעַם־חַיּוֹת בְּרָא לְהוּהַ מִדְּרַךְ וְעִשְׂבָּא כְּתוּרִין לֶךְ יִטְעֻמוּן וּמִטֵּל שְׁמִיא לֶךְ מִצְבָּעִין וּשְׁבָעָה עֲדָנִין יַחֲלֹפוּן עֲלֶיךָ עַד דִּי־תִנְדַּע דִּי־שְׁלִיט עֲלִיא בְּמַלְכוּת אַנְשָׁא וְלִמְן־דִּי יִצְבָּא יִתְנַנֵּה:
27O	4	23	וְדִי אָמְרוּ לְמִשְׁבָּק

			עקר שרשוהי די אילנא מלכותך לך קימה מן־די תנדע די שלטן שמיא:
270	4	24	להן מלכא מלכי ישפר עליך וחיטיך בצדקה פרק ועויתך במחן ענין הן תהוא ארכה לשלותך:
	270	4	25 כלא מטא על־נבוכדנצר מלכא:
	270	4	26 לקצת ירחין תרי־עשר על־היכל מלכותא די בבל מהלך הוה:
270	4	27	ענה מלכא ואמר הלא דא־היא בבל רבתא די־אנה בניתה לבית מלכו בתקף חסני וליקר הדרי:
270	4	28	עוד מלתא בפם מלכא קל מן־שמיא נפל לך אמרין נבוכדנצר מלכא מלכותה עדת מנך:
270	4	29	ומן־אנשא לך טרדין ועם־חיות ברא מדרך עשבא כתורין לך יטעמון ושבעה עדנין יחלפון עליך עד די־תנדע די־שליט עליא במלכות אנשא ולמן־די יצבא יתננה:
270	4	30	בה־שעתא מלתא ספת על־נבוכדנצר ומן־אנשא טריד ועשבא כתורין יאכל ומטל שמיא גשמה יצטבע עד די שערה כנשרין רבה וטפרוהי כצפרין:

- 270 4 31 ולקצת יומיה אנה
נבוכדנצר עיני
לשמיא נטלת ומנדעי
עלי יתוב ולעליא
ברכת ולחי עלמא
שבחת והדרת די
שלטנה שלטן עלם
ומלכותה עם־ דר
וּדְרִי:
- 270 4 32 וכל־דארי ארעא כלה
חשיבין וכמצביה
עבד בחיל שמיא
ודארי ארעא ולא
איתי ד־יִמְחָא בידה
ויאמר לה מה עבדת:
- 270 4 33 בה־זמנא מנדעי
יתוב עלי וליקר
מלכותי הדרי וזוי
יתוב עלי ולי
הדברי ורברבני
יבעון ועל־מלכותי
התקנת ורבו יתירה
הוספת לי:
- 270 4 34 כען אנה נבוכדנצר
משבח ומרומם ומהדר
למלך שמיא די
כל־מעבדוהי קשט
וארחתה דין ודי
מהלכין בגוה יכל
להשפלה:
- 270 5 1 בלשאצר מלכא עבד
לחם רב לרברבנוהי
אלף ולקבל אלפא
חמרא שתה:
- 270 5 2 בלשאצר אמר בטעם
חמרא להיתיה למאני
דהבא וכספא די
הנפק נבוכדנצר
אבוהי מן־היכלא די
בירושלם וישתון
בהון מלכא
ורברבנוהי שגלתה
ולחנתה:

- 270 5 3 באדין היתיו מאני
דהבא די הנפקו
מן־היכלא די־בית
אלהא די בירושלם
ואשתיו בהון מלכא
ורברבנוהי שגלתה
ולחנתה:
- 270 5 4 אשתיו חמרא ושבח
לאלהי דהבא וכספא
נחשא פרזלא אעא
ואבנא:
- 270 5 5 בה־שעתה נפקו
אצבען די יד־אנש
וכתבן לקבל נברשתא
על־גירא די־כתל
היכלא די מלכא
ומלכא חזה פס ידה
די כתבה:
- 270 5 6 אדין מלכא זיוהי
שנוהי ורעינהי
יבהלונה וקטרי
חרצה משתרין
וארכבתה דא לדא
נקשן:
- 270 5 7 קרא מלכא בחיל
להעלה לאשפיא
כשדיא וגזריא ענה
מלכא ואמר לחכימי
בבל די כל־אנש
די־יקרה כתבה דנה
ופשרה יחונני
ארגונא ילבש
והמונכא די־דהבא
על־צוארה ותלתי
במלכותא ישלט:
- 270 5 8 אדין עללין כל
חכימי מלכא
ולא־כהלין כתבא
למקרא ופשרא
להודעה למלכא:
- 270 5 9 אדין מלכא בלשאצר
שגיא מתבהל וזיוהי
שנין עלוהי

ורברבנוהי

משתבשין:

27O 5 10 מלכתא לקבל מלי

מלכא ורברבנוהי

לבית משתיא עללת

ענת מלכתא ואמרת

מלכא לעלמין חיי

אלייבהלוך רעיונך

וזיויך אלישתנו:

27O 5 11 איתי גבר במלכותך

די רוח אלהין

קדישין בה וביומי

אבוך נהירו

ושכלתנו וחכמה

כחכמת־אלהין

השתכחת בה ומלכא

נבכדנצר אבוך רב

חרטמין אשפין

כשדאין גזרין

הקימה אבוך מלכא:

27O 5 12 כל־קבל די רוח

יתירה ומנדע

ושכלתנו מפשר

חלמין ואחוית

אחידן ומשרא קטרין

השתכחת בה בדניאל

די־מלכא שם־שמה

בלטשאצר כען דניאל

יתקרי ופשרה

יהחזה:

27O 5 13 באדין דניאל העל

קדם מלכא ענה מלכא

ואמר לדניאל

אנתה־הוא דניאל

די־מן־בני גלותא

די יהוד די היתי

מלכא אבי מן־יהוד:

27O 5 14 ושמעת עליך די רוח

אלהין בך ונהירו

ושכלתנו וחכמה

יתירה השתכחת בך:

27O 5 15 וכען העלו קדמי

חכימיא אשפיא

			<p>די־כתבה דנה יקרון ופשרה להודעתני ולא־כהלין פשר־מלתא להחוויה: ואנה שמעת עליך די־תוכל פשרין למפשר וקטרין למשרא כען הן תוכל כתבא למקרא ופשרה להודעתני ארגונא תלבש והמונכא די־דהבא על־צוארך ותלתא במלכותא תשלט:</p>
27O	5	16	
		17	<p>באדין ענה דניאל ואמר קדם מלכא מתנתך לך להוין ונבזביתך לאחרן הב ברם כתבא אקרא למלכא ופשרא אהודענה:</p>
27O	5	18	
		19	<p>אנתה מלכא אלהא עליא מלכותא ורבותא ויקרא והזרה יהב לנבכדנצר אבוך: ומן־רבותא די יהב־לה כל עממיא אמיא ולשניא הוו זאעין ודחלין מן־ קדמוהי די־הוה צבא הוא קטל ודי־הוה צבא הוה מחא ודי־הוה צבא הוה מרים ודי־הוה צבא הוה משפיל:</p>
27O	5	20	
		21	<p>וכדי רם לבבה ורוחה תקפת להזודה הנחת מן־כרסא מלכותה ויקרה העדיו מנה: ומן־בני אנשא טריד ולבבה עס־חיותא</p>
27O	5		

			שוי ועם־ערדיא
			מדורה עשבא כתורין
			יטעמונה ומטל שמיא
			גשמה יצטבע עד
			די־ידע די־שליט
			אלהא עליא במלכות
			אנשא ולמן־די יצבה
			יהקים עליה:
270	5	22	ואנתה ברה בלשאצר
			לא השפלת לבבך
			כל־קבל די כל־דנה
			ידעת:
270	5	23	ועל מרא־שמיא
			התרוממת ולמאניא
			די־ביתה היתיו
			קדמיך ואנתה
			ורברבניך שגלתך
			ולחנתך חמרא שתין
			בהון ולא־להי
			כספא־ודהבא נחשא
			פרזלא אעא ואבנא
			די לא־חזין
			ולא־שמעין ולא
			ידעין שבחת ולא־להא
			די נשמתך בידה
			וכל־ארחתך לה לא
			הדרת:
270	5	24	באדין מן־קדמוהי
			שליח פסא די־ידא
			וכתבא דנה רשים:
270	5	25	ודנה כתבא די רשים
			מנא מנא תקל
			ופרסין:
270	5	26	דנה פשר־מלתא מנא
			מנה־אלהא מלכותך
			והשלמה:
270	5	27	תקל תקילתה
			במאזניא והשתכחת
			חסיר:
270	5	28	פרס פריסת מלכותך
			ויהיבת למדי ופרס:
270	5	29	באדין אמר בלשאצר
			והלבישו לדניאל

			ארגונא והמונכא
			די־דהבא על־ צוארה
			והכרזו עלוהי
			די־להוא שליט תלתא
			במלכותא:
27O	5	30	בה בליליא קטיל
			בלאשצר מלכא
			כשדיא:
27O	6	1	ודריוש מדיא קבל
			מלכותא כבר שנין
			שתין ותרתינ:
27O	6	2	שפר קדם דריוש
			והקים על־מלכותא
			לאחשדרפניא מאה
			ועשרין די להון
			בכל־מלכותא:
27O	6	3	ועלא מנהון סרכין
			תלתא די דניאל
			חד־מנהון די־להון
			אחשדרפניא אלין
			יהבין להון טעמא
			ומלכא לא־להוא
			נזק:
27O	6	4	אדין דניאל דנה
			הוא מתנצח
			על־סרכיא
			ואחשדרפניא כל־קבל
			די רוח יתירא בה
			ומלכא עשית
			להקמותה
			על־כל־מלכותא:
27O	6	5	אדין סרכיא
			ואחשדרפניא הו
			בעין עלה להשכחה
			לדניאל מצד מלכותא
			וכל־עלה ושחיתה
			לא־יכלין להשכחה
			כל־קבל די־מהימן
			הוא וכל־שלו
			ושחיתה לא השתכחת
			עלוהי:
27O	6	6	אדין גבריא אלך
			אמרין די לא נהשכח

			לדניאל דנה כל-עלא להן השכחנה עלוהי בדת אלהה:
27O	6	7	אדין סרכיא ואחשדרפניא אלן הרגשו על-מלכא וכן אמרין לה דריוש מלכא לעלמין חיי: אגיעטו כל סרכי מלכותא סגניא ואחשדרפניא הדבריא ופחותא לקימה קים מלכא ולתקפה אסר די כל-דייבעה בעו מן-כל-אלה ואנש עדי-ימין תלתין להן מנך מלכא יתרמא לגב אריותא:
27O	6	9	כען מלכא תקים אסרא ותרשם כתבא די לא להשניה כדת-מדי ופרס די-לא תעדא:
27O	6	10	כל-קבל דנה מלכא דריוש רשם כתבא ואסרא:
27O	6	11	ודניאל כדי ידע די-רשים כתבא על לביתה וכוין פתיחן לה בעליתה נגד ירושלם וזמנין תלתא ביומא הוא ברך על-ברכוהי ומצלא ומודא קדם אלהה כל-קבל די-הוא עבד מן-קדמת דנה:
27O	6	12	אדין גבריא אלך הרגשו והשכחו לדניאל בעא ומתחנן קדם אלהה:
27O	6	13	באדין קריבו ואמרין קדם-מלכא

על־אסר מלכא הלא
אסר רשמת די כל־
אנש די־יבעה
מן־כל־אלה ואנש
עד־יומין תלתין
להן מנך מלכא
יתרמא לגוב אריותא
ענה מלכא ואמר
יציבא מלתא
כדת־מדי ופרס
די־לא תעדא:

27O 6 14 באדין ענו ואמרין
קדם מלכא די דניאל
די מן־בני גלותא
די יהוד לא־שם
עליך מלכא טעם
ועל־אסרא די רשמת
וזמנין תלתה ביומא
בעא בעותה:

27O 6 15 אדין מלכא כדי
מלתא שמע שגיא באש
עלוהי ועל דניאל
שם בל לשיזבותה
ועד מעלי שמשא הוא
משתדר להצלחותה:

27O 6 16 באדין גבריא אלך
הרגשו על־מלכא
ואמרין למלכא דע
מלכא די־דת למדי
ופרס די־כל־אסר
וקים די־מלכא
יהקים לא להשניה:

27O 6 17 באדין מלכא אמר
והיתיו לדניאל
ורמו לגבא די
אריותא ענה מלכא
ואמר לדניאל אלהך
די אנתה פלח־לה
בתדירא הוא
ישיזבנך:

27O 6 18 והיתית אבן חדה
ושמת על־פם גבא
וחתמה מלכא בעזקתה

ובעזקת רברבנוהי

די לא־תשנא צבו

בדניאל:

27O 6 19 אדין אזל מלכא

להיכלה ובת טות

ודחון לא־הנעל

קדמוהי ושנתה נדת

עלוהי:

27O 6 20 באדין מלכא

בשפרפרא יקום

בנגהא ובהתבהלה

לגבא די־אריותא

אזל:

27O 6 21 וכמקרבה לגבא

לדניאל בקל עציב

זעק ענה מלכא ואמר

לדניאל דניאל עבד

אלהא חיא אלהך די

אנתה פלח־לה

בתדירא היכל

לשיזבותך מן־

אריותא:

27O 6 22 אדין דניאל

עם־מלכא מלל מלכא

לעלמין חיי:

27O 6 23 אלהי שלח מלאכה

וסגר פם אריותא

ולא חבלוני כל־קבל

די קדמוהי זכו

השתכחת לי ואף

קדמיך מלכא חבולה

לא עבדת:

27O 6 24 באדין מלכא שגיא

טאב עלוהי ולדניאל

אמר להנסקה מן־גבא

והסק דניאל מן־גבא

וכל־חבל לא־השתכח

בה די הימן באלהה:

27O 6 25 ואמר מלכא והיתיו

גבריא אלך די־אכלו

קרצוהי די דניאל

ולגב אריותא רמו

אנון בניהון

			ונשיהון ולא־מטו לארעית גבא עד די־שלטו בהון אריותא וכל־גרמיהון הדקו: באדין דריוש מלכא כתב לכל־עממא אמא ולשניא די־דארין בכל־ארעא שלמכון ישגא: מ־קדמי שים טעם די בכל־שלטן מלכותי להון זאעין ודחלין מ־קדם אלהה די־דניאל די־הוא אלהא חיא וקים לעלמין ומלכותה די־לא תתחבל ושלטנה עד־סופא: משיזב ומצל ועבד אתין ותמהין בשמא ובארעא די שיזיב לדניאל מ־ן יד אריותא: ודניאל דנה הצלח במלכות דריוש ובמלכות כורש פרסיא: בשנת חדה לבלאשצר מלך בבל דניאל חלם חזה וחזוי ראשה על־משכבה באדין חלמא כתב ראש מלין אמר: ענה דניאל ואמר חזה הוית בחזוי עם־ליליא וארו ארבע רוחי שמא מגיחן לימא רבא: וארבע חיון רברבן סלקן מ־ימא שנין דא מ־דא:
27O	6	26	
27O	6	27	
27O	6	28	
27O	6	29	
27O	7	1	
27O	7	2	
27O	7	3	

270	7	4	קדמיתא כאריה וגפין דיינשר לה חזה הוית עד דימרטו גפיה ונטילת מן־ארעא ועל־רגלין כאנש הקימת ולבב אנש יהיב לה:
270	7	5	וארו חיוה אחרי תנינה דמיה לדב ולשטר־חד הקמת ותלת עלעין בפמה בין שניה וכן אמרינ לה קומי אכלי בשר שגיא:
270	7	6	באתר דנה חזה הוית וארו אחרי כנמר ולה גפין ארבע די־עוף על־גביה וארבעה ראשין לחיותא ושלטן יהיב לה:
270	7	7	באתר דנה חזה הוית בחזוי ליליא וארו חיוה רביעיה דחילה ואימתני ותקיפא יתירא ושנין די־פרזל לה רברבן אכלה ומדקה ושאר ברגליה רפסה והיא משניה מן־כל־חיותא די קדמיה וקרנין עשר לה:
270	7	8	משתכל הוית בקרניא ואלו קרן אחרי זעירה סלקת ביניהון ותלת מן־ קרניא קדמיתא אתעקרו מן־קדמיה ואלו עינין כעיני אנשא בקרנא־דא ופם ממלל רברבן:
270	7	9	חזה הוית עד די

כרסון רמיו ועתיק
יומין יתב לבושה
כתלג חור ושער
ראשה כעמר נקא
כרסיה שביבין
די-נור גלגלוהי
נור דלק:

27O 7 10 נהר די-נור נגד

ונפק מן-קדמוהי
אלף אלפים ישמשונה
ורבו רבון קדמוהי
יקומון דינא יתב
וספרין פתיחו:

27O 7 11 חזה הוית באדין

מן-קל מליא רברבתא
די קרנא ממללה חזה
הוית עד די קטילת
חיותא והובד גשמה
ויהיבת ליקדת אשא:

27O 7 12 ושאר חיותא העדיו

שלטנהון וארכה
בחיין יהיבת להון
עד-זמן ועדן:

27O 7 13 חזה הוית בחזוי

ליליא וארו
עם-ענני שמיא כבר
אנש אתה הוה ועד-
עתיק יומיא מטה
וקדמוהי הקרבוהי:

27O 7 14 ולה יהיב שלטן

ויקר ומלכו וכל
עממיא אמיא ולשניא
לה יפלחון שלטנה
שלטן עלם די-לא
יעדה ומלכותה
די-לא תתחבל:

27O 7 15 אתכרית רוחי אנה

דניאל בגוא נדנה
וחזוי ראשי
יבהלנני:

27O 7 16 קרבת על-חד

מן-קאמיא ויציבא
אבעא-מנה

על־כל־דנה ואמר־לי
ופשר מליא
יהודענני:

270 7 17 אלין חיותא רברבתא
די אנין ארבע
ארבעה מלכין
יקומון מן־ארעא:

270 7 18 ויקבלון מלכותא
קדישי עליונין
ויחסנון מלכותא
עד־עלמא ועד עלם
עלמיא:

270 7 19 אדין צבית ליצבא
על־חיותא רביעיתא
די־הות שניה
מן־כלהון דחילה
יתירה שניה
די־פרזל וטפריה
די־נחש אכלה מדקה
ושארא ברגליה
רפסה:

270 7 20 ועל־קרניא עשר די
בראשה ואחרי די
סלקת ונפלו
מן־קדמיה תלת
וקרנא דכן ועינין
לה ופם ממלל רברבן
וחזוה רב
מן־חברתה:

270 7 21 חזה הוית וקרנא
דכן עבדה קרב
עם־קדישין ויכלה
להון:

270 7 22 עד די־אתה עתיק
יומיא ודינא ירב
לקדישי עליונין
וזמנא מטה ומלכותא
החסנו קדישין:

270 7 23 כן אמר חיותא
רביעיתא מלכו
רביעיא תהוא בארעא
די תשנא מן־כל־
מלכותא ותאכל

			כל־ארעא ותדושנה ותדקנה:
270	7	24	וקרניא עשר מנה מלכותה עשרה מלכין יקמון ואחרן יקום אחריהון והוא ישנא מן־קדמיא ותלתה מלכין יהשפל: ומלין לצד עליא ימלל ולקדישי עליונין יבלא ויסבר להשניה זמנין ודת ויתיהבון בידה עד־עדן ועדנין ופלג עדן:
270	7	26	ודינא יתב ושלטנה יהעדון להשמדה ולהובדה עד־סופא:
270	7	27	ומלכותה ושלטנא ורבותא די מלכות תחות כל־שמיא יהיבת לעם קדישי עליונין מלכותה מלכות עלם וכל שלטניא לה יפלחון וישתמעון:
270	7	28	עד־כה סופא די־מלתא אנה דניאל שגיא רעיוני יבהלני וזיוי ישתנון עלי ומלתא בלבי נטרת:
270	8	1	בשנת שלוש למלכות בלאשצר המלך חזון נראה אלי אני דניאל אחרי הנראה אלי בתחלה:
270	8	2	ואראה בחזון ויהי בראתי ואני בשושן הבירה אשר בעילם המדינה ואראה בחזון ואני הייתי

			על־אובל אולי:
27O	8	3	<p>ואשא עיני ואראה והנה איל אחד עמד לפני האבל ולו קרנים והקרנים גבהות והאחת גבהה מך־השנית והגבהה עלה באחרונה:</p>
27O	8	4	<p>ראיתי את־האיל מנגח ימה וצפונה ונגבה וכל־חיות לא־יעמדו לפניו ואין מציל מידו ועשה כרצנו והגדיל:</p>
27O	8	5	<p>ואני הייתי מבין והנה צפיר־העזים בא מן־המערב על־פני כל־הארץ ואין נוגע בארץ והצפיר קרן חזות בין עיניו:</p>
27O	8	6	<p>ויבא עד־האיל בעל הקרנים אשר ראיתי עמד לפני האבל וירץ אליו בחמת כחו:</p>
27O	8	7	<p>וראיתיו מגיע אצל האיל ויתמרמר אליו ויך את־האיל וישבר את־שתי קרניו ולא־היה כח באיל לעמד לפניו וישליכהו ארצה וירמסהו ולא־היה מציל לאיל מידו:</p>
27O	8	8	<p>וצפיר העזים הגדיל עד־מאד וכעצמו נשברה הקרן הגדולה ותעלנה חזות ארבע תחתיה לארבע רוחות השמים:</p>
27O	8	9	<p>ומן־האחת מהם יצא</p>

			קִרְיָאֶחַת מַצְעִירָה וּתְגַדִּל־יֵתֶר אֱלֹהֵי־נֹגֵב וְאֱלֹהֵי־מִזְרַח וְאֱלֹהֵי־צָבִי:
270	8	10	וּתְגַדִּל עַד־צַבָּא הַשָּׁמַיִם וְתַפֵּל אֶרֶצָה מִן־הַצַּבָּא וּמִן־הַכּוֹכָבִים וְתִרְמָסֶם:
270	8	11	וְעַד שְׂרֵה־צַבָּא הַגְדִּיל וּמִמֶּנּוּ הָרִים הַתְּמִיד וְהַשֶּׁלֶךְ מִכּוֹן מִקְדָּשׁוֹ:
	270	8	12 וְצַבָּא תִנָּתֵן עַל־הַתְּמִיד בַּפֶּשַׁע וְתִשְׁלַךְ אֶמֶת אֶרֶצָה וְעִשְׂתָּהּ וְהַצְלִיחָה:
270	8	13	וְאִשְׁמַעְהָ אֶחָד־קְדוֹשׁ מִדְּבַר וַיֹּאמֶר אֶחָד קְדוֹשׁ לִפְלִמוֹנִי הַמִּדְּבַר עַד־מָתִי הַחֲזוֹן הַתְּמִיד וְהַפֶּשַׁע שִׁמְשָׁם תַּת וְקֹדֶשׁ וְצַבָּא מִרְמָס:
270	8	14	וַיֹּאמֶר אֵלֵי עַד עֶרֶב בִּקְרָא אֱלֹפִים וְשִׁלַּשׁ מֵאוֹת וְנִצְדַק קֹדֶשׁ:
	270	8	15 וַיְהִי בִּרְאִיתִי אֲנִי דְּנִיָּאל אֶת־הַחֲזוֹן וְאִבְקָשָׁהּ בִּינָה וְהִנֵּה עֹמֵד לִנְגְדִי כַּמְרָאָה־גָּבֵר:
270	8	16	וְאִשְׁמַע קוֹל־אָדָם בֵּין אוֹלֵי וַיִּקְרָא וַיֹּאמֶר גְּבִרְיָאל הִבֵּן לְהִלֹּץ אֶת־הַמְּרָאָה:
	270	8	17 וַיָּבֹא אֲצֵל עֹמְדִי וּבִבְאוֹ נִבְעַתִי וְאִפְלָה עַל־פְּנֵי וַיֹּאמֶר אֵלֵי הִבֵּן בֶּן־אָדָם כִּי לַעֲתִיקָן הַחֲזוֹן:
270	8	18	וּבִדְבָרוֹ עָמִי נִרְדַּמְתִּי עַל־פְּנֵי אֶרֶצָה וַיַּגְעִבֵי וַיַּעֲמִידֵנִי

			על־עמדי:
27O	8	19	ויאמר הנני מודיעך את אשר־יהיה באחרית הזעם כי למועד קץ:
27O	8	20	האיל אשר־ראית בעל הקרנים מלכי מדי ופרס:
27O	8	21	והצפיר השעיר מלך יון והקרן הגדולה אשר בין־עיניו הוא המלך הראשון:
27O	8	22	והנשברת ותעמדנה ארבע תחתיה ארבע מלכיות מגוי יעמדנה ולא בכחו:
27O	8	23	ובאחרית מלכותם כהתם הפשעים יעמד מלך עז־פנים ומבין חידות:
27O	8	24	ועצם כחו ולא בכחו ונפלאות ישחית והצליח ועשה והשחית עצומים ועם־קדשים:
27O	8	25	ועל־שכלו והצליח מרמה בידו ובלבבו יגדיל ובשלוה ישחית רבים ועל־ שר־שרים יעמד ובאפס יד ישבר:
27O	8	26	ומראה הערב והבקר אשר נאמר אמת הוא ואתה סתם החזון כי לימים רבים:
27O	8	27	ואני דניאל נהייתי ונחליתי ימים ואקום ואעשה את־מלאכת המלך ואשתומם על־המראה ואין מבין:
27O	9	1	בשנת אחת לדריוש בן־אחשורוש מזרע

- מדי אשר המלך על
מלכות כשדים:
270 9 2 בשנת אחת למלכו
אני דניאל בינתי
בספרים מספר השנים
אשר היה דבר־יְהוָה
אל־ירמיה הנביא
למלאות לחרבות
ירושלם שבעים שנה:
270 9 3 ואתנה את־פני
אל־אדני האלהים
לבקש תפלה
ותחנונים בצום ושק
ואפר:
270 9 4 ואתפללה ליהוה
אלהי ואתודה ואמרה
אנא אדני האל
הגדול והנורא שמר
הברית והחסד
לאהביו ולשמרי
מצותיו:
270 9 5 חטאנו ועוינו
והרשענו ומרדנו
וסור ממצותך
וממשפטיך:
270 9 6 ולא שמענו
אל־עבדיך הנביאים
אשר דברו בשמך
אל־מלכינו שרינו
ואבתינו ואל כל־עם
הארץ:
270 9 7 לך אדני הצדקה
ולנו בשת הפנים
כיום הזה לאיש
יהודה וליושבי
ירושלם ולכל־ישראל
הקרבים והרחקים
בכל־הארצות אשר
הדחתם שם במעלם
אשר מעלו־בך:
270 9 8 יהוה לנו בשת
הפנים למלכינו
לשרינו ולאבתינו

- אשר חטאנו לך:
270 9 9 לאדני אלהינו
הרחמים והסלחות כי
מרדנו בו:
270 9 10 ולא שמענו בקול
יהוה אלהינו ללכת
בתורתיו אשר נתן
לפנינו ביד עבדיו
הנביאים:
270 9 11 וכל־ישראל עברו
את־תורתך וסור
לבלתי שמוע בקלך
ותתך עלינו האלה
והשבעה אשר כתובה
בתורת משה
עבד־האלהים כי
חטאנו לו:
270 9 12 ויקם את־דבריו
אשר־דבר עלינו ועל
שפטינו אשר שפטנו
להביא עלינו רעה
גדלה אשר לא־נעשתה
תחת כל־השמים כאשר
נעשתה בירושלם:
270 9 13 כאשר כתוב בתורת
משה את כל־הרעה
הזאת באה עלינו
ולא־חלינו את־פני
יהוה אלהינו לשוב
מעוננו ולהשכיל
באמתך:
270 9 14 וישקד יהוה
על־הרעה ויביאה
עלינו כִּי־צדיק
יהוה אלהינו
על־כל־מעשיו אשר
עשה ולא שמענו
בקלו:
270 9 15 ועתה אדני אלהינו
אשר הוצאת את־עמך
מארץ מצרים ביד
חזקה ותעש־לך שם
כיום הזה חטאנו

רשענו:

270	9	16	אדני ככל־צדקתך
ישב־נא אפך וחמתך
מעירך ירושלם
הר־קדשך כי
בחטאינו ובעונות
אבתינו ירושלם
ועמך לחרפה
לכל־סביבתינו:
270	9	17	ועתה שמע אלהינו
אל־תפלת עבדך
ואל־תחנוניו והאר
פניך על־מקדשך
השמים למען אדני:
270	9	18	הטה אלהי אונך
ושמע פקחה עיניך
וראה שממתינו
והעיר אשר־נקרא
שמך עליה כי לא
על־צדקתינו אנחנו
מפילים תחנונינו
לפניך כי על־
רחמיך הרבים:
270	9	19	אדני שמעה אדני
סלחה אדני הקשיבה
ועשה אל־תאחר
למענך אלהי כִּי־
שמך נקרא על־עירך
ועל־עמך:
270	9	20	ועוד אני מדבר
ומתפלל ומתודה
חטאתי וחטאת עמי
ישראל ומפיל תחנתי
לפני יהוה אלהי על
הר־קדש אלהי:
270	9	21	ועוד אני מדבר
בתפלה והאיש
גבריאל אשר ראיתי
בחזון בתחלה מעף
ביעף נגע אלי כעת
מנחת־ערב:
270	9	22	ויבן וידבר עמי
ויאמר דניאל עתה

			יצאתי להשכילך בינה:
270	9	23	בתחלת תחנוניך יצא דבר ואני באתי להגיד כי חמודות אתה ובין בדבר והבן במראה:
270	9	24	שבעים שבעים נחתך על-עמך ועל-עיר קדשך לכלא הפשע ולחתם חטאות ולכפר עון ולהביא צדק עלמים ולחתם חזון ונביא ולמשח קדש קדשים:
270	9	25	ותדע ותשכל מן-מצא דבר להשיב ולבנות ירושלם עד-משיח נגיד שבעים שבעה ושבעים ששים ושנים תשוב ונבנתה רחוב וחרוץ ובצוק העתים:
270	9	26	ואחרי השבעים ששים ושנים יכרת משיח ואין לו והעיר והקדש ישחית עם נגיד הבא וקצו בשטף ועד קץ מלחמה נחרצת שממות:
270	9	27	והגביר ברית לרבים שבוע אחד וחצי השבוע ישבית זבח ומנחה ועל כנף שקוצים משמם ועד-כלה ונחרצה תתך על-שמם:
270	10	1	בשנת שלוש לכורש מלך פרס דבר נגלה לדניאל אשר-נקרא שמו בלטשאצר ואמת הדבר וצבא גדול ובין את-הדבר

- ובינה לו במראה:
- 27O 10 2 בימים ההם אני
דניאל הייתי מתאבל
שלשה שבועים ימים:
- 27O 10 3 לחם חמדות לא
אכלתי ובשר ויין
לא־בא אל־פי וסוך
לא־סכתי עד־מלאת
שלשת שבועים ימים:
- 27O 10 4 וביום עשרים
וארבעה לחדש
הראשון ואני הייתי
על יד הנהר הגדול
הוא חדקל:
- 27O 10 5 ואשא את־עיני וארא
והנה איש־אחד לבוש
בדים ומתניו חגרים
בכתם אופז:
- 27O 10 6 וגויתו כתרשיש
ופניו כמראה ברק
ועיניו כלפידי אש
וזרעתיו ומרגלתיו
כעין נחשת קלל
וקול דבריו כקול
המון:
- 27O 10 7 וראיתי אני דניאל
לבדי את־המראה
והאנשים אשר היו
עמי לא ראו את־
המראה אבל חרדה
גדלה נפלה עליהם
ויברחו בהחבא:
- 27O 10 8 ואני נשארתי לבדי
ואראה את־המראה
הגדלה הזאת ולא
נשאר־בי כח והודי
נהפך עלי למשחית
ולא עצרתי כח:
- 27O 10 9 ואשמע את־קול
דבריו וכשמעי
את־קול דבריו ואני
הייתי נרדם על־פני
ופני ארצה:

27O	10	10	והנה־ייד נגעה בי ותניעני על־ברכי וכפות ידי:
27O	10	11	ויאמר אלי דניאל איש־חמדות הבן בדברים אשר אנכי דבר אליך ועמד על־עמדך כי עתה שלחתי אליך ובדברו עמי את־הדבר הזה עמדתי מרעיד:
27O	10	12	ויאמר אלי אל־תירא דניאל כי מן־היום הראשון אשר נתת את־לבך להבין ולהתענות לפני אלהיך נשמעו דבריך ואני־באתי בדבריך:
27O	10	13	ושר מלכות פרס עמד לנגדי עשרים ואחד יום והנה מיכאל אחד השרים הראשנים בא לעזרני ואני נותרתי שם אצל מלכי פרס:
27O	10	14	ובאתי להבינך את אשר־יקרה לעמך באחרית הימים כי־עוד חזון לימים:
27O	10	15	ובדברו עמי כדברים האלה נתתי פני ארצה ונאלמתי:
27O	10	16	והנה כדמות בני אדם נגע על־שפתי ואפת־ח־פי ואדברה ואמרה אל־העמד לנגדי אדני במראה נהפכו צירי עלי ולא עצרתי כח:
27O	10	17	והיך יוכל עבד אדני זה לדבר עם־אדני זה ואני

מעתה לא־יעמד־בי

כח ונשמה לא

נשאה־בי:

27O 10 18 ויסף ויגע־בי

כמראה אדם

ויחזקני:

27O 10 19 ויאמר אל־תירא

איש־חמדות שלום לך

חזק וחזק וכדברו

עמי התחזקתי ואמרה

ידבר אדני כי

חזקתני:

27O 10 20 ויאמר הידעת

למה־באתי אליך

ועתה אשוב להלחם

עם־שר פרס ואני

יוצא והנה שר־יון

בא:

27O 10 21 אבל אגיד לך

את־הרשום בכתב אמת

ואין אחד מתחזק

עמי על־אלה כי

אם־מיכאל שרכם:

27O 11 1 ואני בשנת אחת

לדריוש המדי עמדי

למחזיק ולמעוז לו:

27O 11 2 ועתה אמת אגיד לך

הנה־עוד שלשה

מלכים עמדים לפרס

והרביעי יעשיר

עשר־גדול מכל

וכחזקתו בעשרו

יעיר הכל את מלכות

יון:

27O 11 3 ועמד מלך גבור

ומשל ממשל רב ועשה

כרצונו:

27O 11 4 וכעמדו תשבר

מלכותו ותחץ לארבע

רוחות השמים ולא

לאחריתו ולא כמשלו

אשר משל כי תנתש

מלכותו ולאחרים

			מלבד־אלה:
27O	11	5	<p>ויחזק מלך־הנגב ומן־שריו ויחזק עליו ומשל ממשל רב ממשלתו:</p>
27O	11	6	<p>ולקץ שנים יתחברו ובת מלך־הנגב תבוא אל־מלך הצפון לעשות מישרים ולא־תעצר כוח הזרוע ולא יעמד וזרעו ותנתן היא ומביאה והילדה ומחזקה בעתים:</p>
27O	11	7	<p>ועמד מנצר שרשיה כנו ויבא אל־החיל ויבא במעוז מלך הצפון ועשה בהם והחזיק:</p>
27O	11	8	<p>וגם אלהיהם עם־נסכיהם עם־כלי חמדתם כסף וזהב בשבי יבא מצרים והוא שנים יעמד ממלך הצפון:</p>
27O	11	9	<p>ובא במלכות מלך הנגב ושב אל־אדמתו:</p>
27O	11	10	<p>ובנו יתגרו ואספו המון חילים רבים ובא בוא ושטף ועבר וישב ויתגרו עד־מעזה:</p>
27O	11	11	<p>ויתמרמר מלך הנגב ויצא ונלחם עמו עם־מלך הצפון והעמיד המון רב ונתן ההמון בידו:</p>
27O	11	12	<p>ונשא ההמון ירום לבבו והפיל רבאות ולא יעוז:</p>
27O	11	13	<p>ושב מלך הצפון והעמיד המון רב</p>

			מִן־הָרָאשׁוֹן וְלִקְצֵה
			הָעֵתִים שְׁנַיִם יָבוֹא
			בּוֹא בַחֵיל גָּדוֹל
			וּבִרְכוּשׁ רַב:
27O	11	14	וּבַעֲתֵים הָהֵם רַבִּים
			יַעֲמְדוּ עַל־מֶלֶךְ הַנֶּגֶב
			וּבְנֵי פְרִיצֵי עֵמֶךְ
			יִנְשְׂאוּ לְהַעֲמִיד חֲזֹן
			וּנִכְשְׁלוּ:
27O	11	15	וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַצָּפוֹן
			וַיִּשְׁפֹּךְ סוּלָלָה וּלְכַד
			עִיר מִבְּצֻרוֹת וּזְרָעוֹת
			הַנֶּגֶב לֹא יַעֲמְדוּ וְעַם
			מִבְּחָרָיו וְאֵין כֹּחַ
			לַעֲמֹד:
27O	11	16	וַיַּעַשׂ הָבָא אֵלָיו
			כְּרָצוֹנוֹ וְאֵין עוֹמֵד
			לִפְנָיו וַיַּעֲמֵד
			בְּאַרְצ־הַצִּבִּי וְכֹלָה
			בִּידוֹ:
27O	11	17	וַיִּשֶׁם פָּנָיו לְבּוֹא
			בְּתִקְוָה כָּל־מַלְכוּתוֹ
			וַיִּשְׁרִים עִמּוֹ וַעֲשֵׂה
			וּבֵת הַנָּשִׁים יִתֶּן־לוֹ
			לְהַשְׁחִיתָהּ וְלֹא תַעֲמֹד
			וְלֹא־לוֹ תִהְיֶה:
27O	11	18	וַיֵּשֶׁב פָּנָיו לְאֵיִם
			וּלְכַד רַבִּים וְהַשְׁבִּית
			קֶצֶין חֶרְפָּתוֹ לוֹ
			בְּלִתֵּי חֶרְפָּתוֹ יֵשֵׁב
			לוֹ:
27O	11	19	וַיֵּשֶׁב פָּנָיו לְמַעֲוִזֵי
			אַרְצוֹ וּנִכְשַׁל וְנִפְל
			וְלֹא יִמָּצָא:
27O	11	20	וַעֲמַד עַל־כְּנוֹ מַעֲבִיר
			נוֹגֵשׁ הַדֶּר מַלְכוּת
			וּבִימֵים אֶחָדִים יִשְׁכַּר
			וְלֹא בְּאַפִּים וְלֹא
			בְּמַלְחָמָה:
27O	11	21	וַעֲמַד עַל־כְּנוֹ נִבְזָה
			וְלֹא־נִתְּנוּ עָלָיו הוֹד
			מַלְכוּת וּבֹא בִשְׁלוֹה
			וְהַחֲזִיק מַלְכוּת

בחלקלקות:

27O 11 22 וזרעות השטף ישטפו
מלפניו וישברו וגם

נגיד ברית:

27O 11 23 ומן־התחברות אליו
יעשה מרמה ועלה
ועצם במעט־גוי:

27O 11 24 בשלוח ובמשמני
מדינה יבוא ועשה
אשר לא־עשו אבתיו
ואבות אבתיו בזה
ושלל ורכוש להם
יבזור ועל מבצרים
יחשב מחשבתי
ועד־עת:

27O 11 25 ויער כחו ולבבו
על־מלך הנגב בחיל
גדול ומלך הנגב
יתגרה למלחמה
בחיל־גדול ועצום
עד־מאד ולא יעמד
כִּי־יחשבו עליו
מחשבות:

27O 11 26 ואכלי פת־בגו
ישברוהו וחילו
ישטוף ונפלו חללים
רבים:

27O 11 27 ושניהם המלכים
לבבם למרע
ועל־שלחן אחד כזב
ידברו ולא תצלח
כִּי־ עוד קץ למועד:

27O 11 28 וישב ארצו ברכוש
גדול ולבבו
על־ברית קדש ועשה
ושב לארצו:

27O 11 29 למועד ישוב ובא
בנגב ולא־תהיה
כראשנה וכאחרנה:

27O 11 30 ובאו בו ציים כתים
ונכאה ושב וזעם
על־ברית־קודש ועשה
ושב ויבן על־עזבי

ברית קדש:

27O 11 31 וזרעים ממנו יעמדו
וחללו המקדש המעוז
והסירו התמיד
ונתנו השקוץ
משומם:

27O 11 32 ומרשיעי ברית
יחניף בחלקות ועם
ידעי אלהיו יחזקו
ועשו:

27O 11 33 ומשכילי עם יבינו
לרבים ונכשלו בחרב
ובלהבה בשבי ובבזה
ימים:

27O 11 34 ובהכשלם יעזרו עזר
מעט ונלוו עליהם
רבים בחלקלקות:

27O 11 35 ומן־המשכילים
יכשלו לצרוף בהם
ולברר וללבן עד־עת
קץ כ־יעוד למועד:

27O 11 36 ועשה כרצונו המלך
ויתרומם ויתגדל
על־כל־אל ועל אל
אלים ידבר נפלאות
והצליח עד־כלה זעם
כי נחרצה נעשתה:
27O 11 37 ועל־אלהי אבתיו לא
יבין ועל־חמדת
נשים ועל־כל־אלוה
לא יבין כי על־כל
יתגדל:

27O 11 38 ולא־לה מעזים
על־כנו יכבד
ולא־לוה אשר
לא־ידעהו אבתיו
יכבד בזהב ובכסף
ובאבן יקרה
ובחמדות:

27O 11 39 ועשה למבצרי מעזים
עם־אלוה נכר אשר
הכיר ירבה כבוד
והמשילים ברבים

			ואדמה יחלק במחיר:
27O	11	40	ובעת קץ יתנגח עמו מלך הנגב וישתער עליו מלך הצפון ברכב ובפרשים ובאניות רבות ובא בארצות ושטף ועבר:
	27O	11	41 ובא בארץ הצבי ורבות יכשלו ואלה ימלטו מידו אדום ומואב וראשית בני עמון:
	27O	11	42 וישלח ידו בארצות וארץ מצרים לא תהיה לפליטה:
	27O	11	43 ומשל במכמני הזהב והכסף ובכל חמדות מצרים ולבים וכשים במצעדיו:
	27O	11	44 ושמעות יבהלהו ממזרח ומצפון ויצא בחמא גדלה להשמיד ולהחרים רבים:
	27O	11	45 ויטע אהלי אפדנו בין ימים להר־צבי־קדש ובא עד־קצו ואין עוזר לו:
	27O	12	1 ובעת ההיא יעמד מיכאל השר הגדול העמד על־בני עמך והיתה עת צרה אשר לא־נהיתה מהיות גוי עד העת ההיא ובעת ההיא ימלט עמך כל־הנמצא כתוב בספר:
		27O	12 2 ורבים מישני אדמת־עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות לדראון עולם:
		27O	12 3 והמשכלים יזהרו

כזהר הרקיע

ומצדיקי הרבים

ככוכבים לעולם

ועד:

27O 12 4 ואתה דניאל סתם

הדברים וחתם הספר

עד־עת קץ ישטטו

רבים ותרבה הדעת:

27O 12 5 וראיתי אני דניאל

והנה שנים אחרים

עמדים אחד הנה

לשפת היאר ואחד

הנה לשפת היאר:

27O 12 6 ויאמר לאיש לבוש

הבדים אשר ממעל

למימי היאר עד־מתי

קץ הפלאות:

27O 12 7 ואשמע את־האיש

לבוש הבדים אשר

ממעל למימי היאר

וירם ימינו ושמאלו

אל־השמים וישבע

בחי העולם כי

למועד מועדים וחצי

וככלות נפץ

יד־עם־קדש תכלינה

כל־אלה:

27O 12 8 ואני שמעתי ולא

אבין ואמרה אדני

מה אחרית אלה:

27O 12 9 ויאמר לך דניאל

כִּי־סתמים וחתמים

הדברים עד־עת קץ:

27O 12 10 יתבררו ויתלבנו

ויצרפו רבים

והרשיעו רשעים ולא

יבינו כל־רשעים

והמשכלים יבינו:

27O 12 11 ומעת הוסר התמיד

ולתת שקוץ שמם

ימים אלף מאתים

ותשעים:

27O 12 12 אשרי המחכה ויגיע

			לימים אלף שלש מאות שלשים וחמשה: ואתה לך לקץ ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימין:
270	12	13	
280	1	1	דבר־יהוה אשר היה אל־הושע בן־בארי בימי עזיה יותם אחז יחזקיה מלכי יהודה ובימי ירבעם בן־יואש מלך ישראל:
280	1	2	תחלת דבר־יהוה בהושע ויאמר יהוה אל־הושע לך קח־לך אשת זנונים וילדי זנונים כִּי־זנה תזנה הארץ מאחרי יהוה:
280	1	3	וילך ויקח את־גמר בת־דבלים ותהר ותלד־לו בן:
280	1	4	ויאמר יהוה אליו קרא שמו יזרעאל כִּי־עוד מעט ופקדתי את־דמי יזרעאל על־בית יהוא והשבתי ממלכות בית ישראל:
280	1	5	והיה ביום ההוא ושברתי את־קשת ישראל בעמק יזרעאל:
280	1	6	ותהר עוד ותלד בת ויאמר לו קרא שמה לא רחמה כי לא אוסף עוד ארחם את־בית ישראל כִּי־נשא אשא להם:
280	1	7	ואת־בית יהודה ארחם והושעתים ביהוה אלהיהם ולא אושיעם בקשת ובחרב

			ובמלחמה בסוסים ובפרשים:
280	1	8	ותגמל את־לא רחמה ותהר ותלד בן:
280	1	9	ויאמר קרא שמו לא עמי כי אתם לא עמי ואנכי לא־אהיה לכם:
	280	2	1 והיה מספר בני־ישראל כחול הים אשר לא־ימד ולא יספר והיה במקום אשר־יאמר להם לא־עמי אתם יאמר להם בני אל־חי:
280	2	2	ונקבצו בני־יהודה ובני־ישראל יחדו ושמו להם ראש אחד ועלו מן־הארץ כי גדול יום יזרעאל:
280	2	3	אמרו לאחיכם עמי ולאחוזיכם רחמה:
280	2	4	ריבו באמכם ריבו כי־היא לא אשתי ואנכי לא אישה ותסר זנוניה מפניה ונאפופיה מבין שדיה:
280	2	5	פן־אפשיטנה ערמה והצגתיה כיום הולדה ושמתי כמדבר ושתה כארץ ציה והמתיה בצמא:
280	2	6	ואת־בניה לא ארחם כי־בני זנונים המה:
280	2	7	כי זנתה אמם הבישה הורתם כי אמרה אלכה אחרי מאהבי נתני לחמי ומימי צמרי ופשתי שמני ושקויי:

- לכן הנני־שך 8 280 2
את־דרךך בסירים
וגדרתי את־גדרה
ונתיבותיה לא
תמצא:
- ורדפה את־מאהביה 9 280 2
ולא־תשיג אתם
ובקשתם ולא תמצא
ואמרה אלכה ואשובה
אל־אישי הראשון כי
טוב לי אז מעתה:
- והיא לא ידעה כי 10 280 2
אנכי נתתי לה הדגן
והתירוש והיצהר
וכסף הרביתי לה
וזהב עשו לבעל:
- לכן אשוב ולקחתי 11 280 2
דגני בעתו ותירושי
במועדו והצלתי
צמרי ופשתי לכסות
את־ערותה:
- ועתה אגלה 12 280 2
את־נבלתה לעיני
מאהביה ואיש
לא־יצילנה מידי:
- והשבתי כל־משושה 13 280 2
חגה חדשה ושבתה
וכל מועדה:
- והשמתי גפנה 14 280 2
ותאנתה אשר אמרה
אתנה המה לי אשר
נתנולי מאהבי
ושמתים ליער
ואכלתם חית השדה:
- ופקדתי עליה 15 280 2
את־ימי הבעלים אשר
תקטיר להם ותעד
נזמה וחליתה ותלך
אחרי מאהביה ואתי
שכחה נאם־יהוה:
- לכן הנה אנכי 16 280 2
מפתיה והלכתי
המדבר ודברתי

			על־לבה:
280	2	17	ונתתי לה את־כרמיה משם ואת־עמק עכור לפתח תקוה וענתה שמה כימי נעוריה וכיום עלתה מארץ־מצרים:
	280	2	18 והיה ביום־ההוא נאם־יהוה תקראי אישי ולא־תקראי־לי עוד בעלי:
280	2	19	והסרתי את־שמות הבעלים מפיה ולא־יזכרו עוד בשם:
	280	2	20 וכרתי להם ברית ביום ההוא עם־חית השדה ועם־עוף השמים ורמש האדמה וקשת וחרב ומלחמה אשבור מן־הארץ והשכבתים לבטח:
280	2	21	וארשתיך לי לעולם וארשתיך לי בצדק ובמשפט ובחסד וברחמים:
280	2	22	וארשתיך לי באמונה וידעת את־יהוה:
	280	2	23 והיה ביום ההוא אענה נאם־יהוה אענה את־השמים והם יענו את־הארץ:
	280	2	24 והארץ תענה את־הדגן ואת־התירוש ואת־היצהר והם יענו את־יזרעאל:
280	2	25	וזרעתי לי בארץ ורחמתי את־לא רחמה ואמרתי ללא־עמי עמי־אתה והוא יאמר אלהי:
280	3	1	ויאמר יהוה אלי

עוד לך אהב־אשה
 אהבת רע ומנאפת
 כאהבת יהוה את־
 בני ישראל והם
 פנים אל־אלהים
 אחרים ואהבי אשישי
 ענבים:

280 3 2 ואכרה לי בחמשה
 עשר כסף וחמר

שערים ולתך שערים:
 280 3 3 ואמר אליה ימים
 רבים תשבי לי לא
 תזני ולא תהיי
 לאיש וגם־אני
 אליך:

280 3 4 כי ימים רבים ישבו
 בני ישראל אין מלך
 ואין שר ואין זבח
 ואין מצבה ואין
 אפוד ותרפים:

280 3 5 אחר ישבו בני
 ישראל ובקשו
 את־יהוה אלהיהם
 ואת דוד מלכם
 ופחדו אל־יהוה
 ואל־טובו באחרית
 הימים:

280 4 1 שמעו דבר־יהוה בני
 ישראל כי ריב
 ליהוה עם־יושבי
 הארץ כי אין־אמת
 ואין־חסד ואין־דעת
 אלהים בארץ:

280 4 2 אלה וכחש ורצח
 וגנב ונאף פרצו
 ודמים בדמים נגעו:

280 4 3 על־כן תאבל הארץ
 ואמלל כל־יושב בה
 בחית השדה ובעוף
 השמים וגם־דגי
 הים יאספו:

280 4 4 אך איש אל־ירב
 ואל־יוכח איש ועמך

			כמריבי כהן:
280	4	5	וכשלת היום וכשל גם־נביא עמך לילה ודמיתי אמך:
280	4	6	נדמו עמי מבלי הדעת כי־אתה הדעת מאסת ואמאסאך מכהן לי ותשכח תורת אלהיך אשכח בניך גם־אני:
280	4	7	כרבם כן חטאו־לי כבודם בקלון אמיר:
280	4	8	חטאת עמי יאכלו ואל־עונם ישאו נפשו:
280	4	9	והיה כעם ככהן ופקדתי עליו דרכיו ומעלליו אשיב לו:
280	4	10	ואכלו ולא ישבעו הזנו ולא יפרצו כי־את־יהוה עזבו לשמר:
280	4	11	זנות ויין ותירוש יקח־לב:
280	4	12	עמי בעצו ישאל ומקלו יגיד לו כי רוח זנונים התעה ויזנו מתחת אלהיהם:
280	4	13	על־ראשי ההרים יזבחו ועל־הגבעות יקטרו תחת אלון ולבנה ואלה כי טוב צלה על־כן תזנינה בנותיכם וכלותיכם תנאפנה:
280	4	14	לא־אפקוד על־בנותיכם כי תזנינה ועל־כלותיכם כי תנאפנה כי־הם עם־ הזנות יפרדו ועם־הקדשות יזבחו

280	4	15	ועם לא־יבין ילבט: אם־זנה אתה ישראל אל־יאשם יהודה ואל־תבאו הגלגל ואל־תעלו בית און ואל־תשבעו חי־יהוה:
280	4	16	כי כפרה סררה סרר ישראל עתה ירעם יהוה ככבש במרחב:
280	4	17	חבור עצבים אפרים הנח־לו:
280	4	18	סר סבאם הזנה הזנו אהבו הבו קלון מגניה:
280	4	19	צרר רוח אותה בכנפיה ויבשו מזבחותם:
280	5	1	שמעו־זאת הכהנים והקשיבו בית ישראל ובית המלך האזינו כי לכם המשפט כי־פח הייתם למצפה ורשת פרושה על־תבור:
280	5	2	ושחטה שטים העמיקו ואני מוסר לכלם:
280	5	3	אני ידעתי אפרים וישראל לא־נכחד ממני כי עתה הזנית אפרים נטמא ישראל:
280	5	4	לא יתנו מעלליהם לשוב אל־אלהיהם כי רוח זנונים בקרבם ואת־יהוה לא ידעו:
280	5	5	וענה גאון־ישראל בפניו וישראל ואפרים יכשלו בעונם כשל גם־יהודה עמם:
280	5	6	בצאנם ובבקרם ילכו לבקש את־יהוה ולא ימצאו חלץ מהם:

280	5	7	ביהוה בגדו כִּי־בָנִים זָרִים יִלְדוּ עֲתָה יֹאכֶלֶם חֹדֶשׁ אֶת־חֲלָקֵיהֶם:
280	5	8	תִּקְעוּ שׁוֹפָר בַּגִּבְעָה חֲצֹצֶרֶת בִּרְמָה הֲרִיעוּ בֵּית אֹן אַחֲרֶיךָ בְּנִימִין:
280	5	9	אֲפָרִים לִשְׁמָה תִּהְיֶה בַּיּוֹם תּוֹכַחַה בְּשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל הוֹדַעְתִּי נֶאֱמָנָה:
280	5	10	הִיוּ שְׂרֵי יְהוּדָה כַּמְּסִיגֵי גְבוּל עֲלֵיהֶם אֲשַׁפּוֹךְ כַּמִּים עֲבַרְתִּי:
280	5	11	עֲשׂוּק אֲפָרִים רִצּוֹן מִשְׁפָּט כִּי הוֹאִיל הַלֵּךְ אַחֲרֵי־צוֹ:
280	5	12	וָאֲנִי כַעַשׁ לְאֲפָרִים וּכְרַקֵּב לְבֵית יְהוּדָה:
280	5	13	וִירָא אֲפָרִים אֶת־חֲלִיו וִיהוּדָה אֶת־מִזְרוֹ וִילֵךְ אֲפָרִים אֱל־אֲשׁוּר וַיִּשְׁלַח אֱל־מֶלֶךְ יִרְבִּי וְהוּא לֹא יוֹכֵל לִרְפֹּא לָכֶם וְלֹא־יִגְהֶה מִכֶּם מִזֹּר:
280	5	14	כִּי אֲנֹכִי כִשְׁחַל לְאֲפָרִים וּכְכַפִּיר לְבֵית יְהוּדָה אֲנִי אֲנִי אֶטְרֹף וְאֶלֶךְ אִשָּׁא וְאִין מִצִּיל:
280	5	15	אֶלֶךְ אֲשׁוּבָה אֱל־מִקוֹמִי עַד אֲשֶׁר־יֵאֲשֹׁמוּ וּבִקְשׁוּ פָנַי בְּצָר לָהֶם יִשְׁחַרְנֵנִי:
280	6	1	לְכוּ וּנְשׁוּבָה אֱל־יְהוָה כִּי הוּא טָרַף וִירְפָּאנוּ יָד וַיַּחְבֹּשׁנוּ:
280	6	2	יַחֲנִינוּ מִיָּמִים בַּיּוֹם

			השלישי יקמנו ונחיה לפניו:
280	6	3	ונדעה נרדפה לדעת את־יהוה כשחר נכון מוצאו ויבוא כגשם לנו כמלקוש יורה ארץ:
280	6	4	מה אעשה־לך אפרים מה אעשה־לך יהודה וחסדכם כענן־בקר וכטל משכים הלך:
	280	6	5 על־כן חצבתי בנביאים הרגתים באמרי־פי ומשפטיך אור יצא:
	280	6	6 כי חסד חפצתי ולא־זבח ודעת אלהים מעלות:
280	6	7	והמה כאדם עברו ברית שם בגדו בי:
	280	6	8 גלעד קרית פעלי און עקבה מדם:
280	6	9	וכחכי איש גדודים חבר כהנים דרך ירצחו־שכמה כי זמה עשו:
280	6	10	בבית ישראל ראיתי שעריריה שם זנות לאפרים נטמא ישראל:
280	6	11	גם־יהודה שת קציר לך בשובי שבות עמי:
	280	7	1 כרפאי לישראל ונגלה עון אפרים ורעות שמרון כי פעלו שקר וגנב יבוא פשט גדוד בחוץ:
280	7	2	ובל־יאמרו ללבבם כל־רעתם זכרתי עתה סבבום מעלליהם נגד פני היו:

280	7	3	ברעתם ישמחו־מלך ובכחשיהם שרים:
280	7	4	כלם מנאפים כמו תנור בערה מאפה ישבות מעיר מלוש בצק עד־חמצתו:
280	7	5	יום מלכנו החלו שרים חמת מיין משך ידו את־לצצים:
280	7	6	כי־קרבו כתנור לבם בארבם כל־הלילה ישן אפהם בקר הוא בער כאש להבה:
280	7	7	כלם יחמו כתנור ואכלו את־שפטיהם כל־מלכיהם נפלו אין־קרא בהם אלי:
280	7	8	אפרים בעמים הוא יתבולל אפרים היה עגה בלי הפוכה:
280	7	9	אכלו זרים כחו והוא לא ידע גם־שיבה זרקה בו והוא לא ידע:
280	7	10	וענה גאון־ישראל בפניו ולא־שבו אלי־הוה אלהיהם ולא בקשהו בכל־ זאת:
280	7	11	ויהי אפרים כיונה פותה אין לב מצרים קראו אשור הלכו:
280	7	12	כאשר ילכו אפרוש עליהם רשתי כעוף השמים אורידם איסרם כשמע לעדתם:
280	7	13	אוי להם כי־נדדו ממני שד להם כי־פשעו בי ואנכי אפדם והמה דברו עלי כזבים:
280	7	14	ולא־זעקו אלי בלבם כי יילילו

על־משכבותם על־דגן

ותירוש יתגוררו

יסורו בי:

280 7 15 ואני יסרתי חזקתי

זרועתם ואלי

יחשבו־רע:

280 7 16 ישובו לא על היו

כקשת רמיה יפלו

בחרב שריהם מזעם

לשונם זו לעגם

בארץ מצרים:

280 8 1 אל־חכך שפר כנשר

על־בית יהוה יען

עברו בריתי

ועל־תורתי פשעו:

280 8 2 לי יזעקו אלהי

ידענוך ישראל:

280 8 3 זנח ישראל טוב

אויב ירדפו:

280 8 4 הם המליכו ולא

ממני השירו ולא

ידעתי כספם וזהבם

עשו להם עצבים

למען יכרת:

280 8 5 זנח עגלך שמרון

חרה אפי בם עד־מתי

לא יוכלו נקין:

280 8 6 כי מישראל והוא

חרש עשהו ולא

אלהים הוא

כי־שבבים יהיה עגל

שמרון:

280 8 7 כי רוח יזרעו

וסופתה יקצרו קמה

אין־לו צמח בלי

יעשה־קמח אולי

יעשה זרים יבלעהו:

280 8 8 נבלע ישראל עתה

היו בגוים ככלי

אין־חפץ בו:

280 8 9 כי־מה עלו אשור

פרא בודד לו אפרים

התנו אהבים:

280	8	10	גם כִּי־יִתְּנוּ בַּגּוֹיִם עֵתָּה אֶקְבָּצֶם וַיַּחֲלוּ מֵעֵט מִמֶּשֶׁא מֶלֶךְ שָׂרִים:
280	8	11	כִּי־הִרְבָּה אִפְרַיִם מִזְבַּחַת לַחֲטָא הַיּוֹלֵו מִזְבַּחֹת לַחֲטָא:
280	8	12	אֶכְתּוּב־לוֹ רְבוּ תּוֹרֹתִי כְמוֹ־זֶר נַחֲשָׁבוּ:
280	8	13	זִבְחֵי הַבֶּהֱבִי יִזְבְּחוּ בָּשָׂר וַיֹּאכְלוּ יְהוָה לֹא רָצָם עֵתָּה יִזְכָּר עֹנָם וַיִּפְקֶד חַטָּאוֹתָם הֵמָּה מִצָּרִים יִשׁוּבוּ:
280	8	14	וַיִּשְׁכַּח יִשְׂרָאֵל אֶת־עֲשָׂהוּ וַיִּבֶן הַיִּכְלוֹת וַיְהוּדָה הִרְבָּה עָרִים בַּצִּירוֹת וַשְּׁלַח־תִּי־אֲשֶׁר בַּעֲרִיו וַאֲכָלָה אֶרְמִנְתִּיהָ:
280	9	1	אֶל־תִּשְׁמַח יִשְׂרָאֵל אֶל־גִּיל כַּעֲמִים כִּי זָנִית מֵעַל אֱלֹהֶיךָ אֶהְבֵּת אֶתְנָן עַל כָּל־ גִּרְנוֹת דָּגָן:
280	9	2	גֶּרֶן וַיִּקֵּב לֹא יִרְעֶם וּתִירוֹשׁ יִכְחַשׁ בָּהּ:
280	9	3	לֹא יֵשְׁבוּ בָאָרֶץ יְהוָה וּשְׁב אִפְרַיִם מִצָּרִים וּבְאֲשׁוֹר טָמֵא יֹאכְלוּ:
280	9	4	לֹא־יִסְכּוּ לִיהוָה יֵין וְלֹא יַעֲרְבוּ־לוֹ זִבְחֵיהֶם כֹּלֶחֶם אוֹנִים לֵהֶם כֹּל־אֲכָלִיו יִטְמְאוּ כִּי־לַחֲמָם לִנְפֶשֶׁם לֹא יָבוֹא בֵּית יְהוָה:
280	9	5	מִה־תַּעֲשׂוּ לַיּוֹם מוֹעֵד וּלַיּוֹם חַג־יְהוָה:
280	9	6	כִּי־הִנֵּה הִלְכּוּ מִשָּׁד מִצָּרִים תִּקְבָּצֶם מִן־ תִּקְבְּרָם מִחֲמַד לִכְסָפָם

			קמוש יירשם חוח באהליהם:
280	9	7	באו ימי הפקדה באו ימי השלם ידעו ישראל אויל הנביא משגע איש הרוח על רב עונך ורבה משטמה:
280	9	8	צפה אפרים עם־אלהי נביא פח יקוש על־כל־דרכיו משטמה בבית אלהיו:
280	9	9	העמיקו־שחתו כימי הגבעה יזכור עונם יפקוד חטאותם:
280	9	10	כענבים במדבר מצאתי ישראל כבכורה בתאנה בראשיתה ראיתי אבותיכם המה באו בעל־פעור וינזרו לבשת ויהיו שקוצים כאהבם:
280	9	11	אפרים כעוף יתעופף כבודם מלדה ומבטן ומהריון:
280	9	12	כי אם־יגדלו את־בניהם ושכלתים מאדם כי־גם־אוי להם בשורי מהם:
280	9	13	אפרים כאשר־ראיתי לצור שתולה בנוה ואפרים להוציא אל־הרג בניו:
280	9	14	תן־להם יהוה מה־תתן תן־להם רחם משכיל ושדים צמקים:
280	9	15	כל־רעתם בגלגל כי־שם שנאתים על רע מעלליהם מביתי אגרשם לא אוסף אהבתם כל־שריהם

סררים:

28O 9 16 הכה אפרים שרשם
יבש פרי בלי־יעשון
גם כי ילדון והמתי
מחמדי בטנם:

28O 9 17 ימאסם אלהי כי לא
שמעו לו ויהיו
נדדים בגוים:

28O 10 1 גפן בוקק ישראל
פרי ישוה־לו כרב
לפריו הרבה
למזבחות כטוב
לארצו היטיבו
מצבות:

28O 10 2 חלק לבם עתה יאשמו
הוא יערף מזבחותם
ישדד מצבותם:

28O 10 3 כי עתה יאמרו אין
מלך לנו כי לא
יראנו את־יהוה
והמלך מה־יעשה־
לנו:

28O 10 4 דברו דברים אלות
שוא כרת ברית ופרח
כראש משפט על תלמי
שדי:

28O 10 5 לעגלות בית און
יגורו שכן שמרון
כי־אבל עליו עמו
וכמריו עליו יגילו
על־כבודו כי־גלה
ממנו:

28O 10 6 גם־אותו לאשור
יובל מנחה למלך
ירב בשנה אפרים
יקח ויבוש ישראל
מעצתו:

28O 10 7 נדמה שמרון מלכה
כקצף על־פני־מים:

28O 10 8 ונשמדו במות און
חטאת ישראל קוץ
ודרדר יעלה
על־מזבחותם ואמרו

			להרים כסונו ולגבעות נפלו עלינו:
280	10	9	מימי הגבעה חטאת ישראל שם עמדו לא־תשיגם בגבעה מלחמה על־בני עלוה:
280	10	10	באותי ואסרם ואספו עליהם עמים באסרם לשתי עינתם:
280	10	11	ואפרים עגלה מלמדה אהבתי לדוש ואני עברתי על־טוב צוארה ארכיב אפרים יחרוש יהודה ישדד־לו יעקב:
280	10	12	זרעו לכם לצדקה קצרו לפיי־חסד נירו לכם ניר ועת לדרוש את־יהוה עד־יבוא וירה צדק לכם:
280	10	13	חרשתם־רשע עולתה קצרתם אכלתם פרי־כחש כ־בטחת בדרךך ברב גבוריך:
280	10	14	וקאם שאון בעמך וכל־מבצריך יושד כשד שלמן בית ארבאל ביום מלחמה אם על־בנים רטשה:
280	10	15	ככה עשה לכם בית־אל מפני רעת רעתכם בשחר נדמה נדמה מלך ישראל:
280	11	1	כי נער ישראל ואהבהו וממצרים קראתי לבני:
280	11	2	קראו להם כן הלכו מפניהם לבעלים יזבחו ולפסלים יקטרון:
280	11	3	ואנכי תרגלתי

			לאפרים קחם על-זרועתיו ולא ידעו כי רפאתים:
280	11	4	בחבלי אדם אמשכם בעבתות אהבה ואהיה להם כמרימי על על לחיהם ואט אליו אוכיל:
280	11	5	לא ישוב אל-ארץ מצרים ואשור הוא מלכו כי מאנו לשוב:
280	11	6	וחלה חרב בעריו וכלתה בדיו ואכלה ממעצותיהם:
280	11	7	ועמי תלואים למשובתי ואל-על יקראהו יחד לא ירומם:
280	11	8	איך אתנך אפרים אמגנך ישראל איך אתנך כאדמה אשימך כצבאים נהפך עלי לבי יחד נכמרו נחומי:
280	11	9	לא אעשה חרון אפי לא אשוב לשחת אפרים כי אל אנכי ולא-איש בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר:
280	11	10	אחרי יהוה ילכו כאריה ישאג כי-הוא ישאג ויחרדו בנים מים:
280	11	11	יחרדו כצפור ממצרים וכיונה מארץ אשור והושבתים על-בתיהם נאם- יהוה:
280	12	1	סבבני בכחש אפרים ובמרמה בית ישראל ויהודה עד רד

עם־אל ועם־קדושים

נאמן:

280 12 2 אפרים רעה רוח

ורדף קדים כל־היום

כזב ושד ירבה

וברית עם־אשור

יכרתו ושמן למצרים

יובל:

280 12 3 וריב ליהוה

עם־יהודה ולפקד

על־יעקב כדרכיו

כמעלליו ישיב לו:

280 12 4 בבטן עקב את־אחיו

ובאונו שרה

את־אלהים:

280 12 5 וישר אל־מלאך ויכל

בכה ויתחנן־לו

בית־אל ימצאנו ושם

ידבר עמנו:

280 12 6 ויהוה אלהי הצבאות

יהוה זכרו:

280 12 7 ואתה באלהיך תשוב

חסד ומשפט שמר

וקוה אל־אלהיך

תמיד:

280 12 8 כנען בידו מאזני

מרמה לעשק אהב:

280 12 9 ויאמר אפרים אך

עשרתי מצאתי און

לי כל־יגיעי לא

ימצאו־לי עון

אשר־חטא:

280 12 10 ואנכי יהוה אלהיך

מארץ מצרים עד

אושבך באהלים

כימי מועד:

280 12 11 ודברתי על־הנביאים

ואנכי חזון הרביתי

וביד הנביאים

אדמה:

280 12 12 אם־גלעד און

אך־שוא היו בגלגל

שורים זבחו גם

			מזבחחותם כגלים על תלמי שדי:
280	12	13	ויברח יעקב שדה ארם ויעבד ישראל באשה ובאשה שמר:
280	12	14	ובנביא העלה יהוה את־ישראל ממצרים ובנביא נשמר:
280	12	15	הכעיס אפרים תמרורים ודמיו עליו יטוש וחרפתו ישיב לו אדניו:
280	13	1	כדבר אפרים רתת נשא הוא בישראל ויאשם בבעל וימת:
280	13	2	ועתה יוספו לחטא ויעשו להם מסכה מכספם כתבונם עצבים מעשה חרשים כלה להם הם אמרים זבחי אדם עגלים ישקון:
280	13	3	לכן יהיו כענן־בקר וכטל משכים הלך כמץ יסער מגרן וכעשן מארבה:
280	13	4	ואנכי יהוה אלהיך מארץ מצרים ואלהים זולתי לא תדע ומושיע אין בלתי:
280	13	5	אני ידעתך במדבר בארץ תלאבות:
280	13	6	כמרעיתם וישבעו שבעו וירם לבם על־כן שכחוני:
280	13	7	ואהי להם כמו־שחל כנמר על־דרך אשור:
280	13	8	אפגשם כדב שכול ואקרע סגור לבם ואכלם שם כלביא חית השדה תבקעם:
280	13	9	שחתך ישראל כִּי־בי בעזרך:

280	13	10	<p>אהי מלכך אפוא ויושיעך בכל־עריך ושפטיך אשר אמרת תנה־לי מלך ושרים:</p>
280	13	11	<p>אתנ־לך מלך באפי ואקח בעברתי:</p>
280	13	12	<p>צרור עון אפרים צפונה חטאתו:</p>
280	13	13	<p>חבלי יולדה יבאו לו הוא־בן לא חכם כי־עת לא־יעמד במשבר בנים:</p>
280	13	14	<p>מיד שאול אפדם ממות אגאלם אהי דבר־ך מות אהי קטבך שאול נחם יסתר מעיני:</p>
280	13	15	<p>כי הוא בן אחים יפריא יבוא קדים רוח יהוה ממדבר עלה ויבוש מקורו ויחרב מעינו הוא ישסה אוצר כל־כלי חמדה:</p>
280	14	1	<p>תאשם שמרון כי מרתה באלהיה בחרב יפלו עלליהם ירטשו והריותיו יבקעו:</p>
280	14	2	<p>שובה ישראל עד יהוה אלהיך כי כשלת בעונך:</p>
280	14	3	<p>קחו עמכם דברים ושובו אל־יהוה אמרו אליו כל־תשא עון וקח־טוב ונשלמה פרים שפתינו:</p>
280	14	4	<p>אשור לא יושיענו על־סוס לא נרכב ולא־נאמר עוד אלהינו למעשה ידינו אשר־בך ירחם יתום:</p>

280	14	5	ארפא משובתם אהבם נדבה כי שב אפי ממנו:
280	14	6	אהיה כטל לישראל יפרח כשושנה ויך שרשיו כלבנון:
280	14	7	ילכו ינקותיו ויהי כזית הודו וריח לו כלבנון:
280	14	8	ישבו ישבי בצלו יחיו דגן ויפרחו כגפן זכרו כיין לבנון:
280	14	9	אפרים מה־לי עוד לעצבים אני עניתי ואשורנו אני כברוש רענן ממני פריך נמצא:
280	14	10	מי חכם ויבן אלה נבון וידעם כ־ישרים דרכי יהוה וצדקים ילכו בם ופשעים יכשלו בם:
290	1	1	דבר־יהוה אשר היה אל־יואל בן־פתואל:
290	1	2	שמעו־זאת הזקנים והאזינו כל יושבי הארץ ההיתה זאת בימיכם ואם בימי אבותיכם:
290	1	3	עליה לבניכם ספרו ובניכם לבניהם ובניהם לדור אחר:
290	1	4	יתר הגזם אכל הארבה ויתר הארבה אכל הילק ויתר הילק אכל החסיל:
290	1	5	הקיצו שכורים ובכו והיללו כל־שתי יין על־עסים כי נכרת מפיהם:
290	1	6	כ־גוי עלה

על־ארצי עצום ואין
מספר שניו שני
אריה ומתלעות לביא
לו:

290 1 7 שם גפני לשמה
ותאנתי לקצפה חשף
חשפה והשליך
הלבינו שריגיה:

290 1 8 אלי כבתולה
חגרת־שק על־בעל
נעוריה:

290 1 9 הכרת מנחה ונסך
מבית יהוה אבלו
הכהנים משרתי
יהוה:

290 1 10 שדד שדה אבלה אדמה
כי שדד דגן הוביש
תירוש אמלל יצהר:

290 1 11 הבישו אכרים
הילילו כרמים
על־חטה ועל־שערה
כי אבד קציר שדה:

290 1 12 הגפן הובישה
והתאנה אמללה רמון
גם־תמר ותפוח
כל־עצי השדה יבשו
כי־הביש ששון
מן־בני אדם:

290 1 13 חגרו וספדו הכהנים
הילילו משרתי מזבח
באו לינו בשקים
משרתי אלהי כי
נמנע מבית אלהיכם
מנחה ונסך:

290 1 14 קדשו־צום קראו
עצרה אספו זקנים
כל יושבי הארץ בית
יהוה אלהיכם וזעקו
אלי־יהוה:

290 1 15 אהה ליום כי קרוב
יום יהוה וכשד
משדי יבוא:

290 1 16 הלוא נגד עינינו

			אכל נכרת מבית אלהינו שמחה וגיל:
290	1	17	עבשו פרדות תחת מגרפתיהם נשמו אצרות נהרסו ממגרות כי הביש דגן:
290	1	18	מה־נאנחה בהמה נבכו עדרי בקר כי אין מרעה להם גם־עדרי הצאן נאשמו:
290	1	19	אליך יהוה אקרא כי אש אכלה נאות מדבר ולהבה להטה כל־עצי השדה:
290	1	20	גם־בהמות שדה תערוג אליך כי יבשו אפיקי מים ואש אכלה נאות המדבר:
290	2	1	תקעו שופר בציון והריעו בהר קדשי ירגזו כל ישבי הארץ כ־בא יום־ יהוה כי קרוב:
290	2	2	יום חשך ואפלה יום ענן וערפל כשחר פרש על־ההרים עם רב ועצום כמהו לא נהיה מן־העולם ואחריו לא יוסף עד־שני דור ודור:
290	2	3	לפניו אכלה אש ואחריו תלהט להבה כגן־עדן הארץ לפניו ואחריו מדבר שממה וגם־פליטה לא־היתה לו:
290	2	4	כמראה סוסים מראהו וכפרשים כן ירוצון:
290	2	5	כקול מרכבות

			על־ראשי ההרים ירקדון כקול להב אש אכלה קש כעם עצום ערוך מלחמה:
290	2	6	מפניו יחילו עמים כל־פנים קבצו פארור:
290	2	7	כגבורים ירצון כאנשי מלחמה יעלו חומה ואיש בדרכיו ילכון ולא יעבטון ארחותם:
290	2	8	ואיש אחיו לא ידחקון גבר במסלתו ילכון ובעד השלח יפלו לא יבצעו:
290	2	9	בעיר ישקו בחומה ירצון בבתים יעלו בעד החלונים יבאו כגנב:
290	2	10	לפניו רגזה ארץ רעשו שמים שמש וירח קדרו וכוכבים אספו נגהם:
290	2	11	ויהוה נתן קולו לפני חילו כי רב מאד מחנהו כי עצום עשה דברו כי גדול יום־יהוה ונורא מאד ומי יכילנו:
290	2	12	וגם־עתה נאם־יהוה שבו עדי בכל־לבבכם ובצום ובבכי ובמספד:
290	2	13	וקרעו לבבכם ואל־בגדיכם ושובו אל־יהוה אלהיכם כי־חנן ורחום הוא ארץ אפים ורבי־חסד ונחם על־הרעה:
290	2	14	מי יודע ישוב ונחם והשאיר אחריו ברכה מנחה ונסך ליהוה

אלהיכם:

290 2 15 תקעו שופר בציון
קדשו־צום קראו

עצרה:

290 2 16 אספו־עם קדשו קהל
קבצו זקנים אספו
עוללים וינקי שדים
יצא חתן מחדרו
וכלה מחפתה:

290 2 17 בין האולם ולמזבח
יבכו הכהנים משרתי
יהוה ויאמרו חוסה
יהוה על־ עמך
ואל־תתן נחלתך
לחרפה למשל־בם
גוים למה יאמרו
בעמים איה אלהיהם:

290 2 18 ויקנא יהוה לארצו
ויחמל על־עמו:

290 2 19 ויען יהוה ויאמר
לעמו הנני שלח לכם
את־הזגן והתירוש
והיצהר ושבעתם אתו
ולא־אתן אתכם עוד
חרפה בגוים:

290 2 20 ואת־הצפוני ארחיק
מעליכם והדחתיו
אל־ארץ ציה ושממה
את־פניו אל־ הים
הקדמני וספו
אל־הים האחרון
ועלה באשו ותעל
צחנתו כי הגדיל
לעשות:

290 2 21 אל־תיראי אדמה
גילי ושמחי
כי־הגדיל יהוה
לעשות:

290 2 22 אל־תיראו בהמות
שדי כי דשאו נאות
מדבר כי־עץ נשא
פריו תאנה וגפן
נתנו חילם:

290	2	23	ובני ציון גילו ושמחו ביהוה אלהיכם כִּי־נתן לכם את־המורה לצדקה ויורד לכם גשם מורה ומלקוש בראשון:
290	2	24	ומלאו הגרנות בר והשיקו היקבים תירוש ויצהר:
290	2	25	ושלמתי לכם את־השנים אשר אכל הארבה הילק והחסיל והגזם חילי הגדול אשר שלחתי בכם:
290	2	26	ואכלתם אכול ושבוע והללתם את־שם יהוה אלהיכם אשר־עשה עמכם להפליא ולא־יבשו עמי לעולם:
290	2	27	וידעתם כי בקרב ישראל אני ואני יהוה אלהיכם ואין עוד ולא־יבשו עמי לעולם:
290	3	1	והיה אחרי־כן אשפוך את־רוחי על־כל־בשר ונבאו בניכם ובנותיכם זקניכם חלמות יחלמון בחוריכם חזינות יראו:
290	3	2	וגם על־העבדים ועל־השפחות בימים ההמה אשפוך את־רוחי:
290	3	3	ונתתי מופתים בשמים ובארץ דם ואש ותימרות עשן:
290	3	4	השמש יהפך לחשך והירח לדם לפני בוא יום יהוה

			הגדול והנורא:
290	3	5	והיה כל אשר־יקרא בשם יהוה ימלט כי בהר־ציון ובירושלם תהיה פליטה כאשר אמר יהוה ובשרידים אשר יהוה קרא:
290	4	1	כי הנה בימים ההמה ובעת ההיא אשר אשוב את־שבות יהודה וירושלם:
	290	4	2 וקבצתי את־כל־הגוים והורדתי אל־עמק יהושפט ונשפטתי עמם שם על־ עמי ונחלתי ישראל אשר פזרו בגוים ואת־ארצי חלקו:
290	4	3	ואל־עמי ידו גורל ויתנו הילד בזונה והילדה מכרו ביין וישתו:
290	4	4	וגם מה־אתם לי צר וצידון וכל גלילות פלשת הגמול אתם משלמים עלי ואם־גמלים אתם עלי קל מהרה אשיב גמלכם בראשכם:
290	4	5	אשר־כספי וזהבי לקחתם ומחמדי הטבים הבאתם להיכליכם:
290	4	6	ובני יהודה ובני ירושלם מכרתם לבני היונים למען הרחיקם מעל גבולם:
	290	4	7 הנני מעירם מן־המקום אשר־מכרתם אתם שמה והשבתי גמלכם בראשכם:

290	4	8	ומכרתי את־בניכם ואת־בנותיכם ביד בני יהודה ומכרום לשבאים אל־ גוי רחוק כי יהוה דבר:
290	4	9	קראו־זאת בגוים קדשו מלחמה העירו הגבורים יגשו יעלו כל אנשי המלחמה:
290	4	10	כתו אתיכם לחרבות ומזמרתים לרמחים החלש יאמר גבור אני:
290	4	11	עושו ובאו כל־הגוים מסביב ונקבצו שמה הנחת יהוה גבוריך:
290	4	12	יעורו ויעלו הגוים אל־עמק יהושפט כי שם אשב לשפט את־כל־הגוים מסביב:
290	4	13	שלחו מגל כי בשל קציר באו רדו כי־מלאה גת השיקו היקבים כי רבה רעתם:
290	4	14	המונים המונים בעמק החרוץ כי קרוב יום יהוה בעמק החרוץ:
290	4	15	שמש וירח קדרו וכוכבים אספו נגהם:
290	4	16	ויהוה מציון ישאג ומירושלם יתן קולו ורעשו שמים וארץ ויהוה מחסה לעמו ומעוז לבני ישראל:
290	4	17	וידעתם כי אני יהוה אלהיכם שכן בציון הר־קדשי והיתה ירושלם קדש

וזרים לא־יעברו־בה

עוד:

18 4 290 והיה ביום ההוא

יטפו ההרים עסיס

והגבעות תלכנה חלב

וכל־אפיקי יהודה

ילכו מים ומעין

מבית יהוה יצא

והשקה את־נחל

השטים:

19 4 290 מצרים לשממה תהיה

ואדום למדבר שממה

תהיה מחמס בני

יהודה אשר־ שפכו

דם־נקיא בארצם:

20 4 290 ויהודה לעולם תשב

וירושלם לדור

ודור:

21 4 290 ונקיתי דמם

לא־נקיתי ויהוה

שכן בציון:

1 1 300 דברי עמוס אשר־היה

בנקדים מתקוע אשר

חזה על־ישראל בימי

עזיה מלך־ יהודה

ובימי ירבעם

בן־יואש מלך ישראל

שנתיים לפני הרעש:

2 1 300 ויאמר יהוה מציון

ישאג ומירושלם יתן

קולו ואבלו נאות

הרעים ויבש ראש

הכרמל:

3 1 300 כה אמר יהוה

על־שלשה פשעי דמשק

ועל־ארבעה לא

אשיבנו על־דושם

בחרצות הברזל

את־הגלעד:

4 1 300 ושלחתי אש בבית

חזאל ואכלה ארמנות

בן־הדד:

5 1 300 ושברתי בריח דמשק

והכרתי יושב
מבקעת־און ותומך
שבט מבית עדן וגלו
עם־ארם קירה אמר
יהוה:

300 1 6 כה אמר יהוה
על־שלשה פשעי עזה
ועל־ארבעה לא
אשיבנו על־הגלותם
גלות שלמה להסגיר
לאדום:

300 1 7 ושלחתי אש בחומת
עזה ואכלה
ארמנתיה:

300 1 8 והכרתי יושב
מאשדוד ותומך שבט
מאשקלון והשיבותי
ידי על־עקרון
ואבדו שארית
פלשתים אמר אדני
יהוה:

300 1 9 כה אמר יהוה
על־שלשה פשעי־צר
ועל־ארבעה לא
אשיבנו על־הסגירם
גלות שלמה לאדום
ולא זכרו ברית
אחים:

300 1 10 ושלחתי אש בחומת
צר ואכלה ארמנתיה:

300 1 11 כה אמר יהוה
על־שלשה פשעי אדום
ועל־ארבעה לא
אשיבנו על־רדפו
בחרב אחיו ושחת
רחמיו ויטרף לעד
אפו ועברתו שמרה
נצח:

300 1 12 ושלחתי אש בתימן
ואכלה ארמנות
בצרה:

300 1 13 כה אמר יהוה
על־שלשה פשעי

			בני־עמון ועל־ארבעה לא אשיבנו על־ בקעם הרות הגלעד למען הרחיב את־גבולם: והצתי אש בחומת רבה ואכלה ארמנותיה בתרועה ביום מלחמה בסער ביום סופה: והלך מלכם בגולה הוא ושריו יחדו אמר יהוה: כה אמר יהוה על־שלשה פשעי מואב ועל־ארבעה לא אשיבנו על־שרפו עצמות מלך־אדום לשיד: ושלחתי־אש במואב ואכלה ארמנות הקריות ומת בשאון מואב בתרועה בקול שופר: והכרתי שופט מקרבה וכל־שריה אהרוג עמו אמר יהוה: כה אמר יהוה על־שלשה פשעי יהודה ועל־ארבעה לא אשיבנו על־מאסם את־ תורת יהוה וחקיו לא שמרו ויתעום כזביהם אשר־הלכו אבותם אחריהם: ושלחתי אש ביהודה ואכלה ארמנות ירושלם: כה אמר יהוה על־שלשה פשעי ישראל ועל־ארבעה לא אשיבנו על־מכרם
300	1	14	
300	1	15	
300	2	1	
300	2	2	
300	2	3	
300	2	4	
300	2	5	
300	2	6	

				בכסף צדיק ואביון בעבור נעלים:
300	2	7		השאפים על־עפר־ארץ בראש דלים ודרך ענוים יטו ואיש ואביו ילכו אל־ הנערה למען חלל את־שם קדשי:
300	2	8		ועל־בגדים חבלים יטו אצל כל־מזבח ויין ענושים ישתו בית אלהיהם:
300	2	9		ואנכי השמדתי את־האמרי מפניהם אשר כגבה ארזים גבהו וחסן הוא כאלונים ואשמיד פריו ממעל ושרשיו מתחת:
300	2	10		ואנכי העליתי אתכם מארץ מצרים ואולך אתכם במדבר ארבעים שנה לרשת את־ארץ האמרי:
300	2	11		ואקים מבניכם לנביאים ומבחוריהם לנזרים האף אין־זאת בני ישראל נאם־יהוה:
300	2	12		ותשקו את־הנזרים יין ועל־הנביאים צויתם לאמר לא תנבאו:
300	2	13		הנה אנכי מעיק תחתיכם כאשר תעיק העגלה המלאה לה עמיר:
300	2	14		ואבד מנוס מקל וחזק לא־יאמץ כחו וגבור לא־ימלט נפשו:
300	2	15		ותפש הקשת לא יעמד וקל ברגליו לא

			ימלט ורכב הסוס לא ימלט נפשו:
300	2	16	ואמיץ לבו בגבורים ערום ינוס ביום־ההוא נאם־יהוה:
300	3	1	שמעו את־הדבר הזה אשר דבר יהוה עליכם בני ישראל על כל־המשפחה אשר העליתי מארץ מצרים לאמר:
300	3	2	רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה על־כן אפקד עליכם את כל־ עונתיכם:
300	3	3	הילכו שנים יחדו בלתי אם־נועדו:
300	3	4	הישאג אריה ביער וטרף אין לו היתן כפיר קולו ממענתו בלתי אם־ לכד:
300	3	5	התפל צפור על־פח הארץ ומוקש אין לה היעלה־פח מן־האדמה ולכוד לא ילכוד:
300	3	6	אם־יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו אם־תהיה רעה בעיר ויהוה לא עשה:
300	3	7	כי לא יעשה אדני יהוה דבר כי אם־גלה סודו אל־עבדיו הנביאים:
300	3	8	אריה שאג מי לא יירא אדני יהוה דבר מי לא ינבא:
300	3	9	השמיעו על־ארמנות באשדוד ועל־ארמנות בארץ מצרים ואמרו האספו על־ הרי שמרון וראו מהומת רבות בתוכה

			ועשוקים בקרבה: ולא־ידעו 10 עשות־נכחה נאם־יהוה האוצרים חמס ושד בארמנותיהם:
300	3		לכן כה אמר אדני 11 יהוה צר וסביב הארץ והורד ממך עזך ונבזו ארמנותיך:
300	3	12	כה אמר יהוה כאשר יציל הרעה מפי הארי שתי כרעים או בדל־אזן כן ינצלו בני ישראל הישבים בשמרון בפאת מטה ובדמשק ערש:
300	3	13	שמעו והעידו בבית יעקב נאם־אדני יהוה אלהי הצבאות:
300	3	14	כי ביום פקדי 14 פשעי־ישראל עליו ופקדתי על־מזבחות בית־אל ונגדעו קרנות המזבח ונפלו לארץ:
300	3	15	והכיתי בית־החרף על־בית הקיץ ואבדו בתי השן וספו בתים רבים נאם־ יהוה:
300	4	1	שמעו הדבר הזה פרות הבשן אשר בהר שמרון העשקות דלים הרצצות אביונים האמרת לאדניהם הביאה ונשתה:
300	4	2	נשבע אדני יהוה בקדשו כי הנה ימים באים עליכם ונשא אתכם בצנות ואחריתכן בסירות דוגה:

300	4	3	<p>ופרצים תצאנה אשה נגדה והשלכתנה ההרמונה נאם־יהוה:</p>
300	4	4	<p>באו בית־אל ופשעו הגלגל הרבו לפשע והביאו לבקר זבחיכם לשלשת ימים מעשרתיכם:</p>
300	4	5	<p>וקטר מחמץ תודה וקראו נדבות השמיעו כי כן אהבתם בני ישראל נאם אדני יהוה:</p>
300	4	6	<p>וגם־אני נתתי לכם נקיון שנים בכל־עריכם וחסר לחם בכל מקומתיכם ולא־שבתם עדי נאם־יהוה:</p>
300	4	7	<p>וגם אנכי מנעתי מכם את־הגשם בעוד שלשה חדשים לקציר והמטרתִי על־עיר אחת ועל־עיר אחת לא אמטיר חלקה אחת תמטר וחלקה אשר־לא־תמטיר עליה תיבש:</p>
300	4	8	<p>ונעו שתיים שלש ערים אל־עיר אחת לשתות מים ולא ישבעו ולא־שבתם עדי נאם־יהוה:</p>
300	4	9	<p>הכיתי אתכם בשדפון ובירקון הרבות גנותיכם וכרמיכם ותאניכם וזיתיכם יאכל הגזם ולא־שבתם עדי נאם־יהוה:</p>
300	4	10	<p>שלחתי בכם דבר בדרך מצרים הרגתי בחרב בחוריכם עם</p>

			שבי סוסיכם ואעלה באש מחניכם ובאפכם ולא־שבתם עדי נאמ־יהוה:
300	4	11	הפכתי בכם כמהפכת אלהים את־סדם ואת־עמרה ותהיו כאוד מצל משרפה ולא־שבתם עדי נאמ־יהוה:
300	4	12	לכן כה אעשה־לך ישראל עקב כ־זאת אעשה־לך הכון לקראת־אלהיך ישראל:
300	4	13	כי הנה יוצר הרים וברא רוח ומגיד לאדם מה־שחו עשה שחר עיפה ודרך על־במתי ארץ יהוה אלהי־צבאות שמו:
300	5	1	שמעו את־הדבר הזה אשר אנכי נשא עליכם קינה בית ישראל:
300	5	2	נפלה לא־תוסיף קום בתולת ישראל נטשה על־אדמתה אין מקימה:
300	5	3	כי כה אמר אדני יהוה העיר היצאת אלף תשאיר מאה והיוצאת מאה תשאיר עשרה לבית ישראל:
300	5	4	כי כה אמר יהוה לבית ישראל דרשוני וחיו:
300	5	5	ואל־תדרשו בית־אל והגלגל לא תבאו ובאר שבע לא תעברו כי הגלגל גלה יגלה ובית־אל יהיה לאון:

300	5	6	דרשו את־יהוה וחיו פן־יצלח כאש בית יוסף ואכלה ואין־מכבה לבית־ אל:
300	5	7	ההפכים ללענה משפט וצדקה לארץ הניחו:
300	5	8	עשה כימה וכסיל והפך לבקר צלמות ויום לילה החשיך הקורא למי־הים וישפכם על־פני הארץ יהוה שמו:
300	5	9	המבליג שד על־עז ושד על־מבצר יבוא:
300	5	10	שנאו בשער מוכיח ודבר תמים יתעבו:
300	5	11	לכן יען בושסכם על־דל ומשאת־בר תקחו ממנו בתי גזית בניתם ולא־ תשבו במ כרמי־חמד נטעתם ולא תשתו את־ינם:
300	5	12	כי ידעתי רבים פשעיכם ועצמים חטאתיכם צררי צדיק לקחי כפר ואביונים בשער הטו:
300	5	13	לכן המשכיל בעת ההיא ידם כי עת רעה היא:
300	5	14	דרשו־טוב ואל־רע למען תחיו ויהי־כן יהוה אלהי־צבאות אתכם כאשר אמרתם:
300	5	15	שנאו־רע ואהבו טוב והציגו בשער משפט אולי יחנן יהוה אלהי־צבאות שארית יוסף:
300	5	16	לכן כה־אמר יהוה אלהי צבאות אדני

			בכל־רחבות מספד ובכל־חוצות יאמרו הוֹי־הו וקראו אֶכֶר אֶל־אֵבֶל וּמִסְפַּד אֶל־יֹדְעֵי נְהִי:
300	5	17	ובכל־כֹּרֵמִים מִסְפַּד כִּי־אֵעֶבֶר בְּקֶרֶבְךָ אִמַּר יְהוָה:
	300	5	18 הוּי הַמִּתְאַוִּים אֶת־יוֹם יְהוָה לְמַה־זֶּה לָכֶם יוֹם יְהוָה הוֹאֵחֶשֶׁךְ וּלֹא־אֹר:
300	5	19	כַּאֲשֶׁר יָנוֹס אִישׁ מִפְּנֵי הָאָרֶץ וּפָגְעוּ הַדָּב וּבֵא הַבַּיִת וּסְמַךְ יָדוֹ עַל־הַקִּיר וּנְשָׁכוּ הַנֶּחֱשׁ:
300	5	20	הַלֹּא־חֶשֶׁךְ יוֹם יְהוָה וּלֹא־אֹר וְאֶפֶל וּלֹא־נֶגֶה לוֹ:
300	5	21	שְׁנֵאתִי מֵאֲסֹתֵי חֲגִיכֶם וּלֹא אֲרִיחַ בַּעֲצֵרְתִּיכֶם:
	300	5	22 כִּי אִם־תַּעֲלוּ־לִי עֲלוֹת וּמִנְחֹתֵיכֶם לֹא אֶרְצֶה וּשְׁלֹם מְרִיאֵיכֶם לֹא אֲבִיט:
300	5	23	הַסֵּר מֵעָלַי הַמּוֹן שֶׁרִיךְ וְזִמְרַת נְבִלִיךָ לֹא אֲשַׁמַּע:
300	5	24	וַיִּגַּל כְּמִים מִשְׁפָּט וְצִדְקָה כִּנְחָל אֵיתָן:
	300	5	25 הַזִּבְחִים וּמִנְחָה הַגִּשְׁתִּם־לִי בַּמִּדְבָּר אַרְבַּעִים שָׁנָה בֵּית יִשְׂרָאֵל:
300	5	26	וּנְשֵׂאתֶם אֶת סִכּוֹת מִלְּכֶכֶם וְאֵת כִּיּוֹן צִלְמֵיכֶם כּוֹכֵב אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם לָכֶם:
	300	5	27 וְהַגִּלְתִּי אֶתְכֶם

מהלאה לדמשק אמר
יהוה אלהי־צבאות
שמו:

300 6 1 הוי השאננים בציון
והבטחים בהר שמרון
נקבי ראשית הגוים
ובאו להם בית
ישראל:

300 6 2 עברו כלנה וראו
ולכו משם חמת רבה
ורדו גת־פלשתים
הטובים מן־
הממלכות האלה
אם־רב גבולם
מגבלכם:

300 6 3 המנדים ליום רע
ותגישון שבת חמס:

300 6 4 השכבים על־מטות שן
וסרחים על־ערשותם
ואכלים כרים מצאן
ועגלים מתוך מרבק:

300 6 5 הפרטים על־פי הנבל
כדויד חשבו להם
כלי־שיר:

300 6 6 השתים במזרקי יין
וראשית שמנים
ימשחו ולא נחלו
על־שבר יוסף:

300 6 7 לכן עתה יגלו בראש
גלים וסר מרזח
סרוחים:

300 6 8 נשבע אדני יהוה
בנפשו נאם־יהוה
אלהי צבאות מתאב
אנכי את־גאון יעקב
וארמנתיו שנאתי
והסגרתי עיר
ומלאה:

300 6 9 והיה אם־יותרו
עשרה אנשים בבית
אחד ומתו:

300 6 10 ונשאו דודו ומסרפו
להוציא עצמים

			מִן־הַבַּיִת וְאָמַר לֵאמֹר בִּירְכַתִּי הַבַּיִת הָעוֹד עִמָּךְ וְאָמַר אֶפֶס וְאָמַר הֵס כִּי לֹא לְהַזְכִּיר בִּשְׁם יְהוָה:
300	6	11	כִּי־הִנֵּה יְהוָה מַצּוֹה וְהִכָּה הַבַּיִת הַגָּדוֹל רְסִיסִים וְהַבַּיִת הַקָּטָן בְּקַעִים:
300	6	12	הִירְצוֹן בַּסֵּלַע סוֹסִים אִם־יִחְרוּשׁ בַּבְּקָרִים כִּי־הַפַּכְתֶּם לְרֹאשׁ מִשְׁפַּט וּפְרִי צְדָקָה לִלְעֲנָה:
300	6	13	הַשְׁמַחִים לֹלֵא דָבָר הָאֹמְרִים הֲלוֹא בַּחֲזֹקְנוּ לְקַחְנוּ לָנוּ קֶרְנִים:
300	6	14	כִּי הִנֵּנִי מְקִים עֲלֵיכֶם בֵּית יִשְׂרָאֵל נֹאִם־יְהוָה אֱלֹהֵי הַצַּבָּאוֹת גּוֹי וְלַחֲצוֹ אֲתֶכֶם מִלְּבוֹא חֶמֶת עַד־נַחֲלֵי הָעֶרְבָה:
300	7	1	כֹּה הֲרֹאנִי אֲדֹנִי יְהוָה וְהִנֵּה יוֹצֵר גְּבִי בַתְּחִלַּת עֲלוֹת הַלֶּקֶשׁ וְהִנֵּה־לֶקֶשׁ אַחֵר גְּזִי הַמֶּלֶךְ:
300	7	2	וְהִיָּה אִם־כֹּלֶה לֹאֲכֹל אֲת־עֵשֶׂב הָאָרֶץ וְאָמַר אֲדֹנִי יְהוָה סִלַּח־נָא מִי יָקוּם יַעֲקֹב כִּי קָטָן הוּא:
300	7	3	נַחֵם יְהוָה עַל־זֹאת לֹא תִהְיֶה אִמְרֵי יְהוָה:
300	7	4	כֹּה הֲרֹאנִי אֲדֹנִי יְהוָה וְהִנֵּה קָרָא לְרֹב בְּאֵשׁ אֲדֹנִי יְהוָה וְתֹאכַל אֶת־תְּהוֹם רַבָּה וְאֲכָלָה אֶת־הַחֶלֶק:
300	7	5	וְאָמַר אֲדֹנִי יְהוָה חַדֵּל־נָא מִי יָקוּם

300	7	6	<p>יעקב כי קטן הוא: נחם יהוה על־זאת גם־היא לא תהיה אמר אדני יהוה: כה הראני והנה אדני נצב על־חומת אנך ובידו אנך: ויאמר יהוה אלי מה־אתה ראה עמוס ואמר אנך ויאמר אדני הנני שם אנך בקרב עמי ישראל לא־אוסף עוד עבור לו:</p>
300	7	9	<p>ונשמו במות ישחק ומקדשי ישראל יחרבו וקמתי על־בית ירבעם בחרב:</p>
300	7	10	<p>וישלח אמציה כהן בית־אל אל־ירבעם מלך־ישראל לאמר קשר עליך עמוס בקרב בית ישראל לא־תוכל הארץ להכיל את־כל־דבריו:</p>
300	7	11	<p>כי־כה אמר עמוס בחרב ימות ירבעם וישראל גלה יגלה מעל אדמתו:</p>
300	7	12	<p>ויאמר אמציה אל־עמוס חזה לך ברח־לך אל־ארץ יהודה ואכל־שם לחם ושם תנבא:</p>
300	7	13	<p>ובית־אל לא־תוסיף עוד להנבא כי מקדש־מלך הוא ובית ממלכה הוא:</p>
300	7	14	<p>ויען עמוס ויאמר אל־אמציה לא־נביא אנכי ולא בן־נביא</p>

			אנכי כִּי־ בוקר אנכי ובולס שקמים: ויקחני יהוה מאחרי הצאן ויאמר אלי יהוה לך הנבא אל־עמי ישראל: ועתה שמע דבר־יהוה אתה אמר לא תנבא על־ישראל ולא תטיף על־בית ישחק: לכן כה־אמר יהוה אשתך בעיר תזנה ובניך ובנתיך בחרב יפלו ואדמתך בחבל תחלק ואתה על־אדמה טמאה תמות וישראל גלה יגלה מעל אדמתו: כה הראני אדני יהוה והנה כלוב קִיץ: ויאמר מה־אתה ראה עמוס ואמר כלוב קִיץ ויאמר יהוה אלי בא הקץ אל־ עמי ישראל לא־אוסִיף עוד עבור לו: והילילו שירות היכל ביום ההוא נאם אדני יהוה רב הפגר בכל־מקום השליך הס: שמעו־זאת השאפים אביון ולשבית ענוי־ארץ: לאמר מתי יעבר החדש ונשבירה שבר והשבת ונפתחה־בר להקטין איפה ולהגדיל שקל ולעות מאזני מרמה: לקנות בכסף דלים
300	7	15	
300	7	16	
300	7	17	
300	8	1	
300	8	2	
300	8	3	
300	8	4	
300	8	5	
300	8	6	

			ואביון בעבור נעלים ומפל בר נשביר:
300	8	7	נשבע יהוה בגאון יעקב אמ־אשכח לנצח כל־מעשיהם:
300	8	8	העל זאת לא־תרגז הארץ ואבל כל־יושב בה ועלתה כאר כלה ונגרשה ונשקה כיאור מצרים:
300	8	9	והיה ביום ההוא נאם אדני יהוה והבאתי השמש בצהרים והחשכתי לארץ ביום אור:
300	8	10	והפכתי חגיכם לאבל וכל־שיריכם לקינה והעליתי על־כל־מתנים שק ועל־כל־ראש קרחה ושמתיה כאבל יחיד ואחריתה כיום מר:
300	8	11	הנה ימים באים נאם אדני יהוה והשלחתי רעב בארץ לא־רעב ללחם ולא־ צמא למים כי אם־לשמע את דברי יהוה:
300	8	12	ונעו מים עד־ים ומצפון ועד־מזרח ישוטטו לבקש את־דבר־יהוה ולא ימצאו:
300	8	13	ביום ההוא תתעלפנה הבתולת היפות והבחורים בצמא:
300	8	14	הנשבעים באשמת שמרון ואמרו חי אלהיך דן וחי דרך באר־שבע ונפלו ולא־יקומו עוד:
300	9	1	ראיתי את־אדני נצב

על־המזבח ויאמר הך
הכפתור וירעשו
הספים ובצעם בראש
כלם ואחריתם בחרב
אהרג לא־ינוס להם
נס ולא־ימלט להם
פליט:

2 9 300 אם־יחתרו בשאול
משם ידי תקחם
ואם־יעלו השמים
משם אורידם:

3 9 300 ואם־יחבאו בראש
הכרמל משם אחפש
ולקחתים ואם־יסתרו
מנגד עיני בקרקע
הים משם אצוה
את־הנחש ונשכם:

4 9 300 ואם־ילכו בשבי
לפני איביהם משם
אצוה את־החרב
והרגתם ושמתי עיני
עליהם לרעה ולא
לטובה:

5 9 300 ואדני יהוה הצבאות
הנוגע בארץ ותמוג
ואבלו כל־יושבי בה
ועלתה כיאר כלה
ושקעה כיאר מצרים:

6 9 300 הבונה בשמים
מעלותו ואגדתו
על־ארץ יסדה הקרא
למי־הים וישפכם
על־ פני הארץ יהוה
שמו:

7 9 300 הלוא כבני כשיים
אתם לי בני ישראל
נאם־יהוה הלוא
את־ישראל העליתי
מארץ מצרים
ופלשתיים מכפתור
וארם מקיר:

8 9 300 הנה עיני אדני
יהוה בממלכה החטאה

והשמדתי אתה מעל
פני האדמה אפס כי
לא השמיד אשמיד
את־בית יעקב
נאמ־יהוה:

300 9 9 כי־הנה אנכי מצוה
והנעותי בכל־הגוים
את־בית ישראל כאשר
ינוע בכברה
ולא־יפול צרור
ארץ:

300 9 10 בחרב ימותו כל
חטאי עמי האמרים
לא־תגיש ותקדים
בעדינו הרעה:

300 9 11 ביום ההוא אקים
את־סכת דויד הנפלת
וגדרתי את־פרציהן
והרסתיו אקים
ובניתיה כימי
עולם:

300 9 12 למען יירשו
את־שארית אדום
וכל־הגוים
אשר־נקרא שמי
עליהם נאמ־ יהוה
עשה זאת:

300 9 13 הנה ימים באים
נאמ־יהוה ונגש
חורש בקצר ודרך
ענבים במשך הזרע
והטיפו ההרים עסיס
וכל־הגבעות
תתמוגגנה:

300 9 14 ושבתי את־שבות עמי
ישראל ובנו ערים
נשמות וישבו ונטעו
כרמים ושתו
את־ייןם ועשו גנות
ואכלו את־פריהם:

300 9 15 ונטעתים על־אדמתם
ולא ינתשו עוד מעל
אדמתם אשר נתתי

			להם אמר יהוה אלהיך:
31O	1	1	חזון עבדיה כה־אמר אדני יהוה לאדום שמועה שמענו מאת יהוה וציר בגוים שלח קומו ונקומה עליה למלחמה:
31O	1	2	הנה קטן נתתיך בגוים בזוי אתה מאד:
31O	1	3	זדון לבך השיאך שכני בחגוי־סלע מרום שבתו אמר בלבו מי יורדני ארץ:
31O	1	4	אם־תגביה כנשר ואם־בין כוכבים שים קנך משם אורידך נאם־יהוה:
31O	1	5	אם־גנבים באו־לך אם־שודדי לילה איך נדמיתה הלוא יגנבו דים אם־ בצרים באו לך הלוא ישאירו עללות:
31O	1	6	איך נחפשו עשו נבעו מצפניו:
31O	1	7	עז־הגבול שלחוך כל אנשי בריתך השיאוך יכלו לך אנשי שלמך לחמך ישימו מזור תחת־יך אין תבונה בו:
31O	1	8	הלוא ביום ההוא נאם יהוה והאבדתי חכמים מאדום ותבונה מהר עשו:
31O	1	9	וחתו גבוריך תימן למען יכרת־איש מהר עשו מקטל:
31O	1	10	מחמס אחיך יעקב תכסך בושע ונכרת

לעולם:

31O	1	11	ביום עמדך מנגד
ביום שבות זרים
חילו ונכרים באו
שערו ועל-ירושלם
ידו גורל גמ-אתה
כאחד מהם:
31O	1	12	ואל-תרא ביום-אחיך
ביום נכרו
ואל-תשמח
לבני-יהודה ביום
אבדם ואל-תגדל פיך
ביום צרה:
31O	1	13	אל-תבוא בשער-עמי
ביום אידם אל-תרא
גמ-אתה ברעתו ביום
אידו ואל-תשלחנה
בחילו ביום אידו:
31O	1	14	ואל-תעמד על-הפרק
להכרית את-פליטיו
ואל-תסגר שרידיו
ביום צרה:
31O	1	15	כי-קרוב יום-יהוה
על-כל-הגוים כאשר
עשית יעשה לך גמלך
ישוב בראשך:
31O	1	16	כי כאשר שתיתם
על-הר קדשי ישתו
כל-הגוים תמיד
ושתו ולעו והיו
כלוא היו:
31O	1	17	ובהר ציון תהיה
פליטה והיה קדש
וירשו בית יעקב את
מורשיהם:
31O	1	18	והיה בית-יעקב אש
ובית יוסף להבה
ובית עשו לקש
ודלקו בהם ואכלום
ולא-יהיה שריד
לבית עשו כי יהוה
דבר:
31O	1	19	וירשו הנגב את-הר

עשו והשפלה
את־פִּלְשֹׁתִים וירשו
את־שָׂדֶה אֲפָרִים ואת
שָׂדֶה שִׁמְרֹן וּבְנִימָן
את־הַגִּלְעָד:

31O 1 20 וגלת החל־הזה לבני
ישראל אשר־כִּנְעָנִים
עַד־צֹרֶפֶת וגלת
ירושלם אשר בספרד
ירשו את ערי הנגב:

31O 1 21 ועלו מושעים בהר
צִיּוֹן לִשְׁפֹט אֶת־הָהָר
עשו והיתה ליהוה
המלוכה:

32O 1 1 ויהי דבר־יהוה
אֱלֹהֵינוּה בן־אֲמָתִי
לֵאמֹר:

32O 1 2 קום לך אֱלֹהֵינוּה
הַעִיר הַגְּדוֹלָה וקרא
עֲלֶיהָ כִּי־עֲלֹתָה רַעְתָּם
לִפְנֵי:

32O 1 3 ויקם יונה לברח
תִּרְשִׁישָׁה מִלִּפְנֵי יְהוָה
וירד יפו וימצא
אֲנִיָּה בָּאָה תִּרְשִׁישִׁי
ויתן שְׂכָרָהּ וירד בה
לְבוֹא עִמָּהֶם תִּרְשִׁישָׁה
מִלִּפְנֵי יְהוָה:

32O 1 4 ויהוה הטיל
רוּחַ־גְּדוֹלָה אֱלֹהִים
ויהי סַעֲר־גְּדוֹל בִּים
והאֲנִיָּה חֲשָׁבָה
לִהְשֹׁבֵר:

32O 1 5 וייראו המלחים
וַיִּזְעֲקוּ אִישׁ
אֶל־אֱלֹהָיו וַיִּטְלוּ
אֶת־הַכִּלִּים אֲשֶׁר
בָּאֲנִיָּה אֵלֵּי הֵם
לְהַקֵּל מֵעֲלֵיהֶם וַיּוֹנֶה
יָרֵד אֶל־יִרְכַּתִּי
הַסְפִּינָה וַיִּשְׁכַּב
וַיִּרְדָּם:

32O 1 6 ויקרב אליו רב

החבל ויאמר לו
מה־לך נרדם קום
קרא אל־אלהיך אולי
יתעשת האלהים לנו
ולא נאבד:

32O 1 7 ויאמרו איש
אל־רעהו לכו
ונפילה גורלות
ונדעה בשלמי הרעה
הזאת לנו ויפלו
גורלות ויפל הגורל
על־יונה:

32O 1 8 ויאמרו אליו
הגידה־נא לנו באשר
למי־הרעה הזאת לנו
מה־מלאכתך ומאין
תבוא מה ארצך
ואי־מזה עם אתה:

32O 1 9 ויאמר אליהם עברי
אנכי ואת־יהוה
אלהי השמים אני
ירא אשר־עשה את־
הים ואת־היבשה:

32O 1 10 וייראו האנשים
יראה גדולה ויאמרו
אליו מה־זאת עשית
כי־ידעו האנשים
כי־מלפני יהוה הוא
ברח כי הגיד להם:

32O 1 11 ויאמרו אליו
מה־נעשה לך וישתק
הים מעלינו כי הים
הולך וסער:

32O 1 12 ויאמר אליהם שאוני
והטילני אל־הים
וישתק הים מעליכם
כי יודע אני כי
בשלי הסער הגדול
הזה עליכם:

32O 1 13 ויחתרו האנשים
להשיב אל־היבשה
ולא יכלו כי הים
הולך וסער עליהם:

32O	1	14	ויקראו אליהוה ויאמרו אנה יהוה אל־נא נאבדה בנפש האיש הזה ואל־תתן עלינו דם נקיא כי־אתה יהוה כאשר חפצת עשית:
32O	1	15	וישאו את־יונה ויטלהו אל־הים ויעמד הים מזעפו:
32O	1	16	וייראו האנשים יראה גדולה את־יהוה ויזבח־זבח ליהוה וידרו נדרים:
32O	2	1	וימן יהוה דג גדול לבלע את־יונה ויהי יונה במעי הדג שלשה ימים ושלשה לילות:
32O	2	2	ויתפלל יונה אל־יהוה אלהיו ממעי הדגה:
32O	2	3	ויאמר קראתי מצרה לי אל־יהוה ויענני מבטן שאול שועתי שמעת קולי:
32O	2	4	ותשליכני מצולה בלבב ימים ונהר יסבבני כל־משבריך וגליך עלי עברו:
32O	2	5	ואני אמרתי נגרשתי מנגד עיניך אך אוסיף להביט אל־היכל קדשך:
32O	2	6	אפפוני מים עד־נפש תהום יסבבני סוף חבוש לראשי:
32O	2	7	לקצבי הרים ירדתי הארץ ברחיה בעדי לעולם ותעל משחת חיי יהוה אלהי:
32O	2	8	בהתעטף עלי נפשי

			את־יהוה זכרתי ותבוא אליך תפלתי אל־היכל קדשך: משמרים הבלי־שוא חסדם יעזבו:
320	2	9	ואני בקול תודה אזבחה־לך אשר נדרתי אשלמה ישועתה ליהוה: ויאמר יהוה לדג ויקא את־יונה אל־היבשה: ויהי דבר־יהוה אל־יונה שנית לאמר:
320	2	10	קום לך אל־נינוה העיר הגדולה וקרא אליה את־הקריאה אשר אנכי דבר אליך:
320	3	1	ויקם יונה וילך אל־נינוה כדבר יהוה ונינוה היתה עיר־גדולה לאלהים מהלך שלשת ימים: ויחל יונה לבוא בעיר מהלך יום אחד ויקרא ויאמר עוד ארבעים יום ונינוה נהפכת:
320	3	2	ויאמינו אנשי נינוה באלהים ויקראו־צום וילבשו שקים מגדולם ועד־ קטנם:
320	3	3	ויגע הדבר אל־מלך נינוה ויקם מכסאו ויעבר אדרתו מעליו ויכס שק וישב על־האפר:
320	3	4	ויזעק ויאמר בנינוה מטעם המלך וגדליו לאמר האדם
320	3	5	
320	3	6	
320	3	7	

			והבהמה הבקר והצאן אלייטעמו מאומה אליירעו ומים אליישתו:
320	3	8	ויתכסו שקים האדם והבהמה ויקראו אל־אלהים בחזקה וישבו איש מדרכו הרעה ומן־החמס אשר בכפיהם:
320	3	9	מי־יודע ישוב ונחם האלהים ושב מחרון אפו ולא נאבד:
320	3	10	וירא האלהים את־מעשיהם כ־ישבו מדרכם הרעה וינחם האלהים על־הרעה אשר־דבר לעשות־להם ולא עשה:
320	4	1	וירע אל־יונה רעה גדולה ויחר לו:
320	4	2	ויתפלל אל־יהוה ויאמר אנה יהוה הלוא־זה דברי עד־היותי על־אדמתי על־כן קדמתי לברח תרשישה כי ידעתי כי אתה אל־חנון ורחום ארך אפים ורב־חסד ונחם על־הרעה:
320	4	3	ועתה יהוה קח־נא את־נפשי ממני כי טוב מותי מחיי:
320	4	4	ויאמר יהוה ההיטב חרה לך:
320	4	5	ויצא יונה מן־העיר וישב מקדם לעיר ויעש לו שם סכה וישב תחתיה בצל עד אשר יראה מה־יהיה בעיר:
320	4	6	וימן יהוה־אלהים

			קיקיון ויעל מעל ליונה להיות צל על־ראשו להציל לו מרעתו וישמח יונה על־הקיקיון שמחה גדולה:
32O	4	7	וימן האלהים תולעת בעלות השחר למחרת ותך את־הקיקיון וייבש:
32O	4	8	ויהי כזרח השמש וימן אלהים רוח קדים חרישית ותך השמש על־ראש יונה ויתעלף וישאל את־נפשו למות ויאמר טוב מותי מחיי:
32O	4	9	ויאמר אלהים אל־יונה ההיטב חרה־לך על־הקיקיון ויאמר היטב חרה־לי עד־מות:
32O	4	10	ויאמר יהוה אתה חסת על־הקיקיון אשר לא־עמלת בו ולא גדלתו שבך־ לילה היה ובן־לילה אבד:
32O	4	11	ואני לא אחוס על־נינוה העיר הגדולה אשר יש־בה הרבה משתים־עשרה רבו אדם אשר לא־ידע בין־ימינו לשמאלו ובהמה רבה:
33O	1	1	דבר־יהוה אשר היה אל־מיכה המרשתי בימי יותם אחז יחזקיה מלכי יהודה אשר־חזה על־שמרון וירושלם:
33O	1	2	שמעו עמים כלם

			הקשיבי ארץ ומלאה ויהי אדני יהוה בכם לעד אדני מהיכל קדשו:
33O	1	3	כי־הנה יהוה יצא ממקומו וירד ודרך על־במותי ארץ:
33O	1	4	ונמסו ההרים תחתיו והעמקים יתבקעו כדונג מפני האש כמים מגרים במורד:
33O	1	5	בפשע יעקב כל־זאת ובחטאות בית ישראל מי־פשע יעקב הלוא שמרון ומי במות יהודה הלוא ירושלם:
33O	1	6	ושמתי שמרון לעי השדה למטעי כרם והגרתי לגי אבניה ויסדיה אגלה:
33O	1	7	וכל־פסיליה יכתו וכל־אתנניה ישרפו באש וכל־עצביה אשים שממה כי מאתנן זונה קבצה ועד־אתנן זונה ישובו:
33O	1	8	על־זאת אספדה ואילילה אילכה שילל וערום אעשה מספד כתנים ואבל כבנות יענה:
33O	1	9	כי אנושה מכותיה כי־באה עד־יהודה נגע עד־שער עמי עד־ירושלם:
33O	1	10	בגת אל־תגידו בכו אל־תבכו בבית לעפרה עפר התפלשתי:
33O	1	11	עברי לכם יושבת שפיר עריה־בשת לא

			יצאה יושבת צאנן מספד בית האצל יקח מכם עמדתו:
33O	1	12	כי־חלה לטוב יושבת מרות כי־ירד רע מאת יהוה לשער ירושלם:
33O	1	13	רתם המרכבה לרכש יושבת לכיש ראשית חטאת היא לבת־ציון כי־בך נמצאו פשעי ישראל:
33O	1	14	לכן תתני שלוחים על מורשת גת בתי אכזיב לאכזב למלכי ישראל:
33O	1	15	עד הירש אבי לך יושבת מרשה עד־עדלם יבוא כבוד ישראל:
33O	1	16	קרחי וגזי על־בני תענוגיך הרחבי קרחתך כנשר כי גלו ממך:
33O	2	1	הוי חשבי־און ופעלי רע על־משכבותם באור הבקר יעשוה כי יש־לאל ידם:
33O	2	2	וחמדו שדות וגזלו ובתים ונשאו ועשקו גבר וביתו ואיש ונחלתו:
33O	2	3	לכן כה אמר יהוה הנני חשב על־המשפחה הזאת רעה אשר לא־תמישו משם צוארתיכם ולא תלכו רומה כי עת רעה היא:
33O	2	4	ביום ההוא ישא עליכם משל ונהה נהי נהיה אמר שדוד

			נשדנו חלק עמי
			ימיר איך ימיש לי
			לשובב שדינו יחלק:
330	2	5	לכן לא־יהיה לך
			משליך חבל בגורל
			בקהל יהוה:
330	2	6	אל־תטפו יטיפון
			לא־יטפו לאלה לא
			יסג כלמות:
330	2	7	האמור בית־יעקב
			הקצר רוח יהוה
			אם־אלה מעלליו
			הלוא דברי ייטיבו
			עם הישר הולך:
330	2	8	ואתמול עמי לאויב
			יקומם ממול שלמה
			אדר תפשטון מעברים
			בטח שובי מלחמה:
330	2	9	נשי עמי תגרשון
			מבית תענגיה מעל
			עלליה תקחו הדרי
			לעולם:
330	2	10	קומו ולכו כי
			לא־זאת המנוחה
			בעבור טמאה תחבל
			וחבל נמרץ:
330	2	11	לו־איש הלך רוח
			ושקר כזב אטף לך
			ליין ולשכר והיה
			מטיף העם הזה:
330	2	12	אסף אסף יעקב כלך
			קבץ אקבץ שארית
			ישראל יחד אשימנו
			כצאן בצרה כעדר
			בתוך הדברו תהימנה
			מאדם:
330	2	13	עלה הפרץ לפניהם
			פרצו ויעברו שער
			ויצאו בו ויעבר
			מלכם לפניהם ויהוה
			בראשם:
330	3	1	ואמר שמעו־נא ראשי
			יעקב וקציני בית

			<p>ישראל הלוא לכם לדעת את־המשפט: שנאי טוב ואהבי רעה גזלי עורם מעליהם ושארם מעל עצמותם: ואשר אכלו שאר עמי ועורם מעליהם הפשיטו ואת־עצמתיים פצחו ופרשו כאשר בסיר וכבשר בתוך קלחת: אז יזעקו אלי־הוה ולא יענה אותם ויסתר פניו מהם בעת ההיא כאשר הרעו מעלליהם: כה אמר יהוה עלי־הנביאים המתעים את־עמי הנשכים בשניהם וקראו שלום ואשר לא־יתן עלי־פיהם וקדשו עליו מלחמה: לכן לילה לכם מחזון וחשכה לכם מקסם ובאה השמש עלי־הנביאים וקדר עליהם היום: ובשו החזים וחפרו הקסמים ועטו על־שפם כלם כי אין מענה אלהים: ואולם אנכי מלאתי כח את־רוח יהוה ומשפט וגבורה להגיד ליעקב פשעו ול־ישראל חטאתו: שמעו־נא זאת ראשי בית יעקב וקציני בית ישראל המתעבים משפט ואת כל־הישרה יעקשו:</p>
330	3	2	
330	3	3	
330	3	4	
330	3	5	
330	3	6	
330	3	7	
330	3	8	
330	3	9	

33O	3	10	בנה ציון בדמים וירושלם בעולה:
33O	3	11	ראשיה בשחד ישפטו וכהניה במחיר יורו ונביאיה בכסף יקסמו ועל־יהוה ישענו לאמר הלוא יהוה בקרבנו לא־תבוא עלינו רעה:
33O	3	12	לכן בגללכם ציון שדה תחרש וירושלם עיין תהיה והר הבית לבמות יער:
33O	4	1	והיה באחרית הימים יהיה הר בית־יהוה נכון בראש ההרים ונשא הוא מגבעות ונהרו עליו עמים:
33O	4	2	והלכו גוים רבים ואמרו לכו ונעלה אל־הר־יהוה ואל־בית אלהי יעקב ויורנו מדרכיו ונלכה בארחתיו כי מציון תצא תורה ודבר־יהוה מירושלם:
33O	4	3	ושפט בין עמים רבים והוכיח לגוים עצמים עד־רחוק וכתתו חרבתיהם לאתים וחניתתיהם למזמרות לא־ישאו גוי אל־גוי חרב ולא־ילמדון עוד מלחמה:
33O	4	4	וישבו איש תחת גפנו ותחת תאנתו ואין מחריד כ־פי יהוה צבאות דבר:
33O	4	5	כי כל־העמים ילכו איש בשם אלהיו

			ואנחנו נלך בשם־יהוה אלהינו לעולם ועד:
330	4	6	ביום ההוא נאם־יהוה אספה הצלעה והנדחה אקבצה ואשר הרעתי:
330	4	7	ושמתי את־הצלעה לשארית והנהלאה לגוי עצום ומלך יהוה עליהם בהר ציון מעתה ועד־עולם:
330	4	8	ואתה מגדל־עדר עפל בת־ציון עדיך תאתה ובאה הממשלה הראשנה ממלכת לבתי־ירושלם:
330	4	9	עתה למה תריעי רע המלך אין־בך אם־יועצך אבד כי־החזיקך חיל כיולדה:
330	4	10	חולי וגחי בת־ציון כיולדה כי־עתה תצאי מקריה ושכנת בשדה ובאת עד־בבל שם תנצלי שם יגאלך יהוה מכף איביך:
330	4	11	ועתה נאספו עליך גוים רבים האמרים תחנף ותחז בציון עינינו:
330	4	12	והמה לא ידעו מחשבות יהוה ולא הבינו עצתו כי קבצם כעמיר גרנה:
330	4	13	קומי ודושי בת־ציון כי־קרנך אשים ברזל ופרסתיך אשים נחושה והדקות עמים רבים והחרמתי ליהוה בצעם וחילם

			לאדון כל־הארץ:
330	4	14	עֵתָה תִּתְגַּדְּדִי בַת־גִּדּוֹד מִצּוֹר שֵׁם עֲלִינוּ בִשְׁבֹט יָכו עַל־הַלְחִי אֶת שֹׁפֵט יִשְׂרָאֵל:
330	5	1	וְאַתָּה בֵּית־לָחֶם אִפְרַתָּה צַעִיר לַהֲיֹת בְּאַלְפֵי יְהוּדָה מִמֶּךָ לִי יֵצֵא לַהֲיֹת מוֹשֵׁל בְּיִשְׂרָאֵל וּמוֹצֵאֲתִיו מִקֶּדֶם מִימֵי עוֹלָם:
330	5	2	לָכֵן יִתְנַם עַד־עַתָּה יּוֹלְדָה יִלְדָה וַיִּתֵּר אֲחִיו יִשׁוּבוֹן עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
330	5	3	וְעַמָּד וְרַעָה בְּעַז יְהוָה בְּגֹאֹן שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵיוּ וַיִּשְׁבוּ כִּי־עַתָּה יִגְדֹּל עַד־ אֶפְסֵי־אֶרֶץ:
330	5	4	וְהִיָּה זֶה שְׁלוֹם אֲשׁוּר כִּי־יָבוֹא בָאֶרֶצְנוּ וְכִי יֵדְרֹךְ בְּאַרְמְנֵינוּ וְהִקְמֵנוּ עָלָיו שִׁבְעָה רַעִים וְשִׁמְנָה נְסִיכֵי אָדָם:
330	5	5	וְרַעְוּ אֶת־אֶרֶץ אֲשׁוּר בַּחֲרָב וְאֶת־אֶרֶץ נִמְרֹד בַּפְתָּחִיָּה וְהִצִּיל מֵאֲשׁוּר כִּי־יָבוֹא בָּאֶרֶצְנוּ וְכִי יֵדְרֹךְ בְּגִבּוֹלֵנוּ:
330	5	6	וְהִיָּה שְׂאֵרִית יַעֲקֹב בְּקֶרֶב עַמִּים רַבִּים כְּטֹל מֵאֵת יְהוָה כְּרַבִּיבִים עַל־יַעֲשֹׁב אֲשֶׁר לֹא־יִקְוֶה לֵאמֹר וְלֹא יִיחַל לְבִנִּי אָדָם:
330	5	7	וְהִיָּה שְׂאֵרִית יַעֲקֹב בְּגוֹיִם בְּקֶרֶב עַמִּים רַבִּים כְּאִרְיָה בְּבַהֲמוֹת

			יער ככפיר
			בעדרי־צאן אשר אם
			עבר ורמס וטרף
			ואין מציל:
330	5	8	תרם ידך על־צריך
			וכל־איביך יכרתו:
330	5	9	והיה ביום־ההוא
			נאם־יהוה והכרתי
			סוסיך מקרבך
			והאבדתי מרכבתיך:
330	5	10	והכרתי ערי ארצך
			והרסתי כל־מבצריך:
330	5	11	והכרתי כשפים מידך
			ומעוננים לא
			יהי־לך:
330	5	12	והכרתי פסיליך
			ומצבותיך מקרבך
			ולא־תשתחזה עוד
			למעשה ידיך:
330	5	13	ונתשתי אשיריך
			מקרבך והשמדתי
			עריך:
330	5	14	ועשיתי באף ובחמה
			נקם את־הגוים אשר
			לא שמעו:
330	6	1	שמעו־נא את
			אשר־יהוה אמר קום
			ריב את־ההרים
			ותשמענה הגבעות
			קולך:
330	6	2	שמעו הרים את־ריב
			יהוה והאתנים מסדי
			ארץ כי ריב ליהוה
			עם־עמו ועם־ישראל
			יתוכח:
330	6	3	עמי מה־עשיתי לך
			ומה הלאתיך ענה
			בי:
330	6	4	כי העלתיך מארץ
			מצרים ומבית עבדים
			פדיתיך ואשלח
			לפניך את־משה אהרן
			ומרים:

330	6	5	עמי זכר־נא מה־יעץ בלק מלך מואב ומה־ענה אתו בלעם בן־בעור מן־השטים עדה־גלגל למען דעת צדקות יהוה:
330	6	6	במה אקדם יהוה אכף לאלהי מרום האקדמנו בעולות בעגלים בני שנה:
330	6	7	הירצה יהוה באלפי אילים ברבבות נחלי־שמן האתן בכורי פשעי פרי בטני חטאת נפשי:
330	6	8	הגיד לך אדם מה־טוב ומה־יהוה דורש ממך כי אם־עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם־אלהיך:
330	6	9	קול יהוה לעיר יקרא ותושיה יראה שמך שמעו מטה ומי יעדה:
330	6	10	עוד האש בית רשע אצרות רשע ואיפת רזון זעומה:
330	6	11	האזכה במאזני רשע ובכיס אבני מרמה:
330	6	12	אשר עשיריה מלאו חמס וישביה דבר־שקר ולשונם רמיה בפיהם:
330	6	13	וגם־אני החליתי הכותך השמם על־חטאתך:
330	6	14	אתה תאכל ולא תשבע וישחך בקרבך ותסג ולא תפליט ואשר תפלט לחרב אתן:
330	6	15	אתה תזרע ולא תקצור אתה

			תדרך־זית ולא־תסוך שמן ותירוש ולא תשתה־ יין:
330	6	16	וישתמר חקות עמרי וכל מעשה בית־אחאב ותלכו במעצותם למען תתי אתך לשמה וישביה לשרקה וחרפת עמי תשאו:
330	7	1	אללי לי כי הייתי כאספ־קִיץ כעללת בציר אין־אשכול לאכול בכורה אותה נפשי:
330	7	2	אבד חסיד מן־הארץ וישר באדם אין כלם לדמים יארבו איש את־אחיהו יצודו חרם:
330	7	3	על־הרע כפים להיטיב השר שאל והשפט בשלום והגדול דבר הות נפשו הוא ויעבתוה:
330	7	4	טובם כחזק ישר ממסוכה יום מצפִיך פקדתך באה עתה תהיה מבוכתם:
330	7	5	אל־תאמינו ברע אל־תבטחו באלוף משכבת חיקך שמר פתח־פִיך:
330	7	6	כ־בן מנבל אב בת קמה באמה כלה בחמתה איבי איש אנשי ביתו:
330	7	7	ואני ביהוה אצפה אוחילה לאלהי ישעי ישמעני אלהי:
330	7	8	אל־תשמחי איבתי לי כי נפלתי קמתי כ־אשב בחשך יהוה אור לי:

- 330 7 9 זעף יהוה אשא כי
חטאתי לו עד אשר
יריב ריבי ועשה
משפטי יוציאני
לאור אראה בצדקתו:
- 330 7 10 ותרֹא איבתי ותכסה
בושה האמרה אלי
איו יהוה אלהיך
עיני תראינה בה
עתה תהיה למרמס
כטיט חוצות:
- 330 7 11 יום לבנות גִּדְרִיךָ
יום ההוא ירח־קֶחֶק:
- 330 7 12 יום הוא ועדיך
יבוא למני אשור
וערי מצור ולמני
מצור ועד־נהר וים
מים והר ההר:
- 330 7 13 והיתה הארץ לשממה
על־ישיביה מפרי
מעלליהם:
- 330 7 14 רעה עמך בשבטך צאן
נחלתך שכני לבדד
יער בתוך כרמל
ירעו בשן וגלעד
כימי עולם:
- 330 7 15 כימי צאתך מארץ
מצרים אראנו
נפלאות:
- 330 7 16 יראו גוים ויבשו
מכל גבורתם ישימו
יד על־פה אזניהם
תחרשנה:
- 330 7 17 ילחכו עפר כנחש
כזחלי ארץ ירגזו
ממסגרתיהם אל־יהוה
אלהינו יפחדו
ויראו ממך:
- 330 7 18 מי־אל כמוך נשא
עון ועבר על־פשע
לשארית נחלתו
לא־החזיק לעד אפו
כי־חפץ חסד הוא:

33O	7	19	ישוב ירחמנו יכבש עונתינו ותשליך במצלות ים כל־חטאותם:
33O	7	20	תתן אמת ליעקב חסד לאברהם אשר־נשבעת לאבתינו מימי קדם:
34O	1	1	משא נינוה ספר חזון נחום האלקשי:
34O	1	2	אל קנוא ונקם יהוה נקם יהוה ובעל חמה נקם יהוה לצריו ונוטר הוא לאיביו:
34O	1	3	יהוה ארך אפים וגדול־כח ונקה לא ינקה יהוה בסופה ובשערה דרכו וענן אבק רגליו:
34O	1	4	גוער בים ויבשהו וכל־הנהרות החריב אמלל בשן וכרמל ופרח לבנון אמלל:
34O	1	5	הרים רעשו ממנו והגבעות התמגגו ותשא הארץ מפניו ותבל וכל־ישיבי בה:
34O	1	6	לפני זעמו מי יעמוד ומי יקום בחרון אפו חמתו נתכה כאש והצרים נתצו ממנו:
34O	1	7	טוב יהוה למעוז ביום צרה וידע חסי בו:
34O	1	8	ובשטף עבר כלה יעשה מקומה ואיביו ירדף־חשך:
34O	1	9	מה־תחשבון אליהוה כלה הוא עשה לא־תקום פעמים צרה:
34O	1	10	כי עד־סירים סבכים וכסבאם סבואים

			אכלו כקש יבש מלא:
34O	1	11	ממך יצא חשב על־יהוה רעה יעץ בליעל:
34O	1	12	כה אמר יהוה אם־שלמים וכן רבים וכן נגזו ועבר וענתך לא אענך עוד:
34O	1	13	ועתה אשבר מטהו מעליך ומוסרתיך אנתק:
34O	1	14	וצוה עליך יהוה לא־יזרע משמך עוד מבית אלהיך אכרית פסל ומסכה אשים קברך כי קלות:
34O	2	1	הנה על־ההרים רגלי מבשר משמיע שלום חגי יהודה חגיך שלמי נדריך כי לא יוסיף עוד לעבור־בך בליעל כלה נכרת:
34O	2	2	עלה מפיוֹן על־פניך נצור מצרה צפה־דרך חזק מתנים אמן־כח מאד:
34O	2	3	כי שב יהוה את־גאון יעקב כגאון ישראל כי בקקום בקקים וזמריהם שחתו:
34O	2	4	מגן גבריהו מאדם אנשי־חיל מתלעים באש־פלדות הרכב ביום הכינו והברשים הרעלו:
34O	2	5	בחוצות יתהוללו הרכב ישתקשקון ברחבות מראיהן כלפידם כברקים ירוצצו:

34O	2	6	<p>יזכר אדיריו יכשלו בהלכותם ימהרו חומתה והכן הסכך: שערי הנהרות נפתחו וההיכל נמוג:</p>
34O	2	7	<p>והצב גלתה העלתה ואמהתיה מנהגות כקול יונים מתפפת על־לבבהן:</p>
34O	2	8	<p>ונינוה כברכת־מים מימי היא והמה נסים עמדו עמדו ואין מפנה:</p>
34O	2	10	<p>בזו כסף בזו זהב ואין קצה לתכונה כבד מכל כלי חמדה: בוקה ומבוקה ומבלקה ולב נמס ופק ברכים וחלחלה בכל־מתנים ופני כלם קבצו פארור:</p>
34O	2	11	<p>איה מעון אריות ומרעה הוא לכפרים אשר הלך אריה לביא שם גור אריה ואין מחריד:</p>
34O	2	12	<p>אריה טרף בדי גרותיו ומחנק ללבאתיו וימלא־טרף חריו ומענתיו טרפה:</p>
34O	2	13	<p>הנני אליך נאם יהוה צבאות והבערתי בעשן רכבה וכפיריך תאכל חרב והכרתי מארץ טרפך ולא־ישמע עוד קול מלאככה:</p>
34O	3	1	<p>הוי עיר דמים כלה כחש פרק מלאה לא ימיש טרף:</p>
34O	3	2	<p>קול שוט וקול רעש אופן וסוס דהר</p>

			ומרכבה מרקדה:
34O	3	3	פרש מעלה ולהב חרב וברק חנית ורב חלל וכבד פגר ואין קצה לגויה יכשלו בגיתם:
34O	3	4	מרב זנוני זונה טובת חן בעלת כשפים המכרת גוים בזנוניה ומשפחות בכשפיה:
34O	3	5	הנני אליך נאם יהוה צבאות וגליתי שולריך על־פניך והראיתי גוים מערך וממלכות קלונך:
34O	3	6	והשלכתי עליך שקצים ונבלתיך ושמתוך כראי:
34O	3	7	והיה כל־ראיך ידוד ממך ואמר שדדה נינוה מי ינוד לה מאין אבקש מנחמים לך:
34O	3	8	התיטבי מנא אמון הישבה ביארים מים סביב לה אשר־חיל ים מים חומתה:
34O	3	9	כוש עצמה ומצרים ואין קצה פוט ולובים היו בעזרתך:
34O	3	10	גם־היא לגלה הלכה בשבי גם עלליה ירטשו בראש כל־חוצות ועל־ נכבדיה ידו גורל וכל־גדוליה רתקו בזקים:
34O	3	11	גם־את תשכרי תהי נעלמה גם־את תבקשי מעוז מאויב:
34O	3	12	כל־מבצריך תאנים

עם־בכורים

אם־ינועו ונפלו

על־פי אוכל:

34O 3 13 הנה עמך נשים

בקרבך לאיביך פתוח

נפתחו שערי ארצך

אכלה אש בריחיד:

34O 3 14 מי מצור שאבי־לך

חזקי מבצריך באי

בטיט ורמסי בחמר

החזיקי מלבן:

34O 3 15 שם תאכלך אש

תכריתך חרב תאכלך

כילק התכבד כילק

התכבדי כארבה:

34O 3 16 הרבית רכליך

מכוכבי השמים ילק

פשט ויעף:

34O 3 17 מנזריך כארבה

וטפסריך כגוב גבי

החונים בגדרות

ביום קרה שמש זרחה

ונודד ולא־נודע

מקומו אים:

34O 3 18 נמו רעיך מלך אשור

ישכנו אדיריך נפשו

עמך על־ההרים ואין

מקבץ:

34O 3 19 אין־כהה לשברך

נחלה מכתך כל שמעי

שמעך תקעו כף עליך

כי על־מי לא־עברה

רעתך תמיד:

35O 1 1 המשא אשר חזה

חבקוק הנביא:

35O 1 2 עד־אנה יהוה שועתי

ולא תשמע אזעק

אליך חמס ולא

תושיע:

35O 1 3 למה תראני און

ועמל תביט ושד

וחמס לנגדי ויהי

ריב ומדון ישא:

- על־כן תפוג תורה
ולא־יצא לנצח משפט
כי רשע מכתיר
את־הצדיק על־כן
יצא משפט מעקל:
350 1 5 ראו בגוים והביטו
והתמהו תמהו
כי־פעל פעל בימיכם
לא תאמינו כי
יספר:
350 1 6 כי־הנני מקים
את־הכשדים הגוי
המר והנמהר ההולך
למרחבי־ארץ לרשת
משכנות לא־לו:
350 1 7 אים ונורא הוא
ממנו משפטו ושאתו
יצא:
350 1 8 וקלו מנמרים סוסיו
וחדו מזאבי ערב
ופשו פרשיו ופרשיו
מרחוק יבאו יעפו
כנשר חש לאכול:
350 1 9 כלה לחמס יבוא
מגמת פניהם קדימה
ויאסף כחול שבי:
350 1 10 והוא במלכים יתקלס
ורזנים משחק לו
הוא לכל־מבצר ישחק
ויצבר עפר וילכדה:
350 1 11 אז חלף רוח ויעבר
ואשם זו כחו
לא־להו:
350 1 12 הלוא אתה מקדם
יהוה אלהי קדשי לא
נמות יהוה למשפט
שמתו וצור להוכיח
יסדתו:
350 1 13 טהור עינים מראות
רע והביט אל־עמל
לא תוכל למה תביט
בוגדים תחריש בבלע
רשע צדיק ממנו:

350	1	14	ותעשה אדם כדגי הים כרמש לא־משל בו:
350	1	15	כלה בחכה העלה יגרהו בחרמו ויאספהו במכמרתו על־כן ישמח ויגיל:
350	1	16	על־כן יזבח לחרמו ויקטר למכמרתו כי בהמה שמן חלקו ומאכלו בראה:
350	1	17	העל כן יריק חרמו ותמיד להרג גוים לא יחמול:
350	2	1	על־משמרתִי אעמדה ואתיצבה על־מצור ואצפה לראות מה־ידבר־בי ומה אשיב על־תוכחתי:
350	2	2	ויענני יהוה ויאמר כתוב חזון ובאר על־הלחות למען ירוך קורא בו:
350	2	3	כי עוד חזון למועד ויפח לקץ ולא יכזב אם־יתמהמה חכה־לו כי־בא יבא לא יאחר:
350	2	4	הנה עפלה לא־ישרה נפשו בו וצדיק באמונתו יחיה:
350	2	5	ואף כי־היין בוגד גבר יהיר ולא ינוה אשר הרחיב כשאול נפשו והוא כמות ולא ישבע ויאסף אליו כל־הגוים ויקבץ אליו כל־העמים:
350	2	6	הלוא־אלה כלם עליו משל ישאו ומליצה חידות לו ויאמר הוי המרבה לא־ לו

			עֲדֹמְתִי וּמַכְבִּיד עָלָיו עֲבֹטִיט:
350	2	7	הֲלוֹא פָתַע יִקְוֹמוּ נִשְׁכִּיךְ וַיִּקְצֹו מִזְעֻזְעִיךְ וְהִיִּית לְמִשְׁסוֹת לְמוֹ:
350	2	8	כִּי אַתָּה שְׁלוֹת גּוֹיִם רַבִּים יִשְׁלֹךְ כָּל־יִתְר עַמִּים מִדְּמֵי אָדָם וְחַמְס־אֶרֶץ קָרִיָּה וְכָל־יֹשְׁבֵי בָּהּ:
350	2	9	הוּא בָצַע בָּצַע רַע לְבֵיתוֹ לְשׁוֹם בְּמֶרֶם קָנוּ לְהַנְצִל מִכַּף־רַע:
350	2	10	יַעֲצַת בִּשְׁת לְבֵיתְךָ קִצּוֹת־עַמִּים רַבִּים וְחוּטָא נִפְשֶׁךָ:
350	2	11	כִּי־אֲבֹן מִקִּיר תִּזְעַק וְכַפִּיס מִעֵץ יַעֲנֶנָּה:
350	2	12	הוּא בָנָה עִיר בְּדַמִּים וְכוֹנֵן קָרִיָּה בַּעוֹלָה:
350	2	13	הֲלוֹא הִנֵּה מֵאֵת יְהוָה צָבָאוֹת וַיִּיגְעוּ עַמִּים בְּדִי־אֵשׁ וּלְאֻמִּים בְּדִי־רִיק יַעֲפוּ:
350	2	14	כִּי תִמְלֹא הָאֶרֶץ לְדַעַת אֶת־כְּבוֹד יְהוָה כְּמִים יִכְסּוּ עַל־יָם:
350	2	15	הוּא מִשְׁקָה רַעְהוּ מִסְפַּח חֲמַתְךָ וְאָף שָׁכָר לְמַעַן הַבִּיט עַל־מַעוֹרֵיהֶם:
350	2	16	שִׁבְעַת קָלוֹן מַכְבוֹד שָׁתָה גַם־אַתָּה וְהָעֶרֶל תִּסּוֹב עָלֶיךָ כּוֹס יָמִין יְהוָה וּקִיקְלוֹן עַל־כְּבוֹדְךָ:
350	2	17	כִּי חָמַס לְבַנּוֹן יִכְסֹךְ וְשֹׁד בַּהֲמוֹת יַחֲתֵן מִדְּמֵי אָדָם וְחַמְס־אֶרֶץ קָרִיָּה וְכָל־יֹשְׁבֵי בָּהּ:
350	2	18	מִה־הוֹעִיל פֶּסֶל כִּי

			פסלו יצרו מסכה ומורה שקר כי בטח יצר יצרו עליו לעשות אלילים אלמים:
350	2	19	הוי אמר לעץ הקיצה עורי לאבן דומם הוא יורה הנה־הוא תפוש זהב וכסף וכל־רוח אין בקרבו:
350	2	20	ויהוה בהיכל קדשו הס מפניו כל־הארץ:
350	3	1	תפלה לחבקוק הנביא על שגינות:
350	3	2	יהוה שמעתי שמעך יראתי יהוה פעלך בקרב שנים חייהו בקרב שנים תודיע ברגז רחם תזכור:
350	3	3	אלוה מתימן יבוא וקדוש מהר־פארן סלה כסה שמים הודו ותהלתו מלאה הארץ:
350	3	4	ונגה כאור תהיה קרנים מידו לו ושם חביון עזה:
350	3	5	לפניו ילך דבר ויצא רשף לרגליו:
350	3	6	עמד וימדד ארץ ראה ויתר גוים ויתפצצו הררי־עד שחו גבעות עולם הליכות עולם לו:
350	3	7	תחת און ראיתי אהלי כושן ירגזון יריעות ארץ מדין:
350	3	8	הבנהרים חרה יהוה אם בנהרים אפך אם־בים עברתך כי תרכב על־סוסך מרכבתיך ישועה:
350	3	9	עריה תעור קשתך

			שבעות מטות אמר סלה נהרות תבקע־ארץ:
350	3	10	ראוך יחילו הרים זרם מים עבר נתן תהום קולו רום ידיהו נשא:
350	3	11	שמש ירח עמד זבלה לאור חציך יהלכו לנגה ברק חניתך:
350	3	12	בזעם תצעד־ארץ באף תדוש גוים:
350	3	13	יצאת לישע עמך לישע את־משיחך מחצת ראש מבית רשע ערות יסוד עד־ צואר סלה:
350	3	14	נקבת במטיו ראש פרזו יסערו להפיצני עליצתם כמו־לאכל עני במסתר:
350	3	15	דרכת בים סוסיך חמר מים רבים:
350	3	16	שמעתי ותרגז בטני לקול צללו שפתי יבוא רקב בעצמי ותחתי ארגז אשר אנוח ליום צרה לעלות לעם יגודנו:
350	3	17	כי־תאנה לא־תפרח ואין יבול בגפנים כחש מעשה־זית ושדמות לא־עשה אכל גזר ממכלה צאן ואין בקר ברפתים:
350	3	18	ואני ביהוה אעלוזה אגילה באלהי ישעי:
350	3	19	יהוה אדני חילי וישם רגלי כאילות ועל במותי ידרכני למנצח בנגינותי:
360	1	1	דבר־יהוה אשר היה

			אל־צפניה בן־כושי בן־גדליה בן־אמריה בן־חזקיה בימי יאשיהו בן־אמון מלך יהודה:
360	1	2	אסף אסף כל מעל פני האדמה נאמ־יהוה:
360	1	3	אסף אדם ובהמה אסף עוף־השמים ודגי הים והמכשלות את־הרשעים והכרתי את־האדם מעל פני האדמה נאמ־יהוה:
	360	1	4 ונטיתי ידי על־יהודה ועל כל־יושבי ירושלם והכרתי מן־המקום הזה את־שאר הבעל את־שם הכמרים עם־הכהנים:
	360	1	5 ואת־המשתחווים על־הגגות לצבא השמים ואת־המשתחווים הנשבעים ליהוה והנשבעים במלכם:
	360	1	6 ואת־הנסוגים מאחרי יהוה ואשר לא־בקשו את־יהוה ולא דרשהו:
	360	1	7 הס מפני אדני יהוה כי קרוב יום יהוה כי־הכין יהוה זבח הקדיש קראיו:
	360	1	8 והיה ביום זבח יהוה ופקדתי על־השרים ועל־בני המלך ועל כל־הלבשים מלבוש נכרי:
	360	1	9 ופקדתי על כל־הדולג על־המפתן

ביום ההוא הממלאים

בית אדניהם חמס

ומרמה:

360 1 10 והיה ביום ההוא

נאם־יהוה קול צעקה

משער הדגים ויללה

מך־המשנה ושבר

גדול מהגבעות:

360 1 11 הילילו ישבי המכתש

כי נדמה כל־עם

כנען נכרתו

כל־נטילי כסף:

360 1 12 והיה בעת ההיא

אחפש את־ירושלם

בנרות ופקדתי

על־האנשים הקפאים

על־שמריהם האמרים

בלבבם לא־ייתיב

יהוה ולא ירע:

360 1 13 והיה חילם למשסה

ובתיהם לשממה ובנו

בתים ולא ישבו

ונטעו כרמים ולא

ישתו את־ייןם:

360 1 14 קרוב יום־יהוה

הגדול קרוב ומהר

מאד קול יום יהוה

מר צרח שם גבור:

360 1 15 יום עברה היום

ההוא יום צרה

ומצוקה יום שאה

ומשואה יום חשך

ואפלה יום ענן

וערפל:

360 1 16 יום שופר ותרועה

על הערים הבצרות

ועל הפנות הגבהות:

360 1 17 והצרתי לאדם והלכו

כעורים כי ליהוה

חטאו ושפך דמם

כעפר ולחמם

כגללים:

360 1 18 גם־כספם גם־זהבם

			לא־יוכל להצילם ביום עברת יהוה ובאש קנאתו תאכל כל־הארץ כִּי־כלה אך־נבהלה יעשה את כל־ישבי הארץ:
360	2	1	התקוששו וקושו הגוי לא נכסף:
360	2	2	בטרם לדת חק כמץ עבר יום בטרם לא־יבוא עליכם חרון אפ־יהוה בטרם לא־יבוא עליכם יום אפ־יהוה:
360	2	3	בקשו את־יהוה כל־ענוי הארץ אשר משפטו פעלו בקשו־צדק בקשו ענוה אולי תסתרו ביום אפ־יהוה:
360	2	4	כי עזה עזובה תהיה ואשקלון לשממה אשדוד בצהרים יגרשוה ועקרון תעקר:
360	2	5	הוי ישבי חבל הים גוי כרתים דבר־יהוה עליכם כנען ארץ פלשתים והאבדתיך מאין יושב:
360	2	6	והיתה חבל הים נות כרת רעים וגדרות צאן:
360	2	7	והיה חבל לשארית בית יהודה עליהם ירעון בבתי אשקלון בערב ירבצון כי יפקדם יהוה אלהיהם ושב שבותם:
360	2	8	שמעתי חרפת מואב וגדופי בני עמון אשר חרפו את־עמי

ויגדילו על-

גבולם:

לכן חי-אני נאם 9 2 360

יהוה צבאות אלהי

ישראל כי-מואב

כסדם תהיה ובני

עמון כעמרה ממשק

חרול ומכרה-מלח

ושממה עד-עולם

שארית עמי יבזום

ויתר גוי ינחלום:

זאת להם תחת גאונם 10 2 360

כי חרפו ויגדלו

על-עם יהוה צבאות:

נורא יהוה עליהם 11 2 360

כי רזה את כל-אלהי

הארץ וישתחוו-לו

איש ממקומו כל איי

הגוים:

גם-אתם כושים חללי 12 2 360

חרבי המה:

ויט ידו על-צפון 13 2 360

ויאבד את-אשור

וישם את-נינוה

לשממה ציה כמדבר:

ורבצו בתוכה עדרים 14 2 360

כל-חיתו-גוי

גם-קאת גם-קפד

בכפתריה ילינו קול

ישורר בחלון חרב

בסף כי ארזה ערה:

זאת העיר העליזה 15 2 360

היושבת לבטח האמרה

בלבבה אני ואפסי

עוד איך היתה לשמה

מרבץ לחיה כל עובר

עליה ישרק יניע

ידו:

הוי מראה ונגאלה 1 3 360

העיר היונה:

לא שמעה בקול לא 2 3 360

לקחה מוסר ביהוה

לא בטחה אל-אלהיה

			לא קרבה:
360	3	3	שריה בקרבה אריות שאגים שפטיה זאבי ערב לא גרמו לבקר:
360	3	4	נביאיה פחזים אנשי בגדות כהניה חלל־קדש חמסו תורה:
360	3	5	יהוה צדיק בקרבה לא יעשה עולה בבקר בבקר משפטו יתן לאור לא נעדר ולא־יודע עול בשת:
360	3	6	הכרתי גוים נשמו פנותם החרבתי חוצותם מבלי עובר נצדו עריהם מבלי־ איש מאין יושב:
360	3	7	אמרתי אך־תיראי אותי תקחי מוסר ולא־יכרת מעונה כל אשר־פקדתי עליה אכן השכימו השחיתו כל עלילותם:
360	3	8	לכן חכו־לי נאם־יהוה ליום קומי לעד כי משפטי לאסף גוים לקבצי ממלכות לשפך עליהם זעמי כל חרון אפי כי באש קנאתי תאכל כל־הארץ:
360	3	9	כי־אז אהפך אל־עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יהוה לעבדו שכם אחד:
360	3	10	מעבר לנהר־יכוש עתרי בת־פוצי יובלון מנחתי:
360	3	11	ביום ההוא לא תבושי מכל עלילתיך אשר פשעת בי כי־אז אסיר מקרבך עליזי

			גאותך ולא־תוספי לגבהה עוד בהר קדשי:
360	3	12	והשארתי בקרבך עם עני ודל וחסו בשם יהוה:
	360	3	13 שארית ישראל לא־יעשו עולה ולא־ידברו כזב ולא־ימצא בפיהם לשון תרמית כ־המה ירעו ורבעו ואין מחריד:
360	3	14	רני בת־ציון הריעו ישראל שמחי ועלזי בכל־לב בת ירושלם:
360	3	15	הסיר יהוה משפטיך פנה איבך מלך ישראל יהוה בקרבך לא־תיראי רע עוד:
	360	3	16 ביום ההוא יאמר לירושלם אל־תיראי ציון אל־ירפו ידיך:
360	3	17	יהוה אלהיך בקרבך גבור יושיע ישיש עליך בשמחה יחריש באהבתו יגיל עליך ברנה:
360	3	18	נוגי ממועד אספתי ממך היו משאת עליה חרפה:
	360	3	19 הנני עשה את־כל־מעניך בעת ההיא והושעתי את־הצלעה והנדחה אקבץ ושמתי לתהלה ולשם בכל־הארץ בשתם:
360	3	20	בעת ההיא אביא אתכם ובעת קבצי אתכם כ־אתן אתכם לשם ולתהלה בכל

			עמי הארץ בשובי את־שבותיכם לעיניכם אמר יהוה:
370	1	1	בשנת שנים לדריוש המלך בחדש הששי ביום אחד לחדש היה דבר־יהוה ביד־חגי הנביא אל־זרבבל בן־שאלתיאל פחת יהודה ואל־יהושע בן־יהוצדק הכהן הגדול לאמר:
370	1	2	כה אמר יהוה צבאות לאמר העם הזה אמרו לא עת־בא עת־בית יהוה להבנות:
	370	1	3 ויהי דבר־יהוה ביד־חגי הנביא לאמר:
370	1	4	העת לכם אתם לשבת בבתיכם ספונים והבית הזה חרב:
	370	1	5 ועתה כה אמר יהוה צבאות שימו לבבכם על־דרכיכם:
	370	1	6 זרעתם הרבה והבא מעט אכול ואין־לשבעה שתו ואין־לשכרה לבוש ואין־לחם לו והמשתכר משתכר אל־צרור נקוב:
	370	1	7 כה אמר יהוה צבאות שימו לבבכם על־דרכיכם:
	370	1	8 עלו ההר והבאתם עץ ובנו הבית וארצה־בו ואכבד אמר יהוה:
	370	1	9 פנה אל־הרבה והנה למעט והבאתם הבית ונפחתי בו יען מה נאם יהוה צבאות

יען ביתי אשר־הוא
חרב ואתם רצים איש
לביטו:

על־כן עליכם כלאו
שמים מטל והארץ
כלאה יכולה:

ואקרא חרב על־הארץ
ועל־ההרים
ועל־הדגן
ועל־התירוש
ועל־היצהר ועל אשר
תוציא האדמה
ועל־האדם
ועל־הבהמה ועל
כל־יגיע כפים:

וישמע זרבבל
בן־שלתיאל ויהושע
בן־יהוצדק הכהן
הגדול וכל שארית
העם בקול יהוה
אלהיהם ועל־דברי
חגי הנביא כאשר
שלחו יהוה אלהיהם
וייראו העם מפני
יהוה:

ויאמר חגי מלאך
יהוה במלאכות יהוה
לעם לאמר אני אתכם
נאם־יהוה:

ויער יהוה את־רוח
זרבבל בן־שלתיאל
פחת יהודה ואת־רוח
יהושע בן־יהוצדק
הכהן הגדול
ואת־רוח כל שארית
העם ויבאו ויעשו
מלאכה בבית־יהוה
צבאות אלהיהם:

ביום עשרים וארבעה
לחדש בששי בשנת
שנים לדריוש המלך:

בשביעי בעשרים
ואחד לחדש היה

			דבר־יהוה ביד־חגי הנביא לאמר:
370	2	2	אמר־נא אל־זרבבל בן־שלתיאל פחת יהודה ואל־יהושע בן־יהוצדק הכהן הגדול ואל־שארית העם לאמר:
370	2	3	מי בכם הנשאר אשר ראה את־הבית הזה בכבודו הראשון ומה אתם ראים אתו עתה הלוא כמהו כאין בעיניכם:
370	2	4	ועתה חזק זרבבל נאם־יהוה וחזק יהושע בן־יהוצדק הכהן הגדול וחזק כל־עם הארץ נאם־יהוה ועשו כ־אני אתכם נאם יהוה צבאות:
370	2	5	את־הדבר אשר־כרתי אתכם בצאתכם ממצרים ורוחי עמדת בתוכם אל־תיראו:
370	2	6	כי כה אמר יהוה צבאות עוד אחת מעט היא ואני מרעיש את־השמים ואת־ הארץ ואת־הים ואת־החרבה:
370	2	7	והרעשתי את־כל־הגוים ובאו חמדת כל־הגוים ומלאתי את־הבית הזה כבוד אמר יהוה צבאות:
370	2	8	לי הכסף ולי הזהב נאם יהוה צבאות:
370	2	9	גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן־הראשון אמר

			יהוה צבאות ובמקום הזה אתן שלום נאם יהוה צבאות:
370	2	10	בעשרים וארבעה לתשיעי בשנת שנים לדריוש היה דבר־יהוה אל־חגי הנביא לאמר:
370	2	11	כה אמר יהוה צבאות שאל־נא את־הכהנים תורה לאמר:
370	2	12	הן ישא־איש בשר־קדש בכנף בגדו ונגע בכנפו אל־הלחם ואל־הנזיד ואל־היין ואל־שמן ואל־כל־מאכל היקדש ויענו הכהנים ויאמרו לא:
370	2	13	ויאמר חגי אס־יגע טמא־נפש בכל־אלה היטמא ויענו הכהנים ויאמרו יטמא:
370	2	14	ויען חגי ויאמר כן העם־הזה וכן־הגוי הזה לפני נאם־יהוה וכן כל־מעשה ידיהם ואשר יקריבו שם טמא הוא:
370	2	15	ועתה שימו־נא לבבכם מן־היום הזה ומעלה מטרם שום־אבן אל־אבן בהיכל יהוה:
370	2	16	מהיותם בא אל־ערמת עשרים והיתה עשרה בא אל־היקב לחשף חמשים פורה והיתה עשרים:
370	2	17	הכיתי אתכם בשדפון ובירקון ובברד את כל־מעשה ידיכם

			ואין־אתכם אלי נאם־יהוה:
37O	2	18	שימו־נא לבבכם מִן־היום הזה ומעלה מיום עשרים וארבעה לתשיעי למֶן־היום אשר־יסד היכל־יהוה שימו לבבכם:
37O	2	19	העוד הזרע במגורה ועד־הגפן והתאנה והרמון ועץ הזית לא נשא מֶן־היום הזה אברך:
37O	2	20	ויהי דבר־יהוה שנית אל־חגי בעשרים וארבעה לחדש לאמר:
37O	2	21	אמר אל־זרבבל פחת־יהודה לאמר אני מרעיש את־השמים ואת־הארץ:
37O	2	22	והפכתי כסא ממלכות והשמדתי חזק ממלכות הגוים והפכתי מרכבה ורכביה וירדו סוסים ורכביהם איש בחרב אחיו:
37O	2	23	ביום ההוא נאם־יהוה צבאות אקחך זרבבל בן־שאלתיאל עבדי נאם־יהוה ושמתיך כחותם כִּי־בך בחרתי נאם יהוה צבאות:
38O	1	1	בחדש השמיני בשנת שתים לדריוש היה דבר־יהוה אל־זכריה בן־ברכיה בן־עדו הנביא לאמר:
38O	1	2	קצף יהוה על־אבותיכם קצף:

380	1	3	<p>ואמרת אלהם כה אמר יהוה צבאות שובו אלי נאם יהוה צבאות ואשוב אליכם אמר יהוה צבאות: אל־תהיו כאבתיכם אשר קראו־אליהם הנביאים הראשנים לאמר כה אמר יהוה צבאות שובו נא מדרכיכם הרעים ומעליליכם הרעים ולא שמעו ולא־ הקשיבו אלי נאם־יהוה:</p>
380	1	4	<p>אבותיכם איה־הם והנבאים הלעולם יחיו:</p>
380	1	5	<p>אך דברי וחקי אשר צויתי את־עבדי הנביאים הלוא השיגו אבתיכם וישובו ויאמרו כאשר זמם יהוה צבאות לעשות לנו כדרכינו וכמעללינו כן עשה אתנו:</p>
380	1	6	<p>ביום עשרים וארבעה לעשת־י־עשר חדש הוא־חדש שבט בשנת שנים לדריוש היה דבר־יהוה אל־זכריה בן־ברכיהו בן־עדוא הנביא לאמר:</p>
380	1	7	<p>ראיתי הלילה והנה־איש רכב על־סוס אדם והוא עמד בין ההדסים אשר במצלה ואחריו סוסים אדמים שרקים ולבנים:</p>
380	1	8	<p>ואמר מה־אלה אדני ויאמר אלי המלאך</p>
380	1	9	<p>ואמר מה־אלה אדני ויאמר אלי המלאך</p>

			הדבר בי אני אראך מה־המה אלה:
38O	1	10	ויען האיש העמד בין־ההדסים ויאמר אלה אשר שלח יהוה להתהלך בארץ: ויענו את־מלאך יהוה העמד בין ההדסים ויאמרו התהלכנו בארץ והנה כל־הארץ ישבת ושקטת:
38O	1	12	ויען מלאך־יהוה ויאמר יהוה צבאות עד־מתי אתה לא־תרחם את־ירושלם ואת ערי יהודה אשר זעמתה זה שבעים שנה:
38O	1	13	ויען יהוה את־המלאך הדבר בי דברים טובים דברים נחמים:
38O	1	14	ויאמר אלי המלאך הדבר בי קרא לאמר כה אמר יהוה צבאות קנאתי לירושלם ולציון קנאה גדולה:
38O	1	15	וקצף גדול אני קצף על־הגוים השאננים אשר אני קצפתי מעט והמה עזרו לרעה:
38O	1	16	לכן כה־אמר יהוה שבתי לירושלם ברחמים בייתי יבנה בה נאם יהוה צבאות וקוה ינטה על־ירושלם:
38O	1	17	עוד קרא לאמר כה אמר יהוה צבאות עוד תפוצינה ערי מטוב ונחם יהוה

			עוד את־ציון ובחר עוד בירושלם:
380	2	1	ואשא את־עיני וארא והנה ארבע קרנות: ואמר אל־המלאך הדבר בי מה־אלה ויאמר אלי אלה הקרנות אשר זרו את־יהודה את־ישראל וירושלם:
380	2	3	ויראני יהוה ארבעה חרשים:
380	2	4	ואמר מה אלה באים לעשות ויאמר לאמר אלה הקרנות אשר־זרו את־יהודה כפי־איש לא־נשא ראשו ויבאו אלה להחריד אתם לידות את־קרנות הגוים הנשאים קרן אל־ארץ יהודה לזרותה:
380	2	5	ואשא עיני וארא והנה־איש ובידו חבל מדה:
380	2	6	ואמר אנה אתה הלך ויאמר אלי למד את־ירושלם לראות כמה־רחבה וכמה ארכה:
380	2	7	והנה המלאך הדבר בי יצא ומלאך אחר יצא לקראתו:
380	2	8	ויאמר אלו רץ דבר אל־הנער הלז לאמר פרזות תשב ירושלם מרב אדם ובהמה בתוכה:
380	2	9	ואני אהיה־לה נאם־יהוה חומת אש סביב ולכבוד אהיה בתוכה:
380	2	10	הוי הוי ונסו מארץ

צפון נאמ־יהוה כי
כארבע רוחות השמים
פרשתי אתכם

נאמ־יהוה:

380 2 11 הוי ציון המלטי
יושבת בת־בבל:

380 2 12 כי כה אמר יהוה
צבאות אחר כבוד
שלחני אל־הגוים
השללים אתכם כי
הנגע בכם נגע בבבת
עינו:

380 2 13 כי הנני מניף
את־ידי עליהם והיו
שלל לעבדיהם
וידעתם כי־יהוה
צבאות שלחני:

380 2 14 רני ושמחי בת־ציון
כי הנני־בא ושכנתי
בתוכך נאמ־יהוה:

380 2 15 ונלוו גוים רבים
אל־יהוה ביום ההוא
והיו לי לעם
ושכנתי בתוכך
וידעת כי־יהוה
צבאות שלחני אליך:

380 2 16 ונחל יהוה
את־יהודה חלקו על
אדמת הקדש ובחר
עוד בירושלם:

380 2 17 הס כל־בשר מפני
יהוה כי נעור
ממעון קדשו:

380 3 1 ויראני את־יהושע
הכהן הגדול עמד
לפני מלאך יהוה
והשטן עמד על־
ימינו לשטנו:

380 3 2 ויאמר יהוה
אל־השטן יגער יהוה
בך השטן ויגער
יהוה בך הבחר
בירושלם הלוא זה

			אוד מצל מאש:
380	3	3	ויהושע היה לבש בגדים צואים ועמד לפני המלאך:
	380	3 4	ויען ויאמר אל־העמדים לפניו לאמר הסירו הבגדים הצאים מעליו ויאמר אליו ראה העברתי מעליך עונך והלבש אתך מחלצות:
380	3	5	ואמר ישימו צניף טהור על־ראשו וישימו הצניף הטהור על־ראשו וילבשהו בגדים ומלאך יהוה עמד:
	380	3 6	ויעד מלאך יהוה ביהושע לאמר:
380	3	7	כה־אמר יהוה צבאות א־בדרכי תלך ואם את־משמרת־י תשמר וגם־אתה תדין את־ביתי וגם תשמר את־חצרי ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה:
380	3	8	שמע־נא יהושע הכהן הגדול אתה ורעיך הישובים לפניך כי־אנשי מופת המה כי־הנני מביא את־עבדי צמח:
	380	3 9	כי הנה האבן אשר נתתי לפני יהושע על־אבן אחת שבעה עינים הנני מפתח פתחה נאם יהוה צבאות ומשתי את־עון הארץ־ההיא ביום אחד:
380	3	10	ביום ההוא נאם יהוה צבאות תקראו

			איש לרעהו אל־תחת גפן ואל־תחת תאנה: וישב המלאך הדבר בי ויעירני כאיש אשר־יעור משנתו: ויאמר אלי מה אתה ראה ויאמר ראיתי והנה מנורת זהב כלה וגלה על־ראשה ושבעה נרתיה עליה שבעה ושבעה מוצקות לנרות אשר על־ראשה: ושנים זיתים עליה אחד מימין הגלה ואחד על־שמאלה: ואען ואמר אל־המלאך הדבר בי לאמר מה־אלה אדני: ויען המלאך הדבר בי ויאמר אלי הלוא ידעת מה־המה אלה ואמר לא אדני: ויען ויאמר אלי לאמר זה דבר־יהוה אל־זרבבל לאמר לא בחיל ולא בכח כי אם־ברוחי אמר יהוה צבאות: מי־אתה הר־הגדול לפני זרבבל למישר והוציא את־האבן הראשה תשאות חן חן לה: ויהי דבר־יהוה אלי לאמר: ידי זרבבל יסדו הבית הזה וידיו תבצענה וידעת כי־יהוה צבאות שלחני אליכם: כי מי בז ליום קטנות ושמחו וראו
380	4	1	
380	4	2	
380	4	3	
	380	4	4
380	4	5	
	380	4	6
380	4	7	
380	4	8	
	380	4	9
	380	4	10

			את־האבן הבדיל ביד זרבבל שבעה־אלה עיני יהוה המה משוטטים בכל־הארץ:
380	4	11	ואען ואמר אליו מה־שני הזיתים האלה על־ימין המנורה ועל־שמאולה:
380	4	12	ואען שנית ואמר אליו מה־שתי שבלי הזיתים אשר ביד שני צנתרות הזהב המריקים מעליהם הזהב:
380	4	13	ויאמר אלי לאמר הלוא ידעת מה־אלה ואמר לא אדני:
380	4	14	ויאמר אלה שני בני־היצהר העמדים על־אדון כל־הארץ:
380	5	1	ואשוב ואשא עיני ואראה והנה מגלה עפה:
380	5	2	ויאמר אלי מה אתה ראה ואמר אני ראה מגלה עפה ארכה עשרים באמה ורחבה עשר באמה:
380	5	3	ויאמר אלי זאת האלה היוצאת על־פני כל־הארץ כי כל־הגנב מזה כמוה נקה וכל־הנשבע מזה כמוה נקה:
380	5	4	הוצאתיה נאם יהוה צבאות ובאה אל־בית הגנב ואל־בית הנשבע בשמי לשקר ולנה בתוך ביתו וכלתו ואת־עציו ואת־אבניו:
380	5	5	ויצא המלאך הדבר

			בי ויאמר אלי שא נא עיניך וראה מה היוצאת הזאת:
380	5	6	ויאמר מה־היא ויאמר זאת האיפה היוצאת ויאמר זאת עינם בכל־הארץ:
	380	5	7 והנה ככר עפרת נשאת וזאת אשה אחת יושבת בתוך האיפה:
380	5	8	ויאמר זאת הרשעה וישלך אתה אל־תוך האיפה וישלך את־אבן העפרת אל־ פיה:
	380	5	9 ואשא עיני וארא והנה שתיים נשים יוצאות ורוח בכנפיהם ולהנה כנפים ככנפי החסידה ותשאנה את־האיפה בין הארץ ובין השמים:
	380	5	10 ואמר אל־המלאך הדבר בי אנה המה מולכות את־האיפה:
	380	5	11 ויאמר אלי לבנות־לה בית בארץ שנער והוכן והניחה שם על־מכנתה:
	380	6	1 ואשב ואשא עיני ואראה והנה ארבע מרכבות יצאות מבין שני ההרים וההרים הרי נחשת:
	380	6	2 במרכבה הראשנה סוסים אדמים ובמרכבה השנית סוסים שחורים:
	380	6	3 ובמרכבה השלישית סוסים לבנים ובמרכבה הרבעית סוסים ברדים

אמצים:

- 380 6 4 ואען ואמר
אל־המלאך הדבר בי
מה־אלה אדני:
- 380 6 5 ויען המלאך ויאמר
אלי אלה ארבע רחות
השמים יוצאות
מהתיצב על־ אדון
כל־הארץ:
- 380 6 6 אשר־בה הסוסים
השחרים יצאים
אל־ארץ צפון
והלבנים יצאו
אל־אחריהם והברדים
יצאו אל־ארץ
התימן:
- 380 6 7 והאמצים יצאו
ויבקשו ללכת
להתהלך בארץ ויאמר
לכו התהלכו בארץ
ותתהלכנה בארץ:
- 380 6 8 ויזעק אתי וידבר
אלי לאמר ראה
היוצאים אל־ארץ
צפון הניחו את־
רוחי בארץ צפון:
- 380 6 9 ויהי דבר־יהוה אלי
לאמר:
- 380 6 10 לקוח מאת הגולה
מחלדי ומאת טוביה
ומאת ידעיה ובאת
אתה ביום ההוא
ובאת בית יאשיה
בן־צפניה אשר־באו
מבבל:
- 380 6 11 ולקחת כסף־וזהב
ועשית עטרות ושמת
בראש יהושע
בן־יהוצדק הכהן
הגדול:
- 380 6 12 ואמרת אליו לאמר
כה אמר יהוה צבאות
לאמר הנה־איש צמח

			שמו ומתחתיו יצמח ובנה את־היכל יהוה:
380	6	13	והוא יבנה את־היכל יהוה והוא־ישא הוד וישב ומשל על־כסאו והיה כהן על־כסאו ועצת שלום תהיה בין שניהם:
380	6	14	והעטרת תהיה לחלם ולטוביה ולידעיה ולחן בן־צפניה לזכרון בהיכל יהוה:
380	6	15	ורחוקים יבאו ובנו בהיכל יהוה וידעתם כי־יהוה צבאות שלחני אליכם והיה אם־שמוע תשמעון בקול יהוה אלהיכם:
380	7	1	ויהי בשנת ארבע לדריוש המלך היה דבר־יהוה אל־זכריה בארבעה לחדש התשעי בכסלו:
380	7	2	וישלח בית־אל שר־אצר ורגם מלך ואנשיו לחלות את־פני יהוה:
380	7	3	לאמר אל־הכהנים אשר לבית־יהוה צבאות ואל־הנביאים לאמר האבכה בחדש החמשי הנזר כאשר עשיתי זה כמה שנים:
380	7	4	ויהי דבר־יהוה צבאות אלי לאמר:
380	7	5	אמר אל־כל־עם הארץ ואל־הכהנים לאמר כי־צמתם וספוד בחמישי ובשביעי וזה שבעים שנה

			הצום צמתני אני:
380	7	6	וכי תאכלו וכי תשתו הלוא אתם האכלים ואתם השתיים:
380	7	7	הלוא את־הדברים אשר קרא יהוה ביד הנביאים הראשנים בהיות ירושלם ישבת ושלוח ועריה סביבתיה והנגב והשפלה ישב:
	380	7	8 ויהי דבר־יהוה אל־זכריה לאמר:
380	7	9	כה אמר יהוה צבאות לאמר משפט אמת שפטו וחסד ורחמים עשו איש את־אחיו:
380	7	10	ואלמנה ויתום גר ועני אל־תעשקו ורעת איש אחיו אל־תחשבו בלבבכם:
	380	7	11 וימאנו להקשיב ויתנו כתף סררת ואזניהם הכבידו משמוע:
380	7	12	ולבם שמו שמיר משמוע את־התורה ואת־הדברים אשר שלח יהוה צבאות ברוחו ביד הנביאים הראשנים ויהי קצף גדול מאת יהוה צבאות:
380	7	13	ויהי כאשר־קרא ולא שמעו כן יקראו ולא אשמע אמר יהוה צבאות:
	380	7	14 ואסערם על כל־הגוים אשר לא־ידעום והארץ נשמה אחריהם מעבר ומשב וישימו

			ארץ־חמדה לשמה:
380	8	1	ויהי דבר־יהוה צבאות לאמר:
380	8	2	כה אמר יהוה צבאות קנאתי לציון קנאה גדולה וחמה גדולה קנאתי לה:
380	8	3	כה אמר יהוה שבתי אל־ציון ושכנתי בתוך ירושלם ונקראה ירושלם עיר־האמת והר־יהוה צבאות הר הקדש:
380	8	4	כה אמר יהוה צבאות עד ישבו זקנים וזקנות ברחבות ירושלם ואיש משענתו בידו מרב ימים:
380	8	5	ורחבות העיר ימלאו ילדים וילדות משחקים ברחבתי:
380	8	6	כה אמר יהוה צבאות כי יפלא בעיני שארית העם הזה בימים ההם גם־ בעיני יפלא נאם יהוה צבאות:
380	8	7	כה אמר יהוה צבאות הנני מושיע את־עמי מארץ מזרח ומארץ מבוא השמש:
380	8	8	והבאתי אתם ושכנו בתוך ירושלם והיו־לי לעם ואני אהיה להם לאלהים באמת ובצדקה:
380	8	9	כה־אמר יהוה צבאות תחזקנה ידיכם השמעים בימים האלה את הדברים האלה מפי הנביאים אשר

ביום יסד בית־יהוה
צבאות ההיכל
להבנות:

380 8 10 כי לפני הימים ההם
שכר האדם לא נהיה
ושכר הבהמה איננה
וליוצא ולבא
אין־שלום מן־הצר
ואשלח את־כל־האדם
איש ברעהו:

380 8 11 ועתה לא כימים
הראשנים אני
לשארית העם הזה
נאם יהוה צבאות:

380 8 12 כי־זרע השלום הגפן
תתן פריה והארץ
תתן את־יבולה
והשמים יתנו טלם
והנחלתי את־שארית
העם הזה
את־כל־אלה:

380 8 13 והיה כאשר הייתם
קללה בגוים בית
יהודה ובית ישראל
כן אושיע אתכם
והייתם ברכה
אל־תיראו תחזקנה
ידיכם:

380 8 14 כי כה אמר יהוה
צבאות כאשר זממתי
להרע לכם בהקציף
אבתיכם אתי אמר
יהוה צבאות ולא
נחמתי:

380 8 15 כן שבתי זממתי
בימים האלה להיטיב
את־ירושלם ואת־בית
יהודה אל־תיראו:

380 8 16 אלה הדברים אשר
תעשו דברו אמת איש
את־רעהו אמת ומשפט
שלום שפטו
בשעריכם:

380	8	17	<p>ואיש את־רעת רעהו אל־תחשבו בלבבכם ושבעת שקר אל־תאהבו כי את־כל־ אלה אשר שנאתי נאס־יהוה: ויהי דבר־יהוה</p>
380	8	18	<p>צבאות אלי לאמר: כה־אמר יהוה צבאות צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית־יהודה לששון ולשמחה ולמעדים טובים והאמת והשלום אהבו:</p>
380	8	19	<p>כה אמר יהוה צבאות עד אשר יבאו עמים וישבי ערים רבות: והלכו ישבי אחת אל־אחת לאמר נלכה הלוך לחלות את־פני יהוה ולבקש את־יהוה צבאות אלכה גם־אני:</p>
380	8	20	<p>כה אמר יהוה צבאות עד אשר יבאו עמים וישבי ערים רבות: והלכו ישבי אחת אל־אחת לאמר נלכה הלוך לחלות את־פני יהוה ולבקש את־יהוה צבאות אלכה גם־אני:</p>
380	8	21	<p>ובאו עמים רבים וגוים עצומים לבקש את־יהוה צבאות בירושלם ולחלות את־פני יהוה:</p>
380	8	22	<p>כה אמר יהוה צבאות בימים ההמה אשר יחזיקו עשרה אנשים מכל לשנות הגוים והחזיקו בכנף איש יהודי לאמר נלכה עמכם כי שמענו אלהים עמכם:</p>
380	8	23	<p>משא דבר־יהוה בארץ חדרך ודמשק מנחתו כי ליהוה עין אדם וכל שבטי ישראל:</p>
380	9	1	

380	9	2	וגם־חמת תגבל־בה צר וצידון כי חכמה מאד:
380	9	3	ותבן צר מצור לה ותצבר־כסף כעפר וחרוץ כטיט חוצות:
380	9	4	הנה אדני יורשנה והכה בים חילה והיא באש תאכל:
380	9	5	תרא אשקלון ותירא ועזה ותחיל מאד ועקרון כ־יהביש מבטה ואבד מלך מעזה ואשקלון לא תשב:
380	9	6	וישב ממזר באשדוד והכרתי גאון פלשתים:
380	9	7	והסרתי דמיו מפיו ושקציו מבין שניו ונשאר גם־הוא לא־להינו והיה כאלף ביהודה ועקרון כיבوسی:
380	9	8	וחניתי לביתי מצבה מעבר ומשב ולא־יעבר עליהם עוד נגש כי עתה ראיתי בעיני:
380	9	9	גילי מאד בת־ציון הריעי בת ירושלם הנה מלכך יבוא לך צדיק ונושע הוא עני ורכב על־חמור ועל־עיר בן־אתנות:
380	9	10	והכרת־רכב מאפרים וסוס מירושלם ונכרתה קשת מלחמה ודבר שלום לגוים ומשלו מים עד־ים ומנהר עד־אפסי־ארץ:
380	9	11	גם־את בדם־בריתך

			שלחתי אסיריך מבור אין מים בו:
380	9	12	שובו לבצרון אסירי התקוה גמ־היום מגיד משנה אשיב לך:
380	9	13	כי־דרכתי לי יהודה קשת מלאתי אפרים ועוררתי בניך ציון על־בניך יון ושמתיך כחרב גבור:
380	9	14	ויהוה עליהם יראה ויצא כברק חצו ואדני יהוה בשופר יתקע והלך בסערות תימן:
380	9	15	יהוה צבאות יגן עליהם ואכלו וכבשו אבני־קלע ושתו המו כמור־יין ומלאו כמזרק כזויות מזבח:
380	9	16	והושיעם יהוה אלהיהם ביום ההוא כצאן עמו כי אבני־נזר מתנוססות על־אדמתו:
380	9	17	כי מה־טובו ומה־יפיו דגן בחורים ותירוש ינובב בתלות:
380	10	1	שאלו מיהוה מטר בעת מלקוש יהוה עשה חזיזים ומטר־גשם יתן להם לאיש עשב בשדה:
380	10	2	כי התרפים דבר־און והקוסמים חזו שקר וחלמות השוא ידברו הבל ינחמון על־כן נסעו כמור־צאן יענו כי־אין רעה:

- 38O 10 3 על־הרעים חרה אפי
ועל־העתודים אפקוד
כי־פקד יהוה צבאות
את־עדרו את־בית
יהודה ושם אותם
כסוס הודו במלחמה:
- 38O 10 4 ממנו פנה ממנו יתד
ממנו קשת מלחמה
ממנו יצא כל־נוגש
יחדו:
- 38O 10 5 והיו כגברים בוסים
בטיט חוצות במלחמה
ונלחמו כי יהוה
עמם והבישו רכבי
סוסים:
- 38O 10 6 וגברתי את־בית
יהודה ואת־בית
יוסף אושיע
והושבותים כי
רחמתים והיו כאשר
לא־זנחתים כי אני
יהוה אלהיהם
ואענם:
- 38O 10 7 והיו כגבור אפרים
ושמח לבם כמו־יין
ובניהם יראו ושמחו
יגל לבם ביהוה:
- 38O 10 8 אשרקה להם ואקבצם
כי פדיתים ורבו
כמו רבו:
- 38O 10 9 ואזרעם בעמים
ובמרחקים יזכרוני
וחיו את־בניהם
ושבו:
- 38O 10 10 והשיבותים מארץ
מצרים ומאשור
אקבצם ואל־ארץ
גלעד ולבנון אביאם
ולא ימצא להם:
- 38O 10 11 ועבר בים צרה והכה
בים גלים והבישו
כל מצולות יאר
והורד גאון אשור

			ושבט מצרים יסור:
38O	10	12	וגברתים ביהוה ובשמו יתהלכו נאם יהוה:
38O	11	1	פתח לבנון דלתיך ותאכל אש בארזיך:
38O	11	2	הילל ברוש כי־נפל ארז אשר אדרים שדדו הילילו אלוני בשן כי ירד יער הבצור:
38O	11	3	קול יללת הרעים כי שדדה אדרתם קול שאגת כפירים כי שדד גאון הירדן:
38O	11	4	כה אמר יהוה אלהי רעה את־צאן ההרגה:
38O	11	5	אשר קניהן יהרגן ולא יאשמו ומכריהן יאמר ברוך יהוה ואעשר ורעיהם לא יחמול עליהן:
38O	11	6	כי לא אחמול עוד על־ישיבי הארץ נאם־יהוה והנה אנכי ממציא את־האדם איש ביד־רעהו וביד מלכו וכתתו את־הארץ ולא אציל מידם:
38O	11	7	וארעה את־צאן ההרגה לכן עניי הצאן ואקח־לי שני מקלות לאחד קראתי נעם ולאחד קראתי חבלים וארעה את־הצאן:
38O	11	8	ואכחד את־שלשת הרעים בירח אחד ותקצר נפשי בהם וגם־נפשם בחלה בי:
38O	11	9	ואמר לא ארעה אתכם

המתה תמות והנכחדת
תכחד והנשארות
תאכלנה אשה את־בשר
רעותה:

38O 11 10 ואקח את־מקלי
את־נעם ואגדע אתו
להפיר את־בריתי
אשר כרתי את־כל־
העמים:

38O 11 11 ותפר ביום ההוא
וידעו כן עניי
הצאן השמרים אתי
כי דבר־יהוה הוא:

38O 11 12 ואמר אליהם אִם־טוב
בעיניכם הבו שכרי
ואם־לא חדלו
וישקלו את־שכרי
שלשים כסף:

38O 11 13 ויאמר יהוה אלי
השליכהו אל־היוצר
אדר היקר אשר
יקרתי מעליהם
ואקחה שלשים הכסף
ואשליך אתו בית
יהוה אל־היוצר:

38O 11 14 ואגדע את־מקלי
השני את החבלים
להפר את־האחוה בין
יהודה ובין ישראל:

38O 11 15 ויאמר יהוה אלי
עוד קח־לך כלי רעה
אולי:

38O 11 16 כי הנה־אנכי מקים
רעה בארץ הנכחדות
לא־יפקד הנער
לא־יבקש והנשברת
לא ירפא הנצבה לא
יכלכל ובשר הבריא
יאכל ופרסיהן
יפרק:

38O 11 17 הוי רעי האליל
עזבי הצאן חרב
על־זרועו ועל־עין

- ימינו זרעו יבוש
תיבש ועין ימינו
כהה תכהה:
- 380 12 1 משא דבר־יהוה
על־ישראל נאמ־יהוה
נטה שמים ויסד ארץ
ויצר רוח־אדם
בקרבו:
- 380 12 2 הנה אנכי שם
את־ירושלם סף־רעל
לכל־העמים סביב
וגם על־יהודה יהיה
במצור על־ירושלם:
- 380 12 3 והיה ביום־ההוא
אשים את־ירושלם
אבן מעמסה
לכל־העמים
כל־עמסיה שרוט
ישרטו ונאספו עליה
כל גויי הארץ:
- 380 12 4 ביום ההוא
נאמ־יהוה אכה
כל־סוס בתמהון
ורכבו בשגעון
ועל־בית יהודה
אפקח את־עיני וכל
סוס העמים אכה
בעורון:
- 380 12 5 ואמרו אלפי יהודה
בלבם אמצה לי ישרי
ירושלם ביהוה
צבאות אלהיהם:
- 380 12 6 ביום ההוא אשים
את־אלפי יהודה
ככור אש בעצים
וכלפיד אש בעמיר
ואכלו על־ימין
ועל־שמאול
את־כל־העמים סביב
וישבה ירושלם עוד
תחתיה בירושלם:
- 380 12 7 והושיע יהוה
את־אהלי יהודה

			בראשנה למען לא־תגדל תפארת בית־דויד ותפארת ישב ירושלם על־יהודה:
380	12	8	ביום ההוא יגן יהוה בעד יושב ירושלם והיה הנכשל בהם ביום ההוא כדויד ובית דויד כאלהים כמלאך יהוה לפניהם:
380	12	9	והיה ביום ההוא אבקש להשמיד את־כל־הגוים הבאים על־ירושלם:
380	12	10	ושפכתי על־בית דויד ועל יושב ירושלם רוח חן ותחנונים והביטו אלי את אשר־דקרו וספדו עליו כמספד על־היחיד והמר עליו כהמר על־ הבכור:
380	12	11	ביום ההוא יגדל המספד בירושלם כמספד הדד־רמון בבקעת מגדון:
380	12	12	וספדה הארץ משפחות משפחות לבד משפחת בית־דויד לבד ונשיהם לבד משפחת בית־נתן לבד ונשיהם לבד:
380	12	13	משפחת בית־לוי לבד ונשיהם לבד משפחת השמעי לבד ונשיהם לבד:
380	12	14	כל המשפחות הנשארות משפחת משפחת לבד ונשיהם לבד:

- 380 13 1 ביום ההוא יהיה
מקור נפתח לבית
דויד ולישבי
ירושלם לחטאת
ולנדה:
- 380 13 2 והיה ביום ההוא
נאם יהוה צבאות
אכרית את־שמות
העצבים מן־הארץ
ולא יזכרו עוד וגם
את־הנביאים
ואת־רוח הטמאה
אעביר מן־הארץ:
והיה כִּי־יבא איש
עוד ואמרו אליו
אביו ואמו ילדיו
לא תחיה כי שקר
דברת בשם יהוה
ודקרהו אביהו ואמו
ילדיו בהנבאו:
- 380 13 4 והיה ביום ההוא
יבשו הנביאים איש
מחזינו בהנבאתו
ולא ילבשו אדרת
שער למען כחש:
ואמר לא נביא אנכי
איש־עבד אדמה אנכי
כי אדם הקנני
מנעורי:
- 380 13 6 ואמר אליו מה
המכות האלה בין
ידיך ואמר אשר
הכיתי בית מאהבי:
חרב עורי על־רעי
ועל־גבר עמיתי נאם
יהוה צבאות הך
את־הרעה ותפוצין
הצאן והשבתי ידי
על־הצערים:
- 380 13 8 והיה בכל־הארץ
נאם־יהוה פִּי־שנים
בה יכרתו יגועו
והשלשית יותר בה:

380 13 9 והבאתי את־השלשית
 באש וצרפתים כצרף
 את־הכסף ובחננתי
 כבחן את־ הזהב הוא
 יקרא בשמי ואני
 אענה אתו אמרתי
 עמי הוא והוא יאמר
 יהוה אלהי:
 380 14 1 הנה יום־בא ליהוה
 וחלק שללך בקרבך:
 380 14 2 ואספתי
 את־כל־הגוים
 אל־ירושלם למלחמה
 ונלכדה העיר ונשסו
 הבתים והנשים
 תשגלנה ויצא חצי
 העיר בגולה ויתר
 העם לא יכרת
 מן־העיר:
 380 14 3 ויצא יהוה ונלחם
 בגוים ההם כיום
 הלחמו ביום קרב:
 380 14 4 ועמדו רגליו
 ביום־ההוא על־הר
 הזתים אשר על־פני
 ירושלם מקדם ונבקע
 הר הזיתים מחציו
 מזרחה וימה גיא
 גדולה מאד ומש חצי
 ההר צפונה
 וחציו־נגבה:
 380 14 5 ונסתם גיא־הרי
 כִּי־גיע גִּי־הרים
 אל־אצל ונסתם כאשר
 נסתם מפני הרעש
 בימי עזיה
 מלך־יהודה ובא
 יהוה אלהי
 כל־קדשים עמך:
 380 14 6 והיה ביום ההוא
 לא־יהיה אור יקרות
 יקפאון:
 380 14 7 והיה יום־אחד הוא

			<p>יודע ליהוה לא־יום ולא־לילה והיה לעת־ערב יהיה־ אור:</p>
380	14	8	<p>והיה ביום ההוא יצאו מים־חיים מירושלם חצים אל־הים הקדמוני וחצים אל־הים האחרון בקיץ ובחרף יהיה:</p>
380	14	9	<p>והיה יהוה למלך על־כל־הארץ ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד:</p>
380	14	10	<p>יסוב כל־הארץ כערבה מגבע לרמון נגב ירושלם וראמה וישבה תחתיה למשער בנימן עד־מקום שער הראשון עד־שער הפנים ומגדל חננאל עד יקבי המלך:</p>
380	14	11	<p>וישבו בה וחרם לא יהיה־עוד וישבה ירושלם לבטח:</p>
380	14	12	<p>וזאת תהיה המגפה אשר יגף יהוה את־כל־העמים אשר צבאו על־ירושלם המק בשרו והוא עמד על־רגליו ועיניו תמקנה בחריהן ולשונו תמק בפיהם:</p>
380	14	13	<p>והיה ביום ההוא תהיה מהומת־יהוה רבה בהם והחזיקו איש יד רעהו ועלתה ידו על־יד רעהו:</p>
380	14	14	<p>וגם־יהודה תלחם בירושלם ואסף חיל כל־הגוים סביב זהב וכסף ובגדים לרב</p>

מאד:

38O 14 15 וכן תהיה מגפת
הסוס הפרד הגמל
והחמור וכל־הבהמה
אשר יהיה במחנות
ההמה כמגפה הזאת:

38O 14 16 והיה כל־הנותר
מכל־הגוים הבאים
על־ירושלם ועלו
מדי שנה בשנה
להשתחות למלך יהוה
צבאות ולחג את־חג
הסכות:

38O 14 17 והיה אשר לא־יעלה
מאת משפחות הארץ
אל־ירושלם להשתחות
למלך יהוה צבאות
ולא עליהם יהיה
הגשם:

38O 14 18 ואם־משפחת מצרים
לא־תעלה ולא באה
ולא עליהם תהיה
המגפה אשר יגף
יהוה את־הגוים אשר
לא יעלו לחג את־חג
הסכות:

38O 14 19 זאת תהיה חטאת
מצרים וחטאת
כל־הגוים אשר לא
יעלו לחג את־חג
הסכות:

38O 14 20 ביום ההוא יהיה
על־מצלות הסוס קדש
ליהוה והיה הסירות
בבית יהוה כמזרקים
לפני המזבח:

38O 14 21 והיה כל־סיר
בירושלם וביהודה
קדש ליהוה צבאות
ובאו כל־הזבחים
ולקחו מהם ובשלו
בהם ולא־יהיה
כנעני עוד

			בבית־יהוה צבאות ביום ההוא:
390	1	1	משא דבר־יהוה אל־ישראל ביד מלאכי:
390	1	2	אהבתי אתכם אמר יהוה ואמרתם במה אהבתנו הלא־אח עשו ליעקב נאם־ יהוה ואהב את־יעקב:
390	1	3	ואת־עשו שנאתי ואשים את־הריו שממה ואת־נחלתו לתנות מדבר:
390	1	4	כי־תאמר אדום רששנו ונשוב ונבנה חרבות כה אמר יהוה צבאות המה יבנו ואני אהרוס וקראו להם גבול רשעה והעם אשר־זעם יהוה עד־עולם:
390	1	5	ועיניכם תראינה ואתם תאמרו יגדל יהוה מעל לגבול ישראל:
390	1	6	בן יכבד אב ועבד אדניו ואם־אב אני איה כבודי ואם־אדונים אני איה מוראי אמר יהוה צבאות לכם הכהנים בוזי שמי ואמרתם במה בזינו את־שמך:
390	1	7	מגישים על־מזבחי לחם מגאל ואמרתם במה גאלנוך באמרכם שלחן יהוה נבזה הוא:
390	1	8	וכי־תגשון עור לזבח אין רע וכי

			תגישו פסח וחלה אין רע הקריבהו נא לפחתך הירצך או הישא פניך אמר יהוה צבאות: ועתה חלו־נא פני־אל ויחננו מידכם היתה זאת הישא מכם פנים אמר יהוה צבאות: מי גם־בכם ויסגר דלתים ולא־תאירו מזבחי חנם אין־לי חפץ בכם אמר יהוה צבאות ומנחה לא־ארצה מידכם: כי ממזרח־שמש ועד־מבואו גדול שמי בגוים ובכל־מקום מקטר מגש לשמי ומנחה טהורה כִּי־גדול שמי בגוים אמר יהוה צבאות: ואתם מחללים אותו באמרכם שלחן אדני מגאל הוא וניבו נבזה אכלו: ואמרתם הנה מתלאה והפחתם אותו אמר יהוה צבאות והבאתם גזול ואת־הפסח ואת־החולה והבאתם את־המנחה הארצה אותה מידכם אמר יהוה: וארור נוכל ויש בעדרו זכר ונדר וזבח משחת לאדני כי מלך גדול אני אמר יהוה צבאות ושמי נורא בגוים: ועתה אליכם המצוה
390	1	9	
390	1	10	
390	1	11	
390	1	12	
390	1	13	
390	1	14	
390	2	1	

			הזאת הכהנים:
390	2	2	אם־לא תשמעו ואם־לא תשימו על־לב לתת כבוד לשמי אמר יהוה צבאות ושלחתי בכם את־המארה וארותי את־ברכותיכם וגם ארותיה כי אינכם שמים על־לב:
390	2	3	הנני גער לכם את־הזרע וזריתי פרש על־פניכם פרש חגיכם ונשא אתכם אליו:
390	2	4	וידעתם כי שלחתי אליכם את המצוה הזאת להיות בריתי את־לוי אמר יהוה צבאות:
390	2	5	בריתי היתה אתו החיים והשלום ואתנם־לו מורא וייראני ומפני שמי נחת הוא:
390	2	6	תורת אמת היתה בפיהו ועולה לא־נמצא בשפתי בשלום ובמישור הלך אתי ורבים השיב מעון:
390	2	7	כי־שפתי כהן ישמר־דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך יהוה־צבאות הוא:
390	2	8	ואתם סרתם מן־הדרך הכשלתם רבים בתורה שחתם ברית הלוי אמר יהוה צבאות:
390	2	9	וגם־אני נתתי אתכם נבזים ושפלים לכל־העם כפי אשר

			אינכם שמרים את־ דרכי ונשאים פנים בתורה:
390	2	10	הלוא אב אחד לכלנו הלוא אל אחד בראנו מדוע נבגד איש באחיו לחלל ברית אבתינו:
390	2	11	בגדה יהודה ותועבה נעשתה בישראל ובירושלם כי חלל יהודה קדש יהוה אשר אהב ובעל בת־אל נכר:
390	2	12	יכרת יהוה לאיש אשר יעשנה ער וענה מאהלי יעקב ומגיש מנחה ליהוה צבאות:
390	2	13	וזאת שנית תעשו כסות דמעה את־מזבח יהוה בכי ואנקה מאין עוד פנות אל־המנחה ולקחת רצון מידכם:
390	2	14	ואמרתם על־מה על כ־יהוה העיד בינך ובין אשת נעוריך אשר אתה בגדתה בה והיא חברתך ואשת בריתך:
390	2	15	ולא־אחד עשה ושאר רוח לו ומה האחד מבקש זרע אלהים ונשמרתם ברוחכם ובאשת נעוריך אל־יבגד:
390	2	16	כ־שנא שלח אמר יהוה אלהי ישראל וכסה חמס על־לבשו אמר יהוה צבאות ונשמרתם ברוחכם ולא תבגדו:
390	2	17	הוגעתם יהוה

			בדבריכם ואמרתם במה הוגענו באמרכם כל-עשה רע טוב בעיני יהוה ובהם הוא חפץ או איה אלהי המשפט:
390	3	1	הנני שלח מלאכי ופנה-דרך לפני ופתאם יבוא אל-היכלו האדון אשר- אתם מבקשים ומלאך הברית אשר-אתם חפצים הנה-בא אמר יהוה צבאות:
390	3	2	ומי מכלכל את-יום בואו ומי העמד בהראותו כי-הוא כאש מצרף וכברית מכבסים:
390	3	3	וישב מצרף ומטהר כסף וטהר את-בני-לוי וזקק אתם כזהב וככסף והיו ליהוה מגישי מנחה בצדקה:
390	3	4	וערבה ליהוה מנחת יהודה וירושלם כימי עולם וכשנים קדמניות:
390	3	5	וקרבתי אליכם למשפט והייתי עד ממהר במכשפים ובמנאפים ובנשבעים לשקר ובעשקי שכר-שכיר אלמנה ויתום ומטי-גר ולא יראוני אמר יהוה צבאות:
390	3	6	כי אני יהוה לא שניתי ואתם בני-יעקב לא כליתם:

390	3	7	למימי אבתיכם סרתם מחקי ולא שמרתם שובו אלי ואשובה אליכם אמר יהוה צבאות ואמרתם במה נשוב:
390	3	8	היקבע אדם אלהים כי אתם קבעים אתי ואמרתם במה קבענוך המעשר והתרומה: במארה אתם נארים ואתי אתם קבעים הגוי כלו:
390	3	10	הביאו את־כל־המעשר אל־בית האוצר ויהי טרף בביתי ובחנוני נא בזאת אמר יהוה צבאות א־ל־אפתח לכם את ארבות השמים והריקתי לכם ברכה עד־בלי־די:
390	3	11	וגערתני לכם באכל ולא־ישחת לכם את־פרי האדמה ולא־תשכל לכם הגפן בשדה אמר יהוה צבאות:
390	3	12	ואשרו אתכם כל־הגוים כִּי־תהיו אתם ארץ חפץ אמר יהוה צבאות:
390	3	13	חזקו עלי דבריכם אמר יהוה ואמרתם מה־נדברנו עליך:
390	3	14	אמרתם שוא עבד אלהים ומה־בצע כי שמרנו משמרתו וכי הלכנו קדרנית מפני יהוה צבאות:
390	3	15	ועתה אנחנו מאשרים זדים גם־נבנו עשי רשעה גם בחנו אלהים וימלטו:

- 390 3 16 אז נדברו יראי
יהוה איש את־רעהו
ויקשב יהוה וישמע
ויכתב ספר זכרון
לפניו ליראי יהוה
ולחשבי שמו:
- 390 3 17 והיו לי אמר יהוה
צבאות ליום אשר
אני עשה סגלה
וחמלתי עליהם כאשר
יחמל איש על־בנו
העבד אתו:
- 390 3 18 ושבתם וראיתם בין
צדיק לרשע בין עבד
אלהים לאשר לא
עבדו:
- 390 3 19 כי־הנה היום בא
בער כתנור והיו
כל־זדים וכל־עשה
רשעה קש ולהט אתם
היום הבא אמר יהוה
צבאות אשר לא־יעזב
להם שרש וענף:
- 390 3 20 וזרחה לכם יראי
שמי שמש צדקה
ומרפא בכנפיה
ויצאתם ופשתם
כעגלי מרבק:
- 390 3 21 ועסותם רשעים
כי־יהיו אפר תחת
כפות רגליכם ביום
אשר אני עשה אמר
יהוה צבאות:
- 390 3 22 זכרו תורת משה
עבדי אשר צויתי
אותו בחרב
על־כל־ישראל חקים
ומשפטים:
- 390 3 23 הנה אנכי שלח לכם
את אליה הנביא
לפני בוא יום יהוה
הגדול והנורא:
- 390 3 24 והשיב לב־אבות

על־בנים ולב בנים
על־אבותם פן־אבוא
והכיתי את־הארץ
חרם: